

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

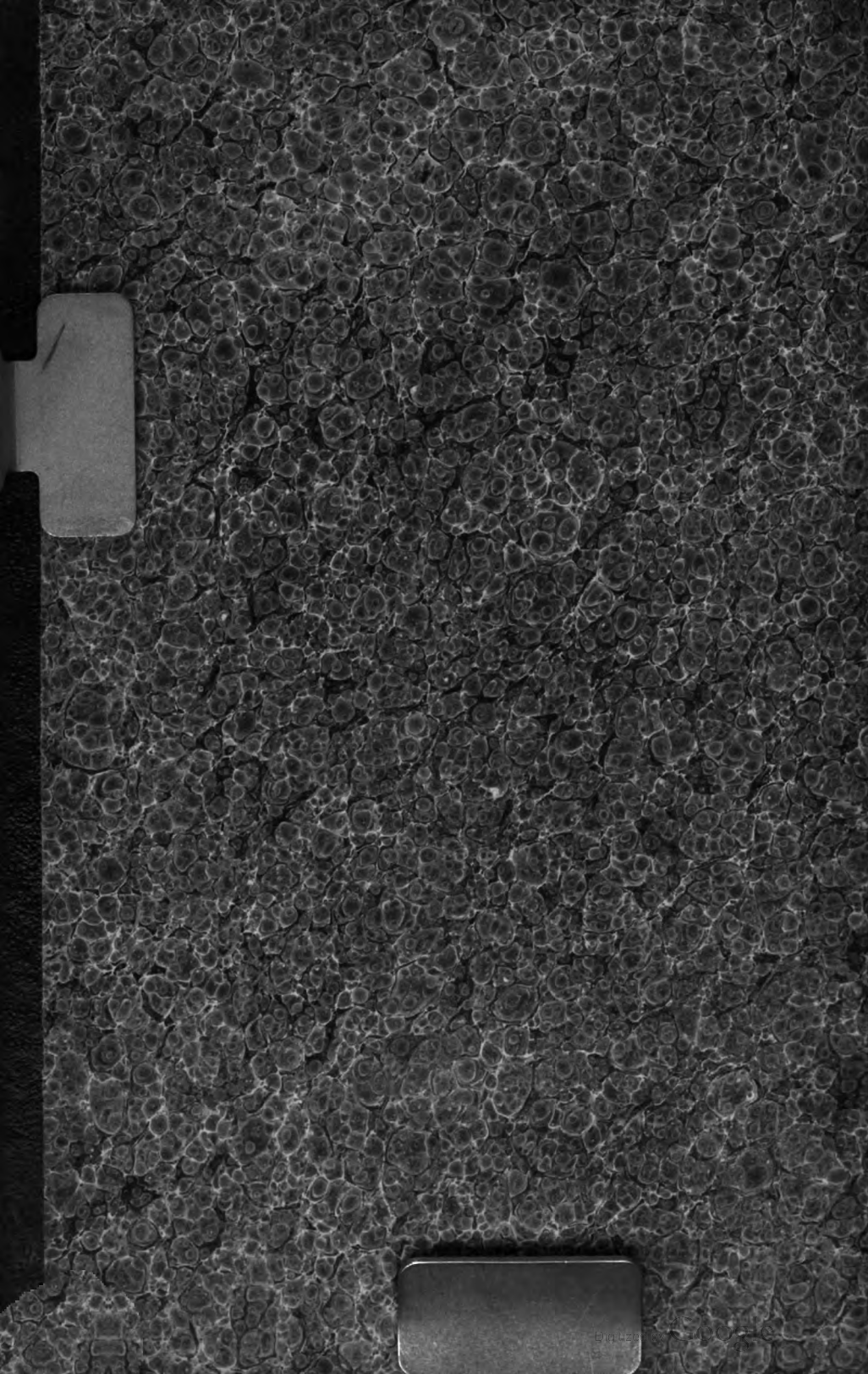
About Google Book Search

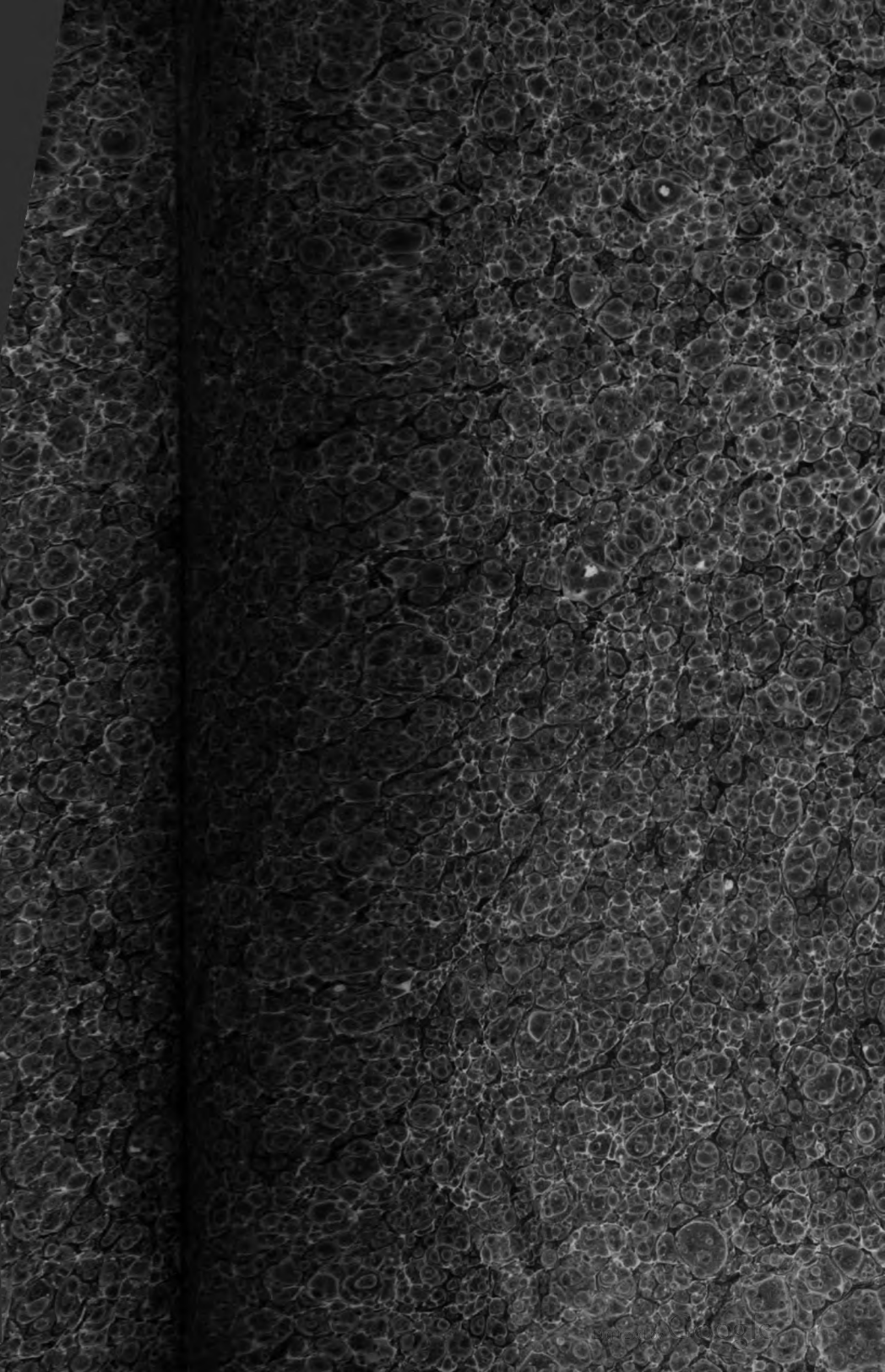
Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

RESTRICTED

CR00228630

LIBRARY OF THE
Union Theological Seminary
NEW YORK CITY
PRESENTED BY

Dr. Plato Shaw

MAY 27 1948

ΠΑΝΘΕΚΤΗ

ΙΕΡΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ.

ΠΕΡΙΕΧΟΥΣΑ

ΤΟ

ΤΡΙΩΔΙΟΝ ΚΑΙ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΑΡΙΟΝ,

Πολλίκις τυπωμένη εις τὴν Ἑνετίαν, ἤδη δὲ ἐπιδιορθωθείσα
καὶ πλουτισθεῖσα μετ' Εἰκόνας Ἁγίων, καὶ θεωρηθεῖσα ὑπὸ τῆς
ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος.

Ἐτυπώθη ἰδίως ἀναλώμασι.

ΥΠΟ ΤΟΥ

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΠΥΡΡΟΥ ΤΟΥ ΘΕΤΤΑΛΟΥ,

ΙΑΤΡΟΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ ΚΑΙ ΙΠΠΟΤΟΥ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΚΟΥ ΤΑΓΜΑΤΟΣ ΤΟΥ
ΣΩΤΗΡΟΣ ΚΑΙ ΜΕΛΟΥΣ ΤΗΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ ΚΑΙ
ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

ΑΦΙΕΡΟΥΤΑΙ ΔΕ

Τῇ ἁγίᾳ καὶ Ἱερᾷ Συνόδῳ

ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

ΤΟΜΟΣ ΤΡΙΤΟΣ.

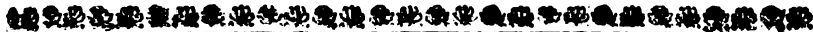

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,
ΤΥΠΟΙΣ, ΔΑΖΑΡΟΥ Δ. ΒΙΔΑΡΑ ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΔΙΟΥΜΗ.

—*—
1852.

Θεοτόκε παρθένε, κεχαριτωμένη Μαρία, κυρία τῶν Ἄγγέλων, δόξα τῶν Ἀρχαγγέλων, καυχῆμα τῶν ὀρθοδόξων Χριστιανῶν, ἡπίς τῶν ἀπηλπισμένων, σκέπασον καὶ φύλαξον τοὺς δούλους εὖ ὅσοι σὲ προσκυνοῦν καὶ σὲ σέβονται καὶ σὲ ἀσπάζονται τιμιτικὰ καὶ ἐμὲ τὸν ἁμαρτωλὸν δούλον σου.

207578

U520 ΤΡΙΩΔΙΟΝ

P985

(V.3)

Σ Υ Ν Θ Ε Ω .

---ΣΥΝΘΕΣΙΣ---

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΤΕΛΩΝΟΥ, ΚΑΙ ΤΟΥ ΦΑΡΙΣΑΙΟΥ.

Η Ἀκολουθία τοῦ τυχόντος Ἁγίου ψάλλεται τῇ παρασκευῇ εἰς τὸ Ἀπόδειπνον. Οὕτως ποιοῦμεν ἐν πάσῃ Κυριακῇ, εἰμὴ που τύχη ἑορταζομένου ἁγίου μήτηρ. Οἷον, ἐν τύχῃ τοῦ Προδρόμου, ψάλλονται εἰς τὸν Ἑσπερινόν, ὁ Ἀναστάσιμ.κ. τοῦ Τριωδίου καὶ τοῦ Ἁγίου γ'. Δόξα, τοῦ Τριωδίου καὶ ἔν. τὸ α. Θεοδοκίον τοῦ ἤχου. Ἀπόστιχα τὰ Ἀναστάσιμ.κ. Δόξα τοῦ Ἁγίου. Καὶ ἔν. Θεοδοκίον. Ἀπολυτίκιον τὸ Ἀναστάσιμον δις, τοῦ Ἁγίου ἁπαξ καὶ τὸ Θεοδοκίον. Εἰς τὸν Ὄρθρον μετὰ τὴν συνήθη στιχολογίαν Καθίσματα Ἀναστάσιμ.κ. καὶ τοῦ Ἁγίου... Κανόνες οἱ Ἀναστάσιμοι, τοῦ Ἁγίου, καὶ τοῦ Τριωδίου ἀπὸ γ'. Ἰδιῆς Κοντάκιον, καὶ Οἶκος τοῦ Ἁγίου, καὶ τὰ Καθίσματα μετὰ τοῦ Τριωδίου ἀρ' ς. Κοντάκιον, καὶ Οἶκον τοῦ Τριωδίου. Εἰς τοὺς Αἵους, ψάλλομεν Ἀναστάσιμ.κ. δ'. καὶ τοῦ Ἁγίου δ'. Δόξα τοῦ Τριωδίου. Καὶ ἔν. Ἰπερευλογημένη. Εἰς τὰς Ωρας, Ἀπολυτίκιον Ἀναστάσιμον. Δόξα, τοῦ Ἁγίου. Καὶ ἔν. Θεοδοκίον τῆς Ὡρας, καὶ Κοντάκιον τοῦ Τριωδίου. Εἰς τὴν Λειτουργίαν τυπικά, ἐκ τῶν Μκαρισμῶν τοῦ ἤχου δ'. καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ἁγίου Τροπάρια δ'. Ἀποστολοεὐαγγελα δύο, καὶ Κοινωνικά ὡσαύτως. Οὕτως ποιοῦμεν, ἐν τύχῃ καὶ τῇ Κυριακῇ τοῦ Ἀσώτου, τῆς Ἀποκρέω, ἢ τῆς Τυρριῆς. (Εἶδ' οὐκ ἔστι ἑορταζομένου ἁγίου, μετὰ τὸν Προοιμακόν, στιχολογοῦμεν τὸ Α'. Κάθισμα τοῦ Παλτηρίου. Εἰς δὲ τὸ, Κύριε ἐπέκραξα ἰσῶμεν στιχῶν ἰ καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ Ἀναστάσιμ.κ. τοῦ ἤχου ζ'. καὶ τοῦ Τριωδίου ἠνώμελα β'. δευτεροῦντες τὸ α. εἰς ἤχον α.)

ΜΒ προσευζώμεθα Φαρισαῖοις ἀδελφοί· ὁ γὰρ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται ταπεινωθῶμεν ἐναντίον τοῦ Θεοῦ, Τελωνικῶς ἐν νηστείᾳ κράζοντες, Ἰλάσθητι ἡμῖν ὁ Θεός τοῖς ἁμαρτωλοῖς. Φαρσεῖαιος κενοδοξία νικῶμενος

καὶ Τελώνης τῇ μετανοία κλινώμενος, προσήλθόν σοι τῷ μόνῳ Δεσπότῃ ἀλλ' ὁ μὲν, καυχησάμενος, ἐσερήθη τῶν ἀγαθῶν. Ὁ δὲ, μὴ φθειγῶμενος, ἤξιώθη τῶν δωρεῶν. Ἐν τούτοις τοῖς σεναιγμοῖς, σῆριξόν με Χριστέ ὁ Θεός ὡς φιλόπρωτος.

Δόξα

Δόξα ἤχος πλ. δ'.

Παντοκράτωρ Κύριε, οἶδα, πόσα δύνανται τα δάκρυα. Ἐξεκίαν γὰρ ἐκ τῶν πυλῶν τοῦ θανάτου ἀνήγαγον τὴν ἀμαρτωλὸν ἐκ τῶν χρόνιων πταισμάτων ἐρρύσαντο τὸν δὲ Τελώνη, ὑπὲρ τὸν Φαρισαῖον ἐδικαίωσαν· καὶ δεόμεναι, σὺν αὐτοῖς ἀριθμήσας, ἐλέησόν με.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, τὸ α'. τοῦ ἤχου. Εἰς τὴν Λιτὴν, στιχρ. τοῦ Ἁγίου τῆς Μονῆς. Ἀπόστιχου τῆς Ὀκτωῆχου.

Δόξα ἤχος πλ. α'.

Βελαρημένων τῶν ὀφθαλμῶν μου ἐκ τῶν ἀνομιῶν μου, οὐ δύναμαι ἀτενίσει, καὶ ἰδεῖν τὸν αἰθέρα τοῦ Οὐρανοῦ· ἀλλὰ δέξαι με ὡς τὸν Τελώνη, μετανοοῦντα Σωτῆρ καὶ ἐλέησόν με. Καὶ νῦν.

Ναός καὶ Πύλη ὑπάρχεις· Φύλ. 224. Ἀπολυτίκιον τὸ, Θεοτόκε Παρθένε.

Λέγεται ἐκ τρίτου, καὶ γίνεται ἡ εὐλόγησις τῶν Ἄρτων, καὶ ἡ διάδοσις, καὶ ἀνάγνωσις. Εἰς τὸν Ὄρθρον, μετὰ τὸν Ἐξάψαλμον, τὸ, Θεὸς Κύριος εἰς τὸν ἤχον τῆς Ὀκτωῆχου καὶ λέγομεν τὸ ἀναστάσιμον Ἀπολυτίκιον ἐκ β'. Θεοτοκίον, ἀπαξ· ἡ συνήθης Στιχολογία. Καθίσματα τῆς Ὀκτωῆχου οἱ Ἀνασταθμοὶ τοῦ ἤχου· τὸ Προκείμενον, τὸ Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον Εωθινὸν τοῦ ὕφους. Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι. ὁ Ν'. εἶτα.

Δόξα. ἤχος πλ. δ'.

Τῆς μετανοίας ἀνοιξόν μοι πύλας Ζωοδότα· ὀρθρίζει γὰρ τὸ πνευμά μου πρὸς Ναὸν τὸν ἁγίόν σου, ναὸν φέρον τοῦ σώματος, ὅλον ἐ-

σπιλωμένον· ἀλλ' ὡς οἰκτιρῶν καὶ ἰσχυρὸν, εὐσπλαγγῶν σου ἐλέει.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον ὁμοιον.

Τῆς σωτηρίας εὐδυνόν μοι τρίβους Θεοτόκε· αἰσχροῖς γὰρ κατερρύπωσα τὴν ψυχὴν ἀμαρτίαις, αἷς βραθύμως τὸν βίον μου, ὅλον ἐκδάπανήσας· ταῖς σαῖς πρεσβείαις ρῦσαι με, πάσης ἀκαθαρσίας.

Εἶτα, ἤχος πλ. β'.

Σίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός...

Τὰ πλήθη τῶν πεπραγμένων μοι δεινῶν, ἐννοῶν ὁ τάλας, τρέμω τὴν φοβεράν ἡμέραν τῆς κρίσεως· ἀλλὰ θαρρῶν εἰς τὸ ἔλεος τῆς εὐσπλαγγίας σου, ὡς ὁ Δαβὶδ βοῶ σοι, Ἐλέησόν με ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Κανόνες, οἱ ἀναστασιμοὶ τῆς Ὀκτωῆχου, καὶ τῆς Θεοτόκου. εἶτα τοῦ Γεωργίου εἰς δ'. ποίημα Γεωργίου.

Ὡδή Α'. ἤχ. πλ. β'. Ὡς ἐν ἡπίερω.

Παραβολαῖς ἐμβιβάζων πάντας Χριστός, πρὸς βίου διόρθωσιν, τὸν Τελώνη ἀνυψοῖ, ἐκ τῆς ταπεινώσεως δεικνύς, Φαρισαῖον τητέαρσει ταπεινούμενον.

Ἐκ ταπεινώσεως γέρας ὑψοποιόν, ἐκ δὲ τῆς ἐπάρσεως, πτώμα βλέπων χαλεπὸν, τοῦ Τελώνου ζήλου τὰ καλά, καὶ τὴν Φαρισαϊκὴν κακίαν μίσησον.

Ἐξ ἀπονοίας κενοῦται πᾶν ἄγαθόν, ἐκ δὲ ταπεινώσεως, καθαρεῖται πᾶν κακόν, ἣν περ ἀσπασίμως πιστοὶ βδελυττόμενοι σαφῶς, τρέ-

Θεο-

Θεοτοκίον

Γνώμην, βουλήν, προσδοκίαν, σῶμα, ψυχὴν, καὶ τὸ πνεῦμα Δέσποινα, ἀντιτίθμι πρὸς σέ δυσχερῶν ἐχθρῶν καὶ πειρασμῶν, καὶ μιλούσης ἀπειλῆς, ῥύσαι καὶ σώσον με.

Ὡδὴ Γ'. Οὐκ ἔστι ἅγιος.

Από κοπρίας καὶ παθῶν, ταπεινός ἀνυψοῦται, ἀρετῶν ἀπὸ ὕψους, καταπίπτει δὲ δεινῶς, ὑψηλοκάρδιος πᾶς, οὗ τὸν τρόπον τῆς κακίας σύγωμεν.

Κενοδοξία ἐκκενοῖ, πλοῦτον δικαιοσύνης, τῶν παθῶν δὲ σκορπίσει, ἢ ταπεινώσις πληθύν, ἢ μειωμένους ἡμᾶς, τῆς μερίδος, δείξον τοῦ Τελῶνου Σωτήρη.

Ω: ὁ Τελῶνης καὶ ἡμεῖς, τύποντες εἰς τὸ σῆθος, καταλύξει βωῶμεν, ἰάσθητι ὁ Θεός, ἡμῖν ποῖς ἀμνηστολοῖς, ὅπως τοῦτου λάβωμεν τὴν ἀρεσιν. Θεοτοκίον.

Εν σοὶ τῇ μόνη προσφυγῇ, πενήτως μὴ ἐκπέσω, τῆς καλῆς προσδοκίας, ἀλλὰ τύχοιμι τῆς σῆς ἐπιουρίας ἀγνή, πάτρης βλάβης δυσχερῶν ῥυόμενος.

Καθ' ἡμ. ἱ. δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ταπεινώσις ὕψωσε, κατησχυμένον κακοῖς, Τελῶνην συγγαστα, καὶ τὸ ἰάσθητι, τῷ Κτίστῃ βοήσαντα, ἐπαρσις δὲ καθεῖλεν, ἀπὸ δικαιοσύνης, δειλαιον Φαρισαῖον, μεγαλορῥήμονοντα ζηλώωμεν διὸ τὰ καλὰ, κακῶν ἀπεχόμενοι.

Δόξα, Ομοιον.

Ταπεινώσις ὕψωσε, πάλαι Τε-

λώνην κλαυθμῷ, βοήσαντα ἰάσθητι, καὶ ἐδικαίωσεν αὐτὸν μιμησώμεθα, ἅπαντες οἱ εἰς βάθος, τῶν κακῶν ἐμπεσόντες· κράζωμεν τῷ Σωτήρι, ἀπὸ βάθους καρδίας: Ἠμάρτομεν, ἰάσθητι μόνη φιλάνηρωπε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον ὁμοιον.

Ταχὺ δέξαι Δέσποινα, τὰς ἰκεσίας ἡμῶν, καὶ ταύτας προσάγαγε, τῷ σῷ Υἱῷ, καὶ Θεῷ. Κυρία πανάμω μελύσον τὰς περισάσεις, τῶν εἰς σέ προσσυχόντων· σύντριψον μηχανίας, καὶ κατάβαλε θράσος, τῶν ὀπλιζομένων ἀθέων πάναγνε, κατὰ τῶν δούλων σου.

Ὡδὴ Δ'. Χριστός μου δύναμις.

Αρίστη ἐδείξεν, ὁδὸν ὑψώσεως τὴν ταπεινώσιν Λόγος, ταπεινωθεὶς μέγχοι καὶ μορφῆς δουλικῆς· ἦν ἐκμιμούμενος ἅπας, ἀνυψοῦται ταπεινούμενος.

Υψώθη δίκαιος, καὶ καταπέπτωκε, Φαρισαῖος ἐν πλήθει δὲ τῶν κακῶν, βροθῶν τεταπεινῶται· ἀλλ' ἀνυψώθη Τελῶνης, παρ' ἐλπίδα δικαιοῦμενος.

Πενίας πρόξενος, ἐκ πλοῦτου τῶν ἀρετῶν, ἡ ἀπόνοια ὤφθη, καὶ πορισμός, αἰθις ἢ ταπεινώσις, δικαιοσύνης ἐξ ἄκρας, ἀπορίας ἦν κτησώμεθα.

Θεοτοκίον.

Ω: φῶς ἀπρόσιτον Παρθένε τέξασα, τῆς ψυχῆς μου τὸ σκότος φωτιστικῆ, αἰγίλη διασκέδασον, καὶ σωτηρίας πρὸς τρίβους, τὴν ζωὴν μου χειραγώγησον.

Ὡδὴ

Ωδή Ε'. Τῷ θεῷ φέγγει σου ἀγαθέ.

Τοῦ Φαρισαίου τὰς ἀρετὰς, σπεύσωμεν μιμεῖσθαι καὶ ζηλοῦν. τὴν τοῦ Τελώνου ταπεινώσιν, τὸ ἐν ἑκατέροις μισοῦντες ἄτοπον. ἀπόνοιαν καὶ λύμην, τῶν παραπτώσεων.

Δικαιοσύνης δρόμος κειὸς, ἡ λεγεται συζεύξας ἐν αὐτῷ, ὁ Φαρισαῖος τὴν οἴησιν, αὐτὸς δὲ Τελώνης, ὑψοποιῶ ἀρετῇ, κτησάμενος συνέμπορον, τὴν ταπεινώσιν.

Αρματηλάτης ἐν ἀρεταῖς, ὤετο ὄραμειν Φαρισαῖος, ἀλλὰ πεζὸς παρά κλύδιον, ἄρμα διαθέων καλῶς προέλαβε, συζεύξας ὁ Τελώνης, οἰκτῶ ταπεινώσιν.

Θεοτοκίον.

Ράβδον δυνάμεως ἀγαθῆ, πᾶσιν ἐξαπόστειλον ἡμῖν, τοῖς ἐπί σοι καταφεύγουσι, κατακυριεύειν, ἐν μέσῳ πάντων ἐχθρῶν, παρέχουσα καὶ πάσης βλάβης ἐξάρουσα.

Ωδή ΣΤ'. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν

Τοῦ βίου τὸ στάδιον, ὁ Τελώνης ἐν ταυτῷ, καὶ Φαρισαῖος ἑδραμον· ἀλλ' ὁ μὲν, ἀπονοῖα κατενεχθεὶς, αἰσχυρῶς ἐναυάγησεν, ὁ δὲ τῇ ταπεινώσει διεσωζέτο.

Τοῦ βίου τὸ δίκαιον, διαμείβοντες ἡμεῖς, δρόμον ἐκμιμησώμεθα, τοῦ Τελώνου μὲν φρόνημα ζηλωτὸν, φύγωμεν δὲ φύτημα, βδελυκτὸν Φαρισαίου, καὶ ζησώμεθα.

Τοὺς τρόπους ζηλώσωμεν, τοῦ Σωτῆρος Ἰησοῦ, καὶ τὴν αὐτοῦ ταπεινώσιν, οἱ ποθοῦντες τὴν ἀληθινὴν τῆς χάριτος, τυχεῖν κατασχίνωσιν,

ἐν τῇ χώρᾳ τῶν ζώντων αὐλιζόμενοι.

Θεοτοκίον.

Πυμνὸν τῇ ἀπλότητι, τῇ ἀτέχνῳ τε ζωῇ, πλασθέντα παραβάσεως, διπλῶς περιέβαλέ με ἐχθρὸς, σαρκὸς τε ταχύτητι, νῦν δὲ σὴ μεσιτεία, Κόρη σώζομαι.

Κοντάκιο, ἡγ. δ'. Ἐπεφάνης.

Φαρισαίου φύγωμεν ὑψηγορίαν, καὶ Τελώνου μάθωμεν, ὕψος ῥημάτων ταπεινῶν, ἐν μετανοίᾳ κραυγάζοντες: Σῶτερ τοῦ Κόσμου, ἐλάσθητι τοῖς δοῦλοις σου.

Ἐτερον, ἡγ. γ'. Ἡ παρθένος σήμερον.

Στεναγμοὺς προσοίσωμεν, τελωνικούς τῷ Κυρίῳ, καὶ αὐτῷ προσπέσωμεν, ἀμαρτωλοὶ ὡς Δεσπότη· θέλει γὰρ τὴν σωτηρίαν, πάντων ἀνθρώπων· ἀφесιν παρέχει πᾶσι μετανοοῦσι· δι' ἡμᾶς γὰρ ἐσαρκώθη, Θεὸς ὑπάρχων, Πατρὶ συνάναρχος.

Ὁ Οἶκος.

Εκλυτοὺς ἀδελφοὶ ἅπαντες ταπεινώσωμεν στεναγμοῖς, καὶ ὀδυρμοῖς, τύψωμεν τὴν συνείδησιν, ἵνα ἐν τῇ κρίσει τότε τῇ αἰωνίᾳ, ἐκεῖ ὀφθῶμεν πιστοὶ, ἀνεύθυνοι, τυχόντες ἀφέσεως· ἐκεῖ γὰρ ἐστὶν ὄντως ἡ ἄνεσις, ἣν ἰδεῖν ἡμᾶς νῦν ἵκετεῦσθωμεν· ἐκεῖ ὀδύνη ἀπέδρα, λύπη, καὶ οἱ ἐκ βάθους στεναγμοὶ ἐν τῇ Ἐδέμ τῇ θαυμαστῇ ἧς ὁ Χριστὸς δημιουργός, Θεὸς ὑπάρχων, Πατρὶ συνάναρχος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Κυριακῇ, Παραβολὴ τοῦ Τελώνου καὶ τοῦ Φαρισαίου

Ὁ δὲ

Στ'χοι.

Ὁ δτιμουργός τῶν ἄνω καὶ τῶν κάτω. Τριπτόν μὲν ὕμνον ἐκ τῶν Ἀγγέλων. Τριπτόν δὲ καὶ παρ' ἀνθρώπων δέχου. Φαρισαίζων, ἱερῶ μακρὰν γίνω. Χριστός γὰρ ἔνδον, ὡ ταπεινοί, δεκτέον. Ἠδὲ Ζ'. Δροσοβόλον μὲν

Δικαιώσεως τοῖς ἔργοις ἐπαιρόμενος, βρόχοις κενοδοξίας δεινῶς, περιεπύρη, Φαρισαῖος ἀμετρα αὐχῶν, Τελώνης δὲ κούρω τῷ περῶ, τῆς ταπεινώσεως ἀρθείς, Θεῷ προστήγγισε.

Ταπεινώσεως ὡς κλίμακι χροστέμενος, τρόπῳ Τελώνης, πρὸς Θύραν ὕψος ἐπήρθη τῆς ἀλαζονείας δὲ ἀρθείς, κουρότητι δειλίας σαθρᾶ, ὁ Φαρισαῖος κατανατᾶ, πρὸς Ἄδου πέταυρον.

Τους δικαίους ἐνεδρεύων μὲν ὁ ὄλιος, τρόποις κενοδοξίας συλαῖ ἀμπτωλοὺς δὲ, βρόχοις ἀπογνώσεως δεσμεῖ ἀλλ' οὐν ἐκατέρων τῶν κακῶ, οἱ τοῦ Τελώνου ζηλωταί, βρωσθῆναι σπεύσωμεν. Θεοτοκίον.

Κακῶς σε καλλονὴν καὶ θείαν κλίμακα, κάτωθεν ἦν ἑώρακε πρὶν ἐκτεταμένην, πρὸς ὕψος γινώσκωμεν σεμνή, κατάγουσαν ἄνωθεν Θεόν, σεσαρκωμένον καὶ βροτοὺς, αὐθις ἀνάγουσαν.

Ἠδὲ Η'. Ἐε φλογὸς τοῖς Ὅσιοις

Ταπεινόφρονι γνῶμη, ἴλεων Κύριον, ὁ Τελώνης σενάξας, εὔρε καὶ σέσωσαι τρόπῳ δὲ δεινῶ, γλώσσης μεγαλορῥήμονος, τῆς δικαιοσύνης, ἐκπίπτει Φαρισαῖος.

Φαρισαίου τὸν τύπον, τῆς προφρέσεως, καὶ τὴν προσηγορίαν, τῆς καθαρότητος, φύγωμεν πιστοί, ζη-

λοῦντες τοῦ Τελώνου καλῶς, τὴν ἠλεημένην, ταπεινώσιν καὶ γνῶμη.

Τὰ φωνὰς τοῦ Τελώνου, πιστοὶ φθεγξώμεθα. ἱερῶ ἐν ἀγίῳ, ὁ Θεὸς ἱλάσθητι, ἵνα σὺν αὐτῷ τύχωμεν συγχωρήσεως, λύμης μεγαλαύχου ρυθέντες Φαρισαίου.

Θεοτοκίον.

Οὐκ ἐπίεσαμαι πλήν σου, ἄλληνη ἀντίληψιν, σὲ προβάλλομαι πρέσβιν, Ἀγνή πανάμωμε, σὲ πρὸς τὸν ἐκ σοῦ, τεχθέντα μεσίτριαν πάντων τῶν λυπούντων, ἐλευθερόν με δεῖξον. Ἠδὲ Θ'. Θεὸν ἀνθρώποις.

Θδὸν ὑψώσεως τὴν ταπεινώσιν παρὰ Χριστοῦ λαβόντες σωτηρίας ὑπόδειγμα, τοῦ Τελώνου τὸν τρόπον ζηλώσωμεν, τύπον ὑπεροψίας, πόρρω βαλλόμενοι, γνῶμη ταπεινόφρονι Θεὸν ἐξίλεοῦμενοι.

Ψυχῆς ἀπόνοιαν ἀπωσώμεθα, γνῶμη εὐθειαν ἐν ταπεινοφροσύνῃ κτησώμεθα, ἑαυτοὺς δικαιοῦν μὴ σπουδάζωμεν, τὸν τῆς κενοδοξίας τύπον μισήσωμεν, καὶ σὺν τῷ Τελώνῃ, τὸν Θεὸν ἴλεωσώμεθα.

Λιτὰς τῷ Κτίστῃ οἴκτου προσφέρωμεν, τελωνικάς, τὰς φαρισαϊκάς ἐκτρεπόμενοι, ἀχαρῖστους εὐχὰς, μεγαλαύχους φωνὰς, αἱ κατὰ τοῦ πλησίον, χριστὴν ἐπάγουσιν, ἵνα Θεὸν ἴλεων, καὶ φῶς ἐπισπασώμεθα.

Πολλῶ πταισμάτων ἐσμῶ βαρούμενος, ὑπερβολῇ κακίας τὸν Τελώνην, παρήλασα, καὶ τοῦ Φαρισαίου τὸν μέγαλαυχον, τύπον προσεπικτώμαι, πάντοθεν ἐρημος, πάντων καθιστάμενος καλῶν, Κύριε φείσά μου.

Θεοτο-

Θεοτοκίον.

Υμνεῖν δοξάζειν καὶ μακαρίζειν σε δίδου ἡμῖν ἀξίως τοῖς τιμωσί σε, Πάναγνε, καὶ τὸν τόκον τὸν σὸν μεγαλύνοῦσι, μόνῃ εὐλογημένῃ· σὺ γὰρ τὸ καύχημα, τῶν Χριστιανῶν καὶ πρὸς Θεόν, πρέσβις εὐπρόσδεκτος.

Ἐξαποστειλάριον ἁ. ἀναστάσιμον.
Εἶτα τοῦ Τριωδίου. Τοῖς Μαθηταῖς.

Υψηγορίαν φύγωμεν, Φαρισαίου κακίστην· ταπεινώσιν δὲ μάθωμεν, τοῦ Τελώνου ἀρίστην· ἐν ᾧ ψωθῶμεν βοῶντες, τῷ Θεῷ σὺν ἐκείνῳ· ἰλάσθητι τοῖς δούλοις σου, ὁ τεχθεὶς ἐκ Παρθένου, Χριστέ Σωτῆρ, ἐκουσίως καὶ Σταυρὸν ὑπομείνας, συνήγειρας τὸν Κόσμον σου, θεικῆ δυναστεία.

Θεοτικόν ὁμοιον.

Ο ποιητῆς τῆς κτίσεως, καὶ Θεὸς τῶν ἀπάντων, σάρκα βροτεῖαν ἔλαβεν, ἐξ ἀχράντου γαστρὸς σου, πανύμνητε Θεοτόκε, καὶ φθαρεῖσάν μου φύσιν, ὄλην ἀνεκαινούργησε, πάλιν ὡς πρὸ τοῦ τόκου καταλιπὼν, μετὰ τόκον· ὅθεν πιστεῖ σε πάντες, ἀνευφημοῦντες κράζομεν. Χαῖρε Κόσμου ἡ δόξα.

Εἰς τοὺς Αἴνους στιχηρὰ ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου, δ. καὶ τοῦ Τριωδίου ἰδιόμελα, δ. Τοὺς δύο πρώτους, καὶ τοὺς δύο τρίτους, λέγοντες καὶ τοὺς συνήθως ἀναστασίμους στίχους.

Στιχηρὰ ἰδιόμελα, ἦχος ἁ.

Μὴ προσευξώμεθα Φαρισαϊκῶς· ἀδελφοί· ὁ γὰρ ὑψῶν ἑαυτὸν, ταπεινωθήσεται· ταπεινωθῶμεν ἐναντίον τοῦ Θεοῦ, τελωνικῶς διὰ νη-

στείας κράζοντες, ἰλάσθητι ἡμῖν ὁ Θεὸς τοῖς ἁμαρτωλοῖς.

Φαρισαῖος κενοδοξία νικώμενος, καὶ Τελώνης τῇ μετανοίᾳ κλιόμενος, προσήλθόν σοι τῷ μόνῳ Δεσπότῃ· ἀλλ' ὁ μὲν, καυχησάμενος, ἐστερήθη τῶν ἀγαθῶν· ὁ δὲ, μὴ φθελγξάμενος, ἠξιώθη τῶν δωρεῶν. Ἐν τούτοις τοῖς στεναγμοῖς, στήριξόν με Χριστέ ὁ Θεός, ὡς φιλάνθρωπος.

Στίχ. Ἀνάστηθι Κύριε ὁ Θεὸς μου ἦχος γ.

Τοῦ Τελώνου καὶ τοῦ Φαρισαίου τὸ διάφορον, ἐπιγνοῦσα ψυχὴ μου, τοῦ μὲν, μίσσησον τὴν ὑπερήφανον φωνὴν, τοῦ δὲ, ζήλωσον τὴν εὐκατάνυκτον εὐχὴν, καὶ βόησον· Ὁ Θεὸς ἰλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ, καὶ ἐλέησόν με.

Στίχ. Ἐξομολογήσεμαί σοι.

Τοῦ Φαρισαίου τὴν μεγάλαυχον φωνὴν, πιστοὶ μισήσαντες, τοῦ δὲ Τελώνου τὴν εὐκατάνυκτον εὐχὴν ζηλώσαντες, μὴ τὰ ὑψηλὰ φρονῶμεν, ἀλλ' ἑαυτοὺς ταπεινοῦντες, ἐν κατανώξει κράζομεν· Ὁ Θεὸς ἰλάσθητι ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν.

Δόξ., ἦχος πλ. δ'.

Ταῖς ἐξ ἔργων καυχῆσσι, Φαρισαῖον δικαιοῦντα ἑαυτὸν, κατέκρινας Κύριε, καὶ Τελώνην μετριοπαλήσαντα, καὶ στεναγμοῖς ἰασμόν αἰτούμενον, ἐδικαίωσας· οὐ γὰρ προσέειπες τοὺς μεγαλόφρονας λογισμοῦς, καὶ τὰς συντετριμμένας καρδίας,

καρδίας οὐκ ἐξουθενεῖς· διὸ καὶ ἡ-
μεῖς σοι προσπίπτομεν ἐν ταπει-
νώσει τῷ παθόντι δι' ἡμᾶς, πα-
ράσχου τὴν ἄρεσιν καὶ τὸ μέγα
ἔλεος.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον Ἦχ. β'.

ὑπερευλογημένη ὑπάρχεις.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις
καὶ ἡ συνήθης Λιτή. Ἐν ᾗ ψάλλομεν
τὸ ἐπιθὸν ἰδιόμελον Στιχηρὸν. (Δει-
εῖδαι, ὅτι τὰ εἰ. ἐπιθὸν στιχηρὰ
τῶν Εὐαγγελίων, ἀπὸ τῆς παρούσης
Κυριακῆς, μέχρι τῶν ἁγίων πάν-
των, ἐν ταῖς Λιταῖς τοῦ Ὁρθοῦ ψάλλ-
ονται, εἰς τὸ Δόξα καὶ νῦν.) Εἰς τὴν
Λειτουργίαν οἱ Μναρισμοὶ τῆς Ὀκτωή-
χου, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος, Ὀδὴ Γ'. Ἀπό-
ρφος Προκείμενος. Ἦχ. πλ. δ'. Εὐξά-
στε καὶ ἀπόδοτε, Στιχ. Γ' ἡνωσθε ἐν τῇ Ἰου-
δαίᾳ.

Πρὸς Τιμόθεον β'. ἐπιστολῆς.

Τέκνον Τιμόθεε, παρηκολούθη-
κίς μου τῇ διδασκαλίᾳ, τῇ ἀγωγῇ,
τῇ προσθέσει, τῇ πίστει, τῇ μακρο-
θυμίᾳ, τῇ ἀγάπῃ, τῇ ὑπομονῇ, τοῖς
δωγμαῖς, τοῖς παθήμασιν, οἷά μοι
ἐγένοντο ἐν Ἀντιοχείᾳ, ἐν Ἰκονίῳ,
ἐν Λύστροις. οἷους δωγμοὺς ὑπή-
νεγκα, καὶ ἐκ πάντων με ἐβρόσα-
το ὁ Κύριος. Καὶ πάντες δὲ οἱ θέ-
λοντες εὐσεβῶς ζῆν ἐν Χριστῷ Ἰη-
σοῦ, δωγθήσονται. Πονηροὶ δὲ ἄν-
θρωποι καὶ γόητες προκόψουσιν
ἐπὶ τὸ χειρὸν, πλανῶντες καὶ πλα-
νώμενοι. Σὺ δὲ μένε ἐν οἷς ἔμαθες
καὶ ἐπιστάθης, εἰδὼς παρὰ τίνος
ἔμαθες. Καὶ ὅτι ἐκ βρέφους τὰ ἱε-
ρὰ γράμματα οἶδας, τὰ δυνάμενά

σε σοφίαι εἰς σωτηρίαν, διὰ πί-
στεως τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ
Κυρίῳ ἡμῶν. Ἀλληλουῖα Ἦχ. πλ. δ'.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶ.

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν
ταύτην. Ἄνθρωποι δύο ἀνέβησαν
εἰς τὸ Ἱερὸν.

Κοινωνικόν. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον ἐκ
τῶν Οὐρανῶν. Ἰστέον ὅτι ταῦτα τῆ Ἐ-
βδομάδι νηστεύουσιν οἱ τριακατάρτοι
Ἀρμένιοι τὴν βδελυρὰν αὐτῶν νη-
στείαν, τὴν λεγομένην τοῦ Ἀρτζιβου-
ρίου ἡμεῖς δὲ καθ' ἑκάστην ἐσθίομεν
τυρὸν καὶ ὠά, ἀνετρέποντες τὸ ἐκεί-
νων δόγμα τῆς τοιαύτης αἰρέσεως.

Τῇ Κυριακῇ τοῦ Ἀσώτου. Τῷ Σαβ-
βάτῳ ἑσπέρας ἐν τῇ ἀγρυπνίᾳ, Ἐκ
τύχῃ τοῦ Προδρόμου, ἰδὲ τὴν ἐρμηνείαν
εἰς φυλ. β. εἰδ' οὐ μετὰ τὴν σι-
νήθῃ Στιχολογίαν, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέ-
κρηξα, ἐστώμεν στίχ. ι. καὶ ψάλλο-
μεν στιχηρὰ ἀναστάσιμα, γ'. καὶ τοῦ
Γριψοῦ ἰδιόμελα, δ'. Ἦχ. α'.

Εἰς ἀναμόρτητον χώραν, καὶ
ζωηρὰν, ἐπιστεύθη· γεωσπορήσας
τὴν ἀμασίαν, τῇ δρεπάνῃ ἐθέρι-
σα, τοὺς στάχυας τῆς ἀμελείας,
καὶ δραγμάτων ἐστοίβασα, πράξε-
ών μου τὰς θημωνίας, ἃς καὶ κα-
τέστρωσα, οὐκ ἄλλω τῆς μετα-
νοίας· ἀλλ' αἰτῶ σε, τὸν προαιώ-
νιον γεωργὸν ἡμῶν Θεόν, τῷ ἀνέ-
μα τῆς σῆς φιλευσπλαγχνίας, ἀ-
πολίξιμι τὸ ἄχυρον τῶν ἔργων
μου, καὶ σιτάρχησον τῇ ψυχῇ μου
τὴν ἄρεσιν, εἰς τὴν Οὐρανίον σου
συγ.

συγκλείων με ἀποθήκην, καὶ σω-
σόν με. Δίς.

Επιγνώμεν ἄδελφοί, τοῦ μυστη-
ρίου τὴν δύναμιν· τὸν γὰρ ἐκ τῆς
ἀμαρτίας, πρὸς τὴν πατρικὴν ἐξίαν,
ἀναδραμόντα Ἄσωτον υἱόν, ὁ πα-
νάγαθος Πατήρ, προὔπαντήσας ἀσ-
πάξεται, καὶ πάλιν τῆς οἰκείας δό-
ξης, χαρίζεται τὰ γνωρίσματα, καὶ
μυστικὴν τοῖς ἄνω, ἐπιτελεῖ εὐφρο-
σύνην. θύων τὸν Μόσχον τὸν σι-
τευτὸν, ἵνα ἡμεῖς ἀξίως πολιτευ-
σώμεθα, τῷ τε θύσαντι φιλανθρω-
πῶ Πατρὶ, καὶ τῷ ἐνδόξῳ θύματι,
τῷ Σωτῆρι τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Δίς.

Δόξα ἤχ. β'.

Ω πόσων ἀγαθῶν, ὁ ἄθλιος ἐ-
μαυτὸν ἐστέρησα· ὦ ποίας Βασι-
λείας ἐξέπεσα ὁ ταλαιπώρος ἐγώ·
τὸν πλούτον ἠγάλωσα, ὃν περ ἔ-
λαβον· τὴν ἐντολὴν παρέβην· οἱ
μοι τάλαινα ψυχῆ, τῷ πυρὶ τῷ αἰῶ-
νίῳ λοιπὸν καταδικάζεσαι, διὸ πρό-
τέλους βόησον Χριστῷ τῷ Θεῷ·
Ὡς τὸν Ἄσωτον δέξαι με υἱόν, ὁ
Θεὸς καὶ ἐλέησόν με.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. α'. τοῦ Ἰησοῦ
Ἐἵποδος. Τό, φῶς ἰλαρόν. Προκειμ. Ὁ
Κύριος ἐξῆσάλευσεν. Εἰς τὴν λιτὴν,
ὡς συνήθως, τὸ Στιχηρὸν τοῦ Ἁγίου
τῆς Μονῆς. Εἰς τὸν Στίχον τῆς Ὀκτωή-
χου. Δόξα. Ἰδιόμελον. ἤχος πλ. β'.

Τῆς πατρικῆς δωρεᾶς, διασκορ-
πίσας τὸν πλούτον, ἀλόγοις συνε-
βοσκόμην, ὁ τάλας κτήνεσι καὶ
τῆς αὐτῶν ὀρεγόμενος τροφῆς ἐλί-
μωττον μὴ χορταζόμενος· ἀλλ'
ὑποσρέψας πρὸς τὸν εὐσπλαγχνόν

Πατέρα κραυγάζω σὺν δάκρυσι· Δέ-
ξαι με ὡς μίσθιον, προσπίπτοντα τῇ
φιλανθρωπίᾳ σου, καὶ σωσόν με.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Ὁ ποιητὴς καὶ λυτρωτῆς μου πάναγε.
φύλ. 249 Ἀπολυτικίον Θεοτόκε Παρθένε.
ἐγκ· καὶ τὰ ἐξῆς τῆς ἀγρυπνίας ὡς συνή-
θως. Εἰς τὸν Ὀρθρον, Θεὸς· Κύριος. Τρο-
πάριον ἀναστάσιμον καὶ τὸ Θεοτοκίον·
ἢ συνήθως στιχολ. Οἱ ἀναβ. τοῦ ἤχου
τὸ, Πᾶτα πνοή. Εὐαγ. Εὐαθινόν. Δόξα
τῆς μετανοίας ἀνοιζόν μοι. Καὶ νῦν
τῆς σωτηρίας. (ὄρα φύλ. 4). Οἱ κανόνες
οἱ Ἀναστάσιμοι, τῆς Θεοτόκου, καὶ τοῦ
Τριωδίου, εἰς ς.

Ἰδιότ. α'. ἤχ. β'. Τὴν Μωσείως ῥόδῃν.

Ιησοῦ ὁ Θεὸς, μετανοοῦντα δέ-
ξαι νῦν καὶ με, ὡς τὸν Ἄσωτον υἱόν
πάντα τὸν βίον ἐν ἀμελείᾳ, ζήσαντα
καὶ σὲ παροργίσαντα.

Ον μοι δέδωκας πρὶν, κακῶς
ἐσχόρησα θεῖον πλούτον, ἐμακρύν-
θην ἀπὸ σοῦ, ἀσώτως ζήσας εὐ-
σπλαγχνε Πάτερ· δέξαι οὖν καὶ με
ἐπιστρέφοντα.

Τὰς ἀγκάλας νυκτὸς, τὰς πατρι-
κᾶς προσεσαπλώσας, δέξαι Κύριε
καὶ με ὡς τὸν Ἄσωτον πανοικτίρ-
μων, ὅπως εὐχαρίστως δοξάζω σε.

Θεοτοκίον.

Εν ἐμοὶ ὁ Θεὸς, πᾶσαν δεικνύς
ἀγαθωσύνην, πάριδέ μου τὴν πλη-
θὺν τῶν ἐγκλημάτων ὡς εὐεργέτης
θείαις τῆς Μητρός σου δεήσσει.

Καταβασίας δὲ λέγομεν τοὺς Εἱρημοὺς
τοῦ Κανόνος.

• **Τ**ὴν Μωσείως ῥόδῃν, ἀναλαβοῦ-
σα-

- σα βόησον ψυχῇ, βοηθός και σκε-
- πατῆς ἐγένετό μοι εἰς σωτηρίαν,
- οὗτός μου Θεός και δοξάσω αὐτόν

Ὡδή Γ. Στειρωθέντα μου τὸν νοῦν.

Ἐξω ὄλος ἐμαυτοῦ, γεγονώς φρενοβλαβώς, προσεκολλήθη, τοῖς παθῶν ἐρμυρεταῖς· ἀλλὰ δέξαι με Χριστέ, ὡςπερ τὸν Ἄσωτον.

Τὰς ἀγκάλας σου Χριστέ, ὑφαπλώσας συμπαθῶς, ὑπόδεξαι με ἀπὸ γῶρας μακρᾶς, ἀμαρτίας και παθῶν, ἐπαναστρέφοντα.

Θεοτοκίον

Ἡ καλῇ ἐν γυναιξί, καταπλοῦτισον καμῆ, καλῶν ιδέαις, ἀμαρτίαις πολλαῖς, τὸν πτωχεύσαντα Ἀγνή, ὅπως δοξάζωσε. Ὁ Εἰρμός.

- Στειρωθέντα μου τὸν νοῦν,
- κριποσόρον ὁ Θεός, ἀνάδειξόν με,
- γεωργέ τῶν καλῶν, φυτουργέ τῶν
- ἀγαθῶν, τῇ εὐσπλαγγνίᾳ σου.

Κάθισμ. ἡγ. ἀ. Τὸν τάφον σου Σωτήρ

Ἀγκάλας πατρικᾶς, διανοίξαι μοι σπεῦσον, ἀσώτως τὸν ἐμόν, κατηνάλωσα βίον· εἰς πλοῦτον ὀδαπάνητον, ἀφορῶν τῶν οἰκτιρμῶν σου Σωτήρ· νῦν πτωχεύουσαν, μὴ ὑπερίδῃς καρδίαν· σοὶ γὰρ Κύριε ἐν κατανύξει κραυγαῶν: Ἡμαρτον Πάτερ εἰς τὸν Οὐρανόν και ἐνώπιόν σου.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον ὁμοιον.

Ἀνύμρευτε Ἀγνή, Θεοτόκε Παρθένε, ἡ μόνη τῶν πισῶν, προσία και σκέπη, κρυβύων και θλί-

ψεων, και δεικνῶν περιτάσεων, πάντας λύτρωσαι, τοὺς ἐπὶ σοὶ τὰς ἐλπίδας, Κόρη ἔχοντας, και τὰς ψυχὰς ἡμῶν σώσον, ταῖς θεαῖς προσθεταῖς σου.

Ὡδή Δ'. Τὴν ἐκ Παρθένου σου.

Πλοῦτον καλῶν ὄν μοι δέδωκας, ἐπουράνιε Πάτερ, διεσκόρπισα κακῶς, ξένοις πολίταις δουλούμενος. διὸ βοῶ σοι: Ἡμαρτόν σοι δέξαι με ὡς τὸν Ἄσωτον πάλα, ὑφαπλώσας τὰς ἀγκάλας μοι τὰς σάς.

Πίστης αἰσχύνῃς πεπλήρωμαι, μὴ τολμῶν ἀτενίσαι, εἰς τὸ ὕψος Οὐρανοῦ, και γὰρ ἀλόγως ὑπέκυψαι τῇ ἀμαρτίᾳ· νῦν δὲ ἐπιστρέφων, ἐκβοῶ κατανύξει: Ἡμαρτόν σοι, δέξαι με Παμβασιλεῦ.

Θεοτοκίον

Ἡ τῶν ἀνθρώπων βοήθεια, ἡ ἐλπίς ἡ βεβαία, πάντων τῶν Χριστιανῶν, τὸ καταφύγιον ἀχραντῶν τῶν σωζομένων. σώσον με Παρθένε μητρικαῖς σου πρεσβείαις, και μελλούσης καταξίωσον ζωῆς.

Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**ὴν ἐκ Παρθένου σου γέννησιν ὁ Προφῆτης προβλέπων, ἀνεκέρυττε βοῶν: Τὴν ἀκοήν σου ἀκήκοα και ἐφοβήθη, ὅτι ἀπὸ Θαμᾶν, και ἐξ ὄρους ἀγίου, κατασκήνους ἐπεδήμησας Χριστέ.

Ὡδή Ε'. Τῆς νυκτὸς διελευσῆς.

Ἐδουλώθη πολίταις, ξένοις και εἰς γῶραν, τὴν φθοροποιὸν ἀπε-

ἀπεδῆμυστα, καὶ ἐπλήσθην αἰσχύνης·
νῦν δὲ ἐπιστρέφων, κράζω σοι Οὐ-
κίτιμω· τὸ, Ἡμάρτων.

Οὐ τολμῶ ἀτανίσαι, ἄνω εἰς
τὸ ὕψος, ἀμειτρα Χριστέ παρρηγί-
σας σε· ἀλλ' εἰδώς σου Οὐκίτιμω
τὸ εὐσπλαγγχον κράζω· Ἡμάρτων.
ἰλάσθητι, καὶ σῶσόν με.

Θεοτοκίον

Παναγία Παρθένε, Κεχαρι-
τωμένη, ἡ τὸν Ἰησοῦν πάντων
τέξασα, τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων
τὸ βαρὺ φορτίον, σοῦ ταῖς ἰκεσί-
αις ἐλάφρυνον. **Ο** Εἰρμός.

» **Τῆς** νυκτὸς διελευσῆς, ἡ γη-
» κεν ἡ ἡμέρα, καὶ τὸ φῶς τῷ Κό-
» σμῳ ἐπέλαμψε· διὰ τοῦτο ὕμνεῖ
» σε τάγματα Ἀγγέλων, καὶ δόξο-
» λογεῖ σε, Χριστέ ὁ Θεός.

Ὠδὴ ε'. Βιβθῆ ἀμαρτημάτων.

Βιβθῆ ἀμαρτημάτων συνέχει
με αἰεὶ, καὶ τρικυμία πταισμάτων
βυθίζει με· κυβέρνησον πρὸς λι-
μένα με ζωῆς, Χριστέ ὁ Θεός, καὶ
σῶσόν με, Βασιλεῦ τῆς δόξης.

Τὸν πλοῦτον τὸν πατρῶον, ἐ-
σκόρπισα δεινῶς, καὶ πενητεύσας,
αἰσχύνης πεπλήρωμαι, δουλού-
μενος τοῖς ἀκάρποις λογισμοῖς·
διὸ σοι βῶ φίλάνθρωπε, οἰκτιροῦν
με σῶσον. **Θεοτοκίον**

Σωτήρα καὶ Δεσπότην κύησα-
σα Χριστόν, τῆς σωτηρίας με κόρη
ἀξιώσον, πτωχεύσαντα ἐκ πικνοῖων
ἀγαθῶν, Παρθένε Ἀγνή, ἵνα ὑμνῶ
τὰ σά μεγαλεῖα.

Ο Εἰρμός.

» **Β**ιβθῆ ἀμαρτημάτων συνέχο-
μαι Σωτήρ, καὶ ἐν κελάγει τοῦ βίου
βυθίζομαι, ἀλλ' ὡς περ τὸν Ἰωάν
ἐκ τοῦ θηρός, κάμει τῶν παθῶν
ἀνάγαγε, καὶ διάσωσόν με. »

Κοντάκ. ἡγ. γ. II Παρθένος, σήμερον.

Τῆς πατρῶος δόξης σου, ἀπο-
σκιρτήσας ἀφρόνως, ἐν κακοῖς ἐ-
σκόρπισα, ὃν μοι παρέδωκας πλοῦ-
τον· ὅθεν σοι τὴν τοῦ Ἀσώτου φω-
νὴν προσφέρω· Ἡμάρτων ἐνώπιόν
σου Πάτερ οἰκτιροῦμον· δέξι με με-
τανοοῦντα, καὶ ποιήσον με,
ὡς ἓνα τῶν μισθίων σου **Ο** Ὄχος.

Τοῦ Σωτήρος ἡμῶν κατ' ἐκάστην
διδάσκοντος δι' οἰκειᾶς φωνῆς, τῶν
Γραφῶν ἀκουσώμεθα, περὶ τοῦ Ἀσώ-
του καὶ σώφρονος πάλιν, καὶ τού-
του πίσει ἐκμμετρώμεθα τὴν κα-
λὴν μετάνοιαν· τῷ κατιδόντι πάν-
τα τὰ κρύφια μετὰ ταπεινῆς καρ-
δίας κράζομεν· Ἡμάρτομέν σοι
Πάτερ οἰκτιροῦμον, καὶ οὐκ ἐσμέν
ἀξιοί ποτὲ, κληθῆναι τέκνα ὡς πρὶν·
ἀλλ' ὡς φύσει ὑπάρχων φιλόανθρω-
πος, σὺ προσδέξου, καὶ ποιήσον με
ὡς ἓνα τῶν μισθίων σου.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρας τοῦ Ἀσώτου, καὶ περὶ
τοῦ εἰς τοῦ ἀμαρτωλοῦς θεοῦ οἴκου.
Στήγ. Ἀσωτος εἶτις, ὡς ἐγώ, Πατρῶν ἰθι.
Θεῖον γὰρ οἴλου, πᾶσιν ἴνοιται θύρα.

Ὠδὴ Ζ. Τὰ χερουσίμ μιμούμενοι.

Ταῖς ἡδοναῖς τοῦ σώματος
ὑπέκυψα παναθλιῶς, καὶ ἐδουλώ-
θην ὄλως, τοῖς τῶν παθῶν ἐφευ-
ρε-

ρεταῖς, καὶ ξένος ἐγενόμην, ἀπὸ σου φίλάνθρωπε· νῦν δὲ κράζω, τὴν τοῦ Ἀσώτου φωνήν, **Ἡμάρτηκα Χριστέ, μή με υπερβῆς, ὡς μόνος ἐλεῖμνον.**

Τῶν Ἀποστόλων Κύριε καὶ Προφητῶν καὶ Οσίων, καὶ τῶν σεπτῶν Μαρτύρων, καὶ τῶν Δικαίων προσευχαῖς, συγχώρησόν μοι πάντα, ἅπερ ἐπλήμμέλῃσα, παροργίσας Χριστέ, τὴν ἀγαθοτητα σου, ὅπως ὑμολογῶ σε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Τῶν Χερουβὶμ φανεῖσα, καὶ Σεραφὶμ Θεοτόκε, καὶ πάσης λαμπρότερα, ἐπουρανοῦ στρατίας· σὺν τούτοις ἐκδυσώπει, ὄνπερ ἐσωμάτωσας θεῖον Λόγον πανάμωμε ἀνάρχου Πατρός· ὅπως τῶν ἀγαθῶν τῶν αἰωνιζόντων, πάντες ἀξιοθῶμεν. Ὁ Εἰρμός.

- **Τὰ Χερουβὶμ μιμούμενος, παῖδες ἐν τῇ χαμίνῳ, ἐχόρευον βοῶντες, εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὅτι ἐν ἀληθείᾳ καὶ κρίσει ἐπήγαγες ταῦτα πάντα διὰ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν, ὁ ὑπερύμνητος καὶ δεδοξασμένος, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.**

Ὡδὴ II. Τὸν ἐν τῇ βάρῃ.

Ὁ καταβάς ἐπὶ γῆς, εἰς τὸ σῶσαι τὸν Κόσμον, ἐκουσίῳ πτωχείᾳ διὰ ἔλεος πολὺ, πτωχεύσαντά με πάσης νῦν ἀγαθοεργίας, ὡς ἐλεῆμων σῶσον.

Ἀπὸ τῶν σῶν ἐντολῶν, μακρυνθεὶς ἰδουλώθην, παναθλίως τῷ πλάτῳ· ἐπιστρέφοντα δὲ νῦν, τὸν Ἀσωτον ὡς πάλαι, προσπίπτοντά σοι δέξαι, ἱπουράνιε Πάτερ. Θεοτοκίον.

Θεογενήτωρ Ἀγνή, ἢ τῶν κατεφ-

ράχμενων, ἐπανόρθωσις μόνη· ἐπανόρθωσον καμῆ, παντοίαις ἀμαρτίαις, συντετριμμένον ἔλον, καὶ τεταπεινωμένον. Ὁ Εἰρμός.

- **Τὸν ἐν τῇ Βάρῃ Μωσῆ, τῆς Παρθένου τὸ θαῦμα, ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει προτυπώσαντα ποτὲ, ὑμνεῖτε εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.**

Ὡδὴ Θ. Τῶν γηγενῶν τίς ἤκουσε

Ἴδε Χριστέ τὴν θλίψιν τῆς καρδίας, ἴδε μου τὴν ἐπιστροφήν, ἴδε τὰ δάκρυα Σῶτερ, καὶ μὴ παρίδης με, ἀλλ' ἐναγκάλισαι πάλιν δι' εὐσπλαγχνίαν, πληθῆσι σωζομένων συναριθμῶν, ὅπως ὑμῶ εὐχαρίσως τὰ ἐλέη σου.

Ὁ Ἄγγελος βοῶ τὸ, Μνήσθητέ μου, ὡς ὁ Τελώνης κατηρῆς, τυπτω τὸ σῆθος, καὶ κράζω νῦν τὸ, Ἰλάσθητι ὡςπερ τὸν Ἀσωτον, δέξαι με Πανοικτίρμων, ἐκ πάντων τῶν κακῶν μου Παμβασιλεῦ, ὅπως ὑμῶν σου, τὴν ἄκραν συγκατάβασιν.

Θεοτοκίον.

Φωτιστικαῖς πρεσβείαις σου Παρθένε, τοὺς νοερούς μου ὀφθαλμούς ἐσκοτισμένους κακίᾳ, φώτισον δέομαι, καὶ πρὸς ἐδοῦς μετανοίας εἰσαγάγέ με ὅπως χρεωστικῶς ὑμολογῶ, τὴν ὑπὲρ λόγον, τὸν Λόγον σωματώσασαν. Ὁ Εἰρμός.

Τῶν γηγενῶν τίς ἤκουσε τοιοῦτον, ἢ τίς ἐώρακε ποτέ; ὅτι Παρθένος εὐρέθη ἐν γαστρὶ ἔχουσα, καὶ ἀνωδύνως τὸ βρέφος ἀποτεκοῦσα· τοιοῦτόν σου τὸ θαῦμα, καὶ σὲ Ἀγνή Θεοκυήτορ, **Μαρία μεγαλάνομεν.**

ἔξ-

Ἐξαποστ. τὸ Ἀναστάσιμ. Εἶτα τὰ παρόντα. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Τὸν πλοῦτον, ὃν μοι δέδωκας, τῆς χάριτος ὁ ἄθλιος, ἀποδημήσας ἀχρεῖως, κακῶς ἠγάλωσα Σῶτερ ἀσώτως ζήσας δαίμοσι, δολίως διεσκόρπισα· διό με ἐπισφρονέτα, ὥσπερ τὸν Ἀσωτον δέξει, Πάτερ οἰκτίρμον καὶ σῶσον. Ἔτερον. Ὁμοιον.

Ἐσκόρπισα τὸν πλοῦτόν σου, ἐκδαπανήσας Κύριε, καὶ πονηροῖς δαιμονίοις, καθυπεταγῆν ὁ τάλας, ἀλλὰ Σωτὴρ πανεύσπλαγγνε, τὸν Ἀσωτον οἰκτείρησον, καὶ ῥυπωθέτα καθαρον, τὴν πρώτην ἀποδιδούς μοι σολὴν τῆς σῆς Βασιλείας. Θεοτοκίον Ὁμοιον.

Ἁγία Μητροπάρθενε, τὸ μέγα περιήχημα, τῶν Ἀποστόλων Μαρτύρων, καὶ Προφητῶν καὶ Οσίων, τὸν σὸν Υἱὸν καὶ Κύριον, ἰλέωσαι τοῖς δούλοις σου, ἡμῖν Θεογενήτρια, ὅταν καθήσῃ τοῦ κρίναι, τὰ κατ' ἀξίαν ἐκάσου.

Εἰς τοὺς Αἴνους ἀναστῆσ. ε. καὶ τοῦ Τριωδίου ἰδιόμ. ἡχ. β'.

Τὴν τοῦ Ἀσώτου φωνήν, προσφέρω σοι, Κύριε, Ἠμαρτον ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν σου ἀγαθὲ, ἐσκόρπισα τὸν πλοῦτον τῶν χαρισμάτων σου· ἀλλὰ δέξει με μετανοοῦντα, Σωτὴρ καὶ σῶσόν με.

Στίχ. Ἐξομολογήσομαι σοι Κύριε ἡχ. δ'.

Ὁ ὁ Ἀσωτος υἱὸς ἤλθον καγὼ οἰκτίρμων, ὁ τὸν βίον ὅλον, δαπανήσας ἐν τῇ ἀποδημίᾳ· ἐσκόρπισα τὸν πλοῦτον, ὃν δέδωκάς μοι Πάτερ· δέξει με μετανοοῦντα ὁ Θεὸς καὶ ἐλέησόν με.

Ἀνάστηθι. Κύριε ὁ Θεός μου,

Δαπανήσας ἀσώτως τῆς πατρικῆς οὐσίας τὸν πλοῦτον, καὶ καταναλώσας, ἔρημος γέγονα, ἐν τῇ χώρᾳ οἰκήσας, τῶν πονηρῶν πολιτῶν, καὶ μηκέτι φέρων, τὸ μετὰ τούτων συνοικέειον, ἐπιστρέψας βοῶσοι, τῷ οἰκτίρμονι Πατρί, Ἠμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου, καὶ οὐκ εἰμι ἀξίος, κληθῆναι υἱὸς σου, ποιήσόν με ὡς ἓνα τῶν μισθίων σου, ὁ Θεὸς καὶ ἐλέησόν με.

Δόξα. ἡχος, πλ. β'.

Πάτερ ἀγαθὲ, ἐμακρύνθη ἀπό σου· μὴ ἐγκαταλίπῃς με, μηδὲ ἀχρεῖον δεΐξης τῆς Βασιλείας σου ὁ ἐχθρὸς ὁ παμπόνηρος ἐγύμνωσέ με, καὶ ἤρῃ μου τὸν πλοῦτον, τῆς ψυχῆς τὰ χαρίσματα ἀσώτως διεσκόρπισα· ἀνασῆς σὺν ἐπιστρέψας πρὸς σέ, ἐκβῶ, Ποιήσόν με ὡς ἓνα τῶν μισθίων σου ὁ δὲ ἐμὲ ἐν Σταυρῷ τὰς ἀχράντους σου χεῖρας ἀπλώσας, ἵνα τοῦ δεινοῦ θηρὸς ἀφαρπάξῃς με, καὶ τὴν πρώτην κατασολὴν ἐπενδύσῃς με, ὡς μόνος πολυέλεος.

Καὶ νῦν. Τερεολογημένη. Δοξολογία μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις. καὶ ἡ συνῆθης Λιτῆ, ἐν ἣ τὸ ἐωθινόν, καὶ αἱ κατηχήσεις. Εἰς τὴν λειτουργίαν Τυπικά, καὶ Μκαρισμοὶ τῆς Οκτωήχου καὶ ἡ 5'. Ὁδὴ τοῦ Τριωδίου, Προκειμενον ἡχ. α. Γένοιτο Κύριε τὸ ἐλεός σου Πρὸς Κορινθ. α. Ἐπιστολῆς Παύλου.

Ἁδελφοὶ πάντα μοι ἔξεςτιν, ἀλλ' αὐ πάντα συμφέρει· πάντα μοι ἔξεςτιν, ἀλλ' οὐ πάντα οἰκοδομεῖ· πάντα μοι ἔξεςτιν, ἀλλ' οὐκ ἐγὼ ἐξουσιασθήσομαι ὑπο τινος. τὰ βρώματα τῇ κοιλίᾳ, καὶ ἡ κοιλία τοῖς βρώμασιν, ὁ δὲ Θεὸς καὶ ταύτην καὶ

καὶ ταῦτα καταργήσει· τὸ δὲ σῶμα ἐν τῇ πορνείᾳ, ἀλλὰ τῷ Κυρίῳ, καὶ ὁ Κύριος τῷ σώματι. Ὁ δὲ Θεὸς καὶ τὸν Κύριον ἤγειρε, καὶ ἡμᾶς ἐξεγερεῖ διὰ τῆς δυνάμεως αὐτοῦ. Οὐκ οἴδατε, ὅτι τὰ σώματα ὑμῶν, μέλη Χριστοῦ ἐσιν; Ἄρα οὖν τὰ μέλη τοῦ Χριστοῦ, ποιήσω πόρνης μέλη; Μὴ γένοιτο. Ἡ οὐκ οἴδατε ὅτι κολλῶμενος τῇ πόρνη ἐν σώματι ἐστιν; Ἔσονται γὰρ ὄφθιμι οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν. Ὁ δὲ κολλῶμενος τῷ Κυρίῳ ἐν πνεύματι ἐστι. Φεύγετε τὴν πορνείαν· πᾶν ἁμαρτήμα, ὃ ἐὰν ποιήσῃ ἄνθρωπος, ἐκ τῶν τοῦ σώματος ἐστιν, ὃ δὲ πορνείων, εἰς τὸ ἴδιον σῶμα ἁμαρτάνει. Ἡ οὐκ οἴδατε, ὅτι τὰ σώματα ὑμῶν Ναὸς τοῦ ἐν ὑμῖν ἁγίου Πνεύματος ἐστιν, ὃν ἔχετε ἀπὸ Θεοῦ, καὶ οὐκ ἐστὶ ἐξ αὐτῶν; Ἡγοράσθητε γὰρ τιμῆς· δοξάσατε δὴ τὸν Θεὸν ἐν τῷ σώματι ὑμῶν, καὶ ἐν τῷ πνεύματι ὑμῶν, ἅτινά ἐστι τοῦ Θεοῦ.

Ἄλληλοῦια. ἤχος α

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Ἐἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην. Ἄνθρωπός τις εἶχε δύο Υἱούς, κτλ.

Κοινωνικόν. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον. Δεῖ γινώσκειν, ὅτι τῇ Ἑβδομάδι τῆς ἀποκρίως, Ἄλληλοῦια οὐ ψάλλ. Ἐκκόπτωμεν δὲ καὶ ἐν Κάθισμα τοῦ Ψαλτηρίου ἀπὸ τοῦ Ὄρθρου, καὶ λέγομεν αὐτὸ εἰς τὸν Ἑσπερινόν ὡσαύτως ποιούμεν καὶ τῇ Ἑβδομάδι τῆς Τυρινῆς, ἄνευ τῆς δ' καὶ τῆς ς'.

Ἐν γὰρ ταύταις ψάλλομεν Ἄλληλοῦια ποιούντες καὶ μετανοίας. Ἐκτελοῦμεν καὶ νηστείαν κατὰ τὸν ἐπακολουθήσαντα τύπον, εἰμὴ ἐστὶν ἡ ἡμέρα τῆς Ἰσπαντικῆς· μετὰ δὲ τὸν Ἑσπερινόν, ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις, ἐσθίωμεν τυρόν καὶ ὠά, ποιούντες κατὰ τὸν Κανὸνα τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὶς Νικηφόρου Κωνσταντινουπόλ. λέγοντα. Δεῖ νηστεύειν τοὺς Μοναχοὺς, τῇ δ' καὶ τῇ ς' τῆς Τυροράγου, καὶ μετὰ τὴν τῶν Προηγιασμένων Ἀπόλλυσιν, ἐσθίειν Τυρόν καὶ ὠά, ὅπου ἂν ἐβρεθῶσιν. Ἀνατρέπει δὲ οὗτος ὁ Κανὼν τὸ δόγμα τῶν Ἰακωβιτῶν, καὶ τὴν τῶν Τετραδιτῶν αἵρεσιν.

Ἡ Ἀκολουθία τῶν τυγόντων ἁγίων τῷ Σαββάτῳ καὶ τῇ Κυριακῇ ταύτῃ ψάλλ. ἐν τοῖς παρελθούσιν ἀποδειπνοῖς Εἰδὲ τύχη τοῦ Πεδρομόν τῷ Σαββάτῳ τῶν ψυχῶν, ψάλλεται ἡ ἀκολουθία αὐτοῦ τῇ ς' τῆς ἀποκρίως.

Τῇ Παρασκευῇ Ἑσπέρας, μνήμην ἐπιτελοῦμεν πάντων τῶν Κεκοιμημένων Ὁρθοδόξων. μετὰ τὸν Προομιμακόν, καὶ τὴν συνῆθη στιχολ. εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκρ. ἰστώμεν στιχ. ς' καὶ ψάλλ. τῆς Ὀκτωήχου Στιχηρὰ Μνηρικὰ γ' τοῦ Ἰεροδίνου ἤχου, καὶ τοῦ Τριψιδίου, προτόμ. γ' ἤχ. πλ. δ'.

Ὁ ἐν Ἐδέμ Παράδεισος.

Τῶν ἀπ' αἰῶνος σήμερον νεκρῶν, ἀπάντων κατ' ὄνομα, μετὰ πίστεως ζησάντων εὐσεβῶς, μνήμην τελούντες οἱ πιστοὶ, τὸν Σωτῆρα καὶ Κύριον, ἀνυμνήσωμεν αἰτουῦντες ἐκτενῶς, τούτους ἐν ὥρᾳ τῆς Κρίσεως, ἀπολογίαν ἀγαθὴν, δοῦναι αὐτῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν, τῷ πᾶσαν

σης με. Ἐλέησόν με, Κύριε, ὅτι ἀσθενής εἰμι· ἴασάι με, Κύριε, ὅτι ἐταράχθη τὰ ὀστέα μου, καὶ ἡ ψυχὴ μου ἐταράχθη σφόδρα, καὶ σὺ, Κύριε, ἕως πότε; Ἐπίστρεψον, Κύριε, ῥῦσαι τὴν ψυχὴν μου, σώσόν με ἐνεκεν τοῦ ἐλέους σου. Ὅτι οὐκ ἔστιν ἐν τῷ θανάτῳ ὁ μνημονεύων σου, ἐν δὲ τῷ Ἄδῃ τίς ἐξομολογήσεται σοι; Ἐκοπίασα ἐν τῷ στεναγμῷ μου, λούσῃ καθ' ἑκάστην νύκτα τὴν κλίνην μου, ἐν δάκρυσί μου τὴν στρωμνὴν μου βρέξω. Ἐταράχθη ἀπὸ θυμοῦ ὁ ὀφθαλμὸς μου, ἐπαλαιώθη ἐν πᾶσι τοῖς ἔχθραϊς μου. Ἀπόστησε ἀπ' ἐμοῦ πάντες οἱ ἐργαζόμενοι τὴν ἀνομίαν, ὅτι εἰσήκουσε Κύριος τῆς φωνῆς τοῦ κλαυθμοῦ μου, ἤκουσε Κύριος τὴν προσευχὴν μου προσεδέξατο. Αἰσχυνθείησαν καὶ παραχθείησαν πάντες οἱ ἔχθροί μου· ἀποστραφείησαν, καὶ καταισχυνηθείησαν σφόδρα διὰ τάχους. Δόξα, καὶ νῦν. Ἀλληλούϊα.

ΨΑΛΜΟΣ 7. Τοῦ Δαβὶδ.

Κύριε ὁ Θεὸς μου, ἐπὶ σοὶ ἤλπισα· σώτόν με ἐν πάντων τῶν διωκόντων με, καὶ ῥύσαι με. Μὴ ποτε ἀρπάσῃ ὡς λέων τὴν ψυχὴν μου, μὴ ὄντος λυτρουμένου, μηδὲ σώζοντος. Κύριε ὁ Θεὸς μου, εἰ ἐποίησα τοῦτο· εἰ ἔστιν ἀδικία ἐν χερσὶ μου. Εἰ ἀνταπέδωκα τοῖς ἀνταποδιδούσι μοι κακὰ, ἀποπέσοιμι ἄρα ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν μου κενός. Καταδιώξαι ἄρα ὁ ἐχθρὸς τὴν ψυχὴν μου, καὶ καταλάβει, καὶ καταπατήσει εἰς γῆν τὴν ζωὴν μου, καὶ τὴν δόξαν μου εἰς χροῖον κατασκηνώσει.

Ἀνάστηθι, Κύριε, ἐν ὀργῇ σου, ὑψώθητι ἐν τοῖς πέρασιν τῶν ἐχθρῶν μου. Ἐξεγέρθητι, Κύριε ὁ Θεὸς μου, ἐν προσταγμάτι, ᾧ ἐνετείλω, καὶ συναγωγὴ λαῶν κυκλώσει σε. Καὶ ὑπὲρ ταύτης εἰς ὕψος ἐπίστρεψον, Κύριος κρινεὶ λαούς. Κρινόν μοι Κύριε κατὰ τὴν δικαιοσύνην μου, καὶ κατὰ τὴν ἀκακίαν μου ἐπ' ἐμοί. Συντελεσθήτω δὴ πονηρία ἀμαρτωλῶν, καὶ κατευθυνεῖς δίκαιον, ἐτάζων καρδίας καὶ νεφρούς ὁ Θεὸς δικαίως. Ἡ βοήθειά μου παρὰ τοῦ Θεοῦ, τοῦ σώζοντος τοὺς εὐθεῖς τῇ καρδίᾳ. Ὁ Θεὸς κριτὴς δίκαιος, καὶ ἰσχυρός, καὶ μακρόθυμος, καὶ μὴ ὀργὴν ἐπάγων καθ' ἑκάστην ἡμέραν. Ἐὰν μὴ ἐπιστραφῆτε, τὴν ῥομφαίαν αὐτοῦ στυλώσει, τὸ τόξον αὐτοῦ ἐνέτεινε, καὶ ἠτοίμασεν αὐτό. Καὶ ἐν αὐτῷ ἠτοίμασε σκευὴ θανάτου· τὰ βέλη αὐτοῦ τοῖς καιομένοις ἐξειργάσατο. Ἴδου ὠδίνησεν ἀδικίαν, συνέλαβε πόνον, καὶ ἔτεκεν ἀνομίαν. Λάκκον ὥρυξε καὶ ἀνέσκαψεν αὐτόν, καὶ ἐμπεσεῖται εἰς βόθρον, ὃν εἰργάσατο. Ἐπιστρέψει ὁ πόνος αὐτοῦ εἰς κεφαλὴν αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ κορυφὴν αὐτοῦ ἡ ἀδικία αὐτοῦ καταβήσεται. Ἐξομολογήσομαι τῷ Κυρίῳ κατὰ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ, καὶ ψαλῶ τῷ ὀνόματι Κυρίου τοῦ ὑψίστου.

ΨΑΛΜΟΣ 8. Τοῦ Δαβὶδ.

Κύριε ὁ Κύριος ἡμῶν, ὡς θαυμαστόν τὸ ὄνομά σου ἐν πάσῃ τῇ γῇ. Ὅτι ἐπῆρθῆ ἡ μεγαλοπρέπεια σου ὑπεράνω τῶν οὐρανῶν. Ἐκ στόματος νηπίων καὶ θηλαζόντων

ὅτι σὺ ἐπάταξας πάντας τοὺς ἐχθράνιόντας μοι ματαίως· ὀδόντας ἀμπερωπῶν συνέτριψας. Τοῦ Κυρίου ἡ σωτηρία, καί ἐπὶ τὸν λαόν σου ἡ εὐλογία σου.

Δόξα καὶ νῦν, Ἀλληλοῦια. (α)

ΨΑΛΜΟΣ 4 Τοῦ Δαβὶδ.

Εν τῷ ἐπικαλεῖσθαι με εἰσήκουσάς μου ὁ Θεὸς τῆς δικαιοσύνης μου, ἐν θλάψει ἐπλάτυνάς με. Οἰκτείρησόν με, καὶ εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου. Υἱοὶ ἀνθρώπων, ἕως ποῦτε βρυχάρδιοι; ἵνα τί ἀγαπάτε μταιότητα, καὶ ζητεῖτε ψεῦδος; Καὶ γινώτε, ὅτι ἐθαυμάστωσε Κύριος τὸν ὄσιον αὐτοῦ. Κύριος εἰσακούσεταιί μου ἐν τῷ κεκραγῆναι με πρὸς αὐτόν. Ὁργίζεσθε, καὶ μὴ ἀμαρτάνετε· ἃ λέγετε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν, ἐπὶ ταῖς κοίταις ὑμῶν κατανύγετε. Θύσατε θυσίαν δικαιοσύνης, καὶ ἐλπύσατε ἐπὶ Κύριον. Πολλοὶ λέγουσι: Τίς δεῖξει ἡμῖν τὰ ἀγαθὰ; Ἐσημειώθη ἐφ' ἡμᾶς τὸ ῥῶς τοῦ προσώπου σου, Κύριε, ἔδωκας εὐφροσύνην εἰς τὴν καρδίαν μου, ἀπὸ καρποῦ σίτου, οἴνου καὶ ἐλαίου αὐτῶν ἐπληθύνθησαν. Ἐν εἰρήνῃ ἐπὶ τὸ αὐτὸ κοιμηθήσομαι, καὶ ὑπνώσω. Ὅτι σὺ, Κύριε, κατὰ μόνας ἐπ' ἐλπίδι κατώκισάς με.

ΨΑΛΜΟΣ 5. Τοῦ Δαβὶδ.

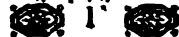
Τὰ ῥήματά μου ἐνώτισαι Κύ-

(α) Ἐὶν ἦναι Κυριακῇ, λέγομεν δλον τὸ κάθισμα, εἰ δὲ ἑορτῇ, λέγομεν τρεῖς ἡμέρας μόνον. Εἰ δὲ καθημερινῇ, λέγομεν τὸ κάθισμα τῆς ἡμέρας εἰς τὸ Ψαλτήριον.

ριε, σῦνες τῆς κραυγῆς μου. Πρόσχευς τῆ φωνῆ τῆς δεήσεώς μου, ὁ Βασιλεὺς μου, καὶ ὁ Θεὸς μου. Ὅτι πρὸς σέ προσεύξομαι, Κύριε· τὸ πρῶν εἰσακούσῃ τῆς φωνῆς μου. Τὸ πρῶν παραστήσομαί σοι, καὶ ἐπόφει με· ὅτι οὐχὶ Θεὸς θέλων ἀνομίαν σὺ εἶ. Οὐ προικίῃσει σοι πονηρευόμενος, οὐδὲ διαιμενοῦσι παράνομοι κατέναντι τῶν ὀφθαλμῶν σου. Ἐμίσησας πάντας τοὺς ἐργαζομένους τὴν ἀνομίαν, ἀπολεῖς πάντας· τοὺς λαλοῦντας τὸ ψεῦδος. Ἄνδρα αἱμάτων καὶ δόλιον βδελύσσεται Κύριος· ἐγὼ δὲ ἐν τῷ πλήθει τοῦ ἐλέους σου εἰσελεύσομαι εἰς τὸν οἶκόν σου, προσκυνήσω πρὸς ναὸν ἁγίόν σου ἐν φόβῳ σου. Κύριε, δδήγησόν με ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου, ἕνεκα τῶν ἐχθρῶν μου κατεύθυνον ἐνώπιόν σου τὴν ὁδὸν μου. Ὅτι οὐκ ἔστιν ἐν τῷ στόματι αὐτῶν ἀλήθεια, ἡ καρδία αὐτῶν ματαία. Ταφος ἀνεωγμένος ὁ λάρυγξ αὐτῶν, ταῖς γλώσσαις αὐτῶν ἐδολιοῦσαν κρῖνον αὐτοῦς ὁ Θεός. Ἀποπεσάτωσαν ἀπὸ τῶν διανοουμένων αὐτῶν, κατὰ τὸ πλῆθος τῶν ἀσεβειῶν αὐτῶν ἔξωσον αὐτοῦς, ὅτι παρεπίκρανάν σε Κύριε. Καὶ εὐφρανθήησαν πάντες οἱ ἐλπύζοντες ἐπὶ σέ, εἰς αἰῶνα ἀγαλλιάσονται, καὶ κατασκηνώσεις ἐν αὐτοῖς· καὶ καυχῆσονται ἐν σοὶ οἱ ἀγαπῶντες τὸ ὄνομά σου. Ὅτι σὺ εὐλογῆσεις δίκαιον Κύριε, ὡς ὄπλω εὐδοκίας ἐστεφάνωσας ἡμᾶς.

ΨΑΛΜΟΣ 6. τοῦ Δαβὶδ.

Κύριε, μὴ θυμῶ σου ἐλέγξῃς με; μηδὲ τῆ ὀργῆ σου παιδεύ-

μου. Ἐν ὁδῷ ταύτῃ, ἣ ἐπορευόμην, ἐκρυψαν παγίδα μοι.

Κατενόουν εἰς τὰ δεξιὰ καὶ ἐπέβλεπον, καὶ οὐκ ἦν ὁ ἐπιγινώσκων με.

Ἀπόλωτο φυγὴ ἀπ' ἐμοῦ, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκζητῶν τὴν ψυχὴν μου.

Ἐκέκραξα πρὸς σέ, Κύριε, εἶπα· σὺ εἶ ἡ ἐλπίς μου, μερίς μου, εἶ ἐν γῆ ζώντων.

Πρόσχες πρὸς τὴν δέησίν μου, ὅτι ἐταπεινώθην σφόδρα.

Ῥυσέ με ἐκ τῶν καταδιωκόντων με, ὅτι ἐκραταιώθησαν ὑπὲρ ἐμέ.

Εἰς στίχους 10.

Ἐξάγαγε ἐκ φυλακῆς τὴν ψυχὴν μου, τοῦ ἐξομολογήσασθαι τῷ ὀνόματί σου.

Ἐμὲ ὑπομενεῦσι δίκαιοι, ἕως οὗ ἀνταποδῶς μοι.

ΨΑΛΜΟΣ 129.

Εκ θαβέων ἐκέκραξά σοι Κύριε, Κύριε εἰσάκουσον τῆς φωνῆς μου.

Γενηθήτω τὰ ὦτα σου προσέχονταίς τὴν φωνὴν τῆς δεήσεώς μου.

Ἐὰν ἀνομίας παρατηρήσης Κύριε, Κύριε, τίς ὑποστήσεται; ὅτι παρὰ σοὶ ὁ ἴλασμός ἐστιν.

Ἐνεκεν τοῦ ὀνόματός σου ὑπέμεινά σε Κύριε· ὑπέμεινεν ἡ ψυχὴ μου εἰς τὸν λόγον σου, ἤλπισεν ἡ ψυχὴ μου ἐπὶ τὸν Κύριον.

Ἀπὸ φυλακῆς πρωίας μέχρι νυκτός, ἀπὸ φυλακῆς πρωίας ἐλπισάτω Ἰσραὴλ ἐπὶ τὸν Κύριον.

Ὅτι παρὰ τῷ Κυρίῳ τὸ ἔλεος, καὶ πολλὴ παρ' αὐτῷ λύτρωσις καὶ αὐτὸς λυτρώσεται τὸν Ἰσραὴλ ἐκ πασῶν τῶν ἀνομιῶν αὐτοῦ.

Αἰνεῖτε τὸν Κύριον πάντα τὰ ἔ-

θνη, ἐπαινεῖσατε αὐτὸν, πάντες οἱ λαοί.

Ὅτι ἐκραταιώθη τὸ ἔλεος αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς καὶ ἡ ἀλήθεια αὐτοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

Δόξα καὶ νῦν, τῆς ἑορτῆς, ἢ τῆς ἡμέρας· εἶτα εἰσοδος καὶ ἡ εὐχὴ. (α)

Εὐχὴ τῆς εἰσοδου.

Ἐσπέρας καὶ πρωὴ καὶ μεσημβρίας, κινούμεν, εὐλογοῦμεν, εὐχαριστοῦμεν, καὶ δεῦμθά σου Δέσποτα τῶν ἀπάντων κατεύθυνον τὴν προσηχὴν ἡμῶν ὡς θυμίαμα ἐνώπιόν σου καὶ μὴ ἐκκλίνης τὰς καρδίας ἡμῶν εἰς λόγους, ἢ εἰς λογισμοὺς πονηροῦς, ἀλλὰ ῥύσαι ἡμᾶς ἐκ πάντων τῶν θηρευόντων τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ὅτι πρὸς σέ Κύριε, Κύριε, οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν καὶ ἐπὶ σοὶ ἐλπίαμεν, μὴ κατασχῆνης ἡμᾶς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὅτι πρέπει σοὶ πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων ἀμήν. Καὶ μετὰ τὴν εἰσοδὸν λέγει, σοφία ὀρθή.

Εἶτα τὸ Ποίημα Σωφρονίου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων.

Φῶς ἱλαρὸν ἁγίας δόξης ἀθανάτου Πατρός, Οὐρανίου, Ἁγίου Μάκαρος, Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλθόντες ἐπὶ τὴν Ἡλίου δύσιν, ἰδόντες φῶς Ἑσπερινόν, ὑμνοῦμεν Πατέ-

(α) Καὶ εἰμὲν ἐστὶν κυριακὴ, ψάλλομεν 7 τροπάρια τῆς Κυριακῆς καὶ τρία τοῦ μνηαίου· εἰ δὲ ἐστὶ καθημερινή, ψάλλομεν μόνον τρία τοῦ ἤχου τῆς παρακλητικῆς τῆς ἡμέρας καὶ τρία τοῦ τυχόντος Ἁγίου, δόξα καὶ νῦν τῆς ἡμέρας, εἰδὲ λέγομεν δόξα τοῦ Ἁγίου, καὶ νῦν τῆς ἡμέρας· καὶ ὅταν γίνεται εἰσοδος, ὁ ἱερεὺς λέγει τὴν παρούσαν εὐχὴν.

κατηρτίσω αἶνον, ἕνεκα τῶν ἐχθρῶν σου, τοῦ καταλύσαι ἐχθρόν καὶ ἐκδικητήν. Ὅτι ὄψομαι τοὺς οὐρανοὺς, ἔργα τῶν ὀακτύλων σου, Σελήνην καὶ ἀστέρας, ἃ σὺ ἐθεμελίωσας! Τί ἐστὶν ἄνθρωπος, ὅτι μὴ μνήσκη αὐτοῦ, ἢ υἱὸς ἀνθρώπου, ὅτι ἐπιπέπηται αὐτόν; Ἠλάττωσας αὐτόν βραχύτι παρ' Ἀγγέλους· δόξῃ καὶ τιμῇ ἐστεφάνωσας αὐτόν, καὶ κατέστησας αὐτόν ἐπὶ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου. Πάντα ὑπέταξας ὑποκάτω τῶν ποδῶν αὐτοῦ, πρόβατα καὶ βόας ἀπάσας, ἐτι δὲ καὶ τὰ κτήνη τοῦ πεδίου. Τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τοὺς ἰχθύας τῆς θαλάσσης, τὰ διαπορευόμενα τρίβους θαλασσῶν. Κύριε ὁ Κύριος ἡμῶν, ὡς θαυμαστὸν τὸ ὄνομά σου ἐν πάσῃ τῇ γῆ.

Μετὰ τοὺς ψαλμοὺς λέγει ὁ διάκονος. Ἐπι καὶ ἐτι, ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν. Ἀντιλαβοῦ σῶσον, ἐλέησον, καὶ διαψύλαξον ἡμᾶς ὁ Θεὸς τῇ σῆ χάριτι.

Τῆς Παναγίας ἀγράντου, ὑπερευλογημένης ἐνδόξου Δεσποίνης καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας.

Ὁ Ἱερεύς.

Ὅτι σὸν τὸ κράτος, καὶ σοῦ ἐστὶν ἡ βασιλεία, καὶ ἡ δύναμις, καὶ ἡ δόξα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν, καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, Ἀμήν.

ΨΑΛΜΟΣ 140

Κύριε ἐκέκραξα πρὸς σέ, εἰσάκουσόν μου, πρόσχευε τῇ φωνῇ τῆς δεήσεώς μου, ἐν τῷ κερραγεῖναι με πρὸς σέ, εἰσάκουσόν μου, Κύριε. Κατευθυνθείτω ἡ προσευχή μου ὡς θυμίαμα ἐνώπιόν σου, ἔπαρσις

τῶν χειρῶν μου θυσία ἐσπερινή· εἰσάκουσόν μου Κύριε.

Θοῦ Κύριε φυλακὴν τῷ στόματι μου, καὶ θύραν περιοχῆς περὶ τὰ χεῖλη μου.

Μὴ ἐκκλίνης τὴν καρδίαν μου εἰς λόγους πονηρίας, τοῦ προφασίζεσθαι προφάσεις ἐν ἀμαρτίαις.

Σὺν ἀνθρώποις ἐργαζομένοις τὴν ἀνομίαν καὶ οὐ μὴ συνδυάσω μετὰ τῶν ἐκλεκτῶν αὐτῶν.

Παιδεύσει με δίκαιος ἐν ἐλέει, καὶ ἐλέγξει με, ἔλαιον δὲ ἀμαρτωλοῦ μὴ λιπανάτω τὴν κεφαλὴν μου.

Ὅτι ἐτι καὶ ἡ προσευχή μου ἐν ταῖς εὐδοκίαις αὐτῶν, κατεπόθησαν ἐχόμενα πέτρας οἱ κριταὶ αὐτῶν.

Ἀκούσονται τὰ ῥήματά μου, ὅτι ἠδηνήθησαν ὡσεὶ πάχος γῆς ἐφ' ῥάγῃ ἐπὶ τῆς γῆς, δισχορπίσθη τὰ ὄστα αὐτῶν παρὰ τὸν Ἄδην.

Ὅτι πρὸς σέ Κύριε, Κύριε οἱ ὀφθαλμοὶ μου, ἐπὶ σοὶ ἤλπισα, μὴ ἀντανέλης τὴν ψυχὴν μου.

Φύλαξόν με ἀπὸ παγίδος ἧς συνεστήσαντό μοι καὶ ἀπὸ σκανδάλων τῶν ἐργαζομένων τὴν ἀνομίαν.

Πεσοῦνται ἐν ἀμφιβλήστρω αὐτῶν οἱ ἀμαρτωλοὶ, κατὰ μόνας εἰμὶ ἐγώ, ἕως ἂν παρέλθω.

ΨΑΛΜΟΣ 141.

Φωνῇ μου πρὸς Κύριον ἐκέκραξα, φωνῇ μου πρὸς Κύριον ἐδεήθη. Ἐκχεῶ ἐνώπιον αὐτοῦ τὴν δέησίν μου, τὴν θλίψιν μου ἐνώπιον αὐτοῦ ἀπαγγελω.

Ἐν τῷ ἐκλείπειν ἐξ ἐμοῦ τὸ πνεῦμα μου, καὶ σὺ ἔγνωσ τὰς τρίβους

των, και καλλιεργούντων ἐν τῷ ἁγίῳ
και πνεύματι νῦν τούτῳ κοπιόντων,
ψαλλόντων, και ὑπὲρ τοῦ περιεστῶτος
λαοῦ, τοῦ ἀπεκδεχομένου, τὸ παρὰ
σοῦ μέγα πλοῦσιον ἔλεος.

Ὁ ἱερεύς.

Ὅτι ἐλεήμων και φιλόφρων ἑστίς
ὑπάρχεις, και σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμ-
πομεν, τῷ Πατρὶ, και τῷ Υἱῷ, και τῷ
ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν, και ἀεὶ, και εἰς τοὺς
αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Ὁ χορός.

Καταξίωσον, Κύριε, ἐν τῇ ἐσπέ-
ρα ταύτῃ, ἀναμαρτήτους φυλα-
χθῆναι ἡμᾶς, εὐλογητός εἶ, Κύριε,
ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν, και
αἰνετὸν και δεδοξασμένον τὸ ὄνο-
μά σου εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.
Γένοιτο, Κύριε, τὸ ἔλεός σου ἐφ' ἡ-
μᾶς, καθάπερ ἠλπίσαμεν ἐπὶ σοὶ.
Εὐλογητός εἶ Κύριε, δίδαξόν με
τὰ δικαιώματά σου. Εὐλογητός εἶ
Δέσποτα, συνέτισόν με τὰ δικαιώ-
ματά σου. Εὐλογητός εἶ Ἅγιε, φώ-
τισόν με τοῖς δικαιώματά σου. Κύ-
ριε τὸ ἔλεός σου εἰς τὸν αἰῶνα,
τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου μὴ πα-
ρίδῃς. Σοὶ πρέπει αἶνος, σοὶ πρέ-
πει ὕμνος, σοὶ δόξα πρέπει, τῷ Πα-
τρὶ, και τῷ Υἱῷ, και τῷ ἁγίῳ Πνεύ-
ματι, νῦν και ἀεὶ, και εἰς τοὺς αἰῶ-
νας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Εἶτα τὰ Στιχηρὰ τοῦ στίχου
ἐν οἷς λέγομεν τοὺς παρόντας
Στίχους δι' ὄλου, εἰ οὐκ ἔστι Κυρι-
ακή, ἢ Δεσποτικὴ Ἑορτή. Στίχος α΄.

ΨΑΛΜΟΣ 122.

Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς
μου, τὸν κατοικοῦντα ἐν τῷ Οὐ-
ρανό. Ἰδοὺ ὡς ὀφθαλμοὶ δούλων

εἰς χεῖρας τῶν κυρίων αὐτῶν, ὡς
ὀφθαλμοὶ παιδίσκης εἰς χεῖρας τῆς
κυρίας αὐτῆς. Οὕτως οἱ ὀφθαλμοὶ
ἡμῶν πρὸς Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν,
ἕως οὗ οἰκτειρήσαι ἡμᾶς.

Στίχος β΄.

Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον
ἡμᾶς, ὅτι ἐπὶ πολὺ ἐπλήσθημεν ἐ-
ξουδενώσεως, ἐπὶ πλεῖον ἐπλήσθη ἡ
ψυχὴ ἡμῶν, τὸ ὄνειδος τοῖς εὐθυ-
νοῦσι, και ἡ ἐξουδένωσις τοῖς ὑπε-
ρηγάνοις.

Εἰ μὲν ἔστι Σάββατον, λέγο-
μεν, τὸ, Ὁ Κύριος ἐβάσιλευσεν, ὡς
προεγράφη. Εἰ δὲ Δεσποτικὴ Ἑορ-
τὴ, τοὺς αὐτῆς στίχους. Ὡσαύτως
και ἐὰν τύχη Ἅγιος ἑορταζόμενος.

Δόξα, και νῦν.

Νῦν ἀπολύεις τὸν δούλον σου
Δέσποτα, κατὰ τὸ ῥῆμά σου ἐν
εἰρήνῃ ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου
τὸ σωτήριόν σου, ὃ ἠτοίμασας κατὰ
πρόσωπον πάντων τῶν λαῶν, φῶς
εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν, και δόξαν
λαοῦ σου Ἰσραὴλ. Τρισάγιον, Πα-
ναγία Τριάς, σὺν τῷ Πατέρῳ ἡμῶν.
Ὅτι σοῦ ἐστίν. Τὸ Τροπάριον τῆς
τιχούσης Ἑορτῆς, ἢ τοῦ Ἁγίου,
ἢ τῆς ἡμέρας, Δόξα, και νῦν, Θε-
οτόκιον. και Ἀπόλυσις. Εἰ δὲ ἐ-
στὶν Τεσσαροκοστὴ, λέγομεν τὰ
Τροπάρια τούτα εἰς ἕχρον, δ΄.

Θεοτόκε Παρθένε, Χαῖρε κε-
χαριτωμένη Μαρία, ὁ Κύριος μετὰ
σοῦ εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξί, και
εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας
σου, ὅτι Σωτήρα ἔτεκες τῶν ψυχῶν
ἡμῶν.
Μετάνοια α΄.

ρα, Υἱόν καὶ Ἅγιον Πνεῦμα Θεόν.
Ἄξιόν σε ἐν πᾶσι καιροῖς ὑμνεῖσθαι
φωναῖς αἰσίου· Υἱὸς Θεοῦ, ζῶν ὁ
διδούς· διὸ ὁ Κόσμος σε δοξάζει.

Ἄξιον εἰδέναι, ὅτι ἐὰν τύχη μία
τῶν Τεσσαρακοστῶν, καὶ ἔστιν ἄλ-
ληλουΐα. ἀντὶ τῶν προκειμένων
τῆς Ἑβδομάδος ψάλλομεν ταῦτα.

Τῆ β'. Ἑσπέρας. Ἀλληλουΐα,
ἐκ γ'. εἰς ἤχον, πλ. β'.

Κύριε, μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγ-
ξῃς με. Ἀλληλουΐα.

Τῆ Τρίτῃ, καὶ Πέμπτῃ. Ἀλ-
ληλουΐα

Ἦψουτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν.
Ἀλληλουΐα

Τῆ Τετράδι, Ἀλληλουΐα.

Καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς Οἰκου-
μένης. Ἀλληλουΐα.

Τῆ Παρασκευῆ. Ἀλληλουΐα.

Ὁ Θεὸς ἀντιλήπτωρ μου εἶ, Ἀλ-
ληλουΐα.

Εἰ δέ ἐστι Θεὸς Κύριος, ψάλ-
λονται τὰ Προκείμενα ταῦτα.

Τῆ Κυριακῇ Ἑσπέρας, ἤχος πλ. δ'.
Ἰδοὺ δὴ εὐλογεῖτε τὸν Κύριον
πάντες οἱ δούλον Κυρίου.

Στίχ. Οἱ ἐστῶτες ἐν οἴκῳ Κυ-
ρίου, ἐν αὐλαῖς οἴκου Θεοῦ ἡμῶν
ἐκ τρίτου. Τῆ Δευτέρᾳ Ἑσπέρας,
ἤχος, δ'.

Κύριος εἰσακούσεται μου, ἐν τῷ
κεκραγένοι με πρὸς αὐτόν.

Τῆ Τρίτῃ Ἑσπέρας, ἤχος α'.

Τὸ ἔλεός σου Κύριε, καταδιώ-
ξα με, πάσας τὰς ἡμέρας τῆς
ζωῆς μου. Ἐκ τρίτου

Τῆ Τετάρτῃ Ἑσπέρας, ἤχος, πλ. α'.

Ὁ Θεὸς ἐν τῷ ὀνόματί σου σῶ-

σόν με, καὶ ἐν τῇ δυνάμει σου κρι-
νεῖς με,

Τῆ Πέμπτῃ Ἑσπέρας, ἤχος πλ. β'.

Ἡ βοήθειά μου παρὰ Κυρίου,
τοῦ ποιήσαντος τὸν Οὐρανὸν καὶ
τὴν γῆν.

Τῆ Παρασκευῆ Ἑσπέρας, ἤχος βαρῦς.

Ὁ Θεὸς ἀντιλήπτωρ μου εἶ,
τὸ ἔλεός σου προφθάσαι με.

Τῷ Σαββάτῳ Ἑσπέρας, ἤχος, πλ. β'.

Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, εὐπρέ-
πεταν ἐνεδύσατο.

Στίχ. Ἐνεδύσατο ὁ Κύριος δύ-
ναμιν, καὶ περιζώσατο.

Στίχ. Καὶ γὰρ ἑστερέωσε τὴν
Οἰκουμένην, ἣτις ἡ σαλευθήσεται.

Μετὰ τὸ προκείμενον τοῦ σαβ-
βάτου λέγει ὁ διάκονος, εἰπέστιν.

Εἴπομεν πάντες ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς,
καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας ἡμῶν εἴπομεν.

Κύριε Παντοκράτωρ, ὁ Θεὸς τῶν
πατέρων ἡμῶν, δεόμεθά σου, ἐπάκου-
σον, καὶ ἐλέησον. — Ἐλέησον ἡμᾶς ὁ
θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου, δεό-
μεθά σου, ἐπάκουσον καὶ ἐλέησον.

Ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ τοῦ Ἀρχιεπισκό-
που ἡμῶν (τοῦ δεινός) τοῦ τιμίου πρε-
σβυτερίου, τῆς ἐν Χριστῷ διακονίας,
καὶ πάσης τῆς ἐν Χριστῷ ἡμῶν ἀδελ-
φότητος.

Ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ τῶν μακρῶν
καὶ ἀσιμνήστων κτητόρων τῆς ἀγίας
ἐκκλησίας ταύτης, καὶ ὑπὲρ πάντων,
τῶν προαναπαρισσμένων πατέρων, καὶ
ἀδελφῶν ἡμῶν, τῶν ἐνθάδε εὐσεβῶς
κειμένων, καὶ ἀπανταχοῦ ὀρθοδόξων.

Ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ ἐλέους, ζωῆς εἰ-
ρήνης, σωτηρίας καὶ ἐπισκέψεως, συγ-
χωρήσεως καὶ ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν
τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ, πάντων τῶν
εὐσεβῶν καὶ ὀρθοδόξων χριστιανῶν.

Ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ τῶν καρποφορούν-

των, και καλλιεργούντων ἐν τῷ ἁγίῳ και πνεύματι νῦν και ἐν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν, και ἀει, και εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Ὁ ἱερεὺς.

Ὅτι ἐλεήμων και φιλόφρων ὁ Θεός: ὑπάρχεις, και σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ, και τῷ Υἱῷ, και τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν, και ἀει, και εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Ὁ χορός.

Καταξίωσον, Κύριε, ἐν τῇ ἐσπέρα ταύτῃ, ἀναμαρτήτους φυλαχθῆναι ἡμᾶς, εὐλογητός εἶ, Κύριε, ὁ Θεός τῶν Πατέρων ἡμῶν, και αἰνετὸν και δεδοξασμένον τὸ ὄνομά σου εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν. Γένοιτο, Κύριε, τὸ ἐλεός σου ἐφ' ἡμᾶς, καθάπερ ἠλπίσαμεν ἐπὶ σοί. Εὐλογητός εἶ Κύριε, διδάξόν με τὰ δικαιώματά σου. Εὐλογητός εἶ Δέσποτα, συντίσιόν με τὰ δικαιώματά σου. Εὐλογητός εἶ Ἅγιε, φώτισόν με τοῖς δικαιώματά σου. Κύριε τὸ ἐλεός σου εἰς τὸν αἰῶνα, τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου μὴ παρίδῃς. Σοὶ πρέπει αἶνος, σοὶ πρέπει ὕμνος, σοὶ δόξα πρέπει, τῷ Πατρὶ, και τῷ Υἱῷ, και τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν και ἀει, και εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Εἶτα τὰ Στιχηρὰ τοῦ στίχου ἐν οἷς λέγομεν τοὺς παρόντας Στίχους δι' ὅλου, εἰ οὐκ ἔστι Κυριακή, ἢ Δεσποτικὴ Ἑορτή. Στίχος α΄.

ΨΑΛΜΟΣ 122.

Ἦρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου, τὸν κατοικοῦντα ἐν τῷ Οὐρανῷ. Ἰδοὺ ὡς ὀφθαλμοὶ δούλων

εἰς χεῖρας τῶν κυρίων αὐτῶν, ὡς ὀφθαλμοὶ παιδίσκης εἰς χεῖρας τῆς κυρίας αὐτῆς. Οὕτως οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν πρὸς Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἕως οὗ οἰκτειρησάτω ἡμᾶς.

Στίχος β΄.

Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς, ὅτι ἐπὶ πολὺ ἐπλήσθημεν ἐξουθενώσεως, ἐπὶ πλεῖον ἐπλήσθη ἡ ψυχὴ ἡμῶν, τὸ ὄνειδος τοῖς ἐθνουνοῦσι, και ἡ ἐξουθένωσις τοῖς ὑπερηράνοις.

Εἰ μὲν ἔστι Σάββατον, λέγομεν, τὸ, Ὁ Κύριος ἐβάσιλευσεν, ὡς προεγράφη. Εἰ δὲ Δεσποτικὴ Ἑορτὴ, τοὺς αὐτῆς στίχους. Ὡσαύτως και ἐὰν τύχη Ἅγιος ἑορταζόμενος.

Δόξα, και νῦν.

Νῦν ἀπολύεις τὸν δούλον σου Δέσποτα, κατὰ τὸ ρῆμά σου ἐν εἰρήνῃ: ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου, ὃ ἠτοίμασας κατὰ πρόσωπον πάντων τῶν λαῶν, φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν, και δόξαν λαοῦ σου Ἰσραὴλ. Τρισάγιον, Παναγία Τριάς, σὺν τῷ Πάτερ ἡμῶν. Ὅτι σοὺ ἐστίν. Τὸ Τροπάριον τῆς τυχούσης Ἑορτῆς, ἢ τοῦ Ἁγίου, ἢ τῆς ἡμέρας, Δόξα, και νῦν, Θεοτόκιον, και Ἀπολύσις. Εἰ δὲ ἔστιν Τεσσαροκοστὴ, λέγομεν τὰ Τροπάρια τοῦτα εἰς ἤχον, δ΄.

Θεοτόκε Παρθένε, Χαῖρε κεχαριτωμένη Μαρία, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ εὐλογημένη σὺ ἐν γυναίξει, και εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου, ὅτι Σωτῆρα ἔτεκες τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Μετάνοια α΄.

Βαπτιστά του Χριστού, πάντων ἡμῶν μνήσθητι, ἵνα ρυσθῶμεν τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν· σοὶ γὰρ ἐδόθη χάρις πρεσβεύειν ὡς ἡμῶν.

Μετάνοια, α. Δόξα.

Ἰκετεύσατε ὑπὲρ ἡμῶν, Ἅγιοι Ἀπόστολοι, καὶ Ἅγιοι πάντες, ἵνα ρυσθῶμεν κινδύνων καὶ θλίψεων· ἡμᾶς γὰρ θερμοὺς Προστάτας πρὸς τὸν Σωτῆρα κεκτήμεθα.

Μετάνοια, δ. Καὶ νῦν

ὑπὸ τὴν σὺν εὐσπλαγγίαν καταπεύγομεν, Θεοτόκε, τὰς ἡμῶν ἱκεσίας μὴ παρίδῃς ἐν περιστάσει· ἀλλ' ἐκ κινδύνων λύτρωσαι ἡμᾶς, μόνῃ ἀγνῇ, μόνῃ εὐλογημένῃ.

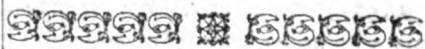
Κύριε ἐλέησον, 40. Δόξα, καὶ νῦν. Τὴν τιμιωτέρων τῶν Χερουβίμ. Καὶ ὁ Ἱερεύς: Ὁ ὧν εὐλόγητός, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Καὶ ἡμεῖς στερεοῦμεν τοὺς Βασιλεῖς.

Επουράνιε Βασιλεῦ, τοὺς πιστοὺς Βασιλεῖς ἡμῶν στερέωσον, τὴν Πίστιν στήριξον, τὰ ἔθνη πράσον, τὸν Κόσμον εἰρήνευσον, τὴν Ἁγίαν Μοῆν ταύτην καλῶς διαφύλαξον, τοὺς προαπελθόντας Πατέρας, καὶ Ἀδελφοὺς ἡμῶν ἐν σκηναῖς δικαίων τάξον· καὶ ἡμᾶς ἐν ὀξομολογήσει, καὶ μετάνοιᾳ παράβαλε, ὡς ἀγαθός, καὶ φιάνθρωπος.

Καὶ εὐθὺς τὰς 15 Μετάνοίας· εἶτα, Τρισάγιον. Κύριε ἐλέησον, 12 Δόξα καὶ νῦν. Εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον ἀπὸ τοῦ νῦν, καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος. Ἐκ γ'. καὶ

μετάνοίας γ'. Εὐλογήσω τὸν Κύριον ἐν παντί καιρῷ· καὶ τὸ, Ὑψώσω σέ ὁ Θεὸς μου· καὶ γίνεται τελεία Ἀπόλυσις. Ταῦτα δὲ γίνονται, ὅταν ἐστὶ Νηστεία. Εἰ δὲ οὐκ ἐστὶ, Θεὸς Κύριος, μετὰ τὸ Τρισάγιον, τὸ Ἀπολυτικίον τῆς ἡμέρας, καὶ Ἀπόλυσις.

ΜΙΚΡΟΝ

ΑΠΟΔΕΙΨΗΝΟΝ.

Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν πάντοτε νῦν, καὶ ἀεὶ Δόξα σοὶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοὶ. Ἅγιε

Βασιλεῦ Οὐράνιε, Παράκλητε, τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁ πανταχοῦ παρὼν, καὶ τὰ πάντα πληρῶν, ὁ θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν καὶ ζωῆς χορηγός, ἐλθέ καὶ σκήνωσον ἐν ἡμῖν, καὶ καθάρισον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κηλίδος, καὶ σῶσον ἀγαθῆ τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Τὸ Τρισάγιον. Παναγία Τριάς τὸ, Πάτερ ἡμῶν.

Ὅτι σοῦ ἐστίν, τὸ, Κύριε ἐλέησον, εἴ. τὸ, Δεῦτε προσκυνήσωμεν, γ'. καὶ τὸν Ν'.

ΨΑΛΜΟΣ ν'. 50.

Ελέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου, καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρισμῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου. Ἐπὶ πλεῖον πλῆθόν με ἀπὸ τῆς ἀνομίας μου, καὶ ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας μου καθάρισόν με. Ὅτι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ

γινώσκω, καὶ ἡ ἁμαρτία μου ἐνώπιόν μου ἐστὶ διαπαντός. Σοὶ μόνω ἤμαρτον, καὶ τὸ πονηρὸν ἐνώπιόν σου ἐποίησα, ὅπως ἂν δικαιωθῆς ἐν τοῖς λόγοις σου, καὶ νικήσῃς ἐν τῷ κρίνεσθαί σε. Ἰδοὺ γὰρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην, καὶ ἐν ἁμαρτίαις ἐκίσσησέ με ἡ μήτερ μου. Ἰδοὺ γὰρ ἀλήθειαν ἠγάπησας· τὰ ἄδηλα, καὶ τὰ κρυφία τῆς σοφίας σου ἐδήλωσάς μοι. Ῥαντιεῖς με Ὑσώπων; καὶ καθαριθῆσομαι, πλυνεῖς με, καὶ ὑπὲρ χιόνα λευκανθήσομαι.

Ἀκουτιεῖς μοι ἀγαλλίασιν καὶ εὐφροσύνην, ἀγαλλιάσονται ὅστέα τεταπεινωμένα. Ἀπόστρεφον τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν μου, καὶ πάσας τὰς ἀνομίας μου ἐξάλειψον. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοὶ ὁ Θεὸς, καὶ πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοισι μου. Μὴ ἀπορρίψῃς με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου, καὶ τὸ Πνεῦμα σου τὸ Ἅγιον μὴ ἀντανέλῃς ἀπ' ἐμοῦ. Ἀπόδος μοι τὴν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου σου, καὶ πνεῦμα κτιῶν ἡγεμονικῶς στήριξόν με. Διδάξω ἀνόμους τὰς ὁδοὺς σου, καὶ ἀσεβεῖς ἐπὶ σὲ ἐπιστρέψουσι. Ῥῦσε με ἐξ αἱμάτων ὁ Θεός, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου· ἀγαλλιάσεται ἡ γλῶσσα μου τὴν δικαιοσύνην σου. Κύριε τὰ χεῖλη μου ἀνοίξεις, καὶ τὸ στόμα μου ἀναγγελεῖ τὴν αἰνεσίαν σου. Ὅτι εἰ ἠθέλησας θυσία, ἔδωκα ἂν, ὀλοκαυτώματα οὐκ εὐδοκήσεις. Θυσία τῷ Θεῷ, πνεῦμα συντετριμμένον, καρδίαν συντετριμμένην καὶ τεταπεινωμένην ὁ

Θεὸς οὐκ ἐξουδενώσει. Ἀγάθυνον Κύριε ἐν τῇ εὐδοκίᾳ σου τὴν Σιών, καὶ οἰκοδομηθεῖτω τὰ τείχη Ἱερουσαλήμ. Τότε εὐδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης, ἀναφοράν, καὶ ὀλοκαυτώματα· τότε ἀνοίσουσιν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριόν σου μύσχους.

ΨΑΛΜΟΣ, 58'. 69.

Ο Θεὸς εἰς τὴν βοήθειάν μου πρόσχες, Κύριε εἰς τὸ βοηθήσα μοι σπεῦσον. Αἰσχυνθήτωσαν καὶ ἐντραπήτωσαν οἱ ζητοῦντες τὴν ψυχὴν μου. Ἀποστραφήτωσαν εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ κατεστρηνθήτωσαν οἱ βουλόμενοί μοι κακά. Ἀποστραφήτωσαν παραυτίκα αἰσχυρόμενοι οἱ λέγοντές μοι, εὐγε, εὐγε. Ἀγαλλιάσθωσαν, καὶ εὐφρανθήτωσαν πάντες οἱ ζητοῦντες σε ὁ Θεός. Καὶ λεγέτωσαν διὰ παντός, μεγαληνθήτω ὁ Κύριος, οἱ ἀγαπῶντες τὸ σωτήριόν σου, Ἐγὼ δὲ πτωχὸς εἰμι καὶ πένθης· ὁ Θεὸς βοήθησόν μοι. Βοηθός μου καὶ ῥύστης μου εἶ σύ. Κύριε μὴ χρονίσῃς.

ΨΑΛΜΟΣ, 86β'. 142.

Κύριε εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, ἐνώτισε τὴν δέησίν μου ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου, εἰσάκουσόν μου ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου. Καὶ μὴ εἰσεέλθῃς εἰς κρίσιν μετὰ τοῦ δούλου σου, ὅτι οὐ δικαιωθήσεται ἐνώπιόν σου πᾶς ζῶν. Ὅτι κατεδίωξεν ὁ ἐχθρὸς τὴν ψυχὴν μου, ἐταπεινώσεν εἰς γῆν τὴν ζωὴν μου. Ἐκάθισέ με ἐν σκοτεινοῖς ὡς νεκρὸς αἰῶνος, καὶ ἠκηδίασεν ἐπ'

γινόμενος, τὸ ἐξουσιαστικὸν Θεοῦ κληρονομήσας, οὕτως ἐβόα, Κριτήριον ἐπέθετε, καὶ βιβλοὶ ἠνεώχθησαν. ἦλθε ψυχὴ μου, νηστεύεις; τὸν πλησίον σου μὴ ἀθέτει βρωμάτων ἀπέχη; τὸν ἀδελφόν σου μὴ κατακρινῆς; μὴ τῷ πυρὶ παραπεπομένῃ, κατακαῆς ὡσεὶ κηρός, ἀλλ' ὀνειποδίστως εἰσέλῃ σε Χριστὸς εἰς τὴν βασιλείαν αὐτοῦ.

Γίχ. Ἀνάστηθι Κύριε ὁ Θεός μου, ἰθὺς μελόν. ἤ. α.

Προκαθάρωμεν ἐαυτοὺς ἀδελφοί, τῇ Βασιλείῃ τῶν ἀρετῶν ἰδοὺ γὰρ παραγέγονε, πλοῦτον ἡμῖν ἀγαθῶν κομίζουσα. τῶν παθῶν καταναῖε τὰ οἰδήματα, καὶ τῷ Δεσπότη καταλλάττει τοὺς πταίσαντας· διὸ μετ' εὐφροσύνης ταύτην ὑποδεξώμεθα. βωῶντες Χριστῷ τῷ Θεῷ, Ὁ ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν, ἀκατακρίτους ἡμᾶς διαφύλαξον, δοξολογοῦντάς σε, τὸν μονὸν ἀναμάρτητον.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Ἰπερευλογημένη. Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπύλωσις. Εἶτα ἡ συνήθης ἐν τῷ Νιρβημι Διτῷ, ψαλλομένου τοῦ Ἑσθινού ἰδομείου. Συνάπτομεν καὶ τὴν ἀ. Ὁμῶν. ἐν ᾗ ἀναγινώσκειται ἡ Κατήχησις τοῦ Ὁσίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου. Ἐς τὴν Δειτουργίαν, Τυπικά, καὶ οἱ Μακαρισμοὶ τοῦ ἤχου. Καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Τριψδίου, ἡ 5. Ὁμῶν καὶ Ὁ Ἀπόστολος.

Προεξήμενον. ἤχ. β. β. Μέγας ὁ Κύριος ἡμῶν, καὶ μεγάλη ἡ ἰσχύς. Ἰ. χ. Αἰεῖτε τὸν Κύριον, ὅτι αγαθός.

Πρὸς Κορινθίους, ἀ Ἐπιστολῆς Παύλου.

Αδελφοί, βρῶμα ἡμᾶς οὐ κα-

TOM Γ.

κληρονομήσῃ τῷ Θεῷ· οὔτε γὰρ εἰδὼ φάγωμεν, περισσευόμεν· οὔτε εἰδὼ μὴ φάγωμεν, ὑσερούμεθα. Βλέπετε δέ, μήπως ἡ ἐξουσία ὑμῶν, πρόσκομμα γένηται τοῖς ἀσθενοῦσιν. Ἐάν γάρ τις ἰδῇ σε τὸν ἔχοντα γινῶσιν, ἐν εἰδωλείῳ κατακείμενον, οὐχὶ ἡ συνειδήσις αὐτοῦ, ἀσθενοῦς ὄντος, οἰκοδομηθήσεται, εἰς τὸ τὰ εἰδωλόθυτα ἐσθίειν; Καὶ ἀπολείται ὁ ἀσθενῶν ἀδελφός ἐπὶ τῇ σῆ γνώσει, δι' ὃν Χριστὸς ἀπέθανεν. Οὕτω δὲ ἀμαρτάνοντες εἰς τοὺς ἀδελφούς, καὶ τύπτοντες αὐτῶν τὴν συνείδησιν ἀσθενοῦσαν, εἰς Χριστὸν ἀμαρτάνετε. Διὸ περ, εἰ βρῶμα σκανδαλίζει τὸν ἀδελφόν μου, οὐ μὴ φάγω κρέα εἰς τὸν αἰῶνα, ἵνα μὴ τὸν ἀδελφόν μου σκανδαλίσω. Οὐκ εἰμὶ Ἀπόστολος; Οὐκ εἰμὶ ἐλεύθερος; Οὐχὶ Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν Κύριον ἡμῶν ἑώρακα; Οὐ τὸ ἔργον μου ὑμεῖς ἴστε ἐν Κυρίῳ; Εἰ ἄλλοις οὐκ εἰμὶ Ἀπόστολος, ἀλλὰ γε ὑμῖν εἰμὶ ἡ γὰρ σφραγὶς τῆς ἐμῆς ἀποστολῆς, ὑμεῖς ἔσθε ἐν Κυρίῳ.

Ἀλληλουῖα. πλ. δ'. Δεῦτε ἀγαλλιῶμεθα τῷ Κυρίῳ. Γίχ. Προφθάσωμεν τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐν ἐξομολογήσει.

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαίου.

Εἶπεν ὁ Κύριος. Ὅταν ἔλθῃ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ. κτλ.

Κοινωνικόν. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον. κτλ. Ἀγαλλιᾶσθε Δίκαιοι. Ἐάν τύχη τοῦ Προδρέμου ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν τῆς Συρινῆς, εἰς τὸν Ἐσπερινόν ποιεῖ στίχους 5. Δόξα τοῦ ἁγίου, καὶ ὄν Θεοτοκίον. Προεξήμενον τῆς ἡμέρας

καὶ ἡ Προφητεία τοῦ Τριωδίου. Ἀπόστιχα τοῦ Τριωδίου. Δόξα τοῦ ἁγίου καὶ νῦν Θεοτοκίον. Ἡ ἕκτενης καὶ εἰ ἐστὶ δ'. ἡ ε'. αἱ γ'. μετάνοιαι μόνον, καὶ ἀπόλυσις οὕτω καὶ ἐν τῷ ἀποδείκνυ, καὶ μεσουκτικῶ. Εἰς τὸν ὄρθρον τὸ, Θεὸς Κύριος. Τροπάριον τοῦ ἁγίου, δις καὶ Θεοτοκίον. Ἡ συνήθης στιχολ. Οἱ ἀναβαθμοὶ, τὸ α'. ἀντίφωνον τοῦ δ'. ἤχου. Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον ὁ Ν'. καὶ τὰ ἐξῆς. Τῷ Κυρίῳ ἄσωμεν οὐ λέγομεν. Οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ ἁγίου. Ἐνθα δὲ τύχη Τριωδίου, καταλιμπάνεται ὁ β'. κανὼν τῆς Ὀκτωήχου. Ἀπὸ γ'. ὡδῆς Κάθισμα τοῦ ἁγίου. Δόξα καὶ νῦν τοῦ Τριωδίου. Ἄφ' ε'. Κοντάκ. τοῦ ἁγίου, καὶ ὁ οἶκος. Ἐξαποστειλ. τοῦ ἁγίου, καὶ Θεοτοκίον. Οἱ αἶνοι, καὶ τὸ, Δόξα τοῦ ἁγίου καὶ νῦν Θεοτοκίον. Ἀπόστιχα τοῦ Τριωδίου. Δόξα, τοῦ ἁγίου, καὶ νῦν Θεοτοκίον καὶ τὰ ἐξῆς. Εἰς τὰς Ἱερας Τροπάρ καὶ Κοντάκιον τοῦ ἁγίου. Εἰς τὴν ε'. ἡ προφητεία τῆς ἡμέρας εἰ ἐστὶν ἐν τῷ τέλει αὐτῶν αἱ γ'. μεγάλαι μετάνοιαι, εἰ ἐστὶ δ'. εἰς τὴν λειτουργίαν τυπικά, καὶ ἡ γ'. καὶ ε'. ὡδή.

Τῇ Κυριακῇ Ἑσπέρας εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα ψάλλομεν τοῦ Μηναίου, τοῦ κατὰ τὴν ἡμέραν ἁγίου εἰς στίχους ε'. Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εἰς τὸν στίχον, ψάλ. ἰδιόμ. ἤχ. πλ. δ'

Λιχνευσάμενοι, τὴν πρώτην ὑπέστημεν γύμνωσιν, ἠττηθέντες τῆς πικρᾶς γεύσεως, καὶ τοῦ Θεοῦ ἐξόριστοι γεγονάμεν· ἀλλ' ἐπανάγωμεν πρὸς μετάνοιαν, καὶ τὰς αἰσθήσεις ἐκκαθάρωμεν, πρὸς ἃς ὁ

πολεμος, ἐπεισὸδιον τὴν νηστείαν ποιοῦμενοι· ἐλπίδι χάριτος, τὰς καρδίας βεβαιούμενοι, οὐ βρώμασιν, ἐν οἷς οὐκ ὠφελήθησαν οἱ περιπατήσαντες, καὶ βρωθήσεται ἡμῖν ὁ Ἄμνος τοῦ Θεοῦ, ἐν τῇ ἱερᾷ καὶ φωτοφόρῳ νυκτὶ τῆς Ἐγέρσεως· τὸ ὑπὲρ ἡμῶν ἀχθὲν σφάγιον, τὸ τοῖς Μαθηταῖς κοινωθήσαν, ἐν ἑσπέρα τοῦ Μυστηρίου, καὶ σκότος λύων τῆς ἀγνώσιας, ἐν τῷ φωτὶ τῆς αὐτοῦ Ἀναστάσεως.

Στίχ. Πρὸς σὲ ἦρα τοὺς ὀφθαλμοῦ μου· παλιν τὸ αὐτό. Εἶτα στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε· καὶ ψάλλομεν καὶ τὸ Μαρτυρικὸν εἰς τὸν αὐτὸν ἤχον.

Μάρτυρες Κυρίου, πάντα τόπον ἀγιάζετε, καὶ πᾶσαν νόσον θεραπεύετε· καὶ νῦν πρεσβεύσατε, ῥυσθῆναι τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ, τὰς ψυχὰς ἡμῶν δεόμεθα.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Τὰ οὐράνια ὑμνεῖ σε, Κεχαριτωμένη Μητηρ Ἀνούμφευτε, καὶ ἡμεῖς δοξολογοῦμεν, τὴν ἀνεξιχνίαστόν σου γέννησιν· Θεοτόκε πρέσβευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Οὕτω ποιοῦμεν ἀπὸ τῆς Κυριακῆς ταύτης ἑσπέρας εἰς τὸ λυχνικόν, ἕως τῆς ε'. τοῦ ἁγίου Λαζάρου. Ἐσαύτως καὶ εἰς τὸν ὄρθρον καὶ εἰς τὰ Ἀπόστιχα. Σχολάζουσι δὲ ἐν ταῖς τοιαύταις ἑβδομασί τῆς Ἀποκρέω, καὶ τῆς Τυρινῆς, τὰ Μεσώρια τῶν Ἑρῶν, καὶ ὁ ἐν τοῖς Ἀποδείκνυσι ψαλλόμενος Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Ἐν τῇ αὐτῇ ἑβδομαδί, ψάλλομεν ἐν τοῖς ὄρθροις τοὺς Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Μηναίου τοῦ ἁγίου. Ἐν αἷς δὲ Ὡδαὶς ψάλ. τὸ

τὸ Τριώδιον, καταλιμπάνομεν τὰς τι-
εϊκας Ὀιδᾶς τοῦ β'. Κανόνος τῆς Ὀκ-
τωήχου. Εἰ δὲ διεμρόν ἐστὶ τὸ Τριώ-
διον, καταλιμπάνομεν καὶ τῶν δύο
Κανόνων τῆς Ὀκτωήχου τὰς Ὀιδᾶς.

Τῆ β'. τῆς Τυρινῆς. Ἐν τῷ Ὁρθρῷ
μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίᾳ τοῦ α'.
Καθίσματος τοῦ Ψαλτηρίου ψάλλομεν
τὸ τῆς Ὀκτωήχου Κᾶθισ. Μετὰ δὲ
τὴν β'. Στιχολογίᾳ ψάλλομεν τοῦ Τριω-
δίου. ἤχ. α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Ἡνέφκται τῆς θείας, μετανοί-
ας τὰ πρόθυρα, προσέλωμεν προ-
θύμω, ἀγνισθέντες τὰ σώματα,
βρωμάτων καὶ παθῶν τὴν ἀποχὴν,
κοιῶντες ὡς ὑπήκοοι Χριστοῦ, τοῦ
καλέσαντος τὸν Κόσμον, εἰς Βασι-
λείαν τὴν ἐπουράνιον, δεκάτας
τοῦ παντός ἐναυτοῦ, προσφέροντες
τῷ πάντων Βασιλεῖ, ὅπως καὶ τὴν
Ἀνάσασιν αὐτοῦ πᾶσι κατίδωμεν.

Δόξα καὶ νῦν.

Τὰς χεῖράς σου τὰς θείας, αἷς
τὸν Κτίστην ἐβάσασας, Παρθένη
Παναγία, σαρκωθέντα Θεότητι,
προτεινᾶσα ὁσώπησον αὐτόν, λυ-
τρώσασθαι ἡμᾶς ἐκ πειρασμῶν,
καὶ παθῶν καὶ κινδύνων τοὺς εὐφη-
μοῦντάς σε πᾶσι, καὶ βοῶντάς σοι,
Δόξα τῷ ἐνοικήσαντι ἐν σοὶ, δόξα τῷ
προελθόντι ἐκ σοῦ, δόξα τῷ ἐλευ-
θερώσαντι ἡμᾶς διὰ τοῦ Τόκου σου.

Ὁ Κανὼν τοῦ Μηναιίου. Καὶ τὰ πα-
ρῆτα Τριώδια τοῦ Κυρίου Ἰωσήφ.

Ὀδὴ α'. ἤχ. α'. Ὀδὴν ἐπινίκιον.

Φαιδρὰ προεόρτια, τῆς ἐγκρα-
τείας, λαμπρὰ τὰ προοίμια, τῆς
νηστίας σήμερον· διὸ συνδράμω-
μεν, ἐν πεποιθήσει ἀδελφοί, καὶ
προθυμίᾳ πολλῇ.

Ἀδὴμ τὸν Προπάτορα, τῆ πα-
ραβάσει, ζηλώσας ἐκβέβλημαι,
τῆς τρυφῆς ὁ ἄθλιος· διὸ προσπί-
πτω σοι, ἐν μετανοίᾳ καὶ κλαυθμῷ,
Κύριε σῶσόν με.

Ἀρχὴ κατανούσεως, καὶ μετανοίας
κακῶν ἀλλοτριώσις, καὶ παθῶν
ἐγκράτεια· διὸ σπουδάζωμεν, ἀπο-
κοπὴν τῶν πονηρῶν, ἔργων ποι-
ήσασθαι. Θεοτοκίον.

Νυκτὶ παραπτώσεων, ἡμαυ-
ρωμένος, πρὸς σὲ τὴν κηύσασαν,
τοῖς ἐν σκότει Ἥλιον, Δικαιοσύνης
Χριστόν, νῦν καταφεύγω ἐκτενῶς,
Δέσποινα σῶσόν με.

Ἐτερον Τριώδιον, ὁ αὐτός.

Ἰδοῦ προηνέφκται, τῆς μετα-
νοίας, ἡ θύρα φιλόθεοι· δεῦτε οὖν
σπουδάζωμεν, τοῦ εἰσελθεῖν δι' αὐ-
τῆς, πρὶν κλεισθῆ ταύτην ὁ Χριστός,
ὡς ἀναξίους ἡμῖν.

Τὸ ἔαρ μηνύουσα, ἠγγικεν αὐ-
τῇ, ἡ νῦν προκαθάρσις, Ἑβδομάς
ἡ πάνσεπτος, τῶν ἱερῶν νηστειῶν,
τὰ σώματα καὶ τὰς ψυχὰς, πάντων
φωτίζουσα. Δόξα.

Ἀσύγχυτε, ἄκτιστε, Τριάς
Ἁγία, Μονὰς ὑπεράγαθε, ὁ Πατήρ,
καὶ ὁ Υἱός, καὶ Πνεῦμα τὸ συγγενές,
τοὺς προσκυνούντάς σε πισῶς, ἀεὶ
περίσωζε. Θεοτοκίον.

Νενίκηνται Πάναγνε, ἐν σοὶ
οἱ ὄροι, Παρθένη τῆς φύσεως· μέ-
νεις γὰρ τέξασα, ἄνευ ἀνδρός τὸν
Θεόν, ὡς πρὸ τοῦ τόκου σεμνή,
κάλιν ἀπήμαντος.

Καὶ αὐτὸς τὸν Εἰρμόν.

Ὀδὴν ἐπινίκιον ἄσωμεν πάντες,
» Θεῷ τῷ ποιήσαντι, θαυμάσια τέ-
ρατα

• ρατα, βραχίονι ὑψηλῶ, καὶ σώσαν-
• τι τὸν Ἰσραὴλ, ὅτι δεδόξασαι. •

Ἰδοὺ Ἡ'. Ὁν φρίττουσιν.

Τὸν βίον μου ἅπαντα, ἀσώτως
δαπανῶν, πολίταις ἐδεύλευσα, πι-
κροῖς καὶ πονηροῖς· ἀλλὰ με πο-
θοῦντα, πρὸς τοὺς σοὺς οἰκτιρμοῦς,
νῦν ἐπαναστρέψαι, Χριστέ μὴ ὑπε-
ρίδης.

Ο τρόπος τοῦ βίου μου, αἰ-
χρὸς καὶ χαλεπός· τὸ ἔλεος ἄμε-
τρον, φιλόανθρωπῶς Σωτήρ, τῆς σῆς
εὐσπλαγχνίας, μετανοίας καιρὸν,
δίδου μοι αἰτοῦντι, καὶ πόθῳ σε
ὑμνοῦντι

Τοῦ Κἀν τὴν δύστηνον, ἐπό-
θησα ζωὴν, τοῦ νοῦ τὸ ἀξίωμα, νε-
κρώσας ἀληθῶς, καὶ τρέμω τὴν
Κρίσιν, Εὐεργέτα τὴν σὴν· μὴ με
κατακρίνης, σὺν τούτῳ εἰς αἰῶνας.

Παρθένε Πανύμνητε, ἡ μόνη
πρὸς Θεόν, πιστῶν ἐνυπάρχουσα.
βοήθεια στερόν, τοῦ σκότους με-
ρῆσαι, καὶ κολάσεως, τῆς ἀπόκει-
μένης, τοῖς πονηρῶς βιοῦσιν.

Ἵμνον σοι προσφέρομεν.

Οὗτος ὁ καιρὸς ἐστὶ τῆς με-
τανοίας, διὸ εὐφρόνως ἐναρξώμεθα,
ἀδελφοὶ ἐκβοῶντες, Εὐλογεῖτε τὰ
ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Σήμερον τοῖς βρώμασιν, ἀπο-
ταχθέντες, σπεύσωμεν ἔργῳ, καὶ
τοῖς πταισμάσιν, ἐπαξίως μετα-
νοοῦντες. Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυ-
ρίου τὸν Κύριον.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν καὶ Ἅγιον.

Δόξα σοι Ἀόρατε Τριάς Ἁγία,
ἡ ἐν μονάδι προσκυνουμένη, ἣν πι-

στῶς δοξάζομεν, σῶζε τοὺς δοῦ-
λους σου, ἐκ πάσης θλάβης.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαίροις Παμμακάριστε, Ἁγνή
Παρθένε· χαῖρε Κυρίου δούλη, καὶ
Μήτηρ· χαῖρε σκέπη τοῦ Κόσμου.
Θεοτόκε εὐλογημένη, Μαρία ὀλό-
φωτε.

Αἰνοῦμεν, Εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυ-
νοῦμεν τὸν Κύριον.

• Ἵμνον σοι προσφέρομεν, τῶν
• Ἀσωμάτων, ὡσπερ οἱ Παῖδες
• ἐν τῇ καμίνῳ, καὶ ὑμνοῦντες
• λέγομεν, Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα
• Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἰδοὺ Θ'. Τὴν φωτοζήρον νεφέλην.

Εἰρηνικῆ καταστάσει, εἰλικρινεῖ
διαθέσει, τὸν ἱερώτατον καιρὸν, τῆς
Αγίας νηστείας, ὑποδεξώμεθα πι-
στοί, αἰτοῦντες τὴν ἄφεσιν, ὧν ἕκα-
στος ἐπλημέλησεν, ὅπως τῆς ἐ-
κειθεν ἐπιτύχωμεν χαρᾶς.

Ἰδοὺ καιρὸς μετανοίας, ἡ προε-
όρτιος αὕτη, τῶν νηστειῶν εἰσα-
γωγὴ· διανάσα ψυχῆ μου, τῷ Εὐερ-
γέτῃ καὶ Θεῷ, θερμῶς διαλλάγηθι
τῆς κρίσεως, ὅπως φύγῃς ἐκείνης,
τῆς δικαίας, καὶ φρικτῆς ὡς ἀ-
ληθῶς.

Τῶν νηστειῶν τὰς εἰσόδους, καὶ
τὰ προπύλαια πάντες, μὴ καθα-
ρίσωμεν καλῶς, ἀκρασία καὶ μέθη,
ἀλλ' ἐν ἀγγελῶ λογισμῶν, προθύ-
μως εἰσέλθωμεν, ληψόμενοι, ἀφ-
θαρσίας στεφάνους, καὶ τῶν πόνων,
ἐπαξίως τοὺς καρπούς.

Θεοτοκίον.

Ἵπὲρ ἡμῶν δυσωποῦσα, τὸν
ἀγαθὸν μὴ ἐλλείπης, τὸν τὴν ἐ-
σθένειαν

ἔθνησαν ἡμῶν, ἐπιστάμενον μόνον, λομοῦ, λιμοῦτε καὶ σεισμοῦ, καὶ πάσης κακώσεως, λυτρώσασθαι, τὴν τιμῶσάν σε πόλιν Θεοτόκε, ἡ εἰπὶς τῶν γηγενῶν.

Εἰρμὸς ἄλλος. Σὲ τὴν ὀραθείσαν.

Εἰσῆλθαι καιρὸς ψυχὴ μου, ὁ τῆς μετανοίας, μὴ ἀμέλει πεινώσι δίδου ἄρτον, προσεύχου τῷ Κυρίῳ, καθ' ἡμέραν καὶ νύκτα, καὶ ὦραν ἵνα σώσῃ σε.

Κρεῶν καὶ λοιπῶν βρωμάτων, ὡσπερ ἀποχὴν ἐποιήσαμεθα, οὕτω καὶ πᾶσαν ἔχθραν, πρὸς τοὺς πλησίον ἅμα, πορνείαν τε καὶ ψεῦδος, καὶ πᾶν κακὸν ἐκφύγωμεν.

Δόξα.

Μίαν προσκυνῶ τῇ φύσει, Ἄναρχον Θεότητα, τρισὶ δὲ προσώποις, δοξάζω τὸν Πατέρα, τὸν Υἱὸν, καὶ τὸ Πνεῦμα, ἐν Τριάδι Μονάδα, ἀμέριζον καὶ σύνθρονον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὺ εἰ τῶν πιστῶν Παρθένε, καύχημα εἰπὶς καὶ προσασία, σὲ ὠδαὶς ἁγμάτων, δοξάζομεν ἀπαύτως Θεοτόκε Μαρία, διάσωσον τοὺς δούλους σου.

Ὁ Εἰρμός.

- **Σὲ** τὴν ὀραθείσαν πύλην ὑπὸ
- Ἰεζεκιὴλ τοῦ Προφήτου, ἐν ἧ
- οὐδεὶς διήλθεν, εἰμὴ ὁ Θεὸς μόνος, Θεοτόκε Παρθένε, ἐν ὕμνοις
- μεγαλύνομεν.

Ἄποστίχ. τῶν Ἀλίων ἰδίῳ. ἤχ. γ'.

Πάντα τὸν χρόνον, ἡ νηστεία ὠφέλιμος ἐστὶ, τοῖς αἰρουμένοις καὶ ποιῶσιν αὐτὴν· οὔτε γὰρ ἐπήρμα δαιμόνων, κατατολμᾷ τοῦ νη-

στεύοντος· ἀλλὰ καὶ οἱ φύλακες τῆς ζωῆς ἡμῶν Ἄγγελοι, φιλοπονώτερον παραμένουσι, τοῖς διὰ νηστείας ἡμῶν κεκαθαρμομένοις.

Στίχ. Ἐνεπλήσθην τὸ πρῶτ' καὶ πάλιν τὸ αὐτό. Εἶτα στίχ. Καὶ ἔστω ἡ λαμπρότης Κυρίου. Καὶ ψάλλ. εἰς τὸν αὐτὸν ἤχ. τὸ παρὸν Μαρτυρικόν.

Τῶν Ἁγίων Ἀθλοφόρων τὴν μνήμην, δεῦτε λαοὶ ἅπαντες τιμῶμεν, ὅτι θέατρον γενόμενοι, Ἄγγελοι καὶ ἄνθρωποις, τὸν τῆς νίκης στέφανον, παρὰ Χριστοῦ ἐκομήσαντο, καὶ πρσβεύουσιν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξ, καὶ νῦν Θεοτοκίον. Ὁ αὐτὸς

Ἀσπόρως συνέλαβες, ἐκ Πνεύματος Ἁγίου, καὶ δοξολογοῦντες ἀνούμνομέν σε, Χαῖρε Παναγία Παρθένε.

Τῇ β'. Ἐσπείρας εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκρτα τῆς Οκτωήχου καὶ τοῦ Μηναιῦ. Εἰς τὸν στίχον τὸ ἰδίῳ. Δίς. μετὰ τῶν στίχ. καθὰ καιχθὲς ἤχ. πλ. δ'.

Διὰ νηστείας καθαρθῆναι σπεύσωμεν, τοῦ ρύπου τῶν πταισμάτων ἡμῶν, καὶ δι' ἐλέους καὶ φιλανθρωπίας, τῆς πρὸς τοὺς πένητας, εἰσελθεῖν εἰς τὸν νυμφῶνα τοῦ νυμφίου Χριστοῦ, τοῦ παρεχαντος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Μαρτυρικόν.

Μάρτυρες Κυρίου, ἱκετεύσατε τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ αἰτήσατε ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, πλῆθος Οἰκτιρμῶν, καὶ τὸν Ἰασμὸν, τῶν πολλῶν παρραπτωμάτων δεόμεθα.

Δόξα

Δόξα και νῦν. Θεοτοκίον ἤχ. ὁ αὐτός.

Τὴν Ἐνδοξον και Ἀχραντον Θεοτόκον ἀληθῆ, ὡς Μητέρα τοῦ Θεοῦ, ἀνυμνήσωμεν εὐσεβῶς, χαίρειζοντες αὐτὴν ὡς ὁ Ἄγγελος. Χαίρε Μητῆρ Ἁγία, τοῦ σαρκωθέντος Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ· χαίρε ἐνδιαίτημα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἡ προσευέουσα ἀεὶ ὑπὲρ ἡμῶν, εἰς τὸ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τῆ γ'. τῆς Τυροφάγου ἐν τῷ Ὁρθρῳ. Μετά τὴν β' στιχολογ. Κάθισμ. ἤχ πλ. δ'. Τὴν σοφίαν και Λόγον.

Υπεράγαθε Λόγε, σὺν τῷ Πατρὶ, και τῷ Πνεύματι κτίσας τὰ ὄρατὰ, ὁμοῦ και ἀόρατα, ἀρρήτῳ σοφίᾳ σου, τῆς φαιδρᾶς νηστείας, καιρὸν διαψύσασθαι, ἐν εἰρήνῃ βαθεῖα εὐδόκησον Εὐσπλαγγχε, λύων τὴν ἀπάτην, τῆς πικρᾶς ἀμαρτίας, παρέχων κατάνοξιν, και ἰάσεων δάκρυα, και πταισμάτων συγχώρησιν, ἵνα ἀδισάκτῳ ψυχῇ, ἐν προθύμῳ τῷ πνεύματι νηστεύοντες, σὺν Ἄγγελοις, ὕμνοῦμεν τὸ κράτος σου.

Δόξα τὸ αὐτό και νῦν Θεοτοκίον.

Τὴν Σοφίαν και Λόγον ἐν σῆ γαστρὶ, συλλαβοῦσα ἀφράστως Μητῆρ Θεοῦ, τῷ Κόσμῳ ἐκύησας, τὸν τὸν Κόσμον κατέχοντα, και ἐν ἀγκάλαις ἔχεις, τὸν πάντα συνέχοντα, τὸν τροφοδότην πάντων, και πλάστην και Κύριον ὅθεν δυσωπῶ σε, Παναγία Παρθένε, και πίσει δοξάζω σε, τοῦ ρυσθῆναι πταισμάτων μου, ὅταν μέλλω παρῆσασθαι, πρὸ προσώπου τοῦ Κτιστοῦ

μου, Δέσποινα Παρθένε Ἁγνή, τὴν σὴν βοήθειαν τότε μοι δώρησαι· και γὰρ δύνασαι, ὅσα θέλεις Πανάμωμε.

Κανόνας ψάλλομεν τῆς Ὀκτωήχου, και τοῦ Μηναίου. Ἐν αἷς δὲ Ὠδαίς ἐστὶ τὸ Τριώδιον, καταλιμπάνομεν τὰς Ὠδὰς τοῦ β'. Κανόνος τῆς Ὀκτωήχου. Εἰ δὲ δυειρμόν ἐστὶ τὸ Τριώδιον, καταλιμπάν. και τῶν δύο Κανόνων τῆς Ὀκτωήχου αἱ Ὠδαί. Ἀναγινώσκουμεν δὲ και τοῦ μεγάλου Βασιλείου τὸν Λόγον περὶ Εὐχαριστίας. Ὁ Ν. και τὸ Τριώδιον τοῦ Κυρίου Ἰωσήφ. Ὠδὴ β'. ἤχ. γ'. Ὡς δευτερος ἐπ' ἀγρωστίν.

Ως ὄρθρος ἐξελαμψεν, ἡμῖν τῆς μετανόιας, ἀκτίνας τὰ προπύλαια, λαμπρῶς τῆς ἐγκρατείας.

Τοῦ σκότους με λύτρωσαι, Χριστὲ τοῦ ἐξωτέρου, τῷ πλήθει τοῦ ἐλέους σου, ὡς ὁ μόνος Ἐλεῆμων.

Πυρός με ἐξάρπασον, και σκώληκος Σωτήρ, τοῦ ἀκοιμήτου, μετανόιας ἐμμελεῖα καθαρθέντα.

Θεοτοκίον

Παρθένε Πανύμνητε, ὁδὸς ἡμῖν γενοῦ, τῆς μετανόιας σωτηρία ὀδηγοῦσα πρὸς τὰς πόλεις.

Εἰρμός Ἄλλος. ἤχ. β'. Προσέχετε.

Καιρὸς μετανόιας ἐφῆσχη, σπεύσωμεν φιλόχριστοι, καθαρθῆναι, πάντων τῶν πταισμάτων, και ὀφθῆναι τῷ Δεσπότη μακάριοι.

Νηστείαν καθαρὰν ἀναμάρτητον, σπεύσωμεν τελῆσωμεν. νῦν ἀδιαλείπτως, ἵνα εὐρωμεν πταισμάτων ἄφῃσιν.

Υπάρχεις γὰρ Χριστὲ Πολύελεος, πάντας ἀγαθῆ, ἀεὶ προσδεχόμενος,

Ζημιος, ἐν μετανοίᾳ· διὸ πάντες
δοξάζομεν.

Τριάδα ἐν Μονάδι δοξάζωμεν,
ἀσώτητον ἀσύγχυτον, ἀδιαίρετον,
τῇ ὑπόστασει διαιρετὴν δὲ τοῖς προ-
σωποις θεόν. **Καὶ νῦν.** Θεοτοκίον.

Αγνή Παρθενομήτορ δυσώπη-
σον, ὅπερ ἐσωμάτωσας, ὡς βρο-
τὸν Παρθένε καὶ Λόγον, ἵνα σώσῃ
κινδύνων τοὺς δούλους σου.

Προσέχετε Λαός μου τῷ νόμῳ
• μου, κλίνετε τὸ οὖς ὑμῶν, εἰς
• τὰ ῥήματα τοῦ στόματός μου,
• ὅτι τὸ ὄνομά σου Κύριε ἐκάλεσα.

Ἰδιὸς ἦ. Τὸν ἐξ Ανάρχου τοῦ Πατρός.

Μεταμελείας ὁ καιρὸς, μετα-
νοίξ ἐπιδείξασθαι καρποὺς ἀξίους
τῷ Θεῷ ψυχὴ μου, σπεύσον διανά-
στηθι, καὶ βόησον ἐκτενώς, ἐν νη-
σεύσει καὶ εὐχαίς, ὕμνεῖτε εὐλογεῖ-
τε, καὶ ὑπερυψοῦτε Χριστὸν εἰς τοὺς
αἰῶνας.

Προκαθαρθῶμεν ἀδελφοί, τῆς
ψυχῆς· τὰ αἰσθητήρια, καὶ τῷ Κυρίῳ
νῦν προσκολληθῶμεν, τρόποις κα-
τανοίας καθαρᾶ, ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε
καὶ ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς
αἰῶνας.

Τὸν ἐνεδρεύοντα ἐχθρόν, λιχνο-
τέρας ἐνθυμήσεσι, καὶ ἀκρασίᾳ ἡ-
δονῆς βραχείας, θέλγοντα τὴν
αἰσθησιν, νεκρῶσαι σπουδάζωμεν
ἐκμῶνῳ προσευχῇ, ὑμνοῦντες, εὐ-
λογοῦντες, καὶ ὑπερυψοῦντες, Χρι-
στὸν εἰς τοὺς αἰῶνας. Θεοτοκίον.

Ἡ οὐρανῶσασα ἡμῶν, τὸ γεῶ-
δες Κόρη φύραμα, τὴν γεωθειῶσαν
καὶ καταρθαρεῖσαν τῆς ψυχῆς μου

αἰλακα, τῷ ὄμβρῳ σῶν Οὐκτιρμῶν,
καρποφόρον ἀρεταῖς, ἀνάδειξον βοῶ-
σαν καὶ ὑπερυψοῦσαν, Χριστὸν εἰς
τοὺς αἰῶνας.

Τὸν ἐν τῇ βάρῳ Μωσῆ.

Προκαθαρθῶμεν νυνί, μὴ τοῖς
βρώμασι μόνον, ἀλλὰ καὶ ταῖς πρά-
ξεσι, καὶ ἀρξώμεθα πιστοί, θερμῇ
τῇ διανοίᾳ, ἵνα τῷ Κτίσῃ φαειροί
ὀρθῶμεν εἰς αἰῶνας.

Οὕτως ἡμᾶς νησεύειν δεῖ· μὴ
ἐν ἐχθρᾷ καὶ μάχῃ, μὴ ἐν φθόνῳ
καὶ ἐριδί, μὴ ἐν κενοδοξίᾳ, καὶ δόλῳ
κεχυμένῳ, ἀλλὰ καθὼς ὁ Χρι-
στὸς, ἐν ταπεινοφροσύνῃ.

Οἱ ἐλεοῦντες φησί, τοὺς πτω-
χοὺς τῷ Σωτῆρι, δανεῖζουσιν ἐμφρό-
νως· ὡχαρᾶς ἀνεϊκάσου· παρέχε-
τὸν γὰρ πλουσίως, τὰς ἀμοιβὰς τῶν
καλῶν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα.

Δόξα Πατρί, καὶ Υἱῷ, καὶ
τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι· εἰς Θεὸς γὰρ
τὰ τρία· σὺν Ἀγγέλοις ἀπαύσως,
βροτοὶ ἀνευφημοῦμεν, σὲ Πανγκία
Τριάς, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε Παρθένε Ἀγνή, Θεοτόκε
Μαρία, ἱλαστήριον Κόσμου, Ὁρθο-
δόξων τὸ κέρας, ἰκέτευε ρυσθῆναι ἐκ
τοῦ ἀβέβητου πυρός, τοὺς σὲ δοξο-
λογοῦντας, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν εὐλογοῦμεν. Ὁ Εἰρμός.

Τὸν ἐν τῇ βάρῳ Μωσῆ, τῆς Παρ-
• θένου τὸ θαῦμα, ἐν Σιναίῳ τῷ
• ὄρει, προτυπώσαντο ποτὲ, ὑμνεῖ-
• τε εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς
• πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὰ

Ῥά ο'. Σε τὴν ἀκατάφλεκτον βάτον.

Ανοιξον ὑμῖν τοῦ ἐλέους σου τὰ ἀχραντα σπλάγχχνα, ὁ μετάνοιοιαν βροτοῖς εἰς σωτηρίαν δωρησάμενος, μόνε Σωτῆρ Πολυέλεε.

Οἶμοι! τί φρικῶδες ἐκεῖνο, τὸ ἀδέκασον Βῆμα, ἐν ᾧ μέλλομεν γυμνοί, ποιεῖσθαι λόγον, ὧν ἐν τῷ βίῳ, κακῶν διεπράξαμεν.

Ομβρησον ἡμῖν εὐσπλαγχνίας, εὐεργέτα βανίδα, κατακλύζουσαν ἡμῶν, τὸν ῥύπον πάντα, ἀφορμὰς μετανοίας ἡμῖν παρεχόμενος.

Πάντες ἐν προθυμῳ καρδίᾳ τῆς Ἁγίας νηστείας, τὰ προπύλαια λαμπρῶς συνεισελθόντες, εὐχαριστοὺς δὲ ᾠδὰς, τῷ Χριστῷ προσενέγκωμεν. Θεοτοκίον.

Σε τὴν κραταιὰν προσασίαν, καὶ βεβαίαν ἐλπίδα, ἀνυμνοῦντες εὐσεβῶς, ἐκδυσωποῦμεν, τὸν Υἱόν σου δυσώπει, Παρθένε τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς. Εἰρμὸς ἄλλος. Τὴν Παρθενίαν σου.

Νῦν προκαθαίρωμεθα ἐν νηστείᾳ καὶ δάκρυσι, καὶ μεγίστοις κατωρθώμασιν, ἵνα εὐρωμεν μέγα ἔλεος.

Νῦν μιμησώμεθα, τὰς φρονίμους, Παρθένους φιλόχριστοι, καὶ σπεύσωμεν Χριστῷ ὑπαντῆσαι, μετὰ λαμπάδων παιδῶν.

Νῦν μιμησώμεθα τὸν Ἠλίαν νηστεύοντα, καὶ φεύγοντα τὴν Ἰεζάβελ τὴν πονηρὰν, ἵνα οὕτως ἀναληφθῶμεν ἐκ γῆς. Δόξα.

Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος Τρισάγιε. Πάτερ Παντοκράτορ, καὶ Υἱὲ Ομοούσιε, σὺν τῷ Πνεύματι, μία Θεότης. Καὶ νῦν.

Εἰς σὲ καυχώμεθα, καὶ εἰς σὲ

καταφεύγομεν, Ἀγνή Ἀσιπάρθνε Σεμνή τῆς κολάσεως, ῥῦσαι πάντας ἡμᾶς. Ὁ Εἰρμὸς.

» **Τ**ὴν Παρθενίαν σου, Θεοτόκε • Ἀμίαντε, ἣν οὐ κατέφλεξε, τὸ • πῦρ τῆς Θεότητος, ταύτην ἀεὶ • μεγαλύνομεν.

Ἀποσίχου ἰδιόμελον ἦχος γ'.

Ἀσμένως λαοί, τὴν νηστείαν ἀσπασώμεθα· ἔφθασε γὰρ, τῶν πνευματικῶν ἀγῶνων ἡ ἀρχή· ἀφίσωμεν τῆς σαρκὸς τὴν εὐπάθειαν, αὐξήσωμεν τῆς ψυχῆς τὰ χαρίσματα· συγκακοπαθήσωμεν ὡς δούλοι Χριστοῦ, ἵνα καὶ συνδοξασθῶμεν ὡς τέκνα Θεοῦ· καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐν ἡμῖν οἰκῆσαν, φωτίσῃ τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Δίς.

Μαρτυρικόν

Βασιλέων καὶ Τυράννων, τὸν φόβον ἀπώσαντο οἱ Χριστοῦ Στρατιῶται, καὶ εὐθαρσῶς καὶ ἀνδρείως αὐτὸν ὠμολόγησαν, τὸν ἀπάντων Κύριον Θεὸν καὶ Βασιλέα ἡμῶν, καὶ πρεσβεύουσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκ.

Θεοτόκε, ἡ προσασία πάντων τῶν δεομένων, εἰς σὲ θαρρόμεν, εἰς σὲ καυχώμεθα, ἐν σοὶ πᾶσα ἡ ἐλπίς ἡμῶν ἐστίν· πρόσθευε τῷ ἐκ σοῦ τεχθέντι, ὑπὲρ ἀχρείων δούλων σου.

• Τῆ γ'. Εσπέρας εἰς τὸ, Κύριε ἐκέρξα τὰ τῆς Οὐτῶχου καὶ τοῦ Μηνναίου. Ἀποσίχου τὸ ἰδίον. ἦχος α'.

Περιχαρῶς δεξώμεθα πιστοί, τὸ θεόπνευστον διάγγελμα τῆς νηστείας, ὡς πρῶτον οἱ Νινευίται, καὶ αὐθις

ὅς πόρνοι καὶ τελῶναι, τὸ τῆς με-
τανοίας κήρυγμα, παρὰ τοῦ Ἰωάν-
νου δι' ἐγκρατείας ἐτοιμασθῶμεν
πρὸς μετουσίαν, τῆς ἐν τῇ Σιών
Δεσποτικῆς ἱερουργίας· διὰ θαυρύ-
ων προκαθαρθῶμεν τοῦ ἐναυτῆ
θείου Νικητῆρος· προσευξόμεθα ἰδεῖν
τὴν τοῦ τυπικοῦ ἐνταῦθα, Πάσχα
τελείωσιν, καὶ τοῦ ἀληθινοῦ ἀνάδει-
ξιν, κρυσταλλοποιήσωμεν εἰς προσκύ-
νησιν τοῦ σαυροῦ, καὶ τῆς ἐγέρσεως
Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, βωῶντες πρὸς
αὐτόν, Μὴ κατασχύνης ἡμᾶς ἀπὸ
τῆς προσδοκίας ἡμῶν φιλάνθρωπε.

Δις.

Μαρτυρικὴν.

Ὁ τῆς καλῆς ὑμῶν, πραγμα-
τείας Ἄγιοι! ὅτι αἵματα ἐδώκατε,
καὶ οὐρανοὺς ἐκληρονομήσατε, καὶ
προσκαιρῶς πειρασθέντες, αἰωνίως
ἐγάλλεσθε· ὄντως καλὸν ὑμῶν τὸ
ἔμπόρευμα! φθαρτὰ γὰρ καταλιπόν-
τες τὰ ἄφθαρτα ἀπελάβετε, καὶ
συνἈγγέλοις χορεύοντες, ὑμνεῖτε
ἀκτίως Τριάδα Ὁμοούσιον.

Ὡς, καὶ νῦν. Πνεύρημοι Μάρτυρες.

Παρθένος ἡ ἄσπιλος ποτὲ, ἐπὶ
ξύλου βλέπουσα, ὃν ἐξ ἀσπόρου
ἐγέννησε, γαστρὸς μὴ φέρουσα,
τὴν τῶν σπλάγχων τρώσιν, τρυ-
χομένη ἔλεγεν, Ὁ νεύματι κρατῶν
Κτίσιν ἅπασαν, πῶς ὡς κατάκρι-
τος, ἐν Σταυρῷ ἐναπηρώρησαι;
πάντως θελων σώσαι τὸ ἀνθρώπινον.

Τῆ δ' ἑκτῆ, ψάλλομεν Ἀλληλουῖα.
ὦτε καὶ τῇ Παρασκευῇ, καὶ ψάλλο-
μεν τὰ Τριαδικὰ, τὰ εἰς τὸν ἦχον. Εἰς
τὴν ε'. σιχολογίαν, Καθήματα τῆς

Ὀκτωήγου Σταυρώσιμα. Μετὰ δὲ τὴν
β'. σιχολ. Καθήματα τοῦ Τριπλίου.
ἦχος δ'.

Εὐσπλαγχία, ὑπάρχουσα πηγὴ.

Μετ' εἰρήνης διελθεῖν ἡμᾶς
τοὺς ταπεινοὺς, τὴν προκαθάρ-
σιμον εὐδόκησον τῶν νηστειῶν, τῇ
ἀφάτῳ φιλάνθρωπιά σου Χριστέ ὁ
Θεός· κατάβαλε τοῦ ἐχθροῦ τὰ
πανουργεύματα, καὶ τῷ σαυρῷ
σου πάντα διάσωσον, ὁ μόνος γι-
νώσκων τὰ ἐγκάρδια.

Δόξα. τὸ αὐτὸ. Καὶ νῦν. Σταυροθεο-
τοκίον. Ὁμοιον.

Πρὸς ὅσα τῷ σαυρῷ σου, ἢ
ἀσπύρως τεκοῦσά σε, καὶ μὴ φέρου-
σα ὄραν ἀδίκως πάσχοντα, ὠλο-
φύρετο κλαυθμῷ, καὶ ἀνεβόα σοι.
Πῶς πάσχεις ὁ τῇ φύσει ἀπαθής,
γλυκύτατε Υἱέ; ὑμῶν σου τὴν
ἄκραν ἀγαθότητα;

Ἰσέον, ὅτι ἐν Παλαιστίνῃ οὐ
παρελάδομεν ποιεῖν τῇ δ' καὶ ε'.
τῆς Τυροφάγου Λειτουργίαν τε-
λεῖαν, οὔτε Προηγιασμένην· ἐν δὲ
ταῖς δυοῖς ταύταις ἡμέραις, ψάλ-
λομεν Ἀλληλουῖα, ὁποῖου ἂν τύχη
Ἁγίου μνήμη, ἐκτὸς τοῦ Προδρό-
μου, καὶ τῆς Ὑπαπαντῆς, ποιούν-
τες καὶ τὰς συνήθεις μετανοίας,
ἐντε τῷ Ἑσπερινῷ, τῷ Ὁρ-
θρῷ, καὶ ταῖς Ὁραῖς· μετὰ δὲ τὴν
τοῦ Ἑσπερινοῦ ἀπόλυσιν, εἰσερ-
χόμεθα εἰς τὴν Γράψεζαν. Ἀπαξ
δηλονότι ταῖς τοιαύταις ἡμέραις
ἐσθίοντες τυρὸν καὶ ὠά, μεταλαμ-
βάνοντες καὶ εἰνοῦ ἀναγινώσκωμεν
δὲ καὶ τὸν περὶ νηστείας λόγον
τοῦ

τοῦ μεγάλου Βασιλείου, οὗ ἡ ἀρχὴ, Παρακαλεῖτε, παρακαλεῖτε. Ὁ Ν. οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, τοῦ Μηναίου, καὶ τοῦ Τριωδίου· ἐν αἷς δὲ Ὠδαῖς ψάλλομεν τὸ Τριώδιον, καταλιμπ. αἱ τοιαῦται Ὠδαὶ τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Μηναίου, ἐπειδὴ δύειρόν ἐστι τὸ Τριώδιον.

Ὁ Κανών. Ὡδὴ α. ἡχ. δ'. Ποίημα Ἀνδρέου Κρήτης. Ὁ Εἰρμός.

» Ἄσομί σοι Κύριε ὁ Θεός
» μου, ὅτι ἐξήγαγες λαὸν δουλείας
» Αἰγύπτου, ἐκάλυψας δὲ ἄρματα,
» Φαραῶ καὶ τὴν δύναμιν.

Νηστεύων ὁ Κύριος ἀνθρωπίνως, πρὸς ὑποτύπωσιν ἡμῶν, νικᾷ τὸν πειραζόντα, δεικνύς τὸ ἡμέτερον, καὶ ὄρους ὑπογράφων ἡμῖν.

Ἰλάσθητι Κύριε τῷ λαῷ σου, καὶ ἐπιβλέψας ὡς Θεός, ἰλέψου σου ὀμματι, ἐπίσκεψαι ἅπαντας, τῷ πλήθει τοῦ ἐλέους σου.

Θεοτοκίον.

Σοὶ πάντες προστρέχομεν Θεοτόκε, ὡς ὑπερμάχῳ ἀσφαλεῖ, εἰς πρεσβείαν κινουντές σε, λυτρώσασθαι τὴν Ποίμνην σου, ἐκ πάσης περιστάσεως.

Ὡδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν Κυρίῳ Θεῷ μου, ἐξερέωθη ἡ καρδιά μου· διὸ οἱ ἀσθενῶντες περιζώσαντο δύναμιν.

Ὁ Θαυμάσιος Ἐνώχ, δι' ἐγκρατείας μετετέθη ἐκ γῆς· αὐτὸν ζηλοτυποῦντες, μετατεθῶμεν ἐκ φθορᾶς πρὸς ζωὴν.

Ἐτοιμάζου ὦ ψυχὴ, καὶ προ-

καθαίρου, πρὸ τοῦ πάθους Χριστοῦ, ἵνα τῇ ἀναστάσει, πνευματικῶς συνεορτάσῃς αὐτῷ.

Θεοτοκίον.

Ὡς τεκοῦσα Θεόν, ὑπὲρ ἡμῶν ἀπαύσως πρέσβευε· πρὸς σέ γὰρ Θεοτόκε, ἁμαρτωλοὶ καταφεύγομεν. Εἶτα τὸ Τριώδιον.

Ὡδὴ γ'. ἡχ. β'. Ἐν πέτρῃ με.

Ἐξέτεινας παλάμας ἐν τῷ σαυροῦ σου, ἐνέκρωσας νεκρώσει σου τὴν κατάραν, ἐζώωσας τῷ πάθει σου τοὺς ἀνθρώπους· διὸ ὑμνοῦμέν σου, τὴν θείαν Σταύρωσιν, Ἰησοῦ Φιλάνθρωπε ὁ Θεός ἡμῶν.

Τῇ βρώσει τῇ τοῦ ξύλου θανατωθέντες, τῷ ξύλῳ ἐζωώθημεν τοῦ σαυροῦ σου. Αὐτὸν οὖν σοὶ προσάγομεν εἰς πρεσβείαν, χάριν καὶ ἔλεος, ἡμῖν κατέπεμψον, Εὐεργέτα Δέσποτα Πολυέλεε.

Νηστείαν ἀγιάσωμεν φιλοφρόνως, κηρύξωμεν ἐγκράτειαν παθημάτων, βοήσωμεν ἐν δάκρυσι τῷ Δεσπότη. Δός ἡμῖν Κύριε, χάριν συμπράττουσαν, εἰς τὰ σὰ θελήματα Πολυέλεε.

Δεξάμενοι τὸ δώρημα τῆς νηστείας, δοξάσωμεν τὸν δόντα εἰς σωτηρίαν, καὶ τοῦτο ἐργασώμεθα ἐπιπόνως, ἵνα τὴν ἀφесιν, τῶν ἐπιπαισμένων ἡμῖν, ἐκ χειρὸς δεξώμεθα τοῦ ποιήσαντος.

Θεοτοκίον.

Κατεύνασον τὸν τάραχον τῶν παθῶν μου, θεράπευσον τὰ τραύματα τῆς ψυχῆς μου· ἐξέγειρον ἐξ ὕπνου

ἔπνου με ῥαθυμίας, τῆ μεσιτεία σου, τῆ προστασία σου, Παναγία Δέσποινα, Μητροπάρθενε.

Ἦχος ὁ αὐτός. Εἰρμός ἄλλος Στερωθέντα μου.

Ψωθέντος σου Σωτήρ, ἐκουσίως ἐν σταυρῷ, ἢ Κτίσις πᾶσα, ἐδονήθη τῆς γῆς, καὶ ἐρράγη τοῦ Ναοῦ τὸ καταπέτασμα.

Ἐμασίχθης ἐν σταυρῷ, Ἰησοῦ μου δι' ἐμέ, καὶ ἐκεντήθης, τὴν πλευρὰν ἀγαθῆ ὄθεν πίσει προσκυνῶ, τὸ θεῖον κράτος σου. Δόξα.

Κλίνας γόνυ ἐν τῇ γῇ, τὸν Πατέρα προσκυνῶ, Υἱὸν δοξάζω, καὶ τὸ Πνεῦμα ἀνυμνῶ, τὴν μονόθελον ἀρχὴν, καὶ τρισυπόστατον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἀκατάληπτόν ἐστι, τὸ Μυσήριον σεμνὴ, τῆς σῆς λοχείας· τίχτις γὰρ Μαριάμ, Ἄπειράνδρως τὸν Θεόν, καὶ μένεις ἄφθορος.

Δόξα σοὶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοὶ.

Τῆς νηστείας τὸν καιρὸν, τῆ Δυνάμει σου Χριστέ, καθαγιάσας, σῶσον πάντας ἡμᾶς, τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ, τοὺς προσκυνουῦντάς σε.

Ὁ Εἰρμός.

• Στερωθέντα μου τὸν νοῦν,
• καρποφόρον ἀρετῶν, ἀνάδειξόν
• με, γεωργεῖ τῶν καλῶν, φυτουργεῖ
• τῶν ἀγαθῶν, τῇ εὐσπλαγ-
• χνίᾳ σου.

Καθίσματα τοῦ Μηναίου.

Ἦδὴ Δ'. Ὁ Εἰρμός.

• Εἰσακήκοα τὴν ἀκοήν σου

• καὶ ἐφοβήθην, κατενόησα τὰ ἔργα σου, καὶ ἐξέστην Κύριε. »

Ὁ Ἀβραάμ δι' ἀρετῆς καὶ φιλοξενίας, τὴν Τριάδα ὑπεδέξατο, Ἀγγελικῶς ἐνδμήσασαν.

Πλοῦτος ἄσυλος τῆς ἐγκρατείας ἐστί, τὸ δῶρον, καὶ ὁ τοῦτο πλουτιζόμενος, καταπλουτήσῃ Θεότητα.

Δεῦτε κλαύσωμεν ἅμα τῷ λόγῳ, πίσει βοῶντες, Ὁ Θεὸς ἡμῖν ἰλάσθητι, τοῖς πολλὰ πλημμελήσασαι. Θεοτοκίον.

Μήτηρ Ἀχραντε εὐλογημένη, Ἀγνή Παρθένε, τὸν Υἱόν σου καὶ Θεὸν ἡμῶν, ὑπὲρ τοῦ Κόσμου ἰκέτευε.

Ἦδὴ Ε'. Ὁ Εἰρμός.

• Ὁ ἀνατείλας τὸ φῶς, καὶ
• φωτίσας τὸν ὄρθρον, καὶ δεῖξας
• τὴν ἡμέραν, δόξα σοὶ Ἰησοῦ Υἱέ
• τοῦ Θεοῦ. »

Νηστεύσας πάλαι Μωσῆς, ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει, θεόπτης ἀνεδείχθη, καὶ Ἠλίας ἔμπυρος, ἀρματηλάτης ἀνεφέρετο.

Νηστεύσας πρὶν ὁ Δανιήλ, καὶ οἱ τρεῖς Παιδες ἅμα, τὰς μύλας τῶν λεόντων θλάσαντες, καιομένης φλογὸς κατεπάτησαν.

Θεοτοκίον.

Θεογεννητορ Ἀγνή, ἢ Θεὸν ἐν γαστρὶ σου, βαστάσασα ἀφθῶρως φύλαττε τὴν ποίμνην σου, καὶ διατήρησον ἄτρωτον.

Ἦδὴ ς'. Ὁ Εἰρμός.

• Ὡς Ἰωάν τὸν Προφήτην,
ἄλυ-

- ἐλυτρώσω. Χριστέ ὁ Θεός, κάμει
- τοῦ βυθοῦ τῶν πταισμάτων ἀ-
- νάγαγε, καὶ σῶσον με μόνη Φι-
- λάνθρωπε.

Τὸν Ἰωάνν ἐν τῷ κήτει, ἡ σεμνὴ διασώξει νηστεία ποτέ νηστεύσωμεν οὖν ἐκ καρδίας. καὶ φύγωμεν ἐκείνην, τὴν ἐν γεένῃ φθοράν

Οἱ Νινευῖται δὲ πάλιν, τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ μετεποίησαν, θερμῆ μετανοία καὶ πόθῳ αὐτοὺς νῦν ἐκ πόθου, πάντες ζηλώσωμεν.

Ἡ ἐνεστώσα νηστεία, συγκαλεῖται ἡμᾶς εἰς μετάνοιαν, προσδράμωμεν οὖν ἐκ πόθου, καὶ γνώμη, τί τὸ δῶρον τῆς ἐγκρατείας ἐσίν. Θεοτοκίον.

Ἡ ἀφράστως τεκοῦσα τὸν Σωτήρα τοῦ Κόσμου Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν αὐτὸν δυσωποῦσα μὴ παύσῃ, τὸ γένος ἅπαν σῶσαι τῶν ἀνυμνούντων σε.

Κοντάκιον τὸ Μαρτυρικὸν τοῦ ἤχου.

Ὦδὴ Ζ'. Ὁ Εἰρμός.

- Ὁ τῶν Πατέρων Θεός, μὴ
- κατασχύνῃς ἡμᾶς δεόμεθά σου
- Φιλάνθρωπε, ἀλλὰ ποίησον μεθ'
- ἡμῶν, καὶ τὴν ἐπιεικειάν σου
- εἰς τοὺς αἰῶνας.

Γενώμεθα καὶ ἡμεῖς, ὡς Δαυιὴλ ἐκεῖνος, ὁ τοὺς λέοντας ποτέ, διὰ νηστείας ἐν λάκκῳ, ἐξημερώσας βρῦχοντας.

Τοὺς Νεανίας τοὺς τρεῖς, ζηλώσωμεν ἐν φόβῳ, ἵνα φύγωμεν, καὶ τὸ πῦρ τῆς γεέννης, ὡς οὗτοι τῆς Βαβυλῶνος κάμινον.

Ἡ νηστεύσωμεν καὶ ἡμεῖς, ἐν καρτῆ τῆ καρδία, καὶ ἀγνίσωμεν

σῶμα, καὶ ὅλον ὅλως τὸ πνεῦμα, Θεῷ καθιερώσωμεν. Θεοτοκίον.

Παρθενομήτωρ Ἀγνή, τὸν ἐκ τοῦ σαρκωθέντα, προαιώνιον Λόγον ἐκδυσωποῦσα μὴ παύσῃ, σωθῆναι τὰ ψυχὰς ἡμῶν.

Ὦδὴ Η'. Ὁ Εἰρμός..

Τὸν Βασιλέα Χριστὸν, ὃν ὠμολόγησαν οἱ αἰχμάλωτοι Παῖδες, ἐν τῇ καμίνῳ, λέγοντες μεγάλη τῇ φωνῇ, πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ἡ νηστεύσας πρὶν Ἰωσήφ, μίξιν ἔφυγε πανούργου γυναιτοῦ, καὶ βασιλείας ἔτυχεν· διὸ καὶ ἡμεῖς σέβωμεν, διὰ νηστείας τὰ πεπτρωμένα βέλη, τοῦ ἐχθροῦ Βελιάρ.

Φυλάξωμεν καὶ ἡμεῖς, τὰς ἀρετὰς αὐτῶν, τοῦ Ἰωβ τὴν ἀνδρείαν, τοῦ Ἰακώβ τὸ ἄπλασον, τὴν πίστιν Ἀβραάμ, τὴν σωφροσύνην τὴν τοῦ Ἰωσήφ καὶ τοῦ Δαβὶδ τὰς ἀριετίας.

Θεοτοκίον.

Τὸν Βασιλέα Χριστὸν, ὃν ἡμῖν ἔτεκεν ἡ Παρθένος Μαρία, καὶ μετὰ τόκον ἔμεινε Παρθένος Ἀγνή, πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε ὡς Κύριον.

Εἶτα τὸ Τριώδιον- Ἄλλος. Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.

Σταυροφανῶς ὁ Μωϋσῆς, τὰς παλάμας ἀνυψῶν ἐπὶ τοῦ ὄρους, τοὺς ἐχθροὺς ἐτροποῦτο· σὺ δὲ Σωτὴρ ἐν σαυρῷ, τὰς χεῖρας ἐκτείνας ἐνέκρωσας, τὴν ὀλεθροτόκον, τοῦ ἄδου τυραννίδα.

Ἡλοῖς παγεῖς ἐπὶ σαυροῦ, καὶ πλευρὰν διανυγεῖς, Χριστέ Σωτὴρ μου, τῆς κατάρας ἐβρύσω τοὺς γηγενεῖς, καὶ χαρὰς ἀλήκτου, μετόχους

τόχους ἀνέδειξας ὅθεν εὐλογοῦμεν, τὴν σὴν φιλανθρωπίαν.

Οὐχὶ νηστείας ἀπαρχὴν, τὴν προῦσαν ἱεράν πιστοὶ ἡμέραν, ἐπιστάμενοι ταύτην εἰλικρινεῖ λογισμῶ τιμῶμεν, ἀλλ' εἰσοδοὺν λέγοντες, καὶ τῶν τῆς νηστείας, παρείσθασιν προθύρων.

Προδεξιῶται δεξιῶς, τὴν φιλόθεον ψυχὴν τοῖς προοιμίοις. ἢ καλίστη νηστεία, προκαθαρσίων γερῶν, οἷα βαθμίσι καὶ κλίμακι, ταύτην προσθεῖσα τὴν σήμερον ἡμέραν.

Θεοτοκίον.

Ἄνοιξον κρούουσιν ἡμῖν, καὶ τὸ ἔλεος τὸ σὸν προσκαλουμένοις. ταχινὴ τῶν ἀνθρώπων καταφυγὴ καὶ σπέρμα, ἐν πᾶσι Παρθένε βοήθεια, καὶ τῶν ἐν ἀνάγκαις, βεβαία προστασία. Τὸν ἐν τῇ βράτῃ Μωσῆ,

Ἀναρτηθεὶς ἐν σαυρῶ, ὁ τῶν ὄλων Δεσπότης, τὸν Ἀδὰμ σὺν τῇ Εὐῆ, πάλιν ἀνεκαλέσω, καὶ ἐν τῷ Παραδείσῳ Χριστὴ Σωτῆρ εἰσηξας, σὲ ἀνυμολογοῦσιν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σοῦ ὑψωθέντος Χριστέ, ἐν σαυρῶ ἔκουσῶς, αἱ αὐγαὶ τοῦ Ἡλίου, συνεσάλησαν φόβῳ, καὶ ἔδου ἡμέρα ὅθεν ὁ Ἀηστής, σὲ Θεὸν κατωμολόγει, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα Υἱὸν καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Ἦσον Πατρὶ τὸν Υἱὸν, καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, πεπιστευκάμενεῖναι τὴν Ἀγίαν Τριάδα, ἐν Θεότητι μιᾷ,

ἣν πίστει προσκυνοῦμεν, τὸ τοῦ Ἀρείου δόγμα, αἰεὶ καταπατοῦντες.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πῶς σὲ ὑμνήσω ὡς δεῖ, Θεοτόκε Παρθένε, δυσωδῶν ἀμαρτιῶν ἐγὼ νῦν ὁ σκοτεινός; ἀλλ' οὖν Ὑπεραγία, σύγγνωθί μοι τῆ τὸλμῃ, τοῦ πενιχροῦ μου ἔπους.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σο.

Σταυρὲ πιστῶν ἢ ἐλπίς, Βασιλέων τὸ ὄπλον, Ἱερέων ἢ Δόξα, Μοναζόντων τὸ σθένος, τῆ σῆ δυνάμει πάντας τοὺς σὲ δοξολογοῦντας, σῶζε εἰς αἰῶνας.

Ἀἰνοῦμεν, Εὐλογοῦμεν. Ὁ Εἰρμός.

Τὸν ἐν τῇ βράτῃ Μωσῆ, τῆς Παρθένου τὸ Θαῦμα, ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει, προτυπώσαντα ποτὲ, ὑμνεῖτε εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἰδὲ Ὁ Εἰρμός. Καὶ σιχολ. ἢ Τιμιωτέρα

Μεγαλύνομεν πάντες, τὴν φιλανθρωπίαν σου Χριστέ Σωτῆρ ἡμῶν, ἡ δόξα τῶν δούλων σου, καὶ σέφανος τῶν πιστῶν, ὁ μεγαλύνας τὴν μνήμην τῆς τεκούσης σε.

Μωσῆς ἐν Αἰγύπτῳ, θάλασσαν διέβρηξε, καὶ λαὸν διήγαγε, καὶ τοῦτον ἔθρεψεν ἐν ἐρήμῳ ἀβάτω δια νηστείας ἐκτελῶν τεράσια.

Ο Γεδεὼν ἐκεῖνος, μόνοις τριακοσίοις, ἀνδράσι τοῖς λάμψασι, νικᾷ τὸν ἀλλόφυλον, ἐγκρατεῖα καὶ εὐχῆ· αὐτὸν ζηλοῦντες, καὶ ἡμεῖς μιμησώμεθα. Θεοτοκίον.

Χαῖρε πάνσεμνε Ἀγνή, Παρθενία

θενίας τὸ καύχημα, Ἀγγέλων τὸ
σήμερον, ἀνθρώπων βοήθεια, Κό-
σμου ἡ χαρὰ Μαρία, καὶ Μήτηρ, καὶ
δούλη τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Εἶτα, τὸ Τριῶδ. Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν
Λόγον.

Σταυρῶ τὰς θείας παλάμας,
ἐξαπλώσας, συνήψας, τὰ πρῶτην
διεσῶτα Λυτρωτά, καὶ τῷ Πατρὶ
τὴν κατάκριτον, μεσιτεύσας ὡς δῶ-
ρον, προσήγαγες οὐσίαν τῶν βρο-
τῶν· διὰ τοῦτο ὑμνοῦμεν, τὴν ἁ-
χραντὸν σου Σταύρωσιν.

Ἡ τῆς Ἀγίας νηστείας, ἐπι-
λάμπασα χάρις, ἀκτίνας ἐπαφίη-
σιν ἡμῖν, προκαθαίρουσας παλιρ-
ροίαν, λογισμῶν καὶ τοῦ κόρου, τὸ
σκοτὸς ἐλαυνούσας· οἱ πιστοί, διὰ
τοῦτο προθύμως, ταύτην ὑποδε-
ξώμεθα.

Τῶν ἀρετῶν ἡ καλλίστη, ἐξα-
νοίγεται τρίβος, τὸ ράδιον τῶν
θεῶν νηστεῶν, πᾶσιν ἰδοῦ εὐτρε-
πίζεται· οἱ ἀθλήσαι νομίμως, βου-
λόμενοι αἰτήσατε Χριστὸν, εἰρηναῖ-
ον ἐξ ὕψους, καιρὸν ἡμῖν δωρή-
σασθαι. Θεοτοκίον.

Τῇ ὀξυτάτῃ πρεσβείᾳ, τῇ ἀγρυ-
πνῷ σου σκέπῃ, τῇ κραταιᾷ σου
Δέσποινα Ἀγνή, νῦν βοήθεια συντή-
ρησον, τοὺς πιστοὺς σου οἰκέτας,
ἐκ πάσης ἐναντίας προσβολῆς, καὶ
παθῶν καὶ πταισμάτων καὶ πει-
ρασμῶν διάσωσον.

Ἄλλος Τὴν ὑπερφυῶς.

Ἐν τῷ ξύλῳ τοῦ σταυροῦ, ἔκου-
σίως προσπαγεῖς, πάντας ἡμᾶς ἐρ-

ρύσω, τῆς κατάρτας τοῦ νόμου·
διό σε κατὰ χρέος, μεγαλύνομεν
Χριστέ.

Πάντες προσκυνοῦμέν σου, τὰ
παθήματα Σωτήρ, ἅπερ ἐκὼν ἐ-
δέξω, ἵνα ἐλευθερώσης, τὸ γένος
τῶν ἀνθρώπων, τῆς δουλείας τοῦ
ἐχθροῦ. Δόξα.

Αἰδίως ὁ Πατήρ, καὶ ἀρρέυ-
σως τὸν Υἱόν, ἐγέννησε, καὶ Πνεῦ-
μά ἐστιν Ὁμοούσιον, Πατρί τε καὶ
τῷ Λόγῳ, ἡ ἀμέριστος Τριάς.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Νέμειν τὴν συγχώρησιν, τῶν
πταισμάτων Μαρία, ὑπερευλο-
γημένη, τὸν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα,
ἰκέτευε Σωτήρα, ἡμῖν τοῖς ἁμαρ-
τωλοῖς. Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Τοὺς ἀσπαζομένους σε, τῇ Δυ-
νάμει σου Σταυρῆ, τὸν τῆς νη-
στείας χρόνον, διελθεῖν ἐν εἰρήνῃ,
ἄξιωσον καὶ ῥῦσαι τῆς δουλείας
τοῦ ἐχθροῦ. Ὁ Εἰρμός.

Τὴν ὑπερφυῶς σαρκί, συλλα-
βούσαν ἐν γαστρὶ, τὸν ἐκ Πα-
τρός ἀχρόνωσ, προεκλάμψαντα
Λόγον, τὴν μόνην Θεοτόκον, με-
γαλύνομεν πιστοί.

Τὸ Φωταγωγικὸν τοῦ ἤχου, καὶ τὰ
Ἀποστίχου ἰδίῳ. ἤχ. α.

Βρωμάτων νηστεύουσα ψυχὴ
μου, καὶ παθῶν μὴ καθαρεύουσα,
μάτην ἐπαγάλλη τῇ ἀτροφίᾳ· εἰ
μὴ γὰρ ἀφορμὴ σοι γένηται πρὸς
διόρθωσιν, ὡς ψευδὴς μισησαὶ παρὰ
Θεοῦ, καὶ τοῖς κακίσις δαίμοσιν
ὁμοιοῦσαι, τοῖς μὴδέ ποτε σιτου-
μένοις.

μένοις· μή οὖν ἀμαρτάνουσα, τὴν νηστείαν ἀρχειώσης, ἀλλ' ἀκνήτοτος, πρὸς ὀρμάς ἀτόπους μένε, δοκούσα παρεσθάναι ἐς αὐρωμένῳ τῷ Σωτῆρι, μᾶλλον δὲ συσσυρωσθαι, τῷ δια σὲ ραυρωθέντι, ἐχθρῶσα πρὸς αὐτόν, Μνήθητί μου Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Εἶτα τὸ Μαρτυρικόν.

Γμας Πανεύφημοι Μάρτυρες, οὐ θλίψις, οὐ στενοχωρία, οὐ λιμός, οὐ διωγμός, οὐδὲ κίνδυνος οὐ θυμός θηρῶν, οὐ ξίφος, οὐδὲ πῦρ ἀπειλοῦν, χωρίσαι Θεοῦ δεδύνηνται, πόθῳ δὲ μᾶλλον τῷ πρὸς αὐτόν, ὡς ἐν ἀλλοτρίοις ἀγωνισάμενοι σώμασι, τὴν φύσιν ἐλάθετε, θανάτου καταφρονήσαντες· ὄθεν καὶ ἐπαξίως, τῶν πόνων ὑμῶν μισθὸν ἐκομίσασθε, Οὐρανῶν βασιλείας κληρονόμοι γεγονάτε· πρεσβεύσατε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξῃ, καὶ νῦν· ὁ αὐτός. Τῶν οὐρανῶν ταγματῶν.

Αναρτηθέντα ὡς εἶδεν, ἐπὶ σταυροῦ τὸν Ἀμνόν, ἢ Ἀμωμος Παρθένος, θρηνηδοῦσα ἐβόα, Γλυκύτατόν μου τέκνον, τί τὸ καινὸν καὶ παράδοξον θέαμα; πῶς ὁ κατέχων τὰ πάντα ἐν τῇ δρακί, ἐπὶ ξύλου προσηλώθης σαρκί.

Εἶτα. Ἀγαθὸν τὸ ἐξομολογεῖσθαι. Τρισάφριον, τὸ Τροπῆριον.

Εν τῷ Ναῷ ἐστῶτες τῆς δόξης σου, ἐν οὐρανῷ ἐστάναι νομιζομεν Θεοτόκε κύλη ἐπουράνιε, ἀνοιξὸν ἡμῖν τὴν θύραν τοῦ ἐλέους σου. Τὸ Κύριε ἐλέησον, μ'. Ζῆτει τῇ ἐρχο-

μένη κυριακῇ ἐσπέρ. Ὁ Ἰερεὺς. Ὁ ὢν εὐλογητὸς Χριστὸς ὁ Θεός. Ἐπουράνιε Βασιλεῦ. Καὶ ποιούμεν τὰς συνήθεις μετανοίας. Συνάπτομεν δὲ καὶ τὴν πρώτην Ὄραν, ἐν ἣ ἀναγινώσκωμεν καὶ τὰς καταχήσεις τοῦ Στωδίου.

Εἰς τὴν Τριθέκην, Τροπῆριον τῆς Προφητείας Ἰησοῦ, γ'.

Βασιλεῦ Ἄγιε Παντοδύναμε, ὃν φρίσσει καὶ τρέμει τὰ σύμπαντα, σῶσον ἡμᾶς· δύνασαι γὰρ συγχωρεῖν ἀμαρτίας, ὡς εὐσπλαγχνος.

Δόξῃ, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Προκείμε. Ἰησοῦ. πλ. β'. Σῶσον Κύριε τὸν λαόν σου· στίχ. Πρὸς σὲ Κύριε, κεκράξομαι.

Προφητείας Ἰωὴλ τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τὰδε λέγει Κύριος, Ἐπιστράφητε πρὸς με ἐξ ὅλης τῆς καρδίας ὑμῶν, ἐν νηστεία, καὶ ἐν κλαυθμῷ, καὶ ἐν κοπετῷ, καὶ διερῆξάτε τὰς καρδίας ὑμῶν, καὶ μὴ τὰ ἱμάτια ὑμῶν, καὶ ἐπιτρέψατε πρὸς Κύριον τὸν Θεὸν ὑμῶν, ὅτι Ἐλεήμων καὶ Οἰκτιρῶν ἐστὶ, μακρόθυμος καὶ πολυέλεος, καὶ μετανοῶν ἐπὶ κακίαις. Τίς οἶδεν, εἰ ἐπιστρέψει καὶ μετανοήσει, καὶ ὑποκίψεται εὐλογίαν ὀπίσω αὐτοῦ, καὶ θυσίαν, καὶ σπονδὴν Κυρίῳ τῷ Θεῷ ὑμῶν; Σαλπύσατε σάλπιγγι ἐν Σιών, ἀγιάσατε νηστείαν, κηρύξατε. θεραπείαν συναγάγετε λαόν. Ἀγιάσατε Ἐκκλησίαν· ἐκλέξασθε Πρεσβυτέρους, συναγάγετε νήπια θηλάζοντα μαστούς· ἐξελθέτω νύμφος ἐκ τοῦκοιτῶνας αὐτοῦ, καὶ νύμφη

φη ἐκ τοῦ παστοῦ αὐτῆς. Ἀναμέσον τῆς κρηπίδος τοῦ Θουσιαστηρίου κλαύσονται οἱ Ἰσραεῖς· οἱ λειτουργοῦντες τῷ Κυρίῳ· καὶ ἐροῦσι· Φέσαι Κύριε τοῦ λαοῦ σου, καὶ μὴ δῶς τὴν κληρονομίαν σου εἰς ὄνειδος, τοῦ κατάρξαι αὐτῶν Ἔθνη, ὅπως μὴ εἰπῶσιν ἐν τοῖς Ἔθνεσι· Ποῦ ἐστὶν ὁ Θεὸς αὐτῶν; Καὶ ἐξήλωσε Κύριος τὴν γῆν αὐτοῦ. Καὶ ἐφείσατο τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, καὶ ἀπεκρίθη Κύριος, καὶ εἶπε τῷ λαῷ αὐτοῦ, Ἰδοὺ ἐγὼ ἐξαποστέλλω ὑμῖν τὸν σῖτον, καὶ τὸν οἶνον, καὶ τὸ ἔλαιον, καὶ ἐμπλησθήσεσθε αὐτῶν, καὶ οὐκέτι δώσω ὑμᾶς εἰς ὄνειδισμόν ἐν τοῖς Ἔθνεσι. Κοιτὸν ἀπὸ βορρᾶ ἐκδιώξω ἀπ' ὑμῶν, καὶ ἐξώσω αὐτὸν εἰς γῆν ἀνυδρον, καὶ ἀφανιώ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν τὴν πρώτην, καὶ τὰ ὀπίσω αὐτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν τὴν ἐσχάτην, καὶ ἀναθήσεται ἡ σαπρία αὐτοῦ, καὶ ἀναθήσεται ὁ βρώμος αὐτοῦ, ὅτι ἐμεγάλυνε Κύριος τὰ ἔργα αὐτοῦ. Θάρσει ἡ γῆ, χαίρει καὶ εὐφραίνου, ὅτι ἐμεγάλυνε Κύριος τοῦ ποιῆσαι. Θαρσεῖτε κτήνη τοῦ πεδίου, ὅτι βεβλάσθηκε τὰ πεδία τῆς ἐρήμου, ὅτι ξύλον ἤνεγκε τὸν καρπὸν αὐτοῦ, ἄμπελος καὶ συκὴ ἔδωκαν τὴν ἰσχὺν αὐτῶν. Καὶ τὰ τέκνα Σιών χαίρετε, καὶ εὐφραίνεσθε ἐπὶ Κυρίῳ τῷ Θεῷ ὑμῶν, ὅτι ἔδωκεν ὑμῖν βρώματα εἰς δικαιοσύνην, καὶ βρέξει ὑμῖν ὑετὸν πρῶτον καὶ ὄψιμον, καθὼς ἔμπροσθεν· καὶ πλησθήσονται αἱ ἄλωναί σου σίτου, καὶ ὑπερέχουθήσονται οἱ ἄλωναί σου οἴνου καὶ ἐλαίου. Καὶ

ἀποδώσω ὑμῖν ἀντὶ τῶν ἐτῶν, ὧν κατέφαγεν ἡ ἀκρις, καὶ ὁ βροῦχος, καὶ ἡ ἐρυσίθη, καὶ ἡ κάμπη, ἡ δὲ ναμὶς μου ἡ μεγάλη, ἣν ἐξάπεσται εἰς ὑμᾶς. Καὶ φάγεσθε ἐσθίοντες, καὶ ἐμπλησθήσεσθε, καὶ αἰνέσατε τὸ ὄνομα Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ὃς ἐποίησε μεθ' ὑμῶν θαυμάσια, καὶ οὐ μὴ καταίχυνθη ὁ λαός μου εἰς τοὺς αἰῶνας.

Προκειμ. ἤχος βαρῦς. Κύριος ἰσχύει τῷ λαῷ αὐτοῦ δώσει σίτην. Ἐνέγκατε τῷ Κυρίῳ ἱεὶ Θεῷ

Τῆ δ'. Ἐσπείρας, εἰς τὸ, Κύριε ἐπέκρξα τὰ τοῦ Μηναίου. Δόξα καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Προκειμ. ἤχος πλ. α. Ὁ Θεὸς ἐν τῷ ὀνόματί σου σώσον με, καὶ ἐν τῇ Δυνάμει σου· στίχ. Ὁ Θεός, εἰτάκουσον τῆς προσευχῆς μου.

Προφητείας Ἰωὴλ τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τὰδε λέγει Κύριος, Ἐξεγείρεσθω, καὶ ἀναβανέτω πάντα τὰ Ἔθνη εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Ἰωσαφάτ, ὅτι ἐκεῖ καθιῶ τοῦ διακρίναι πάντα τὰ Ἔθνη κυκλόθεν. Ἐξαποστείλατε δρέπανα, ὅτι παρέστηκεν ὁ τρυγητὸς· εἰσπορεύεσθε, πατεῖτε, διότι πλήρης ὁ ληνός· ὑπερεχκεῖται τὰ ὑπολήνια, ὅτι ἐπληθύνθη τὰ κακὰ αὐτῶν. Ἦχοι ἐξηγησαν ἐν τῇ κοιλάδι τῆς δίκης, ὅτι ἐγγὺς ἡμέρα Κυρίου ἐν τῇ κοιλάδι τῆς δίκης. Ὁ ἥλιος καὶ ἡ Σελήνη συσκοτάσουσι, καὶ οἱ ἄστρες δύσουσι τὸ φέγγος αὐτῶν.

Ὁ δὲ

Ὁ δὲ Κύριος ἐκ Σιών ἀνακράξει, καὶ ἐξ Ἱερουσαλήμ δώσει φωνὴν αὐτοῦ· καὶ σεισθήσεται ὁ Οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ· ὁ δὲ Κύριος φείσεται τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, καὶ ἐνισχύσει τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ. Καὶ γνῶσασθε, ὅτι ἐγὼ Κύριος ὁ Θεὸς ὑμῶν, ὁ κατασκηνῶν ἐν Σιών ὀρει Ἁγίῳ μου· καὶ ἔσται Ἱερουσαλήμ Ἁγία, καὶ ἀλλογενεῖς οὐ διελεύσονται δι' αὐτῆς οὐκέτι. Καὶ ἔσται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, ἀποσταλάξει τὰ ὄρη γλυκασμὸν, καὶ οἱ βουνοὶ ῥυτίσονται γάλα, καὶ πᾶσαι αἱ ἀρέσεις Ἰουδα ῥυτίσονται ὕδατα καὶ πηγὴ ἐξ οἴκου Κυρίου ἐξελεύσεται, καὶ ποτιεῖ τὸν χειμάρρουν τῶν σχοίνων. Αἴγυπτος εἰς ἀφανισμὸν ἔσται, καὶ ἡ Ἰδομαία εἰς πεδῖον ἀφανισμοῦ ἔσται, ἐξ ἀδικιῶν υἱῶν Ἰουδα, ἀνθ' ὧν ἐξέχεον αἷμα δίκαιον ἐν τῇ γῆ αὐτῶν. Ἡ δὲ Ἰουδαία εἰς τὸν αἰῶνα κατοικηθήσεται, καὶ Ἱερουσαλήμ εἰς γενεὰς γενεῶν. Καὶ ἐκζητήσω τὸ αἷμα αὐτῶν, καὶ οὐ μὴ ἀθώσω, καὶ Κύριος κατασκηνώσει ἐν Σιών.

Προκείμε. ἤχος πλ. β'. Ἐλπισάτω Ἰσραὴλ ἐπὶ τὸν Κύριον· στίχ. Κύριε, οὐχ ὑψώθη ἡ καρδία μου.

Καὶ τὸ, Καταξίωσον Κύριε.

Εἰς τὸν Στίχον τὸ ἰδιόμελον ἤχος γ'.

Ἀνέτειλε τὸ ἕαρ τῆς νηστείας, καὶ τὸ ἄνθος τῆς μετανοίας· ἀγνίσωμεν οὖν ἑαυτοὺς, ἀδελφοί, ἀπὸ παντός μολυσμοῦ, τῷ φωτόδοτῃ ψάλλοντες, εἰπώμεν, Δόξα σοι, ὡς Φιλάνθρωπε.

Δίς.

ΤΟΜ. Γ'.

Μαρτυρικόν.

Οἱ Μάρτυρες σου Κύριε, πίστει στηριχθέντες, ἐλπίδι βεβαιωθέντες· τῇ ἀγάπῃ τοῦ σταυροῦ σου ψυχικῶς ἐνωθέντες, τοῦ ἐχθροῦ τὴν τυραννίδα ἔλυσαν καὶ τυχόντες τῶν στεφάνων, μετὰ τῶν Ἀσωμάτων πρεσβεύουσιν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἀγιοπρωτε Σεμνή, ἐγκώμιον οὔσα τῶν Οὐρανίων ταγμάτων, Ἀποστόλων ὑμνωδία, Προφητῶν περὶ ριοχῆ, Δέσποινα πρόσδεξαι καὶ ἡμῶν τὰς δεήσεις.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον, Θεότοκε Παρθένε, καὶ τὰ λοιπά, καὶ Ἀπολύεις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον, εἰς τὴν α'. στιχολογίαν. Καθίσμ. τῆς Ὀκτωήχου. Ἀποστολικά. Εἰς δὲ τὴν β' στιχολογίαν Καθίσμ. τοῦ Τριωδίου· ἤχος πλ. α'.

Τὸν συνάναρχον Δόγον.

Τὴν τεσσαρακονθήμερον, καὶ προκαθάρισμον, οἱ Ἀπόστολοι πάντες, σήμερον γέφουσι, καὶ τῆς νηστείας τὸν καιρὸν ἀγιάζουσι, παρὰ Χριστοῦ τοῦ Λυτρωτοῦ, καὶ τὴν Ἀνάστασιν αὐτοῦ προκαταγγέλλουσι πᾶσι, καὶ πρεσβεύουσι τῷ Κόσμῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεότοκίον

Τῶν ἐν σοὶ τὰς ἐλπίδας Παρθένε Ἀχραντε, ἀνεन्दότως ἐχόντων σκέπη ὑπάρχουσα, ἐκ ποικίλων πειρασμῶν, καὶ περιτάσεων, καὶ κινδύνων χαλεπῶν, ἐλευθέρωσον αὐ-

τοὺς, πρεσβεύουσα τῷ Υἱῷ σου, σὺν τοῖς αὐτοῦ Ἀποστόλοις, καὶ σῶσον πάντας τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε.

Ἀναγινώσκ. λόγον τοῦ Ἁγίου Ἀναστασίου Ἡγουμένου τοῦ ἐν Σινᾷ Ὁρους· μετὰ τὸν Ν'. τοὺς Κανόνας τῆς Ὀκτωήχου τοῦ Μηναίου, καὶ τοῦ Τριωδίου. Ἐν αἷς δὲ Ὡδαῖς ψάλλομεν τὰ Τριώδια, καταλιμπάνομι. τὰς τοιαύτας Ὡδὰς τῆς Ὀκτωήχου καὶ τοῦ Μηναίου, ἐπειδὴ δὺειρμόν ἐστὶ τὸ Τριώδιον.

Ὡδὴ, δ'. ἤχ. δ'. Ἀκήκοεν ὁ Προφήτης
Ποίημα τοῦ κυρίου Ἰωσήφ.

Εξέλαμψαν ἐν τῷ Κόσμῳ, ἀκτινα θεογνωσίας, οἱ Μαθηταί σου, καὶ τὴν πλάνην ἀπημαύρωσαν, τῆς ἀπάτης λόσαντες τὴν ζόφωσιν αὐτῶν προσευχαῖς, σῶσον τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Τὰ πρόθυρα τῆς νηστείας, ἀγώνων στεφανωθέντα, ταῖς εὐκαρπίαις δεξιούνται τοὺς προτρέχοντας, νηφαλαίως ὕμνοις· καὶ ὠδαῖς μυστικαῖς· σπουδαίως πιστοὶ, ἅπαντες συνδράμωμεν. Θεοτοκίον.

Συνέλαβες ὑπὲρ λόγον, καὶ ἔτεκες ὑπὲρ φύσιν Θεογεννήτορ, τὸν δεσπόζοντα τῆς κτίσεως· ὃν ἀπαύσως πρέσβευε, βυσθηναὶ ἡμᾶς, ἐκ πάσης ὀργῆς, τοὺς σὲ μακαρίζοντας. Ὁ Εἰρμός.

Ακήκοεν ὁ Προφήτης, τὴν ἔλευσίν σου Κύριε καὶ ἐφοβήθη, κατενόησε τὰ ἔργα σου, καὶ ἐξέστη. Δόξα τῇ δυνάμει σου· δόξα Χριστέ· τῇ συγκαταβάσει σου.

Ἄλλος ἤχος β'. Ἐλήλυθας.

Σκεδάσαντες, ἀκρασίας τὸν ζόφον Ἀπόστολοι, ταῖς τῶν διδασκῶν ὑμῶν μαρμαρυγαῖς ἐκλαμπρύνετε, ἐγκρατεῖα ἅπαντας, ἀμαρτωλοὺς καὶ δικαίους ὡς πανεύφημοι.

Ημάρτηκα, ὑπὲρ πάντας ἀνθρώπους ὁ ἄθλιος, καὶ ἀμετανόητα, ὡς Μανασσῆς ἐπλημμέλησα, τρόπους μετανοίας μοι, ποιήσον Κύριε, πρὶν με λύση ὁ θάνατος·

Θεοτοκίον

Σὲ λιμένα, σωτηρίας καὶ τεῖχος ἀκράδαντον, Θεοτόκε Δέσποινα, πάντες πιστοὶ ἐπιστάμεθα· σὺ γὰρ ταῖς πρεσβείαις σου, ἐκ τῶν κινδύνων λύτρωσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ Εἰρμός.

Ελήλυθας, ἐκ Παρθένου, οὐ πρέσβυς οὐκ Ἀγγελος, ἀλλ' αὐτός ὁ Κύριος, σεσαρκωμένος, καὶ ἔσωσας, ὄλον με τὸν ἀνθρωπον· διὸ κραυγάζω σοι, Δόξα τῇ Δυνάμει σου Κύριε.

Ὡδὴ γ'. Τὰ σύμπαντα Δέσποτα.

Γῆ σύμπασα Κύριε, τῆς σῆς αἰνεσεως ἐπλήσθη· πᾶσαν γὰρ διέδραμε, τῶν θείων Μαθητῶν σου, ὁ φθόγγος ὁ ἔνθεος, ἐκ βουθοῦ ἀγνωσίας, μετασρέφων πρὸς γνώσιν, ἀναμέλπουσαν, Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον.

Νησεῖα σομώθητι, εἰρηνευούση· διανοῖα, θρέψον δὴ τὸν Κύριον· ψυ-

ψυχὴ τῇ εὐπραξίᾳ, ἀρετῆς ἐδέσματα, ὡς εὐώδεις θυσίας, προσκομίζουσα τούτῳ, καὶ κραυγάζουσα, Ἐὐλογεῖτε τὰ ἔργα, ἀπαύτως τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Η πάντων δεσπόζουσα, τὰς ἰχθυσίας δεχομένη, Δέσποινα τῶν δούλων σου, Ἁγία Θεοτόκε. τοῦ σκότους με λύτρωσαι, καὶ πυρὸς τοῦ ἀσβέσου, τῶν κακῶν μου τὰ πλήθη ἐξελείψασα, ἐν τῇ σῇ μεσιτείᾳ, καὶ μόνη τῇ θείᾳ σου πρεσβείᾳ.

Ο Εἰρμός.

Τὰ σύμπαντα Δέσποτα. τῇ σῇ
 • σοφίᾳ συνεζήσω γῆς δὲ πάλιν
 • ἰόρυσας ὡς οἶδας τὸν πυθμένα,
 • τὴν βᾶσιν πηξάμενος, ἐπὶ ὑδάτων
 • ἀπείρων· διὸ πάντες βοῶ-
 • μεν, ἀνεμέλποντες, Ἐὐλογεῖτε
 • τὰ ἔργα, ἀπαύτως τὸν Κύριον.

Ἄλλος. Ἐφριξε Παίδων εὐχαγῶν.

Ἦ μᾶς φῶς ὡσπερ ὁ Χριστός, εἰς τα πέρατα τῆς Οἰκουμένης πάσης, Ἀπόστολοι διδούς, ἀπελθόντες ἔφη, διδάξατε, ἐν τοῖς ἔθνεσιν, ἵν' ἐν σαρκὶ με ὄντα, εἰδῆτε ἐγκρατεῖα διαιτώμενον, καὶ τοῦ ἐχθροῦ ὅλον τὸ σθένος πατοῦντα, καὶ ὁδὸν ἀνθρώποις, δεικνύοντα εὐθεῖαν. Ἐὐλογοῦμεν Πατέρα..

Ὡς ποτε Κάϊν ὁ φονεὺς, οὐ προσήγαγον τὸ τῆς ψυχῆς μου θῆμα, ἀμώμητον Χριστέ, ἀκαθάρτῳ γνῶμη κρατούμενος· μὴ βδελύξῃμε, προσερχόμενον οὖν σοι, διὰ νηστείας Σῶτερ ὑπεράγαθε· ἀλλ' ἐπίπε

ἐπὶ τοῖς δώροις οἷς πρόθω ἄγω σοι Θεέ μου, ἐν καιρῷ τῆς νηστείας.

Θεοτοκίον.

Ὀλβιος γέγονε γαστήρ, Θεομήτορος ὡς δεξαμένη Λόγον, παχύτητι σαρκός, ἐξ αὐτῆς μιγέντα, βροτεῖα μορφή, καθ' ὑπόστασιν, καὶ ὤφθη πόλις Θεοῦ, ἐν ἧ οἰκεῖν ὁ ὕψιστος εὐδόκησε, καὶ Κύριος Θεός, βοῶμεν τὸ, Χαῖρε Κεχαριτωμένη, Ἀγνή σοι Θεοτόκε.

Αἰνοῦμεν εὐλογοῦμεν.

Εφριξε Παίδων εὐαγῶν, τὸ ὁμόστολον ψυχῆς ἄσπιλον σῶμα, καὶ εἶξε τὸ τραφέν, ἐν ἀπείρῳ ὕλῃ, ἀκάματον πῦρ, ἀειζῶου δὲ ἐκμαρανθείσης φλογός, διαιωνίζων ὕμνος ἀνεμέλπετο, Τὸν Κύριον πάντα τὰ ἔργα ὕμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Στιχολογεῖται δὲ καὶ ἡ Τιμιωτέρα.

Ὡδὴ Θ'. Ὁ Εἰρμός.

Ὅτι ἐποίησέ μοι μεγαλεῖα ὁ δυνατός, καὶ Ἅγιον τὸ ὄνομα αὐτοῦ, καὶ τὸ ἔλεος αὐτοῦ εἰς γενεάν καὶ γενεάν, τοῖς φοβουμένοις αὐτόν.

Ὅτι πληθὺς πταισμάτων, περιεχει με χαλεπῶν, ἐν δάκρυσιν προσπίπτω σοι Χριστέ, συγχωρήσεως αἰτῶν, τὰς ἀφορμάς μοι παρασχέιν, ἐν τῷ τῆς νηστείας καιρῷ.

Ὅτι σειραῖς ἀλύτοις, πεπεδημένος μου τῶν παθῶν, στενάζω καὶ κραυγάζω σοι Σωτήρ, Ἐλευθέρωσον καί με,

κάμῃ, ὅπως ὑμῶν περιχαρῶς τὴν
εὐσπλαγχνίαν σου.

Θεοτοκίον.

Οτι ἀνέδειξέ σε ὁ Θεός, Παρθένε
Αγνή γένους βοήθειαν τοῦ, τῶν
βροτῶν, μὴ ἐλλείπης ἐκτενῶς, κα-
θικετεύουσα αὐτόν, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν
πιστῶν.

Ἄλλος. Ἡ τὸν ἀχώρητον Θεόν.

Τῶν Ἀποστόλων τὸν χορὸν, ἡ
νηστεία ἔδειξεν, οἰκουμένη πάσῃ
ἐκλάμποντα, αἴγλη θεία, καὶ φω-
τίζοντα Κόσμον.

Τὴν τοῦ Ἀσώτου σοι φωνὴν. ἀνα-
κράζω Κύριε, Πάτερ ἡμαρτον, σῶ-
σον οἰκτερον, μή με δόξης, τῆς
σῆς ἀποχωρίσης. Θεοτοκίον.

Ἡ ἐν γαστρὶ σου τὸν Θεόν, ὡς
βροτὸν βαστάσασα, καὶ ζωὴν τῷ
Κόσμῳ πηγάσασα, σέ ὑμνοῦμεν,
Παναγία Παρθένε. Ὁ Εἰρμός.

Ἡ τὸν ἀχώρητον Θεόν, ἐν γα-
στρί χωρήσασα, καὶ χαρὰν τῷ
Κόσμῳ κηύσασα, σέ ὑμνοῦ-
μεν, Παναγία Παρθένε

Εἶτα τὸ Φωταγωγικὸν τοῦ ἤχου.
Σοὶ δόξα πρέπει, καὶ τὰ λοιπά. Εἰς τὸν
σίχον, ψάλλομεν τὸ ἰδιόμελον, ἤχ. γ'.

Ελαμψε τῆς ἐγκρατείας ἡ εὐπρέ-
πεια, τῶν δαιμόνων τὴν ἀχλὴν φυγα-
δεύουσα: ἐπεδήμησε τῆς νηστείας ἡ
σεμνότης, τῶν ψυχικῶν παθῶν, τὴν
ἰατροίαν φέρουσα: ταύτῃ ποτὲ Δα-
νιήλ, καὶ οἱ ἐν Βαβυλῶνι Παιδῆς

φραζάμενοι. ὁ μὲν, σόματα λεόν-
των ἐχαλίνωσεν, οἱ δὲ, τὴν φλόγα
τῆς καμίνου ἔσβεσαν: μεθ' ὧν καὶ
ἡμᾶς δι' αὐτῆς σῶσον, Χριστέ ὁ
Θεός, ὡς φιλόανθρωπος. Δίς.

Μαρτυρικόν.

Ως φωστῆρες ἐν Κόσμῳ λάμπετε,
καὶ μετὰ θάνατον Ἅγιοι Μάρτυρες,
τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἀγωνισά-
μενοι: ἔχοντες παρρησίαν, Χρι-
στὸν ἱκετεύσατε, ἐλεηθῆναι τὰς
ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εν γυναιξίν Ἁγία Θεοτόκε, Μή-
τηρ Ανύμφευτε, πρόσθευε ὃν ἔ-
τεκες, Βασιλέα καὶ Θεόν, ἵνα σώ-
σῃ ἡμᾶς ὡς φιλόανθρωπος.

Ἄγαθὸν τὸ ἐξομολογεῖσθαι· αἱ με-
γάλαι γ' μετάνοιαι. Συνάπτομεν δὲ
καὶ τὴν ἁ. Πρην, ὡς συνήθως. καὶ
Ἀπόλυσις.

Τῆς τῆς Τυροφάγου Εσπέρας, εἰς τὸ.
Κύριε ἐκέκρ. τὰ τῆς Ὀκτωήχου καὶ τοῦ
Μηναιου μετὰ τοῦ Δόξα καὶ νῦν, τὸ Φῶς
ἱλαρὸν καὶ τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας·
Εἰς δὲ τὸν σίχον τὸ ἰδίωμ. ἤχ. β'.

Ο τοῦ Κυρίου Σταυρός, τοῖς ἀκλι-
νῶς αὐτόν προσκυνοῦσι, πάσης
ἡδονῆς χαλινός ἐστίν, καὶ νόμος
ἐγκρατείας: οἱ γὰρ ἀπαύσως ἀφο-
ρῶντες, εἰς τὸν ἐν αὐτῷ παγέντα,
σαυροῦσι τὴν σάρκα, σὺν τοῖς πα-
θήμασι, καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις, ἐξ ὧν
καὶ ἡμεῖς, γενέσθαι σπεύδοντες
διὰ

δα νηστείας καθαρᾶς, οἰκειωθῶμεν, τῷ φιλανθρώπως ἡμᾶς οἰκειωσαμένῳ τῷ πάθει, καὶ τῆς οἰκειᾶς ἀπαθείας, τὴν φύσιν μεταδόντι, τῷ ἔχοντι τὸ μέγα ἔλεος. Δίς.

Μαρτυρικόν.

Οἱ τὴν ἐπίγειον ἀπολαυσιν μὴ ποθήσαντες Ἀθλοφόροι, οὐρανίων ἀγαθῶν ἠξιώθησαν, καὶ Ἀγγέλων συμπολίται γεγόνασι. Κύριε πρεσβείαις αὐτῶν, ἐλέησον καὶ σώσον ἡμᾶς.

Δόξα, καὶ νῦν. Ὅτε ἐκ τοῦ ζύλου σε νεκρόν.

Βότρυν, τὸν παμπέπειρον Ἀγνή, ὃν ἀγεωργήτως ἐν μήτρᾳ, ἐκυοφόρησας, ζύλω ὡς ἐώρακας, τοῦτον κρεμάμενον, θρηνωδουσα ἠλάλαζες καὶ ἔκραζες, Τέκνον, γλευκὸς ἐνάκοςᾶσον, δι' οὗ ἡ μέθη ἀρθῆ, πασα τῶν παθῶν Εὐεργέτα, δι' ἐμοῦ τῆς σὲ τετοκυίας, θείαις παρακλήσεσιν, ὡς εὐσπλαγχνος.

Νῦν ἀπολύεις καὶ τὰ λοιπὰ, αἱ γ' μεγάλαι μετάνοιαι, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ Παρασκευῇ τῆς Τυροφάγου. Εἰς τὸν Ὁρθρον μετὰ τὸν Ἐξάψαλμον, ψάλλομεν τὸ, Ἀλληλούϊα, εἰς τὸν τυρόντα ἦχον τὰ τριαδικὰ τοῦ ἤχου, Μετὰ δὲ τὴν α'. ς. ιχ. Καθίσματα, Σταυρώσιμα τῆς Ὀκτωῆς. Μετὰ δὲ τὴν β'. Καθίσμα τοῦ Τριωδίου.

Ἦχος βαρὺς. Ως ἔχουσα τὸ συμπαθές.

Ανύψωσον Ἐκκλησιῶν, τὸ κέρας τίμιε Σταυρὲ, κατὰβαλε αἰρετικῶν, τῇ σῇ δυνάμει τὴν ὄφρυν, καὶ ἔσθρανον τῶν Ὁρθοδόξων τὰς χο-

ρείας, ἀξίωσον προφθάσαι σου πάντας ἡμᾶς τὴν προπομπήν, καὶ καταπροσκυνῆσαι σε τὸ ὑποπόδιον Χριστοῦ· ἐν σοὶ γὰρ ἐγκαυχώμεθα, ζύλον εὐλογημένον.

Δόξα τὸ αὐτὸ. Καὶ νῦν. Σταυροθεοτ

Ως ἔχουσα τὸ συμπαθές, εἰς τὴν ταπεινώσιν ἡμῶν, καὶ βλέπουσα τοὺς ἐπὶ γῆς, εἰς εὐπερίστατον λαὸν σπλαγχνίσθητι, εὐλογημένη Θεοτόκε· ἐπίμεινον πρεσβεύουσα, μὴ ἀπολλύμεθα δεινῶς· ἰκέτευσέ ὡς Ἄχραντος, τὸν εὐδιᾶλλακτον Θεὸν σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν, Πατριὰ Παρθένε.

Εἶτα ἀναγινώσκωμεν τὸν λόγον τοῦ μεγάλου Βασιλείου, οὗ ἡ ἀρχή.

Ἄσκληπίσατε ἐν νεομηνίᾳ τὸ Ζήτηε αὐτὸν εἰς τὰ ἠθικά. εἰς δὲ τὴν τράπεζαν ἀναγινώσκωμεν τὸν τοῦ Ἁγίου Δωροθέου περὶ νηστείας. Ο Ν'. Καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωῆς, τοῦ Μηναίου, καὶ τοῦ Τριωδίου. Ἐν αἷς δὲ Ὠδαῖς ψάλλομεν τὰ Τριώδια, κατὰ τὴν ἰατρικὴν αἰτιαυταῖς Ὠδαῖς τῆς Ὀκτωῆς, καὶ τοῦ Μηναίου, ἐπειδὴ δύειρμά εἰσι τὰ Τριώδια.

Ὁ Κανὼν τοῦ Τριωδίου, Ποίημα τοῦ κυρίου Ἰωσήφ. Ὠδὴ α'. πλ. δ'.

Ἰγρὰν διοδεύσας.

Ο τῆς ἐγκρατείας θεῖος καιρὸς, ἐπέλαμψε πᾶσι, μετανοίας τὸν φωτισμόν, τὸ σκότος ἐξάιρων τῶν πταισμάτων τοῦτον προθύμῳ καρδία δεξώμεθα.

Ιδοὺ μετανοίας ἡ κολλογή, ψυχὰς μεταπλάττει, τῆς νηστείας προσαγωγή ταύτη νηφαλέως εἰσελθόντες,

θόντες, καὶ τῶν πταιζμάτων πιστοῖς
 λύσιν λάβωμεν.

Ἀρχαὶ Ἐξουσίαι καὶ Χερουβιμ,
 καὶ πᾶσαι Δυνάμεις, δυσωπήσατε
 τὸν καιρὸν, ἡμᾶς τῆς νηστείας ἐκ-
 τελέσαι, ἐν μετανοίᾳ καὶ πάσῃ
 σεμνότητι. Θεοτοκίον

**Ἁγία Παρθένε ἡ τῶν πιστῶν, ἀν-
 τιληψὶς μόνη, τὴν πρεσβείαν σου**
 συνεργόν, καιρῷ τῆς νηστείας πᾶσι
 δίδου, τοῖς Θεοτόκον Ἀγνήν σε
 γινώσκουσι.

Ὡδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος

**Τὰ δλέθρια πάθη, τὰ τῆς ψυ-
 χῆς φύγωμεν, τῇ ὑποδοχῇ τῆς νη-
 στείας καὶ κατανύξεως ἐπιδειξώ-
 μεθα, καρποὺς οἱ πρὶν ἁμαρτίαις**
 τὸν Θεὸν τὸν εὐσπλαγγνον, πα-
 ραπικράναντες.

Θεηγόροι Προφῆται, θεοειδεῖς
Μάρτυρες, θεῖοι Μαθηταὶ τοῦ Σω-
τῆρος, τοῦτον αἰτήσασθε, καλῶς
 ἀπάρξασθαι, καὶ εὐαρέσως τελέ-
 σαι, τὸ νηστείας ράδιον, πάντας
 δεόμεθα. Θεοτοκίον.

**Ὡς αἰτίαν σε πάντων, τῶν ἀγα-
 θῶν Δέσποινα, πάντες ἐκτενῶς δυ-**
 σωποῦμεν, συνεισελθεῖν ἡμᾶς, τῇ
 μεσιτεία σου, τῷ τῆς νηστείας ἀγῶ-
 νι, καὶ πέρας δωρήσασθαι, τούτου
 σωτήριον. Ὁ Εἰρμός.

**Οὐρανίας ἀψίδος, ὀροφουργέ Κύ-
 ριε, καὶ τῆς Ἐκκλησίας δομη-**
τορ, σύ με ρερέωσον, ἐν τῇ
ἀγάπῃ τῇ σῇ, τῶν ἐφετῶν ἡ

ἀκρότης, τῶν πιστῶν τὸ σήριγ-
 μα μόνη φιλάνθρωπε.

Εἶτα Κάθισμα τοῦ Μηναίου.

Ὡδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ὡσπερ ὄρθρος προκύψασα, νῦν ἡ
 τῆς νηστείας χάρις προβάλλεται,
 μετανοίας τὸν καιρὸν ἡμῖν, ὀφλη-
 μάτων σκότος διαλύοντα.

**Ἐπουράνιοι Ἄγγελοι, τὸν ἀγα-
 θεοδότην ἐκδυσωπήσατε, τὴν οἰ-
 κτρὰν ἡμῶν μετάνοιαν, οἰκτιρμοῖς**
 ἀμέτροις ὑποδέξασθαι.

Θεοτοκίον.

**Καθαρὸν ἱλαστήριον, τῶν ἁμαρ-
 τανόντων Ἁγία Δέσποινα, μεσι-
 τεία σου διάβρηξον, τῶν ἁμαρτιῶν**
 μου τὸ χειρόγραφον. Ὁ Εἰρμός.

Εἰσακήκοα Κύριε, τῆς οἰκono-
 μίας σου τὸ μυστήριον, κατενόη-
 σα τὰ ἔργα σου, καὶ ἐδόξασά σου
 τὴν Θεότητα.

Ὡδὴ Ε'. Ἰνατί με ἀπόσω.

Τὴν παρεῦσαν ἡμέραν, ἀπαρχὴν
 ποιούμενοι, βίου σεμνότητος, ἐαυ-
 τοὺς προθύμως, πρὸς ἀγῶνας πι-
 σοὶ εὐτρεπίσωμεν. τῆς σαρκὸς
 τοὺς πόνους, καὶ τῆς ψυχῆς τὴν
 εὐκαρπλίαν, τῷ τῶν ὅλων Δεσπότη
 προσάγοντες.

**Μωϋσῆν ἡ νηστεία, θείας θεοπτί-
 ας, ἀνέδειξε μέτοχον τοῦτον οὖν**
 ψυχῆ μου, μιμουμένη νηστεία ἀνά-
 λαβε, θείας ἀναβάσεις, ἐν σεαυ-
 τῇ

τῆ διαθεμένη, ὅπως ἴδῃς Θεοῦ τὴν λαμπρότητα.

Ἱερῶν Ἀποστόλων, καὶ ἱερωνύμων Μαρτύρων δεήσεις, τῆς νηστείας χρόνον, διακινύσαι ἡμᾶς καταξίωσον, Ἰησοῦ οἰκτιρῶν, ἐν μετανοίᾳ καὶ παντοίᾳ, ἀποχῇ ἁμαρτίας δεόμεθα.

Θεοτοκίον.

Τῆς νηστείας τὴν πύλην, μέλλοντες εἰσέρχεσθαι ἐκδυσωποῦμέν σε, τοῦ Θεοῦ τὴν πύλην, συνελθεῖν τοῖς οἰκέταις σου Δέσποινα, καὶ πλατύναι πάντως, τοὺς λογισμοὺς καὶ διανοίας, τὰ σωτήρια πράττειν θελήματα.

Ἐἶτα τὸ Τριώδιον τοῦ κυρίου Ἰωσήφ. πλ. β'. Τῷ θεῷ φέγγει.

Σταυρῷ τὰς χεῖρας προσηλωθεῖς, λόγχῃ τὴν πλευρὰν διανυγείς, τὸ γραμματεῖον φιλόφρονε, τοῦ παραπετόντος Ἀδάμ διέρρηξας· διό σε ζωοδότα, ὕμνοις δοξάζομεν.

Δολίως ὄφεις ὁ πονηρὸς, πάθη ἐπιθείς μοι ψυχικὰ, τοῦ Παραδείσου ἐξώρισε· σὺ δὲ τὰς παλάμας, ἐν τῷ Σταυρῷ προσπαγείς. πρὸς ὕψος ἀφθαρσίας, Σῶτερ ἀνείλκυσας.

Ο τῆς νηστείας θεῖος καιρὸς, πάθη ἐκκαθαίρων ψυχικὰ, καὶ ψυχικὸς πλύνων μώλωπας, ἤλθε νῦν ἐπέστη· πιστοὶ συνδράμωμεν, καὶ τοῦτον φιλοφρόνως ὑποδεξώμεθα.

Θεοτοκίον.

Ταῖς φωτοδόλοις σοῦ ἀστραπαῖς,

Δέσποινα, τοῦ Κόσμου ἀγαθῆ, τὸ τῆς ψυχῆς μου ἀπέλασον, σκότος καὶ τὴν νύκτα τῆς ἁμαρτίας μου, προθύμως ἵνα ψάλλω, καὶ μακαροῖζωσε.

Ἄλλος ἡχ. πλ. δ'. Ἰνατί με ἀπόσω.

Τὸν σταυρὸν προσκυνῶ σου, Κύριε φιλόφρονε, δι' οὗ με ἔσωσας, καὶ ὕμνω τὰ πάθη, τὰ σωτήρια καὶ θεῖα Δέσποτα, εἰ ὧν τῶν παθῶν μου, τῶν ἀλγεῖνῶν ἐβρόύσθην· Λόγε, εἰς ζωὴν μετελθὼν τὴν ἀπῆμονα.

Τῷ σταυρῷ πεποιοθῆτες, τὴν τῶν ἐναντίων ἀπάτην τρεπόμεθα· ἐν αὐτῷ παγέντες οἱ πιστοὶ γνωρισθέντες ἐγνώσθημεν, τῷ Θεῷ ὡς ἄρνες, νεογενεῖς ἐκλελεγμένοι, καὶ τὸ ἄδολον γάλα πεπόκαμεν.

Δόξα.

Τὸν Πατέρα καὶ Λόγον, πάντες καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα δοξάζομεν, ἐν μιᾷ τῇ φύσει, γνωρισμὸν τηλαυγῆ ἐκτιθέμενοι, προσκυνοῦντες ἅμωφ, καὶ διαίρουντες τοῖς προσώποις, ἀσυγχύτως ἀτρέπτως λατρεύοντες.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἡ ἐλπίς τῶν περάτων, ἡ χαρὰ τῶν δούλων σου, σὺ εἶ Παρθένη Ἄγνη, τοὺς τιμῶντας πόθω, καὶ εἰκόνα σου φύλαττε Πάναγνε, τὴν ταῖς σαῖς πρεσβείαις, πάντας ἡμᾶς τοῦ ἀλλοτρίου, ἐλευθέρωσον ὡς συμπαθέστατος.

Δόξα σοι

Δόξα σοι ὁ Θεός.

Τὴν εὐθείαν ὁδὸν σου, Κύριε κατεύθυνον, πᾶσι τοῖς δούλοις σου, τοῖς τιμῶσι πόθῳ, τῆς νηστείας τὸ στάδιον στήριξον, καὶ ταῖς εἰς τὸ κρεῖττον, ἐπαγωγαῖς τῆς σῆς ἀγίας, βασιλείας ἡμᾶς καταξίωσον.

Ὁ Εἰρμός.

Ινα τί με ἀπώσω, ἀπὸ τοῦ προσώπου σου, τὸ φῶς τὸ ἄδυτον, καὶ ἐκάλυψέ με, τὸ ἀλλότριον σκοτός τὸν δειλίαιον· ἀλλ' ἐπίστρεψόν με, καὶ πρὸς τὸ φῶς τῶν ἐντολῶν σου, τὰς ὁδοὺς μου κατεύθυνον δέομαι.

ᾨδὴ γ'. Ἰλασθητί μοι Σωτήρ.

Νηστεύσας ὁ Αὐτρωτῆς, τὸν ἐνεστώτα καιρὸν ἡμῖν, ὠρίσατο ψυχικῶν, κηλίδων καθάρσιον· ζεοῦση προσέλθωμεν, οἱ πιστοὶ καρδίᾳ, ὅπως λάβωμεν συγχώρησιν.

Ὁ τοῦ Τελώνου Χριστέ, τὸν σεναγμὸν προσδεξάμενος, καὶ Πόρνης τὸν ἐκ ψυχῆς, κλαυθμὸν προσαγόμενος, δέξαι ὡς φιλόθρωπος, τὰς ἡμῶν δεήσεις, ἱλασμὸν ἡμῖν δωρούμενος. Θεοτοκίον.

Ἡ μόνη τὸ ἀσθενές, τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως, τῷ θείῳ σου τοκετῷ, Ἀγνή ἐπιβρώσασα, συνεργός μοι φάνηθι, πρὸς τὸ τῆς νηστείας, εἰσιόντι θεῖον στάδιον.

Ὁ Εἰρμός.

Ἰλασθητί μοι Σωτήρ, πολλαὶ γὰρ

• αἱ ἀνομίαι μου, καὶ ἐκ βυθοῦ
• τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι·
• πρὸς σέ γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου.

Εἶτα τὸ Μαρτυρικὸν τοῦ ἤχου.

ᾨδὴ Ζ'. Παῖδες· Ἑβραίων.

Πάλαι ἐν ἄρματι πυρίνῳ, ἀνεφέρετο Ἡλίας τῆ νηστεία, λαμπρυνθεὶς ὡ ψυχῇ, τοῦτον, ἐκμιμουμένη, τὰς τῆς σαρκὸς θανάτωσον, ἰακρασίας ἐγκρατεία.

Ἴδε καιρὸς τῆς ἐγκρατείας, ὑπεμφαίνων σοὶ τὸ φῶς τῆς σωτηρίας· μὴ ἀμελεῖ ψυχῇ, Θεοῦ μακροθυμοῦντος, ἀλλὰ προθύμως βόησον, Ἀγαθὲ οἰκτείρησόν με.

Παῖδας στομώσασα νηστεία, διετήρησε τὸ πῦρ ἀκαταφλέκτους. Ἰησοῦ τοῖς αὐτῶν δεήσεσι πυρός με, τοῦ αἰωνίου λύτρωσαι, τῇ πολλῇ σου εὐσπλαγχνία.

Θεοτοκίον

Μόνη βοήθεια ἀνθρώπων, βοηθὸς ἡμῖν καιρῷ τῆς ἐγκρατείας, τοῖς σοῖς δούλοις γενοῦ, ὅπως ἐν μετάνοιά, εὐαρεστοῦντες λάβωμεν, οὐρανῶν τὴν βασιλείαν.

Ὁ Εἰρμός.

Παῖδες Ἑβραίων ἐν καμίνῳ, κατεπάτησαν τὴν φλόγα θαρσαλέως, καὶ εἰς δρόσον τὸ πῦρ μετέβαλον βοῶντες, Εὐλογητὸς εἰ Κύριε,

» ριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.
᾿Ωδὴ Η΄. Ὁ Εἰρμός.

Επταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλ-
» δαίων ὁ τύραννος, τοῖς Θεοσεβέ-
» σιν, ἔμμανῶς ἐξέκαυσε· δυνά-
» μει δὲ κρείττονι, περιωθέντας
» τούτους ἰδῶν, τὸν Δημιουργόν,
» καὶ Λυτρωτὴν ἀνεβόα, Οἱ Παῖ-
» δες εὐλογεῖτε, Ἰερεῖς ἀνυμνεῖ-
» τε, Λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάν-
» τας τοὺς αἰῶνας.

Ο εἰσιῶν καιρὸς ἡμῖν, τῆς νη-
στείας γενήσεται, πάσης ἀμαρτίας,
ἀποχῆς παραίτιος· μὴ οὖν κάτω
κλίωμεν, μηδὲ ραθύμως δράμω-
μεν, ὅπως ἐν βραχείαις, καὶ ὀλί-
γαις ἡμέραις, ἐτῶν πολλῶν κηλί-
δας, καταλύξει καρδίας, ἐκπλύνω-
μεν τὸν μόνον, Θεὸν ἡμῶν ὑμ-
νοῦντες.

Τὰ τῶν Ἀγγέλων τάγματα, τῶν
Μαρτύρων ὁ σύλλογος, θείων Ἀ-
ποστόλων, ὁ χορὸς ὁ Ἅγιος, Ὁ
σίων ὁμήγυρις, Ἱεραρχῶν τε καὶ
Προφητῶν, σὲ ἐκδυσωποῦσιν, ἀ-
γαθὲ Πανοικτίρμον, μετάνοιαν γνη-
σίαν, τοῖς σοῖς δούλοις παράσχου,
καιρῷ τῆς ἐγκρατείας, τῆς νῦν
εἰσαγομένης. Θεοτοκίον.

Θεοκυῆτορ Πάναγνε, ἐπὶ σὲ κα-
ταφεύγωμεν, οἰκτεῖρον ἡμᾶς, τῇ
ἀγαθῇ πρεσβείᾳ σου, καὶ δίδου εὐ-
λατον, τὸν σὸν Υἱὸν καὶ Κύριον,
ἄψοιν ἡμῖν ἐν τῷ καιρῷ τῆς νη-
στείας, τῆς νῦν εἰσαγομένης, εἰς
πρῶτων σωτηρίαν, τῶν σὲ ὑμνολο-
γούντων, εἰς πάστας τοὺς αἰῶνας.

Τὸ Τριῶδιον. Νόμων Πατρῶων.

Η τῆς νηστείας χάρις σήμερον,
ἡλιακὰς ἀκτίνας, πᾶσι προβάλλε-
ται, προκαθαίρουσα τὴν ζόφωσιν,
τὴν ἐκ τῆς ἀμαρτίας· οἱ συσχε-
θέντες πάθεσι, ποικίλοις ἐν χαρᾷ,
προσελθόντες δεξώμεθα τὸ δῶρον
φιλοφρόνως, Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε
βοῶντες, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάν-
τας τοὺς αἰῶνας.

Πικρῶς τρυγῆσας ὁ Πρωτόπλα-
στος, ἐν Παραδείσῳ πάλαι, βρωσιν
παράλογον, ἀπερρίφη καὶ κατὰ-
κριτος, τῆς τρυφῆς ἐξεβλήθη· ἀλλ'
ἐπὶ ξύλου, ἦλοις προσπαγεῖς, τὸ
πονηρὸν γραμματεῖον, προσήλω-
σας τῆς αὐτοῦ ἀμαρτίας· διό σου
τὴν πολλὴν εὐσπλαγχνίαν, ἀνυμνο-
λογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Νόμον νηστείας ἀπωσάμενοι, τῆς
ἀμαρτίας, βέθρω κατωλισθήσαμεν,
καὶ νηστείας ἐδεήθημεν, τῆς νῦν
εἰσαγομένης, ἥνπερ οἰκτίρμον, χά-
ριν διανύουσιν ἡμῖν, οὐρανόθεν κα-
τάπεμψον, καὶ εἰρήνην πλουσίαν,
Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε βοῶσι, καὶ ὑ-
περυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Καταπιπτόντων ἐπανόρθωσις, ἀ-
μαρτωλῶν μεσίτις, ξένων ἀνάψυ-
ξις, λυπουμένων ἡ παράκλησις, Πα-
ναγία Παρθένε, τὴν τῆς ψυχῆς
μου λύπην διασκέδασον Ἀγνή, καὶ
παράκλησιν ἄνωθεν, ἐκ Θεοῦ μοι
δοθῆναι, δυσώπει μελωδοῦντι προ-
θύμως, σὲ ὑπερυψοῦντι εἰς πάν-
τας τοὺς αἰῶνας.

Ἄλλος.

Ἄλλος. Ἄγγελοι καὶ οὐρανοί.

Καὶ στιχολογεῖται ἡ Τιμιωτέρα.

Εν τῷ ὕψει τοῦ σταυροῦ, τὴν τῶν ἀνθρώπων φύσιν, συνανύψωσας, καὶ ἐκ πλευρᾶς σου θείας, πλοῦτον ἐβλυσας σωτηρίας, τοῖς πίστει προσκυνοῦσι Σωτῆρ, τὸ Ἄχραντόν σου πάθος.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα.

Εἷς Θεὸς οὖν ἡ Τριάς, οὐ τοῦ Πατρὸς ἐκστάντος εἰς υἰότητα, οὐδὲ Υἱοῦ τραπέντος εἰς ἐκπόρευσιν· ἀλλ' ἴδια καὶ ἄμφω, φῶς Θεὸν τὰ τρία, δοξάζω εἰς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πῶς ἐγέννησας, εἶπέ, τὸν ἐκ Πατρὸς ἀχρόνως περιεκλάμφαντα, καὶ σὺν Ἁγίῳ Πνεύματι ἀνυμνούμενον; ἢ ὡς οἶδεν ὁ μόνος, εὐδοκήσας τεχθῆναι, ἐκ σοῦ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τὴν μετάνοιαν ἡμῶν, ὡς ἀγαθὸς τῇ φύσει προσδεξάμενος, τῶν τοῦ ἔχθρου παγίδων ῥύσαι Κύριε. ἵνα πίστει καὶ πόθῳ, σὴν νῦν ἀνυμνοῦμεν, ἀγίαν δεσποτείαν.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν.

Ὁ Εἰρμός.

Αγγελοι καὶ οὐρανοί, τὸν ἐπὶ
» θρόνου δόξης ἐποχοῦμενον, καὶ
» ὡς Θεὸν ἀπαύστως δοξαζόμενον,
» Εὐλογεῖτε, ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ Θ'. Ὁ Εἰρμός.

Εξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ
» τῆς γῆς κατεπλάγη τὰ πέρα-
» τα. ὅτι Θεός, ὤφθη τοῖς ἀν-
»θρώποις σωματικῶς, καὶ ἡ γα-
» στήρ σου γέγονεν, εὐρουχωρότερα
» τῶν Οὐρανῶν· διό σε Θεοτόκε,
» Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων ταξι-
» αρχαίαι μεγαλύνουσιν.

Ιδοὺ ὁ φωτοφόρος ἦλθε καιρὸς,
ἡ Ἁγία ἡμέρα ἐπέλαμψε, τὰ σκοτεινὰ πάθη σου ἀπόφευγε, ὦ ψυχῆ,
καὶ τὰς αὐγὰς ὑπόδεξαι, τὰς καθοδηγούσας σε πρὸς τὸ φῶς, κατάνυξιν ὡς οἶνον, πίνουσα ἐπυφραίνου, ἡδονῶν καὶ τὴν μέθην μίσσησον.

Ως ὄντως ἀγαθώτατος ὁ καιρὸς,
τῆς νηστείας Χριστέ, ὄν περ δέδω-
κας, πᾶσι πιστοῖς, εἰς ἀμαρτημάτων ἀποτροπᾶς, καὶ ἰλασμόν σωτήριον, καὶ τῶν χαρισμάτων ὑποδοχὴν· ἐν ᾧ σε δυσωποῦμεν, μετόχους Σωτῆρ πάντας, τῶν ἀγαθῶν σου ἡμᾶς ποίησον.

Θεοτοκίον.

Φιλάγαθε Παρθένε τὸν ἀγαθόν,
ἡ τεκοῦσα Σωτῆρα ἀγάθονον, πάντας ἡμᾶς, πάθεισιν ἀμέτροις καὶ λογισμοῖς, κεκχλωμένους Δέσποινά, καὶ βεβαρυμένους ἀμαρτιῶν, φορτίοις δυσβαστάτοις, ἵνα σε κατὰ

Ἄλλος.

Ἄλλος. Ἀπορεῖ πᾶσα γλῶσσα.

Απορεῖ πᾶσα φύσις, καὶ βροτῶν καὶ Ἀγγέλων, τὴν εὐσπλαγχίαν σου, εὐχαριστεῖν Εὐεργέτα, ὅτι σάρκα θέλων, δι' ἡμᾶς ἐπτώχευσας, καὶ ἐπὶ ξύλου ὑπὲρ ἡμῶν ἐτάθης, κατὰρα γεγονώς, ἵνα τὴν πρὶν κατὰραν ἀνέλῃς, τῆς ἀνθρωπότητος.

Φαῖδρά ἡμέρα, ἡ τῆς ἐγκρατείας ἐπέστη, φαῖδρῷ τῷ προσώπῳ, δευτε ὑπνιτήσωμεν, ψυχῇ μου τῷ Δεσπότη, χάριν ἐκπεμφθῆναι ἄνωθεν, ἡμῖν αἰτοῦντες, καὶ τῶν πολλῶν σφαλμάτων διόρθωσιν εὑρεῖν, ὅπως φρικωδεσάτης γεέννης, μὴ πειραθῶμεν ἐκεῖ.

Τοῖς ἐν τῷ σκότει, τῶν ἀμαρτιῶν συσχεθεῖσι, τῆς μετανοίας νῦν τὰ ἱερά εἰσόδια ἐπέστη, πάντων τὰς ψυχὰς φωτίζοντα· διὸ ψυχῇ μου, τὸν σκοτασμὸν ἔκκλινον, τοῦ κόρου τῶν παθῶν, σπεῦσον ἵνα τρυφῆς αἰωνίου, ἐπαπολύσῃς ἐκεῖ. Θεοτοκίον.

Ηπροσαΐα πάντων, τῶν εἰς σὲ πεποιθότων, ἡ ἐν ἀνάγκαις, ἀγρυπνίος ὑπάρχουσα προσάτις Θεοτόκε, τῆς αἰωνιζούσης λύτρωσαι ἡμᾶς γεέννης, καὶ τῶν ἀποκειμένων, κολάσεων πικρῶν, ὅπως χρεωστικῶς ὑμῶμεν τὰ μεγαλειά σου. Ὁ Εἰρμός.

Απορεῖ πᾶσα γλῶσσα, εὐφημεῖν πρὸς ἀξίαν, ἰλιγγιᾷ δὲ νοῦς καὶ ὑπερκόσμιος, ὑμνεῖν σε Θεοτόκε· ἔμως ἀγαθὴ ὑπάρχουσα, τὴν πί-

• σιν δέχου, καὶ γὰρ τὸν πόθον
• οἶδας τὸν ἔνθεον ἡμῶν· σὺ γὰρ
• Χριστιανῶν εἶ προσάτις, σὲ με-
• γαλύνομεν.

Τὸ Φωταγωγικὸν τοῦ ἤχου. Τὸ.
Σοὶ δόξα πρέπει καὶ τιλοῦπα.
Εἰς δὲ τὸν σίχ. τὸ ἰδιόμελον, ἤχ. πλ. β'.

Πρὸ τοῦ σωτηρίου Σταυροῦ, τῆς ἀμαρτίας βασιλευούσης, τῆς ἀσεβείας ἐπικρατούσης, τῶν ἀνθρώπων ἐμακαρίζετο τρυφῇ σωματικῇ, καὶ σαρκικῶν ὀρέξεων, ὀλίγοι κατεφρόνου· ἀφοῦ δὲ, τὸ τοῦ Σταυροῦ μυστήριον πέπρακται, καὶ δαιμόνων ἐσβέσθη τυραννὶς τῇ θεογνωσίᾳ, ἡ τῶν οὐρανῶν ἐπὶ γῆς ἀρετῇ πολιτεύεται· διὸ νησιεῖα τιμᾶται, ἐγκράτεια λάμπει, προσευχὴ κατορθοῦται, καὶ μάρτυς καιρὸς, ὁ παρῶν δεδομένος ἡμῖν, ὑπὸ τοῦ Σταυρωθέντος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, εἰς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στίχ. Ἐνεπλήσθημεν τὸ πρωτ.

Καὶ πάλιν τὸ αὐτό.

Στίχ. Καὶ ἔστω ἡλαμπρότης.

Μαρτυρικόν.

Κύριε, ἐν τῇ μνήμῃ τῶν Ἁγίων σου, πᾶσα ἡ Κτίσις ἑορτάζει, οἱ οὐρανοὶ ἀγάλλονται σὺν τοῖς Ἀγγέλοις, καὶ ἡ γῆ εὐφραίνεται σὺν τοῖς ἀνθρώποις· αὐτῶν ταῖς πικρακλήσεσιν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθ.

Η πάναγνος ὡς εἶδέ σε, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον, θρηνηθούσα, ἀνεβόα μητρικῶς, Υἱέ μου καὶ Θεέ μου, γλυκυτάτον μου τέκνον, πῶς φέρεις πάθος ἐπονειδίζον;

Ἄγαθόν

Ἀγαθὸν τὸ ἐξομολογεῖσθαι. Τὸ Τρισάγιον, καὶ τὸ, ἐν τῷ Ναῷ ἐς ὧτες Τὸ, Κύριε ἐλέησον, μ'. Ο ἱερεὺς τὸ, Ο ὦν Εὐλογητός. Ἐπουράνι Βασιλεῦ Μεγάλας μετανοίας γ'. λέγομεν καὶ τὴν Εὐχὴν ταύτην μουσικῶς. Κύριε καὶ Δέσποτα τῆς ζωῆς μου. Συνάπτομεν δὲ καὶ τὴν Α'. Ὡραν μετὰ τῶν συνήθως μετανοϊῶν. Ἀναγινώσκωμεν καὶ τὰς Κατηχήσεις τοῦ ὁσίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου. Ἔϊτα ἡ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Τριθέκτων. Τροπάριον τῆς Προφητείας. Ηχος, πλ. β'.

Δὸς ἡμῖν βοήθειαν ἐκ θλίψεως Κύριε, καὶ σῶσον ἡμᾶς, ὁ τεχθεὶς ἐκ Παρθένου Φιλάνθρωπε. Δίς.

Προκείμενον. Ηχος α'. Γένοιτο Κύριε τὸ ἐλεός σου. Στίχ. Ἀγαλλιᾶσθε δίκαιοι ἐν Κυρίῳ.

Προφητείας Ζαχαρίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τάδε λέγει Κύριος Παντοκράτωρ, Ἴδου ἐγὼ σῶζω τὸν λαόν μου ἀπὸ γῆς ἀνατολῶν, καὶ ἀπὸ γῆς δυσμῶν, καὶ εἰσάξω αὐτὸν εἰς τὴν γῆν αὐτοῦ, καὶ κατασκηνώσω ἐν μέσῳ Ἱερουσαλήμ, καὶ ἔσονται μοι εἰς λαόν, καὶ ἐγὼ ἔσομαι αὐτοῖς εἰς Θεὸν. ἐν ἀλήθειά, καὶ ἐν δικαιοσύνῃ. Τάδε λέγει Κύριος Παντοκράτωρ, Κατισχυέτωσαν αἱ χεῖρες ὑμῶν τῶν ἀκούοντων ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις τοὺς λόγους τούτους, ἐκ σώματος τῶν Προφητῶν, ἀφ' ἧς ἡμέρας τεθεμελιώται ὁ οἶκος Κυρίου Παντοκράτορος, καὶ ὁ Ναός, ἀφ' οὗ ὑποδομήται. Διότι πρὸ τῶν ἡμερῶν ἐκείνων ὁμισθὸς τῶν ἀνθρώπων οὐκ ἔσαι, εἰς ὄψιν

καὶ ὁμισθὸς τῶν κτηνῶν οὐκ ὑπάρξει, καὶ τῷ ἐκπορευομένῳ καὶ τῷ εἰσπορευομένῳ οὐκ ἔσαι εἰρήνη ἀπὸ τῆς θλίψεως, καὶ ἐξαποσελῶ πάντας τοὺς ἀνθρώπους, ἕκασον ἐπὶ τὸν πλησίον αὐτοῦ. Καὶ νῦν, οὐ κατὰ τὰς ἡμέρας τὰς ἐμπροσθεν ἐγὼ ποιῶ, τοῖς καταλοιποῖς τοῦ λαοῦ τούτου λέγει Κύριος Παντοκράτωρ. Ἄλλ' ἡ δεῖξω εἰρήνην· ἡ ἄμπελος δώσει τὸν καρπὸν αὐτῆς, καὶ ἡ γῆ δώσει τὰ γενήματα αὐτῆς, καὶ ὁ οὐρανὸς δώσει τὴν δρόσον αὐτοῦ, καὶ κατακληρονομήσω τοῖς καταλοιποῖς τοῦ λαοῦ μου ταῦτα πάντα. Καὶ ἔσαι ὃν τρόπον ἦτε ἐν κατάρρα ἐν τοῖς Ἐθνεσιν ὁ οἶκος Ἰούδα, καὶ ὁ οἶκος Ἰσραὴλ, οὕτω διασώσω ὑμᾶς, καὶ ἔσεσθε ἐν εὐλογίᾳ· θαρσεῖτε, καὶ κατισχύετε ἐν ταῖς χερσὶν ὑμῶν. Διότι τάδε λέγει Κύριος παντοκράτωρ, Ὅν τρόπον διενεήθη τὸ κακῶσαι ὑμᾶς, ἐν τῷ παροργίσει με τοὺς πατέρας ὑμῶν, λέγει Κύριος Παντοκράτωρ, καὶ οὐ μετενόησα, οὕτω παρατέταγμαί καὶ διανενόημαι ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις, τοῦ καλῶς ποιῆσαι τῇ Ἱερουσαλήμ, καὶ τῷ οἴκῳ Ἰούδα. Θαρσεῖτε. Οὗτοι οἱ λόγοι, οὓς ποιήσετε λαλεῖτε ἀλήθειαν ἕκασος πρὸς τὸν πλησίον αὐτοῦ, ἀλήθειαν καὶ κρίμα εἰρηνικὸν κρίνετε ἐν ταῖς πύλαις ὑμῶν· καὶ ἕκασος τὴν κακίαν τοῦ πλησίον αὐτοῦ μὴ λογίζεσθε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν, καὶ ὄρον ψευδῆ μὴ ἀγαπάτε, διότι ταῦτα πάντα ἐμίσησα, λέγει Κύριος Παντοκράτωρ.

Προκείμενον. Ηχος, γ'. Ψάλατε τῷ

τῷ Θεῷ ἡμῶν, ψάλατε. ςίχ. Πάν-
τα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Τῇ Παρασκευῇ τῆς Τυρινῆς Ἑσπέρας
μνήμην ἐπιτελοῦμεν πάντων τῶν Ὁσι-
ων Πατέρων, τῶν ἐν ἀσκήσει λαμ-
ψάντων. Ἐν τύχῃ τοῦ Προδρόμου
Ψάλλομεν εἰς τὸν ἑσπερ. ςιχηρά τουτου
γ' και τῶνάγιων γ'. Δόξα τοῦ Προδρ.
και νῦν. Θεοτοκίον, τὸ ἀ- τοῦ ἤχου.
Προκίμ. τῆς ἡμέρας και ἡ Προφητ.
Ἀπόστιχ τοῦ Τριωδίου. Δόξα τῶν
ἀγιων, και νῦν Θεοτοκίον. Ἀπολυτίκ.
τοῦ Προδρ. και τῶν ἀγιων, και Θεοτο-
κίον. Ἐἵτα ὁ νεκρώσιμος Κανών. Εἰς
τὸν Ὁρθρον τὸ, Θεὸς Κύριος, τὰ ἀπο-
λυτίκ. ἡ ςιχολ. τὰ Καθ. οἱ Ἀναθαθ.
τὸ ἀ. Ἀντίφ. τοῦ δ' ἤχου· τὸ Εὐχγ.
τοῦ Προδρ. και τὰ ἐξῆς. Εἰς τοὺς Κα-
νόνες. Ἀπὸ γ' φθῆς Κοντάκ. και
ὄων τοῦ Προδρ. και τὰ Καθ. Δόξα
τῶν ἀγιων, και νῦν Θεοτοκίον. Ἀφ
ς'. Κοντάκ. και οἶκον τῶν ἀγιων.
Ἐξίπος. τοῦ Προδρ. και τῶν ἀγιων
οἴτω και εἰς τοὺς αἶνους. Δόξα τῶν
ἀγιων. και νῦν Θεοτοκίον τὰ λοιπὰ,
και ἀπόλυσις. Συνάπτομεν και τὴν
ἀ. ὤρην λέγοντες Τροπάρ. τοῦ Προδρ.
Δόξα, τῶν ἀγιων. και νῦν Θεοτοκίον
τῆς ὥρας. Κοντάκ. ποτὲ τοῦ Προδρ.
ποτὲ τῶν ἀγιων εἰς τὰς ἄλλας ὥρας.
Εἰς τὴν λειτουργίαν δύο Ἀποστολοευά-
γελα. Εἰδ' οὐκ ἔστι τοῦ Προδρόμου.
Μετὰ τὸν προοιμιακόν, Στιχολογοῦμεν
τὰ, Πρὸς Κύριον. Εἰς δὲ τὸ Κύριε
ἐκέκρ. ψάλ. προσόμοια ςιχηρά, ς'.
Ηχος, πλ. δ'.

Ἄεθε ἀπαντες πιστοί, τὰς τῶν
Ὁσίων Πατέρων, χορείας ὑμνή-
σωμεν, Ἀντώνιον τὸν κορυφαῖον,
τὸν φαινόγ Εὐθύμιν, και ἕκαστον,

και πάντα ὁμοῦ· και τούτων ὡσπερ
Παράδεισον, ἄλλον τρυφῆς, τὰς
πολιτείας νοητῶς διεξερχόμενοι;
τερπνῶς ἀνακράζωμεν, Ταῦτα τὰ
ξύλα, ἃ ἐφότευσεν ὁ Θεὸς ἡμῶν,
τὰ αὐτὰ, τοὺς ἀφάρτους καρπούς
τῆς ζωῆς ἐξανθήσαντα, προσήγα-
γον τῷ Χριστῷ, ἐκτρέφοντα ἡμῶν
τὰς ψυχάς· πρὸς οὓς βοήσωμεν,
Θεοφόροι μακάριοι, πρεσβεύσατε
τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς. Δίς.

Χαῖρε Αἴγυπτε πικῆ, χαῖρε
Λιβύη ὄσια, χαῖρε Θηβαί; ἐκλε-
κτῆ, χαῖρε πᾶς τόπος, και πόλις
και χώρα, ἡ τοὺς πολίτας Ὁρέψασα,
τῆς Βασιλείας τῶν οὐρανῶν, και
τούτους ἐν ἐγκρατεία, και πόνοις
αὐξήσασα, και τῶν ἐπιθυμιῶν, τε-
λείους ἄνδρας τῷ Θεῷ, ἀναδείξασα-
οὔτοι φωστῆρες τῶν ψυχῶν ἡμῶν
ανεφάνησαν, οἱ αὐτοί, τῶν θαυ-
μάτων τῆ αἰγλή, και τῶν ἔργων
τοῖς τέρασιν, ἐξέλαμψαν νοητῶς,
εἰς τὰ πέρατα ἅπαντα· αὐτοῖς βοή-
σωμεν, Πατέρες παμμακάριστοι,
πρεσβεύσατε, τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.
Δίς.

Τίς ἐξεῖποι γηγενῶν, τοὺς θαυ-
μασούς ὑμῶν βίους, Πατέρες παγ-
κόσμιοι; ποῖα δὲ γλῶσσα λαλήσει,
τοὺς ἱεροὺς ἐν πνεύματι ἀγῶνας
και ἰδρώτας ὑμῶν, τὰ ἄθλα τῶν
ἀρετῶν, τὴν τῆξιν τοῦ σώματος,
τὰς παλαιστρας τῶν παθῶν, ἐν
ἀγρυπνίαις και εὐχαῖς, και τοῖς
δάκρυσιν; ὑμεῖς ἐν κόσμῳ, ὡσπερ
Ἄγγελοι ὄντως ὤφθητε, οἱ αὐ-
τοί τὰς δαυμόνων δυνάμεις τελείως
καφείλετε, τελέσαντες θαυμασά,
και

καὶ ἐξαίσια τέρατα διὸ προσβεύσατε, σὺν ἡμῖν παμμακάριστοι, τυχεῖν ἡμᾶς τῆς ἀλήκτου χαρᾶς. Δίς.

Δοξ. ἤχος πλ. β'.

Τὸ κατ' εἰκόνα τηρήσαντες ἀλώβητον, νοῦν ἡγεμόνα, κατὰ παθῶν ὀλεθρίων, ἀσκητικῶς ἐνστησάμενοι, εἰς τὸ καθ' ὁμοίωσιν ὡς δυνατὸν ἀνεληλύθατε· ἀνδρικῶς γὰρ τὴν φύσιν ἐκβιασάμενοι, ἐσπεύσατε τὸ χεῖρον καθυποτάξαι τῷ κρείττονι, καὶ τὴν σάρκα δουλώσαι τῷ πνεύματι· ὅθεν μοναζόντων, ἀνεδείχθητε ἀκρότης, πολισταὶ τῆς ἐρήμου, εὐδρομούντων ἀλείπται, κανόνες ἀρετῆς ἀκριβέστατοι· καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς, τῶν ἐσόπτρων λυθέντων πανόσιοι, καθαρῶς ἐποπτεύετε, τὴν ἁγίαν Τριάδα, ἐντυγχάνοντες ἀμέσως, ὑπὲρ τῶν πίστει καὶ πόθῳ τιμώντων ὑμᾶς.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον. Τὸ ἀ. τοῦ ἐνορδίνου ἤχου τῆς ὀκτώηχου, Φῶς ἰλαρὸν.

Προκείμε. ἤχ. βαρύς. Ὁ Θεὸς ἀντιλήπτωρ μου εἶ, τὸ ἐλεός σου προσθάσαι με. Στίχ. Ἐξελοῦ με ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου ὁ Θεός.

Προφητείας Ζαχαρίου τὸ Ἀνάγνωσ.

Τάδε λέγει Κύριος παντοκράτωρ, Νηστεία ἢ τετάρτη, καὶ νηστεία ἢ πέμπτη, καὶ νηστεία ἢ ἐβδόμη, καὶ νηστεία ἢ δεκάτη, ἔσονται τῷ οἴκῳ Ἰούδα, καὶ τῷ οἴκῳ Ἰσραὴλ, εἰς χαρὰν, καὶ εὐφροσύνην, καὶ εἰς ἐορ-

τὰς ἀγαθὰς· καὶ εὐφρανθήσεσθε, καὶ τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὴν εἰρήνην ἀγαπήσατε. Τάδε λέγει Κύριος Παντοκράτωρ, Ἐπιῆξουσι λαοὶ πολλοὶ, καὶ κατοικοῦντες πόλεις πολλὰς, καὶ συνελύσσονται κατοικοῦντες πέντε πόλεις εἰς μίαν πόλιν, λέγοντες, Πορευθῶμεν δεηθῆναι τοῦ προσώπου Κυρίου, καὶ ἐκζητήσαι τὸ πρόσωπον Κυρίου Παντοκράτορος ἐν Ἱερουσαλὴμ. Καὶ ἤξουσι λαοὶ πολλοὶ, καὶ Ἔθνη πολλὰ, ἐκζητήσαι τὸ πρόσωπον Κυρίου Παντοκράτορος ἐν Ἱερουσαλὴμ, καὶ ἐξιλιάσασθαι τὸ πρόσωπον Κυρίου. Τάδε λέγει Κύριος παντοκράτωρ, Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἐπιλήψονται δέκα ἄνδρες ἐκ πασῶν τῶν γλωσσῶν τῶν Ἐθνῶν, καὶ ἐπιλήψονται τοῦ χρασπέδου ἀνδρὸς Ἰουδαίου, λέγοντες, Πορευσώμεθα μετὰ σοῦ, διότι ἀκηκόαμεν, ὅτι ὁ Θεὸς μετὰ σοῦ ἐστίν.

Προκείμε. ἤχος πλ. β'.

Ἐπιστάτω Ἰσραὴλ ἐπὶ τὸν Κύριον, ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος. Στίχος. Κύριε οὐχ ὑψώθη ἡ καρδία μου· οὐδὲ ἐμετρωθήσθησαν.

Τὸ, Καταξίωσον Κύριε. Εἰς τὸν Στίχον, ἰδιόμελον. ἤχος β'.

Καθαρίσωμεν ἑαυτοὺς ἀδελφοί, ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ, σαρκὸς καὶ πνεύματος, τὰς λαμπάδας τῶν ψυχῶν ἡμῶν φαιδρύνωμεν, διὰ φιλοπτωχείας, μὴ κατεσθίοντες ἀλλήλους τῇ συκοφαντίᾳ· ἔφθασε γὰρ ὁ καιρὸς, καθ' ὃν ὁ Νυμφίος ἐλεύσεται, πᾶσιν ἀποδοῦναι κατὰ

τά

τὰ ἔργα αὐτοῦ. Συνεισέλθωμεν ἰδοὺ ποιῶν ἀεὶ μεθ' ἡμῶν κατὰ τὴν Χριστῷ μετὰ τῶν φρονιμῶν παρθένων, τὴν φωνὴν ἐκείνην τοῦ Ἀηστοῦ, πρὸς αὐτὸν ἀνακράζοντες, Μνήσθητι ἡμῶν Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου. Δίς.

Εἶτα τὸ Μαρτυρικόν.

Τῶν ἁγίων Μαρτύρων πρεσβυόντων ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ τὸν Χριστὸν ὑμνούντων, πᾶσα πλάνη πέκαυται. καὶ τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος πιστεῖ διασώζεται.

Δόξα. ἦχος πλ. δ'.

Τῶν μοναστῶν τὰ πλήθη, τοὺς καθηγητάς νῦν τιμῶμεν, Πατέρες ὄσιοι· δι' ὑμῶν γὰρ τὴν τρίβον τὴν ὄντως εὐθείαν πορεύεσθαι ἐγνώμεν· μακάριοι ἐστὲ τῷ Χριστῷ δουλεύσαντες, καὶ ἐχθροῦ θριαμβεύσαντες τὴν δύναμιν. Ἀγγέλων συνόμιλοι, Δικαίων ὁμόσκηνοι, καὶ Ἁγίων, μεθ' ὧν πρεσβεύσατε τῷ Κυρίῳ· ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Χαῖρε ἀγενεῖς κειμήλιον· χαῖρε αἵλου φωτός, καθαρὸν ἐνδιαίτημα· χαῖρε τὸ καφάλαιον, τῆς ἡμῶν σωτηρίας τε· τῶν Ἀποστόλων, χαῖρε τὸ κήρυγμα, καὶ τῶν Μαρτύρων, χαῖρε τὸ καύχημα· χαῖρε τὸ πλήρωμα, Προφητῶν πανάμωμο, καὶ Ἀσκητῶν, Μοναστῶν ἀγλάισμα, καὶ σωτηρία πιστῶν

Ὡς ἀπολύεις τὸ Τρισάγιον καὶ τὸ Τροπάριον ἦχ. δ'.

Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν, ριον.

σὴν ἐπιείκειαν, μὴ ἀποστήσης τὸ ἔλεός σου ἀφ' ἡμῶν, ἀλλὰ ταῖς αὐτῶν ἰκεσίαις, ἐν εἰρήνῃ κυβέρνησον τὴν ζωὴν ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μήτηρ ἁγία, ἡ τοῦ ἀφράστου φωτός, ἀγγελικοῖς σε ὕμνοις τιμῶντες, εὐσεβῶς μεγαλύνομεν.

Τὰ αὐτὰ δὲ καὶ εἰς τὸ, Θεὸς Κύριος.

Ἐν τοῖς Ἀποδείπνοις, ψάλλ. τὸν Νεκρώσιμον Κανόνα τοῦ ἤχου ἐν τῷ Κοιμητηρ. Εἰς τὸν Ὁρθρ. Μετὰ τὸν ἐξάψαλμον, καὶ τὴν στιχολ. Καθία. ἦχος πλ. δ'. Τὸ προσταχθέν.

Ταῖς τῶν Πατέρων ἀστραπαῖς καταυγασθέντες, ὡς εἰς Παράδεισον τερπνὸν νῦν εἰσιόντες, τῆς τρυφῆς τοῦ χειμάρρου καταπολαύσωμεν, καὶ τούτων τὰς ἀριστείας θαμβητικῶς, σκοποῦντες ἀμιλληθῶμεν ταῖς ἀρεταῖς, τῷ Σωτῆρι κραυγάζοντες, Εὐχαῖς αὐτῶν ὁ Θεός, μετόχους ἡμᾶς ποιήσον, Οὐρανῶν Βασιλείας σου.

Δόξα· ὁμοιον

Τὸν ἀρχηγὸν τῶν Μοναστῶν Παῦλον συμφώνως, σὺν Ἀντωνίῳ τῷ σοφῷ καὶ Εὐθυμίῳ, ἀνυμνήσωμεν πάντες, σὺν τοῖς λοιποῖς Πατράσι, καὶ τούτους καθικετεύσωμεν, ὅπως Χριστὸν, ἀπαύστως ἐκδυσωπῶσιν ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν τὴν θεῖαν καὶ πάμφωτον, ἐπιτελούντων μνήμην αὐτῶν, ἐν ἁσμασι δοξαζόντες, τὸν Σωτῆρα, καὶ Κύ-

Καὶ

Και νυν. Θεοτοκίον ὁμοιον.

Εὐχαριστοῦμέν σοι αἰεὶ Θεοτόκε, και μεγαλύνομεν Ἀγνή, και προσκυνοῦμεν, ἀνυμνοῦντες τὸν τόκον σου Κεχαριτωμένη, βωῶντες ἀκαταπαύστως. Σῶσον ἡμᾶς, Παρθένε παντελεῆμον ὡς ἀγαθῆ, και Δαιμόνων ἐξάρπασον, λογοθεσιῦ φοβεροῦ, ἐν ὧρα τῆς ἐτάσεως, μὴ αἰσχυρθῶμεν οἱ δοῦλοί σου.

Μετὰ τὴν, β'. στιχολογ. Καθίς πλ. δ'. Αὐλῶν ποιμενικῶν.

Αντώνιον ὁμοῦ, και Εὐθύμιον πάντες, σὺν πᾶσι τοῖς λοιποῖς, θεοφόροις Πατράσιν, εὐφημήσωμεν ὕμνοις, αὐτῶν τὴν μνήμην πανηγυρίζοντες· οὗτοι γὰρ τῷ Κυρίῳ, ὑπὲρ τοῦ Κόσμου παντός πρεσβεύουσιν, ἵνα ρυσθῶμεν τῆς ἀρχαίας ἀρᾶς, λυτρωθέντες κολάσεως.

Δόξα, τὸ τέλος.

Και νυν. Θεοτοκίον ὁμοιον.

Ἀγγέλων Προφητῶν, Ἀποστόλων Μαρτύρων, κλεινῶν Ἱεραρχῶν, και Ὁσίων ἀπάντων, Σῶτερ παρακλήσεσι, τὰ σὰ ἐλέη πᾶσι κατάπεμψον, και εἰρήνην τῷ Κόσμῳ, ταῖς Εκκλησίαις γαλήνην δώρησαι, ὁ ἐκουσίως σάρκα δι' ἡμᾶς, φορέσας ἐκ Παρθένου.

Ἔττερον ἡχ. ὁ αὐτός.

Ὡς εἰς λειμῶνα ἀρετῶν ἀνηφοροῦντα, τῶν θεοφόρων Ἀσκητῶν περιπατοῦντες, τῆς ὁσμῆς πληρούμεθα τῆς ἡδυπνόου· τοῖς ἄθλοις γὰρ στομωθέντες τῶν πειρασμῶν, τὸ σῶμα τῇ ἐγκρατεῖα δουλοπρεπῶς, καθυπέταξαν πνεύ-

ματι, ἀγγελικὴν ἐπὶ γῆς, πολιτείαν βῶσαντες· δόξης οὖν ἡξιώθησαν.

Δόξα, τὸ τέλος· και νυν. Θεοτ. ὁμοιον.

Τῶν Ἀσωμάτων σου Χριστέ, και τοῦ Προδρόμου, τῶν Μαθητῶν, τῶν Προφητῶν και τῶν Μαρτύρων, τῶν Ἁγίων ἀπάντων τε, και τῶν Ὁσίων, πρεσβείαις τῆς ἀπειράνδρου και ἀγαθῆς Μητρός σου ἐκδυσωπούμενος, δὸς ἡμῖν τῷ φωτί σου πορεύεσθαι, και καταξίωσον ἡμᾶς, τυχεῖν τῆς βασιλείας σου, διὰ σπλάγχνα ἐλέους σου.

Εἶτα, ἀναγινώσκομεν εἰς τὸν ἅγιον Ἐφραίμ τοὺς λόγους τοὺς εἰς τοὺς Πατέρας τελειωθέντες, εἰς δόσεις γ'. ὁ Ν'. ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου τῆς Μονῆς εἰς ς'. και τῶν ἁγίων Πατέρων, εἰς ἡ. στιχολογοῦμεν δὲ και τὸ, Ἄσσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Ἰδιῶ, Α'. ἡχ. πλ. δ'. Ἄσμα ἀναπέμφωμεν.

Πάντες, ἐν ὠδαῖς πνευματικαῖς, τοὺς ἐν ἀσκήσει λάμψαντας, θεῖους Πατέρας ἡμῶν, ὑμνήσωμεν συμφώνως· οὓς ἠνεγκεν Αἴγυπτος, Θηβαῖς και Λιβύη, ἄπκς τόπος, και πόλις, και χώρα.

Χαίροις, Μοναστῶν ὁ ἀρχηγός, Ἀντώνιε πανένδοξε, Ἀμμουὸν ὁ θεοφόρος, τὸ τῆς Νηστείας κλέος, Ἀρσένιε ἄγγελε, κράτος τῆς ἡσυχίας, και Ἀμμωνᾶς ὁ πνευματοφόρος.

Τέρπου σκεῦος ὄντως τοῦ Θεοῦ, Ἀγά-

Ἀγάθων ἱερόφυγε, Ἀχιλλᾶ καὶ Ἀμῶν, τὰ ἄνθη τῆς ἐρήμου, Ἀνοῦθ, καὶ Ἀλώνιε, Ἀμοναθὰ καὶ Ἀνθιμα, τῶν ἀρετῶν φαιδροὶ μαργαρίται.

Ἄρχοι διακρίσεως ἡμῖν, ὑμνεῖσώ Ἀρης σήμερον, καὶ Ἀπολλῶς ὁ μέγας· ὑπακοῆς δὲ φῶτα, Ἄθρῆ καὶ Ἀχάκιος, τούτοις καὶ Ἀββακύρης, συνεχλάμπει, ὡς τις ἑωσφόρος.

Ὅρος πολιτείας ὑψηλῆς, ἀνεφάνει Ἀυξέντιος, ἀθλητῆς δὲ ἀγνείας, Ἀβράμιος ὁ μέγας, μεθ' ὧν Ἀροδίσσιος, στύλος τῆς ἐγκρατείας, ἀνεδείχθη, σὺν Ἀθηνοδώρῳ.

Ἄμπει ὡς ἀστὴρ ἐν οὐρανῷ, ἐν ἀπκηταῖς Ἀμμώνιος, καὶ ὁ θεῖος Ἀνίας, αὐγάζει δὲ σὺν τούτοις καὶ ὁ μέγας Ἀντίοχος, Ἀγαπητὸς ὁ κἀνω εἶτις ἄλλος, σὺν τούτοις αὐγάζει.

Ἦμοις εὐφημοῦμεν ἱεροῖς, τὸν μέγαν Ἀθανάσιον, τὸν ἐν τῷ ὄρει λιμπρῶς, ἀσκήσαντα τοῦ Ἄθω, φωστήρα τὸν μέγιστον πάσης τῆς Οἰκουμένης, οὗ πρεσβεΐαις ὠζόμεθα πάντες.

Βίοις θεοπνεύστοις ἀληθῶς, Παρῖδειτος ἐδείχθητε, τῆς Εκκλησίας σοφοὶ μακάριοι Πατέρες· οἱ πάντες κατ' ὄνομα, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεΐαν, τῷ Κυρίῳ ποιεῖτε ἀπαύσως.
Μαρτυρικόν.

Δεῖτε φιλομάρτυρες πᾶσι, τιμῶμεν τοὺς Μάρτυρας, ἐν ἐπισημοῦσι.
TOM. Γ.

τησίους ὠδαῖς, καὶ ἄσμασιν ἐν πίσει, Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν, ἄδοντες καὶ βοῶντες, Ἄσωμέν σοι τῷ μόνῳ Δεσπότη. Δόξα.

Τρία μιᾶς φύσεως ὑμῶν, πρόσωπα αὐθυπόστατα, ἀγέννητον Πατέρα, Υἱὸν τὸν γεννηθέντα, καὶ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἀναρχον βασιλείαν, ἐξουσίαν, θεότητα μίαν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαίροις ὁ πανάγιος ναός, ὁ πόκος ὁ θεόδροσος· ἐσφραγισμένη πηγῇ, τοῦ ἀθανάτου ρείθρου· τὴν πόλιν σου Δέσποινα, φύλαττε ἐκ παντοίων, πολεμίων ἀπολιορκήτως.

Ὁ Εἰρμός.

Ἄσμα ἀναπέμφωμεν λαοί, τῷ θαυμαστῷ Θεῷ ἡμῶν, τῷ ἀπαλλάξαντι τὸν Ἰσραὴλ δουλείας, ὠδὴν ἐπινίκιον, ἄδοντα καὶ βοῶντα, Ἄσωμέν σοι τῷ μόνῳ Δεσπότη.

Ἐνταῦθα στιχολ. ἡ β'. ὠδὴ τοῦ Ψαλλήριου.

Ἦδὴ β'. Ὁ Εἰρμός.

Ἴδετε, ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἰμι ὁ Θεὸς ὑμῶν, ὁ πρὸ τῶν αἰώνων γεννηθεὶς ἐκ τοῦ Πατρὸς, καὶ ἐκ τῆς Παρθένου ἐπ' ἐσχάτων, πλὴν ἀνδρὸς κυθηθείς, καὶ λύσας τὴν ἁμαρτίαν, τοῦ προπάτορος Ἀδάμ ὡς φιλόανθρωπος.

Τροπάριον.

Ὁσμῆς νῦν πληρούμεθα, ὡς εἰς Παράδεισον ἄλλον θέοντες, τῶν θεοφυτεύτων ἀρετῶν τῶν Ἀσκη-

τῶν ἄς ἐν ἐγκρατεία, καὶ δάκρυσιν ἤνθησαν, ποικίλως καρποφοροῦντες, πολιτείας τῷ Θεῷ οἱ ὀσιώτατοι.

Μέγας Βησσαίριον, πτηνῶν τὸν βίον ζῶν, ἄλλος Ἀγγελος, νέος Ἰωβ πάλιν, ὁ στεβρός. Βενιαμίν· ἀλλὰ καὶ Βιτάλλιος λαμπτήρ, πόρνας σώζων Θεῷ. Βυτίμιος δὲ ὁθεῖος, καὶ ὁ κλεινὸς Βαβύλας, ἐν τούτοις ὑμνεῖσθωσαν.

Υψει πολιτείας, οὐράνιος γέγονας ὦ Βενέδικτε, οἶκος δὲ σοφίας, ὁ ποιμὴν Βασιανός· ἀλλὰ καὶ Βασίλειός τις, ἦρε στέφανον ὑπακοῆς, τῷ τάφῳ γὰρ ζῶν οἰκήσας, διαδείκνυσιν ἡμῖν ὑπακοῆς τὸ λαμπρόν.

Υμνος Γελασίῳ, οὗτος αἰοιδίμος Βασιλεὺς παθῶν· αἶνος Γερασίμῳ, ᾧ δεδούλευκεν ὁ θῆρ· εἶκε γὰρ αὐτῷ, δι' ἀρετῆς τελειότητα· δόξα καὶ Γερμανῷ τῷ πατρὶ, σὺν Γαίῳ τῷ σοφῷ θεραπευτῇ τοῦ Χριστοῦ.

Δαυιδ Θεσσαλονίκης, γέρας καὶ καύχημα· ὁ θεόληπτος Δανιήλ, αἰνεῖσθω ὁ ἐν θαύμασι πολὺς· ἔργῳ δὲ καὶ λόγῳ Δανιήλ ὁ τῆς Σκήτεως, Διός τε καὶ Δάλματος, ἀρχηγοὶ τῶν μονασῶν, ἔρεισμα πίσεως.

Αστέρων διαυγείας, ὑποταγὴ πολλῶν κρείττους ἐδείξεν, ὡς δύο φοσησῆρας καταλάμποντας ἡμᾶς, Δομετιανόν τε καὶ Δομέτιον τοὺς θεόφρονας· σὺν τούτοις καὶ οἱ ἀνώθυμοι, ἐνδόξως ἀνυμνεῖσθωσαν.

Ολβος ἀκένωτος, πικρῶν τὴν λάρ-

νακα προκατέλαβε, τῶν ὑπὲρ Κυρίου ἀθλησάντων εὐσεβῶς· δευτε οἱ πισοὶ μαρτυρικῶς τούτοις ἄσωμεν, καρπούμενοι τὰς ἰάσεις τῶν ψυχῶν, καὶ σωμάτων διὰ πίσεως.
Δόξα.

Υπερτελεσάτη, Μονὰς, ὑπέρθεε τρισυπόσατε, ἀγέννητε Πάτερ, καὶ Υἱὲ μονογενές, Πνεῦμα ἐκ Πατρὸς ἐκπορευθέν, δι' Υἱοῦ δὲ φανέν, οὐσία μία καὶ φύσις, κυριότης βασιλεία, σῶσον πάντας ἡμᾶς,

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μόνη εἰσήγαγες, τῇ ἀνθρωπότητι ξένην γέννησιν· μόνη οὐχ ὑπέστης, τὴν ἐκ φύσεως φθοράν, ἄσπορον ἀφθόρως, τοκετὸν ὑπομείνασα· διό σε ὡς Θεοτόκον, κατὰ χρέος οἱ πισοὶ δοξάζομεν.

Καταβασία. Ἰδετε, ἴδετε, ὅτι ἐγώ εἰμι. Ἰδὲ γ'. Οὐκ ἔστιν ἅγιος.

Εἰς ἄλλον Παράδεισον, εἰσιόντες ἀρετῶν, τῶν θεσπεσίων Πατέρων, τῆς τούτου γευσώμεθα, ἀειζωπαρόχου, ἐμφύχου τρυφῆσεως, πικρῶς ἀνευφημοῦντες αὐτούς.

Τιμάσθω Εὐθύμιος, ὁ φανώτατος ἄσῆρ, ὁ ἑωσφόρος Ἑλλάδιος, Ἐφραιμ ὁ θεόπνευστος, σὺν Εὐλογίῳ τῷ πάνυ, οἱ ἔργοις καὶ θαύμασιν, ἀγράφαντες τοῖς πέρασιν.

Υμνεῖσθω ἐν ἄσμασι, Ζωσιμᾶς ὁ θαυμαστός, καὶ Ζαχαρίας ὁ πάντιμος, καὶ Ζήνων καὶ Ζώϊλος, Ἡσαίας ὁ μέγας, Ἡλίας ὁ ἐνδοξος,

σὺν τούτοις γεραϊρέσθωσαν.

Τῆς

Τῆς Φέρμης Θεόδωρον, τὸν πανάγαστον ὕμνῳ, καὶ τοῦ Ἐννάτου τὸν πάνυμνον, μεθ' ὧν καὶ Θεόδουλον, σὺν Θεωνᾷ ἀναμέλπω τιμῶ τὸν θεσπέσιον, καὶ μέγαν Θεόδοσιον.

Αινεῖσθω Θεόκτιστος, ὁ πάναριττος ποιμὴν, καὶ ὁ ὑψίνους Θαλάσσιος, ὁ μέγας Θεόδωρος, ὁ κληθεὶς Σικεώτης, σημείοις καὶ τέρατι, φανείς ἐπὶ τῆς γῆς ὑψηλός.

Αστέρες ἀνίσχουσιν, ἄλλοι πάντιν παμφαεῖς, ὁ κολωβὸς Ἰωάννης, σὺν τοῖς ἐν τῇ κλίμακι, τρισὶ φαεωσφόροις, σὺν πλείοσιν ἄλλοις τε, ἐνδόξως καταλαμβάνοντες.

Μαρτυρικόν.

Τιμήσωμεν ἄσμασι, καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς, οἱ συνελθόντες φιλέορτοι, Μαρτύρων τὴν πάνσεπτον, καὶ ἐτήσιον μνήμην· αἶε γὰρ προσβεβούσι Χριστῷ, ὑπὲρ τοῦ γένους ἡμῶν.

Δόξα.

Τριάς ὁμοούσιε, καὶ ὑπέρθεε Μονάς, ἣ διαίρεισε τὴν ἔνωσιν, καὶ ἐμπάλιν ἔχουσα, τοῖς προσώποις τὴν φύσιν, εἰς ἐν ἡμᾶς σύναψον, θέλημα τῶν σῶν ἐντολῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σκηρὴν σε θεότευκτον, προδιέγραψε Μωσῆς, τοῖς Σεραφίμ συγκαλύπτουσαν, Ἁγίων τὰ Ἁγία, προτυπῶν σου Παρθένη, τὸν τόκον τὸν ἄχραντον, Χριστὸν σαρκὶ τραφήσθαι.

Ὁ Εἰρμός.

Οὐκ ἔστιν ἅγιος, ὡς ὁ Κύριος,

καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, θν ὕμνεῖ πᾶσα Κτίσις καὶ οὐκ ἔστιν ἅγιος, πλὴν σου Κύριε. φιλόανθρωπε.

Καθισμ. ἤχ. δ'. Ταχὺ προκατίλαβε.

Ακτῖνας ὡς Ἥλιος, Δικαιοσύνης ὑμᾶς, Χριστὸς ἐξαπέστειλε, φωταγωγούσας τὴν γῆν, διδάσκαλοι ἅγιοι· ὄθεν τὴν ἐν κακίᾳ, σκοτισθεῖσαν ψυχὴν μου, θείαις ὑμῶν πρεσβείαις, καταυγάσατε θείῳ, φωτὶ θεογονωσίας θεομακάριστοι.

Ἔτερον. πλ. δ'. Τὴν σοφίαν καὶ Λόγον.

Αντωνίου τὸ πρᾶον καὶ καθαρὸν, Εὐθυμίου τὸ μέγα καὶ θαυμαστόν, Παύλου Ἀρσενίου τε, τὸ ἀμιγές καὶ ἡσύχιον, Θεοκτίστου τὸ κλέος, καὶ τῶν λοιπῶν Ὁσίων, ἀπάντων τὰ τάγματα, οἱ πιστοὶ δοξάζωμεν, καὶ συνευφημήσωμεν, ἐν ᾠδαῖς σὺν τούτοις, Εὐπραξίαν τὴν παρθένον· σὺν πάσαις ὑμνήσωμεν, γυναικῶν ταῖς θεόφοροι, καὶ συμφώνως βοήσωμεν, Προσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθῳ τὴν Ἁγίαν μνήμην ὑμῶν.

Δόξα ὁμοιον.

Τοὺς δεσμοὺς διαρρήξαντες τῶν παθῶν, ἐκολλήθητε πόθῳ τῶν ἀγαθῶν, δόξαν ὑπερκόσμιον, ἐν Χριστῷ ἐνεδύσασθε, ἐξ οικείων κόπων, εὐρόντες ἀνάπαυσιν· ἐγκρατείας πόνοις, τυχόντες τῆς ἄνω ζωῆς· ὄθεν ἐπαξίως, συνεφραίνεσθε ἅμα, ταῖς ἄνω δυνάμεσι, γηροσύνης ἐν ἄσμασι, τῷ Θεῷ παριστάμενοι, θεοφόροι Πατέρες ἡμῶν, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν αἰτήσασθε, τοῖς εορτάζουσι

τάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην ὑμῶν. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εἰς ἰλὸν ἐνεπάγην ἁμαρτιῶν, καὶ οὐκ ἔστιν ὑπόστασις ἐν ἐμοί· δεινῶς κατεπόντισε, καταιγίς τῶν πταισμάτων μου, ἀλλ' ὡς τεκοῦσα Λόγον, τὸν μόνον φιλόνηρον, ἐπ' ἐμέ τὸν δοῦλόν σου, ἐπίβλεψον δέομαι, ῥῦσαι ἁμαρτίας, καὶ παθῶν ψυχοφθόρων, καὶ πάσης κακώσεως, τοῦ ἀλάστορος, Δέσποινα, ἵνα ψάλλω γηθόμενος, Πρέσβευε Χριστῶ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεισιν δοθῆναί μοι· σέ γὰρ ἔχω ἐλπίδα ὁ δοῦλός σου.

Ἦδη Δ'. Ἐξ ὄρους κατασκήλιου.

Λαμπτήρ κοσμοφάνης, ὁ θεὸς Ἰλαρίων, ὄρος γνωστικόν, ὁ μέγας Ἰουστίνος, μεθ' ὧν Ἰέραξ τιμάσθω, καὶ Ἰβηστίων, οἱ Ἀριστόκληοι, σὺν τῷ Ἰωσήφ.

Καὶ Ἰερεμίας, ἥστραψε τῷ βίῳ, ὥφθη δὲ καὶ σθένος μέγα Ἰσχυρίων μεθ' ὧν πυρσεύει Καρίων, Κόπρης, καὶ Κάστρω, Κασσιανὸς δὲ δι' ἀμφοῖν παγκαλλής.

Αγαμία Καλλίστου, τὰς χρηστολογίας· αἰνῶ τὰς Λαυρεντίου, ἀγαθοεργίας τὴν εὐπραξίαν Λογγίνου διαφημίζω καταγεραίρω τὰς τοῦ Λῶτ ἀρετάς.

Λεόντιον ὑμῶν, βυθὸν θεολογίας, Μάξιμον δὲ μέλπω, πέλαγος δογμαμάτων, Μαρκιανὸν ἐγκαλλώπισμά τε, καὶ Μάρκον, τὸν εὐπειθῆ καὶ τὸν θεάκουστον.

Γέρας ἀρετῶν, Μακάριος ὁ μέγας, ὁ Πολιτικός δὲ χρῆμα εὐσεβείας· ἀνακηρύττεται τοῦτοις Μάρκος ὁ πᾶνυ, σὺν Δαλματῶν, ὁ αἰθίοψ Μωσῆς.

Μαρτινιανοῦ, καὶ Μάλχου μεγάλυνω, τοὺς ὑπὲρ ἀγνείας ἐρόμους τε καὶ ἄθλους· τὸ εὐπραγὲς δὲ Μαρκέλλου τοῦ ποιμενάρχου, τιμῶν καὶ Μίλλην τὸν νεκρέγερον.

Μάρτυρες Χριστοῦ, ἀπαύστους ἰκεσίας, τῷ δημιουργῷ, προσάγετε καὶ Κτίστη, ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ κόσμου, καὶ τῶν τιμώντων, ὑμῶν τὴν μνήμην ἐν τοῖς ἄσμασι. Δόξα.

Ξέρον ὅτι ἐν, καὶ τρία ἢ Θεότης, ὅλη ἐν τρισί, προσώποις ἀμερίστως· Πατῆρ, Υἱὸς γὰρ καὶ Πνεῦμα ἅγιόν ἐστι, τὰ προσκυνούμενα ἐν φύσει μιᾷ. Καὶ νῦν. Θεοτοκ.

Χαῖρε τοῦ Θεοῦ, εὐρύχωρον χωρίον χαῖρε Κιβωτῆ, τῆς νέας Διαθήκης. χαῖρε ἡ στάμνος, τὸ μάννα ἐξ ἧς ἐδόθη, πᾶσι βροτοῖς τὸ ἐπουράνιον. Ὁ Εἰρμός.

Εξ ὄρους κατασκήλιου, Λόγε ὁ Προφήτης, τῆς μόνης Θεοτόκου, μέλλοντος σαρκουσθαι, θεοπτικῶς κατενόησε, καὶ ἐν τρόμῳ, ἐδοξολόγει σου τὴν δύναμιν Ἦδη Ε'. Τῆς τῶν πεθῶν με ἀγλύος.

Τοῦ ἐν Ἐδέμ Παραδείσου, δεῦτε ἰδωμέν ἄνθη ἀείζωα τὰ θεοβλαστούργητα, Πατέρων σπουδάσματα, ὧν ὑπάρχει μόνος γεωργὸς ὁ Κύριος.

Νείλου

Νεῖλου τοῖς βεθροῖς τῶν λόγων, καταρδεύεται πᾶσα, νοερά ψυχῇ, Ναυκρατίου Νίκωνος, τοῖς βίοις λαμπρύνεται, σὺν Ναθαναὴλ δέ, καὶ Νισθένωρ τέρπει αὐτήν.

Θξνοφῶν σὺν υἱοῖσιν, ἀρεταῖς ἀπαστρέπτων, φωτίζει ἡμᾶς· μέγας δέ, Ὁρσήσιος ὑπερ δὲ Ὀνούφριος· τὸν Ποιμένα δέ, τίς ἀξιολογήσει βροτῶν;

Παμῶν καὶ πράξει καὶ λόγῳ, μακαριζέσθω ἀξίως· ὡς ὑψηλός· εἰργων δὲ τοὺς δαίμονας, Πούπλιος ὁ ἐνδοξος· δοξαζέσθω ἴσα, ὁ λαμπρὸς Πεννούφριος.

Αξιογρέως τιμάσθω, ὁ περιδοξὸς ὄντως Παφνούτιος, Πίωρ, Πατερμούθιος, Παῦλος ὁ ἀπλούστατος, Πυροῦν ὁ μέγας, καὶ Πατέρων ἑταίρος.

Λαιπρῶς ἐγκωμιαζέσθω, ὁ φωστήρων φωστήρ, ὁ Παχώμιος, Παλίμων ὁ σύναθλος, ὁ θεῖος Πετρώπος, Πασαρίων σὺν τούτοις, θείαις ἐξμνείσθω ᾠδαῖς. Δόξα.

Ταῖς ὑποστάσεσι τρία, εἰ καὶ φύσει τὸ ἓν, Θεότης ἐστὶν εἰς ἃ βαπτίσμεθα, καὶ οἷς περ πιστεύομεν, ὁ Πατήρ, ὁ Λόγος, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ συμφυές.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Η διὰ λόγου τὸν Λόγον, ὑπερ λόγον τεκοῦσα Παπάχραντε, αὐτὸν ἱκετεύουσα, μὴ παύσῃ δεόμεθα, ἐκ κινδύνων ἀεὶ ῥύσασθαι τὴν πόιμνην σου. Ὁ Εἰρμός.

Τῆς τῶν παθῶν με ἀγλύος, ὡς

• ἐκ νυκτὸς βαθυτάτης λυτρού-
• μενος, ὀρθορίζειν ἀξίωσον, τὸ Πνεῦ-
• μά σου δέομαι, ἐν φωτὶ ἡμέρας,
• τῶν σῶν προσταγμάτων Χριστέ·

Ἦδη ς'. Συνεχόμενον δέξαι με.

Θαυμαστοὶ οἱ πανσέβαστοι, Πατέρες ἡμῶν, ὧν οἱ θεῖοι ἄθλοι, ὧν τὰ παλαιόσημα, ὧν αἱ ἰάσεις· τίς γὰρ πλὴν τούτων, εἰδείξε τεράτων ἰσχύν;

Ραβουλάς ὁ θαυμάσιος, καὶ Ροῦφος ὁμοῦ, καὶ Σισώης ἄμα, ὁ ἰσάγγελος, ἀνευφημισθῶ, μεθ' ὧν ὁ θεῖος Σέριδος, καὶ Σιλουανός.

Οὐρανὸς τετραφώστηρος, ἐφάνη ἐν γῆ, ἡ δις δύο αὐτῆ, Συμειώνιος ὁμωνυμία· οἱ ἐν τοῖς στύλοις τρεῖς εἰσὶ, καὶ εἷς ὁ Σαλός.

Μέσον ἄστρον ὡς Ἥλιος, ὧν ἦν ἀρχηγός, ὁ ἡγιασμένος Σάββας ἤστραψε, μεθ' ὃν αὐγάζει καὶ Σεραπίων, πράξειαι σὺν τῷ Σιλβανῶ.

Σαρματᾶς καὶ Τιμόθεος, Τιθός ὁμοῦ, σὺν Ὑπερελίῳ, καὶ Φαρμούθιος, Φωκᾶς, Χαρίτων, Χαϊρήμων, Ψόης ὕμνείσθω, καὶ Ὁρ ὁ σοφός.

Η Ἁγία καὶ ἐνδοξος, Πατέρων πληθὺς, ἡ μνημονευθεῖσα, καὶ ἀνώνυμος, ῥύσαι κινδύνων, τοὺς πόθην τὰ μνημόσυνα τελοῦντας ὑμῶν.

Δόξα.

Σὲ Τριάς ὑπεράρχη, καὶ θεία Μονάς, φῶς καὶ φῶτα μέλπω, ζωὴν καὶ ζωάς, Νοῦν Λόγον, Πνεῦμα ἄριόν τε καὶ ἅγια, τὸν ἓνα Θεόν.

Και νῦν. Θεοτοκίον.

Εκ τῆς ῥίξης ἀνέτειλε, σοῦ ἄν-
θος ζωῆς, Ἰεσσαί προπάτωρ, ἀνα-
σκίρτησον, ὁ σῶζων Κόσμον, ἐκ
τῆς Ἀγνῆς νεάνιδος, Χριστός,
ὁ Θεός. Ὁ Εἰρμός.

Συνεχόμενον δέξαι με, φιλάν-
» θρωπε, ἐκ πταισμάτων πολλῶν
» καὶ προσπίπτοντα, τοῖς οἰκτιρ-
» μοῖς σου, ὡς τὸν Προφήτην,
» Κύριε, σῶσόν με.

Κοντάκ. ἤχ. πλ. δ'. Ως ἀπαρχάς.

Ως εὐσεβείας Κήρυκας, καὶ ἀσε-
βείας φρίμωτρα, τῶν θεοφόρων τὸν
δημον ἐφαίδρυνας, Κύριε, τὴν ὑψηλί-
ον λάμποντα, ἐν εἰρήνῃ τελεία· ταῖς
αὐτῶν ἰκεσίαις, τοὺς σὲ δοξάζον-
τας καὶ μεγαλύνοντας διαφύλαξον,
φάλλειν καὶ ἄδειν σοι, Ἀλληλούια.

Ὁ Οἶκος.

Τοῖς τοῦ βίου τερπνοῖς ἐνητένισα
λογισμοῖς θεωρῶν τὰ γενόμενα,
καὶ μετρήσας αὐτῶν τὰ ἐπώδυνον
τὴν ζωὴν τῶν βροτῶν ἐταλάνισα,
ὑμᾶς δὲ μόνους ἐμακάρισσα, τοὺς
μερίδα καλὴν ἐπιλεξαμένους, τὸ
παθεῖν τῷ Χριστῷ, καὶ μένειν σὺν
αὐτῷ, καὶ συμπάλλειν ἄει τῷ προ-
φήτῃ Δαβὶδ, Ἀλληλούια.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Σαββάτῳ τῆς Τυ-
ρινῆς, Μνεῖαν πάντων τῶν ἐν ἀγκύρῃ
λαμπάντων ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν
ποιούμεθα εἶχ. Ψυχαῖς Δικαίων, ὧν ἄει
μνήμη μένει, Χοῶς μενούσας, προσκο-
μίζω τοὺς λόγους.

Ἦδὴ Ζ'. Ὁ τοὺς Παιδας δροσίσας.

Δεῦτε προσοίσωμεν ὑμῶν κατὰ

χρέος, γυναιξὶ ταῖς ὁσίως βιωσά-
σαις, καὶ ἰσαγγέλως· ὧν ἰκεσίαις
κράξωμεν, Ὁ Θεός σῶσον πάντας
ἡμᾶς.

Η Χριστοφόρος Βρουαῖνη, σὺν τῇ
θείᾳ Φεβρονία τιμάσθω, καὶ Θω-
μαῖδι, καὶ Ἰερεία, καὶ Πλατωνίς
δὲ ἄδεται, σὺν αὐτοῖς καὶ Μελαν-
θία πιςῶς.

Ταῖς ἀγγελόφροσιν αἶνος Εὐ-
πραξίαις, σὺν δυσι Θεοδώραις,
Ἀνασασίαις ταῖς πανολβίαις. ὕμνος
καὶ δόξα ἀπαυτος, θαυμασῶς λα-
τρευσάσαις Θεῷ.

Η Αἰγυπτία Μαρία, φῶς ἐν Κό-
σμῳ, καὶ ἡ Μαρίνος κληθεῖσα, ἄ-
στρον ὠφθη τῇ Οἰκουμένῃ· ἡ Εὐ-
φροσύνη ἤλιος, ἀρεταῖς ἀπαστρέ-
πτουσα.

Πυρσοφαῆς Θεοδούλη ἐν τῷ βίῳ,
καὶ αὐγάζει ἐν ἀσκήσει Ἰουλίττα,
καὶ συνεκλάμπει πράξεσιν, Ἰσιδώ-
ρα ἡ πανόλβιος.

Η Οὐρανόφρων Μαρίνη νῦν τι-
μάσθω, σὺν τῇ μεγάλῃ Ματρώνῃ,
Συγκλητικῇ δὲ καὶ ἡ Σάρρα, σὺν
τῇ Ἰούστῃ ἄσμασιν, ὡς σοφαὶ ἀ-
νυμνεῖσθωσαν.

Ηελαγία ὁ Ἄγγελος Κυρίου,
Ταῖσία, ὁ λύχνος τῆς μετανοίας,
συναδέσθω, καὶ εἴτις ἄλλη, Ἐλαμψε
γυναικῶν ἐν σκότει. Δόξα.

Σὺν τῷ Υἱῷ, τὸν Πατέρα προ-
σκυνοῦμεν, καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα
ὁμοφρόνως, δοξολογοῦντες πιστῶς
βοῶμεν, Δόξα σοι Τριάς Μονάς, ὁ
Θεός ἡμῶν.

Θεοτόχε Παρθένε ἡ τεκοῦσα, τὸν τοῦ Κόσμου Σωτῆρα καὶ Δεσπότην, εὐλογημένη αὐτὸν δυσώπει πάντοτε, οἰκτειρῆσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ Εἰρμός.

Ο τοὺς Παῖδας δροσίσας ἐν καρμίνω, καὶ Παρθένον φυλάξας τὴν τεκοῦσάν σε μετὰ τόκον, εὐλογητός εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἦδὴ Η'. Τὸν ἐν ὄρει ἁγίω.

Τοὺς ποιμένας, καὶ σοφοὺς Διδασκάλους, Ἱεράρχας, Χριστοῦ τῆς Ἐκκλησίας, σὺν τοῖς Ὁσίοις, πάντες ἀνυμνήσωμεν, Κύριον ὑμνοῦντες, καὶ ὑπερυψοῦντες εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Κατὰ χρέος Βασίλειος ὁ μέγας, καὶ σὺν τούτῳ, ὁ πολυάθλος ὄντως, ὑμνεῖσθω Ἀθανάσιος ἐν ἄσμασι, μετὰ Γρηγορίου, τοῦ θεολογίου, ἐξάρχοντος ἀπάντων.

Ιωάννην, τὸ χρυσοῤῥῆμον στόμα, σὺν Κυρίλλοις, τοῖς θεοσόφοις σύλλοις, δοξάσωμεν ὡσαύτως καὶ Ἠσύχιον, ἄλλον θεολόγον, σὺν τῷ θεηγόρῳ, καὶ θείῳ Μελετίῳ.

Γρηγορίῳ, δόξα τῷ Νυσσαέων, σὺν τοῖς δύο, θαυματουργοῖς πατράσι· καὶ ὁ σοφὸς τὰ θεῖα Ἐπιφάνιος, σὺν Ἀμφιλοχίῳ τῷ λαμπρῷ φωστῆρι, ὑμνεῖσθω εἰς αἰῶνας.

Μητροφάνη, τῶν Ἱερέων κλέος, σὺν Νεκταρίῳ, Ἀττικῷ Γενναδίῳ, μεθ' ὧν καὶ Ἀνατόλιον ὑμνήσωμεν, τοὺς ζωολαμπτήρας, ἅμα Εὐσεβίῳ, καὶ Πρόκλῳ τοῖς Πανσόφοις.

Νικολάῳ, τῷ ἱεροκηρύκῳ Σωφρονίῳ, τῷ ὄντως μελιγλώττῳ, σὺν Εὐλαλίῳ ἄδῳ καὶ Διάδοχον, ἅμα Εὐσταθίῳ, Ἰουβενάλιῳ, τοῖς πατροκορυφαίοις.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Ως Μονάδα, τῇ οὐσίᾳ ὑμῶ σε, ὡς Τριάδα, τοῖς προσώποις σε σέβω, Πάτερ, Υἱέ, καὶ Πνεῦμα τὸ πανάγιον, ἀναρχὸν τὸ κράτος, τῆς σῆς βασιλείας, δοξάζω εἰς αἰῶνας. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὺ τὸ ὄρος, τοῦ Θεοῦ ἀνεδείχθης. Θεοτόκε, ἐν ᾧ Χριστὸς οἰκήσας, θείους ναοὺς εἰργάσατο τοὺς ψάλλοντας, Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν εὐλογοῦμεν.

Τὸν ἐν ὄρει, ἁγίῳ δοξασθέντα. » καὶ ἐν βράτῳ, τόκον τὸν τῆς Ἀει- » παρθένου, τῷ Μωϋσῆ μυστήριον » γνωρίσαντα, Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ » ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰ- » ὶνας.

Στιχολογεῖται καὶ ἡ τιμιωτέρα.

Ἦδὴ Θ'. Τὸν προδηλωθέντα.

Τίς τὴν παρῤῥησίαν, ἐρεύξεται Ἀμβροσίου; τοῦ Ἱεροθεοῦ δέ, πῶς τὴν σοφίαν ἐξείποι; καὶ Ἀλεξάνδρων τῶν θεοσόφων Πατέρων, τὴν ὑπὲρ τῆς πίστεως στερερότητα.

Φαίδιμος ὁ θεῖος, Σπυριδῶν ὁ θεοφόρος, σὺν τῷ Ἀντιπάτρῳ, Παμβῶ, Παλλαδίῳ, καὶ Νόννῳ, Ἱερωνύμῳ, καὶ Γερμανῷ τῷ παντίμῳ,

ὡς

ὡς θεοφωστῆρες ἀνυμνεῖσθωσαν.

Ο πολὺς τὰ θεῖα, Διονύσιος τιμάσθω, ὡς τῶν οὐρανίων μύστης, ὁ πολὺαθλος Κλήμης, Φλαβιανός τε, καὶ Παῦλος ὁ μέγας, τῆς ὁμολογίας οἱ προκήρυκες.

Μιχαὴλ Συνάδων, ὑμνεῖσθω σὺν Ταρασίῳ, Νικηφόρος αὐθις, σὺν Θεόδωρῳ τῷ πάνυ, καὶ Θεοφάνη, Ἱερώνυμος ὄντως, οἱ ὑπασπισταὶ τῶν χαρακτήρων Χριστοῦ.

Πέτρος καὶ Ἰγνάτιος, οἱ ὄντως θεοφόροι, ὡς Χριστοῦ ἀπόστολοι καὶ Ἱερόαθλοι ὄντες, ἀνυμνεῖσθωσαν ἅμα σὺν Πολυκάρπῳ, καὶ Κυπριανῷ τῷ χριστομάρτυρι.

Οσιοὶ Πατέρες, καὶ Ἱεράρχαι Κυρίου, σὺν Ἱερομάρτυσι, καὶ Γυναιξίν ἁγίαις, ὀνομαστοὶ, καὶ ἀνώνυμοι πάντες, εὐξασθε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα.

Ο εἷς ἐν Τριάδι Θεὸς, δόξα σοὶ ἀπαύστως· εἰ γὰρ καὶ Θεὸς ἕκαστος, ἀλλ' εἷς τῆ φύσει πέλεις, ὁ Πατὴρ ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Πνεῦμα, τοῖς τρισσοφάεσιν ἰδιώμασιν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Βάτον καιομένην πυρὶ, καὶ μὴ φλεγομένην, προεώρα πάλαι Μωσῆς, ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει, τὴν θεόδεκτόν σου γαστέρα Παρθένη, ὑποδεχομένην τὸ ἀκήρατον πῦρ. Ὁ Εἰρμός.

Τὸν προδηλωθέντα, ἐν ὄρει τῷ νομοθέτῃ, ἐν πυρὶ καὶ βάτῳ, τὸ κόν τὸν τῆς Ἀειπαρθένου, εἰς

ἡμῶν, τῶν πιστῶν σωτηρίαν, ὕμνοις ἁσσιγήτοις μεγαλύνωμεν.

Ἐξαποστειλ. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Οὶ κόσμον ἀρνησάμενοι, καὶ τὸν σταυρὸν ἀράμενοι, πληθὺς Ὅσιων Πατέρων, σὺν τοῖς χοροῖς τῶν Μαρτύρων, Ἱεραρχῶν ὁμήγυρις, καὶ Γυναικῶν τὸ σύνταγμα, ἡμᾶς καταφαιδρύνετε, τοῦ ἀνυμνησαὶ ἀξίως, ὑμῶν τὴν πάμφωτον μνήμην.

Ἔτερον. Τοῖς Μαθηταῖς.

Τοὺς ἐν ἀσκήσει λάμψαντας, θεοφόρους Πατέρας, καὶ Ἱεράρχας ἅμα τε, Γυναικῶν τὰς ὁσίας, καὶ τῶν Ἱερομαρτύρων, τὰς χορείας ἐν ὕμνοις, φαιδρῶς ἀνευφημήσωμεν, ὅπως ἁγιασθῶμεν, καὶ ταῖς εὐχαῖς τούτων, καὶ πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, τὸν δρόμον διανύσωμεν, εὐμαρῶς τῆς νηστείας.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν στίχ. δ'· καὶ ψάλλομεν προσόμ. ἤχ. πλ. δ'.

Ὁ ἐν Ἐδέμ Παράδεισος.

Τὴν τῶν Πατέρων ἅπαντες πληθύν, ὁσίως ἀσκήσασαν, ἐν ψδαῖς ἐγκωμιάσωμεν πιστοὶ· τοὺς Ἱεράρχας δὲ Χριστοῦ, εὐφημήσωμεν ἄσμασι, θεοφρόνως ὁμοψύχως ἀδελφοί· ἐν ἐγκρατεία γὰρ ἔζησαν, καὶ ἐν νηστεία καθαρᾶ, καὶ τοῦ Χριστοῦ κατετρένωσαν, τὸ Εὐαγγέλιον ἡμῶν· μεθ' ὧν ἀνυμνήσωμεν, Γυναικῶν τὰς θεοφόρους καὶ λαμπράς, τὴν αὐτῶν πολιτείαν, θεοπρεπῶς ζηλοῦντες ἐν ψυχῇ, ἵνα εὐρωμεν ἐκεῖ.

ἐκεῖ, πλημμελημάτων τὴν αὐγ-
χώρησιν.

Τοὺς ἐν ἀσκήσει λάμπαντας φαι-
δρῶς, ὁσίως τε ζήσαντας, εὐφημή-
σωμεν ἐνδόξως ἀδελφοί, ὡς βιω-
τεύσαντας καλῶς, πρὸς ζωὴν τὴν
αἰώνιον, εὐσεβῶς μετοικισθέντας
ἐν χαρᾷ, πρὸς λῆξιν τε τὴν ἀνώ-
λευθρον, καὶ μακαρίαν τὴν ἐκεῖ,
δι' ἀρετῆς καὶ σεμνότητος, εὐθυ-
δρομήσαντας ἰδοῦ, ἀξίως τιμήσω-
μεν, ὅπως τύχωμεν ἐλέους ἐκ Θεοῦ,
τῇ αὐτῶν παρακλήσει, καὶ αἰωνίου
δόξης καὶ χαρᾶς, καὶ ῥυσθῶμεν
τῶν ἐκεῖ, ἀπαραιτήτων κολάσεων

Ιεραρχῶν ἀπάντων ὁ χορὸς, δι-
κῶν ὁμήγουρις, Ἀσκητῶν τε καὶ
ὁσίων Γυναικῶν, τῶν βιωσάντων
εὐσεβῶς, δυσωπηθέντες χάριτι, ἰκε-
τεύσατε τὸν μόνον ἀγαθόν, καὶ
πνιοκτίρμονα Κύριον, τοῦ οἴκτει-
ρῆσαι καὶ ἡμᾶς, καὶ τῆς ἐκεῖ κατα-
κρίσεως, ῥυσθείημεν διαπαντός, ταῖς
προσευχαῖς ὑμῶν σοφοί, καὶ μελ-
ισύτης ἀπολαύσεως τρυφᾶν διηνε-
κῶς, εἰς αἰῶνας αἰώνων, ἀγαλλιώμε-
νοί τε καὶ ἡμεῖς, αἶνον ὑμνοῖς ἀ-
παύτως τῷ ζωοδότῃ ἀνακραζόντες.

Θεοπρεπῆ πανήγουριν πιστοί, κρο-
τήσωμεν σήμερον, ἐν τῇ μνήμῃ τῶν
Ἁγίων θαυσιλῶς, Ἱεραρχῶν, καὶ
Ἀσκητῶν, καὶ Ἱερομαρτύρων, καὶ ὁ-
σίων Γυναικῶν, καὶ εὐσεβῶν τῶν
γὰρ φθαρτῶν κατεφρόνησαν, καὶ τῶν
προσκαίρων ἀληθῶς, καὶ ὡς ἀράχνην
τῆγσαντο, καὶ ὡσπερ σκύβαλα αὐ-
τᾶ, ἵνα κερδήσωσι, τὸν Χριστὸν
καὶ τὰ βασιλεία αὐτοῦ, καὶ τὰ θεῖα

ἐκεῖνα, ἃ ὀφθαλμὸς οὐκ εἶδεν, οὐδὲ
ἤκουσε ποτέ· ὧν πρεσβείαις
ὁ Θεὸς, ῥύσσει φθορᾶς τὰς ψυχὰς
ἡμῶν.

Δόξα, ἰδιόμελον ἤχο· πλ. β'.

Οσοιοὶ Πατέρες, εἰς πᾶσαν τὴν γῆν
ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος, τῶν καρπορω-
μάτων ὑμῶν δι' ὧν ἐν τοῖς Οὐρα-
νοῖς, εὔρατε μισθὸν τῶν καμάτων
ὑμῶν, τῶν δαυμόνων ὠλέσατε τὰς
φάλαγγας, τῶν Ἀγγέλων ἐφθά-
σατε τὰ τάγματα, ὧν τὸν βίον
ἀμέμπτως ἐζηλώσατε· παρρησίαν
ἔχοντες πρὸς Κύριον, εἰρήνην αι-
τήσασθε ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. ἤχ. ὁ αὐτός.

Θεοτόκε σὺ εἶ ἡ ἀμπελος ἡ ἀλη-
θινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν
τῆς ζωῆς· σὲ ἰκετεύομεν, πρέσβευε
λέστοινα, μετὰ τῶν ὁσίων Ὁσίων,
καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, ἐλεηθῆ-
ναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δοξολ. μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις. Εἰς
τὴν Λειτουργίαν τυπικὰ, καὶ ἀπὸ τοῦ
Κανόνος. Ἰδιὴ γ' καὶ ε'. Προκείμε-
νη. Ἐαυρὸς. Καυχῆσονται Ὅσοιοι ἐν δόξῃ.
Ἐτίχ. Αἱ ὑψώσεις τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ
λάρυγγι αὐτῶν.

Πρὸς Ῥωμαίους Ἐπιστολῆς.

Αδελφοί, τὰ τῆς εἰρήνης δώκω-
μεν, καὶ τὰ τῆς οἰκοδομῆς τῆς εἰς
ἀλλήλους. Μὴ ἐνεκεν βρώματος
κατάλυε τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ· πάν-
τα μὲν καθαρὰ, ἀλλὰ κακὸν τῷ ἀν-
θρώπῳ, τῷ διὰ προσκόμματος ἐ-
σθιοντι.

σθίοντι. Καλὸν τὸ μὴ φαγεῖν κρέα, μηδὲ πιεῖν οἶνον, μηδὲ ἐν ᾧ ὁ ἀδελφός σου προσκόπτει, ἢ σκανδαλίζεται, ἢ ἀσθενεῖ. Σὺ πίστιν ἔχεις, κατὰ σεαυτὸν ἔχε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Μακάριος ὁ μὴ κρίνων ἑαυτὸν ἐν ᾧ δοκιμάζει. Ὁ δὲ διακρινόμενος, ἐὰν φάγη, κατακέχριται, ὅτι οὐκ ἐκ πίστεως· πᾶν δὲ ὁ οὐκ ἐκ πίστεως, ἀμαρτία ἐστί. Τῷ δὲ δυναμένῳ ὑμᾶς στηρίζαι κατὰ τὸ εὐαγγελίον μου, καὶ τὸ κήρυγμα Ἰησοῦ Χριστοῦ, κατὰ ἀποκάλυψιν μυστηρίου χρόνοις αἰωνίοις σεσιγημένου· φανερωθέντος δὲ νῦν, διὰ τε γραφῶν προφητικῶν, κατ' ἐπιταγὴν τοῦ αἰωνίου Θεοῦ, εἰς ὑπακοὴν πίστεως, εἰς πάντα τὰ Ἔθνη γνωρισθέντος. Μόνῳ σοφῷ Θεῷ, διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ᾧ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν. Ἔτερος τῶν Ὁσίων.

Ο καρπὸς δὲ τοῦ Πνεύματος, Ἄδελφοί, ἐστὶν ἀγάπη, χαρὰ, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθωσύνη, πίστις, πραότης, ἐγκράτεια· κατὰ τῶν τοιούτων οὐκ ἐστὶ νόμος. Οἱ δὲ τοῦ Χριστοῦ τὴν σάρκα ἐσταύρωσαν, σὺν τοῖς παθίμασι καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις. Εἰ ζῶμεν πνεύματι, πνεύματι καὶ στοιχῶμεν. Μὴ γινώμεθα κενόδοξοι, ἀλλήλους προκαλοῦμενοι, ἀλλήλοις φθονοῦντες. Ἄδελφοί, ἐὰν καὶ προληφθῇ ἄνθρωπος ἐντὶν παραπτώματι, ὑμεῖς οἱ πνευματικοὶ καταρτίζετε τὸν τοιοῦτον ἐν πνεύματι πραότητος· σκοπῶν σεαυτὸν, μὴ καὶ σὺ πειρασθῆς. Ἀλλήλων τὰ βάρη βαστάζετε, καὶ οὕτως

ἀναπληρώσατε τὸν νόμον τοῦ Χριστοῦ.

Ἄλληλούια, ἤχος β'. Πεφυτμεμένοι ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου. Στίχ. Ἀγαλλιάσθε δίκαιοι ἐν Κυρίῳ.

Εὐαγγέλιον, κατὰ Ματθαῖον.

Εἶπεν ὁ Κύριος, Προσέχετε τὴν ἐλεημοσύνην ὑμῶν. κ. τ. λ.

Καὶ τῶν Ὁσίων.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς, Πάντα μοι παρεδόθη ὑπὸ τοῦ Πατρὸς μου, κ. τ. λ.

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσονται δίκαιοι.

Τῇ Κυριακῇ τῆς Τυροφάγου. Τῷ Σαββάτῳ Ἐσπέρας, μετὰ τὸν Προσημικόν, τὸ Μακάριος ἄνθρωπος, τὸ καθίσμα ἕλον, καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ γ'. Ἀναστάς. καὶ τοῦ Τριωδίου δ'. ἤχος. πλ. β'.

Ὀλην ἀποθέμενοι.

Ο πλάστης μου Κύριος, χοῦν ἐκ τῆς γῆς προσλαβὼν με, ζωηρῷ φουσῆματι, ψυχῶσας ἐζώωσε, καὶ ἐτίμησεν, ἐπὶ γῆς ἄρχοντα, ὁρατῶν ἀπάντων, καὶ Ἀγγέλοις ὁμοδιαιτον. Σατάν δὲ ὁ δόλιος, ὀργάνῳ τὸν Ὅφιν χρησάμενος, τῇ βρώσει ἐδέλεξε, καὶ Θεοῦ τῆς δόξης ἐχώρισε, καὶ τῷ κατωτάτῳ, θανάτῳ παραδεδωκεν εἰς γῆν, ἀλλ' ὡς Δε-

σπότης

σκότης καὶ εὐσπλαγχνος, πάλιν ἀνακάλεσαι.

Στολήν θεοφάντων, ἀπεξεδύθην ὁ πάλας, σοῦ τὸ θεῖον πρόσταγμα, παρακούσας Κύριε, συμβουλίᾳ ἐχθροῦ· καὶ συκῆς φύλλα δὲ, καὶ τοὺς δερματινοὺς, νῦν χιτῶνας περιέβληται· ἰδῶτι κέκριμαι, ἄρτον μοχθηρὸν κατεσθίειν γάρ· ἀκάνθας καὶ τριβόλους δὲ, φέρειν μοι ἡ γῆ κεκατήραται· ἀλλ' ὁ ἐν ὕστεροις, τοῖς χρόνοις ἐκ Παρθένου σαρκωθείς, ἀνακάλεσας εἰσάγαγε, πάλιν εἰς Παράδεισον.

Παράδεισε πάντιμε, τὸ ὠραιότατον κάλλος, Θεόκτιστον σκήνωμα, εὐφροσύνη ἄλγητε, καὶ ἀπόλαυσις, δόξα τῶν Δικαίων, Προφητῶν τερπνότης, καὶ Ἁγίων οἰκητήριον, ἦνω τῶν φύλλων σου, Πλάστην τὸν τῶν ὄλων ἰκέτευε, τὰς πύλας ἱκανοῖξά μοι, ἅς τῇ παραβάσει ἀπέκλεισα, καὶ ἀξιοθῆναι, τοῦ Ἐύλου τῆς ζωῆς μεταλαβεῖν, καὶ τῆς χάριτος, ἧς τὸ πρότερον, ἐν σοὶ κατετύφθησα.

Αδάμ ἐξωστράχισται, παρκοῆ Παράδεισου, καὶ τρυφῆς ἐχδέβληται, γυναικὸς τοῖς ῥήμασιν ἀπατόμενος, καὶ γυμνὸς κάθηται, τοῦ χωρίου οἶμοι, ἐναντίον ὀδυρόμενος· διὸ σπουδάσωμεν, πάντες τὸν καιρὸν ὑποδέξασθαι, νηστείας ὑπακούοντες, εὐαγγελικῶν παραδόσεων· ἵνα διὰ τούτων, εὐάρεστοι γενόμεθα Χριστῷ, τοῦ Παραδείσου τὴν ὁδοῖν, πάλιν ἀπολάβωμεν.

Δόξα, ἤχος πλ. β'.

Εκάθισεν Ἀδάμ, ἀπέναντι τοῦ παραδείσου, καὶ τὴν ἰδίαν γύμνωσιν θρηγῶν ὠδύρετο. Οἱμοι, τὸν ἀπάτη πονηρὰ πεισθέντα καὶ κλαπέντα, καὶ δόξης μακρυνθέντα! οἶμοι, τὸν ἀπλότῃτι γυμνόν, νῦν δὲ ἠπορημένον. Ἀλλ' ὦ Παράδεισε, οὐκ ἐτι σοῦ τῆς τρυφῆς ἀπολαύσω· οὐκ ἐτι ὄφομαι τὸν Κύριον καὶ Θεόν μου· καὶ πλάστην· εἰς γῆν γάρ ἀπελεύσομαι, ἐξ ἧς καὶ προσελήφθην· ἐλεῆμον, οἰκτιρῶν βοῶ σοι, Ἐλεῆσον με τὸν παραπεσόντα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον τῆς Ὀκτωήχου τὸ, Φῶς ἰαρόν. Βίσιδος, Προκίμ. ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν. Εἰς τὴν Λιτῆν, ὡς συνήθως, τὸ ἰδιόμελον τοῦ Ἁγίου τῆς Μονῆς

Δόξα, ἤχ. πλ. β'.

Ηλιος ἀκτίνας ἐκρυσεν, ἡ σελήνη σὺν τοῖς ἀστροῖς εἰς αἷμα μετετρέπη. Ὅρη ἐφριξαν, βουνοὶ ἐτρόμαξαν, ὅτε Παράδεισος ἐκλείσθη· ἐκβαίνων ὁ Ἀδάμ, χεροὶ τύπτων τὰς ὄψεις, ἔλεγεν, Ἐλεῆμον, ἐλεῆσον με τὸν παραπεσόντα,

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μυστικῶς ἀνυμνοῦμέν σε, Θεοτόκε Μαρία· ἀνεδείχθη γὰρ θρόνος τοῦ μεγάλου Βασιλέως, σκηνὴ παναγία, τῶν Οὐρανῶν πλατυτέρα. Χερουβιμ ἄρμα, ἀνωτέρα δὲ τῶν Σεραφιμ, νυμφῶν δόξης· ἐκ σοῦ γὰρ προήλθε, σαρκωθείς ὁ πάντων Θεός· αὐτὸν ἰκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπό·

Ἀπόστιχα τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦδη α. πλ. β'. Ὡς ἐν ἠπειρῷ.

Δόξα, ἤχος πλ. β'.

Εξεβλήθη Ἀδάμ τοῦ Παραδείσου, διὰ τῆς βρώσεως· διὸ καὶ καθεζόμενος ἀπέναντι τούτου, ὠδύρετο ὀλολύζων, ἔλσεινῃ τῇ φωνῇ, καὶ ἔλεγεν Ὁἴμοι, τί πέπονθα ὁ τάλας ἐγώ; μίαν ἐντολήν παρέβην τὴν τοῦ Δεσπότου, καὶ τῶν ἀγαθῶν παντοίων ἐστέρημαι. Παράδεισε ἀγιώτατε, ὁ δὲ ἐμὲ πεφυτευμένος, καὶ διὰ τὴν Εὐάν κεκλεισμένος, ἰκέτευε τῷ σὲ ποτήσαντι, κἀμὲ πλάσαντι, ὅπως τῶν σῶν ἀνθέων πλησθῆσωμαι· διὸ καὶ πρὸς αὐτὸν ὁ Σωτὴρ, τὸ ἐμὸν πλάσμα οὐ θέλω ἀπολεσθαι, ἀλλὰ βούλομαι τοῦτο σώζεσθαι, καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν· ὅτι τὸν ἐρχόμενον πρὸς με, οὐ μὴ ἐκβάλλω ἔξω.

Καὶ νῦν. Ὁ Ποιητὴς καὶ λυτρωτῆς μου. (δρα τόμ. Α'. φύλ. 249.)

Τὸ, Νῦν ἀπολύεις, τὸ Τρισάγιον. Ἀπολυτικίον, Θεοτόκε Παρθένε ἐκ γ'. καὶ τὰ λοιπὰ τῆς ἀγρυπνίας.

Τῇ Κυριακῇ πρωτῇ Εἰς τὸν Ὁρθ. Θεὸς Κύριος, τὸ Ἄνας. Ἀπολυτ. δις. Καὶ νῦν Θεοτ. ἡ συνήθης Στιχολ. Ἀρχόμεθα δεῖνα γινώσκειν τὸ βιβλίον τῆς Ἑξαήμερου τοῦ Χρυσοστόμου· τὰ Εὐλογητάρια, καὶ οἱ Ἀναθαμβοὶ τοῦ ἤχου, τὸ, Πᾶσα πνοή, καὶ τὸ Ἐωθ. Εὐαγγέλιον. Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι, καὶ ὁ Ν'. εἶτα.

Δόξα, ἤχος, πλ. δ'.

Τῆς μετανοίας ἀνοιξὼν μοι. Καὶ ἐξῆς. Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, εἰς ἡ. καὶ τοῦ Τριωδίου, εἰς δ'. Ποίημα Χριστοφόρου τοῦ Πρωτοασηκρίτου.

Δεῦρο ψυχὴ μου ἀθλία, κλαῦσον τὰ σοὶ πεπραγμένα σήμερον, μνημονεύουσα τῆς πρὶν, ἐν Ἐδέμ γυμνώσεως, δι' ἧς, ἐξεβλήθης τῆς τρυφῆς, καὶ τῆς ἀλήκτου χαρᾶς.

Υπὸ πολλῆς εὐσπλαχνίας, καὶ οἰκτιρμῶν, Πλαστουργέ τῆς Κτίσεως, καὶ τῶν ὄλων Ποιητὰ, ἐκχοὸς ζώσας με τὸ πρὶν, ἐνετειλῶ σὲ ὑμνεῖν, σὺν τοῖς Ἀγγέλοις σου.

Οἴμοι ψυχὴ μου ἀθλία, τῶν ἐν Ἐδέμ, ἀπολαύειν εἰληφας, ἐξουσίαν ἐκ Θεοῦ, μὴ φαγεῖν δὲ γνώσεως καρπὸν, προσετάγη· ἵνα τί, παρέβης νόμον Θεοῦ;

Θεοτοκίον.

Θεοκυήτορ Παρθένε ὡς τοῦ Ἀδάμ, κατὰ γένος θύγατερ, κατὰ χάριν δὲ Χριστοῦ, τοῦ Θεοῦ γεννήτρια ἐμὲ, τὸν ἐξόριστον Ἐδέμ, νῦν ἀνακάλεσαι

Καταβασίας.

Ως ἐν ἠπειρῷ πεζύσας ὁ Ἰσραὴλ, ἐν ἀβύσσῳ ἵχνησι, τὸν διώκτην
 • Φαραῶ, καθορῶν ποντούμενον
 • Θεῷ, ἐπινίκιον ᾠδὴν ἐβόα, ἄστωμεν.
 Ἦδη Γ'. Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ.

Οφίς ὁ δόλιος ποτὲ, τὴν τιμὴν μου φθονήσας, ἐψιθύρισε δόλον, τῆς Εὐας ἐν τοῖς ὤσιν, ἐξ ἧς ἐγὼ πλανηθεὶς, ἐξωρίσθην, οἴμοι, τοῦ χοροῦ τῆς ζωῆς.

Τὴν

Τὴν χεῖρα τείνας προπετῶς, ἐγευσάμην τοῦ ξύλου, τοῦ τῆς γνώσεως, οὐπερ, προσέταξέ μοι Θεός, μηδ' ὄλως μεταλαβεῖν, καὶ τῆς θείας, δόξης ἀπερρίφην πικρῶς.

Οἶμοι ἀθλία μου ψυχῇ, πῶς οὐκ ἔγνωσ τὸν δόλον, πῶς οὐκ ἤσθου τῆς πλάνης, καὶ τοῦ φθόνου τοῦ ἐχθροῦ; ἀλλ' ἐσκοτίσθης τὸν νοῦν, καὶ παρέβης ἐντολὴν τοῦ Κτίστου σου.

Θεοτοκίον.

Ελπίς καὶ σκέπη μου σεμνὴ, ἣ τὴν γύμνωσιν πάλαι, περιστείλασα μόνῃ, τὴν τοῦ πεσόντος Ἀδάμ, τῷ τοκετῷ σου Ἀγνῇ, ἀφθαρσίαν, αὐθίς με ἀμψίασον.

Καταβασία.

Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σὺ, Κύριε
 • ὁ Θεός μου, ὁ ὑψώσας τὸ κέ-
 • ρας, τῶν πιστῶν σου ἀγαθῆ, καὶ
 • στερεώσας αὐτούς, ἐν τῇ πέτρᾳ
 • τῆς ὁμολογίας σου.

Κάθ. ἡλ. δ'. Κατεπλάγη.

Εξεβλήθη ὁ Ἀδὰμ, τοῦ Παραδείσου τῆς τρυφῆς, διὰ βρώσεως πικρᾶς, ἐν ἀκρασίᾳ ἐντολὴν, μὴ φυλάξας τὴν τοῦ Δεσπότη, καὶ κατεκρίθη, ἐργάζεσθαι τὴν γῆν, ἐξ ἧς ἐλήφθη αὐτός, ἰδρωτί δὲ πολλῷ, ἐσθίειν ἄρτον αὐτοῦ· διὸ ἡμεῖς ποθήσωμεν ἐγκράτειαν, ἵνα μὴ ἐξω θρηνήσωμεν τοῦ Παραδείσου, ὡς περ ἐκεῖνος, ἀλλ' εἰς αὐτὸν ἐλευσώμεθα.

Ἐτερον ἡλ. δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Νῦν ὁ καιρὸς τῶν ἀρετῶν ἀπεφάνη, καὶ ἐπὶ θύραις ὁ Κριτὴς μὴ στυγνάσωμεν ἀλλὰ δευτε νηστεύοντες προσάξωμεν, δάκρυα κατὰ νυξίν καὶ ἐλεημοσύνην, κρίζοντες· Ἠμάρτομεν, ὑπὲρ ψάμμον θαλάσσης· ἀλλ' ἄνες πᾶσι πάντων Λυτρωτὰ, ἵνα καὶ σχῶμεν τὸν ἀφθαρτον στέφανον.

Θεοτοκίον ὁμοιον.

Οὐ σωπήσωμεν ποτὲ Θεοτόκε, τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι· εἰ μὴ γὰρ σὺ προίστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο ἐκ τοσοῦτων κινδύνων; τίς δὲ διεφύλαξεν, ἕως νῦν ἐλευθέρους; οὐκ ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ σοῦ· σοὺς γὰρ δούλους σώξεις αἰεὶ, ἐκ παντοίων δεινῶν.

Εἶτα ἀνάγνωσις τοῦ λόγου εἰς τὴν πληγὴν τῆς χαλάζης· οὐ ἡ ὄρχι. Τί λύστε τὰξιν ἐπαινουμένην; Καὶ ποιούμεν αὐτὸν εἰς δόσεις δύο.

Ἰδὴ δ'. Χριστὸς μου δυνάμεις.

Τιμῆς ἡξίωμαι, ἐγὼ ὁ ἄθλιος, παρὰ σοῦ τοῦ Δεσπότη ἐν τῇ Ἐδέμ, οἶμοι πῶς πεπλάνημαι, καὶ διαδόλω φθονηθεῖς, ἀπερρίφην τοῦ προσώπου σου!

Εμὲ θρηνήσατε, Ἀγγέλων τάγματα, Παραδείσου τὰ κάλλη καὶ τῶν φυτῶν, τῶν ἐκεῖ εὐπρέπεια, τὸν πλανηθέντα δυστυχῶς, Θεοῦ ἀποσκιρτήσαντα.

Οὐκ ἔτι βλέπῳ σε, οὐκ ἀπολαύω

σου

σου, τῆς ἡδίστης καὶ θειας μαρμαρυγῆς, πάντιμε Παραδείσει· γυμνός γάρ ἐρῆμαι εἰς γῆν, παροργίσας τὸν ποιήσαντα.

Θεοτοκίον.

Αγία Δέσπονα, ἡ διανοίξασα, Παραδείσου τὰς πύλας πᾶσι πιστοῖς, ἄς Ἀδάμ ἀπέκλεισε, διὰ παράβασιν ποτέ, πύλας ἐλεύσε μοι διανοίξον.

Καταβασία.

Χριστός μου δύναμις, Θεός καὶ
 » Κύριος, ἡ σεπτὴ Ἐκκλησία
 » θεοπρεπῶς, μέλπει ἀνακράζουσα,
 » ἐκ διανοίας καθάρως, ἐν
 » Κυρίῳ ἑορτάζουσα.

ᾠδὴ Ε'. Τῷ θεῷ φέγγει σου.

Φθονήσας πάλαι μοι ὁ ἐχθρός, τῆς ἐν Παραδείσῳ εὐτυχούς, ἀναστροφῆς ὁ μισάνθρωπος, ὄφειως ἐν εἶδει με ὑπεσχέλισε, καὶ δόξης αἰδίου ξένον με ἔδειξε.

Θρηνῶ καὶ κόπτομαι τὴν ψυχὴν, καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖ, ἐπιζητῶ, πλήθη δακρῶν προστίθεσθαι, ὅταν ἀποβλέψω, καὶ καταμάθω μου, τὴν γύμνωσιν ἣν ἐσχον, ἐκ παραβάσεως.

Εκ γῆς ἐπλάσθην χειρὶ Θεοῦ, αὐτίς δ' ἐπιστρέφειν πρὸς τὴν γῆν, ἐγὼ ὁ ἄθλιος ἤκουσα· τίς ἐμέ μὴ κλαύσῃ, τὸν ἀπωσθέντα Θεοῦ, καὶ τῆς Ἐδέμ τὸν ἄδην ἀνταλαξάμενον;

Θεοτοκίον.

Νυμφῶνα δόξης σε μυστικόν, πάν

τες καταγγέλλομεν πιστοί, Θεοκυήτορ πανάμωμε· ὄθεν δυσωπῶ σε Ἀγνή πεσόντα με, νυμφῶνος Παραδείσου, οἰκεῖον ποιήσον.

Καταβασία.

Τῷ θεῷ φέγγει σου ἀγαθὲ, τὰς
 » τῶν ἐρριζόντων σοι ψυχὰς, πό-
 » θῳ καταύγασον δέομαι, σὲ εἶ-
 » δέναι Λόγε Θεοῦ, τὸν ὄντως
 » Θεόν, ἐκ ζόφου τῶν πταισμά-
 » των ἀνακαλούμενον.

ᾠδὴ ς'. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν

Στολὴν με ἐνέδυσας, θεοῦφαντον Σωτήρ, ἐν τῇ Ἐδέμ ὡς εὐσπλαγχνος· ἐγὼ δέ σου παρεῖδον τὴν ἐντολὴν, πεισθεὶς τῷ ἀλάστορι, καὶ γυμνός καθωράθην ὁ ταλαίπωρος.

Ψυχὴ παναθλία μου, ἐμακρύνθην ἐκ Θεοῦ· διὰ ἀπροσεξίας σου, Παραδείσου ἐστέρησαι τῆς τρυφῆς· Ἀγγέλων κεχώρισαι, εἰς φθορὰν κατηνέχθης, ὦ τοῦ πτώματος!

Ελέησον οἰκτεῖρον, Παντοκράτορ ὁ Θεός, τῶν σῶν χειρῶν τὸ ποίημα· μὴ παρίδης με δέομαι ἀγαθὲ, τὸν ἀποχωρίσαντα, ἐμαυτὸν τῆς χορείας τῶν Ἀγγέλων σου.

Θεοτοκίον.

Μαρία Θεόκλητε, ἡ Κυρία τοῦ παντός, ὡς τετοκυῖα Κύριον, Βασιλέα τῶν ὄλων καὶ λυτρωτὴν, αἰχμάλωτον ὄντα με, Παραδείσου τῆς δόξης ἀνακάλεσαι.

Κατα-

Καταβασία.

Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὕψου-
 » μένην καθορῶν, τῶν πειρασμῶν
 » τῶ κλύδωνι, τῶ εὐδίῳ λιμένι σου
 » προσδραμῶν, βοῶ σοι. Ἀνάγαγε,
 » ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου πολυ-
 » ἔλεε. Κοντάκιον ἤχ. πλ. β'.

Τῆς σοφίης ὁδηγέ, φρονήσεως
 χορηγέ, τῶν ἀφρόνων παιδευτά,
 καὶ πτωχῶν ὑπερασπιστά, στήρι-
 ξον, συνέτισον τὴν καρδίαν μου
 Δέσποτα, σὺ δίδου μοι λόγον, ὁ
 τοῦ Πατρὸς Λόγος· ἰδοὺ γὰρ τὰ
 χεῖλη μου, οὐ μὴ κωλύσω ἐν τῷ
 κράζειν σοι, Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με
 τὸν παραπεσόντα. Ὁ Οἶκος.

Ἐκάθισεν Ἀδάμ τότε, καὶ ἔκλαυ-
 σεν ἀπέναντι τῆς τρυφῆς τοῦ Πα-
 ραδείσου, χερσὶ τύπτων τὰς ὄψεις,
 καὶ ἔλεγεν, Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με
 τὸν παραπετόντα.

Ἰδὼν Ἀδάμ τὸν Ἄγγελον, ὠθή-
 σαντα, καὶ κλείσαντα τὴν τοῦ θείου
 κήπου θύραν, ἀνεστέναξε μέγα,
 καὶ ἔλεγεν, Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με
 τὸν παραπεσόντα.

Παράδεισε πανάρετε, πανάγιε,
 πανόλβιε, ὁ δὲ Ἀδάμ πεφυτευμένος,
 καὶ διὰ τὴν Ἐὖαν κεκλεισμένος,
 ἰκέτευσον Θεὸν διὰ τὸν παραπε-
 σόντα, Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με τὸν
 παραπεσόντα.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρᾳ Κυριακῆ τῆς Τυρινῆς

Ἡ ἀνάμνησις τῆς ἀπὸ τοῦ Παραδεί-
 σου τῆς τρυφῆς ἐξορίας τοῦ Πρωτο-
 πλάστου Ἀδάμ.

Στίχ. Κόσμος γενάρχαις παρασυν-

θρηνησάτω, Βρώσει γλυκεία, συμπασῶν
 πεπτοκόσι.

Ὡδὴ Ζ'. Δροσοβόλον μὲν τὴν Κάμινον.

Ο Δεσπόζων τῶν αἰῶνων πάντων
 Κύριος, ὁ πλάσας με βουλήματι
 σῶ, φθονηθέντα με, τῷ δολίῳ δρά-
 κοντι ποτέ, καὶ σὲ παροργίσαντα
 Σωτῆρ, μὴ ὑπερίδης ὁ Θεός, ἀλλ'
 ἀνακάλεσαί με.

Τὰ τοῦ αἵσχους περικείμενος ἐν-
 δύματα, οἴμοι, ἀντὶ σολῆς φωταυ-
 γοῦς, ἀποκλαίομαι, τὴν ἐμὴν ἀ-
 πώλειαν Σωτῆρ, καὶ πίσει βοῶ
 σοι ἀγαθὲ, Μὴ ὑπερίδης ὁ Θεός,
 ἀλλ' ἀνακάλεσαί με.

Ἐτραυματίσεν ὁ ὄφις ὁ πικρό-
 νηρος, ὄλην μου τὴν ψυχὴν φθο-
 νερώς, Παραδείσου δὲ, τῆς τρυ-
 φῆς ἐξόρισον ποιεῖ ἀλλ' ὦ εὐ-
 συμπάθητε Σωτῆρ, μὴ ὑπερίδης
 ὡς Θεός, ἀλλ' ἀνακάλεσαί με.

Θεοτοκίον.

Τὴν ἰκέσιόν μου δέησιν Πανάμω-
 με, πρόσδεξαι συμπαθείᾳ τῆ σῆ,
 καὶ συγχώρησιν, τῶν πταισμά-
 των δίδου μοι Ἀγνή, ἐν θρή-
 νοις βοῶντι ἐκτενώς, Μὴ ὑπερί-
 δης ἀγαθῆ, ἀλλ' ἀνακάλεσαί με

Καταβασία.

Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον εἰρ-
 » γάσατο, Ἄγγελος τοῖς ὁσίοις
 » παισὶ, τοὺς Χαλδαίους δὲ κατα-
 » φλέγον πρόσαγμα Θεοῦ, τὸν
 » τύραννον ἐπίσειε βοᾶν, Εὐλογη-
 τὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.
 Ὡδὴ Η'.

Ἦδη ἦ. Ἐκ φλογὸς ταῖς ὁσίοις.

Δωρεαῖς πολυτρόποις, πάλαι τιμηκας, τῶν χειρῶν σου τὸ ἔργον, μόνε φιλόφρονε, δράκων δὲ δεινὸς συριγμῶ ἔδελεάσεν, οἶμοι τῶν προσόντων, καλῶν ἀπογυμνώσας.

Ἰνα τί συμβουλίας πικρᾶς ἀκήκοας, καὶ τῆς θείας ἐγένου, ψήφου παρήκοος; οἶμοι ταπεινὴ ψυχῇ, Θεὸν λυπήσασα, ὃν αἰεὶ δοξάζειν, ἐτάχθης σὺν Ἀγγέλοις.

Ερπετῶν καὶ θηρίων, δεσπότης γέγονας, ἔρπετῶ ψυχοφόρω, πῶς προσωμίλησας, σύμβουλον λαβὼν, ὡς εὐθὴ τὸν ἀλάστορα; ὦ τῆς σῆς ἀπάτης, ψυχῇ μου παναυλία! Θεοτοκίον.

Φωτοφόρον σκηρῆν σε, Θεοῦ σαρκώσεως, ἀνυμνοῦμεν Μαρία θεοχαρίτωτε· ὅθεν με δεινῶς, σκοτισθέντα τοῖς πάθεσι, λάμπων, φῶς ἐλέους, ἐλπίς ἀπηλπισμένων.

Αἰνοῦμεν, Ἐὐλογοῦμεν. Καταβασία.

Εκ φλογὸς τοῖς ὁσίοις, δρόσον
 » ἐπήγασας, καὶ δικαίου θυσίαν,
 » ὕδατι ἐφλεξας· ἅπαντα γὰρ ὄρθας,
 » Χριστὲ, μόνῳ τῷ βούλεσθαι,
 » σὲ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς
 » αἰῶνας.

Ἦδη θ'. Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον.

Γλυκὺς εἰς γεῦσιν καρπὸς τῆς γνώσεως, ἐν τῇ Ἐδέμ ἐφάνη μοι, πλησθέντι τῆς βρώσεως, εἰς χο-

λὴν δὲ γέγονε τὸ τέλος αὐτῆς· οἶμοι ψυχῇ ἀθλία! πῶς ἀκρασία σε τῆς τοῦ Παραδείσου ἐστίας, ξένην πεποίηκε.

Θεὲ τῶν ὄλων, ἐλέους Κύριε, εἰς τὴν ἐμὴν ταπεινώσιν, εὐσπλαγχνῶς ἐπίβλεψον, καὶ μὴ πόρρω πέμψης με, τῆς θείας Ἐδέμ, ὅπως βλέπων τὰ κάλλη, ὅθεν ἐκπέπτωκα, σπεύσω πάλιν θρήνοις, προσλαβεῖν ἄπερ ἀπώλεσα.

Θρηνῶ σενάζω, καὶ ἀποδύρομαι, τὰ Χερουβιμ, φλογίνῃ τῇ βομφαίᾳ θεώμενος, τῆς Ἐδέμ τὴν εἰσοδὸν φυλάττειν ταχθὲν, πᾶσι τοῖς παραβάταις, οἶμοι ἀπρόσιτον· εἰ μὴ σὺ ἀκώλυτον Σωτῆρ, ταύτην ποιήσεις μοι Θεοτοκίον.

Ζωῆς ἡ πύλη ἡ ἀδιόδευτος, ἡ νοητὴ Παρθένε Θεοτόκε ἀνύμφευτε, Παραδείσου πύλας μοι κλεισθείσας τὸ πρῖν, ἀνοιξον ταῖς σαῖς πρεσβείαις, ὅπως δοξάζω σε, τὴν μετὰ Θεὸν μου βοηθὸν, καὶ κραταιὰν προσφυγὴν.

Καταβασία.

Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον
 » ὃν οὐ τολμᾷ Ἀγγέλων ἀτενίσαι
 » τὰτάγματα· διὰ σοῦ δὲ πάντα
 » γινε ὠράθη βροτοῖς. Λόγος σε-
 » σαρκωμένος· ὃν μεγαλύνοντες,
 » σὺν ταῖς οὐρανίαις σραταῖς, σὲ
 » μακαρίζομεν.

Ἐξαποσειλ. ἀνασάσιμον, καὶ τὸ παρὸν
 Γυναῖκες ἀκουτίσθητε

Τῆς ἐντολῆς σου Κύριε, παρήκουσα

κουσα ὁ ἄθλιος· καὶ γυμνωθεὶς τῆς σῆς δόξης, αἰσχύνῃς κέπληται οἴμοι, καὶ τῆς τρυφῆς ἐκβληθῆναι, τοῦ Παραδείσου εὐσπλαγγε.

Ἐτερον. Τοῖς Μαθηταῖς.

Απωχισθέντες Κύριε, Παραδείσου τὸ πρῶτον, διὰ τῆς ζύλου βρώσεως, ἀντεισηγάγες πάλιν, διὰ Σταυροῦ καὶ τοῦ πάθους, σοῦ Σωτῆρ καὶ Θεέ μου, δι' οὗ ἡμᾶς ὀχύρωσον, τὴν νησειάν πληρῶσαι, ἀγνωπρεπῶς, καὶ τὴν θείαν ἔγερσιν προσκυνῆσαι, τὸ Πάσχα τὸ σωτήριον, τῆς σὲ τεκούσης πρεσβείαις.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰσῶμ. ς. γ. κ. καὶ ψάλλομεν ἀναγ. ε. καὶ τοῦ Τριωδίου ἰδιόμ. γ. ἤχ. πλ. α.

Οἴμοι ὁ Ἀδάμ, ἐν θρήνῳ κέκραγεν, ὅτι ὄφις καὶ γυνή, θεϊκῆς παρρησίας με ἔξωσαν, καὶ Παραδείσου τῆς τρυφῆς ζύλου βρώσις ἠλλοτριώσεν, οἴμοι, οὐ φέρω λοιπὸν τὸ ὄνειδος· ὁ ποτὲ βασιλεὺς τῶν ἐπιγείων πάντων κτισμάτων Θεοῦ, νῦν αἰχμάλωτος ὤφθη, ὑπὸ μιᾶς ἀθέσμου συμβουλῆς· καὶ ὁ ποτὲ δόξαν ἀθανασίας ἠμφισπένωνος, τῆς νεκρώσεως τὴν δορὰν, ὡς θνητὸς ἐλεεινῶς περιφέρω οἴμοι, τίνα τῶν θρήνων συνεργάτην ποιήσομαι; ἀλλὰ σὺ φιλόανθρωπε, ὁ ἐκ γῆς δημιουργήσας με, εὐσπλαγγιαν φορέσας, τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ, ἀνακάλεσαι καὶ σώσόν με.

Στίχ. Ἐξομολογήσομαί σοι Κύριε.

Τὸ σάδιον τῶν ἀρετῶν ἠνέωχται·

ΤΟΜ. Γ.

οἱ βουλομένοι ἀθλῆσαι, εἰσελευσάμενοι τὸν καλὸν τῆς νησειᾶς ἀγῶνα· οἱ γὰρ νομίμως ἀθλοῦντες, δικαίως φεφάνονται· καὶ ἀναλαβόντες τὴν πανοπλίαν τοῦ Σταυροῦ, τῷ ἐχθρῷ ἀντιμαχησώμεθα· ὡς τεῖχος ἀρρήκτον κατέχοντες τὴν εἰσιν, καὶ ὡς θώρακα τὴν προσευχὴν, καὶ περικεφαλαίαν τὴν ἐλεημοσύνην· ἀντὶ μαχαίρας τὴν νησειάν, ἥτις ἐκτέμνει ἀπὸ καρδίας πᾶσαν κακίαν· ὁ ποιῶν ταῦτα, τὸν ἀληθινὸν κομίζεται σέφανον, παρὰ τοῦ παμβασιλέως Χριστοῦ, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς Κρίσεως.

Στίχ. Ἀνάστηθι Κύριε ὁ Θεός μου ὑψωθήτω... ἤχος πλ. β.

Αδάμ τοῦ Παραδείσου διώκεται, τρυφῆς μεταλαβὼν ὡς παρήκοος. Μωσῆς θεόπτης ἐχρημάτισε, νησειὰ τὰ ὄμματα, τῆς ψυχῆς καθράμενος· διὸ τοῦ Παραδείσου οἰκήτορες γενέσθαι ἐπιποθοῦντες, ἀπαλλαγῶμεν τῆς ἀλυσιπελοῦς τρυφῆς, καὶ Θεὸν καθορᾶν ἐπιέμενοι, μωσαϊκῶς τὴν τετράδα, τῆς δεκάδος νησιεύσωμεν, προσευχῆ καὶ τῇ δεήσει, εἰλικρινῶς προσκαρτεροῦντες· κατευνάσωμεν τῆς ψυχῆς τὰ παθήματα, ἀποσοβήσωμεν τῆς σαρκὸς τὰ οἰδήματα· κοῦφοι πρὸς τὴν ἄνω πορείαν μετίζωμεν, ὅπου αἱ τῶν Ἀγγέλων χοροὶ, ἀσιγήτοις φωναῖς, τὴν ἀδιάρητον ἀγμνοῦσι Τριάδα, καθορᾶν τὸ ἀμήχανον κάλλος, καὶ δεσποτικόν. Ἐκεῖ ἀξιώσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ ζωδοτά, τοὺς ἐπὶ σοί

πεποιθότας, συγχορευσαι ταῖς τῶν Ἀγγέλων στραταῖς, ταῖς τῆς τεκούσης σε Μητρός Χριστέ προσβείαις, καὶ Ἀποστόλων, καὶ τῶν Μαρτύρων, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων.

Δόξα ἤχ ὁ αὐτός.

Εφθασε καιρὸς, ἡ τῶν πνευματικῶν ἀγώνων ἀρχή, ἡ κατὰ τῶν δαιμόνων νίκη, ἡ πάνοπλος ἐγκράτεια, ἡ τῶν Ἀγγέλων εὐπρέπεια, ἡ πρὸς Θεὸν παρρησία· δι' αὐτῆς γὰρ Μωϋσῆς, γέγονε τῷ Κτίσει συνόμιλος, καὶ φωνὴν ἀοράτως, ἐν ταῖς ἀκοαῖς ὑπεδέξατο. Κύριε, δι' αὐτῆς ἀξίωσον καὶ ἡμᾶς, προσκυνῆσαι σου τὰ Πάθη, καὶ τὴν ἁγίαν Ἀνάσασιν, ὡς φιλάνθρωπος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὑπερευλογημένη ὑπάρχεις. Δοξολογία μεγάλη, καὶ ἡ συνήθης λιτὴ ἐν τῷ Νάρθηκι· ἐν ἧ ψάλλομεν τὸ ἐωθινὸν ἰδιόμελον συνάπτομεν δὲ καὶ τὴν πρώτην ὥραν· καὶ ἀναγινώσκονται αἱ Κατηγήσεις τοῦ Ὁσίου Θεοδώρου τοῦ Στοδίτου, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν Τυπικά. ἐκ τῶν Μακαριστ. τοῦ ἤχου, δ'. Καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Τριωδίου ὡδὴ, ς'. Προκείμε. ἤχος, πλ. δ'. Βύξασθε καὶ ἀπόδοτε Κυρίῳ τῷ θεῷ ἡμῶν. Στίχ. Γνωστός, ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ὁ Θεός.

Πρὸς Ῥωμαίους Ἐπιστολῆς.

Αδελφοί, νῦν ἐγγύτερον ἡμῶν ἡ σωτηρία, ἡ ὅτε ἐπιστεύσαμεν. Ἡ νῦν προέκοψεν, ἡ δὲ ἡμέρα ἡγγι-

κεν. Ἀποθώμεθα οὖν τὰ ἔργα τοῦ σκότους, καὶ ἐνδυσώμεθα τὰ ὅπλα τοῦ φωτός. Ὡς ἐν ἡμέρᾳ εὐσχημόνως περιπατήσωμεν, μὴ κώμοις καὶ μέθαις, μὴ κοίταις καὶ ἀσελγείαις, μὴ ἐριδί καὶ ζήλῳ· ἀλλ' ἐνδύσασθε τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ τῆς σαρκὸς πρόνοιαν μὴ ποιήσθε εἰς ἐπιθυμίας. Τὸν δὲ ἀσθενούντα τῇ πίστει, προσλαμβάνετε, μὴ εἰς διακρίσεις διαλογισμῶν. Ὅς μὲν πιστεύει φαγεῖν πάντα, ὁ δὲ ἀσθενῶν λάχανα ἐσθίει. Ὁ ἐσθίων, τὸν μὴ ἐσθίοντα μὴ ἐξουθενεῖτω, καὶ ὁ μὴ ἐσθίων, τὸν ἐσθίοντα μὴ κρινέτω· ὁ Θεὸς γὰρ αὐτὸν προσελάβετο· σὺ τίς εἶ ὁ κρίνων ἀλλότριον οἰκέτην; Τῷ ἰδίῳ Κυρίῳ στήκει, ἡ πίπτει· σαθῆσεται δὲ δυνατὸς γὰρ ἐστὶν ὁ Θεὸς στήσαι αὐτόν.

Ἀλληλουῖα, ἤχος, δ'. Ἀγαθὸν τὸ ἐξομολογ. τῷ Κυρίῳ.

Εὐαγγέλιον κατὰ Ματθαῖον.

Εἶπεν ὁ Κύριος, Ἐὰν ἀφήτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν. κ. τ. λ.

Ἡ θεία Λειτουργία τοῦ Χρισοστόμου. Κοινωνικόν. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον ἐκ τῶν οὐρανῶν.

Τῇ Κυριακῇ Ἐσπέρας οὐ στιχολογοῦμεν, ἀλλ' εὐθὺς μετὰ τὸν προομιαικόν, τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, εἰς τὸν τυ-

χόντα

χρησιάζομαι ἰστώμεν δὲ Στίχους, ἔ
καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Κατανυκτικὰ
τῆς Ὁκτωήγου, δ'. καὶ τοῦ Τριωδίου
προσέμ. γ'. ἤχος β'.

Ἄγ. εὐλος μὲν τὸ χαίρει.

Εγκρατεία τὴν σάρκα, ταπεινώ-
σαι πάντας σκουδάσωμεν, τὸ θεῖον
ὑπερβαίνειν ἀτάδιον, τῆς ἀμώμου
νηστείας εὐχαίς, καὶ δάκρυσι,
κύριον ἀντιθέλοντα ἡμᾶς ἐκλήθη-
σώμεν, καὶ λήθην τῆς κακίας παν-
τελῆ ποιήσωμεν, βοῶντες, Ἠμάρ-
τομέν σοι, σῶσον ὡς πάλαι Νε-
πιύτας, Χριστέ Βασιλεῦ, καὶ κοι-
νωνούς ἡμᾶς, οὐρανόυ Βασιλείας
ποιήσον εὐπλάγχε.

Εραυτὸν ἀπελπίζω, ἐνοῶν τὰ
ἔργα μου Κύριε, τὰ πάσης τιμω-
ρίας ἐπάξια· ἰδοὺ γὰρ παραβλέψας,
τὰ σκεπτά σου Σῶτερ ἐντάλματα,
ἀσώτως μου τὸν βίον ἠνάλωσα
διὸ καθικετεύω, μετανοίας ὄμβροισι
με καθάρας, νηστεία καὶ δεήσει,
ὡς μόνος ἐλεήμων ἐκλάμπρονον,
καὶ μὴ βδελύξῃ με εὐεργέτα τῶν
ἀπίντων, καὶ ὑπεράγαθε.

Ἐπειρον τοῦ Κυρίου Θεοδώρου. ἤχος, β'.

Τῶν ὑπὲρ νοῦν δωρεῶν.

Τὸν τῆς νηστείας καιρὸν, φαιδρῶς
ἀπαρξώμεθα, πρὸς ἀγῶνας πνευ-
ματικούς· ἑαυτοὺς ὑποβάλλοντες,
ἀγνίσωμεν τὴν ψυχὴν, τὴν σάρκα
καθάρωμεν· νηστεύσωμεν ὡσπερ
ἐν τοῖς βρώμασιν, ἐκ παντὸς πά-
θους, τὰς ἀρετὰς τρυφῶντες τοῦ
Πνεύματος· ἐν αἷς διατελοῦντες
κόη, ἀξιοθείημεν πάντες, κατι-

δεῖν τὸ πάνσεπτον Πάθος Χριστοῦ
τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸ ἅγιον Πάσχα,
πνευματικῶς ἐναγαλλωμένοι.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'. Δόξα, καὶ νῦν.
Θεοτοκίον.

Ἐξοδος μετὰ τοῦ θυμιατοῦ. Φῶς ἰ-
λαρόν.

Προκείμενον. ἤχος. πλ. δ'.

Μὴ ἀποσρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου
ἀπὸ τοῦ παιδός σου, ὅτι θλίβομαι,
ταχὺ ἐπάκουσόν μου· πρόσχες τῇ
ψυχῇ μου, καὶ λύτρωσαι αὐτήν.

Στίχ. Ἡ σωτηρία σου ὁ Θεὸς ἀντι-
λάβοιτό μοι. Μὴ ἀποσρέψῃς.

Στίχ. Ἰδέτωσαν πτωχοὶ, καὶ εὐ-
φρανθήτωσαν. Καὶ πάλιν. Μὴ ἀποσρέ-
ψῃς. Ἡ Ἐκτενής· τὸ, Καταξίωσον, με-
τάν., γ'. αἱ Αἰτήσεις παρὰ τοῦ ἱε-
ρέως. Καὶ μετὰ τὴν Ἐκφώνησιν, τὸ
παρὸν ἰδιόμ., ἤχος, δ'.

Ελαμψεν ἡ χάρις σου Κύριε· ἔ-
λαμψεν ὁ φωτισμὸς τῶν ψυχῶν
ἡμῶν· ἰδοὺ καιρὸς εὐπρόσδεκτος,
ἰδοὺ καιρὸς μετανοίας· ἀποθώμε-
θα τὰ ἔργα τοῦ σκότους, καὶ ἐν-
δυσώμεθα τὰ ὄπλα τοῦ φωτός, ὁ
πῶς διαπλεύσαντες τὸ τῆς νηστεί-
ας μέγα πέλαγος, εἰς τὴν τρη-
μερον Ἀνάστασιν κατανήσωμεν,
τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν
Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ σώζοντος τὰς
ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. πρὸς σὲ ἦρα τοὺς ὀφθαλμ.
καὶ πάλιν τὸ αὐτό. Ἐἶτα.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε ἐλέησον
ἡμᾶς.

Μαρτυρικόν.

Ο ἐνδοξαζόμενος, ἐν ταῖς μνεσίς τῶν ἀγίων σου Χριστέ ὁ Θεός, ὑπ' αὐτῶν δυσωπούμενος, κατάπεμψον ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ω; γενναῖον ἐν βιάρτυσιν.

Τῶν Ἀγγέλων αἱ τάξεις σε, Θεομήτορ δοξάζουσι· τὸν Θεὸν γὰρ πάναγνε ἀπεκύησας, τὸν σὺν Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι, αἰεὶ συνυπάρχοντα, καὶ Ἀγγέλων στρατιάς, ἐκ μὴ ὄντος βουλήματι, ὑποστήσαντα· ὃν ἰκέτευε σῶσαι καὶ φωτίσαι, τὰς ψυχὰς τῶν ὀρθοδόξων, σὲ ἀνυμνούντων πανάχαρante.

Νῦν ἀπολύεις, τὸ τρισάγιον· καὶ τὰ ἐξῆς Τροπάρ. ἤχ. β'.

Θεοτόκε Παρθένε, χαίρε κεχαριτωμένη Μαρία, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ· εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξί, καὶ εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου, ὅτι Σωτῆρα ἔτεκες τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μετάνοιαν μίαν.

Βαπτιστὰ τοῦ Χριστοῦ, πάντων ἡμῶν μνήσθητι, ἵνα ῥυσθῶμεν τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν· σοὶ γὰρ ἐδόθη χάρις πρεσβεύειν ὑπὲρ ἡμῶν.

Μετάνοιαν μίαν. Δόξα.

Ἰκετεύσατε ὑπὲρ ἡμῶν, ἅγιοι Ἀπόστολοι, καὶ ἅγιοι πάντες, ἵνα ῥυσθῶμεν κινδύνων καὶ θλίψεων

ἡμᾶς γὰρ θερμούς προστάτας, πρὸς τὸν Σωτῆρα κεκτήμεθα.

Καὶ τὸ πρὸν λέγεται χωρὶς μετανοίας, καὶ μέλους.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Υπὸ τὴν σὴν εὐσπλαγχίαν, καταφεύγομεν Θεοτόκε, τὰς ἡμῶν ἰκασίας, μὴ παρίδῃς ἐν περιστάσει· ἀλλ' ἐκ κινδύνων λύτρωσαι ἡμᾶς, μόνη Ἀγνή, μόνη εὐλογημένη.

Τὸ, Κύριε ἐλέησον, μ'. πραεῖα φωνῆ, καὶ μετὰ ἰσότητος πάντες Ἐλεφανεῖ ὁ Ἰερεὺς, Ὁ ὦν εὐλογητὸς Χριστός.

Καὶ εὐθὺς ἡ εὐχή.

Επουράνιε Βασιλεῦ, τοὺς πιστοὺς Βασιλεῖς ἡμῶν στερέωσον, τὴν Πίστιν στήριξον τὰ Ἔθνη πράνον· τὸν Κόσμον εἰρήνευσον· τὴν ἁγίαν Μοῆνὴν ταύτην καλῶς διαφύλαξον· τοὺς προαπελθόντας Πατέρας καὶ ἀδελφοὺς ἡμῶν ἐν σκηναῖς Δικαίων τάξον καὶ ἡμᾶς ἐν μετανοίᾳ καὶ ἐξομολογήσει παράλαβε, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόνηθρωπος.

Καὶ τὴν εὐχὴν τοῦ ὁσίου Ἐφραίμ. Κύριε καὶ Δέσπ. τῆς ζωῆς μου . . . καὶ Ἀπόλυσις.

Οὕτω καθ' ἐκάστην Κυριακὴν ποιούμεν ἕως τῆς ἐ. κυριακῆς τῆς Τεσσαρακοστῆς.

Ἐὰν δὲ τελευτήσῃ ἀδελφός ἐν τῷ μέσῳ τῆς Ἐβδομάδος, παννυχίς οὐ γίνεται τῶν τρίτων αὐτοῦ, ἕως τῆς Παρασκευῆς ἑσπέρας· καὶ τῷ Σαββάτῳ τελεῖται ἡ λειτουργία αὐτοῦ· τὸ δὲ ἐπιὸν Σάββατον, γίνονται τὰ ἑννατα αὐτοῦ, καὶ λαγχάνη, καὶ τε μί. Τὰ εἰς τεσσαρακοστὰ αὐτοῦ γίνονται, δ-
ταν

τεν ὁ ἀριθμὸς τῶν ἡμερῶν αὐτοῦ πληρωθῆ· αἱ δὲ προσφοραὶ καὶ αἱ μνήμαι αὐτοῦ, ἔρχονται ἀπὸ τῆς νέας Κυριακῆς, μέχρι συμπληρώσεως ἡμερῶν, μ΄.

Τῆ Β. τῆς Α΄. Ἑβδομ. εἰς τὸν ὄρθρον σημαίνει καὶ συναγόμεθα πάντες ἐν τῇ Βασιλείᾳ· καὶ ποιῶ ὁ Ἱερεὺς μεταν. πρὸ προστώται, καὶ εἰσελθὼν εἰς τὴν ἑκκλησίαν ἵσταται μετὰ τοῦ θυμιατοῦ ἐνώπιον τῆς Ἁγίας Τραπέζης, καὶ θυμίων σταυροειδῶς, λέγει τὸ, Ἐυλογητὸς ὁ Θεός. ὁ λαὸς τὸ, Ἀμήν· τὸ Τριτάτην ἀνευ μετανοιών. Ὁ πι σοῦ· καὶ μετὰ τὸ, Ἀμήν. Κύριε ἔλεσον, εβ΄. Δεῦτε προσκυνήσωμεν γ΄. τὸ. Ἐτακούσαι σου Κύριος, κχι, Κύριε ἐν τῇ δυνάμει σου. Δόξα, κχι νῦν. Τρισάγιον. Ὅτι σοῦ· Σῶσον Κύριε. Δόξα. Ὁ ὑψωθεὶς. Καὶ νῦν. Πρῶτασία. Ὁ Ἱερεὺς. Ἐλέσον ἡμᾶς ὁ Θεός· καὶ μετὰ τὴν ἐκφώνησιν λέγει. Δόξα τῇ ἀγίᾳ. Ἀμήν. Ὁ ἐξάψαλμος ἀνευ μεταν. Εἶτα τὰ Εἰρηνικά. Μετὰ τὴν ἐκφώνησιν ψάλλεται εἰς τὸν τυρότα ἦχος τὸ, Ἀλληλοῦϊα. Ὁ ἀ. χορὸς, Ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζει τὸ πνευμά μου πρὸς σέ ὁ Θεός, διότι φῶς τὰ προστάγματά σου ἐπὶ τῆς γῆς. Ἀλληλοῦϊα, γ΄. Ὁ β΄. Δικαιοσύνην μάθετε οἱ ἐνοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς. Ἀλληλ. γ΄. Ὁ ἀ. Ζῆλος λήφεται λαὸν ἀπαίδευτον, καὶ νῦν πῦρ τοῖς ὑπεναντίους ἔδεται. Ἀλληλοῦϊα, γ΄. Ὁ β΄. Πρόσθετε αὐτοῖς· καὶ Κύριε, πρόσθετε αὐτοῖς καὶ τοῖς ἰνδοξοῖς τῆς γῆς. Ἀλληλοῦϊα γ΄. Καὶ τὰ Τριδικὰ τοῦ ἤχου, καθ' ἑκάστη μετὰ μέλους. Εἶτα στιχολογοῦμεν ἐν Κάθισμα τοῦ ψαλτηρίου, ποιῶντες μεταν. γ΄. εἰς τὸ, Ἀλληλοῦϊα καθ' ἑκάστον Ἀντίφωνον πάντες ἐξίσου ἐπειτα ψάλλομεν τὸ κατανοκτικὸν κάθισμα μετὰ τοῦ Θεοτ. τοῦ τυρότα ἦχου. Καὶ γίνεται ἀνάγνωσις εἰς τὸν ἄγιον Ἑρραῖμ. Εἶτα στιχολ. τὸ β΄.

Κάθισμα τοῦ ψαλτηρίου καὶ ψάλλομεν τὸ κάθισμα τοῦ Τριωδίου τοῦ Κυρίου Ἰωσήφ, ἦχος, β΄.

Εὐσπλαγχνίας ὑπάρχουσα.

Τῆς νηστείας τῇ θείᾳ ἀπαρχῇ, κατάνυξιν κτηνώμεθα ψυχῆς, ἐκβοῶντες, Δέσποτα Χριστέ, τὴν προσευχὴν ἡμῶν δέξαι, ἐκλεκτὸν ὡς περ θυμίαμα, καὶ βῦσαι δεόμεθα δυσώδους φθορᾶς, καὶ κολάσεως φρικτῆς· ὁ μόνος ὑπάρχων εὐδιάλλακτος.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτ. ὁμοιον.

Εὐσπλαγχνίας ὑπάρχουσα πηγῇ, συμπαθείας ἀξίωσον ἡμᾶς Θεοτόκε, βλέψον εἰς λαὸν τὸν ἁμαρτήσαντα, δεῖξον ὡς αἶψὴ τὴν δυναστείαν σου· εἰς σέ γὰρ ἐλπίζοντες, τὸ, Χαῖρε βοῶμέν σοι, ὡς ποτε ὁ Γαβριηλ, ὁ τῶν Ἀσωμάτων Ἀρχιστράτηγος.

Καὶ πάλιν ἀνάγνωσις εἰς τὸν ἄγιον Ἑρραῖμ. Μετὰ τὴν γ΄. Στιχολογ. κάθισμα τοῦ Κυρίου Θεοδώρου, ἦχος, β΄.

Τὴν ἀρχαντον εἰκόνα σου.

Τὴν πάνσεπτον ἐγκρατεῖαν, ἐναρξώμεθα φαδρῶς, ἀκτίνας ἀπολάμποντες, τῶν ἁγίων ἐντολῶν. Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἀγάπης τὴν λαμπρότητα, προσευχῆς τὴν ἀστραπὴν, ἀγνείας καθαρότητα, εὐανδρείας τὴν ἰσχὺν, ὅπως λαμπροφόροι προφθάσωμεν, εἰς τὴν ἁγίαν καὶ τριήμερον Ἀνάστασιν, τὴν καταλάμπουσαν ἀφθαρσίαν τῶ κόσμου.

Δόξα,

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτ. ἁμοιων.

Τὴν ἀμαχον πρεσβειάν σου, κερταμηένος ἐν δεινοῖς, λυτρούμαι τῶν θλιβόντων με, παρ' ἐλπίδα θανατωστώς, ὁ Μῆτερ Θεοῦ ἡμῶν προφθάνεις γὰρ σὺ πάντοτε, τοῖς αἰτουσί σε πιστώς, τὸν ζόφον ἐκδιώκουσα, τῶν πολλῶν ἀμαρτιῶν ὄθεν εὐχαρίστως βοῶμέν σοι, Δέξαι Δέσποινα, βραχέα χαριστήρια, ἀνθ' ὧν ὑπάρχεις μοι ἐν πᾶσι βοήθεια.

Ἐἵτα ἀνάγνωσις εἰς τὸ Λαυσαϊκόν. Ὁ Ν'. ἡ συνήθης εὐχὴ, ἥ-τοι, Σῶτον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου· μετὰ δὲ τὴν ἐκφώνησιν, εὐθὺς αἰ ψάδι, ἐξ ὧν λέγομεν ὀλικῶς ὅσα ἔχει καὶ ἡ ἡμέρα Τροπάρια εἰς τὸ Τριώδιον. Οἶον, σήμερον ἔχει τὸ Τριώδιον α'. ἡ. καὶ θ'. ὡδὴν, σπυχολογοῦμεν καὶ ἡμεῖς ὅλην τὴν ἡ. καὶ θ'. Ὡδὴν, Ἐκ δὲ τῶν λοιπῶν σπυχολογ. ἐκάστης μόνον τὸν ἐπιεικόμενον στίχον, καὶ τὸν τοῦ τέλους σὺν τῇ δόξῃ, καὶ νῦν αὐτῶν. Οὕτω ποιούμεν καθ' ἐκάστην κυριακὴν τῆς Μ'. (Ἡ Παρκλητικὴ οὐ ψάλλεται, ἀλλὰ μόνον Μηναιον, καὶ Τριώδιον.) Καταβχασίας λέγομεν εἰς τὴν γ'. σ'. ἡ. καὶ θ'. τοὺς εἰρημῶς τοῦ Τριωδίου. Οἷα δὲ ἡμέρα οὐκ ἔχει ἐκ τούτων τὸ Τριώδ. λέγομεν τοῦ Μηναιίου. Βίς τὴν γ'. Ὡδὴν κάθισμα τοῦ Μηναιίου, καὶ ἀνάγνωσις εἰς τὸ Λαυσαϊκόν. Εἰς τὴν σ'. κάθισμα τὸ Μικρυτικὸν τοῦ ἡγίου. Κοντάκ. καὶ οἶκον τοῦ τυχόντος Ἀγίου τοὺς στίχους, καὶ τὸ συναξήριον αὐτοῦ. Τριώδιον τοῦ Κυρίου Ἰωσήφ. Ὡδὴ, α' ἡγ. β'. Δεῦτε λαοί. Ὡδὲ σπυχολογεῖται ἡ α'. Ὡδὴ τῶν θ'. ὡδῶν.

Πῶς τὴν ἐμὴν, νῦν ἀποκλαύσο-

μαι ἐκπτωσιν; ποίαν ἀρχὴν ποιήσομαι, τῆς σωτηρίας μου, ὁ ἀκώτως βιώσας; οἰκτίρμον οἷς περ οἶδας, κρίμασι, σῶσόν με.

Ἰδε καιρὸς, ἴδε ἡμέρα σωτήριος ἡ τῆς νηστείας εἰσόδος, ψυχὴ γρηγόρητον, καὶ παθῶν τὰς εἰσόδους, ἀπόκλεισον Κυρίῳ, ἐνατενίζουσα.

Μόνος ἐγὼ, τῇ ἀμαρτίᾳ δεδούλωμαι μόνος ἐγὼ τοῖς πάθεσι, θύρην ἠνέψξα, εὐδιάλλαχτε Ἄ ὄγε, ἐπίσρεψόν με σῶσον, τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου. Θεοτοκίον.

Ἡ τὴν πηγὴν, τῆς ἀπαθείας κυήσασα, τραυματισθέντα πάθεσι. Κόρη θεράπευσον, καὶ πυρὸς αἰωνίου, ἐξάρπασόν με μόνῃ Θεοχαρίτῳ.

Ἐἕτερον Τριώδιον, τοῦ Κυρίου Θεοδώρου, ἡγος ὁ αὐτός.

Δεῦτε λαοί, σήμερον ὑποδεξώμεθα, τῶν νηστειῶν τὸ χάρισμα, ὡς θεοδώρητον, καιρὸν τῆς μετανοίας, ἐν ταύτῃ τὸν Σωτήρα, ἰλεωσώμεθα.

Εσφθασε νῦν, εἰσῆχται ὁ τῶν ἀγώνων καιρὸς, τὸ τῆς νηστείας ζάδιον, προθύμως ἅπαντες, ἀπαρξώμεθα ταύτης, τὰς ἀρετὰς Κυρίῳ, ὡς δῶρα φέροντες Δόξα.

Μονὰς ἀπλῆ, τρίφωτε ἀρχικωτάτῃ ἐνάς, πανσθενεστάτῃ πάνζωε, Θεὲ καὶ Κύριε, Πατὴρ ὁ παντοκράτωρ,

τωρ, ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Πνεῦμα, ὁσῶς ἐ-
ταῶς σέβοντάς σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ τοῦ Θεοῦ, ἅγιον ὄρος ὑμνή-
σωμεν, Μαρίαν τὴν ἀμίαντον, ἐξ
ἧς ἀνέτειλεν, ὁ τῆς Δικαιοσύνης,
Ἡλῖος τοῖς ἐν σκότει, Χριστὸς ἡ
πάντων ζωῆ. Δόξα σοι ὁ Θεός.

Αρμα πυρός, ἔλαβεν Ἡλίαν τὸν
θαυμασόν, νησεῖα ὀπλισάμενον.
Μωσῆν ἀνέδειξε, θεατὴν τῶν ἀρ-
ρήτων· καὶ ἡμεῖς ταύτην ἐλόντες,
ὀψώμεθα τὸν Χριστόν.

Δόξα σοι ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα σοι.

Βρῶσιν Ἀδὰμ, ἔφαγε, καὶ Παρα-
δείσου αὐτόν, ἡ ἀκρασία ἐξωσεν·
ἡρᾶς δὲ Κύριε, ἡ νησεῖα λαβοῦσα,
ἀξίους μετανοίας, δείξει φιλάν-
θρωπε. Ο Εἰρμός.

Δεῦτε λαοί, ἄσωμεν ἄσμα Χριστῷ
• τῷ Θεῷ, τῷ διελόντι θάλασσαν
• καὶ ὀδηγήσαντι, τὸν λαὸν ὃν ἀνή-
• κε, δουλείας Αἰγυπτίω, ὅτι
• δεδόξασαι.

Ἐν τῇ ζ΄. Ὡδὴ, τὸ μαρτυρικὸν τοῦ ἡ-
χου. Ὡδὴ Η΄. Τὴν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.

Πυρποληθέντα ἡδοναῖς, καὶ ψυ-
χῆς τὸ ὀπτικὸν ἀμαυρωθέντα, τῷ
πυρὶ τοῦ σοῦ φόβου, ἀνακαινίσας
Χριστέ, φωτί με σωτηρίας αὐγα-
σον, ἵνα σε δοξάζω, εἰς πάντας
τοὺς αἰῶνας.

Κόρον μισήσασα παθῶν, ἐσιά-

θητι καλῶν τῇ καρικείᾳ, καὶ ἡδύ-
θητι μᾶλλον, τῇ ἐκ νησεῖας τρο-
φῆ, πικρίας ἡδονῶν ἐκκλίνουσα,
ταπεινῇ ψυχῇ μου, καὶ ζῆθι εἰς
αἰῶνας.

Πεπωρωμένος τὴν ψυχὴν, καὶ
τῇ μίθῃ τῶν παθῶν ἐσκοτισμένος,
οὐδαμῶς ἀτενίζω, πρὸς σὲ τὸν μέ-
νον Θεόν· διό με οἰκτεῖρον καὶ φώ-
τισσον, καὶ τῆς μετανοίας, ὑπάνοι-
ξόν μοι πύλας. Θεοτοκίον.

Ποῦρανῶσασα ἡμῶν, τὴν γεώ-
δη καὶ φαρτὴν Ἀγνῆ οὐσίαν, τῇ
θερμῇ σου πρεσβεῖα, κατευθύν-
θηται ἡμῶν, ἐντεύξεις καὶ δεήσεις
ποίησον, πρὸς τὸν σὸν καὶ πάντων,
Θεὸν καὶ Βασιλέα.

Ἄλλας τὸν πάλαι δροσίπαντα.

Ελαίω ἀλείψαντες, συμπαθείας
ψυχῆς τὴν κεφαλὴν, μὴ βαττολο-
γήσωμεν, τῷ Πατρὶ ἡμῶν τῷ ἐν
τοῖς οὐρανοῖς, προσευχὰς ἀναπέμ-
ποντες, εὐλογοῦντες, καὶ ὑπερυ-
ψοῦντες, αὐτόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον
Πνεῦμα.

Αἰδίον ἀναρχον, τὸν Πατέρα ὑ-
μνήσωμεν πῖσοι, Υἱὸν δὲ συνἀναρ-
χον, καὶ Πνεῦμα συνεχλάμψαν ἐκ
Πατρὸς, ὁμοούσια πρόσωπα, μίς
ὄντα, τῆς παντοδυναμίου, ἀρχῆς
καὶ ἐξουσίας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μαρία θεόκλητε, ἁσθήριον ὄν-
τως τῶν πῖσῶν· ἐκ σοῦ γὰρ ἡ ἄ-
φροσύνη

φεις, ποροχέεται τοῖς πᾶσι δα-
φιλῶς, τὸν Υἱὸν σου καὶ Κύριον,
μὴ ἑλλείπης, εὐμένιζομένη ὑπὲρ
τῶν σέ ὑμνούντων.

Δίξα σοι ὁ Θεός...

Νηστεύσας ὁ Κύριος, τεσσαράκον-
τα μέτρον ἡμερῶν, τὰς νῦν ἀφιέ-
ρωσε, καὶ ἡγιασεν ἡμέρας ἀδελφοί,
ἐν αἷς φθάσαντες κράζομεν, Εὐ-
λογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε Χριστὸν
εἰς τοὺς αἰῶνας. Ὁ Εἰρμός

Τὸν πάλαι ἐροῦσάντα, τῶν
» Ἑβραίων τοὺς παῖδας ἐν φλογί.
» καὶ φλέξαντα Κύριον, τοὺς Χαλ-
» δαίους παραδόξως ἐν αὐτῇ, ἀνω-
» μνήσωμεν λέγοντες, Εὐλογεῖτε,
» καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας...

Στιχολογεῖται καὶ ἡ Τιμιωτέρα.
Ἦδὴ Θ'. Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν λόγον.

Η τῆς νηστείας ἡμέρα, ἀποχὴ
ἀμαρτίας, γενέσθω σοι ψυχή, καὶ
πρὸς Θεὸν νεύσις ὁμοῦ καὶ οἰκεί-
ωσις, ὅπως φύγῃς κηκίας τὰ βά-
ραθρα, καὶ μόνας τὰς ὁδοὺς, τὰς
φερούσας ποθήσης, πρὸς τὴν ἐκεῖ
κατάπαυσιν.

Καὶ λογισμοῖς ὀλισθήσας, καὶ
σαρκὶ πλημμελήσας, ὀδύρομαι
καὶ σὲνω καὶ βῶν, Σῶσόν με Κύ-
ριε, σῶσόν με, ἀνεξίκαχε, μόνε,
καὶ μὴ καταδικάσης με εἰς πῦρ,
τῆς γέεννης ἐκείνης, τὸν καταδί-
κης ἄξιον.

Τὸν φωτεινὸν τῆς νηστείας, ἐνδυ-

θέντες χιτῶνα, κρατᾶλης σκοτει-
νὸν καὶ δυσαχθές, ἀποδυσώμεθα
ἐνδυμα, καὶ φαιδροὶ γεγονότες,
ταῖς θείαις ἀρεταῖς τὰ φωταυγῇ,
τοῦ Σωτῆρος ἐν πίστει, ὀφόμεθα
παθήματα. Θεοτόκιον.

Εξασθενήσασαν πάσαις, προσβο-
λαῖς τῶν κακίστων, δαιμόνων τὴν
ἀθλίαν μου ψυχὴν, ἴαται ἄχραντε
Δέσποινα, ἱατρὸν τετοκεῖα. Χρι-
στὸν τὴν ἀπολύτρωσιν ἡμῶν, τῶν
εἰδότην σε Κόρην, Παρθένον ἀδι-
άφθορον.

Ἄλλος. Τὴν ὑπερφῶς σαρκί

Νῦν ἐπέστη ὁ καιρὸς, τῶν ἀγίων
νηστειῶν, ἐναρξώμεθα ταύτης, ἐν
καλαῖς ἀναστροφαῖς· εἰς κρίσεις γὰρ
καὶ μάχας, μὴ νηστεύετε φησὶν.

Εν τῷ Ὄρει τῷ Χωρῆθ, τῇ νη-
στεία καθαρθεῖς, εἶδε Θεὸν Ἠλίας·
καθαρθώμεν καὶ ἡμεῖς, νηστεία
τὴν καρδίαν, καὶ ὀφόμεθα Χριστὸν.

Δίξα.

Μίαν φύσιν προσκυνῶ, τρία πρό-
σωπα ὑμῶν, ἓνα Θεὸν τῶν ὅλων,
τὸν Πατέρα καὶ Υἱὸν, καὶ τὸ ἁ-
γιον Πνεῦμα, τὴν αἰδίου ἀρχὴν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Η Ἄγνη παιδοποιεῖς, ἡ Παρ-
θένος γαλουχεῖς, πῶς ἐν ταυτῷ
τά δύο, παρθενεύεις τίχτουςα·
Θεός ἐστιν ὁ δράσας, μὴ ἐκζητεῖ
μοι τὸ πῶς. Ὁ Εἰρμός.

Τὴν ὑπερφῶς σαρκί, συλλαβοῦ-

σαν

» σην ἐν γαστρὶ τὸν ἐκ Πατρὸς
 » ἀχρόνως, προεκλάμφαντα Λό-
 » γον, ἐν ὕμνοις ἀσπγήτοις, με-
 » γαλύνωμεν πιστοί. Εἶτα τὸ.

Αξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς, μακαρί-
 ζειν σε τὴν Θεοτόκον, τὴν ἀειμα-
 χάρισον, καὶ παναμώμητον, καὶ
 μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Τὴν τιμι-
 ωτέραν τῶν Χερουβιμ, καὶ ἐνδο-
 ξοτέραν, ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφίμ,
 τὴν ἀδιαφθόρως Θεὸν Λόγον τε-
 κοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον, σε
 μεγαλύνομεν.

Τὸ Φωταγωγικὸν τοῦ ἤχου τὸ, Λι-
 νεῖτε τὸν Κύριον ἐκ τῶν οὐρανῶν, Σοὶ
 πρέπει... Καὶ τὰ λοιπὰ, ποιοῦντες
 καὶ γ'. μετανόιας. Μετὰ τὴν ἐκ-
 φώνησιν τοῦ ἱερέως τὸ Ἰδιόμελον
 καὶ τὸ μυστηρ. μετὰ τῶν συνήθως εἰ-
 ρων. Ἐ-επλήσθημεν τὸ πρῶτον... Καὶ
 ἐσω ἐλαμπρότης ἤχ. πλ. α'

Ελήλυθεν ἡ νηστεία, ἡ μήτηρ
 τῆς σωροσύνης, ἡ κατήγορος τῆς
 ἀμαρτίας, καὶ συνήγορος τῆς με-
 τανοίας, καὶ πολιτεία τῶν Ἀγγέ-
 λων, καὶ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων
 οἱ πιστοὶ ἀνακράζωμεν, Ὁ Θεὸς
 ἐλέησον ἡμᾶς. Δίς.

Μαρτυρικόν.

Εὐλογημένος ὁ Στρατὸς, τοῦ
 Βασιλέως τῶν οὐρανῶν· εἰ γὰρ
 καὶ γηγενεῖς ὑπῆρχον οἱ Ἀθλοφό-
 ροι, ἀλλὰ ἀγγελικὴν ἀξίαν ἔσπευ-
 ὸν φθάσαι, τῶν σωμάτων κατα-
 ρονησαντες, καὶ διὰ τῶν παθημά-
 των, τῆς τῶν Ἀσωμάτων ἀξιο-
 θέτης τιμῆς· εὐχαῖς αὐτῶν Κύριε,
 σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν τοῦ Θεοῦ Μητέρα καὶ Παρ-
 θένον Ἀγνήν, καὶ τῶν Χερουβιμ ἀ-
 γιωτέραν, ἐν φωναῖς ἀσμάτων μεγα-
 λύνομεν, ὅτι ψυχῇ καὶ σίματι, Θεο-
 τόκον ὀμολογοῦμεν, ὡς κυρίως γεν-
 νήσασαν, Θεὸν σεσαρκωμένον· πρέσ-
 βειε πάντα γε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν
 ἡμῶν. Εἶτα τὸ,

Αγαθὸν τὸ ἐξομολογεῖσθαι τῷ
 Κυρίῳ, καὶ φάλλειν τῷ ὀνοματί
 σου ὕψιστα, τοῦ ἀναγγέλλειν τὸ
 πρῶτὸ τὸ ἐλεός σου, καὶ τὴν ἀλή-
 θειάν σου κατὰ νύκτα.

Τριτάτων μετανόιας γ'. μετὰ δὲ τὸ,
 Ὅτι σοῦ· λεγομεν τὸ παρὸν Ἀπολυ-
 τικίον.

Εν τῷ Ναῶ ἐστῶτες τῆς δόξης
 σου, ἐν οὐρανῷ ἐστάναι νομιζόμεν.
 Θεοτόκε πύλη ἐπουράνιε, ἀνοιξὸν
 ἡμῖν τὴν θύραν τοῦ ἐλεός σου.

Κύριε ἐλέησον, μ'. Δόξα, καὶ νῦν.
 Τὴν τιμιωτέραν, ὁ ἱερεὺς λέγει, Ὁ
 ὦν εὐλογητός... καὶ τὸ, Ἐπουράνιε
 Βασιλεῦ, καὶ ἡμεῖς ἐν τῷ ἰδίῳ λο-
 γισμῷ τὴν εὐχὴν τὸ, Κύριε καὶ Δίς-
 ποτα τῆς ζωῆς μου· μετὰ τῶν συνή-
 θων μετανοιῶν. Ἐν δὲ τῇ β'. μετα-
 νοίᾳ, λέγομεν πάλιν τὴν εὐχὴν ὡσαύ-
 τως. Ἀνιστάντες δὲ, ἀρχόμεθα, δεῦτε
 προσκυνήσωμεν, γ'. συνάπτομεν τὴν
 πρώτην ὥραν. Τὰ ῥήματά μου, καὶ τοὺς
 ἄλλους β'. ψαλμοῦς εἰς φύλλ. 63. τόμ. Α΄.
 Δόξα, καὶ νῦν. Ἀλληλοῦια γ'. καὶ μετα-
 νοίας γ'. Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ πρῶτὸ
 εἰσάκουσον τῆς φωνῆς μου ὁ Βασι-
 λεύς μου, καὶ ὁ Θεός μου.

Στίχ.

Στίχ. α. Τὰ ῥήματά μου ἐνώτισαι.

Τὸ πρῶτ' εἰσάκουσον.

Στίχ. β'. Ὅτι πρὸς σὲ προσεύξαμαι.

Τὸ πρῶτ' εἰσάκουσον.

Δόξα, καὶ νῦν. Τί σε καλέσωμεν.

Εἶτα. Τὰ διαβήματά μου καταύθυνον κατὰ τὸ λόγιόν σου, καὶ μὴ κατακνυριευσάτω μου πᾶσα ἀνομία. (Δίς.) Τὸ πρόσωπόν σου ἐπίφανον ἐπὶ τὸν δούλόν σου, καὶ διδάξόν με τὰ δικαιώματά σου. (Δίς.) Πληρωθήτω τὸ στόμα μου αἰνέσεώς σου Κύριε, ὅπως ὑμνήσω τὴν δόξαν σου, ὅλην τὴν ἡμέραν τὴν μεγαλοπρέπειάν σου. (ἐκ γ'.)

Τρισάχ. καὶ τὸ Θεοτ. Ἰὴν ὑπερένδοξον τοῦ Θεοῦ Μιττέρα κτλ. Κύριε ἐλέησον, μ'. Ὁ ἐν παντὶ καιρῷ. Δόξα, καὶ νῦν. Τὴν τιμιωτέραν. Ἐν ὀνόματι Κυρίου· ὁ Ἰερεὺς. Ὁ Θεὸς οἰκτειρήσαι· τὰς γ'. μεγετανόιας· καὶ τὸ, Κύριε, καὶ ἄσποτα τῆς ζωῆς μου· καὶ ἑτέρας μικρὰς ἰβ'. εἶτα τὴν τελευταίαν, καὶ γίνονται ὄλαι ἰ. Τρισάχ. Κύριε ἐλέησον, ἰβ'. καὶ τὸ, Χριστὲ τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν· καὶ γίνεται ἀπόλυσις. (Τὰς δευτέρας πάσας οὐ στιχολογοῦμεν κάθισμα τοῦ ψαλτηρίου εἰς τὴν α. ὥραν, τὰς δὲ λοιπὰς ἡμέρας στιχολογοῦμεν. Οὗτος ὁ τύπος γίνεται κατὰ πᾶσαν τὴν Μ'. ἐν τῷ Ὁρθρῷ καὶ τῇ α. ὥρᾳ.)

Περίδὲ ὥραν γ'. συναγομέθη ἐν τῇ Ἐκκλ. καὶ ποιῶντες τὰς συνθεῖς μεταν. ἀρχόμεθα τῶν ὥρων, στιχολογοῦντες ἐφ' ἐκάστης ὥρας ἐν κάθισμα τοῦ ψαλτηρίου. (Ἦρα γ'. Βασιλεῦ οὐράνιε. Τρισάχιον. μετανόιας γ'. Κύριε ἐλέησον, ἰβ'. Δόξα, καὶ νῦν. Δεῦτε προσκυνήσωμεν. γ'. Εἰσάκουσον Κύριε· καὶ τοὺς ἄλλους β. ψαλμοὺς, (Φύλ. 65 τόμ. Α'.) Τὸ κάθισμα τοῦ ψαλτηρίου, Μετὰ τὸ, Δόξα καὶ νῦν. Κύριε ὁ τὸ πανάγιόν σου πνεῦμα, γ'. μετὰ τῶν στίχων. Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτικίον. Σὺ εἶ ἡ ἀμπελος· τὸ, Κύριος ὁ Θεὸς εὐλογητός.

Τρισάχιον. Εὐλογητός εἰ Χριστὲ, καὶ τὰ λοιπὰ Κύριε ἐλέησον, μ'. Ὁ ἐν παντὶ καιρῷ. Δόξα, καὶ νῦν. Τὴν τιμιωτέραν. Ἐν ὀνόματι Κυρίου. Ὁ Ἰερεὺς. Ὁ Θεὸς οἰκτειρήσαι· Αἱ συνθεῖς ἰ. μετανόιας. Εἶτα, ἄσποτα Θεὸ Πάτερ Παντοκράτωρ, καὶ εὐθύς τὸ, Δεῦτε προσκυνήσωμεν γ'. Τῆς ς'. ὥρας καὶ οἱ γ'. ψαλμοὶ, ὡς εἰς] Φύλ. 68 τόμ. Α'. τὸ κάθισμα τοῦ ψαλτηρίου, Μετὰ τὸ, Δόξα, καὶ νῦν. Ὁ ἐν ἑκτῇ ἡμέρᾳ τε καὶ ὥρᾳ· μετὰ τῶν στίχων. Δόξα, καὶ νῦν. Ὅτι οὐκ ἔχομεν παρῆρσαι· καὶ φάλλομεν τὸ τροπάριον τῆς Προφητείας, ἤχ. πλ. α.

Κύριε Κύριε, ὃν πάντα φρίσσει καὶ τρέμει, ἀπὸ προσώπου τῆς δυνάμεώς σου, σοὶ προσπίπτομεν ἀθάνατε· σοῦ δεόμεθα ἄγισ· σώσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν, προσβείαις τῶν Ἁγίων σου.

Δόξα, καὶ νῦν.

Προκείμενον ἤχ. δ'. ψαλμὸς, α. Γινώσκει Κύριος ὁδὸν δικαίων.

Στίχ. Μικχαῖριος ἀνὴρ, ὃς οὐκ ἐπορεύθη ἐν βουλή.

Προφητείας Ἡσαίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ορασις, ἣν εἶδεν Ἡσαίας, υἱὸς Ἀμμώ, ἣν εἶδε κατὰ τῆς Ἰουδαίας, καὶ κατὰ Ἱερουσαλήμ, ἐν βασιλείᾳ Ὀζίου, καὶ Ἰωάθαμ, καὶ Ἀχαζ, καὶ Ἐζεκιίου, οἱ ἐβασίλευσαν τῆς Ἰουδαίας. Ἄκουε Οὐρανὲ, καὶ ἐνωτιζοῦ ἡ γῆ, ὅτι Κύριος ἐλάλησεν υἱοὺς ἐγέννησα καὶ ὕψωσα, αὐτοὶ δὲ με ἠθέτησαν. Ἐγὼ βουῶ τὸν κτησάμενον, καὶ ὄνος τὴν φά-

την

την τοῦ Κυρίου αὐτοῦ, Ἰσραὴλ δέ με οὐκ ἔγνων, καὶ ὁ λαὸς μου οὐ συνήκεν. Οὐαὶ ἔθνος ἀμαρτωλὸν, λαὸς πλήρης ἀμαρτιῶν, σπέρμα πονηρὸν, υἱοὶ ἀνομοί! ἔγκατελείκατε τὸν Κύριον, καὶ παρωργίσατε τὸν ἅγιον τοῦ Ἰσραὴλ. Τί ἐτι πληγεῖτε, προσκείμενοι ἀνομίαν; πᾶσα κεφαλὴ εἰς πόνον, καὶ πᾶσα καρδιά εἰς λύπην. Ἀπὸ ποδῶν ἕως κεφαλῆς, οὐκ ἔστιν ἐν αὐτῷ ὀλοκλήρια, οὔτε τραῦμα, οὔτε μώλωψ, οὔτε πληγὴ φλεγμαίνουσα, οὐκ ἔστι μάλαγμα ἐπιθεῖναι, οὔτε ἔλαιον, οὔτε καταδέσμοις. Ἡ γῆ ὑμῶν ἔρημος, αἱ πόλεις ὑμῶν πυρρικόςτοι, τὴν χώραν ὑμῶν ἐνώπιον ὑμῶν ἄλλοτριος κατεσθίουσιν αὐτήν, καὶ ἠρήμωται, κατεστραμμένη ὑπὸ λαῶν ἄλλοτριῶν. Ἐγκαταλειφθήσεται ἡ θυγάτηρ Σιών, ὡς σκηνὴ ἐν ἀμπελῶνι, καὶ ὡς ὄπωροφυλάκιον ἐν σικυηλάτῳ, ὡς πόλις πολιορκουμένη. Καὶ εἰμὴ Κύριος Σαβα὿θ ἔγκατέλιπεν ἡμῖν σπέρμα, ὡς Σόδομα ἂν ἐγενήθημεν, καὶ ὡς Γομόρρα ἂν ὁμοιωθῆμεν. Ἀκούσατε λόγον Κυρίου, ἄρχοντες Σοδόμων· προσέχετε νόμον Θεοῦ, λαὸς Γομόρρας. Τί μοι πλῆθος τῶν θυσιῶν ὑμῶν; λέγει Κύριος· πλήρης εἰμι ὀλοκαυτωμάτων κριῶν, καὶ στέαρ ἄρνων, καὶ αἷμα ταύρων καὶ τράγων οὐ βούλωμαι· οὐδ' ἂν ἐρχῆσθε ὀφθῆναι μοι. τίς γὰρ ἐξεζήτησε ταῦτα ἐκ τῶν χειρῶν ὑμῶν; πατεῖν τὴν αὐλήν μου οὐ προσθήσεθε. Ἐὰν φέρητέ μοι σπειράδιον, μάταιον θυμίαμα, βέλκυμά μοι ἔστι· τὰς νοσηρίας

ὑμῶν, καὶ τὰ σάββατα, καὶ ἡμέραν μεγάλην, οὐκ ἀνέχομαι. Νηστείαν, καὶ ἀργίαν, καὶ τὰς ἐορτὰς ὑμῶν, μισεῖ ἡ ψυχὴ μου· ἐγενήθητέ μοι εἰς πλησμονὴν, οὐκ ἐτι ἀνοίσω τὰς ἀμαρτίας ὑμῶν. Ὅταν τὰς χεῖρας ὑμῶν ἐκτείνητε πρὸς με, ἀποστρέψω τοὺς ὀφθαλμούς μου ἀφ' ὑμῶν, καὶ ἐὰν πληθύνητε τὴν δέσιν, οὐκ εἰσακούσομαι ὑμῶν· αἱ γὰρ χεῖρες ὑμῶν, αἵματος πλήρεις. Λούσασθε, καὶ καθαροὶ γίνεσθε· ἀφέλετε τὰς πονηρίας ὑμῶν ἀπὸ τῶν ψυχῶν ὑμῶν, ἀπέναντι τῶν ὀφθαλμῶν μου, παύσασθε ἀπὸ τῶν πονηριῶν ὑμῶν· μάθετε καλὸν ποιεῖν· ἐκζητήσατε κρίσιν· ῥύσασθε ἀδικούμενον· κρίνατε ὄρφανῶ, καὶ δικαίωσατε χήραν. Καὶ δεῦτε καὶ διαλεχθῶμεν, λέγει Κύριος· καὶ ἐὰν ὦσιν αἱ ἀμαρτίαι ὑμῶν ὡς φοινικῶν, ὡς ριζὸνα λευκανῶ· ἐὰν δὲ ὦσιν ὡς κόκκινόν, ὡς ἔριον λευκανῶ. Καὶ ἐὰν θέλητε, καὶ εἰσακούσητέ μου, τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς φάγεσθε. Ἐὰν δὲ μὴ θέλητε, μὴ δὲ εἰσακούσητέ μου, μάχαιρα ὑμᾶς κατέδετα· τὸ γὰρ στόμα Κυρίου ἐλάλησε ταῦτα.

Προκείμενον. Ψαλμὸς β'.
 Λουεῦσατε τῷ Κυρίῳ ἐν φόβῳ στίχ.
 Ἰνα τί ἐφρούραζαν ἔθνη, καὶ λαοί;

Ἢίτα γίνεται Ἀνάγνωσις εἰς τὸν κλίμακα. Καὶ εὐθὺς. Ταχὺ προκαταλαβέτωσαν. Τρισάκιον, τὰ τροπάρια. Σωτηρίην εἰργάσω, καὶ τὰ λοιπὰ, Κύριε ἐλέησον, μ'. Ὁ ἐν παντὶ καιρῷ. Δόξα, καὶ νῦν. Τὴν τιμιωτέραν καὶ τὰ ἕξ μετὰ τῶν μετανοιών. Καὶ εὐθὺς τὸ, Ἐστὶ, καὶ Κύριε τῶν

τῶν δυνάμεων. (Εἶτα ἀρχόμεθα τῆς Θ'.
 Ὁρας τρισάγιον, καὶ τὰ ἐξῆς μετὰ τῶν
 γ'. αὐτῆς ψαλμῶν, ὡς εἰς Φύλ. 2. τόμ.
 α. τὸ κάθισμα τοῦ ψαλτηρίου. Μετὰ τὸ,
 Δόξα, καὶ νῦν. Ὁ ἐν τῇ ἐνάτῃ ὥρᾳ
 δι' ἡμᾶς. μετὰ τῶν στίχων τὸ, Δόξα,
 καὶ νῦν. Ὁ δι' ἡμᾶς γεννηθεὶς
 καὶ, μὴ δὴ καταδώσῃς ἡμᾶς. Τρισάγιον.
 Βλέπων ὁ Ἀσπὴς, καὶ τὰ λοιπὰ
 τὸ, Κύριε, ἐλέησον μί. Δόξα, καὶ
 νῦν. Τὴν τιμιωτέραν. Ἐν ὀνόματι
 Κυρίου. Ὁ Ἱερεὺς. Δ'. εὐχῶν τῶν ἁγίων
 πατέρων ἡμῶν Κύριε . . . τὰς γ'.
 μεγάλας μετανοίας καὶ τὴν εὐχὴν.
 Δέσποτα Κύριε. Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς
 ἡμῶν ὁ μακροθυμῆσας. εἰ βούλη. Εἰδ'
 οὔ, λέγε τὰ τυπικά. Ἐν τῇ Βασιλείᾳ
 σου μνησθῆτι ἡμῶν Κύριε, ὅταν ἔλ-
 θῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου. (Ὁρχ Φύλ.
 35. τόμ. α.)

Καὶ εἰ μὲν γίνεται Προηγιασμένη,
 Τρισάγιον. Κύριε ἐλέησον, ιβ'. τὸ, Πα-
 ναγία Τριάς τὸ ὁμοούσιον . . . Ἀπό-
 λυσις. Εἰδ' οὔ, τὸ, Δεῦτε προσκυνήσω-
 μεν, γ'. τὸν Προημιακόν, τὰ, Πρὸς Κύ-
 ριον, ποιῦντες ἐν ἐκάστῳ ἀντιφώνῳ
 μετανοίας γ'. εἶτα τὸ, Κύριε ἐκέκραξα
 εἰς τὸν τυχόντα ἦχον. Τῆ β'. τῆς α'.
 Ἐβδομάδος. εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα
 ἰστώμεν στίχ. 5'. καὶ ψάλλ. προσόμοια
 τοῦ Τριωδίου, τοῦ Κυρίου Ἰωσήφ. Ἡ-
 χος, β'. Πάντας ὑπερέβην.

Πᾶσαν ἀμαρτίαν διεπραξάμην.
 πάντας ὑπερέβην τῇ ἀσωτεία· ἐάν
 θελήσω μετανοῆσαι, οὐκ ἔχω δα-
 κρῶν ὀχετούς· ἐάν ῥαθύμως καὶ
 νῦν βιάσω, κολάσει ὑπόδικός εἰμι·
 ἀλλὰ δός μοι διόρθωσιν μόνε ἀγα-
 θεὸς ὁ Θεός, καὶ ἐλέησόν με.

Ομβροὺς μοι παράσχου Χριστέ
 δακρῶν, ἐν τῇ τῆς νηστείας τερ-

πνῆ ἡμέρᾳ, ὅπως πενήθσω καὶ ἀ-
 ποπλυνῶ, τὸν ῥυπον τὸν ἐκ τῶν
 ἡδονῶν, καὶ ἐποφθῶ σοι κεκαθα-
 ρμένος, ἡνίκα Κριτῆς ἐξ οὐρανοῦ,
 μέλλῃς ἐρχεσθαι Κύριε, κρίναι τοὺς
 βροτούς, ὡς Κριτῆς καὶ δίκαιος
 μόνος.

Ἔτερον, τοῦ Κυρίου Θεοδώρου. ἤχ.
 πλ. α. Ὅσιε Πατέρ.

Δεῦτε προθύμως, τὸ στερεὸν ὀ-
 πλον τῆς νηστείας, ἔχοντες ὡς
 θυρεὸν, πᾶσαν μεθοδείαν πλάνης
 τοῦ ἐχθροῦ, ἀποστρέψωμεν πιστοί·
 μὴ θελθῶμεν ταῖς ἡδοναῖς τῶν
 παθῶν, μὴ τὸ πῦρ τῶν πειρασμῶν
 δειλιάσωμεν, δι' ὧν Χριστὸς ὁ φι-
 λάνθρωπος, βραβεῖος τῆς ὑπομο-
 νῆς στεφανώσει ἡμᾶς. Ὅθεν παρ-
 ῥησία προσευχόμενοι, προσπίπτο-
 μεν κραυγάζοντες, αἰτούμενοι εἰ-
 ρήνην, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ
 μέγα ἔλεος.

Καὶ τοῦ Μηνεῖου, γ'. Δόξα, καὶ νῦν.
 Θεοτοκίον Τὸ. Φῶς ἰλαρόν.

Ἐσπέρας Προκείμε. ἤχ. πλ. β'. Ψαλ-
 μός, γ'. τοῦ Κυρίου ἡ σωτηρία, καὶ ἐ-
 πί τὸν λαόν σου ἡ εὐλογία σου.

Στίχ. Κύριε, τί ἐπληθύνθησαν οἱ θλί-
 βοντές με;

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Εν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν
 οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν· Ἡ δὲ γῆ ἦν
 ἀόρατος καὶ ἀκατασκεύαστος, καὶ
 σκότος ἐπάνω τῆς ἀβύσσου· καὶ
 πνεῦμα Θεοῦ ἐπεφέρετο ἐπάνω τοῦ
 ὕδατος. Καὶ εἶπεν ὁ Θεός, Γενη-
 θήτω φῶς· καὶ ἐγένετο φῶς. Καὶ
 εἶδεν ὁ Θεὸς τὸ φῶς, ὅτι καλόν,
 καὶ

καὶ διεχώρισεν ὁ Θεὸς ἀνά μέσον τοῦ φωτός, καὶ ἀνά μέσον τοῦ σκότους. Καὶ ἐκάλεσεν ὁ Θεὸς τὸ φῶς, Ἡμέραν, καὶ τὸ σκότος ἐκάλεσε Νύκτα, καὶ ἐγένετο ἑσπέρα, καὶ ἐγένετο πρωὶ, ἡμέρα μία. Καὶ εἶπεν ὁ Θεός, Γενηθήτω στερέωμα ἐν μέσῳ τοῦ ὕδατος, καὶ ἔστω διαχωρίζον ἀνά μέσον ὕδατος καὶ ὕδατος, καὶ ἐγένετο οὕτω. Καὶ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸ στερέωμα, καὶ διεχώρισεν ὁ Θεὸς ἀνά μέσον τοῦ ὕδατος, τοῦ ἐπάνω τοῦ στερεώματος, καὶ ἀνά μέσον τοῦ ὕδατος, τοῦ ὑποκάτω τοῦ στερεώματος. Καὶ ἐκάλεσεν ὁ Θεὸς τὸ στερέωμα, Οὐρανόν, καὶ εἶδεν ὁ Θεός, ὅτι καλόν, καὶ ἐγένετο ἑσπέρα, καὶ ἐγένετο πρωὶ, ἡμέρα δευτέρα. Καὶ εἶπεν ὁ Θεός, Συναχθήτω τὸ ὕδωρ τὸ ὑποκάτω τοῦ Οὐρανοῦ εἰς συναγωγὴν μίαν, καὶ ὀφθήτω ἡ ξηρά, καὶ ἐγένετο οὕτω καὶ ουνήχθη τὸ ὕδωρ τὸ ὑποκάτω τοῦ Οὐρανοῦ εἰς τὰς συναγωγὰς αὐτῶν, καὶ ὤφθη ἡ ξηρά. Καὶ ἐκάλεσεν ὁ Θεὸς τὴν ξηράν, Γῆν, καὶ τὰ συστήματα τῶν ὑδάτων ἐκάλεσε, Θαλάσσας, καὶ εἶδεν ὁ Θεός, ὅτι καλόν. Καὶ εἶπεν ὁ Θεός, Βλαστησάτω ἡ γῆ βοτάνην χόρτου, σπείρον σπέρμα κατὰ γένος καὶ καθ' ὁμοιότητα, καὶ ζῦλον κάρπιμον ποιοῦν καρπὸν, οὗ τὸ σπέρμα αὐτοῦ ἐν αὐτῷ, κατὰ γένος ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐγένετο οὕτω. Καὶ ἐξήνεγκεν ἡ γῆ βοτάνην χόρτου, σπείρον σπέρμα κατὰ γένος καὶ καθ' ὁμοιότητα, καὶ ζῦλον κάρπιμον ποιοῦν καρπὸν, οὗ τὸ σπέρμα αὐτοῦ ἐν αὐτῷ κατὰ

γένος ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ εἶδεν ὁ Θεός, ὅτι καλόν. Καὶ ἐγένετο ἑσπέρα, καὶ ἐγένετο πρωὶ, ἡμέρα τρίτη.

Προκειμ. ἤχ. πλ. α. Ψαλμός, δ'. Κύριος εἰσακούσεται μου ἐν τῷ κρηγῆναι με πρὸς αὐτόν.

Στίχ. Ἐν τῷ ἐπικλησθῆναι με, εἰστικούσας μου ὁ Θεός.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Παροιμίαι Σολομώντος υἱοῦ Δαβὶδ, ὃς ἐβασίλευσεν ἐν Ἰσραὴλ. Γινῶναι σοφίαν καὶ παιδείαν, καὶ νοῆσαι λόγους φρονήσεως. Δέξασθαι τε στροφὰς λόγων, νοῆσαι τε δικαιοσύνην ἀληθῆ, καὶ κρίμα κατευθύνειν. Ἵνα δῶ ἀκάκοις πανουργίαν, παιδί δὲ νέω αἰσθησίν τε καὶ ἔννοιαν. Ἵων δὲ γὰρ ἀκούσας σοφός, σοφώτερος ἔσται, ὃ δὲ νοήμων κυβέρνησιν κτήσεται, νοήσει τε παραβολὴν καὶ σκοτεινὸν λόγον, ῥήσεις τε σοφῶν καὶ αἰνίγματα. Ἄρχῃ σοφίας φόβος Κυρίου, σύνεσις δὲ ἀγαθὴ πᾶσι τοῖς ποιοῦσιν αὐτήν· εὐσέβεια εἰς Θεόν, φόβος Κυρίου, ἀρχὴ αἰσθήσεως· σοφίαν δὲ καὶ παιδείαν ἀσεβεῖς ἐξουθενήσουσιν. Ἄκουε υἱὲ παιδείαν πατρός σου, καὶ μὴ ἀπόσῃ θεσμούςς μητρός σου. Στέφανον γὰρ χαρίτων δόξῃ σὴ κορυφῇ, καὶ κλοιδόν χρύσειον περὶ σῶ τραχήλῳ. Ἰτὲ, μὴ σε πλανήσωσιν ἀσεβεῖς ἄνδρες, μὴ δὲ βουληθῆς. Ἐὰν παρκαλέσωσί σε, λέγοντες, Ἐλθέ μεθ' ἡμῶν, κοινώησον αἵματος, κρύψωμεν δὲ εἰς γῆν ἄνδρα δικαίον

καίεν ἀδίκως. Καταπίωμεν δὲ αὐτόν, ὡσπερ ἄδης ζῶντα, καὶ ἄρωμεν τὸ μνημόσυνον αὐτοῦ ἀπὸ τῆς γῆς. Τὴν κτήσιν αὐτοῦ τὴν πολυτελῆ καταλαβώμεθα, πλησώμεν δὲ οἴκους ἡμετέρους σκύλων. Τὸν δὲ κληρὸν σου βάλε ἐν μέσῳ ἡμῶν, κοινὸν δὲ βαλάντιον κτησώμεθα πάντες, καὶ μαρσύππιον ἐν γενεθίῳ ἡμῖν. Υἱέ μου, μὴ πορευθῆς ἐν ὁδῷ μετ' αὐτῶν, ἐκκλινον δὲ τὸν πόδα σου ἐκ τῶν τριβῶν αὐτῶν· οἱ γὰρ πόδες αὐτῶν εἰς κακίαν τρέχουσι, καὶ ταχινοὶ εἰσι τοῦ ἐκχεῖν αἷμα. Οὐ γὰρ ἀδίκως ἐκτείνεται δίκτυα πτερωτοῖς. Αὐτοὶ γὰρ οἱ φόνου μετέχοντες, θησαυρίζουσιν ἑαυτοῖς κακὰ· ἡ δὲ καταστροφή ἀνδρῶν παρὰ νόμων κακὴ. Αὐταὶ αἱ ὁδοὶ εἰσι πάντων τῶν συντελούντων τὰ ἀνομα, τῇ γὰρ ἀσεβείᾳ τὴν ἑαυτῶν ψυχὴν ἀφαιροῦνται. Σοφία ἐν ἐξόδοις ὑμνεῖται, ἐν δὲ πλατεῖαις παρρησίαν ἄγει.

Τὸ, Καταξίωσον Κύριε, καὶ μετανοίας, γ'. Εἰς δὲ τὸν στίχον, τὸ ἰδιόμελον. ἤχ. γ'.

Νηστεύσωμεν νηστείαν δεκτὴν, εὐάρεστον τῷ Κυρίῳ, ἀληθῆς νηστεία, ἡ τῶν κακῶν ἀλλοτρίωσις, ἐγκράτεια γλώσσης, θυμοῦ ἀποχή, ἐπιθυμιῶν χωρισμός, καταλαλίς, ψεύδους, καὶ ἐπιπορκίας· ἡ ταύτων ἔνδεια, νηστεία ἐστίν, ἀληθῆς καὶ εὐπρόσδεκτος.

Στίχ. Πρὸς σὲ ἦρα τοὺς ὀφθαλμοὺς μου . . . Καὶ δισσεύομεν αὐτό. Ἔϊτα τὸ Μαρτυρικόν.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς. Μαρτυρικόν.

Μεγάλῃ τῶν Μαρτύρων σου Χριστέ ἡ δύναμις· ἐν μηνύμασι γὰρ κείνται, καὶ πνεύματα διώκουσι, καὶ κατήργησαν ἐχθροὺ τὴν ἐξουσίαν, τῇ πίστει τῆς Τριάδος, ἀγωνισάμενοι ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας.

Δόξ., καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε ἡ προστασία πάντων τῶν δεομένων, εἰς σὲ θαρρούμεν, εἰς σὲ καυχώμεθα, ἐν σοὶ πάσα ἡ ἐλπὶς ἡμῶν ἐστί· πρόσθευε τῷ ἐκ σοῦ τεχθάντι, ὑπὲρ ἀχρείων δούλων σου.

Τὸ, Νῦν ἀπολύεις, τὸ Τρισάγιον, καὶ μεταν. γ'. Ὁ ἱερεὺς, ὅτι σοῦ καὶ μετὰ τὸ, Ἀμάν. Θεοτόκε Παρθένε, καὶ τὰ λοιπὰ (φύλ. 16 τόμ. α.) τὸ Κύριε ἐλέησον, μ'. Δόξ., καὶ νῦν. Τὴν τιμιωτέραν. Ἐν ὀνόματι Κυρίου εὐλόγη. Ὁ ἱερεὺς. Ὁ ὢν εὐλογητός. Ἐπουράνιος Βασιλεῦ, τοὺς πιστοὺς . . . καὶ λέγομεν μυστικῶς, τὸ, Κύριε καὶ Δέσποτα τῆς ζωῆς μου, καὶ ποιῶμεν τὰς γ'. μεγάλας, καὶ τὰς ιβ'. μικρὰς· καὶ πάλιν τὴν εὐχὴν, καὶ μετάνοιαν μίαν· τὸ, Τρισάγιον, καὶ ὁ ἱερεὺς, ὅτι σοῦ τὸ, Κύριε ἐλέησον, ιβ'. καὶ ἡ εὐχὴ.

Παναγία Τριάς, τὸ ὁμοούσιον κράτος, ἡ ἀδιαιρέτος Βασιλεία, ἡ πάντων τῶν ἀγαθῶν αἰτία, εὐδόκησον δὴ καὶ ἐπ' ἐμοὶ τῷ ἁμαρτωλῷ· σῆριξον, συνέτισον τὴν καρδίαν μου, καὶ πᾶσαν περίελέ μου τὴν βεβηλότητα· φώτισόν μου τὴν διάνοιαν, ἵνα διὰ παντὸς δοξάζω, ὑμῶν,

ὕμνῳ, καὶ προσκυνῶ. καὶ λέγω,
εἰς Ἅγιος, εἰς Κύριος Ἰησοῦς Χρι-
στός, εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρὸς.
Ἀμήν. ἐκ γ'. τὸ,

Εἶη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον,
καὶ μεταν. γ' Δόξα καὶ νῦν, Εὐλογη-
σῶ τὸν Κύριον. (Ὁρα φύλ. 76 Τ. Α'.)
ὅταν δὲ ἰστώμεν τράπεζαν, λέγομεν
καὶ τὸ, Ὑψώσω σε ὁ Θεός μου. καὶ
γίνεται Ἀπόλυσις. Ἐξερχόμενοι δὲ ἐν
τῷ Νάρθηκι, ψάλλομεν ὡς συνήθως.
το στιχηρόν τοῦ Αγίου. Δόξα καὶ νῦν
Θεοτοκίον. εἶτα ὑπὸ τοῦ Ἰερῆως αἱ σιν-
νῆεις Εὐχαί, καὶ Ἀπόλυσις. Αὕτη ἡ
Ἀκολουθία γίνεται τοῦ λυχνικοῦ, μὴ
ὡς πρὸς Προηγιασμένης, οὐ γὰρ παρελ-
θόμεν ποιεῖν Προγιασ. μετρί τῆς δ'.
διὰ τὸ νηστεύειν ἐκ παραδόσεως πάσαν
τὴν ἀδελφότητα· οἱ δὲ δυνάμενοι, μισ-
νῆσαν νήστευσι εἰς τῆς Παρασκευῆς.
Ὅταν δὲ γίνεται Προγιασ. ποιεῖ ὁ Ἰε-
ρεὺς ἐν ἐκάστῳ Ἀντιφώνῳ τῆς Στιχο-
λογίας μικρὰν Συναπτήν. Εἰς δὲ τὸ
Κύριε ἐκέκρ. ἰστώμεν στίχ. ι. ἀπὸ τοῦ
Ἐξήγαγε ἐκ φυλακ. εἰς τὸν τυχόντα
ἦγον, καὶ γίνεται εἰσόδος μετὰ κηρῶν
καὶ θυμιατοῦ, τὸ, Φῶς ἰλαρόν. Προκειμ.
καὶ ἡ Γένεσις. εἶτα τὸ, β', Προκειμ.
καὶ ἐν τῷ τελευταίῳ στίχῳ ἐκφωνεῖ ὁ
Διάκ. Κελεύσατε, λαβῶν δὲ ὁ Ἰερῆς
τὸ θυμιατὸν καὶ κηρὸν εἰς τὴν εὐώνυ-
μον αὐτοῦ χεῖρα, ἰσταται κατενώπιον
τῆς Ἁγίας Τραπέζης, καὶ λέγει, Σο-
φία ὀρθή· εἶτα ἐπιστρέφων πρὸς τὸν λαὸν
λέγει, Φῶς Χριστοῦ φαίνει πᾶσι· καὶ ὁ
ψάλτης, Παροίμ. τὸ Ἀνάγν. καὶ μετὰ
τῆς συμπλήρωσιν, λέγει ὁ Ἰερῆς, εἰρή-
νη σοι· καὶ ὁ Διάκ. Σοφία, καὶ εὐθύς
ἰδ, Κατευθυνθήτω, οὕτω καὶ ἐξωθεν
ὁ δομέστικος, μετὰ τῶν Στίχων. στίχ.
α. Κύριε ἐκέκρ. πρὸς σέ, εἰσάκουσόν μου
στίχ. β'. Θεὸς Κύριε φυλακ., γ'. Μὴ
ἐκλίνῃς τὴν καρδίαν μου.

Αὕτη ἡ Ἀκολουθία γίνεται καθ'
ὅλην τὴν Ἁγίαν Μ'. Προηγιασμένης
οὕτως. Εἰσερχόμενοι δὲ ἐν τῇ Τραπέ-
ζῃ, ἔτροφαγοῦμεν κ. τ. λ.

Τῆ β'. τῆς Α' Εβδομάδος εἰς τὸ
Ἀπόδειπνον, (ὡς εἰς τὸ τέλος) μετὰ
τὸ Τρισάγιον, τὸ, Ὁ Θεὸς εἰς τὴν βοή-
θειάν μου πρόσγες, καὶ τὰ λοιπὰ, Ψάλλ-
ομεν τὸν παρόντα μέγαν Κανόνα τοῦ
Ἁγίου Ἀνδρέου Κρήτης, τοῦ Ἱερουσαλυ-
μίτου.

Ποιοῦμεν δὲ καθ' ἐν Τροπάρτιον με-
τανοίας, γ'. λέγοντες Ἐλέησόν με ὁ
Θεός, ἐλέησόν με· ἀνευ τῶν εἰρημῶν.

Ἦδη, α. ἤχ. πλ. β'. Ὁ Εἰρημός.

Βοηθός καὶ σκεπαστής, ἐγένετό
• μοι εἰς σωτηρίαν, οὗτός μου
• Θεός, καὶ δοξάσω αὐτόν, Θεός
• τοῦ Πατρὸς μου, καὶ ὑψώσω αὐ-
• τὸν ἐνδόξως γὰρ δεδόξασαι Δίς.

Πόθεν ἄρξομαι θρηνεῖν, τὰς τοῦ
ἀθλίου μου βίου πράξεις; ποίαν
ἀπαρχὴν ἐπιθήσω Χριστῇ, τῇ νῦν
θρηνησίᾳ; ἀλλ' ὡς εὐσπλαγχνός
μοι δός, παραπτωμάτων ἄρσιν.

Δεῦρο τάλαινα ψυχῇ, σὺν τῇ σαρ-
κί σου τῷ Κτίστῃ πάντων, ἐξομο-
λογοῦ, καὶ ἀπόσχου λοιπὸν, τῆς
πρὶν ἀλογίας, καὶ προσάγαγε Θεῷ,
ἐν μετανοίᾳ δάκρυα.

Τὸν Πρωτόπλαστον Ἀδάμ, τῇ
παραβάσει παραζηλώσας, ἔγων
ἑμαυτὸν, γυμνωθέντα Θεοῦ, καὶ
τῆς αἰδίου, Βασιλείας καὶ τρυφῆς,
διὰ τὰς ἁμαρτίας μου.

Ὁμοί

Ομοιοί τάλαντα ψυχῆ! τί ὁμοιώ-
θης τῇ πρώτῃ Εὐα; εἶδες γὰρ κα-
κῶς, καὶ ἐτρόθης πικρῶς, καὶ ἤ-
ψω τοῦ ξύλου, καὶ ἐγέυσω προ-
πετῶς, τῆς παραλόγου βρώσεως.

Αντι Εὐας αἰσθητῆς, ἡ νοητῆ
μοι κατέστη Εὐα, ὁ ἐν τῇ σαρκί,
ἐμπαθῆς λογισμὸς, δεικνὺς τὰ ἡ-
δέα, καὶ γευόμενος ἀεὶ, τῆς πι-
κρᾶς καταπόσεως.

Επαξίως τῆς Ἐδέμ, προεξεῖρι-
φη ὡς μὴ φυλάξας, μίαν σου Σω-
τῆρ, ἐντολὴν ὁ Ἀδάμ· ἐγὼ δὲ τί
πάθω, ἀθετῶν διαπαντός, τὰ ζωη-
ρά σου λόγια; Δόξα.

Υπερούσιε Τριάς, ἡ ἐν Μονάδι
προσκυνουμένη, ἄρον τὸν κλοιὸν,
ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρὺν, τὸν τῆς ἀ-
μαρτίας, καὶ ὡς εὐσπλαγχνός μοι
δός, δάκρυα κατανύξεως.

Καὶ νῦν. Θεο·οκίον.

Θεοτόκε ἡ ἐλπίς, καὶ προστασία
τῶν σὲ ὑμνούντων, ἄρον τὸν κλοιὸν
ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρὺν, τὸν τῆς ἀ-
μαρτίας, καὶ ὡς Δέσποινα ἀγνή,
μετανοοῦντα δέξαι με.

Ὡδὴ Β'. Ὁ Εἰρμός.

Πρόσεχε, οὐρανὲ καὶ λαλήσω,
καὶ ἀνυμνήσω Χριστὸν, τὸν ἐκ
Παρθένου, σαρκί ἐπιδημήσαντα.
Δίς.

Πρόσεχε, οὐρανὲ καὶ λαλήσω, γῆ
ἐνωτίξου φωνῆς, μετανοίας Θεῶ,
καὶ ἀνυμνούσης αὐτόν.

Πρόσεχε μοι, ὁ Θεὸς ὁ Σωτῆρ
μου, ἰλέω ὀμματί σου, καὶ δέξαι
μου, τὴν θερμὴν ἐξομολόγησιν.

Πμάρτηκα, ὑπὲρ πάντας ἀνθρώ-
πους, μόνος ἡμάρτηκά σοι· ἀλλ'
οἴκτειρον ὡς Θεὸς, Σῶτερ τὸ πῶτη-
μά σου.

Μορφώσας μου, τὴν τῶν παθῶν
ἀμορφίαν, ταῖς φιληρόνοις ὀρμαῖς,
ἐλυμηνάμην τοῦ νοῦ τὴν ὠραίο-
τητα.

Ζάλη με, τῶν κακῶν περιέχει,
εὐσπλαγχνε Κύριε· ἀλλ' ὡς τῷ
Πέτρῳ κἄμοι, τὴν χεῖρα ἔκτεινον.

Εσπίλωσα, τὸν τῆς σαρκός μου
χιτῶνα, καὶ κατεβρῦπόωσα, τὸ κατ'
εἰκόνα Σωτῆρ, καὶ καθ' ὁμοίωσιν.

Ημαύρωσα, τῆς ψυχῆς τὸ ὠραῖον.
ταῖς τῶν παθῶν ἡδοναῖς, καὶ ὄλωσ
ὄλον τὸν νοῦν, γοῦν ἀπετέλεσα.

Διέρρηξα, νῦν τὴν στολὴν μου τὴν
πρώτην, ἣν ἐξυφάνατό μοι, ὁ Πλα-
τουργός ἐξ ἀρχῆς, καὶ ἐνθεν κεί-
μαι γυμνός.

Ενδεδύμαι, διερρήγμενον χιτῶνα,
ὄν ἐξυφάνατό μοι, ὁ ὄφρις τῆ συμ-
βουλή, καὶ καταισχύνομαι.

Τὰ δάκρυα, τὰ τῆς πόρνης Οἰκτίρ-
μων, κἀγὼ προσβάλλομαι. Ἰλά-
σθητί μοι Σωτῆρ τῇ εὐσπλαγχνίᾳ
σου.

Προσέβλεψα, τοῦ φυτοῦ τὸ ὠραῖ-
ον, καὶ ἠπατήθην τὸν νοῦν, καὶ
ἄρτι

ἄρτι κείμαι γυμνός, καὶ κατασχύνομαι.

Ετέτατον, ἐπὶ τὸν νῶτόν μου πάντες, οἱ ἄρχηγοὶ τῶν κακῶν μαχρόνυτον κατ' ἐμοῦ, τὴν ἀνομίαν αὐτῶν. Δόξα.

Ενα σε, ἐν τρισὶ τοῖς προσώποις, Θεὸν ἀπάντων ὑμῶ, τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱόν, καὶ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Αχραντε Θεοτόκε Παρθένα, μόνη Πανύμνητε, ἰκέτευε ἐκτενῶς, εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Ὡδὴ γ'. Ο Βίρμυς.

Επὶ τὴν ἀσαλευτόν Χριστέ, πέτραν τῶν ἐντολῶν σου, τὴν Ἐκκλησίαν σου σερύωσον.

Πῦρ παρὰ Κυρίου ποτέ. Κύριος ἐκπύρεται, τὴν γῆν Σοδόμων, πρὶν κατεφλεξεν.

Εἰς τὸ ὄρος σώζου ψυχὴν, ὡσπερ ὁ Λῶτ ἐκεῖνος, καὶ εἰς Σηγῶν προσασώθητι.

Φεῦγε ἐμπρησθὲν ὡ ψυχὴν, φεῦγε Σοδόμων καυσιν, φεῦγε φθορὰν θείας φλογώσεως.

Ημαρτόν σοι μόνος ἐγὼ, ἡμαρτόν ὑπὲρ πάντας, Χριστέ Σωτήρ μὴ ὑπερίδης με.

Σὺ εἶ ὁ Ποιμὴν ὁ καλός, ζήτησόν με τὸν ἄρνα, καὶ πλανηθέντα μὴ παρίδης με.

Σὺ εἶ ὁ γλυκὺς Ἰησοῦς, σὺ εἶ ὁ

Πλάσους γὰρ μου ἐν σοὶ Σωτήρ δικαιοθῆσομαι.

Εξαμολογοῦμαι σοὶ Σωτήρ, ἡμαρτόν σοι ἀμέτρως ἄλλ' ἄνευ ἄφεσμαι, ὡς εὐσπλαγχνός. Δόξα.

Ω Τριάς Μονὰς ὁ Θεός, σῶσον ἡμᾶς ἐκ πλάνης, καὶ πειρασμῶν καὶ περιστάσεων.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε Θεοδόχε Γαστήρ, χαῖρε Θρόνε Κυρίου, χαῖρε ἡ Μήτηρ τῆς ζωῆς ἡμῶν. Ὡδὴ Δ'. Ο Βίρμυς.

Ακήκωεν ὁ Προφήτης, τὴν δεικνύσιν σου Κύριε καὶ ἐφοβήθη, ὅτι μέλλεις ἐκ Παρθένου: τίχτεσθαι, καὶ ἀνθρώποις δεικνυσθαι, καὶ ἔλεγεν, Ἀκήκωα τὴν ἀκοήν σου καὶ ἐφοβήθη. Δόξα τῇ Δυνάμει σου Κύριε. Δίς.

Τὰ ἔργα σου μὴ παρίδης, τὸ πλάσμα σου μὴ παρόψη Δικαιοκρίτα, εἰ καὶ μόνος ἡμαρτόν ὡς ἄνθρωπος, ὑπὲρ πάντα ἄνθρωπον Φιλάνθρωπε ἀλλ' ἔχεις ὡς Κύριος πάντων τὴν ἔξουσίαν, ἀφιέναι ἁμαρτήματα.

Εγγίσει ψυχὴ τὸ τέλος, ἐγγίσει καὶ οὐ φροντίζει, οὐχ ἐτοίμαζῃ ὁ καιρὸς συντέμνει, διανασθηβὴ ἐγγυὸς ἐπὶ θύραις ὁ Κριτὴς ἐστὶν ὡς ὄναρ, ὡς ἄνθος ὁ χρόνος τοῦ βίου τρέχει, τί μάτην ταρραττόμεθα;

Ανάνησον ὡ ψυχὴν μου, τὰς πράξεις σου ἅς εἰργάσω ἀναλογίῳ σου,

ταύτας ἐπὶ ὄψεσι προσάγαγε, καὶ πολύπονον· καὶ γὰρ ἀνευ πόνων, ἐαγόνας ἐάλαξον δακρύων σου, οὐ πράξεις, οὐ θεωρία, ψυχὴ κατορθωθήσεται Δόξα.

Οὐ γέγονεν ἐν τῷ βίῳ, ἀμάρτημα οὐδὲ πράξις, οὐδὲ κακία, ἦν ἐγὼ Σωτὴρ οὐκ ἐπλημμέλησα, κατὰ νοῦν καὶ λόγον, καὶ προαίρεσιν, καὶ θέσει, καὶ γνώμῃ καὶ πράξει ἐξαμαρτήσας. ὡς ἄλλος οὐδείς κώποτε.

Ἐντεθθεν καὶ κατεκρίθην, ἐντεθθεν κατεδικάσθην ἐγὼ ὁ τάλας, ὑπὸ τῆς οἰκίας συνειδήσεως, ἧς οὐδὲν ἐν Κόσμῳ βιαώτερον. Κριτὰ Λυτρωτά μου καὶ γνώσα, φείσαι καὶ ῥῥσαι, καὶ σώσον με τὸν δειλαιον.

Ἡ κλίμαξ ἦν εἶδε πάλαι, ὁ μέγας ἐν Πατριάρχαις, δεῖγμα ψυχῆ μου, πρακτικῆς ὑπάρχει ἐπιβάσεως, γνωστῆς τυγχάνει ἀναβώσεως· εἰ θέλεις οὖν πράξει, καὶ γνώσει καὶ θεωρίᾳ, βιοῦν ἀνακαινίσθητι.

Τὸν καύσωνα τῆς ἡμέρας, ὑπέμεινε δι' ἔνδειαν ὁ Πατριάρχης, καὶ τὸν παγετὸν τῆς νυκτὸς ἤνεγκε, καθ' ἡμέραν κλέμμαται· ποιούμενος, ποιμαίνων, πυχτεύων, δουλεύων ἵνα τὰς δύο, γυναίκαί· εἰσαγάγηται.

Γυναϊκάς μοι δύο νόει, τὴν πρῶξίν τε καὶ τὴν γυνῶσιν ἐν θεωρίᾳ τὴν μὲν Λεϊαν, πρᾶξιν ὡς πολύτεκνον, τὴν Ῥαχὴλ δὲ, γυνῶσιν ὡς

Ἀμέρισον τῇ Οὐσίᾳ, ἀσύγχυτον τοῖς προσώτοις θεολογῶσε, τὴν Τριαδικὴν μίαν Θεότητα, ὡς ὁμοβασιλειον καὶ σύνθρονον· βοῶ σοι τὸ ἄσμα τὸ μέγα, τὸ ἐν Ὑψίσις τρισσῶς ὑμολογούμενον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Καὶ τίκτεῖς καὶ Παρθενεύεις, καὶ μένεῖς δι' ἀμφοτέρων φύσει Παρθένος· ὁ τεχθεὶς καινίζει νόμους φύσεως, νηδὺς δὲ κῆρι μὴ λοχεύουσα. Θεὸς ὅπου θέλει, νικᾶται φύσεως ἢ τάξεως. ποιεῖ γὰρ ὅσα βούλεται. Ὡδὴ Ε'. Ὁ Εἰρμός.

Ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζοντα φιλάνθρωπε, φώτισσον δέομαι, καὶ ὀδήγησον καμῆ, ἐν τοῖς προσάγμασί σου, καὶ διδάξόν με Σωτήρ, ποιεῖν τὸ θέλημά σου· Δίς.

Ἐν νυκτὶ τὸν βίον μου δεήθῃσθε· αἰεὶ σκότος γὰρ γέγονε, καὶ βαθεῖά μοι ἀχλὺς, ἢ νῦξ τῆς ἀμαρτίας, ἀλλ' ὡς ἡμέρας υἱόν, Σωτὴρ ἀνάδειξόν με.

Τὸν Ῥουδίμ μιμούμενος ὁ τάλας ἐγὼ, ἐπραξα ἀθεσμον, καὶ παράνομον βουλήν, κατὰ Θεοῦ Ὑψίστου, μίανας κοίτην ἐμήν, ὡς τοῦ πατρὸς ἐκείνου.

Ἐξομολογοῦμαι σοι Χριστέ Βασιλεῦ, ἡμαρτον ἡμαρτον, ὡς οὐ τεκνον, τὴν Ῥαχὴλ δὲ, γυνῶσιν ὡς πρὶν τῷ Ἰωσήφ, ἀδελφοὶ πεπρακότες,

κότες, τὸν τῆς ἀγνείας καρπὸν, καὶ τὸν τῆς σωφροσύνης.

Υπὸ τῶν συγγόνων, ἡ δικαία ψυχὴ, δέδοτο πέπρατο, εἰς δουλείαν ὁ γλυκὺς, εἰς τύπον τοῦ Κυρίου· αὐτὴ δὲ ὅλη ψυχὴ, ἐπράθης τοῖς κακοῖς σου.

Ιωσήφ τὸν δίκαιον, καὶ σώφρονα νοῦν, μίμησαι τάλαινα, καὶ ἀδόκιμη ψυχὴ, καὶ μὴ ἀκολασαίνου, ταῖς παραλόγοις ὀρμαῖς, αἰεὶ παρνομοῦσα.

Εἰ καὶ λάκκῳ ὤκησε ποτὲ Ἰωσήφ, Δέσποτα Κύριε, ἀλλ' εἰς τύπον τῆς ταφῆς, καὶ τῆς ἐγέρσεώς σου· ἐγὼ δὲ τί σοὶ ποτε, τοιοῦτον προσενέγκω. Δόξα.

Σε Τριάς δοξαζόμεν τὸν ἕνα Θεόν· Ἄγιος, Ἄγιος, Ἄγιος εἰ ὁ Πατήρ, ὁ Υἱὸς, καὶ τὸ Πνεῦμα, ἀκλή Οὐσία Μονάς, αἰεὶ προσκυνομένη. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εκ σοῦ ἠμφιάσατο τὸ φύραμά μου, ἄφθορε, ἀνανδρε, Μητροπάρθενε θεός, ὁ κτίσας τοὺς αἰῶνας, καὶ ἠγάπησεν ἑαυτῷ, τὴν τῶν ἀνθρώπων ῥάσιν. Ὡδὴ ς'. Ὁ Βίρμος.

Εβόησα ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου, πρὸς τὸν Οἰκτίρμονα Θεόν, καὶ ἐπήκουσέ μου, ἐξ ἄδου κατωτάτου, καὶ ἀνήγαγεν ἐκ φθορῶς τὴν ζωὴν μου. Δίς.

Τὸ δάκρυμα Σωτῆρ τῶν ὀμμάτων μου, καὶ τοὺς ἐκ βλάβους ἑναγμοὺς

καθαρῶς προσφέρω, βρώσης τῆς καρδίας, Ὁ Θεὸς ἡμάρτηκά σοι, ἰλάσθητί μοι.

Εξένευσας ψυχὴ τοῦ Κυρίου σου, ὡσπερ Δαθὰν καὶ Ἀβειρών· ἀλλὰ φεῖσαι κράζον, ἐξ ὅλης τῆς καρδίας, ἵνα μὴ τὸ χάσμα, τῆς γῆς σε συγκαλύψῃ.

Ως δάμαλις ψυχὴ παροικρήσασα, ἐξωμοιώθης τῷ Ἐφραὶμ· ὡς δορκὰς ἐκ βρόχων, ἀνάσσωσον τὸν βίον, πτερωθεῖσα πράξει, καὶ νῶ καὶ θεωρία.

Ἡ χεὶρ ἡμᾶς Μωσέως πικρῶσεται, ψυχὴ πῶς δύναται Θεός, λεπρωθέντα βίον, λευκᾶναι καὶ καθαραῖ, καὶ μὴ ἀπογνῶς σεαυτὴν, κἄν ἐλεπρώθης. Δόξα.

Τριάς εἰμι, ἀπλή ἀδιαιρέτος, διαιρετὴ προσωπικῶς, καὶ Μονὰς ὑπάρχω, τῇ φύσει ἡνωμένη, ὁ Πατήρ φησί, καὶ Υἱὸς, καὶ θεῖον Πνεῦμα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἡ μήτρα σου Θεὸν ἡμῖν ἔτεκε, μεμορφωμένον καθ' ἡμᾶς ἀλλ' ὡς Κτίστην πάντων, δυσώπει Θεοτόκε, ἵνα ταῖς πρεσβείαις, ταῖς σαῖς δικαιωθῶμεν.

Ἔπειτα ψάλλομεν ἀργῶς τὸ πρὸν Κοντάκιον ἡχος πλ. β'.

Ψυχὴ μου, ψυχὴ μου, ἀνάστα τί καθεύδεις; τὸ τέλος ἐγγίζει, καὶ μέλλεις θορυβησθαι ἀνάτηφον οὖν, ἵνα φαίσηται σοι Χριστὸς ὁ Θεός, ὁ πανταχοῦ παρῶν, καὶ τὰ πάντα

πληρῶν. Ὡδὴ Ζ'. Ὁ Εἰρμός.

Ἡμάρτομεν, ἠνομήσαμεν, ἠδι-
 » κήσαμεν ἐνώπιόν σου· οὐδὲ συ-
 » νετηρήσαμεν, οὐδὲ ἐποίησαμεν,
 » καθὼς ἐνετείλω ἡμῖν· ἀλλὰ μὴ
 » παραδώης ἡμᾶς· εἰς τέλος, ὁ
 » τῶν Πατέρων Θεός.

Ἡμάρτηκα, ἐπλημμέλησα, καὶ ἡ
 θέτησα τὴν ἐντολήν σου· ὅτι ἐν
 ἁμαρτίαις προήχθην, καὶ προσέ-
 θηκα τοῖς μῶλωσι τραῦμα ἐμοί,
 ἀλλ' αὐτός με ἐλέησον ὡς εὐσπλαγ-
 χνος, ὁ τῶν Πατέρων Θεός.

Τὰ κρύφια, τῆς καρδίας μου ἐξη-
 γόρευσά σοι τῷ Κριτῇ μου· ἴδε μου
 τὴν ταπεινώσιν, ἴδε καὶ τὴν θλί-
 ψιν μου, καὶ πρόσχες τῇ κρίσει
 μου νῦν, καὶ αὐτός με ἐλέησον ὡς
 εὐσπλαγχνος, ὁ τῶν Πατέρων Θεός.

Σαοὺλ ποτὲ, ὡς ἀπώλεσε, τοῦ
 πατρὸς αὐτοῦ ψυχὴ τὰς ὄνους,
 πάρεργον τὸ βασιλεῖον εὔρε, πρὸς
 ἀνάρρησιν· ἀλλ' ὅρα μὴ λάθης σου
 σωτήν, τὰς κτηνώδεις ὀρέξεις σου,
 προκρίνουσα τῆς Βασιλείας Χρι-
 στοῦ.

Δαβὶδ ποτὲ, ὁ πατρώθεος, εἰ καὶ
 ἤμαρτε διττῶς ψυχὴ μου, βέλει
 μὲν τοξευθεὶς τῆς μοιχείας, τῷ
 δὲ δόρατι, ἀλοῦς τῆς τοῦ φόρου
 ποινῆς· ἀλλ' αὐτὴ τὰ βαρύτερα
 τῶν ἔργων νοσεῖς, ταῖς κατὰ γνώ-
 μην ἄρματι.

Συνήψε μὲν, ὁ Δαβὶδ ποτὲ, ἀνο-
 μήματι τὴν ἀνομίαν φόνω γὰρ τὴν

μοτχεῖν ἐκίρνα, τὴν μετάνοιαν εὐ-
 θὺς παραδείξας διπλὴν· ἀλλ' αὐτὴ
 πονηρότερα εἰργάσω ψυχῇ, μὴ με-
 ταγνοῦσα Θεῷ.

Δαβὶδ ποτὲ, ἀνεσῆλωσε, συγγρα-
 ψάμενος ὡς ἐν εἰκόνι, ὕμνον, δι'
 οὐ τὴν πράξιν ἐλέγχει, ἣν εἰργά-
 σατο, κραυγάζων, Ἐλέησόν με· σοὶ
 γὰρ μόνῳ ἐξῆμαρτον, τῷ πάν-
 των Θεῷ, αὐτός καθάρισόν με.

Δόξα.

Τριάς ἀπλή, ἀδιαίρετε, Ὁμοού-
 σις, Μονὰς Ἁγία, φῶτα καὶ φῶς,
 καὶ ἅγια τρία, καὶ ἐν ἅγιον ὁ-
 μνεῖται Θεός ἡ Τριάς· ἀλλ' ἀνὸ-
 μνησον, δόξασον, ζῶν καὶ ζῶας,
 ψυχὴ τὸν πάντων Θεόν.

Καὶ νῦν. Θεοτ.

Ἦμνουμέν σε, εὐλογοῦμέν σε,
 προσκυνουμέν σε Θεογεννητορ· ὅτι
 τῆς ἀχωρίσου Τριάδος, ἀπεκύη-
 σας τὸν ἕνα Υἱὸν καὶ Θεόν, καὶ
 αὐτὴ προημέφας ἡμῖν, τοῖς ἐν γῆ
 τὰ ἐπουράνια.

Ὡδὴ Θ'. Ὁ Εἰρμός.

Θν Στρατιαί, οὐρανῶν δοξάζου-
 » σι, καὶ φρίττει τὰ Χερουβὶμ, καὶ
 » τὰ Σεραφὶμ, πᾶσα πνοὴ καὶ Κτί-
 » σις, ὕμνεῖτε, εὐλογεῖτε, καὶ
 » ὑπερυψοῦτε εἰς πάντα τοὺς
 » αἰῶνας. Δίς.

Ἡμαρτηκότα, Σωτὴρ ἐλέησον,
 διέγειρόν μου τὸν νοῦν, πρὸς ἐπι-
 σροφήν, δέξαι μετανοοῦντα, σι-
 κτεῖρησον βοῶντα, Ἡμαρτάν σοι,
 σῶσον, ἠνομήσα, ἐλέησόν με.

Θ διφορηλάτης, Ἡλίας ἄρματι
 ταῖς

ταῖς ἀρεταῖς ἐπιβίβς, ὡς εἰς οὐρανόν, ἤγετο ὑπεράνω, ποτέ τῶν ἐπερ εἰῶν τούτου οὖν ψυχὴ μου, τὴν ἀνοδοῦ ἀναλογίζου.

Ο Ἐλισσαῖος, ποτέ δεξάμενος, τὴν μηλωτὴν Ἡλιοῦ, ἔλαβε διπλῆν, χάριν παρὰ Κυρίου· αὐτὴ δὲ ὦ ψυχὴ μου, ταύτης οὐ μετέσχεσ, τῆς χάριτος δι' ἀκρασίαν.

Τοῦ Ἰορδάνου, τὸ ρεῖθρόν πρότερον, τῆ μηλωτῆ Ἡλιοῦ, δι' Ἐλισσαίη, ἔστη ἔνθα καὶ ἔνθα· αὐτὴ δὲ ὦ ψυχὴ μου, ταύτης οὐ μετέσχεσ, τῆς χάριτος δι' ἀκρασίαν.

Η Σωμανίτις, ποτέ τὸν δίκαιον, ἐξένισεν ὦ ψυχὴ, γνώμη ἀγαθῆ· σὺ δὲ οὐκ εἰσώκισω, οὐ ξένον οὐχ ὀδίτην· ὅθεν τοῦ νυμφῶνος, ριφήσῃ ἔξω θρηνηθούσα.

Τοῦ Γιεζῆ, ἐμμήσω τάλαινα, τὴν γνώμην τὴν ῥυπαράν, πάντοτε ψυχὴ οὐ τὴν φιλαργυρίαν, ἀπώθου κτὴν ἐν γῆρει, φεῦγε τῆς γεέννης, τὸ πῦρ ἐκστάσα τῶν κακῶν σου.

Εὐλογοῦμεν Πάτερ, γίδν καὶ Ἁγίον Πνεῦμα.

Αναρχε Πάτερ, γιτὲ συνάναρχε, Παράκλητε Ἄγαθὲ, Πνεῦμα τὸ εὐθές, Λόγε Πνεῦμα ζῶν καὶ κτίζον, Τριάς Μονὰς ἐλέησόν με.

Καὶ οὖν. Θεοτοκίον.

Ως ἐκ βαφῆς, ἀλουργίδος Ἀχραντῆ, ἢ νοητῆ πορφυρίδος, τοῦ Ἐμμαυατῆ, ἔνδον ἐν τῇ γαστρὶ σου, ἢ

σάρξ συνεξυφάνθη· ὅθεν Θεοτάκον, ἐν ἀληθείᾳ σὲ τιμῶμεν.

Ἦδὲ θ'. Ὁ Εἰρμός.

Ασπόρου συλλήψεως, ὁ τόκος ἀνερμήνευτος, Μητρὸς ἀνένδρου, ἀφθορος ἢ κύνσις. Θεοῦ γὰρ ἡ γέννησις, καινοποιεῖ τὰς φύσεις· διὸ σε πᾶσαι αἱ γενεαὶ, ὡς Θεόνυμφον Μητέρα, ὀρθοδόξως μεγαλῶνομεν. Δίς.

Ονοὺς τετραυμάτισται, τὸ σῶμα μεμαλάκισται, νοσεῖ τὸ πνεῦμα, ὁ λόγος ἡσθένησεν, ὁ βίος νεκρῶται, τὸ τέλος ἐπὶ θύραις· διὸ μοι τάλαινα ψυχὴ, τί ποιήσεις ὅταν ἔλθῃ, ὁ Κριτὴς ἀνερευνησάι τά σά;

Μωσέως παρήγαγον, ψυχὴ τὴν κοσμογένεσιν, καὶ ἐξ ἐκεῖνης, πᾶσαν ἐνδιάθετον, γραφὴν ἱστοροῦσάν σοι, δικαίους, καὶ ἀδίκους· ὧν τοὺς δευτέρους ὦ ψυχὴ, ἐμμήσω οὐ τοὺς πρώτους, εἰς Θεὸν ἐξαμαρτήσασα.

Ονόμος ἡσθένησεν, ἀργεῖ τὸ Εὐαγγέλιον, Γραφὴ δὲ πᾶσα, ἐν σοὶ παρημέληται, Προφήται ἠτόνησαν, καὶ πᾶς δικαίου λόγος· αἱ τραυματῖαι σου ὦ ψυχὴ, ἐπληθύνθησαν; οὐκ ὄντος, ἱατροῦ τοῦ ὑγιουντός σε.

Τῆς νέας παράγω σοι, Γραφῆς τὰ ὑποδείγματα, ἐνάγοντά σε, ψυχὴ πρὸς κατάνυξιν. Δικαίους οὖν ζήλωσον, ἀμαρτωλοὺς ἐκτρέπου, καὶ

καὶ ἐξιλίωσαι Χριστὸν, προσευχάσῃς ζωᾶς ζωοποιούσαν, καὶ φωτίζου-
τε καὶ νηστεύεις, καὶ ἀγνεῖα καὶ σεμνότητι. σαν τὰ πέρατα.

Χριστὸς ἐνηθρώπησε, καλέσας εἰς μετάνοιαν, Ἀησάτας καὶ πόρνους· ψυχὴ μετανόησον· ἡ θύρα ἠνέωχται, τῆς Βασιλείας ἤδη, καὶ προαρπάξουσιν αὐτήν, Φαρισαῖοι καὶ Τελῶναι, καὶ μοιχοὶ μεταποιούμενοι

Χριστὸς ἐνηθρώπησε, σαρκὶ προσομιλήσας μοι, καὶ πάντα ὅσα, ὑπάρχει τῆς φύσεως, βουλήσει ἐπλήρωσε, τῆς ἀμαρτίας δίχα, ὑπογραμμὸν σοὶ ὡ ψυχῇ, καὶ εἰκόνα προδεικνύων, τῆς αὐτοῦ συγκαταβάσεως.

Χριστὸς Μάγους ἔσωσε, Ποιμένας συνεχάλεσε, Νηπιῶν δῆμους, ἀπέδειξε Μάρτυρας, πρεσβύτην ἐδόξασε, καὶ γηραλιάν Χήραν ὡς οὐκ ἐζήλωσας ψυχῇ, οὐ τὰς πράξεις, οὐ τὸν βίον ἀλλ' οὐαὶ σοὶ ἐν τῷ κρίνεσθαι.

Νηστεύσας ὁ Κύριος, ἡμέρας τεσσαράκοντα, ἐν τῇ ἐρήμῳ, ὕστερον ἐπεινάσε, δεικνύς τὸ ἀνθρώπινον ψυχῇ μὴ ἀθυμῆσης, ἀν σοὶ προσβάλλῃ ὁ ἐχθρὸς, προσευχῆ τε καὶ νηστείας, ἐκποδῶν ἀποκρουσθήτω σοὶ.

Πατέρα δοξάσωμεν, υἱὸν ὑπερφώσωμεν, τὸ θεῖον Πνεῦμα, πῶς προσκυνήσωμεν, Τριάδα ἀχώρισον, Μονάδα κατ' Οὐσίαν, ὡς φῶς καὶ φῶτα καὶ ζῶν, καὶ

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν Πόλιν σου φύλαττε, Θεογεννήτορ Πάναγνε· ἐν σοὶ γὰρ αὐτῇ, πῶς βασιλεύουσα, ἐν σοὶ καὶ κρατύνεται, καὶ διὰ σοῦ νικῶσα, τροποῦται πάντα πειρασμὸν, καὶ σκυλεύει πολεμίους, καὶ διέπει τὸ ὑπήκοον. Ἄγιο τοῦ Θεοῦ πρέσβ.

Ανδρέα σεβάσμιε, καὶ Πάτερ Ἰρισμακάρισε, Ποιμὴν τῆς Κρήτης, μὴ παύση δεόμενος, ὑπὲρ τῶν σέ ὑμνούντων ἵνα ρυσθῶμεν πάσης ὀργῆς, καὶ θλίψεως καὶ φθορᾶς, καὶ πταισμάτων λυτρωθῶμεν, οἱ τιμῶντές σου τὴν μνήμην ἄξι

Εἶτα ψάλλομεν οἱ δύο Χοροὶ τὸ Ἀσπόρου συλλήψεως, καὶ εὐθὺς τὸ τρισάγιον, καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τῶν Ἀποδείκνων, ὅρα εἰς τὸ τέλος· λέγει δὲ ὁ Περὺς κατὰ τάξιν· α' τὸ Εὐάγ.

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Εἶπεν ὁ Κύριος, Βλέπετε μὴ πλανηθῆτε. Πολλοὶ γὰρ ἐλεύσονται ἐπὶ τῷ ὀνόματι μου.

Τῇ γ'. τῆς Ἐβδομάδος ἐν τῷ Ὁρθρῳ μετὰ τὸν ἐξάψαλλον τὰ Τριάδ. εἰς τὴν ἀ σταχυολογ. Κάθισμ. τῆς Ὀκτωήχου· εἰς δὲ τὴν β'. Κάθισμ. Ἰχ. β'.

Υπερευλογημένη ἡ χάρις, τῆς πανσέπτου νηστείας. Μωϋσῆς γὰρ δι' αὐτῆς ἐδοξάσθη, καὶ νόμον τὸν ἐν γράμματι, ἐν πλαξίν ὑπεδέξατο· τοῦ πυρὸς δυνατώτεροι, Παῖδες νέοι ἀνεδείχθησαν ἐν αὐτῇ οὖν κατασβέσωμεν, τῆς σαρκὸς πάθη
φλο-

φλογίζονται Χριστῷ τῷ Σωτηρὶ
βοῶντες, Ἐπιστροφήν ἡμῖν πάσι
δώρησαι, καὶ ῥύσαι τῆς γενένης.

Δόξα, ἦχος ὁ αὐτός. Εὐσπλαγχνίας.

Μετανοίας ἐφέστηκε καιρὸς, ἐγ-
κρατείας ἐπίδειξαι καρπούς ὡς ψυ-
χή μου βλέπον πρὸς τοὺς πρὶν
μετανοήσαντας, κράζον τῷ Χριστῷ,
Ἥμαρτον σῶσον με, ὡς ἔσωσας
Δέσποτα, Τελώνην στενάξαντα, ἐκ
καρδίας ἀγαθὲ, ὁ μόνος ὑπάρχων
κολυβέος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον ὁμοιον.

Προστασία θερμὴ Χριστιανῶν,
τὸν Υἱόν σου ἰκέτευε ἀεὶ Θεοτόκε,
πάσης πανουργίας καὶ δεινότητος,
ῥύσασθαι ἡμᾶς τοῦ πολομήτορας,
καὶ δοῦναι συγχώρησιν ἡμῖν, ὧν
ἡμάρτομεν διὰ σπλάγχνα οἰκτιρ-
μῶν, ταῖς σαῖς ἱεραῖς Μητρο-
πάρθενε.

Εἰς τὴν γ΄ στιχολογίαν καθίσμα
ἦχος κλ. α΄.

Κύριε, τὴν σωτήριον ἐγκράτειαν
δισημερεύοντες, βοῶμέν σοι, Κατά-
νωξον ἡμῶν τὰς καρδίας τῶν δού-
λων σου, καὶ πρόσδεξαι τὰς ἐν
φόβῳ εὐχὰς ἡμῶν, παρέχων ἡμῖν
εὐδρομον, τὸ τῆς νηστείας στάδιον,
Ὀλασμόν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα τὸ αὐτό,

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον ἦχ. ὁ αὐτός.

Τὸν Συνάναρχον Λόγον.

Η τὸ ἄνθος τὸ θεῖον, ρίζα βλά-
στήσασα, Κιβωτὸ καὶ Λυχνία, καὶ

Στάμνε πάγχρυσε, Ἁγία Τράπεζα
ζωῆς, τὸν ἄρτον φέρουσα, ὡς
Υἱόν σου καὶ Θεόν, ἐκδυσώπησον
αὐτόν, σὺν τῷ Ἁγίῳ Προδρόμῳ,
τοῦ οἰκτειρῆσαι καὶ σῶσαι, τοὺς
Θεοτόκον ὁμολογοῦντάς σε.

Ὁ Ν΄. Οἱ κανόνες, τοῦ Μηναίου κα-
τοῦ Τριμήλου. Ὡδὴ β΄. ἦχ. β΄.

Ὁ Εἰρμός.

Ιδετε ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἶμι, ὁ ἐν
• θαλάσῃ σῶσας, καὶ ἐν ἐρήμῳ
• χορέσας, Ἰσραηλίτην λαόν, καὶ
• τὸ ὕδωρ ἐκ πέτρας πηγᾶσας
• τοῖς βροτοῖς, ἵνα τὸν πάλαι τῆ
• φθορᾶ, πεπτωκότα φορέσας, ἐλ-
• κύσω πρὸς ἑμαυτόν, δι' ἄφατον
• ἔλεος.

Νῆψον γρηγόρησον, στενάξον δά-
κρυσον, διὰ νηστείας, ὄλον τῆς ἁ-
μαρτίας, τὸν φόρτον ψυχῆ ἀπόρ-
ριψον, τῆ θερμῆ μετανοίᾳ, ἀπόφυ-
γε τὸ πῦρ, καὶ διὰ κένθους τῶν πα-
θῶν, τὸν πενήθηρη χιτῶνα διάρρη-
ξον, τὴν στολὴν τὴν θεῖαν λαμ-
βάνουσα.

Ορει προσελθόμεν, ἀρίστων πρά-
ξεων, διὰ νηστείας πάντες, τὰς
χαμαιζήλους λιπόντες, τῶν ἡθε-
νῶν προσβολὰς, καὶ εἰς γνόφον
εἰσδύντες, σειπτῶν θεωριῶν, μόνον
ὀψώμεθα Χριστοῦ, τὸ ἱράσ-
μιον κάλλος, θεούμενοι μυστι-
κῶς, θείας ἀναβάσεσιν.

Οἴμοι! τί γένωμαι, τί διαπρά-
ξωμαι, τὴν ἁμαρτίαν πράττων,
καὶ τὸν Δεσπότην οὐ φρίττων, ὁ
ἀσυγκρίβητος; διὰ τοῦτο πρὸ δι-
πης,

κῆς, κατὰδικός εἰμι· δικαιοκρίτα ἀγαθὲ, ἐπιστρέψας με σῶσον, τὸν ὑπὲρ πάντας βροτούς· σὲ παραπικράναντα. Θεοδοκίον.

• κούσια, ἵνα σώσω τὸν Ἀδάμ, τὸν ἐκ πλάνης πεσόντα, τῇ παραβάσει διὰ τοῦ ὄφραος.

Ἰδὲ ἡ· Τὸν ἐν τῇ βίτῳ Μωσῆ.

Π ἀγεώργητος, γῆ ἢ βλαστήσασα, τὸν τοῦ παντός τροφέα, τὸν ὑπαναίοντα χεῖρα, καὶ εὐδοκία τῇ αὐτοῦ, ἐμπιπλῶντα πᾶν ζῶον, ἰσχυρί Θεϊκῆ, στήριζον ἄρτω ζωτικῶς, παρειμένας καρδίας, τῷ λόρῳ τῶν δυσχερῶν ἡμῶν παραπτώσεων.

Π πνον ἀπάθου ψυχῆ, τῆς δεινῆς ραθυμίας, καὶ προθύμως γρηγόρει, πρὸς τὰς θείας ἐντολάς· ἐγγίξει ὁ Νυμφίος· λαμπαδηφόρος· σπεύσον, αὐτῷ προσυπαντήσαι.

Τραυμακτιζέμεντα δεινῶς, ἡδονῶν τῇ ῥομφαίᾳ, τῇ μοτώσει· Οἰκτιρῶν, τῆς εὐσπλαγγνοῦ σου ῥοπῆς, ἰάτρευσόν με Λόγε, ὅπως σε εὐχαρίστως, δοξάζω εἰς αἰῶνας.

Εἰρμὸς ἄλλος, ἤχ. πλ. ἂ ἴδετε ἴδετε. Δόξα·

Αναρχε ἄκτιστε, ἡ Τρισυπόστατος· μονάς, κυρία βασιλεία τῶν αἰῶνων, σὲ δοξάζει τὸν Πατέρα καὶ Υἱόν, καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, πληθὺς Ἀγγέλων, καὶ πᾶσα φύσας βροτῶν.

Απὸ παθῶν βλαβερῶν, ἀπὸ φθόγου καὶ μίσους, ἀπὸ πάσης κακίας, ἐγκρατεῦσθε ψυχῆ, στίλοις τρεφόμενη, τοῖς τὴν τρυφήν τὴν ἄνω, αὐλῶς προσενοῦσι.

Καὶ νῦν. Θεοδοκίον.

Θεοδοκίον.

Σὲ τὸ πανάρετον κλέος, τοῦ γένους ἡμῶν ὑμνοῦμεν· διὰ σοῦ γὰρ ἐθεώθημεν Παρθένη· καὶ γὰρ ἔτεκες ἡμῖν, τὸν Σωτῆρα καὶ Θεόν, Χριστὸν τὸν λύσαντα, τῆς κατάρας ἡμᾶς.

Θεογεννητορ Ἀγνή, τῆς ψυχῆς μου τὰ ἔλκη, καὶ καρδίας τὰ πάθη, καὶ νοὸς τὰς ἐκτροπὰς, θεράπευσον ὡς μόνη, ἀμαρτωλῶν βοηθός, καὶ πορθουμένων τείχος.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ἄλλος. Τὸν Ποιητὴν τῆς κτίσεως.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν.

Τίς πᾶρ ἀπέσθεσε; τίς φράττει στόματα θηρῶν; νηστεία ἢ τοὺς παιδάς, ἐκ καμίνου βρωσαμένη, καὶ Προφήτην Δαυιδ, ἐκ λείοντων τῆς βορᾶς· ἦν ἀσπασώμεθα, καὶ ἡμεῖς ἀδελφοί. Ὁ Εἰρμός.

Τριάς ἢ Ὁμοούσιος, καὶ Μονάς ἢ ἄκτιστος, καὶ πάντων Θεός, σὲ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Καὶ νῦν. Θεοδοκίον.

Ἰδετε ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἰμι Θεός, ὁ σὰρκα ἐχούσμενος, βασιλεύσει ἐ-

Ἰκετηρίαν ποιήσον, ὑπὲρ τῶν ὑμνοῦντων σε· Πανάχαρτε, φουθήματι πακτοῦ, πειρασμῶν καὶ κινδύνων

Δόξα

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Τροφήν πλουσίου πτύσαντες, δεύ-
τε τῷ Λαζάρῳ συννηστεύσωμεν. ἵ-
να ἡμᾶς θάλψη, τοῦ Ἀβραάμ ὁ
κόλπος.

Δίνουμέν εὐλογοῦμεν. Ὁ Εἰρμός.

Τὸν Ποιητὴν τῆς Κτίσεως, ὃν
» φρίττουσιν Ἄγγελοι, ὑμνεῖτε
» λαοὶ, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας
» τοὺς αἰῶνας

Ὡδὴ Θ'. Τῶν γηγενῶν, τίς ἤκουσε.

Τῶν γηγενῶν, τίς οὕτως ὀλισθή-
σας, Θεὸν παρώργισε ποτέ; τίς
ταῖς ὁρμαῖς τῆς κακίας ἐξηκολού-
θησε, καὶ καταγώγιον ὄφθη τῆς
ἀμαρτίας, ὡσπερ ἐγὼ ὁ τάλας;
ἀλλ' ὁ Θεός, ὁ θελητῆς τοῦ ἐλέους,
σὺ με οἴκτερον.

Θεοειδῶν, Ἄγγέλων αἱ Δυνάμεις,
τὸν εὐδιᾶλλακτον Θεόν, ἐκδυσω-
πήσατε, σῶσαι ψυχὴν, εἰς πέλα-
γος, βιωτικῶν τε ἡδονῶν, καὶ τρι-
κμίας παθῶν χειμαζομένην, καὶ
προσβολᾶς τῶν ἐναντίων, πνευ-
μάτων κινδυνεύουσαν.

Δεῖρο ψυχῆ, πτεροῖς κουφίζομένη,
διὰ νηστείας ἀρετῶν, τῆς χαμαι-
ζήλου κακίας ὑπεξανάστηθι, καὶ
θεωρίας ἐντρύφα, ταῖς φανωτά-
ταις, τροφήν ταῖς προξενούσαις
τῶν ἀρετῶν, Θεοειδῆς γενομένη,
διὰ πίστεως.

Θεοτοκίον.

Τίς ἀκουστάς ποιήσει τὰς αἰνέ-
σαι, σοῦ τῆς τεκούσης ὑπὲρ νοῦν,

τὸν αἰνετὸν καὶ Δεσπότην Ἄγνη
καὶ Κύριον; ὃν ὑπεραἰνοῦσιν, Ἄγ-
γέλων ταξιαρχίαι. Αὐτὸν οὖν ἐκ-
δυσώπει, ὑπὲρ λαοῦ ἡμαρτηκότος,
Παρθένε ἀπειρόγαμε.

Ἄλλος. Ἦσαίτ χόρευε.

Δόξα.

Ομοουσιότητι, ἀνυμνῶ σε, Ἄναρ-
χε Τριάς, σεπτῆ ζωαρχικῆ, ἀτμη-
τε Μονάς. Πατὴρ ὁ ἀγέννητος, καὶ
γεννητὴ, Λόγε καὶ Υἱὲ, Πνεῦμα
τὸ Ἅγιον, ἡμᾶς οἶσον τοὺς ὑ-
μνοῦντάς σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐπὲρ νοῦν ὁ τόκος σου, Θεομη-
τορ ἄνευ ἀνδρός, ἡ σύλληψις ἐν
σοί, καὶ παρθενικῶς, ἡ κήσις γέ-
γονε· καὶ γὰρ Θεός, ἐστὶν ὁ τεχθεὶς,
ὃν μεγαλύνοντες, σὲ Παρθένε μα-
καρίζομεν.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Νηστεία προβάλλοντες, τῷ τῶν
εὐχῶν, ὄρει καὶ ἡμεῖς, καρδίᾳ κα-
θαρᾶ, ἴδωμεν Θεόν, τὰς πλάκας
δεχόμενοι, τῶν ἐντολῶν, ἐνδον ὡς
Μωσῆς, δόξη ἀστράπτοντες, τῷ
προσώπῳ τῆς ἀγάπης αὐτοῦ,

Ὁ Εἰρμός.

Ἦσατα χόρευε, ἡ Παρθένος, ἔσχεν
» ἐν γαστρὶ, καὶ ἔτεκεν Υἱόν, τὸν
» Ἐμμανουήλ, Θεόν τε καὶ Ἄνθρω-
» πον, Ἀνατολὴ ὄνομα αὐτῷ· ὃν
» μεγαλύνοντες, τὴν Παρθένον
» μακαρίζομεν.

Τὸ Φωταγωγικόν, τὸ τοῦ ἤχου.

Εἰς τὸν Στίχ. τὸ ἰδιόμ. Δίς. ἤχ. γ'.

Αρξώμεθα λαοὶ, τῆς ἀμώμου νη-
στείας,

στείας, ἥτις ἐστὶ τῶν ψυχῶν σω-
τηρία· δουλεύσωμεν τῷ Κυρίῳ
ἐν φόβῳ· εὐλογοῦμεν, τὰς κε-
φαλὰς ἀλείφωμεν, καὶ ὕδατι ἐ-
γνείας, τὰ πρόσωπα νιψώμεθα· μὴ
βαττολογήσωμεν ἐν ταῖς προσευ-
χαῖς, ἀλλ' ὡς ἐδιδάχθημεν, οὕτω
βοηθῶμεν, Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς
Οὐρανοῖς, ἄφες ἡμῖν τὰ παρα-
πτώματα ἡμῶν, ὡς Φιλάνθρωπος.

Μακρυτύκον.

Βασιλέων καὶ Τυράννων, τὸν φό-
βον ἀπόσαντο οἱ Χριστοῦ στρα-
τιῶται, καὶ εὐθαρσῶς καὶ ἀνδρείως,
αὐτὸν ὠμολόγησαν, τὸν ἀπάντων
Κύριον, Θεὸν καὶ Βασιλέα ἡμῶν,
καὶ πρεσβεύουσιν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν
ἡμῶν.

Δόξ., καὶ νῦν. Θεο-οκίον.

Θεοτόκε, ἡ προστασία πάντων τῶν
δεομένων, εἰς σέ θαρρόμεν, εἰς σέ
καυχώμεθα, ἐν σοὶ πᾶσα ἡ ἐλπίς ἡ
μῶν ἐστὶ· πρόσθευε τῷ ἐκ σοῦ τε-
χθέντι, ὑπὲρ ἀχρείων δούλων σου.

Εἰς τὴν Τριθέκτιν. Τροπῆρ. τῆς Προ-
φητ. ἤχος, α΄.

Οτι πάροικοί ἐσμεν ἐν τῇ γῆ,
καθὼς πάντες οἱ Πατέρες ἡμῶν,
τὸ βραχὺ τῆς ζωῆς ἡμῶν, ἀνα-
μάρτητον φύλαξον Σωτὴρ ἡμῶν,
καὶ ἐλέησον ἡμᾶς ὡς φιλόανθρωπος.

Προκείμενον ἤχος δ΄. Ψαλμὸς, ε΄.
Πρόσθεε τῇ φωνῇ τῆς δεξιῆς μου.
Στίχ. Γὰ ῥήματά μου ἐνώτισαι
Κύριε.

Προφητείας Ἡσαίου
τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τὰδε λέγει Κύριος, Ἐάν θέλητε,
καὶ εἰσακούσητέ μου, τὰ ἀγαθὰ
τῆς γῆς φάγεσθε. Ἐάν δὲ μὴ θέ-
λητε, μὴ δὲ εἰσακούσητέ μου, μά-
χαιρα ὑμᾶς κατέδετα· τὸ γὰρ σῶ-
μα Κυρίου ἐλάλησε ταῦτα. Πῶς
ἐγένετο πόρνη Πόλις πιστὴ Σιών,
πλήρης κρίσεως; ἐν ἣ δικαιοσύ-
νη ἐκοιμήθη, ἐν αὐτῇ δὲ νῦν φο-
νευταί. Τὸ ἀργύριον ὑμῶν, ἀδό-
κιμον· οἱ κάπηλοί σου μίσγουσι
τὸν οἶνον ὕδατι. Οἱ ἄρχοντές σου
ἀπειθοῦσι, κοινῶν κλεπτῶν, ἀγα-
πῶντες δῶρα, διώκοντες ἀνταπό-
δομα, ὄρφανούς οὐ κρίνοντες, καὶ
κρίσει χηρῶν οὐ προσέχοντες. Διὰ
τοῦτο τὰδε λέγει Κύριος, ὁ δεσ-
πότης Σαβαώθ, ὁ δυνάστης τοῦ
Ἰσραὴλ· Οὐαὶ τοῖς ἰσχύουσιν ἐν
Ἱερουσαλὴμ· οὐ καύσεται γάρ μου
ὁ θυμὸς ἐν τοῖς ὑπεναντίαις, καὶ
κρίσιν ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου ποιήσω.
Καὶ ἐπάξω τὴν χεῖρά μου ἐπὶ σέ,
καὶ πυρώσω σε εἰς καθαρὸν, τοὺς
δὲ ἀπειθοῦντας ἀπολέσω, καὶ ἀ-
φελῶ πάντας ἀνόμους ἀπὸ σοῦ,
καὶ πάντας ὑπερηφάνους ταπει-
νώσω. Καὶ ἐπιστήσω τοὺς κριτὰς
σου, ὡς τὸ πρότερον, καὶ τοὺς
συμβούλους σου, ὡς τὸ ἀπ' ἀρχῆς,
καὶ μετὰ ταῦτα κληθήσῃ Πόλις
δικαιοσύνης, Μητρόπολις πιστῆ
Σιών. Μετὰ γὰρ κρίματος σω-
θήσεται ἡ αἰχμαλωσία αὐτῆς, καὶ
μετὰ ἐλεημοσύνης. Καὶ συντριβή-
σονται οἱ ἄνομοι καὶ οἱ ἁμαρτω-
λοὶ ἅμα, καὶ οἱ ἐγκαταλιπόντες
τὸν

τὸν Κύριον συντελεσθήσονται. Διότι νῦν αἰσχυνθήσονται ἐν τοῖς ἐιδώλοις αὐτῶν, ἐφ' οἷς αὐτοὶ ἐποίησαν· καὶ αἰσχυνθήσονται ἐν τοῖς γλυπτοῖς αὐτῶν, ἐφ' οἷς αὐτοὶ ἐπεποιθήσαν· καὶ αἰσχυνθήσονται ἐν τοῖς ἔργοις τῶν χειρῶν αὐτῶν, ἐφ' οἷς αὐτοὶ ἐβουλεύσαντο. Ἔσται γὰρ ὡς τριβίνθος ἀποβελγυῖα τὰ φύλλα αὐτῆς, καὶ ὡς παράδεισος ὕδωρ μὴ ἔχων. Καὶ ἔσται ἡ ἰσχύς αὐτῶν, ὡς καλάμη στυπκίου, καὶ αἱ ἐργασίαι αὐτῶν ὡς σκινθήρες πυρός· καὶ κατακαυθήσονται οἱ ἄνομοι καὶ οἱ ἁμαρτωλοὶ ἅμα, καὶ οὐκ ἔσται ὁ σβέσεων. Ὁ λόγος ὁ γενόμενος πρὸς Ἡσαΐαν υἱὸν Ἀμμώς, περὶ Ἰουδαίας, καὶ περὶ Ἰερουσαλήμ, Ὅτι ἔσται ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις ἐμφανὲς τὸ ὄρος Κυρίου, καὶ ὁ οἶκος τοῦ Θεοῦ ἐπ' ἄκρων τῶν ὄρεων, καὶ ὑψωθήσεται ὑπερᾶνω τῶν βουνῶν, καὶ ἤξουσιν ἐπ' αὐτῷ πάντα τὰ ἔθνη. Καὶ πορεύσονται λαοὶ πολλοὶ, καὶ ἔροῦσι Δεῦτε ἀναβῶμεν εἰς τὸ ὄρος Κυρίου, καὶ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ Ἰακώβ, καὶ ἀναγγελεῖ ἡμῖν τὴν ὁδὸν αὐτοῦ, καὶ πορευσόμεθα ἐν αὐτῇ.

Προκείμενον ἦχος, δ'. Ψαλμ. 5'. Κύριε, μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξῃς με.

Στιχ. Ἐλέησόν με Κύριε, ὅτι ἀσθενὴς εἰμι.

Τῆ γ'. Ἐπίκρας, εἰς τὸ, Κύριε ἐλέησά με.

Στιχ. προσόμοια τοῦ Τριφλίου. ἤχ. 6'.

Ὡς ὠράτης Χριστέ.

Βρώσει κάλαι πικρᾶ, ἐξοικισθέντες Παραδείσου, ἐγκρατεῖα τῶν παθῶν, ἐπισπεύσωμεν εἰσοικισθῆναι, ἀνακράζοντες, τῷ Θεῷ ἡμῶν, Ὁ Σταυρῷ τανύσας παλάμας σου ὄξος πῶν, χολῆς τε γευσάμενος, καὶ ὀδύνας καρτερήσας, τὰς ἐκ τῶν ἡλῶν, τὰς πικροτάτας ἡδονὰς, πάσας ἐκ τῶν ψυχῶν ἡμῶν ἐξηλώσας, διὰ σπλάγχχνα οἰκτιρῶν, σῶσον τοὺς δούλους σου.

Ξύλου βρώσει ποτὲ, ἀποικισθέντες Παραδείσου, τῷ Σταυρῷ σου πρὸς αὐτὸν εἰσωκισθῆμεν· ὃν εἰς πρεσβείαν σοι προσάγομεν, Πολυέλεε, καὶ πῖς ὡς σου πάντες δεόμεθα, Πηγὰς δακρύων, ἡμῖν νῦν κατὰπεμψον, ἐν καιρῷ τῆς ἐγκρατείας, τὸν ρύπον πάντα, ἐκκαθαίρουσας τῶν παθῶν, καὶ τῶν πταισμάτων ἡμῶν, ἵνα πάντες σοι βοῶμεν ἐκτενωῶς, Κύριε δόξα σοι.

Ὁ αὐτός. Τῶν πεπραγμένων μοι.

Τῆς ἐγκρατείας τὴν τρυφήν, καὶ μοι Λόγε χάριται, ὡς τῷ Ἀδὰμ, τὸν Παράδεισον ποτὲ, ἐκ πάσης σου γεύεσθαι, ἐντολῆς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ ἀπέχεσθαι ἀεὶ καρποῦ, ἧς ἀπέφηνας ἁμαρτίας, ἵνα τὸ ζωηφόρον πάθος σου τοῦ Σταυροῦ, ἐν χαρᾷ προφθάσω.

Καὶ τοῦ Μηναίου, γ'. Δόξα, καὶ νῦν.

νῶν. Σταυροβοτοκῶν. Ἑσπέρας. Πρό-
κειμ. ἡχ. πλ. α. Ψάλ. ζ'. Κύριε ὁ Θεός
μου, ἐπί σοι ἤλπισα σίχ. Σῶσον με ἐκ
πάντων τῶν δικαίων μου.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

**Εἶπεν ὁ Θεός, Γενηθήτωσαν φω-
σῆρες ἐν τῷ στερεώματι τοῦ Οὐ-
ρανοῦ, εἰς φαῦσιν ἐπὶ τῆς γῆς, τοῦ
διαχωρίζειν ἀνά μέσον τῆς ἡμέρας,
καὶ ἀνά μέσον τῆς νυκτός, καὶ ἔ-
σωσαν εἰς σημεῖα, καὶ εἰς καιροὺς
καὶ εἰς ἡμέρας, καὶ εἰς ἐνιαυτούς.
Καὶ ἔσωσαν εἰς φαῦσιν ἐν τῷ στε-
ρεώματι τοῦ Οὐρανοῦ, ὡς τε φαί-
νεται ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ ἐγένετο οὕ-
τω. Καὶ ἐποίησεν ὁ Θεός τοὺς δύο
φωσῆρας τοὺς μεγάλους, τὸν
φωσῆρα τὸν μέγαν, εἰς ἀρχὰς τῆς
ἡμέρας, καὶ τὸν φωσῆρα τὸν ἐλάσ-
σω εἰς ἀρχὰς τῆς νυκτός, καὶ
τοὺς Ἀστέρας. Καὶ ἔθετο αὐτοὺς
ὁ Θεός ἐν τῷ στερεώματι τοῦ Οὐ-
ρανοῦ, ὡς τε φαίνεται ἐπὶ τῆς γῆς,
καὶ ἀρχεῖν τῆς ἡμέρας καὶ τῆς
νυκτός, καὶ διαχωρίζειν ἀνά μέ-
σον τοῦ φωτός, καὶ ἀνά μέσον
τοῦ σκότους· καὶ εἶδεν ὁ Θεός, ὅτι
καλόν. Καὶ ἐγένετο ἑσπέρα, καὶ
ἐγένετο πρωὶ, ἡμέρα τετάρτη.
Καὶ εἶπεν ὁ Θεός, Ἐξαγαγέτω τὰ
ὑδάτα ἔρπετὰ ψυχῶν ζώων, καὶ
πετεινὰ πετώμενα ἐπὶ τῆς γῆς,
κατὰ τὸ στερέωμα τοῦ Οὐρανοῦ
καὶ ἐγένετο οὕτω. Καὶ ἐποίησεν
ὁ Θεός τὰ κήτη τὰ μέγала, καὶ
πᾶσαν ψυχὴν ζώων ἔρπετων, ἃ
ἐξήγαγε τὰ ὑδάτα κατὰ γένος αὐ-
τῶν, καὶ πᾶν πετεινὸν πτερωτὸν
κατὰ γένος· καὶ εἶδεν ὁ Θεός, ὅτι**

καλά. Καὶ εὐλόγησεν αὐτὰ ὁ Θεός
λέγων, Αὐξάνεσθε καὶ πληθύνε-
σθε, καὶ πληρώσατε τὰ ὑδάτα ἐν
ταῖς θαλάσσαις, καὶ τὰ πετεινὰ
πληθυνέσθωσαν ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ ἐ-
γένετο ἑσπέρα, καὶ ἐγένετο πρωὶ,
ἡμέρα πέμπτη.

Προκειμ. ἡχ. πλ. α. Ψάλ. η'. Κύριε ὁ
Κύριος ἡμῶν, ὡς θαυμαστόν. Στίχ.
Ὅτι ἐπῆρθη ἡ μεγαλοπρέπεια σου.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

**Σοφία ἐν ἐξόδοις ὑμνεῖται, ἐν δὲ
πλατείαις παρόρησιαν ἀγει. Ἐπ' ἀ-
κρων τειχέων κηρύσσεται, ἐπὶ δὲ
πύλαις δυνασῶν παρεδρεύει, ἐπὶ
δὲ πύλαις πόλεως θαρροῦσα λέγει,
Ὅσον ἂν χρόνον ἀνακοί· ἔχων-
ται τῆς δικαιοσύνης, αὐ καται-
σχυθῆσονται· οἱ δὲ ἀφρονες, τῆς
ὑβρέως ὄντες ἐπιθυμηταί, ἀσεβεῖς
γενόμενοι, ἐμίσησαν αἰσθησίν· καὶ
ὑπεύθυνοι ἐγέναντο ἐλέγχοις· ἰδοὺ
προήσομαι ὑμῖν ἐμῆς βουλῆς ῥῆσιν,
διδάξω δὲ τὸν ἐμὸν λόγον ὑμᾶς.
Ἐπειδὴ ἐκάλουν, καὶ οὐκ ὑπηκού-
σατε, καὶ ἐξέτεινα λόγους, καὶ οὐ
προσείχετε· ἀλλὰ ἀκύρους ἐποιεῖτε
ἡμᾶς βουλὰς, τοῖς δὲ ἡμοῖς ἐλέγ-
χοις οὐ προσεῖχε. Ἐπιγαροῦν καὶ γῶ
τῆ ὑμετέρα ἀπωλεία ἐπιγελάσομαι,
ἐπιγαροῦμαι δὲ, ἥνικα ἂν ἔρχηται
ὑμῖν ὄλεθρος. Καὶ ὡς ἂν ἀφίχηται
ὑμῖν θόρυβος ἄφρων, ἥ δὲ καταστρο-
φὴ ὁμοίως καταγιγίδει παρῆ, ἥ ὅταν
ἔρχηται ὑμῖν θλίψις καὶ πολιορ-
κία. Ἔσαι γὰρ ὅταν ἐπικαλέ-
σησθέ με, ἐγὼ δὲ οὐκ εἰσακού-
σομαι ὑμῶν· ζητήσουσί με κακοί,
καὶ οὐκ εὐρήσουσιν. Ἐμίσησαν
γάρ**

γάρ Σοφίαν, τὸν δὲ φόβον Κυρίου οὐ πραεῖλοντο. οὐδὲ ἤθελον ἐμαῖς προσέχειν βουλαῖς, ἐμυκτήριζον δὲ ἐμοὺς ἐλέγχους. Τοιγαροῦν ἔδονται τῆς ἐαυτῶν ὁδοῦ τοὺς καρπούς, καὶ τῆς ἐαυτῶν ἀσεβείας πληροθῆσονται. Ἀνθ' ὧν γὰρ ἠδίκουν νηπίους, φονευθήσονται, καὶ ἐξετασμός ὀλέσει ἀσεβεῖς. Ὁ δὲ ἐμοῦ ἀκούων, κατασκηνώσει ἐπ' ἐλπίδι, καὶ ἡσυχάσει ἀφόβως ἀπὸ παντός κακοῦ.

Εἰς τὸν στίχον, τὸ ἰδίμελον. Δίς. μετὰ τῶν συνίθων στίχων ἤχος, πλ δ'.

Νηρείαν, οὐκ ἀποχὴν βρωμάτων μόνον τελέσωμεν, ἀλλὰ παντός ὕλακοῦ, πάθους ἀλλοτρικωσιν, ἵνα τὴν καθ' ἡμῶν τυραννοῦσαν, σάρκα δουλώσαντες, ἀξιοὶ γενώμεθα τῆς τοῦ Ἄμμου μεταλήψεως, τοῦ ὑπὲρ τοῦ Κόσμου σφαγέντος ἑκὼς, Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ· καὶ πνευματικῶς ἐορτάσωμεν, τὴν ἐκ νεφρῶν τοῦ Σωτῆρος Ἀνάστασιν, εἰς ὕψος ἀρθέντες, ἀρετῶν ἐν παιδρότητι, καὶ τῆ τρυφῇ τῶν ἀρίστων ἔργων, εὐφραίνοντες τὸν φιλόανθρωπον.

Μαρτυρικόν.

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε, ἐπιλαθόμενοι τῶν ἐν τῷ βίῳ, καταφρονήσαντες καὶ τῶν βασάνων διὰ τὴν μέλλουσαν ζωὴν, ταύτης κληρονόμοι ἀνεδείχθησαν ὅθεν καὶ Ἀγγέλοις συναγᾶλλονταὶ αὐτῶν ταῖς ἱκεσίαις, δώρησαι τῷ λαῷ σου τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθετοκίαν.

Ο τοῦ παραδόξου θαύματος! ὦ μυστηρίου καινοῦ! ὦ φρικτῆς ἐγχειρίσεως! ἡ Παρθένος ἔδωκεν, ἐν Σταυρῷ σε ὡς ἔβλεπεν, ἐν μέσῳ δῶω Λησῶν κρεμάμενον, ὃν ἀνωδύνως, φρικτῶς ἐκύησεν· ἔκλαιε λέγουσα, Οἱ μοὶ τέκνον φίλτατον πῶς ὀδυνῶς, δῆμος καὶ ἀχάριστος, Σταυρῷ προσήλωσε;

Καὶ τὰ λοιπὰ τῆς Ἀκολουθίας.

Τῆ Γ΄. τῆΣ Α΄. Εβδομάδος εἰς τὸ Ἀπόδειπνον, ὡς ἐδηλώθη, Ψάλλ. τὸν μέγαν Κανόνα.

Ἦδη α. ἤχος, πλ. β΄. Ὁ Κίρμος.

Βοηθός καὶ σκεπαστής, ἐγένετό μοι εἰς σωτηρίαν, οὗτός μου Θεός, καὶ δοξάσω αὐτὸν, Θεός τοῦ Πατρός μου, καὶ ὑψώσω αὐτὸν, ἐνδόξως γὰρ δεδοξάσαι. Δίς.

Τὴν τοῦ Κἀν ὑπελθῶν, μαιφονίαν τῆ προαιρέσει, γέγονα φονεὺς, συνειδότη ψυχῆς, ζωώσας τὴν σάρκα, καὶ στρατεύσας κατ' αὐτῆς, ταῖς πονηραῖς μου πράξεσι.

Τῆ τοῦ Ἀβελ Ἰησοῦ, οὐχ ὀμωῶθην δικαιοσύνη, δῶρά σοι δεκτά, οὐ προσῆξα ποτέ, οὐ πράξεις ἐνθέους, οὐ θυσίαν καθαρὰν, οὐ βίον ἀνεπιληπτον.

Ὡς ὁ Κἀν καὶ ἡμεῖς, ψυχὴ ἀθλία τῷ πάντων Κτίσει, πράξεις ῥυπαρὰς, καὶ θυσίαν ψεκτὴν, καὶ ἀχρηστον βίον, προσήλωμεν ἑμῶν, διὰ καὶ

καὶ κατεκρίθημεν.

Τὸν πηλὸν ὁ κεραμεὺς, ζωοπλα-
σῆσας ἐνέθηκάς μοι, σάρκα καὶ ὀστέα,
καὶ πνοὴν καὶ ζωὴν· ἀλλ' ὦ Ποι-
ητὰ μου, Λυτρωτὰ μου καὶ Κριτὰ,
μετανοοῦντα δέξαι με.

Εξαγγέλλω σοι Σωτῆρ, τὰς ἁ-
μαρτίας ἄς εἰργασάμην, καὶ τὰς
τῆς ψυχῆς, καὶ τοῦ σώματός μου
πληγὰς, ἄς οἱ ἔνδον μαιφόνοι λο-
γισμοί, ληστρικῶς ἐναπέθηκαν.

Εἰ καὶ ἥμαρτον Σωτῆρ, ἀλλ' οἶ-
δα ὅτι φιλόανθρωπος εἶ· πλῆττεις
συμπαθῶς, καὶ σπλαγχνίζῃ θερ-
μῶς, δακρύνοντα βλέπεις, καὶ προ-
σρέχεις ὡς Πατὴρ, ἀνακαλῶν τὸν
Ἄσωτον. Δέξα.

Υπερούσιε Τριάς, ἡ ἐν Μονάδι,
προσκυνουμένη, ἄρον τὸν κλοιὸν
ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρὺν, τὸν τῆς ἁμαρ-
τίας, καὶ ὡς εὐσπλαγχνός μοι δός,
δάκρυα κατανύξεως.

Δέξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε ἡ ἐλπίς, καὶ προστα-
σία τῶν σὲ ὑμνούντων, ἄρον τὸν
κλοιὸν ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρὺν, τὸν
τῆς ἁμαρτίας, καὶ ὡς Δέσποινα
Ἀγνή, μετανοοῦντα δέξαι με.

ᾠδὴ Β'. Ὁ Εἰρμός.

Πρόσεχε, Οὐρανὲ, καὶ λαλήσω,
καὶ ἀνυμνήσω Χριστὸν, τὸν ἐκ
Παρθένου, σαρκὶ ἐπιδημήσαντα.
Αἶς.

Κατέβαψε, τοὺς δερματίνους χι-

τῶνας, ἡ ἁμαρτία καί μοι, γυμνώ-
σασά με τῆς πρὶν, Θεοφάντου
στολῆς.

Περίκειμαι, τὸν στολισμὸν τῆς
αἰσχύνης, καθάπερ φύλλα συκῆς,
εἰς ἔλεγχον τῶν ἐμῶν, αὐτεξου-
σίων παθῶν.

Εστόλισμαι, κατεστιγμένον χιτῶ-
να, καὶ ἠμαγμένον αἰσχροῦς, τῇ
ρύσει τῆς ἐμπαθοῦς, καὶ φιληδό-
νου ζωῆς.

Υπέπεσα, τῇ τῶν παθῶν ἀλγη-
δόνι, καὶ τῇ ἐνύλῳ φθορᾷ, καὶ ἐν-
θεν νῦν ὁ ἐχθρός, καταπιέζει με.

Φιλύλον, καὶ φιλοκτήμονα βίον,
τῆς ἀκτησίας Σωτῆρ, προκρίνας
νῦν τὸν βαρὺν, κλοιὸν περικέμαι.

Εκδόμησα, τὸν τῆς σαρκὸς ἀν-
δριάντα, τῇ τῶν αἰσχροῦν λογισ-
μῶν, ποικίλῃ περιβολῇ, καὶ κα-
τακρίνομαι.

Τῆς ἐξωθεν, ἐπιμελῶς εὐκοσμίας,
μόνης ἐφρόντισα, τῆς ἔνδον ὑπε-
ριδῶν, θεοτυπώτου σκηνης.

Κατέχωσα, τῆς πρὶν εἰκόνας τὸ
κάλλος, Σῶτερ τοῖς πάθεσιν ἀλλ'
ὡς ποτὲ τὴν δραχμὴν, ἀναζητή-
σας εὐρέ.

Ημάρτηκα, ὡσπερ ἡ Πόρνη δοῶ
σοι, μόνος ἡμάρτηκά σοι, ὡς μύρον
δέχου Σωτῆρ, καί μοι τὰ δάκρυα.

Πλάσθητι, ὡς τελώνης βοῶ σοι, Σῶ-

τερ Διάσθητί μοι· εὐθείς γὰρ τῶν
ἐξ Ἀδάμ, ὡς ἐγὼ ἤμαρτί σοι.
Δόξα.

Ενα σε, ἐν τρισὶ τοῖς προσώποις,
Θεὸν ἀπάντων ὑμῶν, τὸν Πατέ-
ρα, καὶ τὸν Υἱὸν, καὶ Πνεῦμα τὸ
Ἅγιον. Καὶ ὧν. Θεοτοκίον.

Αχραντε, Θεοτόκε Παρθένε, μόνη
Πανόμνητε, ἐκέτεσε ἐκτενῶς, εἰς
τὸ σωθῆναι ἡμᾶς,

Ἰδιὴ Γ'. Ὁ Εἰρμός.

Στερέωσον Κύριε, ἐπὶ τὴν πέ-
τραν τῶν ἐντολῶν σου, σαλευ-
θεῖσαν τὴν καρδίαν μου· ὅτι μό-
νος Ἅγιος ὑπάρχεις καὶ Κύριος.
Δίς.

Πηγήν ζωῆς κέκτημαι, σὲ τοῦ
θανάτου τὸν καθαιρέτην, καὶ βοῶ
σοι ἐκ καρδίας μου, πρὸ τοῦ τέ-
λους, Ἡμαρτον Διάσθητί σωσον με.

Ημάρτηκα Κύριε, ἡμάρτηκά σοι
Διάσθητί μοι· οὐ γὰρ ἐστὶν ὅστις
ἤμαρτεν, ἐν ἀνθρώποις, ὃν οὐχ ὑ-
περέβην τοῖς πταίσμασι.

Τοὺς ἐπὶ Νῶε Σωτήρ, ἠσεληγη-
κότας ἐμιμησάμην, τὴν ἐκείνων
κληρωσάμενος, καταδίκην, ἐν κα-
τακλυσμῷ καταδύσεως.

Τὸν Χάμ ἐκείνον ψυχῇ, τὸν πα-
τραλοῖαν μιμησαμένη, τὴν αἰσχύ-
ρην οὐκ ἐκάλυψας, τοῦ πλησίον,
ὀκνοβοφανῶς ἀνακάμψασα.

Τὸν ἐμπερησμένον ὡσπερ Λῶτ,
φεύγε ψυχῇ μου τῆς ἁμαρτίας·

φεύγε Σόδομα καὶ Γόμορρα· φεύ-
γε φλόγα, πάσης παραλόγου ὀρέ-
ξεως.

Ελέησον Κύριε, ἐλέησόν με ἀνα-
βοῶ σοι, ὅτε ἤξεις μετ' Ἀγγέλων
σου, ἀποδοῦναι, πᾶσι κατ' ἀξίαν
τῶν πράξεων. Δόξα.

Τριὸς ἀπλή ἀκτιστε, Ἄναρχε
φύσις ἢ ἐν Τριάδι, ὑμνουμένη ὑ-
ποστάσεων, ἡμᾶς σώσον, πίστει
προσκυνοῦντας τὸ κράτος σου.

Καὶ ὧν. Θεοτοκίον.

Τὸν ἐκ Πατρὸς ἄχρονον, Υἱὸν
ἐν χρόνῳ Θεογεννητορ, Ἄπειράν-
δρως ἀπεκόησας· ἕξον θαῦμα,
μείνασα Παρθένος θηλάζουσα.

Ἰδιὴ Δ'. Ὁ Εἰρμός.

Ακήκοεν ὁ Προφήτης, τὴν ἐλευ-
σίν σου Κύριε καὶ ἐφοβήθη· ὅτι
• μέλλεις ἐκ Παρθένου τίκτεσθαι,
• καὶ ἀνθρώποις δείκνυσθαι, καὶ ἔ-
• λεγεν, Ἀκήκοα τὴν ἀκοήν σου
• καὶ ἐφοβήθη· δόξα τῇ Δυνάμει
• σου Κύριε. Δίς.

Γρηγόρησον ὦ ψυχῇ μου, ἀρί-
στευσον ἕως ὁ μέγας ἐν Πατριάρ-
χαις, ἵνα κτήσῃ πρᾶξιν μετὰ γνώ-
σεως, ἵνα χρηματίσῃς νοῦς ὀρών
τὸν Θεόν, καὶ φθάσῃς τὸν ἄδυτον
γνόφον ἐν θεωρίᾳ, καὶ γένη με-
γαλέμπορος.

Τοὺς δώδεκα Πατριάρχας, ὁ μέ-
γας ἐν Πατριάρχαις παιδοποίησας,
μυστικῶς ἐστήριξέ μοι κλίμακα,
πρακτι-

πρακτικῆς ψυχῆ μου ἀναβάσεως, τοὺς παῖδας, ὡς βάρη, τὰς βάσεις ὡς ἀναβάσεις, πανσόφως ὑποθήμενος.

Ἡσαῦ τὸν μεμνημένον, ζηλοῦσα φυγῆ, ἀπέδου τῷ πτερινιστῇ σου, τὰ τοῦ πρώτου κάλλους πρωτοτόκια, καὶ τῆς πατρικῆς εὐχῆς ἐξέπεσας, καὶ δις ἐπτερινίστης ἀθλία, πράξει καὶ γνώσει διὸ νῦν μετανόησον.

Ἐδώμ ὁ Ἡσαῦ ἐκλήθη, δι' ἄκραν θηλυμανίας ἐπιμιξίαν· ἀκρασία γὰρ αἶσι πυρούμενος, καὶ ταῖς ἡδοναῖς κατασπιλούμενος· Ἐδώμ ὠνομάσθη, ὃ λέγεται θερμασία, ψυχῆς φιλαμαρτήμονος.

Ἰώβ τὸν ἐπὶ κοπρίας, ἀκούσασα ὧ ψυχῆ μου δικαιοθέντα, τὴν αὐτοῦ ἀνδρείαν οὐκ ἐζήλωσας, τὸ στερῆρόν οὐκ ἔσχες τῆς προθέσεως, ἐν πᾶσιν οἷς ἔγνωσ, οἷς οἶδας, οἷς ἐπειράσθης, ἀλλ' ὥφθης ἀκαρτέρητος.

Ὁ πρότερον ἐπὶ θρόνου, γυμνὸς νῦν ἐπὶ κορπίας καθηλωμένος, ὁ πολὺς ἐν τέχνῳις καὶ περιδλεπτος, ἅπαις ἀφαιρέοικος ἀφνίδιον παλάτιον γὰρ τὴν κοπρίαν, καὶ μαργαρίτας, τὰ ἔλκη ἐλογίζετο.

Δόξα.

Ἀμέριστον τῇ Οὐσίᾳ, ἀσύγχυτον τοῖς προσώποις θεολογῶ σε, τὴν Τριαδικὴν μίαν Θεότητα, ὡς ὁμοδοξασίαιον καὶ ἀνύβρονον, βοῶ

σοι τὸ ἄσμα τὸ μέγα, τὸ ἐν ὑψίστοις, τρισσῶς ὑμνολογοῦμενον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Καὶ τίκεις καὶ Παρθενεύεις, καὶ μένεις δι' ἀμφοτέρων φύσει Παρθένος· ὃ τεχθεὶς καινίζει νόμους φύσεως, ἢ νηδὺς δὲ κύει μὴ λοχεύουσα. Θεὸς ὅπου θέλει, νικάται φύσεως τάξις· ποιεῖ γὰρ ὅσα βούλεται.

Ἦδὴ Ε'. Ὁ Εἰρμὸς.

Ἐκ νικτὸς ὀρθρίζοντα φιλόνηρωπε, φώτισον δέομαι, καὶ ὀδύγησον καὶ ἐν τοῖς προστάγμασί σου, καὶ διδάξόν με Σωτήρ, ποιεῖν τὸ θελημα σου. Δίς.

Τοῦ Μωυσέως ἤκουσας τὴν θήβην ψυχῆ, ὕδασι, κόμασι, φερομένην ποταμῷ, ὡς ἐν θαλάμῳ πάλαι, φυγοῦσαν δρᾶμα πικρὸν, βούλης Φαραωνίτου.

Ἐἰ τὰς μαλακὰς ἤκουσας, κτεινούσας ποτὲ, ἀνηθὸν τάλαινα, τὴν ἀρρενωπὸν ψυχῆ, τῆς σωφροσύνης πράξιν· νῦν ὡς μέγας Μωσῆς, τεθνηοῦ τὴν σοφίαν.

Ὡς Μωσῆς ὁ μέγας τὸν Αἰγύπτιον νοῦν, πλήξασα τάλαινα, οὐκ ἀπέκτεινας ψυχῆ, καὶ πῶς οἰκήσεις λέγε, τὴν ἐρημον τῶν παθῶν, διὰ τῆς μετανοίας;

Τὰς ἐρήμους ὥκησεν ὁ μέγας Μωσῆς· δεῦρο δὲ μίμησαι, τὴν αὐτοῦ διαγωγὴν, ἵνα καὶ τῆς ἐνβά-

τω,

τῷ θεοφανείας ψυχῇ, ἐν θεωρίᾳ γένη.

Τὴν Μωσέως ράβδον εἰκονίζου ψυχῇ, πλήττουςαν θάλασσαν, καὶ πηγνύουσαν βυθόν, τύπῳ Στυροῦ τοῦ θείου· δι' οὗ δυνήσῃ καὶ σὺ, μεγάλα ἐκτελέσει.

Αρῶν προσέφερε τὸ πῦρ τῷ Θεῷ, ἄμωμον ἄδολον· ἀλλ' Ὀφνει, καὶ Φινεές, ὡς σὺ ψυχῇ προσήγον, ἀλλότριον τῷ Θεῷ, βερυπωμένον βίον.

Δόξα.

Σὲ Τριάς δοξάζομεν τὸν ἕνα Θεόν ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος εἶ ὁ Πατήρ, ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Πνεῦμα, ἀπλή οὐσία μονάς, αἰεὶ προσκυνουμένη.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εκ σοῦ ἠμφιάσατο τὸ φύραμά σου, ἄφθορε ἄνθρωπε, Μητροπάρθενε Θεός, ὁ κτίσας τοὺς αἰῶνας· καὶ ἤκωσεν ἑαυτῷ, τὴν τῶν ἀνθρώπων φύσιν.

ᾠδὴ 5'. Ὁ Εἱρμός.

Εβόησα, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου πρὸς τὸν οἰκτίρμονα Θεόν, καὶ ἐπήκουσέ μου ἐξ ἄδου κατωτάτου, καὶ ἀνήγαγεν ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου.

Δίς.

Τὰ κύματα, Σωτὴρ τῶν πταισμάτων μου, ὡς ἐν θαλάσῃ ἐρυθρᾷ, ἐπαναστραφέντα, ἐκάλυψέ με ἄφνω, ὡς τοὺς Αἰγυπτίους, ποτὲ καὶ τοὺς τριπτάτας.

Αγνώμονα, ψυχῇ τὴν προαίρεσιν, **ΤΟΜ. Γ'.**

ἔσυχες ὡς πρὶν ὁ Ἰσραὴλ· τοῦ γὰρ θείου μάννα, προέκρινας ἀλόγως, τὴν φιλήδονον, τῶν παθῶν ἀδδηφαγίαν.

Τὰ φρέατα, ψυχῇ προετίμησας, τῶν Χαναταίων ἐννοιωῶν, τῆς φλεβὸς τὴν πέτραν· ἐξ ἧς ὁ τῆς σοφίας, ὡς κρατὴρ προχέει, κρουνοὺς θεολογίας.

Τὰ ὕεια, κρέα καὶ τοὺς λέβητας, καὶ τὴν Αἰγύπτιον τροφήν, τῆς ἐπουρανίου, προέκρινας ψυχῇ μου, ὡς ὁ πρὶν ἀγνώμων, λαὸς ἐν τῇ ἐρήμῳ.

Ως ἐπληξε, Μωσῆς ὁ θεράπων σου, ράβδῳ τὴν πέτραν τυπικῶς, τὴν ζωοποιόν σου, πλευρὰν προδιετύπου· ἐξ ἧς πάντες πόμα, ζωῆς Σωτὴρ ἀντλοῦμεν.

Ερεῦνησον, ψυχῇ κατασκόπευσον, ὡς Ἰησοῦς ὁ τοῦ Ναυῆ, τῆς κληροδοσίας, τὴν γῆν ὅποια ἐστὶ, καὶ κατοίκησον, ἐναυτῇ δι' εὐνομίας.

Δόξα.

Τριάς εἰμὶ, ἀπλή ἀδιαίρετος, διαίρετῇ προσωπικῶς, καὶ μονάς ὑπάρχω, τῇ φύσει ἠνωμένη, ὁ Πατὴρ πατρὶς καὶ Υἱὸς, καὶ θεῖον Πνεῦμα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Η μήτρα σου, Θεὸν ἡμῖν ἔτεκε μεμορφωμένον καθ' ἡμᾶς· ἀλλ' ὡς κτίστην πάντων, δυσώπει Θεοτόκε, ἵνα ταῖς πρεσβείαις, ταῖς σαῖς διακαιωθῶμεν.

Κοντάκιον ἡχ. πλ. β'.

Ψυχῇ μου ψυχῇ μου, ἀνάστα, τί

καθεύδεις; τὸ τέλος ἐγγίζει, καὶ μέλλεις θορυβείσθαι ἀνάηψον οὖν, ἵνα φείσῃται σου Χριστὸς ὁ Θεός, ὁ πανταχοῦ παρῶν, καὶ τὰ πάντα πληρῶν.

Ἦδὴ ζ'. Ὁ Εἰσμός.

Ημάρτομεν, ἠνομήσαμεν, ἠδικήσαμεν ἐνώπιόν σου, οὐδε συντηρήσαμεν, οὐδὲ ἐποιήσαμεν, καθὼς ἐνετείλω ἡμῖν. Ἀλλὰ μὴ παραδώῃς ἡμᾶς εἰς τέλος, ὁ τῶν Πατέρων Θεός. Δίς.

Ηχιβωτός, ὡς ἐφέρετο, ἐπιδίφριος ὁ Ζᾶν ἐκεῖνος, ὅτε ἀνατραπέντος τοῦ μόσχου, μόνον ἤψατο, Θεοῦ ἐπειράσθη ὀργῆς. Ἀλλ' αὐτοῦ τὴν αὐθάδειαν, φυγοῦσα ψυχῇ, σέβου τὰ Θεῖα καλῶς.

Ακήκοας, τοῦ Ἀβεσσαλώμ, πῶς τῆς φύσεως ἀντεξανέστη ἔγνωσ τὰς ἐναγείς αὐτοῦ πράξεις, αἷς ἐξέβρισε, τὴν κοίτην Δαυὶδ τοῦ πατρός. Ἀλλ' αὐτὴ ἐμίμησω, τὰς αὐτοῦ ἐμπαθεῖς, καὶ φιλητόνους ὀρμάς.

Υπέταξας, τὸ ἀδύλωτον, σεῦ ἂ ξίωμα τῷ σώματί σου. ἄλλον γὰρ Ἀχιτόφελ εὐρούσα τὸν ἐχθρὸν σὺ ψυχῇ, συνήλθες ταῖς τούτου βουλαῖς. Ἀλλ' αὐτὰς διεσκέδασεν αὐτός ὁ Χριστὸς ἵνα σὺ πάντων σωθῆς.

Ο Σολομῶν, ὁ θαυμάσιος, ὁ καὶ χάριτος σοφίας πλήρης· οὗτος τὸ πονηρὸν ἐναντίον τοῦ Θεοῦ, ποτὲ ποιήσας, ἀπίστη αὐτοῦ· ᾧ αὐτὴ

τὸν ἐπάρατόν σου βίον, ψυχῇ-προσαφωμοίωσας.

Ταῖς ἴδομαι, ἐξελκόμενος, τῶν παθῶν αὐτοῦ κατερρύπουτο· οἶμοι! ὁ ἐραστῆς τῆς σοφίας, ἐραστῆς πορνῶν γυναικῶν, καὶ ξένος Θεοῦ· αὐτὴ ἐμίμησω, κατὰ νοῦν ᾧ ψυχῇ, ἰδυπαθείαις αἰσχροῖς.

Τὸν Ῥοβοᾶμ, παρεζήλωσας, ἀλογήσαντα βουλήν πατρῶαν, ἅμα δὲ καὶ τὸν κάκιστον δούλον, Ἰεροβοᾶμ, τὸν πρὶν ἀποστάτην ψυχῇ Ἀλλὰ φεῦγε τὴν μίμησιν, καὶ κράζε Θεῷ. Ἡμάρτον οἰκτειρόν με.

Δόξα.

Τριάς ἀπλή, ἀδαιρέτε, ὁμοούσιε Μονὰς ἁγία. φῶτα καὶ φῶς, καὶ ἅγια τρία, καὶ ἐν ἁγίον, ὑμνεῖται Θεός ἡ Τριάς. Ἀλλ' ἀνούνησον δόξασον, ζῶν καὶ ζῶας, ψυχῇ τὸν πάντων Θεόν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Υμνοῦμέν σε, εὐλογοῦμέν σε, προσκυνοῦμέν σε Θεογεννήτορ, ὅτι τῆς ἀχωρίσου Τριάδος, ἀπεκύησας τὸν ἕνα Υἱόν καὶ Θεόν· καὶ αὐτὴ προηέωξας ἡμῖν, τοῖς ἐν γῆ τὰ ἐπουράνια.

Ἦδὴ Η'. Ὁ Εἰσμός.

Ον στρατιαί, οὐρανῶν δοξάζουσι, καὶ φρίττει τὰ Χερουβίμ, πᾶσα πνοὴ καὶ κτίσις, ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Δίς.

Σὺ

Σὺ τὸν Ὁσίαν, ψυχὴ ζηλώσασα, τὴν τούτου λέπραν ἐν σοί, ἔσχες ἐν διπλῶ· ἄτοπα γὰρ λογίζῃ, παρὰ νόμον δὲ πράττεις· ἄφες ἂ κατέχεις, καὶ πρόιδραμε τῇ μετανοίᾳ

Τοὺς Νινευίτας, ψυχὴ ἀκήκοας, μετανοῦντας Θεῶ, σάκκῳ καὶ σποδῶ· τούτους οὐκ ἐμίμησω, ἀλλ' ὤρθησ' σκαιοτέρα, πίντων τῶν πρὸ νόμου, καὶ μετὰ νόμον ἐπταιχότων.

Τὸν ἐν τῷ λάκκῳ, βορβοροῦ ἵκουςας, Ἰερεμίαν ψυχὴ, πόλιν τὴν Σιών, θρήνοις καταβῶντα καὶ δάκρυα ζητοῦντα· μίμησαι τὸν τούτου θρηνώδη· βίον καὶ σωθήτη.

Ο Ἰωνᾶς, εἰς Θαροεῖς ἀπέδραμε, προγνοὺς τὴν ἐπιστροφὴν, τῶν Νινευιτῶν· ἔγνω γὰρ ὡς προφήτης Θεοῦ, τὴν εὐσπλαγγίαν· ὄθεν παρεξήλου, τὴν προφητείαν μὴ ψευστῆσαι.

Τὸν Δανιὴλ, ἐν τῷ λάκκῳ ἵκουςας, πῶς ἔφραξεν ὦ ψυχὴ, σόματα θηρῶν· ἔγνωκας πῶς· οἱ Παῖδες· οἱ περὶ Ἀζαρίαν, ἔσθεσαν τῇ πίστεϊ· καμίνου φλόγα κιομένεις

Τῆς παλαιᾶς, Διαθήκης ἅπαντας παρήγαγόν σοι ψυχὴ πρὸς ὑπογραμμόν· μίμησαι τῶν Δικαίων, τὰς φιλοθέους πράξεις· ἐκφυγε δὲ πῖλιν, τῶν ποτηρῶν τὰς ἀμαρτίας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Αναρχε Πάτερ, Υἱὲ Συνάναρχε,

Παράκλητε, Ἀγαθὲ Πνεῦμα τὸ εὐθές, Λόγου Θεοῦ Γεννητορ, Πατρός Ἀνάρχου Λόγε, Πνεῦμα ζῶν καὶ κτίζον, Τριάς Μονὰς ἐλέησον μᾶ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ως ἐκ βαρῆς, ἀλουργίδος Ἀχραντε, ἡ νοητὴ πορφύρις τοῦ Ἐμμανουὴλ, ἔνδον ἐν τῇ Γαστρὶ σου, ἡ σὰρξ συνεξυφάνθη· ὄθεν Θεοτόκον, ἐν ἀληθείᾳ σὲ τιμῶμεν,

Ἰδιὴ Θ'. Ὁ Εἰρμός.

Ασπόρου συλλήψεως, ὁ τόκος ἀνερομήνευτος, Μητρός Ἀνάδρου, ἄσθορος ἡ κήσις Θεοῦ γὰρ ἠγέννησις· καινοποιεῖ τὰς φύσεις, διὸ σε πᾶσαι αἱ γενεαί, ὡς Θεόνυμφον μητέρα, ὀροδόξως μεγαλύνουμεν.
Δίς.

Χριστὸς ἐπειράζετο, διάβολος ἐπείραζε, δεικνύς τοὺς λίθους, ἵνα ἄρτοι γένωνται· εἰς ὄρος ἀνήγαγεν, ἵδεῖν τὰς βασιλείας, τοῦ Κόσμου πάσας ἐν ῥιπῇ· φοβοῦ ὦ ψυχὴ τὸ ὄραμα, νῆφε, εὐχου, πᾶσαν ὠραν Θεῶ.

Τρυγῶν ἡ φλέρημος, φωνὴ βρωῶντος ἤχησε, Χριστοῦ ὁ λύχνος, κηρύττων· μετάνοιαν. Ἡρώδης ἠνόμησε, σὺν τῇ Ἡρωδιᾷ· βλέπε ψυχή μου μὴ παγῆς, τῶν ἀνόμων ταῖς παγίσιν, ἀλλ' ἀσπάζου τὴν μετάνοιαν.

Τὴν ἔρημον ὠκησε, τῆς χάριτος ὁ Προδρόμος, καὶ Ἰουδαία, πᾶσα καὶ Σαμάρεια, ἀκούοντες ἔτρεχον, καὶ ἐξωμολογοῦντο, τὰς ἀμαρτίας ἐξου-

ἑαυτῶν, βαπτιζόμενοι προθύμως, ὡς αὐτὴ οὐκ ἐμιμήσω ψυχῇ.

Ο Γάμος μὲν τίμιος, ἡ κοίτη δὲ ἀμίαντος· ἀμφοτέρα γάρ, Χριστὸς προευλόγησε, σαρχὶ ἐσθίόμενος· καὶ ἐν Κανᾷ δὲ γάμῳ, τὸ ὕδωρ οἶνον ἐκτελῶν, καὶ δεικνύων πρῶτον θαῦμα, ἵνα σὺ μετατεθῆς ὡς ψυχῇ.

Παράλυτον ἐσφριξε, Χριστὸς τὴν κλίνην ἄραντα, καὶ Νεανίσκον, θανέντα ἐξήγειρε, τῆς Χήρας τὸ κύημα, καὶ τοῦ Ἑκατοντάρχου, καὶ Σαμαρείτιδι φανείς, τὴν ἐν Πνεύματι λατρείαν, σοὶ ψυχῇ προεξωγράφησεν·

Αιμόρροον ἰάσατο, ἀφῆ κρασπέδου Κύριος, λεπρούς καθήρε, τυφλοὺς καὶ χωλεύοντας, φωτίσας ἠνώρθωσε, κωφοὺς τε καὶ ἀλάλους καὶ τὴν συγκύπτουσαν χαμαί, ἐθεράπευσε τῷ λόγῳ, ἵνα σὺ σωθῆς ἀθλία ψυχῇ. Δόξα.

Πατέρα δοξάσωμεν, Υἱὸν ὑπερφύσωμεν, τὸ θεῖον Πνεῦμα, πιστῶς προσκυνήσωμεν, Τριάδα ἀχώριστον, Μονάδα κατ' Οὐσίαν, ὡς φῶς καὶ φῶτα καὶ ζωὴν, καὶ ζωᾶς ζωοποιούσαν, καὶ φωτίζουσάν τὰ πέρατα.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Τὴν Πόλιν σου φύλαττε, Θεογεννήτορ Πάναγνε· σοὶ γὰρ αὐτῇ, πιστῶς βασιλεύουσα, ἐν σοὶ κρατύνεται, καὶ διὰ σοῦ νικῶσα, τροποῦται πάντα πειρασμὸν, καὶ σκυ-

λεύει πολεμίους, καὶ διέπει τὸ ὑπήκοον.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ Πρέσβευε.

Ανδρέα σεβάσμιε, καὶ Πάτερ Τρισμακάριστε, Ποιμὴν, τῆς Κρήτης, μὴ παύση δεόμενος, ὑπὲρ τῶν σὲ ὑμνοῦντων, ἵνα ρυσθῶμεν πάσης, ὀργῆς καὶ θλίψεως καὶ φθορᾶς, καὶ πταισμάτων λυτρωθῶμεν, οἱ τιμῶντές σου τὴν μνήμην αἰεὶ.

Οἱ δύο χοροὶ τὸ, Ἀσπόρου συλλήψιως. Καὶ ἡ λυτὴ Ἀκολουθία τῶν Ἀποδείπνων (δρα εἰς τὸ τέλος.

Εὐαγγέλιον κατὰ
Ματθαῖον.

Εἶπεν ὁ Κύριος· Προσέχετε τὴν ἐλεημοσύνην ὑμῶν μὴ ποιεῖν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων.

Τῇ Δ'. τῆς Α'. Ἑβδομάδος ἐν τῷ Ὁρθρῳ τὰ Τριαδικὰ, καὶ μετὰ τὴν α'. Στιχολ. καθίσμα τῆς Ὀκτωήχου. Μετὰ δὲ τὴν β'. καθίσμα ἤχ. β'. Ὁ εὐσχημῶν Ἰωσήφ.

Ο τοῖς πάθεσι τοῖς σοῖς, πᾶσιν ἀπάθειαν δίδους, φιλόανθρωπε τὰ πάθη, τῆς σαρκὸς μου νεκρώσας τῷ σῶ Σταυρῷ, τὸ θεῖον καταξίωσον πάθος ἰδεῖν, διὰ νηστείας εὐαρεστοῦντα τῇ δόξῃ σου, ἵνα λάβω πλουσίως τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν Σταυροθεοτοκίον. Εὐσπλαγχνίας ὑπάρχουσα.

Η Παρθένος καὶ Μήτηρ σου Χριστέ, ἐπὶ ξύλου ὀρῶσά σε, νεκρὸν ἠπλωμένον, κλαίουσα πικρῶς, Ἰῆξ μου

μου ἔλεγε· τί τὸ φοβερόν τοῦτο μυστήριον; ὁ πᾶσι δωρούμενος ζωὴν τὴν αἰώνιον, ἔκουσίως ἐν Σταυρῷ πῶς θνήσκεις, θάνατον ἐπονεΐδιστον;

Μετὰ τὴν γ΄ στιχολογία κἀθίσμα ἦλ. ὁ αὐτός. Τὸν ζωοποιόν.

Τὸν φωτοποιὸν καιρόν, ὃν νῦν ἀφιέρωσας, καὶ ἐδώρῃσω ἡμῖν, τῆς ἐγκρατείας Χριστέ, σὺ ἀξιώσον ἡμᾶς, ἐν κατανύξει πάντας, εἰλικρινῶς περαιώσασθαι, εἰρηνεύοντας τοῦ Σταυροῦ τῇ ἰσχύϊ, μόνε φιλένηρωπε.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Σταυροθεοποιόν, ἦχος, ὁ αὐτός. Εὐσπλαγχνίας.

Τῷ τιμίῳ Σταυρῷ τοῦ Υἱοῦ σου, φυλαττόμενοι Δέσποινα Ἄγνη Θεοτόκε· πᾶσαν προσβολὴν τοῦ πολεμήτορος, ἅπαντες ῥαδίως ἐκτρέπόμεθα· διό σε κατὰ χρέος μακαρίζομεν, ὡς Μητέρα τοῦ φωτός, καὶ μόνην ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀνάγνωτις εἰς τὸ Λαυσαϊκόν. Εἶτα ὁ Ν΄. Οἱ Κανόνες τοῦ Μηναίου καὶ τοῦ Τριωδίου.

Καὶ στιχολογεῖται, ἡ γ΄. Ὁδὴ.

Ὁδὴ, γ΄. ἦχ. β΄. Ἐξήνηθησεν ἡ ἔρμος.

Σταυρώσωμεν τὰ μέλη, δι' ἐγκρατείας, νήψωμεν, εἰς προσευχὰς ὡς γέγραπται, καὶ κατ' ἔχνος πολιτῶσώμεθα, τοῦ παθόντος, καὶ πάθη θανατώσαντος.

Εμέσαντες τὴν ἐμπικρον, ἀμαρτίαν σπεύσωμεν, τῷ τὴν χολὴν θελήματι, γευσαμένῳ εὐαρεστησαι Χριστῷ, τῷ Σταυρῷ καθελόντι τὸν ἀρχέεακον.

Συνήθειαν λαβοῦσα, ἡ ἀμαρτία ἔλκει με, εἰς παντελῆ ἀπώλειαν· ἀλλὰ σύ με ἐκ ταύτης λύτρωσαι, τῷ Σταυρῷ σου Οἰκτίρμον Πολυέλεε.

Θεοτοκίον.

Δεσπόζουσα ἀπάντων, τῶν ποιημάτων Δέσποινα, ὡς τὸν Δεσπότην τέξασα, τῆς δουλείας με ἐλευθέρωσον, τοῦ θολίου, καὶ μόνου πολεμήτορος.

Εἰσὸς ἄλλος. Σταρέωτον ἡμᾶς Κύριε.

Τὸ ξύλον τοῦ Σταυροῦ τὴν ἐγκράτειαν, τῷ Κόσμῳ ἐξήνηθησεν, ἣν ἐκ πόθου, ἀσπασάμενοι τρυφήσωμεν, παγκαρπίαν τῶν θείων ἐντολῶν τοῦ Χριστοῦ.

Εγκράτειαν παθῶν καὶ νῦν φέροντες, τὴν σάρκα σταυρώσωμεν τῷ Κυρίῳ, καὶ νεκρὸν αὐτῆς τὸ φρόνημα, ἀποδείξωμεν πάντες τῇ ἐνθέρῳ ζωῇ.

Δόξα.

Τὰ τρία τῆς μιᾶς μορφῆς πρόσωπα, δοξάζω Πατέρα Υἱὸν καὶ Πνεῦμα, ἐν τῷ κράτος τῆς Θεότητος, Βασιλείαν ἀπάντων, καὶ λαμπρότητα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οτόκος σου Ἄγνη φρικτὸς πέφυκε. Θεὸς γὰρ ὑπάρχει ἐνανθρωπήσας, ὁ Ἀνάρχως ἐκ Πατρὸς γεννη-

νη-

νηθείς, καὶ ἐκ σοῦ ἐπ' ἐσχάτων, πλὴν ἀνδρὸς κυηθείς.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τὴν Σταυρωσιν ὑμῶν καὶ τὴν λόγχευσιν, τῆς θείας πλευρᾶς σου. ἐξ ἧς τὸ πόμα, τὸ ἀθάνατον ἀρούμαι, καθ' ἐκάστην Χριστέ, καὶ ἀγιάζομαι. Ὁ Εἰρμός.

Στερέωσον ἡμᾶς ἐν σοὶ Κύριε, ὁ
 • ξύλῳ νεκρώσας τὴν ἀμαρτίαν,
 • καὶ τὸν φόβον σου ἐμφύτευσον,
 • εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν τῶν ὑ-
 • μνούντων σε.

Ἦδὲ Η'. Κάμιнос ποτέ.

Κάμιнос παθῶν, φλογίζει τὴν ψυχὴν μου, ἀλλὰ τῇ δρόσῳ τοῦ ἐλέους σου, ταύτην καταμάρανον, ὁ πηγᾶσας ἀπαθείας κρουνοῦς, πλευρᾶς ἐξ ἀκηράτου σου, σταυρούμενος Εὐεργέτα, διὰ πολλὴν συγκατάβασιν.

Υψώσας ἡμᾶς, πεσόντας εἰς κακίαν, τῇ ἐν Σταυρῷ σου ἀνυψώσει Χριστέ, ὄθεν ὀλισθήσαντα, ἀμαρτίας εἰς τὰ βάραθρα, ἀνάγαγε καὶ στήριξον, πέτρα με σωτηρίας, ὅπως δοξάζω τὸ κράτος σου.

Λόγχη σου Χριστέ, παθῶν τὴν σηπεδόνα, ἀποκαθάρας τῆς καρδίας μου, ὅλον με ὑγειώσον, ὃν ὁ ὄφις ἐτραυμάτισεν, ὁδοῦσιν ἰοβόλοις τε. καὶ δίδου μοι ἀκλονήτως, θείας πρὸς τρίβους πορεύεσθαι.

Θεοτοκίον

Σὲ τὴν φαεινὴν, λαμπάδα καὶ λυ-

χνίαν, ἐν ἣ τὸ πῦρ τῆς Θεότητος, οἰκῆσαν ἐσώτισε, τοὺς νυκτώδει συσχεθέντας φθορᾷ, ἀμίαντε γεραίρομεν, ἅπαντες εὐλογοῦντες, εὐλογημένη τὸν τόκον σου.

Εἰρμός ἄλλος. Τὸν ἐν τῇ βράτῳ Μωσῆ.

Τὸν μεταξὺ τῶν Ληστῶν, Σταυρωθέντα ἐν ξύλῳ, καὶ τῇ λόγχη νυγέντα, τὴν ζωῆρρυτον πλευρᾶν, ὑμνεῖτε εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψώτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ο κρίνων πᾶσαν τὴν γῆν, κριτηρίῳ παρέστης, ἐρραπίσθης ἐπαίχθης, ἐν Σταυρῷ ἀνηρτήθης. φθορᾶς με ἀπαλλάττων, τῆς πάλαι ἀμαρτίας, εἰς πάντας...

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ

Ἅγιον Πνεῦμα.

Θεότης μία Τριάς, ἡ ἀμέριστος φύσις, μεριστὴ δὲ προσώποις, τὸ ἀνώλεθρον κράτος, Πάτερ Υἱέ, καὶ Πνεῦμα σὲ ἀνυμολογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Θεοκλήτωρ Ἁγνή, ἡ Οὐράνιος πύλη, ἡ σωτήριος θύρα, πάντων τῶν Χριστιανῶν, τὴν δέησιν προσδέχου, τῶν σὲ μακαριζόντων, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Σταυρὲ Χριστοῦ ὁ Ληστήν, ὁδηγήσας πρὸς πίστιν, καὶ ἐμὲ πρὸς τὸν δρόμον, εὐτόνως τῶν νηστειῶν ἀξι-

ἀξίωσον προφθάσαι, εἰς τὴν προ-
σύνησίν σου, καὶ ζωοποιηθῆναι.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν. Ὁ Εἰρμός.

Τὸν ἐν τῇ βράτῳ Μωσῆ, τῆς
• Παρθένου τὸ θαῦμα, ἐν Σιναιῷ
• τῶ ὄρει, προτυπώσαντα ποτέ,
• ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυ-
• ψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἦδῃ Θ'. Ἀνάρχου Γεννήτορος.

Ηλίου φαιδρότερον, νηστεία ἀνα-
λάμψασα, ἢ πολύφωτος χάρις,
εὐαγγελίζεται, πᾶσι τοῦ Σταυροῦ
τὰς ἀκτῖνας, καὶ τὰς αὐγὰς, τοῦ
τιμίου πάθους, καὶ τῆς ἀναστά-
σεως, τὴν ἡμέραν τὴν σωτήριον.

Αγνεῖαν ποθήσωμεν, πορνεῖαν ἀ-
πορύγωμεν, τὴν ὁσφὺν σωφροσύνη,
περιζωσώμεθα, ὅπως καθαροὶ ἐπο-
φθῶμεν, τῷ καθαρῷ, καὶ μόνῳ ἐκ
πάντων, ζητοῦντι τὴν κάθαρσιν,
τῷ Σωτῆρι τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Χριστέ ἐκ τοῦ φόβου σου, καθή-
λωτον τὰς σάρκας μου, ὁ Σταυρῷ
προσηλώσας, τὴν ἀμαρτίαν Ἀδάμ.
λύσον τῶν κακῶν μου τὴν δέησιν,
τοῦ προηροῦ σύντριψον τὰ βέλη,
τῇ λόγχῃ σου Δέσποτα, καὶ τῆς
τούτου βλάβης ῥύσαι με.

Θεοτοκίον.

Κριτὴν δικαιοτάτον, καὶ μόνον εὐ-
δαίλακτον, ἢ τεκοῦσα Παρθένη,
Χριστὸν τὸν Κύριον, ῥύσαι με τῆς
κρίσεως, Κόρη, καὶ τοῦ πυρός, καὶ
τῆς τιμωρίας, ἦν μοι προεξένησεν,
ἀμαρτίας ἢ ἀπολαυσις.

Ἄλλος Τὴν ἀγνὴν καὶ ἀχραντον.

Ω τῆς εὐπλαγχνίας σου, ὅτι
Σταυρὸν ἠνέσχου, ἤλους καὶ λόγ-
χην Κύριε, δι' ἐμέ, τὸν κατάκριτον
φθορᾶ, δι' ὃ ὑμῶν σε Χριστέ.

Τὸν Σταυρὸν, τὸν κάλαμον, τοὺς
ἤλους καὶ τὴν λόγχην, τὰ ζωη-
ρά σου πάθη, πᾶς ὁ λαὸς προσκυ-
νοῦντες, ἐν ᾠδαῖς Χριστέ ὑμνοῦ-
μέν σε.

Δόξα.

Μονὰς Τρισυπόστατε, Τριάς ἐνι-
κωτάτη, Κυριρχία φύσις, ἰσοκλε-
ῆς, Πάτερ, Υἱέ, καὶ θεῖον Πνεῦμα,
σῶσον πάντας ἡμᾶς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαίροις ἱλαστήριον, τοῦ Κόσμου
θεοτόκε· ἐν ᾧ προσφεύγοντες πάν-
τες ἀμαρτωλοὶ, πρὸς Θεὸν καταλ-
λαγὰς ἀεὶ εὐρίσκομεν.

Δέξοι σοὶ ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Τῷ Σταυρῷ σου Κύριε, καμὲ ἐν-
δυναμώσας, τῶν νηστειῶν μοι δώ-
ρησαι ἀγαθὴ, εὐσθενῶς ἀποπληρω-
σαι τὴν περίοδον.

Ὁ Εἰρμός.

Τὴν ἀγνὴν καὶ Ἄχραντον, Μη-
• τέρα καὶ Παρθένον, ᾠδαῖς ἀ-
• σμάτων ἅπαντες οἱ πιστοὶ, εὐσε-
• βῶς ὡς Θεοτόκον μεγαλύνομεν.

Τὸ Φωταγωγικόν.

Εἰς τὸν στίχον τὸ Ἰδιόμελον. Δίς·
ἦμος πλ. δ'.

Νηστεία, τῶν λογισμῶν τὰ πάθη,
δεῦτε

δεῦτε δαυλώσωμεν, πνευματικῶς ἑαυτοὺς, πτέρυξι περιστείλαντες· ἵνα τὴν τοῦ ἐχθροῦ κινουμένην ζάλην, κοῦφοι περάσαντες, ἄξιοι γενώμεθα, τῆς τοῦ Σταυροῦ προσκυνήσεως, τοῦ ὑπὲρ τοῦ Κόσμου σφαγέντος ἐκουσίως, Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ· καὶ πνευματικῶς ἐορτάσωμεν, τὴν ἐκ νεκρῶν τοῦ Σωτῆρος Ἀνάστασιν· ἐπ' ὄρους ἀρθέντες, Μαθηταῖς συνδοξάσωμεν, τὸν ἐξουσίαν λαβόντα πᾶσαν, Υἱὸν ἐκ Πατρὸς τὸν Φιλάνθρωπον.

Μαρτυρικόν.

Μάρτυρες Χριστοῦ οἱ ἀήττητοι, οἱ νικήσαντες τὴν πλάνην, τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, ἀπελάβετε τὴν χάριν τῆς αἰωνίου ζωῆς. Τυράντων ἀπειλὰς οὐκ ἐπτόηθητε· βασάνοις αἰκλιζόμενοι εὐφραίνεσθε· καὶ νῦν τὰ αἵματα ὑμῶν, γέγονεν ἰάματα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν· πρεσβεύσατε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα καὶ νῦν. Στχυροθεοτ. Ὡ τοῦ παρδόξου θαύματος.

Τὶ τὸ δρώμενον θέαμα, ὃ τοῖς ἐμοῖς ὀφθαλμοῖς, καθορᾶται ὧ Δέσποτα; ὃ συνέχων ἅπασαν, κτίσιν ξύλῳ ἀνήρησαι; καὶ θανατοῦσαι, ὃ πᾶσιν νέμων ζωὴν; ἡ Θεοτόκος κλαίουσα ἔλεγεν, ὅτε ἐώρακεν, ἐν Σταυρῷ ἡ Πάναγνος, τὸν ἐξ αὐτῆς, ἀρρήτως ἐκλάμφαντα, Θεὸν καὶ ἄνθρωπον.

Εἰς τὴν ε'. Ὁρν. Τροπάριον τῆς Προφητείας ἡχ. δ'.

Οἶδας τὸ πλάσμα ἡμῶν, οἶδας τὴν ἀσθένειαν ἡμῶν Φιλάνθρωπε· ἡμάρ-

τομεν, ἀλλ' οὐκ ἀπέστημέν σου ὁ Θεός, οὐδὲ διεπετάσαμεν χεῖρας ἡμῶν, πρὸς Θεὸν ἀλλότριον· φεῖσαι ἡμῶν τῇ σῇ ἀγαθότητι, εὐσπλαγχνε.

Δίς.

Προκειμένον ἡχ. δ'. Παλμός, θ'. Ἐξομολογήσομαι σοὶ Κύριε.

Στίχ. Εὐφρανθήσομαι, καὶ ἀγαλλιάσομαι ἐν σοί.

Προφητείας Ἡσαίου
τὸ Ἀνάγνωσμα.

Γάδε λέγει Κύριος, Ἐκ Σιών ἐξελεύσεται νόμος, καὶ λόγος Κυρίου ἐξ Ἱερουσαλήμ. Καὶ κρινεῖ ἀνά μέσον τῶν Ἐθνῶν, καὶ ἐλέγξει λαὸν πολὺν, καὶ συγκόψουσι τὰς μαχαίρας αὐτῶν· εἰς ἄροτρα, καὶ τὰς ζιβήνας αὐτῶν εἰς δρέπανα, καὶ οὐ λήψεται ἔθνος ἐπὶ ἔθνος μάχαιραν, καὶ οὐ μὴ μάθωμεν ἔτι πολεμεῖν. Καὶ νῦν οὐ οἴκας τοῦ Ἰακώβ, δεῦτε καὶ πορευθῶσιν ἐν τῷ φωτὶ Κυρίου. Ἀνῆκε γὰρ τὸν λαὸν αὐτοῦ, τὸν οἶκον τοῦ Ἰακώβ, ὅτι ἐνεπλήθη ἡ χώρα αὐτῶν, ὡς τὸ ἀπὶ ἀρχῆς, κλυδωνισμῶν, ὡς ἡ τῶν ἀλλοφύλων, καὶ τέκνα πολλὰ ἀλλόφυλα ἐγεννήθη αὐτοῖς. Ἐνεπλήσθη γὰρ ἡ χώρα αὐτῶν ἀργυρίου καὶ χρυσοῦ, καὶ οὐκ ἦν ἀριθμὸς τῶν θησαυρῶν αὐτῶν, καὶ ἐνεπλήσθη ἡ γῆ αὐτῶν ἵππων· καὶ οὐκ ἦν ἀριθμὸς τῶν ἀρμάτων αὐτῶν. Καὶ ἐνεπλήσθη ἡ γῆ βδελυγμάτων, τῶν ἔργων τῶν χειρῶν αὐτῶν, καὶ προσεκύνησαν, οἷς ἐποίησαν οἱ δάκτυλοι αὐτῶν. Καὶ ἐκυψεν ἄνθρωπος, καὶ ἐταπενώθη ἀνήρ, καὶ

καὶ οὐ μὴ ἀνοίσω αὐτούς. Καὶ νῦν εἰσελθετε εἰς τὰς πέτρας, καὶ κρύπτεσθε εἰς τὴν γῆν ἀπὸ προσώπου τοῦ φόβου Κυρίου, καὶ ἀπὸ τῆς δόξης τῆς ἰσχύος αὐτοῦ, ὅταν ἀναστῇ θραῦσαι τὴν γῆν. Οἱ γὰρ ὀφθαλμοὶ Κυρίου ὑψηλοί, ὁ δὲ ἄνθρωπος ταπεινός· καὶ ταπεινωθήσεται τὸ ὕψος τῶν ἀνθρώπων, καὶ ὑψωθήσεται Κύριος μόνος ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ.

Προκειμ. ἤχος. πλ. β'. Ψαλμ. ι. Δίκσιος Κύριος, καὶ δικαιοσύνας ἠγάπησεν.

Στίχ. Ἐπὶ τῷ Κυρίῳ πέποιθα, πῶς ἔπει· κ. τ. λ.

Εἰ μὲν οὐ γίνεται Προηγιασμένη ἐν τιν. Δ'. ἢ Παρασκ. εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξ. ψάλλ. μαρτυρικὰ τῆς Ὀκτωήγου, γ'. τοῦ Μηναίου, ἢ. σὺν τῷ δοξασιτικῷ θεοτοκίῳ· καὶ ἐκ τῶν λοιπῶν τὸ ἰδιόμ. δις, καὶ τὸ μαρτυρ. ἀπαξ, μετὰ ἐνὸς θεοτοκίου δοξαστικοῦ ἀρμοδίου λέγονται ἀπόστιχ.

Εἰδὲ καὶ τελεῖται προηγιασ. μετὰ τὸν προοιμιακόντᾳ, πρὸς Κύριον, κατὰ ταξιν εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκρ. ψάλλομεν στίχ. ι. τὸ ἰδιόμ. ἤχ. πλ. δ'.

Νηστεύοντες ἀδελφοὶ σωματικῶς νηστεύσωμεν καὶ πνευματικῶς· λύσωμεν πάντα σύνδεσμον ἀδικίας. διαβρῆξωμεν στραγγαλιὰς, βεβίων συναλλαγμάτων· πᾶσαν συγγραφήν ἀδικον διασπᾶσωμεν· δώσωμεν πενῶσιν ἄρτον, καὶ πτωχοῦς

ἀστέγους εἰσαγάγωμεν εἰς οἴκους, ἵνα λάβωμεν παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, τὸ μέγα ἔλεος. Δίς.

Μαρτυρικόν.

Εἴ τις ἀρετῆ, καὶ εἴ τις ἐπιανος, πρέπει τοῖς Ἁγίοις· ξίφεισι γὰρ ἐκλίναν τοὺς αὐχένους, διὰ σὲ τὸν κλίναντα Οὐρανοῦς, καὶ καταβάντα· ἐξέχεαν τὸ αἷμα αὐτῶν, διὰ σὲ τὸν κενώσαντα ἑαυτὸν, καὶ μορφὴν δούλου λαβόντα· ἐταπεινώθησαν ἕως θανάτου, τὴν πτωχείαν σου μιμούμενοι· ὧν ταῖς εὐχαῖς κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Καὶ τὰ τοῦ Κυρίου Ἰωσήφ. ἤχ. β'. Ως ὠράθης Χριστέ.

Θεγοβολοὺς ὑμᾶς, ὡς ἀστραπὰς εἰς πάντα Κόσμον, Ἰησοῦς ὀνοητὸς ὄντως Ἥλιος, ἐξαποστείλας, ἀπεμείωσε ταῖς λαμπρότησι, τοῦ ὑμῶν ἐνθέου κηρύγματος, πλάνης τὸ σκότος· Θεόπται Ἀπόστολοι, καὶ ἐφώτισε τοὺς ἐν ζόφῳ, τῆς ἀγνωσίας κεκρατημένους· πονηρῶς ὄν περ ἐκδυσωπήσατε, καταπέμψαι καὶ ἡμῖν τὸν φωτισμὸν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἔτερον τοῦ αὐτοῦ. Ὅμοιον·

Ἀρετὴν Ἥλιου, προσεπιβάς ἄρματι θείῳ, τῇ νηστεία λαμπρυνθεὶς ἀνεφέρετο, ἐπὶ τὸ ὕψος τὸ Οὐράνιον· τοῦτον ζήλωσον, ταπεινὴ ψυχὴ μου καὶ νήστευσον, πάσης κακίας, καὶ φθόνου καὶ ἐριδος, καὶ τρυφῆς· ἐπιβρῆουσης καὶ ἐνηθόνου, ὅπως ὀδύνην χαλεπὴν ἐκφύγῃς, διακωνίζου-

ζουσαν τῆς γείνης, ἐκδοῶσα τῷ Χριστῷ, Κύριε δόξα σοι.

Ἔτερον τοῦ Κυρίου Θεοδώρου ἡ-
χος πλ. α'. Ὅσις Πάτερ.

Απόστολοι θεῖοι, τοῦ Κόσμου θερ-
μότατοι πρεσβευταί, καὶ τῶν Ὁρ-
θοδόξων προασπισταί, ἔχοντες πύρ-
ρησίας τὸ κράτος, πρὸς Χριστὸν
τὸν Θεὸν ἡμῶν, ὑπὲρ ἡμῶν αἰ-
τήσασθε, δεόμεθα πανσεβάσμιοι, ἵνα
τῶν νηστειῶν, τὸν ἀγαθὸν καιρὸν,
εὐμαρῶς ποιησώμεθα, καὶ τῆς
Ὁμοουσίου Τριάδος, τὴν χάριν δε-
ξώμεθα· μεγαλοκέρυκες Ἐνδοξοί,
εὐχέσθε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ τοῦ Μηναίου Προσόμοια δ'.

Δόξα, καὶ νῦν Θεοτοκ. Εἴσοδος, μετὰ
τοῦ θμιατοῦ. τὸ, Φῶς ἱλαρ. καὶ εὐθὺς
Ἐσπέρας προκαίμ. ἡχ. πλ. α' Παλμ. ια'.
σὺ Κύριε φυλάξις ἡμᾶς.

Στίχ. Σῶσόν με Κύριε, ὅτι ἐκλέ-
λοιπεν ὀσιος.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Εἶπεν ὁ Θεός, Ἐξαγαγέτω ἡ γῆ
ψυχὴν ζῶσαν κατὰ γένος, τετρά-
ποδα καὶ ἔρπετά, καὶ θηρία τῆς γῆς,
κατὰ γένος· καὶ ἐγένετο οὕτω. Καὶ
ἐποίησεν ὁ Θεός τὰ θηρία τῆς γῆς,
κατὰ γένος αὐτῶν καὶ τὰ κτήνη,
κατὰ γένος αὐτῶν, καὶ πάντα τὰ
ἔρπετά τῆς γῆς κατὰ γένος αὐτῶν·
καὶ εἶδεν ὁ Θεός ὅτι καλὰ. Καὶ
εἶπεν ὁ Θεός, Ποιήσωμεν ἄν-
θρωπον κατ' εἰκόνα ἡμετέραν καὶ
καθ' ὁμοίωσιν, καὶ ἀρχέτωσαν τῶν
ἰχθύων τῆς θαλάσσης, καὶ τῶν πε-

τεινῶν τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τῶν κτη-
νῶν, καὶ πάσης τῆς γῆς, καὶ πάν-
των τῶν ἔρπετῶν, τῶν ἐρπόντων
ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ ἐποίησεν ὁ Θεός
τὸν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα Θεοῦ
ἐποίησεν αὐτὸν· ἄρσεν καὶ θῆλυ
ἐποίησεν αὐτούς. Καὶ εὐλόγησεν
αὐτούς ὁ Θεός, λέγων, Αὐξάνεσθε
καὶ πληθύνεσθε, καὶ πληρώσατε
τὴν γῆν, καὶ κατακυριεύσατε αὐ-
τῆς, καὶ ἄρχετε τῶν ἰχθύων τῆς
θαλάσσης, καὶ τῶν πετεινῶν τοῦ
οὐρανοῦ, καὶ πάντων τῶν κτη-
νῶν, καὶ πάσης τῆς γῆς, καὶ πάν-
των τῶν ἔρπετῶν τῶν ἐρπόντων
ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ εἶπεν ὁ Θεός,
Ἴδού δέδωκα ἡμῖν πάντα χόρτον
σπόριμον, σπεῖρον σπέρμα, ὃ ἐστὶν
ἐπάνω πάσης τῆς γῆς, καὶ πᾶν ξύ-
λον, ὃ ἔχει ἐν ἑαυτῷ καρπὸν σπέρ-
ματος σπορίμου, ὑμῖν ἐστὶ εἰς
βρῶσιν, καὶ πᾶσι τοῖς θηρίοις τῆς
γῆς, καὶ πᾶσι τοῖς πετεινοῖς τοῦ
οὐρανοῦ, καὶ παντὶ ἔρπετῷ ἔρπον-
τι ἐπὶ τῆς γῆς, ὃ ἔχει ἐν ἑαυτῷ ζω-
ῆς πνοήν, καὶ πάντα χόρτον χλω-
ρὸν εἰς βρῶσιν· καὶ ἐγένετο οὕτω·
Καὶ εἶδεν ὁ Θεός τὰ πάντα ὅσα
ἐποίησε, καὶ ἰδοὺ καλὰ λίαν· καὶ
ἐγένετο ἑσπέρα, καὶ ἐγένετο πρωὶ,
ἡμέρα ἕκτη. Καὶ συνετελέσθησαν
ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, καὶ πᾶς ὁ κό-
σμος αὐτῶν. Καὶ συνετέλεσεν ὁ θε-
ὸς ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἕκτῃ τὰ ἔργα
αὐτοῦ, ἃ ἐποίησε, καὶ κατέπαυσεν
ὁ Θεός ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἑβδόμῃ ἀπὸ
πάντων τῶν ἔργων αὐτοῦ, ὧν ἐποί-
ησε. Καὶ εὐλόγησεν ὁ Θεός τὴν
ἡμέραν τὴν ἑβδόμην, καὶ ἡγίασεν
αὐτήν, ὅτι ἐν αὐτῇ κατέπαυσεν

ἀπὸ

ἀπὸ πάντων τῶν ἔργων αὐτοῦ, ὧν ἤρξατο ὁ Θεὸς ποιῆσαι.

Προκείμε. ἤχος, πλ. β΄. Ψαλμ. ια΄. Ἐπίβλεψον, εἰσάκουσόν μου Κύριε ὁ Θεός μου.

Στίχ. ἕως πότε Κύριε ἐπιλήθη μου εἰς τέλος.

Προμοιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Υἱέ, ἐὰν δεξάμενος ῥῆσιν ἐμῆς ἐντολῆς, κρούψῃς παρά σεαυτῷ, ὑπακούσεται Σοφίας τὸ οὖς σου, καὶ παραβαλεῖς καρδίαν σου εἰς σύνεσιν, παραβαλεῖς δὲ αὐτὴν εἰς νοθεύτησιν τῷ Υἱῷ σου. Ἐὰν γὰρ τὴν σοφίαν ἐπικαλέσῃ, καὶ τῇ συνέσει ὧς φωνὴν σου· καὶ ἐὰν ζητήσῃς αὐτὴν ὡς ἀργύριον, καὶ ὡς θησαυρὸν ἐξερευνήσῃς αὐτήν, τότε συνήσῃς φόβον Κυρίου, καὶ ἐπίγνωσιν Θεοῦ εὐρήσεις. Ὅτι Κύριος δίδωσι σοφίαν, καὶ ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ γνῶσις καὶ σύνεσις. Καὶ θησαυρίζει τοῖς κατορθοῦσι σωτηρίαν, καὶ ὑπερασπιεῖ τὴν πορείαν αὐτῶν, τοῦ φυλάξασθαι ὁδοὺς δικαιοματιῶν, καὶ ὁδὸν εὐλαβουμένων αὐτὸν διαφυλάξει. Τότε συνήσεις δικαιοσύνην καὶ κρίμα, καὶ κατορθώσεις πάντας ἄξονας ἀγαθοῦς. Ἐὰν γὰρ ἔλθῃ ἡ σοφία εἰς σὴν διάνοιαν, ἡ δὲ αἰσθηθῆς τῇ σῇ ψυχῇ καλὴ εἶναι δόξη, βουλὴ καλὴ φυλάξει σε. Ἔννοια δὲ ὅσια τηρήσει σε. Ἴνα ῥύσῃταί σε ἀπὸ ὁδοῦ κακῆς, καὶ ἀπὸ ἀνδρὸς λαλοῦντος μηδὲν πιστόν. Ὡς ἐγκαταλείποντες ὁδοὺς εὐθείας, τοῦ πορεύεσθαι ἐν ὁδοῖς

σφόδρους! Ὡς οἱ εὐφραϊνόμενοι ἐπὶ κακοῖς, καὶ χαίροντες ἐπὶ διαστροφῇ κακῇ! Ὡς αἱ τρίβοι σχολιαί, καὶ καμπύλαι αἱ τροχιαὶ αὐτῶν, τοῦ μακρὰν σε ποιῆσαι ἀπὸ ὁδοῦ εὐθείας, καὶ ἀλλότριον τῆς δικαιοσύνης γνώμης. Υἱέ, μὴ σε καταλάβῃ βουλὴ κακῆ, ἢ ἀπολείπουσα διδασκαλίαν νεότητος, καὶ διαθήκην θείαν ἐπιληρησμένην. Ἔθετο γὰρ παρά τῷ θανάτῳ τὸν οἶκον αὐτῆς, καὶ παρά τῷ ἄδη μετὰ τῶν γηγενῶν τοὺς ἄξονας αὐτῆς. Πάντες οἱ πορευόμενοι ἐν αὐτῇ, οὐκ ἀναστρέψουσιν, οὐδὲ μὴ καταλάβωσι τρίβους εὐθείας· οὐ γὰρ καταλαμβάνονται ὑπὸ ἐνιαυτῶν ζωῆς. Εἰ γὰρ ἐπορεύοντο τρίβους ἀγαθῆς, εὐροσαν ἂν τρίβους τὰς τῶν δικαίων λείας. Χρηστοὶ ἔσονται οἰκήτορες γῆς, ἄκαχοι δὲ ὑπολησθήσονται ἐν αὐτῇ. Ὅτι εὐθεὶς κατασκηνώσουςι γῆν, καὶ ὅσοι ὑπολειφθήσονται ἐν αὐτῇ. Ὅδοι δὲ ἀσεβῶν ἐκ γῆς ὀλοῦνται, οἱ δὲ παράνομοι ἐξολοθρευθήσονται ἀπὸ αὐτῆς.

Καὶ εὐθὺς τὸ, Κατευθυθήτω
Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τῶν Προφηγιᾶς.

Τῇ Δ΄. τῆς Α΄. Ἐβδομ. εἰς τὸ Ἀποδείπνον, Ψάλλομεν τὸν μέγαν Κανόνα Ἀνδρέου Κρήτης, μετὰ τῶν μετανοίων. Ὡδὴ Α΄. ἤχος πλ β΄. Ὁ Εἰρμὸς.

Βοηθὸς καὶ σκεπαστῆς, ἐγένετό μοι εἰς σωτηρίαν, αὐτός μου Θεός, καὶ δοξάσω αὐτόν, Θεὸς τοῦ

• τοῦ Πατρὸς μου, καὶ ὑψώσω αὐ-
• τόν, ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Δίς.

Εκ νεότητος Σωτήρ, τὰς ἐντολάς σου ἐπαρωσάμην, ὄλον ἐμπαθῶς, ἀμελῶν, ραθυμῶν, παρήλθον τὸν βίον· διὸ κράζω σοι Σωτήρ, κἄν ἐν τῷ τέλει σώσόν με.

Ερριμένον με Σωτήρ, πρὸ τῶν θυρῶν σου κἄν ἐν τῷ γήρει, μή με ἀποβρίψῃς εἰς ἄδου κενόν, ἀλλὰ πρὸ τοῦ τέλους, ὡς φιλόανθρωπός μοι δὸς, παραπτωμάτων ἄφεςιν.

Τὴν οὐσίαν μου Σωτήρ, καταναλώσας ἐν ἀσωτεία, ἔρημός εἰμι ἀρετῶν εὐσεβῶν· λιμώττων δὲ κράζω, Ὁ Πατὴρ τῶν οἰκτιρμῶν, προφθάσας σύ με οἰκτιρον.

Ολησταῖς περιπεσῶν, ἐγὼ ὑπάρχω τῆς λογισμοῖς μου, ὅλως ὑπ' αὐτῶν τετραυμάτισμαι νῦν, ἐπλήσθην μωλώπων· ἀλλ' αὐτός μοι ἐπιστάς, Χριστέ Σωτήρ ἰάτρευσον.

Περεύς με προῖδῶν, ἀντιπαρήλθε, καὶ ὁ Λευίτης, βλέπων ἐν δεινοῖς, ὑπερεῖδε γυμνόν· ἀλλ' ὁ ἐκ Μαρίας, ἀνατείλας Ἰησοῦς, σὺ ἐπιστάς με οἰκτιρον.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρόσθευε.

Σύ μοι δίδου φωταυγῆ, ἐκ θείας ἀνωθεν προμηθείας, χάριν ἐκφυγεῖν, τῶν παθῶν σκοτασμόν, καὶ ἄσαι προθύμως, τοῦ σοῦ βίου τὰ τεργνά, Μαρία διηγρήματα.

Δόξα.

Υπερούσιε Τριάς, ἡ ἐν Μονάδι προσκυνουμένη, ἄρον τὸν κλοιόν, ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρύν, τὸν τὰς ἀμαρτίας, καὶ ὡς εὐσπλαγχνός μοι δὸς, δάκρυα κατανούξεως.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε ἡ ἐλπίς, καὶ προστασία τῶν σέ ὑμνούντων, ἄρον τὸν κλοιόν, ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρύν, τὸν τῆς ἀμαρτίας, καὶ ὡς Δέσποινα Ἄγνη, μετανοοῦντα δέξαι με.

Ἰδιὴ Β'. Ὁ Εἰρημός.

Ηρόσεχε, Οὐρανὲ καὶ λαλήσω, καὶ ἀνυμνήσω Χριστὸν, τὸν ἐκ Παρθένου, σαρκὶ ἐπιδημήσαντα.

Δίς.

Ἐλίσθησα, ὡς ὁ Δαβὶδ, ἀκολάστως, καὶ βεβορβόρωμαι· ἀλλ' ἀποπλύνας κάμῃ, Σωτήρ τοῖς δάκρυσί μου.

Οὐ δάκρυα, οὐδὲ μετάνοιαν ἔχω, οὐδὲ κατάνυξιν· αὐτός μοι ταῦτα Σωτήρ, ὡς Θεὸς δώρησαι.

Απώλεσα, τὸ πρωτόκτιστον κάλλος, καὶ τὴν εὐπρέπειάν μου, καὶ ἄρτι κείμαι γυμνός, καὶ καταισχύνομαι.

Τὴν θύραν σου, μὴ ἀποκλείσῃς μοι τότε, Κύριε, Κύριε, ἀλλ' ἀνοίξόν μοι αὐτήν, μετανοοῦντί σοι.

Ενώτισαι, τοὺς στεναγμούς τῆς ψυχῆς μου, καὶ τῶν ἐμῶν ὀφθαλμῶν,

μῶν, προσδέχου τοὺς σαλαγμοὺς, Κύριε καὶ σῶσόν με.

Φιλάνθρωπε, ὁ θελῶν πάντας σωθῆναι, σὺ ἀνακάλεσάι με, καὶ δέξαι ὡς ἀγαθὸς μετανοοῦντά με.

Θεοτοκίον.

Αχραντε Θεοτόκε, μόνη Πανύμνητε, ἰκέτευε ἐκτενῶς, εἰς τὸ σώθῃναι ἡμᾶς.

Ὁ Εἰρμός.

Ἰδετε ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἰμι Θεὸς, ὁ
 • μάννα ἐπομβρήσας, καὶ τὸ ὕ-
 • δωρ ἐκ πέτρας, πηγάσας πάλαι
 • ἐν ἐρήμῳ τῷ λαῷ μου, τῇ μό-
 • νῃ δεξιᾷ, καὶ τῇ ἰσχυί τῇ ἐμῇ.
 Δίς.

Ἰδετε ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἰμι Θεὸς
 ἐνωτίζου ψυχῆ μου, τοῦ Κυρίου βο-
 ῶντος, καὶ ἀποσπᾶσθητι τῆς πρώ-
 ην ἁμαρτίας, καὶ φοβοῦ ὡς δικα-
 στήν, καὶ ὡς Κριτὴν καὶ Θεόν.

Τίνωμοιώθης, πολυαμάρτητε ψυ-
 χή; οἴμοι τῷ πρώτῳ Κάιν, καὶ τῷ
 Λάμεχ ἐκείνῳ, λιθοκτονήσασα τὸ
 σῶμα κακουργίαις, καὶ κτείνασα
 τὸν νοῦν, ταῖς παραλόγοις ὀρμαῖς.

Πάντας τοὺς πρὸ νόμου, παρα-
 δραμοῦσα ὦ ψυχῆ, τῷ Σῆθ οὐχ
 ὠμοιώθης, οὐ τὸν Ἐνώϊ ἐμιμήσω,
 οὐ τὸν Ἐνώχ τῇ μεταθέσει, οὐ
 τὸν Νῶε, ἀλλ' ὠφθῆς πεντηρά, τῆς
 τῶν Δικαίων ζωῆς.

Μόνη ἐξήνοιξας, τοὺς καταρά-
 κτας τῆς ὀργῆς, τοῦ Θεοῦ σου

ψυχῆ μου, καὶ κατέκλυσας πᾶσαν,
 ὡς γῆν τὴν σάρκα, καὶ τὰς πρά-
 ξεις, καὶ τὸν βίον· καὶ ἔμεινας ἐκ-
 τὸς, τῆς σωστικῆς Κιβωτοῦ.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευς.

Ὁλη προθυμία, πάθῳ προσέδρα-
 μες Χριστῷ, τὴν πρὶν τῆς ἁμαρ-
 τίας, ὁδὸν ἀποστραφεῖσα, καὶ ἐν
 ἀβάτοις ταῖς ἐρήμοις τρεφομένη,
 καὶ τούτου καθαρῶς, γελῶσα θείας
 ἐντολαῖς. Δόξα.

Αναρχε ἄκτιστε, Τριάς ἀμέρις·
 Μονὰς μετανοοῦντά με δέξαι, ἡ-
 μαρτηκότα σῶσον· σὸν εἰμι πλάσ-
 μα, μὴ παρίδης· ἀλλὰ φείσαι, καὶ
 ῥῦσαι, τοῦ πυρὸς τῆς καταδί-
 κης με.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Αχραντε Δέσποινα, Θεογεννήτορ
 ἡ ἐλπίς, τῶν εἰς σὲ προστρέχόν-
 των, καὶ λιμῆν τῶν ἐν ζάλῃ, τὸν
 ἐλεήμονα, καὶ κτίστην καὶ υἰὸν
 σου, ἰλέωσαι ἡμῶι, ταῖς ἰκεσίαις
 ταῖς σαῖς.

Ἦδὴ Γ'. Ὁ Εἰρμός.

Στερέωσον Κύριε, ἐπὶ τὴν πέ-
 • τραν τῶν ἐντολῶν σου, σαλευ-
 • θείσαν τὴν καρδίαν μου· ὅτι μό-
 • νος Ἅγιος ὑπάρχεις καὶ Κύριος.
 Δίς.

Τὴν εὐλογίαν τοῦ Σῆμ, οὐχ ἐκ-
 κληρώσω ψυχῆ ἀθλία· οὐ πλα-
 τειαν τὴν κατάσχεσιν, ὡς Ἰάφεθ,
 ἔσχες ἐν τῇ γῇ τῆς ἀφέσεως.

Εκ γῆς Καφφάν ἐξελθε, τῆς ἁ-
 μαρ-

μαρτίας ψυχὴ μου δεῦρο, εἰς γῆν
 βρῆουσαν ἀεὶζων, ἀφθαρσίαν, ἣν ὁ
 Ἀβραάμ ἐκλήρωσατο.

Τὸν Ἀβραάμ ἤκουσας, πάλαι ψυ-
 χή μου καταλιπόντα, γῆν πατρῶ-
 αν καίγενομένην, μετανάστην, τού-
 του τὴν προαίρεσιν μίμησαι.

Εν τῇ δρυὶ τῇ Μαμβρῇ, φιλοξε-
 νήσας ὁ Πατριάρχης, τοὺς Ἀγγέ-
 λους ἐκλήρωσατο, μετὰ γῆρας, τῆς
 ἐπαγγελίας τὸ θῆραμα.

Τὸν Ἰσαὰκ τάλαινα, γνοῦσα ψυ-
 χή μου καινὴν οὐσίαν, μυστικῶς ὀ-
 λοκαρπούμενον τῷ Κυρίῳ, μίμη-
 σαι αὐτοῦ τὴν προαίρεσιν.

‘Οσία τοῦ Θεοῦ πρέσβευε.

Τὸν Ἰσμαὴλ ἤκουσας, νῆφε ψυ-
 χή μου ἐκδιωχθέντα, ὡς παιδίσκης
 ἀποκύημα, βλέπε μήπως ὁμοιόν τι
 πάθης λαγνεύουσα.

Συνέχομαι κλύδωνι, καὶ τρικυ-
 μίᾳ Μητρὸς πταισμάτων· ἀλλ’ αὐ-
 τήμε νῦν διίσωσον, καὶ πρὸς ὄρ-
 μον θείας μετανοίας εἰσάγαγε.

‘Οσία τοῦ Θεοῦ πρέσβευε.

Ικέσιον δέησιν, καὶ νῦν ‘Οσία προσ-
 αγαθοῦσα, πρὸς τὴν εὐσπλαγγχον
 πρεσβείαις σου, Θεοτόκον, ἀνοιξον
 τὰς θείας εἰσόδους μοι. Δόξα.

Μονὰς ἀπλῆ ἄκτιστε, Ἄναρχε
 φύσις ἢ ἐν Τριάδι, ὑμνουμένη ὑπο-

στάσεων, ἡμᾶς σῶσον, πίστει προσ-
 κυνοῦντας τὸ κράτος σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Αὐτὸν ἐκ Πατρὸς ἄχρονον, Υἱὸν ἐν
 χρόνῳ Θεογεννητορ ἀπειράνδρωσ
 ἀπεκύησας· ξένον θαῦμα, μείνασα
 Παρθένος θηλάζουσα.

Ἦδι δ’. ‘Ο Εἰρμός.

Ακήκοεν ὁ Προφῆτης, τὴν ἔλευ-
 • σίν σου Κύριε, καὶ ἐφοβήθη, ὅτι
 • μέλλεις ἐκ Παρθένου τίχτεσθαι,
 • καὶ ἀνθρώποις δεικνυσθαι, καὶ ἔ-
 • λεγεν. Ἀκήκοα τὴν ἀκοήν σου,
 • καὶ ἐφοβήθην· Δόξα τῇ δυνά-
 • μει σου Κύριε. Δίς.

Τὸ σῶμα κατερρύπώθη, τὸ πνεῦ-
 μα κατεσπιλώθη, ὅλως ἠλκώθη·
 ἀλλ’ ὡς Ἰατρὸς Χριστέ ἀμφοτέρα,
 διὰ μετανοίας μοι θεράπευσον, ἀπό-
 λουσον, κάθαρσον, πλῆνον, δεῖξον
 Σωτήρ μου καθαρώτερον.

Τὸ σῶμά σου καὶ τὸ αἷμα, σαυ-
 ρούμενος ὑπὲρ πάντων ἔθηκας Λό-
 γε· τὸ μὲν σῶμα, ἵνα ἀπολαύσης
 με, τὸ δὲ αἷμα, ἵνα ἀποπλύνῃς με.
 τὸ Πνεῦμα παρέδωκας, ἵνα ἐμὲ
 προσάξῃς, Χριστέ τῷ σῶ Γεν-
 νήτορι.

Εἰργάσω τὴν σωτηρίαν, ἐν μέσῳ
 τῆς γῆς Οἰκτίρμων, ἵνα σωθῶμεν,
 ἐκουσίως ξύλῳ ἀνεσταύρωσαι· ἢ
 Ἐδέμ κλεισθεῖσα, ἀνεώγνυτο, τὰ
 ἄνω, τὰ κάτω, ἢ Κτίσις, τὰ ἔθνη
 πάντα, σωθέντα προσκυνοῦσί σε.

Γενέ-

Γενέσθω μοι κολυμβήθρα, τὸ αἷμα τὸ ἐκ πλευρᾶς σου, ἅμα καὶ πόμα, τὸ πηγασαν ὕδωρ τῆς ἀφέσεως, ἵνα ἐκατέρωθεν καθαίρωμαι, χρισμένος, πίνων ὡς χρίσμα, καὶ πόμα Λόγε, τὰ ζωηρά σου λόγια.

Κρατῆρα ἢ Ἐκκλησία, ἐκτίσατο τὴν πλευράν σου τὴν ζωηρόρον, ἐξ ἧς ὁ διπλοῦς ἡμῖν ἀνέβλυσε, κρουνὸς τῆς ἀφέσεως καὶ γνώσεως, εἰς τύπον τῆς Πάλαι, τῆς Νέας, τῶν δύο ἅμα, Διαθηκῶν Σωτῆρ ἡμῶν.

Γυμνός εἰμι τοῦ νυμφῶνος, γυμνός εἰμι καὶ τοῦ γάμου, ἅμα καὶ δαίπνου· ἢ λαμπὰς ἐσδέσθη ὡς ἀνέλαιος· ἢ καστὰς ἐκλείσθη μοι καθεύδοντι· τὸ δαίπνον ἐθρώθη ἐγὼ, δε χεῖρας καὶ πόδας, δεθεῖς, ἐξω ἐχέβλημαι.

Δόξα.

Αμέριστον τῇ Οὐσίᾳ, ἀσύγχυτον τοῖς προσώποις θεολογῶ σε, τὴν Τριάδικήν μίαν Θεότητα, ὡς ὁμοβασιλείον καὶ συνθρόνον, βοῶ σοι τὸ ἄσμα τὸ μέγα τὸ ἐν ὑψίστοις, τρισῶς ὑμολογοῦμενον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Καὶ τίκτεας καὶ παρθενεύεις, καὶ μένεας δι' ἀμφοτέρων φύσει Παρθένος, ὁ τεχθεῖς καινίζει νόμους φύσεως. ἢ νηδὺς δὲ κύει μὴ λοχεύουσα. Θεὸς ὅπως θέλει, νικᾶται φύσεως τάξις, ποιεῖ γὰρ ὅσα βούλεται.

Ἦδὴ Ε'. Ὁ Εἰρμός.

Εκ νυκτὸς ὀρθρίζοντα φιλόνηρω-

πε, φώτισον δέομαι καὶ ὀδηγήσον καμὲ, ἐν τοῖς προσταγμάσου, καὶ διδάξόν με Σωτῆρ, ποιεῖν τὸ θέλημά σου. Δίς.

Ως βαρὺς τὴν γνώμην Φαραὼ τῶ πικρῷ γέγονα Κύριε, Ἰαννῆς καὶ Ἰαμβρῆς τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα, καὶ ὑποβρύχιος νοῦς, ἀλλὰ βοήθησόν με,

Τῷ πηλῷ συμπέφυρμαι ὁ τάλας τὸν νοῦν, πλυνόν με Δέσποτα τῷ λουτήρι τῶν ἐμῶν δακρύων δέομαί σου τὴν τῆς σαρκὸς στολήν λευκάναν ὡς χιόνα.

Εὰν ἐρευνήσω μου τὰ ἔργα Σωτῆρ, ἅπαντα ἄνθρωπον, ὑπερβάντα ἑμαυτὸν, ὀρῶ ταῖς ἀμαρτίας, ὅτι ἐν γνῶσει φρενῶν ἤμαρτον, οὐκ ἀγνοία,

Φεῖσαι φεῖσαι Κύριε τοῦ πλάσματος σου ἤμαρτον ἄνεσ μοι, ὁ τῆ φύσει καθαρὸς, αὐτὸς ὑπάρχων μόνος, καὶ ἄλλος πλὴν σου, οὐδεὶς ὑπάρχει ἐξω ρύπου.

Δι ἐμὲ Θεὸς ὦν, ἐμορφώθης ἐμέ· ἐδειξας θαύματα, ἰασάμενος λεπροῖς, καὶ παραλύτους σφίγγας, αἰμόρους στήσας Σωτῆρ ἀφῆ κρασπέδου ρύσιν.

Ἄσια τοῦ Θεοῦ.

Ρεῖθρον Ἰορδάνειον περάτασα εὐρες ἀνάπαυσιν, τὴν ἀνώδυνον σαρκὸς ἐκφυγοῦσα, ἧς καὶ ἡμᾶς ἐξελοῦ, σαῖς προσευχαῖς Ὄσια.

Σε

Δόξα.

Σὲ Τριάς δοξάζομεν τὸν ἕνα Θεόν, Ἅγιος Ἅγιος Ἅγιος εἶ ὁ Πατήρ, ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Πνεῦμα, ἀπλήθους Οὐσία Μονάς, αἰεὶ προσκυνουμένη.

Καὶ νῦν. Θεοτ.

Εκ σοῦ ἠμφιάσατο τὸ φύραμά μου ἄφθορε Ἄναδρε, Μητροπάρθενε Θεός, ὁ κτίσας τοὺς αἰῶνας, καὶ ἤνωσεν ἐν ἑαυτῷ, τὴν τῶν ἀνθρώπων φύσιν.

ᾠδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

Εβόησα ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου, πρὸς
 » τὸν Οἰκτίρμονα Θεόν, καὶ ἐπή-
 » κουςέ μου, ἐξ Ἄδου κατωτάτου,
 » καὶ ἀνήγαγεν ἐκ φθορᾶς τὴν
 » ζωὴν μου.

Αντίστηθι καὶ καταπολέμησον, ὡς Ἰησοῦς τὸν Ἀμαλήκ, τῆς σαρκὸς τὰ πάθη, καὶ τοὺς Γαβαωνίτας, τοὺς ἀπατηλοὺς λογισμοὺς αἰεὶ νικῶσα.

Διάβηθι τοῦ χρόνου τὴν ρέουσαν, φύσιν ὡς πρὶν Κιβωτός, καὶ τῆς γῆς ἐκεῖνης, γενοῦ ἐν κατασχέσει, τῆς ἐπαγγελίας ψυχὴ Θεός κελεύει

Ως ἔσωσας τὸν Πέτρον βοήσαντα, σῶσον προφθάσας με Σωτήρ, τοῦ θηρός με ῥῦσαι, ἐκτείνας σου τὴν χεῖρα, καὶ ἀνάγαγε τοῦ βυθοῦ τῆς ἁμαρτίας.

Λιμένα σε γινώσκω γαλήνιον, Δέσποτα Δέσποτα Χριστέ Ἄλλ' ἐκ τῶν ἀδύτων, βυθῶν τῆς ἁμαρτίας,

καὶ τῆς ἀπογνώσεώς με προφθάσας ῥῦσαι.
 Δόξα.

Τριάς εἰμι ἀπλήθους ἀδιαίρετος, διαίρετῆ προσωπικῶς, καὶ Μονάς ὑπάρχω, τῇ φύσει ἡνωμένη, ὁ Πατήρ φησι, καὶ Υἱός, καὶ θεῖον Πνεῦμα.
 Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Η Μήτηρ σου Θεόν ἡμῖν ἔτεκε, μεμορφωμένον καθ' ἡμᾶς· ἀλλ' ὡς Κτίστην πάντων, δυσώπει Θεοτόκε, ἵνα ταῖς πρεσβείαις, ταῖς σαῖς διακαιωθῶμεν.
 Κοντάκιον.

Ψυχὴ μου ψυχὴ μου, ἀνάστα τί καθεύδεις; τὸ τέλος ἐγγίζει, καὶ μελλεῖς θορυβεῖσθαι ἀνάνηψον οὖν, ἵνα φεῖσηταί σου Χριστὸς ὁ Θεός, ὁ πανταχοῦ παρῶν, καὶ τὰ πάντα πληρῶν.

ᾠδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

Ημάρτομεν, ἠνομήσαμεν, ἠδίκη-
 »σαμεν ἐνώπιόν σου, οὐδὲ συνε-
 » τηρήσαμεν, οὐδὲ ἐποιήσαμεν,
 » καθὼς ἐνετείλω ἡμῖν· ἀλλὰ μὴ
 » παραδώης ἡμᾶς εἰς τέλος, ὁ τῶν
 » Πατέρων Θεός. Δίς.

Τοῦ Μανασσῆ ἐπεσώρευσας, τὰ ἐγκλήματα τῆ προαιρέσει, στήσα-
 σα ὡς βδελύγματα πάθη, καὶ πλη-
 θύνουσα ψυχὴ προσοχίσματα· ἀλλ'
 αὐτοῦ τὴν μετάνοιαν, ζηλοῦσα θερ-
 μῶς, κτήσαι κατάνυξιν.

Τὸν Ἀχαιῶν, παρεζήλωσας, τοῖς μιᾶσμασι ψυχὴ μου οἰμοὶ γέγονας σαρκικῶν μολυσμάτων κατα-

γω-

γῶγιον, καὶ σκεδὸς αἰσχρὸν τῶν πα-
θῶν· ἀλλ' ἐκ βάθους σου στένα-
ξον, καὶ λέγε Θεῷ, τὰς ἀμαρτί-
ας σου.

Εκλείσθη σοι, οὐρανὸς ψυχῆ, καὶ
λῆμὸς Θεοῦ κατέλαβέ σε, ὅτε τοῖς
Ἥλιου τοῦ Θεοβίτου, ὡς ὁ Ἀχα-
ὰβ ἤπειθθας λόγους ποτέ· ἀλλὰ
τῆ Σαραφία ὁμοιώθητι, καὶ θρέ-
ψον Προφήτου ψυχῆν.

Ενέπρησεν, Ἥλιου ποτέ, τοῖς πεν-
τήκοντα τῆς Ἰεζάβελ, ὅτε τοὺς
τῆς αἰσχύνῃς προσβύτας, κατηνά-
λωσεν, εἰς ἐλεγχον τοῦ Ἀγαθῶ·
ἀλλὰ φεῦγε τὴν μίμησιν τῶν δύο
ψυχῆ, καὶ κραταιώθητι. Δόξα

Τριάς ἀπλή, ἀδιαιρέτε, Ὁμοού-
σιε Μονάς Ἀγία, Φῶτα καὶ Φῶς
καὶ Ἀγία Τρία, καὶ ἐν Ἁγίον, ὑ-
μνεῖται Θεὸς ἡ Τριάς· ἀλλ' ἀνύ-
μητρον, δόξασον, ζῶν καὶ ζῶας,
ψυχὴ τὸν πάντων Θεόν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦμνοῦμέν σε, εὐλογοῦμέν σε,
προσκυνοῦμέν σε Θεογεννήτορ, ὅτι
τῆς ἀχωρίστου Τριάδος, ἀπεκύη-
σας τὸν ἕνα Υἱὸν καὶ Θεόν, καὶ
αὐτῆ προηγήφθας ἡμῖν, τοῖς ἐν γῆ
τὰ ἐπουράνια.

Ὡδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

Ον Στρατιαὶ, οὐρανῶν δοξάζουσιν
καὶ φρίττει τὰ Χερουβὶμ, καὶ
τὰ Σεραφὶμ, πᾶσο πνοῇ καὶ Κτί-
σις, ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε, καὶ
ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας. Δίς.

Δικαιοκρίτα, Σωτῆρ ἐλέησον, καὶ

ΤΟΜ. Γ'.

ῥῦσαί με τοῦ πυρός, καὶ τῆς ἀπει-
λῆς, ἧς μελλῶ ἐν τῇ κρίσει, δι-
καίως ὑποσθῆναι· ἄνες μοι πρὸ τέ-
λους, δι' ἀρετῆς καὶ μετανοίας.

Ως ὁ Ἀηστής, ἐκβοῶ σοι, Μνήστη-
τι ὡς Πέτρος κλαίω πικρῶς. Ἄ-
νες μοι Σωτῆρ· κράζω ὡς ὁ Τελώ-
νῃς, δακρῶ ὡς ἡ Πόρνη· δέξαι μου
τὸν θρήνον, καθὼς ποτέ τῆς Χα-
ναναίας.

Τὴν σηπεδόνα, Σωτῆρ θεράτευ-
σον, τῆς ταπεινῆς μου ψυχῆς, μό-
νε ἰατρὲ, μάλαγμά μοι ἐπίθες, καὶ
ἔλαιον καὶ οἶνον, ἔργα μετανοίας
κατάνουξιν μετὰ δακρῶν.

Τὴν Χαναναίαν, κἀγὼ μιμούμενος,
Ἐλέησόν με βοῶ, τῷ Υἱῷ Δαβὶδ· ἀ-
πτομαι τοῦ κρασπέδου, ὡς ἡ Αἰμορ-
ροῦσα· κλαίω ὡς ἡ Μάρθα, καὶ ἡ
Μαρία ἐπὶ Λαζάρου.

Εὐλογοῦμεν Πτετέρα, Υἱόν . . .

Αναρχε Πάτερ, Υἱὲ Συνάναρχε,
Παράκλητε Ἀγαθὲ, Πνεῦμα τὸ
εὐθές, Λόγου Θεοῦ Γεννήτορ, Πα-
τρός Ἀνάρχου Λόγε, Πνεῦμα ζῶν
καὶ κτιζόν, Τριάς Μονάς ἐλέησόν με.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ως ἐκ βαφθῆς, ἀλουργίδος Ἀχραν-
τε, ἡ νοητῆ πορφυρὶς τοῦ Ἐμ-
μανουήλ, ἐνδον ἐν τῇ Γαστρί σου,
ἡ σὰρξ συνεξουφάνθη· ὄθεν Θεοτό-
κον, ἐν ἀληθείᾳ σέ τιμῶμεν,

Ὡδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

Ασπόρου συλλήψεως· ὁ τόκος ἀ-
νερμήνευτος, Μητρός Ἀνάδρου,
ἄσθρορος ἡ κύησις· Θεοῦ γὰρ ἡ

- » γέννησις, καινοποιεῖ τὰς φύσεις·
- » διό σε πᾶσαι αἱ γενεαί, ὡς Θεο-
- » νυμφον Μητέρα, ὀρθοδόξως με-
- » γαλύομεν. Δίς.

Τὰς νόσους ἰώμενος, πτωχοῖς εὐ-
ηγγελίζετο, Χριστὸς ὁ Λόγος·
κυλλοὺς ἐθεράπευσε. Τελώναις συ-
νήσθιεν, ἀμαρτωλοῖς ὠμίλει· τῆς
Ἰακείρου θυγατρὸς, τὴν ψυχὴν προ-
μεταστᾶσαν, ἐπανήγαγεν ἀφ' ἧς
χειρὸς.

Τελώνης ἐσώζετο, καὶ Πόρνη ἐ-
σωφρόνιζε, καὶ Φαρισαῖος, αὐχῶν
κατεκρίνετο· ὁ μὲν γὰρ, Ἰλάσθητι,
ἡ δὲ, Ἐλέησόν με· ὁ δὲ ἐκόμπαζε
βοῶν, Ὁ Θεὸς εὐχαριστῶ σοι, καὶ
ἐξῆς τὰ τῆς ἀνοίας ῥητά.

Ζακχαῖος Τελώνης ἦν, ἀλλ' ὁ-
μως διεσώζετο, καὶ Φαρισαῖος, ὁ
Σίμων ἐσφάλλετο, καὶ Πόρνη ἐ-
λάμβανε, τὰς ἀφεσίμους λύσεις,
παρὰ τοῦ ἔχοντος ἰσχὺν, ἀφιέναι
ἀμαρτίας, ἣν ψυχὴ σπεύσον μι-
μήσασθαι.

Τὴν Πόρνην ὡ τάλαινα, ψυχὴ μου
οὐκ ἐζήλωσας, ἥτις λαβοῦσα, μύ-
ρου τὸ ἀλάδαστρον, σὺν δάκρυσιν
ἤλειψε, τοὺς πόδας τοῦ Κυρίου· ἐ-
ξέμαξε δὲ ταῖς θριξί, τῶν ἀρ-
χαίων ἐγκλημάτων, τὸ χειρόγρα-
φον ῥηγνύντος αὐτῆ.

Τὰς πόλεις αἷς ἔδωκε, Χριστὸς
τὸ Εὐαγγέλιον, ψυχὴ μου ἐγnows,
ὅπως κατηράθησαν· φοβοῦ τὸ ὑ-
πόδειγμα, μὴ γένη ὡς ἐκεῖναι· ταῖς
ἐν Σοδόμοις γὰρ αὐτάς, ὁ Δεσπότης
παρεικάσας, ἕως ἄδου κατε-
δίκασε.

Μὴ χειρῶν ὡ ψυχὴ μου, φανῆς
δι' ἀπογνώσεως, τῆς Χαναanaίας,
τὴν πίστιν ἀκούσασα, δι' ἧς τὸ θυ-
γάτριον, λόγῳ Θεοῦ ἰάθη. Υἱὲ Δα-
βιδ ὁσῶσον καμὲ, ἀναβόησον ἐκ βᾶ-
θους, τῆς καρδίας ὡς ἐκεῖνη Χρι-
στῶ Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Ανδρέα σεβάσμιε, καὶ Πάτερ Τρισ-
μακάριστε, Ποιμὴν τῆς Κρήτης,
μὴ παύση δεόμενος, ὑπὲρ τῶν σὲ
ὑμνούντων· ἵνα ῥυσθῶμεν πάσης
ὀργῆς καὶ θλίψεως καὶ φθορᾶς, καὶ
πταισμάτων λυτρωθῶμεν οἱ τιμῶν-
τες σου τὴν μνήμην αἰεὶ. Δόξα.

Πατέρα δοξάσωμεν, Υἱὸν ὑπερυ-
ψώσωμεν, τὸ θεῖον Πνεῦμα, πιστῶς
προσκυνήσωμεν, Τριάδα ἀχώρισον,
Μονάδα κατ' Οὐσίαν, ὡς φῶς καὶ
φῶτα καὶ ζῶην, καὶ ζωᾶς ζωοποι-
οῦσαν, καὶ φωτίζουσαν τὰ πέρατα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν πόλιν σου φύλαττε, Θεο-
γεννητορ Πάναγε· ἐν σοὶ γὰρ αὐ-
τη, πιστῶς βασιλεύουσα, ἐν σοὶ καὶ
κρατύνεται, καὶ διὰ σοῦ νικῶσα,
τροποῦται πάντα πειρασμὸν, καὶ
σκυλεῖει πολεμίους, καὶ διέπει τὸ
ὑπήκοον.

Οἱ δύο Χοροί. Ἀσπόρου συλλήψε-
ως· καὶ ἡ λοιπὴ ἀκολουθία τῶν ἀπο-
δείπνων.

Εὐαγγέλιον κατὰ Μάρκον.

Εἶπεν ὁ Κύριος, Ἐχετε πίστιν Θεοῦ.
Ἄμην λέγω ὑμῖν. κ. τ. λ.

Τῆ Ε'. τῆς Α'. Ἐβδομάδος, ἐν τῇ
Ἄρ-

Ὅρθρον τὰ Τριαδικὰ μετὰ τὴν α'. στιχολογ. κάθισμ. τῆς Ὀκτωήχου. εἰς τὴν β'. κάθισμ. ἡχ. β'.

Ὁ σοφίτας ὑπὲρ ῥήτορας.

Ο φωστῆρας ἐν τοῖς πέρασιν τοῦ Μαθητᾶς ἀναδείξας, τῷ κηρούγματι· Λόγος Θεοῦ, τὰς καρδίας ἡμῶν φώτισον, φωτὶ ἀρετῶν, καὶ νησεῖα κάθαρρον, διδούς μετάνοιαν ἐπιστροφῆς τοῖς δούλοις σου, εἰς τὸ δοξάζειν σε Σωτῆρ, ὁ μόνος ὑπάρχων ὑπεράγαθος

Δόξα τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον ἡχ. ὁ αὐτός.

Θεοτόκε μὴ παρίδης με, δεόμενον ἀντιλήψεως τῆς ὑπὸ σοῦ ἐπί σοί γάρ πέποιθεν ἡ ψυχὴ μου, ἐλέησον με.

Εἰς τὴν γ'. στιχολογ. κάθισμ. πλ. α'. ἄγνωστὰ τῶν Χερουβιμ.

Τὴν φαιδροτέραν τὴν ἀρετῶν, τὴν συμπολίτιν τῶν Οὐρανῶν, ἐγκρατεῖαν, ὀυσωποῦμέν σε, τῶν Ἀποστόλων τὴν δωδεκάδα, πρέσβευε εἰρηνικῶς διανύσαι, καὶ κομίσασθαι τοὺς καρπούς τῆς σωτηρίας· ὑμεῖς γάρ ὄντως τῶν γηγενῶν ὑπάρχετε, κραταίωμα, καὶ καταφυγὴ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Αγνωτέρα τῶν Χερουβιμ, ὑψηλότερα τῶν οὐρανῶν, Πανύμνητε Θεοτόκε· σὲ ἐν ἀληθείᾳ ὁμολογοῦντες, ἔχομεν ἁμαρτωλοὶ Σωτηρίαν, καὶ εὐρίσκομεν ἐν πειρασμοῖς προστασίαν· διὸ μὴ παύσῃ ὑπὲρ ἡμῶν

πρέσβευουσα, κραταίωμα, καὶ καταφυγὴ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ Ν'. Οἱ Κανόνες τοῦ Μηναίου, καὶ τοῦ Τριωδίου. Καὶ στιχολογεῖται ἡ δ'. ᾠδή. Ἰωσήφ. ᾠδή, δ'. ἡχ. β'. Ἐκλήλυθας, ἐκ Παρθένου.

Εγκρατείας, τὰς αὐγὰς δεχομένη ἀστράφθητι, ψυχὴ καὶ ἀπόφυγε, τῆς ἁμαρτίας τὴν ζόφωσιν, ὅπως ἀνατείλῃ σοι, ἡ τῆς ἀφέσεως αἴγλη, θείῳ Πνεύματι.

Αγκίστρω με, ἠδονῆς δελεάσας ὁ δόλιος, αἰχμάλωτον ἤρπασεν ἄλλ' οἱ τὸν Κόσμον Ἀπόστολοι, λόγῳ ταγηνεύσαντες, ἐκ τῆς αὐτοῦ με κακίας ἐκλυτρώσατε.

Εδείχθητε, τοῦ Ἥλιου τῆς δόξης ἀνύρασματα, Ἀπόστολοι ἐνδοξοὶ, πλάνης αὐχμὸν ἀπελαύνοντες· καμὲ οὖν φωτίσατε, τὸν ὑπὸ πάσης κακίας σκοτιζόμενον

Θεοτοκίον.

Κεκραξομαι, ἐν νυκτί καὶ ἡμέρα ἠλιθόμενος, πρὸς σὲ καὶ σωθήσομαι, καὶ ἠδονῶν ὑπερβήσομαι, τειχος καὶ βρόθια, τῆ σῆ Παρθένε δύναμει τειχιζόμενος.

Ἔτερον τοῦ Κυρίου Θεοδώρου πλ. α'.

Τοῦ Ἥλιου τῆς δικαιοσύνης ὑπάρχοντες, Ἀπόστολοι λαμπηρόνες παμφαιεῖς, φωτίζετε τὸν περιγεῖον Κόσμον, τὸν ζόφον τῆς ἀπάτης διώκοντες.

Λύρα ὄντες τοῦ Σωτῆρος πνευματοκίνητος, Ἀπόστολοι γνωρισθέντες ἐπὶ γῆς, τὸ εὐχρον μελουργεῖτε ὑμῶν ἕως, καὶ Κόσμον πρὸς Θεὸν ἐπιστρέψετε.

Τὴν

Δόξα.

Τὴν Τριάδα ἐν Μοναδικῇ οὐσιότητι, δοξάζοντες, ἓνα Κύριον Θεόν, ὑμνήσωμεν τὸν ἀγέννητον Πατέρα, Υἱὸν τὸν γεννητὸν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ζῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρθένος, ἐν γαστρὶ συνέλαβε Κύριε, καὶ ἔτεκε σε τὸν Ἐμμανουήλ· ἐξήλθες γὰρ εἰς σωτηρίαν λαοῦ σου, τοῦ σῶσαι τοὺς χριστούς σου φιλάνθρωπε.

Δόξα σοι ὁ Θεός . . .

Αποστόλων, δωδεκάς ἡ θεία καὶ πάνσεπτος, ἰκέτευσ, τὸν Χριστὸν ὑπὲρ ἡμῶν, δεόμεθα διελθεῖν ἡμᾶς εὐτόνως, τὸ τεσσαρακονθήμερον σάδιον.

Ὁ Εἰρμός.

Τὰ ἔργα, τῆς οἰκονομίας σου Κύριε, ἐξέστησαν, τὸν προφήτην Ἄββαχοῦμ· ἐξήλθες γὰρ εἰς σωτηρίαν λαοῦ σου, τοῦ σῶσαι τοὺς χριστούς σου ἐλήλυθας,

Ὡδή Η'. Τῷ δόγματι,

Νηστεύσωμεν πᾶσαν ἡδονήν, πιαίνοντες τὰς αἰσθήσεις νηστεία, καὶ κατανύξεως πόμα θερμῶς, πιώμεθα ψάλλοντες, Εὐλογοῦτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Τῆς στάσεως τῆς ἐκ δεξιῶν, γενέσθαι με κοινωνὸν δυσωπεῖτε, ὅταν καθίσσητε κρῖναι βροτοὺς, σὺν Χριστῷ Ἀπόστολοι, ταῖς πολλαῖς ἀμαρτίαις, καὶ κρίσει ὑπεύθυνον.

Εν ἄρματι θείων ἀρετῶν, νηστεία καθαρθέντες ἐπιβῶμεν, καὶ πρὸς αἰθέριον ὕψος τὸν νοῦν, πτερῶσωμεν ψάλλοντες, Εὐλογοῦτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Διέμεινας ἀφλεκτος τὸ πῦρ, τακοῦσα τῆς Θεότητος Παρθένη· ἀλλὰ κατάφλεξον πάθη ψυχῶν, τῶν πιστεῖ βωόντων σοι, τὴν φωνὴν τοῦ Ἀγγέλου, χαρᾶς μόνῃ πρόξενε.

Ἄλλος Οἱ δισοὶ σου Παιδες.

Τοῦ Πνεύματος τὰς σάλπιγγας, τοῦ Χριστοῦ τοὺς Μαθητάς, ἀνυμνοῦντες βοῶμεν, Εὐλογοῦτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ωs πρεσβευτὰς τοῦ Κόσμου, καὶ πλάνης φυγαδευτὰς, τοὺς Μαθητάς ὑμνοῦμεν Χριστοῦ, Εὐλογοῦτε βοῶντες, τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα Υἱόν.

Τριάδα παναγίαν, τὴν ἐν Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Πνεύματι, ὑμνοῦντες ψάλλομεν, εὐλογοῦτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Τὸν ἀβρήτὸν σου Τόκον, πάντες ὑμνοῦμεν βροτοὶ, εὐσεβῶς ἐκβοῶντες Ἀγνή, Εὐλογοῦτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Δόξα σοι . . .

Απόστολοι πρεσβεύσατε, ἐν εἰρήνῃ ἡμᾶς, τὰς ἱλασηρίους ἡμέρας τελεῖν, Εὐλογοῦτε βοῶντας, τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν. Ὁ Εἰρμός.

Οἱ δισοὶ σου Παιδες ἐν τῇ καμίνῳ Χριστέ, ἀνυμνοῦντες ἔλεγον, Εὐλο-

• λογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.
• ριον.

Ἦ δὲ Θ'. Ἡ τὸν Ἀχώρητον Θεόν.

Ἀπερρήμενος ἡδονῶν, ἀφανὲς εἰς πέλαγος, τὴν τῆς σῆς εὐσπλαγχνίας ἄβυσσον, προσκαλοῦμαι, κυβερνήτά με σώσον.

Τῆς εὐσπλαγχνίας ἡ πηγὴ, δὸς μοι νῦν κατάνυξιν, στεναγμὸν, ὅπως ἀποκλαύσωμαι, τῶν κακῶν μου, τὰς ἀπείρους θαλάσσας.

Τῶν Μαθητῶν σου Ἰησοῦ, ταῖς σεπταῖς δεήσεσι, τὴν σεπτὴν δίδου μοι. Ἀνάστασιν, προσκυνῆσαι καὶ τὰ θειά σου Πάθη.

Θεοτοκίον.

Ἡ οὐρανῶσατα ἡμῶν, τὸ γεῶδες φάσμα, τῇ ἐν σοί, τοῦ Θεοῦ πανάμωμε ἐνοικήσει, ῥῦσαι πάντας κινδύνων.

Εἰρμὸς ἄλλος. Μεγαλύνομεν Χριστέ.

Ἐκ τῶν πηγῶν προσητικῶς, τῶν τοῦ Σωτῆρος ἐξαντλήσαντες, οἱ Ἀπόστολοι, ὑδὼρ ἀθανασίας, τοῖς διψῶσι δόγματα ζωῆς, ποτίζουσι πάντοτε.

Τοῦ Βασιλέως οὐρανῶν, φανέντες ἄρχοντες Ἀπόστολοι, ὑπετάξατε, πᾶσαν τὴν Οἰκουμένην, τοῦτον μόνον σέβειν, προσκυνεῖν, καὶ δοξολογεῖν ὡς Θεόν. Δόξα.

Τριὰς ἀμέριξε Μονὰς, ἡ πάντοτε γὸς καὶ παντοδύναμος, ὁ Πατὴρ ὁ Υἱὸς, καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, σὺ Θεός μου, Κύριος καὶ φῶς, καὶ σὲ ἀνυμνῶν προσκυνῶ,

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ Μητροπάρθενε Ἀγνή, μακαριοῦμεν γενεαὶ γενεῶν. ὅτι γέγονας, ἰλασῆριον Κόσμου, τὸν Σωτῆρα καὶ Δημιουργόν, ἀβρόβητως κυήσασα. Δόξα σοι ὁ Θεός. .

Τῶν Ἀποστόλων ὁ χορὸς, τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε περίσῳζε, καὶ ἀξίωσον, ἐν κατανύξει καρδίας, τὰς ἡμέρας πάσας διελθεῖν, τῶν φωτοποιῶν νησειῶν Ὁ Εἰρμὸς.

Μεγαλύνομεν Χριστέ, τὴν σὴν πανάμωμον Μητέρα ἀγνήν. ὅτι
• ἔτεκε σε, ὑπερφυῶς κατὰ σάρκα,
• πάσης πλάνης, καὶ καταφθορᾶς,
• ἡμᾶς λυτρωσάμενον.

Τὸ φωταγωγικόν. Εἰς τὸν εἶχον, τὸ ἰδιόμελον. Δίς. Ἢχος, γ'.

Κύριε, ἐμοὶ τῷ ἁμαρτωλῷ ἔθου μετάνοιαν, ἐμὲ τὸν ἀνάξιον, σῶσαι βουλόμενος, ἀμετρήτῳ ἔλεει σου. σοὶ προσπίπτω δεόμενος, Ἐν νησειαῖς, τὴν ψυχὴν μου σύγκαμψον, ὅτι πρὸς σὲ κατέφυγον, τὸν μόνον πολυέλεον. Μαρτυρικόν.

Ὡς φωστῆρες ἐν Κόσμῳ λάμπετε, καὶ μετὰ θάνατον ἅγιοι Μάρτυρες τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἀγωνισάμενοι, ἔχοντες παρρησίαν, Χριστὸν ἱκετεύσατε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. ὁ αὐτός.

Θεοτόκε, ἡ προσασία πάντων τῶν δεομένων, εἰς σὲ θαρροῦμεν, εἰς σὲ καυχώμεθα, ἐν σοὶ πᾶσα ἡ ἐλπίς ἡμῶν ἐστὶ πρέσβευε τῷ ἐκ σοῦ τεχθέντι, ὑπὲρ ἀχρείων δούλων σου.

Εἰς

Εἰς τὴν Τριθέκτην.

Τροπάριον τῆς Προφητείας, ἤχ. α΄.

Ορατῶν καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν, βῦσαι ἡμᾶς Χριστέ, μήποτε εἴπωσι τὰ Ἔθνη, Ποῦ ἐστὶν ὁ Θεὸς αὐτῶν; γινώτωσαν Δέσποτα, ὅτι παρορᾶς ἁμαρτίας, λαοῦ σου μετανοοῦντος.

Δίς.

Προκειμένον. ἤχ. α΄. Ψαλμ. ιγ΄. Ἐτῷ ἐπιστρέψαι Κύριον τὴν αἰχμαλωσίαν τοῦ λαοῦ.

Στίχ. Εἶπεν ἄφρων ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ.

Προφητείας Ἡσαίου
τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ἦψωθήσεται Κύριος μόνος ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ. Ἡμέρα γὰρ Κυρίου Σαβαὼθ παραγίνεται ἐπὶ πάντα ὑβριατὴν καὶ ὑπερήφανον, καὶ ἐπὶ πάντα ὑψηλὸν καὶ μετέωρον, καὶ ταπεινωθήσονται. Καὶ ἐπὶ πᾶσαν κέδρον τοῦ Λιβάνου τὴν ὑψηλὴν καὶ μετέωρον, καὶ ἐπὶ πᾶν δένδρον βαλάνου Βασάν, καὶ ἐπὶ πᾶν ὄρος ὑψηλόν, καὶ ἐπὶ πάντα πύργον ὑψηλόν, καὶ ἐπὶ πᾶν τεῖχος ὑψηλόν, καὶ ἐπὶ πᾶν πλοῖον θαλάσσης, καὶ ἐπὶ πᾶσαν θεάν κάλλους πλοίων. Καὶ ταπεινωθήσεται πᾶς ἄνθρωπος, καὶ πεσεῖται τὸ ὕψος τῶν ἀνθρώπων καὶ ὑψωθήσεται Κύριος μόνος ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ. Καὶ τὰ χειροποίητα πάντα κατακρύψουσιν, εἰσενέγκαντες εἰς τὰ σπήλαια, καὶ εἰς τὰς σχισμὰς τῶν πετρῶν, καὶ εἰς τὰς τρώγλας τῆς γῆς, ἀπὸ προσώπου τοῦ φόβου Κυρίου, καὶ ἀπὸ τῆς δόξης τῆς ἰσχύος αὐτοῦ, ὅταν ἀναστῇ θραῦσαι τὴν γῆν. Τῇ γὰρ

ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, ἐκβαλεῖ ἄνθρωπος τὰ βδελύγματα αὐτοῦ τὰ ἀργυρᾶ, καὶ τὰ χρυσᾶ, ἃ ἐποίησαν ἑαυτοῖς, εἰς τὸ προσκυνεῖν τοῖς ματαίοις, καὶ ταῖς νυκτερίσι. Τοῦ εἰσελθεῖν εἰς τὰς τρώγλας τῆς σερεᾶς πέτρας, καὶ εἰς τὰς σχισμὰς τῶν πετρῶν, ἀπὸ προσώπου τοῦ φόβου Κυρίου, καὶ ἀπὸ τῆς δόξης τῆς ἰσχύος αὐτοῦ, ὅταν ἀναστῇ θραῦσαι τὴν γῆν.

Προκειμένον. ἤχ. δ΄. Ψαλμ. ιδ΄. Κύριε, τίς παραικίσει ἐν τῷ σκηνώματί σου;

Στίχ. Πορευόμενος ἄμωμος, καὶ ἐργαζόμενος δικαιοσύνην.

Τῇ Β΄. Ἐσπέρ. ἡ συνήθης στιχολογία. Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα ἰστώμεν στίχ. ς΄. καὶ Ψάλ. προσόμ. τοῦ Τριωδ. ἤχ. β΄. Τὸν φωτισμὸν ἡμῶν.

Τὸν σκοτισθέντα με, ταῖς ἀπάταις τοῦ πολεμήτορος, Χριστέ μου φώτισον, ὁ σκοτίσας, σαυρῶ κρεμάμενος, Ἥλιον ποτέ, καὶ λάμψας τοῖς πηλοῖς, φῶς ἀληθινῆς, ἀφέσεως σαφῶς, ὅπως πορευόμενος, ἐν τῷ φωτὶ τῶν προσογαμάτων σου, φθάσω καθαρῶς τῆς Ἀναστάσεως, τῆς σῆς, τὴν αὐγὴν τὴν σωτήριον.

Καθὰπερ ἄμπελος, ἐπὶ ξύλου Σωτῆρ κρεμάμενος, οἶνον ἐπότισας ἀφθαρσίας, Χριστέ τὰ πέρατα ὄθεν ἐκβοῶ, Τῇ μέθῃ με δεινῶς τῶν ἁμαρτιῶν, σκοτούμενον αἰεὶ γλεῦκος κατανούξεως, ἀληθινῆς

ποτί-

ποτίσας, νηστεύειν με ἐξ ἡδονῶν, ὡν ἐνδυνάμωσον Σωτῆρ, ὡς ἀγαθός καὶ φιλόανθρωπος.

Ἔτερον Θεοδώρου. Ἦχος, ὁ αὐτός.

Ὡ τοῦ μεγίστου ἡμωτηρίου.

Ω τοῦ σαυροῦ σου τη δυνάμει οὗτος ἐξήγησε, τῇ Ἐκκλησίᾳ τὴν ἐγκράτειαν, τὴν ἐν Ἐδέμ ποτέ, Ἀδάμ ἀκρᾶσιαν, πρόβριζον ἐκτίλασαν, θάνατον μὲν ἐκείνη, ἐπεισῆγαγε τοῖς βροτοῖς· ἀλλ' οὗτος ἀφάρτως ἐκβλύζει, τὴν ἀθανασίαν τῷ Κόσμῳ, ὡς ἐκ πηγῆς ἄλλης τῆς τοῦ Παραδείσου, τῇ κατακένώσει, τοῦ σου ζωηρῆς αἵματος, ὁμοῦ τε καὶ ὕδατος· ὅθεν τὰ πάντα ἐξωποιοῖται· δι' οὗ ἡμῖν νηστείας τὴν τρυφὴν, γλύκανον ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ τοῦ Μηναίου, γ'. Καὶ τὸ Δοξαστικὸν αὐτοῦ.

Ἐσπῆρας. Προκίμ, Ἦχ πλ. α. ψαλ. ιε
Εὐλογῶ τὸν Κύριον τὸν συντίσαντά με. Στίχ. Φύλαξόν με Κύριε, ὅτι ἐπὶ σοὶ ἤλπισα· Γενέστω τὸ Ἀνάγνωσμα.

Αὕτη ἡ βίβλος γενέσεως Οὐρανοῦ τε καὶ γῆς, ὅτε ἐγένετο ἡμέρα, ἣ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν Οὐρανόν, καὶ τὴν γῆν, καὶ πᾶν χλωρόν ἀγροῦ, πρὸ τοῦ ἀνατεῖλαι· οὗ γὰρ ἔβρεξεν ὁ Θεὸς ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ ἄνθρωπος οὐκ ἦν ἐργάζεσθαι αὐτήν. Πηγὴ δὲ ἀνέβαινεν ἐκ τῆς γῆς, καὶ ἐπότιζε πᾶν τὸ πρόσωπον τῆς γῆς. Καὶ ἐπλασεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον, χοῦν λαβὼν

γῆς, καὶ ἐνεφύσησεν εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ πνοὴν ζωῆς, καὶ ἐγένετο ὁ ἄνθρωπος εἰς ψυχὴν ζῶσαν. Καὶ ἐφύτευσεν ὁ Θεὸς Παράδεισον ἐν Ἐδέμ κατὰ ἀνατολὰς, καὶ ἔθετο ἐκεῖ τὸν ἄνθρωπον, ὃν ἐπλασε. Καὶ ἐξανέτειλεν ὁ Θεὸς ἐκ τῆς γῆς πᾶν ξύλον ὠραῖον εἰς ὄρασιν, καὶ καλὸν εἰς βρώσιν, καὶ τὸ ξύλον τῆς ζωῆς ἐν μέσῳ τοῦ Παραδείσου, καὶ τὸ ξύλον τοῦ εἰδέναι γνωστὸν καλοῦ καὶ πονηροῦ. Ποταμὸς δὲ ἐξεπορεύετο ἐξ Ἐδέμ ποτίζειν τὸν Παράδεισον· ἐκείθεν ἀφορίζεται εἰς τέσσαρας ἀρχάς. Ὄνομα τῷ ἐνὶ Φισίων οὗτος ὁ κυκλῶν πᾶσαν τὴν γῆν Εὐφράτ· ἐκεῖ οὖν ἐστὶ τὸ χρυσίον. Τὸ δὲ χρυσίον τῆς γῆς ἐκείνης καλόν· καὶ ἐκεῖ ἐστὶν ὁ ἀνθραξ, καὶ ὁ λίθος ὁ πράσινος. Καὶ ὄνομα τῷ τῷ ποταμῷ δευτέρῳ, Γεῶν. Οὗτος ὁ κυκλῶν πᾶσαν τὴν γῆν Αἰθιοπίας. Καὶ ὁ ποταμὸς ὁ τρίτος, Τίγρις. Οὗτος ὁ πορευόμενος κατέναντι Ἀσσυρίων. Ὁ δὲ ποταμὸς ὁ τέταρτος, Εὐφράτης. Καὶ ἔλαβε Κύριος ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον ὃν ἐπλασε, καὶ ἔθετο αὐτὸν ἐν τῷ Παραδείσῳ τῆς τρυφῆς, ἐργάζεσθαι αὐτὸν καὶ φυλάττειν. Καὶ ἐνετείλατο Κύριος ὁ Θεὸς τὸν Ἀδὰμ, λέγων, Ἀπὸ παντὸς ξύλου τοῦ ἐν τῷ Παραδείσῳ, βρώσει φαγῆ· ἀπὸ δὲ τοῦ ξύλου τοῦ γινώσκειν καλὸν καὶ πονηρὸν, οὐ φάγεσθε ἀπ' αὐτοῦ· ἣ δ' ἂν ἡμέρα, φάγητε ἀπ' αὐτοῦ, θανάτῳ ἀποθανεῖσθε. Καὶ εἶπε Κύριος ὁ Θεός, Οὐ καλὸν εἶναι τὸν ἄνθρωπον μόνον,

νον ποιήσωμεν αὐτῷ βοηθὸν κατ' αὐτόν. Καὶ ἐπλασεν ὁ Θεὸς ἐκ τῆς γῆς πάντα τὰ πετεινά τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ τὰ θηρία τοῦ ἀγροῦ, καὶ ἤγαγεν αὐτὰ πρὸς τὸν Ἀδὰμ, ἰδεῖν τί καλέσει αὐτά· καὶ πᾶν ὃ ἐὰν ἐκάλεσεν αὐτὸ Ἀδὰμ εἰς ψυχὴν ζῶσαν, τοῦτο ὄνομα αὐτῷ.

Προκειμενον. ἤχ. δ'. Ψαλ. ις'. Φύλαξόν με Κύριε ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ. ς' ἤχ. Εἰσακούσον Κύριε δικαιοσύνης μου.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Υἱέ, ἐμῶν νόμων μὴ ἐπιλανθάνου, τὰ δὲ ῥήματά μου τηρεῖτω σὴ καρδιά. Μῆκος γὰρ βίου, καὶ ἔτη ζωῆς, καὶ εἰρήνην προσθήσουσί σοι. Ἐλεημοσύνη καὶ πίστις μὴ ἐκλείπτωσάν σοι, ἀφαφαὶ δὲ αὐτὰς ἐπὶ σῶ τραχήλῳ. Γράψον αὐτὰς ἐπὶ πλακὸς καρδίας σου, καὶ εὐρήσεις χάριν· προνοοῦ καλά ἐνώπιον Θεοῦ, καὶ ἀνθρώπων. Ἴσθι πεπειθὼς ἐπὶ Κύριον ἐν ὄλῃ καρδίᾳ, ἐπὶ δὲ σὴ σοφία μὴ ἐπαίρου. Ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς σου γνώριζε αὐτήν, ἵνα ὀρθοτομῇ τὰς ἐδοὺς σου· ὃ δὲ ποὺς σου μὴ προσκόψῃ. Μὴ ἴσθι φρόνιμος παρά σεαυτῶν· φοβοῦ δὲ τὸν Κύριον, καὶ ἐκκλινόν ἀπὸ παντός κακοῦ. Τότε ἴσθις ἔσαι τῷ σωματί σου, καὶ ἐπιμέλεια τοῖς ὀστέοις σου. Τίμα τὸν Κύριον ἀπὸ σῶν δικαίων πόνων, καὶ ἀπάρχου αὐτῶ ἀπὸ σῶν καρπῶν δικαιοσύνης. Ἴνα πιμπλῶνται τὰ ταμεῖά σου πλησμονῆς σίτου, οἶνω δὲ οἱ ληνοί σου ἐκβλύζωσιν. Υἱέ, μὴ ὀλιγώρει παι-

δείας Κυρίου, μηδὲ ἐκλύου ὑπ' αὐτοῦ ἐλεγχόμενος. Ὅν γὰρ ἀγαπᾷ Κύριος, παιδεύει, μαστιγαῶ δὲ πάντα Υἱόν, ὃν παραδέχεται. Μακάριος ἄνθρωπος, ὃς εὖρε σοφίαν, καὶ θνητὸς ὃς εἶδε φρόνησιν. Κρεῖσσον γὰρ αὐτὴν ἐμπορεύεσθαι, ἢ χρυσοῦ καὶ ἀργυρίου θησαυροῦ· Τίμιωτέρα δὲ ἐστὶ λίθων πολυτελεῶν, οὐκ ἀντιτάσσεται αὐτῇ οὐδὲν πονηρὸν, εὐγνωστὸς ἐστὶ πᾶσι τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτήν· πᾶν δὲ τίμιον οὐκ ἄξιον αὐτῆς ἐστὶ. Μῆκος γὰρ βίου καὶ ἔτη ζωῆς ἐν τῇ δεξιᾷ αὐτῆς, ἐν δὲ τῇ ἀριστερᾷ αὐτῆς πλοῦτος καὶ δόξα, ἐκ τοῦ σώματος αὐτῆς ἐκπορεύεται δικαιοσύνη. Νόμον δὲ καὶ ἔλεον ἐπὶ γλώσσης φορεῖ. Αἱ ὁδοὶ αὐτῆς, ὁδοὶ καλαὶ, καὶ πᾶσαι αἱ τρίβοι αὐτῆς ἐν εἰρήνῃ. Ξύλον ζωῆς ἐστὶ πᾶσι τοῖς ἀντεχομένοις αὐτῆς, καὶ τοῖς ἐπεριδομένοις ἐπ' αὐτήν, ὡς ἐπὶ Κύριον ἀσφαλῆς.

Εἰς τὸν ς' ἤχον. τὸ ἰδιόμελ. Δίς. ἤχ. δ'.

Οἱ ποθοῦντες τοῦ θεοῦ Πάσχα μετασχεῖν, οὐκ ἀπ' Αἰγύπτου, ἀλλ' ἐκ Σιών ἀρχομένου, τὴν τῆς ἀμαρτίας ζύμην, ἐξάρωμεν τῇ μετανοίᾳ, τῇ νεκρώσει τῶν ἡδονῶν. καλλωπίσωμεν τοὺς πόδας, ὑποδήμασι κωλυτικοῖς, ἐκ πάσης ὁδοῦ πονηρᾶς, καὶ σκηριθῶμεν, τῇ βακτηρίᾳ τῆς πίστεως· μὴ ζηλώσωμεν τοὺς ἐχθρούς, τοῦ δεσποτικοῦ Σταυροῦ, θεοποιῶντες τὴν γαστέρα· ἀλλ' ἀκολουθήσωμεν, τῷ διὰ νηστείας ἡμῖν, τὴν κατὰ τοῦ διαβόλου

λου νίκην ὑποδείξαντι, Σωτήρι-
των ψυχῶν ἡμῶν. Μαρτυρικόν.

Ο ἐνδοξαζόμενος, ἐν ταῖς μνεαῖαις
τῶν Μαρτύρων σου, Χριστέ ὁ Θεός,
ὑπ' αὐτῶν δυσωπούμενος, κατά-
πεμψον ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δέξα. Καὶ νῦν. Σαυροθεοτικόν.

Ὡ; γενναῖον ἐν Μήρτυσιν.

Εν σαυρῶ ὡς ἐώρακε, καθηλούμε-
νον Κύριε, ἡ ἀμνάς καὶ Μήτηρ σου,
ἐξεπλήττετο, Καὶ τί τὸ ὄραμα
ἔλεγεν, Υἱὲ ποθεινότατε; ταῦτά
σοι ὁ ἀπειθής, δῆμος ἀνταποδίδω-
σιν, ὁ παράνομος, ὁ πολλῶν σου
θαυμάτων ἀπολαύσας; ἀλλὰ δοξα-
τῆ ἀρρήτῳ, συγκαταβάσει σου Δέ-
σποτα.

Καὶ τὰ λοιπὰ, κατὰ τὸ σύνθηες.

Εἰς τὸ ἀπόδειπνον. Ὁ Κανὼν τοῦ
ἁγίου Ἀνδρέου Κρήτης, ὡς διετίχθη,
καὶ τῆ β'. Ὡδὴ α'. ἤχος πλ. β'. Ὁ
Εἰμός.

Βσηθός καὶ σκεπαστής, ἐγένετό
» μοι εἰς σωτηρίαν, οὗτός μου
» Θεός, καὶ δοξάσω αὐτόν, Θεός
» τοῦ Πατρός μου, καὶ ὑψώσω
» αὐτόν ἐνδόξως γὰρ δεδοξάσαι.

Δί:.

Ο Ἄμνος ὁ τοῦ Θεοῦ, ὁ αἶρων
πάντων τὰς ἁμαρτίας, ἄρον τὸν
κλοιόν, ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρὺν, τὸν
τῆς ἁμαρτίας, καὶ ὡς εὐσπλαγ-
χνός μοι δός, δάκρυα κατανύξεως.

Σοὶ προσπίπτω Ἰησοῦ, ἡμάρτη-
κά σοι ἰάσθητί μοι, ἄρον τὸν

κλοιόν ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρὺν, τὸν
τῆς ἁμαρτίας, καὶ ὡς εὐσπλαγ-
χνός Θεός μετανοοῦντα δέξαι με.

Μὴ εἰσέλθῃς μετ' ἐμοῦ, ἐν κρί-
σει φέρων μου τὰ πρακτέα. λό-
γους ἐκζητῶν, καὶ εὐθύνων ὀρμάς,
ἀλλ' ἐν οἰκτιρμοῖς σου, παρορῶν
μου τὰ δεινὰ, σῶσόν με παντο-
δύναμε.

Μετανοίας ὁ καιρός, προσέρχο-
μαί σοι τῷ πλασουργῷ μου ἄρον
τὸν κλοιόν ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρὺν,
τὸν τῆς ἁμαρτίας, καὶ ὡς εὐ-
σπλαγχνός μοι δός, δάκρυα κατα-
νύξεως.

Τὴν οὐσίαν τῆς ψυχῆς, κατανα-
λώσας τῇ ἁμαρτίᾳ, ἐρημός εἰμι
ἀρετῶν εὐσεβῶν, λιμώττων δὲ
κράζω, Ὁ ἐλέους χορηγός, προ-
φθάσας σύ με οἰκτειρον.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ πρέσβευς.

Υποκύψασα Χριστοῦ, τοῖς θείοις
νόμοις, τούτῳ προσήλθες, τὰς
τῶν ἡδονῶν ἀκαθέκτους ὀρμάς,
λιποῦσα καὶ πᾶσαν, ἀρετὴν παν-
ευλαβῶς, ὡς μίαν ἐκατῶρθωσας.
Δόξκ.

Υπερούσιε Τριάς, ἡ ἐν Μονάδι
προσκυνουμένη, ἄρον τὸν κλοιόν,
ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρὺν, τὸν τῆς ἁ-
μαρτίας, καὶ ὡς εὐσπλαγχνός μοι
δός δάκρυα κατανύξεως.

Καὶ νῦν. Θεοτικόν.

Θεοτόχε ἡ ἐλπίς καὶ προστασία
τῶν σὲ ὑμνούντων, ἄρον τὸν
κλοιόν ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρὺν, τὸν
τῆς ἁμαρτίας, καὶ ὡς Δέσποινα
Ἄγνη, μετανοοῦντα δέξαι με.

Ὡδὴ

᾿Ωδὴ Β'. Ὁ Εἰρμός.

Ἴδετε ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἰμι Θεός,
 • ὁ μάννα ἐπομβρήσας, καὶ τὸ
 • ὕδωρ ἐκ πέτρας πηγάσας, πα-
 • λαι ἐν ἐρήμῳ τῷ λαῷ μου, τῇ
 • μόνῃ δεξιᾷ, καὶ τῇ ἰσχυί τῇ ἐμῇ.
 Δίς.

Ἄνδρα ἀπέκτεινα φησὶν, εἰς μώ-
 λωπα ἐμοί, καὶ νεανίσκον εἰς
 τραῦμα, Λάμεχ θρηγῶν ἐβόα· σὺ
 δὲ οὐ τρέμεις ὡς ψυχῇ μου ρυ-
 πωθεῖσα, τὴν σάρκα καὶ τὸν νοῦν
 κατασπιλώσασα.

Πύργον ἐσοφίσω, οἰκοδομησαὶ ὡς
 ψυχῇ, καὶ ὀχύρωμα πῆξαι, ταῖς
 σαῖς ἐπιθυμίαις, εἰμὴ συνέχεεν, ὁ
Κτίστης τὰς βουλάς σου, καὶ κα-
 τέαξεν εἰς γῆν, τὰ μηχανήματά
 σου.

Ὡπῶς ἐζήλωσα, Λάμεχ τὸν πρῶ-
 τὴν φονεὺ τὴν, τὴν ψυχὴν ὡσπερ
 ἄνδρα, τὸν νοῦν ὡς νεανίσκον, ὡς
 ἀδελφὸν δὲ μου τὸ σῶμα ἀποκ-
 τείνας, ὡς Κάϊν ὁ φονεὺς, ταῖς
 φιληθόνοις ὀρμαῖς.

Ἐβρεξε Κύριος, παρὰ Κυρίου πῦρ
 ποτέ, ἀνομίαν ὀργῶσαν, πυρπολή-
 σας Σοδόμων· σὺ δὲ τὸ πῦρ ἐξέκαυ-
 σας τὸ τῆς γεέννης, ἐν ᾧ μέλλεις ὡς
 ψυχῇ, συγκατακαίεσθαι πικρῶς.

Τέτρωμαι, πέπληγμαί, ἰδοὺ τὰ
 βέλη τοῦ ἐχθροῦ, τὰ καταστιζαν-
 τά μου, τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα·
 ἰδοὺ τὰ τραύματα, τὰ ἔλκη, αἱ
 πηρώσεις, βοῶσι τὰς πληγὰς, τῶν
 αὐθαιρέτων μου παθῶν

Ὅσια τοῦ Θεοῦ

Ἡπλωσας χειράς σου, πρὸς τὸν
 οἰκίτιρμονα Θεόν, **Μαρία** ἐν ἀθύσ-

σω, κακῶν βυθιζομένη, καὶ ὡς τῷ
Πέτρῳ φιλανθρώπως χεῖρα βοη-
 θείας, ἐξέτεινε τὴν σὴν, ἐπισρο-
 φὴν πάντως ζητῶν Δόξα.

Ἀναρχε ἄκτιστε, Τριάς ἀμέρις
Μονάς, μετανοοῦντά με δέξαι, ἡ-
 μαρτηκότα σῶσον σὸν εἰμι πλάσ-
 μα, μὴ παρίδης, ἀλλὰ φεῖσαι καὶ
 ῥύσαι, τοῦ πυρός τῆς καταδίκης με.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἀχραντε Δέσποινα, Θεογεννήτορ
 ἡ ἐλπίς, τῶν εἰς σέ προστρεχόν-
 των, καὶ λιμῆν τῶν ἐν ζάλῃ, τὸν
 ἐλεήμονα, καὶ **Κ**τίστην καὶ **Υ**ἰόν
 σου, ἱλέωσαι ἡμῶν, τοῖς ἰκεσίαις
 ταῖς σαῖς. ᾿Ωδὴ Γ'. Ὁ Εἰρμός.

Στερέωσον Κύριε, ἐπὶ τὴν πέτραν
 • τῶν ἐντολῶν σου, σαλευθεῖσαν
 • τὴν καρδίαν μου· ὅτι μόνος
 • Ἅγιος ὑπάρχεις καὶ Κύριος.
 Δίς.

Τῇ Ἄγαρ πάλαι ψυχῇ, τῇ Αἰ-
 γυπτία παρωμοιώθης, δουλωθεῖσα
 τὴν προαίρεσιν, καὶ τεκοῦσα νέον
 Ἰσμαῆλ, τὴν αὐθάδειν.

Τὴν Ἰακώβ Κλίμακα, ἐγνωσ ψυ-
 χῇ μου δεικνυομένην, ἀπὸ γῆς
 πρὸς τὰ οὐράνια· τί μὴ ἔσχεις,
 βάσιν ἀσφαλῆ, τὴν εὐσέβειαν,

Τὸν Ἱερέα Θεοῦ, καὶ βασιλέα
 μεμονωμένον, τοῦ Χριστοῦ τὸ ἀ-
 φομοίωμα, τοῦ ἐν κόσμῳ, βίου
 ἐν ἀνθρώποις μιμήθητι.

Ἐπίστρεψον στέναξον, ψυχῇ ἀθλία,
 πρὶν ἢ τοῦ βίου, πέρας λάβῃ ἢ
 πανήγυρις, πρὶν τὴν θύραν κλεί-
 σῃ, τοῦ γυμφῶνος ὁ Κύριος.

Μὴ

Μὴ γένη στήλη ἀλός, ψυχὴ γρα-
φείσα εἰς τὰ ὀπίσω· τὸ ὑπόδειγμα
φοβεῖτώ σε, τῶν Σοδόμων ἄνω εἰς
Σηγῶρ διασώθητι.

Τὴν δέξῃν Δέσποτα, τῶν σέ ὑ-
μνούντων μὴ ἀπορρίψης, ἀλλ' ὀ-
κτείρησον φιλόνηρωπε, καὶ παρά-
σχου, πιστεῖ αἰτουμένοις τὴν ἄ-
φεσιν. Δόξα.

Μονὰς ἀπλήκτιστε, ἀναρχε φύ-
σις ἡ ἐν Τριάδι, ὑμνουμένη ὑπο-
στάσεων, ἡμᾶς σῶσον, πιστεῖ προσ-
κυνῶντας τὸ κράτος σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν ἐκ Πατρὸς ἄχρονον, Υἱὸν
ἐν χρόνῳ Θεογεννητορ, ἀπειράν-
δρως ἀπεκύησας· ξένον θαῦμα, μεί-
ναισα Παρθένος θηλάζουσα.

᾿Ωδὴ Δ'. ᾿Ο Εἰρμῶς.

Ακήκουσεν ὁ Προφῆτης, τὴν ἔλευ-
• σὶν σου Κύριε καὶ ἐφοβήθη· ὅτι
• μέλλεις ἐκ προθέου τίκτεσθαι,
• καὶ ἀνθρώποις δεῖκνυσθαι, καὶ ἔ-
• λεγεν, ᾿Ακήκουσά τὴν ἀκοήν σου
• καὶ ἐφοβήθη· δόξα τῇ δυνάμει
• σου Κύριε. Δίς.

Ο χρόνος ὁ τῆς ζωῆς μου, ὀλί-
γος καὶ πλήρης πόνων, καὶ πονη-
ρίας· ἀλλ' ἐν μετανοίᾳ με παρά-
λαβε, καὶ ἐν ἐπιγνώσει ἀνακάλε-
σαι· μὴ γένωμαι κτῆμα, μὴ βρῶ-
μα τοῦ ἄλλοτρίου, Σωτῆρ, αὐτός
με οἰκτεiron.

Βασιλεῖον τὴν ἀξίαν, διάδημα καὶ
πορφύραν ἡμφιεσμένος, πολυκτῆ-
μων ἄνθρωπος καὶ δίκαιος, πλού-
τω ἐπιβριθῶν, καὶ βοσκήμασιν, ἐ-

ξαίφνης τὸν πλοῦτον, τὴν δόξαν,
τὴν βασιλείαν, πτωχεύσας ἀπε-
χείρατο.

Εἰ δίκαιος ἦν ἐκεῖνος, καὶ ἄμεμ-
πτος παρὰ πάντας, καὶ οὐκ ἀπέ-
δρα, τὰ τοῦ πλάνου ἐνεδρα καὶ
σκάμματα, οὐ φιλαμαρτήμων οὐ-
σα τάλαινα, ψυχὴ τί ποιήσεις, ἐάν
τι τῶν ἀδοκῆτων, συμβῆ ἐπενε-
χθῆναί σοι;

Υψήγορος νῦν ὑπάρχω, θρασὺς
δὲ καὶ τὴν καρδίαν, εἰκὴ καὶ μά-
την μὴ τῷ Φαρισαίῳ συγκατα-
δικάσης με, μᾶλλον τοῦ Τελώνου
τὴν ταπεινώσιν, παράσχου μοι μόνε
οἰκτίρησον, δικαιοκρίτα, καὶ τούτω
συναριθμησον.

Εξήμαρτον ἐνουβρίτας, τὸ σχεδὸς
τὸ τῆς σαρκὸς μου, οἶδα οἰκτίρ-
μων· ἀλλ' ἐν μετανοίᾳ με παρά-
λαβε, καὶ ἐν ἐπιγνώσει ἀνακάλε-
σαι· μὴ γένωμαι κτῆμα, μὴ βρῶ-
μα τοῦ ἄλλοτρίου· Σωτῆρ αὐτός
με οἰκτεiron.

Αὐτείδωλον ἐγεγόμενον, τῆς πά-
θεσι τὴν ψυχὴν μου καταμολύνας·
ἀλλ' ἐν μετανοίᾳ με παράλαβε, καὶ
ἐν ἐπιγνώσει ἀνακάλεσαι· μὴ γέ-
νωμαι κτῆμα, μὴ βρῶμα τοῦ ἄλ-
λοτρίου· Σωτῆρ αὐτός με οἰκτεiron.

Οὐκ ἤκουσα τῆς φωνῆς σου· πα-
ρήκουσα τῆς γραφῆς σου τοῦ Νο-
μοθέτου· ἀλλ' ἐν μετανοίᾳ με παρά-
λαβε, καὶ ἐν ἐπιγνώσει ἀνακάλε-
σαι· μὴ γένωμαι κτῆμα, μὴ βρῶμα
τοῦ ἄλλοτρίου. Σωτῆρ αὐτός με
οἰκτεiron. ᾿Οσία τοῦ Θεοῦ.

Μεγάλων ἀτοπημάτων, εἰς βάθος
κατενεχθεῖσα, οὐ κατεσχέθης· ἀλλ'
ἀνε-

ἀνέδραμες λογισμῶ κρείττονι, πρὸς τὴν ἀκροτάτην διὰ πράξεως, σαφῶς ἀρετὴν παραδόξως, Ἀγγέλων φύσιν, Μαρία καταπλήξασα. Δόξα.

Ἀμέριστον τῇ οὐσίᾳ, ἀσύγχυτον τοῖς προσώποις θεολογῶ σε, τὴν τριαδικὴν ἑμίαν θεότητα, ὡς ὁμοβασιλειον καὶ σύνθρονον βωῶσαι τὸ ἄσμα τὸ μέγα, τὸ ἐν ὑψίστοις, τρισσῶς ὑμνολογοῦμενον

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Καὶ τίχτεις καὶ παρθενεύεις, καὶ μένεις δι' ἀμφοτέρων φύσει Παρθένος, ὁ τεχθεὶς καινίζει νόμους φύσεως, ἡ νηδὺς δὲ κύει μὴ λοχεύουσα. Θεὸς ὅπου θέλει, νικᾶται φύσεως τάξις· ποιεῖ γὰρ ὅσα βούλεται

Ὁδὴ Β'. Ὁ Εἰρμός.

Ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζοντα φιλόανθρωπε, φώτισον δέομαι καὶ δδήγησον καὶ ἐν τοῖς προστάγμασί σου, καὶ διδαξόν με Σωτὴρ, παῖς εἶν τὸ θέλημά σου. Δίς.

Τὴν χαμαὶ συγκύπτουσαν μιμοῦ ὡ ψυχῇ, πρόσελθε, πρόσπεσον, τοῖς ποσὶ τοῦ Ἰησοῦ, ἵνα σε ἀνορθώσῃ, καὶ βηματίσεις ὀρθῶς, τὰς τρίβους τοῦ Κυρίου.

Εἰ καὶ φρέαρ Δέσποτα ὑπάρχεις βαθύ, βλυσόν μοι νάματα, ἐξ ἀχράντων σου φλεβῶν, ἵν' ὡς ἡ Σαμαρεῖτις, μηκέτι πίνων διψῶ. ζωῆς γὰρ ρεῖθρα βρούεις.

Σιλῶαμ γενέσθω μοι τὰ δάκρυά μου, Δέσποτα Κύριε, ἵνα νίψωμαι κἀγώ, τὰς κόρας τῆς καρδίας, καὶ ἴδω σε νοερῶς, τὸ φῶς τὸ πρὸ αἰώνων.

Ὁσία τοῦ Θεοῦ.

Ἀσυγκρίτῳ ἔρωτι πανθλβιε, ξύλον ποθήσασα, προσκυνῆσαι τοῦ Σταυροῦ, ἡξίωσαι τοῦ πόθου· ἀξίωσον οὖν καὶ ἐμὲ, τυχεῖν τῆς ἄνω δόξης.

Δόξα.

Σὲ Τριάς δοξάζομεν τὸν ἕνα Θεόν. Ἄγιος. Ἄγιος Ἄγιος εἰ ὁ Πατήρ, ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Πνεῦμα, ἀπλήθῃ οὐσία Μονάς, αἰεὶ προσκυνουμένη.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Ἐκ σοῦ ἠμφιάσατο τὸ φύραμά μου, ἄφθορε ἀνανδρε, Μητροπαρθενε Θεός, ὁ κτίσας τοὺς αἰῶνας, καὶ ἤνωσεν ἑαυτῶ, τὴν τῶν ἀνθρώπων φύσιν.

Ὁδὴ Γ'. Ὁ Εἰρμός.

Ἐβόησα, ἐν ὄλη καρδίᾳ μου, πρὸς τὸν οἰκτίρμονα Θεόν, καὶ ἐπήκουσέ μου, ἐξ ἄδου κατωτάτου, καὶ ἀνήγαγεν ἐκ φθορᾶς τὴν ζῶήν μου. Δίς.

Ἐγὼ εἶμι, Σωτὴρ ἦν ἀπώλεσας, πάλαι βασιλειον δραχμὴν· ἀλλ' ἀνάψας λύχνον, τὸν Πρόδρομόν σου Λόγε, ἀναζήτησον, καὶ εὗρέ τὴν σὴν Εἰκόνα.

Ἀντίστηθι, καὶ καταπολέμησον, ὡς Ἰησοῦς τὸν Ἀμαλὴκ, τῆς σαρκὸς τὰ πάθη, καὶ τοὺς Γαδαωνίτας, τοὺς ἀπατηλοὺς λογισμοὺς, αἰεὶ νικῶσα. Ὁσία τοῦ Θεοῦ.

Ἴνα παθῶν, τὴν φλόγα κατασβέσης, δακρύων ἐβλύξες αἰεὶ, ὀχετοὺς Μαρία, ψυχῆν πυρπολουμένη, ὧν τὴν χάριν νέμοις, καί μοι τῶ σὴ οἰκίῃ.

Ὁσία

Ὅσια τοῦ Θεοῦ.

Ἀπέθειαν, ἐκτίσω οὐράνιον, δι' ἀκροτάτης ἐπὶ γῆς, πολιτείας Μητερ· διὸ τοὺς σέ ὑμνοῦντας, ἐκ παθῶν ῥυσθήναι, πρσβεΐαις σου δυσώπει. Δόξα.

Τριάς εἰμι, ἀπλῆ ἀδαιρέτος, διαίρετῆ προσωπικῶς, καὶ μονὰς ὑπάρχω, τῇ φύσει ἠνωμένη, ὁ Πατήρ φῆσι καὶ Ἰῶς, καὶ θεῖον Πνεῦμα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Η μήτρα σου, Θεὸν ἡμῖν ἔτεκε μεμορφωμένον καθ' ἡμᾶς ἀλλ' ὡς κτιστῆν πάντων, δυσώπει Θεοτόκε, ἵνα ταῖς πρσβεΐαις, ταῖς σαῖς δικιωθῶμεν.

Κοντάκιον ἤχ. πλ. β'. ἀργῶς

Ψυχὴ μου ψυχὴ μου, ἀνάστα τί κηεύδεις; τὸ τέλος ἐγγίξει, καὶ μέλλεις θορυβεῖσθαι ἀνάνησον οὖν. ἵνα φεΐσηταί σου Χριστὸς ὁ Θεός. ὁ πανταχοῦ παρῶν, καὶ τὰ πάντα πληρῶν.

Ὡδὴ ζ'. Ο Εἰρμός.

Ημίρτομεν, ἠνομήσαμεν, ἠδικήσαμεν ἐνώπιόν σου· οὐδε συνετρήσαμεν, οὐδὲ ἐποίησαμεν, καθῶς ἐνετείλω ἡμῖν. Ἀλλὰ μὴ παραδώης ἡμᾶς εἰς τέλος, ὁ τῶν Πατέρων Θεός. Δίς.

Εξέλιπον, αἱ ἡμέραι μου, ὡς ἐνύπνιον ἐγεγρομένου· ὅθεν ὡς Ἐξεκίας δακρύω, ἐπὶ κλίνης μου προσθῆναι μοι χρόνους ζωῆς· ἀλλὰ τίς Ἡσαίας, παραστήσεται σοι ψυχῇ, εἰ μὴ ὁ πάντων Θεός;

Προσπίπτω σοι, καὶ προσάγω σοι,

ὡσπερ δάκρυα τὰ ῥήματά μου· ἡμαρτον, ὡς οὐχ ἡμαρτε Πόρνη, καὶ ἠνόμησα, ὡς ἄλλος οὐδεὶς ἐπὶ γῆς· ἀλλ' οἰκτεῖρησον Δέσποτα τὸ ποίημά σου, καὶ ἀνακάλεσαί με.

Κατέχωσα, τὴν Εἰκόνα σου, καὶ παρέφθαιρα τὴν ἐντολήν σου· ὄλον ἀπημαυρώθη τὸ κάλλος, καὶ τοῖς πάθεσιν ἐσβέσθη Σωτῆρ, ἡ λαμπάς· ἀλλ' οἰκτεῖρας ἀπόδος μοι, ὡς ψάλλει Δαβὶδ, τὴν ἀγαλλίασιν.

Επίστρεψον, μετανόησον, ἀνακάλυψον τὰ κεκρυμμένα· λέγε Θεῶ τῷ τὰ πάντα εἰδότε· σὺ γινώσκεις μου τὰ κρύφια μόνη Σωτῆρ, καὶ αὐτός με ἐλέησον, ὡς ψάλλει Δαβὶδ, κατὰ τὸ ἐλεός σου.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ.

Βρόησασα, πρὸς τὴν ἄχραντον, Θεομήτορα πρὶν ἀπεκρούσω, λύσταν παθῶν, βιαίως ὀχλοῦντων, καὶ κατήσχυνας, ἐχθρὸν τὸν πτερινίσαντα· ἀλλὰ δός νῦν βοήθειαν ἐκ θλίψεως, κάμοι τῷ δούλῳ σου.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ πρσβευε.

Ον ἔστερξας, ὃν ἐπόθησας, δι' ὃν ἔτηξας σάρκα· Ὅσια, αἰτησαι νῦν Χριστὸν ὑπὲρ δούλων, ὅπως ἴλεως γενόμενος πᾶσιν ἡμῖν, εἰρηναίαν κατὰστασιν βραβεύσειε τοῖς σεβομένοις αὐτόν. Δόξα.

Τριάς ἀπλῆ, ἀδαιρέτε, ὁμοούσιε Μονὰς ἅγια· φῶτα καὶ φῶς, καὶ ἅγια τρία, καὶ ἐν ἁγίον, ὑμνεῖται Θεός ἡ Τριάς. Ἀλλ' ἀνύμνησον δόξασον, ζῶν καὶ ζῶας, ψυχῇ τὸν πάντων Θεόν.

Καὶ

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Υμνοῦμέν σε, εὐλογοῦμέν σε, προσκυνοῦμέν σε Θεογεννήτορ, ὅτι τῆς ἀχωρίστου Τριάδος, ἀπεκύησας τὸν ἕνα Υἱὸν καὶ Θεόν· καὶ αὐτὴ προηνώφξας ἡμῖν, τοῖς ἐν γῆ τὰ ἐπουράνια.

ᾠδὴ Η΄. Ὁ Εἰρμός.

Ον στρατιαί, οὐρανῶν δοξάζουσι,
» καὶ φρίττει τὰ Χερουβὶμ, πᾶσα
» πνοὴ καὶ κτίσις, ὑμνεῖτε, εὐ-
» λογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς
» πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δίς.

Τὸ τῶν δακρῶν, Σωτὴρ ἀλάβα-
στρον, ὡς μύρον κατακενῶν, ἐπὶ
κεφαλῆς, κράζω σοι ὡς ἡ Πόρνη,
τὸν ἔλεον ζητοῦσα, δέησιν προ-
σάγω, καὶ ἄρῃσιν αἰτῶ λαβεῖν με.

Εἰ καὶ μηδεὶς, ὡς ἐγὼ σοι ἤμχρ-
τεν, ἀλλ' ὅμως δέξαι καμὲ, εὐ-
σπλαγχνε Σωτὴρ, φέβω μετα-
νοῦντα, καὶ πόθω κεκραγότα, Ἡ-
μαρτόν σοι μόνω, ἠνόμισα ἐλέη-
σόν με.

Φεῖσαι Σωτὴρ, τοῦ ἰδίου πλάσ-
ματος, καὶ ζήτησον ὡς ποιμῆν,
τὸ ἀπολωλὸς, πρόβατον πλανη-
θέντα, ἐξάρπασον τοῦ λύκου· ποί-
ησόν με θρέμμα, ἐν τῇ νομῇ τῶν
σῶν προβάτων.

Οταν Κριτῆς, καθήσης ὡς εὐ-
σπλαγχνος, καὶ δείξης τὴν φο-
θερὰν δόξαν σου Χριστέ, ὦ ποῖος
φόβος τότε! καμίνου καιομένης,
πάντων δειλιώντων, τὸ ἀσεκτον
τοῦ βήματός σου.

ᾠσία τοῦ Θεοῦ.

Ἡ τοῦ φωτός, τοῦ ἀδύτου Μῆ-
τηρ σε, φωτίσασα σκοτασμοῦ, ἐ-
λυσε παθῶν· ὅθεν εἰσδεδεγμένη,
τοῦ Πνεύματος τὴν χάριν, φώ-
τισον Μαρία, τοὺς σέ πιστῶς ἀ-
νευφημοῦντας. ᾠσία τοῦ Θεοῦ.

Θαῦμα καινόν, κατιδὼν ἐξίστατο,
ὁ θεῖος ὄντως ἐν σοὶ, Μῆτερ Ζω-
σιμᾶς· ἄγγελον γὰρ ἐώρα, ἐν σώ-
ματι καὶ θάμβους, ὅλος ἐπληροῦτο,
Χριστὸν ὑμῶν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δόξα.

Αναρχε Πάτερ, Υἱὲ Συνάναρχε,
Παράκλητε Ἄγαθε, Πνεῦμα τὸ
εὐθές, Λόγου Θεοῦ Γεννήτορ, Πα-
τρός Ἀναρχοῦ Λόγε, Πνεῦμα ζῶν
καὶ κτίζον, Τριάς Μονὰς ἐλέησόν με.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ως ἐκ βαρῆς, ἀλουργίδος Αχραν-
τε, ἡ νοητὴ πορφυροῖς τοῦ Ἐμ-
μανουήλ, ἐνδον ἐν τῇ Γαστρί σου,
ἡ σὰρξ συνεξυφάνθη· ὅθεν Θεο-
τόκον, ἐν ἀληθείᾳ σέ τιμῶμεν.

ᾠδὴ Θ΄. Ὁ Εἰρμός.

Ασπόρου συλλήψεως, ὁ τόκος ἀ-
• νερμήνευτος, Μητρός Ἀνάδρου,
• ἄφθορος ἡ κύησις Θεοῦ γὰρ ἠγέν-
• νησις καινοποιεῖταις φύσεις, διὸ σε
• πᾶσαι αἱ γενεαί, ὡς Θεόνυμφον
• μητέρα, ὀρθόδοξως μεγαλύνο-
• μεν Δίς.

Σπλαγχνίσθητι σῶσόν με, Υἱὲ Δα-
βιδ ἐλέησον, ὁ δαιμονῶντας, λόγῳ
ἰασάμενος, φωνῆν δὲ τὴν εὐσπλαγ-
χνον, ὡς τῷ Ἀητή μοι φράσον,
Ἀμήν σοι λέγω μετ' ἐμοῦ, ἔσῃ ἐν

τῷ

τῷ Παραδείσῳ, ὅταν ἔλθω ἐν τῇ δόξῃ μου.

Λησῆς κατηγορεῖ σοι, Λησῆς ἐθεολόγει σοι· ἀμφότεροι γὰρ, σαυρῶ συνεκρέμαντο. Ἄλλ' ὡ πολυεὐ-σπλαγχνε, ὡς τῷ πιεῶ Λησῆ σου, τῷ ἐπιγόντι σε Θεόν, κάμοι ἀνοιξὸν τὴν θύραν, τῆς ἐνδόξου Βασιλείας σου.

Η Κτίσις συνείχετο, σαυρούμενόν σε βλέπουσα, ὄρη καὶ πέτραι, φῶς διεῖρήγγυντο, καὶ γῆ συνεσίετο, καὶ ἄδης ἐγυμνοῦτο, καὶ συνεσχότασε τὸ φῶς, ἐν ἡμέρᾳ καθορῶν σε, Ἰησοῦ προσηλωμένον σαρκί.

Αξίους μετανοίας, καρποὺς μὴ ἀκραιτέρας με· ἡ γὰρ ἰσχύς μου, ἐν ἐμοὶ ἐξέλιπε· καρδίαν μοι δώρησαι, ἀεὶ συντετριμμένην, πτωχεῖαν δὲ πνευματικὴν, ἵνα ταῦτά σοι προσοίσω, ὡς δεκτὴν θυσίαν μόνε Σωτήρ.

Κριτὰ μου καὶ γινῶσά μου, ὁ μέλῳ πάλιν ἔρχεσθαι, σὺν τοῖς Ἀγγέλοις, χρῖναι Κόσμον ἅπαντα, ἰλέω σου ὄμματι, τότε ἰδῶν με ρεῖσαι, καὶ οἰκτειρόν με Ἰησοῦ, τὸν ὑπὲρ τὴν πᾶσαν φύσιν, τῶν ἀνθρώπων ἀμαρτήσαντα.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ.

Απάσας ἐξέστησας, τῇ ξένη πολιτεία σου, Ἀγγέλων τάξεις, βροτῶν τὰ συστήματα, ἀύλως βιώσασα, καὶ φύσιν ὑπερβάσα· ἀνθ' ὧν ὡς ἄλλος τοῖς ποσίν, ἐπιβαίνουσα Μαρία, Ἰορδάνην διεπέρασας.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ.

Τὸν Κτίστην ἰλέωσαι, ὑπὲρ τῶν

εὐφημούντων σε, ὅσια Μητέρα, ῥυσθῆναι κακώσεων, καὶ θλίψεων τῶν κύκλῳ, συνεπιτιθεμένων, ἵνα ῥυσθέντες τῶν πειρασμῶν, μεγαλύνωμεν ἀπαύσως, τὸν δοξάσαντά σε Κύριον.

Ἄγις τοῦ Θεοῦ. Ἀνδρέα σεβάσμιε, καὶ Πάτερ τρισμακάριστε, Ποιμὴν τῆς Κρήτης, μὴ πούση δεόμενος, ὑπὲρ τῶν σὲ ὑμνούντων, ἵνα ῥυσθῶμεν πάσης, ὀργῆς καὶ θλίψεως, καὶ φθορᾶς, καὶ πταισμάτων λυτρωθῶμεν, οἱ τιμῶντές σου τὴν μνήμην ἀεὶ.

Δόξα.

Πατέρα δοξάσωμεν, Υἱὸν ὑπερψώσωμεν, τὸ θεῖον Πνεῦμα, πιεῶς προσκυνήσωμεν, Τριάδα ἀχώρισον, Μονάδα κατ' οὐσίαν, ὡς Φῶς καὶ Φῶτα καὶ Ζωὴν, καὶ ζωὰς ζωοποιούσαν, καὶ φωτίζουσαν τὰ πέρατα.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον, τὴν πόλιν σου φύλαττε, Θεογεννητορ ἄχραντε· ἐν σοὶ γὰρ αὕτη, πιεῶς βασιλεύουσα, ἐν σοὶ καὶ κρατύνεται, καὶ διὰ σοῦ νικῶσα, τροποῦται πάντα πειρασμὸν, καὶ σκυλεύει πολέμιους, καὶ διέπει τὸ ὑπήκοον.

Οἱ δῶω χοροί. Ἀσπόρου συλλήψεως· καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἀποδείκ.

Εὐαγγέλιον, ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Ἐἶπεν ὁ Κύριος, Αἰτεῖτε καὶ, δοθήσεται ὑμῖν· ζητεῖτε, καὶ εὕρησεται.

Τῇ Παρασκευῇ τῆς Α΄. Ἐβδομάδος εἰς τὸν ὄρθρον τὰ Τριαδικὰ, μετὰ τὴν ἁ. Στιχολ. λέγομεν Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου. Καὶ μετὰ τὴν

τὴν β'. Στιχ. Κάθισ. τοῦ Κυρίου Ἰωσήφ. ἤχ. β'. Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ.

Ο τοῖς πάθεσι τοῖς σοῖς, πᾶσιν ἀπάθειαν διδούς, τὰ πάθη τῆς σαρκός μου, νεκρώσας τῷ Σταυρῷ τῷ θεῷ, καταξίωσον, ἰδεῖν καὶ τὴν σεπτὴν Ἀνάσασίν σου Κύριε, ἵνα λάβομεν πλουσίως τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, τὸ αὐτὸ. Καὶ νῦν. Σταυροθ.

Τῷ τιμίῳ Σταυρῷ τοῦ Υἱοῦ σου, φυλαττόμενοι, Δέσποινά Ἄγνή Θεοτόκε, πᾶσαν προσβολὴν τοῦ πολεμήτορος, ἅπαντες βράδιως ἐκτρεπόμεθα· διὸ κατὰ χρέος σε αἰεὶ μακαρίζομεν, ὡς μητέρα τοῦ Θεοῦ, καὶ μόνην ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μετὰ δὲ τὴν γ'. Στιχολ. Κάθισ. τοῦ Κυρίου Θεοδώρου, ἤχ. β'. Εὐσπλαγχνία.

Τῆς ἀγγελίας ὑπάρχων ἡ πηγὴ, τῇ νησειᾷ συντήρησον ἡμᾶς ἐλεήμων, βλέψον εἰς ἡμᾶς τοὺς σοὶ προσπίπτοντας, πρόσχες τῇ ἐπάρσει τῶν χειρῶν ἡμῶν, ὁ τείνας τὰς παλάμας σου, ἐν ξύλῳ σαυρούμενος, ὑπὲρ πάντων γηγενῶν, ὁ τῶν ἀσωμάτων μόνος Κύριος.

Δόξα, τὸ αὐτὸ· καὶ νῦν. Σταυροθ.

Η Παρθένος καὶ Μήτηρ σου Χριστέ, ἐπὶ ξύλου ὀρθώσά σε νεκρὸν ἠπλωμένον, κλαίουσα πικρῶς, Υἱέ μου ἔλεγε, τί τὸ φοβερὸν τοῦτο μυστήριον; ὁ πᾶσι δωρούμενος, ζῶν τὴν αἰώνιον, ἐκουσίως ἐν σαυρῷ, πῶς θνήσκεις θάνατον ἐπονείδισον.

Ὁ Ν'. Οἱ Κανόνες τοῦ μηναιίου, καὶ τοῦ Τριωδ. Ὁδὴ εἰ. ἤτις καὶ σιχολογεῖται. ἤχ. β'. Ὁ φωτισμός.

Τὴν ἐν ἐμοὶ καθορῶν ἀμαρτιαν, ὁ δολιόφρων, σπεύδει καὶ συμπραττει τῇ ἀμαρτίᾳ· χαίρει γὰρ ὄντως τῇ ἐμῇ ἀπωλείᾳ· ἀλλὰ σύ μοι δίδου διόρθωσιν Σῶτερ, εἰς ἐκείνου ἀναίρεσιν, δέομαι. Θεοτοκίον.

Ο φωτισμός, τῆς ἐμῆς ἀσθενείας, ἡ σωτηρία τῆς ἀμαυρωθείσης Ἄγνη ψυχῆς μου, σῶσόν με σῶσον, ἀπολλύμενον Κόρη, καὶ χιτῶνα τῆς ἀθαρσίας με, ἐνδυσσον φθαρῆντα, δεινοῖς πλημμελέημασιν.

Ἄλλος. Τῆς νυκτὸς διελθούσης.

Σὺ ἐν τόπῳ κρανίου, σαρκὶ σαυρωθῆναι, κατεδέξω μόνη ἀθάνατε, τὸ ἀνθρώπινον γένος, ἀπαθανατίζων, καὶ ἀναμορφούμενος Κύριε.

Τὴν τοῦ πάθους σου ὕβριν, ἡ κτίσις ὀρθώσα, ὅλη μετεβάλλετο Κύριε, Ἰουδαίων θρηνοῦσα, τὴν μαιφοῖαν ἀλλ' ἡνέχου σῶσαι τὰ σύμπαντα. Δόξα.

Ω Τριάς παναγία, σὺ ἡμῶν λατρεία, σὺ καὶ προσφυγὴ καὶ κραταίωμα, τοῖς ἐν φύσει μιᾷ σε, ἀνυμνολογοῦσιν, ἰλασμὸν πταισμάτων κατὰπεμψον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πολυώνυμε Κόρη, χαίροις Θεοτόκε, Κιβωτὲ καὶ Στάμνε, καὶ Τράπεζα, φωτοφόρε Λυχνία, πυρίμορφε Βάτε, ὄρος τοῦ Θεοῦ τὸ κατάσχιον.

Δόξα σοὶ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Κόσμω καὶ τοῖς ἐν Κόσμῳ, χαίρειν προσειπόντες, νῦν ὡς τῷ Χρι-

Χριστῷ, συστυρούμενοι, ὑπομείνωμεν ὕβριν, χλεύην καὶ τὰ ἄλλα, ἵνα σὺν αὐτῷ δοξασθῶμεν.

Ὁ Εἰρμός.

Τῆς νυκτὸς διελθούσης, ἤγγικεν
 • ἡ ἡμέρα, καὶ τὸ φῶς τῷ Κό-
 • σμῳ ἐπέλαμψε· διὰ τοῦτο ὕμνεῖ
 • σε, τάγματα Ἀγγέλων, καὶ
 • δοξολογοῦσί σε Κύριε.

Ὡδή Η'. Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.

Ὁἷταιπεινώσας σεαυτὸν, ἀνυψώθης ἐν Σταυρῷ δι' εὐσπλαγχνίαν, ἀνυψῶν τὸν πεσόντα, βρώσει τοῦ ζύλου ποτέ· διὸ σε μόνε ὑπεράγαθε, τὸν δεδοξασμένον, ὕμνοῦμεν εἰς αἰῶνας.

Ἐκτυφλωθεὶς ταῖς ἡδοναῖς, περιζέρω τὴν ψυχὴν ἐσκοτισμένην, καὶ γελᾷ καθορῶν με, ὁ δολιόφρων ἔγθρός· διὸ με φώτισον καὶ λύτρωσαι, τούτου τῆς κακίας, Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἐν ἀμελείᾳ τὴν ζωὴν, δαπανήσας νυσταγμῷ τῆς ἁμαρτίας, τὴν ψυχὴν ἐβαρύνθη, τῇ ἀκοιμήτῳ δέ σου, πρεσβείᾳ προστρέχω, Μὴ δώῃς με εἰς θάνατον Κόρη, πινάχραντε ὑπνώσαι.

Ἄλλος. Τὸν ἐν τῇ βάτῳ Μωσῆ.

Ἀκάνθαις σφρανωθεὶς, καὶ σολὴν ἐκ πορφύρας, ἐνδυσάμενος ὤφθης, ὠραιότατος Χριστέ, τῷ κάλλει ὑπὲρ πάντας, τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων, τῇ δόξῃ ἁπασράπτων.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν,

Θεότης μία Τριάς, ἡ ἀμέριστος,

ΤΟΜ. Γ'.

φύσις, μεριστὴ δὲ προσώποις, τὰ ἀνώλεθρον κράτος, Πάτερ Υἱὸς καὶ Πνεῦμα, σὲ ἀνυμολογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεογεννήτορ Ἀγνή, ἡ οὐράνιος πύλη, ἡ σωτήριος θύρα, πάντων τῶν Χριστιανῶν, τὴν δέησιν προσδέχου τῶν σὲ μακαριζόντων εἰς πάντας...

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν

Σταυρὲ τὸ σκῆπτρον Χριστοῦ, Ἐκκλησίας τὸ κέρας, Βασιλείων τὸ νίκος, φύλαξ τῶν Χριστιανῶν, αὐτὸς καὶ καύχημά μου εἰς πάντας.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν. Ὁ Εἰρμός.

Τὸν ἐν τῇ βάτῳ Μωσῆ, τῆς Παρθένου τὸ θαῦμα, ἐν Σιναίῳ
 • τῷ ὄρει, προτυπώσαντα ποτέ,
 • ὕμνεῖτε, εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδή Θ'. Ἡ τὸν πρὸ ἡλίου.

Τὴν λελερωμένην ψυχὴν μου· ταῖς ἀτόποις ἐνθυμήσεσι, τῷ βαντισμῷ τοῦ αἵματός σου κάθαρρον, θεε Λόγε, καὶ κοινωνόν, τῆς δόξης σου μὲ ποιήσον, ὁ δὲ ἐμὲ τὴν ἄδοξον, καθυπομείνας Χριστέ σάρωσιν.

Ὅλος κατεκάμφθην, τῷ βρέει τῶν ἀτόπων Χριστέ πράξεων, καὶ σκυτθρωπάζων, κράζω σοὶ φιλόανθρωπε, Γῆς ψυχῆς μου τοὺς ἀνάτους, μώλωπας θεράπευσον, τῷ σῶ τιμίῳ Αἵματι, ἵνα ὑμῶ σου τὴν Θεότητα.

Ἄλλος. Τὴν ἀγνὴν καὶ ἀχραντον.

Εὐλόγησον σαυρωθέντος σου, ἢ Κτίσις ἐδονεῖτο. Θεὸς ὑπάρχων, πέπονθας σαρκικῶς, διὰ σπλάγγχνα οἰκτιρμῶν, ἵνα σώσης ἡμᾶς. Δόξα.

Μηϊονὰς Τρισυπόστατε, Τριάς ἐνικωτάτη, Κυριαρχία φύσις, ἰσοκλεῆς, Πάτερ Υἱέ, καὶ θεῖον Πνεῦμα, σώσον πάντας ἡμᾶς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαιροῖς Ἰασητήριον, τοῦ Κόσμου Θεοτόκε· ἐν ᾧ προστρέχοντες πάντες ἁμαρτωλοὶ, πρὸς Θεὸν καταλλαγὰς αἶψι εὐρίσκομεν.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τοῦ Σταυροῦ σου Κύριε, τῇ θείᾳ δυναστείᾳ, ἐνίσχυσόν με, ἄμωμον καὶ ἀγνόν, τὸν καιρόν σοι τῆς νηστείας προσενέγκασθαι.

Ὁ Εἰρμός.

Τὴν ἀγνὴν καὶ Ἀχραντον, Μη-
» τέρα καὶ Παρθένον, ὠδαῖς ἀ-
» σμάτων, ἅπαντες οἱ πιστοὶ, εὐσε-
» βῶς ὡς Θεοτόκον μεγαλύνωμεν.

Τὸ Φωταγωγικόν.

Εἰς τὸν στίχον τὸ ἰδιόμελον
ἦχος πλ. δ'. Δίς.

Τὸ τῆς νηστείας διάγγελμα, περιχαρῶς ὑποδεξώμεθα· εἰ γὰρ ταύτην ὁ προπάτωρ διεφυλάξατο, τὴν τῆς Ἐδέμ ἔκπτωσιν οὐκ ἀνυπέστημεν, ὠραῖος ἦν εἰς ὄρασιν, καὶ καλὸς εἰς βρῶσιν, ὁ ἐμὲ θανατώσας καρπός· μὴ συναρπασθῶμεν τοῖς βλεφάροις, μηδὲ γλυ-

κανθήτω ἡμῶν ὁ φάρυγξ, τοῖς τιμωμένοις βρώμασι· μετὰ δὲ τὴν μετάληψιν ἀτοιμαζομένοις· φύγωμεν τὴν ἀκρασίαν, καὶ τοῖς κατὰ κόρον πάθῃσιν, οὐχ ὑποβληθῶμεν ἐνσημανθῶμεν τῷ Αἵματι, τοῦ ὑπὲρ ἡμῶν ἀχθέντος, εἰς θάνατον ἐκουσίως, καὶ οὐ μὴ θήγη, ἡμῶν ὁ ὀλοθρευτῆς· καὶ εἰργοίμεν Πάσχα, Χριστοῦ τὸ ἱερώτατον, εἰς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μαρτυρικόν.

Τί ὑμᾶς καλέσωμεν Ἄγιοι; Χερουβὶμ, ὅτι ὑμῖν ἐπανεπαύσατο Χριστὸς. Σεραφίμ; ὅτι ἀπαύστως ἐδοξάσατε αὐτόν. Ἄγγελους; τὸ γὰρ σῶμα ἀπεγράφητε. Δυναμίεις; ἐνεργεῖτε ἐν τοῖς θαύμασι πολλὰ ὑμῶν τὰ ὀνόματα, καὶ μείζονα τὰ χαρίσματα· πρεσβεύσατε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα καὶ νῦν. Σαυροθεοτοκίον.

Ὁ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ὡς ἔβλεψέ σε σταυρούμενον, ἐν τῷ Κρανίῳ Σωτήρ, ἠλλοιοῦτο ἡ σύμπασα, Κτίσις καὶ συνείχετο, δονουμένη μὴ φέρουσα, ἡ δὲ Παρθένος, Ἀγνή καὶ Μήτηρ σου, ὀδυρομένη, σοὶ ἀνεβόησεν, Οἴμοι ὦ τέκνον μου, Σωτέρ μου γλυκύτατε· τί τὸ καιρόν, τοῦτο καὶ παράδοξον, καὶ ξένον θέαμα.

Ἄγαθόν τὸ ἐξομολογεῖσθαι· ἢ λοιπὴ ἀκολουθία· καὶ ἡ Α'. Ὡρα ἀνευ Στιχολογίας. Εἰς τὴν τριθέκτην, τὸ Τροπίον τῆς Προφητείας Ἠχος πλ. δ'.

Τὸν πολυαμάρτητον ἡμῶν βίον, καὶ τὸν ἀμετανόητον τρόπον, οἰκτιρμοῖς προκατάλαβε Κύριε, ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν, ζωῆς καὶ

καὶ θανάτου δεσπόζοντα, σῶσον
ὡς φιλόανθρωπος.

Δίς.

Προκείμενον. ἤχ. δ'. Ἀγαπήσω σε
Κύριε, ἡ ἰσχύς μου.

Στίχ. Ὁ Θεός μου, βοηθός μου, καὶ
ἐλπὶς.

Προφητείας, Ἡσαΐου
τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ἰδοὺ, ὁ Δεσπότης Κύριος Σαβαώθ
ἀφελεῖ ἀπὸ τῆς Ἰουδαίας καὶ Ἰε-
ρουσαλήμ, ἰσχύοντα καὶ ἰσχοῦσαν,
ἰσχὺν ἄρτου, καὶ ἰσχὺν ὕδατος.
Γίγαντα καὶ ἰσχύοντα, καὶ ἄν-
θρωπον πολεμιστὴν, καὶ δικαστὴν,
καὶ προφήτην, καὶ στοχαστὴν, καὶ
πρεσβύτερον, καὶ πεντηκόνταρχον,
καὶ θαυμαστὸν σύμβουλον, καὶ σο-
φὸν ἀρχιτέκτονα, καὶ συνετὸν ἀ-
κροατὴν. Καὶ ἐπιστήσω νεανίσκους
ἀρχοντας αὐτῶν, καὶ ἐμπαίχεται
κυριεύσουσι αὐτῶν. Καὶ συμπε-
σεῖται ὁ λαός, ἄνθρωπος πρὸς
ἄνθρωπον, καὶ ἄνθρωπος πρὸς
τὸν πλησίον αὐτοῦ προσκόψει τὸ
παιδάριον πρὸς τὸν πρεσβύτερον, καὶ
ὁ ἀτιμὸς πρὸς τὸν ἐντιμον. Ὅτι
ἐπλήθησεται ἄνθρωπος τοῦ ἀδελφοῦ
αὐτοῦ, ἢ τοῦ οἰκείου τοῦ πατρὸς
αὐτοῦ, λέγων, Ἰμάτιον ἔχεις, ἀρ-
χιηγός ἡμῶν γενεῶν, καὶ τὸ βρώμα
τὸ ἐμὸν ὑπὸ σὲ ἔσω. Καὶ ἀπο-
κρίσεις ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἐρεῖ,
Οὐκ ἔσομαί σου ἀρχηγός· οὐ γάρ
ἐστιν ἐν τῷ οἴκῳ μου ἄρτος, οὐδὲ
ἰμάτιον οὐκ ἔσομαι ἀρχηγός τοῦ
λαοῦ τούτου. Ὅτι αἰνεῖται Ἰερου-
σαλήμ, καὶ Ἰουδαία συμπέπτωκε,
καὶ αἱ γλῶσσαι αὐτῶν μετὰ ἀνο-

μίας, τὰ πρὸς Κύριον ἀπειθῶσι
διότι ἐταπεινώθη ἡ δόξα αὐτῶν·
καὶ ἡ αἰσχύνῃ τοῦ προσώπου αὐ-
τῶν ἀντέστη αὐτοῖς, τὴν δὲ ἁμαρ-
τίαν αὐτῶν, ὡς Σοδόμων ἀνήγγ-
γειλαν καὶ ἐνεφάνισαν· οὐαὶ τῇ
ψυχῇ αὐτῶν, διότι βεβούλευνται
βουλήν πονηράν καθ' ἑαυτῶν, εἰ-
πόντες, Δήσωμεν τὸν δίκαιον, ὅτι
δύσχητος ἡμεῖν ἐστὶ· τοῖνον τὰ γεν-
νήματα τῶν ἔργων αὐτῶν φάγονται.
Οὐαὶ τῷ ἀνόμῳ, πονηρὰ συμβή-
σεται αὐτῷ, κατὰ τὰ ἔργα τῶν
χειρῶν αὐτοῦ. Λαός μου, οἱ πράκ-
τορες ὑμῶν καλαμῶνται ὑμᾶς,
καὶ οἱ ἀπαιτοῦντες κυριεύσουσι
ὑμῶν. Λαός μου, οἱ μακαρίζοντες
ὑμᾶς, πλανῶσιν ὑμᾶς, καὶ τὴν τρί-
βον τῶν ποδῶν ὑμῶν ταράσσουσιν.
Ἄλλὰ νῦν καταστήσεται εἰς κρίσιν
Κύριος, καὶ στήσει εἰς κρίσιν τὸν
λαὸν αὐτοῦ. Αὐτὸς γὰρ Κύριος
εἰς κρίσιν ἤξει μετὰ τῶν Πρεσβυ-
τέρων τοῦ λαοῦ, καὶ μετὰ τῶν
ἀρχόντων αὐτοῦ.

Προκείμ. ἤχος, πλ. β'. Ψαλ. ιη'.
Κύριε, βοηθέ μου, καὶ λυτρωτά μου.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δό-
ξαν Θεοῦ.

Ἰστέον ὅτι αἱ ἀκολουθίαι τῶν Ἀγίων
τοῦ Σαββάτου καὶ τῆς Κυριακῆς ψάλλ-
ονται εἰς τὰ ἀποδείπνα, ἢ ὅτε δόξει
τῷ προσεστῶτι.

Εἰ μὲν τύχη ἐν τῷ Α'. Σαββάτῳ
τῶν Νηστεϊῶν τοῦ Προδρόμου, τῇ κα-
ρασκευῇ ἐσπέρι, μετὰ τὴν συ-
νήθη

νήθη στιχολογῶν ἰστώμεν στίχ. ι. και ψάλλομεν τὸ ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας δις· και ἐν Μαρτυρικῶν τοῦ ἤχου τοῦ Προδρόμου, γ'. τοῦ ἁγίου Θεοδώρου. δ'. και τὸ Δοξαστικὸν αὐτοῦ. Καὶ νῦν Θεοτοκίον· τὸ α. τοῦ ἤχου· και τελείται τῶν Προηγιασμένων Λειτουργία. Ἔπειτα ὁ Κανὼν. (Εἰς τὸ Ἀπόδειπνον τοῦ Προδ.) Εἰς τὸν Ὅρθρον, Τροπάρ. τοῦ Προδρ. δις· δοξά τοῦ ἁγίου· και νῦν. Θεοτοκίον, Μαρτυρικὰ, και τοῦ ἁγίου Θεοδώρου· οἱ ἀναβαθ. τὸ α. Ἀντίρ. τοῦ δ'. ἤχου. Εὐαγγέλιον τοῦ Προδρόμου. Ἀπὸ γ'. ὠδῆς, Κοντάκ. Οἶκος, και Κάθ. τοῦ προδρ. Δόξα τοῦ ἁγίου· και νῦν Θεοτοκίον. Ἀρ' ς'. Κοντάκ. και οἶκος τοῦ ἁγίου. Ἐξαποστ. τοῦ Προδρόμου, τοῦ ἁγίου, και Θεοτοκίον. Εἰς τοὺς Αἶνους γ'. τοῦ Προδρ. και γ'. τοῦ ἁγίου.

Ἔπειτα στίχ. Εὐφρανθήσεται δίκαιος· και ψάλλομεν τὸ, Τὴν πανσεβάσιμον κάραν· δοξά· τοῦ ἁγίου· και νῦν. Θεοτοκίον· και τὰ λοιπά. Εἰς τὰς ὥρας τροπ. τὸ Προδρ. δοξά, τοῦ ἁγίου, και νῦν Θεοτοκίον τῶν ὥρων. Κοντάκ. τοῦ Προδρ. Εἰς τὴν Λειτουργίαν τυπικῶν ἢ γ'. ὠδὴ τοῦ Προδρ. και ἡ ς'. τοῦ ἁγίου, και τὰ ἑξῆς. Ἀποστολοευαγγέλ. τῆς ἡμέρας, και τοῦ Προδρόμου. Κοινωνικὸν, τοῦ Προδρ. και τοῦ ἁγίου (εἰδ' οὐ, Λυχνικὸν· μετὰ τὴν συνθετὴν στιχολογίαν. Εἰς τὸ, Κύρια ἐκείραξα· ἰστώμεν Στίχους, ι. και ψάλλομεν τὸ ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας, δις· ἤχος, πλ. α.

Δεῦτε πιστοὶ ἐπεργασώμεθα, ἐν φωτὶ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ, ὡς ἐν ἡμέρᾳ εὐτυχιόμως περιπατήσωμεν πᾶσαν αἰεὶον συγγραφὴν ἀφ' ἑαυτῶν, τοῦ πλησίον ἀφελώμεθα,

μη τιθέντες πρόσκομμα τούτῳ εἰς σκάνδαλον· ἀφήσωμεν τῆς σαρκὸς τὴν εὐπάθειαν· αὐξήσωμεν τῆς ψυχῆς τὰ χαρίσματα· δώσωμεν ἐνδείξιν ἄρτοι, και προσέλθωμεν Χριστῶ· ἐν μετανοίᾳ βοῶντες, Ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἔπειτα τὰ, δ', Μαρτυρικὰ τοῦ τυχόντος ἤχου. Ἔπειτα ἰδιόμελα δ'. τοῦ ἁγίου Θεοδώρου, ἤχος β'.

Δεῦτε φιλομάρτυρες πάντες, πνευματικῶς εὐφρανθῶμεν, και πανηγυρίσωμεν· σήμερον γὰρ, προτίθεται τράπεζαν μυστικὴν, ὁ μάρτυς Θεόδωρος, εὐφραίνουσιν τοὺς φιλεόρτους ἡμᾶς, τοῦ βοῆσαι πρὸς αὐτόν, Χαίροις ἀθλοφόρε ἀήττητε, ὁ τὰς ἀπειλὰς τῶν Τυράνων, ἐπὶ γῆς καταστρεψάμενος. Χαίροις, ὁ τὸ πῆλινόν σου σῶμα, διὰ Χριστὸν τὸν Θεόν, ἐκδεδωκὼς ταῖς βασάνοις. Χαίροις, ὁ ἐν ποικίλοις κινδύνοις, δόκιμος στρατιώτης ἀναδειχθεὶς, τῆς οὐρανόυ στρατιᾶς· διὸ δυσωποῦμέν σε, Μαρτύρων ἐγκαλλώπισμα. πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τὴν θεοδώρητον χάριν, τῶν θαυμάτων σου Μάρτυς Θεόδωρε, πᾶσιν ἐραπλοῖς, τοῖς πιστεῖ σοι προστρέγουσι· δι' ἧς εὐφημοῦμέν σε λέγοντες, Αἰχμαλώτους λυτροῦσαι, θεραπεύεις νοσοῦντας, πενομένους· πλουτίζεις· και διασώζεις πλεόντας· μάταιον δρασμόν, ἐπέχεις οἰκετῶν, και ζημίας φανέρωσιν
παι-

ποιεῖς, τοῖς συλληθεῖσιν ἀθλητὰ καὶ στρατιώτας παιδεύεις τῆς ἀρπαγῆς ἀπέχεσθαι νηπίοις χαρίζεις, συμπαθῶς τὰ αἰτήματα θερμὸς εὐρίσκῃ προστάτης, τοῖς ἐπιτελοῦσί σου τὸ ἱερὸν μνημόσυνον, μεθ' ὧν καὶ ἡμῖν ἀθλητὰ ἱερώτατε, τοῖς ἀνωμοῦσί σου τὸ μαρτύριον, αἰτῆσαι παρὰ Χριστοῦ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἄωρον Θεοῦ ὑπέρτατον, ἀνεδείχθης Μάρτυς Θεόδωρε· ὅτι καὶ μετὰ τέλος, ὡς ζῶν, τοῖς προτρέχουσι παρέχεις τὰς αἰτήσεις, ὅθεν υἱὸν ἀρπαγέντα γυναίου ποτέ, δορυάλωτον ἐν ἀλλοπίστῳ στρατῷ, ἐπιστάσα ἢ χήρα, τοῖς δάκρυσι τὸν ναόν σου κατέβρεχεν, αὐτὸς δὲ ὡς συμπαθῆς, ἐφ' ἵππῳ λευκῷ ἐπιβάς, καὶ ταύτη αὐτόν, ἄοράτως παρέστησας· καὶ μετὰ τοῦτο, καὶ σὺν τούτῳ, ἐνεργῶν τοῖς θαύμασιν οὐκ ἔλιπες· ἀλλ' αἰτῆσαι Χριστὸν τὸν Θεόν, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Θείων δωρεῶν, ἐπώνυμόν σε γεραίρω, τρισμάκαρ Θεόδωρε· τοῦ φωτός γὰρ τοῦ θεοῦ, αὐτοσφωστήρ ἀναδειχθεὶς, κατέλαμψας ἄθλοισι σου, τὴν σύμπασαν χτίσιν· καὶ πυρὸς ἀκμαιότερος φανείς, τὴν φλόγα κατέσβεσας· καὶ τοῦ δολίου δράκοντος, τὴν κάραν συνέτριψας· διὸ ἐν τοῖς ἄθλοισι σου, Χριστὸς ἐπικαμφθεὶς, ἐστεφάνωσε τὴν θεῖαν κάραν σου, Μεγαλομάρτυς ἀθλητὰ· ὡς ἔχων παρρησίαν πρὸς Θεόν, ἐκτενῶς ἰκέτευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, ἦχος πλ. β'.

Ὁργάνῳ χρῆσάμενος ὁ δυσμενῆς, τῷ συναποστάτῃ Τυράννῳ, δι' ἐπινοίας χαλεπῆς, τὸν νηστεία καθαγιζόμενον λαὸν εὐσεβῆ, τοῖς ἐκ μικρῶν θυσιῶν κεχραμένοις βρώμασιν, ἐπειράτο καταμαίειν· ἀλλ' αὐτὸς τὸ ἐκείνου μηχανήμα, σοφωτέρα διεύσας ἐπινοία· ὄναρ ἐπιστάς, τῷ τότε Ἀρχιερεὶ καὶ τὸ βαθύ τῆς γνώμης ἀνακαλύπτων, καὶ τὸ ἄτοπον τοῦ ἐγχειρήματος ὑποδηλών· καὶ δὴ σοὶ χαριστήρια οὖοντες, Σωτήρα ἐπιγραφόμεθα, ἐτήσιοι ἀνάμνησιν, τοῦ γενομένου ποιούμενοι, καὶ τὸ λοιπὸν ἐξαιτούμενοι, τῶν ἐπινοικῶν τοῦ πονηροῦ, οὐλαβεῖς περισώζεσθαι, ταῖς πρὸς Θεόν σου πρεσβείαις, Μάρτυς Θεόδωρε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τὸ Α' τοῦ Ἦχου

Εἰσοδος. Φῶς ἱλαρόν.

Ἐσπέρας, Προκείμενον, ἦχ. πλ. α' Παλ. ιθ'. Ἐπακούσαι σου Κύριε, ἐν ἡμέρᾳ θλίψεως.

Στίχ. Ὑπερασπίσαι σου τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ Ἰακώβ.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ἐκάλεσεν Ἀδὰμ ὀνόματα πᾶσι τοῖς κτήνεσι, καὶ πᾶσι τοῖς πετεινοῖς τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ πᾶσι τοῖς θηρίοις τῆς γῆς· τῷ δὲ Ἀδὰμ οὐχ εὐρέθη βοηθός, ὅμοιος αὐτῷ. Καὶ ἐπέβαλεν ὁ Θεὸς ἔκστασιν ἐπὶ τὸν Ἀδὰμ, καὶ ἕπνεσε, καὶ ἔλαβε μίαν τῶν πλευρῶν αὐτοῦ,

τοῦ, καὶ ἀνεπλήρωσε σάρκα ἀντὶ
 αὐτῆς. Καὶ ὠκοδόμησε Κύριος ὁ
 Θεὸς τὴν πλευρὰν, ἣν ἔλαβεν ἀπὸ
 τοῦ Ἀδάμ εἰς γυναῖκα, καὶ ἤγαγεν
 αὐτὴν πρὸς τὸν Ἀδάμ. Καὶ εἶπεν
 ὁ Ἀδάμ, Τοῦτο νῦν ὅστων ἐκ τῶν
 ὀστέων μου, καὶ σὰρξ ἐκ τῆς σαρκὸς
 μου αὕτη κληθήσεται. Γυνή, ὅτι ἐκ
 τοῦ ἀνδρός αὐτῆς ἐλήφθη. Ἐνε-
 κεν τούτου καταλείψει ἄνθρωπος
 τὸν πατέρα αὐτοῦ καὶ τὴν μητέρα,
 καὶ προσκολληθήσεται πρὸς τὴν
 γυναῖκα αὐτοῦ· καὶ ἔσονται οἱ δύο
 εἰς σάρκα μίαν. Καὶ ἦσαν οἱ δύο
 γυμνοί, ὅτε Ἀδάμ καὶ ἡ γυνή
 αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἤτχύνοντο. Ὁ δὲ
 ὄφις ἦν φρονιμώτατος πάντων
 τῶν θηρίων πᾶν ἐπὶ τῆς γῆς,
 ὃν ἐποίησε Κύριος ὁ Θεός· καὶ
 εἶπεν ὁ ὄφις τῇ γυναικί, Τί ὅτι
 εἶπεν ὁ Θεός, οὐ μὴ φάγητε ἀπὸ
 παντὸς ξύλου τοῦ ἐν τῷ Παρα-
 δείσῳ; Καὶ εἶπεν ἡ γυνὴ τῷ ὄφει,
 Ἀπὸ παντὸς ξύλου τοῦ ἐν τῷ
 Παραδείσῳ φαγώμεθα· ἀπὸ δὲ τοῦ
 καρποῦ τοῦ ξύλου, ὃ ἐστὶν ἐν
 μέσῳ τοῦ Παραδείσου, εἶπεν ὁ
 Θεός, οὐ φάγησθε ἀπ' αὐτοῦ,
 οὐδὲ μὴ ἄψησθε αὐτοῦ, ἵνα μὴ
 θανάτῳ ἀποθανῆσθε. Καὶ εἶπεν ὁ
 ὄφις τῇ γυναικί, Οὐ θανάτῳ ἀπο-
 θανεῖσθε. Ἦδει γὰρ ὁ Θεός, ὅτι
 ἦ δ' ἂν ἡμέρα φάγητε ἀπ' αὐτοῦ,
 διανοιχθήσονται ὑμῶν οἱ ὀφθαλ-
 μοί, καὶ ἔσεσθε ὡς θεοί, γινώ-
 σκοντες καλὸν καὶ πονηρόν. Καὶ
 εἶδεν ἡ γυνή, ὅτι καλὸν τὸ ξύλον
 εἰς βρῶσιν, καὶ ὅτι ἀρεστὸν τοῖς
 ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν, καὶ ὡραῖόν ἐστι τοῦ
 κατανόηται· καὶ λαβοῦσα ἡ γυνή
 τοῦ καρποῦ αὐτοῦ, ἔφαγε· καὶ ἔδωκε
 καὶ τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς μετ' αὐτῆς, καὶ
 ἔφαγον. Καὶ διηνοίχθησαν οἱ ὀφ-
 θαλμοὶ τῶν δύο, καὶ ἔγνωσαν
 ὅτι γυμνοὶ ἦσαν, καὶ ἔρραψαν
 φύλλα συκῆς, καὶ ἐποίησαν ἑαυ-
 τοῖς περιζώματα. Καὶ ἤκουσαν
 τῆς φωνῆς Κυρίου τοῦ Θεοῦ πε-
 ριπατοῦντος ἐν τῷ Παραδείσῳ τὸ
 δεικνόν, καὶ ἐκρύβησαν, ὅτε Ἀδάμ
 καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ ἀπὸ προσώπου
 Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἐν μέσῳ τοῦ Πα-
 ραδείσου. Καὶ ἐκάλεσε Κύριος ὁ
 Θεός τὸν Ἀδάμ, καὶ εἶπεν αὐτῷ,
 Ἀδάμ, ποῦ εἶ; Καὶ εἶπεν αὐτῷ, Τῆς
 φωνῆς σου ἤκουσα περιπατοῦντος
 ἐν τῷ Παραδείσῳ, καὶ ἐφοβήθην ὅτι
 γυμνός εἰμι, καὶ ἐκρύβην. Καὶ εἶπεν
 αὐτῷ ὁ Θεός, Τίς ἀνήγγειλέ σοι ὅτι
 γυμνός εἶ; εἶμὴ ἀπὸ τοῦ ξύλου,
 οὐ ἐνετειλάμην σοι τούτου μόνου
 μὴ φαγεῖν, ἀπ' αὐτοῦ ἔφαγες; Καὶ
 εἶπεν ὁ Ἀδάμ, Ἡ γυνή, ἣν ἔδω-
 κας μετ' ἐμοῦ, αὕτη μοι ἔδωκεν
 ἀπὸ τοῦ ξύλου, καὶ ἔφαγον. Καὶ
 εἶπεν ὁ Θεός τῇ γυναικί, Τί τοῦτο
 ἐποίησας; καὶ εἶπεν ἡ γυνή, Ὁ
 ὄφις ἠπάτησέ με, καὶ ἔφαγον. Καὶ
 εἶπε Κύριος ὁ Θεός τῷ ὄφει, Ὅτι
 ἐποίησας τοῦτο, ἐπικατάρατος εἶ
 ἀπὸ πάντων τῶν κτηνῶν, καὶ ἀπὸ
 πάντων τῶν θηρίων τῆς γῆς, ἐπὶ
 τῷ στήθει σου καὶ τῇ κοιλίᾳ πο-
 ρεύσῃ, καὶ γῆν φαγῆ πάσας τὰς
 ἡμέρας τῆς ζωῆς σου. Καὶ ἐχθραν
 θήσω ἀναμέσον σου, καὶ ἀνα-
 μέσον τῆς γυναικὸς, καὶ ἀναμέ-
 στον τοῦ σπέρματός σου, καὶ ἀνα-
 μέσον τοῦ σπέρματος αὐτῆς· αὐτός
 σου τηρήσει κεφαλὴν, καὶ οὐ τη-
 ρήσεις

ρήσεις αὐτοῦ πτέρναν. Καὶ τῇ γυναικί εἶπε. Πληθύνων πληθυνῶ τὰς λύπας σου, καὶ τὸν στεναγμὸν σου ἐν λύπαις τέξῃ τέχνα, καὶ πρὸς τὸν ἄνδρα σου ἢ ἀποστροφή σου, καὶ αὐτός σου κυριεύσει. Καὶ τῷ Ἀδὰμ εἶπεν, Ὅτι ἤκουσας τῆς φωνῆς τῆς γυναικὸς σου, καὶ ἔφαγες ἀπὸ τοῦ ξύλου, οὗ ἐνετείλαμην σοι τοῦτου μόνου μὴ φαγεῖν, ἀπ' αὐτοῦ ἔφαγες, ἐπικατάρατος ἡ γῆ ἐν τοῖς ἔργοις σου, ἐν λύπαις φαγῆ αὐτὴν πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σου· ἀκάνθας καὶ τριβόλους ἀνατελεῖ σοι, καὶ φαγῆ τὸν χόρτον τοῦ ἄγρου· ἐν ἰδρώτι τοῦ προσώπου σου φαγῆ τὸν ἄρτον σου, ἕως τοῦ ἀποστρέψαι σε εἰς τὴν γῆν, ἐξ ἧς ἐλήφθης· ὅτι γῆ εἶ, καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσῃ. Καὶ ἐκάλεσεν Ἀδὰμ τὸ ὄνομα τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, Ζωὴν, ὅτι αὕτη μήτηρ πάντων τῶν ζώντων.

Προκειμένον. ἤχος, πλ. β'. Ψαλ. κ'. Ὑψώθητι Κύριε ἐν τῇ δυνάμει σου, ἄσομεν.

Στίχ. Κύριε ἐν τῇ δυνάμει σου.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Θεὸς τῇ σοφίᾳ ἐθεμελίωσε τὴν γῆν, ἠτοίμασε δὲ Οὐρανοὺς ἐν φρονήσει. Ἐν αἰσθήσει αὐτοῦ ἄβυσσοι ἐρράχησαν, νέφη δὲ ἐρρύει δρόσον. Υἱὲ μὴ παραρρύης, τήρησον δὲ ἐμὴν βουλήν καὶ ἐνονοῖαν, ἵνα ζῆ σὴ ψυχῇ, καὶ χάρις ἢ ἐπὶ σῶ τραχήλῳ· ἔσται δὲ ἰασις ταῖς σαρκί σου, καὶ ἐπιμέλεια τοῖς ὀστέοις σου· ἵνα πορεύῃ

πεποιθῶς ἐν εἰρήνῃ· πάσας τὰς δούδας σου, ὃ δὲ ποὺς σου οὐ μὴ προσκόψῃ· ἐὰν γὰρ κάθη, ἀφοβὸς ἔσῃ· ἐὰν δὲ καθευδῆς, ἡδέως ὑπνώσεις. Καὶ οὐ φοβηθήσῃ πτόησιν ἐπελθοῦσαν, οὐδὲ ὄρμας ἀσεβῶν ἐπερχομένας. Ὁ γὰρ Κύριος ἔσται ἐπὶ πασῶν ὁδῶν σου, καὶ ἐρείσει σὸν πόδα, ἵνα μὴ ἀγρευθῆς. Μὴ ἀπόσχου εὐποιεῖν ἐνδοεῖ, ἡνίκα ἂν ἐχη ἡ χεὶρ σου βοηθεῖν. Μὴ εἶπῃς, Ἐπανελθὼν ἐπάνηκε, καὶ αὐριον δώσω, δυνατοῦ σου ὄντος εὐποιεῖν· οὐ γὰρ οἶδας, τί τέξεται ἡ ἐπιούσα. Μὴ τέκταινε ἐπὶ σὸν φίλον κακὰ, παροικοῦντα καὶ πεποιδότα ἐπὶ σοί. Μὴ φιλεχθρήσῃς πρὸς ἄνθρωπον μάτην, ἵνα μὴ τι εἰς σὲ ἐργάσῃται κακόν. Μὴ κτήσῃ κακῶν ἀνδρῶν ὀνειδίη, μὴ δὲ ζηλώσῃς τὰς ὁδοὺς αὐτῶν, Ἀκάθαρτος γὰρ ἐναντι Κυρίου πᾶς παράνομος, ἐν δὲ δικαίοις οὐ συνεδρεῖ. Κατάρρα Κυρίου ἐν οἴκοις ἀσεβῶν, ἐπαύλεις δὲ δικαίων εὐλογοῦνται. Κύριος ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν.

Τὸ, Κατευθυνθήτω. Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τῶν Προηγιασμένων. Μετὰ δὲ τὴν Ὁπισθάμβωνον εὐχὴν, ψάλλομεν τὸν παρόντα Κανόνα, τοῦ Ἀγίου Θεοδώρου, μετὰ κολύβων, οὕτω. Λέγομεν τὸ, Κύριε εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου. Ἐἶτα τὸ, Θεὸς Κύριος, καὶ τὸ παρὸν Τροπάριον ἤχος, β'.

Μεγάλα τὰ τῆς πίστεως κατορθώματα· ἐν τῇ πηγῇ τῆς φλογός, ὡς ἐπὶ ὕδατος ἀναπαύσεως, ὁ ἅγιος

Ἐγιος Μάρτυς Θεόδωρος ἡγάλλετο πυρὶ γὰρ ὀλοκαυτωθεὶς, ὡς ἄρτος ἡδύς, τῇ Τριάδι προσήνεκται ταῖς αὐτοῦ ἰκεσίαις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πάντα ὑπὲρ ἔνοιαν, πάντα ὑπερένδοξα τὰ σὲ Θεοτόκε μυστήρια· τῇ ἀγνείᾳ ἐσφραγισμένη, καὶ παρθενία φυλαττομένη, Μήτηρ ἐγνωσθῆς ἀψευδῆς, Θεὸν τεκοῦσα ἀληθινόν· αὐτὸν ἰκέτευσ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ εὐθύς, ὁ Ν'. Εἶτα ὁ παρῶν Κανὼν, ἄνευ τῶν Θεοτοκίων, ἰωάν, Δαμασκ. Ὁ, δὴ, ἀ. πλ. δ'. Ὑγρά. διοδεύσας.

Θεοῦ σε Θεόδωρε ἐραστήν, εἰδῶς καὶ τῷ πόθῳ, τῷ ἀφικτῷ σου πεδηθεὶς, ψυχὴν τε καὶ σῶμα καὶ τοὺς λόγους, τῶν ἐγκωμίων ἀνατίθῃμι.

Εγράφετο δόγμα θεοστυγές, θυσίαν εἰδώλοισι, καὶ οὐ ζῶντι φέρειν Θεῷ· ἀλλ' ἤχθησ οὐ θύσων ἄθλοφόρε, τῷ δὲ Θεῷ προσάθησόμενος. Θεοτοκίον.

Τάξεις σε Ἀγγέλων καὶ τῶν βροτῶν, ἀνύμφευτε Μήτηρ, εὐφημοῖσιν ἀνελλπωδῶς τὸν Κτίστην γὰρ τούτων ὡσπερ βρέφος, ἐν ταῖς ἀγκάλαις σου ἐβάστασας.

Ἁ, δὴ Γ'. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Υμνον ἐκ χειλέων μου, καὶ ἐξ ὀδυνηρᾶς δέησιν, φέρω ψυχῆς, ἣν

κατοικτερήσας, Ἄθλοφόρε Θεόδωρε.

Σάρκα καθυπέταξας, τῷ αὐτοκράτορι ἐνδοξε, Μάρτυς νοὶ, καὶ δι' ἀμφοτέρων, θεραπεύει τὸν Κτίσαντα.

Εστῆς ἐπὶ Βήματος, τυραννικοῦ Χριστὸν ἀνακτα, θεολογῶν θύειν γὰρ κιβδηλοῖς; ἀπαρνήσω Θεόδωρε.

Θεοτοκίον.

Σὲ πάντες κεκτήμεθα, καταφυγὴν καὶ τεῖχος αἰεὶ, Χριστιανοί· σὲ δοξολογοῦμεν, ἀσιγήτως ἀνύμφευτε.

Ἁ, δὴ Δ'. Βισακῆκα Κύρια.

Μυστηρίων γευσάμενος, θείων ἐν συνέσει Μάρτυς Θεόδωρε, ἀνεπίσχυοντον ἀνάρρυσιν, τῆς Θεοῦ γεννησεως ὠμολόγησας.

Εμπαθῆ τὴν Θεότητα, ῥοντο τοῖς πάθεσιν οἱ λατρεύοντες· οὐς ἐν πνεύματι διήλεγξας, ἀθλητὰ Θεόδωρε φωτιζόμενος.

Αυτρωτὴν δι' ἐντεύξεως, τῶν σὲ ἀνυμνούντων μάκαρ Θεόδωρε, ἐκ ποικίλων περιστάσεων, καὶ παθῶν γενέσθαι ἰκετεύομεν. Θεοτοκίον.

Η τὸν στάχυν βλαστήτῃσας, τὸν ζωοποιὸν ἀνῆρωτος ἄρουρα, τὸν παρέχοντα τῷ Κόσμῳ ζωὴν, Θεοτόκε σῶζε τοὺς ὑμνοῦντας σε.

Ἁ, δὴ Ε'. Ὁρθείζοντες βοῶμέν σοι.

Ποθεῖτε τὸν ποθῆσαντα Κύριον, ἐπεφώνεις, ἀθλητὰ Θεόδωρε, τοῖς συναθλοῦσί σοι Μάρτυσιν.

Ἦς

Ως ζήλω ἀθλοφόρε πυρούμενος, την καρδίαν, θεάν τήν ψευδώνυμον, σὺν τῷ τεμένει κατέπλεξας.

Δυνάμει ἀητήτῳ Θεόδωρε, Ἀθλοφόρε, βαρβάρων θρασύτητα, κῆμου τὰ πάθη ἀνάλωσον.

Θεοτοκίον.

Παρθένον μετὰ τόκον ὑμνοῦμέν σε, Θεοτόκε· σὺ γὰρ τὸν Θεὸν Λόγον, σαρκί τῷ Κόσμῳ ἐκύησας.

ᾠδὴ γ΄. Ἰλασθητί μοι Σωτήρ.

Ως χαῦνον ὡς ἀσθενές, θεῶν ματαιῶν τὸ φρύαγμα, πρὸς ἄμυναν ἑαυτῶν, ἀνθρώπων ἐδέετο, ἐνστάσει νικώμενον, ἀψευδῶν Μαρτύρων, κηρυττόντων τήν ἀλήθειαν.

Δίς.

Πρωθεῖς δυνάμει Θεοῦ, Μαρτύρων κλέος Θεόδωρε, τὰς στρέβλας τῶν ἀσεβῶν, νηπίων τοξείματα, ἐώρας μακάριε, τὸ διαίωνόν, τῶν μελλόντων προορώμενος.

Θεοτοκίον.

Πυσθεῖν με τῶν δεινῶν, πταισμάτων ταῖς ἰκεσίαις σου, Θεογεννητορ Ἀγνή, καὶ τύχοιμεν πάναγιε, τῆς θείας ἐλλάμψεως, τοῦ ἐκ σοῦ ἀφράστως, σαρκωθέντος Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

Κοντάκιον, ἤχ. πλ. δ΄.

Πίστιν Χριστοῦ ὡσεὶ θώρακα, ἐνδόν λαβῶν ἐν καρδίᾳ σου, τὰς ἐναντίας δυνάμεις κατεπάτησας πολυάθλε, καὶ στέφει οὐρανίῳ, ἐστέφθης αἰωνίως, ὡς ἀήττητος.

ᾠδὴ Ζ΄. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας:

Εμαστίχθης τὸ σῶμα, ὑπὲρ τοῦ μαστιχθέντος Λόγου σαρκί διήμας, καὶ τούτῳ εὐχαρίστως, γηθόμενος, ἐβόας, Ἀθλοφόρε Θεόδωρε, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ως ἐν τάφῳ ἐτέθη, καὶ ἐκὼν ἐσφραγίσθη, ὁ λυτρωτὴς τοῦ παντός, εἰρκτῆ ἐσφραγισμένη, παρώκησας κραυγάζων, Ἀθλοφόρε Θεόδωρε, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Νεκρωθεῖς καὶ τὰ πάθη, τῆς σαρκὸς προαιρέσει, ἐκτιναξάμενος, οὐ βρώσει Ἀθλοφόρε, τῷ πόθῳ δὲ τῷ θείῳ, ἐμελώδεις τρεφόμενος, Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκ.

Τὴν ἡμῶν Σωτηρίαν, ὡς ἠθέλησας Σῶτερ οἰκονομήσασθαι, ἐν μήτρῃ τῆς Παρθένου, κατώκησας τῷ Κόσμῳ, ἦν προστατὴν ἀνέδειξας, Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

ᾠδὴ Η΄. Ἐπταπλασίως.

Πεπρωμένος ἐννοίαν, τῶν ἀνόμων ὁ ἔξαρχος, τῷ θεοσεβείσει, ἀσεβῶς ἐπέπληττε, Τί μάττην εἰς ἀνθρωπίνον, βιοθανῆ ἀνόγητε, ἔθου τὰς ἐλπίδας; ἀλλὰ σὺ ἀνεβόας, Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ως νουνεχῆς καὶ φρόνιμος, οἰκονόμος τῆς χάριτος, τῇ δειδωρημένῃ,

μένη, ἐκ Θεοῦ σοι χάριτι, ἐβόας, Θεόδωρε, τῷ ἀσεβῶς προστάσσοντι, Ἀὐτῆ μοι αἰσχύνῃ, καὶ τοῖς μέλπουσιν ἤτω. Οἱ παῖδες εὐλογεῖτε . . .

Νεανικῶς ἠγώνισαι, ἀποτόμως διήλεγξας, Τὶ ἀνοηταίνεις, τῷ Τυράννῳ ἔκραζες, προστάτων τοῖς κτίσμασι, ψευδολατρεῖν τὸν κτίσαντα, ἐγκαταλιπόντες; ἀλλ' ἐγὼ ἀναμείλω, Οἱ παῖδες εὐλογοῦσιν, Ἱερεῖς ἀνυμνοῦσι, λαοὶ ὑπερυψοῦσι, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Σωματικαῖς μορφώσεσι, καὶ ποικίλοις αἰνίγμασι, καὶ συμβολικαῖς, καὶ τυπικαῖς ἐμφάσεσι, τὴν σὴν προεμήνου, οἱ θεηγόροι γέννησιν, τὴν ὑπερφῶνᾶ καὶ θαυμαστήν σου Παρθένε· διό σε γεγιθότες, εὐσεβῶς ἀνυμνοῦμεν, Χριστὸν ὑπερυψοῦντες. εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἦδὴ Θ'. Σὲ τὴν ἀπειρόγαμον.

Ἦλη μαρτυρίου σου, Θεοῦ Θεόδωρε ὁ πόθος ἔθεν σοι καὶ γέγονε δοτὸν, τῷ ἐνύλῳ τὸ σῶμα πυρὶ, δι' οὐ πρὸς τὸ θεῖον χαίρων, πῦρ ἐξεδήμησας, Ἀθλοφόρε θεραπευτὰ Θεοῦ Θεόδωρε.

Μάρτυς παναοιδίημε, κατέφλεξας οὐ κατεφλέγης· σὺ γὰρ τὴν ἀπάτην ἔφλεξας, τῷ Θεῷ δὲ παρίστασαι ζῶν, καὶ ἐν αὐτῷ μαρτυρικῶς εὐφραίνόμενος, Ἀθλοφόρε θεραπευτὰ Θεοῦ Θεόδωρε Δόξα.

Ἔνα σε γινώσκωμεν, Χριστὸν τὸν ἕνα τῆς Τριάδος, ἐν δυοῖς τελείαις

φύσεσι, τὸν λαόν σου διάσωσον τοῦτον, ὃν ἐκτήσω τῷ τιμίῳ σου αἵματι, Θεοδώρου τοῦ Ἀθλοφόρου ταῖς ἐντεύξεσι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν τὸν ἀόρατον, Θεὸν βαστάσσαν ἀγκάλαις, τὸν ἐν Οὐρανοῖς ὑμνούμενον, ὑπὸ πάσης Δυνάμεως, καὶ διὰ σοῦ ἡμῖν δωρούμενον, πάντοτε σωτηρίαν, οἱ ἐν περιστάσει μεγαλύνομεν. Ὁ Εἰρμός.

Σὲ τὴν ἀπειρόγαμον, Θεοῦ Μητέρα καὶ Παρθένον, σὲ τὴν ὑπὲρ νοῦν κύησασαν, διὰ λόγου τὸν ὄντως Θεὸν, τὴν ὑψηλοτέραν, τῶν ἀχράντων Δυνάμεων, ἀσιγήτοις δοξολογίαις μεγαλύνομεν.

Καὶ εὐθὺς. Τρισάχ. καὶ τὸ Τροπάριον. Μεγάλα τὰ τῆς πίστεως Δόξα, τὸ Κοντάκιον. φύλ. 153 Καὶ νῦν. Θεοτοκίον ὁ αὐτός.

Ὡς προστασίαν ἅπαντες, καὶ κραταιὰν ἀντίληψιν, οἱ ἐπταικότες κекτήμεθα πάναγνε, σοῦ τὴν θερμὴν βοήθειαν, Παρθενομήτορ Μαρία, Χριστιανῶν σωτηρία· διό μὴ παύση ὑπὲρ ἡμῶν δυσωποῦσα τὸν Σωτήρα, δωρήσασθαι τὴν συγχώρησιν.

Καὶ γίνεται ἡ εὐλόγησις τῶν Κολύβων. Εἶτα, Εἶπ τὸ ὄνομα Κυρίου καὶ τὸ, Εὐλόγησω τὸν Κύριον. Δεῖ γινώσκωμεν, ὅτι ἐν πάσαις ταῖς Παρασκευαῖς τῆς ἁγίας, μ'. εἰς τὸν Ἑσπερινόν, καὶ εἰς τὸ Ἀπόδειπνον, μετανοίας οὐ ποιούμεν, εἰ μὴ τὰς τετυπωμένους ἐν τῇ Προηγιασμένῃ, ἦγουν μετὰ τὸ, Κατευθυνθῆτω, μετανοίας γ'. μετὰ τὴν Εἰσοδον

σοδον τῶν ἁγίωι Δώρων, μετανοίας, γ'. καὶ εἰς τὸ, εἶη τὸ ὄνομα Κυρίου, μετανοίας, γ'. Ἐν δὲ τοῖς Ἀποδείπνοις, ψάλλομεν τοὺς ἀναπαύσιμους Κανόνας, τοῦ ἐνορδίνου ἤχου, ἐν τῷ Κοιμητηρίῳ. Τοὺς δὲ Κανόνας τοῦ Μηναίου, ὅταν δοῶν τῷ προεστῶτι.

Εὐαγγέλιον κατὰ Ἰωάννην.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς, Ἐγὼ εἰμι ἡ ἀμπελος ἡ ἀληθινή.

Τῷ Σαββάτῳ εἰς τὸν Ὀρθρον, μετὰ τὸν Ἐξήψαλμον, ψάλλομεν, Θεὸς Κύριος, καὶ λέγομεν, δις, Μεγάλα τὰ τῆς πίστεως κατορθώματα καὶ ἅπαντ' τὸ, Πάντα ὑπὲρ ἐνόησαν μετὰ δὲ τήν α'. Στιχολογίαν, ψάλλομεν καθίσματα Μάρτυρικὰ τῆς Ὀκτωήχου, μετὰ τὴν β'. ψάλλομεν τὰ παρόντα.

ἤχος, γ'. Θείας πίστεως.

Ζέων πίστεως ὀρθοδοξία, πλάνην, ἐσθεσας, κακοδοξίας, καταργήσας τῶν εἰδώλων τὸ ἄθεον, καὶ ὀλοκαύτωμα θεῖον γενόμενος, θαυματουργίας δροσίξεις τὰ πέρατα. Μάρτυς ἐδόξε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευσ, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἐτερον ὁμοιον.

Θεῖον δῶρόν σε, πρὸς σωτηρίαν, πάση δέδωκε, τῇ Οἰκουμένῃ, ὃ ἐν τοῖς ἄθλοις δυναμώσας σε Κύριος, τὰς ψυχικὰς ἡμῶν νόσους ἰώμενος, καὶ τῶν σωμάτων τὰ πάθη τροπούμενος. Μάρτυς Θεόδωρε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευσ, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Θεοτακίον. Τὴν ὠραιότητα.

Ἡ τὸν ἀχώρητον. Θεὸν ἐν μήτρα σου, Παρθένε ἄχραντε, κυφορήσασα, τὸν πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρὸς, ἀβρέυστως ἀνατείλαντα, Λόγον ἐνυπόστατον, καὶ Υἱὸν ὁμοούσιον τοῦτον ἐκδυσώπησον, σὺν Προφήταις καὶ Μάρτυσιν, Ὅσίοις, Ἀσκηταῖς, καὶ Δικαίοις, δοῦναι ἡμῖν λύσιν πλημμελημάτων.

Εἶτα ἀνογινώσκωμεν τὸ Μαρτύριον τοῦ ἁγίου. Τὸ δὲ Ἐγκώμιον τοῦ ἁγίου Γεργορίου Νύσσης ἀναγινώσκειται εἰς τὴν Τράπεζαν εἰθ' οὕτως ὁ Ν'. καὶ ὁ Κανὼν τοῦ ἁγίου οὗτος Μονῆς, καὶ τοῦ ἁγίου Θεοδώρου εἰς ἰ. Στιχολογοῦμεν δὲ καὶ, τῷ Κυρίῳ ἄσωμεν. Ποίημα Ἰωάννου Εὐχαϊτων

Ὡδὴ α'. Ἦχος δ'.

Ἀνοιξω τὸ στόμα μου.

Ὁ πάντων ἐπέκεινα, σὲ τὴν ἀβρόβητως γεννήσασαν, ἀπάντων προέθηκε, τῶν ἑαυτοῦ ἐκλεκτῶν ὅθεν σήμερον, τὸν τοῦτου στεφανίτην, ὑμνοῦντες πανύμνητε, σοὶ προεξάρχομεν.

Τὸν μέγαν ἐν Μάρτυσι, τὸν ἀβλητὴν τὸν ὑπέρλαμπρον, τὸν ὀνομαστότατον, καὶ περιβόητον, τὸν ἐν θαύμασιν, ἀπ' ἄκρων γῆς εἰς ἄκρον, ἐπίστημον ἁσμασι, μέλψω Θεόδωρον.

Ἡμέρα εὐφρόσυνος, ἐν ταῖς πενθίμοις ἀνέτειλε, καὶ τὴν σκυθρωπότητα, τούτων ἐφαίδρυνε, προεόρτια, προόμια μακρόθεν, ἐκλάμψασα χάριτι, τοῦ θεοῦ Μάρτυρος.

Θεο-

Θεοτοκίον.

Ωραῖον κἄν ἄωρον, τὸ εορτάζειν
νενομίσται· ἡ γὰρ ὠραίασασα, τὰ
πάντα Δέσποινα, καὶ νῦν ἐδειξε,
τῆς μνήμης κοινωνοῦσα, τῷ προ-
κινδυνεύοντι, ταύτης δι' αἵματος

ἕτερος τοῦ αὐτοῦ. Ὡδὴ, ἀ. ἤχ. πλ. β'.
Ὡς ἐν ἠπειρῷ πιζεύσας.

Θ θαυμαστός ἐν Ἀγίοις ὄντως
Θεός, ἐν ἐμοὶ θαυμάστωσον, τὰ ἐ-
λή σου Χριστέ, λόγον μοι δωρού-
μενος, ὡς ἂν, τὰ θαυμάσια τοῦ
σοῦ αἰνέσω Μάρτυρος.

Τὸν σταθερὸν ἐν τοῖς ἄθλοις καὶ
καρτερὸν, ἐν τοῖς πόνοις ἐδειξας,
ἀθλοφόρε τοῦ Χριστοῦ· τὸ ταχὺ δὲ
πάλιν ἐφ' ἡμᾶς, βοηθείας φανερῶν
τῆς σῆς Θεόδωρε.

Θεοτοκίον.

Θεορρήμόνων προρρήσεις πάλσι
ἀνδρῶν, ἐπὶ σοὶ πεπλήρωται, Μη-
τροπάρθενε σαφῶς, ὡς Θεὸν τε-
κοῦσα ἀληθῆ, καὶ Θεὸν ἀληθινὸν
ὑπερφῶς καὶ φρικτῶς.

Καταβασία.

Ανοίξω τὸ στόμα μου, καὶ πλη-
ρωθήσεται Πνεύματος, καὶ λό-
γον ἐρεύξομαι, τῇ Βασιλίδι Μη-
τρι, καὶ ὀρθήσομαι, φαιδρῶς πα-
νηγυρίζων, καὶ ἄσω γηθόμενος,
ταύτης τὰ θαύματα.

Ὡδὴ Γ'. Τοὺς σοὺς ἑμολόγους.

Ιδεῖν τὴν ἡμέραν τοῦ Υἱοῦ σου,
ποθῶν ὁ χριστῶνυμος λαός, εἰς
τύπον ταύτης Δέσποινα, τανῦν
προεορτάζουσι, σὲ φέρουσαν ὑπό-

θεσιν, καὶ τὸν κλεινὸν ἀθλοφό-
ρον σου.

Νικᾶ πᾶσι τρόποις τὰ βελτίω·
ὁ μέγιστος γὰρ ἐν ἀθληταῖς, εἰς
εὐφροσύνην ἤμειψε, τὴν τοῦ καιροῦ
κατήφειαν, τῆς εὐαγούς τὸ σύντο-
νον, νηστείας τρέψας εἰς ἄνεσιν.

Οἰκεῖον καὶ πρόπον σοὶ τὸ δῶρον,
καὶ γὰρ ἐξ οἰκείων ἀθλητά· οὐς
γὰρ αὐτὸς κατώκισας, ἐν ταύτῃ τῇ
μερίδι σου, περιχαρῶς τὰ δῶρά σοι,
τὰ τῶν ἐπαίνων προσάγομεν.

Καλλίστην κρηπίδα κατεβάλου,
ταῖς σαῖς ἀριστεταῖς Ἀριστεῦ, τὸν
θῆρα τὸν δλέθριον, τὸν πῦρ καὶ
φόνον πνέοντα, καταβαλὼν ὡς πά-
ρρηγον, ὑπερφυοῦς γενναιότητος.

Θεοτοκίον

Επλήσθη μὲν σύμπασα Παρθένε,
τοῦ γινῶναι τὸν Κύριον ἡ γῆ, ἐκ
σοῦ τῷ Κόσμῳ φάναντα· ἀλλὰ
τοῖς θεοῖς Μάρτυσι, χάρις πολλή
κρατύνασι, δι' ἑαυτῶν τὴν ἀλήθειαν.

Ἄλλος. Οὐκ ἔστιν ἅγιος.

Οπρὶν τῆς Εὐας τοῖς ὠσί, ψι-
θυρίσας δολίως, τὸν Ἀδὰμ δι' αὐ-
τῆς δέ, ἀπατήσας δολερῶς· αὐτὸς
καὶ νῦν τὸν ἴον, τῆς κακίας, πρὸς
ἀπάτην κέχυκε.

Τὸν δόλον εἶχε κατ' αὐτοῦ, ἔτρε-
φε τὴν μανίαν, μετὰ τῶν εὐθυ-
νούντων, καιρὸν ἐζητειεὺθῆ, καθ' ὃν
τὸ μῖτος τελεῖν, ἐμελέτα, ὁ πα-
ρανομώτατος.

Ελπίς τοῦ Κόσμου κραταιά, σκέ-
πη καὶ προστασία, Παναγία Παρ-
θένε, μὴ παρίδης ἀγαθῆ, τὴν δέη-
σιν

σιν

σιν οἰκετῶν' τῶν ἐκ πόθου, σέ μα-
κρῶντων ἀεί. Καταβασία.

Τοὺς σοῖς ὑμολόγους Θεοτόχε,
• ὡς ζῶσα καὶ ἄφθονος πηγὴ, θία-
• στον συγκροτήσαντας, πνευμα-
• τικὸν στερέωσον, καὶ ἐν τῇ θείᾳ
• δόξῃ σου, στεφάνων δόξης ἀξίω-
• σον.

Κάθισμα, πλ. δ'. Τὴν σοφίαν.

Θεῖκην παντευχίαν ἀναλαβῶν, καὶ
εἰδώλων τὴν πλάνην καταβαλῶν,
Ἀγγέλους διήγειρας, εὐφημεῖν τοὺς
ἀγῶνάς σου· τῷ γὰρ θείῳ πόθῳ,
τὸν νοῦν πυρπολούμενος, τοῦ ἐν πυ-
ρὶ θανάτου, στερεῶς κατεφρόνησας·
ὄθεν φερωνύμως, τοῖς αἰτούσι σε νέ-
μεις, τὰ θεία δωρήματα, λαμάτων
χαρίσματα, ἀθλοφόρε Θεόδωρε, πρέ-
σβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισ-
μάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορ-
τάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγία τμνήμη σου.

Δόξα ὁμοιον.

Μαξιμίνου θωπείαις μὴ ἐκλυθεῖς,
τοῦ Χριστοῦ δὲ τοῖς λόγοις ἀν-
δρειωθείς, εἰδώλων τὰ τεμένη, ἐν
πυρὶ ἀπετέφρωσας· ἀθλητικῶς νι-
κίσας, καλῶς τὸν ἀντίπαλον προ-
φητικῶς διήλθες, τὸ πῦρ ὡς ἐν ὕ-
δατι· ὄθεν ἐπαξίως, ἀμοιβὴν τῶν
ἀγῶνων, πηγάζεις λάματα, τοῖς αἰ-
τούσιν ἐκ πίστεως, Ἀθλοφόρε Θεό-
δωρε· πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ,
τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρή-
σασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι ποθῳ, τὴν
ἀγίαν μνήμη σου.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον ὁμοιον.

Ὁ πανάμωμος νόμφη τοῦ ποιητοῦ,

ὡς ἀπειρανδρος Μήτηρ τοῦ Λυ-
τρωτοῦ, δοχεῖον ὡς ὑπάρχουσα,
τοῦ ὑψίστου πανύμνητε, ἀνομιῶν
μεδντα, αἰσχροὺν καταγῶγιον, καὶ
ἐν γνῶσει γενόμενον, τοῖς δαίμοσι
παίγνιον, σπεῦσον καὶ τῆς τού-
των, κακουργίας με ρῦσαι, λαμ-
πρὸν οἰκτήριον, δι' ἀρετῆς ἀπαρ-
τίσασα, φωτοδόχε ἀκήρατε· δίω-
ξον τὸ νέφος τῶν παθῶν, καὶ τῆς
ἄνω λαμπρότητος ἀξιώτον, καὶ ἀ-
κιδόηλου αἰγλης, φωτὸς ἀνεσπέ-
ρου σου.

Ἦδι δ'. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Καινῆς καὶ παραδόξου, μίξεῶς
τε καὶ κράσεως· παρθενία τόχον,
ἤνωσε τεχθεῖς ὁ Θεάνθρωπος· ταῖς
σκυθρωπαῖς δὲ ἡμέραις, τὴν εὐφρό-
συνον, τὸν οἰκεῖον τιμῶν, ἀθλητὴν
ἐγκατέμιξεν.

Ἴδε πῶς Χριστὸν ἐφίλει, ὁ Χρι-
στῷ στρατευόμενος, τοὺς ἐχθροὺς
γὰρ τούτου, ζήλω καὶ πυρὶ κατη-
νάλωσε, καὶ ἑαυτὸν τελευταῖον
καλλιέργημο, καὶ δεκτὸν αὐτῷ θυ-
μα, προθύμως ἀπέδωκε.

Νικηφόρος ἐκ τῶν ἀθλων, ὁ γεν-
νάδας ἀνέλυσε, παρρησία λόγων,
καὶ ὑπεροψία κολάσεων, τοὺς θεα-
τὰς καταπλήξας, καὶ γενόμενος,
πάση κτίσει καινόν, καὶ παράδο-
ξον θέατρον. Θεοτοκίον.

Συνθανόντες τῷ Δεσπότη, τῆς
ζωῆς οἱ θεράποντες, καὶ συνανα-
στάντες, ζῶσι παρ' αὐτῶ νῦν αἰῶ-
νια, καὶ τῷ Ἰῷ τὴν Μητέρα συν-
δοξάζουσιν, εὐλογοῦντες Πατέρα,
Υἱόν, Πνεῦμα Ἅγιον.

Ἄλ-

Ἄλλος. Χριστός μου δύναμις.

Βουλὴν βουλευέται, ὁ ἀσεβέστατος, καὶ σκοπεῖται ὡς ὄντως ἐστὶ φρικτὴ· ἔγνω γὰρ ὁ δειλὸς, διὰ βρωμάτων μιαρῶν, τὸν λαὸν καταμολύνειν Χριστοῦ.

Γέγονεν ἔκπυστος, καὶ διαβόητος. τὸ ἀνόμημα πᾶσι χριστιανοῖς· ὅθεν ὡς ἐπέγνω σε, καὶ συνδρομὴ πάντων ὁμοῦ, εἰς Ναὸν Κυρίου ἁγίου.

Θεοτοκίον.

Τὴν σὲ κυήσασαν τὸν προαιώνιον, ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα νῦν οἱ πιστοὶ, πρέσβιν προβαλλόμεθα· ταύτης δεήσῃς καμφθεὶς, εὐμενῆς γενοῦ τοῖς δούλοις σου.

Ο καθήμενος ἐν δόξῃ, ἐπὶ θρόνου
 » Θεότητος, ἐν νεφέλῃ κούφῃ, ἤλ-
 » θεν Ἰησοῦς ὁ ὑπέρθεος, τῇ ἀ-
 » κηράτῳ παλάμῃ καὶ διέσωσε,
 » τοὺς κραυγάζοντας, Δόξα Χρι-
 » στέ τῇ δυνάμει σου.

᾿Ωδὴ Β'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ανοίγεται σήμερον, τὰ πρόθυρα τῆς χάριτος, καὶ ἡ καταπαύσιμος νῦν αὐτῇ, προεικονίζει τὴν ἀναστάσιμον, οὕτω λαμπροφόρος τὴν λαμπράν, Δέσποιναν γεραίρουσα, καὶ τὸν ἔνδοξον Μάρτυρα.

Δωρεῖται φερώνυμον, δῶρον Θεὸς Θεόδωρον, τοῖς ἡγαπηκόσι τοῦ φανέντος, ἡγαπημένου τὴν ἐπιφάνειαν, παραδόξων ἔργων ποιητῆν, θείων τε δυνάμεων, αὐτουργὸν ἐργασάμενον.

Οὐδὲν πρὸς τὸν Μάρτυρα, τὰ

τόξα καὶ τὰ βέλη σου, ἐχθρὲ τῆς ἀνθρώπων σωτηρίας· καὶ τεθηκῶς γὰρ, ζῆ καὶ ἐγρήγορε, καὶ τοῖς κακουργήμασι τοῖς σοῖς, ἀντικαθιστάμενος, σώζει πάντα ὀρθόδοξον.

Θεοτοκίον.

Ξέρον ἦν πρότερον. τὸ θαῦμα τῆς Θεόπαιδος, ταῖς τῶν ἀθλητῶν δὲ μαρτυρίαις, εἴληφε πίστιν, τὴν ἀναμφίβολον, καὶ τὸ πιστευόμενον αἰεὶ, μένει θαυμαζόμενον, καὶ πιστῶς προσκυνούμενον.

Ἄλλος. Τῷ θείῳ φέγγει σου ἀγαθέ.

Ο τότε τοῖνυν Ἄρχιερεῦς, ὄλος θαμβηθεὶς τοῦ ἀσεβοῦς, ὡς ἔγνω τὸ διαβούλιον, ὕμνοις ἐν παννύχοις Θεὸν ἰκέτευε, μὴ παριδεῖν εἰς τέλος, λαὸν τὸν κληρὸν αὐτοῦ.

Αλλ' ὁ ταχὺς ὄντως βοηθός, τῶν ἐν ἀληθείᾳ καὶ θερμῇ, προσκαλουμένων δεήσει αὐτῶν, οὐ παριδεῖν ὄλωσ, ἀλλὰ ταχίστην αὐτοῖς, ἐργάζεται τὴν λύσιν, τοῦ ἐγχειρήματος.

Θεοτοκίον.

Οὐδεὶς προστρέχων ἐπὶ τὴν σὴν, Δέσποινα ἀντίληψιν θερμῶς, κατατρυνηθήσεται πώποτε· ἀλλ' αἰτεῖται χάριν, καὶ δῶρον δέχεται, πρὸς τὸ συμφέρον θάττον, τῆς ἐξαιτήσεως.

Καταβασία.

Ξέστη τὰ σύμπαντα, ἐπὶ τῇ θείᾳ
 » δόξῃ σου· σὺ γὰρ ἀπειρογάμε
 » Παρθένε, ἔσχες ἐν μήτρᾳ, τὸν
 » ἐπὶ πάντων Θεὸν, καὶ τέ-
 » τοκας, ἄχρονον Υἱόν, πᾶσι τοῖς
 » ὕμνοῦσί σε, σωτηρίαν βραβεύ-
 » οῦσα.

᾿Ωδὴ

Ἐδὴ ε΄. Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον.

Νηστεύειν Σῶτερ οὐ δύναται, οἱ φίλοι καὶ υἱοὶ τοῦ νυμφῶνός σου· σὲ τὸν νυμφίον γὰρ, σὺν τῇ Μητρὶ καὶ τῷ φίλῳ σου, ξενίζουσι παρόντα, καὶ θεραπεύουσιν.

Απέστη Θεοῦ τοῦ σώζοντος, ἀπέστη καὶ ρρενῶν ὀδυσύνυμος, καὶ πρὸς ἀπόνοιαν, κατεξανέστη τῆς πίστεως· ἀλλ' ἀντὶ ταύτης εὔρε, τὸν μεγαλῶνυμον.

Παθῶν κατέστη σφώτερος, καὶ ἑράσας ὁ γενναῖος θερμότερος· τὴν πρὸς Τυράννους γὰρ, πάλιν καὶ νίκην καλῶς ἀσκηθῆς, οὐδὲ θανῶν ἀπέστη, τοῦ κατορθώματος.

Ἐσοτοκίον.

Ρυσθέντες σήμερον Δέσποινα, κινδύνου ψυχοφθόρου τῷ θαύματι, τοῦ ἀθλοφόρου σου, κατὰ τὴν σὴν θείαν πρόνοιαν, τὴν χάριν ἀμφοτέροις, ἀντιτιθέαμεν.

Ἄλλος. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Τὸν ξένον θαμβούμενος, τῆς ὀράσεως τῆς σῆς, Ἀρχιερεὺς ἀντέφησε, Σὺ τίς εἶ Κύριε, ὁ λαλῶν ἐμοί; γνῶρισον καὶ διδάξον, πῶς εὐρήσωμεν θάττον τὴν βοήθειαν.

Θεοδῶρος ἔφησεν, Ἐγὼ πέφυκα σαφῶς, ὁ ἀθλητῆς καὶ ἀκουσον, σίτον ἐψήσας, μέρισον τοῖς λαοῖς, καὶ οὕτω σωθήσεσθε, κεχραμένων βρωμάτων τοῦ ἀλάστορος.

Ἐσοτοκίον.

Φωτὸς οἰκητήριον, καὶ δοχεῖον κ

θαρόν, τοῦ λόγου ἐχρημάτισας, Πατὴρ τῆ εὐδοκίᾳ καὶ τῇ ἐν σοὶ ἐπισκέψει Πνεύματος, τοῦ Ἁγίου· διό με φωταγώγησον. Καταβ.

Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον,
 • τελοῦντες ἑορτὴν οἱ θεόφρονες,
 • τῆς Θεομήτορος, δεῦτε τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, τὸν ἐξ αὐτῆς
 • τεχθέντα Θεὸν δοξάζοντες.

Κοντάκιον, ἰδιόμελον· Ἦχ. πλ. δ΄.

Πίστιν Χριστοῦ ὡσεὶ θώρακα, ἐνδὸν λαθῶν ἐν καρδίᾳ σου; τὰς ἐναντίας δυνάμεις κατεπάτησας πολύαθλε, καὶ στέφει, οὐρανίῳ ἐστέφθης αἰωνίως, ὡς ἀήττητος.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν ἐν Θρόνῳ φωτὸς ἐποχοούμενον, εὐχαρίστως ἐν πίστει ὑμνοῦμέν σε· ὅτι δῶρημα θεῖον δεδώρησαι, τὸν γενναῖον τοῖς ἄθλοις Θεόδωρον, τὸν ἐν τῷ βίῳ τρισμαχάριστον, ὡς ὑπέρμαχον ὄντα τῆς ἀληθείας· εὐσεβεὶ γὰρ λογισμῶ, κεκτημένος Χριστὸν, ἀνεδείχθη κραταῖος νικητῆς κατὰ τοῦ δολεροῦ, ὡς ἀήττητος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Σαββάτῳ πρώτῳ τῶν νηστειῶν, τὸ διὰ τῶν κολύβων παράδειξον θαῦμα τοῦ Ἁγίου καὶ ἐνδόξου μεγαλαμάρτυρος· Θεοδῶρου τοῦ Τήρωνος· ἐορτάζομεν.

Στίχ. Τροφὴ κολύβων ἐστὶ τῶν Τήρων Πόλιν, Τροφὴν τεθεῖς ἀπρακτον, ἡλιγισμένην.

Ἐδὴ Ζ΄. Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει.

Νόμον ἔφησας, μὴ κείσθαι τοῖς δικαίοις σου, δίκαιε Δέσποτα· ὅθεν

ἡ

ἡ Μήτηρ ἡ σὴ, καὶ ὁ πολυθαύ-
μαστος οὗτος θεράπων σου, τῆ
φαιδρότητι, τῆς μνήμης τούτων
σήμερον, νόμους λύουσι νηστείας

Ως ἡδίστη καὶ μεγάλη, καὶ χαρ-
μόσυτος, ἡ νῦν πανήγυρις, ἦν ὁ
Μαρτύρων ἡμῶν, κάλλιστος καὶ μέ-
γιστος, νῦν ἐσχεδιάσεν. ἐνὶ θαύ-
ματι, ἐξ ἀκαθάρτων ἄχραντον, τοῦ
Χριστοῦ λαὸν τελέσας.

Τὸν πρὸς δράκοντας δεινοὺς ἀν-
τιταξάμενον, καὶ κατισχύσαντα, τὸν
ψυχοφθόρον τε νῦν, καὶ τὸν λυμαι-
νόμενον ἐμψυχα σώματα, ἀναδή-
σωμεν, ἐπινικίους ἄσμασι, καὶ στε-
φάνων ἐγκωμίοις.

Θεοτοκίον.

Ο Γενάρχης μὲν προγνοὺς τὴν
ψυχολέτταν, βρῶσιν οὐκ ἐφυγεν·
ὁ σὸς δὲ πιστὸς λαὸς, παρὰ τοῦ
σοῦ Μάρτυρος, προδιδαχθεὶς καὶ
φυγὼν, τὴν ὀλέθριον, τροφὴν σὺν
τούτῳ Δέσποινα, τὰ σωτήριά σοι
θύει.

Ἄλλος. Δροσοβόλον μὲν τὴν...

Δροσοβόλος ἀθυμίας καὶ φλογώ-
σεως, νεφέλη ὠφθης ἐνδοξε, καὶ
διέσωσας, ἐκ καμίνου τῆς τυραν-
νικῆς, κραυγάζοντας πάντας τοὺς
πιστοὺς, Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς, ὁ
τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Βασιλεῦ παρανομώτατα αἰσχύν-
θητι. καὶ ἐμφραγεῖθι στόμα τὸ σὸν,
τὸ μελετήσαν καθ' ἡμῶν παρὰ
νομον βουλήν· κατέλυσε γὰρ σου
τὴν ἰσχύν. ὁ βασιλεύων Βασιλεὺς,
καὶ πάντων Κύριος.

Θεοτοκίον.

Υπὲρ λόγον σου ἡ σύλληψις γε-
γένηται, καὶ ὑπὲρ νοῦν ὁ τόκος
σου, παναμώμητε. Θεὸν γὰρ ἐγέν-
ησας σαρκί, τὸν σώσαντα πάν-
τας ἐκ φθορᾶς· εὐλογημένη διὰ
νῦν, Θεοτόκε σὲ δοξάζομεν.

Καταδασία.

Οὐκ ἐλάτρευσαν, τῇ κτίσει οἱ
• θεόφρονες. παρὰ τὸν κτίσαντα·
• ἀλλὰ πυρὸς ἀπειλήν, ἀνδρείως
• πατήσαντες, ἔχαιρον ψάλλον-
• τες, Ὑπερῦμνητε, ὁ τῶν Πα-
• τέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογη-
• τὸς εἶ.

ᾠδὴ Η'. Δυτρωτὰ τοῦ πατρός.

Η χαρᾶς τῇ γεννήσει πληρώ-
σασα, τὰ οὐράνια καὶ τὰ ἐπίγεια,
τῇ τοῦ καιροῦ στυγνότητι, χάριν
εὐκαιρον νέμει, τῷ στεφανίτῃ, συγ-
χροτοῦσα λαμπρῶς τὰ ἐόρτια.

Σαββατίσωμεν ἄνθρωποι σήμερον,
ἐκ τῶν κόπων, τῶν χθές κατα-
παύοντες, διὰ τὸν εὐλογήσαντα,
τὴν παροῦσαν ἡμέραν, τῇ κατα-
παύσει. καὶ τῇ νῦν πανηγύρει τοῦ
Μάρτυρος.

Αληθῶς τοῦτο πρῶτον ἐν Σάβ-
βασι, καὶ Σαββάτων ἀν λέγοιτο
Σάββατον, μαρτυρικῆς τε. χάρι-
τος, καὶ δυνάμεως θείας, ἐμπε-
πλησμένον, Σωτηρίας μεγίστης ἀ-
νάκλησις. Θεοτοκίον.

Βεβαιῶ τὸ σὸν Κόρη μυστήριον,
τῶν Μαρτύρων ὁ πρόθυμος Οάνα-
τος· ὡς γὰρ Θεῷ πιστεύσαντες,
τῷ τεχθέντι κἂν πάθος, ἐκὼν ὑ-
πέστη.

πέστη, ἑαυτοὺς οἱ γενναῖοι κατέ-
βυσαν.

Ἄλλος. Ἐκ φλογὸς τοῖς...

Ἐκ φλογὸς ὡς ἐρβύθης μάρτυς
Θεόδωρε, Θεϊκῆ δυναστεία, οὕτω
καὶ νῦν ἡμᾶς, ἐσωσας αὐτὸς ἐπι-
στασίᾳ σου, τῆς τοῦ παρανόμου,
βουλῆς κακομηχάνου.

Τὸ ἐσπέρας ἠυλίστη κλαυθμὸς τοῖς
δούλοις σου, πονηρᾶς ἐξ ἐνέδρας
τοῦ ἀποστάτου ἡμῶν· ἀλλ' εἰς τὸ
πρωὶ ἀγαλλίσις ἔλαμψε, Μάρτυς
καρτερόφρων, θερμῆ σου βοθηαία.

Θεοτοκίον.

Ἀπορεῖ νοὺς ἀνθρώπων τῆς σῆς
λοχείας Ἄγνη, τὸ μυστήριον φρά-
σαι καὶ διὰ τοῦτό σε, πιστεῖ εὐ-
σεβῶς, ὡς Θεοτόκιον σέβομεν, καὶ
δοξολογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰ-
ῶνας.

Καταβασία.

Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ κλιμῶν, ὁ
• τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο.
• τότε μὲν τυπούμενος, νῦν δὲ
• ἐνεργούμενος, τὴν Οἰκουμένην
• ἄπαταν, ἐγείρει ψάλλουσαν, τὸν
• Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπε-
• ρυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἦθ' ὁ· Ὁ τόκος σου.

Συντρέχει τὰ πλήθη πανταχόθεν,
ἐπὶ τὴν σκητὴν τοῦ μαρτυρίου, καὶ
τῆ, ἐνοικον γάριν, τοῦ προλάμ-
ποιτος, ἐν δόξῃ πάντων Μαρτύ-
ρων, σὺν τῇ Δεσποίνῃ τῶν ἀπάν-
των μεγαλύνουμεν.

Τὸν δόξαντα πάλαι τεθνηκέναι,
τὰ πράγματα ζῆν καὶ μετὰ τέλος,

ΤΟΜ. Γ'.

καὶ τῆς πίστεως πάλιν, προστα-
τεῖν μετὰ τοῦ Ἰσοῦ, δεῖκνυσαι ζή-
λου, ὃν οἱ πλουτοῦντες εὐεργέτην
μεγαλύνουμεν. Θεοτοκίον.

Ὡς θεῖαν σφραγίδα σε τοῖς ὕμνοις,
τὴν ἐσφραγισμένην Θεοῦ βίβλον,
ἐπιτίθημι φέρων, καὶ συναγῶ τοὺς
ἐπαίνους εἰς σέ Παρθένε, οὕτω δο-
ξάζων, ἐπὶ πλεόν τὸν σὸν Μάρτυρα

Ἄλλος. Θεὸν ἀνθρώποις.

Καλὸς ἐδείχθης πρόμαχος ἐνδο-
ξε, καὶ κραταῖα ἀντίληψις ἡμῖν
τοῖς τιμωσί σου, τὴν σεπτὴν καὶ
ἀοιδιμον μνήμην νῦν, καὶ τῶν σῶν
ἀθλημάτων, τὰ κατορθώματα, καὶ
τὴν γενομένην εἰς ἡμᾶς, θεῖαν ἀντί-
ληψιν.

Τὸ σὸν πάμμᾶκαρ θαῦμα Θεο-
δωρε, τὸ τελεσθὲν ἀγίαις ἐπομ-
βρίαις ἐξάδετα, εἰς τὸν σύμπαν-
τα Κόσμον μακάριε· ὅθεν καὶ ἐ-
τησίως, συναθροιζόμενοι, δόξαν ἀ-
ναπέμπομεν Χριστῷ, τῷ σέ δοξά-
σαντι. Θεοτοκίον.

Ἦμνεῖν Παρθένε σε οὐ παύομεθα,
τὴν βοηθὸν, τὴν σκέπην, τὴν τα-
χεῖν ἀντίληψιν, τὴν προστάτιν
ἡμῶν ἀκαταίσχυντον τήρησον σοὺς
ἰκέτας, πάσης κακώσεως, πάσης
μηχανῆς τοῦ πονηροῦ, ἐκλυτρου-
μένη αἰεὶ. Καταβασία.

Ἄπας γηγενῆς, σχιρτάτω τῷ
• πνεύματι, λαμπαδοχούμενος·
• πανηγυρίζετω δέ, αὐλῶν Νόων
• φύσις γεραίρουσα, τὴν ἱεράν πα-
• νήγυριν, τῆς Θεομήτορος, καὶ
• βοάτω, Χαίροις παμμακάριστε,
• Θεοτόκε Ἄγνη Ἀειπαρθένε.

Ἐξαποστειλ. τοῖς μαθηταῖς.

Στεφανήφορος Ἄγιε, παρεστῶς σὺν Ἀγγέλοις, τῷ τοῦ Χριστοῦ νῦν βήματι, καὶ φωτὸς τοῦ ἐκεῖθεν, πληρούμενος Ἀθλοφόρε, τὴν εἰρήνην τῷ Κόσμῳ, ἀδιαλείπτως πρέσβευε, καὶ ἡμῖν σωτηρίαν, τοῖς εὐσεβῶς, τὴν φωσφόρον μνήμην σου ἐκτελοῦσι, Θεόδωρε πανόλβιε, Μάρτυς ἠγλαίσμενε. Θεοτοκίον.

Εν τῇ γαστρὶ σου Κύριος, ἀπολύμενον Κόσμον, φθορᾶς ἀνακαλέσασθαι, βουληθεὶς ὡσπερ οἶδεν, ἐσκήνωσε Θεοτόκε. Σωτηρίαν σὺν πάντες, εὐρόντες ἐκδοῦμέν σοι, Χαῖρε τὸ τοῦ Ἀγγέλου, πανευκλεές, γυναιξίν ἐν πάσαις εὐλογημένη, καὶ γὰρ χαρὰν ἐκύησας, πάση τῇ Οἰκουμένῃ.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν στίχ. δ'. καὶ ψάλλ. ἤχ. α'. τῶν οὐρανίων.

Τὸν ἀριστερά τῆς ἄνω, στρατολογίας πιστοὶ, ὡς καρτερόν ὄπλιτην, τῆς ἡμῶν εὐσεβείας, συμφώνως συνελθόντες, ὠδαῖς μυστικαῖς, εὐφημήσωμεν λέγοντες, Ἀξιοθαύμαστε Μάρτυς τοῦ Ἰησοῦ, εὐχου ὑπὲρ τῶν τιμώντων σε.

Τῇ φερωνύμῳ σου κλήτει, δῶρον Θεοῦ ἀληθῶς, τοῖς θλιβομένοις πᾶσι, θυμηδία ἐδόθη, Θεόδωρε τρισμάκαρ, πᾶς γὰρ τῷ σῶ, προσπελάζων Ναῶ ἀληθῶς, μετ' εὐφροσύνης λαμβάνων τὰς ἀμοιβάς, τῶν θαυμάτων σου γεραίρει Χριστόν.

Τῆς εὐσεβείας τὸν πλοῦτον, καὶ τὴν λαμπρότητα, ἀθλητικοῖς καμάτοις, σεαυτῷ θησαυρίσας, πᾶ-

σαν τὴν ἰσχύν σου, δῶρον δεκτόν, τῷ Θεῷ προσενηνοχας, ἀναπληρῶν ἐν τοῖς ἄθλοις μετὰ σπουδῆς, τὴν θεοδώρητόν σου πρόσκλησιν.

Τῇ παμφαεὶ πανυγύρει, τοῦ Θεοῦ Μάρτυρος, εὐωχηθῶμεν πάντες, καὶ πιστῶς εὐφρανθῶμεν, φιλόρροτοι τιμώντες, φαῖδρᾶν ἐορτήν, τῆς αὐτοῦ τελειώσεως, ἀσματικῶς ἀνυμνοῦντες τὸν Ἰησοῦν, τὸν δοξάσαντα τὴν μνήμην αὐτοῦ.

Δόξα ἤχ. πλ. β'.

Αγιωτῶντες δωρεὰ, καὶ πλοῦτος θείας ζωῆς, πεφανέρωσαι τῷ Κόσμῳ Θεόδωρε, Χριστὸς γὰρ σου σοφῆ, τὴν μνήμην ἐδόξασεν. ἐν ἣ συμφώνως οἱ πιστοί, γεγηθότες ὑμνοῦμεν, τοὺς ἀγῶνας τῶν πόνων σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. ἤχ. δ' αὐτός.

Θεοτόκε σὺ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς, σὲ ἰκτετεύομεν, πρέσβευε Λέσποινα, μετὰ τοῦ Ἀθλοφόρου, καὶ πάντων τῶν Ἀγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὰ Ἀπόστιμα, στίχ. ἰδιόμ. τοῦ ἁγίου ἤχ. δ'.

Χορεύουσι στίφη Μαρτύρων χαρμονικῶς, νῦν ἐν τῷ τεμένει σου Ἀθλοφόρε Θεόδωρε, καὶ Ἀγγέλων τὰ τάγματα, τοὺς ἄθλους κρατοῦσι τῆς καρτερίας σου, καὶ αὐτὸς ὁ στεφοδότης Χριστὸς πάρεστι, πλουτοποιᾷ χαρίσματα, τοῖς ὑμνωδοῖς δεξιᾷ παρεχόμενος ὄν ποθήσας ἐζήτεις, καὶ εὐρῶν ὠμίλησας,

σας, ὄνπερ ἐπόθητας· ὄν ἰκέτευσαι, καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Εὐφρανθήσεται δίκαιος ἐν Κυρίῳ.

Η καθαρά καὶ πανάμωμος νηστεία, ἐπιδημήσασα νῦν πρὸς ἡμᾶς, μαρτυρικῶν θαυμάτων, τελετὴν συνεισήγαγε· διὰ γὰρ νηστείας, τῶν ψυχικῶν μολυσμῶν, καὶ ῥύπων ἐκκαθαίρομεθα, καὶ διὰ τῶν μαρτυρικῶν σημείων, καὶ ἄθλων, γενναίως κατὰ τῶν παθῶν ἀνδριζόμεθα· ὅθεν καὶ τῆς ἱεράς ἐγκρατείας τῇ χάριτι φωτιζόμενοι, καὶ ταῖς θαυματουργίαις, Θεοδώρου τοῦ Μάρτυρος, τῇ πρὸς Χριστόν, στριζόμεθα πίστει, αἰτούμενοι αὐτόν, σωτηρίαν βραβεύσαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοινὴ ἀνθήσει.

Τῇ μαρτυρικῇ σου, πρὸς Θεὸν παρρησία Θεόδωρε, τὸ τοῦ ἀποστάτου, κατὰ τῆς Χριστοῦ πίστεως μηγάρισμα, μάταιον ἀπετέλεσας, ὑπέρμυτος, τῷ εὐσεβοῦντι χρηματίσας λαῶ, δι' ἐπιστασίας φρικτῆς τῶν μεμολυσμένων βρωμάτων, θυσίαις εἰδωλικαῖς, αὐτοὺς λυτρωσάμενος· ὅθεν σε καὶ ὡς εἰδώλων καθαρέτην, καὶ ὡς τῆς ποίμνης Χριστοῦ σωτήρα καὶ φύλακα, καὶ προστάτην ἡμῶν εὐεπήκοον, τιμῶντες δεόμεθα ἐν ἁσμασιν, ἰλασμόν καὶ φωτισμόν, διὰ σοῦ δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Δόξα, ἤχ. πλ. δ'.

Αθλητικὴν ἀνδρείαν, εὐσεβῶς κα-

θοπλισθεὶς Ἀθλοφόρος Χριστοῦ, καὶ λογικὴν λατρείαν, μυστικῶς ὑπερμαχῶν τῇ δυνάμει αὐτοῦ, τῶν εἰδώλων τὸ ἀσεβές, καὶ τῶν τυράννων τὸ ἀπηνές, ἀσθενές ἀπέδειξας, καταφρονῶν τῶν βασάνων, καὶ τοῦ προσκαιροῦ πυρός· ἀλλ' ὡς θεῶν δωρεῶν, καὶ πρᾶγμα καὶ ὄνομα, ἀπὸ πάσης περιστάσεως, τῇ πρεσβείᾳ σου σώζε, τοὺς ἐκτελοῦντας τὴν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον ἤχ. ὁ αὐτός.

Δέσποινα πρόσδεξαι, τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, καὶ ἡ ἀ. ὥρα. Εἰς τὴν Λειτουργίαν Τυπικῆ, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ἁγίου, Ὡδὴ, γ' καὶ ε'. Προκείμενον. ἤχ. βραχύς. Εὐφρανθήσεται δίκαιος ἐν Κυρίῳ.

Στίχ. Εἰσάκουτον ὁ Θεὸς τῆς φωνῆς μου.

Πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολῆς Παύλου τὸ ἀνάγνωσμα.

Πολυμερῶς καὶ πολυτρόπως παλαιὸς ὁ Θεὸς λαλήσας τοῖς πατέρασιν ἐν τοῖς Προφήταις, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τούτων ἐλάλησεν ἡμῖν ἐν Υἱῷ. Ὁν ἔθηκε κληρονόμον πάντων, δι' οὗ καὶ τοὺς αἰῶνας ἐποίησεν. Ὅσων ἀπαύγασμα τῆς δόξης, καὶ χαρακτῆρ τῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ, φέρων τε τὰ πάντα τῷ ῥήματι τῆς δυνάμεως αὐτοῦ, δι' ἐαυτοῦ καθαρισμόν ποιησάμενος τῶν ἀμαρτιῶν ἡμῶν, ἐκά-

θισεν

θισεν ἐν δεξιᾷ τῆς μεγαλωσύνης, ἔσονται καὶ ἑτέρους διδάξαι. Σὺ
 ἐν ὑψηλοῖς· Τοσοῦτω κρείττων οὐν κακοπάθησον ὡς καλὸς στρα-
 γενόμενος τῶν Ἀγγέλων, ὅσω δια- τιώτης Ἰησοῦ Χριστοῦ. Οὐδεὶς
 φορώτερον παρ' αὐτοὺς κεκληρο- στρατευόμενος ἐμπλέκεται ταῖς
 νόμηκεν ὄνομα. Τίνι γὰρ εἰπέ ποτε τοῦ βίου πραγματείας, ἵνα τῷ
 τῶν Ἀγγέλων, Υἱός μου εἶ σὺ. στρατολογήσαντι ἀρέσῃ. Ἐὰν δὲ
 ἐγὼ σήμερον γεγέννηκά σε; Καὶ καὶ ἀθλήτῃς οὐ στεφανοῦται, ἐὰν
 πάλιν, Ἐγὼ ἔσομαι αὐτῷ εἰς Πα- μὴ νομίμως ἀθλήσῃ. Τὸν κοπιῶντα
 τέτρα, καὶ αὐτὸς ἔσται μοι εἰς υἱόν; γεωργὸν δεῖ πρῶτον τῶν καρπῶν
 Ὅταν δὲ πάλιν εἰσαγάγῃ τὸν πρω- μεταλαμβάνειν. Νόει ἂ λέγω, δῶψ
 τότοκον εἰς τὴν Οἰκουμένην, λέ- γάρ σοι ὁ Κύριος σύνεσιν ἐν πᾶσι.
 γει· Καὶ προσκυνησάτωσαν αὐτῷ Μνημόνευε Ἰησοῦν Χριστὸν ἐγῆ-
 πάντες Ἀγγελοὶ Θεοῦ· Καὶ πρὸς γερμένον ἐκ νεκρῶν, ἐκ σπέρμα-
 μὲν τοὺς Ἀγγέλους λέγει, Ὅποιων- τος Δαβὶδ, κατὰ τὸ Εὐαγγελίόν
 τοὺς Ἀγγέλους αὐτοῦ πνεύματα, μου, ἐν ᾧ κακοπαθῶ μέχρι δεσμῶν,
 καὶ τοὺς λειτουργοὺς αὐτοῦ πυ- ὡς κακοῦργος· ἀλλ' ὁ λόγος τοῦ
 ρὸς φλόγα. Πρὸς δὲ τὸν Υἱόν, Ὁ Θεοῦ οὐ δέδεται. Διὰ τοῦτο πάντα
 θρόνος σου, ὁ Θεός, εἰς τὸν αἰῶ- ὑπομένω διὰ τοὺς ἐκλεκτοὺς, ἵνα
 να τοῦ αἰῶνος· Ῥάβδος εὐθύτητος καὶ αὐτοὶ σωτηρίας τύχῃσι, τῆς ἐν
 ἡ Ῥάβδος τῆς βασιλείας σου. Ἡ- Χριστῷ Ἰησοῦ, μετὰ δόξης αἰωνίου.
 γάπησας δικαιοσύνην, καὶ ἐμίση- Ἀλληλοῦσα, ἔχ. δ'. Δίκαιο; ὡς φοῖνιξ.
 σασ ἀνομίαν, διὰ τοῦτο ἔχρισέ σε ὁ Θεός, ὁ Θεός σου ἔλαιον ἀγαλ-
 λιάσας παρὰ τοὺς μετόχους σου. Εὐαγγέλιον κατὰ Μάρκον.
 Καὶ, Σὺ κατ' ἀρχάς, Κύριε, τὴν **Τῷ** καιρῷ ἐκείνῳ, ἐπορεύετο ὁ
 γῆν ἐθεμελίωσας, καὶ ἔργα τῶν Ἰησοῦς τοῖς σάββασι διὰ τῶν σπο-
 χειρῶν σου εἰσὶν οἱ οὐρανοί· αὐτοὶ ρίμων. κ. τ. λ.
 ἀπολοῦνται, σὺ δὲ διαμένεις, καὶ Ἔτερον τοῦ Ἁγίου.
 πάντες ὡς ἱμάτιον παλαιωθήσον- **Εἶ**πεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μα-
 ται, καὶ ὡσεὶ περιβόλαιον ἐλίξεις θηταῖς, Προσέχετε ἀπὸ τῶν γραμ-
 αὐτοὺς, καὶ ἀλλαγῆνται· σὺ δὲ ματέων.
 ὁ αὐτὸς εἶ, καὶ τὰ ἔτη σου οὐκ ἐ- Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον.
 κλειψοῦσιν. Δεῖ εἰδέναι ὅτι παρελήθμεν ἐσθίειν
 ἄψάριον δις ἐν τῇ μ'. τῇ Ἐορτῇ τοῦ
 Εὐαγγελισμοῦ, καὶ τῆς Βασιόφορου.

Ἔτερος τοῦ Ἁγίου.

Τέκνον Τιμόθεε, ἐνδυναμοῦ ἐν τῇ χάριτι τῇ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, καὶ ἂ ἤκουσας παρ' ἐμοῦ διὰ πολ-
 λῶν μαρτύρων, ταῦτα παράθου Σαββάτῳ ἑσπέρας, εἰ τύχῃ τοῦ Προσ-
 πιστοῖς ἀνθρώποις, οἵτινες ἱκανοὶ δρόμου. ψάλλεται ἡ Ἀκολουθία, ὡς
 διε-

διετέθη ἐν τῇ Κυριακῇ τῆς Σταυρο-
προσκυνήσεως. Εἰδ' οὖν, μετὰ τὴν στι-
χολογίαν, εἰς τὸ, Κύριε ἐκίερχε, ἰσώ-
μεν στίχους, ἰ. καὶ ψάλλομεν Ἀναστά-
σιμα, γ. καὶ τοῦ Τριῳδίου προτόμ. δ'.
πλ. β'. Ὁλην ἀποθέμενοι

Σὲ τὸν ἀκατάληπτον, πρὸ Ἑωσ-
φόρου Ἀνάρχου, ἐξ Ἄβουλου λάμ-
ψαντα, Ἀσωμάτου τε γαστροῦ τοῦ
Γεννήτορος, οἱ Προφῆται Κύριε,
οἱ τῷ σῶ Πνεύματι, ἐμπνευσθέν-
τες προηγόρευσαν, Παιδίον ἔσεσθαι,
ἐξ Ἀπειρογάμου σαρκούμενον, ἀν-
θρώποις συναπτόμενον, καὶ τοῖς
ἐπὶ γῆς καθορώμενον· δι' ὧν ὡς
Οἰκτιρῶν, ἐλλάμψεως ἀξίωσον
τῆς σῆς, τοὺς ἀνυμνοῦντας τὴν
ἄφραστον, σοῦ σεπτῆν Ἀνάστασιν.

Δόγω σε κηρύξαντες, οἱ Θεηγό-
ροι Προφῆται, καὶ ἔργοις τιμήσαν-
τες, ἀτελεύτητον ζωὴν, ἐκκρῖψ-
σαντο· τῇ γὰρ κτίσει Δέσποτα,
πρὶν σὲ τὸν κτίσαντα, μὴ λα-
τρεύειν καρτερήσαντες, τὸν Κόσ-
μον ἅπαντα, εὐαγγελικῶς ἀπε-
στράφησαν, καὶ σύμμορφοι γεγό-
νασι, οὐπὲρ προηγόρευσαν πάθους
σου· ὧν ταῖς ἰκεσίαις, ἀξίωσον ἀ-
μέμπτως διελεῖν, τῆς ἐγκρατείας
τὸ στάδιον, μόνη Πολυέλεε.

Φύσει ἀπερίγραπτος, τῇ Θεικῇ
σου ὑπάρχων ἐπ' ἐσχάτων Δέσπο-
τα, σαρκωθεὶς ἠξίωσας περιγρά-
φῆσαι· τῆς σαρκὸς προσλήψει γάρ,
καὶ τὰ ἰδιώματα, ἀνελάβου ταύτης
ἅπαντα· διὸ τὸ εἶδος σου, τὸ τῆς
ἐμπερείας ἐγγράφοντες, σχετικῶς
ἠπαζόμεθα, πρὸς τὴν σὴν ἀγά-
πην ὑψούμενοι· καὶ τῶν ἰαμάτων,

τὴν χάριν ἀπαντλοῦμεν ἐξ αὐτοῦ,
τῶν Ἀποστόλων ἐπόμενοι, θείαις
πραδόσεσιν.

Ἰπέρτιμον κόσμῳσιν, ἡ τοῦ Χρι-
στοῦ Ἐκκλησία, τῶν σεπτῶν ἐ-
πειληρε, καὶ Ἁγίων Εἰκόνων, τοῦ
Σωτῆρος Χριστοῦ, καὶ τῆς Θεο-
μήτορος, καὶ Ἁγίων πάντων, φαι-
δροτάτιν ἀναστήλωσιν· δι' ἧς φαι-
δρύνεται, καὶ καταγλαίζεται χά-
ριτι· καὶ στίφος ἀποβάλλεται, τῶν
αἱρετικῶν ἐκδιώκουσα· καὶ ἀγαλ-
λομένη, δοξάζει τὸν φιλόνηρον
Θεόν, τὸν δι' αὐτὴν ὑπομείναντα,
πάθη τὰ ἐκούσια. Δόξα, ἦχ β'.

Ἡ χάρις ἐπέλαμψε τῆς ἀληθείας
τὰ προτυπούμενα πάλαι σκιοδῶς,
νῦν ἀναφανδὸν ἐκτετέλεσται· ἰδοὺ
γὰρ ἡ Ἐκκλησία τὴν ἐνσωμον Εἰκό-
να Χριστοῦ, ὡς ὑπερκόσμιον κόσμον
ἐπαμφιέννυται τῆς σκηνης τοῦ μαρ-
τυρίου, τὸν τύπον προῦπογράφου-
σα, καὶ τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν κα-
τέχουσα· ἵνα ὃν σεβόμεθα, τούτου
καὶ τὴν Εἰκόνα διακρατοῦντες, μὴ
πλανώμεθα· ἐνδυσάσθωσαν αἰσχύ-
νην, οἱ οὕτω μὴ πιστεύοντες· ἡ-
μῖν γὰρ Δόξα τοῦ σαρκωθέντος ἡ-
μορφῆ, εὐσεβῶς προσκυνουμένη,
οὐ θεοποιουμένη· ταύτην κατα-
σταζόμενοι, πιστοὶ βοήηωμεν. Ὁ
Θεὸς σῶσον τὸν λαόν σου, καὶ εὐ-
λόγησον τὴν κληρονομίαν σου.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον. Τὸ α. τοῦ ἤχου.
Εἰς τὴν Λιτὴν, ὡς συνήθως τὸ ἰδιόμε-
νον τοῦ Ἁγίου τῆς Μονῆς, εἶσα τὸ πα-
ρὸν Δόξα, ἦχος, β'.

Χαίρετε Προφῆται τίμιοι, οἱ τὸν
νόμον

νόμον Κυρίου καλῶς διαταξάμενοι, καὶ τῇ πίστει φανέντες, ἀπόρρητοι στόλοι ἀκλινεῖς· ὑμεῖς γὰρ καὶ μεσίται ὤφθητε τῆς νέας Διαθήκης Χριστοῦ· καί μεταστάντες πρὸς οὐρανόν, αὐτὸν ἰκετεύσατε, εἰρηνεύσαι τὸν Κόσμον, καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου. εἰς σέ ἀνατίθημι, Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Ἀπόστιχα, τῆς Ὁκτωήχου.

Δόξα, ἰδιόμελον, ἡ. β'.

Οἱ ἐξ ἀσεβείας, εἰς εὐσέβειαν προβάλλαντες, καὶ τῷ φωτὶ τῆς γνώσεως ἐλλαμφθέντες, ψαλμικῶς τὰς χεῖρας κροτήσωμεν. εὐχαριστήριον αἶνον Θεῷ προσάγοντες, καὶ τὰς ἐν τοίχοις καὶ πίναξι, καὶ ἱεροῖς σκεύεσιν ἐγχαραχθεῖσας ἱεράς Χριστοῦ Εἰκόνας, τῆς Πανάγου, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, τιμητικῶς προσκυνήσωμεν, ἀποβαλλόμενοι τὴν δυσσεβῆ τὴν κακοδόξων θρησκείαν ἢ γὰρ τιμὴ τῆς Εἰκόνας ὡς φησι Βασιλείος, ἐπὶ τὸ πρωτότυπον διαβαίνει· αἰτούμενοι ταῖς πρεσβείαις τῆς Ἀχράντου Μητρός, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θαύματος καινοῦ, πάντων τῶν παλαι θαυμάτων κ. τ. λ.

Εἰς τὸν ὄρθρον. Θεὸς Κύριος. Ἀπολυτικά. Ἀναστάσιμον.

Δόξα, τὸ παρὸν, ἡ. β'.

Τὴν ἀχραντον Εἰκόνα σου προσκυνοῦμεν Ἁγαθὲ, αἰτούμενοι συγχώρησιν τῶν πταισμάτων ἡμῶν· βουλῆσει γὰρ εὐδόκησας, σαρκὶ ἀνελθεῖν ἐν τῷ Σταυρῷ, ἵνα ῥύσῃ οὓς ἐπλάσας, ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἔχθρου· ὅθεν εὐχαριστῶς βοῶμέν σοι, χαρᾶς ἐπλήρωσας τὰ πάντα ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, παραγενόμενος, εἰς τὸ σῶσαι τὸν Κόσμον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκ. Πάντα ὑπὲρ ἔνοιαν.

Εἶτα ἡ συνήθης στιχολογία, καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία ὡς συνήθης. Κανόνες οἱ Ἀναστάσιμοι, τῆς Θεοτόκου, καὶ τοῦ Τριωδίου εἰς ς'. ποίημα τοῦ Κυρίου Θεοφάνους.

Ὡδὴ. Α'. ἡ. δ'. Θιάσπης.

Σχιρτῶντες μετ' εὐφροσύνης σήμερον, πιστοὶ βοήσωμεν, ὧς θαυμαστά τὰ ἔργα σου Χριστέ, καὶ μεγάλη ἡ Δύναμις, ὁ τὴν ἡμῶν ὁμόνοιαν, καὶ συμφωνίαν ἐργασάμενος.

Ἡμέραν χαρμονικὴν Θεόφρονες, δεῦτε τελέσωμεν· νῦν οὐρανόσ ἐφραίνεται καὶ γῆ, καὶ Ἀγγέλων τὰ τάγματα, καὶ τῶν βροτῶν συστήματα, διαφερόντως ἑορτάζοντα.

Μεγίστην εὐεργεσίαν βλέποντες, χεῖρας κροτήσωμεν, τὰ διεστώτα μέλη τοῦ Χριστοῦ, συνηγμένα πρὸς ἑνωσιν, καὶ τὸν Θεὸν αἰνέσωμεν, τὸν τὴν εἰρήνην πρυτανεύσαντα.

Ἐδόθη τῇ Ἐκκλησίᾳ σήμερον, τὰ νικητήρια, θεοκινήτω νεύσει καὶ βουλή, Μιχαὴλ Θεοδώρας τε, τῶν εὐσεβῶς τῆς πίστεως, ἀντεχομέ

νων

νων Βασιλέων ἡμῶν. Θεοτοκ. Καθισμα, ἡχ. α'. Χορὸς Ἀγγελικός.

Ρομφαίαι τῶν δυσσεβῶν ἐξέλκον, σαφῶς αἰρέσεων τὸν γὰρ Ναόν σου Πάναγνε σεμνή, ἐν Εἰκόσι κοσμοῦμενον, πανευσεβῶς θεώμενοι, νῦν πανιέρως ἀγαλλόμεθα.

Καταβασία.

Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον πέλαγος,

- » ἀβρόχοις ἔχνεσιν, ὁ παλαιὸς πε-
- » ζεύσας Ἰσραὴλ, σταυροτύποις
- » Μωσέως χερσὶ τοῦ Ἀμαλὴκ τὴν
- » δύναμιν, ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐτροπώ-
- » σατο.

᾿Ωδὴ Γ'. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Οὐκέτι τῶν ἀσεβῶν, αἰρετικῶν νῦν ἡ ὄφρυς αἰρεται· ἡ γὰρ Θεοῦ Δύναμις, τὴν Ὀρθοδοξίαν ἐκράτυνε.

Νεφέλαι Προφητικῶς, ζωποιοὶν ἐξ οὐρανοῦ σήμερον, δρόσον ἡμῖν βρῆνάτωσαν, ἐπὶ τῇ ἐγέρσει τῆς πίστεως.

Εὐτύχως αἱ μυστικάι, τῶν Ἀποστόλων τοῦ Χριστοῦ σάλπιγγες, ὑπερυψῶς βοάτωσαν, τῶν σεπτῶν Εἰκόνων ἀνόρθωσιν.

Ἦμνήσωμεν τὸν Χριστὸν, τὸν ἀναδειξαντα ἡμῖν Ἀνασσαν, Θεοσεβῆ φιλόχριστον, σὺν τῷ Θεοζέπτῳ βλασφηματι. Θεοτοκ.

Σκηρὴν σου τὴν ἱερὰν, καταλαβόντες οἱ πιστοί, Πάναγνε, φωτοειδῆ χάριτι, νῦν καταυγασθῆναι δεόμεθα. Καταβασία.

Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου. Χριστέ κράζουσα, Σύ μου ἰσχύς Κύριε, καὶ καταφυγὴ καὶ σερῶμα,

τὴν θεῖαν σου μορφήν, ἐν Εἰκόνι τυποῦντες, τὴν γέννησιν Χριστέ, ἀριδύλως βοῶμεν, τὰ θαύματα τὰ ἄρρητα, τὴν ἐκούσιον σαύρωσιν ὅθεν δαίμονες, ἀποδιώκονται φόβῳ, καὶ κακόδοξοι, ἐν κατηφείᾳ ἔρημοῦσιν. ὡς τούτων συμμέτοχοι.

Δόξα ὁμοιον.

Μορφὰς τῶν Προφητῶν, Ἀποστόλων τὰ εἶδη, Μαρτύρων ἱερῶν, καὶ Ἀγίων ἀπάντων, Εἰκόνας καὶ μορφώματα, ἱερῶς ὠραίζονται τοῦ Νυμφίου δέ, τοῦ νοητοῦ καὶ τῆς Νύμφης, ἀγλαίζονται, ταῖς νοεραῖς ἀγλαίαις, ἡ Μήτηρ ἡ ἄνω Σιών.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τοῖς πόθῳ σου Σεμνή, τὴν Ἀρίαν Εἰκόνα, τιμῶσι καὶ Θεοῦ, ἀληθῆ σε Μητέρα, συμφώνως καταγγέλλουσι, καὶ πιστῶς προσκυνοῦσιν· σὲ φύλαξ φάνηθι, καὶ κραταιὰ προστασία, ἀποτρέπουσα, πᾶν δυσχερές πόρθῳ τούτων, ὡς πάντα ἰσχύουσα.

᾿Ωδὴ Δ'. Ἐπαθέντα σε ἰδοῦσα.

Επιποιτήσῃ τῇ θεῖᾳ τοῦ Παρακλήτου, τὸν σὸν Ναὸν ἀγίασον, καὶ τῇ παρουσίᾳ, τούτου τῆς αἰρέσεως, τὴν πλάνην ἀπέλασον, Λόγε τοῦ Θεοῦ Πολυέλες.

Βιαιοτάτης ῥυσάμενος δυσσεβείας, τὸν σὸν λαὸν ἀνάδειξον, τῷ τῆς εὐσεβείας, ζήλῳ πυρπολούμενον, καὶ πίστει κραυγάζοντα, Δόξα τῇ Δυνάμει σου Κύριε.

Ἱερα-

Γεροτύποις μορφώσσει τῶν Εικό-
νων, τῶν τοῦ Χριστοῦ θεώμενοι,
καὶ τῆς Θεοτόκου, τύποις κατα-
λάμποντα, τὰ θεῖα σκηνώματα, ἰε-
ροπρεπῶς ἀγαλλόμεθα.

Η Βασίλισσα, στεφάνῳ κεχοσ-
μημένη, τὴν ἀληθῆ ποθήσασα, Χρι-
στοῦ Βασιλείαν, τούτου ἀνιστόρη-
σεν, Εἰκόνα τὴν Ἀχραντον, καὶ τὰ
τῶν Ἁγίων μορφώματα.

Θεοτοκίον.

Σεσαρκωμένον τεκοῦσα τὸν Θεόν
Λόγον, θεοπρεπῆς ἀγίασμα, Κε-
χαριτωμένη, τούτου ἀνεδέδειξεν
διό σου τὸ Τέμενος, τὸ φωτεινὸν
ἐγκαινίζομεν. Καταβασία.

Επαρθέντα σε ἰδοῦσα ἡ Ἐκκλησία,
» ἐπὶ Σταυροῦ τὸν Ἥλιον τῆς
» Δικαιοσύνης, ἔστη ἐν τῇ τάξει
» αὐτῆς, εἰκότως κραυγάζουσα,
» Δόξα τῇ Δυνάμει σου Κύριε,

Ἦδὴ Ε'. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Θοῦ Κύριε τῆ σῆ, Ἐκκλησία κρα-
ταίωμα, ἀκλόνητον διαμένειν, εἰς
αἰῶνα αἰῶνος, τῷ σάλῳ τῶν αἰ-
ρέσεων.

Εἰς ἅπασαν τὴν γῆν, ἡ παιδρότης
ἐξέλαμψε, τῆς ἀνωθεν δεδομένης,
τοῖς πιστοῖς εὐφροσύνης, καὶ θείας,
ἀντιλήψεως.

Ο μόνος ἀγαθός, καὶ πηγὴ ἀγα-
θότητος, σὺ ὕψισον Ὀρθοδόξων,
Βασιλέων τὸ κέρας, τιμώντων τῇ
Εἰκόνα σου.

Φῶς ἄδυτον ἡμῖν, εὐσεβείας ἀνέ-
τειλε θεοπίσματι Θεοπνεύσῳ, τῶν

πιστῶν Βασιλέων, καὶ νεύματι Θεό-
φρονι. Θεοτοκίον.

Εγκαίνισον ἡμῖν, τὴν ἀρχαίαν εὐ-
πρέπειαν, Πανάχραντε Θεομήτωρ,
καὶ τὸν οἶκόν σου τοῦτον, ἀγία-
σον τῇ χάριτι.

Σὺ Κύριέ μου φῶς, εἰς τὸν Κόσ-
» μον ἐλήλυθας, φῶς Ἅγιον ἐ-
» πιστρέφον, ἐκ ζωφώδους ἀγνοίας,
» τοὺς πίστει ἀνυμνοῦντάς σε.

Ἦδὴ ς'. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Γράφεται, καὶ τιμᾶται πιστῶς
προσκυνούμενος, ὁ χαρακτήρ τοῦ
Δεσπότη, καὶ λαμβάει πάλιν ἡ
Ἐκκλησία, παρβρῆσιαν, εὐσεβῶς τὸν
Σωτῆρα δοξάζουσα.

Γυμνοῦται, κατηρεῖς καὶ σκό-
τους αἵρέσεως, ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκ-
κλησία, καὶ φορεῖ χιτῶνα τῆς εὐ-
φροσύνης, καὶ τῇ θεῖᾳ, καὶ φωσφό-
ρῳ πυκάζεται χάριτι.

Εὐκλείας, τῆς ἀρχαίας ἐλλάμ-
ψεως ἔτυχε, τῶν Ὀρθοδόξων ὁ
δῆμος, Θεοδώρας νεύσει τῆς Βα-
σιλίδος, καὶ ταύτης εὐσεβοῦς Με-
γαλῆ Αὐτοκράτορας.

Θεοτοκίον.

Ο πάλαι, μαρτυρίου προσταξίας
γενέσθαι σκηνήν, ὡς ἐν σκηπῆ λο-
γικῇ σοι, κατοικεῖ ὁ μόνος δεδο-
ξασμένος, ὁ δοξάζων, τὸν ναόν σου
Παρθένε τοῖς θαύμασι. Καταβ.

Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως
» Κύριε, ἡ Ἐκκλησία βοᾷ σοι, ἐκ
» δαμόνων λύθρου κεκαθαρμένη,
» τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς
» σου ρεύσαντι Αἵματι.

Κον-

Κοντάκιον, ἰδιόμελον, ἡλ. πλ. δ'.

Ο ἀπερίγραπτος Λόγος τοῦ Πατρὸς, ἐκ σοῦ Θεοτόκε περιεγράφη σαρκούμενος, καὶ τὴν ρυπωθεῖσαν Εἰκόνα, εἰς τὸ ἀρχαῖον ἀναμορφώσας, τῷ θεῷ κάλλει συγκατέμειξεν. Ἄλλ' ὁμολογοῦντες τὴν σωτηρίαν, ἔργῳ καὶ λόγῳ ταύτην ἀνιστοροῦμεν.

Ὁ Οἶκος.

Τοῦτο τὸ τῆς Οἰκονομίας μυστήριον, πάλαι Προφῆται θειωδῶς ἐμπνευσθέντες, δι' ἡμᾶς, τοὺς εἰς τὰ τέλη τῶν αἰώνων καταντήσαντας, προκατήγγειλαν, τῆς τούτου τυχόντες ἐλλάμψεως· γινῶσιν οὖν θεῖαν παρ' αὐτοῦ λαβόντες, ἓνα Κύριον τὸν Θεὸν γινώσκομεν, ἐν τρισὶν Ὑποστάτεσι δοξαζόμενον, καὶ αὐτῷ μόνῳ λατρεύοντες, μίαν Πίστιν, ἐν Βάπτισμα ἔχοντες. Χριστὸν ἐνδεδύμεθα. Ἄλλ' ὁμολογούντες τὴν σωτηρίαν, ἔργῳ καὶ λόγῳ, ταύτην ἀνιστοροῦμεν.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρας Κυριακῆς Α'. τῶν Πηστειῶν ἢ ἀναστλήσεως τῶν Ἁγίων καὶ σεπτῶν Εἰκόνων.

Στίχ. Τὰς οὐ πρεπόντως ἐξορίσθαι· Εἰκόνας. Χαίρω πρεπόντως προσκυνουμένης ἐλέπων.

Ὦδὴ Ζ'. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Συγχορευέτω τῆς Ἐκκλησίας τῆ παιδρότητι, πόθῳ θεϊκῷ Ἀγγέλων ἢ Στρατιᾶ, θεοφρόνως ἀναμέλπουσα, Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ Ναῷ τῆς Δόξης σου Κύριε.

Η Ἐκκλησία τῶν πρωτοκόκων καὶ πανήγυρις, χαίρει θεωμένη νῦν τῶν θεῶν λαόν, ὁμοφρόνως ἀναμέλ-

ποντα. Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ Ναῷ τῆς Δόξης σου Κύριε.

Λελυτρωμένοι τῆς πρὶν ἀχλύος τῆς αἰρέσεως, νεύσει Θεοδώρας τῆς ἀξιοπρεποδς, Βασιλίδος ἀναμέλπομεν, Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ Ναῷ τῆς Δόξης σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Υπὲρ τὰς ἄνω, χοροστασίας ἤρθης Πάναγνε, μόνῃ γενομένη Μητῆρ τοῦ Πανουργοῦ· γεγηθότες οὖν κραυγάζομεν, Εὐλογημένη σὺ ἐν Γυναιξίν, ὑπάρχεις Πανάμωμε Δέσποινα.

Καταβασία.

Εν τῇ καμίνῳ, Ἀβραμαιοὶ Παῖδες τῆ Περσικῆ, πόθῳ εὐσεβείας· μᾶλλον ἢ τῇ φλογί, πυρπολοῦμενοι ἐκραύγαζον, Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ Ναῷ τῆς Δόξης σου Κύριε.

Ὦδὴ Η'. Χείρας ἐκπετάτας.

Θεσμούς Ἐκκλησίας πατρικοῦς, διαφυλάττοντες, Εἰκόνας γράφομεν, καὶ ἀσπαζόμεθα στόμασι, καὶ καρδίᾳ, καὶ θαλήματι, τῶν τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν αὐτοῦ ἁγίων κράζοντες, Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Επὶ τὸ πρωτότυπον σαφῶς, τὴν τῆς Εἰκόνας τιμὴν, καὶ τὴν προσκύνησιν, ἀναδιβάζοντες σέβομεν, Θεηγόρων τοῖς διδάγμασιν ἀκολουθοῦντες τῷ Χριστῷ, πιστεὶ κραυγάζομεν, Εὐλογεῖτε πάντα...

Νοῦν καταυγασθεῖσα φωτισμῷ, τοῦ θεοῦ Πνεύματος, σεπτῆ Βασιλισσα, καρποῦς θεόφρονος ἔχουσα, τὴν εὐπρέπειαν ἡγάπησε, τῆς ἐκκλη-

Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, καὶ ὠραιο-
τητα εὐλογοῦσα, ἅμα πιστοῖς, Ἰη-
σοῦν τὸν Θεάνθρωπον.

Θεοτοκίον.

Ακτίσι φωτὸς τοῦ νοητοῦ, καπο-
λαμπόμενος ὁ θεῖος οἶκός σου, κη-
τασκιάζει νῦν ἅπαντας, τῇ Νεφέ-
λῃ τῇ τοῦ Πνεύματος, καὶ ἀγιάζει
τοὺς πιστοὺς, συμφώνως ψάλλον-
τας, Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα
Κυρίου τὸν Κύριον.

Καταδασίαι.

Χείρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόν-
» των χάσματα, ἐν λάκκῳ ἔφραξε·
» πυρὸς δὲ δύναμιν ἔσβεσαν, ἀρε-
» τὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας
» ἔρασταί, Παιδες κραυγάζοντες,
» Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα...

Ἰδιὸν Θ'. Αἶθος ἀχειρότμητος.

Γερογραφίαις Εἰκόνων, κεκοσμη-
μένην καθορῶντες, πόλιν τὴν σε-
πτὴν Ἐκκλησίαν, μετ' εὐλαβείας
πάντες προσδράμωμεν. καὶ τῷ Χρι-
στῷ βοήσωμεν, Σὲ μεγαλύνωμεν
Τρισάγιε.

Γέρας καὶ τιμὴν κερτημένη, ἡ
Ἐκκλησία τὸν σταυρόν σου, καὶ τὰς
σεβασμίους Εἰκόνας, καὶ τῶν Ἀ-
γίων τὰ ἐκτυπώματα, μετ' εὐφρο-
σύνης Δέσποτα, καὶ θυμηδίας με-
γαλύνει σε.

Δάμπρνον τῇ θεῖα σου δόξῃ, τοὺς
Βασιλεῖς ἡμῶν Οἰκτίρμον, καὶ πα-
ρεμβολαῖς Ἀγγελικαῖς, καὶ πανο-
πλίαις τούτους περιφραξόν, τὴν
τῶν Ἐθνῶν θρασυτητα, καθυπο-
τάσων αὐτοῖς Δέσποτα.

Θεοτοκίον.

Ἡρθη τῆς Προμήτορος Εὐας, ἡ
καταδίκη Θεοτόκε, ὅτι σὺ τὸν πάν-
των Δεσπότην, ἀνερμηνεύτως ἀ-
γνή γεγέννηκας· οὐ νῦν τὴν ἐμ-
φέρειιν, ἐν ταῖς εἰκόσιν ἀσπα-
ζόμεθα.

Αἶθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀ-
» λαξεύτου σου Παρθένε, ἀκρο-
» γωνιαῖος ἐτήθη, Χριστὸς συ-
» νάψας τὰς διεστώσας ρύσεις· διὸ
» ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεοτόκε με-
» γαλύνωμεν.

Ἐξαποστειλ. τὸ Ἀναστάσιμον, ἀ-
παξ· καὶ τὰ παρόντα.

Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Σχιρτήσατε κροτήσατε, μετ' εὐ-
φροσύνης ἄσατε, Ὡς θαυμασά σου
καὶ ξένα, Χριστέ, βρῶντες τὰ ἔρ-
γα· καὶ τίς ἰσχύσει ἐξεῖπειν, Σῶ-
τερ τὰς δυναστείας σου, τοῦ τὴν
ἡμῶν ὁμόνοιαν, καὶ συμφωνίαν εἰς
μίαν, ἐνώσαντος Ἐκκλησίαν;

Θεοτοκίον.

Ρομοφαῖαι νῦν ἐξέλιπον, τῆς δυσ-
μενοῦς αἰρέσεως, καὶ τὸ μνημόσυ-
νον ταύτης. Ἐξηφανίσθη μετ' ἡχοῦ
τὸν γὰρ Ναόν σου Πάναγνε, πα-
νευπρεπῶς θεώμενοι, κεκοσμημέ-
νον χάριτι, τῶν σεβασμίων Εἰ-
κόνων, χαρὰς, πληρούμεθα πάν-
τες.

Εἰς τοὺς Αἶνους, στιχῆρ' Ἀναστά-
σιμα, ε. καὶ τοῦ Τριωδίου, γ'. ἡχ. δ'.
Ἐδωκας σημειώσιν.

Εν σοὶ νῦν ἀγάλλεται, ἡ Ἐκκλη-
σία

σία φιλόανθρωπε, τῷ Νουμφίῳ καὶ
Κτίστη αὐτῆς, καὶ ταύτην θελή-
ματι, θεοπρεπεστάτῳ, ἐξ εἰδώλων
πλάνης, λυτρωσαμένῳ καὶ σαυτῷ,
ἀμμοσαμένῳ τιμίῳ ἄϊματι, φαι-
δρῶς ἀπολαμβάνουσα, τὴν ἱερὰν
ἀναστήλωσιν, τῶν Εἰκόνων καὶ χαί-
ρουσα, σὲ ὑμνεῖ καὶ δοξάζει πιστῶς

Στίχ. Ἐξομολογήσομαι σοι Κύριε.

Σαρκὸς τὸ ἐκτύπωμα, ἀναστη-
λοῦντές σου Κύριε, σχετικῶς ἀ-
σπαζόμεθα, τὸ μέγα Μυστήριον,
τῆς Οἰκονομίας, τῆς σῆς ἐκδη-
λοῦντες· οὐ γὰρ δοκῆσει, ὡς φα-
σιν, οἱ θεομάχοι παῖδες τοῦ Μά-
νετος, ἡμῖν ὠφθῆς φιλόανθρωπε,
ἀλλ' ἀληθεία καὶ φύσει σαρκὸς· δι'
αὐτοῦ ἀναγόμενοι, πρὸς σὸν πό-
θον καὶ ἔρωτα.

Στίχ. Ἀνίσταθι Κύριε ὁ Θεὸς μου.

Ημέρα χαρμόσυνος, καὶ εὐφρο-
σύνης ἀνάπλευς, πεφανέρωται σή-
μερον· φαιδρότης δογμάτων γὰρ,
τῶν ἀληθεστάτων, ἀστράπτει καὶ
λάμπει, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ,
κεκοσμημένη ἀναστηλώσεσιν, Εἰ-
κόνων τῶν Ἁγίων νῦν, ἐκτυπω-
μάτων καὶ λάμπεσι, καὶ ὁμόνοια
γίνεται, τῶν πιστῶν θεοβράβετος.

Δόξα, ἰδιόμελον ἤχ. πλ. β'.

Μωσῆς τῷ καιρῷ τῆς ἐγκρατείας,
Νόμον ἐδέξατο, καὶ λαὸν ἐπεσπά-
σατο. Ἠλίας νηστεύσας, οὐρανοῦς
ἀπέκλεισε, τρεῖς δὲ Παῖδες Ἀ-
βραμιαῖοι, Τύραννον παρανομοῦν-
τα, διὰ νηστείας ἐνίκησαν δι' αὐ-
τῆς καὶ ἡμᾶς Σωτὴρ ἀξίωσαν, τῆς

Ἀναστάσεως τυχεῖν, οὕτω βοῶν-
τας, Ἅγιος ὁ Θεός, ἅγιος ἰσχυρός,
ἅγιος ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς.

Καὶ νῦν.

Ἵπερευλογημένη ὑπάρχεις. Δοξολο-
γία μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις. Καὶ ἡ Λι-
τή ἐν τῷ Νήρθηκι, ὡς συνήθως, ψαλ-
λομένου τοῦ Ἐσθινοῦ ἰδιόμελου. Εἰς
τὴν Λειτουργίαν οἱ Μικκρητισμοὶ τοῦ
ἴχου, καὶ ἀπὸ τοῦ Κανόνος τοῦ Τριψ-
δίου ἡ ς'. Ὡδή.

Προκειμ. ἤχ. δ'. Ὡδή τῶν Πτετέρων.

Εὐλογητὸς εἰ Κύριε ὁ Θεὸς τῶν Πα-
τέρων ἡμῶν.

Στίχ. Ὅτι δίκαιος εἰ ἐπὶ πᾶσιν.

Πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς.

Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα

Αδελφοί, πίστει Μωσῆς μέγας
γενόμενος, ἠρνήσατο λέγεσθαι Υἱὸς
θυγατρὸς Φαραῶ· μᾶλλον ἐλόμε-
νος συγκακουχεῖσθαι τῷ λαῷ τοῦ
Θεοῦ, ἢ πρόσκαιρον ἔχειν ἁμαρτίας
ἀπόλαυσιν. Μεῖζονα πλοῦτον ἠγη-
σάμενος τῶν ἐν Αἰγύπτῳ θησαυ-
ρῶν, τὸν ὄνειδισμόν τοῦ Χριστοῦ·
ἀπέβλεπε γὰρ εἰς τὴν μισθοπο-
δοσίαν καὶ τί ἐτι λέγω; Ἐπιλεί-
ψει γάρ με διηγούμενον ὁ χρόνος
περὶ Γεδεῶν, Βαράκ τε καὶ Σαμ-
ψῶν, καὶ Ἰεφθάε, Δαβὶδ τε καὶ
Σαμουὴλ, καὶ τῶν Προφητῶν, οἱ
διὰ πίστεως κατηγωνίσαντο Βα-
σιλείας, εἰργάσαντο δικαιοσύνην,
ἐπέτυχον ἐπαγγελιῶν, ἔφραξαν σῶ-
ματα λεόντων, ἔσβεσαν δύναμιν
πυρὸς, ἔφυγον στόματα μαχαίρας,
ἐνεδυναμώθησαν ἀπὸ ἀσθενείας, ἐ-
γεννήθησαν ἰσχυροὶ ἐν πολέμῳ·
παρεμ-

παρεμβολὰς ἐκλιναν ἀλλοτρίων. Ἐλαβον γυναῖκες ἐξ ἀναστάσεως τοὺς νεκροὺς αὐτῶν· ἄλλοι δὲ ἐ- τυμπανίσθησαν, οὐ προσδεξάμενοι τὴν ἀπολύτρωσιν, ἵνα κρεῖττονος ἀναστάσεως τύχωσιν. Ἔτεροι δὲ ἐμπαιγμῶν καὶ μαστίγων πείραν ἔλαβον, ἔτι δὲ δεσμῶν καὶ φυλα- κῆς. Ἐλιθάσθησαν, ἐπίρσθησαν, ἐ- πειράσθησαν, ἐν φόβῳ μαχαίρας ἀπέθανον περιηλθον ἐν μηλωταῖς, ἐν αἰγείοις δέρμασιν ὑστερούμε- νοι, θλιβόμενοι, κακουχούμενοι. (ᾧν οὐκ ἦν ἄξιος ὁ Κόσμος), ἐν ἐρι- μίαις πλανώμενοι, καὶ ὄρεσι καὶ σπηλαίοις, καὶ ταῖς ὄπαῖς τῆς γῆς. Καὶ οὗτοι πάντες μαρτυρηθέντες διὰ τῆς πίστεως, οὐκ ἐκομίσαν- το τὴν ἐπαγγελίαν, τοῦ Θεοῦ περὶ ἡμῶν κρεῖττόν τι προβλεψαμένου, ἵνα μὴ χωρὶς ἡμῶν τελειωθῶσιν.

Ἄλληλ. πλ. δ'. Μωϋσῆς καὶ Ἀαρῶν ἐν τοῖς ἱερῶσιν αὐτοῦ.

Εὐαγγέλιον κατὰ Ἰωάννην.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἠθέλησεν ὁ Ἰη- σοὺς ἐξελεῖθαι εἰς τὴν Γαλιλαίαν κ. τ. λ.

Κοντάκιον. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον.

Τῇ Κυριακῇ Ἑσπέρας, εἰς τὸ Λυ- χηκόν, ἱστῶμεν στίχ. 1. καὶ λέγομεν στιχηρὰ Κατανυκτικὰ τῆς Ὀκτωήχου, δ. καὶ τοῦ Τριωδίου προσ. τοῦ Κυρίου Ἰωσήφ. ἤχ. δ'.

Ἐδωκας σημείωσιν.

Ἄβουμοι κατάνυξιν, καὶ τῶν κα-

κῶν ἀλλοτρίωσιν, καὶ τελείαν διόρ- θωσιν, εἰς πάθη τοῦ σώματος, νῦν βεβυθισμένῳ, καὶ μεμακρυσμένῳ, ἐκ σοῦ Θεοῦ Παμβασιλεῦ. καὶ μη- δαμόθεν ἐλπίδα ἔχοντι, καὶ σώσόν με τὸν ἄσωτον, διὰ πολλῆν ἀγα- θότητα, Ἰησοῦ Παντοδύναμε, ὁ Σω- τῆρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μωσῆς ὁ θεοσπέσιος, διὰ νηστείας τελέεται, καθαρθεὶς τὸν ποθοῦμε- νον. τοῦτον οὖν ζηλώσασα, ταπει- νῇ ψυχῇ μου, σπεῦσον ἐν ἡμέρᾳ, τῆς ἐγκρατείας τῶν κακῶν, ἐκ- καθαρθῆναι ὅπως τὸν Κύριον, δι- δόντα σοι τὴν ἄφεσιν, νῦν θεωρή- σης ὑπάρχοντα, ἀγαθὸν καὶ Φι- λάνθρωπον, Παντοδύναμον Κύριον.

Ἄλλος, τοῦ Κυρίου Θεοδώρου· πλ. β'. Ἀρχαγγελικῶς ἀνυμνήσωμεν.

Τα τῶν νηστειῶν νῦν δισεβδόμα φαιδρῶς, ἐναρξώμεθα τελοῦντες, ἡμέραν ἐξ ἡμέρας ἀδελφοί, ἄρμα πυρὸς ἐργασάμενοι ἡμῖν, ὡς Ἡ- λίας ὁ Θεοδίτης, τὰς τέσσαρας μεγάλας ἀρετάς· τὸν νοῦν ἀνυψώ- σωμεν ἀπαθείᾳ. τὴν σάρκα ὀπλί- σωμεν τῇ ἀγνείᾳ, τρέποντες, καὶ νικῶντες τὸν ἐχθρόν.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'. Δόξα, καὶ νῦν Θεοτοκίῳ. Εἰσοδος. Φῶς ἱλαρόν. Προ- κείμενον πλ. δ'. Ἐδωκας κληρονομίαν τοῖς φοβουμένοις τὸ ὄνομά σου Κύριε.

Στίχ. Ἀπὸ τῶν περάτων τῆς γῆς πρὸς σέ ἐπέκραξα.

Στίχ. Σκεπατήσῃμαι ἐν τῇ σκέπῃ τῶν πτερύγων σου. Καὶ πάλιν. Κληρο- νομίαν ἔδωκας.

Ἀπόστιχα, ἰδιόμελον. Δίε· ἤχ. πλ. δ'.

Ἄεϋτε ἐκκαθάρωμεν ἑαυτοὺς, ἐν ἰλεῖ-

ἐλεημοσύναις καὶ οἰκτιρμοῖς πενήτων, μὴ σαλπίζοντες, μὴ δημοσιεύοντες ἡμῶν τὴν εὐποιῶν μὴ ἐπιγνώτω ἢ ἀριστερὰ, τῆς δεξιᾶς ἔργον· μὴ σκωρπίση ἢ κενοδοξία, τὸν καρπὸν τῆς ἐλεημοσύνης· ἀλλ' ἐν κρυπτῷ, τῷ τὰ κρυπτὰ εἰδοῦσι κράζωμεν, Πάτερ, ἄφες τα παραπτώματα ἡμῶν, ὡς φιλόανθρωπος.

Μαρτυρικόν.

Μάρτυρες Κυρίου, πάντα τόπον ἀγιάζετε, καὶ πάσιν νόσον θεραπεύετε· καὶ νῦν πρεσβεύσατε, ὅπως σθῆναι τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ, τὰς ψυχὰς ἡμῶν δεόμεθα.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὰ οὐράνια ὑμνεῖ σε Κεχαριτωμένη, Μήτηρ Ἀνύμφευτε, καὶ ἡμεῖς δοξολογοῦμεν, τὴν ἀνεξιχνίασόν σου γέννησιν· Θεοτόκε πρέσβευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ ἡ λοιπὴ ἀκολουθία, ὡς συνήθως.

Ἰστέον, ὅτι ἀπὸ τῆς σήμερον ψάλλονται οἱ Κανόνες τῶν ἁγίων τοῦ Μηναίου ἐν τοῖς Ἀποδείπνοις, οἵτινές εἰσι ἀπὸ τοῦ Σαββάτου τοῦ Λαζάρου, μέχρι τῆς Νέας Κυριακῆς τοῦ Θωμᾶ, ὁμοῦ μετὰ τῆς Θεοτόκου, καὶ λέγοντες, ἀπὸ γ'. Ὁδῆς, Καθίσματα τοῦ Μηναίου ἀφ' ε'. τῆς Θεοτόκου· καὶ μετὰ τὴν πλήρωσιν τοῦ Μηναίου τὰ προσόμοιαι αὐτοῦ, καὶ Θεοτοκίον ὁμοιον. Προηγούνται δὲ οἱ Κανόνες τῆς Θεοτόκου

Τῆ Β'. τῆς Β'. Ἐβδομάδος, εἰς τὴν Ὁρθρὸν τὰ τριημέρια· μετὰ τὴν α'. στιχολογίαν. Καθίσμα τῆς Ὀκτωήχου. Μετὰ δὲ τὴν β'. Καθίσμα· ἡχ. δ'. Κατεπλάγη ἰσοψή.

Παραβάσεως καρπῷ, θανατωθέντα τὴν ψυχὴν. ζωοποίησον Χριστέ, διὰ νηστείας ἀληθοῦς, καὶ μετανοίας μοι δέομαι ὡς Οἰκτιρῶν· καὶ δίδου ἐν ὁδοῖς, αἰε πορεύεσθαι, εὐθείαις καὶ καλαῖς, τῶν σῶν σεπτῶν ἐντολῶν, ὅπως τῆς θείας δόξης σου, σὺν πᾶσιν ἐπιτυχῶν τοῖς ποθοῦσί σε, δοξολογῶ σου, τὴν περὶ πάντας, Ἰησοῦ ἀγαθότητα.

Θεοτοκίον ὁμοιον.

Τρικυμίας τῶν πάθων, ὁ ἄσυνείδητος ἐγὼ, χειμαζόμενος Ἀγνή, ἐπικαλοῦμαι σεθερμῶς, Μὴ με παρίδῃς τὸν δειλαῖον ἀπολέσθαι, ἄβυσσον ἐλέους ἢ τέξασα, πλὴν σου γὰρ ἐλπίδα οὐ κέκτημαι· μὴ οὖν ἐχθροῖς ἐπιχάρμα, καὶ γέλωσ ὁ ποιῶς σοι ὀρθήσομαι· καὶ γὰρ ἰσχύεις, ὅσα καὶ βούλει, ὡς Μήτηρ οὐσα τοῦ πάντων Θεοῦ.

Μετὰ τὴν γ'. Στιχολογ. καθίσμα πλ. β'. Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς.

Κύριε κατεύθυνον ἡμᾶς, τὴν νηστείαν δισσεύοντας· ἀγιασμόν ἡμῶν λάμπρον, καὶ φωτισμόν τῶν δικαιοματίων σου, καὶ ἀξίωσον ἡμᾶς προσφέρειν σοι, εὐπρόσδεκτον εὐχὴν, τὸ γόνυ κλίνοντας· σὺ γὰρ εἰ Πατὴρ ἡμῶν, καὶ ἡμεῖς υἱοὶ σου, καὶ σὲ φόβω ὑμνοῦμεν, καὶ τὸ ὄνομά σου ἐπικεκλήμεθα.

Θεοτοκίον.

Αρχὴ σωτηρίας, ἡ τοῦ Γαβριὴλ προσηγορία, πρὸς τὴν Παρθένον ἐγένετο· ἔκουσε γὰρ τὸ, Χαῖρε, καὶ οὐκ ἀπέφυγε τὸν ἀσπασμόν· οὐκ εἰδί-

εδίστασεν, ὡς ἡ Σάρρα ἐν τῇ σκη-
νῇ, ἀλλ' οὕτως ἔλεγεν, Ἰσοῦ ἡ δού-
λη Κυρίου, γένοιτό μοι κατὰ τὸ
ῥῆμά σου.

Ὁ Ν'. τὸ, Σῶσον ὁ Θεός· αἱ ᾿Ὀδοὶ,
καὶ στιχολογεῖται ἡ Α'. Οἱ Κανόνες
τοῦ Μηναίου, καὶ τοῦ Τριωδίου. ᾿Ὀδὴ α'.

Ο μόνος ἀγαθός, ἡ πηγὴ τοῦ ἑ-
λέους, ὁ Ἀμνός ὁ τοῦ Θεοῦ, ὁ αἰ-
ρων ὡς Θεός, τὰ τοῦ Κόσμου
ἐγκλήματα, σῶσόν με ἀμαρτημά-
των, τρικυμῖα ποντούμενον, μετα-
νοίας πρὸς ὄρμον ἰθύνων με.

Πληγέντα τὴν ψυχὴν, ἀμαρτίας
ρομφαία, καὶ κατὰ στικτον πολλοῖς,
ὑπάρχοντα κακοῖς, ἰατρὲ τῶν ψυ-
χῶν ἡμῶν, ἔσσι ὡς Εὐεργέτης.
ἐπιθεῖς μοι τὰ φάρμακα, τῶν σο-
φῶν ἐντολῶν σου φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον.

Αμόλυντε σκη-ἡ, Παναγία Παρ-
θένε, μολυνθέντα με δεινῶν, πα-
θῶν ἐπαγωγαῖς, τῇ πηγῇ τοῦ ἑ-
λέους σου, κάθαρον, καὶ δός μοι
ὄμβρους, κατανύξεως Δέσποινα, ἀ-
μαρτίας βυθὸν ἀφανίζουσα.

Ἐτερον ἡ/β. πλ. β'. Βοηθὸς καὶ σκεπ.

Ως μεθέρτον χαρὰν, καὶ δευτε-
ρεύουσαν Ἑβδομάδα, τῶν φωτο-
ποιῶν νηστειῶν ἀδελφοί, δεξάμε-
νοι πόθῳ, ἀνυμνήσωμεν Χριστὸν,
ἐνθέςως εὐφραϊνόμενοι.

Κατανύξεως καιρὸν, τὸν τῆς νη-
στείας νῦν εὐρηχότες, κλαύσωμεν
σφοδρῶς, καὶ στενάξωμεν πετά-
σωμεν χεῖρας, πρὸς τὸν μόνον Λυ-
τρωτὴν, τοῦ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡ-
μῶν.

Δόξα.

Τρισυπόστατε Μονάς, ἀρχικωτά-
τη Κυρία πάντων, τελεταρχικὴ
ὑπεράρχιε, αὐτὴ ἡμᾶς σῶσον, ὁ
Πατήρ, καὶ ὁ Υἱός, καὶ Πνεῦμα τὸ
Πανάγιον. Θεοτοκίον.

Τίς ἐγέννησεν Υἱόν, τὸν μὴ σπα-
ρέντι πατρῶϊ, νόμῳ τοῦτον οὖν
γενναῖ, ὁ Πατήρ πλην Μητρός·
παράδοξον τέρας· σὺ γὰρ ἔτεκες
Ἄγνη, Θεὸν ὁμοῦ καὶ Ἄνθρωπον.

Δίξασοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Πῶς σου οἶσω τὴν ὀργὴν, Χριστέ
μου ὅταν εἰς κρίσιν ἔλθῃς; ποῖον
δὲ εὐρῶν, λόγον δώσω ἐκεῖ; μὴ
πράξας μὴ δράσας, τὸ σὸν θέλημα
Χριστέ· διὸ πρὸ τέλους ἄνεσ μοι.

Ὁ Εἰρμός.

Βοηθὸς καὶ σκεπαστής, ἐγένετό
• μοι εἰς σωτηρίαν· οὗτός μου Θε-
• ός, καὶ δοξάσω αὐτὸν, Θεὸς τοῦ
• Πατρός μου, καὶ ὑψώσω αὐτὸν·
• ἐνδόξως γὰρ δεδοξασται.

᾿Ὀδὴ Η'. Λυτρωτὰ τοῦ παντός.

Παροδεύων τοῦ βίου τὸ ἄστατον,
ληστρικοῖς λογισμοῖς περιέπεσα,
καὶ πληγωθεὶς προσώξασα. Ἰατρὲ
τῶν νοσοῦντων, δίδου μοι χεῖρα,
τῶν Ἁγίων σου πάντων δέησαι.

Εγκρατεία τὰ πάθη νεκρώσωμεν·
τῇ νηστείᾳ τὸ πνεῦμα πτερώσω-
μεν· πρὸς Οὐρανὸν καὶ κράξω-
μεν, κατανύξει καρδίας· ἡμάρτο-
μέν σοι, ὁ Θεός, ὡς Οἰκτιρῶν συγ-
χώρησον. Θεοτοκίον

Εν γαστρί σου σκηνώσας ὁ Ὑψι-
στός,

ζος, Οὐρανῶν πλατυτέραν σε ἔδειξε, καὶ προσασίαν ἄμαχον, τῶν βωμάτων Παρθένε. Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε, ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ἄλλος. Ὁν Στρατιαὶ Οὐρανῶν.

Τῆς τῶν παθῶν, τυραννίδος Κύριε, ἀδούλωτον τὴν ψυχὴν, δεῖξον τὴν ἐμὴν, ἵνα ἐλευθερίως, ποιῶν τὸ θελήμα σου, χαίρω καὶ δοξάζω, τὸ κράτος σου εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα. Υἱόν...

Ἐνα Θεὸν κατ' Οὐσίαν σέβομαι, τρεῖς Ὑποστάσεις ὑμῶν, διοριστικῶς, ἀλλὰς ἀλλ' οὐκ ἀλλοίας, ἐπεὶ Θεότης μία· ἐν τρισὶ τὸ κράτος, καὶ γὰρ Πατὴρ Υἱὸς καὶ Πνεῦμα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐκ φωτεινῆς προσελθὼν νηδύος σου, ὡς Νυμφίος ἐκ παστού, ἔλαμψε Χριστὸς, φῶς τοῖς ἐν σκότει μέγα, καὶ γὰρ δικαιοσύνης, Ἥλιος ἀστράψας, ἐφώτισεν Ἀγνὴ τὸν Κόσμον.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν

Ἰεροποτῶν. οὐδεὶς ἠφρονεύσατο ὠρθῆ δε Νῶε γυμνός, οἴνου πεῖραθεις· σπέρματα δε κακίας, ὁ Λῶτ ἐντεῦθεν τίκτει φευγε ὦ ψυχὴ μου τὴν μίμησιν, Χριστὸν ὑμνοῦσα.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν. Ὁ Βίρμος.

Ὁν Στρατιαι, Οὐρανῶν δοξάζουσι,
 • καὶ φρίττει τὰ Χερουβίμ, καὶ τὰ
 • Σεραφίμ, πᾶσα πνοὴ καὶ κτίσις,
 • ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἦδὲ Θ'. Εἶσα μὲν τῷ τῆς πρακοῦτε.

Ἰηστεύσωμεν μὴνιδος παθῶν τρυφήσωμεν τὴν ἀγάπην τὴν ἀνόθευτον· θρέψωμεν πένητας τῷ ἄρτῳ, τῇ θείᾳ τιτιζόμενοι χάριτι καὶ δάκρυσι τὰ δάκρυα σθέσωμεν, τὰ τῆς μελλούσης ἀποφάσεως.

Ταλαίπωρε στέναξον ψυχὴ, σκυθρῶπασον, μετανοίας τρόπους ἐνδείξον, νῦν ἐπὶ θύραις ἡ ἡμέρα· ὁ κρίνων ἀποτόμως καθέζεται, ἐκάστῳ ἀπονέμων τὰ ἄξια, τῶν πεπραγμένων, καθὼς γέγραπται.

Μαρία Κυρία τοῦ παντός, παντοίοις με δουλωθέντα ἁμαρτήμασι, σὺ ἐλευθέρωσον Παρθένε· τὸν ἐλευθερωτὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν, αὐτὴ γὰρ ὑπὲρ λόγον ἐκύησας, τὴν οὐσιώδη ἀγαθότητα.

Ἄλλος. Ἀσπέρου συλλήψεως.

Νῦν κακοπαθήσωμεν, ὡς Στρατιῶται τοῦ Χριστοῦ· ὅσον γὰρ ὅσον, ὁ καιρὸς παρέρχεται, οἱ στέφανοι πλέκονται, τῶν ἀγωνιζομένων, οὓς ἀποδίδωσιν ὁ Χριστὸς, ὅταν ἤξη μετὰ δόξης, ἐπὶ γῆς τοῦ κρίναι πᾶσαν τὴν γῆν. Δόξα.

Μόνου Μονογενήτωρ, Μονογενοῦς Υἱοῦ Πατὴρ, καὶ μόνος μόνου, φῶς φωτὸς ἀπαύγασμα, καὶ μόνον μόνως μόνου, Θεοῦ Ἁγίου Πνεῦμα, Κυρίου Κύριον ὄντως ὄν, ὦ Τριάς Μονὰς Ἁγία, σῶσόν με θεολογοῦντά σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ θαῦμα τοῦ τόκου σου, ἐκπλήττει με Πανάμωμε· πῶς συλλαμβάνεις,

θάνεις, ἀσπόρως τὸν ἀληπτον; εἰπέ πῶς παρθευέεις, γεννήσασα ὡς Μητέρα; τὸ ὑπὲρ φύσιν πίστει λαβῶν, τὸ τιχτόμενον προσκρύνει, ὅσα θέλει γὰρ καὶ δύναται.

Δόξο σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Νηστεία τὸν Μωσέα, Θεόπτην ἀπειργάσατο Ἡλίαν πάλαι, φλογερὸν ἠνίοχον. τὸν Παῦλον δὲ ψυχῆ μου, φρικτὸν Οὐρανοδρόμον διόνηστεύσωμεν ἐκ κακῶν, καὶ εἰς ὕψος ἀπαθείας, καὶ ἡμεῖς ἀρπαγῆσόμεθα. Ὁ Εἰρμός.

Ασπόρου συλλήψεως, ὁ τόκος ἀνερμήνευτος, Μητρός Ἀνάνδρου, ἀφθορος ἡ κύησις· Θεοῦ γὰρ ἡ γέννησις, καινοποιεῖ τὰς φύσεις· εἰδὲ σε πᾶσαι αἱ γενεαί, ὡς Θεοῦ νυμφρον Μητέρα, ὀρθοδόξως μεγαλύνομεν.

Τὸ Φωταγωγικὸν τοῦ ἤχου.

Εἰς τὸν στίχον τὸ ἰδιόμελον ἤχος πλ. δ'.

Δίς.

Θαυμαστὸν ὄπλον, ἡ προσευχὴ καὶ νηστεία· αὕτη τὸν Μωσέα, νομογράφον ἔδειξε, καὶ Ἡλίαν, ἐν θυσίαις ζηλωτὴν· ταύτη προσκαρτερήσαντες πιστοὶ, τῷ Σωτῆρι βεβήσωμεν· σοὶ μόνῳ ἡμάρτομεν, ἐλέησον ἡμᾶς. Μαρτυρικόν.

Εὐλόγημένος ὁ Στρατὸς, τοῦ Βασιλέως τῶν Οὐρανῶν· εἰ γὰρ καὶ γηγενεῖς ὑπῆρχον οἱ Ἀθλοφόροι, ἀλλὰ Ἀγγελικὴν ἀξίαν ἐσπευδον φθάσαι, τῶν σωμάτων καταφρονήσαντες, καὶ διὰ τῶν παθημάτων, τῆς τῶν Ἀσωμάτων ἀξιοθένητες

τιμῆς· εὐχαῖς αὐτῶν Κύριε, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον ἤχ. ὁ αὐτός.

Σὲ δυσωποῦμεν ὡς Θεοῦ Μητέρα, εὐλογημένη, πρέσβευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὴν Τριθέκτην, Τροπάρ. τῆς Προφητείας ἤχ. πλ. α'.

Ο πλάσας κατὰ μόνας τὰς καρδίας ἡμῶν, μνησθητι, ὅτι χοῦς ἐσμεν· μὴ καταδικάσης ἡμᾶς, ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, ἀναμάρτητε.

Δόξα, καὶ νῦν τὸ αὐτό.

Προκείμενον, ἤχ. πλ. β'. Ψαλ. κ'. Οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριον, αἰνέτατε αὐτόν. Στίχ. Ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, πρόσχε μοι.

Προφητεῖς Ἡσαίου
τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τάδε λέγει Κύριος, Ἐπιλάμψει ὁ Θεός τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, ἐν βουλῇ μετὰ δόξης ἐπὶ τῆς γῆς, τοῦ ὑψῶσαι καὶ δοξάσαι τὸ καταλειφθὲν τοῦ Ἰσραὴλ· καὶ ἔσται τὸ ὑπολειφθὲν ἐν Σιών, καὶ τὸ καταλειφθὲν ἐν Ἱερουσαλήμ. Ἄγγιζοι κληθήσονται πάντες, οἱ γραφέντες εἰς ζωὴν ἐν Ἱερουσαλήμ. Ὅτι ἐκπλυνεῖ Κύριος τὸν ρύπον τῶν υἱῶν, καὶ τῶν θυγατέρων Σιών, καὶ τὸ αἷμα Ἱερουσαλήμ ἐκκαθαριεῖ ἐκ μέσου αὐτῶν, ἐν πνεύματι κρίσεως, καὶ πνεύματι καύσεως· καὶ ἤξει Κύριος, καὶ ἔσται πᾶς τόπος τοῦ ὄρους Σιών, καὶ πάντα τὰ περικύκλω αὐτῆς σκιάσει Νεφέλη

φλη ημέρας, και ὡς καπνοῦ και φωτὸς πυρὸς καιομένου νυκτὸς, και πάση τῇ δόξῃ σκεπασθήσεται. Και ἔσται εἰς σκίην ἀπὸ καύματος, και ἐν σκέπῃ και ἐν ἀποκρύφῳ ἀπὸ σκληρότητος και ὑετοῦ. Ἄσω δὴ τῷ ἡγαπημένῳ ἄσμα τοῦ ἡγαπητοῦ μου τῷ ἀμπελώνι μου ἀμπελών ἐγενήθη τῷ ἡγαπημένῳ, ἐν κέρατι, ἐν τόπῳ πίονι. Και φραγμὸν περιέθηκα, και ἐγαράκωσα, και ἐφύτευσα ἀμπελον Σωρήχ, και ὠκοδόμησα πύργον ἐν μέσῳ αὐτοῦ, και προλήνιον ὠρυξα ἐν αὐτῷ, και ἐμεινα τοῦ ποιήσαι σαουλήν, ἐποίησε δὲ ἀκάνθας. Και νῦν ἄνθρωπος τοῦ Ἰουδα, και οἱ κατοικοῦντες ἐν Ἰερουσαλήμ, κρίναιτε ἐν ἐμοί, και ἀνά μέτρον τοῦ ἀμπελώνός μου. Τί ποιήσω ἐτι τῷ ἀμπελώνι μου, και οὐκ ἐποίησα αὐτῷ; διότι ἐνέμεινα τοῦ ποιῆσαι σταφυλήν, ἐποίησε δὲ ἀκάνθας. Νῦν οὖν ἀναγγελῶ ὑμῖν, τί ποιήσω τῷ ἀμπελώνι μου ἀφελῶ τὸν φραγμὸν αὐτοῦ, και ἔσται εἰς ἀπρηγῆν, και καθελῶ τὸν τοίχον αὐτοῦ, και ἔσται εἰς καταπάτημα. Και ἀνήσω τὸν ἀμπελώνά μου, και οὐ μὴ τμηθῆ, οὐδὲ οὐ μὴ σκαφῆ και ἀναθήρονται εἰς αὐτὸν, ὡς εἰς χέρσον ἀκανθαί, και ταῖς νεφέλαις ἐντελοῦμαι. τοῦ μὴ βρέξαι ὑετὸν εἰς αὐτόν. Ὁ γὰρ ἀμπελὼν Κυρίου Σαβαὼθ, οἶκος τοῦ Ἰσραὴλ, ἐστι, και ὁ ἄνθρωπος τοῦ Ἰουδα, κέφουτον ἡγαπημένον.

Προκείμ. ἤχ. πλ. β'. Θαλμὸς, κβ'. Ἡ βλάβος σου και ἡ βακτηρία σου, αὐταὶ με παρεκάλωσαν.

TQM. Γ'.

Στίχ. Κύριος ποιμαίνει με, και οὐδὲν με ὑπερήξει.

Τῇ Β'. Ἐσπέρας, εἰς τὸ λυχνικὸν, μετὰ τὸν Προοιμιακὸν, Σιχολογ. τὰ, Πρὸς Κύριον. Εἰς τὸ, Κύριε, ἐκέκροξα, ἰστώμεν στίχ. ς'. και ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμ. τοῦ Τριωδίου. Ἰωτήρ. ἤχ. πλ. δ'. Τί ὑμᾶς καλέσωμεν.

Τίνοι ὠμοιώθης ταλαίπωρε, βαθυμούσα ὦ ψυχή, και μὴ ποιούσα τὰ καλά, ἀλλὰ στέργουσα αἶε, τῇ τῶν κακῶν ἐπιμονῇ, ἡ κρίσις, ἐπὶ θύραις, μετανόησον· νηστεία, και δεήσει καθαγίσθητι, και τῷ Δεσποτή σου βόησον, Ἡμάρτηκά σοι, συγχώρησον, ὡς εὐσπλαγχνος, και τὴν ἀφесίν μοι δώρησαι.

Ἐχων ἀγαθότητος πελάγος, τὰ πελάγη τῶν ἐμῶν, ἀμαρτιῶν τὰ πονηρά, ἀποξήρανον Χριστέ, ὡς ἀναμάρτητος Θεός· και δίδου, τῇ καρδίᾳ μου κατάνυξιν, χειμάρρους, ἀνομίας ἀναστέλλουσας, ἵνα ὑμνῶ και δοξάζω σου, τὴν εὐσπλαγχνίαν τὴν ἄρατον, μακρόθυμε, εὐεργέτα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τῷ Κυρίῳ Θεοδώρῳ· ἤχ. ὁ αὐτός. Ὁ ἐν Ἐδέμ Παράδεισος.

Ὁ ἀγαθὸν και νῦν ἡμᾶς Θεός, τοῦ χρόνου περίοδον, τῶν πανσέπτων νηστειῶν διατελεῖν, και χαρισόμενος ἡμῖν, εἰς τὸ ἅγιον στάδιον, τῆς δευτέρας ἐβδομάδος εἰσελθεῖν, αὐτὸς ἀξιώσον Κύριε, και πρὸς τὸ μέλλον εὐδρομεῖν, τὸ σῶμα και τὴν ψυχὴν ἡμῶν, και χαριστῶν και δυ-

ναμῶν ὅπως προφθάσωμεν, ἐξελέσαντες τὸν δρόμον ἀνδρικῶς, τὴν κυρίαν ἡμέραν, τῆς ἀναστάσεώς σου πάντες ἐν χαρᾷ· καὶ σεφανηφοροῦντες, ἀκαταπαύστως αἰνέσωμεν.

Καὶ τοῦ Μηναιίου, γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐσπέρας. Προκείμε. ἤχ. α'. Ψαλμ. κγ'. Κύριος κραταίος καὶ δυνατός.

Στίχ. Τοῦ Κυρίου ἡ γῆ, καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ἐποίησε Κύριος ὁ Θεὸς τῷ Ἀδὰμ καὶ τῇ γυναικὶ αὐτοῦ χιτῶνας δερματίνους, καὶ ἐνέδυσεν αὐτούς. Καὶ εἶπεν ὁ Θεός, Ἴδού Ἀδὰμ γέγονεν ὡς εἷς ἐξ ἡμῶν, τοῦ γινώσκειν καλὸν καὶ πανηρόν· καὶ νῦν μὴ ποτε ἐκτείνῃ τὴν χεῖρα αὐτοῦ, καὶ λάβῃ ἀπὸ τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς, καὶ φάγῃ, καὶ ζήσεται εἰς τὸν αἰῶνα. Καὶ ἐξαπέσειλεν αὐτὸν Κύριος ὁ Θεός ἐκ τοῦ Παραδείσου τῆς τρυφῆς, ἐργάζεσθαι τὴν γῆν, ἐξ ἧς ἐλήφθη. Καὶ ἐξέβαλε τὸν Ἀδὰμ, καὶ κατώκισεν αὐτὸν ἀπέναντι τοῦ Παραδείσου τῆς τρυφῆς, καὶ ἔταξε τὰ Χερουβίμ, καὶ τὴν φλογίνην ῥομφαίαν, τὴν στρεφομένην, φυλάσσειν τὴν ὁδὸν τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς· Ἀδὰμ δὲ ἐγνω Εὖαν τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ συλλαβοῦσα, ἔτεκε τὸν Κάιν, καὶ εἶπεν· Ἐκτῆράμην ἄνθρωπον διὰ τοῦ Θεοῦ. Καὶ προσέθετο τεκεῖν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Ἀβελ· καὶ ἐγένε-

το Ἀβελ ποιμὴν προβάτων, Κάιν δὲ ἦν ἐργαζόμενος τὴν γῆν, καὶ ἐγένετο μεθ' ἡμέρας, ἤνεγκε Κάιν ἀπὸ τῶν καρπῶν τῆς γῆς θυσίαν τῷ Κυρίῳ, καὶ Ἀβελ ἤνεγκε καὶ αὐτὸς ἀπὸ τῶν πρωτοτόκων τῶν προβάτων αὐτοῦ, καὶ ἀπὸ τῶν σεάτων αὐτῶν καὶ ἐπέδεν ὁ Θεὸς ἐπὶ Ἀβελ, καὶ ἐπὶ τοῖς δώροις αὐτοῦ. Ἐπὶ δὲ Κάιν, καὶ ἐπὶ ταῖς θυσίαις αὐτοῦ, οὐ προσέσχε· καὶ ἐλυπήθη Κάιν λίαν, καὶ συνέπεσε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ. Καὶ εἶπε Κύριος ὁ Θεός τῷ Κάιν· Ἴνα τί περίλυπος ἐγένου; καὶ ἵνα τί συνέπεσε τὸ πρόσωπόν σου; Οὐκ ἂν ὀρθῶς προσενέγκῃς, ὀρθῶς δὲ μὴ διέλης; ἤμαρτες; ἠσύχασον πρὸς σὲ ἡ ἀποστροφή αὐτοῦ, καὶ σὺ ἄρξῃς αὐτοῦ.

Προκείμε. ἤχ. πλ. β'. Ψαλμὸς, κδ'. Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ, καὶ ἐλέησόν με.

Στίχ. Π. ὁ; σὲ Κύριε ἤρα τὴν ψυχὴν μου.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κύριος ὑπερηράνοισ ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν. Δόξαν σοφοὶ κληρονομήσουσιν, οἱ δὲ ἀσεβεῖς ὑψωσαν ἀτιμίαν. Ἀκούσατε παῖδες παιδείαν πατρός, καὶ προσέχετε γινῶναι ἔννοιαν. Δῶρον γὰρ ἀγαθὸν δωροῦμαι ὑμῖν, τὸν ἐμὸν Νόμον μὴ ἐγκαταλίπητε. Υἱὸς γὰρ ἐγενόμην καὶ γὰρ πατρὶ ὑπήκοος, καὶ ἀγαπώμενος πάνυ ἐν προσώπῳ μητρός· οἱ ἐδίδασκόν με καὶ ἔλεγον, Ἐρειδέτω ὁ ἡμέτερος λόγος εἰς σὴν καρδίαν, φύλασσε ἐντολάς

μου,

μοσ, μὴ ἐπιλάβῃ. Κτῆσαι σοφίαν, κτῆσαι σύνεσιν, μὴ ἐπιλάβῃ· μηδὲ παρίδῃς ῥῆσιν ἐμοῦ στόματος, μηδὲ ἐκκλίνῃς ἀπὸ ῥημάτων στόματός μου. Μὴ ἐγκαταλίπῃς αὐτήν, καὶ ἀνθέξεται σου, ἐράσθητι αὐτῆς, καὶ τηρήσει σε. Ἀρχὴ σοφίας, κτῆσαι σοφίαν, καὶ ἐν πάσῃ κτήσει σου, κτῆται σύνεσιν. Περικράτησον καὶ περιχαράκωσον αὐτήν, καὶ ὑψώσει σε· τίμησον αὐτήν, ἵνα σε περιλάβῃ, καὶ ἵνα δῶ τῇ σῆ κεφαλῇ στέφανον χαρίτων, στεφάνῳ δὲ τρυφῆς ὑπερασπίσῃ σου. Ἄκουε υἱέ, καὶ δέξι ἐμοὺς λόγους, καὶ πληθυνθήσονται ἔτη ζωῆς σου, ἵνα σοι γέωνται πολλαὶ ὁδοὶ βίου. Ὁδοὺς γὰρ σοφίας διδάσκω σε, ἐμβιβάω δὲ σε τροχιαῖς ὁρίαις. Ἐὰν γὰρ κερύει, οὐ συγκλεισθήσεται τὰ διαθήματά σου, ἐὰν τρέχῃς, οὐ κοπιήσεις. Ἐπιλαβοῦ ἐμῆς παιδείας, μὴ ἀρῆς, ἀλλὰ φύλαξον αὐτήν σεαυτῷ, εἰς ζωὴν σου. Ὁδοὺς ἀσεβῶν μὴ ἐπέλθῃς, μηδὲ ζηλώσης ὁδοὺς πρανόμων. Ἐν ᾧ ἂν τόπῳ στρατοπεδεύσωσι, μὴ ἐπέλθῃς ἐκεῖ, ἐκκλινον δὲ ἀπ' αὐτῶν, καὶ παράλλαξον. Οὐ γὰρ μὴ ὑπνώσωσιν, ἐὰ μὴ κακοποιήσωσιν ἀφήρηται γὰρ ὁ ὕπνος αὐτῶν, καὶ οὐ κοιμῶνται. Οἶδε γὰρ σιτοῦνται σῖτα ἀσεβείας, αἶνω δὲ παρανόμῳ μεθύσκονται. Αἱ δὲ ὁδοὶ τῶν δικαίων ὁμοίως φωτίζονται, προπαραεύονται καὶ φωτίζουσιν, ἕως ἂν κατορθώσῃ ἡμέρα. Αἱ δὲ ὁδοὶ τῶν ἀσεβῶν σκοτειναί, οὐκ οἶδασιν ἐν τίνι προσκοπιουσιν. Ἰὶ ἐμοῖς λόγοις προσε-

λε σὸν οὖς. Ὅπως μὴ ἐκλίπωσῃς αἱ πηγαὶ τῆς ζωῆς σου, φύλασσε αὐτάς ἐν σῆ καρδίᾳ. Ζωὴ γὰρ ἔστι τοῖς εὐρίσκουσιν αὐτάς, καὶ πάσι σαρκὶ αὐτῶν ἴασις.

Εἰς τὸν στίχ. τὸ ἰδιόμ. ἤχ. γ'.

Τὴν πνευματικὴν νηστείαν νηστεύωμεν διαβρόχῳμεν πᾶσαν στραγαλιάν· ἐκφρευώμεθα δὲ καὶ τῶν σκανδάλων τῆς ἁμαρτίας· ἀφήσωμεν ἀδελφοίς, καὶ τὰ ὀρειλήματα, ἵνα καὶ ἡμῖν ἀφεθῇ τὰ παραπτώματα ἡμῶν· οὕτω γὰρ βοῆσαι δυνατός· κατευθυνθήτω ἡ προσηχὴ ἡμῶν, ὡς θυμίαμα, ἐνώπιόν σου Κύριε.

Δίς.

Μετρυρικόν.

Προφήται καὶ Ἀπόστολοι Χριστοῦ, καὶ Μάρτυρες ἐδίδαξαν ὑμνεῖσθαι, Γριὰξ Ὁμοούσιον, καὶ ἐφώτησαν τὰ ἔθνη τὰ πεπλανημένα, καὶ κρινωνοὺς Ἀγγέλων ἐποίησαν, τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων.

Δόξα καὶ νῦν. Θεοτοκίον ἤχ. δ αὐτός.

Τίς τέλος τῶν πειρήτων σου, μὴ ἐπιλάβῃ Δέσποινα, ἀλλὰ ταῖς σαῖς προσβείαις, μελλούσης ἡμᾶς λῦτρωσαι ἀπειλῆς, καὶ ἐνεστῶσης βλάβης, καὶ τῆς ὀργῆς Κυρίου ἐξάρπατον, Θεοτόκε σουσ δούλους.

Τῆ Γ'. τῆς Β'. ἑβδομάδος, εἰς τὸν Ὁσθρον τὰ Τραδικὰ τοῦ ἤχου. Μετὰ τὴν α'. Στιγολογ. Καθίσματα τῆς Οκτωήχου. Μετὰ δὲ τὴν β'. τὰ παρόντα καθίσματα. ἤχ. πλ. δ'.

Ἀνέστης ἐκ νεκρῶν.

Τὰ πάθη χαλινῶ, τῆς ἀμώμου νη·

νηστείας, ἐπέχοντες τὸν νοῦν, πρὸς σεπτὰς θεωρίας, πίστει τελειοτάτη, ἀναπτέρωσαι πάντες σπουδάσωμεν, ὅπως τῆς χαμαιζήλου, τοῦ βίου τρυφῆς καταφρονήσωμεν, καὶ οὐρανοῦ τύχωμεν ζωῆς, καὶ θείας ἐλλάμψεως. Θεοτ. ὅμοιον.

Εἰς πέλαγος δεινὸν, ἐμπесὼν ἀθυμίας, ἐκ πλήθους πονηρῶν, καὶ ἀθέσμων μου ἔργων, ἤλθον εἰς ἀπορίαν, καὶ ἀπογνώσει νυνὶ συνέχομαι. Δέσποινα Θεοτόκε αὐτὴ με σῶσον, αὐτὴ βοήθησον ἀμαρτωλῶν γὰρ σὺ ὁ ἰλασμός, καὶ καθαρσις σωτήριος.

Εἰς τὴν γ'. Στιχολογ. Κἄθισμα πλ. δ'.

Ανέστης ἐκ νεκρῶν.

Προθεῖσα μυστικὴν, ἡ νηστεία τράπεζαν, προτρέπεται ἡμᾶς, δαψιλῶς ἐμφορηθῆναι· φάγωμεν ὡσπερ βρώσιν, τὰ ἀείζωα δῶρα τοῦ Πνεύματος πίωμεν ὡσπερ πόμα, τὰ τῶν δακρῶν ρεῖθρα θεόβρυτα· καὶ εὐφρανθέντες αἶνον τῷ Θεῷ, ἀπαύστως προσοίσωμεν.

Θεοτοκίον ὅμοιον.

Ἐκ πάσης ἀπειλῆς, καὶ καχίας ἀνθρώπων, διάσωσον ἡμᾶς, Παναγία Παρθένε· σὲ γὰρ ἔχομεν σκέπην, καὶ προστασίαν οἱ καταφεύγοντες, ἐπὶ σοὶ Θεομητορ, καὶ τὸν τεχθέντα ἐκ σοῦ Θεὸν ἡμῶν· ὃν ἐκδυσώπει ρύσασθαι ἡμᾶς, κινδύων καὶ θλίψεων.

Ὁ Ν'. Σῶσον ὁ Θεός, αἱ Ὀδαί, καὶ Στιχολογ. ἡ Β'. Κινόνες τοῦ Μηναίου καὶ τοῦ Τριφιδίου. Ἰωσήφ.

Ὀδῆ, β'. ἤχ. πλ. δ'.

Ἴδετε, ἴδετε, ὅτι ἐγώ εἰμι ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ πρὸ τῶν αἰῶνων γεννηθεὶς ἐκ τοῦ Πατρὸς, καὶ ἐκ τῆς Παρθένου ἐπ' ἐσχάτων, διχα ἀνδρὸς κυθεὶς, καὶ λύσας τὴν ἁμαρτίαν, τοῦ προπάτορος Ἀδάμ, ὡς φιλάνθρωπος.

Στέναξον δάκρυσον, ψυχὴ μου ἐπίστρεψον μετανόησον· ἤγγικεν ἡ ἡμέρα, ἐπὶ θύραις ὁ κριτὴς· πρὸς ἀπολογία ἐτοιμάζου, καὶ βόησον· ἡμάρτηκά σοι οἰκτίρμων, ἐλεήμων ἀγαθὲ, σὺ με οἰκτεῖρον.

Κόρον ἁμαρτίας, ψυχὴ μου μίσησον, τὸν ὀλέθριον τρύφησον τῷ κόρῳ τῆς νηστείας ἐμμελῶς, τὰς σωτηριώξεις ἐντολάς, βρῶμα ποιήσον, ἀπόλαυσιν προξενούσας, αἰωνίων ἀγαθῶν διὰ πίστεως.

Θεοτοκίον.

Ἡ μόνη κυήσασα, τὸν ἀναρχον Λόγον Πανάμωμε, ἐκ σοῦ σαρκωθέντα καὶ μὴ τραπέντα, ὅπερ ἦν, μείναςα Παρθένος, μετὰ τόκον ἀνύμφευτε, ἰκέτευσ ὑπὲρ πάντων λυτρωθῆναι, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν ἡμῶν.

Ἄλλος. Θεοδώρου. ἤχ. πλ. δ'.

Ἴδομεν, ἐγνωμεν, ὡς ἀγαθὸς ἡμῖν εἰς μετάνοιαν, ὃν καιρὸν ὠρίσω· ἀλλ' ἐν τούτῳ ὁ Θεός, πρόσδεξαι ἡμῶν τὰς προσευχάς, καὶ κατέυθυνον ἐνώπιόν σου Οἰκτίρμων, ὡς θυμίαμα καλόν, ὡσπερ θυσίαν δεκτὴν.

Φρίττω καὶ πτοοῦμαι, κατανοοῦ·
μενος

μενος ὅσα ἡμαρτον· πῶς σοι ὑπαντήσω; πῶς ὀφθῶ σοι φοβερέ; πῶς δὲ παραστῶ τῷ ἀδεκάστῳ σου βήματι; διὸ φεῖσάι μου Οἰκτίρμων ἐν τῇ ὥρᾳ, ὅταν μέλλῃς κρίναι πᾶσαν τὴν γῆν.

Δόξα.

Υπερτελεστάτη Μονάς, ὑπέρθε τριτυπόστατε, ἀγέννητε Πάτερ, καὶ Υἱὲ Μονογενές, Πνεῦμα ἐκ Πατρὸς ἐκπορευθέν, δι' Υἱοῦ δὲ φανέν, Οὐσία μία καὶ φύσις, Κυριότης βασιλεία, σῶσον πάντας ἡμᾶς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Αῤῥυτον τὸ θαῦμα, τῆς σῆς κηρύσεως Μητροπάρθενε· πῶς γὰρ καὶ λοχεύεις, καὶ ἀγνεύεις ἐν ταύτῳ; πῶς παιδοτοκεῖς καὶ ἀγνοεῖς, πείραν ὄλωσ ἀνδρός; ὡς οἶδεν ὁ ὑπὲρ φύσιν, ἐξ ἑμοῦ καινοπρεπῶς, Λόγος Θεοῦ γεννηθείς.

Δόξῃ σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Σὺ τοὺς Νινευίτας, μετανοήσαντας καὶ νηστεύσαντας, τῆς ἀπειλουμένης, ἐπανήγαγες ὀργῆς, τοὺς δὲ Σοδομίτας, ἐν πυρὶ ἀπετέφρωσας. ἐν πλητμονῇ ἀσελγούντας· ἀλλὰ ῥύσαι με Χριστέ, τῆς ἀπειλής αὐτῶν.

Ὁ Εἰρμός.

Ιδετε, ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἰμι ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ καθιερώσας ἀπαρχὴν ὑμῖν δεκτὴν, τὴν ἐξ ἡμερῶν ὄλου τοῦ ἔτους ἀποδεκάτωσιν, καὶ ταύτην δούς τῷ λαῷ μου, εἰς ἐκλύτρωσιν παθῶν, εἰς σωτηρίας ἀρχῆν.

Ἦδη Η'. Οἱ θεοβήημονες Παῖδες.

Θδικαίως στενάξαντα τὸν Τε-

λώνην, ὁ οἰκτειρήσας τὴν Πόρνην, ἀπὸ καρδίας δακρύσασαν, σῶσον οἰκτειρον Σῶτερ, ψυχὰς τῶν ὑμνούντων σε.

Οἱ τῶν Ἀγγέλων χοροὶ σε δυσωποῦσι, τῶν Ἀποστόλων οἱ δῆμοι, καὶ τῶν Μαρτύρων τὰ τάγματα, Ἰησοῦ τῷ λαῷ σου, συγχώρησιν δώρησαι. Θεοτοκίον.

Τὸ ἀλατόμητον ὄρος τὴν Παρθένον, τὴν φωτοφόρον λυχίαν, τὴν εὐδιάβατον κλίμακα, καὶ Θεοῦ τὸ χωρίον, πιστοὶ μακαρίσωμεν.

Ἄλλος. Τὸν ἐν ὄρει, Ἄγιω.

Εν εὐσῆμῳ, ἡμέρα ἐγκρατείας, δεῦτε πάντες, σαλπίσωμεν τοῖς ὕμνοις, καὶ ὡς τρυφὴν τοῖς θείοις εὐωχοῦμενοι, ἄσμασιν ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα . . .

Ως μονάδα, τῇ Οὐσίᾳ ὑμνῶ σε, ὡς Τριάδα, τοῖς προσώποις σε σέβω, Πάτερ, Υἱέ, καὶ Πνεῦμα τὸ Πανάγιον, Ἄναρχον τὸ κράτος, τῆς σῆς βασιλείας, δοξάζω εἰς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὺ τὸ ὄρος, τοῦ Θεοῦ ἀνεδέιχθης, Θεοτόκε, ἐν ᾧ Χριστὸς οἰκήσας, θεῖους ναοὺς εἰργάσατο τοὺς ψάλλοντας, Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Τὴν νηστείαν, ὡς φύλακα ἀγνείας, καὶ μητέρα, ἀπαθείας τιμώντες, δεῦτε,

λαοὶ ἐκ πόθου ἀσπασώμεθα, Κύριον ὑμνοῦντες καὶ ὑπερυψοῦντες εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

Τὸν ἐν ὄρει, ἀγίῳ δοξασθέντα, καὶ ἐν βάτῳ πυρὶ τὸ τῆς Ἀειπαρθένου, τῷ Μωϋσῇ μυστήριον γωρίσαντα, Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς...

Ὡδὴ Θ'. τὸν προδηλωθέντα.

Η καλὴ νηστεία, παίνοῦσα τὴν καρδίαν, στάχυν ἀρετῶν ὠριμον, ἐνθέως ἐκβλαστάνει ἢν ποθήσωμεν, ἐν ἀγίαις ἡμέραις, τὸν ἀγίασμον ὑποδεχόμενοι.

Οἶμοι παναθλία, ψυχὴ πῶς ἀπολογήσῃ; ποία φρίκη σε λήψεται, Κριτοῦ καθεζομένου, μυριάδων παρισταμένων Ἀγγέλων; σπεῦσον οὖν πρὸ τέλους μετανόησον.

Θεοτοκίον.

Τὸ βασιλικὸν ὄχημα, τὴν φαιδρὰν νεφέλην, ὄρος τετυρωμένον, ἀπειρόγαμε δυσωποῦμεν Παρθένε, ἴσαι τὰ πάθη τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἄλλος. Εἰρμός; ὁ αὐτός.

Αληθῆ νηστείαν, νηστεύσωμεν τῷ Κυρίῳ, ὡς βρωμάτων ἐγκράτειαν, γλώσσης θυμοῦ καὶ ψεύδους, καὶ παντὸς ἄλλου ἄλλοτριώσιν πάθους, ἵνα καθαρῶς τὸ Πάσχα ἴδωμεν.

Σὺ τὸν Σαμουὴλ ἤνθησας, καρπὸν ἡ νηστεία· σὺ ἐτιθηγήσω Σαμψὼν τὴν μέγαν ἀριστεά· σὺ τελειοῖς Ἱερεῖς καὶ Προφῆτας, σὺ ἡμᾶς ἀγίασον, νηστεία σεμνή.

Δόξα.

Τὸ τριτσοφαές Κύριε, τῆς σῆς μοναρχίας, ἐκφαντορικαῖς λάμπουσιν, εἰς νοῦν ἡμῶν ἀστράπτων, ἀπὸ πλάνης πολυσχεδοῦς ἐπιστρέφει, πρὸς ἐνωτικὴν ἡμᾶς ἐνθέωσιν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὺ εἰ Θεοτόκε, τὰ ὄπλα ἡμῶν καὶ τεῖχος· σὺ εἰ ἡ ἀντίληψις, τῶν εἰς σὲ προστρεχόντων· σὲ καὶ νῦν εἰς πρεσβείαν κινούμεν, ἵνα λυτρωθῶμεν τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν.

Δόξα σοὶ ὁ Θεός; ἡμῶν, δόξα σοὶ.

Εχοντες τὸ Πνεῦμα, τὸ Ἅγιον τῆς νηστείας, ἐστιάτορα πλοῦσιον, τῶν αὐτοῦ χαρισμαμάτων, ἐμφορθώμεν, καὶ δαψιλῶς ἐντρυφώμεν, τοῦτο ἀνυμνοῦντες ὡς Θεὸν ἡμῶν.

Τὸν προδηλωθέντα, ὄρει τῷ Νομοθέτῃ ἐν πυρὶ καὶ βάτῳ Τόκον, τὸν τῆς Ἀειπαρθένου, εἰς ἡμῶν τῶν πιστῶν σωτηρίαν, ὑμνοῖς ἀσιγήτοις μεγαλύνωμεν.

Τὸ Φωταγωγικόν.

Ἀπόστιχα, τὸ ἰδιόμελον πλ. ἀ.

Ἰνα τί ραθυμοῦσα ψυχὴ μου, τῇ ἁμαρτίᾳ δουλεύεις; καὶ ἵνα τί ἀσθενοῦσα, τῷ ἱατρῷ οὐ προστρέχεις; ἰδοὺ καιρὸς εὐπρόσδεκτος, ἰδοὺ σωτηρίας νῦν ἡμέρα ἀληθῆς· διεγέρθητι, νίφον σου τὸ πρόσωπον τοῖς τῆς μετανοίας δάκρυσι, καὶ ἐλαίῳ εὐποίας, τὴν λαμπάδα φαίδρυνον, ὅπως εὐρῆς ἰασμὸν παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δίς.

Μετρικόν.

Οἱ Ἀλοφόροι σου Κύριε, τὰς τάξεις

Ξεις τῶν Ἀγγέλων μιμησάμενοι, ὡς Ἀσώματοι τοῖς βασάνοις ἐνεκαρτέρησαν, μονολόγιστον ἐλπίδα ἔχοντες, τῶν ἐπηγγελμένων ἀγαθῶν τὴν ἀπόλαυσιν ταῖς αὐτῶν πρессβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην δώρησαι τῷ Κόσμῳ σου, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δοξῆ καὶ νῦν. Θεοτοκίον· ὁ αὐτός.

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε, καὶ δοξάζομέν σε οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος, τὴν πόλιν τὴν ἄσειστον, τὸ τεῖχος τὸ ἀρρήκτον, τὴν ἀρδραγῆ προστασίαν, καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὴν Τριθέκτην Τροπ. πλ. 6'.

Ἀξίως ἀνυμνεῖν σε οὐκ ἔχομεν, ἀλλ' αἰτοῦμεν δεόμενοι· Μὴ συναπολέσης ἡμᾶς ταῖς ἀνομίαις ἡμῶν, εὐδιάλλακτε Κύριε. Δίς.

Προκειμενον, ἡχ. δ'. Παλ. κέ. Κύριε, ἡγάπησα εὐπρέπειαν οἴκου σου. Στίχ. Κρίνον με Κύριε, ὅτι ἐγώ·

Προφητείας Ἡσαίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τὰδε λέγει Κύριος, Ὁ ἀμπελῶν Κυρίου Σαβαώθ, οἶκος τοῦ Ἰσραὴλ ἐστὶ· καὶ ὁ ἄνθρωπος τοῦ Ἰουδα νεόφυτον ἡγαπημένον· ἔμεινα τοῦ ποιῆσαι χριστὴν, ἐποίησε δὲ ἀνομίαν· καὶ οὐ δικαιοσύνην, ἀλλ' ἡ κραυγὴν. Οὐαὶ οἱ συνάπτοντες οἰκίαν πρὸς οἰκίαν, καὶ ἀγρὸν πρὸς ἀγρὸν προσεγγίζοντες· ἵνα τοῦ πλησίον ἀφελωγῶνται τι. Μὴ οἰκήσητε μόοι ἐπὶ

τῆς γῆς· Ἡκούσθη γὰρ εἰς τὰ ὠτα Κυρίου Σαβαώθ ταῦτα· ἐὰν γὰρ γένωνται οἰκίαι πολλαί, μεγάλαι καὶ καλαί, εἰς ἐρήμωσιν ἔσσονται, καὶ οὐκ ἔσσονται οἱ ἐνοικοῦντες ἐν αὐταῖς. Οὐ γὰρ ἐργῶνται δέκα ζεύγη βοῶν, ποιήσῃ κεράμιον ἓν, καὶ ὁ σπεύρων ἀράβας ἕξ, ποιήσῃ μέτρα τρία. Οὐαὶ οἱ ἐγειρόμενοι τὸ πρωὶ, καὶ τὰ σίκερα διώκοντες, οἱ μένοντες τὸ ὄψε, ὁ γὰρ οἶνος αὐτοὺς συγκαύσει. Μετὰ γὰρ κιθάρας κτι ψαλτηρίου καὶ τυμπάνων καὶ αὐλῶν τὸν οἶνον πίνουσι, τὰ δὲ ἔργα Κυρίου οὐκ ἐμβλέπουσι, καὶ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν αὐτοῦ οὐ κατανοοῦσι. Τοῖνον σίχμάλωτος ἐγενήθη ὁ λαὸς μου, διὰ τὸ μὴ εἰδέναι αὐτοὺς τὸν Κύριον, καὶ πλήθος ἐγενήθη νεκρῶν, διὰ λιμὸν καὶ δίψαν ὕδατος. Καὶ ἐπλάτυνεν ὁ ἄδης τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, καὶ διήνοιξε τὸ στόμα αὐτοῦ, τοῦ μὴ διαλιπεῖν, καὶ καταβήσονται εἰς αὐτὸν οἱ ἐνδοχοὶ, καὶ οἱ μεγάλοι καὶ οἱ πλοῦστοι, καὶ οἱ λοιμοὶ αὐτῆς, καὶ ὁ ἀγαλλώμενος ἐν αὐτῇ. Καὶ ταπεινωθήσεται ἄνθρωπος, καὶ ἀτιμασθήσεται ἀνὴρ· καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ οἱ μετέωροι ταπεινωθήσονται. Καὶ ὑψωθήσεται Κύριος Σαβαώθ ἐν κρίματι, καὶ ὁ Θεὸς ὁ Ἅγιος δοξασθήσεται ἐν δικαιοσύνῃ.

Προκειμ. ἡχ. γ'. Παλ. κς'. Κύριος φωτισμός μου, καὶ Σωτὴρ μου.

Στίχ. Κύριος ὑπερασπιστὴς τῆς ζωῆς μου, ἀπὸ τίνος δειλιάσω.

Τῆ Γ'. Ἐσπέρας, στιχηρὰ προσόμ.
τοῦ Ἰωσήφ. ἤχ. α΄.

Πνεύφημοι Μάρτυρες.

Σταυρῶ ἐξεπέτασας Χριστέ, τὰς ἀχράντους χεῖράς σου, ἐπισυνάγων τὰ πέρατα· διὸ κραυγάζω σοι, τὸν ἐσκορπισμένον, νοῦν μου ἐπισύναξον, αἰχμάλωτον ἐλκόμενον πάθεισι, καὶ παθημάτων με, κοινωὸν τῶν σῶν ἀνάδειξον, ἐγκρατεία ὅλον καθαιρόμενον.

Τοὺς παῖδας στομώσασα ποτέ, ἡ νηστεία ἔδειξε, δυνατωτέρου ὡς γέγραπται, πυρὸς φλογίζοντος· ταπεινὴ ψυχὴ μου, νήστευσον ἀνάπτουσα, ἐν σοὶ τὴν τοῦ Δεσπότη ἀγάπησιν, δι' ἧς τὴν μελλουσαν, ἐκφυγεῖν δυνήσῃ γέενναν, καὶ τὰ πάθη, φλέξαι τὰ ὀλέθρια.

Τοῦ Κυρίου Θεοδώρου ἤχ. γ'.

Γενναῖοι Μάρτυρες.

Καιρὸς εὐφρόσυνος τῆς νηστείας, διὰ ἀγνείας φωτοειδοῦς, καὶ ἀγάτης εἰλικρινοῦς, προσευχῆς φωταυγοῦς, καὶ πάσης ἄλλης ἀρετῆς, ἐμφορηθέντες πλουσίως, φαιδρῶς ἐκβοήσωμεν, Σταυρὲ τοῦ Χριστοῦ πανάγιε, ὁ βλαστήσας τὴν τρυφὴν τῆς ζωῆς, πάντας καθαρὰ σε προσκυνῆσαι καρδία, ἀξίωσον ἡμᾶς, ἰλασμόν ἡμῖν διδοῦς, καὶ τὸ μέγα Ἐλεος.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ἐσπέρας Προκείμε. πλ. β'. Ψαλ κζ'.

Σῶσον Κύριε τὸν λαόν σου, καὶ εὐλόγησον.

Στίχ. Πρὸς σὲ Κύριε κεκραύζομαι.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Εἶπε Κάιν πρὸς Ἄβελ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, Διέλθωμεν δὴ εἰς τὸ πεδίον· καὶ ἐγένετο ἐν τῷ εἶναι αὐτοῦς ἐν τῷ πεδίῳ, ἀνέστη Κάιν ἐπὶ Ἄβελ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, καὶ ἀπέκτεινεν αὐτόν. Καὶ εἶπεν ὁ Θεὸς πρὸς Κάιν· Ποῦ ἐστὶν Ἄβελ ὁ ἀδελφός σου; καὶ εἶπεν· οὐ γινώσκω· μή φύλαξ τοῦ ἀδελφοῦ μου εἰμὶ ἐγώ; Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· Τί ἐποίησας τοῦτο; φωνὴ αἵματος τοῦ ἀδελφοῦ σου βοᾷ πρὸς με ἐκ τῆς γῆς. Καὶ νῦν ἐπικατάρατος σὺ ἐπὶ τῆς γῆς, ἣ ἔχανε τὸ στόμα αὐτῆς δέξασθαι τὸ αἷμα τοῦ ἀδελφοῦ σου ἐκ τῆς χειρὸς σου. Ὅτε ἐργᾷ τὴν γῆν, καὶ οὐ προσθήσει τὴν ἰσχύν αὐτῆς δοῦναί σοι· στένων καὶ τρέμων ἔσῃ ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ εἶπε Κάιν πρὸς Κύριον· Μείζων ἡ αἰτία μου τοῦ ἀφεθῆναι με. Καὶ εἰ ἐκβάλλης με σήμερον ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς, καὶ ἀπὸ τοῦ προσώπου σου κρυβήσομαι, καὶ ἔσομαι στένων καὶ τρέμων ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἔσται πᾶς εὐρίσκων με, ἀποκτενεῖ με. Καὶ εἶπεν αὐτῷ Κύριος ὁ Θεός· οὐχ οὕτω· πᾶς ὁ ἀποκτείνας Κάιν, ἐπτά ἐκδικούμενα, παραλύσει· καὶ ἔθετο Κύριος ὁ Θεός σημεῖον τῷ Κάιν, τοῦ μὴ ἀνελεῖν αὐτὸν πάντα τὸν εὐρίσκοντα αὐτόν.

Προκείμε. ἤχ. βαρὺς. Ψαλμ. κή. Κόριος ἰσχύν τῷ λαῷ αὐτοῦ δώσει.

Στίχ.

Στίχ. Ἐνέγκαιτε τῷ Κυρίῳ, Υἱοί, Θεοῦ.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Υἱέ, ἐμὴ σοφία πρόσσεχε, τῇ δὲ φρονήσει μου κλῖνον τὸ οὖς σου, ἵνα φυλάξῃς ἔννοιαν ἀγαθὴν· αἰσθησιν δὲ ἐμῶν χειλέων ἐντέλλομαι σοι. Μὴ πρόσσεχε φαύλη γυναικί· μέλι γὰρ ἀποστάζει ἀπὸ χειλέων γυναικὸς πόρνῃς, ἢ πρὸς καιρὸν λιπαίνει σὸν φάρυγγα, ὕστεροι μὲντοι πικρότερον χολῆς εὐρίσεις, καὶ ἤκονημένον μᾶλλον μαχαίρας διστόμου. Τῆς γὰρ ἀφροσύνης αἱ πόδες κατάγουσι τοὺς χρωμένους αὐτῇ μετὰ θανάτου εἰς τὸν ᾄδην, τὰ δὲ ἔχνη αὐτῆς οὐκ ἐρείδεται Ὀδοὺς γὰρ ζωῆς οὐκ ἐπέρχεται, σφαλκεραὶ δὲ αἱ τροχιαὶ αὐτῆς, καὶ οὐκ εὐγνωστοὶ Νῦν οὖν Υἱέ ἀκουέ μου, καὶ μὴ ἀκύρους ποιήσῃς ἐμοὺς λόγους. Μακρὰν ποίησον ἀπὸ αὐτῆς σὴν ὁδὸν· μὴ ἐγγίσης πρὸς θύραις οἴκων αὐτῆς· ἵνα μὴ πρόσῃ ἄλλοις ζωὴν σου, καὶ σὸν βίον ἀνελετήμοσιν· ἵνα μὴ πλησθῶσιν ἄλλότριοι σῆς ἰσχύος· οἱ δὲ σοὶ πόνοι εἰς οἴκους ἀλλοτρίων εἰσέλθωσι· καὶ μεταμεληθήσῃ ἐπ' ἐσχάτων σου, ἥνικα ἂν κατατριβῶσι σάρκες σώματός σου, καὶ ἐρεῖς, Πῶς ἐμίσησα παιδείαν, ἐλέγχους δὲ δικαίων ἐξέκλινεν ἡ καρδία μου; Οὐκ ἤκουον φωνῆς παιδεύοντός με. καὶ διδάσκοντός με. οὐδὲ παρέβαλον τὸ οὖς μου. Παρ' ὀλίγον ἐγενόμην ἐν παντί κακῶ, ἐν μέσῳ ἐκκλησίας καὶ συναγωγῆς. Υἱέ, πῖνε ὕδατα ἀπὸ σῶν ἀγγείων, καὶ ἀπὸ σῶν φρεάτων πηγῆς.

Εἰς τὸν στίχον, τὸ ἰδιόμελον Δις ἡ-
χοος γ'.

Ο σαρκί Σταυρωθεὶς Κύριε, καὶ σαυτῷ συσταυρώσας, τὸν παλαιὸν ἡμῶν ἄνθρωπον· τῇ δὲ λόγῃ νυγεῖς τὴν πλευρὰν, καὶ τὸν ἄνθρωπο-πολεθρον συνεκκεντήσας ὄφιν, καθήλωσον τῷ φόβῳ σου τὰς σάρκας μου, καὶ τῷ πόθῳ σου τῶ σόν μου τὴν ψυχὴν· ἵνα τὸ σὸν κατοπτριζόμενος πάθος, ἐγκρατῶς διανύσω τὴν τῆς νηστείας προθεσίαν, μὴ μόνον γαστρός, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων εισόδων τῆς ἀμαρτίας κρατῶν συντριβὴν δὲ καρδίας, καὶ πνεύματος ταπεινώσιν θύσω σοι, περὶ τῶν προγεγονότων μοι πταισμάτων, ἀφ' ὧν με ρῦσαι φιλάθρωπε. Μαρτυρικόν.

Προφῆται καὶ Ἀπόστολοι Χριστοῦ, καὶ Μάρτυρες ἐδίδαξαν ὑμνεῖσθαι, Τριάδα Ὁμοουσίον, καὶ ἐφώτισαν τὰ ἔθνη τὰ πεπλανημένα, καὶ κοινωνοὺς Ἀγγέλων ἐποίησαν, τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων.

Δόξῃ, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἡ. ὁ αὐτός. Μεγάλῃ τοῦ Σταυροῦ σου.

Ὁρῶσα τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα Παναμώμητε, κρεμᾶμενον ἐν ξύλῳ, ἡ-λάλαζες βοῶσα· Ποθεινότατόν μου τέκνον, ποῦ σου ἔδου τὸ κάλλος τὸ φωσφόρον; ὃ ἐκαλλώπισε, τῶν ἀνθρώπων τὴν φύσιν.

Τῇ Δ'. τῆς Β'. Ἐβδομάδος, εἰς τὸν Ὄρθρον, τὰ Τριαδικά. Μετὰ τὴν ἀ-
Στιχολογίαν, Καθίσματα τῆς Ὁκτωή-
χου.

χου. Μετὰ δὲ τὴν β'. Στιχολογίαν τὰ παρόντα ἤχ. α'.

Τὸν τάφον σου] Σωτήρ.

Χριστέ ἐπὶ Σταυροῦ, ἀπλωθεὶς ἐνεκρώθης, νεκρώσας τὸν ἐχθρόν, καὶ ἀρχέκακον ὄφιν, ζωώσας δὲ τοὺς δῆγματι, τῷ ἐκείνου τεθνήξαντας· ὅθεν δέομαι, τὴν νεκρωθεῖσαν ψυχὴν μου, Σῶτερ ζωώσον, ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ, πρὸς σὲ ἀτενίζουσαν.

Σταυροθεοτοκίον, ὁμοιον.

Ω: εἶδεν ἐν Σταυρῷ, ἡ Ἀρνὰς σὲ τὸν ἄρνα, κρεμάμενον Χριστέ, τῶν κακούργων ἐν μέσῳ, ἐβόα δακρύουσα, καὶ πικρῶς δλολύζουσα, Τέχνον φίλτατον, τί τὸ ὀρώμενον θαῦμα; Μητέρα Ἀχραντε, ζωήπαγ κόσμιος τοῦτο, ἀντέφης γνωσθῆσεται.

Μετὰ τὴν γ'. Στιχολογίαν Κάθισμα ἤχ. γ', Τὴν ὁσιότητα.

Ασμάτων σάλπιγγι, κατασαλπίζομεν, ἡμέραν εὐσημον, διεξερχόμενοι, τῆς ἐγκρατείας τὸν καρπὸν, καὶ κραζώμεν ἐλθοῦντες· Αὕτη τὴν ζωὴν ἡμῶν, ἐν τῷ Κόσμῳ ἐξήγηθησεν, ἐναπομαράνασα, ἀκрасίας τὸν θάνατον. Δυναμίει τοῦ Σταυροῦ σου Χριστέ Λόγε ἐν ταύτῃ τοὺς δούλους σου φύλαττε.

Σταυροθεοτοκίον, ὁμοιον.

Τὸν ἐπονείδιστον, Οἰκτιρμῶν θάνατον, διὰ Σταυρώσεως, ἐκὼν ὁπέμεινας· ὃν ἡ τεκοῦσά σε Χριστέ, ὀρώσα ἐτιτρώσχετο, σπλάγγνα κοπτομένη γάρ, Μητρικῶς ἐπωδύρε-

το· ἧς ταῖς παρακλήσεσι, διάσπλάγγνα ἐλέους σου, οἰκτείρησον, καὶ σῶσον τὸν κόσμον, ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου.

Ὁ Ν'. Σῶτον ὁ Θεός. Οἱ Κανόνες τοῦ Μηναιίου, καὶ τοῦ Τριωδίου. Ἰωσήφ. Ἰδιή δ'. ἤχ. α'. Στενωθήτω ἡ καρδιά μου.

Σταυρῷ παλάμας ἐξεπάτασας, τῆς ταθείσης πάλαι χειρὸς τοῦ Ἀδάμ, πρὸς τὸ τῆς γνώσεως φυτὸν, ἀναιρῶν τὸ ἁμάρτημα, διὰ σπλάγγνα οἰκτιρμῶν, Λόγε Θεοῦ ὑπεράγαθε.

Στερέωσόν μου τὴν διάνοιαν, κλονουμένην φθόνῳ τοῦ ὄφους, τὰς τῶν παθῶν ἐπαγωγὰς, τῷ σῶ πάθει ἀνάστελλον, ὁ παθῶν καὶ τὴν ἀπάθειαν, πιστοῖς χαρισάμενος.

Θεοτοκίον.

Καταπιπτόντων ἐπανόρθωσις, ἡξονῶν κρημνῶ συμπτωθέντα με, καὶ ἁμαρτίαις χαλεπαῖς, ἐμπετόντα εἰς βάραθρα, ἐξανάστησον Ἀγνή, καὶ πρὸς ζωὴν καθοδήγησον.

Ἄλλος, τοῦ Κυρίου Θεοδώρου, ἤχ. γ'.

Στερέωσον Κύριε.

Στερέωσον Κύριε τὰς καρδίας ἡμῶν, τῷ σῶ Σταυρῷ, μὴ ἐκκλίνειν ἀπὸ σοῦ, ἐπὶ λόγους πονηροῦς, ἢ εἰς πράξεις βδελυράς.

Δόξα

Ἰσότιμε Ἄναρχε, Παναγία Τριάς, Ζωοποιε, καὶ ἀρχίφωτε Μονάς, ὁ

Πατήρ

Πατήρ καὶ ὁ Υἱός, καὶ τὸ Πνεῦμά
με σῶσον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μητρόθεε ἀνανδρε, τίκεις μόνι
Θεόν, μὴ φθαρεῖσα παρθενίας τέ
ἀγνόν, ἀλλὰ μείνασα σεμνή, ὡς
περ ἤς πρὸ τοῦ τόκου.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τὴν κοκκίνην χλαϊνάν σου, ἡΐλους.
καὶ τὸν Σταυρόν, τὸν σπόγγον τε
καὶ τὴν λόγχην Ἰησοῦ, προσκυνῶ
καὶ ἀνυμνῶ, τὰ ζωώσαντα τὸ πᾶν.

Ὁ Εἰρμός.

Στερέωσον Κύριε τὰς καρδίας ἡ-
μῶν, καὶ φώτισον εἰς τὴν σὴν ὕ-
μνωδίζιν, τοῦ δοξάζειν σε Σωτῆρ,
εἰς τοὺς αἰῶνας ἀπαντας.

Ἦδι Η'. Τὸν τοῦ ὑμολόγου.

Ο μετὰ ἀνόμων λογισθῆναι, δι-
επλήθος ἐλέους καταδεξάμενος,
τὰς ἐμὰς ἀμαρτίας, ἐξάλειψον ἐν
πίστει, ὅπως σὲ δοξάζω, εἰς πάντα
τοὺς αἰῶνας.

Τῶν ἀμαρτιῶν μου τὸ χειρόγρα-
φον, τῆ σὴ διαβόρησον λόγχῃ, καὶ
τῆς καρδίας μου τὰς δούνας, θερά-
πευσον Κύριε, πληγεῖσθαι βέλαι
τῆς κακίας, τῶν πονηρῶν δαιμονίων.

Θεοτοκίον.

Η ἀγεωργήτως βλαστήσασα τὸν
ἐπουράνιον στάχυν, τὸν διατρέ-
φοντα Θεικῆ δυναστεία τὰ σύμ-
παντα, Παρθένε, ἐμπλήσον πεινώ-
σαν, τὴν ταπεινὴν ψυχὴν μου.

Ἄλλος. Τὸν ἐν φλογί.

Χαίροις Σταυρὲ, δι' οὗ ἀνεγνωρίσθη
μᾶ ῥοπή, Ἀρητῆς θεολόγος κραυ-
γάζων. Μνήσθητί μου Κύριε, ἐν
τῆ σὴ βασιλείᾳ, οὐπερ τῆς μερίδος,
κοιωνοὺς ἡμᾶς δεῖξον.

Σὺ λογχευθεῖς, τῆ φλογίνῃ ῥομ-
ραία, ἀνθυποστρέφεις Χριστέ, καὶ
ἄροτοῖς ἐξανοίγεις πάλιν τὸν πα-
ράδεισον, ἐν ᾧ καὶ εἰσιόντες, σοῦ
τῆς ἀθανάτου ζωῆς αἰεὶ τρυφῶμεν.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν... .

Σὺν τῷ Πατρὶ τὸν Υἱὸν προσκυ-
νοῦμεν, καὶ Πνεῦμα Ἅγιον, ἐν μιᾷ
τῇ Οὐσίᾳ ἀσιγήτως κραζόντες, τοῖς
πλήνις στόμασι. Δόξα ἐν ὑψίστοις,
Θεῷ τῷ ἐν Τριάδι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παιδοτοκεῖς παρθελεύουσα μόνῃ
θεοχαρίτωτε, τὸ μυστήριον μέγα,
φρικτὸν τὸ τεράστιον. Θεὸν γὰρ
ἐγέννησας σεσωματωμένον, τὸν
Σωτῆρα τοῦ Κόσμου. Δόξα σοι... .

Σταυρὲ Χριστοῦ, ἡ ἐλπίς τῶν πε-
ράτων, διαπεράσαι ἡμᾶς ἐν τῆ σὴ κυ-
βερνήσει, γαληνῶς τὸ πέλαγος, τῆς
καλλίστης νηστείας ἀξίωσον, σώσας
ἐκ τρικυμίας πταισμάτων.

Αἰνοῦμεν Εὐλογοῦμεν... .

Τὸν ἐν φλογί τοῖς παισὶ τῶν Ἐ-
• βραίων, συγκαταβάνα Θεικῆ τῆ
• Δυνάμει, καὶ ὀφθέντα Κύριον,
• Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυ-
• ψοῦτε εἰς πάντας... .

Ἦδι Θ'. Τὴν ζωοδόχον πηγὴν.

Νενηστευκῶς Ἐλισσαῖος ἀνέστη-
σε,

σε, νενεκρωμένον τὸν παῖδα, ὡς γέγραπται· καὶ ἡμεῖς νηστεύοντες, σαρκικὰ φρονήματα, ἀπονεκρῶσαι πιστοὶ κατεπειχθῶμεν, ἵνα ζωῆς τῆς ἐκεῖ ἐπιτύχωμεν.

Οἶμοι ψυχὴ! φοβερὸν τὸ Κριτήριον, καὶ τοῦ Κριτοῦ ἡ φοικώδης ἀπόφασις· σπεῦσον μετανόησον, Χριστῷ διαλλάγηθι. τῷ διὰ σὲ ἐν Σταυρῷ ἀναρτηθέντι, καὶ ῥυσαμένῳ πιστοῦς κατακρίσεως.

Θεοτοκίον.

Οτι εἰς βλάβη κακίας ἀπέρριμαι, καὶ λογισμοῖς ἐναντίοις χειμάζομαι, δαίμοσι πειθόμενος, ἡδοναῖς δουλούμενος, βοήθησόν μοι Ἄγνη Παρθενομήτωρ, πρὸς σωτηρίας ὁδὸν ὁδηγοῦσά με.

Ἄλλος. Ἐν Σιναιῷ τῷ ὄρει.

Παρεδόθης ἐκὼν καὶ ὑπήγαγες, ἑαυτὸν τοῖς φονευταῖς, κριτηρίῳ παρέσης τυπτόμενος, ἐξ ὧν ἐπλασας χειρῶν, ἐσταυρώθης ἐπαύχθης, ἐλογχεύθης Κύριε, ἐπαθες σώματι, πάντα ἐνεγκὼν συμπαθῶς, ἵνα σώσης ἡμᾶς.

Τῶν Ἀγγέλων οἱ δῆμοι ἐτρόμαξαν, βλέποντές σε ἐν Σταυρῷ, οἱ φωστῆρες τὸ φέγγος ἐπέλιπον, καὶ ἐσειέτο ἡ γῆ, ἐδοῦνέτο τὰ πάντα τῇ ὕβρει σου Κύριε, θεοί σου πάθεισιν, εἰργάσω ἡμῖν ὁ Θεὸς τὸ σωτήριον.

Δόξα.

Τῇ Οὐσίᾳ Μονὰς ἐστὶν ἄτμητος, ἡ ὑπέρθεος Τριάς, ἐνουμένη τῇ φύσει μερίζεται, τοῖς προσώποις ἰδικῶς· μὴ τρωμένη γὰρ τμᾶται,

ἐν οὐσα τρισεύεται, αὕτη Πατὴρ ἐστὶν, ὁ Υἱὸς, καὶ Πνεῦμα τὸ ζῶν, ἢ φρουρούσα τὸ πᾶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παιδοτόκον Παρθένον τίς ἤκουσε· καὶ Μητέρα πλήν ἀνδρός; Μαριὰμ ἐκτελεῖς τὸ τεράστιον, ἀλλὰ φράζε μοι τὸ Πῶς; μὴ ἐρεύνα τὰ βέβηθη, τῆς παιδοτοκίας μου, τοῦτο πανάληθές, ὑπὲρ δὲ ἀνθρώπινον νοῦν ἢ κατάληψις.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν..

Τῷ σῷ μῶλωπι πάντες ἰάθημεν, ἐκ παθῶν ἀμαρτιῶν ἐν Σταυρῷ γὰρ ἀρθεῖς ἐτραυματίσας, τὸν ἀρχέκακον ἐχθρόν· ἀλλὰ ἀκατακρίτως ἡμᾶς καταξίωσον, καὶ τῇ Ἀνάστασιν, φθάσαι διανύσαντας, τὸν τῆς νηστείας καιρὸν.

Ὁ Εἰρμός.

Ἐν Σιναιῷ τῷ ὄρει κατεῖδέ σε, ἐν τῇ βράτῃ Μωϋσῆς, τὴν ἀρλέκτως τὸ πῦρ τῆς Θεότητος, συλλαβοῦσαν ἐν γαστρὶ Δανιὴλ· δέ σε εἶδεν, ὄρος ἀλατόμητον, ῥάβδον βλαστήσασαν, Ἥσατας· κέκραγε, τὴν ἐκ ρίζης Δαβὶδ.

Τὸ φωταγωγικὸν τοῦ ἤχου.

Εἰς τὸν σῆχον, τὸ ἰδιόμελον. ἤχ. βαρύς.

Ο διὰ Σταυροῦ σου Κύριε λύσας θάνατον, ἐπεισαχθέντα τῷ Κόσμῳ διὰ ξύλου βρώσιν, ἦν ἀπηγόρευσας ἐν Παραδείσῳ· αὐτὸς διὰ τῆς ἐνεστῶσης νηστείας ἡμᾶς, ῥύσαι πάσης ἡδονῆς ψυχοφθόρου, καὶ ἀξίω-

σον

σον ἐργάζεσθαι τὴν μένουσαν βρω-
σιν, εἰς ζωὴν αἰώνιον, ἵνα τύχωμεν
τῶν στεφάνων τῆς ἀφθάρτου τρυ-
φῆς, ὧν ἡτοίμασας, τοῖς ἀληθέσι
νηστευταῖς δεόμεθα. Δίς.

Μαρτυρικόν.

Φωστῆρες ἀνεδέιχθησαν Οἰκουμέ-
νης, οἱ Πανεύφημοι Ἀθλοφόροι.
Χριστῶ βρωῶντες, Κύριε δόξα σοι.

Δόξα καὶ νῦν Σταυροθετοκίον.

Οὐκ ἔτι: κωλυόμεθα.

Εν ξύλῳ προσπαγέντα σε ἔκου-
σίως, ὡς ἐώρακεν ἡ Πανάμωμος,
θρηνηδοῦσα, ὕμνει τὸ κράτος σου.

Εἰς τὴν Τριθέτην.

Τροπάριον τῆς Προφητείας. ἤχ. πλ. β'.

Γψιπτε ὁ ἐν οὐρανοῖς κατοικῶν,
ὁ κτίσας πᾶσαν πνοήν, σῶσον ἡμᾶς
ὁ Θεός· ἐπὶ σοὶ γὰρ ἠλπισαμεν σω-
τήρ ἡμῶν. Δίς.

Προκείμε. ἤχ. πλ. α' Ψαλ. κθ'. Πρὸς
σε Κύριε κεραιζομαι. Στίχ. Ἐψώσω σε
Κύριε, ὅτι ὑπέλαβες με.

Προφητείας Ἡσαίου τὸ
Ἀνάγνωσμα

Γψωθήσεται Κύριος Σαβαῶθ ἐν
κρίματι, καὶ ὁ Θεός ὁ Ἅγιος δοξα-
σθήσεται ἐν δικαιοσύνῃ. Καὶ βοσκη-
θήσονται οἱ διηρπασμένοι ὡς ταῦ-
ροι, καὶ τὰς ἐρήμους τῶν ἀπειλημ-
μένων ἄρνες φάγονται. Οὐαὶ οἱ ἐπι-
σπώμενοι τὰς ἀμαρτίας αὐτῶν ὡς
σχοινίῳ μακρῷ, καὶ ὡς ζυγοῦ ἱμάν-
τι δαμάλως τὰς ἀνομίας αὐτῶν.
Οὐαὶ, οἱ λέγοντες, Τὸ τάχος ἐγγι-

σάτω, ἃ ποιήσει, ἵνα ἴδωμεν, καὶ
ἐλθέτω ἡ βουλή τοῦ Ἁγίου Ἰ-
σραήλ, ἵνα ἰγῶμεν. Οὐαὶ οἱ λέ-
γοντες τὸ πονηρὸν καλόν, καὶ τὸ
καλὸν πονηρὸν, οἱ τιθέντες τὸ σκό-
τος φῶς, καὶ τὸ φῶς σκότος, οἱ τι-
θόντες τὸ πικρὸν γλυκὺ, καὶ τὸ γλυ-
κὺ πικρὸν. Οὐαὶ οἱ συνετοὶ ἐνέχυτοις,
καὶ ἐνώπιον αὐτῶν ἐπιστήμονες. Οὐαὶ
οἱ ἰσχύοντες ὑμῶν, οἱ τὸν οἶνον
πίνοντες, καὶ οἱ δυνάσται, καὶ οἱ κε-
ραννῦντες τὰ σίκερα· οἱ δικαιοῦντες
τὸν ἀσεβῆ ἔνεκεν δώρων, καὶ τὸ δί-
καιον τοῦ δικαίου αἶροντες ἀπ' αὐ-
τοῦ. Διὰ τοῦτο, ὃν τρόπον καυθή-
σεται καλάμη ὑπὸ ἀνθράκων πυρὸς,
καὶ συγκαυθήσεται ὑπὸ φλογὸς ἀ-
νημμένης, ἡ ρίζα αὐτῶν ὡς χυδς
ἔσται, καὶ τὸ ἄνθος αὐτῶν ὡς κο-
νιορτὸς ἀναθήσεται· οὐ γὰρ ἠθέλη-
σαν τὸν νόμον Κυρίου Σαβαῶθ
ποιεῖν, ἀλλὰ τὸν λόγιον τοῦ Ἁγίου
Ἰσραήλ παρώξυναν. Καὶ ἐθυμώθη
Κύριος Σαβαῶθ ὀργῇ ἐπὶ τὸν λαὸν
αὐτοῦ, καὶ ἐπέβαλε τὴν χεῖρα αὐ-
τοῦ ἐπ' αὐτούς, καὶ ἐπάταξεν αὐ-
τούς· καὶ παρωξύνθη τὰ ὄρη,
καὶ ἐγένετο τὰ θνησιμαῖα αὐτῶν
ὡς κοπρία ἐν μέσῳ ὁδοῦ· καὶ ἐν
πᾶσι τούτοις οὐκ ἀπεστράφη ὁ θυ-
μὸς αὐτοῦ, ἀλλ' ἔτι ἡ χεῖρ αὐτοῦ
ὑψηλή.

Προκείμε. ἤχ. πλ. β'. Ψαλ. λ'. Ἐπὶ
σοὶ Κύριε ἠλπιστα, μὴ κητεσχνυθεῖην.
τίχ. Ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου ῥῶσαί με.

Τῇ Δ'. τῆς Β'. Ἑβδομάδος, Ἐσπέρας. Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξεν, ἰστώμεν στίχους, ἢ καὶ ψάλλομ. τὸ ἰδίωμ. Δίς. Ἦχος, α'.

Τὴν πνευματικὴν ἀδελφοί, ἀναλαμβάνοντες νηστείαν, τῇ γλώσσει μὴ λαλεῖτε τὰ δόλια, μηδὲ τίθεσθε πρόσκομμα, τῷ ἀδελφῷ εἰς σκάνδαλον, ἀλλὰ τῇ μετανοίᾳ παιδρῶντες, τὴν τῆς ψυχῆς λαμπάδα τοῖς δάκρυσι βοήσωμεν τῷ Χριστῷ, Ἄφες ἡμῖν τὰ παράπτωματα ἡμῶν, ὡς φιάνθρωπος.

Μαρτυρικόν.

Πανεύφημοι μάρτυρες ὑμᾶς, οὐχ γῆ κατέκρυψεν, ἀλλ' Οὐρανὸς ὑπεδέξατο ἠνοιγήσαν ὑμῖν, Παραδείσου πύλαι, καὶ ἐντὸς γενόμενοι, τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς ἀπολαύετε. Χριστῷ πρεσβεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Στιχηρὰ ἦχ. γ'. Μεγάλη τῶν Μαρτύρων σου.

Τῶν Οσίων Ἀποστόλων, Κύριε, δεήσῃ σου, τὸν τῆς νηστείας χρόνον, καλῶς ἡμᾶς τελέσαι, καταλύξει διανοίας καταξίωσον, ὡς ἀγαθὸς εὐσπλαγχε, ἵνα σωζόμενοι, σὲ δοξάζωμεν πάντες. ὁμοιον.

Μεγάλη καὶ φοιχτή σου Κύριε ἡ Ἐλευσις, ἐν ἣ καθίσας κρίσιν δικαίαν ἐκτελέσεις, μὴ οὖν κρίνης με τὸν κατακεκριμένον, ἀλλ' ὡς Θεὸς φείσαι μου, τῶν Ἀποστόλων σου εὐπροσδέκτοις πρεσβείαις.

Ἐτερον τοῦ Κυρίου Θεοδώρου, ἦχος, πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Χριστοῦ οἱ Ἀπόστολοι, τῶν γηγενῶν οἱ φωστῆρες, Ὀρσαυροὶ κοσμοπλοῦτοι, τῆς πανσόφου γνώσεως τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, τοὺς ὑμᾶς μέλποντας, πειρασμῶν ῥύσατε, ταῖς ἀγίαις προσευχαῖς ὑμῶν, καὶ τὸν καιρὸν ἡμῖν, τῶν τῶν νηστείων διεξάγετε, νεανικῶς βραβεύοντες, ἐν εἰρήνῃ νῦν τὴν ζωὴν ἡμῶν, ἵνα εὐαρέστως, προφθάσαντες τὸ Πάθος τοῦ Χριστοῦ, ἐν παύρῃσι προσφέρωμεν, ὕμνους τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Καὶ τοῦ Μηναίου, εἰς δ'.

Δοξᾶ καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐσπέρας. Προκίον. ἦχ. πλ. β'. Ψαλλ. ἰά. Εὐφράνθητε ἐπὶ Κύριον, καὶ ἀγαλλιάσθε δικαιοί.

Στίχ. Μικαῖμοι, ὧν ἀφείθησαν αἱ ἀνομίαι.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ἐξῆλθε Κάιν ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ, καὶ ὤκησεν ἐν γῆ Ναϊθ, κατέναντι Ἐδέμ. Καὶ ἔγνω Κάιν τὴν γυναῖκα αὐτοῦ καὶ συλλαβοῦσα, ἔτεκε τὸν Ἐνώχ· καὶ ἦν οἰκοδομῶν πόλιν, καὶ ἐπωνόμασε τὴν πόλιν ἐπὶ τῷ ὀνόματι τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, Ἐνώχ. Ἐγεννήθη δὲ τῷ Ἐνώχ Γαϊδάδ, καὶ Γαϊδάδ ἐγέννησε τὸν Μαλελεήλ, καὶ Μαλελεήλ ἐγέννησε τὸν Μαθουσάλα, καὶ Μαθουσάλα ἐγέννησε τὸν Λάμεχ. Καὶ ἔλαβεν ἑαυτῷ Λάμεχ δύο γυναῖκας, ὄνομα τῇ μιᾷ Ἀδά, καὶ ὄνομα τῇ δευτέρᾳ, Σελλά. Καὶ ἔτεκεν Ἀδά τὸν

τὸν Ἰωβὴλ· οὗτος ἦν πατὴρ οἰκούντων ἐν σκηναῖς κτηνοτρόφων. Καὶ ὄνομα τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ, Ἰουβὴλ· οὗτος ἦν ὁ καταδείξας Ψαλτήριον καὶ κιθάραν. Σελλά δὲ ἔτεκε καὶ αὐτὴ τὸν Θόβελ· καὶ ἦν σφυροκόπος χαλκεὺς χαλκοῦ καὶ σιδήρου, ἀδελφὴ δὲ Θόβελ, Νοεμᾶ. Εἶπε δὲ Λάμεχ ταῖς ἑαυτοῦ γυναῖξιν· Ἀδὸ καὶ Σελλά, ἀκούσατε τῆς φωνῆς μου, γυναῖκες Λάμεχ, ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ τοῦς λόγους, ὅτι ἄνδρα ἀπέκτεινα εἰς τραῦμα ἑμοί· καὶ νεανίσκον εἰς μῶλωπα ἑμοί. Ὅτι ἐπτάκις ἐκδεδίχθηται ἐκ Κάιν· ἐκ δὲ Λάμεχ, ἐβδόμηκοντάκις ἐπτά. Ἔγνω δὲ Ἀδάμ· εὖαν τὴν γυναῖκα αὐτοῦ· καὶ συλλαβοῦσα, ἔτεκεν υἱόν, καὶ ἐπωνόμασε τὸ ὄνομα αὐτοῦ· Σὴθ λέγουσα· Ἐξανέστηρε γάρ μοι ὁ Θεὸς σπέρμα ἕτερον ἄνδρα· Ἄβελ, ὃν ἀπέκτεινε Κάιν. Καὶ τῷ Σὴθ ἐγένετο υἱός, ἐπωνόμασε δὲ τὸ ὄνομα αὐτοῦ, Ἐνώ· οὕτω ἤλπιεν ἐπικαλεῖσθαι τὸ ὄνομα Κυρίου τοῦ Θεοῦ.

Προκείμε· ἦχ., ἀ. Ψαλμ. λβ'. Γέννητο Κύριε τὸ ἔλεός σου
 Στίχ'. Ἀγαλλιᾶσθε δίκαιοι ἐν Κυρίῳ.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Υἱέ, πίνε ὕδατα ἀπὸ σῶν ἀγγείων, καὶ ἀπὸ σῶν φρεάτων πηγῆς. Μὴ ὑπερεκχρίσθω τὰ σὰ ὕδατα ἐκ σῆς πηγῆς, εἰς δὲ σῆς πλατείας διαπορευέσθω τὰ σὰ ὕδατα. Ἔσω σοι μόνῳ ὑπάρχοντα, καὶ μηδεὶς ἀλλότριος μεταστέτω σοι. Ἡ πηγὴ σου τοῦ ὕδατος ἔστω σοι ἰδία,

καὶ συνευφραίνου μετὰ γυναῖκός τῆς ἐκ νεότητός σου. Ἐλαφὸς φιλείτω σοι, ἡ δὲ ἰδία ἡγείσθω σου, καὶ συνέστω σοι ἐν παντὶ καιρῷ· ἐν γὰρ τῇ ταύτης φιλίᾳ συμπεριφερόμενος, πολλοστός ἔσθι. Μὴ πολὺς ἴθι πρὸς ἀλλοτρίαν, μηδὲ συνέχου ἀγκάλαις ταῖς μὴ ἰδίαις. Ἐνώπιον γὰρ εἰσι τῶν τοῦ Θεοῦ ὀφθαλμῶν ὁδοὶ ἀνδρῶς, εἰς δὲ πάσας τροχίας αὐτοῦ σκοπεύει. Παρανομίαι ἀνδρα ἀγρεύουσι, σειραῖς δὲ τῶν ἑαυτοῦ ἁμαρτιῶν, ἔκαστος σφίγγεται. Οὗτος τελευτᾷ μετὰ ἀπαιδευτῶν, ἐκ δὲ πλήθους τῆς ἑαυτοῦ βιότητος ἐξεβρίφη, καὶ ἀπώλετο δι' ἀφροσύνην, ὡς, εἰ ἐγγυῆτη σὸν φίλον, παραδώσει· ἐχθρῷ τὴν σεαυτοῦ χεῖρα. Παγίς γὰρ ἰσχυρὰ ἀνδρὶ ταῖς ἰδία χεῖρῃ, καὶ ἄλίσκεται χεῖλεσιν ἰδίου στόματος. Ποίει υἱέ, ἃ ἐγώ σοι ἐντέλλομαι, καὶ σώξου.

Τὸ Κατευθυνθῆτω, καὶ τὰ ἐξῆς· τῆς προφητείας.

Τῇ Β'. τῆς Β'. Ἐβδομ. εἰς τὸν δρόμον, τα Τριαδικά. Μετὰ τὴν ἀ. Στιχ. καθίσματα τῆς Ὀκτωήρου. Μετὰ δὲ τὴν β'. καθίσματα, ἦχος, γ'.

Τὴν ὡραιότητα.

Χριστὸς ἡ ἄμπελος, ὡραίους βότρυας, ὑμᾶς ἠνέγκατο, γλεῦκος σωτήριον. ἐναποστάζοντας τῇ γῆ. Ἀπόστολοι Θεοφόροι ὅθεν με λυτρώσατε, ἡδονῶν μέθης δέσμαι, βεῖθρα κατανούξεως. τῇ ψυχῇ μου ὀδωρούμενοι, τῇ θείᾳ τῆς νηστείας ἡμέ-

ἡμέρα, ὅπως σωθεῖς ζωῆς ἐπιτύχω.

Θεοτοκίον.

Τῆς συμπαθείας σου, πλοῦτον ἀμέτροτον, καὶ δυναστείας σου κράτος τὸ ἄμαχον, ἀναλαβόμενος εἰς νοῦν, προσέδραμον τῇ σκέπῃ σου θλίψει συνεχόμενος, καὶ δεινῶς ἀπορούμενος, κράζω ἐκ βαθέων μου, τῆς καρδίας σὺν δάκρυσι, Παρθένε Θεοτόκε βοήθει μοι, ἡ μόνη τοῦ Κόσμου προστασία.

Μετὰ τὴν γ'. Στιγολογίαν καθίσματα πλ. δ'.

Κύριε παρίστατο.

Κύριε, εὐίλατος γενοῦ ἡμῖν, ἐν τούτῳ τῷ θείῳ καιρῷ, καὶ δάκρυα πηγάζειν σοι, ἐκ καρδίας ἀξιώσων πάντοτε, πρὸς ἐκπλυσιν μολυσμάτων ψυχικῶν, καὶ βλάστησιν τῶν Ἁγίων ἐντολῶν ὡς ἂν οὕτω νηστεύοντες, ἐπαξίως εὐαρεστώμεν σοι, καὶ τὸ πάνσεπτόν σου ἅπαντας πάθος ἰδεῖν εὐδόκησον, εὐχαῖς τῶν σῶν κοσμοσώστων Ἀποστόλων, δόξα σοι.

Ὁ αὐτός. Θεοτοκίον. Τῆς εὐπληγχνίας.

Τῆς συμπαθείας τὴν πηγὴν Ἁχραντε Σεμνή. Παρθενομήτορ, Θεοτόκε, πλουσίως ἐν ἡμῖν Ἀγνή ἐπίχεε, καὶ δώρησαι ἡμῖν πτασμάτων ἄφεσιν· σὺ γὰρ εἶ προστασία ἡμῶν, καὶ θεία σκέπη.

Ὁ Ν'. Σῶσον ὁ Θεὸς ἡ δ'. Κανόνες τοῦ Μηναίου, καὶ τοῦ Τριωδίου Ἰωσάφ. Ἰωδῆ, δ'. ἤχ, γ'.

Μὴ ἐν ποταμοῖς.

Μέθην ἡδονῶν ψυχοφθόρων σβέσαντες, τὸ τῆς κατανύξεως πόμα, διὰ νηστείας ἐμφορηθῶμεν.

Νήστευσον ψυχὴ ἀκρασίαν βρώσεως, τρῦφησον κηλῶν θεωρείαις, ἵνα τῆς ἀνω τραπέζης τύχης.

Ανθρακες πυρός, τοῦ αὐλοῦ πέλοντες, φλέξατε παθῶν μου τὴν ὕλην, Θεοὶ Ἀπόστολοι τοῦ Σωτῆρος.

Θεοτοκίον.

Σάρκα τῷ Χριστῷ ἐκ τῆς σῆς δανείσασα, νέκρωσον σαρκός μου τὰ πάθη, Θεοκυῆτορ Ἀγνή Παρθένε. Τοῦ Κυρίου Θεοδώρου ἤχ. πλ. β'.

Ἀκήκοεν ὁ Προφήτης.

Η δωδεκάς Ἀποστόλων. Πέτρε, Μαύλε, Ἰάκωβε, καὶ Ἰωάννη, Ἀνδρέα, Βαρθολομαῖε, Φίλιππε, Θωμᾶ, καὶ Ματθαῖε, καὶ Ἰάκωβε, σὺν Σίμωνι, καὶ τῷ Ἰουδα, λιτὰς ποιεῖτε, τῷ Χριστῷ σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα.

Υῖόν ἐκ Πατρὸς καὶ Πνεῦμα, δοξάζω ὡς ἐξ Ἡλίου φῶς καὶ ἀκτίνα, τὸ μὲν γεννητῶς, ὅτι καὶ γέννημα, τὸ δὲ προβλητῶς, ὅτι καὶ πρόβλημα, συνάναρχον θείαν Τριάδα προσκυνουμένην, ὑπὸ πάσης κτίσεως. Καὶ νῦν. Θεοτ.

Παρθένος βρέφος τεκοῦσα, καὶ τὴν ἀγνεῖαν τηροῦσα, Σεμνή σὺ ὠφθης, τὸν Θεὸν γεννήσασα καὶ ἄνθρωπον, ἕνα τὸν αὐτὸν ἐν ἑκατέρᾳ μορφῇ τὸ θαῦμά σου Παρθενομή-

τορ

ἐκπλήττει πᾶσαν, ἀκοήν καὶ ἐν-
νοιαν.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Ἔμεις ἐστέ φῶς τοῦ κόσμου, κα-
θὼς ὑμῖν Χριστὸς ἔφη, λάμψει τοῦ
λόγου· ἀλλὰ ἰκετεύσατε Ἀπόστο-
λοι, τοῦ μεγαλοψύχως διανῦσαι
ἡμᾶς, τὸ στάδιον τῆς ἐγκρατείας
καὶ προσκυνῆσαι, τὴν αὐτοῦ Ἀνά-
στασιαν.

Ὁ Εἰρμός.

Ἀκήκοεν ὁ Προφήτης, τὴν ἔλευ-
• σίν σου Κύριε, καὶ ἐφοβήθη, ὅτι
• μέλλεις ἐκ Παρθένου τίχτεσθαι,
• καὶ ἀνθρώποις δείκνυσθαι, καὶ ἐ-
• λεγεν· Ἀκήκοα τὴν ἀκοήν σου,
• καὶ ἐφοβήθη, δόξα τῇ Δυνάμει
• σου Κύριε.

Ἰδὲ Ἠ'. Τὸν ἐν φλογὶ τοῖς παισὶ.

Θνατωθεὶς ταῖς πολλαῖς ἀμαρ-
• τίας, νεκρὰν προσφέρω τὴν ψυ-
• χὴν ἐν τῷ βίῳ, διό με οἰκτεῖρατε,
• ζωφόροις πρεσβείαις τῶν ὑμῶν,
• θεόπται μαθηταὶ τοῦ Σωτῆρος.

Περισχεθεὶς ἀμαρτίας δμῆλῃ, ἅ-
• ὃν προσήγγισα, ἀπογνώσεως ὄν-
• τως· διό με φωτίσατε, τοῦ Ἥλιου
• τῆς Δόξης μυστικαὶ ἀκτί.ες, ὑ-
• πάρχοντες θεόπται.

Θεοτοκίον.

Βίτον πυρὶ καιομένην Μωσῆς σε,
• προεθεώρει Θεομητορ Παρθένε· διό
• μου κατάσθεςον τῶν παθῶν τὰς
• καμίνους, καὶ πυρὸς γεέννης, ἐξάρ-
• पासον καὶ σῶσον.

Ἄλλος. Ὁν Στρατιαὶ Οὐρανῶν.

Εξ Ἰακώβ, ὡς τὸ δωδεκάφυλον,
• ΤΟΜ. Γ'.

τῶν Ἀποστόλων ἐκ σοῦ, ἄλλη
• δωδεκάς, ὡφθη Χριστὲ ἐν κόσμῳ,
• δι' ἧς ἀπεγεννήθη, πᾶς πιστὸς
• ἐν λόγῳ, σὲ ἀνυμνῶν εἰς τοὺς
• αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν.

Ἐνα Θεὸν, κατ' οὐσίαν σέβομαι,
• τρεῖς ὑποστάσεις ὑμῶν, διοριστι-
• κῶς, ἄλλας ἀλλ' οὐκ ἄλλοίας, ἐ-
• πεί Θεότης μία, ἐν τρισὶ τὸ κράτος·
• καὶ γὰρ Πατὴρ, Υἱὸς καὶ Πνεῦμα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐκ φωτεινῆς, προελθὼν νηδύος
• σου, ὡς Νυμφίος ἐκ παστοῦ, ἔλαμ-
• ψε Χριστὸς, φῶς τοῖς ἐν σκότει
• μέγα· καὶ γὰρ δικαιοσύνης, Ἥλιος
• ἀστράψας, ἐφώτισεν Ἀγνὴ τὸν
• κόσμον.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Οἱ τοῦ Χριστοῦ, μῦσται καὶ συγ-
• κάθედροι, ἐκτενῶς ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν
• ἁμαρτωλῶν, πάντοτε δυσωποῦν-
• τες, καὶ νῦν παρακαλεῖτε, τὴν νη-
• στείαν πᾶσαν, εἰλικρινῶς ἀποπε-
• ράσαι.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν. Ὁ Εἰρμός.

Ον στρατιαὶ, Οὐρανῶν δοξάζουσι,
• καὶ φρίττει τὰ Χερουβὶμ, καὶ τὰ
• Σεραφίμ, πᾶσα πνοὴ καὶ κτίσις,
• ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυ-
• ψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἰδὲ Θ'. Ἐν Σιναιῷ τῷ ὄρει.

Ποταμοὶ γεγονότες Ἀπόστολοι,
• τῆς πηγῆς τῆς νοητῆς, καὶ τὸ ὑ-
• δωρ τὸ ζῶν εὐπορήσαντες, ἐν καρ-

δια καθαρά, τῆς ἐμῆς ἀμαρτίας τὰ Μήτηρ; τὸ ὑπὲρ φύσιν πίστει λα-
 ρεῖθρα ξηράνατε, ταῖς προσευχαῖς ὑ-
 μῶν, καὶ πρὸς σωτηρίας ὁδοῦς ὀδη-
 γήσατε.

Αμαρτίας χειμαῖζει κλυδώνιον, τὴν
 ἀθλίαν μου ψυχὴν· δεξιὰν ὡς τῷ
 Πέτρῳ μοι ἔκτεινον, Κυβερνήτα
 ἀγαθὲ, μὴ βυθὸς με καλύψῃ, ὁ
 τῆς ἀπογνώσεως· βρῶμα μὴ γέ-
 νωμαι, κήτους ψυχοφθόρου, Χρι-
 στὲ πολυέλεε. Θεοτοκίον.

Παρθενία καὶ τόκος συνέδραμον, ὑ-
 πὲρ φύσιν ἐπὶ σέ, Κιβωτὲ τοῦ σεπτεῦ
 ἁγιάσματος, Μητροπάρθενε Ἄγνή·
 διὸ πίστει βοῶ σοι, Ὅλον με ἀγία-
 σσον, ὅλον ἐκλύτρωσαι, πίστες ἐνερ-
 γείας παθῶν τῶν θλιβόντων με.

Ἐιρμὸς ἄλλος. Ἄσπόρου συλλήψεως.

Ἐν κόσμῳ ὡς ἄσαρκοι, καὶ ἐν σαρ-
 κί ὡς Ἄγγελοι, τὸν λόγον μό-
 νον, ἐν καρδίᾳ φέροντες, εἰλκύσα-
 τε τὰ ἔθνη, εἰς Χριστοῦ μίαν πίσιν,
 σοφοὺς καὶ ῥήτορας ὡς μωροὺς,
 ἀπελέγξαντες τῇ γνώσει, παμμα-
 κάριστοι Ἀπόστολοι Δόξα.

Μόνου μονογεννήτωρ, Μονογε-
 ιοῦς Υἱοῦ Πατὴρ, καὶ μόνη μό-
 νοῦ, φῶς φωτὸς ἀπαύγασμα, καὶ
 μόνον μόνως μόνου, Θεοῦ Ἄγιον
 Πνεῦμα, Κυρίου Κύριον ὄντως ὄν-
 ῶ Τριάς, μονὰς ἀγία, σῶσόν με
 θεολογοῦντά σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ θαῦμα τοῦ Τόκου σου, ἐκπλήτ-
 τει με Πανάμωμε· πῶς συλλαμ-
 βάνεις, ἀσπόρως τὸν ἄληπτον; εἰπέ
 πῶς παρθενεῖς, γεννήσασα ὡς

Μήτηρ; τὸ ὑπὲρ φύσιν πίστει λα-
 βῶν, τὸ τιχτόμενον προσκύνει, ὅσα
 θέλει γὰρ καὶ δύναται.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Δυνάμει τοῦ Πνεύματος, πρὸς Βα-
 σιλεῖς καὶ Ἄρχοντας ἐκβεβηκό-
 τες, μηδ' ὅλως προούμενοι, οὐ πῦρ
 οὐδὲ μάχαιραν, τροποῦτε πᾶσαν
 πλάνην, καὶ διασώζετε τοὺς βρο-
 τούς, στρατηγοὶ Κυρίου ὄντες
 παμμακάριστοι Ἀπόστολοι,

Ὁ Εἰρμὸς.

Ασπόρου συλλήψεως, ὁ Τόκος
 ἀνερμήνευτος, Μητρὸς Ἀνά-
 δρου, ἄφθορος ἡ κύησις· Θεοῦ
 γὰρ ἡ γέννησις, καινοποιεῖ τὰς
 φύσεις· διὸ σε πᾶσαι αἱ γενεαί,
 ὡς Θεόνυμφον Μητέρα, ὀρθο-
 δόξως μεγαλύνομεν.

Τὸ Φωταγωγικὸν τοῦ ἤχου.

Ἀπόστιχα τὸ ἰδιόμ. ἤχ. πλ. δ'.

Μετανοίας ὁ καιρὸς, καὶ ζωῆς αἰ-
 ωνίου πρόξενος ἡμῖν ὁ τῆς νηστείας
 ἀγῶν, ἐὰν ἐκτείνωμεν χεῖρας εἰς
 εὐποίταν· οὐδὲν γὰρ οὕτω σώζει
 ψυχὴν, ὡς ἡ μετάδοσις τῶν ἐπι-
 δεομένων· ἡ ἐλεημοσύνη συγκεκρα-
 μένη τῇ νηστείᾳ, ἐκ θανάτου ρύεται
 τὸν ἄνθρωπον· αὐτὴν ἀσπασώμε-
 θα, ἥς οὐδὲν ἴσον· ἰκανὴ γὰρ ὑπάρ-
 χει, σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Δίς.

Μαρτυρικόν.

Τὸν θώρακα τῆς πίστεως, ἐνδυ-
 σάμενοι καλῶς, καὶ τῷ τύπῳ τοῦ
 σταυροῦ, καθοπλίσαντες ἑαυτοὺς,
 στρατιῶται εὐσθενεῖς ἀνεδείχθητε.

τοῖς

τοῖς Τυράννοις ἀνδρείως ἀντικα-
τέστητε, καὶ διαβόλου τὴν πλά-
νην κατηδαφίσατε· νικηταὶ γενόμε-
νοι τῶν στεφάνων ἠξιώθητε· πρεσ-
βεύσατε Χριστῷ ὑπὲρ ἡμῶν, εἰς
τὸ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξ., καὶ νῦν. Θεοτοκίον ὁ αὐτός.

Εγὼ Παρθένη Ἁγία Θεοτόκε, τῆ
σκέπῃ σου προστρέχω, οἶδα ὅτι
τεύξομαι τῆς σωτηρίας· δύνασαι
γάρ Ἀγνή βοηθῆσαι μοι,

Εἰς τὴν Τριθέκην Τροπᾶριον τῆς
Προφητείας ἤχ. α΄.

Πεπτωκότας ἀνάστησον ἡμᾶς, ἀ-
ποστραφέντας ἐπίστρεψον πρὸς σέ
ὁ Θεὸς ὡς Φιλάνθρωπος, ὁ τῆς γῆς
συνέχων τὰ πέρατα.

Δόξ., καὶ νῦν, τὸ αὐτό.

Προκειμ. ἤχ. πλ. β΄. Ψαλ. λγ΄. Ἐ-
ξζήτησα τὸν Κύριον, καὶ ἐπήκουσέ μου.

Στίχ. Εὐλογῆσω τὸν Κύριον ἐν παν-
τί κατῶ.

Προφητείας Ἡσαίου
τὸ Ἀνάγνωσμα.

Εγένετο τοῦ ἔτους, οὗ ἀπέθανεν
Οὐζίας ὁ Βασιλεὺς, εἶδον τὸν Κύ-
ριον καθήμενον ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ
καὶ ἐπηρμένον, καὶ πλήρης ὁ οἶκος
τῆς δόξης αὐτοῦ. Καὶ Σεραφίμ
εἰσθήκεισαν κύκλῳ αὐτοῦ, ἐξ πτέ-
ρυγες τῶ ἐνὶ· καὶ ἐξ πτέρυγες
τῶ ἐνὶ, καὶ ταῖς μὲν δυοὶ κατεκά-
λυπτον τὰ πρόσωπα αὐτῶν, ταῖς
δὲ δυοὶ κατεκάλυπτον τοὺς πόδας,
καὶ ταῖς δυοῖν ἐπέταγτο. Καὶ ἐκέ-

κραγεν ἕτερος πρὸς τὸν ἕτερον, καὶ
ἔλεγον Ἁγιος, ἅγιος, ἅγιος, Κύριος
Σαβαώθ, πλήρης πάσα ἡ γῆ τῆς δό-
ξης αὐτοῦ. Καὶ ἐπήρθη τὸ ὑπέροθυρον
ἀπὸ τῆς φωνῆς, ἧς ἐκέκραγον, καὶ ὁ
οἶκος ἐπλήσθη καπνοῦ, καὶ εἶπον, Ὡ-
τάλας ἐγὼ, ὅτι κατανένυγμαί, ὅτι
ἄνθρωπος ὢν, καὶ ἀκάθαρτα χεῖλη
ἔχων, ἐν μέσῳ λαοῦ ἀκάθαρτα χεῖ-
λη ἔχοντος ἐγὼ σικῶ, καὶ τὸν Βα-
σιλέα Κύριον Σαβαώθ εἶδον τοῖς
ὀφθαλμοῖς μου. Καὶ ἀπεστᾶλη πρὸς
μέ ἐν τῶν Σεραφίμ, καὶ ἐν τῇ χειρὶ
αὐτοῦ εἶχεν ἄνθρακα πυρός, ὃν τῇ
λαβίδι ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ θυσιαστη-
ρίου. Καὶ ἤψατο τοῦ στόματός μου,
καὶ εἶπεν, Ἴδού, ἤψατο τοῦτο τῶν
χειλέων σου, καὶ ἀφελεῖ τὰς ἀνο-
μίας σου, καὶ τὰς ἀμαρτίας σου πε-
ρικαθαριεῖ. Καὶ ἤκουσα τῆς φωνῆς
Κυρίου λέγοντος, Τίνα ἀποστεί-
λω; καὶ τίς πορεύσεται πρὸς τὸν
λαὸν τοῦτον; καὶ εἶπον Ἴδού ἐγὼ
εἰμι ἀπόστειλόν με. Καὶ εἶπε Πο-
ρεύθητι, καὶ εἶπέ τῶ λαῷ τούτῳ·
Ἀκοῆ ἀκούσετε, καὶ οὐ μὴ συνῆτε,
καὶ βλέποντες βλέψετε, καὶ οὐ μὴ
ἴδητε. Ἐπαχύνθη γάρ ἡ καρδιά τοῦ
λαοῦ τούτου, καὶ τοῖς ὠσίν αὐτῶν,
βαρέως ἤκουσαν, καὶ τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς αὐτῶν ἐκάμμυσαν, μήποτε
ἴδωσι τοῖς ὀφθαλμοῖς, καὶ τοῖς ὠσίν
ἀκούσωσι, καὶ τῇ καρδίᾳ συνῶσι,
καὶ ἐπιστρέψωσι, καὶ λάσωμαι αὐ-
τούς. Καὶ εἶπον Ἔως πότε Κύριε;
καὶ εἶπεν, ἕως ἂν ἐρημωθῶσι πόλεις
παρὰ τὸ μὴ κατοικεῖσθαι, καὶ οἰ-
κοὶ παρὰ τὸ μὴ εἶναι ἀνθρώπους,
καὶ ἡ γῆ καταλειφθήσεται ἔρημος.
Καὶ μετὰ ταῦτα μακρυνεῖ ὁ Θεὸς
τούς

τοὺς ἀνθρώπους, καὶ πληθυνθή-
σονται οἱ ἐγκαταλειφθέντες ἐπὶ τῆς
γῆς.

Προκείμε. ἤχ. πλ. β'. Παλιός, λδ'.
Ἐξεγέρθητι Κύριε, καὶ πρόσχες τῇ
κρίσει μου.

Στίχ. Δίκασον Κύριε.

Τῆ Ε'. τῆς Β'. Ἑβδομάδος, Ἐσπέ-
ρας, εἰς τὸ, Κύριε, ἐκέκροξα, ἰστώ-
μεν στίχ. ς'. καὶ ψάλλομεν, τὰ πα-
ρόντα, γ'. προσόμ. τοῦ Κυρίου Ἰω-
σήφ. ἤχ. δ'. Ἐδωκας σημείωσιν

Πλευρὰν ἐκκεντούμενος, καὶ ἐπὶ
ξύλου κρεμαμάμενος, τὴν ζωὴν μοι
ἐπήγασας, κακία τοῦ ὄφους, τῇ
τοῦ ξύλου βρώσει, τεθανατωμένω
ὄθεν δοξάζω σε Χριστέ, καὶ ἰκε-
τεύω τὴν εὐσπλαγχνίαν σου, Πα-
θῶν καὶ τῆς ἐγέρσεως, προσκυ-
νητὴν με ἀνάδειξον, καταλύξει τε-
λέσαντα, τῆς νηστείας τὸ ςάδιον.

Ὁμοιον.

Οδύνην τρυγήσαντα, ἐκ τοῦ φυτοῦ
τὸν Πρωτόπλαστον, Παραδείσου
ἐξώρισας· παγεῖς δὲ ὡς ἀνθρω-
πος, ἐν τῷ ξύλῳ Σῶτερ, τοῦτον
εἰσοικίζεις· διό σοι κράζω Λυτρω-
τὰ, τῶν ὀδυνῶν μου νῦν με ἐξάρ-
πασον, νηστεία καθάρισας με, καὶ
μετανοία, καὶ δάκρυσιν, Ἰησοῦ ὑ-
περάγαθε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡ-
μῶν.

Ἔτερον. Θεοδώρον· ἤχ. πλ. α'.

Κύριε ἐπὶ Μωϋσέως.

Κύριε, τὸν ζωοποιόν σου σαυρόν

ἀνυμνοῦμεν οὗτος ζῶν γὰρ ἐν
τῷ κόσμῳ ἐξήγηθη, τὸν θάνατον
νεκρώσας, ὃν σοὶ καὶ νῦν εἰς πρεσ-
βείαν προσάγομεν· ἐν ἡμέραις ἀ-
γίαις, κράτνον ἡμᾶς νηστεύοντας,
καὶ δώρησαι κατὰ παθῶν τὴν ἰσχύν,
καὶ τῆς εἰρήνης τὸ τρόπαιον, διὰ
πλήθος ἐλέους φιλάνθρωπε.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ἐσπέρας Προκείμε. ἤχ. δ'. Παλ λέ'.
Κύριε ἐν τῷ Οὐρανῷ τὸ ἔλεος σου.

Στίχ. Ἡ δικαιοσύνη σου ὡς ὄρη
Θεοῦ.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Αὕτη ἡ βίβλος γενέσεως ἀνθρώ-
πων, ἥ ἡμέρα ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν
Ἀδὰμ, κατ' εἰκόνα Θεοῦ ἐποίη-
σεν αὐτόν· ἄρσεν καὶ θῆλυ ἐποίη-
σεν αὐτούς, καὶ ἐλόγησεν αὐτούς,
καὶ ἐπωνόμασε τὸ ὄνομα αὐτοῦ
Ἀδὰμ, ἥ ἡμέρα ἐποίησεν αὐτούς.
Ἐζήσε δὲ Ἀδὰμ ἔτη διακόσια τριά-
κοντα, καὶ ἐγέννησεν υἱὸν κατὰ τὴν
εἰδέαν αὐτοῦ, καὶ κατὰ τὴν εἰκόνα
αὐτοῦ, καὶ ἐπωνόμασε τὸ ὄνομα
αὐτοῦ, Σὴθ· Ἐγένοντο δὲ αἱ ἡμέ-
ραι Ἀδὰμ, ἃς ἔζησε μετὰ τὸ γεν-
νηθαι αὐτὸν τὸν Σὴθ, ἔτη ἑπτα-
κόσια, καὶ ἐγέννησεν υἱοῦς καὶ θυ-
γατέρας. Καὶ ἐγένοντο πάσαι αἱ ἡ-
μέραι Ἀδὰμ, ἃς ἔζησεν, ἔτη ἑν-
νακόσια τριάκοντα, καὶ ἀπέθανεν.
Ἐζήσε δὲ Σὴθ ἔτη διακόσια πέντε,
καὶ ἐγέννησεν τὸν Ἐνῶς. Καὶ ἔζη-
σε Σὴθ μετὰ τὸ γεννηθαι αὐτὸν
τὸν

τὸν Ἐνώχ, ἔτη ἑπτακόσια ἑπτὰ, καὶ ἐγέννησεν υἱοὺς καὶ θυγατέρας. Καὶ ἐγένοντο πᾶσαι αἱ ἡμέραι Σήθ, ἔτη ἑννακόσια δώδεκα, καὶ ἀπέθανε. Καὶ ἔζησεν Ἐνώχ ἔτη ἑκατὸν ἑνενήκοντα, καὶ ἐγέννησε τὸν Καϊνᾶν. Καὶ ἔζησεν Ἐνώχ μετὰ τὸ γεννηθῆσαι αὐτὸν τὸν Καϊνᾶν, ἔτη ἑπτακόσια δεκαπέντε, καὶ ἐγέννησεν υἱοὺς καὶ θυγατέρας. Καὶ ἐγένοντο πᾶσαι αἱ ἡμέραι Ἐνώχ ἔτη ἑννακόσια πέντε, καὶ ἀπέθανε. Καὶ ἔζησε Καϊνᾶν ἔτη ἑκατὸν ἑξομῆκοντα, καὶ ἐγέννησε τὸν Μαλελεήλ. Καὶ ἔζησε Καϊνᾶν μετὰ τὸ γεννηθῆσαι αὐτὸν τὸν Μαλελεήλ, ἔτη ἑπτακόσια τεσσαράκοντα, καὶ ἐγέννησεν υἱοὺς καὶ θυγατέρας. Καὶ ἐγένοντο πᾶσαι αἱ ἡμέραι Καϊνᾶν ἔτη ἑννακόσια δέκα, καὶ ἀπέθανε. Καὶ ἔζησε Μαλελεήλ ἔτη ἑκατὸν ἐξήκοντα πέντε, καὶ ἐγέννησε τὸν Ἰάρεδ. Καὶ ἔζησε Μαλελεήλ μετὰ τὸ γεννηθῆσαι αὐτὸν τὸν Ἰάρεδ, ἔτη ἑπτακόσια τριάκοντα, καὶ ἐγέννησεν υἱοὺς καὶ θυγατέρας. Καὶ ἐγένοντο πᾶσαι αἱ ἡμέραι Μαλελεήλ, ἔτη ὀκτακόσια ἑνενήκοντα πέντε, καὶ ἀπέθανε. Καὶ ἔζησεν Ἰάρεδ ἔτη ἑκατὸν ἐξήκοντα δύο, καὶ ἐγέννησε τὸν Ἐνώχ. Καὶ ἔζησεν Ἰάρεδ μετὰ τὸ γεννηθῆσαι αὐτὸν τὸν Ἐνώχ, ἔτη ὀκτακόσια, καὶ ἐγέννησεν υἱοὺς καὶ θυγατέρας. Καὶ ἐγένοντο πᾶσαι αἱ ἡμέραι Ἰάρεδ, ἔτη ἑννακόσια ἐξήκοντα δύο, καὶ ἀπέθανε. Καὶ ἔζησεν Ἐνώχ ἔτη ἑκατὸν ἐξήκοντα πέντε, καὶ ἐγέννησε τὸν Μαθουσάλα. Καὶ ἔζησαν Ἐνώχ μετὰ τὸ γεννηθῆσαι αὐ-

τὸν Μαθουσάλα, ἔτη διακόσια, καὶ ἐγέννησεν υἱοὺς καὶ θυγατέρας. Καὶ ἐγένοντο πᾶσαι αἱ ἡμέραι Ἐνώχ, ἔτη τριακόσια ἐξήκοντα πέντε. Καὶ εὐηρέστησεν Ἐνώχ τῷ Θεῷ, καὶ οὐχ εὕρισκετο, διότι μετέθηκεν αὐτὸν ὁ Θεός.

Προκειμ. ἤχ. πλ. 6'. Ψαλμ. λς'. Ἰπόμενον τὸν Κύριον, καὶ φύλαξον τὴν ὁδὸν αὐτοῦ.

Στίχ. Μὴ παραζήλου ἐν πονηρευομένοις.

Πορομιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα

Ποίει υἱέ, ἃ ἐγὼ σοι ἐντέλλομαι, καὶ σώζου· ἦκεις γὰρ εἰς χεῖρας κακῶν, διὰ σὸ νφίλον· ἴσθι μὴ ἐκκλυόμενος, παρόξυνε δὲ καὶ τὸν φίλον σου, ὃν ἐγγυήσω· Μὴ δῶς ὑπνον σοῖς ὄμμασι· μηδὲ ἐπινυστάξης σοῖς βλεφάροις· ἵνα σωθῇ ὡς περ δορκὰς ἐκ βρόχων, καὶ ὡς περ ὄρνειον ἐκ παγίδος. Ἴθι πρὸς τὸν μύρμηκα, ὃ ἀκηρὲ, καὶ ζήλωσον τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ, καὶ γενοῦ ἐκείνου σοφώτερος. Ἐκεῖνος γὰρ, γεωργίου μὴ ὑπάρχοντος αὐτῷ, μηδὲ τὸν ἀναγκάζοντα ἔχων, μηδὲ ὑπὸ δεσπότην ὢν, ἐτομάζεται θέρους τὴν τροφήν αὐτοῦ, πολλὴν τε ἐν τῷ ἀμνητῷ ποιεῖται τὴν παράθεσιν· ἢ πορεύθητι πρὸς τὴν μέλισσαν, καὶ μάθε ὡς ἐργάτις ἐστὶ τὴν τε ἐργασίαν, ὡς σεμνὴν ποιεῖται· ἥς τοὺς πόνους βασιλεύετε, καὶ ἰδιῶται πρὸς ὑγιάν προσφέρονται· ποθεινὴ δέ ἐστι πᾶσι καὶ περιδοξος, καὶ περ οὔσα τῇ ῥώμῃ ἀσθενής. τὴν σοφίαν τιμῶσασα προήχθη. Ἐ-

ως

ως τότε, ὦ ὀκνηρὲ, κατάκεισαι; τότε δὲ ἐξ ὕπνου ἐγερθήσῃ; Ὀλίγον μὲν ὕπνοις, ὀλίγον δὲ κάθῃσαι, μικρὸν δὲ νυστάξεις, ὀλίγον δὲ ἐναγκαλίξῃ χερσὶ στήθη. Εἶτα ἐμπαραγίνεται σοι, ὥσπερ κακὸς ὄλοισιπός, ἡ πενία, καὶ ἡ ἔνδεια, ὥσπερ ἀγαθὸς δρομεύς· ἔαν δὲ ἄοκνος ᾖ, ἡξεί ὥσπερ πηγὴ ὁ ἄμητός σου, ἡ δὲ ἔνδειά σου, ὥσπερ κακὸς δρομεύς ἀπαυτομολήσει· Ἄνῃρ ἄφρων καὶ παράνομος πορεύεται ὁδοῦ οὐκ ἀγαθᾶς. Ὁ δ' αὐτὸς ἐννεύει ὀφθαλμῷ, σημαίνει δὲ ποδὶ, διδάσκει δὲ νεύμασι δακτύλων. Διεστραμμένη δὲ καρδία τεκταινεται κακὰ ἐν παντὶ καιρῷ ὁ τοιοῦτος ταραχᾶς συνίστησι πόλει. Διὰ δὲ τοῦτο ἐξαπίνης ἔρχεται ἡ ἀπώλεια αὐτοῦ, διακοπὴ καὶ συντριβὴ ἀνιάτος. Ὅτι χαίρει ἐπὶ πᾶσιν, οἷς μιτεῖὸ Κύριος, συντριβεται δὲ δι' ἀκαθαρσίαν ψυχῆς. Ὁφθαλμὸς ὑβριστοῦ, γλῶσσα ἄδικος, χεῖρες ἐκχέουσαι αἷμα δίκαιον, καὶ καρδία τεκταινομένη λογισμοῦς πονηροῦς, καὶ πόδες ἐπισπεύδοντες κακοποιεῖν, ἐξολοθρευθήσονται. Ἐκκαίει ψευδῆ μάρτυς ἄδικος, καὶ ἐπιπέμπει κρίσεις ἀνά μέσον ἀδελφῶν. Υἱὲ, φύλασσε νόμους πατρός σου, καὶ μὴ ἀπώσῃ θεσμούς μητρός σου.

Ἀπόστιχα, τὸ ἰδιόμ. ἡχ. πλ. ἁ.

Μὴ νηστεύσαντες κατ' ἐντολήν τοῦ Κτίσαντος, ἀπὸ τοῦ φυτοῦ τῆς γνώσεως οἱ πρωτόπλαστοι, τὸν ἐκ τῆς παρακοῆς θάνατον ἐκαρπώσαντο· τοῦ δὲ ξύλου τῆς ζωῆς, καὶ τοῦ παραδείσου τῆς τρυ-

φῆς ἀπεξενώθησαν· διὸ νηστεύσωμεν πιστοὶ, τροφῶν φθειρομένων, καὶ παθῶν ὀλεθρίων, ἵνα τὴν ἐκ τοῦ θείου σταυροῦ ζωὴν τρυγήσωμεν, καὶ σὺν τῷ εὐγνώμονι Λησῆ, πρὸς τὴν ἀρχαίαν ἐπανέλθωμεν πατρίδα, κομιζόμενοι παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, τὸ μέγα ἔλεος.

Μαρτυρικόν.

Τῶν ἐπιγεῖων ἀπάντων καταφρονήσαντες, καὶ τῶν βασάνων ἀνδρείως κατατολήσαντες, τῶν μακαρίων ἐλπίδων οὐκ ἤστοχήσατε, ἀλλ' οὐρανῶν Βασιλείας κληρονόμοι γεγονάτε, Πανεύφημοι Μάρτυρες, ἔχοντες παββήσιαν. πρὸς τὸν φιλόανθρωπον Θεόν, τῷ κόσμῳ τὴν εἰρήνην αἰτήσατε, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα καὶ νῦν ὁ αὐτὸς Σταυροθεοῦ.

Χαίροις, ἀσκητικῶν.

Αρνα τὸν ἑαυτῆς ἡ Ἀμνὰς, ποτὲ ὀρώσα πρὸς σφαγὴν ἐπισπεύδοντα, προθύμως νατηκολούθει, ταῦτα βοῶσα αὐτῷ. Ποῦ πορεύῃ τέκνον μου γλυκύτατον; Χριστὲ τίνας χάριν, τὸν δρόμον τοῦτον Μακροθύμω, τρέχεις ἀόκνως, Ἰησοῦ ποθεινότητε, ἀναμάρτητε, Πολυέλεε Κύριε; δός μοι λόγον τῆ δούλη σου, Υἱέ μου παμφίλιτε, μὴ με παρίδῃς Οἰκτίρμων, σιγῶν ἐμὲ τὴν τεκοῦσάν σε, Θεὲ Ζωοδότα, ὁ δωρούμενος τῷ κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος.

Τῆ Παρασκευῆ τῆς Β'. Ἑβδομάδος, εἰς τὸν Ὀρθρον, τὰ Τριαδικά. Μετὰ τὴν

τὴν α'. Στιχολογίαν, Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου, Μετὰ δὲ τὴν β'. τὰ παρόντα Καθίσματα· ἤχ. δ'.

Ταχὺ προκατάλαβε.

Νηστεία ὑψούμενοι χαμαιζήλων παθῶν, ὑψώσωμεν Κύριον, τὸν ὑψωθέντα σταυρῷ, καὶ Κόσμον ὑψώσαντα· πῶμεν ἐν αἰσθήσει, κατανύξως πόμα· λάδωμεν τὴν ἡμέραν, κατὰ νοῦν καὶ τὴν ὥραν, ἐν ἣ τῷ αἰωνίῳ Κριτῇ παραστησόμεθα.

Σταυροθεοτοκίον, ὁμοιον.

Η ἀνυμφος Μήτηρ σου, ὡς εθεάσατο, σταυρῷ σε ὑψούμενον, ὀδυρομένη πικρῶς, τοιαῦτα ἐφθέγγετο· Τί τὸ κακὸν καὶ ξένον, τοῦτο Υἱέ μου θαῦμα; πῶς σε ἄνομος δῆμος, τῷ σταυρῷ προσπηγνύει, τὴν τῶν ἀπάντων ζωὴν, φῶς μου γλυκύτατον.

Μετὰ τὴν γ'. Στιχολογίαν Καθίσματα τοῦ Κυρίου Θεοδώρου· ἤχ. πλ. α'.

Λάμπει σήμερον.

Λάμπει Κύριε, ἡ χάρις ἡ τοῦ σταυροῦ σου, ἄπασαν τὴν Οἰκουμένην ἀστράπτουσα, τῇ ἰσχύϊ τῶν δαιμόνων ἐξαφανίζει, καὶ νηστείας δρόμον νῦν εὐμαρίζει· ἐν αὐτῇ δυναμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν Συνάναρχον λόγον

Υψωθέντα ἐν ξύλῳ ὡς εθεάσατο, ἡ τεκοῦσά σε Μήτηρ ὠδίνων ἀνευθεν, ὠλοφύρετο κλαυθμῷ, καὶ ἀνεκραύγαζεν, Οἴμοι γλυκύτατε Υἱέ, τιτρώσκομαι νῦν τὴν

ψυχὴν, ἐν τῷ σταυρῷ σε ὀρώσα, ἐν μέσῳ δύο κακούργων, δίκην κακούργου προσηλούμενον.

Ὁ Ν'. Σῶσον ὁ Θεός. στιχολογ. καὶ ἡ ε'. Ἰδὲ· οἱ Κανόνες τοῦ Μηναίου, καὶ τοῦ Γρηγορίου Ἰωσήφ· Ἰδὲ, ε. ἤχ. δ'.

Ἀσεβεῖς οὐκ ὄφονται.

Εκουσίως Δέσποτα ὑψώθεις ἐν σταυρῷ, καὶ κατεβράχας τὸν ἐχθρόν· ἔκουσίως ὅθεν κατεβράχμενον με, ἡδονῶν εἰς βάραθρα, εὐσπλαγχνία σου ἀνόρθωσον.

Τὸ νηστείας πέλαγος, ἐκπλεῦσαι γαλανῶς, καταξιώσόν με Χριστέ, κατευνάζων κύματα τῆς διανοίας μου, καὶ τῆς Ἀναστάσεως, εἰς λιμένας ἐγκαθόρμισον.

Θεοτοκίον.

Τὴν ἀγνὴν ἀγνεύοντι, τιμῆσωμεν νοί, καλλονὴν τὴν τοῦ Ἰακώβ, τοῖς ἐνθέοις πράξεσι καλλυνόμενοι, εὐσεβῶς ὑμνήσωμεν, ὡς Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Ἐτερος τοῦ Κυρίου Θεοδώρου πλ. α'.

Τοὺς ἐκ νυκτός.

Σὺ σταυρωθεῖς, φθορᾶς ἀπαλλάτεις με, καὶ λογχευθεῖς ἀπαθανάτιζεις με· δοξάζω σου τὸ ἀφραστον ἔλεος, ὅτι ἤλθες Χριστέ ἵνα σώσης με. Δόξα.

Τὴν ἐν τρισὶ προσώποις Θεότητα μίαν Ἀρχὴν τὴν πανυπερούσιον ὑμνήσωμεν, τὸν Πατέρα Ἀναρχον, καὶ τὸν Υἱόν, καὶ Πνεῦμα ἅγιον.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Ον οὐρανός, χωρεῖν οὐκ ἔδυνατο, σὲ

σὺ ἐν γαστρὶ συλλαβοῦσα τέτοκα·
ὦ τοῦ φρικτοῦ καὶ ἀρρήτου θαύ-
ματός· διὸ πάντες ὑμνοῦμέν σε
Ἀχραντε.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν...

Ο δι ἐμὲ ὑπομείνας σταύρωσιν,
ἄξιός πῶν, καὶ εἰπὼν, Ἐτέλεσται,
τέλεσόν μου τὸ νηστείας στάδιον,
ἀξίων με ἰδεῖν σου τὴν Ἐγερσιν.

Ὁ Εἰρμός.

Τοὺς ἐκ νυκτὸς προσκυνοῦντάς
» σε, Χριστέ ἐλέησον, καὶ εἰρή-
» νην δώρησαι· διότι φῶς τὰ
» σὰ προστάγματα, ἐγένοντο ἰά-
» ματα τοῖς δούλοις σου φιλάν-
» θρωπε.

ᾠδὴ Η'. Παῖδας εὐαγεῖς.

Σταυρῷ προσπαγεῖς δι εὐσπλαγ-
χνίαν, Ἀηστὴ τὸν Παράδεισον ἡ-
νέωξας· νῦν δὲ ληστευθέντα με,
δαίμονος δεινότητι, καὶ τῇ ψυχῇ
ὀλόσωμον, πληγῆν δεξάμενον, ἰά-
τρευσον ἀνοίξας μοι πύλας, τὰς
τῆς μετανοίας, τῇ σῇ φιλανθρω-
πίᾳ.

Νηστεία λαμπρύναντες τὴν σάρ-
κα, ψυχὴν ἀρεταῖς καταπαιάνωμεν
πένητας ἐκθρέψωμεν, πλοῦτον μὴ
κενούμενον, ἐν οὐρανοῖς ὠνούμε-
νοι, καὶ ἀνακράξωμεν· τὸν Κύ-
ριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυ-
ψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Η πύλη Θεοῦ ἡ κεκλεισμένη, ἦν
μόνος διώδευσεν ὁ Κύριος, ἰθυνον
πρὸς τρίβους με, θείας καὶ διάνοι-

ξον, τῆς σωτηρίας πύλας μοι Θεο-
χαρίτωτε· πρὸς σέ γὰρ καταφεύ-
γω Παρθέने, μόνη προστασία, τοῦ
γένους τῶν ἀνθρώπων.

Ἄλλος. Τὸν Ποιητὴν τῆς κτίσεως.

Τὸ ξύλον τὸ Πανάγιον, ἐν ᾧ σὺ
Χριστέ μου, ἐσταυρώθης ὑμῶν, ὑ-
περευλογῶ σε, εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα Υἱὸν

καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Ξενοπρεπῶς μερίζεται, ἡ Τριάς,
καὶ μένει ἀμερῆς ὡς Θεός· ὃν ὑ-
περυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πικτηρίαν ποίησον, ὑπὲρ τῶν ὑ-
μνούντων σε, Πανάχραντε, ρυσθῆ-
ναι παντοίων, πειρασμῶν καὶ κιν-
δύνων.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν Δόξα σοι.

Τῆ τοῦ σταυροῦ σου Κύριε, Δυνά-
μεινευρώσας με ἀξίωσον, εὐψύχως
ἀνύσαι, τὸν τῆς νηστείας δρόμον.

Αἰνοῦμεν Εὐλογοῦμεν...

Τὸν Ποιητὴν τῆς κτίσεως, ὃν φρίτ-
» τουσιν Ἄγγελοι, ὑμνεῖτε λαοί,
» καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς
» αἰῶνας.

ᾠδὴ Θ'. Λίθος ἀχειρότμητος.

Λίθον σε τμηθέντα προεῖδεν, ὁ-
ρους Προφήτης τῆς Παρθένου, Σῶ-
τερ διαρρήξαντα πέτρας, τῇ σῇ
Σταυρώσει· διὸ βαρούμενον, ἀνα-
σθη-

σθρασίας λίθω με, ὡς πανοικτίρμων
ἐλευθέρωσον.

Νήστευσον καχίας ψυχῆ μου, θείαν
ἀγάπην ἐντροφῶσα· ὄραν ἀνα-
πέτασον πάσαις, καλῶν ιδέαις, ἐ-
ναποφράττουσα, τῆς πονηρίας εἰ-
σοδον, δι' ἐγκρατείας καὶ δεήσεως.

Θεοτοκίον.

Φεῖται μου Χριστέ όταν ἔλθῃς,
κρίναι τὸν κόσμον μετὰ δόξης
λύσον τὴν ἀχλὺν τῶν κακῶν μου,
ταῖς ἰκεσίαις τῆς κυησάσης σε, καὶ
κληρονόμον ποιήσον, τῆς οὐρανοῦ
Βασιλείας σου.

Ἄλλος. Πάτα χόρευε.

Πάλιν τὸν Παράδεισον ὑπανοίγεις,
ἀπαξ σταυρωθεὶς, ἐν ᾧ μεταλα-
βῶν, χαίρω τῆς ζωῆς, θανάτου λυ-
τρούμενος αἰωνίου, τῆς παρακοῆς·
ὄθεν φιλόνητος, ὡς Θεόν μου με-
γαλύνω σε. Δόξα.

Ομοουσιότητι, ἀνυμνῶ σε, Ἄναρχε
Τριάς, σεπτῆ ζωαρχικῆ, ἀτμητε
Μονάς, Πατὴρ ὁ ἀγέννητος, καὶ
γεννητὴ, Λόγε καὶ Υἱὲ, Πνεῦμα
τὸ Ἅγιον, ἡμᾶς σώσον τοὺς ὑ-
μνοῦντάς σε,

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦπερ νοῦν ὁ τόκος σου, Θεομη-
τορ, ἀνευ γὰρ ἀνδρὸς, ἡ σύλλη-
ψις ἐν σοὶ, καὶ παρθενικῶς, ἡ κή-
σις γέγονε, καὶ γὰρ Θεός, ἐστὶν
ὁ τεχθεὶς· ὃν μεγαλύνοντες, σὲ
Παρθένε μακαρίζομεν.

Δόξα σοὶ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Ο Σταυρὸς ὁ τίμιος, ἡ ἰσχὺς μου,

καὶ καταφυγῆ. γενοῦ μοι φωτισ-
μὸς, νῦν ἐγκρατευτῶς, εὐφραίνω
καθαίρων με, ρυόμενος ἀπὸ πει-
ρασμῶν, ἵνα δοξάζων σε, τὸν δε-
σπότην μεγαλύνω Χριστόν.

Ὁ Εἰρμὸς.

Ἡσαία χόρευε, ἡ Παρθένος ἔσχεν
• ἐν γαστρὶ, καὶ ἔτεκεν Υἱόν, τὸν
• Ἐμμανουήλ, Θεόν τε καὶ ἄνθρω-
• πον, Ἀνατολή, ὄνομα αὐτῆ· ὃν
• μεγαλύνοντες, σὲ Παρθένε μα-
• καρίζομεν.

Τὸ Φωταγωγικόν.

Ἀπόστιχα, τὸ ἰδιόμελον Δίς. πλ. δ'.

Ἡ παθοκτόνος νηστεία παροῦσα,
τοὺς κακωθέντας ὑπὸ τῆς ἁμαρ-
τίας. ἰατρεύειν ἐπαγγέλλεται· ἦν
ὡς Θεόδοτος βοηθὸν τιμῆσωμεν,
τὰς θεογράφους πλάκας, διὰ Μω-
σέως δεξάμενοι· μὴ προκρίνωμεν
τὴν συντρίψασαν αὐτὰς ἀκρασίαν·
μὴ γενώμεθα μέτοχοι, ὧν τὰ κῶ-
λα ἐπεσπον ἐν τῇ ἐρήμῳ· μὴ σκυ-
θρωπάσωμεν Ἰουδαϊκῶς, ἀλλ' Ἐκ-
κλησιαστικῶς φαιδρυνθῶμεν· μὴ
Φαρισαϊκῶς ὑποκριθῶμεν, ἀλλ' Εὐ-
αγγελικῶς καλλωπισθῶμεν, ἐγ-
καυχώμενοι τῷ σταυρῷ Χριστοῦ,
τοῦ Λυτρωτοῦ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μικρυτικόν.

Τί ὑμᾶς καλέσωμεν Ἅγιοι; Χε-
ρουβὶμ, ὅτι ὑμῖν ἐπανεπαύσατο
Χριστός. Σεραφίμ; ὅτι ἀπαύστως
ἐδοξάσατε αὐτόν. Ἄγγελου; τὸ
γὰρ σῶμα ἀπεστράφητε. Δυνάμεις;
ἐνεργεῖτε ἐν τοῖς θαύμασι πολλὰ
ὑμῶν τὰ ὀνόματα, καὶ μείζονα
τὰ

τὰ χαρίσματα· πρεσβεύσατε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα καὶ νῦν. Σταυροβιοτ. ὁ αὐτός.

Τί τὸ θαυμαστόν καὶ ἐξαισιον· ἡ Παρθένος τῷ Κυρίῳ, ἀνεβόα Μητρικῶς· Αἱ ὠδῖνες, ἃς οὐκ ἔγνων, ἐν τῷ τίκτειν σε Υἱέ, δριμύει, καθικνουῦνται τῆς καρδίας μου, οὐ φέρω ἐν σταυρῷ προσηλωμένον σε, ὄραν τὸ φῶς τῶν ὀμμάτων μου· σπεῦσον οὖν ἐξανάστηθι, ὅπως δοξάσω σὺν τῷ κόσμῳ, τὴν φρικτὴν Οἰκονομίαν σου.

Εἰς τὴν Τριθέκτην Τροπ. τῆς Προφητείας· πλ. α΄.

Ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρα, προσπίπτομέν σοι Κύριε, τοῦ δοῦναι ἄφεσιν ἁμαρτιῶν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, ἵνα ἐν εἰρήνῃ σέ προσκυνῶμεν, καὶ δοξολογῶμεν φιλόανθρωπε. Δίς.

Προκείμε. ἤχ. δ΄. Ψαλ. λζ΄. Κύριε, μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξῃς με, μηδὲ τῇ ὀργῇ σου παιδεύσῃς με.

Στίχ. Ὅτι τὰ βέλη σου ἐνεπάγησαν μοι.

Προφητείας Ἡσαίου τὸ
Ἀνάγνωσμα

Ἐγένετο ἐν ταῖς ἡμέραις Ἀχαζ τοῦ Ἰωάθου τοῦ υἱοῦ Ὀζίου Βασιλέως Ἰούδα, ἀνέβη Ῥασαίν, βασιλεὺς Ἀράμ. καὶ Φακεὺ υἱὸς Ῥωμελείου Βασιλεὺς Ἰσραὴλ ἐπὶ Ἱερουσαλήμ, πολεμῆσαι αὐτὴν καὶ οὐκ ἠδυνήθησαν πολιορκῆσαι. Καὶ ἀνηγγέλη εἰς τὸν οἶκον Δαβὶδ λέγων, Συνεφώνησεν Ἀράμ πρὸς

τὸν Ἐφραΐμ· καὶ ἐξέστη ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, ὃν τρόπον ἐν δρυμῶ ξύλων ὑπὸ πνεύματος σαλευθῆ. Καί εἶπε Κύριος πρὸς Ἡσαΐαν, Ἐξέλθε εἰς συνάντησιν τῷ Ἀχαζ, σὺ, καὶ ὁ καταλειφθεὶς Ἰασοῦδ ὁ υἱὸς σου, πρὸς τῆ κολυμβήθρα τῆς ἄνω ὁδοῦ τοῦ ἀγροῦ τοῦ Κναφέως. Καὶ ἐρεῖς αὐτῷ, Φύλαξαι τοὺς ἰσχυράσαι, καὶ μὴ φοβοῦ, μηδὲ ἡ ψυχὴ σου ἀσθενήτω, μηδὲ φοβηθῆς ἀπὸ τῶν δύο ξύλων, τῶν δαλῶν τῶν καπνιζομένων τούτων· ὅταν γὰρ ὀργῇ τοῦ θυμοῦ μου γέννηται, πάλιν ἰάσομαι. Καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Ἀράμ, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Ῥωμελείου, ὅτι ἐβουλεύσαντο βουλήν πονηρὰν Ἐφραΐμ περὶ σοῦ λέγοντες· Ἀναβησώμεθα εἰς τὴν Ἰουδαίαν, καὶ καλέσωμεν αὐτήν, καὶ συλλαλήσαντες αὐτοῖς, ἀποστρέψωμεν αὐτοὺς πρὸς ἡμᾶς, καὶ βασιλεύσωμεν αὐτοῖς τὸν υἱὸν Ταβεήλ. Τάδε λέγει Κύριος Σαβαώθ· Οὐ μὴ μείνη ἡ βουλή αὐτῆ, οὐδὲ ἔσται, ἀλλ' ἡ κεφαλὴ Ἀράμ, Δαμασκός, καὶ ἡ κεφαλὴ Δαμασκοῦ, Ῥασαίμ· ἀλλ' ἐφ' ἐξήκοντα καὶ πέντε ἐτῶν, καὶ ἐκλείψει ἡ Βασιλεία Ἐφραΐμ ἀπὸ λαοῦ, καὶ ἡ κεφαλὴ Ἐφραΐμ, Σομόρων, καὶ ἡ κεφαλὴ Σομόρων, υἱὸς τοῦ Ῥωμελείου, καὶ ἐὰν μὴ πιστεύσητε, οὐδὲ μὴ συνῆτε. Καὶ προσέθετο Κύριος λαλῆσαι τῷ Ἀχαζ, λέγων, Αἴτησαι σεαυτῷ σημεῖον παρὰ Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου εἰς βάθος, ἢ εἰς ὕψος. Καὶ εἶπεν Ἀχαζ, Οὐ μὴ αἰτήσω, οὐδὲ οὐ μὴ πειράσω Κύριον. Καὶ εἶπεν Ἡσαίας, Ἀκούσατε δὴ οἶκος Δαβὶδ· μὴ μὴ χρόν ὑμῖν ἀγῶνα παρέχειν ἀνθρώποις,

ποις, καὶ πῶς Κυρίῳ παρέχετε ἀγῶνα ; Διὰ τοῦτο δώσει Κύριος αὐτὸς ὑμῖν σημεῖον.

Προκείμ. ἤχ. πλ. β'. Ψαλμ. λθ'. Βισάζουσον τῆς προσευχῆς μου Κύριε.

Στίχ. Εἶπα, φυλάξω τὰς ὁδοὺς μου.

Τῇ Παρασκευῇ τῆς Β'. Ἐβδομάδος, Ἐσπέρας. Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστῶμεν στίχους, ἰ. καὶ ψάλλομεν τὸ ἰδίῳ. Δίς.

Νῦν καιρὸς εὐπρόσδεκτος, νῦν ἡμέρα σωτηρίας, ἐν τῷ πλήθει τοῦ ἐλέους σου, ἐπίσχεφαί μου τὴν ψυχὴν, καὶ τὸ φορτίον τῶν ἀνομιῶν μου, ἄνες μόνε φιλάνθρωπε.

Τὰ δ'. Μαρτυρικὰ τοῦ ἤχου, καὶ τοῦ Μπαίου εἰς δ'. Δόξα τὸ Νεκρώσιμον. Καὶ νῦν Θεοτοκίον τὸ α. τοῦ ἤχου.

Ἐσπέρας. Προκείμ. ἤχ. δ'. Ψαλ. λθ'. Τὸ ἔλεος σου Κύριε. καὶ ἡ ἀλήθειά σου.

Στίχ. Ἰπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Νῶε ἦν ἐτῶν πεντακοσίων, καὶ ἐγέννησε Νῶε τρεῖς υἱούς, τὸν Σήμ, τὸν Χάμ, τὸν καὶ Ιάφεθ. Καὶ ἐγένετο ἤνικα ἤρξαντο οἱ ἄνθρωποι πολλοὶ γίνεσθαι ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ θυγατέρες ἐγεννήθησαν αὐτοῖς. Ἰδόντες δὲ οἱ υἱοὶ τοῦ Θεοῦ τὰς θυγατέρας τῶν ἀνθρώπων, ὅτι καλαὶ εἶπν, ἔλαβον ἑαυτοῖς γυναῖκας ἀπὸ

πασῶν, ὧν ἐξελέξαντο. Καὶ εἶπε Κύριος ὁ Θεός, Οὐ μὴ καταμείνη τὸ πνεῦμά μου ἐν τοῖς ἀνθρώποις τούτοις, διὰ τὸ εἶναι αὐτοὺς σάρκας· ἔσονται δὲ αἱ ἡμέραι αὐτῶν, ἑκατὸν εἴκοσιν ἔτη. Οἱ δὲ γίγαντες ἦσαν ἐπὶ τῆς γῆς ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις· καὶ μετ' ἐκεῖνο, ὡς ἂν εἰσπορεύοντο οἱ υἱοὶ τοῦ Θεοῦ πρὸς τὰς θυγατέρας τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἐγενῶσαν ἑαυτοῖς, ἐκεῖνοι ἦσαν οἱ Γίγαντες οἱ ἀπ' αἰῶνος, οἱ ἄνθρωποι οἱ ὀνομαστοί. Ἰδὼν δὲ Κύριος ὁ Θεός ὅτι ἐπληθύνθησαν αἱ κακίαι τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ πᾶς τις διανοεῖται ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ ἐπιμελῶς ἐπὶ τὰ πονηρὰ πάσας τὰς ἡμέρας. Καὶ ἐνεθυμήθη ὁ Θεός, ὅτι ἐποίησε τὸν ἄνθρωπον ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ διεννοήθη, καὶ εἶπεν ὁ Θεός. Ἀπαλείψω τὸν ἄνθρωπον, ὃν ἐποίησα, ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς, ἀπὸ ἀνθρώπου ἕως κτήνους, καὶ ἀπὸ ἔρπετων, ἕως πετεινῶν τοῦ Οὐρανοῦ, ὅτι μετεμελήθη, ὅτι ἐποίησα αὐτόν. Νῶε δὲ εὔρε χάριν ἐναντίον Κυρίου τοῦ Θεοῦ.

Προκείμ. ἤχ. πλ. ε'. Ψαλ. μ'. Ἐγὼ εἶπα Κύριε ἐλέησόν με.

Στίχ. Μακρίος ὁ συνίων ἐπὶ πτωχόν.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Υἱέ, φύλασσε νόμους πατρός σου, καὶ μὴ ἀπόση θεσιμὸς μητρός σου. Ἄφασαι δὲ αὐτοὺς ἐπὶ σῆ καρδίᾳ διὰ παντός καὶ ἐγκλοῖωσαι περὶ σφτραχήλῳ, Ἡνίκα ἂν περιπατῆς, ἐπά-

ἐπάγου αὐτήν, καὶ μετὰ σοῦ ἔσω, ὡς εἰ ἂν καθεύδης, φυλασσέτω σε, ἵνα ἐγειρομένω συλλαλήσῃ σοι. Ὅτι λύχνος, ἐντολή. Νόμος δὲ φῶς, καὶ ὁδὸς ζωῆς, καὶ ἔλεγχος, καὶ παιδεία, τοῦ διαφυλάσσειν σε ἀπογυναικὸς ὑπάνδρου, καὶ ἀπὸ διαβολῆς γλώσσης ἀλλοτρίας. Υἱέ, μὴ σε νικήσῃ κάλλους ἐπιθυμία, μηδὲ ἀγρευθῆς σοὶς ὀφθαλμοίς, μηδὲ συναρπασθῆς ἀπὸ τῶν αὐτῆς βλεφάρων. Τιμὴ γὰρ πόρνης, ὅση καὶ ἐνός ἄρτου, γυνὴ δὲ ἀνδρῶν τιμῶν ψυχὰς ἀγρεύει. Ἀποδῆσει τις πῦρ ἐν κόλπῳ, τὰ δὲ ἱμάτια οὐ κατακαύσει; Ἢ περιπατήσῃ τις ἐπ' ἀνθρώπων πυρὸς, τοὺς δὲ πόδας οὐ κατακαύσει; Οὕτως ὁ εἰσελθὼν πρὸς γυναῖκα ὑπάνδρου οὐκ ἀτιμώρητος ἔσται κακῶν, ὡσαύτως οὐκ ἀθωωθήσεται πᾶς ὁ ἀπτόμενος αὐτῆς. Οὐ θαυμαστόν, ἐὰν ἄλλῳ τις κλέπτων, κλέπτει γὰρ ἵνα ἐμπλήσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ πεινώσαν. Ἐὰν δὲ ἄλλῳ, ἀποτίσῃ ἐπιπλάσια, καὶ πάντα τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ δοῦς, ρύσεται ἑαυτόν. Ὁ δὲ μοιχὸς δι' ἐνδειαν φρενῶν, ἀπώλειαν τῆ ἑαυτοῦ ψυχῆ περιποιεῖται. Ὁδύνας τε καὶ ἀτιμίας ὑποφέρει, τὸ δὲ ὄνειδος αὐτοῦ οὐκ ἐξαλειφθήσεται εἰς τὸν αἰῶνα. Μεστός γὰρ ζήλου θυμὸς ἀνδρὸς αὐτῆς, οὐ φείσεται ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως. Οὐκ ἀνταλλάσσεται οὐδενὸς λύτρου τὴν ἔχθραν, οὐδὲ μὴ διαλυθῆ πολλῶν δάρων. Υἱέ, φύλασσε ἐμοὺς λόγους, τὰς δὲ ἐμὰς ἐντολὰς κρύψον παρὰ σεαυτῷ. Υἱέ, τίμα τὸν Κύριον, καὶ ἰσχύσεις, πλην δὲ αὐτοῦ, μὴ

φοβοῦ ἄλλον.

Κατευθυνθήτω, καὶ τὰ λοιπὰ τῶν Προηγισμένων.

Τῷ Σαββίτῳ τῆς Β'. Ἑβδομάδος, εἰς τὸν Ὁ. θρον. Ἀλληλ. καὶ τὰ Τροπάρ. ἤχ. β.

Ἀπόστολοι, Μάρτυρες, καὶ Προφῆται, Ἱεράρχαι, Ὅσοι καὶ Δίκαιοι, οἱ καλῶς τὸν ἀγῶνα τελέσαντες, καὶ τὴν πίστιν τηρήσαντες· παρρησίαν ἔχοντες πρὸς τὸν Σωτῆρα, ὑπὲρ ἡμῶν αὐτὸν ἰκετεύτατε, σωθῆναι δεόμεθα τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, Νεκρώσιμον.

Μνήσθητι Κύριε, ὡς ἀγαθός, τῶν δούλων σου, καὶ ὅσα ἐν βίῳ ἡμαρτον συγχώρησον· οὐδεὶς γὰρ ἀναμάρτητος, εἰ μὴ σὺ ὁ δυναμένος, καὶ τοῖς μεταστᾶσι δοῦναι τὴν ἀνάπαυσιν. Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Μήτηρ Ἁγία, ἡ τοῦ ἀφράστου φωτός, Ἀγγελικοῖς σε ὕμνοις τιμῶντες, μεγαλύνομεν.

Καὶ στιχολογοῦμεν ἐν κίθισμα τὸ, Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου.

Εἶτα ψάλλ. τὰ Μαρτυρικὰ τῆς Ὁκτωήχου, καὶ τὸ Νεκρῶς Θεοτοκίον καὶ Ἀνάγνωσις εἰς τὴν ἐξήμερον.

Εἶτα τὸν Ἄμωμον, ποιοῦντες αὐτὸν στάσεις, β'. Καὶ Μνημονεύει ὁ ἱερεὺς τοὺς Κεκοιμημένους εἰς τὴν ἀστάσιν. Εἰς δὲ τὸ τέλος τοῦ Ἄμωμου, ψάλλ. τὰ Νεκρώσιμα Εὐλογητάρια, ὡς εἰς Φύλ. 111. Μετὰ δὲ τὸ, Καὶ νῦν πάλιν μνημονεύομεν. Καὶ

Τρο-

Τροπάριον, ἦχος πλ. α.

Ανάπαυσον Σωτῆρ ἡμῶν, μετὰ Δικαίων τοῦ δούλους σου, καὶ τούτους κατασκήνωσον, ἐν ταῖς αὐλαῖς σου, καθὼς γέγραπται, παρορῶν ὡς ἀγαθὸς τὰ πλημμελήματα αὐτῶν, τὰ ἐκούσις, καὶ τὰ ἀκούσις, καὶ πάντα τὰ ἐν ἀγνοίᾳ, καὶ γνώσει φιλόανθρωπε.

Δόξῃ, Καὶ πάντα τὰ ἐν ἀγνοίᾳ καὶ γνώσει φιλόανθρωπε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θ ἐκ Παρθένου ἀνατεῖλας τῷ Κόσμῳ, Χριστέ ὁ Θεός, υἱοὺς φωτός δι' αὐτῆς ἀναδείξας, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ο Ν'. ὁ Κανὼν τοῦ Μηναίου εἰς πάντας τοὺς ἁγίους (ἦρα εἰς τὸ τέλος τοῦ Β' τόμου) μετὰ τῶν Εἰρημῶν εἰς ς'. καὶ τοῦ ἁγίου τῆς Μονῆς εἰς δ'. μέχρι τῆς ς'. Ὡδῆς, ἀπὸ δὲ ταύτης εἰσέρχονται τὰ Τετραψῆδια, καὶ καταλιμπάνεται ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου τῆς Μονῆς· οἱ Κανόνες ψάλλονται οὕτω τοῦ Μηναίου εἰς ἐξὸν σὺν τῷ Εἰρημῷ καὶ λέγει ὁ ἐνκρηξίμενος Χορὸς τὸν Εἰρημῆν, καὶ ὁ ἕτερο· τὸ Τροπάριον κρατοῦμεν δὲ καὶ στίχ. ἡ. ἀπὸ τοῦ, Τότε ἐσπευσαν· ὡς τοῦ Εἰρημοῦ, καὶ τοῦ ἐνὸς Τροπαρίου ψαλλομένου χωρὶς στίχων· καὶ τοῦ τῆς Μονῆς Ἁγίου εἰς δ'. ἀπὸ δὲ τῆς ς'. Ὡδῆς, εἰσέρχονται τὰ Τετραψῆδια, καὶ ψάλλονται αἱ Ὡδαὶ κατὰ τάξιν, προηγουμένων τοῦ Μηναίου· καὶ ἰστώμεν, εἰς μὲν τὴν ς'. ἀπὸ τοῦ, Περιεχύθη μοι ὕδωρ· εἰς δὲ τὴν Ζ'. ἀπὸ τοῦ, Εὐλογητός εἰ Κύριε ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν καὶ ὑπερῦμνητος· εἰς τὴν Η'. ἀπὸ τοῦ, Εὐλογεῖτε πάντα τὰ πνευματικά, καὶ εἰς τὴν

Θ. ἀπὸ τοῦ, Ὁρκὸν ὄν ὤμοσε. Τὸ Τετραψῆδιον τοῦ Κυρίου Ἰωσήφ· αἱ Ὡδαί, Καὶ στιχολογεῖται ἡ ς'. Ὡδῆ, τ.χ. πλ. δι. Τὴν δέσπιν ἐκχεῖ.

Οἱ Ἁγιοὶ διὰ πλείστων βασάνων, τὰς πολλὰς τῶν δυσμενῶν μυριάδας, καταβαλεῖν, ἤξιώθησαν Σῶτερ, καὶ τῶν πολλῶν ἀγαθῶν σου ἐπέτυχον· εὐχαῖς αὐτῶν ὡς ἀγαθός, τὰ πολλὰ μου ἐξάλειψον πταίσματα.

Υμνήσωμεν τοὺς Χριστοῦ Ἄθλοφόρους, καὶ βοήσωμεν αὐτοῖς δμοφρόνως, Δεσποτικῶν, μιμηταὶ παθημάτων, τὰ τῶν ψυχῶν ἡμῶν πάθη ἴασατε· νηστεύειντε ἀπὸ κακῆς, συνηθείας ἡμᾶς ἐνισχύσατε.

Θεοτοκίον.

Νηστεύειν μοι καὶ ἀπέχεσθαι πάσης, ἁμαρτίας ἐνδυναμάωσον Κόρη, τὸν δυνατὸν, ἀναμάρτητον Λόγον, σωματοθέντα ἀρρήτως κηύσασα· καὶ δίδου μοι καθαρτικόν, μολυσμάτων Πανάμωμε δάκρυον.

Ἔτερον τοῦ Κυρίου Θεοδώρου ἦχ. γ'.

Βυθός μοι τῶν παθῶν.

Μαρτύρων μνήμην ἐπιτελοῦμεν ἐνθῶς, φιλομάρτυρες δεῦτε, ἀγαλλισώμεθα, ὕμνοις αὐτοὺς καταστέφοντες, τὸν Ἄθλοθέτην Χριστὸν εὐλογοῦντες. Δόξα.

Τὰ τρία μῖα φύσει συνάπτων, τὸ ἐν δὲ, τρισὶ τέμνων προσώποις, ἡ Θεότης ἐστὶ, Σαβέλλιον τε καὶ τὸν Ἄρειον, τοὺς ἰσομέτρους, κρημονοὺς διαφεύγω.

Καὶ

Και νῦν. Θεοτοκίον.

Παρθένος ὠφθης, καὶ μετὰ τόκον ἀγνεύεις. ἄμφω γὰρ καὶ λοχεύεις, καὶ παρθενεύεις· ξενοπρεπές θεάμα, λεγόμενον, καὶ νοούμενον, ἐν σοὶ Θεομήτωρ.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς ἄγιοις; . . .

Τὸ αἷμα τῆς ὑμῶν καρτερίας, Κυρίῳ ἰκετεύει ἀπαύστως, ὑπὲρ ἡμῶν Μάρτυρες· διὸ καὶ νῦν, ὑπερεύξασθε, νηστεύειν ἡμᾶς, ἐκ παρῶν ἀτιμίας.

Στίχ. Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς αὐλισθήσονται.

Ο πάντα μέλλων κρίναι τὸν κόσμον, παρόντων μυριάδων Ἀγγέλων, ἀκαταγνώστως τότε, παραστή· αἱ σοὶ καταξίωσον, τοὺς κοιμηθέντας, πιστῶς Πανοικτίρμων.

Ὁ Εἰρμός.

Βυθός μοι τῶν παθῶν ἐπανεστή,
 » καὶ ζάλη ἐναντίων ἀνέμων, ἀλλὰ προφθιάσας με σὺ, σῶσον
 » Σωτήρ, καὶ ῥῦσαι φθοράς ὡς
 » ἔσωσας, τοῦ θηρός τὸν Προφήτην.

Ἦδι Ζ'. Παιδες Ἑβραίων ἐν καμίνῳ.

Ομβροὶς ἐσβέσατε αἱμάτων, Πανοσιδίμοι τὴν φλόγα τῆς ἀπάτης τοῦ πυρός οὖν ἡμᾶς, τοῦ μέλλοντος πρεσβείαις, ταῖς πρὸς Χριστὸν λυτρώσατε, τοῦ Κυρίου Ἀθλοφόροι.

Στόματα φράξαντες λεόντων, τῶν

βασάνων τὴν πυρὰν ὑπενεγκόντες, Ἀθλοφόροι τρυφήν, τὴν κρείττονα κληροῦσαθε, ἧς περ τυχεῖν δεήθητε, καὶ ἡμᾶς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἦμνον προσάγω σοὶ Παρθένε, μὴ παρίδῃς με κακοῖς κεκρατημένον, ἀλλὰ δίδου Ἀγνή, διόρθωσιν τελείαν διὰ νηστείας πάσης τε, ἀγωγῆς ἀγαθοτρόπου.

Ἄλλος. Ὁ τὴν φλόγα ἠροσίσας.

Ἡῦρ καὶ ξίφος, καὶ θήρας Ἀθλοφόροι, ὡς τρυφήν λογισθέντες κατεπλήξατε, τοὺς φονεῖς ὑμῶν, ἀνυμνοῦντες Θεὸν, τὸν τῶν Πατέρων ἡμῶν. Δόξα.

Ἐν Τριάδι, ἓνα Θεὸν δοξάζω, τὸν Πατέρα, Υἱὸν τε καὶ τὸ Πνεῦμα, Μονάδα ἀπλήν, Τριάδα σεπτὴν, ἀρχὴν Προάναρχον, καὶ Ὁμοούσιον.

Και νῦν. Θεοτοκίον.

Παναγία, Δέσποινα Θεοτόκε, τὰς εὐχὰς τῶν δούλων σου δεχομένη, προσένεγκε τῷ πάντων Θεῷ, ἵνα σώσῃ ἡμᾶς, ἀπὸ παντὸς πειρασμοῦ.

Στίχ. Τοῖς ἁγίοις τῆς ἐν τῇ γῆ.

Τῶν Μαρτύρων, οἱ δῆμοι οὐρανόθεν, τοὺς ὑμᾶς ἀνυμνοῦντας ἐπιστάντες, εὐλογήσατε, ἀγιάσατε προθύμως τῶν νηστειῶν, διατελεῖν τὸν καιρόν.

Μακάριοι οὓς ἐξελέξω καὶ προσελάθου . . .

Τῶν ἐν πίστει, πρὸς σὲ μετατεθέν-

Θέντων, ὁ συνιῶν τὰ ἔργα τῶν ἀνθρώπων, τὰ ἐκούσια, καὶ ἀκούσια κταίσματα, συγχωρῶν, ἀνάπαυσον ὡς Θεός. Ὁ Εἰρμός.

Ὁ τὴν φλόγα δροσίσας τῆς καρμίνου, καὶ τοὺς Παῖδας, ἀφλέκτους διασώσας, εὐλογητὸς εἰς εἰς τοὺς αἰῶνας Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἦδὴ Ἡ'. Νικηταὶ Τυρίνου.

Τῶν βασάνων εἶδη, ἀσθενεία σώματος ὑπενεγκόντες, ἰατροὶ νοσοῦντων, Ἀθλοφόροι ὠφθητε ὅθεν κραυγαῶν. Τὴν ἐμὴν νοσοῦσαν ψυχὴν ἰατρεύσατε, χρόνῳ τῆς νηστείας, διὰ τῆς μετανοίας.

Ὅμοι! πῶς παρήλθον, πᾶσαι αἱ ἡμέραι μου ἐν ἀμελείᾳ, καὶ ἰδοὺ τὸ τέλος, φθάνει ἀτελείωτον, καλῶν λαβεῖν με· οἱ καλῶς τὸν δρόμον, τελέσαντες Μάρτυρες, τέλος ἀγαθὸν μοι, γενέσθαι δυσωπεῖτε.

Θεοτοκίον.

Ἰεζεκιὴλ σε, πύλην ἀδιόδευτον Ἀγνὴ προεῖδε, μετανοίας πύλας, πᾶσαν ὑπανόηγουσαν ἀπεγνωσμένοις· ὅθεν δυσωπῶ σε, τρίβους μοι ὑπανοῖξον, τὰς πρὸς τὰς ἐκεῖθεν, φερούσας καταπαύσεις.

Ἄλλος. Τὸν ἐξ Ἀνάρχου.

Τοὺς πολυάθλους αἰκισμοὺς, διαφόρως ὑπομείναντες, οἱ μὲν καέντες, ἕτεροι περισθέντες, ἄλλοι δέ τεμνόμενοι, εὐφραίνεσθε Ἀθληταί, ἀναμέλποντες Χριστῷ, ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν. . .

Ἡ τρισυπόστατος Μονὰς, ὁ Πατήρ ὁ Υἱὸς, καὶ Πνεῦμα τὸ ζῶν, μία Θεότης, μία Βασιλεία, σὲ αἰνοῦσι τὸ ἄδυτον φῶς, Ἀγγέλων αἱ Στρατιαί, καὶ ἡμεῖς οἱ ἐπὶ γῆς, ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἰδοὺ πᾶσαι γενεαί, μακαρίζομέν σε Ἀχραντε, τὰ μεγαλεῖα τὰ σά καθαροῶντες· σὺ γὰρ τίκεις ὑπερφῶς, τὸν τοῦ παντὸς Ποιητὴν, Θεὸν ὄντα, καὶ βροτὸν διὸ σε εὐλογοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Στίχ. Θαναμαστός ὁ Θεός.

Τῶν Ἀθλοφόρων ὁ χορὸς, δυσωπήθητε τοῦ σώσαι ἡμᾶς, πρὸς τὸν Σωτῆρα, τὰς ἰκετηρίας, καὶ τανθὴν ποιούμενοι, λατρεύειν εἰλικρινῶς, δι' ἐγκρατείας αὐτῷ· ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας·

Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς.

Τοὺς κοιμηθέντας εὐσεβῶς, ἐλπίδι ἀναστάσεως, πρὸς αἰώνιαν ζωὴν ἐγερθῆναι, Κύριε ἀξίωσον αἰνεῖν σε εἰλικρινῶς, καὶ δοξάζειν ψαλμικῶς ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς . . .

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν. . .

Τὸν ἐξ Ἀνάρχου τοῦ Πατρὸς
• γεννηθέντα πρὸ αἰῶνων Θεόν,
• καὶ ἐπ' ἐσχάτων ἐκ τῆς Θεοτόκου

- τόκου σάρκα ἐνδυσάμενον, ὡς
- τέλειον ἄνθρωπον, καὶ Θεὸν ἐκ
- τοῦ Θεοῦ, ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε,
- καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς
- αἰῶνας.

Ἔδθ' Θ'. Ὄρος παρῆλθε τῆς φύσεως.

Ποφῆτε θεοὶ ὡς ἄνθρακες, ὕλην
πονηρὴν ἀθείας συμφλέξαντες, καὶ
στίφη τῶν δαιμόνων ξίφει συγκό-
ψαντες, γενναῖοι Ἀθλοφόροι, φω-
ταγωγοὶ τῶν καρδιῶν ἡμῶν.

Ηλγησαν πόνους προσφέροντες,
οἱ Ἰανευκλειεῖς Ἀθλοφόροι τοῦ σώ-
ματος· καὶ νῦν τοῖς μεταστᾶσι πι-
στοῖς τὴν ἄπονον, ἀνάπαυσιν αἰ-
τοῦνται, καὶ Παραδείσου τὴν ἀπό-
λαυσιν. Θεοτοκίον.

Φάνθη Ἀχραντε Δέσποινα, θεὸς
συνεργὸς τοῖς ἀχρείοις οἰκέταις
σου, καιρῷ τῆς ἐγκρατείας, τὰς
προσευχὰς ἡμῶν, προσάγουσα Κυ-
ρίῳ τῷ τῶν αἰῶνων βασιλεύοντι.

Ἄλλος. Σε τὴν ἀθάνατον,

Ως πῦρ ἐμβληθέντες ἐκ Θεοῦ, εἰς
τὴν γῆν κατεφλέξατε, πᾶσαν πλά-
νην εἰδώλων, ἀνάψαντες πυρσὸν
εἰς τὰ πέρατα, εὐσεβείας Ἀθλο-
φόροι Χριστοῦ. Δόξα.

Εν καὶ τρία ἀνωμῶ, εὐσεβῶς τὴν
Θεότητα, τῇ μορφῇ τοῖς προσώ-
ποις, συνάπτων καὶ διαιρῶν ὁ Πα-
τὴρ, ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦ-
μα, ταῦτα ἐν εἰσί.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν ἐκ βίχης Ἰεσσαί, καὶ Δα-
βὶδ τοῦ Προπάτορος, ἐμβλαστή-

σασαν βάβδον, Πανάχραντε Ἀγνή
μεγαλύνομεν, ὅτι σώζεις τὰς ψυ-
χὰς ἡμῶν.

Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ. . .

Πληθὺς Μαρτύρων ἡ σεπτῇ, τὸν
Χριστὸν ἐκδυσώπησον, ἐν εἰρήνῃ
πληροῦντας τὸν δρόμον τῶν νη-
στειῶν, κατιδεῖν ἡμᾶς, καὶ προσ-
κυνῆται καὶ τὰ πάθη αὐτοῦ.

Μακάριοι οὗς ἐξελέξω. . .

Νεκρῶν καὶ ζώντων ὡς Θεός, ὁ
νεκρώσας τὸν θάνατον καὶ ζωὴν,
τῇ ἐγέρσει σου πᾶσι παρασχὼν,
Χριστέ ἀνάπαυσον, καὶ τοὺς δού-
λους σου, οὗς μετέστησας.

Ὁ Εἰρμός.

Σὲ τὴν ἀθάνατον πηγῆν, τὴν δι'
• ἁγίων ἰάματα, τῷ γένει τῶν
• ἀνθρώπων παρέχουσαν, Ἀγνή
• μεγαλύνομεν, ὅτι σώζεις τὰς
• ψυχὰς ἡμῶν.

Τὸ Φωταγωγικὸν τοῦ ἤχου, λέγον-
τες ἐν τῷ τέλει, Πρεσβείαις τῶν ἁγίων.
Εἰς τοὺς Αἴνους, τὰ Μαρτυρικά τοῦ ἤ-
χου. Εἰς δὲ τὸν στίχ. τὰ Νεκρῶσ. στι-
χηρὰ τοῦ Κυρίου Θεοφάνους, τοῦ τυ-
χόντος ἤχου. Οὕτως οὖν γίνεται κατὰ
πᾶν Σάββατον τῆς ἁγίας Μ'. ἐν μὴ
τύχῃ Ἑορτῇ, ἢ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, ἢ
τῶν ἁγίων Μ'. Μαρτύρων. Εἰς τὴν Λει-
τουργίαν, οἱ Μακαρισμοὶ τοῦ ἤχου, εἰς
ς'. Προκειμένον τοῦ Ἀποστόλου, ἤχ.
πλ. β' Εὐφράνθητε ἐπὶ Κύριον.

Στίχ. Μακάριοι ὧν ἀπέθνησαν αἱ ε-
νομῖαι.

Πρὸς

Πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολῆς
Παύλου.

Αδελφοί, βλέπετε, μήποτε ἔσται ἐν τῇ ὑμῶν καρδίᾳ πονηρὰ ἀπιστίας, ἐν τῷ ἀποστῆναι ἀπὸ Θεοῦ ζῶντος. Ἄλλὰ παρακαλεῖτε ἑαυτοὺς καθ' ἑκάστην ἡμέραν, ἀχρις οὗ τὸ σήμερον καλεῖται, ἵνα μὴ σκληρυνθῇ τις ἐξ ὑμῶν ἀπάτῃ τῆς ἁμαρτίας. Μέτοχοι γὰρ γε γόμεθα τοῦ Χριστοῦ, εἴαν περ τὴν ἀρχὴν τῆς ὑποστάσεως μέχρι τέλους βεβαίαν κατάσχωμεν, ἐν τῷ λέγεσθαι, Σήμερον, εἴαν τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἀκούσητε, μὴ σκληρύνῃτε τὰς καρδίας ὑμῶν, ὡς ἐν τῷ παρακίρασμῷ. Τινὲς γὰρ ἀκούσαντες παρεπίκραναν, ἀλλ' οὐκ ἄντις οἱ ἐξελεθόντες ἐξ Αἰγύπτου διὰ Μωσέως. Ἔτερος Νεκρῶσ.

Αδελφοί, ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ἐκ γῆς, χοιρὸς ὁ δεύτερος ἄνθρωπος, ὁ Κύριος, ἐξ οὐρανοῦ. Οἷος ὁ χοιρὸς, τοιοῦτοι καὶ οἱ χοιροὶ καὶ οἷος ὁ ἐπουράνιος, τοιοῦτοι καὶ οἱ ἐπουράνιοι. Καὶ καθὼς ἐφορέσαμεν τὴν εἰκόνα τοῦ χοιροῦ, φορέσομεν καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ ἐπουρανοῦ. Τοῦτο δὲ φημι, ἀδελφοί, ὅτι σὰρξ καὶ αἷμα Βασιλείαν Θεοῦ κληρονομησαὶ οὐ δύνανται, οὐδὲ ἡ φθορὰ τὴν ἀφθαρσίαν κληρονομεῖ. Ἴδοὺ μυστήριον ὑμῖν λέγω· Πάντες μὲν οὐ κοιμηθήσομεθα, πάντες δὲ ἀλλαγῶμεθα, ἐν ἀτόμῳ, ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ, ἐν τῇ ἐσχάτῃ σάλπιγγι· σάλπιξις γὰρ, καὶ οἱ νεκροὶ ἐγερθήσονται ἀφθα-

τοι καὶ ἡμεῖς ἀλλαγῶμεθα. Δεῖ γὰρ τὸ φθαρτὸν τοῦτο ἐνδύσασθαι ἀφθαρσίαν, καὶ τὸ θνητὸν τοῦτο ἐνδύσασθαι ἀθανασίαν. Ὅταν δὲ τὸ φθαρτὸν τοῦτο ἐνδύσῃται ἀφθαρσίαν, καὶ τὸ θνητὸν τοῦτο ἐνδύσῃται ἀθανασίαν, τότε γενήσεται ὁ λόγος ὁ γεγραμμένος, Κατεπόθη ὁ θάνατος εἰς νίκος Που σου, θάνατε, τὸ κέντρον; ποῦ σου, Ἄδη, τὸ νίκος; Τὸ δὲ κέντρον τοῦ θανάτου, ἡ ἁμαρτία, ἡ δὲ δύναμις τῆς ἁμαρτίας, ὁ Νόμος. Τῷ δὲ Θεῷ χάρις, τῷ διδόντι ἡμῖν τὸ νίκος διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἄλλελ. πλ. β'. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω:

Στίχ. Καὶ τὸ μνημόσυνον αὐτῶν εἰς γενεὰν καὶ γενεάν.

Εὐαγγέλιον κατὰ Μάρκον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἀπῆλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς ἔρημον τόπον. κ. τ. λ.

Ἔτερον Νεκρῶσιμον.

Ἔειπεν ὁ Κύριος πρὸς τοὺς ἐηλυθότας πρὸς αὐτὸν Ἰουδαίους.

Κοινωνικόν. Ἀγαλλιᾶσθε δίκαιοι. Καὶ, Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω...

Κυριακῇ Β'. τῶν Νηστειῶν, ψάλλεται ἡ παροῦσα Ἀκολουθία τοῦ ἐν Ἀγίῳ Πατρὸς ἡμῶν Γεωργίου Ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης τοῦ Θαυματουργοῦ, τοῦ καὶ Παλαμᾶ, ποίημα τοῦ Παναγωγιάτου Φιλοθέου.

Τῷ Σαββάτῳ ἑσπέρας, ἰστώμεν

Στίχ. 6. καὶ ψάλλ. στιχηρὰ Ἀναστάσιμα 5. καὶ τὰ περὸντα, ἔχ. β.

Ποίοις εὐφημιῶν.

Ποίοις εὐφημιῶν ἁσμασιν, ἀνυμνήσωμεν τὸν Ἱεράρχην; τῆς Θεολογίας τὴν σάλπιγγα, τὸ πυρίπνουν στόμα τῆς χάριτος, τὸ σέπτρον τοῦ Πνεύματος δοχεῖον τὸν στύλον τῆς ἐκκλησίας τὸν ἀκράδαντον, τὸ μέγα, τῆς Οἰκουμένης ἀγαλλιάμα, τὸν ποταμὸν τῆς σοφίας, τοῦ φωτός τὸν λύχνον, τὸν ἄστέρα τὸν φαεινόν, τὸν τὴν κτίσιν καταλαμπρύνοντα. Δίς.

Ποίοις ὑμνωδιῶν ἄνεσιν, στεφανώσωμεν τὸν Ἱεράρχην; τὸν τῆς εὐσεβείας ὑπέρμαχον, καὶ τῆς εὐσεβείας ἀντίπαλον, τὸν θερμὸν τῆς πίστεως προστάτην τὸν μέγαν καθηγεμόνα καὶ διδάσκαλον, τὴν λύραν, τὴν ποναρμόνιον τοῦ Πνεύματος τὴν χρυσαυγίζουσαν γλῶσσαν, τὴν πηγὴν τὴν βρύουσαν, ἰαμάτωννάματα τοῖς πιστοῖς, τὸν μέγαν καὶ ἀξιάγαστον Γρηγόριον.

Ποίοις οἱ γηγενεῖς χεῖλεσιν, εὐφρημήσωμεν τὸν Ἱεράρχην; τὸν τῆς Ἐκκλησίας διδάσκαλον, τοῦ φωτός τοῦ θείου τὸν κήρυκα, τὸν ἰσθρανομύστην τῆς Τριάδος τὸ μέγα, τῶν Μοναζόντων ἐγκαλλώπισμα, τὸν πράξει, καὶ θεωρίᾳ διαλάμποντα Θεσσαλονίκης τὸ κλέος, συμπολίτην ἔχοντα, μυροβλύτην ἐν Οὐρανοῖς, τὸν θεῖον καὶ ὑπερθαύμαστον Δημήτριον.

Δόξα ἤχ. - πλ. β.

Οσπε τρισμάκαρ, ἀγιώτατε Πάτερ, ὁ ποιμὴν ὁ καλός, καὶ τοῦ Ἀρχιποίμενος Χριστοῦ Μαθητής, ὁ τιθεὶς τὴν ψυχὴν ὑπὲρ τῶν προβάτων· αὐτὸς καὶ νῦν Πατὴρ ἡμῶν, Θεόφορε Γρηγόριε, αἰτησάις πρεσβείαις σου, δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον, τὸ α. τοῦ ἤχου.

Ἀπόστιχα τὰ κατ' Ἀλφαβητον.

Δόξα, ἤχος πλ. δ'.

Η γρηγόριος γλῶσσά σου, πρὸς διδασκαλίαν, ἐν τοῖς ὡσὶ τῶν καρδῶν ἐνηχοῦσα, τὰς τῶν βαθύμειων ψυχῶν διανίστησι καὶ θεοφθόγγως λόγοις σου, κλιμαξεύροσκειται, τοῦς ἐκ γῆς πρὸς Θεὸν ἀναφέρουσα· διὸ Γρηγόριε, Θεσσαλίας τὸ θαύμα, μὴ παύσῃ πρεσβεύων Χριστῷ, φωτισθῆναι τῷ θείῳ φωτὶ τοὺς τιμῶντάς σε.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον, ἔχ. ὁ αὐτός.

Ἀπολυτ. τὸ Ἀναστάς. Δίς, καὶ πλ. δ'.

Ἀνύμφευτε Παρθένε, ὄρα φύλ. 296 Τόμ. Α'. Καὶ τοῦ Ἁγίου

Ορθοδοξίας ὁ φωστὴρ, Ἐκκλησίας τὸ στήριγμα, καὶ Διδάσκαλε, τῶν Μοναστῶν ἡ καλλονή, τῶν Θεολόγων ὑπέρμαχος ἀπροσμάχητος, Γρηγόριε Θαυματουργέ, Θεσσαλονίκης τὸ καύχημα, Κήρυξ τῆς χάριτος, ἰκέτευσ διαπαντός, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Θεοτόκε Παρθένε ἐκ γ'.

Καὶ τὰ λοιπὰ τῆς Ἀγρυπνίας.

Εἰς

Εἰς τὸν ὄρθρον, Θεὸς Κύριος, τὰ
'Απολυτικά. αἱ συνήθεις Στιχολογίαι,
καὶ ὁ Πολυέλεος καὶ Ἀναγνώσις εἰς
τὴν ἕξαήμερον.

Εἶτα τὰ Εὐλογητήρια, καὶ οἱ Ἀνα-
βαυοὶ τοῦ ἤχου· τὸ, Πᾶσα πνοή, ἔω-
θὸν Εὐαγγέλιον· Ἀνίστασιν Χριστοῦ.
ὁ Ν'.

Δόξα, ἤχ. πλ. δ'.

Τῆς μετανοίας ἀνοιξὸν καὶ τὰ λο-
πύ. Οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήγου, καὶ ὁ
παρών τοῦ ἁγίου, εἰς ς'. Ὡδή, α. ἡ-
χος, δ'.

Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Ρητόρων οἱ ἔνθεοι, καὶ θεολόγων
οἱ πρόκριτοι, καὶ γλώσσαι θεό-
φογοὶ, δεῦτε συνέλθετε, εἰς ἐνό-
τητα ὑμνεῖται κατ' ἀξίαν, τὸν πνευ-
ματορῆτορα, θεῖον Γρηγόριον.

Ο στύλος τῆς πίστεως, τῆς Ἐκ-
κλησίας ὁ πρόμαχος, ὁ μέγας
Γρηγόριος, ἀνευφημείσθω μοι, ὁ πα-
νίστος παιμὴν Θεσσαλονίκης, ὁ
κόσμος τοῦ τάγματος, Ἱεραρχῶν
ἀληθῶς.

Εκ βρέφους ἐπόθησας, κρείττονα
βίον καὶ τέλειον, Πάτερ ἐκ νεότη-
τος, ἔστερξας φρόνημα, καὶ ὁμό-
τροπος, καὶ σύμφρων ἀνεδείχθης,
τοῦ συνωνυμοῦντός σοι, θεῖο Γρη-
γόριε.
Θεοτοκίον.

Γενοῦ μοι Πανάμωμε, ζωῆς ὁδὸς
ὁδηγοῦσά με, πρὸς θεῖα σκηνώμα-
τα ἀπεπλανήθην γάρ, καὶ πρὸς
βίραθρα, κακίας ὀλισθαίνων, ἐξ-
ώημε ἀνάγαγε, τῇ μεσιτείᾳ σου.

Ὡδή, Γ'. Τοὺς σοὺς ὑμολόγους.

Τὰ ρεῖθρα τῶν θεῶν διδάχων σου,

φυλάττοντες πᾶσαν μηχανὴν, τῶν
κακοδόξων φεύγομεν, καὶ πάσας ἐκ-
κρουόμεθα, σοῖς ἱεροῖς συγγράμ-
μασι, φάλαγγας τούτων Γρηγό-
ριε.

Σοφίας μωρὰς τῶν κακοδόξων,
διέλυσας Μάκαρ τοῦ Θεοῦ, σοφίαν
ἐνυπόστατον, ἔχων ἐν τῇ καρδίᾳ
σου, δι' ἧς μετ' ἤχου ἐθραυσας,
τὰ σαθρὰ τούτων φρυάγματα.

Νεκρώσας σαρκὸς τῆς φθειρομέ-
νης, πᾶσαν ἡδυπάθειαν Σοφῆ, ἀ-
σκητικῶς ἐζώσας. ψυχῆς σου τὰ
κινήματα, καὶ ταύτην θεῖον ὄργα-
νον, θεολογίας ἀνεδείξας.

Θεοτοκίον.

Εν γνώσει φρενῶν καὶ προαιρέ-
σει, αἰσχράν τε καὶ ἄσωτον ζωὴν,
ἐπιμελῶς ἠγάπησα· ἀλλὰ σοργῆ
τῇ θεῖᾳ με, Παρθένε Θεονύμφευτε,
δέσμευσον θεῖα πρεσβεία.

Κάθισμα ἤχος δ'.

Ταχὺ προκατάλαβε.

Τὴν πλάνην κατέφλεξας, τῶν κα-
κοδόξων σοφῆ, τὴν πίστιν ἐτρέ-
νωσας, τῶν Ὀρθοδόξων καλῶς, καὶ
κόσμον ἐφώτισας· ὄθεν τροπαι-
οφόρος, νικητὴς ἀνεδείχθης, σύ-
λλος τῆς Ἐκκλησίας, ἀληθῆς Ἱε-
ράρχης· πρεσβεῦων μὴ ἐλλείπης
Χριστῷ, σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Δόξα, τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ταχὺ δέξαι Δέσποινα, τὰς ἱκεσίας
ἡμῶν, καὶ ταύτας προσάγαγε, τῷ
σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, Κυρία Πανά-
μωμε.

ψωμε, σβέσον τὰς περιστάσεις, τῶν
δυσφήμων γλωσσάλων, πράνον
μηχανίας, καὶ κατὰβαλε θράσος,
τῶν ὀπλιζομένων ἀθέων, Ἀχραν-
τε, κατὰ τῶν δούλων σου.

Ἦδὴ Δ'. Τὴν ἀνιξιχνίαστον.

Ανοίξας τὸ στόμα σου Πάτερ σο-
φῆ, τοῦ Θεοῦ σοφίαν ἐκήρυξας, ἦν
ἐμελέτας, ἐν καρδίᾳ σου αἶε καὶ Βαρ-
λαάμ τὸν μάταιον, ἄφρονα καὶ ἄ-
νον ἀπέδειξας.

Εδος ὁ γλυκύτατος ὑπὸ τὴν γῆν,
Ἥλιος τῷ νόμῳ τῆς φύσεως, ἀ-
νατελεῖς δὲ, τῷ πρῶτῳ σὺν τῷ Χρι-
στῷ, Ἥλιος ὁ ἀνέσπερος, πάντας
ἐποπτεύων πρεσβείαις σου.

Εδίδειξεν ἡ χάρις σε Μάκαρ Θεοῦ,
καύχημα καὶ στήριγμα μέγιστον,
τῶν Ὀρθοδόξων, καὶ ποιμένα ἀ-
γαθόν, καὶ Θεολόγον δεύτερον, καὶ
τῆς ποιμένης ἄγρυπνον φύλακα.

Θεοτοκίον.

Κτὰ μοι διάνοιζον τὰ τῆς ψυχῆς.
Μῆτηρ τοῦ Θεοῦ ἡ γεννήσασα, τὸν
πρὶν τὰ ὦτα, διανοίξαντα κωφοῦ,
καὶ θείους ἐνωτίζεσθαι, λόγους, καὶ
πληροῦν καταξίωσον.

Ἦδὴ Ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Δρεπάνη τῶν λόγων σου, καὶ ἱε-
ροῖς συγγράμμασιν, ἔτεμες αἰρέ-
σεις ἀκανθώδεις, καὶ ζιζανίων νό-
θα βλαστήματα τῆς Ὀρθοδοξίας
δὲ εὐσεβῆ, κατεβάλου σπέρματα,
Ἱεράρχα Γρηγόριε.

Οἱ λόγοι σου πάνσοφε, καὶ τὰ
σεπτὰ αὐγγράμματα, δρόσος οὐρα-

νίου μελιπέτρας, ἄρτος Ἀγγέ-
λων τοῖς ἐντυγχάνουσι, νέκταρ ἀμ-
βροσία γλυκασμός, ἡδύσμα Γρη-
γόριε, καὶ πηγὴ ζῶντος ὕδατος.

Κοινόν σε διδάσκαλον, γνωρίζει
γῆ καὶ θάλασσα, στήλην ἱεράν
Ὀρθοδοξίας, καὶ ὀπλοθήκην θείων
δογμάτων σεπτῆν, σοφὸν Θεολό-
γον ἱερόν, σύσκηνον συμμέτοχον,
Ἀποστόλων ὁμότροπον.

Θεοτοκίον.

Ρεῖθροις κατανύξεως, τοὺς ῥύπους
τῆς καρδίας μου, Ἀχραντε ἀπό-
πλυνον Παρθένε, καὶ μετανοίας τρό-
πους μοι δώρησαι, σαῖς πρὸς τὸν
οἰκτίρμονα Θεόν, ἱεραῖς δεήσεσιν,
ὄν ἀβρήτως ἐγέννησας.

Ἦδὴ ς'. Τὴν θεῖαν ταύτην.

Εὐβάγη μάταιον φρύαγμα, καὶ
γλώσσα Βαρλαάμ τοῦ παράφρονος,
λόγοις καὶ δόγμασι, καὶ διανοίας
δξύτητι, τοῦ σοφοῦ Βασιλέως, καὶ
σοῦ Γρηγόριε.

Τὴν θεῖαν λύραν τοῦ Πνεύματος,
τὴν σάλπιγγα τρανώς τὴν κηρύ-
ξασαν, Θεοῦ Μυστήρια, Θεσσαλο-
νίκης τὸν Πρόεδρον, τὴν Θεολό-
γον γλώσσαν, ὕμνοις τιμήσωμεν.

Λαοῦ ποτὲ προηγούμενος, ὡς εὐ-
λος τοῦ πυρὸς τοῖς τῆς πίστεως,
ἐχθροὺς κατέφλεξας, τῶν δὲ πι-
στῶν τὰ συστήματα, ἐφώτισας Θε-
όφρον, Πάτερ Γρηγόριε. **Θεοτ.**

Γενοῦ μοι Πάναγιε Δέσποινα, γα-
λήνη καὶ λιμὴν παρακλήσεως, δια-
ιδιβάουσα, πρὸς θεῖον ὄρμον ἀ-
κύμαν.

κώμαντον, τὴν ζάλη τῶν παθῶν
μου καταπραΰνουσα.

Κοιτάκιον. Τῆ ὑπερμάχῳ Στρατηγῷ.

Τὸ τῆς σοφίας ἱερὸν καὶ θεῖον ὄρ-
γανον, Θεολογίας τὴν λαμπρὰν
συμφώνως σάλπιγγα, ἀνυμνοῦμέν
σε Γρηγόριε Θεοῤῥήμων· ἀλλ' ὡς
νοῦς Νοὶ τῷ πρώτῳ παριστάμε-
νος, πρὸς αὐτὸν τὸν νοῦν ἡμῶν
Πάτερ ὁδήγησον, ἵνα κράζωμεν,
Χαῖρε Κήρυξ τῆς χάριτος.

Ὁ Οἶκος.

Ἄγγελος σὺ ἐφάνης, ἐπιγῆς τῶν
ἀρρήτων, τὰ θεῖα τοῖς βροτοῖς ἐ-
ξηγγέλων· ταῖς γὰρ τῶν Ἀσω-
μάτων φωναῖς, ἀνθρωπίνῳ νοίτε,
καὶ σαρκὶ χρώμενος, ἐξέστησας
ἡμᾶς, καὶ βοᾷ σοι θεοῤῥήμων, ἐ-
πισσας ταῦτα, Χαῖρε· δι' οὐ τὸ σκό-
τος ἠλάθη. Χαῖρε δι' οὐ τὸ φῶς
ἀντεισῆλθε. Χαῖρε, τῆς ἀκτίστου
θεότητος Ἄγγελε. Χαῖρε, τῆς
κτιστῆς καὶ μωρᾶς ὄντως Ἐλεγ-
χε. Χαῖρε, ὕψος ἀνεπίδατον, τὴν
θεοῦ φύσιν εἰπών. Χαῖρε, βάθος
ἰσοθεώρητον, τὴν ἐνέργειαν εἰπών.
Χαῖρε, ὅτι τὴν δόξαν, τοῦ Θεοῦ
καλῶς εἶπας. Χαῖρε, ὅτι τὰς δό-
ξας, τῶν κακούργων ἐξεῖπας. Χαί-
ρε, φωστῆρ ὁ δείξας τὸν Ἥλιον.
Χαῖρε, κρατῆρ τοῦ νέκταρος πά-
ροχα. Χαῖρε, δι' οὗ ἡ ἀλήθεια λάμ-
πει. Χαῖρε, δι' οὗ ἐσκοτίσθη τὸ ψευ-
δος. Χαῖρε, Κήρυξ τῆς χάριτος.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρᾳ Κυριακῆ, Β'. τῶν
Πεπταίων, τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡ-
μῶν. Γεωργίου Ἀρχιεπισκόπου Θεσ-

σαλονίκης τοῦ Θαυματουργοῦ, τοῦ Πα-
λαμᾶ.

Στίχ. Νῦν λαμπρὸν ὄντως Κήρυκα
φωτὸς μέγαν. Πηγὴ φάους, ἀδύτον εἰς
αἴγλην ἀγει.

ᾠδὴ Ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Οἱ τοῖς λόγοις ὀμιλοῦντες καὶ συγ-
γράμμασι, τοῖς σοῖς Γρηγόριε,
γνώσιν μυσθῶνται Θεοῦ, καὶ ἐμ-
πλοῖοι δεικνύνται, σοφίας πνευμα-
τικῆς, καὶ τὴν ἀκτίστον, χάριν καὶ
τὴν ἐνέργειαν, τοῦ Θεοῦ θεολο-
γοῦσι.

Τὴν ῥομφαίαν καὶ τὰ τόξα κακο-
δόξων τε ὅλως συνέτριψας, καὶ τὴν
ὄφρυν Βαρλαάμ, καὶ πᾶσαν τὴν
δύναμιν αἰρετικῶν ὡς ἰστόν, δι-
σκόρπισας, οἳά περ λίθος μέγιστος,
τῆς ἀράχνης Ἱεράρχα.

Ἐσφραγίσθη σου τοῖς λόγοις καὶ
τοῖς δόγμασι, καὶ τοῖς συγγράμ-
μασιν, ἡ πίστις τῶν εὐσεβῶν, καὶ
θράσος αἰρέτως ἔστη Γρηγόριε,
καὶ ἀναίρεσις, Ὁρθοδοξίας πέπαι-
ται, καὶ ἰσχύς τῶν κακοδόξων.

Θεοτοκίον

Παμάτων σε πηγὴν οἱ ξηρανόμε-
νοι, παθῶν νοσήμασι, γινώσκον-
τες ἀληθῶς, ἀντλοῦμεν σωτήρια,
καὶ θεῖανάματα, καὶ κραυγάζο-
μεν· Εὐλογημένος Πάναγνε, ὁ καρ-
πὸς τῆς σῆς κοιλίας.

ᾠδὴ Η'. Παιδας, εὐαγεῖς

Παρίστασαι νῦν τοῖς Θεολόγοις,
τῷ θρόνῳ τοῦ Πανοικτίρμονος ὡς
ὁμοῖος, τοῦτοίς καὶ ὁμότροπος,

πάν-

Πάνσοφε Γρηγόριε, Θεσσαλονίκης
Πρόεδρε, Ἱεραρχῶν καλλονή, λαμ-
πρῶς, ἠγλαϊσμένος τῇ δόξῃ, τῆς
Ἱεραρχίας, Θεῷ καὶ νῦν λατρεύων.

Ειδῶς σου τὸ καθαρὸν τῆς δι-
νοίας, Θεὸς καὶ πρὸ τῆς γαστρὸς
καὶ πρὸ συλλήψεως, τῷ πιστῷ λε-
λάληκε, θεῖω Βασιλεῖ τρανῶς, τῆς
Ἐκκλησίας ἀμαχον, εἶναι σε πρό-
μαχον διὸ κανονικῆ ἀσφαλείᾳ, μύ-
ρῳ ἐσφραγίσθης, τῆς Ἀρχιερω-
σύνης.

Ητῆται τρανῶς καὶ κινδυνεύει,
τὸ ἄθροισμα τοῦ πολυκινδύνου τῆ
παλάμη σου, καὶ σοφοῖς σου βήμα-
σιν, ἔνδοξε Γρηγόριε, Θεσσαλο-
νίκης Πρόεδρε, καὶ ὡς ἐκλείπει
καπνὸς, ἐξέλιπε, σαθρὰ συμμορία,
σοῦ τῆ βροντοφώνῳ, καὶ Θεολό-
γῳ γλώσση. Θεοτοκίον.

Ο Λόγος τοῦ Θεοῦ ἐν σοὶ Παρ-
θένε, βροτῶν τὴν συγκεχωσμένην
τοῖς παθήμασι φύσιν ἀνεμόρφωσεν,
ἄκρα ἀγαθότητι, καὶ ὄλην ἀνεκαί-
νισε, καὶ καθήγιασε διὸ εἰ διὰ σοῦ
σεσωσμένοι, σὲ δοξολογοῦμεν εἰς
πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἦδὴ Θ'. Ἄπας γηγενῆς.

Εσοπτρον Θεοῦ, ἐγένου Γρηγόριε
τὸ κατ' εἰκόνα γὰρ, ἄσπιλον ἐτή-
ρησας, νοῦν δ' ἠγεμόνα, κατὰ
παθῶν σαρκικῶν, ἀνδρικῶς ἐνστη-
σάμενος, τὸ κατ' ὁμοίωσιν, ἀνε-
λάβου ἔθεν οἶκος γέγονας, τῆς
Ἁγίας Τριάδος λαμπρότατος.

Αγαθὲ εὐσεβῆς, ὑπόπτερον δει-
κνυσθῆ, ἀεροβάτην σε, τούτῳ συμ-

μαχῆσαντα ὡς ὄλον ἐμπλεων,
Θεοῦ Πνεύματος, κατὰ τοῦ μα-
ταιόφρονος, καὶ μανικοῦ Βαρλαάμ,
τοῦ λαλοῦντος, εἰς τὸ ὕψος ἀδι-
κα, τοῦ Θεοῦ, ὄν ἐνδίκως ἐνίκησας.

Ολος γεγωνῶς, σοφίας τῆς κρείτ-
τονος, ἐμπλεως Ἐνδοξε, ὡς τῷ
κόσμῳ ἐλαμψας, ὀρθοδοξίας, πη-
γάσας δόγματα· φίλια γὰρ ἀμεί-
νονος, φιλοσοφίας σοφῆ, θεῶν ἀβ-
δον, ἐν γαστρὶ συνέλαβες, καὶ τοῦ
Πνεύματος λόγος γεγέννηκας.

Θεοτοκίον.

Υμνον σοὶ πιστοὶ, συμφώνως προσ-
φερομεν, εὐχαριστίας· σὺ γὰρ, τὴν
αρχαίαν ἔλυσας, ἡμῶν κατάρτα, ν,
θεογεννήτρια, καὶ εὐλογίαν ἅπαν-
τες, θείαν καρπούμεθα, σωτηρίαν,
φωτισμὸν καὶ ἔλκος, διὰ σοῦ καὶ
χάριν τὴν αἰώνιον.

Ἐξάποστι· λ. Αναστάς. εἶτα τοῦ Ἁγίου.

Τοῖς Μαθηταῖς συνέλαθμεν.

Χαῖρε Πατέρων καύχημα, Θεο-
λόγων τὸ στόμα, τῆς ἡσυχίας
σκήνωμα, τῆς σοφίας ὁ οἶκος, τῶν
διδασκάλων ἀκρότης, πέλαγος τὸ
τοῦ λόγου, πράξως χαῖρε ὄργα-
νον θεωρίας ἀκρότης, θεραπευτὰ,
καὶ τῶν νόσων τῶν ἀνθρωπίνων,
Πνεύματος χαῖρε τέμενος, καὶ θα-
νῶν καὶ ζῶν Πάτερ.

Θεοτοκίον διοιον.

Δέσποινα πάντων Ἀνασσα πρό-
φθασον ἐν κινδύνοις, πρόφθασον ἐν
ταῖς θλίψεσι, πάρεσο ἐν ἀνάγκαις,
τῆς τελευταίας ἡμέρας, μὴ Σα-
τῶν ἡμᾶς λάβη, μὴ ἄδης μὴ ἀ-
πώλεια,

πώλεται Ἕμίαι τοῦ Υἱοῦ σου, τῷ φοβερῷ, ἀνευθύνους ἅπαντας παρραστήται, ὡ Θεομήτορ Δέσποινα, ὅσα θέλεις ἀνύεις.

Εἰς τοὺς Αἴτους, ἰστώμεν στίχους, ἢ. καὶ ψάλλομεν Ἀναστάσιμα, ε. καὶ τὰ παρῆτα. γ. τοῦ Ἁγίου ἤχ. α.

Τὸν Οὐρανίων ταγματῶν.

Τὴν μακαρίαν ἐν κόσμῳ ζωὴν διήψουσας, καὶ νῦν τῶν μακαρίων, συνευφραίνῃ τοῖς δήμοις, καὶ γῆν τὴν τῶν πραέων, ὡς πρῶτος οἰκείας, Ἱεράρχα Γρηγόριε· χάριν θαυμάτων πλουτεῖς δὲ παρὰ Θεοῦ, ἦν παρέχεις τοῖς τιμῶσί σε.

Στίχ. Ἀνάσθη Κύριε ὁ Θεός μου.

Ορθοδοξίας τὰ δόγματα κατεφύτευσας, κακοδοξίας μάκαρ, ἐκτεμῶν τὰς ἀκάνθας, καὶ πίστεως τὸν σπόρον, πληθύνσας καλῶς, τῆ ἐπομβρία τῶν λόγων σου, ἐκτοστεύοντα στάχυν ὡς πρακτικῶς, γεωργὸς Θεῷ προσήνεγκας.

Στίχ. Ἐξομολογήσομαι σοὶ Κύριε.

Τὴν τοῦ ἀμέμπτου σου βίου Μόκαρ λαμπρότητα, ἐθαύμασαν Ἀγγέλων, καὶ ἀνθρώπων οἱ ἄνθρωποι· καὶ γὰρ τῆ προαιρέσει, στεβρὸς ἀθλητῆς, καὶ ἀσκητῆς ἀναδέδειξαι, καὶ Ἱεράρχης καὶ ἄξιος λειτουργός, τοῦ Θεοῦ καὶ φίλος γνήσιος.

Δόξα, ἰδιόμελον ἤχ. πλ. β'.

Ταῖς ἐν σκότει ἀμαρτημάτων πορευομέναις, φῶς ἀνέτειλας Χριστέ, τῷ καιρῷ τῆς ἐγκρατείας·

καὶ τὴν εὐσημον ἡμέραν τοῦ πάθους σου, δεῖξον ἡμῖν, ἵνα βοῶμέν σοι, Ἀνάστα ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Καὶ νῦν.

Ἵπερευλογημένη. Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις. Εἰς τὴν Λειτουργίαν Ἑσπέρια, καὶ οἱ μακαρισμοὶ τοῦ ἤχου. Προκειμενον, ἤχ. πλ. α. Σὺ Κύριε φυλάξῃς ἡμᾶς. Σώσον με Κύριε, ὅτι ἐκλέλοιπεν ὄσιος.

Πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς.

Κατ' ἀρχὰς σὺ Κύριε τὴν γῆν ἐθεμελίωσας, καὶ ἔργα τῶν χειρῶν σου εἰσὶν οἱ οὐρανοί· αὐτοὶ ἀπολοῦνται, σὺ δὲ διαμένεις, καὶ πάντες ὡς ἡμάτιον παλαιωθήσονται, καὶ ὡσεὶ περιβόλαιον ἐλίξεις αὐτοὺς, καὶ ἀλλαγῆσονται· σὲ δὲ ὁ αὐτὸς εἶ, καὶ τὰ ἔτη σου αἰῶν· ἐκλείψουσι. Πρὸς τίνα δὲ τῶν Ἀγγέλων εἶρηξέ ποτε, Κέθου ἐκ δεξιῶν μου, ἕως ἀνθῶ τοῖς ἐχθροῦς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου; Οὐχὶ πάντες εἰσὶ λειτουργικὰ πνεύματα, εἰς διακονίαν ἀποσταλλόμενα διὰ τοὺς μέλλοντας κληρονομεῖν σωτηρίαν; διὰ τοῦτο δεῖ περισσοτέρως ἡμεῖς προσέχειν τοῖς ἀκουσθεῖσι, μὴ γαρτε παραβρῶμεν. Εἰ γὰρ ὁ δι' Ἀγγέλων λαλήθη λόγος, ἐγένετο βέβαιος, καὶ πᾶσαι παράβαισι· καὶ παρακὴ ἔλαβεν ἐνδικὸν μισθαποδοσίαν, πῶς ἡμεῖς ἐκφουξώμεθα, τηλικαύτης ἀμελήσαντες σωτηρίας; ἥτις ἀρχὴν λαβοῦσα λακείσθαι διὰ τοῦ Κυρίου, ὑπὸ τῶν ἀκουσάντων εἰς ἡμᾶς ἐβεβαίωθη.

Ἄλληλ-

Ἄλληλοῦτα, πλ. α. Τὰ ἐλέη σου Κύριε εἰς τὸν αἰῶνα.

Στίχ. Ὅτι εἶπες εἰς τὸν . . .

Εὐαγγέλιον κατὰ Μάρκον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, εἰσῆλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς Κσπερνοῦμ. κ. τ. λ.

Κοινωνικὸν Αἰ εἴτε τὸν Κύριον.

Και, εἰς μνημόσυνον

Τῇ Κυριακῇ Ἐπιπέρας, ἰστώμεν στίχ. ε. καὶ ψάλλομεν Κατανυκτικὰ τῆς Ὀκτωπήγου. δ'. Καὶ τὰ παρόντα, τοῦ Κυρίου Ἰωσήφ ἡχ. πλ. δ'.

Ἀμέτρητος ὑπάρχει.

Ἀμέτρητά σοι πταίσας, ἀμετρήτους κολάσεις ἐκδέχομαι βρυγμὸν ὀδόντων, καὶ κλαυθμὸν ἀπαράκλητον, γέενναν πυρός, καὶ σκότος καὶ τέρταρον, Κριτὰ δικαιοῦτατε· δάκρυα οὖν μοι δώρησαι, δι' ὧν εὐρω τὴν ἀφῆσιν, καὶ κακῶν μου τὴν λύσιν, νηστεύων καὶ κράζων σοι, Δέσποτα Χριστέ οἰκτείρησόν με, διὰ μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος.

Ὁμοιον.

Ἐμὲ τὸν πλανηθέντα, ἐπὶ ὄρη ζειῶν παραβάσειν, ζήτησον Λόγε, καὶ πρὸς σὲ ἀνακάλεσαι, ἦθη πονηρὰ ἐκ τῆς διανοίας μου, μακρὰν ἀκωθούμενος, θνήξαντα πάλιν ζώωσον, καὶ νηστεία καθάρισον, ἐν κλαυθμῷ διηνεκί, βοῶντα καὶ λέγοντα, Δέσποτα Χριστέ οἰκτείρησόν με, διὰ μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος.

Ἐτερον τοῦ Κυρίου Θεοδώρ. ἡχ. ὁ αὐτός.

Τὴν ἔνδοξον.

Νηστείας ἐναρξάμενοι, Ἐβδομάδος τῆς Τρίτης, τὴν Τριάδα τὴν σεπτὴν, εὐφημήσωμεν οἱ πιστοὶ, τὸ ἔξης περιχαρῶς διανύοντες· τῆς σαρκὸς δὲ τὰ πάθη ἀπομαρῶναντες, ἐκ ψυχῆς ἡμῶν, ἀνθηθεῖα δρεψώμεθα, στεφάνους πλεξάμενοι τῆς κυρίας τῶν ἡμερῶν, ἵνα πάντες τὸν Χριστὸν, ὡς νικητὴν, στεφανηφοραῦντες ἀνυμνήσωμεν.

Και τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μετὰ τὴν Εἰσοδον. Προκείμενον, πλ. δ'.

Μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου, ἀπὸ τοῦ παιδός σου, ὅτι θλίβομαι· ταχὺ ἐπάκουσόν μου· πρόσχευε τῇ ψυχῇ μου, καὶ λύτρωσαι αὐτήν.

Στίχ. Ἡ σωτηρία σου ὁ Θεὸς ἀντιλαμβάνοίτο μου.

Μὴ ἀποστρέψῃς . . .

Στίχ. Ἰδέτωσαν πτωχοὶ, καὶ εὐφρανθήτωσαν

Μὴ ἀποστρέψῃς . . .

Εἰς τὸν στίχον, τὸ ἰδιῶμ. Δίς· πλ. δ'.

Χαλινοὺς ἀποπτύσας τοὺς πατρικοὺς, ἀστάτω φρενί, τοῖς κτηνώδεσι τῆς ἀμαρτίας, λογισμοῖς συνέζησα, ὄλον μου, τὸν βίον δαπανήσας ἀσώτως, ὁ τάλας ἐγώ· τροφῆς δὲ λιπεόμενος, βεβαίουσης καρδίαν, πρὸς καιρὸν λιπαίνουσαν, ἡδονὴν ἐστούμην· ἀλλὰ Πάτερ ἀγαθὲ,

γαθὴ, μὴ κλείτης μοι τὰ φιλό-
θρονα σπλάγγνα, ἀλλ' ἀνοίξας
δέξαι με, ὡς τὸν Ἄσωτον υἱόν,
καὶ σῶσόν με. **Μαρτυρικόν.**

**Μάρτυρες Κυρίου, πάντα τόπον
ἀγιάζετε, καὶ πᾶσαν νόσον θερα-
πέυετε· καὶ νῦν πρεσβεύσατε, ῥυ-
σθῆναι τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ,
τὰς ψυχὰς ἡμῶν δεόμεθα.**

Δόξα. καὶ νῦν. Θεοτοκίον ἤχ. ὁ αὐτός.

**Τὰ οὐράνια ὑμνεῖ σε κεχαριτωμέ-
νη, Μῆτερ Ἀνούμφευτε, καὶ ἡμεῖς
δοξολογοῦμεν, τὴν ἀνεξιχνίαστον
σου γέννησιν. Θεοτόκε πρέσβευε
σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.**

Καὶ τὰ ἐξῆς, ὡς εἰς φύλλ. 84.

Τῆ Δευτέρα τῆς Γ΄ Ἑβδομάδος, ἐν
τῷ Ὁρθρῷ, τὰ Τριαδικά. Μετὰ τὴν α΄.
Στιχολογίαν, Καθίσματα Κατανυκτι-
κὰ τῆς Ὀκτωήχου, τοῦ τυχόντος ἤχου.
Μετὰ δὲ τὴν β΄. Στιχολογίαν λέγο-
μεν τὰ πρόντα Καθίσματα τοῦ Κυ-
ρίου Ἰωσήφ. ἤχ. πλ. δ΄.

Τὸ προσταθὲν μυστικῶς.

**Τῆς ἐγκρατείας τῷ πυρὶ φλέξω-
μεν πάντες, τὰς φρυγανώδεις τῶν
καθῶν ἐπαναστάσεις, καὶ τὴν φλό-
γα ἐκείνην τῆ· μὴ σβεννυμένην, δα-
κρύων νῦν κατασβέσωμεν ὀχετοῖς,
βοῶντες τῷ κρῖναι μέλλοντι πᾶ-
σαν τὴν γῆν, Σῶτερ εὐσπλαγχνε
Κύριε, ἀκατακρίτους ἡμᾶς, συντή-
ρησον διδούς ἡμῖν, τῶν πταισμά-
των τὴν συγχώρησιν.**

Θεοτοκίον ὁμοιον.

Θεοπαρέτωτε Ἀγνή εὐλογημένη,

τὸν διὰ σπλάγγνα οἰκτιρισμῶν ἐκ
σου τεχθέντα, σὺν ταῖς ἀνω Δυ-
νάμει, καὶ τοῖς Ἀρχαγγέλοις,
καὶ πᾶσι τοῖς Ἀσωμάτοις ὑπὲρ ἡ-
μῶν, δυσώπει ἀκαταπαύστως ἔσθ-
ναι ἡμῖν, πρὸ τοῦ τέλους συγχώ-
ρησιν, καὶ ἰλασμὸν ἁμαρτιῶν, καὶ
βίου ἐπανόρθωσιν, ὅπως εὐρωμεν
ἐλεος.

Μετὰ δὲ τὴν γ΄. Στιχολογ. καθίσ. τοῦ
Κυρίου Θεοδώρου. ἤχ. πλ. δ΄.

Τὸ προσταθὲν

**Τριάς ἁγία καὶ σεπτὴ τοὺς τὴν
νηστίαν, ἐν Ἑβδομάδεσι τρισὶ δια-
νύοντας, διαφύλαξον σώους καὶ ἀ-
κατακρίτους, ἀξίως διευδρομήσθαι
πρὸς τὸ ἐξῆς, καὶ πάσας τὰς ἐν-
τολάς σου διατελεῖν, ἵνα οὕτω προ-
φθάσωμεν, ἀκατακρίτως ἰδεῖν, τὴν
ἐνδοξον Ἀνάστασιν, ὕμνον αἶνον
προσάγοντες.**

Θεοτοκίον ἤχ. ὁ αὐτός.

**Ἡ προστασία τῶν πιστῶν Θεο-
κυῆτορ, τῶν θλιβομένων ἢ χαρὰ
καὶ τῶν πενθούτων, ἡ μεγίστη
παράκλησις τὸν ἐκ τῆς γαστρὸς
σου, Παρθένε τῆς Παναγίας ὑπερ-
φυῶς, τεχθέντα ἀδιαλείπτως ὑπὲρ
ἡμῶν, σὺν Ἀγγέλοις καὶ ἀρχου-
σι, δυσώπει ῥύσασθαι ἡμᾶς, ἐν ὧ-
ρα τῆς ἐτάσεως, τῆς δεινῆς κα-
τακρίσεως.**

Ὁ Ν΄. Σῶσον ὁ θεός. Αἱ Ὁδαὶ Καὶ
στιχολογ. ἡ α΄. Κανόνες τοῦ Μηναίου,
καὶ τοῦ Τριφθίου, τοῦ Κυρίου Ἰωσήφ.
Ὁδῆ, α΄. ἤχ. πλ. δ΄.

Ἄσμα

Ἄσμα ἀναπέμφωμεν.

Εχων ὡς Θεὸς τὸ συμπάσις, με-
τανουσῶντα δέξει με, τὸν δαπανή-
σαντα, τὸν βίον μου ἀσώτως, βοῶ
σοι τὸ, Ἥμαρτον· κατηγορῶν οὐ
χρήῳ, τὴν αἰσχύνην τῶν ἔργων
προσφέρων. Θεοτοκίον.

Χαίρει; ὁ πανάγιος γὰρ, ὁ πό-
κος ὁ θεόδροσος, ἐσφραγισμένη πη-
γὴ, τοῦ ἀθανάτου ρεῖθρου τὴν Ποί-
μνην σου. Δέσποινα, φύλαττε ἐκ
παντοίων πολεμίων, ἀπολιορκή-
τως.

Εἰρμὸς ἄλλος, τοῦ Κυρίου Θεοδώρου·
ἦχ. ὁ αὐτός.

Ἄσωμεν ὠδὴν τῷ Θεῷ.

Νῦν ἐν Ἑβδομάσει τρισίν, ὡς πά-
λαι τριήμερος ὁ Ἰσραὴλ, ἀγνι-
σθέντες ἀδελφοί, ὄρει εὐχῶν φθά-
σωμεν, καὶ ἐκεῖθεν θείων φωνῶν
ἀκούσαντες, Χριστὸν ὑμνήσωμεν.

Δόξα.

Τρία μελπῶ Χερουβικῶς, Ἁγία
σε Θεότης, φῶτα καὶ φῶς, καὶ ζω-
ήν τε, καὶ ζωάς, Θεὸν τὸν γεννή-
σαντα, Θεὸν τὸν γεννηθέντα, Θεὸν
καὶ τὸ ἐκ Πατρὸς ἐκπορευθὲν,
Πνεῦμα τὸ ζῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαίρει ἡ τῆς Ἐβρας χαρὰ ἡ γὰρ
ἐκείνης λύπη, διὰ τοῦ τάκου σου,
πέπαιται Ἀγνή. Χαίρει ἀδύτου
φωτός, φωτεινὴ νεφέλη, ἐξ ἧς ἀ-
νέτειλε Χριστὸς ὁ Θεός.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Πίστει ὡς Δαβὶδ καὶ ἡμεῖς, τῇ

ταπεινοφροσύνῃ, καθοπλισθέντες,
ὡς ἄλλον Γολιάθ, τὸν ὑπερήφανον
νοῦν, καταβεβληκότες, συνδιακό-
ψωμεν καὶ μυριάδας παθῶν.

Ὁ Εἰρμὸς.

Ἄσωμεν ὠδὴν τῷ Θεῷ, τῷ ἐκ
πικρᾶς δουλείας, τοῦ Φαραῶ
ῤυσάμενῳ Ἰσραὴλ· καὶ ἐν πυ-
ρίνῳ στύλῳ, καὶ φωτὸς νεφέλη
καθοδηγήσαντι, ὅτι δεδόξασται.

ᾠδὴ, Η'. Οἱ θεοζήμονες.

Εκδαπανήσας οὐσίαν τὴν πατρῶων,
μετὰ πορνῶν ἐξεβλήθη, τῶν προ-
αυλιῶν τῆς χάριτος· ἀλλὰ δέξαι
με Πάτερ, δι' ἄμετρον ἔλεος.

Θεοτοκίον.

Τὸν ἀγεώργητον βότρυον συλλα-
βοῦσα, ἐσχοτισμένον με μέθη, τῆς
ἀμαρτίας σωφρόνισον, Θεοτόκε
Παρθένε, ἐλπίς τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἄλλος ὁ στεγάζων ἐν ὕδασι.

Τὸ πατρῶον κειμήλιον, τὸ χρῆμα
τὸ θαυμαστόν, τὴν μητέρα πάν-
των τῶν λατρευσάντων τῷ Δεσ-
πότη Χριστῷ, δεῦτε τρυφήσωμεν,
ἀδελφοί τὴν νηστειάν· καὶ γὰρ αὐ-
τὴ ρώννυσι τὸ σῶμα, καὶ κατα-
φωτίζει τὸν νοῦν, καὶ τὴν καρδίαν.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν...

Καὶ Τριάδα δοξάζωσθε, καὶ ὡς
Μονάδα ὑμῶν, σὲ Θεότης μία, Πά-
τερ Παντοκράτορ, καὶ Μονάρχα
Υἱὲ, Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, καὶ παν-
δέσποτον κράτος, μία φύσις, μία
Βασι-

Βασιλεία· ἐν δὲ χαρακτῆρσι, τρισὶ προσκυνουμένη.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Ας ἐν τόκῳ ἀπέφυγεν, ὠδύνας ὑπερρυῶς, ἐν τῷ σῶ τιμῷ πάθει, ἐπέγνω ἡ τεκοῦσα σε· ἤλγει γὰρ βλέπουσα, ἐν Σταυρῷ σε παγέντα ἐκουσίως, ὑπὸ Ἰουδαίων, τὸν ἐπὶ ὑδάτων, τὴν γῆν θεμελιούντα.

Δίξασοι ὁ Θεός· ἡμῶν, δοξασοι

Θταν ἐλθῆς ἐν δόξῃ σου, τοῦ κρῖναι πᾶσαν τὴν γῆν, σὺν ταῖς χιλιάσι, καὶ μυριάσει τῶν Δυνάμεων, τότε μοι Κύριε φεῖσαι ἄνευ, καὶ ῥῦσαι καταδίκης, μὴ με κατασχύνης, μὴ με κατακρίνης, πυρὶ τῷ αἰωνίῳ.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν. Ὁ Εἰρμός.

Θστενάζων ἐν ὑδάσι τὰ ὑπερῶα αὐτοῦ, ὁ τιθεὶς θαλάσση, ὄριον ψάμμον, καὶ συνέχων τὸ πᾶν, σέ ὕμνεϊ ἤλιος, σέ δοξάζει σε· λήγη, σοὶ προσφέρει ὕμνον πᾶσα κτίσις, τῷ Δημιουργῷ καὶ Κτίστῃ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ Θ'. Τὸν προδηλωθέντα.

Τὸν ἀπὸ τῆς σῆς μακροθυθέντα, Πάτερ ἀγάπης, καὶ ἐθελουσίῳ ἐρμαῖς, ἤδανῶν δουλωθέντα, ἐπιστρέφοντα ὡς τὸν Ἄσιτον θεξιμόνος γὰρ ὑπάρχεις Πολυέλεις.

Θεοτοκίον.

Σταεὶ Θεοτόκε, τὰ ὑπὸ λαχῆμῶν καὶ τεύχος· σὺ εἶ ἡ ἀγέληψις, τῶν εἰς αὐτὸν πρῶτον ἀνάκτων· σὲ καὶ νῦν εἰς

προσβείαν κινουμένην, ἵνα λυτρωθῶμεν τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν.

Εἰρμός ἄλλος. Μεγαλύνομέν σε.

Καθαράν, νηστείαν τῶν κακῶν τὴν ἀπογῆν προσενέγκωμεν, ὡς δῶρα εὐπρόσδεκτα, Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν, Δόξα.

Τρισσομένην μίαν, σὲ Θεότῃς ἀνυμνῶ, τοῖς προσώποις μορφήν, Πατέρα τὸν Ἀναρχον, Υἱὸν καὶ Πνεῦμα τὸ ζῶν.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Θεομητορ Κόρη, ἡ παστῆς τοῦ Οὐρανοῦ, Βασιλέως Χριστοῦ, σῶζε τὴν προσβείαν σου, τοὺς πόθῳ ὑμνοῦντάς σε.

Δίξασοι ὁ Θεός ἡμῶν...

Δανιὴλ τοὺς θῆρας, ἐν τῷ λάκκῳ ἡμεροῖ, ἐγκρατείας κημῶν καὶ ἡμεῖς δαμάσωμεν, τὰ πάθη κητεύοντες. Ὁ Εἰρμός.

Μεγαλύνομέν σε, τὴν πανάμωμον Μητέρα, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ἐν ἣ ἐπεσχίασε, τὸ Πνεῦμα τὸ πανάγιον,

Τὸ Φωταγωγικόν

Εἰς τὸν Στ' γ. τὸ ἰδίῳ. αἴς, ἡ γ. δ'.

Τὸν γαλεπὸν τῶν πταισμάτων μου, ῥύπον ἐνδύματα, καὶ τῆς χαρᾶς τοῦ νυμφῶνος ἐκβέβλημαι, οἰκτερῶν με τῇ ἀπάτῃ σου εὐσπλαγχνία, ὡς τὸν Ἄσιτον πατέρα ὁ Θεός, καὶ ἐλέησόν με.

Μητῆρικόν.

Τίς οὐκ ἐξίσταται ὄρατι, ἅγιοι

Μάρ-

Μάρτυρες, τὸν ἀγῶνα τὸν καλόν, ὃν ἠγωνίσασθε; πῶς ἐν σώματι ὄντες, τὸν ἀσώματον ἐχθρόν ἐνικήσατε, Χριστὸν ὁμολογήσαντες, καὶ Σταυρῷ ὀπλισάμενοι; ὅθεν ἐπαξίως ἀνεδείχθητε, δαυμόνων φυγαδευταί, καὶ βαρβάρων πολέμιοι ἀπαύστως πρεσβεύσατε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα καὶ νῦν ἕως ὁ αἰὼς.

Ἡ λαμπὰς ἡ ἀσβεστος, ὁ θρόνος τῆς δικαιοσύνης, Ἄχραντε Δέσποινα πρέσβευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὴν Τριθέτην Τροπᾶριον τῆς Προφητείας ἡχ. δ'.

Ὅτι ἀσθενεῖς ἡμεῖς, καὶ παρεμένονοι ταῖς ἁμαρτίαις, ἔσαι τὰ συντρίμματα ἡμῶν, ὁ ἰατρὸς τῶν ψυχῶν ἡμῶν, ὁ ἐπιστάμενος τὸν νοῦν τῶν ἀνθρώπων φιλόανθρωπος.

Προκίμ. ἡχ. δ'. Ψαλ. μά. Προσευχὴ τῷ Θεῷ τῆς ζωῆς μου.

Στίχ. Ὅν τρέπον ἐπιποθεῖ ἡ ἐλπίς ἐπὶ τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων.

Προφητείας Ἡσαίου τὸ
Ἀνάγνωσμα.

Κύριον τὸν Θεὸν αὐτὸν ἀγιάσατε· καὶ αὐτὸς ἔσται σοι φόβος. Καὶ ἔάν ἐπ' αὐτῷ πεποιθῶς ᾦς, ἔσται σοι εἰς ἀγίασμα, καὶ οὐχ ὡς λίθου προσκόμματι συναντήσεσθε, οὐδ' ὡς πέτρας πτώματι· οἱ δὲ οἴκοι Ἰακώβ ἐν παγίδι καὶ ἐν κυκλώματι ἐγκαθήμενοι ἐν Ἱερουσαλήμ. Διὰ τοῦτο ἀδυνατήσουσιν

ἐν αὐτοῖς πολλοί, καὶ πεσοῦνται καὶ συντριβήσονται, καὶ ἐγγιούσι, καὶ ἀλώσονται ἀνθρώποι ἐν ἀσφαλείᾳ ὄντες. Τότε φανεροὶ ἔσονται οἱ σφραγιζόμενοι τὸν νόμον τοῦ μὴ μαθεῖν. Καὶ ἔρεῖς, Μενῶ τὸν Θεὸν τὸν ἀποσρέψαντα τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ οἴκου Ἰακώβ, καὶ πεποισθῶς ἔσομαι ἐπ' αὐτῷ. Ἰδοὺ ἐγὼ καὶ τὰ παιδία, ἃ μοι ἔδωκεν ὁ Θεός· καὶ ἔσται σημεῖα καὶ τέρατα ἐν τῷ οἴκῳ Ἰσραὴλ παρὰ Κυρίου Σαβαώθ, ὃς κατοικεῖ ἐν τῷ ὄρει Σιών. Καὶ ἔάν εἴπωσι πρὸς ὑμᾶς, Ζητήσατε τοὺς ἐγγαστριμύθους, καὶ τοὺς ἀπὸ τῆς γῆς φωνοῦντας, τοὺς κενολογοῦντας, οἱ ἐκ τῆς κοιλίας φωνοῦσιν, οὐχὶ ἔθνους πρὸς Θεὸν αὐτοῦ ἐκζητήσουσι; τί ἐκζητοῦσι περὶ τῶν ζώντων τοὺς νεκρούς; Νόμον γὰρ εἰς βοήθειαν ἔδωκεν, ἵνα μὴ εἴπωσιν οὐχ ὡς τὸ ῥῆμα τοῦτο, περὶ οὗ οὐκ ἔστι δοῦναι δῶρα περὶ αὐτοῦ. Καὶ ἤξει ἐφ' ὑμᾶς λιμὸς σκληρὸς, καὶ ἔσται ὡς ἂν πεινάσητε, λυπηθήσεσθε, καὶ κακῶς ἔρεῖτε τὸν ἄρχοντα καὶ τὰ πάτρια. Καὶ ἀναβλέψονται εἰς τὸν Οὐρανὸν ἄνω, καὶ εἰς τὴν γῆν κάτω ἐμβλέψονται, καὶ ἰδοὺ ἀπορία στενὴ, θλίψις, καὶ στενοχωρία, καὶ σκότος, ὡς τε μὴ βλέπειν. Καὶ οὐκ ἀποκριθήσεται ὁ ἐν τῇ στενοχωρίᾳ ὢν ἕως καιροῦ τοῦτο πρῶτον πῖς, ταχύ ποίει, χώρα Ζαβουλὼν, γῆ Νεφθαλεὶμ, καὶ οἱ τὴν παραλίαν κατοικοῦντες, καὶ πέραν τοῦ Ἰορδάνου, τὰ μέρη τῆς Γαλιλαίας. Ὁ λαὸς ὁ πορευόμενος ἐν σκότει, εἶδε

εἶδε φῶς μέγα. οἱ κατοικοῦντες ἐν χώρᾳ, καὶ σκιά θανάτου, φῶς λάμψει ἐφ' ὑμᾶς. Τὸ πλεῖστον τοῦ λαοῦ, ὃ κατήγαγες ἐν εὐφροσύνῃ σου, καὶ εὐφρανθήσονται ἐνώπιόν σου, ὡς οἱ εὐφραϊνόμενοι ἐν ἀμνησὶ, καὶ ὁν τρόπον οἱ διαιρούμενοι σκύλα. Διότι ἀφήρηται ὁ ζυγὸς ὁ ἐπ' αὐτῶν κείμενος, καὶ ἡ βράβδος ἡ ἐπὶ τοῦ τραχήλου αὐτῶν· τὴν γὰρ βράβδον τῶν ἀπαιτούντων δισκέδασεν, ὡς τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἐπὶ Μαδιὰμ. Ὅτι πᾶσαν στολὴν ἐπισυνηγμένην δόλω, καὶ ἱμάτιον μετὰ καταλλαγῆς ἀποτίσουςι, καὶ θελήσουσιν, εἰ ἐγεννήθησαν πυρίκαυστοι. Ὅτι παιδίον ἐγεννήθη ἡμῖν, υἱὸς καὶ ἐδόθη ἡμῖν, οὗ ἡ ἀρχὴ ἐγεννήθη ἐπὶ τοῦ ὤμου αὐτοῦ, καὶ καλεῖται τὸ ὄνομα αὐτοῦ, Μεγάλης βουλή· Ἄγγελος, θαυμαστός σύμβουλος, Θεὸς ἰσχυρὸς, ἐξουσιαστὴς Ἄρχων εἰρήνης, Πατὴρ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος· ἔξω γὰρ εἰρήνην ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας, εἰρήνην καὶ υἰεῖαν αὐτῶ. Μεγάλῃ ἡ ἀρχὴ αὐτοῦ, καὶ τῆς εἰρήνης αὐτοῦ οὐκ ἔστιν ὄριον, ἐπὶ τὸν θρόνον Δαβὶδ, καὶ ἐπὶ τὴν Βασιλείαν αὐτοῦ, κατορθῶσαι αὐτήν, καὶ ἀντιλαβέσθαι αὐτῆς ἐν κρίματι καὶ δικαιοσύνῃ, ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ εἰς τὸν αἰῶνα. Ὁ ζήλος Κυρίου Σαβαὼθ ποιήσει ταῦτα.

Προκείμ. ἤχ. δ'. Ψαλμ. μβ'. Σωτήριον τοῦ προσώπου μου, καὶ ὁ Θεός μου.

Στίχ. Κρίνόν μοι ὁ Θεός, καὶ δίκασον τὴν δίκην μου.

Τῆ Δευτέρᾳ τῆς Γ'. Ἑβδομ. Ἑσπέρας. Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέραξ, ἰστώλεν ἐτιχηρὰ προσόμοια, τοῦ Κυρίου Ἰωσήφ ἤχος α'. Πανεύφημοι μάρτυρες

Ἰησοῦσιν ποθήσωμεν ψυχῆς, πάθη χαλεπώτατα, τῇ συνεργείᾳ τοῦ Πνεύματος, καταμαραίνουσας, καὶ ἐνθέους πράξεις, πράττειν ἐνισχύουσας, καὶ νοῦν πρὸς Οὐρανὸν ἀναπέμπουσας, καὶ τὴν συγχώρησιν, προξενουσαν ὧν ἡμάρτομεν, δωρουμένην ἐκ Θεοῦ Οἰκτιρίζοντος.

Ἄπαντα τὸν βίον μου αἰσχροῦς, ἀπακήσας Κύριε, μετὰ πονηρῶν ὁ ταλαίπωρος, ὡσπερ ὁ Ἄσωτος, κατανύξει κράζω, Πάτερ Ἐπουράνιε, ἡμάρτηκα ἰάσθητι σῶσον με, καὶ μὴ ἀπόσω με, ἐμαυτὸν ἐκ σοῦ μακρύναντα, καὶ ἐνθέοις ἔργοις νῦν πτωχεύσαντα.

Ἐἴτερον τοῦ Κυρίου Θεοδώρου κλ. γ'. Δεῦτε ἅπαντα τὰ πέρατα.

Δεῦτε ἅπαντες κυμβάλοις ψαλμικοῖς τὴν σεπτὴν ἐγκράτειαν, κατασπαζόμενοι διηγήσωμεν ἐν αὐτῇ γὰρ νοητῶς, ὅπιν τὸν ἀρχέκακον καταταράσσομεν ὅθεν παρβησιὰ βοῶμεν Χριστῶ· Παράσχου Σῶτερ ἀκατακρίτως, τὸν Πανάγιόν σου Σταυρὸν κατιδέσθαι, καὶ καταπροσκυνήσας ἐν ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις, ἐορτάζειν φαιδρῶς.

Καὶ τοῦ Μηναίου, γ'.

Δόξα καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Προκείμ. ἤχ. δ'. Ψαλμ. γ'. Ἐν τῷ Θεῷ ἐκαινηθόμεθα ὅλην τὴν ἡμέραν.

Στί-

Στίχ. Ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ὄφιν ἠρώων
κούσαμεν.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Νῶε ἄνθρωπος δίκαιος, τέλειος
ὢν ἐν τῇ γενεᾷ αὐτοῦ, τῷ Θεῷ
εὐηρέστησε Νῶε. Ἐγέννησε δὲ
Νῶε τρεῖς υἱούς, τὸν Σήμ, τὸν
Χάμ, τὸν Ἰάφεθ. Ἐφθάρη δὲ ἡ γῆ
ἐναντίον τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐπλήσθη ἡ
γῆ ἀδικίας. Καὶ εἶδε Κύριος ὁ Θεὸς
τὴν γῆν, καὶ ἦν κατεφθαρμένη,
ὅτι κατέφθειρε πᾶσα σὰρξ τὴν ὀ-
δὸν αὐτῆς ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ εἶ-
πεν ὁ Θεὸς πρὸς Νῶε. Καιρὸς
παντὸς ἀνθρώπου ἔκει ἐναντίων ἐ-
μοῦ, ὅτι ἐπλήσθη ἡ γῆ ἀδικίας
ἀπ' αὐτῶν, καὶ ἰδοὺ, ἐγὼ κατα-
φείρω αὐτοὺς καὶ τὴν γῆν. Ποίη-
σον οὖν σεαυτῷ Κιβωτόν, ἐκ ξύ-
λων ἀσηπίτων τετραγώνων, νοσησὶα
ποιήσεις ἐπ' αὐτῆς, καὶ ἀσφαλτώ-
σεις αὐτὴν ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν τῇ
ἀσφάλτῳ. Καὶ οὕτω ποιήσεις τὴν
Κιβωτόν, τριακοσίων πῆχεων τὸ
μῆκος τῆς Κιβωτοῦ, καὶ πεντή-
κοντα πῆχεων τὸ πλάτος, καὶ
τριακόνα πῆχεων τὸ ὕψος. Ἐπι-
συναῶν ποιήσεις τὴν Κιβωτόν,
καὶ εἰς πῆχυν συντελέσεις αὐτὴν
ἄνωθεν. Τὴν δὲ θύραν ποιήσεις ἐκ
πλαγίων, κατάγαια διώροφα καὶ τρι-
ώροφα ποιήσεις αὐτὴν. Ἐγὼ δὲ,
ἰδοὺ, ἐπάγω τὸν κατακλυσμὸν,
ὕδωρ ἐπὶ τὴν γῆν, τοῦ καταφθει-
ραι πᾶσαν σάρκα, ἐν ἧ ἔστι πνεῦ-
μα ζωῆς ὑποκάτω τοῦ Οὐρανοῦ,
καὶ ὅσα ἂν ἦ ἐπὶ τῆς γῆς, τελευ-
τήσει. Καὶ στήσω τὴν διαθήκην
μου μετὰ σοῦ· εἰσελεύση δὲ εἰς τὴν

Κιβωτόν σὺ καὶ οἱ υἱοί σου, καὶ ἡ
γυνὴ σου, καὶ αἱ γυναῖκες τῶν
υἱῶν σου. Καὶ ἀπὸ πάντων τῶν
κτηνῶν, καὶ ἀπὸ πάντων τῶν ἔρπε-
τῶν, καὶ ἀπὸ πάντων τῶν θηρίων,
καὶ ἀπὸ πάσης σαρκός, δύοδύο ἀπὸ
πάντων εἰσάξεις εἰς τὴν κιβωτόν, ἵ-
να τρέψῃς μετὰ σεαυτοῦ ἄρσεν καὶ
θηλυ ἕσονται. Ἀπὸ πάντων τῶν ὀφ-
νέων τῶν πετεινῶν τοῦ Οὐρανοῦ κα-
τὰ γένος, καὶ ἀπὸ πάντων τῶν κτη-
νῶν κατὰ γένος, καὶ ἀπὸ πάντων
τῶν ἔρπετων τῶν ἐρπόντων ἐπὶ
τῆς γῆς κατὰ γένος αὐτῶν, δύο
δύο ἀπὸ πάντων εἰσελεύσονται
πρὸς σέ, τρέφεσθαι μετὰ σοῦ,
ἄρσεν καὶ θηλυ. Σὺ δὲ λήψῃ
μετὰ σεαυτοῦ ἀπὸ πάντων τῶν
βρωμάτων ἃ ἐδόσθη, καὶ συναῶεις
πρὸς σεαυτὸν, καὶ ἔσονταί σοι, καὶ
ἐκεῖνοις φαγεῖν. Καὶ ἐποίησε Νῶε
πάντα, ὅσα ἐνετείλατο αὐτῷ Κύ-
ριος ὁ Θεός, οὕτως ἐποίησε.

Προκείμε ἤχ. πλ. β'. Ψαλ. μδ'. Μνη-
σθῆτομαι τοῦ ὀνόματός σου, ἐν πάσῃ
γενεᾷ καὶ γενεᾷ.

Στίχ. Ἐξηρεύξατο ἡ καρδία μου λό-
γον αγαθόν.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα

Γιὲ, σὺ τὴν σοφίαν κήρυξον, ἵνα
φρόνησίς σοι ὑπακούσῃ. Ἐπὶ γὰρ
τῶν ὑψηλῶν ἄκρων ἐστὶν, ἀνά-
μέσον δὲ τῶν τρίβων ἐστήκε. Πα-
ροὰ γὰρ πύλαις δυναστῶν παρε-
δρεύει, ἐν δὲ εἰσόδοις ὑμνεῖται. Ὑ-
μᾶς ὡ ἄνθρωποι παρακαλῶ, καὶ
προτεμαί ἐμὴν φωνὴν υἱοῖς ἀνθρώ-
πων. Νοήσατε ἄκακοι πανουργίαν·
οἱ δὲ ἀπαίδευτι ἐνθεσθε καρδίαν,
Εἰσά-

Εἰσακούσατέ μου· ἡμενὰ γὰρ ἐρῶν
καὶ ἀνοίσω ἀπὸ χειλέων ὀρθά. Ὅτι
ἀλήθειαν μελετήσῃ· ὁ λόγος γέ μου,
ἐβδελυγμένα δὲ ἐναντίον ἐμοῦ χεί-
λη ψευδῆ. Μετὰ δικαιοσύνης πάν-
τα τὰ ῥήματα τοῦ στόματός μου,
οὐδὲν ἐν αὐτοῖς σχολίων, οὐδὲ σραγα-
γαλιῶδες. Πάντα εὐθέα· ἐστὶ τοῖς
νοῦσι, καὶ ὀρθά· ταῖς εὐρίσκουσι
γνώσιν. Λάβετε παιδείαν καὶ μὴ
ἄργυριον, καὶ γνώσιν ὑπὲρ χρυ-
σίου δεδοκιμασμένον, ἀνθρακίσι
δὲ αἰθήσιν χρυσοῦ καθαροῦ. Κρεῖτ-
τον σοφία δεδοκιμασμένη ἰθὺ,
πολυτελέων, πᾶν δὲ τίμιον οὐκ ἄ-
ξιον αὐτῆς· ἐστίν. Ἐγὼ ἡ σοφία
κατεαχέωσα βουλήν καὶ γνώσιν,
καὶ ἔνοικαν ἐγὼ ἐπεκαλεσάμεν.
Φόβος Κυρίου μισεῖ ἀδικίαν, ὕβρι-
τε καὶ ὑπερηφανίαν, καὶ ὁδὸς πο-
νηρῶν, καὶ στόμα ἀπίστον· ἐμίση-
σα ἐγὼ· διεστραμμένας δὲ ὁδοὺς
κικῶν μεμίσηκα. Ἐμὴ βουλή καὶ
ἀσφάλεια, ἐμὴ φρόνησις, ἐμὴ δὲ
ἰσχύς. Δι' ἐμοῦ Βασιλεῖς βασιλεύ-
ουσι, καὶ οἱ δυνάσται γράφουσι δι-
καιοσύνην. Δι' ἐμοῦ μεγατῆνες με-
γαλύνονται, καὶ τύραννοι δι' ἐμοῦ
κρατοῦσι γῆς. Ἐγὼ τοὺς ἐμὲ
φιλοῦντας ἀγαπῶ, οἱ δὲ ἐμὲ ζη-
τοῦντες εὐρήσουσι χάριν. Πλοῦ-
τος καὶ δόξα ἐμοὶ ὑπάρχει· καὶ
κτῆσις πολλῶν καὶ δικαιοσύνη.
Βέλτιον ἐμὲ καρπίζεσθαι ὑπὲρ χρυ-
σίου, καὶ λίθον τίμιον πολὺν, τὰ δὲ
ἐμὰ γεννήματα κρείσσω ἄργυρίου
ἐκλεκτοῦ. Ἐν ὁδοῖς δικαιοσύνης
περιπατῶ, καὶ ἀνὰ μέσων τριβῶν
ἀληθείας ἀναστρέφομαι, ἵνα μερί-
ω τοῖς ἐμὲ ἀγαπῶσιν ὑπερξῆν, καὶ

τοὺς ἠσυχαστοὺς αὐτῶν ἐμπλήσω
ἀγαθῶν.

Εἰς τὸν Στ' σλχ. τὸ ἰδίωμ. Δις. ἡλ. β'.

Πάτερ ἀγαθέ, πάντων ὧν μοι δέ-
δωκας, ἐγὺ μνωσέ με ἡ ἀφροσύνη·
ἐμακρύνθην ἀπὸ σοῦ, καὶ ἐδούλευ-
σα ξένω πολίτη, ζῶα μοχθηρὰ ἐ-
βόσκησα, καὶ τῆς αὐτῶν τροφῆς
οὐκ ἐνεπληροκώμην· διὸ ἔδραμον
πρὸς σέ, γινώσκων σου τὴν εὐ-
σπλαγγίαν σκέπασόν μου τὴν γύ-
μνωσιν, τῇ φιλανθρωπίᾳ σου καὶ
σῶσόν με· **Μαρτυρικόν.**

Τῶν Ἁγίων Μαρτύρων πρεσβευ-
όντων ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ τὸν Χρι-
στὸν ὁμνούντων, πᾶσα πλάνη πέ-
παυται, καὶ τῶν ἀνθρώπων τὸ γέ-
νος, πιστεῖ διασώζεται.

Δόξ, καὶ νῦν. Θεοτοκίον ἡλ. ὁ αὐτός.

Εκ λαγόνων σου παρθενικῶν, φῶς
τῷ Κοσμῷ ἔλαμψε, διὰ λόγου ὁ
Λάγος· αὐτὸν ἰκέτευς σεμνῆ Πα-
ναγία Παρθένε, βυσθῆναι τὰς ψυ-
χὰς ἡμῶν, ἐκ τῶν παγίδων τοῦ
ἐχθροῦ.

Τῆ Τρίτῃ τῆΣ Γ'. ἑβδομάδος, εἰς
ὁδὸν Ὁρθρον, τὰ Τριαδικὰ τοῦ ἔχασ.
Μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. καθίσμ. κα-
τανυκτικὰ τῆΣ Ὀκτωῆχου. Μετὰ δὲ
τὴν β'. καθίσμ. τοῦ Κυρίου Ἰωσήφ,
ἡλ. α'.

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Νηστεία καὶ δεήσει ἑαυτοὺς κα-
θαρίσωμεν, καὶ πενήτων προμη-
θεία· τὸν Θεὸν θεραπεύσωμεν, σε-
νάξωμεν, πενήτωμεν θερμῶς, ὧς
ἔχω-

ἔχωμεν καιρὸν ἐπιστροφῆς, ἵνα
πένθους αἰωνίου, τοῦ ἐν φλογί γε-
έννης λυτρωθῆιμην, δόξαν ἀνα-
πέμποντες Χριστῷ. μετάνοιαν ὀ-
ρίσαντι βροτοῖς, πᾶσι τοῖς ἐπι-
στρέφουσι, γνώμης εὐθύτητι.

Θεοτοκίον ὁμοιον.

Τὰς χεῖράς σου τὰς θείας, αἷς τὸν
Κτίστην ἐβάστασας, Παρθένε Πα-
ναγία, σαρκωθέντα χρησότητι, προ-
τείνασα εὐσώπησον αὐτόν, λυτρώ-
σασθαι ἡμᾶς ἐκ πειρασμῶν, καὶ
παθῶν καὶ κινδύνων τοὺς πόθῳ.
ἀνευφημοῦντάς σε καὶ βρωῶντάς σοι,
Δόξα τῷ ἐνοικήσαντι ἐν σοί, Δό-
ξα τῷ προελθόντι ἐκ σοῦ, δόξα
τῷ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς, διὰ τοῦ
τόκου σου.

Μετὰ τὴν, γ'. Στιχολογ. καθίσμ τοῦ
Κυρίου Θεοδώρου, ἡ. γ'.

Εὐφραίνεσθω τὰ οὐράνια.

Τῇ νηστείᾳ εὐφραίνόμενοι, ταῖς
ὕμνωδιαῖς ἀγαλλόμενοι, καὶ ταῖς
ἐντεῦξesi κράτος, κατὰ πάντων
τῶν παθῶν, φερόμενοι πατήσω-
μεν, τοῦ Βελίαρ τὰ ἐνεδρα βοή-
σωμεν τῷ Χριστῷ συνεπόμενοι,
Τὸν σταυρόν σου βλέψαι ἀξίωσον
ἡμᾶς, ὡς Οἰκτιρῶν παρέχων τὸ
μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον. Τὴν ὠραιότητα.

Θεομακάρισε, Μήτηρ Ἀνύμφευτε,
τὴν ἀσθενοῦσάν μου, ψυχὴν θερά-
πευσον, ὅτι συνέχομαι δεινῶς, τοῖς
πταίσμασι Θεοτόκε· ὅθεν καὶ κραυ-
γάζω σοι, στεναγμῷ τῆς καρδίας,

μου, Δέξαι με Πανάμωμε, τὸν πολ-
λά πλημμελήσαντα, ἵνα ἐν παρ-
ρησία βοῶ σοι, Χαῖρε Θεοῦ οἰκητή-
ριον.

Ὁ Ν'. Σῶσον ὁ Θεὸς, αἱ ψῆλαι, καὶ
στιχολογ. ἡ Ε'. Κανόνες τοῦ Μηναίου,
καὶ τοῦ Τριῳδίου Ἰωσήφ.

Ἰδὲ β'. ἡ. α'. Ὁ Εἰρμῆς.

Ἰδετε ἴδετε, ὅτι Θεὸς ἐγώ εἰμι, ὁ
• δουλωθέντα τὸν λαὸν τοῦ Ἰ-
• σραήλ, τῷ Μωϋσεὶ δημαγωγεῖν
• ἐν ἐρήμῳ προστάξας, καὶ σώ-
• σας ὡς δυνατὸς τῇ ἐξουσίᾳ μου.

Ἰδοθετήσας με, διὰ λουτροῦ Βα-
πτίσματος, ὁ ὑπεράγαθος Πατήρ,
πλούτῳ παντοίων ἐκόσμησας κα-
λῶν, ἀλλ' ἐδούλευσα θελῶν, τοῖς
ἀκάρποις λογισμοῖς, ὅθεν ἐπτώ-
χευσα. Θεοτοκίον,

Σῶσόν με σῶσόν με, ἡ τὸν Σωτή-
ρα τέξασα, ἴδε τὴν θλίψιν μου Ἀ-
γνή, ἣν ἡ πληθὺς τῶν ἀμετρήτων
μου κακῶν, ἐμποεῖ καθ' ἡμέραν,
τῇ ἀθλία μου ψυχῇ, ἐξ ἀπογκώ-
σεως.

Ἄλλος. Τοῦ Κυρίου Θεοδώρου ἡ. γ'.

Ἰδετε ἴδετε, ὅτι ἐγώ εἰμι.

Ἰδετε ἴδετε, ὅτι ἐγώ εἰμι, ὁ τὴν
σωτηρίαν ὑμῖν πηγάσας ὡς Θεός,
ἣν διὰ τῆς ἐγκρατείας, πάντες
βροτοὶ ἀρύσασθε. Δόξα.

Τριάδα δοξάσωμεν, Μονάδα προσ-
κυνήσωμεν, ἀναρχον, ἀνάρχου Πα-
τρός Υἱὸν Μονογενῆ, Πνεῦμα τὸ
σύνθρονον, Υἱῶ, καὶ Πατρὶ συναίδιον.

Καὶ

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δυσώπησον ἀπαύστως, τὸν Σω-
τήρα Πανάμωμε, τοὺς σὲ Θεοτό-
κον, σώματί τε καὶ ψυχῇ, ὁμο-
λογοῦντας ἐκ πάσης, βυσσῆναι
περιστάσεως.

Δίξαι σοὶ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Μέγας εἶ Κύριε, καὶ θαυμαστά
τὰ ἔργα σου, ὅτι ἐν τῷ λάκκῳ ἄ-
βρωτο, ἐδείξας ποτέ, τὸν Δανιήλ
ἐκ λεόντων, νηστεία συμφραζά-
μενον. Ο Εἰρμός.

Ἰδετε, ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἰμι, ὁ Σω-
τήρ τοῦ Κόσμου, τὸ ρῶς τὸ ἀ-
ληθινόν, ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, ὁ
Υἱὸς τοῦ Θεοῦ.

Ἦδὴ Η'. Ὅν φρίττουσιν.

Θρηνῶ καὶ ὀδύρομαι, τὴν ὥραν
ἐνῶν, καθ' ἣν παραστήσομαι, τῷ
θρόνῳ τῷ φρικτῷ, εὐθύνας ὑφέ-
ξων, τῶν πολλῶν μου κακῶν, ὧν
περ' ἐν ἀγνοίᾳ, ἐτέλεσα καὶ γνώσει.

Θεοτοκίον.

Κριτὴν ὃν ἐγέννησας, Παρθένε
Μαριὰμ, δυσώπει ἐν ὥρᾳ με, τῆς
χρίσεως Ἀγνῆ, οἰκτεῖραι καὶ σώ-
σαι τὸν κατάκριτον, μόνη προστα-
σία, τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων.

Ἄλλος. Τὸν ἐν φλογὶ τοῖς πιασί.

Τῶν νηστειῶν τὴν ὑπέρλαμπρον
χάριν, μεμυημένοι, ἀρεταῖς ἀστρα-
φῶμεν, γαλυνὰ τὰ πρόσωπα, γα-
λυνὰ καὶ τὰ ἴθη ἐναποδείκνυ-
τες, τῆς ψυχῆς καταστάσει.

ΤΟΜ. Γ'.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν. . .

Σὺ τῷ Πατρὶ τὸν Υἱὸν προσκυ-
νοῦμεν, καὶ Πνεῦμα Ἅγιον, ἐν
Τριάδι Μονάδα, σὺν Ἁγγέλοις
κράζοντες, τοῖς ἡλιόνοις στόμα-
σιν, Δόξα ἐν ὑψίστοις, Θεῷ τῷ
ἐν Τριάδι. Καὶ, νῦν. Θεοτ.

Παιδοτοκεῖς παρθενεύουσα μόνη
θεσχαρίτωτε τὸ μυστήριον μέγα,
φρικτὸν τὸ τεράστιον. Θεὸν γὰρ
ἐγέννησας σεσωματωμένον, τὸν
Σωτήρα τοῦ Κόσμου.

Δίξαι σοὶ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Μηδεὶς ἡμῶν, ραθυμία καὶ ὀκνῶ,
βαλλέσθω ὡ ἀδελφοί· ὁ καιρὸς ἐρ-
γασίας, ὥρα πανηγύρεως· τίσι δ'
φρόνιμος ἄρα, ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ, κερ-
ῆσαι ὅλους αἰῶνας;

Λινοῦμεν, εὐλογοῦμεν. Ἰὸ Εἰρμός.

Τὸν ἐν φλογὶ τοῖς παισὶ τῶν Ἐ-
βραίων, συγκαταβάντα θεϊκῇ
τῇ δυνάμει, καὶ ὀφθέντα Κύριον,
Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυ-
ψοῦτε εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Ἦδὴ Θ'. Τὴν φωτοφόρον Νεφέλην.

Εἰς ἀμαρτίας πελάγη, εἰς ἀπο-
γνώσεως βάθη, εἰς τρικυμίας λο-
γισμῶν, καὶ παθῶν καταγιγῆδας,
περιπεσῶν ἀναβοῶ, Ἐλέους ἡ ἄ-
βυσσος, βοήθει μοι, καὶ τῇ σῇ εὐ-
σπλαγχνίᾳ, ὄμβριτόν μοι, ἰλασμόν
ἀμαρτιῶν. Θεοτοκίον.

Τὸ ἀλατόμητον ὄρος, τὴν ἀδιό-
δευτον πύλην, τὴν ἀνωτέραν Οὐ-
ρανοῦ, καὶ τῆς χτίσεως πάσης,

τὴν καλλονὴν τοῦ Ἰακώβ, τὴν στάμνον τὴν πάγχρυσον, καὶ γέφυραν, καὶ Μητέρα τοῦ Κτίστου, τὴν Παρθένον μακαρίζωμεν πιστοί.

Ἄλλος. Ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει.

Τὰς παρούσας ἡμέρας γνωρίσαντες, ὑπὲρ πάσας ἱεράς, προσευχὰς τῷ Θεῷ ἀναπέμψωμεν, συνειδήσει καθαρά, συχνοτέρως τὸ γόγγυ κλίνοντες, καὶ λέγοντες, Κύριε πρόσδεξαι τὰς δεήσεις, καὶ προσευχὰς, τῶν σῶν δούλων αἰεὶ.

Δόξα.

Τῆ Οὐσία Μονάς ἐστὶν ἀτμητος, ἢ ὑπέρθεος Τριάς, ἐνομένη τῆ φύσει μερίζεται, τοῖς προσώποις ἰδικῶς· μὴ τρωμένη γὰρ τμᾶται, ἐν οὔσα τρισεύεται, αὕτη Πατὴρ ἐστὶν, ὁ Υἱὸς, καὶ Πνεῦμα τὸ ζῶν, ἢ φρουροῦσα τὸ πᾶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παιδοτόκον Παρθένον τίς ἤκουσε; καὶ Μητέρα πλὴν ἀνδρός. Μαριὰμ ἐκτελεῖς τὸ τεράστιον· ἀλλὰ φράζε μοι τὸ Πῶς. Μὴ ἐρεῦνα τὰ βᾶθη, τῆς θεοτοκίας μου, τοῦτο πανάληθες, ὑπὲρ δὲ ἀνθρώπινον νοῦν ἢ κατάληψις.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν . . .

Ὅτι σοῦ ἡ ὀργὴ ἀνυπόστατος, ἐπὶ τοὺς ἀμαρτωλοὺς, τίς λοιπὸν ὑποστῆσεται Κύριε, τὴν ἐκ ταύτης ἀπειλήν; ὁ ἀμέτρητον ἔχων, τὸ ἔλεος σῶσόν με, τῆ εὐσπλαγχνίᾳ σου, οὐ χὰτα τὰ ἔργα μου, τὰ πολλὰ καὶ δεινὰ.

Ὁ Εἰρμός.

Ἐν σιναίῳ τῷ ὄρει κατεῖδέ σε, ἐν τῇ βάρῃ Μωϋσῆς, τὴν ἀφλέκτως τὸ πῦρ τῆς Θεότητος, συλλαβοῦσαν ἐν γαστρὶ. Δανιὴλ δέ σε εἶδεν, ὄρος ἀλατόμητον, ῥάβδον τὴν βλαστήσασαν. Ἡσαίας κέκραγε, τὸν ἐκ ρίζης Δαβὶδ.

Καὶ τὸ Φωταγωγικόν.

Εἰς τὸ στίχον, τὸ ἰδιόμοelon Δίς ἦχος βαρῆς.

Ἡμαρτον ὁμολογῶ σοι Κύριε ὁ ἄσωτος ἐγώ, οὐ τολμῶ ἀτενίσαι εἰς Οὐρανὸν τὸ ὄμμα· ἐκεῖθεν γὰρ ἐκπεσῶν, ἐγενόμην ἄθλιος· ἡμαρτον εἰς τὸν Οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου, καὶ οὐκ εἰμί ἄξιος, κληθῆναι υἱός σου· ἐμαυτὸν ἀποκηρύττω οὐ χρήζω κατηγορῶν, οὐ δὲ πάλιν μαρτύρων· ἔχω θριαμβεύουσάν μου τὴν ἄσωτείαν· ἔχω στηλιτεύουσαν, τὴν φαύλην πολιτείαν· ἔχω κατασχύνουσαν, τὴν παρουσάν μου γύμνωσιν, πρὸς ἐντροπὴν δὲ τὰ ῥάχη, ἃ περιέβλημαι· εὐσπλαγχνε Πάτερ, Υἱὲ Μονογενές, τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, μετανοοῦντά με δόξα, καὶ ἐλέησόν' με.

Μαρτυρικόν.

Ἐν μέσῳ τοῦ σταδίου τῶν παρὰ νόμων, ἀγαλλόμενοι, ἀνεβῶν οἱ ἄθλοφόροι, Κύριε δόξα σοι

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐπέχθης ἐκ Παρθένου ἀνερμηγνῆτως, καὶ ἐφώτισας τοὺς ἐν σκότει, Χριστέ βωόντας, Κύριε δόξα σοι.

Εἰς

Εἰς τὴν Τριθέκτην Τροπᾶριον τῆς

Προφητείας, ἤχος, βαρύς.

Σωτηρία ἡμῶν ὑπάρχεις Κύριε, καὶ ὑπερασπιστὴς ἐν ἡμέρᾳ θλίψεως· ἐλέησον ἡμᾶς κατὰ τὸ μέγα σου ἔλεος, φιλόανθρωπε. Δίς.

Προκίμ. ἤχ. δ'. Ψαλ. μέ. Κύριος τῶν Δυνάμεων μετ' ἡμῶν.

Στίχ. Ὁ Θεὸς ἡμῶν καταφυγή, καὶ δύναμις.

Προφητείας Ἡσαίου
τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τὰδε λέγει Κύριος, Γνώσονται πᾶς ὁ λαὸς τοῦ Ἐφραΐμ, καὶ οἱ κατήμενοι ἐν Σαμαρεία, ἐφ' ὕβρει καὶ ὑψηλῆ καρδίᾳ λέγοντες, Πλίνθοι πεπτῶκασιν, ἀλλὰ δεῦτε λαξεύσωμεν λίθους, καὶ κόψωμεν σκαμίνας, καὶ κέδρους, καὶ οἰκοδομήσωμεν ἑαυτοῖς πύργον. Καὶ ῥάξει ὁ Θεὸς τοὺς ἐπανισταμένους ἐπ' ὄρους Σιών, καὶ ἐπ' Ἰερουσαλὴμ ἐπ' αὐτούς, καὶ τοὺς ἐχθροὺς Ἰουδα διασκεδάσει. Συριαν ἀφ' ἡλίου ἀνατολῶν, καὶ τοὺς Ἑλλήνας ἀφ' ἡλίου δυσμῶν, τοὺς κατεσθίοντας τὸν λαόν μου ὄλω τῷ στόματι. Ἐπὶ πᾶσι τούτοις οὐκ ἀπεστράφη ὁ θυμὸς αὐτοῦ, ἀλλ' ἔτι ἡ χεὶρ αὐτοῦ ὑψηλῆ. Καὶ ὁ λαὸς οὐκ ἀπεστράφη, ἕως ἐπλήγη, καὶ τὸν Κύριον οὐκ ἐζήτησαν· καὶ ἀφείλε Κύριος ἀπὸ Ἰσραὴλ, κεφαλὴν καὶ οὐραν, μέγαν καὶ μικρὸν, ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ, πρεσβύτην, καὶ τοὺς τὰ πρόσωπα θαυμάζοντας, αὐτὴ ἡ ἀρχὴ· καὶ Προ-

φήτην διδάσκοντα ἄνομα, οὗτος ἡ οὐρά. Καὶ ἔσονται οἱ μακαρίζοντες τὸν λαὸν τοῦτον πλανῶντες, καὶ πλανῶσιν, ὅπως καταπίωσιν αὐτούς. Διὰ τοῦτο ἐπὶ τοὺς νεανίσκους αὐτῶν οὐκ εὐφρανθήσεται ὁ Θεός, καὶ τοὺς ὄρφανούς αὐτῶν καὶ τὰς χήρας αὐτῶν οὐκ ἐλεήσει, ὅτι πάντες ἄνομοι καὶ πονηροί, καὶ πᾶν στόμα λαλεῖ ἄδικα. Ἐπὶ πᾶσι τούτοις οὐκ ἀπεστράφη ὁ θυμὸς αὐτοῦ, ἀλλ' ἔτι ἡ χεὶρ αὐτοῦ ὑψηλῆ. Καὶ καυθήσεται ὡς πῦρ ἡ ἀνομία, καὶ ὡς ἄγνωστις ξηρὰ βρωθήσεται ὑπὸ πυρός, καὶ κατακαυθήσεται ἐν τοῖς ὄσεσι τοῦ δρυμου, καὶ συγκαταφάγεται τὰ κύκλω τῶν βουνῶν πάντα. Διὰ θυμὸν ὀργῆς Κυρίου Σαβαώθ, συγκέκασται ἡ γῆ ὅλη, καὶ ἔσται ὁ λαὸς ὡς ὑπὸ πυρός κατακεκαυμένος· ἄνθρωπος τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ οὐκ ἐλεήσει, ἀλλὰ ἐκκλίνει εἰς τὰ δεξιὰ, ὅτι πεινάσει, καὶ φάγεται ἐκ τῶν ἀριστερῶν, καὶ οὐ μὴ ἐμπλησθῆ ἄνθρωπος, ἐσθίων τὰς σάρκας τοῦ βραχίονος αὐτοῦ. Φάγεται γὰρ Μανασσῆς τοῦ Ἐφραΐμ, καὶ Ἐφραΐμ τοῦ Μανασσῆ, ὅτι ἅμα πολιορκήσουσι τὸν Ἰουδα. Ἐπὶ πᾶσι τούτοις οὐκ ἀπεστράφη ὁ θυμὸς αὐτοῦ, ἀλλ' ἔτι ἡ χεὶρ αὐτοῦ ὑψηλῆ. Οὐαὶ τοῖς γράφουσι πονηρίαν· γὰρ πονηρίαν γράφουσιν. Ἐκκλίνοντες κρίσιν πτωχῶν, ἀρπάζοντες κρίμα πενήτων τοῦ λαοῦ μου, ὡς ττείνειν αὐτοῖς χήραν εἰς διαρπαγὴν, καὶ ὄρφανὸν εἰς προνομίην. Καὶ τί ποιήσουσιν ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς ἐπισκοπῆς; ἡ γὰρ θλίψις μὲν πῶς ἔσται

Θεν

θεν ἤξει, καὶ πρὸς τίνα καταρεύ-
ξεσθε τοῦ βοηθηθῆναι; καὶ ποῦ κα-
ταλείψετε τὴν δόξαν ὑμῶν. τοῦ
μὴ ἐμπεσεῖν εἰς ἀπαγωγὴν; καὶ
ὑποκάτω ἀνηρημένων πεσοῦνται.
Ἐπὶ πᾶσι τούτοις οὐκ ἀπεστράφη
ὁ θυμὸς αὐτοῦ, ἀλλ' ἐτι ἡ χεὶρ
αὐτοῦ ὑψηλή.

Προκείμε. ἤχ. γ'. Ψαλ. μς'. Ψάλα-
τε τῷ Θεῷ ἡμῶν, ψάλατε.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε
χειρας.

Τῇ Τρίτῃ τῆς Γ'. Ἑβδομάδος, Ἐσπέ-
ρας. Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέραξα ἱστώμεν
στίχ. ς'. καὶ ψάλλομεν τοῦ Κυρίου
Ἰωσήφ ἤχ. γ'. Ἐστήσαν τὰ τριάκοντα.

Κύριε ὁ Σταυρῶ κτείνας τὸν δό-
λιον, τῆς αὐτοῦ ῥύσασί με ἀπάτης.
τὸν ἀμαρτάνοντα, καὶ ἐξαπατώ-
μενον· καὶ νηστεία ἐκκαθάρας με,
δίδου μοι τὰ σὰ θελήματα τελεῖν,
ὅπως βλέψω Δέσποτα, γεγιηθῶς
τὰ σεπτὰ σου παθήματα.

Τέτρωμαι ἡδονῆς ῥομφαία Κύριε
καὶ δεινῶς ὄλωσ ἐνεκρῶθην· ἴασαι.
ζώωσον τὴν ταπεινὴν μου ψυχὴν.
ὁ τῇ λόγῃ τρωθεὶς Δέσποτα,
καὶ τοὺς τετρωμένους βέλει τοῦ
ἐχθροῦ, ὡς Σωτὴρ ἰασόμενος, καὶ
σεπτῶν σου παθῶν, κοινωνὸν ἀνά-
δειξόν με.

Ἔτερον τοῦ Κυρίου Θεοδώρου, ἤχ. β'

Σταυρωθῆτω ἔκραζον.

Τῇ νηστεία Κύριε τὰς ψυχὰς φω-

τισθέντες, καταξιωθῶμεν, τὸν Σταυ-
ρόν σου ἀκατακρίτως ἰδεῖν ἐν χα-
ρᾷ, καὶ προσκυνῆσαι φοβερῶς· δια-
λάμπει γὰρ αὐτός, πάθη τὰ σὰ
τὰ ἐκούσια, ἃ εὐδόκησον φθάσαι,
ἡμᾶς ὡς φιλόανθρωπος.

Καὶ τοῦ Μηναίου, γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ἐσπέρας. Προκείμε. ἤχ. γ'. Ψαλ. μζ'.
Μέγας Κύριος καὶ αἰνετός σφόδρα.

Στίχ. Ἐν πόλει τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἐν
ᾧ ἔρει Ἄγιός αὐτοῦ

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Εἶπε Κύριος ὁ Θεὸς τῷ Νῶε, Εἰ-
τέλθε σὺ καὶ πᾶς ὁ οἶκός σου εἰς τὴν
Κιβωτόν, ὅτι σὲ εἶδον δίκαιον ἐ-
ναντίον μου ἐν τῇ γενεᾷ ταύτῃ.
Ἀπὸ δὲ τῶν κτηνῶν τῶν καθαρῶν
εἰσάγαγε πρὸς σὲ ἑπτὰ ἑπτὰ, ἄρ-
σεν καὶ θῆλυ, καὶ ἀπὸ τῶν κτηνῶν
τῶν μὴ καθαρῶν, δύο δύο, ἄρσεν
καὶ θῆλυ· καὶ ἀπὸ τῶν πετεινῶν
τοῦ Οὐρανοῦ τῶν καθαρῶν, ἑπτὰ
ἑπτὰ, ἄρσεν καὶ θῆλυ· καὶ ἀπὸ πάν-
των τῶν πετεινῶν τῶν μὴ κα-
θαρῶν, δύο δύο, ἄρσεν καὶ θῆλυ,
διαθρέψαι σπέρμα ἐπὶ πᾶσαν τὴν
γῆν. Ἐτι γὰρ ἡμερῶν ἑπτὰ, ἐγὼ
ἐπάγω ὑετὸν ἐπὶ τὴν γῆν, τεσ-
σαράκοντα ἡμέρας, καὶ τεσσαρά-
κοντα νύκτας, καὶ ἐξαλείψω πᾶ-
σαν τὴν ἐξανάστασιν, ἣν ἐποίησα,
ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς ἀπὸ ἀν-
θρώπου ἕως κτήνους. Καὶ ἐποίη-
σε Νῶε πάντα, ὅσα ἐνετείλατο αὐ-
τῷ ὁ Θεός.

Προ-

Προκείμε. ἤχ. β'. Ψαλ. μή. Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν.

Στίχ. Ἀκούσατε ταῦτα πάντα τὰ ἔθνη.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Γιέ, ἀκούέ μου, καὶ μακάριοι, οἱ ὁδοὺς μου φυλάξουσιν. Ἀκούσατε σοφίαν, καὶ σοφίσθητε, καὶ μὴ ἀποφραγῆτε. Μακάριος ἀνὴρ, ὃς εἰσακούσεται μου, καὶ ἄνθρωπος, ὃς τὰς ἐμὰς ὁδοὺς φυλάξει, ἀγρυπνῶν ἐπὶ ἐμαῖς θύραις διαπαντός, τερρῶν σταθμοὺς ἐμῶν εισόδων. Αἶψα γὰρ ἐξοδοὶ μου, ἐξοδοὶ ζωῆς, καὶ ἐτοιμάζεται θέλησις παρὰ Κυρίου. Οἱ δὲ ἁμαρτάνοντες εἰς ἐμέ, ἀσεβοῦσιν εἰς τὰς ἑαυτῶν ψυχάς, καὶ οἱ μισοῦντες ἐμέ, ἀγαπῶσι θάνατον. Ἡ σοφία ᾠκοδόμησεν ἑαυτῆς οἶκον, καὶ ὑπῆρξε στύλους ἐπτά. Ἐσφαξε τὰ ἑαυτῆς θύματα, καὶ ἐκέρασεν εἰς κρατῆρα τὸν ἑαυτῆς οἶνον. καὶ ἠτοιμάσατο τὴν ἑαυτῆς τράπεζαν ἀπέστειλε τοὺς ἑαυτῆς δούλους, συγκαλοῦσα μετὰ ὑψηλοῦ κηρύγματος ἐπὶ κρατῆρα, λέγουσα. Ὅς ἐστιν ἄφρων, ἐκ κλινάτω πρὸς με καὶ τοῖς ἐνδεδέσι φρενῶν εἶπεν. Ἐλθετε, φάγετε τὸν ἐμὸν ἄρτον, καὶ πίετε οἶνον, ὃν κεκέρακα ὑμῖν. Ἀπολείπετε ἀφροσύνην, καὶ ζήσεσθε, καὶ ζητήσατε φρόνησιν, ἵνα βιώσητε, καὶ κατορθώσητε σύνεσιν ἐν γνώσει. Ὁ παιδεύων κακοὺς, λήψεται ἑαυτῷ ἀτιμίαν, ἐλέγχων δὲ τὸν ἀσεβῆ, μωμῆται ἑαυτόν, οἱ γὰρ ἐλεγχοὶ τῷ ἀσεβεῖ, μῶλω

πες αὐτῷ. Μὴ ἐλεγγε κακοὺς, ἵνα μὴ μισήσωσί σε, ἐλεγγε σοφόν, καὶ ἀγαπήσει σε. Δίδου σοφῷ ἀφορμὴν, καὶ σοφώτερος ἔσται, γνώριζε δικαίω, καὶ προσθήσει τοῦ δέχεσθαι. Ἀρχὴ σοφίας, φόβος Κυρίου, καὶ βουλὴ Ἁγίων, σύνεσις· τὸ δὲ γινῶναι νόμον, διανοίας ἐστὶν ἀγαθῆς. Τούτῳ γὰρ τῷ τρόπῳ, πολὺν ζῆσεις χρόνον, καὶ προστεθήσεται σοι ἐτι ζωῆς.

Εἰς τὸν στίχ. τὸ ἰδίῳ. Δίς. ἤχ. β'.

Πατέρα σὲ τὸν κτίστην, ἐπιγράφεσθαι τολμῶ Κύριε, ζῶν ὑπάρχων γηγενές, τῆς σῆς μετέχων εἰκόνας, κἂν τῆς υἰοθεσίας δέημαρτον, ἀσώτως βιώσας, καὶ τῆ λήθη τῶν σῶν δωρεῶν, ἐκδπανήσας τὴν περιουσίαν μὴ οὖν ἀποκηρύξῃς με, ὁ τὸν σὸν εὐδοκήσας Υἱὸν Μονογενῆ, Σταυρὸν ὑπὲρ ἐμοῦ σαρκί, καὶ θάνατον ὑπομεῖναι· ἀλλὰ βελτιώσας, οἰκείωσον σεαυτῷ φιλόανθρωπε.

Μαρτυρικόν.

Χοροὶ, Μαρτύρων ἀντέστησαν, τοῖς Τυράννοις λέγοντες. Ἡμεῖς στρατευόμεθα, τῷ Βασιλεῖ τῶν Δυνάμεων· εἰ καὶ πυρὶ, καὶ βασάνοις παραδώσατε ἡμᾶς, οὐκ ἀρνούμεθα τῆς Τριάδος τὴν δύναμιν.

Δόξ, καὶ νῦν. Σταυροθεοτ. ἤχ. δ' αὐτός. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Οτε σε, ὁ ἄνομος λαὸς, Σῶτερ τὴν ζωὴν τῶν ἀπάντων, ξυλῶ ἀνήρησε, τότε καὶ ἡ Πάναγνος, Ἀγνή καὶ Μήτηρ σου. παρεστῶσα ᾧδύρετο ὀλοφυρομένη, Τέκνον μου γλυ-

γλυκύτατον, φῶς τῶν ἐμῶν ὀφθαλμῶν οἴμοι, πῶς κακούργων ἐν μέσῳ, ξύλῳ προσπαγήναι ἠνέσχου, ὁ τὴν γῆν κρεμάσας, ἐν τοῖς ὕδασι.

Τῆ Τετάρτῃ τῆς Γ'. ἑβδομάδος, εἰς τὸν Ὁρθρον, τὰ Τριαδικά. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. καθίσμ. τῆς Ὀκτωήχου. Μετὰ δὲ τὴν β'. λέγομεν τὸ παρὸν τοῦ Κυρίου Ἰωσήφ, ἤχ. γ'.

Τὴν ὠριότητα.

Ξύλῳ ἐμάρανας, τὴν φλόγα Δέσποτα, τῆς παραβάσεως, Σταυρῶ ὑψούμενος, καὶ ἀπενέκρωσας ἐχθρὸν, νεκρούμενος θελήματι ὄθεν ἱκετεύω σε, τῆς σαρκὸς μου θελήματα, νέκρωσον καὶ ζώωσον, τὴν ἀθλίαν καρδίαν μου, νηστεία παθοκτόνῳ καθάρασε με, πάσης κηλίδος ὡς εὐσπλαγχνος.

Δόξα καὶ νῦν. Σταυροθεοτ.

Τὸν ἐπονεϊδιστον Οἰκτιρμῶν θάνατον, διὰ Σταυρώσεως ἐκὼν ὑπέμεινας, ὃν ἡ τεκοῦσά σε Χριστέ, ὄρωσα ἐπιτρόωσκητο· σπλάγγχνα κοπτομένη γάρ, Μητρικῶς ἐπωδύρετο, ἧς ταῖς παρακλήσεσι, διὰ σπλάγγχνα ἐλέους σου, οἰκτείρησον, καὶ σώσον τὸν Κόσμον, ὁ αἴρων τὴν τούτου ἀμαρτίαν.

Μετὰ τὴν γ'. Στιχολογ. καθίσμα ἤχ. β'.

Ἄναστας ἐκ τοῦ μνήματος.

Τὴν παιδρὰν διανύοντες, των νηστειῶν εὐωχίαν βοῶμεν. Ἀπαντας διατήρησον ἐν εἰρήνῃ Κύριε, πά-

σης τῆς μηχανίας τοῦ ἐχθροῦ ρυσαίμενος· καὶ ἀξιώσον ἡμᾶς ὡς ὑπεράγαθος, τὸν Σταυρὸν σου τὸν σεπτὸν φόβῳ ἀσπάσασθαι, ὁ δι' αὐτοῦ τὰ ἐλέη σου, παρέχων τῇ Οἰκουμένῃ, μόνε πολυέλεε.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτ. ἤχ. δ' αὐτός.

Εὐσπλαγγχίας.

Η παρθένος καὶ Μήτηρ σου Χριστέ, ἐπὶ ξύλου ὄρωσά σε νεκρὸν, ἠπλωμένον, κλαίουσα πικρῶς, βοῶσα ἔλεγε. Τί τὸ φοβερὸν τοῦτο Μυστήριον; ὁ πᾶσι δωρούμενος ζωὴν τὴν αἰώνιον, ἐκουσίως ἐν Σταυρῷ; πῶς θνήσκεις θάνατον ἐπονεϊδιστον;

Ὁ Ν'. Σῶσον ὁ θεός. Αἱ Ὁδαί. Καὶ Στιχολογ. ἡ γ'. Οἱ Κανόνες τοῦ Μηναίου, καὶ τοῦ Τριωδίου, τοῦ Κυρίου Ἰωσήφ. Ὁδὲ, γ'. ἤχ. γ'.

Τὸ στερέωμα.

Συσταυρούμενοι, τῷ δι' ἡμᾶς σταρωθέντι, νεκρώσωμεν ἅπαντα σαρκὸς τὰ μέλη, ἐν νηστείαις καὶ εὐχαῖς καὶ δεήσεσιν. Θεοτ.

Σωματούμενος, ἐκ σοῦ προήλθεν, ὁ Λόγος τὴν ἐκπτωσιν Ἄχραντε τῶν προπατόρων, διὰ σπλάγγχνα οἰκτιρμῶν διορθούμενος.

Ἄλλος. Τοῦ Κυρίου Θεοδώρου ἤχ. β'.

Στερέωσον ἡμᾶς.

Ο σὸς ζωοποιὸς σταυρὸς Κύριε, σφραγίς μοι ὑπάρχει εἰς σωτηρίαν· ἐν αὐτῷ γάρ τὸν ἀντίπαλον, καταργῶν ἀνυμνωσε, ὡς Θεὸν δυνατόν.

Δόξα.

Δόξα.

Τὰ τρία τῆς μιᾶς μορφῆς πρόσωπα, δοξάζω Πατέρα, Υἱόν, καὶ Πνεῦμα, τὸ ἐν κράτος τῆς Θεότητος· βασιλεύει γάρ, καὶ μοναρχεῖ ὡς Θεός.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ο τόκος σου Σεμνή φρικτὸς πέφυκε. Θεὸς γὰρ ὑπάρχει ἐνανθρωπήσας, ὁ ἀνάρχως ἐκ Πατρὸς γεννηθεὶς, καὶ ἐκ σοῦ ἐπ' ἐσχάτων, πλὴν ἀνδρὸς κηθεὶς.

Δίξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν...

Η χάρις τοῦ σταυροῦ προεκλάμπουσα, τῷ Κόσμῳ πρὸς τὰ θεία σου οἰκτίρμων, συγκαλεῖται πάθη πάντας ἡμᾶς, ἃ πιστῶς προσκυνῆσαι, καταξίωσον.

Ὁ Εἰρμός.

Στερέωσον ἡμᾶς ἐν σοὶ Κύριε,
 • ὁ ξύλω νεκρώσας τὴν ἁμαρ-
 • τίαν, καὶ τὸν φόβον σου ἐμφύ-
 • τευσον, εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν
 • τῶν ὑμνούντων σε.

ᾠδὴ Π'. Ἀστέκτω πυρὶ.

Σταυρῷ τὰς ἀρχὰς θριαμβεύσας, καὶ τὰς ἐξουσίας τοῦ σκότους φωτοδότα, ὅταν ἔλθῃς μετ' ἐξουσίας, κρῖναι Κόσμον ἅπαντα, μὴ τὰ ἐμὰ, Λόγε θριαμβεύσης κρύφια, ἵνα τὴν πολλὴν σου, δοξάζω εὐσπλαγγνίαν. Θεοτοκίον.

Εκ σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡ σοφία, οἶκον ἑαυτῇ δομησαμένη ἐσαρκώθη, ἀπορρήτῳ συγκαταβάσει, κόρη ἀ-

πειρόγαμε· σὺ γὰρ μόνη, πασῶν γενεῶν ἐκλέλεξαι, ἄφθορος ἀφθάρτου, εἰς κατοικίαν Λόγου.

Ἄλλος. Τὸν ἐν τῇ βάρῳ Μωσῆ.

Ο φέρων λόγῳ τὸ πᾶν, δι' ἐμὰ πάντα φέρεις, βραπισμοὺς ἐμπτυσμοὺς τε, καὶ τὴν σταύρωσιν Χριστέ· αἰνῶ τὰ μεγαλεῖα, τῆς σῆς φιλανθρωπίας, εἰς πάντας τοὺς...

Εὐλογοῦμεν Πατέρα...

Θεότης μία Τριάς, ἡ ἀμέριστος φύσις, μεριστὴ δὲ προσώποις, τὸ αἰδίον κράτος, Πάτερ, Υἱέ, καὶ Πνεῦμα, σὲ ἀνυμνολογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοκυτόρω Ἄγνη, ἡ οὐράνιος πύλη, ἡ σωτήριος θύρα, πάντων τῶν Χριστιανῶν, τὴν δέησιν προσδέχου, τῶν σὲ μακαριζόντων, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δίξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι

Εν τῷ σταυρῷ σου Χριστέ, Ἱερεῖς ἐγκαυχῶνται, Βασιλεῖς κραταιοῦνται, πᾶς φωτίζεται πιστός· ἀξιώσόν με τοῦτον, ἰδεῖν καὶ προσκυνῆσαι, καὶ ἄσαι εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν. Ὁ Εἰρμός.

Τὸν ἐν τῇ βάρῳ Μωσῆ, τῆς Παρ-
 • θένου τὸ θαῦμα, ἐν Σιναίῳ τῷ
 • ὄρει, προτυπώσαντα ποτέ, ὑ-
 • μνεῖτε εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυ-
 • ψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ

Ἦδὲ Θ'. Ἐν νόμῳ σκιᾶ.

Τὸν ὄφιν Μωσῆς ἐν ξύλῳ ἀνυψῶν, σὲ προετύπου Χριστὸς σταυρῷ ἐθελοσυίως ὑψωθέντα, καὶ τοῦ πονηροῦ, τὴν λοβόλον κακίαν, ἀπορραπίσαντα, πρὸς σεαυτὸν δὲ τοὺς βροτοὺς, ἀνεγκύσαντα φιλόανθρωπε

Θεοτοκίον.

Εκ σοῦ τὴν ἡμῶν πτωχείαν, Παρθένε θέλων ἐφόρεσεν ὁ πλούσιος τῇ φύσει· ὁρατὸς δὲ γέγονεν ἡμῖν, ὁ ἀοράτως τοῖς ἄνω, χοροῖς ὑμνοῦμενος, τὴν συντριβεῖσαν Εἰκόνα, ἀναπλάττων ἀγαθότητι.

Ἄλλος. Σὲ τὴν νοστήν.

Σὲ τὸν ἐν σταυρῷ τὰς χεῖρας τανύσαντα, καὶ τὰ τετραπέρατα οἰκειούμενον, δι' οὗ τὴν πρὸς τὸν Πατέρα, εὐρομεν εἰσοδόν, Υἱὸς Θεοῦ, πάντες! μεγαλύνομεν.

Δόξα.

Σὲ τὴν τριφεγγῆ ἁγίαν Θεότητα, τὴν τὸ πᾶν συνέχουσαν, καὶ φυλάττουσαν ἅει, τὸν Πατέρα Υἱόν τε, καὶ Πνεῦμα τὸ ζῶν, ὕμνοις ἀσιγήτοις μεγαλύνομεν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν φωτεινὴν νεφέλην τοῦ Πνεύματος, ἐξ ἧς ἡμῖν ἔλαμψε φῶς τὸ ἀπρόσιτον, Χριστὸς τῆς Δικαιοσύνης ὁ μέγας Ἥλιος, ὕμνοις, Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Σὺ ἡμῶν τὸ φῶς τὸ ἅγιον σὺν

ἴθημα, τὸ τῆς νίκης τρόπαιον, ὁ σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ· αὐτὸς τὴν ἐγκράτειαν, ἡμῖν καταγλύκανον, καὶ σὲ προσκυνῆσαι καταξίωσον.

Ὁ Εἰρηός.

Σὲ τὴν νοστήν καὶ ἐμψυχον κλίμακα, ἐν ἧ ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐπεστῆρικτο, δι' οὗ τὴν πρὸς ὁρανὸν εὐρομεν ἄνοδον, ὕμνοις ἀσιγήτοις μεγαλύνομεν

Τὸ Φωταγωγικόν.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὸ ἰδίῳ. ἡγ. ε'.

Εν τιμῇ ὧν υἰότητος, Πατὴρ ἀγαθοῦ, ὁ ἄνους ἐγὼ οὐ συνῆκα· ἀλλ' ἐμαυτὸν τῆς δόξης ἐστέρησα, τὸν πλοῦτον κακῶς δαπανήσας τῆς χάριτος· λειπόμενος δὲ θείας τροφῆς, παράσιτος γέγονα μιμῶν πολίτη· ὑπ' αὐτοῦ δὲ πεμφθείς, εἰς τὸν αὐτοῦ ψυχοφθόρον ἀγρὸν, ζῶν ἀσώτως, συνεβοσκόμην τοῖς κτήνεσι. καὶ ταῖς ἡδοναῖς δουλεύων, οὐκ ἐνεπληροκόμην· ἀλλ' ὑποστρέψας, βοήσω τῷ ἐσπλάγγνω καὶ οἰκτιρῆμονι Πατρί. Εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου ἡμαρτον, ἐλέησόν με. Δίς.

Μαρτυρικόν.

Τῶν μαρτύρων σου τὰ πλήθη, δωσωποῦσί σε Χριστέ, ἐλέησον ἡμᾶς ὡς φιλόανθρωπος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Πόνους ὑπόμεινασα, πολλοὺς, ἐν τῇ τοῦ υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου, σταυρώσει ἄχραντε, ἔστενες δακρύουσα,

σα, καὶ ἀνεβόας πικρῶς, Οἷ μοι
τέκνον γλυκύτατον, ἀδίκως πῶς
πάσχεις, θέλων ἐκλυτρώσασθαι,
τούς ἐξ Ἀδάμ γηγενεῖς; ὅθεν
Παναγία Παρθένε; σὲ παρακα
λοῦμεν ἐν πίστει, ἴλεων ἡμῖν τοῦ
τον ἀπέργασαι

Εἰς τὴν Τριθέκτην Τροπῆριον τῆς
Προφητείας ἤχ. πλ. δ'. Δίς.

Ἰπόστασις ἔργων, ἐν ὑμῖν οὐκ
ἔστι Κύριε ἐλεήμων ὑπάρχεις φι
λάνθρωπε· τὰ ἔργα τῶν χειρῶν
σου, μὴ παρίδῃς ἀναμάρτητε.

Προκείμ. ἤχ. πλ. β'. Ψαλ. μθ'.
Θύσον τῷ Θεῷ θυσιῶν αἰνεσίως.

Στίχ. Θεὸς θεῶν Κύριος ἐλάλησε
καὶ ἐκάλεσε.

Προφητείας Ἡσαίου τὸ
Ἀνάγνωσμα

Ἔσται ὅταν συντελέσῃ Κύριος
πάντα ποιῶν ἐν τῷ ὄρει Σιών καὶ
ἐν Ἱερουσαλήμ, ἐπισκέψεται ἐπὶ
τὸν νοῦν τὸν μέγαν, ἐπὶ τὸν ἄρ
χοντα τῶν Ἀσσυρίων, καὶ ἐπὶ τὸ
ὑψος τῆς δόξης τῶν ὀρθαλμῶν
αὐτοῦ. Εἶπε γὰρ Ἐν τῇ ἰσχύϊ τῆς
χειρὸς μου ποιήσω, καὶ τῇ ἐν σοφίᾳ
τῆς συνέσεώς μου ἀφελῶ ὄρια
Ἐθνῶν, καὶ τὴν ἰσχύον αὐτῶν προ
νομεύσω· καὶ συσσειώσω πόλεις κα
τοικουμένας, καὶ τὴν Οἰκουμένην
ὅλην καταλήψομαι τῇ χειρὶ μου
ὡς νοσσιάν, καὶ ὡς καταλελειμ
μένα ὠά, ἀρῶ, καὶ οὐκ ἔστιν ὅς
διαφείξεταιί με, ἢ ἀντείπη μοι. Μὴ
δοξασθῆσεται ἀξίῃν ἄνευ τοῦ κό

πιοντος, ἐν αὐτῇ; ἢ ὑψωθή
σεται πρίων ἄνευ τοῦ ἐλ
κοντος αὐτόν; ὡσαύτως ἐάν τις
λάβῃ ράβδον, ἢ ξύλον καὶ οὐχ
οὕτως. Ἀλλὰ ἀποστελεῖ Κύριος
Σαβαῶθ εἰς τὴν σὴν τιμὴν ἀτι
μίαν, καὶ εἰς τὴν σὴν δόξαν πῦρ καιό
μενον καθύψεται. Καὶ ἔσται τὸ
φῶς τοῦ Ἰσραὴλ ὡς πῦρ, καὶ ἀ
γιάσει τοῦτο ἐν φλογὶ καιομένη,
καὶ φλέξει καὶ φάγεται ὡς χόρ
τον τὴν ὕλην. Τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ
ἀποσβεσθήσονται τὰ ὄρη, καὶ οἱ
βουνοὶ, καὶ οἱ δρυμοὶ, καὶ κατα
φάγεται ἀπὸ ψυχῆς ἕως σαρκῶν,
καὶ ἔσται ὁ φεύγων, ὡς ὁ φεύγων
ἀπὸ φλογὸς καιομένης. Καὶ οἱ κα
ταλειφθέντες ἀπ' αὐτῶν ἔσονται
ἀριθμὸς, καὶ παιδίον μικρὸν γρά
φει αὐτούς. Καὶ ἔσται ἐν τῇ ἡ
μέρᾳ ἐκείνῃ, οὐκέτι προστεθήσε
ται τὸ καταλειφθὲν τοῦ Ἰσραὴλ,
καὶ οἱ σωθέντες τοῦ Ἰακώβ, οὐ
κέτι μὴ πεποιθότες ὦσιν ἐπὶ τοὺς ἀ
δικήσαντας αὐτούς, ἀλλ' ἔσονται
πεποιθότες ἐπὶ τὸν Θεόν, τὸν ἁ
γιον τοῦ Ἰσραὴλ.

Προκείμ ἤχ. πλ. β'. Ψαλ. ν'. Ἐ
λέησόν με ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἐ
λεός σου.

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν, κτίσον ἐν
ἐμοὶ ὁ Θεός.

Τῆ Τετάρτῃ τῆΣ Γ'. Ἐβδομάδος, Ἐ
σπέρας. Εἰς τὸ, Κύριε ἐκείρχεα, ἰστώ
μεν στίχ. ι. καὶ ψάλλομεν τὸ ἰδιόλ.
Δίς ἤχ. δ'.

Ἀσώ-

Ασώτως διασπείρας, τὸν πατρικόν μου πλοῦτον, ἔρημος γέγονα, ἐν τῇ χώρᾳ οἰκήσας, τῶν πονηρῶν πολιτῶν, καὶ τῇ ἀλογίᾳ ὠμοιώθην ἀνοήτοις κτήνεσι, καὶ πάσης γεγύμνωμαι θείας χάριτος διὸ ἐπιστρέψας βοῶ σοι, τῷ εὐσπλάγγῳ καὶ οἰκτίρμονι Πατρὶ, Ἥμαρτον, δέξαι με μετανοοῦντα ὁ Θεός, καὶ ἐλέησόν με.

Μητρικόν.

Ιερεῖα ἔμφυχα, ὀλοκαυτώματα λογικά, Μάρτυρες Κυρίου, θύματα τέλεια Θεοῦ, Θεὸν γινώσκοντα, καὶ Θεῷ γινωσκόμενα, πρόβατα, ὧν ἡ μάνδρα λύκοις ἀνεπίδατος, πρεσβεύσατε, καὶ ἡμᾶς συμποιομανθηῖναι ὑμῖν, ἐπὶ ὕδατος ἀναπαύσεως.

Ἔτερα τοῦ Κυρίου Θεοδώρου ἡχ. πλ. β'.

Ὀλὴν ἀποθέμενοι.

Ηλίου αὐγάσματα, τοῦ νοητοῦ δεδειγμένοι, Θεόπται Ἀπόστολοι, φωτισμὸν αἰτήσατε, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, καὶ παθῶν ῥύσατε, ἀχλύδους σκοτούς, καὶ ἡμέραν τὴν σωτήριον, ἰδεῖν πρεσβεύσατε, διὰ πρεσβειῶν καὶ δεήσεων, καρδίας ἐκκαθάραντες, ἃς ὁ πονηρὸς ἐτραυμάτισεν, ὅπως ὑμᾶς πιστεῖ, σωζόμενοι γεραίρωμεν αἰεὶ, τοὺς τῷ πανσόφῳ κηρύγματι, Κόσμον διασώσαντας.

Εἰς χώραν ὁ ἄσπυτος, ἀποδημήσας κακίας, κακῶς ἐδαπάνησα, ὄνπερ Πάτερ εὐσπλάγγνε, πλοῦτον δέδωκας, καὶ λιμῷ τήκομαι, ἀγαθῶν πράξεων, καὶ αἰσχύνῃ

παραβάσεως, ἰδοὺ ἐνδεδυμένοι, χάριτος ἐνθέου γυμνούμενοι, καὶ κράζω σοι τὸ Ἥμαρτον, οἶδα γὰρ τὴν σὴν ἀγαθότητα· δέξαι με ὡς ἓνα, οἰκτίρμων τῶν μισθίων σου Χριστέ, τῶν Ἀποστόλων δεήσασαι, τῶν ἡγαπηκτότων σε.

Τοῦ Κυρίου Θεοδώρ. ὁ αὐτός

Ἐκ δεξιῶν τοῦ Σωτήρος.

Απόστολοι τοῦ Σωτήρος, φωστῆρες Οἰκουμένης, καὶ εὐεργέται καὶ σώσαι, οἱ Θεοῦ τῆς δόξης ὡς οὐρανοὶ διηγῆτορες, καὶ πεποικιλμένοι τοῖς ἀστροῖς τῶν θαυμάτων, καὶ τοῖς τέρασι τῶν ἰάσεων, ἐκτενῶς ὑπὲρ ἡμῶν τὰς ἰκετηρίας Κυρίῳ προσάγετε, εἰς ὁσμὴν, ἀχραντον, τὰς εὐχὰς δεχθῆναι ἡμῶν, καὶ ἀξιωθῆναι τὸν ζωφόρον σταυρὸν, καὶ προσπύξασθαι, καὶ βλεῖψαι φόβῳ ἅπαντας· αὐτοῦ τῇ προσκυνήσει, κατὰπεμφον ἡμῖν τὰ ἐλέη σου, Σωτήρ, ὡς φιλόανθρωπος.

Καὶ τοῦ Μηναίου, γ'.

Δόξαι καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐσπέρας Προκίμ. ἡχ. δ'. Ψαλ. νά. Ἥλπισα ἐπὶ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν αἰῶνα.

Στίχ. Τί ἐγκραυχᾶ ἐν κηκίᾳ ὁ δουλεύς.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Νῶε ἦν ἐτῶν ἑξακοσίων, καὶ ὁ κατακλυσμὸς τοῦ ὕδατος ἐγένετο ἐπὶ τῆς γῆς. Εἰσῆλθε δὲ Νῶε, καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ, καὶ αἱ γυναῖκες τῶν υἱῶν αὐ-

αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν Κιβω-
τόν, διὰ τὸ ὕδωρ τοῦ κατακλυ-
σμοῦ. Καὶ ἀπὸ τῶν πετεινῶν τῶν
καθαρῶν, καὶ ἀπὸ τῶν πετεινῶν
τῶν μὴ καθαρῶν, καὶ ἀπὸ τῶν
κτηνῶν τῶν καθαρῶν, καὶ ἀπὸ
τῶν κτηνῶν τῶν μὴ καθαρῶν,
καὶ ἀπὸ πάντων τῶν ἐρπετῶν τῶν
ἐρπόντων ἐπὶ τῆς γῆς, δύο δύο
ἀπὸ πάντων εἰσηλθόντες πρὸς Νῶε
εἰς τὴν Κιβωτόν, ἄρσεν καὶ θῆλυ,
καθὰ ἐνετείλατο ὁ Θεὸς τῷ Νῶε.

Προκείμ. ἤχ. δ'. Ψαλ. νβ'. Ἐν τῷ
ἐπιστρέψαι Κύριον τὴν αἰχμαλωσίαν.

Στίχ. Εἶπεν ἄρσεν ἐν καρδίᾳ.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Υἱέ, εἰς σοφὸς γένη σεαυτῷ, σο-
φὸς ἔτι καὶ τοῖς πλησίον σου·
εἰς εὖ κακὸς ἀποβῆς, μόνος ἀναν-
τλήσεις τὰ κακά. Υἱὸς πεπαιδευ-
μένος, σοφὸς ἔσται, τῷ δὲ ἄφρονι
διακόνῳ χρήσεται. Ὅς ἐρείδεται
ἐπὶ νεύδεσιν, οὗτος ποιμανεῖ ἀνέ-
μους· ὁ δ' αὐτὸς διώξεται ὄρνεα
πτερωτά· ἀπέλειπε γὰρ ὁδοῦς τοῦ
ἐχυτοῦ ἀμπελῶνος, τοὺς δὲ ἀξο-
νας τοῦ ἰδίου γεωργίου πεπλάνη-
ται· διαπορεύεται δὲ δι' ἐρήμου ἀ-
νύδρου, καὶ γῆν διατεταγμένην ἐν
διψώδεσι, συνάγει δὲ χερσὶν ἀκαρ-
πίαν. Γυνὴ ἄφρων καὶ θρασεῖα, ἐν-
δεῆς ἄρτων γίνεται, ἣ οὐκ ἐπί-
σταται αἰσχύνῃ. Ἐκάθισεν ἐπὶ
θύραις τοῦ ἑαυτῆς οἴκου, ἐπὶ δι-
φρου ἐμφανῶς ἐν πλατείαις, προσ-
καλουμένη τοὺς παριόντας καὶ
κατευθύνοντας ἐν ταῖς ὁ-
δοῖς αὐτῶν. Ὅς ἔστιν ὑμῶν ἀφρο-

νέστατος, ἐκκλινάτω πρὸς με, καὶ
τοῖς ἐνδεῆσι, φρονήσεως παρακε-
λεύομαι, λέγουσα, Ἄρτων κρυ-
φίων ἡδέως ἄψασθε, καὶ ὕδατος
κλοπῆς γλυκεροῦ πίετε. Ὁ δὲ
οὐκ εἶδεν, ὅτι γηγενεῖς παρ' αὐτῆ
ὄλλυνται, καὶ ἐπὶ πέταυρον ἄδου
συναντᾷ· ἀλλὰ ἀποπήδησον, μὴ
ἐγγχρονίζης ἐν τῷ τόπῳ αὐτῆς,
μηδὲ ἐπιστήσης τὸ σὸν ὄμμα πρὸς
αὐτήν· οὕτω γὰρ διαθήσῃ ὕδωρ
ἀλλότριον, καὶ ὑπερβῆσῃ ποταμὸν
ἀλλότριον· ἀπὸ δὲ ὕδατος ἄλλο-
τρίου ἀπόσχου, καὶ ἀπὸ πηγῆς
ἀλλοτρίας μὴ πίης, ἵνα πολὺν
χρόνον ζήσης, προστεθήσεται δὲ σοι
ἔτη ζωῆς.

Τὸ Κατευθινηθήτω καὶ τὰ ἐξῆς τῆς
προφητείας Λειτουργίας.

Τῆ Πέμπτῃ τῆς Γ'. Ἐβδομάδος, εἰς
τὸν Ὁρθρὸν τὰ Τριδικά. Μετὰ τὴν α'
Στιχολογίαν, λέγομεν Καθίσματα τῆς
Ὁκτωήχου, Μετὰ δὲ τὴν β'. τὸ παρὸν
τοῦ Κυρίου Ἰωσήφ. ἤχ. πλ. β'.

Ἐλπίς τοῦ Κόσμου.

Φωστῆρες Κόσμου ἀπλανεῖς, Μα-
θηταὶ τοῦ Σωτῆρος, φωτίσατέ μου
τὴν ψυχὴν, ἁμαρτία τυφλώττου-
σαν, καὶ δεῖξατε θείας ἡμέρας κοι-
νωνόν, φυλάττοντα τὰς σωτηρίου
ἐντολάς· καὶ σκότους με λυτρώ-
σατε ἐκεῖ τοὺς ἀφεγγοὺς, ὅπως
ὑμᾶς δοξάζω. Θεοῦ.

Αἷα Δέσποινα. Χριστοῦ, τοῦ
Θεοῦ ἡμῶν Μητρός, ὡς τὸν ἀπάν-
των ποιητὴν, ἀπορρήτως τεκοῦσα,
ἰκέτευε σὺν Ἀποστόλοις ἱεροῖς,
ἐκά-

ἐκάστοτε τὴν ἀγαλότητα αὐτοῦ, παθῶν ἡμᾶς λυτρώσασθαι, καὶ ἅ φεσιν ἡμῖν, δοῦναι ἁμαρτημάτων.

Μετὰ τὴν, γ'. Στιχολογ. καθὶς τοῦ Κυρίου Θεοδώρου, ἰχ. πλ. β'.

Ἀγγελικαὶ Δυνάμεις.

Κοσμολαμπεῖς φωστῆρες, θεοὶ Ἀπόστολοι, καταφωτίσατε τοὺς ὑμνωδοὺς ὑμῶν, ἀμείβοντες τὸν χρόνον τῆς νηστείας, ἀξίως αἰτούμενοι, πάντας θεάσασθαι, τὸ ξύλον τοῦ ζωηφόρου σταυροῦ, καὶ ἀσπάσασθαι ἀβρύτοις χεῖλεσι, καὶ ὀφθαλμοῖς, ἐκδοῶντας ψαλμικῶς, Κύριε δόξα σοι. Θεοτοκίον.

Ελπίς τοῦ Κόσμου ἀγαθή, Θεοτόκε Παρθένε, τὴν καὶ μόνην φοβεράν, προστασίαν αἰτοῦμεν· σπλαγγνίσθητι εἰς εὐπερίστατον λαόν· δυσώπησον τὸν ἐλεήμονα Θεόν, ρυσθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ἐκ πάσης ἀπειλῆς, μόνη εὐλογημένη.

Ὁ Ν'. Σώσον ὁ Θεός. Αἱ Ὀδαί, καὶ στιχολογεῖται ἡ δ'. Κανόνες τοῦ Μηνίου, καὶ τοῦ Τριωδίου. Ἰωσήφ. Ωδὴ, δ'. πλ. β'. Χριστός μου δύναμις.

Νηστείαν δάκρυα, εὐχὰς συμπάθειαν, εὐκατάνυκτον ἔθος, γνώμην ὀρθήν, βίου καθαρότητα ἐπιδειξώμεθα πιστοί, ὅπως δόξης ἀπολαύσωμεν. Θεοτοκίον.

Λυχνία ἄσβεστος, νυμφῶν ὀλόφωτε, Σεραφίμ ὑπετέρα καὶ Χερουβιμ, ὄχημα πανάμωμε, ἁμαρτιῶν με χαλεπῶν, καὶ κινδύνων ἐλευθέρωσον.

Ὁ αὐτὸς τοῦ Κυρίου Θεοδώρου.

Ἀκήκοεν ὁ Προφήτης.

Λαμπτήρες θεοφανείας, Ἀπόστολοι τοῦ Σωτῆρος ἀναδειχθέντες, τῆς ἀγνοίας τὴν νύκτα ἐλύσατε, καὶ τὴν Ἐκκλησίαν αἰθριάσαντες, φωτίζετε τὴν Οἰκουμένην ταῖς πυριφλόγγοις, θείαις διδαχαῖς ὑμῶν.

Δόξα.

Γιὸν ἐκ Πατρὸς καὶ Πνεῦμα, δοξάζω ὡς ἐξ ἡλίου, φῶς καὶ ἀκτίνα, τὸ μὲν γεννητῶς, ὅτι καὶ γέννημα, τὸ δὲ προβλητῶς, ὅτι καὶ πρόβλημα, συνάναρχον μίαν οὐσίαν προσκυνουμένην, ὑπὸ πάσης κτίσεως. Καὶ νῦν. Θεοτ.

Παρθένος βρέφος τεκοῦσα, καὶ τὴν ἀγνοίαν φρουροῦσα σεμνὴ σὺ ὤφθης, τὸν Θεὸν γεννήσασα καὶ ἄνθρωπον, ἕνα τὸν αὐτὸν ἐν ἐκαστέρᾳ μορφῇ· τὸ θαῦμά σου Παρθενομήτωρ, ἐκπλήττει πᾶσαν ἀκοήν καὶ ἔννοιαν.

Δόξα σοι ὁ Θεός ἡμῶν . . .

Πρεσβείαις ὑμῶν ἁγίαις, Ἀπόστολοι τοῦ Κυρίου ἀξιωθῶμεν, τὸν ζωοποιὸν Σταυρὸν προσπτόξασθαι, ἀγνοίς καὶ τοῖς χεῖλεσι καὶ ὀμμασι, προκειμένον τοῖς ἐν τῷ Κόσμῳ, καὶ πάσῃ κτίσει, καταπροσκυνούμενον. Ὁ Εἰρμός.

Ακήκοεν ὁ Προφήτης, τὴν ἐλευσίαν σου Κύριε, καὶ ἐφοβήθη, ὅτι μέλλεις ἐκ Παρθένου τίχτεσθαι, καὶ ἀνθρώποις δείκνυσθαι, καὶ ἔλεγεν, Ἀκήκοα τὴν ἀκοήν

» κοήν σου και ἐφοβήθην· δόξα
» τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἦδὴ Η'. Ἐκ φλογός ταις ὁσίοις.

Μωϋσῆν ἡ νηστεία, Θεόπτῃν ἐ-
δειξε, και Ἥλιαν πυρίνω ἄρματι
ἐλαβε· σπεῦσον λογισμῶν, βλαβε-
ρῶν ἐγκρατεύθῃτι, ὅπως χαμαι-
ζήλου, ψυχὴ ῥυσθῆς ἀπάτης.

Θεοτοκίον.

Γενεαὶ γενεῶνσε, Θεομακάριστε,
μακαρίζουσι πάλαι, ὡς προεφή-
τευσας· μόνη γὰρ βροτοῖς τὸν μα-
κάριον τέτοκας. λόγον ἀπορρή-
τως, ἐκ σοῦ σωματωθέντα.

Ἄλλος. Οἱ ὅσιοί σου παῖδες.

Εν τῷ βυθῷ τῆς πλάνης τοὺς
νηχομένους, ἀγρεύσαντες καλά-
μῳ τῆς πίστεως. Ἀπόστολοι Κυ-
ρίου φέρεται τούτους εὐλογοῦν-
τας ὑμνοῦντας, και ὑπερυφῶν-
τας, τὸν Κύριον εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν...

Ανάρχῳ και γεννήσει τε, και προ-
όδῳ, Πατέρα προσκυνῶ τὸν γεν-
νήσαντα, Υἱὸν δοξάζω τὸν γεν-
νηθέντα, ὑμῶ τὸ συνεχλάμπον
Πατρί τε, και Υἱῷ, Πνεῦμα ἅγιον

Και νῦν. Θεοτοκίον.

Ον ἔτεκες Παρθένε ἀνερμηνεύ-
τως, διαπάντός ὡς φιλόανθρωπον,
μὴ διαλείπῃς δυσωποῦσα, ἵνα κιν-
δῶνων σώσῃ, τοὺς εἰς σέ κατα-
φεύγοντας.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Η δωδεκάς ἀγία τῶν Ἀποστό-

λων, τὸν τίμιον σταυρὸν κατα-
ξίωσον, ἀκατακρίτως με προσκυν-
νῆσαι, εὐλογοῦντα, ὑμνοῦντα και
ὑπερυφῶντα, εἰς πάντας τοὺς...

αἰνοῦμεν Εὐλογοῦμεν. Ὁ Εἰρμός.

Οἱ ὅσιοί σου παῖδες ἐν τῇ καμί-
» νῳ, τὰ Χερουβιμ ἐμιμήσαντο,
» τὸν Τρισάγιον ὑμνον ἀναβοῶν-
» τες, εὐλογεῖτε, ὑμνεῖτε, και
» ὑπερυφῶτε εἰς πάντας τοὺς
» αἰῶνας.

Ἦδὴ Θ'. Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν.

Θεὲ και Κύριε, πολυέλεε, τὰ τῆς
ἐμῆς καρδίας, ἀποκάθαρσον τραύ-
ματα, μετανοίας προσπλάττων
μοι φάρμακα ἡμάρτον, ἡμάρτόν
σοι, οἴκτειρον σώσόν με, ταῖς τῶν
Ἀποστόλων σου εὐχαῖς, ὥς πο-
λυέλεος. Θεοτοκίον.

Φωτὶ τῷ θεῷ με φωταγωγῆσον,
ἡ τοῦ φωτός Παρθένε, Θεοτόκε
λοχεύτρια, και ψυχῆς μου τον
ζόφον ἀπέλασον, ὅπως σε μακα-
ρίζω, ἣν μακαρίζουσι, πᾶσαι τῶν
ἀνθρώπων γενεαὶ, ὡς προεφήτευ-
σας.

Ἄλλος. Ἀσπόρου συλλήψεως.

Οἱ λόγῳ ἰδιῶται, σοφοὶ τῇ γινώ-
σει ὤρθῃτε, πλοκάς τῶν λόγων,
φιλοσόφων λύσαντες, ῥητόρων τὰς
διπλόας, και ψήφους ἀστρονόμων
διὸ Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ, μό-
νοι πάσης Οἰκουμένης, ἀνεδείχθη-
τε Διδάσκαλοι. Δόξα.

Μόνου Μονογενήτωρ, μονογε-
νοῦς

νοῦς Υἱοῦ Πατῆρ, καὶ μόνη μόνου, φῶς φωτὸς ἀπαύγασμα, καὶ μόνον μόνος μόνου, Θεοῦ ἅγιον Πνεῦμα, Κυρίου Κύριον ὄντως ὄνῳ τριάς μονάς ἅγια, σῶσόν με θεολογοῦντά σε. **Καὶ νῦν. Θεοτ.**

Τὸ θαῦμα τοῦ Τόκου σου, ἐκπλήττει με πανάμωμε πῶς συλλαμβάνεις, ἀσπόρως τὴν ἄληπτον; εἰπέ πῶς παρθενεύεις, γεννήσασα ὡς **Μήτηρ**; τὸ ὑπὲρ φύσιν πίστει λαβῶν, τὸ τιχτόμενον προσκύνει ὁσα θέλει γὰρ καὶ δύναται.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τὸν σταυρὸν τὸν τίμιον, τὸ ξύλον τὸ πανάγιον, ὃ τὴν τοῦ Κόσμου, σωτηρίαν ἠνθῆσεν, ἰδεῖν καὶ προσκυνῆσαι, πάντες ἀξιολῶμεν, ἀγνοῖς καὶ χεῖλεσι καὶ ψυχῇ, ἰκεσίαις ὑμῶν πάντων. τῶν ἁγίων Ἀποστόλων **Χριστοῦ.**

Ὁ Εἰρμός.

Ἀσπόρου συλλήψεως, ὁ Τόκος ἀνερμήνευτος, **Μητρὸς** ἀνάνδρου, ἀφθορος ἡ κύησις. **Θεοῦ** γὰρ ἡ γέννησις, καινοποιεῖ τὰς φύσεις· διὸ σε πᾶσαι αἱ γενεαὶ, ὡς **Θεοῦ** νυμφον **Μητέρα**, ὀρθοδόξως μεγαλύνομεν.

Τὸ Φωταγωγικόν

Εἰς τὰ Ἀπόστ. τὸ ἰδίῳ. Δίς, ἡχ. πλ. β'.

Τῆς υἰοθεσίας ἐκπεσῶν ὁ ἄσωτος ἐγώ, δουλοπρεπῶς χοίροις συνδιατώμενος, καὶ μηδὲ τῆς αὐτῶν τροφῆς χορταζόμενος, ἐπανέρχουμαι πρὸς σέ, τὸν Πατέρα τὸν εὐσπλαγ-

χον· ὅθεν ἐξῆλθον κακῶς, ὑποστρέφω καλῶς, ἐν μετανοίᾳ κραυγάζων, Ἥμαρτον εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἐνώπιόν σου **Πάτερ**, παράσχου μοι ἐν ἐπιστροφῇ τὸ μέγα ἔλεος. **Μαρτυρικόν.**

Τοὺς ἐκλεκτοὺς ἐθαυμάστωσε, καὶ Ἁγίους ὁ Θεὸς ἡμῶν ἀγαλλιάσθε, καὶ εὐφραίνεσθε πάντες οἱ δούλοι αὐτοῦ· ὑμῖν γὰρ ἠτοίμασε τὸν στέφανον, καὶ τὴν Βασιλείαν αὐτοῦ· ἀλλ' αἰτοῦμεν, καὶ ἡμῶν μὴ ἐπιλάβοισθε.

Δόξα καὶ νῦν Θεοτ. ἤχος ὁ αὐτός.

Θεοτόκε, σὺ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς, σὲ ἰκετεύομεν, πρόσβευε Δέσποινα, μετὰ τῶν Ἀποστόλων, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὴν Τριθίκτην Τροπάριον τῆς Προφητείας. ἡχ. βαρῆς.

Ἐάν ἀνομίας παρστηρήσης φιλάνθρωπε, ποία σωτηρίας ἐλπὶς ἡμῖν; ἀλλὰ τὴν σὴν ἐξ ὕψους βοήθειαν, ὡς οἰκτιρῶν τῷ λαῷ σου κατὰπεμψον **Κύριε.** Δίς.

Προκείμεν. ἡχ. δ'. Ψαλ. νγ'. Ὁ Θεὸς ἐν τῷ ὀνόματί σου σῶσόν με.

Στίχ. Ὁ Θεὸς εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου.

Προφητείας Ἡσαίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Οὕτω λέγει Κύριος, Ἔσται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἡ ρίζα τοῦ Ἰεσσαί,

σαι, καὶ ὁ ἀνιστόμενος ἄρχειν ἐθνῶν. Ἐπὶ αὐτῷ Ἔθνη ἐλπιοῦσι, καὶ ἔσται ἡ ἀνάπαυσις αὐτοῦ, τιμή. Καὶ ἔσται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, προσθήσει Κύριος τοῦ δεῖξαι τὴν χεῖρα αὐτοῦ, τοῦ ζηλωσαι καὶ ζητῆσαι τὸ καταλειφθὲν ὑπολοιπον τοῦ Λαοῦ, ὃ ἂν καταλειφθῆ ἀπὸ τῶν Ἀσσυρίων, καὶ ἀπὸ Αἰγύπτου, καὶ ἀπὸ Βαβυλωνίων, καὶ ἀπὸ Αἰθιοπίας, καὶ ἀπὸ Ἑλαμιτῶν, καὶ ἀπὸ ἡλίου ἀνατολῶν, καὶ ἐξ Ἀραβίας, καὶ ἀπὸ τῶν Νήσων τῆς Θαλάσσης. Καὶ ἀρεῖ σμῆμιον εἰς τὰ Ἔθνη, καὶ συνάξει τοὺς ἀπολλυμένους Ἰσραὴλ, καὶ τοὺς διεσπαρμένους Ἰούδα συνάξει ἐκ τῶν τεσσάρων πετερύγων τῆς γῆς. Καὶ ἀφαιρεθήσεται ὁ ζήλος Ἐφραὶμ, καὶ οἱ ἐχθροὶ Ἰούδα ἀπολοῦνται, καὶ ἔσται τῷ Ἰσραὴλ, ὡς τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, ὅτε ἐξῆλθεν ἐκ τῆς Αἰγύπτου. Καὶ ἐρεῖς ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ. Εὐλογῆσω σε Κύριε, διότι ὠργίσθη μοι Κύριε, καὶ ἀπέστρεψας τὸν θυμόν σου ἀπ' ἐμοῦ, καὶ ἐλέησας με. Ἰδοὺ ὁ Θεός μου Σωτὴρ μου Κύριος, καὶ πεποιθὼς ἔσομαι ἐπὶ αὐτῷ, καὶ σωθήσομαι ὑπ' αὐτοῦ, καὶ οὐ φοβηθήσομαι, διότι ἡ δόξα μου καὶ ἡ ἀνεσίς μου Κύριος, καὶ ἐγενετό μοι Σωτῆρ.

Προκειμ. ἔχ. δ'. Ψαλμ. νδ'. Ἐνώτισαι ὁ Θεὸς τὴν προσευχὴν μου.

Στίχ. Πρόσχεσ μοι, καὶ εἰσάκουσόν μου.

Τῇ Δευτέρᾳ τῆς Γ'. Ἐβδου. Ἐπέρας
Εἰς τὸ, Κύριε ἐπέκραξεν, ἰστώμεν στίχ.
Γ'. καὶ ψάλλομαι τὰ παρόντα, τοῦ
κυρίου Ἰωσήφ. ἔχ. πλ. α.

Χαίροις ἀσκητικῶν.

Σῶτερ ὁ ἀληθῆς γλυκασμός, ὃ τὰ πικρότατα Μερβῶς πάλαι ὕδατα, γλυκάνας τυποῦντι τότε, ξύλω τοῦ θείου σταυροῦ, ἀπλωθεῖς ἐν τούτῳ ὡς εὐδόκησας χολῆς ἀπεγεύσω δέ, τὴν πλευρὰν ἐκκεντούμενος, ἐξ ἧς τῷ κόσμῳ, ὕδωρ βρύεις ἀφέσεως, εἰς ἀνάπλασιν, τοῦ βροτείου φυράματος ὅθεν δοξολογοῦμέν σου, τὴν ἀφατον δύναμιν, καὶ δυσωποῦμεν παράσχου ἡμῖν τὸν φόβον σου Κύριε, καιρῷ τῆς νηστείας, καὶ συγγώρησιν πταισμάτων, καὶ μέγα ἔλεος,

Ἄογε ὁ ἀπλωθεῖς ἐν σταυρῷ, ἐπισυναγῶν τὰ μακρὰν διεστῶτά σου, ὑψώσας τὸν λογισμὸν μου, ἀπὸ κοπρίας παθῶν, ἀρεταῖς παντοίαις καταπλοῦτισον, διδοὺς τῇ καρδίᾳ μου, τὸν ὀγνότατον φόβον σου, καὶ τῇ ψυχῇ μου, τὴν τελείαν ἀγάπην σου, τῆς πρὸς σάρκα με, ἀγαπήσεως τέμνουσαν ὅπως δι' ἐγκρατείας σοι, εὐχῆς καὶ δεήσεως, ἐν ταῖς παρούσαις ἡμέραις, εὐαρεστήσω, καὶ βλέψω σου, παιδρῶς τὴν ἡμέραν, τῆς ἐγέρσεως λαμβάνων τὸ μέγα ἔλεος.

Τοῦ Κυρίου Θεοδώρου, ἔχ. α.

Στί-

Νερέλην σε φωτός.

Τὴν τρίτην τῶν σεπτῶν. Νηστειῶν Ἑβδομάδα. Χριστέ λόγε περᾶσαντες, τὸ ξύλον τοῦ ζωηφόρου σταυροῦ σου, κατιδεῖν ἀξίωτον ἡμᾶς, καὶ σεπτῶς προτκυνῆσαι καὶ ἄσαι ἐπαξίως, δοξάσαι τὸ κράτος σου, ὑμνῆσαι τὰ πάθη σου, προφθάσαι τὴν ἐνδοξον καθαρῶς, καὶ ἀγίαν Ἀνάστασιν. τὸ Πάσχα τομυστικόν, δι' οὗ Ἀδάμ ἐπανήλθεν, εἰς τὸν Παράδεισον.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξῃ, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκ.

Προκείμ. ἡγ. πλ. β'. Παλμ. Νέ. Ε. λέησον με ὁ Θεός, ὅτι κατεπάτητέ με.

Στίχ. Κατεπάτησάν με οἱ ἐχθροὶ μου.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμ.

Εγένετο ἐν τῷ ἐξάκκοισιστῷ ἔτει. ἐν τῇ ζωῇ τοῦ Νῶε, τοῦ δευτέρου μηνός, ἐβδόμη καὶ εἰκάδι τοῦ μηνός, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τούτῃ ἐβράγησαν πᾶσαι αἱ πηγαὶ τῆς ἀβύσσου καὶ οἱ καταρράχαι τοῦ Οὐρανοῦ ἠνεώχθησαν. Καὶ ἐγένετο ὑετός ἐπὶ τῆς γῆς τεσσαράκοντα ἡμέρας, καὶ τεσσαράκοντα νύκτας. Ἐν τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ εἰσῆλθε Νῶε. Σὴμ, Χάμ, Ἰάφεθ, οἱ υἱοὶ Νῶε, καὶ ἡ γυνὴ Νῶε, καὶ αἱ τρεῖς γυναῖκες τῶν υἱῶν αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν Κιβωτόν. Καὶ πάντα τὰ θηρία τῆς γῆς κατὰ γένος, καὶ πάντα τὰ κτήνη κατὰ γένος, καὶ πᾶν ἔρπετόν κινούμενον ἐπὶ τῆς γῆς κατὰ γένος, καὶ πᾶν ὄρνεον

πετώμενον κατὰ γένος, εἰσῆλθε πρὸς Νῶε εἰς τὴν Κιβωτόν, δύο δύο, ἄρσεν καὶ θῆλυ ἀπὸ πάσης σαρκός, ἐν ᾧ ἔστι πνεῦμα ζωῆς. Καὶ τὰ εἰσπορευόμενα ἄρσεν καὶ θῆλυ ἀπὸ πάσης σαρκός, ἐν ᾧ ἔστι πνεῦμα ζωῆς, ἀπὸ πάντων εἰσῆλθον πρὸς Νῶε εἰς τὴν Κιβωτόν, καθὰ ἐνετείλατο Κύριος ὁ Θεὸς τῷ Νῶε, καὶ ἔκλεισε Κύριος ὁ Θεός ἐξωθεν αὐτοῦ εἰς Κιβωτόν. Καὶ ἐγένετο ὁ κατακλυσμός τεσσαράκοντα ἡμέρας καὶ τεσσαράκοντα νύκτας ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἐπληθύνθη τὸ ὕδωρ, καὶ ἐπήρε τὸν Κιβωτόν, καὶ ὑψώθη ἀπὸ τῆς γῆς. Καὶ ἐπεκράτει τὸ ὕδωρ, καὶ ἐπληθύνετο σφόδρα ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἐπεφέρετο ἡ Κιβωτός ἐπάνω τοῦ ὕδατος. Τὸ δὲ ὕδωρ ἐπεκράτει σφόδρα σφόδρα ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἐκάλυψε πάντα τὰ ὄρη τὰ ὑψηλὰ ἃ ἦν ὑποκάτω τοῦ Οὐρανοῦ. Δεκαπέντε πήχεις ὑπεράνω ὑψώθη τὸ ὕδωρ, καὶ ἐπεκάλυψε πάντα τὰ ὄρη. Καὶ ἀπέθανε πᾶσα σὰρξ κινουμένη ἐπὶ τῆς γῆς τῶν πετεινῶν, καὶ τῶν κτηνῶν, καὶ τῶν θηρίων, καὶ πᾶν ἔρπετόν κινούμενον ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ πᾶς ἄνθρωπος, καὶ πάντα ὅσα ἔχει πνοὴν ζωῆς, καὶ πᾶν ὃ ἦν ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, ἀπέθανε. Καὶ ἐξηλείφθη πᾶν τὸ ἀνάστημα, ὃ ἦν ἐπὶ προσώπου τῆς γῆς, ἀπὸ ἀνθρώπου ἕως κτήνου, καὶ ἔρπετῶν, καὶ τῶν πετεινῶν τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ ἐξηλείφθησαν ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ κατελείφθη Νῶε μόνος, καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ ἐν τῇ Κιβωτῷ.

Καὶ

Και ὑψώθη τὸ ὕδωρ ἐπὶ τῆς γῆς ἡμέρας ἑκατὸν πενήκοντα. Καὶ ἐμνήσθη ὁ Θεὸς τοῦ Νῶε, καὶ πάντων τῶν θηρίων, καὶ πάντων τῶν κτηνῶν, καὶ πάντων τῶν πετεινῶν, καὶ πάντων τῶν ἑρπετῶν, ὅσα ἦν μετ' αὐτοῦ ἐν τῇ Κιβωτῷ, καὶ ἐπήγαγεν ὁ Θεὸς πνεῦμα ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ ἐκόπασε τὸ ὕδωρ. Καὶ ἀπεκαλύφθησαν αἱ πηγαὶ τῆς ἀβύσσου, καὶ οἱ καταβάλλονται τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ συνεσχέθη ὁ ὕετός ἀπὸ τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ ἐνεδίδου τὸ ὕδωρ πορευόμενον ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ ἤλαττοῦντο τὸ ὕδωρ, μετὰ ἑκατὸν πενήκοντα ἡμέρας.

Προκείμε. ἤχ. βιβλ. Ψαλμ. νς'. Ἐλήπτόν με ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Στήλ. Καὶ ἐν τῇ σκιά τῶν πτερυγῶν σου ἐλπῶ.

Παρουσιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Υἱὸς σοφὸς εὐφραίνει πατέρα, υἱὸς δὲ ἄφρων λυπεῖ μητέρα. Οὐκ ὠφελήσουσι θησαυροὶ ἀνόμοιοι, δικαιοσύνη δὲ ρύεται ἐκ θανάτου. Οὐ λιμοκτονῆσει Κύριος ψυχὴν δικαίου, ζωὴν δὲ ἀσεβῶν ἀνατρέψει. Πενία ἄνδρα ταπεινοῖ, χεῖρες δὲ ἀνδρείων πλουτίζουν. Διεσώθη ἀπὸ καύματος ἄνθρωπος νοήμων, ἀνεμόφθορος δὲ γίνεται ἐν ἀμητῷ υἱὸς παράνομος· εὐλογία Κυρίου ἐπὶ κεφαλὴν δικαίου, στόμα δὲ ἀσεβῶν καλύπτει πέθος ἄωρον. Μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων, ὄνομα δὲ ἀσεβοῦς σβέννυται. Σοφὸς ἐν καρδίᾳ δέξεται ἐντολὰς, ὁ δὲ ἄστεγος χεῖλεσι σχολιάζων

ὑποσκελισθήσεται. Ὅς πορεύεται ἀπλοῦς, πορεύεται πεποικῶς, ὁ δὲ διασρέφων τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ, γνωσθήσεται. Ὁ ἐννεύων ὀφθαλμοῖς μετὰ δόλου, συνάγει ἀνδράσι λύπας· ὁ δὲ ἐλεγχων μετὰ παρρησίας, εἰρηνοποιεῖ. Πηγή ζωῆς ἐν χειλεὶ δικαίου, στόμα δὲ ἀσεβοῦς καλύψει ἀπώλεια. Μίσος ἐγείρει νεῖκος, πάντα δὲ τοὺς μὴ φιλονεικοῦντας καλύψει φιλία. Ὅς ἐκ χειλέων προφέρει σοφίαν, ῥάβδῳ τύπτει ἄνδρα ἀκαρδίον. Σοφοὶ κρύψουσιν αἰσθησιν, σῶμα δὲ προπετοῦς ἐγγίζει συντριβή. Κτήσις πλουσίων πόλις ὀχυρὰ, συντριβὴ δὲ ἀσεβῶν πενία. Ἔργα δικαίων ζωὴν ποιεῖ, καρποὶ δὲ ἀσεβῶν ἁμαρτίας. Ὁδοὺς ζωῆς δικαίας φυλάσσει παιδεία· παιδεία δὲ ἀνεξέλεκτος πλανᾶται. Καλύπτουσιν ἔχθραν χεῖλη δίκαια· οἱ δὲ ἐκφέροντες λοιδορίας, ἀφρονέστατοί εἰσιν. Ἐκ πολυλογίας οὐκ ἐκρέυξῃ ἁμαρτίαν· φειδόμενος δὲ χειλέων, νοήμων ἔση. Ἀργυρὸς πεπυρωμένος γλῶσσα δικαίου· καρδία δὲ ἀσεβοῦς ἐκλείψει. Χεῖλη δικαίων ἐπίστανται ὑψηλά· οἱ δὲ ἄφρονες ἐν ἐνδείᾳ τελευτῶσιν. Εὐλογία Κυρίου ἐπὶ κεφαλὴν δικαίου· αὕτη πλουτίζει καὶ οὐ μὴ προστεθῇ αὐτῇ λύπη ἐν καρδίᾳ.

Εἰς τὰ Ἀπόστ. τὸ ἰδίῳ Δίς. ἤχ. πλ. β'.

Ἡ ἐν τῷ ξύλῳ τοῦ σταυροῦ, κεμασθεῖσα ζωὴ τῶν ἀπάντων, Χριστέ ὁ Θεός, ζωοποίησόν μου τὴν ψυχὴν, τεθανατωμένην τοῖς παραπτώμασι, καὶ μὴ παντελῶς

ἀπολέσθαι, τὸ σὸν συγχωρήσης πρόβατον, ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς ἀπεσκίρτησε γὰρ τῶν σῶν ἐντολῶν καὶ τὸν τῆς ἀναμαρτησίας πλοῦτον, ὃν ἐδώρησα μοι, διεσκόρπισα φιλαμαρτήμονι προαιρέσει, διεφθάρηντε, καὶ ἐβδελύχθη, ἐν τοῖς τῆς ἀσωτείας ἐπιτηδεύμασιν· ἀλλ' ἀνακαίνισόν με, πρὸς μετάνοιαν ἐλκύσας, ὁ μόνος Ἡολυέλεος.
Μαρτυρικόν.

Οἱ Μάρτυρες σου Κύριε, οὐκ ἠρνήσαντό σε, οὐκ ἀπέστησαν ἀπὸ τῶν ἐντολῶν σου, ταῖς αὐτῶν πρεσβείαις, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Τριήμερο; ἀνέστης.

Ορῶσά σε σταυρούμενον, Χριστέ ἢ σέ κηύρασα, ἀνεβόα, **Τί** τὸ ξένον, ὃ ὄρω, μυστήριον Υἱέ μου; πῶς ἐπὶ ξύλου θνήσκεις, σαρκὶ κρεμάμενος ζωῆς χορηγέ;

Τῆ Παρασκευῆ τῆς Γ'. Ἐβδομάδος. Εἰς τὸν Ὁρθρον, τὰ Τριαδικά. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. λέγομεν καθίσματα σταυρώσ. τῆς Ὀκτωήχου. Μετὰ δὲ τὴν β'. τὸ παρὸν τοῦ Κυρίου Ἰωσήφ· ἦχος, πλ. α'. Τὸν Συνάναρχον.

Τῷ τῆς βρώσεως ξύλω, πάλαι θανέντες βροτοί, τῷ σταυρῷ σου οἰκτιρμῶν, ἀνεζώωθημεν· οὐ τῆ δυνάμει ἀγαθῆ, ἡμᾶς ἐνίσχυσον, τῆς ἐγκρατείας τὸν καιρὸν, ἐν κατανύξει διελθεῖν, ποιοῦντας τὸ θέλημα σου, καὶ κατιδεῖν τὴν ἡμέραν, τῆς λαμπροφόρου Ἀναστάσεως.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Σταυροθεοτ·

Εν σταυρῷ σε ὄρωσα, Χριστέ ἢ Μήτηρ σου, ἐκουσίως ἐν μέσῳ, ληστῶν κρεμάμενον, καὶ κοπτομένη, μητρικῶς τὰ σπλάγχνα ἐλεγεν· Ἀναμάρτητε Υἱέ, πῶς ἀδίκως ἐν σταυρῷ, ὡς περ κακούργος ἐπάγγης, τὸ τῶν ἀνθρώπων ὀσέλων, ζωῶσαι γένος ὡς εὐσπλαγχνος.

Μετὰ τὴν -γ'. Στιχολογ. καθίσ τοῦ Κυρίου Θεοδώρου ἡγ. α'.

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τὴν σάρκα καθαρθέντας, ὑπὸ τῆς ἐγκρατείας, καὶ ἐν προσευχαῖς ἐλλαμφθέντας, τὰς ψυχὰς ἡμῶν Κύριε, τὸν τίμιον σταυρόν σου καὶ σεπτὸν, ἀξίωσον θεάσασθαι ἡμᾶς, καὶ ἐν φόβῳ προσκυνῆσαι, ἐν ὑμνωδαῖς ἄδοντας, καὶ λέγοντας. Δόξα τῷ ζωηφόρῳ σου σταυρῷ, δόξα τῇ θείᾳ Λόγγῃ σου, ὅθεν ἀνεζώωθημεν, μόνη φιλόανθρωπε,

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν Σταυροθεοτ.

Τὸν Ἄρνα ἐπὶ ξύλου, ἢ Ἄμνος θεωροῦσα, μετὰ ληστῶν μακρόθυμε, σταυρούμενόν σε Λόγε. καὶ λόγγῃ ἐκκεντούμενον πλευράν, ἠλάλαζε βοῶσα μητρικῶς. **Τί** τὸ ξένον καὶ φρικῶδες, Ἰησοῦ μου μυστήριον; πῶς καλύπτῃ τάφῳ, ὁ ἀπεριγραπτός Θεός; ἀφραστον τὸ τελούμενον! μή με τὴν τεκοῦσαν μόνην ἐάσης, Υἱέ μου γλυκύτατε.

Ὁ Ν'. Σῶσον ὁ Θεός. Αἱ Ὄναι, καὶ στιχολογεῖται ἡ ε'. Κανόνες τοῦ Μηνικίου καὶ

καί τοῦ Τριωδίου. Ἰωσήφ. Ὡδή, ἐ. πλ. α. Ὁ ἀναβαλλόμενος.

Ἰασαί με Κύριε, καί ἰαθήσομαι, τῷ μῶλωπί σου, τοῦς τῆς ψυχῆς μου, ἐκκαθάρας μῶλωπας, ὁ σαρκί τὰ πάθη, Χριστέ καταδεξάμενος. Θεοτοκίον.

Νέον ἀπεκύησας, ὡς βρέφος πάναγνε, τὸν πλαστοουργόν μου, ὄν δυσωποῦσα πεπαλαιωμένον με, ἐν πολλῇ κακίᾳ, ἀνακαινίσαι δέομαι.

Ἄλλος, τοῦ Κυρίου Θεοδώρου, ἤχ. α.

Ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζοντες.

Ἐν τῷ τόπῳ τοῦ Κρανίου, Ἰουδαῖοι σέ σταυρώσαντες Χριστέ, ἐκίουν κεφαλὰς αὐτῶν, γελῶντες μυχτηρίζοντες σὺ δὲ ἠνέσχου, εἰς τὸ σῶσαι ἡμᾶς. Δόξα.

Τῆς ὑπερφώτου Τριάδος, τὸ τρισήλιον ὑμνήσωμεν πιστοὶ φῶς τὸν Πατέρα σέβοντες, φῶς τὸν Υἱὸν δοξάζοντες, φῶς καὶ τὸ Πνεῦμα καταγγέλλοντες.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τῶν ἀγγέλων ἀνωτέρα, ὁ ἐκ σοῦ τεχθεὶς σέ ἐδειξε Σεμνή· ὄν γὰρ ἐκείνοι τρέμουσιν, ὡς Θεῷ ἀτεινίσαι, σὺ ἀγκαλίξῃ ὡς Υἱὸν σου ἀγνή.

Δόξα σοὶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοὶ.

Ο σταυρὸς ὁ πάνσεπτος, ὁ Σωτήριος τοῦ κόσμου φυλακτήρ, φρουρησόν με νηστεύοντα, καὶ ἄξιον ἀνάδειξον, τῆς σῆς ἀγράντου προσκυνήσεως. Ὁ Εἰρμός.

Ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζοντες, ἀνυμνοῦ-

μέν σε Χριστέ ὁ Θεός, τὸν δι' ἡμᾶς πτωχεύσαντα, καὶ Σταυρὸν καὶ θάνατον, ἐν τῇ σαρκί σου ὑπομείναντα.

Ἵδὴ Η'. Σοὶ τῷ Παντουργῷ.

Ἡπλωσας σταυρῷ, τὰς σὰς Χριστέ πλάμας, χειρὸς τοῦ προπάτορος, τὸ ἀκρατέος ἀναιρῶν· ἔξυλψ δὲ ἔξυλου ἰάσω τὴν κατάραν· ὄθεν σέ ὑμνοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Θεοτοκίον.

Παῦσον τῆς ἐμῆς, πολυωδύνου πᾶσαν, καρδίας τὴν κάκωσιν, Μητρὶ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, θραῦσον δαιμόνων, τὰ βέλη καὶ τὰ τόξα, τῶν ἐκπολεμούντων τὴν ταπεινὴν ψυχὴν μου.

Ἄλλος. Τὸν τοὺς ὑμολόγους:

Τί σοὶ παθόντι προσενέγκωμεν τῷ τῶν ἀπάντων Δεσπότῃ, ἡμεῖς οἱ ἄλανες; δ' ἡμᾶς γὰρ σταυρὸν κατεδέξω Χριστέ, ὑμνοῦμεν, τοῦ ὑπερμετρήτου ἐλέους σου τὴν χάριν. Εὐλογοῦμεν Πατέρα Υἱόν.

Τῆς ὑπερουσίου Θεότητος, τρία πρόσωπα σέβω, Πατέρα, τὸν προάναρχον, τὸν Υἱόν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον τῆ φύσει, ἄτμητον οὐσίαν, δοξάζων εἰς πάντας . . .

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν τῶν Οὐρανῶν ὑψηλοτέραν, καὶ Χερουβὶμ ὑπερτέραν, τὴν ἀγιόπρωτον, καὶ ἀμίαντον κόρη, τοῦ πάντων Θεοῦ ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δόξα:

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν...

Δόξζ.

Τριτομακάριστε σταυρὲ τοῦ Χριστοῦ, τὸ Οὐρανόγραφον νίκος, ὁ ἐκ τῆς γῆς ἡμῶν ἐκβλαστήρας, τῆς σῆς προσκυνήσεως, ἀξίους δεῖξον ἡμᾶς πάντας, νηστεία καθαρθένας.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν. Ὁ Εἰρμός.

Τὸν τοὺς ὑμολόγους ἐν καμί-
» νω, διαφυλάττειντα παῖδας, καί
» τὴν βροντῶσαν κάμινον μετα-
» βαλόντα εἰς ὄρσσον, Χριστὸν
» τὸν Θεὸν ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυ-
» ψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἦδη Θ'. Ἠσαΐα χόρευε.

Τὴν λιθάδη πώρωσιν, τῆς ψυχῆς μου, εὐσπλαγγνε Σωτῆρ, ἀπόπλυνον, καὶ πηγῆν, δός μοι ἀγαθὲ, θείας κατανύξεως, ὁ ἐκ πλεωρᾶς, βλύσας μοι ζωῆν, καὶ τὸ ἀνθρώπινον, ἀνελεύσας πρὸς σὲ Κύριε.

Θεοτοκίον.

Παναγία Δέσποινα, ἡ ἐλπίς μου, καὶ καταφυγή. τὰ τραύματα τῆς ἐμῆς, ἴασαι ψυχῆς, τὸν νοῦν μου εἰρήνευσον, ἵνα χάριω· χαίρων ἀνυμνῶ, τὰ μεγαλεῖά σου, Θεοτόκε Ἀειπάρθε.

Ἄλλος. Σὲ ἦν περ εἶδε

Σὲ δὲ οἱ ἄνομοι Χριστέ, περιέβαλον παικτῶς, πορφύραν καὶ σέφανον, ὡς Βασιλέα παίοντες, καὶ λαμῶ τὴν χάραν σου σταυροῦντες, φόνον καὶ χολὴν ποτιζόντες, ὑμνοῖς πάντες πιστοὶ μεγαλύνομεν.

Φῶς καὶ ζωὴ, καὶ παντουργός, ἡ τριστήλιος μοναξ, Θεός τε καὶ Κύριος, φωτὶ ἐνὶ λαμπόμενος, τρισὶ συναστρόπτων τοῖς χαρακτηρσιν, ἐν μιᾷ Θεότητι, ταύτην πάντες πιστοὶ μεγαλύνομεν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ, ἦν Δαβὶδ ὁ μελωδός, προεκήρυξε Σιών, ἐν ἧπερ κατώκησεν, ὁ οὐρανὸς ἀχώρητος, καὶ ἀνεδομήσατο, ἐκ τῆς σαρκός σου, Κόσμου ἱλαστήριον, ὑμνοῖς Μητὲρ Ἀγνήν μεγαλύνομεν.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Σοὺ τὸν σωτήριον σταυρὸν, τὸν φωστῆρα τῶν πιστῶν, ἀξίωσον Κύριε, δι' ἐγκρατείας τρέχοντας, προσβάσαι θεάσασθαι, καὶ προσκυνῆσαι, εἰς ἀγιασμὸν ἡμῶν, ἵνα σε δι' αὐτοῦ μεγαλύνομεν.

Ἁ Εἰρμός.

Σὲ, ἦν περ εἶδε, Μωϋσῆς. ἀκα-
» τάρκτεον βάτον, καὶ κλίμακα
» ἐμψυγον, ἦν Ἰακώβ τεθέσται,
» καὶ πύλην οὐράνιον, εἰ ἦς δι-
» ἤλθε Χριστός ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὑ-
» μνοῖς Μητὲρ Ἀγνήν μεγαλύ-
» νομεν.

Τὸ Φωταγωγικὸν τοῦ ἡχ. εἰς τὰ Ἀπόστιχα τοῦ ἑσπερινοῦ πλ. 6'.

Δόξα, καὶ νῦν, ὁ αὐτός.

Τριήμερος.

Η Πάναγνος ὡς εἶδέ σε, ἐπὶ σταυροῦ κρεμάμενον, θρηνηδοῦσα, ἀνεβόα

νεβόα μητρικῶς, Υἱέ μου καὶ Θεέ μου, γλυκύτατόν μου τέκνον, πῶς φέρεις πάθος ἐπονείδιστον.

Εἰς τὴν Τριθέατην Τροπάριον πλ. δ'

Λόγω τὰ πάντα σὴ κατ' ἐπίστασιν δυνάμει ὁ Θεός, καὶ εἰς τὸ εἶναι ἐκ τοῦ μὴ ὄντος παρήγαγες ἡμᾶς μὴ παραδώης ἡμᾶς τὰς ἀνομίας ἡμῶν, ἀναμάρτητε Κύριε δεόμεθα.

Δίς.

Προκείμε. ἤχ. πλ. β'. Ψαλμ. ν'.
Εἰρηνολύσεται δίκαιος, ὅταν ἴδῃ.

Στίχ. Εἰ ἀληθῶς, ἀρα δικαιοσύνην λαλεῖτε.

**Προφητείας Ἡσαίου
τὸ Ἀνάγνωσμα.**

Τὰδε λέγει Κύριος, Ἐπὶ ὄρου πεδινοῦ ἄρατε σημεῖον, ὑψώσατε τὴν φωνὴν αὐτοῖς, μὴ φοβεῖσθε, παρακαλεῖτε τὴ χειρὶ, ἀνοίξατε, οἱ ἀρχόντες. Ἐγὼ συντάσσωμεν, καὶ ἐγὼ ἄγω αὐτούς. Γιγαντες ἐρχονται πληρῶσαι τὸν θυμόν μου χαίροντες ἅμα καὶ ὑβρίζοντες. Φωνὴ ἐθνῶν πολλῶν ἐπὶ τῶν ὄρεων, ὁμοία ἐθνῶν πολλῶν, φωνὴ Βασιλέων καὶ ἐθνῶν συνηγμένων. Κύριος Σαβαώθ ἐντέταται ἐθνεὶ ὀπλομάχῳ, ἐρχεσθαι ἐκ γῆς πόρρωθεν, ἀπὸ ἀκροῦ θομιλίου τοῦ Οὐρανοῦ, Κύριος καὶ οἱ ὀπλομάχοι αὐτοῦ, καταστρέψαι πᾶσαν τὴν Οἰκουμένην, καὶ τοὺς ἁμαρτωλοὺς ἀπολέσει ἐξ αὐτῆς. Ὀλοοῦσθε ἐγγὺς γὰρ ἡ ἡμέρα Κυρίου, καὶ συντριβῆ παρά τοῦ Θεοῦ ἔξει. Διὰ τοῦτο πᾶσα χεὶρ ἐκλυθήσεται, καὶ πᾶσα ψυχὴ ἀνθρώ-

που δαιλιάσει. Καὶ ταραχθήσονται οἱ πρέσβεις, καὶ ὠδῖνες αὐτοὺς ἐξουσιν, ὡς γυναικὸς τικτούσης, καὶ συμφοράσουσιν ἕτερος πρὸς τὸν ἕτερον, καὶ ἐκστήσονται, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτῶν, ὡς φλόξ μεταβαλοῦσιν. Ἰδοὺ γὰρ ἡμέρα ἐρχεται Κυρίου ἀνιάτου, θυμὸς καὶ ὀργῆς, θεῖναι τὴν Οἰκουμένην ὅλην ἐρημον, καὶ τοὺς ἁμαρτωλοὺς ἀπολέσει ἐξ αὐτῆς. Οἱ γὰρ ἀστέρες τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ ὁ ὠρίων, καὶ πᾶς ὁ Κόσμος τοῦ Οὐρανοῦ, τὸ φῶς αὐτῶν οὐ δώσουσι καὶ σκοτισθήσεται τοῦ Ἥλιου ἀνατέλλοντος, καὶ ἡ σελήνη οὐ δώσει τὸ φῶς αὐτῆς. Καὶ ἐντελοῦμαι ὅλη τὴν Οἰκουμένην κακὰ, καὶ τοῖς ἀσεβέσι τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν, καὶ ἀπολώυθριν ἀνόμων, καὶ ὑθριν ὑπερηφάνων ταπεινώσω. Καὶ ἔσονται οἱ καταλελειμμένοι ἐντιμοὶ μᾶλλον, ἢ τὸ χρυσίον τὸ ἄπυρον καὶ ἄνθρωπος ἐντιμος μᾶλλον ἔσται ἢ ὁ λίθος ὁ ἐκ Σασφείρου, Ὁ γὰρ Οὐρανὸς σαλευθήσεται, καὶ ἡ γῆ σεισθήσεται ἐκ τῶν θεμελίων αὐτῆς, διὰ θυμόν ὀργῆς Κυρίου Σαβαώθ, ἐν τῇ ἡμέρᾳ, ἣ ἂν ἐπέλθῃ ὁ θυμὸς αὐτοῦ.

Προκείμε. ἤχ. βαρὺς. Ψαλ. νή. Ὁ Θεὸς ἀντιλήπτωρ, μου εἶ, τὸ ἔλεός σου.

Στίχ. Ἐξελόμει ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου ὁ Θεός.

Τῆ Παρασκευῆ τῆς Γ'. Ἐβδόμηδος, ἑσπέρας ἢ συνθῆς Στιχολογ. Εἰς τὸ, Κύριε ἐλεήρῃσα ἱστώμεν στίχ. ι. καὶ λέγομεν τὸ ἰδιόμελον. Δίς ἤχο: βαρὺς.

Ἀσώ-

Ασώτου δίκην απέστην, τῆς χάριτός σου Κύριε, καὶ τὸν πλοῦτον δαπανήσας τῆς χρηστότητος, ἐπὶ σέ ἔδραμον, εὐσπλαγχνε κραυγάζων σοι, Ὁ Θεὸς ἡμαρτον ἐλέησόν με.

Εἶτα, τὰ, δ'. Μαρτυρικὰ τοῦ ἤλου, καὶ τοῦ Μιναίου, δ'. Δόξα Νεκρώσ. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, τὸ α. τοῦ ἤλου τοῦ ἕρους. Εἰσοδος. Φῶς ἰλαρόν.

Ἐσπέρας Προκειμ. ἤχ. δ'. Ψαλ. νθ'. Ἄδς ἡμῖν βοήθειαν ἐκ θλίψεως.

Στίχ. Ὁ Θεὸς ἀπάσω ἡμᾶς, καὶ καθεῖλες ἡμᾶς.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Εκάθισεν ἡ Κιβωτός, ἐν τῷ ἑβδόμῳ μηνί, ἑβδόμη καὶ εἰκάδι τοῦ μηνός, ἐπὶ τὰ ὄρη τὰ Ἀραράτ. Τὸ δὲ ὕδωρ πορευόμενον ἠλαττοῦτο ἕως τοῦ δεκάτου μηνός. Ὁφθησαν δὲ αἱ κεφαλαὶ τῶν ὀρέων ἐν τῷ δεκάτῳ μηνί, τῇ πρώτῃ τοῦ μηνός. Καὶ ἐγένετο μετὰ τεσσαράκοντα ἡμέρας, ἠνέωξε Νῶε τὴν θυρίδα τῆς Κιβωτοῦ, ἣν ἐποίησε. Καὶ ἀπέστειλε τὸν Κόραχα τοῦ ἰδεῖν, εἰ κεκόπακε τὸ ὕδωρ καὶ ἐξελθῶν, οὐκ ἀνέστρεψεν, ἕως τοῦ ξηραθῆναι τὸ ὕδωρ ἀπὸ τῆς γῆς. Καὶ ἀπέστειλε τὴν Περιστερὰν ὀπίσω αὐτοῦ ἰδεῖν, εἰ κεκόπακε τὸ ὕδωρ ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς. Καὶ οὐχ εὐρούσα ἡ Περιστερὰ ἀνάπαυσιν τοῖς ποσὶν αὐτῆς, ὑπέστρεψε πρὸς αὐτὸν εἰς τὴν Κιβωτόν, ὅτι ὕδωρ ἦν ἐπὶ πᾶν τὸ πρόσωπον τῆς γῆς καὶ ἐκτείνας τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἔλαβεν αὐτὴν, καὶ εἰσήγαγεν αὐτὴν

πρὸς αὐτὸν εἰς τὴν Κιβωτόν. Καὶ ἐπισχῶν ἔτι ἑπτὰ ἡμέρας ἑτέρας, πάλιν ἐξαπέστειλε τὴν Περιστερὰν ἐκ τῆς Κιβωτοῦ καὶ ἀνέστρεψε πρὸς αὐτὸν ἡ Περιστερὰ πρὸς ἑσπέραν, καὶ εἶχε φύλλον ἐλαίας κάρφος ἐν τῷ στόματι αὐτῆς καὶ ἔγνω Νῶε, ὅτι κεκόπακε τὸ ὕδωρ ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς. Καὶ ἐπισχῶν ἔτι ἑπτὰ ἡμέρας ἑτέρας πάλιν ἐξαπέστειλε τὴν Περιστερὰν, καὶ οὐ προσέθετο τοῦ ἐπιστρέψαι πρὸς αὐτὸν ἔτι. Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ἐνὶ καὶ ἑξακοσιοστῷ ἔτει ἐν τῇ ζωῇ τοῦ Νῶε, τοῦ πρώτου μηνός μιᾶ τοῦ μηνός, ἐξέλιπε τὸ ὕδωρ ἀπὸ τῆς γῆς καὶ ἀπεκάλυψε Νῶε τὴν σέγην τῆς Κιβωτοῦ, ἣν ἐποίησε, καὶ εἶδεν, ὅτι ἐξέλιπε τὸ ὕδωρ ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς. Ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ Μηνί, ἑπτακαίδεκάτῃ ἡμέρᾳ, ἐξηράνθη ἡ γῆ, καὶ ἑβδόμη καὶ εἰκάδι τοῦ μηνός, ἠνέωξε τὴν Κιβωτόν. Καὶ εἶπε Κύριος ὁ θεὸς πρὸς Νῶε, λέγων, Ἐξέλθε ἐκ τῆς Κιβωτοῦ, σὺ καὶ ἡ γυνὴ σου, καὶ οἱ υἱοὶ σου, καὶ αἱ γυναῖκες τῶν υἱῶν σου μετὰ σοῦ. Καὶ πάντα τὰ θηρία, ὅσα ἐστὶ μετὰ σοῦ, καὶ πᾶσα σὰρξ, ἀπὸ πετεινῶν ἕως κτηνῶν, καὶ πᾶν ἕρπετόν κινούμενον ἐπὶ τῆς γῆς ἐξάγαγε μετὰ σεαυτοῦ, καὶ αὐξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ ἐξῆλθε Νῶε, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ, καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ, καὶ αἱ γυναῖκες τῶν υἱῶν αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ. Καὶ πάντα τὰ θηρία, καὶ πάντα τὰ κτήνη, καὶ πᾶν πετεινόν,

τεινόν, καὶ πᾶν ἔρπετόν κινούμενον ἐπὶ τῆς γῆς κατὰ γένος αὐτῶν, ἐξήλθεν ἐκ τῆς Κιβωτοῦ, ἐν μιᾷ τοῦ μηνός τοῦ τρίτου. Καὶ ὠκοδόμησε Νῶε θυσιαστήριον τῷ Κυρίῳ, καὶ ἔλαβεν ἀπὸ πάντων τῶν κτηνῶν τῶν καθαρῶν, καὶ ἀπὸ πάντων τῶν πετεινῶν τῶν καθαρῶν, καὶ ἀνήνεγκεν εἰς ὄλοκάρπωσιν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον. Καὶ ὡσφράνθη Κύριος ὁ Θεὸς ὄσμην εὐωδίας.

Προκείμε. ἤχ. πλ. ε'. Ψαλμ. ξ'. Βισάκουσον ὁ Θεὸς τῆς φωνῆς τῆς δεξιῆς.

Στίχ. Πρόσχευς τῆ προσευχῆ μου, ἀπὸ τῶν περῆτων.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Στόμα δικαίου ἀποστάζει σοφίαν· γλῶσσα δὲ ἀδίκου ἐξολεῖται. Χείλη ἀνδρῶν δικαίων ἀποσάξει χάριτας, χείλη δὲ ἀσεβῶν καταστρέφεται. Ζυγοὶ δόλοιο βδέλυγμα ἐνώπιον Κυρίου, στάθμιον δὲ δίκαιον δεκτόν αὐτῶ. Οὐδ' ἐὰν εἰσέλθῃ ὕβρις, ἐκεῖ καὶ ἀτιμία, σόμα δὲ ταπειῶν μελετᾷ σοφίαν· Τελειότης εὐθέων ὀδηγήσει αὐτούς, καὶ ὑποσχελισμὸς ἀνετοῦντων προνομεύσει αὐτούς. Οὐκ ὠφελήσει ὑπάρχοντα ἐν ἡμέρᾳ θυμοῦ, δικαιοσύνη δὲ βύσεται ἀπὸ θανάτου. Ἀποθανῶν δίκαιος, ἔλιπε μετὰ μέλον· πρόχειρος δὲ γίνεται καὶ ἐπίχαρτος ἀσεβῶν ἀπώλεια. Δικαιοσύνη ἀμώμου ὀρθοτομεῖ ὁδοῦς, ἀσέβεια δὲ περιπίπτει ἀδικία. Δικαιοσύνη ἀνδρῶν ὀρθῶν βύσεται αὐτοὺς, τῆ δὲ ἀβουλία,

ἀλίσκονται παράνομοι. Τελευτήσαντος ἀνδρὸς δικαίου, οὐκ ἄλλυται ἐλπίς, τὸ δὲ καύχημα τῶν ἀσεβῶν ἄλλυται. Δίκαιος ἐκ θήρας, ἐκδύνει, ἀντ' αὐτοῦ δὲ παραδίδοται ὁ ἀσεβής. Ἐν στόματι παρανόμων παγίς πολίταις, αἰσθησις δὲ δικαίων εὐδοξία· Ἐν ἀγαθοῖς δικαίων κατῶρθωται πόλις, στόμασι δὲ ἀσεβῶν κατασκαφήσεται. Ἐν εὐλογίᾳ εὐθέων ὑψωθήσεται πόλις, καὶ ἐν ἀπωλείᾳ ἀσεβῶν ἀγαλλίαμα. Μυκτηρίζει πολίτας ἐνδεὴς φρενῶν· ἀνὴρ δὲ φρόνιμος ἡσυχίαν ἄγει.

Τὸ κατευθυνθήτω, καὶ τὰ λοιπὰ τῆς προηγιασμένης.

Τῷ Σαββάτῳ τῆς Γ'. Ἑβδομάδος. Εἰς τὸν Ὁρθρον, Ἀλληλουῖα, β'. Ἀπόστολοι μάρτυρες. Μνήσθητι Κύριε. Καὶ νῦν. Μήτηρ ἁγία. Δόξα.

Μετὰ τὸν α'. Στιχολογ. καθίσματα μαρτυρικὰ τῆς Ὀκτωήχου τοῦ τυχόντος, ἤχου. Μετὰ τὴν β'. Στιχολογ. τοῦ Ἀμώμου τὸ, Ἀνάπαυσον Σωτήρ· καὶ, ὁ ἐκ παρθένου, ὡς εἰς Φύλλ. 1348. Καὶ ψάλλομεν δὲ τὸν Κανόνα τοῦ Μηναίου, καὶ τοῦ Ἁγίου τῆς Μονῆς, καὶ τὰ Τετραψῆδια τοῦ Κυρίου Ἰωσήφ, εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν. Ἐνταῦθα οὐ στιχολογοῦμεν, τῷ Κυρίῳ ἔσωμεν, ἀλλ' εὐθὺς λέγομεν τὸν εἰρμὸν τοῦ Μηναίου, τὸ Τετραψῆδιον, καὶ στιχολογοῦνται αἱ ψάλα.

Ὦδη γ'. ἤχ. δ'. Ἦλθον εἰς . . .

Αἱμάτων ἠρδεύσατε σταγόσι, τῶν εὐσεβῶν καρδίας, εὐσεβοῦντων δὲ τὰς παρατάξεις περιφανῶς, ἐν

ἐν αὐταῖς ἐπνίξατε, Ἀθλοφόροι ἀ-
ξιάγαστοι. Θεοτοκίον.

Ἰνα σε φωναῖς διαπρυσίσις, ἀνευ-
φημῶμεν Κόρη, τὰς φωνὰς ἡ-
μῶν ταύτας προσδέξου, καὶ ἰλα-
σμόν, ὀφλημάτων λήψεσθαι, τὸν
Υἱόν σου καθικέτευε.

Τοῦ Κυρίου Θεοδώρου πλ. δ'.

Συνεχόμενον.

Νῦν Μαρτύρων πανήγυρις, συν-
δράμωμεν, καὶ τὰ ἄλλα αὐτῶν,
τὰ πανσέβαστα μακαριοῦντες, Χρι-
στὸν τὸν τούτους στέφαντα ὑ-
μνήσωμεν. Δόξα.

Σὲ τριάς ὑπεράρχιε, καὶ θεῖα μο-
νάς, φῶς καὶ φῶτα μέλπω, ζωὴν
καὶ ζωάς, Νῦν Λόγον, Πνεῦμα
Ἁγίον τε, καὶ Ἁγία, τὸν ἕνα Θεόν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐκ τῆς ῥίζης ἀνέτειλε, σοῦ ἄν-
θος ζωῆς, Ἰησοῦ προπάτορ ἀνα-
σκήρτησον, ὁ σώζων κόσμον, ἐκ
τῆς ἀγνῆς νεάνιδος, Χριστός ὁ Θεός.

Στίχ. Θανμαστός, ὁ Θεός.

Πῦρ καὶ ξίφος, καὶ θάνατον, οὐ
πτῆξαντες, τὴν ὁμολογίαν διεσώ-
σατε τῆς σωτηρίας, ὑπὸ Χριστοῦ
νευρούμενοι μακάριοι.

Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἐν ἀγαθαῖς.

Ἐν νεκροῖς ὁ ἐλεύθερος, ὡς ὢν
ἀρχηγὸς ζωῆς καὶ θανάτου, σὺ
ἀνάπαυσον, σὺ προσελάβου, καὶ
ἐν αὐλαῖς σου, σκήνωσον φιλάν-
θρωπε.

Ὁ Εἰρμός.

Συνεχόμενον δέξει με φιλάνθρω-
πε, ἐκ πταισμάτων πολλῶν,
καὶ προσπίπτοντα τοῖς οἰκτιρ-
μοῖς σου, ὡς τὸν Προφήτην
Κύριε. καὶ σῶσόν με.

Ἦδὴ II. Νέοι τρεῖς ἐν

Τίνι στέργουσα τὰ πάθη, τὰ ἄ-
λογα ἀληθῶς, ψυχὴ ἐξωμοίωσαι;
τίνα ὑπερβάλλοντα ἔσχες, ἐν ἁ-
μαρτίαις; βοήσον τῷ Χριστῷ, σῶ-
σόν με Ἀγαθέ. Θεοτοκίον.

Τέτοκας νομίμων δίχα, φύσεως
τὸν Πλαστουργόν, γενόμενον ἄν-
θρωπον. Ἀχραντε αὐτὸν οὖν δυ-
σώπει, πάντων τὰς ἀνομίας νῦν
παριδεῖν, καὶ τὰ πταισμάτα.

Ἄλλος. Ὁ δι' Ἀγγέλου παιδίας.

Θτῶν σεπτῶν Μαρτύρων, δεῖ-
ξας τὰ μνημόσυνα, χαρὰν τῇ Ἐκ-
κλησίᾳ σου, καὶ ψυχῆς Ουμηδῖαν,
εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέ-
ρων ἡμῶν.

Δόξα.

Ἐν τρισὶ προσώποις, μίαν φύσιν σέ-
βομεν, Πατρός Υἱοῦ καὶ Πνεύματος
προφητικῶς βεῶντες, εὐλογητὸς εἶ
ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦως ὡς Μήτηρ τίκεις, καὶ Παρ-
θένος ἔμεινας; ὅτι Θεὸν ἐγέννη-
σα, μὴ ζῆτει μοι τὸν τρόπον ὅ-
σα γὰρ βούλεται ποιᾷ, ἡ Θεόπαις
βοᾷ.

Στίχ. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ

Μαρτυρικὴ χορεία, ἡ θεοφανώτα-
τος,

τατος, τοὺς δούλους σου ἀξιωσον, προσκυνητὰς γενέσθαι, τοῦ Θεοῦ καὶ ζωοποιοῦ τοῦ Σωτῆρος Σαυροῦ.

Στίχ. Μικαριοὺς οὐς ἐξελέξω...

Ο τῆς ζωῆς ταμίαις, Βασιλεῦ ἀθάνατε, οὐς ἐξελέξω δούλους σου. ἐν πίστει καὶ ἐλπίδι, τῆς αἰωνίου σου ζωῆς καταξίωσον. Ὁ Εἰρμός.

Ο δὲ Ἀγγέλου παιδας, δροσίσας ἐν καμίνῳ, καὶ τῆν βροντῶσιν κίμινον, μεταβλῶν εἰς ὄροσον, εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὡὴ Ἡ'. Αὐτρωτὰ τοῦ παντός.

Απτοήτω χωροῦντες φρονήματα, πρὸς ἐπίπονα σκάμματα Μάρτυρες, πόνους σαρκὸς ὑπέστητε, καὶ πρὸς ἄπονον, λῆξιν μετατεθέντες, πάντα πόνον καρδίας κουφίζετε.

Οὶ τὰ ἄνω φθαρτοῖς ἀλλαξάμενοι, σαρκικοῖς με φθειρόμενον πάθει, διὰ νηστείας σώσατε, καὶ εὐχῶν ἐμμελείας, Μάρτυρες θεῖοι, τὸν τῶν ὄλων Θεὸν ἱκετεύοντες.

Νεκρώσιμον.

Ικεσίαις Χριστέ τῶν Μαρτύρων σου, τὰ ἐλέη σου πᾶσι κατάπεμψον, καὶ τοῖς πρὸς σέ τὸν εὐσπλαγγχον, μεταστάσι τοῦ βίου, λύσιν παράσχου, ὀφλημάτων καὶ θείαν ἀνάπαυσιν. Θεοτοκίον.

Ως τεκοῦσα Θεὸν ἀναμάρτητον, τὰς ἡμῶν ἀμαρτίας ἐξάλειψον,

ταῖς μητρικαῖς πρεσβείαις σου, Θεοτόκε καὶ σώζε, ἀναβοῶντας. Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἄλλος. Ὅι θεομήμονες Παῖδες.

Τὰς πυριφλέκτους βρασάνους ἐνεγκόντες, ὡς δροσισμῷ Ἀθλοφόροι, μετὰ χαρᾶς ἀνεκράξετε. Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Η Θεοστράτευτος φάλαγξ τῶν Μαρτύρων, τροπωσαμένη τὴν πλάνην, νικητικῶς ἀνεκρούγαξεν, εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν. . .

Σὺν τῷ Υἱῷ τὸν Πατέρα προσκυνοῦμεν, καὶ τὸ πανάγιον Πνεῦμα, πάντες πιστῶς ἐκβοήσωμεν, Τριάς ἢ ἐν Μονάδι, σώσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὺ καὶ Παρθένος καὶ Μήτηρ ἀνεδείχθης, κυφοροῦσα ἀνάνδρως, Θεὸν τῶν ὄλων ἢ πάναγος ἀλλ' αὐτὸν ἐκδυσάπει, σωθῆναι τοὺς δούλους σου.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεός.

Τῶν Ἀθλοφόρων πρεσβείαις τοὺς σοὺς δούλους, καὶ προσκυνῆσαι, καὶ βλέψαι, Χριστέ Σωτῆρ καταξίωσον, τὸν ζωοποιὸν Σταυρόν, τῆς σῆς ἀγαθότητος.

Στίχ. Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς.

Ο καταλύσας τὸ κράτος τοῦ θανάτου, τῇ ἐκ νεκρῶν σου ἐγέρσει, τοὺς μεταστάντας ἀνάπαυσον, μετὰ τῶν ἐκλεκτῶν σου, αἰνεῖν σε τὸν

Αἰνοῦμεν Εὐλογοῦμεν τὸν Κύριον.

Οἱ θεορρήμονες Παῖδες ἐν τῇ
 » καμίνῳ, σὺν τῷ πυρὶ, καὶ τὴν
 » φλόγα καταπατοῦντες ὑπέψαλ-
 » λον, Εὐλογοεῖτε τὰ ἔργα Κυ-
 » ρίου τὸν Κύριον.

Ἰδὲ θ', εἷς μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Στηρίζαντες πέτρα νοητῇ, τὸ φρό-
 νημα Ἀθλοφόροι, ἀπερίτρεπτοι,
 πάσαις ἐχθροῦ μηχανουργίαις ἐ-
 μέννατε· διό με τρεπόμενον, πρὸς
 πάθῃ ψυχοφθόρα στηρίζατε, ταῖς
 πρὸς τὸ θεῖον παρακλήσεσιν.

Ηθεῖα καὶ ὄντως φωταυγῆς, ὁ
 μήγυρις τῶν Μαρτύρων καθι-
 κέτευε, τὸν ὑπεράγαθον Δεσπό-
 την, καιρῷ τῆς ἐγκρατείας, συγ-
 χώρησιν, πταισμάτων ἡμῖν πᾶσι
 δωρήσασθαι, καὶ αἰωνίαν ἀγαλ-
 λίασιν. Νεκρώσιμον.

Φιλάνθρωπε μόνη ἀγαθὴ, τοὺς
 δούλους σου, ἐπ' ἐλπίδι ἀναστά-
 σεως, κεκοιμημένους αἰωνίου, φω-
 τός σου ἀνεσπέρου ἀξίωσον, με-
 τέχειν καὶ τρυφῆν ἀπολαύσεως,
 ἵνα σε φόβῳ μεγαλύνωμεν

Θεοτοκίον.

Φωτὸς οἰκητήριον ἡ σὴ, γεγένη-
 ται, παναγία μήτρα παναγνε· ὁ-
 θεν ἱπιστῶς ἀναβοῶ σοι. Τὰς κό-
 ρας τῆς ψυχῆς μου καταύγασον,
 καὶ τρίβον τὴν εὐθειᾶν ὑπόδειξον,
 τῷ σὲ γνησίως μακαρίζοντι.

Ἄλλος. Μεγαλύνομέν σε τὴν Μητέρα.

Τῶν Μαρτύρων μνήμην, ἐκτε-
 λέσωμεν πιστοί, ἵνα τῆς ἐκεινῶν

κοινωνήσωμεν δόξης, εὐφημοῦν-
 τες τὰ ἄθλα, τῶν ἀγώνων αὐτῶν.

Τὴν ὑμῶν ἀνδρείαν, ὄψρες ἐπτη-
 ξαν σφοδρῶς, ὑπεχώρησε πῦρ, συ-
 νετριβήσαν τόξα, ἐν ὑμῖν, ἀθλο-
 γόροι θαυμαστός ὁ Θεός. Δόξα.

Υπεράρχιε φύσις, Τρισυπόστατε
 μονάς, Πάτερ Υἱέ, καὶ Πνεῦμα
 ἅγιον, φῶς καὶ ζωὴ Θεαρχία, τοὺς
 σὲ δοξολογοῦντας διαφύλαττε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εὐλογοῦμέν σε τὸν Θεὸν τοῦ Ἰσ-
 ραὴλ, τὸν ἐκ τῆς Παρθένου ἐπιφα-
 νέντα τῷ Κόσμῳ, καὶ ἐγείραντα
 κέρας σωτηρίας ἡμῖν.

Στίχ. Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ...

Προσβευταὶ τοῦ Κόσμου, Ἀθλο-
 φόροι τοῦ Χριστοῦ, τὸν αὐτοῦ ἐ-
 δέσθαι Σταυρὸν, καὶ προσκυνῆ-
 σαι καταξιώσατε, πάντας ἰκεσίαις
 ὑμῶν.

Στίχ. Μακάριοι οὓς ἐξελέξω.

Οπου ἀναβλύζει πηγὴ ζωῆς Υἱέ
 τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐπισκοπεῖ σου, ὁ
 τοῦ προσώπου φωτισμός, τοὺς πρὸς
 σὲ ματαστάντας ἐγκατάταξον.

Ὁ Εἰρμός.

Μεγαλύνομέν σε τὴν μητέρα τοῦ
 » φωτός, καὶ δοξάζομέν σε, Θεο-
 » τόκε Παρθένε, ὡς τεκοῦσαν
 » Χριστὸν, τὸν Σωτῆρα τῶν ψυ-
 » χῶν ἡμῶν.

Ἐξαποστειλᾶριον. Τὸ Φωταγωγικόν.

Καὶ τὸ, Ὁ καὶ νεκρῶν, καὶ ζώντων.
 Εἰς τοὺς Αἰνοὺς τὰ Μαρτυρικὰ τοῦ ἡ-
 χου,

χου ἐνθα εἰσὶ καὶ τὰ ἀπόστιχα εἰς τὴν
λειτουργίαν. Ὁ Ἀπόστολος.

Προκείμε. ἤχος, πλ. β'. Εὐφράν-
θητε ἐπὶ Κύριον.

Στίχ. Μακάριοι ὧν ἀφέθησαν αἱ ἀ-
νομίαι.

Πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολῆς.

Αδελφοί, ἀναμιμνήσκεσθε τὰς
πρότερον ἡμέρας, ἐν αἷς φωτι-
σθέντες, πολλὴν ἀθλήσιν ὑπεμεί-
νατε παθημάτων. Τοῦτο μὲν, ὀ-
νειδισμοῖς τε καὶ θλίψεσι θεατρι-
ζόμενοι· τούτο δέ, κοινωνοὶ τῶν
οὕτως ἀναστρεφομένων γενηθέν-
τες. Καὶ γὰρ τοῖς δεσμοῖς μου συ-
νεπαθήσατε, καὶ τὴν ἀρπαγὴν τῶν
ὑπαρχόντων ὑμῶν μετὰ χαρᾶς
προσεδέξασθε, γινώσκοντες ἔχειν

ἐν ἑαυτοῖς κρείττονα ὑπαρξίν ἐν
οὐρανοῖς, καὶ μένουσαν. Μὴ ἀπο-
βάλητε οὖν τὴν παρρησίαν ὑμῶν,
ἥτις ἔχει μισθοδοσίαν μεγά-
λην. Ὑπομονῆς γὰρ ἔχετε χρείαν,
ἵνα τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ποιήσαν-
τες, κομίσητε τὴν ἐπαγγελίαν.
Ἔτι γὰρ μικρὸν ὅσον, ὁ ἐρχόμε-
νος ἤξει, καὶ οὐ χρονιεῖ Ὁ δὲ δί-
καιος ἐκ πίστεως ζήσεται.

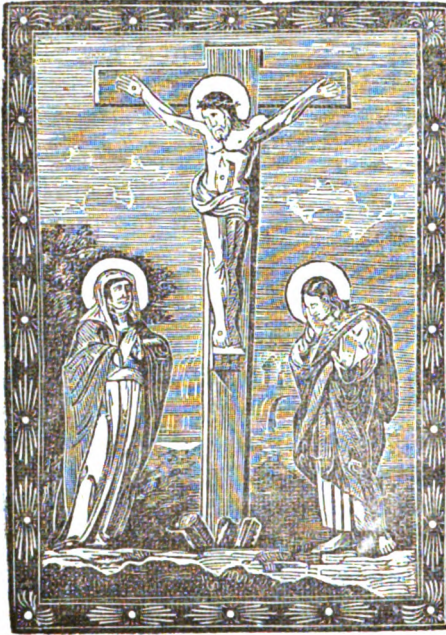
Ἄλληλ. πλ. β'. Μακάριοι, οὐς] ἐξε-
λέξω.

Εὐαγγέλιον κατὰ Μάρκον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, παράγων ὁ Ἰ-
ησοῦς. κ. τ. λ.

Κοινωνικὸν Νεκρώσιμον. Μακάριοι, οὐς
ἐξελέξω.

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΣΤΑΥΡΟΠΡΟΣΚΥΝΗΣΕΩΣ.

Εἰ μὲν τύχη τοῦ Προδρόμου, μετὰ τὸν προοιμακόν, καὶ τὸ α. κάθισμα τοῦ φαλτικρίου, εἰς τὸ, Κύριε, ἐκέκραξεν, ἰστώμεν στιχ. ι. καὶ ψάλλομεν Ἀναστάσιμα, γ. τοῦ Σταυροῦ, δ'. καὶ τοῦ Προδρόμου, γ'. Δόξα τοῦ Σταυροῦ. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, τὸ α. τοῦ ἔχου. Εἰς τὴν Λιτάν. γ'. ἰδιόμελα τοῦ Προδρόμου. Δόξα, καὶ νῦν, τοῦ Σταυροῦ. Ἀπόστιχα τὰ Ἀναστάσιμα. Δόξα, τοῦ Προδρόμου. Καὶ νῦν, τοῦ Σταυροῦ. Ἀπολυτ. Ἀναστάσιμον, Δίς, τοῦ προδρόμου, ἅπαξ, καὶ τοῦ Σταυροῦ. Εἰς τὸν Ὄρθρον καθίση. Ἀναστάσιμα, ὁ Ἄμωμος, ἡ Ἰπακοή, οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ ἔχου, Εὐαγγέλιον Ἐσθρινὸν τοῦ ὕφους. Κανόνες, ὁ Ἀναστάσιμος, τοῦ Προδρόμου, καὶ τοῦ Σταυροῦ. Ἀπὸ γ'. Ὁδῆς Κοντάκιον τοῦ Προδρόμου καὶ Καθίσμ. τὸ, Δόξα, καὶ νῦν, τοῦ Σταυροῦ. Ἀφ' ς'. Κοντάκιον, τοῦ Σταυροῦ. Ἐν τῇ Θ'. ἡ τιμιωτέρα. Ἐξαποστειλάριον Ἀναστάσιμον, τοῦ Προδρόμου, καὶ τοῦ Σταυροῦ. Εἰς τοὺς αἵνους, Ἀναστάσιμα, δ'. τοῦ Προδρόμου, καὶ τοῦ Σταυροῦ, δ'. Δόξα, τοῦ Τριωδίου.

Καὶ

Καὶ νῦν. Ὑπερευλογημένη, καὶ τὰ ἐξῆς. Εἰς τὰς ὥρας. ἐν μὲν τῇ μιᾷ, τροπάριον Ἀναστάσιμον. Δόξα, τοῦ Σταυροῦ. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, τῆς ὥρας. Ἐν δὲ τῇ εἰσῆχ τὸ Ἀναστάσιμον. Δόξα, τοῦ Ἁγίου. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον τῆς ὥρας, Κοντάκιον δὲ τοῦ Σταυροῦ. Εἰς τὴν Λειτουργίαν, ιβ'. στιχηρά. Ἀναστάσιμα, δ'. τοῦ Σταυροῦ ἢ γ'. Ὡδὴ, εἰς δ'. καὶ ἢ ς'. τοῦ Προδρόμου, εἰς δ'. Ἀποστολοευαγγέλιον, καὶ Κοινωνικὸν τοῦ Σταυροῦ, εἶτα τοῦ Προδρόμου. Εἰ δ' οὐκ ἔστι τοῦ Προδρόμου, ψάλλομεν Ἀναστάσιμα, ς' καὶ τοῦ Σταυροῦ, ἡχος. πλ. α'.

Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

Χαίροις ὁ τοῦ Κυρίου σταυροῦ, τὰς φεγγηβολοὺς ἀστραπῆς σου τῆς χάριτος, καρδίας τῶν σε τιμῶντων, καὶ θεολήπτω ἀτοργῆ περιπτυσσομένων, κοσμοπόθηται δὲ οὐ τῶν δακρύων, ἐξηρανίσθη κατῆρεια, καὶ τοῦ θανάτου, τῶν πηγίδων ἐρρύσθημεν, καὶ πρὸς ἀληκτον, εὐφροσύνην μετήλθομεν· δεῖξον τῆς ὠραιότητος, τῆς σῆς τὴν εὐπρέπειαν, τὰς ἀντιδόσεις παρέχων, τῆς ἐγκρατείας τοῖς δούλοις σου, πιστῶς αἰτουμένοις, σὴν πλουσίαν προστασίαν, καὶ μέγα ἔλεος.

Χαίροις ὁ ζωοφόρος Σταυρὸς, τῆς Ἐκκλησίας ὁ ὠραίος Παράδειτος, τὸ ξύλον τῆς ἀρθρασίας, τὸ ἐξενθήσαν ἡμῖν, αἰωνίου δόξης τὴν ἀποθλάουσιν· δι' οὗ τῶν δαιμόνων, ἀποδιώκονται φάλαγγες, καὶ τῶν Ἀγγέλων, συνευφραίνονται τάγματα, καὶ συστήματα, τῶν πιστῶν ἐερτάζουσιν ὄπλον ἀκαταγώνιστον, κραταίωμα ἀρρήκτον, τῶν Βασιλέων τὸ νίκος, τῶν Ἰερέων τὸ καύχημα, Χριστοῦ νῦν

τὰ πάθη, καὶ ἡμῖν δίδου προφθάσαι, καὶ τὴν ἀνάστασιν.

Χαίροις ὁ ζωοφόρος σταυρὸς, τῆς εὐσεβείας τὸ ἀήττητον τροπάριον, ἡ θύρα τοῦ Παραδείσου, ὁ τῶν πιστῶν στηριγμὸς, τὸ τῆς Ἐκκλησίας, περιτειχισμα· δ' οὐ ἐξηρανίσται, ἡ ἀρὰ καὶ κατῆρηται, καὶ κατεπόθη, τοῦ θανάτου ἡ δύναμις, καὶ ὑψώθημεν, ἀπὸ γῆς πρὸς Οὐράνια ὄπλον ἀκαταμάχητον, δαιμόνων ἀντίπαλε, δόξα Μαρτύρων Ὁσίων, ὡς ἀληθῶς ἐγκαλλώπισμα, λιμῆν σωτηρίας, ὁ δωρούμενος τῷ Κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος.

Ἐὐρο τῶν πρωτοπλάστων δυὰς, ἡ τῆς χορείας ἐκπεσοῦσα τῆς ἀνωθεν, τῷ εἰθῶνι τοῦ βροτοκτόνου, διὰ πικρᾶς ἡδονῆς, τῆς τοῦ ξύλου πάλαι ἀπογεύσεως· ἰδοὺ τὸ πανσέβαστον, ὄντως Εὐλον προσέρχεται, ὡς προσδραμόντες, ἐν χάριτι περιπτύξασθε, καὶ βοήσατε, πρὸς αὐτὸ μετὰ πίστεως, Σὺ ἡμῶν ἡ ἀντιληψίς, Σταυρὲ πανσεβάσμι, οὐ τοῦ καρποῦ μετασχόντες, τῆς ἀρθρασίας ἐτύχομεν, Ἐδὲμ τὴν προτέραν, κομισάμενοι βεβαίαν, καὶ μέγα ἔλεος.

Δόξα

Δόξα ἤχ. γ΄.

Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ τὴν ἐκούσιον Σταύρωσιν, εἰς κοινὴν ἐξανάστασιν, τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων καταδεξάμενος, καὶ τῷ καλὰ μῶ τοῦ Σταυροῦ, βαφαῖς ἐρυθραῖς, τοὺς σαυτοῦ δακτύλους αἱματώσας, ταῖς ἀφροσύμοις ἡμῖν, βασιλικῶς υπογράψαι φιλανθρωπευσάμενος, μὴ παρίδῃς ἡμᾶς κινδυνεύοντας, καὶ πάλιν τὴν ἀπὸ σοῦ διάστασιν, ἀλλ' οἰκτείρησον μόνε μακρόθυμε, τὸν ἐν περιστάσει λαόν σου, καὶ ἀνάστηθι, πολέμησον τοὺς πολεμοῦντας ἡμᾶς, ὡς παντοδύναμος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον τὸ α΄ τοῦ ἤχου.

Εἰσοδος. Φῶς ἱλαρόν. Προκείμενον. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, ἡ Ἐκτενὴς καὶ τὰ λοιπά.

Εἰς τὴν Αἰτὴν, Δόξα, καὶ νῦν. ἤχ. πλ. α΄.

Ορῶσά σε, ἡ Κτίσις ἅπασα, ἐπὶ σταυροῦ γυμνὸν κρεμάμενον, τὸν δημιουργὸν καὶ Κτίστην τῶν ἀπάντων, ἡλλοιοῦτο φόβῳ, καὶ ἐπιδύρετο ὁ ἥλιος δὲ τὸ φῶς συνέστειλε, καὶ ἡ γῆ ἐκυμαίνετο πέτραι δὲ ἐσχίζοντο, καὶ Ναοὺ παιδρότης διερρήγνυτο· νεκροὶ ἐξανίσταντο, ἐκ μνημάτων, καὶ Ἄγγέλων αἱ δυνάμεις, ἐξίσταντο λέγουσαι, ὦ τοῦ θαύματος, ὁ Κριτὴς κρίνεται, καὶ πάσχει θέλων, διὰ τὴν τοῦ Κόσμου σωτηρίαν καὶ ἀνάπλασιν.

Ἄκρο. τῆς Ὀκτω. Δόξα, καὶ νῦν. ἤχ. δ΄.

Ο συμμαχήσας Κύριε, τῷ πρα-

τάτῳ Δαβὶδ, ὑποτάξαι τὸν ἀλλόφυλον, τῷ πιστῷ ἡμῶν Βασιλεῖ συμπολέμησον, καὶ τῷ ὄπλῳ τοῦ Σταυροῦ, καταβάλε τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν· δεῖξον εὐσπλαγγνε εἰς ἡμᾶς τὰ ἀρχαῖα ἐλέη σου, καὶ γνώτωσαν ἀληθῶς, ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεός, καὶ ἐν σοὶ πεποιθότες, νικῶμεν πρεσβευούσης συνήθως τῆς ἀχράντου σου Μητρὸς, δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀπόλυτικιον. Θεοτόκε Παρθένε, ἐκ β΄.

Καὶ ἀπαξ τοῦ Σταυροῦ ἤχ. α΄.

Σῶσον Κύριε τὸν λαόν σου, καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου, νίκας τοῖς εὐσεβέσι κατὰ βαρβάρων δωρούμενος, καὶ τὸ σὸν φυλάττων, διὰ τοῦ Σταυροῦ σου πολιτεύμα.

Καὶ ἡ λῳιπὴ Ἀκολουθ. τῆς Ἄγρυπνιας.

Εἰς τὸν Ὀρθρον μετὰ τὸν Ἐξάψαλλον, Θεὸς Κύριος τὸ ἀναστάσιμον Ἀπολυτικίον. Δόξα. Σῶσον Κύριε τὸν λαόν σου. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τοῦ Γαβριὴλ φθεγγαμένου. Εἶτα ἡ συνήθης Στιχολογ. καὶ ὁ Πολυέλεος, καθίσμα. ἀναστάσιμα. Μετὰ δὲ τὸν Πολυέλεον, καθίσμα πλ. δ΄. Τὸ προσταχθέν.

Εν παραδείσῳ μὲν τὸ πρὶν ξύλω ἐγύμνωσεν, ἐπὶ τῇ γεύσει ὁ ἐχθρὸς, εἰσφέρων νέκρωσιν τοῦ σταυροῦ δὲ τὸ ξύλον, τῆς ζωῆς τὸ ἐνδύμα, ἀνθρώποις φέρον ἐπάγη ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ Κόσμος ὅλος ἐπλήσθη πάσης χαρᾶς· ὄν ὄρωντες προσκυνούμενον, Θεῷ ἐν πίστει.

πίσπει λαοί, συμφώνως ἀνακράξω-
μεν, Πλήρης δόξης ὁ οἶκος αὐτοῦ.

Δίς.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ ἤχου. Εὐαγγέ-
λιον Ἐωθινὸν ἐνδέκατον. Ἀνάστασιν
Χριστοῦ θεασάμενοι· ὁ Ν΄. Δόξα ἤχος
πλ. δ΄. Τῆς μετανοίας ἀνοιξόν μοι· καὶ
τὰ λοιπά. Κανόνες Ἀναστάσ. καὶ τῆς
Θεοτόκου· εἶτα τοῦ Τριωδίου, εἰς τὴν
ποίημα τοῦ ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στου-
δίτου.

Ὡδῆ, α΄ ἤχος, α΄. Ἀναστάσεως ἡμέρα.

Πανηγύρεως ἡμέρα, τῇ ἐγέρσει
Χριστοῦ, θάνατος φροῦδος ὠφθη,
ζωῆς ἀνέτειλεν αὐγὴ, ὁ Ἀδάμ ἐ-
ξαναστάς, χορεύει χαρᾶ· διὸ ἀλα-
λάξωμεν, ἐπινίκιον ἄδοντες.

Προσκυνήσεως ἡμέρα, τοῦ τιμίου
Σταυροῦ, δεῦτε πρὸς τοῦτον πάν-
τες· τῆς γὰρ ἐγέρσεως Χριστοῦ,
τὰς αὐγάς φωτοβολῶν, προτιθε-
ται νῦν· αὐτὸν ἀσπασώμεθα, ψυ-
χικῶς ἀγαλλόμενοι.

Επιζάνθη ὁ μέγας, τοῦ Κυρίου
Σταυρὸς, δεῖξόν μοι ὄψιν θείαν, τῆς
ὠραιότητός σου νῦν, ἄξιον προσ-
κυνητῆ, αἰνέσεώς σου· καὶ γὰρ
ὡς ἐμψύχωσσι, καὶ φωνῶ καὶ προσ-
πτύσσομαι.

Αἰνεσάτωσαν συμφώνως, Οὐρα-
νὸς καὶ ἡ γῆ, ὅτι πρόκειται πᾶ-
σιν, ὁ παμμακάριστος Σταυρὸς, ὃ
παγεῖς σωματικῶς, ἐτύθη Χριστός.
Αὐτὸν ἀσπασώμεθα, ψυχικῶς ἀγαλ-
λόμενοι. Δόξα.

Θ τριάς τοῖς χαρακτῆρσιν, ὦ Μο-
νάς τῇ μορφῇ, Πάτερ, Υἱέ, καὶ

Πνεῦμα, ἡ ὁμοδόναμος Ἐνάς, ἐν
βουλῇ καὶ θελήσει, καὶ κράτους
ἀρχῇ, τὸν Κόσμον σου φύλαττε,
τὴν εἰρήνην βραβεύουσα.

Καὶ νῦν. Ἱεσοτοκίον.

Πείραν ὄλος ἡ Παρθένος, μὴ εἰ-
δυῖα ἀνδρὸς, ἄσπορον τίκτεις βρέ-
φος· ἄχραντον φέρεις τοκετὸν, τὸν
τῶν ὄλων Ποιητῆν, Χριστὸν τὸν
Θεόν· αὐτὸν ἐκδυσώπησον, εἰρη-
νεύσαι τὰ σύμπαντα. Καταβ.

Ο Θεϊότατος προετύπωσε πάλαι
· Μωσῆς, ἐν Ἐρυθρᾷ θαλάσῃ,
· διαβιβάσας Ἰσραὴλ, τῷ Σταυ-
· ρῷ σου τὴν ὑγρὰν, τῇ ράβδῳ τε-
· μῶν, ὧδῆν σοι ἐξόδιον, ἀνα-
· μέλπων Χριστὲ ὁ Θεός·

Ὡδῆ Γ΄. Δεῦτε πόμα πίωμεν.

Δεῦτε ἄσμα ἄσωμεν καινόν, τὴν
κατάλυσιν ἄδου πανηγυρίζοντες·
ἐκ γὰρ τοῦ τάφου Χριστός, ἀνέ-
στη τὸν θάνατον ἐλὼν, καὶ σώ-
σας τὰ σύμπαντα.

Δεῦτε ἀρυσώμεθα πιστοί, οὐκ ἐκ
κρήνης βρουούσης ὕδωρ φθειρόμε-
νον, ἀλλὰ πηγὴν φωτισμοῦ, Σταυ-
ροῦ προσκυνῆσει τοῦ Χριστοῦ, ἐν
ᾧ καὶ καυχώμεθα.

Πάλαι, ὃν ἐτύπου Μωϋσῆς, ταῖς πα-
λάμαις Σταυρόν σου νῦν προσπτυ-
σόμενοι, τὸν νοητὸν Ἀμαλῆκ, τρο-
πούμεθα Δέσποτα Χριστέ· δ΄ οὐ
καὶ σεσώσμεθα.

Ομμασι καὶ χεῖλεσιν ἄγνοις, ἀνα-
κρούοντες μέλλος ἀγαλλιάσεως,
τὸν τοῦ Κυρίου Σταυρόν, χαρᾶ
προσκυ-

προσκυνήσωμεν πιστοί, κροτούντες ἐν ἄτρικσιν.

Ενα ὑποστάσῃσι τρισὶ Θεὸν ἀναρχον σέβω, μὴ διακρούμενον, τῆ τῆς οὐσίας μορφῇ, Πατέρα, Υἱόν, καὶ Πνεῦμα ζῶν, ἐν οἷς βεβαπτίσμεθα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εν βῆτω Μωσῆς σου τυπικῶς, τὸ μυστήριον πάλαι Σεμνὴ ἐώρακεν ὡς γὰρ ἔκεινεν ἡ φλόξ, τὸ πῦρ τῆς Θεότητος τὴν σὴν νηδὺν οὐ κατέφλεξεν. Καταβασία.

Στερέωσον Δέσποτα Χριστέ, τῷ Σταυρῷ σου ἐν πέτρᾳ με τῆ τῆς πίστεως, μὴ σαλευθῆναι τὸν νοῦν, ἐχθροῦ προσβόλαις τοῦ δυσμενοῦς γὰρ εἶ Ἅγιος.

Κιθίσματα σταυρώσιμα ἤχ. πλ. β'.

Ο Σταυρός σου Κύριε ἠγάσται ἐν αὐτῷ γὰρ γίνονται ἰάματα τοῖς ἀθλινοῦσιν ἐν ἁμαρτίαις, δι' αὐτοῦ σοι προσπίπτομεν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Στίχ. Ἰψῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Σήμερον τὸ προφητικὸν πεπλήρωται λόγιον· Ἰδοὺ γὰρ προσκυνούμεν εἰς τὸν τόπον, οὗ ἔστησαν οἱ πόδες σου Κύριε· καὶ ξύλου σωτηρίας γευσάμενοι τῶν ἐξ ἁμαρτίας παθῶν, ἐλευθερίας ἐτύχομεν, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, μόνε φίλανθρωπε. Δόξα.

Μόνον ἐπάγη τὸ ξύλον Χριστέ τοῦ Σταυροῦ σου, τὰ θεμέλια ἐσαλεύθησαν τοῦ θανάτου Κύριε· ὄν γὰρ κατέπεε πόθῳ ὁ ἄδης,

πέλυσε τρόμῳ, ἔδειξας ἡμῶν τὸ σωτήριόν σου, Ἅγιε, καὶ δοξολογοῦμέν σε Υἱὲ Θεοῦ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε Παρθένε ἰκέτευε τὸν Υἱόν σου, τὸν ἐκουσίως προσπαγέντα ἐν Σταυρῷ, καὶ ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὦδὴ Δ'. Ἐπὶ τίς θείας φυλακῆς.

Ιδοὺ ἀνέστη ὁ Χριστὸς, ταῖς Μυροφόροις γυναίξιν, Ἄγγελος φησὶ Μὴ θρηνεῖτε, πορευθεῖσαι εἶπατε τοῖς Ἀποστόλοις, Χαίρετε, σήμερον σωτηρία τῷ Κόσμῳ, ἡ τυραννὶς τοῦ ἐχθροῦ, θανάτῳ λέλυται.

Τοῦ ζωηρόρου σου Σταυροῦ, τὴν προσκυνήσιμον χαρὰν, σήμερον Χριστέ ὑπαντῶν·ες, προπομπὴν ποιούμεθα, τοῦ παναγίου πάθους σου, ὅπερ εἰς σωτηρίαν τοῦ Κόσμου, ἐναπειργάσω Σωτήρ, ὡς Παντοδύναμος.

Σήμερον γίνεται χαρὰ, ἐν Οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς, ὅτι τοῦ Σταυροῦ τὸ σημεῖον, Κόσμῳ ἐμφανίζεται, Σταυρός ὁ τρισμακάριστος· οὗτος γὰρ προτεθείς ἀναβλύζει, τοῖς προσκυνούσιν αὐτὸν, χάριν ἀένανον.

Τί σοι προσάξωμεν Χριστέ, ὅτι τὸν τίμιον Σταυρὸν, δέδωκας ἡμῶν προσκυνῆσαι, ἐν ᾧ τὸ πανάγιον, κατεκενώθη Αἱμά σου; ᾧ καὶ ἡ σὰρξ σου ἤλοις ἐπάγη, δι' ἀσπαζόμενοι νῦν, εὐχαριστοῦμέν σοι. Δόξα.

Μίας Θεότητος ὑμῶν, τρεῖς Ὑποστά-

σεις ἀμερῶς φύσεως ἀπλής δογμα-
τίζων, τὸν Πατέρα ἀναρχον, Υἱὸν,
καὶ Πνεῦμα ἅγιον, σύνθρονον, Κυ-
ριότητα μίαν, ὁμοβασιλεῖον ἐν, κρά-
τος ἀίδιον. Καὶ νῦν. Θεοτ.

Μόνη ἐφάνης γυναικῶν, χρῆμα
πανθαύμαστον Ἀγνή, πρᾶγμα
φοβερόν· τὴν γὰρ φύσιν, σὺ ἐκαι-
νοτόμησας, ἀνευ σπορᾶς κυήσασα,
μείναςα πάλιν ὡς πρὶν Παρθένος·
ὁ γεννηθεὶς γὰρ ἐκ σοῦ, Θεὸς ἐ-
στιν ἀληθής. Καταβασία.

Επί Σταυροῦ σε δυνατὲ, φωστῆρ
» ὁ μέγας κατιδῶν, τρόμω ἐπαρ-
» θεις τὰς ἀκτῖνας, συνέστειλεν,
» ἔκρυψε, πᾶσα δὲ κτίσις ὑ-
» μνησεν, ἐν φόβῳ τὴν σὴν μα-
» κροθυμίαν· καὶ γὰρ ἐπλήσθη ἡ
» γῆ, τῆς σῆς αἰνέσεως.

Ἦδὴ Ε'. Ὁρθρίσωμεν ὄρθρου...

Ανέτειλας ἀπὸ τοῦ τάφου, ἄδυ-
τον φάος, τῷ Κόσμῳ ἀτράπτων,
τὴν ἀφθαρσίαν, ἐκμειώσας Κύριε,
θανάτου τὴν κατήφειαν, ἐκ τῶν
περῶτων ὡς εὐσπλαγχνός.

Προσέλθωμεν κεκαθαρμένοι, τῇ
ἐγκρατεῖᾳ θερμῶς· προσπτυσσό-
μενοι ἐν αἰνέσει, ξύλον τὸ πανά-
γιον, ἐν ᾧ Χριστὸς σταυρούμενος,
ἔσωσε Κόσμον ὡς εὐσπλαγχνός.

Χορεύουσιν ἐν εὐφροσύνῃ, Ἀγγέ-
λων τάξεις σήμερον, Σταυροῦ σου
τῇ προσκυνῆσει· ἐν αὐτῷ γὰρ τέ-
θραυκας, τὰς τῶν δαιμόνων φά-
λαγγας, σώσας Χριστέ τὸ ἀν-
θρώπινον.

Παράδεισος ἄλλος ἐγνώσθη, ἢ
ΤΟΜ. Γ'.

Ἐκκλησία ὡς πρὶν, ξύλον ἔχουσα
ζωηφόρον, τὸν Σταυρόν σου Κύ-
ριε· ἐξ οὗ διὰ προσψαύσεως, ἀθα-
νασίας μετέχομεν. Δόξα.

Συνάναρχα τρία δοξάζω, μιᾶς οὐ-
σίας Θεόν, τὸν Πατέρα, Υἱὸν καὶ
Πνεῦμα, φῶς ἐν τριλαμπέστατον,
ὁμοκρατὲς βασιλεῖον, ἐν ἀσυγχύτῃ
τῷ ταυτότητι. Καὶ νῦν Θεοτ.

Εκύησας φύσεως νόμῳ, ἀλλ' ὑ-
πὲρ νόμον· σοῦ γὰρ μόνης ἄσπο-
ρος ἡ λοχεία, φρικτὸς καὶ νοού-
μενος, ὁ τρόπος καὶ λεγόμενος,
τοῦ τοκετοῦ σου πανάμωμε.

Καταβασία.

Ορθρίζοντες σὲ ἀνυμνοῦμεν, Σω-
» τῆρ τοῦ κόσμου εἰρήνην, εὐρά-
» μενοι τῷ σταυρῷ σου, δι' οὗ
» ἀνεκαίνισας, τὸ γένος τὸ ἀν-
» θρώπινον, φῶς πρὸς ἀνέσπε-
» ρον ἄγων ἡμᾶς.

Ἦδὴ ς'. Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις.

Ανέστης τὸν θάνατον θραύσας
Χριστέ, ὡσπερ μέγας Βασιλεὺς, ἐκ
τῶν τοῦ ἄδου ταμειῶν, ἀνακα-
λέσας ἡμᾶς, εἰς ἀπόλαυσιν, Βασι-
λείας οὐρανῶν, εἰς γῆν ἀθανα-
σίας.

Κροτοῦντες ἐν ἁσμασι θείοις πι-
στοί, ἀλαλάζωμεν Θεῷ, τὸν Σταυ-
ρόν τοῦ Κυρίου, κατασπαζόμενοι,
ἀγιότητος· ἀναβλύζει γὰρ πηγὴν,
πᾶσι τοῖς ἐν τῷ κόσμῳ.

Πληροῦται ἡ ἄσματογράφος φω-
νὴ· προσκυνοῦμεν γὰρ ἰδοῦ, τῶν
ἀχράντων ποδῶν σου, τὸ ὑποπό-

διον, παντοδύναμε, τὸν Σταυρόν σου τὸν σεπτόν, τὸ τριπόθητον ξύλον.

Ο εἶδε ξύλον τῷ σῶ ἄρτῳ βληθέν, Προφητῶν ὁ θρηνητής, τὸν σταυρόν σου, Οἰκτιρῶν κατασπαζόμενοι, ἀνυμνοῦμέν σου, τὰ δεσμά καὶ τὴν ταφήν, λόγχην τε καὶ τοὺς ἤλους.

Επ' ὧμων ὄν περ κατεδέξω Χριστέ, φέρειν ἅγιον σταυρόν, καὶ ἐν τούτῳ ἀρθῆναι, καὶ σταυρωθῆναι σαρκί, προσπτυσσόμενοι, κομιζόμεθα νίκην, κατ' ἐχθρῶν ἀοράτων.

Δίξα.

Μονάδα τρισὶ χαρακτῆρσιν ὕμνῶ, καὶ Τριάδα ἐν μιᾷ, φύσει προσκυνουμένην, Θεὸν τὰ τρία ὁμοῦ, ὧς Τρισήλιον, τὸν Πατέρα καὶ Υἱόν, καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θαυμάτων τὸ μέγιστον θαῦμα ἐν σοί, ὦ φθη ἄσπιλε Ἀμνάς· τὸν γὰρ αἶροντα κόσμου, τὴν ἁμαρτίαν, Ἀμνόν, ἀπεκύησας, ὃν δυσώπει ἐκτενῶς, ὑπὲρ τῶν σέ ὑμνούντων

Καταβασία.

Τὸν τύπον τοῦ θείου Σταυροῦ Ἰω-
 » νᾶς, ἐν κοιλίᾳ τοῦ κήτους, τε
 » ταμέναις παλάμαις, προδιεχά-
 » ραξε, καὶ ἀνέθωρε, σεσωσμένος
 » τοῦ θηρός, τῆ δυνάμει σου Λόγε.

Κοντάκιον ἰδιόμελον, ἤχ. βαρύς.

Οὐδέτι φλογίνη ῥομφαία φυλάττει τὴν πύλην τῆς Ἐδέμ· αὐτῇ

γὰρ ἐπήλθε παράδοξος σβέσις, τὸ ξύλον τοῦ Σταυροῦ· θανάτου τὸ κέντρον, καὶ ἄδου τὸ νίκος ἐλή-
 ληται ἐπέστης δὲ Σωτῆρ μου βοῶν τοῖς ἐν ἄδη, Εἰσάγεσθε πάλιν εἰς τὸν Παράδεισον. Ὁ Οἶκος.

Τρεῖς σταυροὺς ἐπήξατο ἐν Γολγοθᾷ ὁ Πιλάτος, δύο τοῖς ληστεύσασιν, καὶ ἓνα τοῦ Ζωοδότου, ὃν εἶδεν ὁ ἄδης, καὶ εἶπε τοῖς κάτω, Ὡ λειτουργοί μου καὶ δυνάμεις μου, τίς ὁ ἐμπήξας ἦλον τῆ καρδία μου; ξυλίνη με λόγχη ἐκέντησεν ἄφνω, καὶ διαρρήσομαι τὰ ἔνδον μου πονῶ, τὴν κοιλίαν μου ἀλγῶ, τὰ αἰσθητήριά μου μαίμασσει τὸ πνεῦμά μου, καὶ ἀνάγκάζομαι ἐξερευῆσθαι τὸν Ἀδάμ, καὶ τοὺς ἐξ Ἀδάμ, ξύλω δεύ-
 τας μοι. Ξύλον γὰρ τούτους πάλιν εἰσάγει εἰς τὸν Παράδεισον.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρᾳ Κυριακῆ Γ'. τῶν νηπταιῶν. Ἡ προσκύνησις τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιοῦ Σταυροῦ.

Στίχ. Ἰὸν σταυρόν ἡ γῆ πᾶσα προσκυνησάτω. Δι' οὐ περ ἐργωκε, σὲ προσκυνεῖν Λόγε.

Ἦδη Ζ'. Ὁ Παιδας ἐκ καμίνου.

Ανέστης ἐκ τοῦ τάφου τριήμερος, ὡς ὁ ὑπνῶν Κύριε, ἄδου πυλωροῦς, πατάξας σθένει θεικῶ, καὶ τοὺς πάλαι ἐγειράς προπάτορας, ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Τῆ λύρα τῶν ἀσμάτων χορεύοντες, ἀγαλλιασώμεθα, σήμερον λαοί, τῆ προσκυνήσει τοῦ σταυροῦ, τὸν ἐν τούτῳ παγέντα Χριστὸν δοξάζοντες,

λο.τες, τὸν μόνον εὐλογητὸν τῶν Πατέρων, Θεὸν καὶ ὑπερένδοξον.

Ο δειξας τὸ θνητότητος ὄργανον, ζωῆς ἐργαστήριον, κόσμῳ ἀσπαστὸν, τὸν σὸν σταυρὸν παμβασίλειῳ, τοὺς αὐτὸν προσκυνοῦντας ἀγίασον, ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Ο μόνος ἐλεήμων καὶ εὐσπλαγχνος, φώτισον ἀγίασον, μόνε Ἰησοῦ, τοὺς προσκυνοῦντάς σου πιστῶς, τὸν σταυρὸν καὶ τὰ θεῖα παθήματα, ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Δόξα.

Μονάδα ἐν τρισὶν ὑποστάσεσιν, ὑμῶ τὴν Θεότητα· φῶς γὰρ ὁ Πατήρ, φῶς ὁ Υἱός, φῶς τὸ Πνεῦμα, τοῦ φωτός ἀμεροῦς διχέροντος, ἐνότητι φυσικῇ, καὶ ἀκτίσι τρισὶ προσώπων λάμποντος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ πάντων Προφητῶν πολυώνυμον, σὺ ὑπάρχεις κήρυγμα· πύλη γὰρ Θεοῦ, στάμνος χρυσοῦ, ἀγία γῆ ἀνεδείχθης Παρθένε Θεόνυμφε, κήρυγμα ἐν σαρκί, Ἰησοῦν τὸν Χριστὸν, τῶν Πατέρων Θεὸν καὶ ὑπερένδοξον.

Καταβασία.

Φλογώσεως ὁ Παῖδας ἔρυσάμενος,
 • σάρκα προσλαβόμενος, ἦλθεν
 • ἐπὶ γῆς, καὶ σταυρῷ προσή-
 • λωθεις, σωτηρίαν ἡμῖν ἐδώρη-
 • σατο, ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν
 • Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Ὡδὴ Η'. Αὕτη ἡ κλητή.

Μύρα ἐν χερσὶ, τί κατέχετε ὁ-

λωσ; τίνα δὲ ἐκζητεῖτε; νῦν ὁ φανείς νεανίας, ἐν τῷ τάφῳ βοᾷ, Ἐξανέστη ὁ Χριστὸς, καὶ Θεὸς ἡμῶν, ἀναστήσας φύσιν βροτῶν ἄδου κευθμῶνων.

Χαίροις τὸ τρισόλβιον, ξύλον καὶ θεῖον, Σταυρὲ φῶς τοῖς ἐν σκότει, ὁ τετραπέρατον κόσμον, τῇ ἐλλάμψει τῇ σῆ τῆς ἐγέρσεως, Χριστοῦ προδεικνύς τὰς αὐγάς, ἀξιώσον πάντας πιστοὺς, φθάσαι τὸ Πάσχα.

Ταύτη τῇ ἡμέρᾳ, μυρίζει τὰ μύρα, τῆς θείας μυρεθῆκης, τὸ ζωομύριστον ξύλον, ὁ Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ· ὁσφρανθῶμεν τῆς αὐτοῦ, θεοπνεύστου ὀσμῆς, αὐτὸν προσκυνοῦντες, πιστῶς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δεῦρο Ἐλισσαίε, Προφῆτα εἰπέ ἐμφανῶς, Τί τὸ ξύλον ἐκεῖνο, δεις τὸ ὕδωρ καθήκης; ὁ Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ, δι' οὗ βάθους τῆς φθορᾶς ἀνεϊλκυσθημεν, αὐτὸν προσκυνοῦντες, πιστῶς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πάλαι Ἰακώβ, προτυπῶν τὸν σταυρὸν σου, Χριστέ Ἰωσήφ προσεκύνει, τῆς θείας ράβδου τὸ ἄκρον, σκληπτρον ταύτην φρικτὸν, Βασιλείας τε τῆς σῆς προορώμενος· ὃν νῦν προσκυνεῦμεν, πιστῶς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα . . .

Μίαν ἐν τρισὶ, χαρακτήρσιν οὐσίαν, δοξάζω ἀσυγχύτως, μονοπροσώπως τὰ τρία· οὐδὲ τέμνω μορφή, τὸν Πατέρα καὶ Υἱὸν σὺν τῷ Πνεύματι· εἰς γὰρ ἐπὶ πάντων, Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καὶ

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Μόνη ἐν μητράσιν, ἐδείχθης Παρθένος, θεόνυμφε Μαρία, ἀνευ ἀνδρός τετοκυῖα, τὸν Σωτῆρα Χριστόν, τῆς ἀγνεΐας τὴν σφραγίδα φυλάξασα· σὲ μακαριούμεν, πιστοὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία.

Χεῖρās ἐν τῷ λάκκῳ, βληθεῖς
 » τῶν λεόντων ποτέ, ὁ μέγας ἐν
 » Προφήταις, σταυροειδῶς ἐκπε-
 » τάσας, Δανιὴλ ἀβλαβῆς, ἐκ τῆς
 » τούτων καταβρώσεως, σέσωσαι,
 » εὐλογῶν Χριστόν, τὸν Θεὸν εἰς
 » τοὺς αἰῶνας.

᾿Ὀδὴ Θ'. Φωτίζου φωτίζου..

Εν τάφῳ κατήλθες, ὁ ζωοδότης καὶ Θεός, καὶ συνέτριψας πάντα, κλειθρά τε καὶ τοὺς μοχλοὺς, καὶ τοὺς νεκροὺς ἐξανάστησας, δόξα τῇ σῇ, ἐγέρσει βρώωντας, Χριστέ Σωτῆρ παντοδύναμε.

Ο τάφος ζωὴν μοι, Χριστέ ἀνέβλυσεν ὁ σός· ὁ κρατῶν τῆς ζωῆς γὰρ, ἐπιστάς ἐβόησας, τοῖς κατοικοῦσιν ἐν μνήμασιν, οἱ ἐν δεσμοῖς, λύθητε, ἐγὼ γὰρ, τοῦ κόσμου λύτρον ἔληλυθα.

Εν ὕμνοις σκιρτάτω, πάντα τὰ ξύλα τοῦ δρυμοῦ, τὸ ὁμώνυμον ξύλον, τοῦ Σταυροῦ θεώμενα, κατασπαζόμενον σήμερον, οὗ ὁ Χριστός ὕψωσε τὴν κάραν, ὡς προφητεύει ὁ θεὸς Δαβὶδ.

Εν ξύλῳ τεθνήξας, ξύλον σε εὐρηκα

ζωῆς, χριστοφόρε σταυρέ μου, φυλακτήρ μου ἄρρηκτε, κατὰ δαιμόνων ἰσχύς κραταία· σὲ προσκυνῶν, σήμερον κραυγάζω, Ἄγιασόν με τῇ δόξῃ σου.

Εὐφραίνου, ἀγάλλου, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ, τὸ τρισόλβιον ξύλον, προσκυνούσα σήμερον, τοῦ παναγίου Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ, ᾧ λειτουργεῖ, τάγματα Ἄγγελων, καὶ μετὰ φόβου παρίστανται. Δόξα.

Τριάδα προσώποις, μονάδα φύσει προσκυνῶ, σὲ Θεότης ἀγία, τὸν Πατέρα, καὶ τὸν Υἱόν, σὺν τῷ ἁγίῳ τε Πνεύματι, μίαν ἀρχὴν, μίαν Βασιλείαν, τὴν τῶν ἀπάντων δεσπόζουσαν. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ ὄρος τὸ μέγα, ἐν ᾧ κατώκησε Χριστός, σὺ ὑπάρχεις Παρθένε, ὡς Δαβὶδ ὁ θεὸς βοᾷ, δι' ἧς ἡμεῖς, ἀνυψώθημεν πρὸς Οὐρανόν, υἱοθετηθέντες, τῷ Πνεύματι παμμακάριστε. Καταβασία.

Ω Μητὲρ Παρθένε, καὶ Θεοτόκε
 » ἀψευδῆς, ἡ τεκοῦσα ἀσπόρως,
 » Χριστόν τὸν Θεὸν ἡμῶν, τὸν
 » ἐν Σταυρῷ, ὑψωθέντα σαρκί, σὲ
 » οἱ πιστοὶ, ἅπαντες ἀξίως, σὺν
 » τούτῳ νῦν μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλ. τὸ Ἑωθινὸν Ἀναστάσιμον. Καὶ τοῦ Σταυροῦ.

Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Σταυρὸν Χριστοῦ τὸν τίμιον, σήμερον προτεθέντα, ἰδόντες προσκυνήσωμεν, καὶ πιστῶς εὐφρανθῶμεν, κατασπαζόμενοι πόθῳ, τὸν ἐν τούτῳ θελήσει, σταυρωθέντα αἰ-

αἰτούμενοι, Κύριον ἀξιῶσαι, πάν-
τας ἡμᾶς, τὸν σταυρὸν τὸν τί-
μιον προσκυνῆσαι, καὶ φθάσαι τὴν
ἀνάστασιν, πάντας ἀκατακρίτως.

Θεοτοκίον ὁμοιον.

Τὸ ξύλον ἐν ᾧ πάνσεμνε, τὰς ἀ-
χράντους παλάμας, ὑπὲρ ἡμῶν ἐ-
ξέτεινε, προσπαγεῖς ὁ Υἱός σου,
νῦν εὐσεβῶς προσκυνούμεν· δὸς ἡ-
μῖν τὴν εἰρήνην, καὶ τὰ κοσμοσω-
τήρια, φθάσαι πάνσεπτα πάθη, καὶ
τὴν λαμπρὰν, καὶ κοσμοχαρμό-
συνον προσκυνῆσαι, τοῦ πάσχα κυ-
ριώνυμον, καὶ ῥωσφόρον ἡμέραν.

Εἰς τοὺς Αἴνους. ἰστώμεν στίχ. ἡ. καὶ
ψάλλομεν, Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου,
δ'. καὶ τοῦ Τριωδίου γ'. ἡ. δ'.

Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσιν.

Ἐν φωναῖς ἀλαλάξωμεν, ἐν ᾧδαῖς
μεγαλύνωμεν, τὸν Σταυρὸν τὸν
τίμιον, ἀσπαζόμενοι, καὶ πρὸς αὐ-
τὸν ἐκβοήσωμεν, Σταυρὲ πανσε-
βάσμιε, καθαγίασον ἡμῶν, τὰς ψυ-
χὰς καὶ τὰ σώματα, τῇ δυνάμει
σου, καὶ παντοίας ἐκ βλάβης, ἐναν-
τίων, διατήρησον ἀτρώτους, τοὺς
εὐσεβῶς προσκυνούντάς σε.

Στίχ. Ὑψύετε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν. . .

Προσελθόντες ἀρῦσατε, μὴ κε-
νούμενα νάματα, τοῦ Σταυροῦ τῆ
χάριτι, προερχόμενα, ἰδοὺ προκεί-
μενον βλέποντες, τὸ ξύλον τὸ ἁ-
γίον, χαρισμάτων τὴν πηγὴν, ἄρ-
δομένην τῷ σῆματι, καὶ τῷ ὕδατι,
τοῦ Δεσπότη τῶν ὄλων, τοῦ ἐν
τούτῳ, ἐκουσίως ὑψωθέντος, καὶ
τοὺς βροτοὺς ἀνυψώσαντος.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς ἡμῶν πρὸ αἰώνων
εἰργάσατο σωτηρίαν.

Ἐκκλησίαις ἐδραῖωμα, βασιλέων
κραταίωμα, μοναζόντων καύχημα,
καὶ διάσωσμα, σὺ εἶ σταυρὲ παν-
σεβάσμιε· διὸ προσκυνούντές σε,
καὶ καρδίας καὶ ψυχὰς, φωτιζόμε-
θα σήμερον, θεία χάριτι, τοῦ ἐν
σοὶ προσπαγέντος, καὶ τὸ κράτος,
τοῦ δολίου καθελόντος, καὶ τὴν
ἄραν ἀφανίσαντος.

Δόξα ἰδιύμ. τοῦ Τριωδίου ἡ. πλ. δ'.

Τὴν ὑψηλόφρονα γνώμην, τῶν
καλίστων Φαρισαίων, ὁ πάντων
Κύριος, παραβολικῶς ἐκφεύγειν
ταύτην ἐδίδαξε· καὶ μὴ ὑψηλοφρο-
νεῖν, παρὶ ὃ δεῖ φρονεῖν, πάντας
ἐπαίδευσεν, ὑπογραμμὸς καὶ τύ-
πος, ὁ αὐτὸς γενόμενος, μέχρι
σταυροῦ καὶ θανάτου, ἐκυτόν ἐκέ-
νωσεν· εὐχαριστοῦντες οὖν σὺν τῷ
Γελῶνῃ εἰπόμεν, Ὁ παθὼν ὑπὲρ
ἡμῶν, καὶ ἀπαθῆς διαμείνας Θεός,
τῶν παθῶν ἡμᾶς ῥύσαι, καὶ σώ-
σον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ὑπερευλογημένη. Δοξολο-
γία μεγάλη. Καὶ ὁ Ἱερεὺς Ἱεροφωρῶν
θυμιᾶ τὴν ἀρίαν Τρίπεζαν, καὶ τὸν
σταυρὸν, εἶτα λαβὼν αὐτὸν μετὰ δίσ-
κου ἐπὶ κεφαλῆς, ἐξέρχεται ἐκ τοῦ ἀ-
ριστεροῦ μέρους τοῦ βήματος, προπο-
ρευομένην δὺο λαμπάδων, καὶ θυμια-
τοῦ, καὶ ἀπέρχεται εἰς τὰς βασιλικὰς
πύλας. Τελεσθεῖθις δὲ τῆς Δοξολογίας,
καὶ τοῦ Τρισαγίου, λέγει, Σοφία ὀρθή·
καὶ λέγομεν τὸ Τροπάριον, Σῶσον Κύ-
ριε τὸν λαόν σου, ἐκ γ'· καὶ εἰσοδεύει
ἐμπροσθεν τῶν ἁγίων θυρῶν· καί τις

ΠΡΟΣΕ-

προευτρεπισθέντος τετραπόδου, τίθεται ἐπάνω αὐτοῦ ὁ τίμιος σταυρός· καὶ εὐθὺς ψάλλ. πλ. β'.

Τὸν σταυρόν σου προσκυνούμεν Δέσποτα, καὶ τὴν ἁγίαν σου ἀνάστασιν δοξάζομεν. (ἐκ γ')

Καὶ ἄρχεται προσκυνεῖν ὁ Προεστῶς· καὶ ὁ Ἱερεὺς, βάλλοντες μετανοίας, γ' κατενώπιον τοῦ σταυροῦ, καὶ μετὰ τὸ ἀσπάσασθαι, πάλιν μίαν, καὶ εἰς τοῦ Χοροῦς πρὸς μίαν. Εἰθ' οὕτως ἄρλοντα, οἱ ἀδελφοί, προσκυνοῦντες, δύο δύο, κατὰ τὴν τάξιν. Προσκυνούντων δὲ τῶν ἀδελφῶν, ψάλλ. τὰ ἰδιόμελα ταῦτα ἤχος β'.

Δεῦτε πιστοί, τὸ ζωοποιὸν ξύλον προσκυνήσωμεν, ἐν ᾧ Χριστὸς ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης, ἐκουσίως χειρας ἐκτείνας, ὕψωσεν ἡμᾶς εἰς τὴν ἀρχαίαν μακαριότητα, οὓς πρὶν ὁ ἐχθρὸς, δι' ἡδονῆς συλήσας, ἐξοριστοὺς Θεοῦ πεποίηκε. Δεῦτε πιστοὶ ξύλον προσκυνήσωμεν, δι' οὗ ἠξιώθημεν, τῶν ἀοράτων ἐχθρῶν συντριβεῖν τὰς κάρας, Δεῦτε πασαι αἱ πατριαὶ τῶν ἐθνῶν, τὸν σταυρόν τοῦ Κυρίου ὕμνοις τιμήσωμεν. Χαίροις Σταυρὲ τοῦ πεσόντος Ἀδάμ ἡ τελεία λύτρωσις· ἐν σοὶ οἱ πιστότατοι Βασιλεῖς ἡμῶν καυχῶνται, ὡς τῇ σῇ δυνάμει Ἰσμαηλίτην λαὸν κραταιῶς ὑποτάτοντες· σὲ νῦν μετὰ φόβου, Χριστιανοὶ ἀσπαζόμεθα, καὶ τὸν ἐν σοὶ προσπαγέντα Θεὸν, δοξάζομεν λέγοντες· Κύριε, ὁ ἐν αὐτῷ προσκα-

γείς, ἐλέησον ἡμᾶς, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος

Σήμερον ὁ Δεσπότης τῆς Κτίσεως, καὶ Κύριος τῆς δόξης, τῷ σταυρῷ προσπήγνυται, καὶ τὴν πλευρὰν κεντᾶται, χολῆς, καὶ ὄξους γεύεται, ὁ γλυκασμὸς τῆς Ἐκκλησίας· στέφανον ἐξ ἀκανθῶν περιβάλλεται, ὁ καλύπτων οὐρανὸν τοῖς νέφεσι· χλαῖναν ἐνδύεται χλεῦθς, καὶ ῥαπίζεται πηλίῃ χειρὶ, ὁ τῇ χειρὶ πλάσας τὸν ἄνθρωπον· τὸν νῶτον φραγγελοῦται, ὁ περιβάλλων τὸν οὐρανὸν ἐν νεφέλαις· ἐμπυσμους καὶ μάλιστα δέχεται, ὄνειδισμούς καὶ κολαφισμούς, καὶ πάντα ὑπομένει, δι' ἐμέ τὸν κατὰκριτον, ὁ λυτρωτῆς μου καὶ Θεός, ἵνα σώσῃ κόσμον, ἐκ πλάνης ὡς εὐσπλαγχνός.

Δύξα, ἤχ. ὁ αὐτός.

Σήμερον ὁ ἀπρόσιτος τῇ οὐσίᾳ, προσιτὸς μοι γίνεται, καὶ πάσχει πάθη, ἐλευθερῶν με τῶν παθῶν· ὁ φῶς παρέχων τυφλοῖς, ὑπὸ ἀνόμων χειλέων ἐμπύεται, καὶ δίδωσι τὸν νῶτον, ὑπὲρ αἰχμαλώτων εἰς μάλιστα· τοῦτον ἡ Ἀγνή καὶ μήτηρ, ἐπὶ σταυροῦ θεωροῦσα, ὀδυνηρῶς ἐφθέγγετο. Οἱ μοι τέκνον ἐμόν, τί τοῦτο πεποίηκας; ὁ ὠραῖος κάλλει παρὰ πάντας βροτοὺς, ἄπνους ἄμορφος φαῖνη· οὐκ ἔχων εἶδος, οὐδὲ κάλλος· Οἱ μοι τὸ ἐμόν φῶς, οὐ δύναμαι ὑπνοῦντα καθορᾶν σε· τὰ σπλάγχνα τιτρώσκομαι, καὶ δεινὴ μοι ῥομφαία τὴν καρδίαν διέρχεται· ἀνυμνῶ σου τὰ πάθη, προσκυνῶ σου

τὸ

τὸ εὐσπλαγγνον, μακρόθυμε Κύριε δόξα σοι. Καὶ νῦν ὁ αὐτός.

Σήμερον τὸ προφητικὸν πεπλήρωται λόγιον. Ἰδοὺ γὰρ προσκυνούμεν εἰς τὸν τόπον, οὗ ἔστησαν οἱ πόδες σου Κύριε, καὶ ξύλου σωτηρίας γευσάμενοι, τῶν ἐξ ἁμαρτίας παθῶν ἐλευθερίας ἐτύχομεν, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, μόνη φιλάνθρωπε.

Ἡ συνήθης ἐκτενής, ἡ λιτή μετὰ τοῦ ἔωθινοῦ ἱερομέλου, καὶ ἡ α. ὤ. α. Ἐξ ἰνχινώσκειται ἡ κατήχησις τοῦ Στουδίτου. Εἰς τὴν λειτουργίαν τυπικῶς οἱ μακαρισμοὶ τοῦ ἤχου. Καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Σταυροῦ ἡ σ' ὠδή. Ἄντι δὲ τοῦ Τρισαγίου. Τὸν σταυρόν σου προσκυνούμεν Δέσποτα.

Προκείμενον, πλ. β'. Σῶσον Κύριε τὸν λαόν σου.

Στίχ. Πρὸς σέ Κύριε κερκίζομαι.

Πρὸς Ἑβραίουσ' Ἐπιστολῆς.

Αδελφοί, ἔχοντες Ἀρχιερέα μέγαν, διετληυτότα τοὺς οὐρανοὺς, Ἰησοῦν τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, κρατῶμεν τῆς ὁμολογίας. Οὐ γὰρ ἔχομεν Ἀρχιερέα, μὴ δυνάμενον συμπαθεῖν ταῖς ἀσθενείαις ἡμῶν, πεπειρασμένον δὲ κατὰ πάντα καθ' ὁμοιότητα, χωρὶς ἁμαρτίας προσερχώμεθα οὖν μετὰ παρρησίας τῷ θρόνῳ τῆς χάριτος, ἵνα λάβωμεν ἔλεον, καὶ χάριν εὐρωμεν εἰς εὐκαιρον βνήθειαν. Πᾶς γὰρ Ἀρχιερεὺς ἐξ ἀνθρώπων λαμβανόμενος, ὑπὲρ ἀνθρώπων καθίσταται τὰ πρὸς τὸν Θεόν, ἵνα προσφέρῃ δῶρά τε καὶ θυσίας ὑπὲρ ἁ-

μαρτιῶν μετριοπαθεῖν δυνάμενος τοῖς ἀγνοοῦσι καὶ πλανωμένοις, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς περικείται ἀθθενείαν. Καὶ διὰ ταύτην ὀφείλει, καθὼς περὶ τοῦ λαοῦ, οὕτω καὶ περὶ ἑαυτοῦ προσφέρειν ὑπὲρ ἁμαρτιῶν. Καὶ οὐχ ἑαυτῷ τις λαμβάνει τὴν τιμὴν, ἀλλ' ὁ καλούμενος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, καθήπερ καὶ ὁ Ἀαρῶν. Οὕτω καὶ ὁ Χριστὸς, οὐχ ἑαυτὸν ἐδόξατε γεννηθῆναι Ἀρχιερέα, ἀλλ' ὁ λαλήσας πρὸς αὐτόν, Υἱός μου εἶ σύ. ἐγὼ σήμερον γεγέννηκά σε. Καθὼς καὶ ἐν ἑτέρῳ λέγει, Σὺ Ἰεσοὺς εἰς τὸν αἰῶνα κατὰ τὴν τάξιν Μεληχισεδέκ.

Ἄλληλ. ἤχ. β'. Μνήσθητι τῆς συναγωγῆς σου.

Εὐαγγέλιον κατὰ Μάρκον.

Εἶπεν ὁ Κύριος. Ὅστις θέλει ἀπίσω μου ἐλθεῖν. κ. τ. λ.

Κοινωνικόν. Ἐσημειώθη ἐρ' ἡμᾶς

Προσκυνούμεν δὲ ἡμέρας δ'. τῆ Κυριακῆ, τῆ β'. τῆ δ'. καὶ τῆ Παρασκευῆ ψάλλοντες ἀντὶ τοῦ, τὰ διαβήματά μου. Τὸν σταυρόν σου προσκυνούμεν καὶ τῆ Παρασκευῆ ποιοῦμεν Τρισάγιον, καὶ προσκυνούμεν πάλιν καὶ συστέλλεται ὁ τίμιος Σταυρὸς ἐν τῇ θύκῃ.

Τῆ Κυριακῆ ἑσπέρας. Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκρξα, ἰστώμεν στίχ. ι. καὶ ψάλλομεν δ'. Κατανυκτικὰ στιχηρὰ τῆς Οκτωήχου, καὶ τοῦ Τριωδίου, γ' τοῦ Κυρίου Ἰωσήφ. ἤχ. πλ. δ'.

Κύριε, εἰ καὶ κριτηρίω.

Κύριε, ὁ ἐπὶ σταυροῦ ἐκουσίως, ὕφα-

ὕφαπλώσας τὰς παλάμας σου, τοῦτον καταλύξει καρδίας, προσκυνεῖν ἡμᾶς ἀξίωσον, λελαμπρυσμένους καλῶς, νηστείας καὶ δεήσεσι, καὶ ἐγκρατεῖα καὶ εὐποῖα, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Κύριε, τῶν ἁμαρτιῶν μου τὰ πλήθη, κατὰ τὸ πλῆθος ἐξάλειψον, τῶν σῶν οἰκτιριμῶν Ἡανοικτίρμων, καὶ τὸν σταυρόν σου ἀξίωσον, ἐν καθαρᾷ τῇ ψυχῇ, καὶ βλέπειν, καὶ προσπύσσεσθαι, ἐν τῇ παρουσίᾳ τῆς ἐγκρατείας, ἐβδομάδι, ὡς φιλόανθρωπος.

Τοῦ Κυρίου Θεοδώρου, ἤχ. γ'.

Μέγιστον θαῦμα.

Μέγιστον θαῦμα, τὸ ξύλον ὁράται, ἐν ᾧ Χριστὸς σαρκί ἐσταυρώθη, προσκυνεῖ ὁ κόσμος, καὶ φωτιζόμενος ἀνακράζει, Ὡς τοῦ Σταυροῦ τῇ Δυνάμει! καὶ θεωρούμενος δαίμονας καίει, καὶ ἐκτυπούμενος, τούτους φλέγων δαίμνυται μακαρίζω σε τὸ ἄχραντον ξύλον, τιμῶ καὶ προσκυνῶ ἐν φόβῳ, καὶ Θεὸν δοξάζω, τὸν διὰ σοῦ μοι χαριζόμενον, ζῶν τὴν ἀτελεύτητον.

Καὶ τοῦ Μηναίου, προσόμοι γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐἰσοδος. Φῶς ἱλαρόν. Προκείμε. ἤχ. πλ. δ'. Ἐδωκας κληρονομίαν τοῖς φοβουμένοις τὸ ὄνομά σου Κύριε.

Στίχ. Ἀπὸ τῶν περάτων τῆς γῆς πρὸς σέ. Ἐδωκας κληρονομίαν

Στίχ. Σκεπασθήσομαι ἐν τῇ σκέπῃ . . . Ἐδωκας κληρονομίαν.

Εἰς τὸ στίχον, τὸ ἰδιόμελον. Δίς ἤχος, πλ. δ'.

Ατενίσαι τὸ ὄμμα εἰς Οὐρανόν, οὐ τολμῶ ὁ τάλας ἐγὼ, ἐκ τῶν πονηρῶν μου πράξεων· ἀλλ' ὡς ὁ Τελώνης, στενάξας κραυγάζω σοι, Ὁ Θεὸς, ἰλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ, καὶ Φαρισαϊκῆς ὑποκρίσεως ῥύσαι με, ὡς μόνος εὐσπλαγχνος.

Μαρτυρικόν.

Μάρτυρες Κυρίου, πάντα τέπον ἁγιάζετε, καὶ πᾶσαν νόσον θεραπεύετε· καὶ νῦν πρεσβεύσατε, ῥυσθῆναι τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ, τὰς ψυχὰς ἡμῶν δεόμεθα.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον ἤχ. ὁ αὐτός.

Τὰ Οὐράνια ὑμνεῖ σε, κεχαριτωμένη Μήτηρ Ἀνύμφευτε, καὶ ἡμεῖς δοξολογοῦμεν, τὴν ἀνεξιχνίαστον σου γέννησιν, Θεοτόκε πρέσβευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τῇ Δευτέρᾳ τῆς Δ'. Ἐβδομάδος, εἰς τὸν Ὁρθρον, τὰ Τριαδικά. Μετὰ τὴν ι. Στιχολογ. καθίσμ. τῆς Ὀκτωήγου. Μετὰ δὲ τὴν β'. λέγομεν Καθίσμ. τοῦ Κυρίου Ἰωσήφ, ἤχ. πλ. δ'.

Ἀνέστης ἐκ νεκρῶν.

Τὸ πάνσεπτον πιστοὶ, προσκυνήσωμεν ξύλον, ἐν ᾧ ὁ ποιητῆς, τῶν ἀπάντων ὑψώθη, πρόκειται ἁγιάζον, τοὺς προσιόντας ψυχῇ καὶ σώματι, ῥύπον ἀποκαθαίρον τὰς ἁμαρτίας, τῶν νηστευόντων πιστῶς, καὶ ἀνυμνούντων πάντοτε Χριστόν, τὸν μόνον εὐεργέτην.

Δόξα, τὸ αὐτό.

Καὶ

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον ὁμοιον.

Ο Λόγος τοῦ Πατρὸς, ἐπὶ τῆς γῆς κατέβη, καὶ Ἄγγελος φωτὸς, τῆ Θεοτόκῳ ἐβόα· Χαῖρε εὐλογημένη, ἢ τὴν πασταδα μόνη φολάξασα, σύλληψιν συλλαβοῦσα, τὸν πρὸ αἰώνων Θεὸν καὶ Κύριον· ἵνα τῆς πλάνης σῶση ὡς Θεός, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Καθίμ. μετὰ τὴν γ'. στιχολ. ἔχ. γ'.

Τὴν ὠραιότητα.

Μεσοπονήσαντες, νῦν τὴν ἐγκράτειαν, καὶ εἰς προσκύνησιν, Χριστέ μου φθάσαντες, τοῦ ζωηρόρου σου Σταυροῦ, προσπίπτοντες βοῶμέν σοι· Μέγας εἰ φιλόανθρωπε, καὶ μάλα τὰ ἔργα σου, ὅτι ἐφάνέρωσας, τὸν σταυρόν σου τὸν τίμιον· ἐν φόβῳ προσκυνοῦντες κραυγάζομεν, δόξα τῇ ἄκρᾳ εὐσπλαγχνίᾳ σου. Δόξα, τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον ὁμοιον.

Ὡs ἀγεώργητος Παρθένε ἄμπελος, τὸν ὠραιότατον βότριν ἐβλάστησας, ἀναπηγάζοντα ἡμῖν τὸν οἶνον τὸν Σωτήριον, πάντων τὸν εὐφραίνοντα, τὰς ψυχὰς καὶ τὰ σώματα· ὅθεν ὡς αἰτίαν σε, τῶν καλῶν μακαρίζοντες. αἰεὶ σὺν τῷ Ἄγγέλῳ βοῶμέν σοι, Χαῖρε ἢ κεχαριτωμένη.

Ὁ Ν'. Σῶσον ὁ Θεός, αἱ Ἰνδαί, καὶ στιχολογ. ἢ ἁ. Κανόνες τοῦ Μηναίου, καὶ τοῦ Τριωδίου. Ἰνδὴ Α'. πλ. δ'.

Ἀρματηλάτην.

Η φωτοφόρος τοῦ Σταυροῦ προσκύνησις, πᾶσιν ἐπέφανεν, ἡλιακὴν

αἴγλην, σωτηρίας πέμπουσα, καὶ πάντα καταυγάζουσα, τοὺς παθῶν ἀμαυρώσει, κεκρατημένους· συνδράμωμεν, τοῦτο καθαρῶς κατασπάσασθαι.

Συμποδισθεὶς ταῖς προσβολαῖς τοῦ ὄφρου, πτώμα ἐξείσιον, διαπαντὸς κεῖμαι, Σῶτερο ὁ τὴν ἐκπτώσιν, τῶν προτοπλάστων πάθει σου, τοῦ σταυροῦ ἀνορθώσας, ἀνορθώσον, καὶ ὁδήγησον, πρὸς θελημάτων ἐκπλήρωσιν. Σταυροθεοτοκίον.

Παρισταμένη τῷ σταυρῷ σου Κύριε, ἢ Ἀπειρόγαμος, καὶ τὰς ἐν σοὶ τρώσεις, καθορῶσα Δέσποτα, τιτρωσχομένη ἔλεγεν, Οἶμοι τέκνον ὠδύνας, ἀποφυγοῦσα τῷ τόκῳ σου, νῦν ὀδυνηρῶς κατατρύχομαι.

Θεοδώρου, ἔχ. γ'. Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Εβδομάς ἀγία, καὶ φωσφόρος αὐτή, τὸν σταυρόν τὸν τίμιον, προτιθεμένη κόσμῳ, δεῦτε ἀσπασώμεθα, φόβῳ τε καὶ πόθῳ, τὰς ψυχὰς φωτιζόμενοι, τὸν ἐν αὐτῷ παγέντα Χριστόν, ἐν ἄσμασι δοξάζοντες. Δόξα.

Τριάς ἢ ἐν μονάδι, Οὐσίας ὑμνουμένη, Πάτερ Ἰῆ, σὺν Πνεύματι τῷ Ἁγίῳ, Ἄναρχε αἰδίες, ἀκτιστε Θεότης, ἢ τοῦ φωτὸς πηγὴ καὶ ζωὴ, σὲ προσκυνούμεν πάντες βροτοί, τὴν τὸ πᾶν οὐσιώσασαν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Υμνοῦμέν σε Παρθένε, Θεοτόκε Ἄγνη, Χερουδικὸν ὄχημα, ἐξ ἧς Θεός ἐτέθη· σὺ γὰρ μόνη γέγονας, πηγὴ ἀφθα-

ἀφθαρσίας. πηγάζουσα πᾶσι ζωὴν, ἀφ' ἧς ἀρνούμενοι, ἰάματα λαμβάνομεν.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τεσσαράκοντα νηστειῶν, σταδίου μέσον διίππευόντες, δεῦτε τῇ διαθέσει, Χριστῷ συναπιώμεν, πρὸς τὸ θεῖον πάθος, ἵνα συσταυρωθέντες αὐτῷ, κοινωνοὶ γενώμεθα. τῆς αὐτοῦ ἀναστάσεως. Ὁ Εἰρμός.

Ασωμεν τῷ Κυρίῳ, τῷ ποιήσαντι
 » θαυμαστά τέρατα, ἐν ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ· πόντῳ γὰρ ἐκάλυψε τοὺς ὑπεναντίους, καὶ ἔσωσε τὸν Ἰσραὴλ· αὐτῷ μόνῳ ἄσωμεν, ὅτι δεδόξασται

Ἰδιὴ Η΄. Ἑπταπλασιῶς.

Τὸν ἰσβολοῖς πάθεισι, καὶ ψυχῇν καὶ διάνοιαν, τετραυματισμένην, κεκτημένον Κύριε, ἐλέησον οἰκτιρῶν, τῷ σῶ σταυρῷ θωράκισον, καὶ ταῖς ἐκ πλευρᾶς σου, κενωθείσαις ῥάνισι, προθύμως ἵνα μέλπω. Ἱερεῖς εὐλογοεῖτε, λαὸς ὑπερυψώτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σταυροθεοτοκίον.

Οδυνηρῶς στενάζουσα, Μητρικῶς ὀλολύζουσα, καὶ τὴν ἐκ τῶν σπλάγγνων, συνοχὴν μὴ φέρουσα, σταυρῷ ἐνητένιζες, τῷ ἐκ τῆς σῆς τεχθέντι γαστρὸς, Ἐκκνον ἐκβόωσα, τί τὸ ὄραμα τοῦτο; πῶς πάσχεις ὁ τῇ φύσει, ἀπαθής; πάντων θέλων, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, φθορᾶς ἐλευθερώσαι.

Ἄλλος. Τὸν ὑπ' Ἀγγέλων.

Τῇ Ἐκκλησίᾳ προτεθέντα, τὸν

σταυρὸν Χριστοῦ θεώμενοι, φόβῳ καὶ πίστει ἀδελφοί, προσελθόντες προσκυνήσωμεν, αὐτῷ ἀναβοῶντες· Σὺ τὴν ζωὴν ἐξήγησας, τοῖς βροτοῖς φωταφόρε.

Τροπαιοφόρον ἐν πολέμοις, οὐρανὸς σε καθυπέδειξε, ζωοποιεῖ ἡμῶν σταυρὲ, Βασιλέων ὄπλον ἄμαχον, ἐχθρῶν ὁ καθαίρετης, Ἐκκλησιῶν τὸ κέρας, καὶ τῶν πιζῶν σωτηρία.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν.

Πατέρα Ἅγιον δοξάζω, καὶ Υἱὸν Ἅγιον σέβω, καὶ Πνεῦμα Ἅγιον ὑμῶν, Ὁμοούσιον Τριάδα ἀπλήν, Θεὸν ἕκαστον τούτων, φῶτα καὶ φῶς, ὡς ἐξ ἡλίου ἐνὸς προϊόντα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε πύλη ἀδιόδευτε. Χαῖρε βάτε ἀκατάρλεκτε. Χαῖρε ἡ στάμνος ἡ χρυστῆ. Χαῖρε ὄρος ἀλατόμητον. Χαῖρε Θεοτόκε ἐλπίς ἀβραγῆς, καὶ τεῖχος τῶν ἐπὶ σοὶ πεποιθότων.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν . . .

Τὴν νηστειᾶν ἐκμεσάσαντες, εὐθαρσῆσωμεν τῷ πνεύματι, πρὸς τὸ ἐξῆς νεανικῶς, εὐδρομοῦντες σὺν Θεῷ ἀδελφοί, ὅπως καὶ τὸ Πάσχα περιχαρῶς ὀψώμεθα, τοῦ Χριστοῦ ἀναστάντος.

Αἰνοῦμεν Εὐλογοῦμεν. Ὁ Εἰρμός.

Τὸν ὑπ' Ἀγγέλων ἀσιγήτως, ἐν ὑψίστοις δοξαζόμενον Θεόν, οἱ οὐρανοὶ τῶν οὐρανῶν, γῆ καὶ ὄρη, καὶ βουνοί, καὶ βυθός, καὶ πᾶν γένος ἀνθρώπων, ὕμνοις αὐτόν

» αὐτὸν ὡς Κτίστην, καὶ λυτρω-
 » τήν, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε, καὶ ὑ-
 » περυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς . . .

Ἦδὴ Θ'. Ἐρριξε πᾶσα.

Εγγόνους πάλαι Ἰακώβ, εὐλογῶν
 προδιετύπου τρανώτατα, σταυρὸν
 τὸν τίμιον, δι' οὗ Νικητῶν, ἡμᾶς
 εὐλόγητον, ἀγιοσμοῦ παρεκτικῆν,
 χάριν παρεχόμενος, τοῖς προσκυ-
 νούσιν αὐτὸν, καὶ τὸν πάντων λυ-
 τρωτὴν σε δοξαζοῦσι.

Κριτὴν σε οἶδα φοβερόν, ἐλευσό-
 μενον ἐν δόξῃ θεότητος, πάντων
 τὰ κρύφια, ἐλέγχειν τότε, μέλλον-
 τα Κύριε· διό σοι κράζω ἀγαθὲ,
 Ἥμαρτον, συγχώρησον, μὴ ὀριαμ-
 θεύτης μου, τὰ πολλὰ καὶ χαλε-
 πὰ πλημμελήματα.

Σταυρῶθεοτοκίον.

Τὸν ἄρνα πάλαι ἡ ἀμνάς, θεω-
 ροῦσα πρὸς σφαγὴν κατελκόμενον,
 καὶ σκοτιζόμενον, ἡλίου φέγγος,
 κλαίουσα ἔλεγεν· Ἦλιε δόξης Ἰη-
 σοῦ, ἔδυσ θανατούμενος, ἀλλὰ ἀ-
 νάτειλον, τῆς ἐγέρσεως τὸ φῶς
 τοῖς ποθοῦσί σε.

Ἄλλος. Ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει.

Εἰς τὸν τόπον οἱ πόδες, οὗ ἔστη-
 σαν, τοῦ Δεσπότητος καὶ Θεοῦ, προσ-
 κυνήσωμεν ἅπαντες σήμερον, τὸν
 σεπτότατον σταυρὸν, ὡς Δαβὶδ ἀ-
 νακράζει ὁ θεοσφονότατος· καὶ γὰρ
 ὁ ἅπαντα περιέχων δρακί, ἐν τούτῳ
 βέβηκεν.

Δόξα.

Τῆ οὐσίᾳ μονὰς ἐστὶν ἀτμητος,
 ἢ ὑπέρθεος Τριάς, ἐνουμένη τῆς οὐ-

σει μερίζεται, τοῖς προσώποις ἰ-
 σιῶς· μὴ τμωμένη γὰρ τμᾶται
 ἐν οὔσα τρισσεύεται, αὐτὴ Πατὴρ
 ἐστὶν, ὁ Υἱός, καὶ Πνεῦμα τὸ ζῶν,
 ἡ φεουροῦσα τὸ πᾶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παιδοτόκον Παρθένον τίς ἤκουσε;
 καὶ Μητέρα πλὴν ἀνδρός. Μαριὰμ
 ἐκτελεῖς τὸ τεράστιον, ἀλλὰ φρά-
 ζε μοι τὸ, Πῶς. Μὴ ἐρεύνα τὸ βᾶ-
 θη, τῆς παιδοτοκίας μου, τοῦτο πα-
 νάληθες· ὑπὲρ δὲ ἀνθρώπινον νοῦν
 ἢ κατάληψις.

Δίξαι σοὶ ὁ Θεὸς ἡμῶν . . .

Χαριστήριον αἶνον προσάξωμεν,
 τῷ Θεῷ πᾶς ὁ λαός, ὅτι βλέπον-
 τες νῦν ἀσπάζομεθα, τὸν Πανάγιον
 Σταυρὸν γινώτε οὖν καὶ ἠττάσθε,
 ἐν τούτῳ οἱ δαίμονες, ἔθνη τὰ βάρ-
 βρορα γινώτε, καὶ ἠττάσθε, δι' οὗ
 μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός. Ὁ Εἰρήμος.

Εν Σιναίῳ τῷ ὄρει κατειδὲ σε, ἐν
 » τῇ βᾶτῳ Μωϋσῆς, τὴν ἀστέ-
 » κτως τὸ πῦρ τῆς Θεότητος,
 » συλλαβοῦσαν ἐν γαστρὶ Δανιὴλ
 » δέ σε εἶδεν, ὄρος ἀλατόμητον,
 » ῥάβδον βλαστῆσασαν, Ἡσαίας
 » κέκραγε, τὴν ἐκ ρίζης Δαβὶδ.

Τὸ Φωταγωγικὸν τοῦ ἤχου.

Εἰς τὸν Σίχ. τὸ ἰδιόμ. Δίς. ἤχ. πλ. β'.

Αρίστην ὁδὸν ὑψώσεως Χριστέ,
 τὴν ταπείνωσιν ἐδειξας, σεαυτὸν
 κενώσας, καὶ μορφὴν δούλου λα-
 βῶν, τοῦ Φαρισαίου τὴν μεγά-
 λαυχον εὐχὴν, μὴ προσιέμενος, τοῦ
 δὲ Ἰελώνου τὸν συντετριμμένον

στε-

στεναγμόν, ὡς ἱερεῖον ἁμωμον, ἐν τοῖς ὑψίστοις προσδεχόμενος· διὸ καὶ γὰρ βοῶ σοι, Ἰλάσθητι ὁ Θεὸς, ἰλάσθητι Σωτὴρ μου καὶ σῶσόν με.

Μαρτυρικόν.

Κύριε, ἐν τῇ μνήμῃ τῶν Μαρτύρων σου, πᾶσα ἡ Κτίσις ἑορτάζει, οἱ Οὐρανοὶ ἀγάλλονται σὺν τοῖς Ἄγγελοις, καὶ ἡ γῆ εὐφραίνεται σὺν τοῖς ἀνθρώποις· αὐτῶν τοῖς παρακλήσεσιν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα καὶ νῦν Θεοῦ. ἤχος ὁ αὐτός.

Αρχαγγελικόν λόγον ὑπεδέξω, καὶ Χερουβικὸς θρόνος ἀνεδείχθη, καὶ ἐν ἀγκάλαις σου ἐβάστασας Θεοτόκε, τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὴν Τριθέκτον Τροπῆριον τῆς Προφητείας. ἤχ. βαρῦς.

Κύριε μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξῃς, λαὸν ἡμαρτηκότα, μηδὲ τῇ ὀργῇ σου παιδεύσῃς ἡμᾶς, ἀγαθὸς ὑπάρχων· σὲ γὰρ δοξάζει πᾶσα ἡ γῆ, καὶ δεόμεθα, Φεῖσαι ἡμῶν ἅγιε.

Δίς.

Προκείμε. ἤχ. πλ. β'. Ψαλ. ξζ'. Ἐπι τῷ Θεῷ τὸ σωτήριόν μου.

Στίχ. Οὐχὶ τῷ Θεῷ ὑποταγίσεται ἡ ψυχὴ μου;

Προφητείας Ἡσαίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τὰδε λέγει Κύριος Σαβαώθ, Ὁν τρόπον εἰρηκα, οὕτως ἔσται, καὶ ὃν τρόπον βεβούλευμαι οὕτω μενεῖ, τοῦ ἀπολέσαι τοὺς Ἀσσυρίους

ἐπὶ τῆς γῆς τῆς ἐμῆς, καὶ ἐπὶ τῶν ὄρεών μου· καὶ ἔσονται εἰς καταπάτημα, καὶ ἀφαιρεθήσεται ἀπὸ αὐτῶν ὁ ζυγὸς αὐτῶν, καὶ τὸ κῦδος αὐτῶν ἀπὸ τῶν ὤμων αὐτῶν ἀφαιρεθήσεται. Αὕτη ἡ βουλή, ἣν βεβούλευται Κύριος ἐφ' ὅλην τὴν Οἰκουμένην, καὶ αὕτη ἡ χεὶρ ἡ ὑψηλὴ ἐπὶ πάντα τὰ ἔθνη τῆς οἰκουμένης. Ἄ γὰρ ὁ Θεὸς ὁ ἅγιος βεβούλευται, τίς διασκεδάσει; καὶ τὴν χεῖρα αὐτοῦ τὴν ὑψηλὴν τίς ἀποστρέψει; τοῦ ἔτους, οὗ ἀπέθανεν Ἀχαὶ ὁ Βασιλεὺς, ἐγενήθη τὸ ῥῆμα τοῦτο.

Μὴ εὐφρανθῆτε πάντες οἱ ἀλλόφυλοι· συνετρίβη γὰρ ὁ ζυγὸς τοῦ παῖοντος ὑμᾶς· ἐκ γὰρ σπέρματος ὀρεως ἐξελεύσεται ἔκγονα ἀσπίδων, καὶ τὰ ἔκγονα αὐτῶν ἐξελεύσονται ὄφεις πετώμενοι· καὶ βοσκηθήσονται πτωχοὶ δι' αὐτοὺς· πένητες δὲ ἄνθρωποι ἐπὶ εἰρήνης ἀναπαύσονται· ἀνελεῖ δὲ ἐν λιμῷ τὸ σπέρμα σου, καὶ τὸ κατάλειμμα σου ἀνελεῖ. Ὀλούξεται πόλεις πόλεων, κεκραγέτωσαν πόλεις τεταραγμέναι, οἱ ἀλλόφυλοι πάντες, ὅτι καπνὸς ἀπὸ Βορρᾶ ἐρχεται, καὶ οὐκ ἔστι τοῦ μείναι ἐν τοῖς συντεταγμένοις αὐτοῦ· καὶ τί ἀποκριθήσονται οἱ Βασιλεῖς τῶν ἔθνων; ὅτι Κύριος ἐθεμελίωσε τὴν Σιών, καὶ δι' αὐτοῦ σωθήσονται οἱ ταπεινοὶ τοῦ λαοῦ.

Προκείμε. ἤχ. δ'. Ψαλ. ξδ'. Οὕτως εὐλογήσω σε ἐν τῇ ζωῇ μου.

Στίχ. Ὁ Θεὸς ὁ Θεός μου πρὸς σὲ ὀρβίζω.

—ο—

Τῆ Δευτέρᾳ τῆς Τετάρτης Ἑβδομά-

δος Ἐσπέρας. εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, στιχηρὰ πλ. δ΄. Τί ὑμᾶς κατέσωμεν.

Μέσον διίππεύοντες σήμερον, ἡμερῶν τῆς ἐγκρατείας, τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, τὸν ἐν τούτῳ ὑψωθέντα, μέσον γῆς ὡς κραταῖον, Σωτῆρα καὶ Θεὸν δοξολογήσωμεν, βοῶντες, θεωροῦς ἡμᾶς ἀνάδειξον, τῶν παθημάτων σου Δέσποτα, καὶ τῆς σεπτῆς Ἀναστάσεως, ἑωρούμενος, ἰασμὸν ἡμῖν, καὶ μέγα ἔλεος. Ὅμοιον.

Πᾶθη ταπεινώσωμεν σώματος, τῶν βρωμάτων ἀποχῆ, καὶ ἡδονῶν ἀποστροφῆ, καὶ τὸ ξύλον τοῦ Σταυροῦ, περιπτυξώμεθα πιστῶς ὁράται ἐμφανῶς γὰρ προσκυνούμενος, καὶ πάντας ἀγιάζει θείᾳ χάριτι, καὶ τῷ Κυρίῳ βοήσωμεν. Εὐχαριστοῦμέν σοι εὐσπλαγχε, τῷ σώζοντι, διὰ τούτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Ὁ αὐτός. Τὴν Θεοτ.

Νῦν τὸν Σταυρὸν προσκυνοῦντες, πάντες κραυγάζομεν, Χαῖρε ξύλον τῆς ζωῆς. Χαῖρε σκήπτρον Ἁγίου τοῦ Χριστοῦ. Χαῖρε βροτῶν δόξα ἐπουράνιε. Χαῖρε ἀνάκτων τὸ καύχημα. Χαῖρε τὸ κράτος τῆς πίστεως. Χαῖρε ὄπλον ἀήττητον. Χαῖρε τῶν ἐχθρῶν φυγαδευτήριον. Χαῖρε φέγγος λαμπρὸν, σωτήριον τοῦ Κόσμου. Χαῖρε Μαρτύρων τὸ μέγα κλέος. Χαῖρε σθένος Δικαίων. Χαῖρε Ἀγγέλων λαμπρότης. Χαῖρε πάνσεπτε.

Καὶ τοῦ Μνηαίου γ΄.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐσπέρας Προκειμ. ἤχ. πλ. β΄. Χαλ. ζγ΄. Εἰσάκουσον ὁ Θεὸς τῆς φωνῆς μου.

Στίχ. Ἀπὸ φόβου ἐχθροῦ ἐξελοῦ τὴν ψυχὴν μου.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Εἶπε Κύριος ὁ Θεὸς διανοηθεὶς, Οὐ προσθήσω ἔτι τοῦ καταράσασθαι τὴν γῆν, διὰ τὰ ἔργα τῶν ἀνθρώπων, ὅτι ἐγκρατεῖται ἡ διάνοια τοῦ ἀνθρώπου ἐπιμελῶς ἐπὶ τὰ πονηρὰ ἐκ νεότητος αὐτοῦ· οὐ προσθήσω οὖν ἔτι πατάξαι πᾶσαν σάρκα ζῶσαν, καθὼς ἐποίησα· Πάσας τὰς ἡμέρας τῆς γῆς, σπέρμα καὶ θερισμὸς, ψῦχος καὶ καύμα, θέρος καὶ ἔαρ, ἡμέραν καὶ νύκτα οὐ καταπαύσουσι· καὶ εὐλόγησεν ὁ Θεὸς τὸν Νῶε, καὶ τοὺς Υἱοὺς αὐτοῦ, καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Αὐξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε, καὶ πληρώσατε τὴν γῆν, καὶ κατακυριεύσατε αὐτῆς· καὶ ὁ τρόμος ὑμῶν, καὶ ὁ φόβος ὑμῶν ἔσται ἐπὶ πᾶσι τοῖς θηρίοις τῆς γῆς, καὶ ἐπὶ πάντα τὰ πετεινὰ τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ ἐπὶ πάντα τὰ κινούμενα ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἐπὶ πάντας τοὺς ἰχθύας τῆς θαλάσσης, ὑπὸ χειρᾶς ὑμῖν δέδωκα· καὶ πᾶν ἐρπετόν, ὃ ἔστι ζῶν, ὑμῖν ἔσται εἰς βρῶσιν· ὡς λάχανα χόρτου δέδωκα ὑμῖν τὰ πάντα. Πλὴν κρέα ἐν αἵματι ψυχῆς οὐ φάγεσθε· καὶ γὰρ τὸ ὑμέτερον αἷμα τῶν ψυχῶν ὑμῶν, ἐκ χειρὸς τῶν θηρίων ἐκζητήσω αὐτό, καὶ ἐκ χειρὸς ἀνθρώπου ἀδελφοῦ αὐτοῦ, ἐκζητήσω

τήσω τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ ἐχθρὸς αἷμα ἀνθρώπου, ἀντί τοῦ αἵματος αὐτοῦ ἐκχυθήσεται, ὅτι ἐν εἰκόνι Θεοῦ ἐποίησα τὸν ἄνθρωπον. Ἰμεῖς δὲ αὐξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε, καὶ πληρώσατε τὴν γῆν, καὶ κατακυριεύσατε αὐτῆς.

Προκείμε. ἤχ πλ. β'. Ψαλ. ξδ'. Ἐπάκουσον ἡμῶν ὁ Θεὸς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν.

Στίχ. Σοὶ πρέπει ὕμνος ὁ Θεός.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Υἱὸς δίκαιος γεννᾶται εἰς ζωὴν, διωγμὸς δὲ ἀσεβοῦς εἰς θάνατον. Βδέλυγμα Κυρίῳ ὁδοὶ διστραχημέναι, δεκτοὶ δὲ αὐτῷ πάντες ἀμωμοὶ ἐν τοῖς ὁδοῖς. Χεῖρὶ χεῖρας ἐμβλαλῶν ἀδίκως, οὐκ ἀτιμώρητος ἔσται κακῶν· ὁ δὲ σπείρων δικαιοσύνην, λήψεται μισθὸν πιστόν. Ὡς περ ἐνώπιον χρυσοῦν ἐν ῥινὶ υἱός, οὕτω γυναικὶ κακόφρονι κάλλος. Ἐπιθυμία πᾶσα δικαίων, πᾶσα ἀγαθὴ, ἐλπίς δὲ ἀσεβῶν ἀπολλύεται· εἰσὶν οἱ τὰ ἴδια σπειροντες, πλείονα ποιοῦνται, εἰσὶ δὲ καὶ οἱ συνάγοντες, τὰ ἄλλότρια, ἐλαττονοῦνται. Ψυχὴ εὐλογουμένη πᾶσα ἀπλή, ἀνὴρ δὲ θυμώδης οὐκ εὐσχήμων. Ὁ συνέχων σίτον ὑπολείπειτο αὐτὸν τοῖς ἔθνεσιν· ὁ τιμιουλκῶν σίτον δημοκατάρματος· εὐλογία δὲ εἰς κεφαλὴν τοῦ μεταδιδόντος. Γεκτηνόμενος ἀγαθὰ, ζητεῖ χάριν ἀγαθῆν· ἐκζητοῦντα δὲ κακὰ, κατὰ λήψεται αὐτόν. Ὁ πεποιθὼς ἐπὶ τῷ ἑαυτοῦ πλούτῳ, οὗτος πεσεῖται· ὁ δὲ ἀντιλαμβανόμενος δι-

καίων, οὗτος ἀνατελεῖ. Ὁ μὴ συμπεριφερόμενος τῷ ἑαυτοῦ οἴκῳ κληρονομήσει ἀνέμους, δουλεύσει δὲ ἄφρων φρονίμῳ. Ἐκ καρποῦ δικαιοσύνης δένδρον ζωῆς φύεται· ἀφαιροῦνται δὲ ἄωροι ψυχαὶ παρανόμων· εἰ ὁ μὲν δίκαιος μόλις σώζεται, ὁ ἁμαρτωλὸς καὶ ἀσεβῆς πῶς φανεῖται; Ὁ ἀγαπῶν παιδείαν, ἀγαπᾷ αἰσθησιν, ὁ δὲ μισῶν ἐλέγχους, ἄφρων. Κρείσσων ὁ εὐρίσκων χάριν παρὰ Κυρίῳ, ἀνὴρ δὲ παράνομος παρασιωπηθήσεται. Οὐ κατορθώσει ἄνθρωπος ἐξ ἀνόμου, αἱ δὲ ῥίζαι τῶν δικαίων οὐκ ἐξαρθήσονται. Γυνὴ ἀνδρεία στέφανος τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς, ὥσπερ δὲ ἐν ξύλῳ σκώληξ, οὕτως ἄνδρα ἀπόλλυσι γυνὴ κακοποιός. Λογισμοὶ δικαίων κρίματα, κυβερνώσι δὲ ἀσεβεῖς δόλου. Λόγοι ἀσεβῶν δόλοισι εἰς αἷμα, στόμα δὲ εὐθέων ῥύσεται αὐτούς.

Εἰς τὸν στίχον, τὸ ἰδιόμ. ἤχ. πλ. δ'. Δίς·

Μεγαλορρήμων Φαρισαῖος, ἐβδελύχθη καυχησάμενος, καὶ Γελώνης ταπεινόφρων, διὰ σιγῆς ἐδικαιώθη προσευξάμενος· διὸ τῶν ἐκατέρων μαθούσα ψυχὴ μου τὸ διάφορον, τὴν ταπεινοφροσύνην ἐλοῦ καὶ κατάσπαζε. Χριστὸς γὰρ ταπεινοῖς ἐπηγγεिलाτο, διδόναι χάριν ὡς φιλόανθρωπος. Μαρτυρ.

Μάρτυρες Κυρίου, ἱκετεύσατε τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ αἰτήσασθε ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν πλήθος οἰκτιρῶν, καὶ τὸν ἱλασμόν, τῶν πολλῶν παραπτωμάτων δεόμεθα.

Δόξα,

Δόξα. και νυν. Θεοτοκίον ἤχ. ὁ αὐτός. διὰ τῆς ἐγκρατείας συντήρησον Πολυέλες. Θεοτοκίον,

Εγὼ Παρθένε ἁγία Θεοτόκε, τῇ σκέπῃ σου προστρέχω· οἶδα, ὅτι τεύξομαι τῆς σωτηρίας· δύνασαι γὰρ ἄγνη βοηθῆσαι μοι.

Τῆ Τρίτῃ τῆΣ Δ΄. Ἐβδομάδος, εἰς τὸν ὄρθρον τὰ Τριαδικά. Μετὰ τὴν ἀ. Στιχολογ. Καθίσματα Κατανυκ. τῆΣ Ὁκτωήχου, Μετὰ δὲ τὴν β΄. τὸ παρὶν Καθίσματα ἤχ. πλ. δ΄.

Τὸ ἀτάλευτον στήριγμα.

Εγκρατεία λαμπρύναντες τὰς ψυχὰς ἡμῶν, τὸν Σταυρὸν προσκυνήσωμεν τὸν σωτήριον, ἐν ᾧ Χριστός προσηλώθη, καὶ βοήσωμεν αὐτῷ, Χαῖρε νηστευόντων ἡ τρυφή, καὶ βεβαία βοήθεια. Χαῖρε ἀναιρέτα τῶν παθῶν, τῶν δαιμόνων ἀντίπαλε. Χαῖρε ξύλον μακάριον,

Θεοτοκίον ὁμοιον.

Τὸ ἀτάλευτον στήριγμα τὸ τῆΣ Πίστεως, καὶ σεβάσιμον δῶρημα τῶν ψυχῶν ἡμῶν, τὴν Θεοτόκον ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν πιστοί. Χαῖρε ἡ τὴν πέτραν τῆΣ ζωῆΣ, ἐν γαστρὶ σου χωρήσασα· Χαῖρε τῶν περάτων ἡ ἐλπίΣ, ὀλιβομένων ἀντίληψιΣ. Χαῖρε νύμφη ἀνύμφευτε.

Μετὰ τὴν γ΄. Στιχολογ. κάθισμα ἤχ. ὁ αὐτός. ὩΣ ἀπαρχὰΣ τῆΣ φύσεωΣ.

Ὡσπερ ζῶν τῆΣ ΚτίσεωΣ, τὸν σὸν Σταυρὸν προκείμενον, ἡ Οἰκουμένη ἀσπάζεται Κύριε, καὶ προσκυνούσα κράζει σοι. Τῇ αὐτοῦ ἐνεργείᾳ, ἐν εἰρήνῃ βαθείᾳ, τοὺΣ ἀνυμνοῦντάΣ σε, τοὺΣ εὐλογοῦντάΣ σε,

Χαῖρε ἡ δι' Ἀγγέλου τὴν χαρὰν τοῦ Κόσμου δεξαμένη. Χαῖρε ἡ τεκοῦσα τὸν ποιητὴν σου καὶ Κύριον. Χαῖρε ἡ ἀξιοθιέστα γενέσθαι Μήτηρ Θεοῦ.

Σῶσον ὁ Θεός. αἱ ὧδαί, στιχολογ. ἡ β΄. ΚανόνιΣ τοῦ Μηναιίου, καὶ τοῦ Τριωδίου, τοῦ Κυρίου Ἰωσήφ. Ὡδή, β΄. ἤχος, πλ. δ΄. Ὁ ΕἰρμόΣ.

Ἰδετε, ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός
• ὁ πάλαι τὸν Ἰσραὴλ ἐν Ἐρυθρᾷ θαλάσῃ διαγαγὼν, καὶ
• σῶσασ καὶ θρέψασ, καὶ ἐκ δουλείας πικρᾶΣ, ἐλευθερώσασ Φαραῶ.

Μέσον τῆΣ ΚτίσεωΣ, ὃν καθυπέμεινας Σταυρὸν· Μεσοσία Λόγε Θεοῦ, τῷ τῆΣ νηστείας σήμερον μεσσασμῷ, πιστῶΣ προσκυνούμεν, αἰτούμενοι κατιδεῖν καὶ τὴν Ἀνάστασιν τὴν σὴν. Θεοτοκίον.

Σάρκα γενόμενον, ἀναλλοιώτως τὸν Χριστὸν, Παρθένε κυοφορεῖς· ὃν ἐκτενῶΣ ἰκέτευε, σαρκικῶν παθῶν ἀπαλλάξαι, τοὺΣ προσκυνούσασ Σταυρὸν, ὃν καθυπέμεινε σαρκί.

Ὁ αὐτός. Ἰδετε ἴδετε-

Ἰδετε, ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός ὑμῶν, ὁ τῇ Οἰκουμένῃ τὸν Σταυρὸν μου παρασχὼν, ὄπλον σωτηρίας, εἰΣ τὸ νῦν προσκυνεῖσθαι αὐτὸν, ὅπως οἱ ἀσπαζόμενοι καταργῶσι, τοῦ ἐχθροῦ τὰ μηχανήματα. Δόξα.

Υπερτελεστάτῃ ΜονάΣ, ὑπέρθεΣ, Τρι-

Τριουπόστατε, ἀγέννητε Πάτερ, γίσις Θεόν, ἀναπεπαυμένον, τίκτεϊς
καὶ Υἱὲ Μονογενές, Πνεῦμα ἐκ
Πατρὸς ἐκπορευθέν, δι' Υἱοῦ δὲ
φανέν, Οὐσία μία καὶ φύσις, Κυ-
ριότης Βασιλεία, σῶσον πάντας
ἡμᾶς. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἀδρῆτον τὸ θαῦμα τῆς σῆς κυ-
ήσεως Μητροπάρθενε· πῶς γὰρ καὶ
λοχεύεις, καὶ ἀγνεύεις ἐν ταύτῳ,
πῶς παιδοτοκεῖς, καὶ ἀγνοεῖς πεί-
ραν ὄλως ἀνδρός; Ὡς εἶδεν ὁ ὑ-
πὲρ φύσιν, ἐξ ἐμοῦ καιιοπρεπῶς
Λόγος Θεοῦ γεννηθείς.

Δέξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν...

Σὲ Μωσῆς ὁ μέγας, προδιετύπωσε,
τὸν Σταυρὸν ἡμῖν χεῖρας ἐκπε-
τάσας, καὶ πορθήσας Ἀμαλήκ· σὲ
ἐκτυποῦντες ἐν σκιαῖς καὶ ἀέρι,
ἡμεῖς ἐκτρέπομεν καὶ νικῶμεν, τὸν
ἀρχέκακον ἐχθρὸν, ὑμνολογοῦντες
Χριστόν.

Ὁ Εἰρμός.

Ἴδετε, ἴδετε, ὅτι ἐγώ εἰμι ὁ Θεός
» ὑμῶν, ὁ πρὸ τῶν αἰῶνων γεν-
» νηθείς ἐκ τοῦ Πατρὸς, καὶ ἐκ
» τῆς Παρθένου ἐπ' ἐσχάτων, δέχα
» ἀνδρὸς κυηθείς, καὶ λύσας τὴν
» ἁμαρτίαν, τοῦ Προπάτορος Ἀ-
» δὰμ ὡς φιλάνθρωπος.

ᾠδὴ Η'. Ὁ στενάζων ἐν ὕδατι.

Ὁ σუსσεῖσας θεμέλια, πάσης τῆς
γῆς ὡς Θεός, ὑψωθείς ἐν ξύλῳ,
ἄσειστον πᾶσιν ἐδωρήτω, πιστοῖς
ἔρεισμα Κύριε, τὸ σωτήριον ὄπλον
τοῦ Σταυροῦ σου· ὄνπερ προσκυ-
νοῦντες, σὲ ὑπερυψοῦμεν εἰς πᾶν-
τας τοὺς αἰῶνας. Θεοτοκίον.

Νοητὸν ὡς ἀγίασμα, τὸν ἐν Ἀ-

γίοις Θεόν, ἀναπεπαυμένον, τίκτεϊς
Ἁγία, Θεομήτωρ Ἀγνή, πάντα τὰ
πέρατα, ἀγιάζοντα θεῖα προσκυ-
νήσει, σήμερον Παρθένε, ξύλου
Μαναγίου, ἐν ᾧ σαρκὶ ἐπάγη.

Ἄλλος. Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν...

Εἷς Θεὸς οὖν ἡ Τριάς, οὐ τοῦ
Πατρὸς ἐκστάντος εἰς υἰότητα,
οὐ δὲ Υἱοῦ τραπέντος εἰς ἐκπό-
ρευσιν, ἀλλ' ἴδια, καὶ ἄμω, ὡς
Θεὸν τὰ τρία δοξάζω εἰς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μόνῃ ἀφθόρως κύεις, μόνῃ θη-
λάζεις βρέφος μὴ λοχεύουσα, μό-
νῃ τὴν Κτίστην τίκτεϊς καὶ Δέ-
σπότην σου, εἰ καὶ δούλη καὶ Μή-
τηρ, σὲ Παρθενομήτορ ὑμνοῦμεν
εἰς αἰῶνας.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τὸν τυφλὸν ἐκ γενετῆς, ὁ ὀμ-
ματώσας λόγῳ, πηρωθέν μου σὺ,
τὸ τῆς καρδίας ὄμμα, πάλιν ἀνοι-
ξον, ἵνα βλέψω τὸ φῶς τῶν σῶν
προσταγμάτων, Χριστέ εἰς πάντας
τοὺς αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν. Ὁ Εἰρμός.

Ἄγγελοι καὶ Οὐρανοί, τὸν ἐπὶ
» Ὀρόνου δόξης ἐποχοῦμενον, καὶ
» ὡς Θεὸν ἀπαύστως δοξαζόμε-
» νον, εὐλογεῖτε, ὑμνεῖτε, καὶ ὑ-
» περυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς...

ᾠδὴ Θ'. Εὐλογητὸς Κύριος ὁ Θεός.

Εὐλογητὸς Κύριος, ὁ Θεὸς τοῦ
Ἰσραὴλ, ὁ Σταυρῷ σου λύσας τὴν
ἀρχαίαν ἀρὰν, καὶ τοῦτον ἡμῖν
δωρη-

σάμενος, κραταίωμα και καταφυγήν, και ασφαλή κρηπίδα, δι' οὗ τοὺς ἐχθροὺς τῶν νῦν κερατιοῦμεν.

Οτι σειραῖς συσφιγγομαι ἀμετρήτων μου κακῶν, και τὰς τρίβους σου τὰς σωτηρίους Χριστέ, ἐκὼν ἐπιγινῶναι οὐ βούλομαι, τῷ σῶ με ἐπίστρεψον Σταυρῶ, τὴν πῶρωσίν μου λύων, δι' ἄφατον ἔλεος, τῆς σῆς εὐσπλαγχνίας.

Θεοτοκίον.

Αἰ γενεαί σε ἄψσαι, μακαρίζουσιν Ἄγνή. Ἰησοῦς γάρ μόνος ὁ τεχθεὶς ἐκ τῆς σῆς νηδύος, αὐτός ὡς ἐπίσταται, ἐποίησες Κόρη μετὰ σοῦ, Παρθένε μεγαλεῖχ· δι' οὗ σώσῃσαι ἡμᾶς, ποιμήνην και λῶν σου. **Εἰρμός** ὁ αὐτός.

Εὐλόγητός Κύριος ὁ Θεός τοῦ Ἰσραὴλ, ὁ Σταυρῶ σου λύσας τὴν ἀρχαίαν ἀράν, και τοῦτον τιθεὶς ἡμῖν εἰς προσκύνησιν αὐτόν ἀσπάζόμενοι πιστῶς, αὐτόν και ἀνυμνοῦντες, σοῦ τὸ μέγα ἔλεος, ὑμνοῦμεν ἀπαύστως. **Δόξα**.

Τριὰς Ἁγία δόξα σοι, ἡ ὁμότιμος Μονάς, θεία φύσις, μία Βασιλεία φρικτή, ὁ Πατήρ, ὁ Υἱὸς σὺν τῷ Πνεύματι· τὸ φῶς τὸ ἀπρόσιτον παντὶ, ἡ Ἄναρχος Θεότης, σῶσον τοὺς λατρεύοντας, σοὶ τῷ πάντων Κτίστη.

Και νῦν. Θεοτοκίον.

Εν τῷ Σταυρῷ ὡς ἴστατο, ἡ Ἀμνάς σου Ἰησοῦ, τὸν Ποιμένα, και Δεσπότην αὐτῆς, ὀρώσα πικρῶς

ΤΟΜ. Γ'.

ἐπωδύρετο, και σπλάγγνα κινουσα ἐπὶ σοὶ Χριστέ, ἀνεκαλείτο, **Τί** τὸ ξένον θέαμα; ἡ ζωὴ πῶς ὀνήσκεις;

Δόξα σοι ὁ θεός ἡμῶν, δόξα σοι.

Τὸν Μανασσὴν ὡς ἔσωσας, μεταγινόντα ὁ Θεός, σῶσον καμῆ, δάκρυσι μετανοοῦντα πικρῶς, και μὴ ἀποστρέψῃς τὸν δοῦλόν σου· ἐξέκλινα γάρ μου τὴν ψυχὴν, ὡς πάλαι Ἰσραὴλ ἐκεῖνος, πάσας τὰς ἡμέρας μου, ζῶν ἐν ἀσωτία.

Ὁ Εἰρμός.

Εὐλόγητός Κύριος, ὁ Θεός τοῦ Ἰσραὴλ, ὁ ἐγεῖρας κέρας, σωτηρίας ἡμῖν, ἐν οἴκῳ Δαβὶδ τοῦ παιδὸς αὐτοῦ, ἐν οἷς ἐπεσκέφατο ἡμᾶς, ἀνατολή ἐξ ὕψους και κατεύθυνεν ἡμᾶς, εἰς ὁδὸν εἰρήνης.

Τὸ Φωταγωγικὸν τοῦ ἤχου.

Ἀπόστιχα, τὸ ἰδιόμ. Δίς πλ. δ'.

Τοῦ μεγαλαύχου Φαρισαίου, τὴν ἐξ οἰήσεως ἐννοουσα ψυχὴ μου κατάρκισιν, και τοῦ ταπεινόφρονος Γελώνου, τὴν δι' ἐξαγορεύσεως πταισμάτων, ἐπιγνοῦσα δικαίωσιν τοῦ μὲν ἀποθέσθαι κατεπείγου τὴν ἐπὶ ἀρετῆς προπέτειαν· τοῦ δὲ προλαβέσθαι, τὴν ἐφ' οἷς ἐπλημμέλησας ἐξομολόγησιν· διεγείρου, τὴν ἀταπεινωτον σεαυτῆ καρπουμένην, διὰ μετριοπαθείας ὕψωσιν, παρὰ Χριστοῦ τοῦ ἔχοντος τὸ μέγα ἔλεος. **Μαρτυρικόν**.

Μεγάλως ἠγωνίσασθε Μάρτυρες, τὰς βασάνους τῶν ἀνόμων, ὑπὲρ

μείναντες γενναίως, τὸν Χριστὸν
δομολογοῦντες, ἐναντίον Βασιλέων
καὶ πάλιν μεταστάντες ἐκ τοῦ βίου,
δυνάμεις ἐνεργεῖτε ἐν τῷ Κόσμῳ,
καὶ ἀσθενεῖς θεραπεύετε, ἐκ τῶν
παθῶν αὐτῶν. Ἅγιοι, πρεσβεύσατε,
τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Η σκέπη σου Θεοτόκε Παρθένε,
ἰατρεῖον ὑπάρχει πνευματικόν· ἐν
αὐτῇ γὰρ καταφεύγοντες, ψυχι-
κῶν νοσημάτων λυτρούμεθα.

Εἰς τὴν Τριθέκτην Τροπάριον τῆς

Προφητείας, ἤχ. πλ. β'.

Τὸν Σταυρόν σου προσκυνοῦμεν
Δέσποτα, καὶ τὴν Ἁγίαν σου Ἀ-
νάστασιν δοξάζομεν. Δίς.

Προκείμε. ἤχ. πλ. β'. Ψαλ. ξέ. Εὐ-
λογητὸς ὁ Θεός, ὃς οὐκ ἀπέστησε τὴν
προσευχὴν μου.

Στίχ. Εὐλογεῖτε ἔθνη τὸν Θεὸν ἡμῶν

Προφητείας Ἡσαίου
τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κύριε ὁ Θεός μου, δοξάσωσε, καὶ
ὑμνήσω τὸ ὄνομά σου, ὅτι ἐποίη-
σας θαυμαστὰ πράγματα, βουλήν
ἀρχαίαν ἀληθινὴν. Γένοιτο Κύριε,
ὅτι ἔθηκας πόλιν εἰς χῶμα, πό-
λεις ὀχυράς τοῦ μὴ πισεῖν αὐτῶν
τὰ θεμέλια· ἀσεβῶν πόλις εἰς τὸν
αἰῶνα οὐ μὴ οἰκοδομηθῆ. Διὰ τοῦτο
εὐλογήσει σε ὁ λαὸς ὁ πτωχός,
καὶ πόλεις ἀνθρώπων ἀδικουμέ-
νων φοβουμένων σε εὐλογήσουσι
σε· ἐγένου γὰρ πάση πόλει τα-

πεινῇ βοηθός, καὶ τοῖς ἀθυμήσα-
σι δι' ἐνδειαν σκέπη· ἀπὸ ἀνθρώ-
πων πονηρῶν ῥύστη αὐτούς· σκέ-
πη διψῶντων, καὶ πνεῦμα ἀνθρώ-
πων ἀδικουμένων· ὡς ἄνθρωποι
ὀλιγοψυχοδιδόντες ἐν Σιών, ὅ-
τι ῥύστη αὐτούς ἀπὸ ἀνθρώπων ἀ-
σεβῶν, οἷς ἡμᾶς παρέδωκας. Κύ-
σων ἐν σκέπη νέφους, κληματίδα
ἰσχυρῶν ταπεινώσει· καὶ ποιήσει
Κύριος Σαβαώθ πᾶσι τοῖς ἔθνεσιν,
ἐπὶ τὸ ὄρος τοῦτο πότον λιπασ-
μάτων, πότον τρυγῶν, πίνονται
ἐν εὐφροσύνῃ, πίνονται οἶνον· χρί-
σονται μύρον, ἐν τῷ ὄρει τούτῳ·
παράδος ταῦτα πάντα τοῖς ἔθνε-
σιν· ἡ γὰρ βουλή αὐτῆ ἐπὶ πάντα
τὰ ἔθνη· κατέπειν ὁ Θάνατος ἰσ-
χύσας, καὶ πάλιν ἀφείλε Κύριος
ὁ Θεός πᾶν δάκρυον ἀπὸ παντός
προσώπου· τὸ δνειδὸς τοῦ λαοῦ
αὐτοῦ ἀφείλεν ἀπὸ πάσης τῆς
γῆς· τὸ γὰρ στόμα Κυρίου ἐ-
λάλησε ταῦτα. Καὶ ἐροῦσιν ἐν
τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, Ἰδοὺ, ὁ Θεός
ἡμῶν, ἐφ' ᾧ ἠλπίζομεν καὶ σώσει
ἡμᾶς. Οὗτος Κύριος, ὑπερμεινόμεν
αὐτῷ, καὶ ἠγαλλιώμεθα, καὶ εὐ-
φρανθησόμεθα ἐπὶ τῇ σωτηρίᾳ
ἡμῶν.

Προκείμε. ἤχ. πλ. β'. Ψαλ. ξξ'. Εὐ-
λογήσαι ἡμᾶς ὁ Θεός, ὁ Θεός ἡμῶν.

Στίχ. Ὁ Θεός οἰκτειρήσαι ἡμᾶς, καὶ
εὐλογήσαι ἡμᾶς.

Τῇ Τετάρτῃ τῆς Τετάρτης Ἑβδομά-
δος Ἐσπερας, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα,
ἰστώμεν στίχους, ζ'. καὶ ψαλλ. στίχ.
ἤχ. πλ. β'.

Ὁλην

Ὅλην ἀποθήμενοι.

Μέσον γῆς ὑπέμεινας, Σταυρὸν καὶ πάθος Οἰκτίρμων, πᾶσι τὴν ἀπάθειαν, καὶ τὴν ἀπολύτρωσιν παρεχόμενος· μετ' αὐτῶν σήμερον, νηστειῶν ἅπαντες, διὰ τοῦτο εἰς προσκύνησιν, αὐτὸν προτίθεμεν, καὶ περιχαρῶς ἀσπάζομεθα, ἰδεῖν σου τὰ πηθήματα, καὶ τὴν ζωφόρον Ἀνάστασιν, ἐκλελαμπτυσμένοι, ταῖς θείαις ἀρεταῖς Λόγε Θεοῦ, ἀναδειχθεῖν ἅπαντες, μόνε πολυέλεε.

Νεκρὸς ἐχρημάτισας, ἐπὶ Σταυροῦ ἠπλωμένος, καὶ λόγῃ νυττόμενος, καὶ χολὴν μακρόθυμο ποτιζόμενος, ὁ Μετρίης ὕδατα, ἐν χειρὶ Δέσποτα, Μωυτέως εἰς γλυκύτητα, μεταβαλλόμενος· ὅθεν δυσωπῶ σε καὶ δέομαι, τὰ πάθη τὸ πικρότατα, ἐκ τῆς διανοίας μου ἔκτιλον, καὶ τῆς μετνοίας, τῷ μέλιτι γλυκάνασ μου τὸν νοῦν προσκυνητὴν με ἀνάδειξον, τοῦ τιμίου πάθους σου.

Ἦχος α'. Ὁ πάλαι τῷ Μωσεῖ.

Ονπερ πάλαι Μωυτῆς προτυπώσας, ἐν ταῖς παλάμαις αὐτοῦ κατετροποῦτο τὸν Ἀμαλὴκ, μέγαν Σταυρὸν, σήμερον ἐπ' ὄφει ἡμῶν βλέποντες, λαοὶ προτεθέντα, φρικτῶς ψάσσωμεν ἐν ἀγνότητι, νοῦτε καὶ χειλέων· ἐν αὐτῷ γὰρ Χριστὸς ὑψώθη, ἀπονεκρώσας τὸν θάνατον· καὶ τῆς τοιαύτης χάριτος, ἅπαντες καταξούμενοι, ἐν ὧδαῖς θεοπνεύστοις, τοῦ παντός τὸν Σωτῆρα ὑμνολογοῦντες, προ-

σευζώμεθα προφθάσαι, καὶ αὐτῆ τὸν σωτήριον Ἀνάστασιν.

Ἦχος, δ'. Ἐδώκας σημείωσιν.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν, τὸ τῆς ζωῆς ἡμῶν πρόξενον, πεφηνὸς ξύλον σήμερον, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, τὸν Σταυρὸν δι' οὗ περ, θάνατος ἐτρώθη, καὶ ἡ ἀνάστασις ἡμῶν, τοῖς ἐπταικόσιν ἐκαιουργήθη σαρκῶς, τῷ ῥυσαιμένῳ κράζοντες, Ὁ δι' ἡμᾶς ἐκουσίως παθὼν, ἵνα σώτῃς τὰ σύμπαντα, ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Κράτος ἀπροσμάχητον, χριστιανοῖς ἡμῖν δόδοται, ὁ σταυρὸς σου Σωτῆρ ἡμῶν δι' οὗ τὰ ἀλλόφυλα, τῶν ἐθνῶν τροποῦνται, πλήθη καὶ εἰρήνη, τῆς Ἐκκλησίας σου Χριστέ, ἐπισκιάζει ὀρθοδοξούσης καλῶς· ὃν περ νῦν ἀσπάζομενοι, θερμῶς σοι πάντες κραυγάζομεν. Τῆς μεριδος ἀξίωσον, καὶ ἡμᾶς τῶν Ἁγίων σου.

Δάκρυσι καθάραντες, τὰ τῆς ψυχῆς αἰσθητήρια, καὶ νηστεία ἀγνίσαντες, δεῦτε προσκυνήσωμεν, τοῦ Σταυροῦ τὸ ξύλον, δι' οὗ καταργοῦνται, τὰ ψυχοφθόρα τῆς σαρκός, τῇ ἐγκρατεῖα ἀνασκιρτήματα, τῷ σταυρωθέντι κράζοντες, τῆς σῆς Σωτῆρ καταξίωσον, τριημέρου ἐγέρσεως, προσκυνῆσαι τὴν ἔλλαμψιν.

Δόξα, καὶ νῦν, Ἦχος, πλ. β'.

Σήμερον ὁ Δεσπότης τῆς Κτίσεως, καὶ Κύριος τῆς δόξης, Σταυρῷ προσπήγνυται, καὶ τὴν πλεω-

ρὰν

ράν κεντᾶται χολῆς καὶ ὄξους γεύεται, ὁ γλυκασμὸς τῆς Ἐκκλησίας· στέφανον ἐξ ἀκανθῶν περιβάλλεται, ὁ καλύπτων οὐρανὸν τοῖς νέφεσι· γλαῖναν ἐνδύεται χλευῆς, καὶ βραπίζεται πηλίγη χειρὶ, ὁ τῇ χειρὶ πλάσας τὸν ἄνθρωπον· τὸν νῶτον φραγγελούται, ὁ περιβάλλων τὸν οὐρανὸν ἐν νεφέλαις· ἐμπυσομὸς καὶ μάστιγας δέχεται, ὀνειδισμοὺς καὶ κολασισμοὺς, καὶ πάντα ὑπομένει, δι' ἐμὲ τὸν κατάκριτον, ὁ λυτρωτῆς μου καὶ Θεός, ἵνα σῶσῃ κόσμον, ἐκ πλάνης ὡς εὐσπλαγχνος.

Ἐστέρας Προκειμενον ἦχος πλ, 6'.
Ψαλ. 53'. Ἄσατε τῷ Κυρίῳ, ψάλατε τῷ ὀνόματι αὐτοῦ.

Στίχ. Ὁδοποιήσατε τῷ ἐπιβεβηκότι ἐπὶ δυσμῶν.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Εἶπε Κύριος ὁ Θεὸς τῷ Νῶε, καὶ τοῖς υἱοῖς αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ, λέγων, Ἰδοὺ ἐγὼ ἀνίστημι τὴν διαθήκην μου ὑμῖν, καὶ τῷ σπέρματι ὑμῶν μεθ' ὑμῶν, καὶ πάσῃ ψυχῇ ζώσῃ μεθ' ὑμῶν, ἀπὸ ὀρνέων, καὶ ἀπὸ κτηνῶν, καὶ πᾶσι τοῖς θηρίοις τῆς γῆς, ὅσα μεθ' ὑμῶν ἐστίν, ἀπὸ πάντων τῶν ἐξεληθόντων ἐκ τῆς Κιβωτοῦ. Καὶ στήσω τὴν διαθήκην μου πρὸς ὑμᾶς, καὶ οὐκ ἀποθανεῖται πᾶσα σὰρξ ἔτι ἀπὸ τοῦ ὕδατος τοῦ κατακλυσμοῦ, καὶ οὐκ ἐστὶ ἔτι κατακλυσμός, ὕδατος, τοῦ καταρθεῖραι πᾶσαν τὴν γῆν. Καὶ εἶπε Κύριος ὁ Θεός τῷ Νῶε, Τοῦτο τὸ ση-

μεῖον τῆς διαθήκης, ὁ ἐγὼ δίδωμι ἀνά μέσον ἔμοῦ καὶ ὑμῶν, καὶ ἀνά μέσον πάσης ψυχῆς ζώσης, ὅσα ἐστί μεθ' ὑμῶν εἰς γενεὰς αἰωνίουσ. Τὸ τόξον μου τίθημι ἐν τῇ Νεφέλῃ, καὶ ἔσται εἰς σημεῖον διαθήκης, ἀνά μέσον ἔμοῦ καὶ τῆς γῆς. Καὶ ἔσται ἐν τῷ συννεφεῖν με Νεφέλας ἐπὶ τὴν γῆν, ὀφθήσεται τὸ τόξον μου ἐν τῇ Νεφέλῃ καὶ μνησθήσομαι τῆς διαθήκης μου, ἣ ἐστίν ἀνά μέσον ἔμοῦ καὶ ὑμῶν, καὶ ἀνά μέσον πάσης ψυχῆς ζώσης ἐν πάσῃ σαρκί· καὶ οὐκ ἐστὶ ἔτι ὕδωρ εἰς κατακλυσμὸν, ὡς τε ἐξαλειφῆαι πᾶσαν σάρκα. Καὶ ἔσται τὸ τόξον μου ἐν τῇ Νεφέλῃ, καὶ ὄψομαι τοῦ μνησθῆναι διαθήκης αἰωνίου, ἀνά μέσον ἔμοῦ καὶ τῆς γῆς, καὶ ἀνά μέσον πάσης ψυχῆς ζώσης ἐν πάσῃ σαρκί, ἣ ἐστίν ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ εἶπεν ὁ Θεὸς τῷ Νῶε, Τοῦτο τὸ σημεῖον τῆς διαθήκης, ἣς διεθέμην ἀνά μέσον ἔμοῦ, καὶ ἀνά μέσον πάσης σαρκός, ἣ ἐστίν ἐπὶ τῆς γῆς.

Προκείν. ἦχ. πλ, 4. Ψαλ. 54'. Ἠπτωχτοῖα σου ὁ Θεὸς ἀντιλαβοῦτό μου.

Στίχ. Ἰδέτωσαν πτωχοί, καὶ εὐφρανθήτωσαν.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Στόμα συνετοῦ ἐγκωμιάζεται ὑπὸ ἄνδρὸς· νωθροκάροδος δὲ μωκτηρίζεται. Κρείσσων ἀνὴρ ἐν ἀτιμίᾳ δουλεύων ἑαυτῷ, ἢ τιμὴν ἑαυτῷ περιτιθεῖς, καὶ προσδομηνος ἄρτου. Οἰκτεῖρει δικαίος ψυχὰς κτηνῶν αὐτοῦ· τὰ δὲ σπλάγ-

χνα

γνα τῶν ἀσεβῶν ἐνελετήμονα. Ὁ ἐργαζόμενος τὴν ἑαυτοῦ γῆν, ἐμ- πληροῦσθεται ἄρτων. οἱ δὲ διώκον- τες μάταια, ἐνδεεῖς φρενῶν. Ὅς ἐστὶν ἡδὺς ἐν οἴνων διατριβαῖς ἐν τοῖς ἑαυτοῦ ὀχυρώμασι κατα- λείψει ἀτιμίαν. Ἐπιθυμῶμαι ἀσεβῶν κακαί, αἱ δὲ ρίζαι τῶν εὐσεβῶν ἐν ὀχυρώμασι δι' ἀμαρτίαν χει- λέων ἐμπίπτει εἰς παρίδας ἀμαρ- τωλῶς. ἐξολοθίζονται δὲ ἐξ αὐτῶν δίκαιοι. Ὁ βλέπων λεία ἐλεηθή- σεται, ὁ δὲ συναντῶν ἐν πύλαις, ἐκθλιψίει ψυχάς· ἀπὸ καρπῶν στό- ματος ψυχὴ ἀνδρὸς πληροῦσθεται ἀγαθῶν, ἀναποδόσιμα δὲ χειλέων αὐτοῦ ἀποδοθήσεται αὐτῷ. Ὅδὸς ἀφρόνων ὄρθαι ἐνώπιον αὐτῶν· ἐπτακούει δὲ συμβουλίας σοφῶς. Ἄφρων αὐθιμερόν ἐξαγγέλλει ὄργην αὐτοῦ· κρύπτει δὲ τὴν ἑ- αυτοῦ ἀτιμίαν ἀνὴρ πανοῦργος· ἐπιδεικνυμένην πίστιν ἀναγγελεῖ δίκαιος· ὁ δὲ μάρτυς τῶν ἀδι- κῶν δόλιος. Εἰσὶν, οἱ λέγοντες τιτρούσκουσιν· ὡς μάχαιρα, γλῶσ- sai δὲ σοφῶν ἰώνται· χειρὴ ἀ- ληθινὰ κατορθοὶ μαρτυρίαν, μάρ- τυς δὲ ταχύς γλῶσσαν ἔχει ἀδι- κῶν· δόλος ἐν καρδίᾳ τεχταινομέ- νου κακὰ· οἱ δὲ βουλόμενοι εἰρή- νην εὐφρανθήσονται. Οὐκ ἀρέ- σει τῷ δικαίῳ οὐδὲν ἀδικῶν. οἱ δὲ ἀσεβεῖς πληροῦσθονται κακῶν βδέ- λυγμα Κυρίου· χειρὴ ψευδῆ, ὁ δὲ ποιῶν πίστεις, δεκτὸς παρ' αὐτῷ.

Εἰς τὸ στίχον, τὸ ἰδιόμελον. Δίς ἦχος, γ'.

Νικῶν τὸν Τελώνην τοῖς παρα-

πτώμασιν, οὐ ζηλῶ τῇ μετανοίᾳ· τοῦ δὲ Φαρισαίου μὴ κεκτημένους τὰ κατορθώματα. μιμούμαι τὴν οἴησιν· ἀλλ' ἢ τῆς σῆς ταπεινώ- σεως ὑπερβολῆ, Ἄριστὲ ὁ Θεός, τὴν δαιμονικὴν ὑψηλοφροσύνην, ἐν τῷ Σταυρῷ καθελὼν, τοῦ μὲν, τῆς προτέρας ποιηρίας, τοῦ δὲ, ἐσχάτης ἀπονοίας, ἀλλοτριώσόν με, τὴν ἑκατέρων χρηστὴν διά- θεσιν, ἐν τῇ ψυχῇ μου βεβαιώσας, καὶ σώσόν με.

Προφήται καὶ Ἀπόστολοι Χρι- στοῦ, καὶ Μάρτυρες, ἐδίδαξαν ὑμ- νεῖσθαι, Τριάδα Ὁμοούσιον, καὶ ἐρώτιζαν τὰ ἔθνη τὰ πεπλανη- μένα, καὶ κοινωνοὺς Ἀγγέλων ἐποίησαν, τοὺς υἱοὺς τῶν ἀν- θρώπων.

Δόξα, καὶ νῦν. ἦχος. πλ. α'.

Ὁρῶσά σε ἡ Κτίσις ἅπαντα ἐπὶ Σταυροῦ, γυμνὸν κρεμάμενον, τὸν Δημιουργὸν καὶ Κτίστην τῶν ἀ- πάντων, ἡλλοιοῦτο φόβῳ, καὶ ἐ- πωδύρετο· ὁ ἥλιος δὲ τὸ φῶς ἡ- μαύρωσε, καὶ ἡ γῆ ἐκυμαίνετο· πέτραι δὲ ἐσχίζοντο, καὶ Νασὺ φαι- ὄροτῆς διεβήγγυστο· νεκροὶ ἐξανί- σταντο ἐκ μνημάτων, καὶ Ἀγγέ- λων αἱ δυνάμεις, ἐξίσταντο λέ- γουσαι, Ὡ τοῦ θαύματος! ὁ κρι- τῆς κρίνεται, καὶ πάσχει θέλων, διὰ τὴν τοῦ κόσμου σωτηρίαν καὶ ἀνάπασιν.

Ὁ δὲ κανὼν τοῦ Μηναιῶ, εἰς τὰ Ἀπόδ.

Τῆ Τετάρτῃ τῆς Δ'. Ἐβδομάδος, εἰς τὸν Ὁρθρον, τὰ Τριαδικά· καὶ μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. καθίσμ. τῆς Ὀκτω- ἠχοῦ.

ήγου. Μετὰ δὲ τὴν β'. λέγομεν τὸ πα-
ρὸν τοῦ Κυρίου Ἰωσήφ, ἤχ. πλ. β'.

Ἐλπίς τοῦ Κόσμου.

Τῆς ἐγκρατείας τὸν καιρὸν, ἀ-
γιάζων ὁ θεὸς, καὶ πανσεβάσ-
μιος Σταυρὸς, εἰς προσκύνησιν
κεῖται· προσέλθωμεν ἐν συνειδή-
σει καθαρᾷ· ἀντλήσωμεν ἀγιασμόν
καὶ φωτισμόν, καὶ φόβῳ ἐκβοή-
σωμεν, Σωτῆρ ἡμῶν φιλάνθρω-
πε, δόξα τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Παρισταμένη τῷ Σταυρῷ, ἡ Ἀ-
πειρόγαμος Μήτηρ, τοῦ ἐξ αὐτῆς
ἄνευ σποράς, τεχθέντος ἀνεβόη-
σε, Ῥομφαία τὴν καρδίαν μου, δι-
ῆλθεν ὡς Υἱὲ, μὴ φέρουσα κρεμά-
μενον ἐν ξύλῳ σε ὄραν, ὃν τρέ-
μουσι τὰ σύμπαντα, ὡς Κτίστην
καὶ Θεὸν, Μακρόθυμε, δόξα σοι.

Μετὰ τὴν γ'. Στιχολογ. καθίσματα
τοῦ Κυρίου Θεοδώρου ἤχος, α'.

Ἀπεγνωσμένην.

Λαμπροφοροῦντες ταῖς ἀρεταῖς,
προσέλθωμεν, τῆς ἐγκρατείας τὸ
καθαρὸν κτησάμενοι, καὶ Σταυ-
ρὸν τὸν τίμιον, βρῶντες προσκυ-
νήσωμεν Ἀγίασον ἡμᾶς σὺν ταῖς
ψυχαῖς, καὶ τὰ σώματα· ἀξιώσον
ἡμᾶς καὶ τοῦ ἀχράντου πάθους
σου, ὁ μόνος Θεὸς ἀπάντων, χα-
ριζόμενος ἡμῖν καὶ τὰ ἐλέη σου.

Σταυροθεοτοκίον. Τὸν τάγον σου.

Ορῶσά σε Χριστέ, ἡ Πανόμω-
μος Μήτηρ. νεκρὸν ἐπὶ σταυροῦ,
ἠπλωμένον ἐβόα, Υἱέ μου Συνά-
ναρχε. τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύ-
ματι, τίς ἡ ἀφατος, οἰκονομία σου

αὐτῆ. δι' ἧς ἔσωσας, τὸ τῶν ἀ-
χράντων χειρῶν σου, Οἰκτίρμων
πλαστούργημα;

Ὁ κανὼν τοῦ σταυροῦ· ποίημα Θεο-
φάνους· ἴδιθ, α'. ἤχ. δ'.

Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Τὸ ξύλον τὸ ἅγιον, ἐν ᾧ Χριστὸς
ἐξεπέτασε. παλάμαις τροπούμενος,
τὰς ἐναντίας ἀρχὰς. προσκυνήσω-
μεν, νηστεία φαιδρουθέντες, εἰς δό-
ξαν καὶ αἰνεσίαν, τοῦ παντοκράτορος.

Σταυροθεοτοκίον.

Ανάρτησιν βλέπουσα, τὴν ἐν σταυ-
ρῷ σου φιλάνθρωπε, ὠλόλυξε κρά-
ζουσα ἢ σὲ κηρύσσουσα, Πῶς κατά-
κριτος, ὁ μέλλων πάντας κρίναι, ὁ-
ράται κρεμάμενος, δόξης ὁ Κύριος;

Ἄλλος. Τοὺς σοὺς ὑμολόγους.

Νηστείας ἐν ὕδατι καρδίας, ρυ-
φέντες τὸ ξύλον τοῦ Σταυροῦ,
πιστῶς περιπτυσώμεθα, ἐν ᾧ Χρι-
στὸς σταυρούμενος, ὕδωρ ἡμῖν ἐ-
πήγασέν, ὡς εὐεργέτης, ἀφέσεως.

Σταυροῦ τῷ ἰστίῳ περσθέντες,
τὸν πλοῦτον σωτήριον ἰδοῦ, νη-
στείας ἐμμεσάσαντες, Μεσσία Ἰη-
σοῦ ὁ Θεός, δι' οὗ ἡμᾶς τοῦ πά-
θους σου, πρὸς τὸν λιμένα ἐγκα-
βόρμισον. Σταυροθεοτοκ.

Βρυλήσει σου ἄνθρωπος ἐγένου,
θεὸς ὢν, καὶ παντῶν ποιητῆς,
καὶ νῦν Σταυρῷ κρεμάμενον, σὲ
καθορῶ Υἱέ μου Χριστέ, ἢ σὲ τε-
κούσα ἔλεγε, καὶ τὴν καρδίαν τι-
τρώσχομαι,

Τὸ

Τὸ Τριπλῖον Ὡδή, γ'. πλ. β'.

Κύριος ὦν πάντων.

Κύριος ὦν πάντων, καὶ Κτίστης Θεός, μέσον γῆς ἐπὶ Σταυροῦ ὑψώθη, πρὸς σεαυτὸν ἀνυψῶν, τὴν πεσοῦσαν ἀνθρώπων οὐσίαν, κακίστη τοῦ ἐχθροῦ συμβουλία· ὁ θεὸς σε πιστῶς δοξάζομεν, τῷ σῶ πάθει στερεούμενοι.

Καθάραυτες αἰσθήσεις, νηπτείας φωτὶ τοῦ Σταυροῦ ταῖς νοηταῖς ἀκτίσι, πλουσιωτάτως πιστοὶ ἀγασθῶμεν· καὶ τοῦτον εὐλαβῶς, προκείμενον σήμερον ὀρῶντες· χεῖλεσιν ἄγνοις καὶ στόμασι, καὶ κερδία προσκυνήσωμεν. Θεοτοκ.

Κόρης ἐξ ἀνδρῶν, Χριστέ προήλθες, προσλαβόμενος ἐκ ταύτης σάρκα, ἐννοῦν καὶ ἐμψυχον, καὶ Σταυρῷ σου ἐχθρὸν ἀφανίσας, φλαρεῖσαν τῶν βροτῶν τὴν οὐσίαν, πάλιν ἀνεκάνισας· διὸ δοξάζει τὴν εὐσπλαγχνίαν σου.

Ἄλλος. ἤχ. α' Στερέωσον Κύριε.

Προτίθεται σήμερον ὁ ζωηφόρος, χαρᾶ δεῦτε πάντες προσκυνήσωμεν σὺν φόβῳ, τὸν τοῦ Κυρίου τιμιον Σταυρὸν, ἵνα λάβωμεν ἅγιον Πνεῦμα. Δόξα.

Τρισάκτινε ἦλθε τρισσοκλεέστα τον φῶς, Θεέ Πάτερ, Υἱέ, καὶ Ἅγιον Πνεῦμα, ἡ ἀναρχος φύσις καὶ δόξα, τοὺς ὑμνοῦντάς σε βῦσαι κινδύνων.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Υμνοῦσί σε τάξεις Ἀγγέλων εὐ-

λογημένη Θεοτόκε, Πανύμνητε καὶ Παρθένε, μεθ' ὧν σε νῦν γένος ἀνθρώπων, ὡς ἀνύμφευτον δοξολογοῦμεν.

Δόξ σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δέξα σοι.

Ερχόμενος ἄψασθαι σοῦ ζωηφόρε Σταυρέ, φρίττω γλῶσσαν καὶ διάνοισιν, προβλέπων, ὅτι ἐν σοὶ κατεκηνώθη, τοῦ Κυρίου μου τὸ θεῖον αἷμα. Ὁ Εἰρμός.

Στερέωσον Κύριε, τὴν Ἐκκλησίαν σου, ἣν ἐκτήρω τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ σου· ἐν αὐτῷ γὰρ τὸν ἐχθρὸν ἐθράμβευσας, καὶ ἐφώτην Οἰκουμένην.

Καθίμα, ἤχ. πλ. β'. ἰδιόμελον:

Σήμερον τὸ Προσητικὸν πεπληρωται λόγιον· ἰδοὺ γὰρ προσκυνούμεν εἰς τὸν τόπον, οὗ ἔστησαν οἱ πόδες σου Κύριε, καὶ ξύλου σωτηρίας γευσάμενοι, τῶν ἐξ ἁμαρτίας κλυθῶν ἐλευθερίας ἐτύχομεν, πρεσβείαις τοῦ Θεοτόκου μόνε φίλανθρωπε. Δόξα.

Ο Σταυρός σου Κύριε φηγίασται ἐν αὐτῷ γὰρ γίνονται ἰάματα, τοῖς ἀσθενούσιν ἐν ἁμαρτίαις· δι' αὐτοῦ σοὶ προσπίπτομεν, ἐλέησον ἡμᾶς. Καὶ νῦν. Σταυροθεοτ.

Μόνον ἐπάγη τὸ ξύλον Χριστέ τοῦ Σταυροῦ σου, τὰ θεμέλια ἐσαλεύθησαν τοῦ θανάτου Κυρίου· ὃν γὰρ κατέπτε πόθῳ ὁ ἄδης, ἀπέλυσε τρόμφ· ἐδειξας ἡμῖν τὸ σωτήριόν σου ἅγιε, καὶ δοξολογοῦμέν σε Υἱέ Θεοῦ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὡδή

Ἦδὴ Δ'. Ὁ καθήμενος.

Συντηρούμενοι σφραγίδι, τοῦ σταυροῦ καὶ προκειμένοι, ἐν ἀγαλλιάσει, πνεύματος αὐτὸν ἀσπάζομενοι, πρὸς τὰ σωτήρια πάθη, ἐπαχθεῖμεν, τὰ δλέθρια, πάθη σαρκὸς θανατώσαντες.

Τὸ σωτήριόν σε ὄπλον, τὸ ἀήττητον τρόπαιον τὸ χαρᾶς σημειῖον, θάνατος δι' οὗ τεθανάτωται, περιπτυσσόμεθα δόξῃ, κλειζόμενοι, τοῦ ἐν σοὶ προσπαγέντος, Σταυρὲ πανσεβάσμιε.

Σταυροθεοτ.

Ορατός μοι καθωράθης, ὁ Ἀγγέλοις ἀπρόσιτος, Ἰησοῦ Υἱέ μου, σάγκα, ἐξ ἐμοῦ δανεισάμενος καὶ νῦν δρωσά σε ξύλω, καθηλούμενον, ἐποδύρομαι, ἢ τοῦ Χριστοῦ **Μ**ήτηρ ἔλεγε.

Ἦδὴ Ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Νεκρὸς ἐχρημάτισας, ἐπὶ σταυρὲ ἠλούμενος, πάντων ἢ ζωὴ καὶ σωτηρία· τοῦτον οὖν δίδου, κεκαθαρμένη ψυχῇ, Σῶτερ περιπτύξασθαι καὶ σοῦ, πάθη τὰ σωτήρια, κατιδεῖν ἡμᾶς χαίροντας.

Ρομφαία πληγέντα με, τοῦ δυσμενοῦς ἰατρευσον, αἱματί σου Λόγε καὶ τῇ λόγχῃ, ἁμαρτιῶν μου τάχος διάρρηξον, Σῶτερ, τὸ χειρόγραφον βοῶ, βίβλω καταγράφων με, σωζομένων ὡς εὐσπλαγχνος.

Σταυροθεοτοκίον

Ο βότρως ὁ πέπειρος, πῶς ἐπὶ

ξύλου κρέμασαι; Ἦλιε τῆς δόξης πῶς ἐπήρθης; φέγγος ἡλίου, σκοτίζων πάθει σου, Σῶτερ ἢ τεκοῦσά σε ἄμνας, πάλαι ἀνεβόα σοι, μητρικῶς ἀλαλάζουσα.

Ἦδὴ ς'. Ἐβόησε προτυπῶν

Συνέσεισας, τὸ τοῦ ἄδου πηγνύμενος οἰκημα, τοῖς πιστοῖς δὲ, ἀδιάσειστον ἔρεισμα γέγονας, καὶ βεβαία σκέπη. τοῦ Κυρίου Σταυρὲ πανσεβάσμιε.

Κατάκαρποι, ἀρεταῖς γεγονότες τρυγῆσωμεν, θείου ξύλου, ζωηφόρους καρποῦς, οὓς ἐβλάστησεν, ἀπλωθεῖς ἐν τούτῳ, Ἰησοῦ ἢ κατάκαρπος ἄμπελος.

Σταυροθεοτοκίον.

Ναμάτων σε, ποταμὸν ζωηρῶν ἐκύησεν, ἢ παρθένος, ὡς πηγῇ τῆς ἡμῶν ἀναπλάσεως, τὸν σταυρῷ ταθέντα, καὶ κρουνοὺς σωτηρίας πηγάσαντα.

Καταβασία.

Ἐβόησε, προτυπῶν τὴν ταφήν
» τὴν τρίημερον, ὁ προφήτης, Ἰ-
» ωνάς ἐν τῷ κῆτει δεσόμενος, Ἐχ
» φθορᾶς με ῥύσαι, Ἰησοῦ Βασι-
» λεῦ τῶν δυνάμεων.

Κοντάκιον ἰδιόμελον, ἦχ. βαρῦς.

Ουκέτι φλογίνῃ Ῥομφαία. κτλ.

Ὁ Οἶκος.

Τρεῖς σταυροὺς ἐπήξατο. (Ῥομφαία ταῦτα εἰς τὸν κανόνα τῆς Κυριακῆς φύλ.)

Ἦδὴ

Ἦδη Ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Η ἀξίην Ἐλισσαῖος, ἣν ἀνείλετο, ἐξ Ἰορδάνου Χριστέ. Σταυρὸν ἐδήλου δι' οὗ, βυθοῦ ματαιότητος, ἔθνη ἀνειλκυσας, ἀναμέλποντα, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Συναγάλλονται τῇ γῆ τὰ ἐπουράνια, τῇ προσκυνήσει σου, Σταυρέ καὶ γὰρ διὰ σοῦ, Ἄγγελων ἀνθρώπων τε, ἔνωσις γέγονε, παντοδύναμι, ἀναβοῶντων Κύριε. ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ωs κυάρισσον συμπάθειαν, ὡς κέδρον τε, πίστιν ἠδύπνοον, ὡς πεύκην ἀληθινήν, ἀγάπην προσφέροντες, τὸν τοῦ Κυρίου Σταυρὸν, προσκυνήσωμεν, τὸν ἐν αὐτῷ δοξάζοντες, λυτρωτὴν προσηλωθέντα. Θεοτοκίον.

Μὴ σαλεύσας τὰ οὐράνια ἐν μήτρα σου, Θεὸς ἐσκήνωσε, πόλις Θεοῦ ἐκλεκτὴ, σταυρῷ δὲ κρεμάμενος, κτίσιν ἐσάλυσεν ὃν ἰκέτευε, ἐν ἀσαλεύτῳ πέτρᾳ με, τῇ αὐτοῦ συντηρηθῆναι.

Ἦδη Η'. Παῖδας.

Εξέτεινας χεῖρας ἐπὶ ξύλου, χεῖρὸς ἀκρατοῦς λύων ἀμάρτημα, λόγῃ ἐκεντήθης δὲ, ταύτη τὸν πολέμιον, κατατιτρώσκων Κύριε, χολῆς ἐγεύσω τε, ἐν ἠδονον κακίαν ἐξαίρων, ὄξος ἐποτίσθης, ἢ πάντων εὐφροσύνη.

Νοὶ καθαρῷ καὶ συνειδότι, λαμπρῶς προσελθόντες προσκυνήσωμεν, πρόκειται τὸ τίμιον, ξύλον

καὶ σεβάσιμον, δι' οὗ Χριστὸς τὸν ἄτιμον, ὑπέστη θάνατον, πρὶν ὑπερτιθεῖς ἀνωτάτην, τοῖς τῇ παρὰ βασι, δεινῶς ἀτιμασθεῖσαι.

Ξύλω ἀμαρτίας ἐνεκρώθην, καὶ γεύσει τῇ ἐν ἠδονῶν τεθανάτωμαι, ζώωσόν με Κύριε, ἐγειρόν με κείμενον, προσκυνητὴν ἀνάδειξον, τῶν παθημάτων σου, καὶ μέτοχον ἐχέρσεως θείας, καὶ συγκληρονόμον, τῶν σέ ἡγαπητότων.

Σταυροθεοτ.

Ψοῦμενον βλέπω σε καὶ κάλλος, τῷ πάσχειν οὐκ εἶδος περικειμένον, ὄνπερ σωματούμενον, ἔγνω ὠραιότατον, ὑπὲρ υἱοῦς ἀνθρώπων σε, μονογενὲς Υἱὲ, ἢ πάναγνος ἐβόα παρθένος, δεῖξόν σου τὴν δόξαν, ἢ πάντων σωτηρία.

Ἄλλος. Νόμων Πατρῶν.

Μέσης ἡμέρας σταυρουμένου σου, μέσον τῆς γῆς βουλήσει κόσμου τὰ πέρατα, μέσον ἐφρυγγοῦ τοῦ δράκοντος, ἐξέπασας Οἰκτιρῶν διὸ ἐν μέση. Οἰων ἐβδομάδι νηστειῶν, προσκυνεῦντες δοξάζαμεν τὸν τίμιον σταυρόν σου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε βοῶντες, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Χαρὰς σημεῖον, ὄπλον ἀρρήκτον, τῆς ἐκκλησίας τεῖχος, μαρτύρων καύχημα, Ἀποστόλων ἐγκαλλώπισμα, Ἀρχιερέων στένος, ἐνδυναμώνσας, τὴν ἐξασθενοῦσάν μου ψυχὴν, προσκυνεῖν σε ἀξίωσον, καὶ μέλπειν σοῦ βοῶντα, τὸν Κύριον ὑμνεῖ-

ὕμνεϊτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε
εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἄλλος. Αὕτη ἡ κλητή.

Δεῦτε τὸν Σταυρὸν προτεθέντα
Κυρίου, νηστεία καθαρθέντες, πε-
ριπτωξώμεθα πόθῳ· θησαυρὸς γάρ
ἡμῖν, ἀγιόσματος ἐστὶ καὶ δυνά-
μεως· δι' οὗ ἀνυμνοῦμεν Χριστὸν εἰς
τοὺς αἰῶνας.

Οὗτος ὁ Σταυρὸς ὁ τριμερὴς καὶ
μέγας, μικροφανὴς τυγχάνων, οὐ
ρανομήκης ὑπάρχει τῇ δυνάμει
αὐτοῦ, τοὺς ἀνθρώπους πρὸς Θεόν,
ἀναφέρει· αἰεὶ δὲ οὗ εὐλογοῦμεν
Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας·

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν.

Μίαν ἐν τρισὶ χαρακτήρισιν, οὐ-
σίαν, δοξίζων οὐ συγγέω, μονο-
προσώπως τὰ τρία· οὐδὲ τέμνω
μορφήν τὸν Πατέρα, καὶ Υἱὸν
σὺν τῷ Πνεύματι· εἰς γὰρ ἐπὶ
πάντων, Θεὸς ὁ ἐν Τριάδι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μόνη ἐν Μητράσιν ἐδείχθη Παρ-
θένος, Θεόνυμφε Μαρία, ἀνευ ἀν-
δρός τετοκυῖα, τὸν Σωτῆρα Χρι-
στὸν, τῆς ἀγνείας τὴν σφραγίδα
φυλάξουσα· οὐ μακαριοῦμεν, πιστοί
εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν...

Τοῦτο τὸ πανάγιον ξύλον τιμά-
θω, Προφήτης πάλαι βληθῆναι
ἀνακραυγάζει· εἰς τὸν ἄρτον Χρι-
στοῦ, ὑπὸ Ἰσραηλιτῶν, τῶν σαυ-
ρούντων αὐτόν, ὃν ὑπερυψοῦμεν
ἕως πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

Χείρας ἐν λάκκῳ βληθεὶς τῶν δε-
όντων ποτέ, ὁ μέγας ἐν Προφή-
ταις, σταυροειδῶς ἐκπετάσας,
Δανιὴλ ἀβλαβὴς ἐκ τῆς τούτων
καταβρώσεως σέσωσται. εὐλο-
γῶν τὸν πάντων Θεὸν εἰς τοὺς...
ἴδιθ' Θ'. Ἄπας γηγενὴς, σκιρτάτω.

Λόγη σου πλευράν, ἐνύγης ἀ-
φέσεως, ἀναστομῶν μοι πηγὰς· ξύ-
λων προσηλώθης δέ, τὴν διὰ ξύ-
λου ἰσθῶν κατάκρυσιν, μέσον τῆς
γῆς φιλόθρως, ὅπερ ἡμεῖς με-
σασμῶ, τῆς νηστείας, νῦν περι-
πτυσσόμεθα, ἀνυμνοῦντες τὴν σὴν
ἀγαθότητα.

Ορη γλυκασμὸν, βουνοὶ ἀγαλ-
λίαςιν, πόθῳ σταλάξατε, ξύλα
τοῦ πεδίου δέ, λιβάνου κέδροι πε-
ριχορεύσατε, τῇ προσκυνήσει σή-
μερον, τοῦ ζωηφόρου Σταυροῦ, οἱ
Προφῆται, μάρτυρες, Ἀπόστολοι,
καὶ δικαίων σκιρτήσατε πνεύματα.

Νεῦσον εἰς λαὸν, καὶ κληρὸν σου
ἡύριε, φόβῳ ὑμνοῦντά σε, θάνατον
ἐκούσιον, δι' οὗ ὑπέστης· μὴ νικη-
σάτω σου, τὴν εὐσπλαγχνίαν ἄ-
μετρος, πληθὺς κακῶν ἡμῶν, ἀλ-
λά σῶσον, πάντας ὑπεράγαθε, τῷ
σταυρῷ σου ἡμᾶς ὡς φιλόθρως.

Σταυροθεοτοκίον.

Νεῦματι τῷ σῷ, κλονεῖς τὸν ὀ-
ρώμενον κόσμον σταυρούμενος, μέ-
νεις δὲ χρεμάμενος, ἡ Θεοτόκος
κλαίουσα ἔλεγε, τὰ ἐμπαθῆ νοή-
ματα, τοῦ προτοπλάστου Χριστοῦ,
ἐξηλῶσαι, θέλων καὶ ἰάσασθαι, τὴν
αὐτοῦ συντριβὴν ἀγαθότητι.

Ἄλλος.

• Άλλοι. Φωτίζου φωτίζου.

• τούτω νῦν μεγαλύνομεν.

Προέρχου, φαιδρόνου, πᾶς ὁ λαός ὁ τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸ ξύλον προβλέπων, τοῦ Σταυροῦ προκείμενον. ἄσπασαι φόβῳ, καὶ λάβε χαρὶν, τὸν ἐν αὐτῷ, Κύριον τῆς δόξης, ἀναρτηθέντα δοξαζῶν ἀεὶ.

Τὸ Φωταγωγικὸν τοῦ ἤχου, καὶ τὸ παρὸν Ἐξλοποστειλᾶριον.

• Ἐν Πνεύματι τῷ ἱερῷ.

Τὸ ὄπλον τὸ θεῖον, σὺ τῆς ζωῆς μου ὁ Σταυρός· ἐπὶ σέ ὁ Δεσπότης, ἀνελθὼν με, ἔτωσεν· ἔβλυσεν αἷμα, καὶ ὕδωρ νυγείς, ἐκ τῆς πλευρᾶς· οὗ μεταλαμβάνων, ἀγαλλιωμαι. δοξαζῶν αὐτόν. Δόξα.

Μεσότητι τῶν νηστειῶν, τὸ παντέβαστον ξύλον, τοὺς πάντας εἰς προσκύνησιν, προσκαλεῖται τοὺς ὄσοι, τὰ ἑαυτῶν παθήματα, τοῖς τοῦ Χριστοῦ παθήμασιν, ἀξίως συναφικνουῦσι· δευτε πάντες οἱ πιστοί, προσκυνήσωμεν τὸ ξύλον, τοῦ φριχτοῦ μυστηρίου.

Σταυροθεοτοκίον. ὁμοιον.

Τριάδα προσώποις, μονάδα φύσει προσκυνῶ, σέ Θεότης Ἁγία, τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱόν, σὺν τῷ Ἁγίῳ τε Πνεύματι, μίαν ἀρχὴν, μίαν Βασιλείαν, τὴν τῶν ἀπάντων δεσπόζουσαν. Καὶ νῦν. Θεοτ.

Η ἀνιμπος καὶ πάναγνος, τοῦ Θεοῦ Λόγου Μήτηρ, ἐβόα ὀλολύζουσα, ἐν κλαυθμῷ Ὁρηνωδοῦσά· τοιαυτά μοι ὁ Γαβριήλ, τῆς χαρᾶς ἐκόμιζε. τὰ εὐαγγέλια τέκνον, ἀπιθι τοῦ πληρώσαι, τὴν ἀπόρρητον βουλήν, καὶ θείαν οἰκονομίαν.

Τὸ ὄρος τὸ μέγα, ἐν ᾧ κατώκησε Χριστός, σὺ ὑπάρχεις Παρθένε, ὡς Δαβὶδ ὁ θεῖος βοᾷ· οἱ ἡμεῖς ἀνυψώθημεν, πρὸς οὐρανόν, υἱοθετηθέντες, τῷ Πνεύματι παμμαχάρισε,

Εἰς τὸν Σ: ἰχ. τὸ ἰδίῳ. Δίς. ἤχ. πλ. δ'.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν . . .

Τὸ σκῆπτρον τὸ θεῖον, τοῦ βασιλέως ὁ Σταυρός, τοῦ Σταυροῦ ἡ ἀνδρεία. ἐν τῇ πεποιθήσει σου. τοὺς πολεμίους, ἐκτρέπομεν νίκας ἀεὶ, τοῖς σέ προσκυνουῦσι, κατὰ βιβάρων παράσχου ἡμῖν.

Τῆς νηστείας τὴν ὁδὸν μεσάσαντες, τὴν ἄγουσαν ἐπὶ τὸν Σταυρόν σου τὸν τίμιον, τὴν σὴν ἡμέραν ἰδεῖν, ἣν εἶδεν Ἀβραάμ καὶ ἐχάρη, ὡς ἐκ τάφου τοῦ βουνοῦ, ζῶντα λαβὼν τὸν Ἰσαάκ, εὐδόκησον καὶ ἡμᾶς, πιστεὶ ρυσθέντας τοῦ ἐχθροῦ, καὶ δειπνίου μετασχεῖν τοῦ μυστικοῦ, ἐν εἰρήνῃ κράζοντας, ὁ φωτισμός, καὶ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, δόξα σοι. Μαρτ.

Ω μῆτερ παρθένε, καὶ Θεοτόκε

- ἀψευδής, ἡ τεκοῦσα ἀσπόρως.
- Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, τὸν
- ἐν Σταυρῷ, ὑψωθέντα σαρκί, σέ
- οἱ πιστοί, ἅπαντες ἀξίως, σὺν

Μάρτυρες Χριστοῦ οἱ ἀήττητοι, οἱ νικήσαντες τὴν πλάνην. τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, ἀπελάβετε τὴν χάριν τῆς αἰωνίου ζωῆς τυράνων

νων ἀπειλὰς οὐκ ἐπτόθητε· βασάνοις, αἰκιζόμενοι εὐφραίνεσθε· καὶ νῦν τὰ αἵματα ὑμῶν, γέγονεν ἰάματα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν· προσθεύσατε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν ἤχος πλ. δ'.

Μεσάσαντες τὸ πέλαγος τῆς ἐγκρατείας, λιμένα ἐκδεχόμεθα τῆς σωτηρίας, τὸν καιρὸν τοῦ πάθους σου, τοῦ ἐκουσίου Κύριε· ἀλλ' ὡς ὑσπλαγχνος καὶ Οἰκτίρμων, παῖ τὴν ἡμέραν, τῆς ἐνδόξου ἀναστάσεώς σου, ἐν εἰρήνῃ ἀξίωσον ἡμᾶς, θεάσασθαι φιλόνηρωπε.

Ἡ δὲ Σταυροπροσκύνησις γίνεται ἐν τῇ α'. Ὁρα, ἐν ἣ ψάλλομεν τὸ ἰδίωμ. Διῦτε πιστοί,, κτλ. καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν ε'. Τροπάρ. ἤχ. πλ. ε'.

Τὸν Σταυρόν σου προσκυνούμεν Δέσποτα, καὶ τὴν Ἀγίαν σου ἀνάστασιν δοξάζομεν. Δίς.

Προκείμ. ἤχ. πλ. ε'. Ψαλ. ξβ'. Ἀγαλλιάσθωσαν καὶ εὐφρανθήτωσαν.

Στίχ. Ἀποστραφήτωσαν εἰς τὰ ὀπίσω.

Προφητείας Ἡσαίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κὸς Κύριος ἀπὸ τοῦ Ἁγίου τόπου ἐπάγει τὴν ὀργὴν αὐτοῦ ἐπὶ τοὺς κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς, ἐπισκέψασθαι τὴν ἀνομίαν τῶν κατοικούντων τὴν γῆν, κατ' αὐτῶν οὕτω, καὶ ἀνακαλύψει ἡ γῆ τὸ αἷμα αὐτῆς, καὶ οὐ κατακαλύψει τοὺς ἀνηρημένους ἐπ' αὐτῆς. Ἐπι τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἐπάξει ὁ Θεὸς τὴν μάχαιραν αὐτοῦ τὴν Ἀγίαν, καὶ

τὴν μεγάλην, καὶ τὴν ἰσχυρὰν ἐπὶ τὸν δράκοντα τὸν ὄφιν φεύγοντα, ἐπὶ τὸν ἰράκοντα ὄφιν σκολιόν, καὶ ἀνελεῖ τὸν δράκοντα τὸν ἐν θλάσση. Ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἀμπελῶν καλὸς, ἐπιθύμημα αὐτῆς, ἐξάχρειν κατ' αὐτῆς· ἐγὼ πόλις ὄχυρά, πόλις πολιορκουμένη· μάτην ποιῶ αὐτὴν· ἀλώεται γὰρ νυκτὸς, ἡμέρας δὲ πσεῖται τείχος· οὐκ ἔστι γὰρ θεὸς οὐκ ἐπελάβετο αὐτῆς· τίς με θήσει φυλάτσειν καλὰ μὴν ἐν ἀγρῷ; διὰ τὴν πολεμίαν ταύτην ἠθέτηκα αὐτὴν· τοίνυν διὰ τοῦτο ἐποίησε Κύριος πάντα ὅσα συνεταξε· κατακέκαυμαι, βοήσονται οἱ κατοικοῦντες ἐν αὐτῇ, ποιήσωμεν εἰρήνην αὐτῷ, ποιήσωμεν εἰρήνην, οἱ ἐρχόμενοι τέκνα Ἰακώβ· βλαστήσει καὶ ἐξανθήσει Ἰσραὴλ, καὶ ἐμπλησθήσεται ἡ οὐκουμένη τοῦ καρποῦ αὐτοῦ· μὴ ὡς αὐτὸς ἐπάταξε, καὶ αὐτὸς οὕτω πληγήσεται; ἢ ὡς αὐτὸς ἀνεῖλει οὕτως ἀναιρηθήσεται; μαχόμενος, καὶ ὀνειδίζων ἐξαποστελεῖ αὐτούς· οὐ σὺ ἦσθ ὁ μελετῶν τῷ πνεύματί σου τῷ σκληρῷ, ἀνελεῖν αὐτοὺς πνεύματι θυμοῦ; διὰ τοῦτο ἀφριεθῆσεται ἡ ἀνομία Ἰακώβ, καὶ αὕτη ἔστιν ἡ εὐλογία αὐτοῦ, ὅταν ἀφελῶμαι αὐτοῦ τὴν ἀμαρτίαν, ὅταν θῶσι πάντας τοὺς λίθους τῶν βωμῶν κατακεκομμένους, ὡς κόνιν λεπτήν, καὶ οὐ μὴ μεῖνη τὰ εἰδῶλα αὐτῶν.

Προκείμ. ἤχ. πλ. ε'. Ψαλ. ο'. Ἐπὶ σοὶ Κύριε ἤλπισα, μὴ καταίσχυνθῆην.

Στίχ. Ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου ῥῦσαί με, καὶ ἐξελοῦμε·

Ἐὰν τύχη τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῇ Δ' τῆς Δ'. Ἐβδομάδος, καταλιμπάνεται

ὁ Κτων τοῦ Σταυροῦ, καὶ ψάλλεται τῆ δ΄. ἢ τῆ παρασκευῆ τῆς αὐτῆς Ἑβδομάδος.

Ἐσπέρας, εἰς τὸ Κύριε, ἐπέκραξα, ἰστώμεν στίχ. ι. καὶ ψάλλομεν τὰ παρῖντα ἰδιόμελά, καὶ τὸ μαρτυρικόν. ἰδιόμελον ἤχος δ΄.

Η τῶν ἀγαθῶν πρόξενος νηστεία, τὴν ἑαυτῆς μεσότητά νῦν ἐπήγαγε, ταῖς προσλαβούσαις ἡμέραις εὐαρεστήσασα, καὶ ταῖς ἐφεξῆς τὴν ὠφέλειαν προτιθεῖσα· καὶ γὰρ τῶν χρηστῶν ἡ ἐπίτασις, πλείω τὴν εὐεργεσίαν ποιεῖται· διὸ τῶ πάντων καλῶν δοτῆρι Χριστῷ εὐαρεστοῦντες βοῶμεν, δ-νητεύσας πρὸς ἡμῶν, καὶ Σταυρόν ὑπομείνας, ἀκατακρίτους ἡμᾶς ἀξίωσον, μετασχεῖν καὶ τοῦ Θεοῦ Πάσχα σου, ἐν εἰρήνῃ βιοτεύοντας, καὶ ἀξίως σὺν πατρὶ σε, καὶ Πνεύματι δοξάζοντας.

Ἐτερον, ἤχος πλ. α΄.

Οἱ ἐν κρυπτῷ ἀρετὰς ἐργαζόμενοι, πνευματικὰς ἀμοιβὰς ἐκδεχόμενοι, οὐ μέσον τῶν πλατειῶν ὑρικμβεύουσι ταύτας, ἀλλ' ἐνδον τῶν καρδιῶν ἀποφέρουσι μᾶλλον· καὶ ἀπάντων ὁ βλέπων, τὰ ἐν κρυπτῷ γενόμενα, τὸν μισθὸν τῆς ἐγκρατείας παρέχει ἡμῖν· νηστείαν τελέσωμεν, μὴ σκυθρωπάζοντες τὰ πρόσωπα, ἀλλ' ἐν τοῖς ταμείοις τῶν ψυχῶν ἡμῶν προσευχόμενοι, ἀπύστως βοήσωμεν. Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμὸν δεόμεθα, ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.

Μαρτυρικὸν ἤχ. ὁ αὐτός.

Αχορέστω διαθέσει ψυχῆς, Χριστὸν οὐκ ἀρνησάμενοι Ἅγιοι Μάρτυρες, οἵτινες διαφόρους ζήτισμοὺς παθημάτων ὑπομείναντες, τῶν Τυράννων τὰ θράση κατηδαφίσατε ἀκλινῆ καὶ ἄτρωπον τὴν πίστιν φυλάξαντες, εἰς οὐρανοὺς μετέστητε· ὅθεν καὶ παρρησίας τυχόντες πρὸς αὐτὸν, αἰτήσατε δωρηθῆναι εἰρήνην τῷ κόσμῳ, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχ. α΄. Πνεύμημοι Μάρτυρες.

Νηστείας ἐν ὕδατι ψυχὰς, πάντες ἀπονίψωμεν, καὶ προσελθόντες τὸν τίμιον, καὶ πανσεβάσμιον, Σταυρόν τοῦ Κυρίου, πιστῶς προσκυνήσωμεν. τὸν θεῖον φωτισμὸν κρούμενοι, καὶ τὴν αἰώνιον, σωτηρίαν νῦν καρπούμενοι, καὶ εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Αποστόλων καύχημα, Σταυρὲ, ὃν περ περιέπουσιν, ἀρχαὶ δυνάμεις ἀρχάγγελοι, τοὺς προσκυνούντας σε, πάσης βλάβης σῶζε, καὶ τὸ θεῖον στάδιον, ἡμᾶς τῆς ἐγκρατείας ἀξίωσον, καλῶς ἀνύσαντας, τὴν ἡμέραν τὴν Σωτήριον, ἐπιφθάσαι δι' ἧς καὶ σωζόμεθα.

Ἦχ, βάρυς. Σήμερον γρηγορεῖ.

Σήμερον τὸν Σταυρόν τοῦ Κυρίου προσκυνούντες, βοήσωμεν. Χαῖρε ζωῆς ξύλον, ἄδου καθαιρέτα. Χαῖρε χαρὰ κόσμου, φθορᾶς ἀναιρέτα. Χαῖρε ὁ τοὺς δαίμονας σκορπίζων τῇ δυνάμει σου, τῶν πιζῶν τὸ στήριγμα, τὸ ὄπλον τὸ ἀβήκτον,

ρήκτον, τοὺς ἀπαζομένους σε, φροσύρητον, ἀγίασον δεόμεθα.

Καὶ τοῦ Μηναιῦ γ'.

Δόξα, καὶ νῦν ἰδομελεν ἤχ. πλ. δ'.

Σήμερον ὁ ἀπρόσιτος τῆ οὐσία, προσιτός μοι γίνεται, καὶ πάτχει πάτη, ἐλευθερῶν με τῶν παθῶν· ὁ φῶς παρέχων τυφλοῖς, ὑπὸ ἀνόμων χειλέων ἐμπτύεται, καὶ δίδωσι τὸν νῶτον ὑπὲρ αἰχμαλώτων εἰς μάστιγας· τοῦτον ἡ ἀγνη παρθένος καὶ Μήτηρ, ἐπὶ Σταυροῦ θεωροῦσα, ὀδυνηρῶς ἐφθέγγετο· Οἴμοι τέκνον ἐμόν, τί τοῦτο πεποίηκας; ὁ ὠραῖος κάλλει παρά πάντας βροτούς, ἄπνους ἄμορφος φαίνει, οὐκ ἔχων εἶδος οὐδὲ κάλλος; οἴμοι τὸ ἐμόν φῶς, οὐ δύναμαι ὑπνοῦντα καθορᾶν σε· τὰ σπλάγγχνα τιτρώσχομαι, καὶ δεινῆ μοι ῥομφαία τὴν καρδίαν διέρχεται· ἀνυμῶ σου τὰ πύθη, προσκυνῶ σου τὸ εὐσπλαγγχνον, μακρόθυμε δόξα σοι·

Εἴσοδος. Φῶς ἰληρόν.

Ἐσπέρας. Προκείμε. ἤχ. δ'. Ψαλ. οά. Ἐβλογητὸς Κύριος ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραήλ, ὁ ποῶν θαυμάσια.

Στίχ. Ὁ Θεὸς τὸ κρίμα σου τῷ βασιλεῖ δός, καὶ τὴν δικαιοσύνην.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ἦσαν οἱ υἱοὶ Νῶε, οἱ ἐξεληθόντες ἐκ τῆς κιβωτοῦ, Σὴμ, Χάμ, Ἰάφεθ. Χάμ δὲ ἦν πατὴρ Χαναάν. Τρεῖς οὗτοι εἶναι οἱ υἱοὶ Νῶε· ἀπὸ τούτων διεσπάρησαν ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν· καὶ ἤρξατο Νῶε ἄνθρωπος γεωργός γῆς, καὶ ἐφύτευσεν

ἀμπελῶνα· καὶ ἔπιεν ἐκ τοῦ οἴνου, καὶ ἐμεθύσθη, καὶ ἐγυμνώθη ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ· καὶ εἶδε Χάμ, ὁ πατὴρ Χαναάν, τὴν γύμνωσιν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, καὶ ἐξεβλῶν ἀπήγγειλε τοῖς δυσιν ἀδελφοῖς αὐτοῦ ἔξω· καὶ λαβόντες Σὴμ καὶ Ἰάφεθ τὸ ἱμάτιον, ἐπέθεντο ἐπὶ τὰ νῶτα αὐτῶν, καὶ ἐπορεύθησαν ὀπισθοφανῶς, καὶ συνεκάλυψαν τὴν γύμνωσιν τοῦ πατρὸς αὐτῶν, καὶ τὰ πρόσωπα αὐτῶν ὀπισθοφανῶς, καὶ τὴν γύμνωσιν τοῦ πατρὸς αὐτῶν οὐκ εἶδον· ἐξένηψε δὲ Νῶε ἀπὸ τοῦ οἴνου, καὶ ἔγνω ὅσα ἐποίησεν αὐτῷ ὁ υἱὸς αὐτοῦ, ὁ νεώτερός· καὶ εἶπεν· Ἐπικατάρατος Χάμ παῖς, οἰκέτης ἔσται τοῖς ἀδελφοῖς αὐτοῦ· καὶ εἶπεν, Ἐβλογητὸς Κύριος ὁ Θεὸς τοῦ Σὴμ, καὶ ἔσται Χαναάν παῖς οἰκέτης αὐτοῦ. πληθύνει ὁ Θεὸς τῷ Ἰάφεθ, καὶ κατοικήσάτω ἐν ταῖς σκηνώμασι τοῦ Σὴμ, καὶ γεννηθήτω Χαναάν παῖς αὐτοῦ· ἔζητε δὲ Νῶε μετὰ τὸν κατακλυσμόν· ἔτη τριακόσια πενήκοντα· καὶ ἐγένοντο πᾶσαι αἱ ἡμέραι Νῶε ἔτη ἑνεακόσια πενήκοντα, καὶ ἀπέθανεν. Αὗται δὲ αἱ γενεαὶ τῶν υἱῶν Νῶε, Σὴμ, Χάμ, Ἰάφεθ· καὶ ἐγεννήθησαν αὐτοῖς υἱοὶ μετὰ τὸν κατακλυσμόν·

Προκείμε. ἤχ. δ'. Ψαλ. οβ'. Ἐμοὶ δὲ τὸ προσκαλλᾶσθαι τῷ Θεῷ, ἀγαθόν ἐστι.

Στίχ. Ὡς ἀγαθὸς ὁ Θεὸς τῷ Ἰσραήλ, τοῖς εὐθέσι, τῇ καρδίᾳ.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ἄνθρωπος συνετός, θρόνος αἰσθήσεως, καρδία δὲ ἀφρόνων συναντήσεται ἀραιαῖς· χεῖρ ἐκλεκτῶν κρατήσεται εὐχερῶς· δολιοὶ δὲ ἔσονται εἰς προνομήν· φοβερὸς λόγος καρδίαν ἀνδρός δικαίου τυχράσσει, ἐπαγγελία δὲ ἀγαθὴ εὐφραίνει αὐτόν.

αὐτόν· ἐπιγνώμων δίκαιος ἑαυτοῦ φίλος ἔσται, αἱ δὲ τῶν ἀσεβῶν γνώμαι ἀνεπιεικεῖς· ἀμαρτάνοντας καταλήψεται κακὰ, ἡ δὲ ὁδὸς τῶν ἀσεβῶν πλανᾷσει αὐτούς· οὐκ ἐπιτεύξεται δόλιος θήρας, κτήμα δὲ τίμιον ἀνὴρ καρδός· ἐν ὁδοῖς δικαιοσύνης ζωῆ, ὁδοὶ δὲ μνησικακῶν εἰς θάνατον· υἱὸς πανούργου ὑπήκοος πατρὶ, υἱὸς δὲ ἀνήκοος ἐν ἀπωλείᾳ. Ἀπὸ καρπῶν δικαιοσύνης φίγεται υἱὸς ἀγαθός, ψυχαὶ δὲ παρανόμων ἀπολοῦνται ἄωροι. Ὃς φυλάσσει τὸ ἑαυτοῦ στόμα, τηρεῖ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν, ὁ δὲ προπετὴς χεῖλεσι πτοῖσσι ἑαυτόν. Ἐν ἐπιθυμίαις ἐπιπᾶς ἄεργος, χεῖρες δὲ ἀνδρείων ἐν ἐπιμελείᾳ. Λόγον ἀδίκου μισεῖ δίκαιος, ἀσεβῆς δὲ αἰσχύνεται, καὶ οὐχ ἔξει παρρησίαν. Δικαιοσύνη φυλάττει ἀνάκους, τοὺς δὲ ἀσεβεῖς φύλους ποιεῖ ἀμαρτία. Εἰσὶν οἱ πλουτιζόντες ἑαυτοὺς μηδὲν ἔχοντες, καὶ εἰσὶν οἱ ταπεινούντες ἑαυτοὺς ἐν πολλῷ πλούτῳ. Λύτρον ψυχῆς ἀδρός ὁ ἴδιος πλούτος, πτωχὸς δὲ οὐχ ὑρίσταται ἀπειλῆς. Φῶς δικαίους διαπνύτης, φῶς δὲ ἀσεβῶν σβέννυται· ψυχαὶ δόλιοι πλανῶνται ἐν ἀμαρτίαις, δίκαιοι δὲ οὐκ τεύρουσι καὶ ἔλεουσι.

Τὸ κατευθυνθήτω, καὶ τὰ λοιπὰ τῆς προφηγατιμένης·

Τῆ Πέμπτῃ τῆς Δ'. Ἐβδομάδος, εἰς τὸν Ὁρθρὸν τὰ Τριδικὰ. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. Κἀθήσιμα τῆς Ὁκτωήγου. Μετὰ δὲ τὴν β'. τὸ παρὸν Κἀθιστοῦ Κυρίου Ἰωσήφ ἤχος, α'.

Χορὸς Ἀγγελικὸς.

Δυναμίει τοῦ Σταυροῦ, κρατυνόμενοι πᾶσαν, τὴν πλάνην τοῦ ἔχθρου, κατελύσατε ὄντως. Ἀπὸ στολοι ἐνδοξοι, πρεσβευταὶ τῶν

ψυχῶν ἡμῶν· ὅθεν σήμερον, ἐν τῇ αὐτοῦ προσκυνήσει, ἐπαγάλλεσθε, ὑπὲρ ἡμῶν δυσωποῦντες, τὸν μόνον φιλόνηρωπον.

Θεοτοκίον ὁμοιον.

Μαρία τὸ σεπτὸν, τοῦ Δεσπότη τοῦ δοχείου, ἀνάστησον ἡμᾶς, πεπτωκότας εἰς χάος, δεινῆς ἀπογνώσεως, καὶ πταισμάτων καὶ θλίψεων· σὺ γὰρ πέφυκας, ἀμαρτωλῶν σωτηρία, καὶ βοήθεια, καὶ κραταιὰ, προστασία, καὶ σώξεις τοῦς δούλους σου.

Μετὰ τὴν γ'. Στιχολογ. κἀθισμα τοῦ Κυρίου Θεοδώρου, ἤχ. βαρὺς·

Κύριε ἡμεῖς ἐσμεν.

Κύριε τὸν σὸν Σταυρὸν ὀρῶντες, προκείμενον σήμερον, προσερχόμεθα πιστῶς, καὶ ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς ἀσπαζόμενοι αὐτόν, ἐν φόβῳ καὶ χαρᾷ· ἀγιάσον τοὺς δούλους σου, εἰρήνευσον τὸν κόσμον σου, τῇ τούτου ἐπιφανείᾳ, μόνε πολυέλεε.

Θεοτοκίον.

Κύριε ἡμεῖς ἐσμεν λαὸς σου, καὶ πρόβατα νομῆς σου· πλανηθέντας τῇ φορᾷ, ἐπίστρεψον ἡμᾶς, σκορπισθέντας, ὡς ποιμῆν, συνάγαγε ἡμᾶς· ἐλέησον τὴν ποιμνὴν σου, φιλόνηρωπε σπλαγχνίσθητι, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, μόνε ἀναμάρτητι.

Ὁ Ν'. Σῶσον ὁ Θεός· αἱ ᾠδαί, καὶ στιχολογ. ἡ Δ'. Κανόνες τοῦ Μηναιού· καὶ τοῦ Τριωδίου, τοῦ Κυρίου Ἰωσήφ, ἠδὴ δ'. ἤχ. α'.

Ἐπί

Ἐπὶ τῆς Θείας φυλακῆς.

Αγιασμοῦ παρεκτικὴν χάριν δωρούμενος ἡμῖν, ἅγιε Σταυρέ, Ἀποστόλων, στήριγμα καὶ καύχημα, πρόκεισαι εἰς προσκύνησιν, σήμερον πάτη τῆ οἰκουμένη, τὸν τῆς νηστείας καιρὸν ἐξευμαρίζων ἡμῖν.

Σκιογραφούσας τὸν Σταυρὸν. χεῖρας ἐκτεινάς Ἀμαλίχ ἔτρεψε Μωσῆς. ὃν τυποῦντες, χεῖρας ἐκπετάσωμεν, νηστείαί καὶ δεήτεσι, στίφος, ὅπως τρέψωμεν δαιμόνων, ἐκπρλεμούντων ἡμᾶς, διαπαντός φρονερώς. Θεοτοκ.

Μητηρ Θεοῦ τοῦ ἀγαθοῦ, ἀγάθου νόμου τὴν ψυχὴν, ἣν ὁ πονηρὸς συνθηεῖα, πονηρᾷ ἐκάνωσεν, ἀθλίως δελεάσας με, ὅπως ὡς αἰτίαν σωτηρίας, ὑμολογῶ σε αἰετὴν πολυμήνητον. ἤχ. βαρύς.

Τὴν ἐνσάρκον παρουσίαν σου.

Μονάδα σε, κατὰ φύσιν ἀνυμνῶ Τριάδα δὲ ὑποστάσεων τιμῶ Πάτερ Υἱέ, καὶ Πνεῦμα τὸ πανάγιον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εκύησας, κόρη ἄναδρε Θεόν, πανάμωμε, τὸν κατέχοντα δρακί το πέρατα, καὶ πάντων ἀρχαιότερον.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Απόστολοι, οἱ τοῦ Κόσμου πρεσβεῦται. αἰτήσατε, τοῦ σωθῆναι καὶ ἡμᾶς, κατέχοντας, ὄπλον τὸν σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ.

Τὴν ἐνσάρκον, παρουσίαν σου Χρι-

» στέ, πιστεύμενος, ὁ Προφήτης
» Ἀββακούμ. ἐκραύγαζε, δόξα τῆ
» δυνάμει σου.

Ἦδὴ Ἡ'. Αὕτη ἡ κλητὴ, καὶ ἅγια.

Χαίροις ὁ Σταυρὸς, ὁ τριμερῆς καὶ Θεὸς, ἐν ᾧ ὁ εἰς τῆς Τριάδος, σάρκα φορέσας ἐπάγη, ἐμπαγέντας ἡμᾶς, ἀσεβείας εἰς βυθὸν λυτρωσάμενος, ὑπερυψοῦντας αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Σθένος τὸν Σταυρὸν κραταιὸν κεκτημένοι, τοὺς δευτῆ δυναστεία. τοῦ πονηροῦ δουλωθέντας, ἠλευθέρωσαν, οἱ τοῦ Λόγου Μαθηταὶ ἀναμελποντες, Σὲ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Θεοτ.

Κόλπων οὐκ ἐκστάς, τῶν πατρῶων ἐν κόλποις, ἀνεκλίθης Παρθένου, ἐπ' ἀνακλήσει τοῦ γένους, οὗ ἐφόρεσας, διὰ σπλάγγνα Ἰησοῦ τὸ ὁμοίωμα. ὄθεν σε ὑμνοῦμεν, βροτοὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἐβλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Ω ὁμοούσιε, ὦ Τριάς Παναγία, Πάτερ Υἱέ, καὶ τὸ πανάγιον Πνεῦμα, Θεότης, ἀμέρες σου τὸ κράτος, δοξάζω καὶ ὑμνῶ, τὴν μίαν βασιλείαν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν πλαστουργήσαντα, τὸν Ἀδάμ κατ' εἰκόνα, καὶ ἐκ φυράματος αὐτοῦ προελθόντα, καὶ λύσαντα τὴν ἀρχαίαν κατάραν, ὑμνεῖτε Ἱερεῖς, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δόξα

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Η δωδεκάχορδος λύρα τῆς Ἐκκλησίας, ὡς μελουροῦσα τῆς σοφίας τὸν λόγον, Ἀπόστολοι, τοὺς ὑμᾶς ἀνυμνοῦντας, αἰτήσατε ἰδεῖν τὸ πᾶνος τοῦ Κυρίου, καὶ ἄσαι εἰς αἰῶνας.

Λινοῦμεν, εἰλογοῦμεν.

Τὸν μόνον ἀναρχον, βασιλέα τῆς
 • δόξης, ὃν φρίττουσιν οὐρανῶν
 • αἱ δυνάμεις, καὶ τρέμουσι τῶν
 • Ἀγγέλων αἱ τάξεις, ὑμνεῖτε
 • ἱερεῖς, λαὸς ὑπερῤῥοῦτε, εἰς
 • πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἦδὴ θ'. φωτίζου φωτίζου.

Φαῖδρῶνον φωτίζου, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ, τοῦ Σταυροῦ ταῖς ἀκτίσιν, ὃν φέρεις προκείμενον. πάντων πιστῶν εἰς προσκύνησιν σὺ δὲ πληρὺς, πᾶσα τῶν δαιμόνων, σκότους πληρωθεῖσα ἀπόδραθι.
Κράτος ἐγκρατείας, ὁ Θεὸς πέφυκε Σταυρὸς, συνεργὸς ἀγρυπνούντων, νηστευτῶν ἐνίσχυσις, πολεμουμένων ὑπέρμαχος τοῦτον πιστοὶ, πόθῳ συνελθόντες, περιχαρῶς προσκυνήσωμεν.

Θεμέλιοι Θεοὶ, τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἐδρασμῶ εὐσεβείας, πάντα συντηρήσατε, καὶ ἐπὶ πέτραν στηριξάτε, τὴν ἀρραγῆ, τοῦ ἐκλεξαμένου, ὑμᾶς Ἀπόστολοι ἐνδοξοὶ.
 Θεοτοκίον.

Χαράν συλλαβοῦσα, τοῦ Ἀρχαγγέλου τῆ φωνῆ, τῆς ἐμῆς νῦν καρδίας τὴν λύπην ἀράνισον, τὴν ψυχορρόρον καὶ δίδου ἀγνή, χα-

ροποιόν, πένθος ὅπως εὔρω, ἐκεί τὴν θείαν παράκλησιν.

Ἄλλος. Σὲ τὴν ἄχραντον.

Δόξα.

Σὲ τὸν ἀναρχον, Πατέρα καὶ Δεσπότην, καὶ τὸν συνάναρχον Λόγον, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, εὐσεβῶς οἱ πιστοὶ, πάντες μεγαλύνουμεν. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν ἐνδοξον, καὶ μόνην Θεοτόκον, τὴν τὸν ἀχώρητον Λόγον, ἐν γαστρὶ χωρήσασαν, καὶ τεκοῦσαν σαρκί, ὑμνοῖς μεγαλύνουμεν.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Σὲ τὴν πύρινον, φθογγὴν τοὺς Ἀποστόλους, ὡς καταφλέξαντας, πᾶσαν ὕλην πλάνης, καὶ εὐσεβείαν ἐμφυτεύσαντας κόσμῳ, ὑμνοῖς μεγαλύνουμεν. Ὁ Εἰρμός.

Σὲ τὴν ἄχραντον, Μητέρα καὶ
 • Παρθένον, τὴν τὸν ἀχώρητον
 • Λόγον, ἐν γαστρὶ χωρήσασαν,
 • καὶ τεκοῦσαν σαρκί, ὑμνοῖς μεγαλύνουμεν.

Τὸ Φωταγωγικόν.

Εἰς τὴν Σι.χ. τὸ ἰδιόμ. ἤχ. βρυός. Δίς.

Ζηλώσωμεν οἱ πιστοὶ τοῦ Τελῶνου τὴν μετάνοιαν, καὶ μὴ Φαρισσαϊκῶς ἐγκαυχησώμεθα, ἀλλ' ἐκ βάθους καρδίας, στεναγμὸν προσίσωμεν, τῷ εὐεργέτῃ τῶν ὅλων Θεῷ· αὐτὸς γὰρ ἐνετείλατο. λέγων, ὅτι, Πᾶς ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται, ὁ δὲ ταπεινῶν ἑαυτὸν, ὑψωθήσεται· διὸ ὁμοφρόνως βοήσωμεν αὐτῷ· ὁ Θεὸς ἰλάσθητι

ἡμῖν τοῖς ἁμαρτωλοῖς, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Μαρτυρικόν.

Εν πνέοντες, πρὸς ἕν βλέποντες οἱ Ἄθλοφόροι Μάρτυρες, μίαν ὁδὸν ζωῆς εὐράμενοι, τὸν ὑπὲρ Χριστοῦ θάνατον, ζηλοτυποῦντες ἀλλήλων τὴν τελευταίην· ὦ τοῦ θαύματος! ὡσπερ θησαυροὺς τὰς βασάνους προαρπάζοντες, πρὸς ἀλλήλους ἔλεγον· ὅτι κἄν μὴ νῦν ἀποθάνωμεν, τεθηξόμεθα πάντως, καὶ τῇ γενέσει τὰ ὀφειλόμενα λειτουργήσομεν· ποιήσωμεν τὴν ἀνάγκην φιλοτιμίαν· τὸ κοινὸν ἱδριὸν ἠγησάμενοι, θανάτῳ ζωῶν ὠνησώμεθα· ταῖς πρεσβείαις αὐτῶν ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα, καὶ νῦν ὁ αὐτός.

Ειρήνευσον πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου τὴν ζωὴν ἡμῶν, τῶν βρωῶντων σοι, ἐλεῆμον Κύριε δόξα σοι.

Εἰς τὴν Τριθέκην Τροπάριον τῆς Προφητείας. ἤχ. πλ. β'.

Τὸν Σταυρὸν σου προσκυνοῦμεν Δέσποτα, καὶ τὴν Ἁγίαν σου ἀνάστασιν δοξάζομεν. Δίς.

Προκείμε. ἤχ. δ'. Ψαλ. ογ'. Ὁ δεὸς βασιλεὺς ἡμῶν, πρὸ αἰῶνων.

Στίχ. Ἴνα τί ὁ Θεὸς ἀπώσω εἰς τέλος.

Προφητείας Ἡσαΐου
τὸ Ἀνάγνωσμα.

Γὰδε λέγει Κύριος, Ἀκούσατε λόγον Κυρίου, ἄνδρες τεθλιμμένοι, καὶ οἱ ἄρχοντες τοῦ λαοῦ τοῦ-οῦ τοῦ ἐν Ἰερουσαλὴμ. Ὅτι εἶπατε· ἐποιήσαμεν δια-

θήκην μετὰ τοῦ ἄδου, καὶ μετὰ τοῦ θανάτου συνθήκην, καταγίγεις φερομένη ἕν παρελθῆ, οὐ μὴ ἔλθῃ ἐφ' ἡμᾶς· ἐθήκαμεν ψεύδος τὴν ἐλπίδα ἡμῶν, καὶ τῷ ψεύδει σκεπασθησόμεθα. Διὰ τοῦτο, τὰδε λέγει Κύριος ὁ Θεὸς Ἰδοὺ ἐγὼ ἐμβολῶ εἰς τὰ θεμέλια Σιών λιθὸν πολυτελεῆ, ἐλεκτόν, ἀκρυγωνιαῖον, ἐντιμὸν θεμέλιον εἰς τὰ θεμέλια αὐτῆς· καὶ ὁ πιστεῖων ἐπ' αὐτῷ, οὐ μὴ κατασχυνοθῆ· καὶ θήσω κρίσιν εἰς ἐλπίδα, ἣ δὲ ἐλεημοσύνη μου εἰς σταθμούς, καὶ οἱ πεπειθότες μάτην ψεύδει, ὅτι οὐ μὴ παρέλθῃ ὑμᾶς· καταγίγεις· καὶ μὴ ἀφέλῃ ὑμῶν τὴν δικηθήκην τοῦ θανάτου, καὶ ἡ ἐλπίς ὑμῶν ἢ πρὸς τὸν ἄδην οὐ μὴ ἐμείλῃ· καταγίγεις φερομένη ἐάν ἐπέλθῃ, ἔσσεθε αὐτῇ εἰς καταπάτημα. Ὅταν παρέλθῃ, λήψεται ὑμᾶς, ὅτι πρῶτ' πρῶτ' παρελεύσεται ἡμέρας, καὶ ἐν νυκτὶ ἔσται ἐλπίς πονηρᾶ. Μήθετε ἀκούειν, στενωχωρούμενοι· οὐ δύναμεθα μάχεσθαι, κἄντοι δὲ ἀσθενοῦμεν τοῦ ἡμῶς συναγῆναι. Ὡσπερ ὅς ἐσσεῖσθαι, ἰναστήτεται Κύριος, ὡς ἐν τῇ ἐράραγγι Γαθαῶν, μετὰ θυροῦ ποιήσει τὰ ἔργα αὐτοῦ, πικρίας ἔργον· ὁ δὲ θυρὸς αὐτοῦ ἀλιότηως χρήτεται, καὶ ἡ πικρία αὐτοῦ ἀλλοτρία· Καὶ ὑμεῖς μὴ εὐφρανθῆτε, καὶ δὲ ἰσχυράτωσαν ὑμῶν οἱ δεσμοί, διότι συντετελεσμένα καὶ συντετραμμένα πράγματα ἔκοντα παρὰ Κυρίου Σαβῶθ, ἃ ποιήσει ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν.

Προκείμε. ἤχ. δ'. Ψαλ. οδ'. Ἐγὼ δὲ ἀγαλλιῶμαι εἰς τὸν αἰῶνα·

Στίχ. Ἐξομολογησόμεθά σοι ὁ Θεός.

Τῇ Πέμπτῃ τῆς Δ'. Ἐβδομάδος, Ἐσπέρας, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα ἰσθῶ-
μεν στίχ. ς'. καὶ ψάλλ, στίχ. ἤχ. δ'.

Ἐδω-

Ἐδωκας σημειώσιν.

Τὸν ἀειμακάριστον, ἀξιωθέντες ἀσπάζεσθαι, οἱ πιστοὶ σταυρὸν Κύριε, δι' οὗ ἡμᾶς ἔσωσας, ἀνυμνολογοῦμεν. τὴν σὴν εὐσπλαγχίαν, καὶ δυσωποῦμεν ἐκτενωῶς. Πᾶσι παρίσχοι τὴν ἀγαλλίασιν, Σωτὴρ τοῦ σωτηρίου σου, ἐν μετανοίᾳ διδοὺς ἡμῖν, κατιδεῖν σου τὴν ἐγερσιν, καὶ τὰ πάθη τὰ τίμια.

Νέκρωσιν ὑπέμεινας, ἐπὶ σταυροῦ ἐκτεινόμενος, ὁ νεκρώσας τὸν θάνατον, νεκροὺς ἀναστήσας τε. ζωηφόρῳ λόγῳ· ὅθεν δυσωπώτε. Τὴν νεκρωθείσάν μου ψυχὴν, τὴν ἁμαρτία ζώωτον Κύριε, παρέχων μοι κατάνυξιν, καὶ τῶν κακῶν ἀπολύτρωσιν, ἐν ἡμέραις ἀγίαις σου, τῆς νηστείας φιλιάνθρωπε.

Ἔτερον τοῦ Κυρίου Θεοδώρου πλ. δ'.
Τὸν ιεροῦν ἀδάμαντα.

Τὸν σὸν Σταυρὸν τὸν ἅγιον, ἀξιωθέντες ἐν χορῷ. κατιδεῖν καὶ προσπύξασθαι, αἰτουμέν σε ὁ Θεὸς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἵνα καὶ αὐτὰ τὰ ἄχραντα προφθάσωμεν πάθη σου. τῇ νηστείᾳ νευρούμενοι, προσκυνῶντες ὑμνοῦμεν τὴν Σταυρώσιν. τὴν λόγγην, τὸν σπόγγον, τὸν κάλαμον· δι' ὧν ἡμᾶς ἀπαθανάτισας, εἰς τὴν ἀρχαίαν πάλιν τρυφῆς τὴν ζωὴν, ἐπανήγαγες ὡς φιλιάνθρωπος· διὸ σε εὐχαρίστως νῦν δοξάζομεν.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ἐστέρας Προκειμ. ἡγ. πλ. β'. Ψαλ.

οἱ. Εὐξασθε, καὶ ἀπόδοτε, Κυρίῳ τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Στίχ. Γνωστὸς ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ὁ Θεός.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Αὗται αἱ φυλαὶ τῶν υἱῶν Νῶε κατὰ γενέσεις αὐτῶν, κατὰ ἔθνη αὐτῶν· ἀπὸ τούτων διεσπάρησαν νῆσοι τῶν ἐθνῶν ἐπὶ τῆς γῆς, μετὰ τὸν κατακλυσμὸν· καὶ ἦν πᾶσα ἡ γῆ χειλος ἕν, καὶ φωνὴ μία πᾶσι· καὶ ἐγένετο ἐν τῷ κινήσει αὐτοὺς ἀπὸ ανατολῶν, εὐρὸν πεδῖον ἐν γῆ Σεννάρ, καὶ κατώκησα· ἐκεῖ. Καὶ εἶπεν ἕκαστος τῷ πληθύνον αὐτοῦ, Δεῦτε, πλινθίσωμεν πλινθίους· καὶ ὀπτήσωμεν αὐτάς πυρὶ καὶ ἐγένετο αὐτοῖς ἡ πλινθος εἰς λίθον, καὶ ἄσφαλτος αὐτοῖς ἦν ὁ πηλός· καὶ εἶπον, Δεῦτε, οἰκοδομήσωμεν ἑαυτοῖς πόλιν καὶ πύργον, οὗ ἡ κεφαλὴ ἔσται εἰς τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ποιήσωμεν ἑαυτοῖς ὄνομα, πρὸ τοῦ διασπαρῆναι ἡμᾶς· ἐπὶ προσώπου πάσης τῆς γῆς. Καὶ κατέβη Κύριος ὁ Θεὸς ἰδεῖν τὴν πόλιν καὶ τὸν πύργον, ὃν οἰκοδόμησαν οἱ υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων· Καὶ εἶπε Κύριος, Ἰδοὺ γένος ἕν, καὶ χειλος ἕν πάντων, καὶ τοῦτο ἤρξαντο ποιῆσαι, καὶ νῦν οὐκ ἐκλείπει ἀπ' αὐτῶν πάντα, ἵνα ἂν ἐπιθῶνται ποιεῖν. Δεῦτε, καὶ καταβάντες συγχέωμεν αὐτῶν ἐκεῖ τὴν γλῶσσαν, ἵνα μὴ ἀκούσωσιν ἕκαστος τῆς φωνῆς τοῦ πλησίον. Καὶ διέσπειρεν αὐτοὺς· Κύριος ὁ Θεὸς ἐκείθεν ἐπὶ πρόσωπον πάσης τῆς γῆς· καὶ ἐπέσχεσαντο οἰκοδομοῦντες τὴν πόλιν, καὶ τὸν πύργον. Διὰ τοῦτο ἐλέγηθη τὸ ὄνομα αὐτῆς, Σύγχυσις, ὅτι ἐκεῖ συνέχευε Κύριος ὁ Θεὸς τὰ χεῖλη πάσης τῆς γῆς, καὶ ἐκείθεν διέσπειρεν αὐτοὺς· Κύριος ὁ Θεὸς ἐπὶ πρόσωπον πάσης τῆς γῆς.

Προκειμ. ἡγ. βαρῆς. Ψαλ. ος'. Φωνῆ

νῆ μου πρὸς Κύριον ἐκέκραξα.

Στίχ. Ἐν ἡμέρᾳ θλίψεώς μου, τὸ Θεὸν ἐξεζήτησα.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Επιθυμῖαι εὐσεβῶν ἰδύνουσι ψυχὴν ἔργα δὲ ἀσεβῶν μακρὰν ἀπὸ γνώσεως. Ὁ συμπορευόμενος σοφοῖς, σοφίς ἔσται· ὁ δὲ συμπορευόμενος ἄφροσι, γνωσθήσεται· ἀμάρτανοντας καταδιώξεται κακὰ, τοὺς δὲ δικαίους καταλήψεται ἀγαθὰ· ἀγαθὸς ἀνὴρ κληρονομήσει υἱὸς υἱῶν, θησαυρίζεται δὲ δικαίοις πλοῦτος ἀσεβῶν· δικαιοῖ ἀπολαύσουσιν ἐν πλούτῳ ἔτη πολλά· ἄδικοι δὲ ἀπολούνται συντόμως· Ὅς φεῖδεται τῆς ἐαυτοῦ βακτηρίας, μισεῖ τὸν ἐαυτοῦ υἱόν, ὁ δὲ ἀγαπὸν, παιδεύει ἐπιμελῶς· δίκαιος ἐσθίων, ἐμπλήσει ψυχὴν αὐτοῦ· ψυχαὶ δὲ ἀσεβῶν ἐνδραεῖς. Σοφαὶ γυναικες ἐκκόδουσαν οἴκους, ἡ δὲ ἄφρων γενομένη, κατέσκαψε ταῖς χερσὶν αὐτῆς. Ὁ πορευόμενος ὀρθῶς, φοβεῖται τὸν Κύριον· ὁ δὲ σκολιζῶν ταῖς ὁδοῖς αὐτοῦ, ἀτιμασθήσεται. Ἐν στόματι ἀφρόνων βακτηρία ὕβρεως, χεῖλη δὲ σοφῶν φυλάσσει αὐτούς. Οὐ μὴ εἰσι βόες, φάτναι καθαραὶ· οὐδὲ πολλὰ γενήματα, φανερὰ βόος ἰσχύς. Μίρτυς πιστὸς οὐ ψεύδεται, ἐκκαεὶ δὲ ψευδῆ μάρτυς ἄδικος. Ζητήσεις σοφίαν παρὰ κακοῖς, καὶ οὐχ εὐρήσεις· αἰσθησις δὲ παρὰ φρονίμοις εὐχερίης.

Εἰς τὸν στίχ. τὸ ἰδιόμ. πλ. β'. Δίς.

Παρὰ Κυρίου τοῦ ταπεινώσαντος ἐαυτὸν, μέχρι τοῦ διὰ σταυροῦ θανάτου, διὰ σὲ μαθοῦσα ψυχὴ μου, τὴν ἐξ ἐπάρσεως ταπεινώσιν, καὶ τὴν ἐκ ταπεινώσεως ὑψωσιν, ἐπ' ἀρεταῖς μὴ ἐπαίρου,

μηδὲ σαυτὴν δικαίαν ὑποπτεύουσα, τὸν πῆρσιόν κατάκρινε, ὡς ὁ μέγαλαυχος Φαρισταῖος· ἀλλ' ἐν φρονήματι κατεβεβλημένῳ, τῶν σῶν ἀμαρτημάτων μνημονεύουσα μόνον, ὡς ὁ Τελώνης βόησον· Ὁ Θεὸς ἰλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ, καὶ σῶσόν με. Μαρτυρικόν.

Οἱ μάρτυρές σου Κύριε, οὐκ ἤρνήσαντό σε, οὐκ ἀπέστησαν ἀπὸ τῶν ἐντολῶν σου, ταῖς αὐτῶν πρεσβείαις ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα, καὶ νῦν· Σταυροθεοῦ. ὁ αὐτός.

Τριήμερος ἀνάστης Χριστέ.

Η πάναγνος ὡς εἶδέ σε, ἐπὶ σταυροῦ κρεμάμενον, ἀνεβόα, Τί τὸ ξένον ὁ ὄρω, Μυστήριον Υἱέ μου; πῶς ἐπὶ ξύλῳ θνήσκεις, σαρκὶ κρεμάμενος ζωῆς χορηγέ;

Τῆ περὶ σταυροῦ τῆς Δ'. Ἐβδομάδος εἰς τὸν Ὁρθρον, τὰ Τριωδικά. Μετὰ τὴν ἁ Στιχολογ. Καθίσμ. τῆς Ὀκτωήχου. Μετὰ δὲ τὴν ε'. τὸ παρὸν τοῦ Κυρίου Ἰωσήφ. ἤχ. δ'.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ σταυρῷ.

Τῆς ἐγκρατείας τὸν καιρὸν ἀγιάζων, ὁ πανσεβάσμιος Σταυρὸς καθορᾶται, ὃν προσκυνοῦντες σήμερον βοήσωμεν, Δέσποτα φιλόανθρωπε, τῇ αὐτοῦ συμμαχίᾳ, διδοῦ διελθεῖν ἡμᾶς, τὸ λοιπὸν τῆς νηστείας, ἐν κατανύξει καὶ τὰ ζωηρὰ, βλεψαί σου πάθη, δι' ὧν ἐλυτρώθημεν.

Σταυροθεοῦ, ἤχ. ὁ αὐτός.

Τὸν ἐξ ἀνάργου τοῦ Πατρὸς γεννη-

νηθέντα, ἢ ἐπ' ἐσχάτων σε Χριστέ τετοκυῖα, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον ἠλάλαξεν, οἴμοι ποθεινότατε, Ἰησοῦ ἀνεβόα, πῶς ὁ δουξαζόμενος, ὡς Θεὸς ὑπ' Ἀγγέλων, ὑπὸ ἀνόμων νῦν βροτῶν Ἰῆ, θέλων σταυροῦσαι; ὑμῶ σε μακρόθυμε.

Μετὰ τὴν γ'. Στιχολογ. κάθισμα τλ. δ'. Ταχὺ προκτάλαξε.

Τὸ φῶς τῶν ψυχῶν ἡμῶν, νῦν καθορῶντες Χριστέ, σταυρόν σου τὸν ἀγραντον, καὶ προσκυνοῦντες χαρᾶ, φαιδρῶς ἐκδοξάσωμεν· Δόξα σοι ὁ ἐν τούτῳ, ὑψώθηται θελήσας· δόξα σοι ὁ φωτίσας, δι' αὐτοῦ πᾶσαν κτίσιν· ἐν ᾧ σε ἀκαταπαύστως, ὑμνοῖς δοξάζομεν.

Σταυροθεοτοκίον. Ὅμοιον.

Σταυρῶ σε ὑψύμενον, ὡς ἐθεάσατο, ἡ ἀνυμφος Μήτηρ σου, Λόγε Θεοῦ μητρικῶς, θρηνοῦσα ἐφ' ἐγγετο, Τί τὸ καινὸν καὶ ξέρον, τοῦτο Ἰῆ μου θαῦμα; πῶς ἡ ζωὴ τῶν ὄλων, ὁμιλεῖς τῷ θανάτῳ; ζῶσαι τοὺς τεθνεῶτας, θέλων ὡς εὐσπλαγχνος.

Ὁ Ν'. καὶ ὁ Κανὼν τοῦ τιμίτου σταυροῦ. Τὸ δὲ Μηναιὸν ψάλλ. ἐν ταῖς ἀποδείπνοις.

Ὡδὴ, α. ἤχ. πλ. δ'. Ἀρμυτηλάτην.

Τὸν τοῦ Κυρίου προσελθόντες σήμερον, Σταυρόν νοὶ καθαρῶ, καὶ εὐσεβεῖ γνώμῃ, δευτε προσκυνήσωμεν· πρόκειται γὰρ δωρούμενος, τοῖς αὐτὸν προσκυνοῦσιν, ἁγισμόν τε σωτήριον, ἔλλαμψιν καὶ δόξαν καὶ ἔλεος.

Ὁ ζωοδώρητος Σταυρὸς προκείμενος, καὶ καθορῶμενος. φωτοειδῆ αἰγλήν, ἀποπέμπει χάριτος· προσέλθωμεν καὶ λάβωμεν, φωτισμὸν εὐφροσύνης, καὶ σωτηρίαν καὶ ἄρσιν, αἰνεσὶν Κυρίῳ προσάγοντες.

Πρόκειται ξένον τοῖς ὀρώσι θέμα, σταυρὸς ὁ τίμιος, καὶ ὡς πηγὴ βρούει, ψυχικὰ χαρίσματα, καὶ παύει ἁμαρτήματα, καὶ νοσήματα λύει, καὶ τὰ φρονήματα βῶννυσι, τῶν εἰλικρινῶς προσιόντων αὐτῷ.

Σταυροθεοτοκίον.

Ὅτε σε τέκνον ἀπορρήτως ἔτεκον, ὠδῖνας ἐφυγον, καὶ πῶς νυνὶ ὀλη, ὀδυνῶν πεπλήρωμαι; ὀρῶ γὰρ σε κρεμάμενον, ὡς κακοῦργον τῷ ζῴῳ, τὸν γῆν ἀσχετέως κρεμάσαντα, ἔλεγεν ἡ Πάναγχος κλαίουσα.

Ὡδὴ Γ'. Ὁ στερεώσας.

Σταυρὸς ἀπάντων τῶν καλῶν, παρεκτικὸς καθορᾶται, προσκυνούμενος, ἐρτάζει ἐν χαρᾶ, φωτισομένη χάριτι, τοῦ ἐν αὐτῷ βουλήσει, ἀνυψωθέντος Θεοῦ ἡμῶν.

Καταυγαζόμενοι φωτί, τῶν τοῦ Σταυροῦ λαμπυρόνων, μεσασιμῶ τῆς ἱεράς ἐγκρατείας, σκοτασμὸν ἁμαρτιῶν, ἐκφύγωμεν καὶ κράξωμεν· Ὁ φωτισμὸς τῶν ὄλων, εὐσπλαγχνε Κύριε δόξα σοι.

Ἦμολογοῦμέν σε Σταυρέ, καὶ προσπτυσσόμεθα πίστει, ἐξαιτούμενοι τῇ σῇ δυναστείᾳ, ἐξελοῦ ἡμᾶς ἐχθροῦ, παγίδων καὶ κυβέρ-

βέρνησον, πάντας ἡμᾶς πρὸς ὄρμον, τῆς σωτηρίας τιμώντάς σε.

Σταυροθεοτοκίον.

Νενεκρωμένην την ζωήν, ἐπὶ σταυροῦ θεωροῦσα, καὶ μὴ φέρουσα τῶν σπλάγγων τὸν πόνον, ἐδονεῖτο ἡ σεμνή, Παρθένος ἀνακράζουσα, οἶμοι Υἱέ μου τί σοι, δὴ μοῖς ἀνόμων ἀπέδωκεν;

Κιβ.σμ. ἡχ. πλ. ε'.

Μόνον ἐπάγη τὸ ξύλον Χριστέ τοῦ Σταυροῦ σου, τὰ θεμέλια ἐσαλευθή τοῦ θανάτου Κύριε· ὁ γὰρ κατέπτε πόθῳ ὁ ἄδης, ἀπέλυσε τρόμῳ· ἐδειξας ἡμῖν τὸ σωτήριόν σου ἅγιε, καὶ δοξολογοῦμέν σε Υἱέ Θεοῦ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα, τὸ τέλος, Καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκ.

Σήμερον τὸ προφητικὸν πεπλήρωται λόγιον. Ἴδου γὰρ προσκυνούμεν εἰς τὸν τόπον, οὗ ἕστησαν οἱ πόδες σου Κύριε· καὶ ξύλου σωτηρίας γευσάμενοι, τῶν ἐξ ἁμαρτίας, παθῶν ἐλευθερίας ἐτύχομεν, προσβείαις τῆς Θεοτόκου, μόνε φιλάνθρωπε.

Ἦδιλ Δ'· Σὺ μου ἰσχύς.

Η κραταιά, σκέπη τε καὶ ἐπινόρωσις, τῶν ἀνθρώπων. τὸ ἰκατάμαχτον, ὄπλον τῆς πίστεως ὁ Σταυρός, ὁ σωτηριώδης, ἰδοὺ ὀράται προκειμένος, καὶ πάντων τὰς καρδίας, τῶν πιστῶς προσόντων, ἀγιάζει φωτίζει ἐν χάριτι

Τῷ μετασμῷ, τῆς ἐγκρατείας

προκειμένος, ἐν τῷ μέσῳ, πάντων ὑπεράγαθε. Σταυρός ὁ τίμιος μέσον γῆς, ἐν ᾧ ἀνυψώθης, ἐθελουσίως φιλάνθρωπε, τὸν κόσμον ἀγιάζει, τῇ αὐτοῦ προσκυνήσει, καὶ διώκει δαιμόνων τὰς φαλαγγας.

Νόμους τοὺς σοὺς, Κύριε ὁ ἀσυνειδήτος, μὴ φυλάξας, μέλλω κατακρίνεσθαι. ἤνικα ἔρχῃ ἐξ οὐρανοῦ, κρῖναι τῶν ἀνθρώπων, τὰ ἔργα· ὁδὸν κραυγάζω σοι, Δυναμίε τοῦ Σταυροῦ σου, ἐπιστρέψας με σώσον, μετανοίας παρέχων μοι δακρυά. Σταυροθεοτοκ.

Παρθενικῆς. Τέκνον ἐκ μήτρας σε ἔτεκον, καὶ ὄρωσα, ξύλω σε κρεμάμενον, ἐξαπορῶ, καὶ οὐ συνορῶ, ὕψος μυστηρίου, καὶ βαθος πολλῶν κριμάτων σου, ἡ πάναγος ἐβόα· ἦν φωναῖς ἀσιγήτοις, ὡς Μητέρα Θεοῦ μακαρίζομεν.

Αλαλάξατε ἔθνη, ἄσατε καὶ ψάλατε, φυλαὶ σκιρτήσατε, τῷ Θεῷ τῷ δόντι, τὸν σταυρὸν ἀδιάσειστον ἔρεισμα, οἱ τῆς ἐγκρατείας, νῦν, τῷ καιρῷ κατατροφῶντες, ἐστιῶντες ψυχὴν καὶ διάνοιαν.

Ἦδιλ ε'. Ἦα τί με ἀπόσω.

Νοεραὶ στρατιαί σε, πᾶσαι περιέπουσι, Σταυρέ πανάγιε, καὶ βροτοὶ πηλίνοις. σοὶ προσψαύοντες χεῖλεσι σήμερον, ἀπαντοῦμεν πόθῳ, ἁγιασμόν καὶ εὐλογίαν, τὸν ἐν σοὶ προσπαγέντα δοξάζοντες.

Τῆς ψυχῆς μου τὰ πάθη, ἱάσαι τὰ χρόνια, εὐσπλαγγνε Κύριε, καὶ προσκυνητὴν με, τῶν Ἀγίων παθῶν σου ἀξίωσον, τῆς νηστείας χρόνῳ, βελτιωθέντα ἀ-

ναδείξαι, καὶ κακῶν ἀποχὴν ὑπεράγαθε.

Σταυροθετοκίον.

Εν σαυρῷ καθορῶσα, τὸν δι' ἀγαθότητα, ἐκ σοῦ Πανάμωμε, ὑπὲρ νοῦν τεχθέντα, ἐπιτρώσκου τὰ σπλάγγνα, καὶ ἑλεγεσ, Οἴμοι Θεῶν Τέκνον, πῶς ὑπὲρ πάντων δυνᾷται, προσκυνῶ σου τὸ εὐσπλαγγχον Κύριε.

Τὸ Τριώδιον. Ὡὲν Ε'. ἤχος δ'.

Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Φωστῆρες ἀπέχουπτον, τὸ φῶς αὐτῶν θεώμενοι, ξύλω προσηλούμενον ἀδικως, δίκαιε μόνε, σὲ τὸν μακρόθυμον, καὶ τοῦ πονηροῦ τὰς ζοφεράς, Σῶτερ δειγματίζοντα, ἐξουσίας τῷ κράτει σου.

Νηστείας ἐν ὕδατι, τὰ πρόσωπα νιψώμεθα, καὶ περιπτυσώμεθα τὸ ξύλον, μόνος ὁ πάντων, ἐν ᾧ ὑψώθη Χριστὸς, σάρκα περικειμένος θνητῆν, ὅπως θανάτωσειτε, τὸν ἡμᾶς θανατώσαντα

Σταυροθεοτ.

Τὸν βότρυν ἢ ἀμπελος, παρ' ἑνός ὃν ἐβλάστησε, ξύλω κρεμασθέντα κατιδοῦσα, Τέκνον ἐβόα, γλυκὸς ἀπόσταξον, μέθην ἀνασέλλων τῶν ἐχθρῶν, μάττην σαυρωσάντων σε, τὸν ἐν πᾶσι μακρόθυμον,

Ἄλλος. Ἦχος ὁ αὐτός. Ἐι νυκτό.

Σήμερον προτίθεται ὁ σαυρός σου, ξύλον ζωῆς προσκυνητόν, καὶ κόσμος ἀγάλλεται, φοιτῆσει τῇ τοῦ Πνεύματος, αὐτὸν κατασπαζόμενος.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν . . .

Εν πεύκη καὶ κέδρω καὶ κυπαρίσσῳ, ὁ σταυρωθεὶς Υἱὸς Θεοῦ, ἀγίασον πάντα ἡμᾶς, καὶ τὸ ζωηρόρον σου, καταξιώσον πάθος ἰδεῖν.
Ὁ Εἰρμός.

Εκ νυκτὸς ὀρθρίζοντα φῶτι-
» σόν με, ζωοποιε Χριστοῦ Σταυ-
» ρε, φόβῳ προσκυνοῦντά σε, ἡ-
» μέραν σωτήριον, αἰεὶ ἐξανατέλ-
» λων μοι.

Ὡὲν σ. Ἰλασθητί μοι Σωτήρ.

Σταυροῦ παγέντος ἐν γῆ, δαιμόνων πτώσις ἐγένετο ὃν νῦν ὀρῶντες ἡμεῖς, ἐνδόξως προκειμενον, κτασπαζόμενοι, ἀπὸ συμπτωμάτων, ἀμαρτίας ἀνισάμεθα.

Υψοῦντές σε τὸν Χριστόν, ὡς Βασιλέα καὶ Κύριον, ὃν ἐδωρήσω ἡμῖν, σαυρόν τεῖχος ἀρρήκτον, ὃν περιπτυσσόμεθα, μεσασμῷ τῆς θείας, ἐγκρατείας ἀγαλλόμενοι.

Μεγάλα πᾶσιν ἡμῖν, δωρήματα παρεχόμενος, ὁ τοῦ Κυρίου Σταυρός, ὁρᾶται προκειμένος. προσέλωμεν ἄνθρωποι, φωτισμὸν καρδίας, καὶ ψυχῆς ἀπερυσώμεθα.

Θεοτοκίον.

Νηστεύειν ἡμᾶς Ἀγνή, κακίας πάσης ἐνίσχυσον, καὶ φαύλων καὶ πονηρῶν, ἀπέχεσθαι πράξεων, αἰεὶ ἐνδυνάμωσον, προστασία πάντων, τῶν ἀνθρώπων χρηματίζουσα.

Κοντάκιον ἤχ. βαρύς.

Οὐκέτι φλογίνη ῥομφαία φυλάττει τὴν πύλην τῆς Ἐδέμ· αὐτῇ

γάρ

γὰρ ἐπῆλθε παράδοξος σβέσις. τὸ ξύλον τοῦ Σταυροῦ, θανάτου τὸ κέντρον, καὶ Ἄδου τὸ νίκος ἐλήλαται ἐπέσης δὲ Σωτῆρ μου βοῶν τοῖς ἐν Ἄδῃ, Εἰσάγεσθε πάλιν εἰς τὸν Παράδεισον,

Ἦδὴ Ζ'. Θεοῦ συγκατάθεσιν.

Ο χρόνων ἐπέκεινα, ἐν χρόνῳ σάρκα φορέσας δείκνυται, καὶ τὰ χρόνια πάθη, ἡμῶνιάττι δι' ἀγαθότητα, τῆς ἐγκρατείας καιρῶ ἐν ᾧ πρόκειται, ὁ θεὸς οὗτος Σταυρὸς, καθαγιαζὼν ἡμᾶς.

Υμνοῦμεν δοξάζομεν, καὶ προσκυνοῦμεν καὶ μεγαλύνομεν, τὸ σὸν Κύριε κράτος, ὅτι παρέσχου ἡμῖν τοῖς δούλοις σου, Σταυρὸν τὸν θεῖον, τροφὴν ἀδαπάνητον, καὶ φύλακα τῶν ψυχῶν, καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν.

Ετύπου τὴν χάριν σου, Σταυρὲ γλυκαίνων Μωσῆς τὰ ὕδατα, τὰ πικρότατα ξύλω· καὶ γὰρ πικρίας παθῶν ἐρρύσθημεν, τῆ σῆ δυνάμει· διὸ ἡμᾶς γλύκανον, ἀσπαζόμενους σε νῦν, ἐν κατανύξει ψυχῆς. Θεοτοκίον.

Νοὸς μου τὴν στενωσιν, τῆ σῆ πρεσβεία πλατύον Δέσποινα, ἡ στενωσασα πύσας, τὰς μεθοδείας τοῦ πολεμήτορος, καὶ δι' ὁδοῦ με στενῆς κατευδῶσων, πρὸς πλατυσμὸν τῆς ζωῆς, βαδίζειν Μήτηρ Θεοῦ.

Ἦδὴ Η'. Ἐπταπλασίως.

Εύλω ποτὲ ἀνεῖλκυσε, ποταμοῦ τὸ σιδήριον, θεῖος Ἐλισσαῖος, ὁ

σὲ προγράψας πόρρωθεν, Σταυρὲ πανσεβάσμιε· ἐκ τοῦ θυλοῦ τῆς πλάνης καὶ γὰρ, διὰ σοῦ πρὸς πίστιν, ἀναχθέντες βεβαίαν, τὴν τήμερόν ἡμέραν, ἀξιούμεθα βλέπειν, καὶ πίσει προσκυνεῖν σε, τρυγῶντες σωτηρίαν.

Ἦ προσημαίνει πόρρωθεν, σὲ Σταυρὲ πανσεβάσμιε, ἐν ταῖς εὐλογίαις, Ἰακώβ τρανώτατα ἡμεῖς δὲ ἐν χάριτι, ἀξιοθέντες βλέπειν σε, πίσει ἀδιστακτῶ, προσερχόμεθα πάντες, καὶ ψάλλοντες πλουσίαν, εὐλογίαν τρυγῶμεν, καὶ φῶς καὶ σωτηρίαν, καὶ τῶν πταισμάτων λύσιν.

Αευχεμονοῦντες πράξειςιν, ἐναρέτοις προσέλωμεν, τῷ τῆς ἐγκρατείας, μεσασμῶ γηθόμενοι, καὶ περιπτυξώμεθα, τὸν τοῦ Κυρίου πίσει Σταυρὸν, ὅπως τῷ αὐτοῦ, κατευδούμενοι σθένει, τελείσωμεν τὸν δρόμον, ἐν καλῇ προθυμίᾳ, καὶ φθασωμεν τὸ θεῖον, λελαμπρυσμένον Παθος.

Τριδικίον.

Θμοφυῆ συνάναρχον, συναΐδιον σύνθρονον, φύσιν μὲν ἀπλήν, διαιρετήν προσώποις δὲ, Πατέρα ἀγέννητον, Υἱὸν καὶ Πνεῦμα Ἅγιον, ἀκτιστον οὐσίαν, καὶ θεότητα πάντες, ὑμνοῦντες μελωδεύμεν, Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σταυροθεοτοκίον.

Νῦν ὡς ἀνόνιον ἄκακον, καθορῶ σε κρεμόμενον, καὶ ὑπὸ ἀνόμων τῷ Σταυρῷ πτηνόμενον. Ἰεῖ μου προαναρχε, τοῖς ὀδυρμοῖς συγκόπτομαι·

μι και ταῖς μητρικαῖς, περιστα-
τοῦμαι οὐδύναις, ἢ Πάναγνος ἐ-
βόα· ἦν φωναῖς ἀπιγῆτοις, ὕμνου-
μεν κατὰ χρέος, εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας.

* Ἄλλος. Πάντα τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ,
Ρηξίτωσαν τὰ ὄρη νοσηρῶς, δι-
καισύνην, καὶ βουνοὶ ἀγαλλίασιν,
τὸ ξύλον τοῦ σταυροῦ προσκυνού-
μενον βλέποντες· ὁ ὑπερυψοῦμεν,
Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Η χάρις τοῦ σταυροῦ σου φο-
βερά· καὶ γὰρ δαιμόνων ἐλανύνει
τὰς φάλαγγας, ἀνθρώποις τῶν
ἱαμάτων παρέχουσανάματα· διό-
σε ἀνυμνοῦμεν, Χριστέ εἰς τοὺς
αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν, Πατέρα Υἱόν.

Τὸν ἀναρχον Πατέρα, καὶ Υἱόν,
σὺν τῷ Ἁγίῳ ἀνυμνησωμεν Πνεύ-
ματι, Τριᾶδα ὁμοούσιον, μίαν
ἀρχήν, καὶ Θεὸν αἰθιούντες, ὕμνου-
μεν αὐτὴν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν· Θεοτοκίον.

Πᾶσα γλῶσσα γηγενῶν, ὕμνεῖτε
παρθένε, ὅτι φῶς τὸ ἀπρόσιτον, ἡ-
γάσας φωταγωγοῦντα τὸν κόσ-
μον, Χριστὸν τὸν Θεόν, ὃν ὑπε-
ρυψοῦμεν ἀεὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν . . .

Αγάλλεται τὰ πέρατα τῆς γῆς,
τῇ προσκυνήσει τοῦ Σταυροῦ σου
φιλόανθρωπε. Ἄγγελοι ἐν οὐρα-
νοῖς συγχορεύουσι σήμερον, σὺν
ἡμῖν ὕμνουσιν, σὲ Χριστέ εἰς
τοὺς αἰῶνας.

Πάντα τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ, καὶ
πᾶσα κτίσις εὐλογοῖτε τὸν Κύ-

ριον, ὅσοι καὶ ταπεινοὶ τῇ καρδίᾳ.
ὕμνεῖτε λαοί, καὶ ὑπερυψοῦτε αὐ-
τὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἰδιὰ Θ'. Ἐξέστη ἐπὶ . . .

Ἰάσω ὑπερέγαθε τὴν ἐμὴν, συν-
τριβὴν, ἐν σταυρῷ προσπηγνύμε-
νος, ἡλίοις ποτὲ χειρᾶς σου, καὶ
πόδας παμβασιλευ, καὶ τὴν πλευ-
ρὰν νυττόμενος, ὅσος ποτιζόμενος
καὶ χολῆν, ἢ πάντων εὐφροσύνη,
ὁ γλυκασμὸς ἢ δόξα, ἢ αἰωνία ἀ-
πολύτρωσις.

Θραῖος ὑπὲρ σάπφειρον καὶ χρυ-
τόν, φωταυγῆς ὡσπερ ἡλῖος πέ-
ρυκας, βεῖτε σταυρὲ, κείμενος μὲν
τόπῳ περιγραπτός, καὶ νοσηραῖς
δυνάμεσι, πάντοτε κυκλοῦμενος
φροβερῶς ἀκτίει δέ σου θείαις, δυ-
νάμεως φωτίζων, τῆς οἰκουμένης
τὰ πληρώματα.

Σταυρὸς χειμαζομένων ἐστὶ λι-
μὴν, ὀδύνην πλανωμένων καὶ σῆ-
ριγμα, δόξα Χριστοῦ, σθένος Ἀ-
ποστόλων καὶ Προφητῶν, τῶν Ἀ-
λλητῶν κραταίωμα, πάντων τῶν
ἀνθρώπων καταφυγὴ· αὐτὸν ἐν μέ-
σῳ πάντες, προκείμενοι ὀρώντες,
τῇ ἐγκρατεῖᾳ ἀσπαζόμεθα.

Σταυροθεοτοκίον.

Θλορᾶς σε διῆκα τέτοκα ἐκ γα-
τρὸς, πρὸ αἰῶνων Πατὴρ ὃν ἐ-
γέννησες, καὶ πῶς φλορεῖς, ἀνθρω-
ποι σπαράττουσί σε Υἱέ, καὶ τὴν
πλευρὰν δρύττουσι, λόγγη καὶ τὰς
χειρας σὺν τοῖς ποσίν, ἡλοῦσιν
ἀπανθρώπως; ἢ Πάναγνος ἐβόα,
ἦν ἐπαξίως μεγαλύνομεν.

Ἄπας

Ἄλλος. Ἄπας γηγενίς.

Εὐλόω τοῦ σταυροῦ, τὴν φλόγα ἐμάραντας, τὰς ἀμαρτίας Χριστέ, χεῖρας πεπαρμένους δέ, χεῖρας ἐρύσω τοῦ πολεμήτορος, τὸν ἀκρατῶς ἐκτείναντα, χεῖρὸς πρὸς βρώσιν καρποῦ· οὐπερ μόνου φεύγειν τὴν μετάληψιν, ἀπεφῆγω Χριστέ πολυέλεε.

Πῶσας ἡμᾶς, πεσόντας εἰς θάνατον, τῇ Ἀνοσάσει σου· ἔλυσας τὸν θάνατον, καὶ τῷ Πατρὶ σου ἡμᾶς κατήλλαξας, ὑπὲρ ἡμῶν τὸ Αἷμά σου, καταβαλλόμενος, εὐεργέτα· ὅθεν σε δοξάζομεν, ὡς Θεὸν Λυτρωτὴν Παντοδύναμον.

Θεοτοκίον.

Μόνη τοῦ Θεοῦ, Σοφίαν κήρσασα τὴν ἐνυπόστατον, σοφισόν με δέομαι, τοῦ τῆς κακίας διασυγεῖν σοριστοῦ, ἐπιβουλᾶς καὶ ἐνεδρα, καὶ πανουργήματα, Θεοτόκε, Κόρη ἀπειράγαμε, κραταιὸν τῶν πεισῶν καταφύγιον.

Ἄλλος. Τὸν ἄσπορον τόκον σου.

Τὸν Σταυρὸν τὸν τίμιον, ὃν περ περιέπουσιν, Ἀγγέλωι γρατεύματα, καὶ ἡμεῖς προσκυνούντες μεγαλύνομεν.

Τὸ ξύλον τὸ ἄχραντον, δι' οὗ μετελάβομεν, ζωῆς οἱ πρὶν θανέντες, τὸν Σταυρὸν τοῦ Σωτῆρος μεγαλύνομεν. Δόξα.

Πτέρια τὸν ἀναρχον, Υἱὸν τὸν συνἀναρχον, καὶ Πνεῦμα τὸ σύνθρονον, τὴν ἀγίαν Τριάδα μεγαλύνομεν. Καὶ νῦν. Θεοτοκ.

Μητέρα Ἀνύμφευτον, καὶ παρθένον

ἄπαντες, Σεμνὴ ἀνυμνοῦμέν σε· ἄσπορος γὰρ τὸν Κτίστην ἀπεκύησας.

Δέξα σοι ὁ Θεός...

Τοὺς ἀξιοθέοντας σε ἰδεῖν, καὶ προσπτύξασθαι, εὐόδωσον προφθάσαι, τὸ Πανάγιον Πάθος, ὁ σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Εἰρμός.

Τὸν ἄσπορον Τόκον σου, Θεοτόκε Ἀχραντε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἐν ὕμνοις ἀσιγήτοις μεγαλύνομεν.

τὸ φωταγωγικόν. Εἰς τὸν στίχον, τὸ ιδιόμελον. Δίς, ἤχος δ΄.

Ο τῆς ἀληθείας ἐξεταστής, καὶ τῶν κρυπτῶν γνώστης Κύριος, τὸν Φαρισαῖον τῇ κενοδοξίᾳ νικώμενον, καὶ τῶν ἐξ ἔργων ἀρεταῖς δικαιοσύμενον κατέκρινας· τὸν δὲ Τελώνην ἐν κατανύξει προσευχόμενον, καὶ ὑπὲρ ἐκείνου κατακριθέντα ἐδικαίωσας· οὐ καὶ ἡμᾶς τῆς μετανοίας ζηλωτάς, ὁ σταυρωθεὶς ἀνάδειξον, καὶ τῆς ἀρέσεως ἀξίωσον ὡς φιλόανθρωπος.

Μαρτυρικόν.

Τίς οὐκ ἐξίσταται ὄρων, Ἅγιοι Μάρτυρες, τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ὃν ἠγωνίσασθε; πῶς ἐν σώματι ὄντες, τὸν ἀσώματον ἐχθρὸν ἐνίκησατε, Χριστὸν ὁμολογήσαντες, καὶ σταυρὸν ὀπλισάμενοι; ὅθεν ἐπαξίως ἀνεδείχθητε, δαιμόνων φυγαδευταί, καὶ βαρβάρων πολέμιοι, ἀπαύστως

ἰπαύστως πρεσβεύσατε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν ἰδιόμελον ἤχ. πλ. δ'.

Σήμερον ὁ Δεσπότης τῆς Κτίσεως, καὶ Κύριος τῆς δόξης, τῷ Σταυρῷ προσπήγνυται, καὶ τὴν πλευρὰν κεντᾶται χολῆς καὶ ὄξους γεύεται, ὁ γλυκασμὸς τῆς Ἐκκλησίας στέφανον ἐξ ἀκανθῶν περιβάλλεται, ὁ καλύπτων Οὐρανὸν τοῖς νέφεσι χλαῖναν ἐνδύεται χλευῆς, καὶ ραπίζεται πηλῆνῃ χειρὶ, ὁ τῇ χειρὶ πλάσας τὸν ἄνθρωπον τὸν νῶτον φραγγελλοῦται, ὁ περιβάλλων τὸν Οὐρανὸν ἐν νεφέλαις ἐμπυτυμοὺς καὶ μύστιγας δέχεται, ὀνειδισμοὺς καὶ κολαρισμοὺς, καὶ πάντα ὑπομένει, δι' ἐμὲ τὸν κατὰκριτον, ὁ λυτρωτῆς μου καὶ Θεὸς, ἵνα σώσῃ τὸν κόσμον ἐκ πλάνης, ὡς εὐσπλαγχνος.

Ἡ πρώτη ὥρα, καὶ ἀπόλυσις. Γίνεται οὖν ἡ Σταυροπροσκύνησις ἀπαρβαλλάκτως, ὡς ἐν τῇ Κυριακῇ, μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τῶν Ὁσίων, καὶ αἰρεται ὁ τιμιος Σταυρὸς. Εἰς τὴν Τριτάτην. Τροπᾶριον ἤχος πλ. β'.

Τὸν Σταυρόν σου προσκυνοῦμεν Δέσποτα, καὶ τὴν ἁγίαν σου Ἀνάστασιν δοξάζομεν.

Προκείμε. ἤχος πλ. β'. Ψαλμ. οζ'. Αὐτός ἐστιν οἰκτίρων.

Στίχ. Προσέχετε λαὸς μου, τῷ νόμῳ μου.

Προφητείας Ἡσαίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τίδε λέγει Κύριος. Ἐγγίξει μοι ὁ λαὸς οὗτος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ, καὶ ἐν τοῖς χεῖλεσιν αὐτῶν τυρώσι με, ἡ δὲ καρδία αὐτῶν πόρρω ἀπέχει ἀπ' ἐμοῦ· μάτην δὲ σέβονται με, διδισκοντες ἐντάγματα ἀνθρώπων καὶ δικασκαλίας· διὰ τοῦτο, ἰδοὺ ἐγὼ προσθήσω τοῦ μετατεθεῖναι τὸ λαὸν τοῦτον καὶ μεταθήσω αὐτοὺς, καὶ κπλὼ τὴν σοφίαν τῶν σοφῶν, καὶ τὴν σύνεσιν τῶν συνετῶν κρυψώ. Οὐαὶ οἱ βλάβεις βουλῶν ποιῶντες, καὶ οὐ διὰ Κυρίου! Οὐαὶ οἱ ἐν κριρῇ βουλῆν ποιῶντες, καὶ ἔσται ἐν σκότει. τὰ ἔργα αὐτῶν καὶ ἐροῦσι, τίς ἡμᾶς ἐφόρει; καὶ τίς ἡμᾶς γνόσεται, ἡ δ' ἡμᾶς ποιῶμεν; Οὐχ ὡς πλοῦτος τοῦ κερκαμῆος λογισθησθε; μὴ ἐρεῖ τὸ πλάσμα τῷ πλάσαντι, Οὐ συνετώς με ἐποίησας; Οὐκέτι μικρὸν, καὶ μετατεθήσεται ὁ λίθωνας, ὡς τὸ ὄρος Χέρμελ, καὶ τὸ Χέρμελ εἰς δρυμόν λογισθήσεται· καὶ ἀκούσονται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ κωφοὶ λόγους βιβλίων, καὶ οἱ ἐν τῷ σκότει, καὶ οἱ ἐν τῇ ὀμίγῃ ὀρθάλμοι τυρῶν ὄψονται. Καὶ ἀγαλλιάσονται πτωχοὶ διὰ Κύριον ἐν εὐπροσύνῃ, καὶ οἱ ἀπληπιμένοι τῶν ἀνθρώπων ἐμπλησθήσονται εὐπροσύνῃς. Ἐξέλιπεν ἄνομος, καὶ ἀπώλετο ὑπερήφανος, καὶ ἐξώληθη· εὐθέτησαν οἱ ἀνομοῦντες ἐπὶ κακίᾳ, καὶ οἱ ποιῶντες ἁμαρτεῖν ἀνθρώπους ἐν λόγῳ. Πάντας δὲ τοὺς ἐλέγχοντας ἐν πύλαις πρόσκομμα θήσουσιν, ὅτι ἐπλαγίασαν ἐπ' ἀδίκους δικίον· διὰ τοῦτο τίδε λέγει Κύριος ἐπὶ τὸν οἶκον Ἰακώβ, ὃν ἀνώριτεν ἐξ Ἀβραάμ, Οὐ νῦν ἀσχυθήσεται Ἰακώβ, οὐ δὲ νῦν τὸ πρόσωπον αὐτοῦ μεταβάλλει. Ἄλλ' ὅταν

διαν ἰδῶσι τὰ τέκνα αὐτῶν τὰ ἔργα μου, δι' ἐμὲ ἀγιάσουσι τὸ ὄνομα μου, καὶ ἀγιάσουσι τὸν ἅγιον Ἰακώβ, καὶ τὸν Θεὸν τοῦ Ἰσραὴλ φοβηθήσονται.

Προκείμε. ἤχ. πλ. α'. Ψαλ. σθ'. Βοήθησον ἡμῖν ὁ Θεός, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν.

Στίχ. Ὁ Θεός, ἤλθοσαν ἔθνη εἰς τὴν κληρονομίαν σου.

Τῇ Παρκεκευῆ, τῆς Δ'. Ἐβδόμηδος, Ἐσπέρας εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα ψάλλομεν στίχ. ἰ. τὸ ἰδιόμελον, Δίηχος βαρύς.

Τοῖς πάθεσι δουλώσας, τῆς ψυχῆς μου τὸ ἀξίωμα, κτηνώδης ἐγενόμην, καὶ οὐκ ἰσχύω ἀτενίσαι πρὸς σέ Ἰψίστε, ἀλλὰ κάτω νενευκῶς Χριστέ, ὡς ὁ Τελώνης δέομαι κορυγάζων σοι, ὁ Θεός ἰλάσθητί μοι. καὶ σῶσον με.

Τὰ δ' μαρτυρικά τοῦ ἤλου καὶ τοῦ Μηναιου, δ. Δόξα, τὸ Νεκρώσιμον τοῦ Δαμασκηνου. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον, τὸ α'. τοῦ ἤλου.

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν.

Ἐσπέρας Προκείμε. ἤχ. δ'. Ψαλ. οβ'. Ὁ ποιμαίνων τὸν Ἰσραὴλ πρόσχες. Στίχ. Ὁ καθημένος ἐπὶ τῶν Χερουβίμ

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ἔπειτα Κύριος ὁ Θεὸς τῷ Ἄβραμ, Ἐξέλθε ἐκ τῆς γῆς σου καὶ ἐκ τῆς συγγενείας σου, καὶ ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ πατρὸς σου, καὶ δεῦρο εἰς γῆν, ἣν ἂν σοι δεῖξω. Καὶ ποιήσω σε εἰς ἔθνος μέγα καὶ πολὺ, καὶ εὐλογήσω σε, καὶ μεγαλυθῆναι τὸ ὄνομα σου, καὶ ἔσῃ εὐλο-

γημένος, καὶ εὐλογήσω τοὺς εὐλογοῦντάς σε, καὶ τοὺς καταρωμένους σε καταράσομαι καὶ ἐνευλογηθήσονται ἐν σοὶ ἅπασαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς. Καὶ ἐπορεύθη Ἄβραμ, καθάπερ ἐλάλησεν αὐτῷ Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὤμετο μετ' αὐτοῦ Λῶτ Ἄβραμ δὲ ἦν ἐπίων ἐβδομηκόντα πέντε, ὅτε ἐξῆλθεν ἐκ Χαρβάν. Καὶ ἔλαβεν Ἄβραμ Σάρην τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ Λῶτ τὸν υἱὸν τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, καὶ πάντα τὰ ὑπάρχοντα αὐτῶν, ὅσα ἐκτίσαντο ἐν Χαρβάν, καὶ ἐξῆλθον πορευθῆναι εἰς γῆν Χαναάν. Καὶ διώδυσεν Ἄβραμ τὴν γῆν εἰς τὸ μῆκος αὐτῆς, ἕως τοῦ τόπου Συγέμ ἐπὶ τὴν Δρὺν τὴν ὑψηλήν· οἱ δὲ Χανααῖοι τότε κατόικουν τὴν γῆν. Καὶ ὤρετο Κύριος τῷ Ἄβραμ, καὶ εἶπε αὐτῷ, Ἐγὼ σπέρματί σου δώσω τὴν γῆν ταύτην καὶ ἠκοδομήσεν ἐκεῖ Ἄβραμ θυσιαστήριον, τῷ Κυρίῳ, τῷ ὀφθέντι αὐτῷ.

Προκείμε. ἤχ. ε'. Ψαλ. π'. Ἀγαλλίσθη τῷ Θεῷ τῷ βοηθῷ.

Στίχ. Λάβετε ψαλμὸν, καὶ δότε ὑμπαῖον.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Αἰσχος ἀνὴρ πιστεύει παντὶ λόγῳ· πανουργὸς δὲ ἐργάζεται εἰς μετάνοιαν σοφὸς φοβηθεὶς, ἐξέκλιεν ἀπὸ καλοῦ· ὁ δὲ ἄρρων ἐαυτῷ πεποισθῶς, μίγνυται ἀνόμῳ· ὀξύθυμος πράσσει μετὰ ἀβουλίας· ἀνὴρ δὲ φρόνιμος πολλὰ ὑποφέρει. Μεριοῦνται ἄρρῳνοι κακίαν, οἱ δὲ πανουργοὶ κρατήσουσιν αἰσθησεως. Ὁλιθθήσουσι κακοὶ ἐναντὶ ἀγαθῶν, καὶ ἰσθεῖς θεραπεύσουσι θύρας δικαίων. Φίλοι μισήσουσι φίλους πτωχοὺς, φίλοι δὲ πλουσίων πολλοί. Ὁ ἀτιμάζων πένητας, ἀμαρτάνει, ὁ ἐλεῶν δὲ πτωχοὺς, μακχριστός. Πλανώμενοι ἄδικοι

ΤΕΧ-

τεκταίνουσι κακῶς, ἔλεον δὲ καὶ ἀλήθειαν τεκταίνουσιν ἀγαθῶς· οὐκ ἐπίστανται ἔλεον καὶ πίστιν τέκτονες κακῶν, ἐλεημοσύνας δὲ καὶ πίστεις πρὸς τέκτοσιν ἀγαθοῖς. Ἐν παντὶ μεμνημένοι ἐνεστί περισσόν, ὃ δὲ ἡδύς καὶ ἀνάληπτος ἐν ἐνδείξει ἔσται. Στέφανος οὐδὲν πλοῦτος αὐτῶν, ἡ δὲ διατριβὴ ἀφρόνων κακῆ. Ῥύσεται ψυχὰς ἐκ κακῶν μάρτυς πιστός, ἐκκαίει δὲ ψευδῆ, δόλιος. Ἐν φόβῳ Κυρίου ἐλπίς ἰσχύος, τοῖς δὲ τέκνοις αὐτοῦ κκταλείψει ἔρισμα εἰρήνης.

Τῷ Κατευθυνθήτω, ἡ λοιπὴ ἀκολουθία τῶν προηγουμένων.

Τῷ Σαββάτῳ τῆς Δ΄ Ἑβδομάδος, εἰς τὸν Ὄρθρον, Ἀλληλουῖα, εἰς ἡμέρας β΄ καὶ, Ἀπόστολοι Μάρτυρες. κ. τ. λ. Μετὰ τὸν κανόνα τοῦ Μηναίου, καὶ τοῦ ἁγίου τῆς μονῆς, ψάλλομεν καὶ τὸ τετραψῆδια ταῦτα κατὰ τὴν τῆξιν αὐτῶν, καὶ στιχολογ. αἰ ὠδαί, τοῦ Κυρίου Ἰωσήφ. Ὠδὴ, ε΄ ἡχ. δ΄.

Ἐν πελάγει τοῦ βίου.

Νεκρωθεῖς καὶ ἐν τάφῳ, Χριστὲ ὑπνώτας, ἀνέστηρας νεκρούς, καὶ τοῖς πίστει τεθνεώσι νέμεις, ἀγαθότητος πλοῦτον, Χριστὲ τὴν ἀνάπαυσιν, μετὰ πάντων τῶν Ἀγγίων.
Θεοτοκ.

Θεοῦ Θεός Λόγος, ζήτων Θεῶν σι τὸν ἄνθρωπον Ἀγγή, ἐκ σοῦ σαρκοῦται, καὶ θροτός δρᾶται, ὄν ἀπαύστως δυτώπει εὔρειν ἡμᾶς ἔλεος, ἐν καιρῷ τῆς ἀπολογίας.

Ἐτερος. Τῶν πταισμάτων ἡ ζήτη.

Τριάς Ἁγία δοξαζώσε, φύσιν ἀναρχον, ἕνα Θεὸν ἕνα Κύριον, τρία πρόσωπα, Πατὴρ ὁ Υἱὸς, καὶ Πνεύ-

ματος, ἀγέννητον, γεννητὸν ἐκπορευτὸν, τὸν αὐτὸν καὶ ἀίδιον.

Καὶ νῦν Θεοτικῶν.

Μακαρία Θεόνουμε, πῶς γεγέννηκας ἄνευ ἀνδρός, καὶ μεμνηκας ὡς τὸ πρότερον; Θεὸν γὰρ ἀπεκύκτας, τεράστιον φοβερόν· ἀλλ' αἰτῆσαι σώζεσθαι τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Στίχ. Θεοματὸς ὁ Θεός.

Τὰς συγκοπὰς τῶν μελῶν ὑμῶν διαβλέποντες, ἐνετροφᾶτε τοῖς αἵμασιν ἀγαλλόμενοι· ἀλλὰ καθικετεύσατε, ὑπὲρ ἡμῶν ἐκτενώς τῷ Κυρίῳ, Μάρτυρες ἀεισέβαστοι.

Στίχ. Αἱ ψυχὰ αὐτῶν.

Ἐκ γῆς πλαστοργήσας με καὶ ζώσας με, καὶ εἰς γῆν ἐπιστρέψειν με, πάλιν φόμενος, οὐς προστελέθου δούλους σου ἀνάπαυσον, καὶ ἐκ φθορᾶς τοῦ θανάτου, ἀνάγαγε Κύριε. Ὁ Εἰρμός.

Τῶν πταισμάτων τῆ ζήτη, βυθιζόμενος, ὡς ἐν κοιλίᾳ τοῦ κήτους συνεχόμενος, σὺν τῷ Πρωφῆτῃ κραυγάζω σοι, ἀνάγαγε ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου Κύριε, καὶ διάσωσόν με.

Κοντάκιον τοῦ ἁγίου τῆς Μονῆς.

Καὶ τῆς Θεοτ. Ὠδὴ Ζ΄. Τῆ εἰκόνι...

Στολισθέντες Ἀθληταί, τὴν ἀφθορσίαν ἐνθέως, τῆ ἀπεκδύσει, τῆς φθειρομένης σαρκός, τῷ δι' ἡμᾶς σάρκα ἐξ ἀφθόρου, προσλαβόντι γυναικός, νῦν παρίστασθε φαιδροί· διό με ἐνδύσατε, περιβολὴν ἱεράν, γεγυμνωμένον κακῶς.

Ἐγγρα-

Εγκρατῶς πολιτευεῖς, τῶν ἀθλοφόρων ὁ δῆμος, τῆς ἐγκρατείας ἡμῶς τὸ στάδιον ἐνδουνομοῖ, τρέχειν ἀκωλύτως, ὡς κηρύξας τὸν Χριστὸν, ἐν σταδίῳ ἀνδρικῶς, καὶ παρεστῶς βήματι, στεφφορῶν ἐντρυφᾷ, μετ' Ἀγγέλων νοητῶς.

Ικεσίαις ὁ Θεὸς, τῶν σῶν Ἀγίων Μαρτύρων, τοὺς κριμηθέντας πιστοὺς οἰκέτας σου, τοῦ Παράδεισου πολίτας δεῖξον, καὶ φῶτός τοῦ νοητοῦ, καταξίωσον αὐτούς, ἀπαύστως βοῶντάς σοι, Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν μόνην ἀγαθὴν ἐκδυσωπούμεν Παρθένον, κεκακωμένους ἡμᾶς ἀγάθουνον, καὶ ἐκτενῶς τὸν Χριστὸν δυσώπει, φύσει ὄντα ἀγαθόν, ἐγκρατείας τὸν καιρὸν, τὰ ἀγαθὰ πράττοντας, ἀποπληρῶσαι ἡμᾶς, ὑμνολογοῦντας αὐτόν.

Εἰρμὸς ἄλλος. Ὁ ἐν τῷ ὄρει Μωϋσῆ.

Ο μεγαλύνας τοὺς ἁγίους σου πάντας, καὶ σημεῖοις θαυμασώσας αὐτοὺς ἐν Κόσμῳ, εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Πᾶσαν ἰδέαν, αἰκισμῶν διελθόντες, καὶ γόνου τῷ Βάαλ, μὴ κεισθέντες κλῖναι, σεφάνους δόξης ἤρασθε. ἐκ Θεοῦ Χριστομάρτυρες. Δόξα.

Η ἐν Μονάδι τριάς, προσκυνουμένη Οὐσία, ὁ Πατὴρ ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Πνεῦμα, τοὺς σὲ ὑμνοῦντας

φύλαττε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρθενομήτορ ἡ ὀλόφωτος Κόρη, ἡ μόνη πρὸς Θεὸν μεσιτεία, μὴ διαλίπης Δέσποινα, δυσωπεῖν τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Στιχ. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ.

Τῷ ἀθανάτῳ Βασιλεῖ στρατευθέντες, καὶ Πίσιν πρὸς αὐτὸν δεικνύοντες τελείαν, τὸ αἷμα ὑμῶν Μάρτυρες, ὑπὲρ αὐτοῦ ἐκενώσατε.

Στιχ. Μακάριε, οὗς ἐξελέξω.

Οπου τὸ φῶς σου, τῆς ζωῆς ἀναβλύζει, παράθου οὗς μετέστρας ἐκ τῶν προσκαίρων, πιστοὺς σου δούλους Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν. Ὁ Εἰρμὸς.

Ο ἐν τῷ ὄρει Μωϋσῆ συλλαλήσας,
 • καὶ τύπον, τῆς Παρθένου τὴν
 • βάτον δεΐξας, εὐλογητὸς εἶ
 • εἰς τοὺς αἰῶνας Κύριε, ὁ Θεὸς
 • τῶν Πατέρων ἡμῶν.

ᾠδὴ Η'. Ἐν πυρὶ φλογός.

Μεγαλόνυμοι Χριστοῦ ἈΟληταί, καὶ σεπτοὶ ἐν Θεῷ, ἅπαντας τοὺς ἀνυμνοῦντας. τὰ μνημόσυνα ὑμῶν, μεγάλων ἐγκλημάτων, καὶ τῶν ἐκεῖ βασάνων, λυτρώσατε ὑμῶν πρὸς αὐτόν, μεγίσταις ἰκεσίαις.

Αγιόλεκτον Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ στερρόν ἀληθῶς στρατεύμα, Μαρτύρων δῆμοι, ἀγιάσατε ἡμῶν, τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν, ἐν ταύ-

ταις

ταις ταῖς ἀγίαις ἡμέραις τῆς νηστείας, ὑμῶν ἀγίαις ἰεσείαις.

Ρῦσαι σκώληκος κολάζοντος, καὶ ὀδόντων βρυγμοῦ Κύριε, καὶ ἐξωτέρου σκότους πάντας ἀφεγγούς, οὓς πίστει προσελάβου, καὶ τὰ ξον τούτους, ἔνθα τὸ φῶς τοῦ σοῦ προσώπου Χριστέ, ἐκλάμπει εἰς αἰῶνας. Θεοτοκίον.

Τὸν σταυρὸν Χριστοῦ τὸν τίμιον Θεοτόκε Ἀγνή, βλέψαντας, καὶ ἐκ καρδίας προσκυνήσαντας ἡμᾶς, ταῖς σαῖς πρὸς τὸν δεσπότην, ἀξίωσον πρεσβείαις, ἰδεῖν καὶ τὰ πάθη τὰ σεπτὰ, παθῶν κεκαθαυμένους.

Ἄλλος. Ἰδὲ Γῆ καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῇ.

Ω καλλίστης συναλλαγῆς! ἧς εὗρατε θανάτῳ τὴν ζωὴν, Ἱερομάρτυρες Χριστοῦ, πῦρ καὶ ξίφος, κρῦν καὶ θήρας, μηδραμῶς πτοηθέντες, καὶ βοῶντες, Ἰμνεῖτε τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ανω χορὸς ἀγγελικός, κάτω δὲ ἡμεῖς οἱ ἐπὶ γῆς, αἰνοῦμεν μάρτυρες Χριστοῦ, τὰ ξένα ἄλλα, καὶ τοὺς ἀγῶνας, τῆς ὑμῶν εὐανδρείας, εὐλογοῦντες ὑμνοῦντες τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦντες εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν.

Φῶς ζώητε καὶ ζωᾶς, σέβω σε Πατέρα, καὶ Υἱόν, καὶ πνεῦμα τὸ ἐκπορευτὸν, φύσιν μίαν, τρεῖς ὑποστάσεις, Θεὸν ἓνα μέλπων. Εὐ-

λογῶ σε ὑμῶν σε τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψῶ σε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τίς ὑμνήσει σε γηγενῶν, Ἀσπιλε Ἀγνή περιστέρα; σὺ γὰρ ἐκύρησας ἡμῖν, φῶς τὸ μέγα, ζωῆς τὸν πλοῦτον, Ἰησοῦν τὸν Σωτῆρα ὃν ὑμνοῦμεν αἰνοῦντες ὡς Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σίχ. Θαυμαστός ὁ Θεός.

Τοὺς ἀγῶνας τοὺς Θαυμαστοῦς, μάρτυρες δοξάζοντες ὑμῶν, τὸν εὐεργέτην καὶ Θεὸν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν, τὸν ἐν τῷ σαδίῳ τῶν ἀγῶνων, ὑμᾶς ἐνισχύσαντα ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σίχ. Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς. **Σ**ὺ θανάτου καὶ τῆς ζωῆς, Κύριος ὑπάρχων καὶ Θεός, τοὺς μεταστάντας εὐσεβῶς ἐξεγεῖρων, ἐκεῖ παραθου ἐν σχηματῶν τῶν διακρίων, εὐλογοῦντας ὑμνοῦντάς σε ἰσχύριε, καὶ ὑπερυψοῦντας, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αἰ οἶμεν Εὐλογοῦμεν. Ὁ Εἰρμός,

Γῆ καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῇ, θάλασσα καὶ πᾶσαι αἱ πηγαί, οἱ οὐρανοὶ τῶν οὐρανῶν, φῶς καὶ σκότος, ψύχος καὶ καύσων, υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων, Ἱεροεὐλογοῖτε τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἰδὲ Θ! Ὅτι ἐποίητέ μοι μεγαλεῖα.

Ρομφαίαι καθαράσθε, κατασφάττου

τους δις δυσμενεῖς, γενναῖοι τοῦ Κυρίου ἀθλήται· ἀλλὰ ῥύσατε ἡμᾶς, ἐκ τῶν βελῶν τοῦ πονηροῦ, ταῖς προστασίαις ὑμῶν.

Ανάπαυσον οἰκτίρμων, ἐν τοῖς κόλποις τοῦ Ἀβραάμ, τοὺς δούλους σου τοὺς πίστευ ἐξ ἡμῶν ἐκδημήσαντας, πρὸς σὲ τὸν παντὸς Δημιουργόν, καὶ ὑπεράγαθον.

Θεοτοκίον.

Σαρκὸς μου τὰς κινήσεις, ἀπονεκρωσον ἢ Θεόν, σαρκὶ ἀποτεκοῦσα ὑπὲρ νοῦν, καὶ παράσχου φωτισμόν, τῇ διανοίᾳ μου ἀγνή, νεφέλῃ οὔσα φωτός.

Ἄλλος. Μεγαλύνωμεν πάντες.

Αναμέλπομεν πάντες, τὰ μνημόσυνα ὑμῶν, Μάρτυρες πανευφημοί, βλέποντες τὰ σχόμματα, τῶν ἱερῶν ὑμῶν ἀθλῶν, καὶ ἐκπλαγέντες, τὸν Χριστὸν μεγαλύνωμεν.

Πρὸς ἀλλήλους ἀθλοῦντες, φασιν οἱ Ἀθλοφόροι, σαρκὸς μὴ φεισώμεθα· δεῦτε ἀποθάνωμεν ὑπὲρ Χριστοῦ, ἵνα ὅλον αἰῶνα ζήσωμεν, χορεύοντες ἀληθῶς. Δόξα.

Η τριάς τοὺς ἐν μιᾷ φύσει σε ἀνυμνοῦντας, Πατὴρ ὁ ἀγέννητος, καὶ ὁ γεννηθεὶς Υἱὸς, καὶ Πνεῦμα τὸ ἐκπορευτὸν, τῷ σῶ ἐλέει ἀβλαβεῖς συντήρησον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε πάνσεμνε Ἀγνή, παρθενίας καύχημα, μητέρων τὸ στή-

ριγμα, ἀνθρώπων βοήθεια, καὶ τοῦ κόσμου ἡ χαρὰ. Μαρία μήτηρ, καὶ δούλη τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Στίχ. Τοῖς Ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ

Ο χορὸς τῶν Ἀγίων, δεῖξαι τὴν προσευχήν μου· καὶ ὡς κατηξίωμαι τὸν Σταυρὸν ἀσπάσασθαι, καὶ τὸ σωτήριον Πάθος, συμπροσκυνῆσαι με, τὸν Χριστὸν αἰτήσατε.

Μακάριοι οὓς ἐξελέξω.

Ανες ἀφες οἰκτίρμεν, τοῖς μεταστάσι πρὸς σὲ τὸν φιλόανθρωπον, καὶ τούτους ἀνάπαυσον ἐν σκηναῖς τῶν ἐκλεκτῶν· σὺ γὰρ ὑπορχεῖς ζωῇ καὶ ἀνάστασις.

Ὁ Εἰρμός.

Μεγαλύνωμεν πάντες, τὴν φιλο-
» ὀρωπίαν σου Κύριε Σωτὴρ ἡ-
» μῶν, ἡ δόξα τῶν δούλων σου,
» καὶ στέφανος τῶν πιστῶν, ὁ
» μεγαλύνας τὴν μνήμην τῆς
» τεκούσης σε.

Ἐξαποστείλ. τὸ φωταγωγικόν, καὶ Νεκρώτιον.

Εἰς τοὺς Αἶνους· τὰ μαρτυρικά τοῦ ἔχου· ὅπου εἰσι καὶ τὰ Ἀπόστιχα· εἰς τὴν Λειτουργίαν τυπικά· καὶ οἱ Μακαρισμοί.

Προκείμε. Ἦχ. πλ. β'. Αἱ ψυχαι αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς αὐλισθήσονται.

Στίχ. Πρὸς σὲ Κύριε κεκράζομαι ὁ Θεός μου.

Πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς

Αδελφοί, πεπεισμεθα περὶ ὑμῶν, ἀγαπητοί, τὰ κρείττονα καὶ ἐχόμενα σωτη-

σωτηρίας, εἰ καὶ οὕτω λαλοῦμεν. Οὐ γὰρ ἀδικος ὁ Θεός, ἐπιλαθεῖσθαι τοῦ ἔργου ὑμῶν, καὶ τοῦ κόπου τῆς ἀγάπης, ἧς ἐνεδείξασθε εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ, διακονήσαντες, καὶ διακονοῦντες τοῖς ἀγίοις. Ἐπιθυμοῦμεν δὲ ἕκαστον ὑμῶν τὴν αὐτὴν ἐνδείκνυσθαι σπουδὴν πρὸς τὴν πληροφορίαν τῆς ἐλπίδος ἄχρι τέλους· ἵνα μὴ νωθροὶ γένησθε, μιμηταὶ δὲ τῶν διὰ τῆς πίστεως καὶ μακροθυμίας κληρονομοῦντων τὰς ἐπαγγελίας.

Ἐτερος Νεκρώσιμος, καὶ, Ἀλληλουῖα. Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Μάρκου.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐξεληθὼν ὁ Ἰησοῦς ἐκ τῶν ὄριων Τύρου καὶ Σιδῶνος.

Κοινωνικόν. Μακάριοι οὓς ἐξελέξω.

Τῇ Δ'. Κυριακῇ ψάλλεται ἡ Ἀκολουθία τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τῆς Κλίμακος. Τῷ Σαββάτῳ ἑσπέρας ψάλλ. στιχηρὰ β'. Ἀναστάσιμα γ'. καὶ τοῦ ἁγίου τὰ πρῶτα πλ. δ'

Ὁ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Πάτερ Ἰωάννη Ὅσιε, διὰ πάντος ἀληθῶς, τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ λάρυγγι, τὰς ὑψώσεις ἔφερες, μελετῶν πρακτικώτατα, τὰ θεόπνευστα, λόγια πάνσοφε, καὶ τὴν ἐκεῖθεν ἀναπηγάζουσαν, χάριν ἐπλούτησας, γεγωνῶς μακάριος, τῶν ἀσεβῶν, πάντων τὰ βουλεύματα, καταστρεψάμενος. Δίς.

Πάτερ Ἰωάννη ἐνδοξε, ταῖς τῶν δακρύων πηγαῖς, τὴν ψυχὴν κα-

(ΤΟΜ. Γ'.)

θαιρόμενος, πανύχοις στάσσει, τὸν Θεὸν ἱλασκόμενος, ἀνεπτέρωθης, πρὸς τὴν ἀγάπην, τὴν τούτου μάκαρ, καὶ ὠραιότητα· ἧς ἐπαξίως νῦν, ἀπολαύεις ἀληκτα, χαρμονικῶς, μετὰ τῶν συνάθλων σου, Θεόφρον Ὅσιε.

Πάτερ Ἰωάννη Ὅσιε, ἀναπτέρωσας τὸν νοῦν, πρὸς Θεὸν διὰ πίστεως, κοσμικῆς συγχύσεως, ἐβδελύξω τὸ ἄστατον, καὶ τὸν Σταυρόν σου ἀναλαβόμενος, τῷ παντεπόπτῃ κατηκολούθησας, σῶμα δυσήνιον, ἀγωγαῖς ἀσκήσεως, τῷ λογισμῷ, σθένει δουλωσάμενος τοῦ θείου Πνεύματος.

Δόξα ἤχος πλ. α'.

Οσιε Πάτερ, τῆς φωνῆς τοῦ Εὐαγγελίου, τοῦ Κυρίου ἀκούσας, τὸν Κόσμον κατέλιπες, τὸν πλοῦτον καὶ τὴν δόξαν εἰς οὐδὲν λογισάμενος· ὅθεν πᾶσιν ἐβόας· Ἀγαπήσατε τὸν Θεόν, καὶ εὐρήσατε χάριν αἰώνιον· μηδὲν προτιμήσατε τῆς ἀγάπης αὐτοῦ, ἵνα ὅταν ἔλθῃ ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ, εὐρήσητε ἀνάπαυσιν, μετὰ πάντων τῶν Ἁγίων· ὧν ταῖς ἰεσίσαις Χριστέ φύλαξον, καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον τὸ α'. τοῦ ἤχου· Ἀπόστιχα τὰ Ἀναστάσιμα. Δόξα ἰδιόμελον ἤχου β'.

Τὸν ἐπὶ γῆς Ἀγγελον, καὶ ἐν Οὐρανοῖς ἄνθρωπον Θεοῦ, τοῦ Κόσμου τὴν εὐχοσμίαν, τὴν τρυφήν τῶν ἀγαθῶν, καὶ τῶν ἀρετῶν, τῶν Ἀσκητῶν τὸ καύχημα,

Ἰωάννην τιμήσωμεν· πεφυτευμένος γὰρ ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ, ἐξήγηθησε δικαίως, καὶ ὡσεὶ κέδρος ἐν ἐρήμῳ, ἐπλήθυνε τὰ ποιμνία Χριστοῦ, τῶν λογικῶν προβάτων, ἐν ὁσιότητι, καὶ δικαιοσύνη.

Καὶ νῦν ἦχ. ὁ αὐτός.

Ω θαύματος καινοῦ.· εἰς φύλ. 152 (Τ. Α΄.)

Ἀπολυτίκιον Ἀναστάσιμον· καὶ τοῦ ὁσίου ἤχος, πλ. δ΄.

Ταῖς τῶν θαυμάτων σου βροαῖς.

Εἰς τὸν ὄρθρον μετὰ τὴν ἐξ ἔθους ἀπασιαν Ἀκολουθίαν, Κανόνες, γ΄. Ὁ παρῶν τοῦ Τριῶδ.

Ἦδῃ ἀ. ἤχος πλ. ἀ. Τῷ Σωτῆρι Θεῷ.

Ωμοιώθην Χριστέ, τῷ ἐν χερσὶ τῶν ληστῶν περιπεσόντι, καὶ τυπτήμασιν ἤμιθανεὶ ὑπὸ τούτων, καταλειφθέντι Σωτῆρι· καὶ γὰρ οὕτω πέπληγμαι, ταῖς ἀμαρτίαις μου.

Μὴ παρίδῃς ἐμέ, τὸν ἀσθενοῦντα δεινῶς, ἐβόα Σῶτερ ὀδυρόμενος, εἰς τοὺς ληστὰς ὁ τὸν πλοῦτον ἀποσυλήσας σου· καὶ γὰρ οὕτω δέομαι, Οἴκτειρον σῶσόν με.

Ιατρεύσας ἐμέ, τὸν μαστιχθέντα τὸν νοῦν, ταῖς ἀμαρτίαις ἐν ταῖς μάστιξι, ὑπὸ ληστῶν τῶν ἀδίκων, καὶ πονηρῶν λογισμῶν, Χριστέ Σωτῆρ σῶσόν με, ὡς πολυέλεος· Θεοτοκίον.

Αχραντε Μήτηρ Χριστοῦ, τὸν σαρκωθέντα ἐκ σοῦ, ἐκ τῶν κόλπων τοῦ Γεννήτορος, μὴ ἐκφοι-

τήσαντα Θεόν, ἀπίστως πρέσβευε, ἐκ πάσης περιστάσεως, σῶσαι οὓς ἐπλασεν.

Ἄλλος τοῦ ἀγίου εἰς δ΄. ἦχ, πλ. δ΄. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Εν φωτὶ ἀύλω καὶ νοητῷ, ἐκ τῆς κατηφείας, τῶν ἐνύλων ἀναδραμῶν, Ἰωάννη Ὅσιε λιταῖς σου, τῶν πρὸς τὸν Κύριόν με φώτισον.

Ως τῆς ἐγκρατείας τὸν γλυκασμόν, θηλάσας ἀπώσω, τὴν πικρίαν τῶν ἡδονῶν· ὅθεν ὑπὲρ μέλι καὶ κηρίον, ἡδύνεις Πάτερ τὰς αἰσθήσεις ἡμῶν.

Επιβάς τῷ ὕψει τῶν ἀρετῶν, καὶ τὰς χαμαιζήλους, διαπτύσας τῶν ἡδονῶν, γλυκασμός ἐδείχθης σωτηρίας, ὅσιε Πάτερ τῷ ποιμνίῳ σου. Θεοτοκίον.

Σοφίαν καὶ Λόγον ἡ τοῦ Πατρὸς, ἀφράστως τεκοῦσα, τῆς ψυχῆς μου τὸ χαλεπὸν, θεράπευσον τραῦμα καὶ καρδίας, τὴν ἀλγυδὸνα καταπραῦνον.

Καταβ. Ἀνοῖξω τὸ στόμά μου.

Ἦδῃ Γ΄. Στερῶσον ἡμᾶς ὁ Θεός.

Οδῶ ἐν τῇ τοῦ βίου Χριστέ, δεινῶς ὀδεύων, τετραυματίσμαι ὑπὸ ληστῶν ἐν τοῖς πάθεσιν· ἀλλ' ἀνάστησόν με δέομαι·

Εισύλησαν τὸν νοῦν μου λησταί, καὶ ἐλιπόν με ἐν τοῖς μώλωψιν, ἤμιθανῆ τῶν παισιμάτων μου· ἀλλὰ ἴασαί με Κύριε.

Εγύμνωσάν με Σῶτερ Χριστέ, αὐῶν

των ἐντολῶν σου τὰ παθήματα, καὶ ἤθοναίς μεμαστίγωμαί· ἀλλ' ἐπίχεέ μοι ἔλεος. Θεοτοκίον.

Ικέτευς ἀπαύστως Ἀγνή, τὸν προελθόντα ἐκ λαγόνων σου, ῥυσοῦναι πλάνης διαδόλου, τοὺς ὑμνοῦντάς σε Μητέρα Θεοῦ.

Ἄλλος. Σὺ εἶ τὸ στερῆμα.

Εφλεξας τῷ ἀνθρακι, τῷ τῆς ἀσκήσεως ἔνδοξε, τὴν τῶν παθῶν ἀκανθαν, καὶ θάλπεις, Μοναζτῶν τὰ συστήματα.

Μύρον ἀγιάσματος, ἐκ τῶν ἀσκητικῶν Ὅσι, ἀρωμάτων, ὁλος συνετέθης, εἰς ὁσμὴν εὐωδίας Θεοῦ.

Νόμοις τῆς ἀσκήσεως, ἐμμελετῶν τὰ πάθη ἐβύθισας, ὡσπερ ἄλλους, πρὶν Φαραωνίτας, τῇ ῥοῇ τῶν δακρῶν σου. Θεοτοκίον.

Στήσόν μου τὸν ἄστατον, τῶν λογισμῶν ἀγνή τάραχον, Μητέρα Θεοῦ, τὴν πρὸς τὸν Υἱόν σου, κατευθύνουσα κίνησιν.

Καταβ. Τοὺς σοὺς ὑμολόγους. Κάθισμα ἤχος, πλ. α΄.

Τὸ ξένον τῆς Παρθένου.

Τὸν ἄχραντον σταυράν σου Σωτήρ ἡμῶν, ὡς ὄπλον σωτηρίας κατέχοντες, ἐν αὐτῷ σοι βοῶμεν, Σῶσον ἡμᾶς, ὁ παθῶν ἐκουσίως ὑπὲρ ἡμῶν, ὁ πάντων Θεὸς ὡς πολυέλεος.

Δόξα, τοῦ Ὁσίου, ἤχ. δ΄.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ταῖς ἀρεταῖς πρὸς οὐρανὸν ἀνα-

λάμπας καταπηξάμενος σαφῶς ἐπανήλθες, πρὸς θεωρίας ἀπλετον βυθὸν εὐσεβῶς, πάσας στηλιτεύσας μὲν, τῶν δαιμόνων ἐνέδρας· σκέπεις ἐκ τῆς λώβης δέ, τοὺς ἀνθρώπους τῆς τούτων, ὧ Ἰωάννη, κλίμαξ ἀρετῶν, καὶ νῦν πρεσβεύεις σωθῆναι τοὺς δούλους σου.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Ο ἐπὶ θρόνου Χερουβὶμ καθεζόμενος, καὶ ἐν τοῖς κόλποις τοῦ Πατρὸς αὐλιζόμενος, ὡς ἐπὶ θρόνου καθῆται ἀγίου αὐτοῦ, Δέσποινα ἐν κόλποις σου, σαρκικῶς ὁ Θεὸς γάρ, οὕτω βασιλεύσας τε ἐπὶ πάντα τὰ ἔθνη, καὶ συνετῶς νῦν ψάλλομεν αὐτῷ, ὃν ἐκδυσώπει σωθῆναι τοὺς δούλους σου.

Ἰδιὴ Δ΄. Εἰσακήκοα Κύριε.

Αητταί μου ἐσύλησαν, τὴν ἐργασίαν τὴν ἐνθεον, καὶ κατέλιπόν με, ταῖς πληγαῖς τιμωρούμενον.

Εξέδυσαν Σῶτερ με, τῶν ἐντολῶν σου οἱ ἄστατοι λογισμοί μου· ὅθεν μεμαστίγωμαί ππαίσμασι.

Λευίτης τοῖς μάλωψι, τραυματισθέντα ὡς εἶδέ με, παρήλθε Σωτήρ μου· ἀλλὰ σύ με διάσωσον.

Θεοτοκίον.

Κυρίως δοξάζομεν, σέ Θεοτόκε ἀνύμφευτε, καὶ τῷ σῷ λιμένι, οἱ πιστοὶ καταφεύγομεν.

Ἄλλος. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ος λειμῶν εὐωδέστατος, καὶ τῶν ἀρετῶν παράδεισος ἐμψυχος, τὴν

ἐγκράτειαν ἐξήνθησας, δι' ἧς πάν-
τας ἐθρεψας τοὺς τιμῶντάς σε.

Νομοθέτην ἀσκήσεως, καὶ τῶν
μοναστῶν κανόνα πρῶτατον, ὡς
Μωσῆν σε καὶ **Δαβίδ** ἀληθῶς, κε-
κτημένον **Πάτερ** μακαρίζομεν.

Φυτευθεὶς, ἐν τοῖς ὕδασι, τοῖς
τῆς ἐγκρατείας, ὠφθης **Μακάριε**,
κλῆμα **Πάτερ** εὐθαλέστατον, εὐ-
σεβείας βότρυας προβαλλόμενον.

Θεοτοκίον.

Υπὸ χρόνον γενόμενον, τὸν ἐκ
τοῦ **Πατρὸς** ἀχρόνως ἐκλάμπαν-
τα, **Θεομήτορ** ἡμῖν τέτοκας· ὃν
δισώπει σῶσαι τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Καταβ. Τὴν ἀνεξιχνίαστον

ἰδὴ **Ε**. Ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζοντες.

Ἰησοῦ ἐπίσκεψαι, τοὺς μῶλωπας
ψυχῆς τῆς ἐμῆς, καθάπερ πάλαι,
τὸν ἐν χερσὶ πεσόντα **ληστῶν**,
καὶ **ιάτρουσόν** μου, **Χριστέ** τὸ
ἄλγος δέομαι.

Ἀλγεινῶς ταῖς μᾶστιξιν, ἡσθέ-
νησε ψυχῇ μου **Χριστέ**, ταῖς τῶν
πταισμάτων, καὶ ἐνθεν γυμνὸς
περίκειμαι, ἀρετῶν ἐνθέων, καθι-
κετεύω, **Σῶσόν** με.

Ἰερεὺς ὡς εἶδέ με, καὶ **Λευίτης**
οὐκ ἴσχυσε σαφῶς, παρῆλθον γὰρ
με· ἀλλ' αὐτὸς ὡς εὐσπλαγχνος,
νῦν τὴν **σωτηρίαν**, παρέσχες καὶ
διέσωσας. Θεοτοκίον.

Μὴ παρίδης **Δέσποτα**, τὸν δει-
λαιον ἐμέ, **δυσωπῶ** τὸν **μαστιχ-**
θέντα, τὸν νοῦν **ἀλγεινῶς** ὑπὸ

ληστῶν. ἀλλ' οἰκτεῖρησον **πρε-**
σβείαις, **Σωτῆρ** τῆς **κυησάσης** σε.

Ἄλλος. Ἴνα τί με ἀπόσω.

Σβέσας πάντα τὰ πάθη, δρό-
σω τῶν ἀγῶνων σου, **Πάτερ** **Μα-**
κάριε, **δαφιλῶς** ἀνήψας, τῷ πυρὶ
τῆς ἀγάπης καὶ πίστεως, ἐγκρα-
τείας λύχνος, καὶ φωτισμὸς τῆς
ἀπαθείας, καὶ ἡμέρας **Υἱὸς** ἐχρη-
μάτισας.

Τὸν τῆς πίστεως βότρυ, **θεία**
γεωργία σου, **Πάτερ** ἐξέθρεψας,
καὶ **ληνοῖς** ἀπέθου, καὶ ἐξέθλιψας
πόνους ἀσκήσεως, καὶ κρατήρα
πλήσας, πνευματικὸν τῆς ἐγκρα-
τείας, κατευφραίνεις καρδίας τῆς
ποίμνης σου.

Υπομείνας γενναίως, προσβολὰς
καὶ στίγματα τῶν ἐναντίων ἐχ-
θρῶν, ἀνεδείχθης στύλος, καρ-
τερίας στηρίζων τὴν ποίμνην σου,
βακτηρία **θεία**, ἐπὶ νομάς τῆς ἐγ-
κρατείας, καὶ ἐφ' ὕδωρ ἐκτρέφων
μακάριε.

Θεοτοκίον.

Ρήσσει σῶν χειλέων, **πάναγνε**
ἐπόμενοι, σὲ **μακαρίζομεν** μετὰ
σοῦ γὰρ ὄντως, **μεγαλεῖα** ποιήσας
ὁ **Κύριος**, ἐμεγάλυνέ σε, καὶ ἀ-
ληθῆ **Θεοῦ Μητέρα**, **γεννηθεὶς** ἐκ
γαστροῦ σου ἀνέδειξεν.

Καταβασία. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα

ἰδὴ **ς**. Ἐκύκλωσέ με ἄβυσσος.

Τοῖς πάθεσιν ἠνάλωσα, τὸν βίον
τὸν ἐνθεον **Δέσποτα**, καὶ ὄλωσ-
τοῖς πταισμάσι, **δεινῶς** **μαστιζόμε-**

νος,

νος, κατέφυγόν σοι, οἰκτειρήσόν με δέομαι.

Θεοτοκίον.

Αφήρπασαν τὸν πλοῦτόν μου, καὶ ὡσπερ νεκρόν με κατέλιπον, λησταὶ τοῖς παθήμασι, τὸν νοῦν μου μαστίξαντες, ἀλλ' οἰκτειρήσας, διάσωσόν με Κύριε.

Ὡς εἶδεν ὁ Λευίτης μου, μαστίγων τὸ ἄλγος, τοὺς μώλωπας, μὴ φέρων παρηλθέ με· αὐτὸς δὲ φιλάνθρωπε, κατέχεάς μοι, τὸ πλούσιόν σου ἔλεος.

Θεοτοκίον.

Βάτον σε ἀκατάφλεκτον, καὶ ὄρος, καὶ κλίμακα ἐμψοχόν, καὶ κύλην οὐράνιον, ἀξίως δοξάζομεν, Μαρία ἐνόησε, ὀρθοδόξων καύχημα.

Ἄλλος. Ἰάσθητί μοι Σωτήρ.

Εδέξω ἐν τῇ ψυχῇ, τὸν θεῖον πλοῦτον τοῦ Πνεύματος, τὴν ἀμειπτον προσευχὴν, ἀγνεῖαν σεμνότητα, ἀγρυπνίαν σύντονον, ἐγκρατείας πόνους, δι' ὧν οἶκος ἐγνωρίσθη Θεοῦ.

Υλῆς τῆςκάτω Σοφῆ, παρέδραμες τὴν εὐτέλειαν, ἀύλω δὲ προσευχῇ, τὸν νοῦν ἀνεπτέρωσας, καὶ τῆς ἀνω λήξεως, ὠφθῆς κληρονόμος, διὰ βίου τελειότητα.

Υδρῶσιν ἀσχητικοῖς, τοὺς ἀνθρακας τῶν βελῶν τοῦ ἐχθροῦ, κατέσβησας ἀληθῶς, καὶ τὸ πῦρ τῆς πίστεως, ἐκλάμψας κατέφλεξας, τὰ τῆς ἀπιστίας, τῶν αἰρέσεων φρυάγματα.

Εξέλαμψεν ἐκ Σιών, ἡ τοῦ ὑψίστου εὐπρέπεια, πρόβλημα τῆς σαρκός, καθ' ἕνωσιν ἀρρήτων, ἐκ σοῦ Ἀπειρόγαμε, περιβεβλημένη, καὶ τὸν Κόσμον κατεφώτισε.

Καταβ. Τὴν θεῖαν ταύτην.

Κοντάκιον ἤχ. δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ἐν τῷ ὕψει Κύριος, τῆς ἐγκρατείας, ἀληθῆ σε ἔθετο, ὡσπερ ἀστέρα ἀπλανῆ, φωταγωγοῦντα τὰ πέρατα, καθηγγητὰ Ἰωάννη Πατῆρ ἡμῶν. Ὁ Οἶκος.

Οἶκον Θεοῦ ὡς ἀληθῶς, σαυτὸν εἰργάσω Πάτερ, ταῖς θεαῖς ἀρεταῖς σου, σαφῶς κατακοσμήσας, ὡσπερ χρυσίον τηλαυγές, πίστιν ἐλπίδα καὶ ἀγάπην ἀληθῆ, θεοῦ θεσμούς ἐκθέμενος, ἐγκρατεία ἀσκήσας ὡς ἄσαρκος, φρόνησιν, ἀνδρείαν, σωφροσύνην κτησάμενος, ταπεινώσιν, δι' ἧς ἀνυψώθη· διὸ καὶ ἐφωτίσθης εὐχαῖς ἀενάαις, καὶ τοῦ οὐρανοῦ κατέλαβες τὰς σκηνώσεις, Καθηγητὰ Πατῆρ ἡμῶν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Κυριακῇ Δ'. τῶν Νηστειῶν, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν, Ἰωάννου τοῦ συγγραφέως τῆς Κλίμακος.

Στίχ. Ὁ σάρκα καὶ ζῶν νεκρὸς ὢν Ἰωάννης, αἰωνίως ζῆ, καὶ νεκρὸς φανείς ἄπνους. Σύγγραμμα λιπῶν Κλίμακα τῇ ἀνόδῳ, Δείκνυσιν αὐτοῦ τὸν δρόμον τῆς ἀνόδου.

Τίς

Ταῖς αὐτοῦ πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σώσον, ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ Ζ'. Ὁ ὑπερυψούμενος.

Λησται περιέπεσαν, ἐπ' ἐμέ τὸν δειλαῖον, καὶ μάστιξιν ἔλιπον, νεκρὸν ὡσπερ ἄπνουν με· διό σε ἱκετεύω, Ὁ Θεός ἐπίσκεψάι με.

Τὸν νοῦν μου ἐσύλησαν, λογισμοὶ οἰάστατοι, καὶ πλήξαντες πάθεισι, νεκρὸν με ἔλιπον, τῷ πλήθει τῶν πταισμάτων, ἀλλὰ Σωτηρίασαί με.

Ως εἶδε Λευίτης με, ταῖς πληγαῖς ὀδυνώμενον, μὴ φέρων τοὺς μώλωπας, διὰ τὸ ἀνιάτον, παρήλθέ με Σωτήρ μου· ἀλλ' αὐτὸς ἰάτρευσόν με. Θεοτοκίον.

Σὺ ὁ ἐκ Παρθένου με, σαρκωθείς διέσωσας, τοῖς μώλωψι χέας μου, τὸ πλούσιον ἔλεος, Χριστέ τῶν οἰκτιρῶν σου· διὰ τοῦτό σε δοξάζω.

Ἄλλος. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Εν τῇ χλόῃ τῆς ἄνω, Βασιλείας, τὴν ποιμνὴν Πάτερ ἐξέθρεψας, καὶ ῥάβδῳ τῶν δογμάτων, τοὺς θῆρας ἀπελάσας, τῶν αἰρέσεων ἐψάλλες, Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεός εὐλογητὸς εἶ.

Εν τῇ ἄνω εἰτηλθες, νυμφικῆ εὐωχία τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ, στολὴν ἐνδεδυμένος, ἀξίαν τοῦ καλοῦντος, ἐν ᾧ καὶ ἀνεκλήθης βοῶν, Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεός εὐλογητὸς εἶ.

Μὴ βραχεῖς ἀμαρτίαις, ποτα-

μὸς ἀνεδείχθης τῆς ἐγκρατείας Πάτερ, λογισμοὺς κατακλύζων, καὶ ῥύπον ἐκκαθαίρων, τῶν βοῶντων ἐκ πίστεως, Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεός εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Εκ γαστροῦ σου προήλθε, σαρκωθείς ἐκ Παρθένου, τῶν ὄλων Κύριος· διό σε Θεοτόκον, φρονοῦντες ὀρθοδόξως, τῷ Ἰῶ σου κραυγάζομεν, Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεός εὐλογητὸς εἶ.

Καταβασία. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Ὡδὴ Η'. Σοὶ τῷ παντοουργῷ.

Υπὸ τῶν ληστῶν, τῶν λογισμῶν μου Σῶτερ, διέφθειρα βίον μου, πταισμάτων μάστιξιν· ὅθεν τῆς θείας, γεγύμνωμαι εἰκόνας, σοῦ τοῦ φιλανθρώπου, Θεοῦ, ἀλλ' οἰκτιρόν με.

Πληθες ἐπὶ γῆς, ἐκ τῶν ὑψίστων Σῶτερ, οἰκτεῖρας τὸν μάστιξι, τραυματισθέντα ὅλον με, πταισμάτων, τοῖς μώλωψιν Οἰκτίρμον, καὶ ἐξέχεάς μοι, Χριστέ τὸ ἔλεός σου.

Σῶμα καὶ ψυχὴν, σὺ ὁ Δεσπότης Σῶτερ, ἀντίλυτρον δέδωκας, ἐμοῦ καὶ ἔσωσας, ὅλου πταισμάτων, ἐσμῷ τραυματισθέντος, ἐν ταῖς ἀνιάτοις, πληγαῖς ὡς ἐλεήμων.

Θεοτοκίον.

Σέ τὴν ὑπὲρ νοῦν, θεανδρικῶ τῷ Λόγῳ, τεκοῦσαν τὸν Κύριον, καὶ παρθενεύουσαν, πάντα τὰ ἔργα, Παρθένε εὐλογοῦμεν, καὶ ὑπερυ-

ψοῦ.

ψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἄλλος. Τὸν Βασιλέα τῶν οὐρανῶν.

Στήλην σε ἔμπνουν ὡς ἀληθῶς καὶ εἰκόνα, ἐγκρατείας Πάτερ, κεκτημένοι, πάντες σου τὴν μνήμην, τιμῶμεν Ἰωάννη.

Θιάσος χαίρει τῶν Μοναστῶν καὶ χορεύει, τῶν Ὁσίων δῆμος, καὶ Δικαίων· στέφος γὰρ ἀξίως, σὺν τούτοις ἐχομίσω.

Ωραϊσμένος ταῖς ἀρεταῖς εἰς νυμφῶνα, τῆς ἀρρήτου δόξης συνεισῆλθες, ὕμνον ἀναμέλπων, Χριστῷ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Τοὺς βοηθείας τῆς παρὰ σοῦ δεομένους, μὴ παρίδης Παρθένε ὕμνουντας, καὶ ὑπερυψούντας σε Κόρη εἰς αἰῶνας.

Καταβασία. Παῖδας εὐαγεῖς.

Ὡδὴ Θ΄. Ἡσαία χόρευε.

Εντολὰς σου Δέσποτα, μὴ φυλάξας, γνώμη ἑμαυτοῦ, τοῖς πάθεσιν ὑπελθὼν, τοῖς τῶν ἡδονῶν, γεγύμνωμαι χάριτος, καὶ ταῖς πληγαῖς, ἐβρίμαι γυμνός· ὄθεν αἰτοῦμαι σε, τὸν Σωτῆρα διασῶσαι με.

Οὐ Δευίτης ἰσχυσεν, ἀποσμηξῆσαι, μῶλωπας ἐμούς, ἀλλ' ἦλθες ὁ ἀγαθός, πρὸς με συμπαιῶς, καὶ ἐκχεας ἔλεος, σὼν οἰκτιρμῶν, Σῶτερ ἐπ' ἐμέ, ὡσπερ πανάριστος, ἱατρός με ἰασάμενος.

Ως ὑπάρχων εὐσπλαγγνος, κα-

τοικτεῖρας, ἔσωσας Χριστέ, τὸν μάστιξιν ἀλγεινῶς, ὑπὸ τῶν ληστῶν, Σωτῆρ μαστιχθέντα με, καὶ τὴν ψυχὴν, σῶμά τε σαυτοῦ, ὡσπερ δηνάρια, δῶμα δέδωκας ἀντίλυτρον. Θεοτοκίον.

Υπὲρ νοῦν ὁ Τόκος σου, Θεομητορ· ἀνευ γὰρ ἀνδρός, ἡ σὺλληψις ἐν σοὶ, καὶ παρθενικῶς, ἡ κύησις γέγονε· καὶ γὰρ Θεός, ἐστὶν ὁ τεχθείς· ὄν μεγαλύνοντες, σὲ Παρθένε μακαρίζομεν.

Ἄλλος. Τὴν Ἀγνήν.

Ιατῆρ νοσοῦντων ἐν πταίσμασι, Θεόθεν μακάριε, ἐλατῆρ δὲ ἐδείχθης, καὶ διώκτης τῶν πονηρῶν πνευμάτων· διό σε μακαρίζομεν.

Τὴν γῆν, ὡς φθορᾶς οἰκητήριον, κατέλιπες Πάτερ, καὶ εἰς γῆν κατεσκήνωσας, τῶν πράξεων, καὶ σὺν αὐτοῖς ἀγάλλῃ, τῆς θείας ἀπολαύων τρυφῆς.

Σήμερον ἡμέρα ἐόρτιος· πάντα συγκαλεῖ γὰρ τῶν μοναζόντων τὰ ποιμνία, εἰς χορείαν πνευματικὴν, τράπεζαν καὶ βρῶσιν ἀκηράτου ζωῆς.

Θεοτοκίον.

Ο ἐν σοὶ σκηνώσας Πανάμωμε, τὸν πρὶν τοὺς γεννάρχας, κακοτρόπως πτερνίσαντα, βροτοκτόνον καταβαλὼν, ἐτέχθη, καὶ πάντας ἡμᾶς ἔσωσε.

Καταβ. Ἄπας γηγενής.

Ἐξαποστειλάριον. Ἀναστάσιμον, καὶ τοῦ ὁσίου.

γυν.

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Τοῦ Κόσμου τὴν εὐπάθειαν, ὡς μοχλοθρᾶν ἐξέκλινας, καὶ ἀτροφία τὴν σάρκα, μαράνας ἀνεκαίνισας, ψυχῆς τὸν τόνον Ὅσιε, καὶ δόξαν κατεπλούτησας οὐράνιον αἰοῖδιμε· διὸ μὴ παύσῃ πρεσβέυων, ὑπὲρ ἡμῶν Ἰωάννη.

Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Κυρίως Θεοτόκον σε, ὁμολογοῦμεν Δέσποινα, οἱ διὰ σοῦ σεσωσμένοι· καὶ γὰρ Θεὸν ἐκύησας, ἀποβρήτως τὸν λύσαντα, διὰ σταυροῦ τὸν θάνατον, πρὸς αὐτὸν δὲ ἐλύσαντα, ὁσίων δῆμους, μεθ' ὧν σε, ἀνευφημοῦμεν Παρθένε.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ψάλ. τὰ Ἀναστάσιμα. Εἶτα λέγομεν, στίχον. Ἀνάστηθι Κύριε ὁ Θεὸς μου. Καὶ ψάλλομεν τὸ ἰδιόμελον. ἤχος α΄.

Δεῦτε ἐργασώμεθα, ἐν τῷ μυστικῷ ἀμπελῶνι, καρποὺς μετανοίας, ἐν τούτῳ ποιούμενοι, οὐκ ἐν βρώμασι, καὶ πόμασι κοπιῶντες, ἀλλ' ἐν προσευχαῖς καὶ νηστείαις, τὰς ἀρετὰς κατορθοῦντες· τούτοις ἀρεσκόμενος, ὁ Κύριος τοῦ ἔργου, δηνάριον παρέχει, δι' οὗ ψυχὰς λυτροῦται, χρέους ἀμαρτίας, ὁ μόνος πολυέλεος.

Δόξα, πάλιν τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Ἰπερευλογημένη. Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις. Ἡ α΄. Ωρα καὶ ἡ Κατήχησις, καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία. Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Τυπικά, καὶ οἱ Μα-

καρισ. τοῦ ἤχου. Προκείμενον ἤχος βαρῦς. Κύριος ἰσχύον τῷ λαῷ αὐτοῦ· στίχ. Ἐνέγκατε τῷ Κυρίῳ υἱοὶ Θεοῦ.

Πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολῆς.

Αδελφοί, τῷ Ἀβραάμ ἐπαγγελία λαμβάνων ὁ Θεὸς, ἐπεὶ κατ' οὐδενὸς εἶχε, μείζονος ὁμόσαι, ὡμοσε καθ' ἑαυτοῦ, λέγων, Ἡμὴν εὐλογῶν εὐλογήσω σε, καὶ πληθύνων πληθυνῶ τὸ σπέρμα σου. Καὶ οὕτω μακροθυμήσας, ἐπέτυχε τῆς ἐπαγγελίας. Ἄνθρωποι μὲν γὰρ κατὰ τοῦ μείζονος ὁμνύουσι, καὶ πάσης αὐτοῖς ἀντιλογίας πέρας, εἰς βεβαίωσιν ὁ ὄρκος. Ἐν ᾧ περισσώτερον βουλόμενος ὁ Θεὸς ἐπιδειξάι τοῖς κληρονόμοις τῆς ἐπαγγελίας τὸ ἀμετάθετον τῆς βουλῆς αὐτοῦ, ἐμεσίτευσεν ὄρκω. Ἴνα διὰ δύο πραγμάτων ἀμεταθέτων, ἐν οἷς ἀδύνατον ψεύσασθαι Θεὸν, ἰσχυρὰν παράκλησιν ἐχωμεν οἱ καταφυγόντες, κρατῆσαι τῆς προκειμένης ἐλπίδος. Ἦν ὡς ἄγχυραν τῆς ψυχῆς, ἀσφαλῆ τε καὶ βεβαίαν καὶ εἰσερχομένην εἰς τὸ ἐσώτερον τοῦ καταπετάσματος. Ὅπου πρόδρομος ὑπὲρ ἡμῶν εἰσῆλθεν Ἰησοῦς, κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ, Ἀρχιερεὺς γενόμενος εἰς τὸν αἰῶνα.

Ἄλληλοῦτα ἤχος βαρῦς.

Ἀγαθὸν τὸ ἐξομολογεῖσθαι τῷ Κυρίῳ.

Εὐαγγέλιον κατὰ Μάρκον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ. ἄνθρωπός τις προσῆλθε.

Κοινωνικόν. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον.

Τῇ Κυριακῇ Ἑσπέρας, μετὰ τὸν Προοιμακόν, Στιχολογοῦμεν τὸ ἑνορδίου Κάθισμα τοῦ Παλτηρίου. Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν στιχηρὰ κατανοητικὰ τοῦ Ὀκτωήχου, δ΄. καὶ τοῦ Τριῶδ. γ΄. τοῦ κυρίου Ἰωσήφ, ἤχ. γ΄. Μεγάλη τοῦ σταυροῦ σου.

Μεγίστους ἐν καιρῷ, πιστοὶ ἐπιδειξώμεθα, τῆς ἐγκρατείας πόνους, ὅπως μεγίστης δόξης, ἐπιτύχωμεν ἐλέει, τοῦ μεγάλου Θεοῦ, καὶ βασιλέως, ἀπολυτρούμενοι, τῆς φλογὸς τῆς γεέννης.

Ὁμοιοι.

Τὸν χρόνον τῆς νηστείας, νῦν ὑπερμεσάσαντες, ἀρχὴν ἐνθέου δόξης, σαφῶς ἐπιδειξώμεθα, καὶ εἰς τέλος ἐναρέτου πολιτείας, φθάσαι θερμῶς σπεύσωμεν, ὅπως ληψώμεθα τὴν τρυφὴν τὴν ἀγίηρω.

Ἦχος βαρὺς. Καταφρονήσαντες πάντων.

Υπερμεσάσαντες ταύτην, τὴν ἱερὰν τῆς νηστείας περίοδον, πρὸς τὸ μέλλον ἐν χαρᾷ, διευθυδρομήσωμεν, εὐποιίας ἐλαίῳ, τὰς ψυχὰς ἀλειφόμενοι· ὅπως ἀξιωθώμεν Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ τὰ θεῖα παθήματα, προσκυνῆσαι, προφθάσαι, καὶ τὴν φρικτὴν, καὶ ἀγίαν Ἀνάστασιν.

Καὶ τοῦ Μηναίου, γ΄. Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἐξοδος. Προκίμ. πλ. δ΄.

Μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου. καὶ τὰ λοιπὰ.

Ἦ ἐκτενής. καὶ ἀπόστιχα, τὰ ἰδιόμαλα. ἤχ. βαρὺς.

Ὁ τὸν ἀμπελῶνα φυτεύσας, καὶ τοὺς ἐργάτας καλέσας, ἐγγὺς ὑπάρχει Σωτὴρ· δεῦτε οἱ τῆς νηστείας ἀγωνισταί, μισθὸν ἀπολαύσωμεν, ὅτι πλούσιος ὑπάρχει, ὁ δοτὴρ καὶ ἐλεήμων· μικρὸν ἐργασάμενοι, κομισώμεθα τὸ τῆς ψυχῆς ἔλεος.

Στίχ. πρὸς σὲ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου ἔτερον, ἤχος πλ. β΄.

Ἀησταις λογισμοῖς, περιπεσῶν ὁ Ἀδὰμ, ἐκλάπη τὸν νοῦν, τραυματισθεὶς τὴν ψυχὴν, καὶ ἔκειτο γυμνὸς ἀντιλήψεως· οὔτε Ἰερεὺς ὁ πρὸ τοῦ Νόμου προσέσχεν αὐτῷ, οὔτε Λευίτης μετὰ Νόμον ἐπέιδεν αὐτόν, εἰ μὴ σὺ ὁ παραγενόμενος Θεός, οὐκ ἐκ Σαμαρείας, ἀλλ' ἐκ τῆς Θεοτόκου, Κύριε δόξα σοι.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε ἐλέησον. Μαρτυρικόν.

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε, οὐκ ἠρνήσαντό σε, οὐκ ἀπέστησαν ἀπὸ τῶν ἐντολῶν σου· ταῖς αὐτῶν πρεσβείαις ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἀρχαγγελικῶς ἀνυμνήσωμεν πιστοὶ, τὴν οὐράνιον παστάδα, καὶ πύλην σφραγισθεῖσαν ἀληθῶς. Χαῖρε δι' ἧς ἀνεβλάστησεν ἡμῖν ὁ Σωτὴρ, ὁ τῶν ἀπάντων Χριστός, ὁ ζωοδότης καὶ Θεός· κατάβαλε Δέσποινα τοὺς ἀθέους Τυράννους ἐχθροὺς ἡμῶν, τῇ χειρὶ σου Ἀχραντε, ἡ ἐλπίς χριστιανῶν.

Καὶ

Και ἡ λοιπὴ ἀκολουθία, ὡς καὶ ἐν ταῖς προλαβοῦσαις Κυριακαῖς.

Τῆ Β'. τῆς Ε'. Ἑβδομάδος. Εἰς τὸν ὄρθρον, Τριαδικὰ τοῦ ἤχου. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, ψάλλ. Καθίσματα κατανυκτικὰ τῆς Ὀκτωήχου. Μετὰ δὲ τὴν β'. Στιχολογ. ἤχ. γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Ὁ ὠραιότατος, καιρὸς ἐφέστηκεν, ἡ ἀξιόπαινος, ἡμέρα ἔλαμψε, τῆς ἐγκρατείας ἀδελφοί, σπουδάσωμεν καθαρθῆναι· ὅπως ἐποφθείημεν, καθαροὶ τῷ ποιήσαντι, καὶ τῆς ὠραιότητος, τῆς αὐτοῦ ἐπιτύχωμεν, πρσβεταίς τῆς αὐτὸν κηυσάσης, μόνης Ἀγνῆς Θεομήτορος. Θεοτοκίον.

Τὴν ὠραιότητα, τῆς παρθενίας σου, καὶ τὸ ὑπέρλαμπρον, τὸ τῆς ἄγνιας σου, ὁ Γαβριὴλ καταπλαγεῖς, ἐδόξα σοι Θεοτόκε, ποῖόν σοι ἐγκώμιον, προσαγάγω ἐπάξιον; τί δὲ ὀνομάσω σε, ἀπορῶ καὶ ἐξίσταμαι· διὸ ὡς προσετάχην βοῶ σοι, Χαῖρε ἡ κεχαριτωμένη.

Μετὰ τὴν γ'. στιχαλ. Κάθ. ἤχος β' αὐτός. Κύριε ἡμεῖς ἐσμέν..

Κύριε ὁ δοὺς ἡμῖν προφθάσαι, τὴν σήμερον ἡμέραν, ἐβδομάδα ἀγίαν, προλάμπουσαν φαιδρῶς, τῆς Λαζάρου ἐκ νεκρῶν ἐγέρσεως φρικτῆς, ἀξιώσον τοὺς δούλους σου, τῷ φόβῳ σου πορευέσθαι, τὸ στάδιον τῆς νηστείας, ἅπαν διανύοντας.

Θεοτοκίον. ἤχος, ὁ αὐτός.

Τιμιωτέρα τῶν ἐνδόξων Χερου-

θιμ, ὑπάρχεις Παναγία Παρθένε· ἐκεῖνα γὰρ τὴν θείαν μὴ φέροντα δύναμιν, πτέρυξι κατακεκαλυμμένῳ προσώπῳ, τὴν λειτουργίαν ἐπιτελοῦσιν· αὐτὴ δὲ σεσαρκωμένον τὸν Λόγον, αὐτόπτως ὀρῶσα φέρεις· ὃν ἀπαύστως ἰκέτευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ο Ν'. Σῶσον ὁ Θεὸς, αἱ ψῆλαι, καὶ στιχολογεῖται ἡ Α'. Κανόνες τοῦ Μηναίου, καὶ τοῦ Τριῶδ.

Ὡδὴ α'. ἤχος γ'. Ὁ τὰ ὕδατα.

Τὰς ἡμῶν διανοίας, θείῳ ἀρότρῳ νεώσαντες, τῆς ἐνθέου νηστείας, ἀρετῶν ἄσταχυν καρποφορήσωμεν, ὅπως μὴ πεινάσωμεν, εἰς τὸν αἰῶνα τρυφῶντες, τρυφὴν τὴν ἀδάπανον, ἐπαγαλλόμενοι.

Πολυχρόνια πάθη, ἐνδοθεν φέρω, σκοτίζοντα τὴν ἀθλίαν ψυχὴν μου, πρὸς τὴν σὴν ἄχρονον Λόγε ἀνάρχου Πατρός, δύναμιν ἀήττητον, συντετριμμένη καρδίᾳ, προσπίπτω καὶ δέομαι, Οἴκτειρον σῶσόν με.

Η καλλίστη Νηστεία, τρέφει καρδίας, παινούσα λογισμοὺς θεαρέστους, καὶ παθῶν ἄβυσσον ἀποξηραίνουσα, ὄμβροισι κατανύξεως, ἀποκαθαίρει τοὺς πιστεῖ, αἰνεσιν προσάγοντας, τῷ Παντοκράτορι. Θεοτοκίον.

Πολυώνυμε Κόρη, χαίροις Ἀγία Παρθένε, Θεοκυήτωρ Μαρία, τῶν πιστῶν καύχημα, κατάρως λύτρωσις. Κλίμαξ ἐπουράνις, ἀ-

κατ-

κατανόητον θαῦμα, βάτε ἀκατά-
φλεκτε, γῆ ἀγεώργητε.

Ἐτερον ἤχ. Ἐαρός. Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Τὸ ζωηφόρον ξύλον, προσκυνή-
σαντες, ἐντεῦθεν ἴωμεν, δι' ὁδοῦ
τῆς νηστείας, πρὸς τὸ πάθος τοῦ
Χριστοῦ, ὀγαλλόμενοι.

Δόξα.

Τὴν ἐν τρισὶ προσώποις, ὑπερού-
σιον μίαν Θεοτητα, ἀνυμνήσωμεν
πάντες, τὸν Πατέρα, καὶ Υἱὸν
καὶ Πνεῦμα ἅγιον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ον ἀκατανόητως, ἀπεκύησας
φθορὰν μὴ γνοῦσα Ἄγνη, Ἰη-
σοῦν τὸν Σωτῆρα, ἐξιλέωσαι καὶ
νῦν, ὑπὲρ τῶν δούλων σου.

Δόξα σοὶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοὶ.

Οταν ἔλθῃς ἐν δόξῃ, μετὰ τῶν
Ἀγγέλων, κρῖναι τὰ σύμπαντα,
καλὴν ἀπολογία, ἀποδοῦναί σοι
Χριστέ, ἡμᾶς καταξίωσον.

Ὁ Εἰρμός.

Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ, τῷ βυθίσαν-
» τι, πᾶσαν τὴν δύναμιν, Φαραῶ ἐν
» θαλάσῃ, ἐπινίκιον ᾠδῆν, ὅτι δε-
» δόξασται.

Ὦδὴ Η'. Βαβυλωνία Κάμινος.

Ταῖς βλαβεραῖς τοῦ ὄφρου, πλά-
ναις ἐξελλόμενος, καὶ δελεαζό-
μενος τὸν νοῦν, καθ' ἡμέραν τῷ
ἄλγῃ μου, προστίθω Σῶτερ ἄλ-
γος· διὸ κραυγάζω σοι, Ἰατρὲ
τῶν νοσοῦντων, ἐπίστρεψον σῶ-
σόν με.

Τοὺς Νινευίτας ἔσωσας, Κύριε

φιλόανθρωπε, πάλαι μεταγρόντας
ἐν κλαυθμῷ, καὶ νηστεία ὡς εὐ-
σπλαγχνος· ἡμᾶς δὲ τῷ ἐλέει τῷ
σῷ οἰκτιρήσον, ἀποροῦντας δι'
ἔργων, ἐξομολογεῖσθαι σοι.

Θεοτοκίον.

Η μετὰ τόκον ἄφθορος, μείνασα
Πανάμωμε, λύτρωσαι· δεόμεθα
Ἄγνη, καταφθορὰς τοὺς δούλους
σου, πιστῶς τοὺς μελωδοῦντας
ἐν ὁμοιοίᾳ ψυχῆς, Εὐλογεῖτε τὰ
ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἄλλος. Τὸν φοβερόν τοῖς Χερουβίμ.

Τῆς ἐγκρατείας σὺν Θεῷ, τὴν
νύσσαν ἔχοντες πιστοί, τὸ λοι-
πὸν νεανικῶς, διαδράμωμεν ἅγιον
στάδιον, καὶ στεφηφορησωμεν.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν. . . .

Μοναρχικώτατε Τριάς, καὶ Τρι-
συπόστατε Μονάς, Πάτερ, Υἱέ,
καὶ τὸ Πνεῦμα, ἐκ παντοίων ρύ-
σαι, πειρασμῶν καὶ κινδύνων, τοὺς
σὲ ἀναμέλποντας.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Χαῖρε τὸ ὄρος τοῦ Θεοῦ. Χαῖ-
ρε ἀείφωτε λαμπάς. Χαῖρε νέε
οὐρανέ. Χαῖρε νοῦς ἀστράπτων.
Χαῖρε ναὶ Κυρίου. Χαῖρε πανύ-
μνητε.

Δόξα σοὶ ὁ Θεὸς ἡμῶν . . .

Τὸν φοβερόν σου ἔτασμόν, κα-
τανοούμενος Χριστέ, φρύττω, τρέ-
μω, καὶ βοῶ, Ὁ ἀμέτρητον ἔ-
χων, τὸ μέγα ἔλεος, σῶσόν με
τὸν δεῖλαιον.

Αἰνοῦμ-

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν. . . .

Τὸν φοβερὸν τοῖς Χερουβὶμ, καὶ
» θαυμαστὸν τοῖς Σεραφὶμ, καὶ
» τοῦ Κόσμου Ποιητὴν, Ἱερεῖς
» καὶ δούλοι, καὶ πνεύματα Δι-
» καίων, ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ἰδὴ θ'. Καινὸν τὸ Θαῦμα.

Κρατῆρα θεῖον, πλήσασα νυνὶ,
κατανύξεως ἢ τῆς νηστείας χά-
ρις, σαφῶς συγκαλεῖται ἅπαντας,
πιστοὺς ἐκβοῶσα, Μετ' εὐφροσύ-
νης δεῦτε ἀπολαύσατε, τὴν μέθην
παθῶν ἀποβαλόντες, ἵνα μελλού-
σης, ἀξιωθείητε παρακλήσεως.

Αρχαὶ Δυνάμεις, Θρόνοι Σερα-
φὶμ, Κυριότητες καὶ Ἐξουσίαι
καὶ Χερουβὶμ, Ἄγγελοι Ἀρχάγ-
γελοι, Θεὸν δυσωπεῖτε, τῶν νη-
στειῶν τὸν χρόνον διανῦσαι ἡμᾶς,
τὸ τούτου εὐάρεστον ποιούντας,
ἵνα ὡς δούλοι, εὐαρεστήσαντες,
δόξης τύχωμεν.

Θεοτοκίον.

Μετὰ Μαρτύρων, μετὰ Προφη-
τῶν, τὴν Τεκοῦσάν σε, μετὰ Ὁ-
σίων πάντων Χριστέ, δυσωποῦσαν
πρόσδεξαι, ἀεὶ ὑπὲρ δούλων, τῶν
ἁμαρτίαις σὲ παροργισάντων Σω-
τῆρ, τὸν μόνον φιλόνηρον Δε-
σπότην, καὶ Κτίστην πάντων, ὃν
ἐπουράνιαι τάξεις τρέμουσι.

Ἄλλος. Τὴν ὑπὲρ φύσιν Μητέρα

Τὴν Χαναναίαν ζηλώσας, Ἐλέη-
σόν με βοῶσοι, Υἱὲ Δαβὶδ ὁ Θε-
ὸς, καὶ Ἰασαί μου, τὴν ἀσθενού-
σαν ψυχὴν, ὡς ἐκείνης τὸ θυ-
γάτριον. Δόξα.

Τὴν τῆς Θεότητος φύσιν, ἐνι-
ζομένην Μονάδα, καὶ χαρακτηρ-
σι τρισὶ, τρισεσομένην, Πατέρα,
καὶ τὸν Υἱόν, καὶ τὸ Πνεῦμα ἀ-
νυμνήσωμεν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Ἡ ἐν γαστρὶ συλλαβοῦσα, τὸν
ἀπερίληπτον Λόγον, καὶ τοῦτον
ἄνευ σποράς, σαρκὶ τεκοῦσα, ἐκέ-
τευε ἐκτενῶς, τοῦ σωθῆναι τὰς
ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα σοὶ ὁ Θεός.

Ο δικαιοῦσας Τελώνην, Ἰλάσθη-
τίμοι βοῶντα, κάμοι τῷ ἁμαρτω-
λῷ, ἴλεως ἔσο, ὁ τῶν ἀπάντων
Κριτὴς, συγχωρῶν μου τὰ ἐ-
γκλήματα. Ὁ Εἰρήμος.

Τὴν ὑπὲρ φύσιν Μητέρα, καὶ
» κατὰ φύσιν Παρθένον, τὴν μόνην
» ἐν γυναιξὶν εὐλογημένην, ἄσμα-
» σι μουστικοῖς, οἱ πιστοὶ μεγαλύ-
» νομεν.

Τὸ φωταγωγικὸν τοῦ ἤχου.

Εἰς τὰ ἀπόστιχα, τὸ ἰδιόμελον.

ἤχ. πλ. δ'. Δίς.

Τῷ τοῖς λησταῖς περιπεσόντι
ὠμοιώθην ἐγὼ, Δέσποτα τῶν ἀ-
πάντων, τοῖς πταισμάσι μου πε-
ριπεσῶν, καὶ ὑπ' αὐτῶν ἀνηλεῶς
κατετρώθην· ἀλλὰ μὴ ἐγκατα-
λίπης με ἀνιάτρευτον, ὁ οὐκ ἐκ
Σαμαρείας, ἀλλ' ἐκ τῆς Ἀχράν-
του Παρθένου παραγενόμενος·
Ἰησοῦ τὸ σωτήριον ὄνομα, ἐλέη-
σόν με. Μαρτυρικόν.

Τι

Τὶ ὑμᾶς καλέσωμεν Ἅγιοι; Χερουβίμ; ὅτι ὑμῖν ἐπανεπαύσατο Χριστός. Σεραφίμ; ὅτι ἀπαύστως ἐδοξάσατε αὐτόν. Ἄγγέλους; τὸ γὰρ σῶμα ἀπεγράφητε. Δυνάμεις; ἐνεργεῖτε ἐν τοῖς θαύμασι. Πολλὰ ὑμῶν τὰ ὀνόματα, καὶ μείζονα τὰ χαρίσματα· πρεσβεύσατε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὰ οὐράνια ὑμνεῖτε, Κεχαριτωμένη Μήτηρ ἀνύμφευτε, καὶ ἡμεῖς δοξολογοῦμεν τὴν ἀνεξιχνίαστον σου γέννησιν. Θεοτόκε πρέσβευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὴν Τριθέτην Τροπάρ. τῆς Προφητείας ἤχ γ'.

Οτι αἱ ἀνομίαι ἡμῶν, ἀντέστησαν ἡμῖν, ἀνάστα Κύριε, βοήθησον ἡμῖν· σὺ γὰρ εἶ Πατὴρ ἡμῶν, ἐκτός σου ἄλλον οὐ γινώσκομεν.

Δόξα καὶ νῦν, τὸ αὐτό.

Προκίμ. ἤχ. πλ. δ'. Ψάλ. πγ'.

Στίχ. Ὡς ἀγαπητὰ τὰ σκηνώματά σου.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ ἀνάγνωσμα.

Τάδε λέγει Κύριος τῶν Δυνάμεων ἐπὶ τὸν βασιλεῖα τῶν Ἀσσυρίων, Οὐ μὴ εἰσελθῆ εἰς τὴν πόλιν ταύτην, οὐδὲ μὴ βάλῃ ἐπ' αὐτὴν βέλος, οὐδὲ μὴ ἐπιβάλῃ ἐπ' αὐτὴν θυρεὸν, οὐδὲ μὴ κυκλώσῃ ἐπ' αὐτὴν χάρακα. Ἄλλὰ τῇ ὁδῷ, ἣ ἦλθεν, ἐν αὐτῇ ἀποστραφῆσεται, καὶ εἰς τὴν πόλιν ταύτην οὐ μὴ εἰσελθῆ. Τάδε λέγει Κύριος, Ἰπερασπιῶ ὑπὲρ τῆς πόλεως ταύτης τοῦ

σωθῆναι αὐτὴν δι' ἐμέ καὶ διὰ Δαβὶδ τὸν παῖδά μου. Καὶ ἐξῆλθεν Ἀγγιλος Κυρίου, καὶ ἀνείλεν ἐκ τῆς παρεμβολῆς τῶν Ἀσσυρίων ἑκατὸν ὀγδοήκοντα πέντε χιλιάδας· καὶ ἀναστάντες τὸ πρωί, εὔρον πάντα τὰ σώματα νεκρά. Καὶ ἀπῆλθεν ἀποστραφεὶς Συναχηραὶμ βασιλεὺς Ἀσσυρίων, καὶ ὤκησεν ἐν Νινευῆ. Καὶ ἐν τῷ αὐτὸν προσκυεῖν ἐν τῷ οἴκῳ Νασαράχ Θεοῦ αὐτοῦ, τὸν πάτριον αὐτοῦ, Ἀδραμέλεχ καὶ Σαρασάρ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ, ἐπάταξαν αὐτὸν μαχαίραις, αὐτοὶ δὲ διεσώθησαν εἰς Ἀρμενίαν· καὶ ἐβασίλευσεν Ἀσορδάν υἱὸς αὐτοῦ ἀντ' αὐτοῦ. Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐμαλακίσθη Ἐζεκίας ἕως θανάτου· καὶ ἦλθε πρὸς αὐτὸν Ἡσαΐας υἱὸς Ἀμμώσ ὁ Προφήτης, καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν, Τάδε λέγει Κύριος· Τάξαι περὶ τοῦ οἴκου σου ἀποθνήσκεις γὰρ σὺ, καὶ οὐ ζήσῃ. Καὶ ἀπέστρεψεν Ἐζεκίας τὸ πρόσωπον αὐτοῦ εἰς τὸν τοίχον, καὶ προσήξατο πρὸς Κύριον, λέγων. Μνήσθητι Κύριε, ὡς ἐπορεύθην ἐνώπιόν σου μετὰ ἀληθείας, ἐν καρδίᾳ ἀληθινῇ, καὶ τὰ ἀρεστὰ ἐνώπιόν σου ἐποίησα καὶ ἐκλαυσεν Ἐζεκίας κλαυθμῷ μεγάλῳ. Καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίου πρὸς Ἡσαΐαν, λέγων, Πορεύθητι, καὶ εἰπὲ τῷ Ἐζεκίᾳ, Τάδε λέγει Κύριος ὁ Θεὸς Δαβὶδ τοῦ πατρός σου, ἤκουσα τῆς φωνῆς τῆς προσευχῆς σου, καὶ εἶδον τὰ δάκρυά σου· καὶ ἰδοὺ προστίθημι εἰς τὸν χρόνον σου ἕτη δεκαπέντε, καὶ ἐκ χειρὸς Βασιλέως Ἀσσυρίων ῥύσο-

με.

μαί σε, και την πόλιν ταύτην· και
 ὑπερασπιῶ ὑπὲρ τῆς πόλεως ταύτης·
 Προκειίμ. Ψάλ. πδ'. στιχ. Ἡδδόκησας·
 Κύριε τὴν γῆν σου.

Χρη εἰδέναι ὅτι ἐὰν τύχη τοῦ Εὐ-
 αγγελισμοῦ τῆ πέμπτη τοῦ μεγάλου
 Κανόνος, ὁ μέγας Κανὼν ψάλλεται
 τῆ τρίτῃ τῆς παρουσίας Ἑβδομάδος.

Τῆ Β'. τῆς Β'. Ἑβδομάδος ἑσπέρας.
 Μετὰ τὸ ἐνορδίου κάθισμα τοῦ ψαλτη-
 ρίου, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλ. τὰ
 παρόντα γ'. τοῦ Τριωδ. ἡχ. γ'.

Σταυροφανῶς Μωϋσῆς.

Οδοὺς ἡμῖν τῆς νηστείας τὸν
 χρόνον, τοῦ ἐπιστρέψαι καὶ ζῆσαι
 καὶ μηδαμῶς ἀπολέσθαι, Λόγε
 Θεοῦ, καταξίωσον πάντας εὐα-
 ρεστῆσαι σοι καλῶς, καὶ ἐν θερ-
 μῆκατανύξει, θεραπεῦσαι σε Χρι-
 στέ, ὡσπερ ἡ Πόρνη, ἡ σώφρων
 καὶ σεμνή, ἡ ποτὲ τῷ μύρῳ, καὶ
 ταῖς προσχύσεσι, τῶν θερμῶν
 δακρῶν, τῶν πταισμάτων λα-
 βοῦσα τὴν ἄφεσιν. Ὅμοιον.

Ως ὁ Τυφλὸς ἐκ καρδίας σοι
 κράζω, Υἱὲ Θεοῦ, φώτισόν μου
 τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς καρδίας· ὡς
 ἡ πιστὴ Χαναναία βοῶ σοι, Ἐλέ-
 ησόν με οἰκτίρμον· καὶ γὰρ ψυχὴν
 δαιμονῶσαν, κέχτημαι ταῖς ἡδο-
 ναῖς ἣν ἀπαλλάξας τοῦ σκότους
 τῶν παθῶν, τὸ λοιπὸν βιώσαι,
 καθαρῶς ποιήσον, ἵνα δοξάζω σου
 τὴν πολλὴν ἀγαθότητα.

Ἔτερον ἡχος β.

Ἡ θεόκλητος Μάρτυς.

Ηθεόφωτος χάρις τῆς ἐγκρα-
 τείας, ἡμῖν σήμερον λάμψασα,
 φαιδρότερον τοῦ Ἡλίου, τὰς ψυ-
 χὰς ἡμῶν φωταγωγεῖ, ὡσπερ
 νέφη τὰ πάθη, τῆς ἀμαρτίας ἐκ-
 διώκουσα· διὰ τοῦτο ἅπαντες,
 δράμωμεν εὐψύχως, αὐτὴν ἀσπα-
 ζόμενοι· χαίροντες τελοῦμεν, τὸ
 θεῖον στάδιον αὐτῆς, ἧς ταῖς εὐ-
 φροσύναις εὐωχοῦμεναι, βοήσω-
 μεν Χριστῷ, Ἀγιάσον τοὺς ταύ-
 την ἀγαθὲ, ἐκτελοῦντας πιστῶς.

Καὶ τοῦ Μηναίου, γ'. Δόξα, καὶ νῦν
 Θεοτοκίον.

Ἑσπέρας Προκειίμ. ἡχ. δ'. Ψάλ. πέ.

Ὁδήγησόν με Κύριε ἐν τῇ ὁδῷ
 σου, καὶ πορεύσομαι ἐν τῇ ἀληθείᾳ
 σου. Στίχ. Κλίνον Κύριε τὸ οὖς σου,
 καὶ ἐπάκουσόν μου.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Αβραμ κατόκησεν ἐν γῆ Χαναάν.
 Λὼτ δὲ κατόκησεν ἐν πόλει τῶν πε-
 ριχώρων, καὶ ἐσκήνωσεν ἐν Σοδόμοις.
 Οἱ δὲ ἄνθρωποι οἱ ἐν Σοδόμοις, πονη-
 ροὶ καὶ ἀμαρτωλοὶ ἐναντίον τοῦ Θεοῦ
 σφόδρζ. Ὁ δὲ Θεὸς εἶπε τῷ Ἀβραμ,
 μετὰ τὸ διαχωρισθῆναι τὸν Λὼτ ἀπ'
 αὐτοῦ, Ἀναβλέψας τοῖς ὀφθαλμοῖς σου,
 ἴδε ἀπὸ τοῦ τόπου, οὗ νῦν σὺ εἶ, πρὸς
 Βορρᾶν, καὶ Αἴβα, καὶ Ἀνατολάς,
 καὶ Θάλασσαν. Ὅτι πᾶσαν τὴν γῆν,
 ἣν σὺ ὁρᾷς, σοὶ δώσω αὐτὴν, καὶ τῷ
 σπέρματί σου ἕως τοῦ αἰῶνος. Καὶ
 ποιήσω τὸ σπέρμα σου, ὡς τὴν ἄμμον
 τῆς γῆς· εἰ δύναται τις ἐξαριθμηῆσαι
 τὴν ἄμμον τῆς γῆς, καὶ τὸ σπέρμα

σου

σου ἔξαριθμῆσεται. Ἄναστας, διό-
δυσον τὴν γῆν εἰς τε τὸ μῆκος αὐτῆς,
καὶ εἰς τὸ πλάτος, ὅτι σοὶ δώσω
αὐτὴν, καὶ τῷ σπέρματί σου εἰς τὸν
αἰῶνα. Καὶ ἀποσκηνώσας Ἄβραμ,
ἔλθων κατώκησε παρὰ τὴν Δρῦν τὴν
Μαμβρῆ, τὴν ἐν Χεβρώμ· καὶ ὠκοδό-
μησεν ἐκεῖ Θουσιαστήριον τῷ Κυρίῳ.

Προκειμ. ἤχ. δ'. Ψαλμ. πς'. Ἀγαπᾷ
Κύριος τὰς πύλας Σιών. Στίχ. Οἱ θε-
μέλιον αὐτοῦ ἐν τοῖς ὄρεσι τοῖς ἁγίοις.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Φόβος Κυρίου πηγὴ ζωῆς, ποιεῖ
δὲ ἐκκλίνειν ἐκ παγίδος θανάτου.

Ἐν πολλῷ ἔθνει, δόξα Βασιλέως· ἐν
δὲ ἐκλείπει λαοῦ, συντριβὴ δυνάστου.

Μακρόθυμος ἀνὴρ, πολλὸς ἐν φρονήσει,
ὁ δὲ ὀλιγόψυχος ἰσχυρὸς ἄφρων. Παύ-
θυμος ἀνὴρ, καρδίας ἰατρός· σὴς δὲ ὀ-
στέων, καρδία αἰσθητικῆ. Ὁ συκοφαν-
τῶν πένηται, παραζύνει τὸν ποιήσαν
τα αὐτόν· ὁ δὲ τιμῶν αὐτόν, ἔλθει

πτωχόν. Ἐν κακίᾳ αὐτοῦ ἀπολείται
ἀσέβης, ὁ δὲ πεποιθὼς ἐπὶ Κύριον,

τῇ ἑαυτοῦ ὀσιότητι δίκαιος. Ἐν καρ-
δίᾳ ἀγαθῇ ἀναπαύσεται Σοφία· ἐν δὲ

καρδίᾳ ἀφρόνων οὐ διαγινώσκεται·
Δικαιοσύνη ὑψοῖ ἔθνος· ἑλαττονοῦσι

δὲ φυλάς ἁμαρτίαι. Δεκτὸς Βασιλεὶς
ὑπερέτης νομίμων, τῇ δὲ ἑαυτοῦ εὐ-

στροφίᾳ ἀφαιρεῖται ἀτιμίαν. Ὁργὴ ἀ-
πόλλυσι καὶ φρονίμους· ἀπόκρισις δὲ

ὑποπίπτουσα, ἀποστρέφει θυμόν· λό-
γος δὲ λυπηρὸς ἐγείρει ὀργάς· Γλῶσσα

σοφῶν καλὰ ἐπίσταται στόμα δὲ ἀ-
φρόνων ἀναγγέλλει κακά. Ἐν παντὶ

τόπῳ ὀφθαλμοὶ Κυρίου σκοπεύουσιν

ἀγαθοὺς τε καὶ κακοὺς. Ἰασις γλώσσης,
δένδρον ζωῆς· ὁ δὲ φυλάσσω αὐτὴν,
πλησθήσεται πνεύματος.

Ἀποστίχου τὸ ἰδιόμελον ἤχ. ἑκρὺς.

Ως ὁ περιπεσὼν εἰς τοὺς λη-
στάς, καὶ τετραυματισμένος,
οὕτω καὶ γὰρ περιέπεσον, ἐξ ἐμῶν
ἁμαρτιῶν, καὶ τετραυματισμένη,
ὑπάρχει μου ἡ ψυχὴ· πρὸς τίνα
καταφύγω, τοῦ θεραπευθῆναι, εἰ-
μὴ πρὸς σὲ τὸν ἰατρόν, ψυχῶν
τε καὶ σωμάτων; ἐπίχεε ἐπ' ἐμέ
ὁ Θεός, τὸ μέγα σου ἔλεος.

Ἔτερον ἤχος δ'.

Αποσφαλέντες ἐκ παραβάσεως
τῆς πρώην, ἐν Παραδείσῳ τρυφῆς
καὶ ἀπολαύσεως, κατήχθημεν εἰς
ἀτιμωτάτην ζωὴν τῶν ἀρετῶν
γὰρ τὴν πρέπουσαν, ἐπαινετὴν
διαγωγῆν, ἐκδυθέντες τοῖς πται-
σμασιν, ὡς λησταῖς περιεπέσομεν·
ἤμιθανεῖς δὲ τυγχάνομεν, ἐξαμαρ-
τήσαντες τῶν σωτηρίων σου δι-
δαγμάτων· ἀλλὰ σὲ ἰκετεύομεν,
τὸν ἐκ Μαρίας ἐπιφανέντα, καὶ
ἀπαθῶς πάθεισι, προσομιλήσαντα
Δεσπότην· κατάδησον ἡμῶν, τοὺς
ἐκ τῆς ἁμαρτίας ἐπιγενομένους
μῶλωπας, καὶ τὸν ἀνικαστόν σου
οἶκτον ἐπίχεον ἡμῖν, τὴν σὴν θε-
ραπευτικὴν ἐπιμέλειαν, ὡς φιλάν-
θρωπος. **Μαρτυρικόν.**

Ο τῶν Ἀγίων Μαρτύρων, δε-
ξάμενος τὴν ὑπομονήν, καὶ παρ'
ἡμῶν δέχου τὴν ὑμνωδίαν φιλάν-
θρωπε, δωρούμενος ἡμῖν, ταῖς
αὐτοῦ ἰκεσίαις τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα

Δόξα και νῦν. Θεοτοκίον.

Εκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου φύλαττε, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἵνα σε δοξάζομεν, τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τῆ Γ'. τῆς Β'. ἑβδομάδος. Εἰς τὸν Ὅρθρον, τὰ τριαδικά. Μετὰ τὴν ἀ. Στιχολογ. Καθίσματα κατανοητικὰ τῆς Ὀκτωήχου. Μετὰ δὲ τὴν β'. Στιχολογ. Κάθισ. τοῦ κυρίου Ἰωσήφ. ἤχος, γ'. Θείας πίστεως.

Ζέσει πίστεως δι' ἐγκρατείας, πάθη φλέξωμεν τῆς ἀκρασίας, καὶ τὸν κρυμνὸν τῆς ἀμαρτίας ἐκφύγωμεν, καὶ τῶν δακρύων κρουνοῖς κατασβέσωμεν, τὴν αἰωνίζουσαν φλόγα κραυγάζοντες, Ὑπεράγαθε, ἡμάρτομέν σοι, ἰλάσθητι, καὶ δώρησαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος. Θεοτοκίον.

Θεία γέγονας σκηνὴ τοῦ Λόγου, μόνη πάναγνε Παρθενομητορ, τῆ καθαρότητι Ἀγγέλους ὑπεράρασα, τὸν ὑπὲρ πάντας ἐμὲ οὖν γενόμενον, βερυπωμένον σαρκὸς πλημμελήμασιν, ἀποκάθαρρον, πρεσβεῖσις σου, τοῖς ἐνθέοις νάμασι, παρέχουσα Σεμνὴ τὸ μέγα ἔλεος.

Μετὰ τὴν γ'. Στιχολ. ἕτερα τοῦ κυρίου Θεοδώρου.

ἤχ. β'. Ὑπερευλογημένη.

Υπερδοξασμένη ἡ χάρις, τῆς πανσέπτου νηστείας, δι' αὐτῆς Ἥλιου ὁ Προφήτης, εὕρισκει ἄρμα πύρινον, καὶ Μωσῆς πλάκας δέχεται· Δανιὴλ τεθαυμάστω-

ται, Ἐλισσαῖος νεκρὸν ἤγειρε. Παῖδες τὸ πῦρ κατέσβεσαν, οἱ καὶ πᾶς τις Θεῷ οἰκείωται. Αὐτῆ ἐν-τρυφῶντες βοήσωμεν· εὐλογητὸς Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ οὕτως εὐδοκήσας δόξα σοι.

Θεοτοκίον. Τὴν ἄχραντον εἰκόνα σου.

Τὴν ἄμαχον πρεσβείαν σου, κεκτημένος ἐν δεινοῖς, λυτροῦμαι τῶν θλιβόντων με παρ' ἐλπίδα θαυμαστῶς, ὦ Μῆτερ Θεοῦ· προφθάνεις γὰρ πάντοτε, τοῖς αἰτούσί σε πιστῶς, καὶ λύεις συνεχόμενα πειρατήρια ἐχθρῶν· ὅθεν εὐχαρίστως δοῶμέν σοι, Δέξαι Δέσποινα βραχεία χαριστήρια, ἀνθ' ὧν ὑπάρχεις μοι, ἐν πᾶσι Παρθένε βοήθεια.

Ὁ Ν'. Σῶσον ὁ Θεός· αἱ ὀδαί, καὶ στιχολ. ἡ Β'. Κανόνες τοῦ μνηαίου, καὶ τοῦ Τριῶδ. τοῦ Κυρίου Ἰωσήφ. ἤχ. γ'. Ὀδὴ β'. Ὁ Εἰρμός.

Πρόσεχε γῆ καὶ οὐρανέ, καὶ ἢ ἐνωτίζου τὰ ῥήματά μου· λα-ἢ λήσω γὰρ τοῖς ἐν τῇ γῆ, Θεοῦ ἢ θαυμάσια.

Τῆς ἀκρασίας τὸν κρυμνὸν, διεκφυγόντες θαλφθῶμεν πάντες, τῆς ἐγκρατείας φωτὶ, καὶ θείῳ πνεύματι.

Αλατι θείων ἀρετῶν, τὴν σπητι-δόνα τῆς ἀμαρτίας, ἀποβαλοῦσα ψυχῇ, Θεῷ κολλήθητι.

Θεοτοκίον.

Επανεπαύσατο Χριστὸς, ἐν σῆ
τῆ

τῆ μόνῃ εὐλογημένη, καὶ σάρκα τὴν ἑαυτοῦ, ἐκ σοῦ ἐφόρεσεν.

Ἐτερον. ἤχ. β΄. Προσέχετε λαοί.

Νηστείαν καθαρὰν, εὐχὰς, δάκρυα, μελέτην τῶν θείων, καὶ πᾶσαν ἄλλην, ἀρετὴν συμποριζόμενοι, τῷ Δεσπότη Θεῷ, καὶ νῦν προσοίσωμεν,

Η εὐα ἀλωτῆ, καρποῦ γέγονε ψυχὴ μου, βλέπε σὺ μὴ δελεάζου, εἰ προσβάλλει σοὶ ὁ ὄφις ποτέ, συμβουλευῶν φαγεῖν σε, ἡδονῆς τοὺς καρπούς.

Δόξ.χ.

Τὰ τρία τῆς μιᾶς, μορφῆς πρόσωπα, δοξάζω Πατέρα Υἱὸν καὶ Πνεῦμα· ἐν τῷ κράτος τῆς Θεότητος, Βασιλείαν ἀπάντων καὶ λαμπρότητα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ο τόκος σου Ἀγνή, φρικτὸς πέφυκε Θεὸς γὰρ ὑπάρχει ἐνανθρωπήσας, ὁ ἀνάρχως ἐκ Πατρὸς γεννηθεὶς, καὶ ἐκ σοῦ ἐπ' ἐσχάτων, πλὴν ἀνδρὸς κυθηθεὶς.

Δόξα σοὶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοὶ.

Αιμὸρρουν ἐπαφῆ τοῦ κρασπέδου σου, ἰάσω Χριστέ μου· καμὲ ἐν πίστει, τοῦ ἐλέους σου ἀπτόμενον, ὕγιῃ ἐκ παθῶν ἀποκατάστησον. Ὁ Εἰρμός.

Προσέχετε λαοί, τὰ τεράστια, τῶν ἔργων, τῆς θείας μου δυναστείας· καὶ ἐν τούτῳ ἐπι-

(TOM. Γ΄.)

γνώσεσθε, ὅτι μόνος ἐγὼ εἰμι Θεὸς τοῦ παντός.

Ἠδὴ Η΄. Τὸν ὑπ' Ἀγγελῶν.

Εν ἀποκρύφῳ ἐνεδρεύων, καθ' ἡμέραν ὁ παμπόνηρος, ἐπιζητεῖ με συλλαβεῖν, καὶ κατάδρωμα ποιήσασθαι αὐτοῦ με τῆς καχίας, ῥῦσαι Σωτῆρ, ὁ σώσας τὸν Ἰωάναν ἐκ τοῦ κήτους.

Διὰ νηστείας καθαιρόμενοι, ἀρετῶν ὄρει προσέλθωμεν, καὶ ἀκουσώμεθα τρανώς, τί λαλήσει ἐν ἡμῖν ὁ Θεός· λαλήσει γὰρ εἰρήνην, ἐπὶ φωτισμόν, καὶ ἴασις, ψυχικῶν συντριμμάτων.

Θεοτοκίον.

Τῶν οἰκτιρμῶν σου ταῖς βάνισιν, Ἀειπάρθενε ἀμόλυντε, τοὺς μόλυσμούς τοὺς ἐμπαθεῖς, τῆς καρδίας μου ἀπόπλυνον, δακρῶν ὀχετούς μοι, παρεκτικούς, καθάρσεως ψυχικῆς δωρουμένη.

Ἄλλοι. Τὸν κάλας δροσίσκντα.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν.

Αἰδίον ἀναρχον, τὸν Πατέρα ὑμνήσωμεν πιστοί, Υἱὸν δὲ συνἀναρχον, καὶ τὸ Πνεῦμα συνεκλάμψαν ἐκ Πατρὸς, ὁμοούσια Πρόσωπα, μιᾶς ὄντα, τῆς παντοδυναμίου ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μαρία Θεόκλητε, ἔλαστήριον ὄντως τῶν πιστῶν· ἐκ σοῦ γὰρ ἡ ἄφρασις, παροχεύεται, τοῖς πᾶσι

« 21 » δαψ-

δαφιλῶς, τὸν Υἱόν σου καὶ Κύριον, μὴ ἐλλίπης, εὐμενιζομένη, ὑπὲρ τῶν σέ ὑμνούντων.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Τὰ ὦτα διάνοιζον, τῆς ψυχῆς
 » μου κωφεύοντα Χριστέ, καὶ γλώσσ-
 » σάν μου τράνωσον, ὡς τοῦ πάλαι
 » Μογγιλάλου καὶ κωφοῦ, ἵνα ἐνω-
 » τιζόμενος, τῶν φωνῶν σου, ψάλ-
 » λω, καὶ τῇ γλώττῃ αἰνῶσε εἰς
 » αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν εὐλογοῦμεν.

Τὸν πάλαι δροσίσαντα, τῶν
 » Ἑβραίων τοὺς Παῖδας ἐν φλογί
 » καὶ φλέξαντα Κύριον, τοὺς
 » Χαλδαίους παραδόξως ἐν αὐτῇ,
 » ἀνυμνήσωμεν λέγοντες, Εὐλο-
 » γεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν
 » εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ Θ'. Σὲ τὴν ἀκατάφλεκτον.

Φλόγα τοῦ πυρὸς τοῦ ἀσέ-
 » στου, κατὰ νοῦν κεκτημένοι, θερ-
 » μοτάτῳ λογισμῷ τῆς μετανοίας,
 τῷ πυρὶ νῦν προσέλωμεν, πάθῃ
 φλογίζοντες.

Στόματος νηστεύοντος πάλαι,
 πυρακτούμενος λόγος, ἐξελθὼν
 ζηλωτικῶς, κλονεῖ στοιχεῖα
 τοῦτον ζήλου ψυχῆ, καὶ καλῶς
 παλιτεύθητι. Θεοτοκίον.

Τὴν ἐσκοτισμένην ψυχὴν μου,
 ἡδονῶν ἀμαυρώσει, φωταγωγῆ-
 » σον Ἄγνη, ἢ φῶς τεκοῦσα, ἵνα
 φόβῳ καὶ πίστει, αἰεὶ μεγαλύνω σε.

Ἄλλος. Τὴν ὑπερφυῶς σαρκί.

Μέλος πᾶν ἡμῶν σαρκός, πα-
 » ραστήσωμεν Χριστῷ, ὅπλα δι-
 » καιοσύνης, χεῖρας φησὶν αἶροντες
 ὀσίας, χωρὶς ὀργῆς, καὶ τῶν δια-
 » λογισμῶν. Δόξα.

Μίαν φύσιν προσκυνῶ, τρία Πρό-
 » σωπα ὑμῶν, ἓνα Θεὸν τῶν ὄλων,
 τὸν Πατέρα, καὶ Υἱόν, καὶ Πνεῦ-
 » μα τὸ Ἅγιον, τὴν αἰδίου ἀρχήν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Η Ἄγνη παιδοποιεῖς, ἢ Παρ-
 » θένος γαλουχεῖς· πῶς ἐν ταύ-
 » τῷ τὰ δύο, παρθενεύεις τί-
 » κτουσα; Θεὸς ἐστὶν ὁ δρασάς,
 μὴ ἐκζητεῖ μοι τὸ, Πῶς.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν. . . .

Εκ ληστείας με παθῶν, μιαν-
 » θέντα τὴν ψυχὴν, θεράπευσον
 Χριστέ μου, χέων σου τὸ ἔλεος,
 ὡς τὸν περιπεσόντα, ὑπὸ χεῖρας
 τῶν ληστῶν. Ὁ Εἰρμός.

Τὴν ὑπερφυῶς σαρκί, συλλα-
 » βούσαν ἐν γαστρὶ, τὸν ἐκ
 » Πατρὸς ἀχρόνως, προσεκλάμ-
 » φαντα Λόγον, ἐν ὕμνοις ἀσι-
 » γῆτοις μεγαλύνωμεν πιστοί.

Τὸ φωταγωγικόν. Εἰς τὸν Στίχον,
 τὸ ἰδιόμελον ἦχος ἑαρός. Δίς.

Τὴν τετραυματισμένην μου ψυ-
 » χήν, καὶ τεταπεινωμένην, ἐπί-
 » σκεψαι Κύριε, Ἰατρέ τῶν νο-
 » σούντων, καὶ τῶν ἀπηλπισμένων
 λιμὴν ἀχείμαστε· σὺ γὰρ εἶ ὁ
 ἐλθὼν Λυτρωτὴς τοῦ Κόσμου,
 ἐγείραι ἐκ φθορᾶς τὸν παραπε-

σόν.

σόντα· καμὲ προσπίπτοντα ἀνά-
στησον, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Εν μέτῳ τοῦ Σταδίου τῶν πα-
ρανόμων, ἀγαλλόμενοι ἀνεβῶν,
οἱ Ἀθλοφόροι, Κύριε δόξα σοι.

Δόξα καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὁ αὐτός.

Υμνοῦμέν σε πανάχραντε Θεο-
τόκε, καὶ δοξάζομεν, ὃν ἐκύησας
Θεὸν Λόγον, κράζοντες, Δόξα σοι.

Εἰς τὴν Τριθέκην. Τροπάριον τῆς
Προφητείας. ἤχος, γ΄.

Αντιλήπτωρ ἡμῶν ὁ Θεὸς Ἰα-
κώβ, καὶ ὑπερασπιστὴς ἐστὶν ἐν
ἡμέρᾳ θλίψεως. (Δίς)

Προκειμ. ἤχ. πλ. β΄. Ψαλμ. πζ.
Πτωχός εἰμι ἐγώ, καὶ ἐν κόπο εἰς νε-
ότητός μου· στίχ. Κύριε ὁ Θεὸς τῆς
σωτηρίας μου, ἡμέρας ἐκέκραξα.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα
Τὰδε λέγει Κύριος, Τίμι ὠμοιώτατε
τὸν Κύριον; καὶ τίμι ὁμοιώματι ὠ-
μοιώσατε αὐτόν; Μὴ εἰκόνα ἐποίησε
τέκτων, ἢ χρυσοχόος χωνεύσας χρυ-
σίον, περιεχύσασεν αὐτόν; ἢ ὁμοίω-
μα κατεσκεύασεν αὐτόν; Ἐύλον γὰρ
ἄσσηπον ἐκλέγεται τέκτων, καὶ σοφῶς
ζητεῖ, πῶς στήσει αὐτῷ εἰκόνα, καὶ
ἵνα μὴ σαλεύηται. Οὐ γνώσεσθε; οὐκ
ἀνούσεσθε; οὐκ ἀνηγγέλη ἐξ ἀρχῆς
ὑμῖν; οὐκ ἐγνώτε τα θεμέλια τῆς γῆς,
καὶ τοὺς κατοικοῦντας ἐν αὐτῇ, ὡσεὶ
ἀερίδας· ὁ στήσας τὸν Οὐρανὸν ὡσεὶ
καμάραν, καὶ διατείνας αὐτόν, ὡσεὶ
σκηνὴν κατοικεῖν. Ὁ διδοὺς ἄρχοντας
ὡς οὐδὲν ἄρχειν, τὴν δὲ γῆν ὡς οὐδὲν
ἐποίησεν. Οὐ γὰρ μὴ σπείρωσιν, οὐδὲ

μὴ φυτεύσωσιν, οὐδὲ μὴ ρίζωθῆ εἰς
τὴν γῆν ἢ ρίζα αὐτῶν. Ἐπνευσεν ἐπ’
αὐτούς ἄνεμος, καὶ ἐξηράνθησαν, καὶ
καταιγίς ὡς φρύγανα λήψεται αὐτούς.
Νῦν οὖν τίμι με ὠμοιώσατε, καὶ ὑψω-
θήσομαι; Εἶπεν ὁ ἄγιος, Ἀναβλέ-
ψατε εἰς τὸ ὕψος τοὺς ὀφθαλμοὺς
ὑμῶν, καὶ ἴδετε, τίς κατέδειξε ταῦτα
πάντα; ὁ ἐκρέων κατὰ ἀριθμὸν τὸν
Κόσμον αὐτοῦ, πάντας ἐπ’ ὀνόματι
καλέσει ἀπὸ πολλῆς δόξης, καὶ ἐν
κράτει ἰσχύος αὐτοῦ· οὐδὲν σε ἔλαθε.
Μὴ γὰρ εἶπες Ἰακώβ, καὶ τί ἐλά-
λησας Ἰσραὴλ; Ἀπεκρύβη ἡ ὁδός
μου ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, καὶ ὁ Θεός μου τὴν
κρίσιν μου ἀφείλε, καὶ ἀπέστη. Καὶ
νῦν οὐκ ἐγνώσ, εἰ μὴ ἤκουσας; Θε-
ὸς ὁ αἰώνιος, Θεός, ὁ κατασκευάσας τὰ
ἄκρα τῆς γῆς· οὐ πεινάσει, οὐδὲ κο-
πιάσει, οὐδὲ ἐστὶν ἐξεύρεσις τῆς φρο-
νήσεως αὐτοῦ, διδοὺς τοῖς πεινώσιν
ἰσχύν, καὶ τοῖς μὴ ὀδυνομένοις λύπην.
Πεινάσουσι γὰρ νεώτεροι, καὶ κοπιά-
τουσι νεανίσκοι, καὶ ἐκλεκτοὶ ἀνίσχυρες
ἔσονται. Οἱ δὲ ὑπομένοντες τὸν Κύριον,
ἀλλάξουσιν ἰσχύν.

Προκειμ. ἤχ. πλ. β΄. Ψαλ. πη.
Μακάριος ὁ λαὸς ὁ γινώσκων Στίχ.
Κύριε ἐν τῷ φωτὶ τοῦ προσώπου σου
πορεύσονται.

Τῆ Γ΄. τῆς Ε΄. Ἐβδομάδος ἐσπέ-
ρας, τὸ ἐνορδίνου Κάθισμα τοῦ Ψαλ-
τηρίου. Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλ-

λομεν Στιχηρὰ τοῦ Τριῶδ. γ'. τοῦ Κυρίου Ἰωσήφ. ἤχος, πλ. δ'.

Τί ὑμᾶς καλέσωμεν.

Βρωμα τὴν ἀγάπην ποιοῦμενοι, ἐγκρατεῖα τῶν παθῶν, κατακρατήσωμεν πιστοί, καὶ Θεῷ τῷ δι' ἡμᾶς, ἀνυψωθέντι ἐν Σταυρῷ, καὶ λόγῃ, κεντηθέντι τὴν πλευρὰν αὐτοῦ, βιώσαι, εὐαρέστως ἐπειχθείημεν, ἵνα τρυφῆς ἀπολαύσωμεν, αἰωνιζούσης καὶ κρείττονος, δοξάζοντες, τὸν Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Ὅμοιον.

Ξύλω πάλαι θάνατον εὐρομεν, νῦν δὲ πάλιν τὴν ζωὴν, διὰ τοῦ ξύλου τοῦ Σταυροῦ· τῶν παθῶν οὖν τὰς δρμάς, ἀπονεκρῶσωμεν πιστοί· καὶ φθάσαι, τὴν σωτήριον Ἀνάστασιν, τὸν πάντων εὐεργέτην δυσωπήσωμεν, πράξεισι θείαις λαμπόμενοι, καὶ ἀρεταῖς καλλυνόμενοι, δοξάζοντες, τὸν Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἐτερον τοῦ Κυρίου Θεοδώρου ἤχ. β'. Τῶν ὑπὲρ νοῦν ἀγαθῶν.

Τὸν ζωηφόρον Σταυρόν, αἰνοῦμέν σου Κύριε, καὶ τὰ καθ' ἡμᾶς ἱερά τῆς σαρκός σου παθήματα, τὴν λόγῃν τε, τὴν σφαγὴν, τοὺς γέλωτας τοὺς ἐμπυτισμοὺς, τὰ ραπίσματα, καὶ τὰ κολαφίσματα, σὺν τῇ πορφύρᾳ, καὶ τὸ στέφος τὸ ἀκανθόπλεκτον· ἐν οἷς ἐκ τῆς κατάρας πάντας, ἐκλυτρωσάμενος, ἔσωσας ἡμᾶς· διὸ δυσωποῦμέν σε, Τῶν νηστεϊῶν τὸν χρόνον, εἰρηνικῶς τελέσαι παράσχου ἡμῖν.

Καὶ τοῦ Μηναίου προσόμ. γ'. Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ἐσπέρας. Προκείμε. ἤχ. δ'. Παλ. πθ'. Κύριε καταφυγὴ ἐγεννήθης ἡμῖν. στίχ. Πρὸ τοῦ ὄρη γεννηθῆναι, καὶ πλασθῆναι.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Εγένετο ῥῆμα Κυρίου πρὸς Ἄβραμ, ἐν ὄραματι τῆς νυκτός, λέγων, Μὴ φοβοῦ Ἄβραμ, ἐγὼ ὑπερασπίζω σου· ὁ μισθός σου πολὺς ἔσται σφόδρα. Λέγει δὲ Ἄβραμ, Δέσποτα Κύριε, τί μοι δώσεις; ἐγὼ δὲ ἀπόλλυμαι ἄτεκνος· ὁ δὲ υἱός Μασέχ τῆς οἰκογενεῦός μου, οὗτος Δαμασκός Ἐλιέζερ· καὶ εἶπεν Ἄβραμ, Ἐπειδὴ ἐμοὶ οὐκ ἔδωκας σπέρμα, ὁ οἰκογενής μου κληρονομήσει με. Καὶ εὐθὺς φωνὴ Κυρίου ἐγένετο πρὸς αὐτόν, λέγουσα, Οὐ κληρονομήσει σε οὗτος, ἀλλ' ὅς ἐξελεύσεται ἐκ σοῦ, οὗτος κληρονομήσει σε. Ἐξήγαγε δὲ αὐτόν ἐξω, καὶ εἶπεν αὐτῷ, Ἀνάβλεψον εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἀρίθμησον τοὺς ἀστέρας, εἰ δυνησῇ ἐξαριθμῆσαι αὐτούς· καὶ εἶπεν αὐτῷ, Οὕτως ἔσται τὸ σπέρμα σου. Καὶ ἐπίστευσεν Ἄβραμ τῷ Θεῷ, καὶ ἐλογίσθη αὐτῷ εἰς δικαιοσύνην. Εἶπε δὲ πρὸς αὐτόν. Ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός ὁ ἐξαγαγὼν σε, ἐκ χώρας Χαλδαίων, ὥστε δοῦναί σοι τὴν γῆν ταύτην, κληρονομήσαι αὐτήν. Εἶπε δὲ, Δέσποτα Κύριε, κατὰ τί γνώσσομαι τοῦτο, ὅτι κληρονομήσω αὐτήν; Εἶπε δὲ αὐτῷ· Λάβε μοι δάμαλιν τριετίζουσαν, καὶ αἶγα τριε-

τιζουσαν, και κρινον τριτιζοντα, και
 τρυγονα, και περιστερην. Ελαβε δε
 αυτω ταυτα παντα, και διειλεν αυτα
 μεσα, και εθηκεν αυτα αντιπροσωπα
 αλληλοις· τα δε θρεναου διειλε. Κατεβη
 δε τα θρενα επι τα σωματα τα διχο
 τομηθεντα αυτων, και συνεκαθισεν
 αυτοις Αβραμ. Περι δε 'Ηλιου δυσμας,
 εκτασις επεπεσε τω 'Αβραμ· και ιδου
 φοβος μεγας και σκοτεινος εμπιπτει
 αυτω. Και εβρεθη προς Αβραμ, Γινω
 σκων γνωση, οτι παροικον εσται το
 σπειμμα σου εν γη ουκ ιδια, και δου
 λωσουσιν αυτους, και δουλωσουσιν αυ
 τους, και κακωτουσιν αυτους, και τα
 πεινωτουσιν αυτους ετη τετρακοσια.
 Το δε εθνος, φεαν δουλειωσει, κρινω
 εγω· μετα δε ταυτα εξελευσονται ωδε
 μετα αποσκευης πολλης. Συ δε απε
 λευση προς τους πατερας σου εν ειρη
 νη, τραπεις εν γηρει καλω.

Προκειμ. ηχ. πλ. δ'. Ψαλ. η. Ο
 κητοικων, εν βοθηια του 'Υψιστου.
 σιχ. Ερει τω Κυριω, Αντιληπτωρ
 μου· ει. Παροιμιων το Ανάγνωσμα.

Χειλη σοφων δεδετα αισθησει· καρ
 διαι δε αφρων ουκ ασφαεις. Θυ
 σιαι ασεβων· βδελυγμα Κυριω ευ
 χαι δε κατευθυνοντων, δεκται παρ
 αυτω. Βδελυγμα Κυριω οδοι ασεβων,
 διωκοντας δε δικαιοσυνην, αγαπα. Παι
 δεια ακακου γνωριζεται υπο των πα
 ρωντων· οι δε μισουντες ελεγχους,
 τελευτωσιν αισχρωσ. Αδης και απω
 λεια ρανερα παρ τω Κυριω· πως

ουχι και αι καρδια των ανθρωπων;
 Ουκ αγαπησει απαιδευτος τους ελεγ
 χοντας αυτον, μετα δε σοφων ουχ
 ομιλησει. Καρδια ευφρανομενης θαλ
 λει προσωπον, εν δε λυπαις ουσης,
 σκυθρωπαζει. Καρδια ορθη ζητει αι
 σθησιν· στομα δε απαιδευτων γνωσει
 ται κακα. Παντα τον χρονον οι οφθαλ
 μοι των κακων προσδεχονται κακα· οι
 δε αγαθοι ησυχάζουσι διαπαντος.
 Κρεισσον μερις μικρα μετα φοβου Θεου,
 η θησαυροι μεγαλοι μετα αποβιας.
 Κρεισσον ξενισμος μετα λαχανων προς
 φιλιαν και χαριν· η παρθεσις μωσων
 μετα εχθρας. Ανηρ θυμωδης παρα
 σκευαζει μαχας, μακροθυμος δε και
 την μελλουσαν καταπραυνει. Μακρο
 θυμος ανηρ κατασεισει κρισις· ο δε
 ασεβης εγειρει μαλλον. Οδοι αεργων
 εστρωμεναι ακανθαις, αι δε των αν
 δρειων, λειαι.

Εις τον σιχον το ιδιουμ. πλ. α. Απαξ.

Εξωστραχισθεις της ευθειας οδου
 σου, υπο παθων ο δυστηνος κατε
 κρημισθην εις βαραθρον. Λευιτης
 δε συν· Ιερει αθροισθεντες, απη
 ξιωσαν· ου δε Χριστε με ηληθησας,
 καιτω οπλω τω του Σταυρου, της
 αμαρτιας το εγγραφον διαβρηξας
 τη απαθεια ελαμπруνας, και τω
 Πατρι συνεδρον με πεποιηκας·
 οθεν κραυγαζω, Ακαταληπτε,
 Κυριε, δοξα σοι.

Ετερον. Απαξ. Ηχος, πλ. δ'.

Εξ Ιερουσαλημ, κατεβην απο
 λισ·

λισθήσας. τῶν ἐν αὐτῇ τοῖς ἔθνε-
σι, γραφέντων ἐνταλμάτων σου·
εἰς Ἱερικῶ δὲ πορευόμενος, τῇ
πρὸς μιμησεὶ ὄρμη, τῶν ἐν αὐτῇ
πάλαι διὰ κακίαν, ὑπὸ σοῦ πρὸς
φρόνον ἐκδοθέντων τῷ λαῷ σου,
διὰ τῆς παρακοῆς, ψυχοφθόροις
ἐνέτυχον πάθεισιν, ὡς λησταῖς· ὕφ-
ῶν πληγέντα, καὶ παραβραχὺ
θανατωθέντα, ὁ τοῖς ἤλοις καὶ τῇ
λόγγῃ, τὸ σῶμα τραυματισθεὶς
ἐκουσίως, διὰ ἁμαρτίας ἀνθρώπων,
καὶ τὴν κοινὴν τελέσας διὰ Σταυ-
ροῦ σωτηρίαν ἐν Ἱερουσαλήμ, ἴα-
σαί με Κύριε, καὶ σώσόν με.

Μαρτυρικόν

Οἱ μάρτυρές σου Κύριε, ἐπιλα-
θόμενοι τῶν ἐν τῷ βίῳ, καταφρο-
νήσαντες καὶ τῶν βασάνων, διὰ
τὴν μέλλουσαν ζωὴν, ταύτης
κληρονόμοι ἀνεδείχθησαν· ὅθεν
καὶ Ἀγγέλοις συναγᾶλλονται·
αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις, δῶρησαι, τῷ
λαῷ σου, τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. ἤχ. ὁ αὐτός.

Κύριε, ὅτε σε ὁ Ἥλιος εἶδεν,
ἐπὶ τοῦ ξύλου κρεμάμενον, Ἦλιε
τῆς Δικαιοσύνης, τὰς ἀκτίνας
ἐναπέκρυψε, καὶ ἡ σελήνη τὸ
φῶς, εἰς σκότος μετεβάλετο· ἡ δὲ
πανάμωμός σου Μήτηρ, τὰ
σπλάγχνα διετέτρωτο.

Τῇ Δ'. τῆς Β'. Ἐβδομάδος. Εἰς
τὸν Ὁρθρον. Τὰ Τριδικὰ Μετὰδότην
ἀ. Στιχολογίαν. Καθίσματα τῆς Ὁκ-
τωήτου. Μετὰ δὲ τὴν β'. Στιχολο-
γίαν λέγομεν τὸ παρὸν Κάθισ. τοῦ
Κυρίου Ἰωσήφ. ἤχος, πλ. δ'.

Τὸ προπταχθέν.

Ξύλου γευσάμενος Ἀδάμ μὴ
προσηκόντως, τῆς ἀκρασίας τοῦς
καρπούς, πικρῶς ἐτρύγησεν· ὑ-
ψωθείς δὲ ἐν ξύλῳ, τοῦτον ἐλυ-
τρώσω Οἰκτίρμον, τῆς καταδίκης
τῆς χαλεπῆς· διὸ σοὶ ἀναβοῶμεν,
Δίδου ἡμῖν, ἐγκρατεύεσθαι Δέ-
σποτα, ἀπὸ καρποῦ φθοροποιοῦ,
καὶ πράττειν σοὶ τὸ θέλημα, ὅ-
πως εὐρωμεν ἔλεος.

Τὸν ἐξ αἱμάτων σου ἀγνῶν σω-
ματωθέντα, καὶ ὑπὲρ ἔννοιαν ἐκ
σοῦ Σεπμνῆ τεχθέντα, ἐπὶ ξύλου
κρεμάμενον, μέσον τῶν κακούρ-
γων, ὀρῶσα, τὰ σπλάγχνα ἤλ-
γεις, καὶ μητρικῶς, θρηνοῦσα,
ἐβόας, Οἱ μοι Τέκνον ἐμόν, τίς ἡ
θεία καὶ ἀφατος, οἰκονομία σου
δι' ἧς, ἐζῶωσας τὸ πλάσμα σου·
ἀνυμνῶ σοὶ τὸ εὐσπλαγχνον.

Μετὰ τὴν γ'. Στιχολ. Κάθισμ. τοῦ
Κυρίου Θεοδώρου. ἤχ. β'.

Τὴν ἀχραντον Βίκονα.

Τὸ ξύλον τὸ πανάγιον, ἀνυμνοῦν-
τες τοῦ σταυροῦ, τὴν ἀκραν ἀ-
γαθότητα, προσκυνοῦμέν σου αἰεὶ,
Χριστέ ὁ Θεός· ἐν τούτῳ γὰρ
κατήσχυνας, τὰς δυνάμεις τοῦ ἐ-
χθροῦ, καὶ ἔδωκας σημείωσιν,
τοῖς πιστεύουσιν εἰς σέ· ὅθεν εὐ-
χαρίστως βοῶμέν σοι, πάντας ἀ-
ξιώσον, εὐθύμως εἰρηνεύοντας,
ἀποπληρῶσαι τῆς νηστείας τὸν
χρόνον. Σταυροθεσοταχίον.

Τὸν ἁμωμον Ποιμένα σε, κα-
θορῶσα ἡ Ἀμνάς, ἐν ξύλῳ ἀναρ-
τώμενον, Ὁρηνωδοῦσα μητρικῶς,

ἐβόα, Θανάτω σε, Υἱὲ κατέχρινεν ὁ ἀχάριστος λαός, ἀνθ' ὧν Νεφέλην ἤπλωσας εἰς διάβατιν αὐτῶν. Οἱ μοι ἀτεκνούμαι ἢ ἀνανδρός! ἀλλ' ἐξανίστηθι, καὶ λάμψον Ἡλίου, καὶ δοξασθήσομαι ἐν τοῖς υἱοῖς τῶν γηγενῶν.

Ὁ Ν'. Σῶσον ὁ Θεός· αἱ Ἰσραὴλ· καὶ σπιγολογεῖται ἡ Γ'. Κανόνες τοῦ Μηναίου, καὶ τοῦ Τριηθίου, τοῦ Κυρίου Ἰωσήφ. Ἰδὴ γ'. ἤχος πλ. δ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Τὴν κτηνώδη ποθήσας, παθοποιὸν βίωσιν, σοῦ τῶν ἐντολῶν ἐμακρόντην, Σῶτερ πανάγαθε, ξένοισι δουλούμενος, καὶ ἀκαθάρτοις πολίταις· νῦν δὲ ἐπισρέφοντα, δέξαι, καὶ σῶσον με.

Μογγιλάλου ὡς πάλαι, τὰς ἀκοὰς ἤνοιξας, ἀνοιξον ψυχῆς μου τὰ ὦτα, γνώμη κωφεύοντα, καὶ ἐνωτιζέσθαι, σοῦ τὸν σωτήριον λόγον, Ἰησοῦ ἀξίωσον, μόνε φιλάνθρωπε. Θεοτοκίον.

Ἡ σωτήριος πύλη, ἢ πρὸς Θεὸν γέφυρα, τῶν Χριστιανῶν ἢ προστάτις, Πάναγνε Δέσποινα, περιστατούμενον, ταῖς συμφοραῖς με τοῦ βίου, καὶ κλυδωνιζόμενον, Κόρη κυβέρνησον.

Ἔτερον τοῦ Κυρίου Θεοδώρου ἤχος β' Στειρωθέντα μου τὸν νοῦν.

Διὰ σπλάγγνα οἰκτιρῶν, ἀνεληθῶν ἐν τῷ Σταυρῷ, ἀνείλικυσάς με, ἐκ βαράθρων παλῶν, καὶ ἀνύφωσας Χριστέ, εἰς τὰ οὐράνια.

Δόξα.

Τρισυπόστατε Μονάς, ὑπερούσιε Τριάς, Θεότης μία, ὁ Πατήρ, καὶ ὁ Υἱός, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ εὐθές, σῶζε τοὺς σέβοντάς σε.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον

Τίς αἰνεῖ σε γηγενῶν, κατ' ἀξίαν ἱκανοῖ, παρθενομήτορ; σὺ γάρ ἐν γυναιξί, μόνη ὠφθης ἐκλεκτή, καὶ Παμμακάριστος.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ἀνυψώθης ἐν Σταυρῷ, ἐλογγεύθης τὴν πλευράν, χολῆς ἐγεύσω, δι' ἐμέ Ἰησοῦ, τὸν ἐκ τῆς παρακοῆς, παραπικράναντά σε.

Στειρωθέντα μου τὸν νοῦν, καρποφόρον ὁ Θεός, ἀνάδειξόν με, ὡ γεωργεῖ τῶν καλῶν, φυτουργεῖ τῶν ἀγαθῶν, τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Ἰδὴ Η'. Ἐπταπλασίως κάμινον.

Πλουτοποιοῖς χαρίσμασι, κοσμηθεῖς ἐκ Βαπτίσματος, μᾶλλον τὴν πενίαν τῶν κακῶν ἠγάπησα, καὶ ξένος γεγένημαι, τῶν ἀρετῶν ὁ τάλας ἐγὼ, χώραν εἰς μακρὰν, ἀποδημήσας κακίας· διό με ἐπιστρέψας ἐναγκάλισαι Σῶτερ, τῷ σῷ Σταυρῷ τειχιζῶν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Θεοτοκίον.

Θεογενῆτορ Πάναγνε, τῆς ψυχῆς μου τὰ τραύματα, καὶ τῆς ἀμαρτίας τὰς οὐλὰς ἐξάλειψον, πηγαῖς ἀποσμήχουσα, ταῖς ἐκ πλευρᾶς τοῦ Τόκου σου, καὶ τοῖς ἐξ αὐτῆς, ἀποκαθαίρουσα βροθροῖς·

πρὸ

πρὸς σέ γάρ ἀνακράζω, καὶ πρὸς σέ καταφεύγω, καὶ σέ ἐπικαλοῦμαι, τὴν Κεχαριτωμένην.

Ἄλλος. Τὸν ἐν φωναῖς Ἀγγελικαῖς.

Τὸν σταυρωθέντα σαρκικῶς, καὶ Θεικῶς μὴ παθόντα Ἰησοῦν, ὑμνοῦσιν οἱ Ἅγγελοι, καὶ ἡμεῖς οἱ γηγενεῖς, εἰς τοὺς αἰῶνας ἅπαντας.

Εν τῇ Σταυρώσει σου Χριστέ, τὸν ἐπονείδιστον θάνατον ἐλὼν, τὸν ἐπινατάρατον, ἔσωσας ἡμᾶς, φθορᾶς ἐκλυτρωσάμενος.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν. . . .

Χερουβικῶς σέ ὦ Τριάς, Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος ὑμῶ, τὴν μίαν Θεότητα, Ἄναρχον ἀπλῆν, καὶ πᾶσαν ἀκατάληκτον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τοῖς ἐγκωμίοις σε Ἄγνή, λαμπρῶς γεραίρουσι, πᾶσαι αἱ γενεαί· τὸν Κτίστην γὰρ τέτοκας· ὦ θαῦμα φρικτὸν, καὶ ἔργον Παμμακάριστον!

Δόξα σοι ὁ Θεός. . . .

Πάντα ὑπὴνεγκας παθεῖν ὑπὲρ ἑνός, τοῦ σωθῆναί με Χριστέ· ὑμῶ σου τὴν Σταύρωσιν, τοὺς ἡλούς, τὴν σφαγὴν, εἰς τοὺς αἰῶνας ἅπαντας.

Λινοῦμεν, εὐλογοῦμεν. . . .

Τὸν ἐν φωναῖς Ἀγγελικαῖς ἐν Ὀυρανοῖς δοξαζόμενον Θεὸν, αἰ- νώσωμεν ἅπαντες οἱ γηγενεῖς, εἰς τοὺς αἰῶνας ἅπαντας.

Ὡδὴ Θ'. Ἐξίστη ἐπὶ τοῦτω.

Ορῶν σε ἠπλωμένον ἐπὶ Σταυροῦ, τὰς ἀκτίνας· συνέστειλεν Ἥλιος, πᾶσα δὲ γῆ, τρόμῳ ἐκλονεῖτο Παμβασιεῦ, ἐθελουσίως βλέπουσα, πάσχοντα τὸν φύσει σὲ ἀπαθῆ· διό σε ἱκετεύω, Τὰ πάθη τῆς ψυχῆς μου, ὡς ἰατρὸς Χριστέ θεράπευσον.

Χειμῶνι συνεχόμενος πειρασμῶν, καὶ παθῶν τρικυμίαις ποντούμενος, καὶ ἡδονῶν, σάλῳ χειμαζόμενος χαλεπῶς, τὸ τῆς νηστείας πέλαγος, ἔφθασα τὸ πρᾶον καὶ γαληνόν· ἐν ᾧ με κυβερνήσας, τῷ σῶ Σταυρῷ Οἰκτίρμον, πρὸς σωτηρίαν ἐγκαθόρμισον.

Θεοτοκίον.

Συνέλαβες Παρθένε δίχα σπορᾶς, τὸν τὰ σύμπαντα δημιουργήσαντα, Λόγον Θεοῦ, ἄνευ θελημάτων τῶν τῆς σαρκός, ἄνευ φθορᾶς δὲ τέτοκας, ἄνευ ὠδίνων τῶν Μητρικῶν· διό σε Θεοτόκον, καὶ γλώσση καὶ καρδίᾳ, ὁμολογοῦντες μεγαλύνομεν.

Ἄλλος. Τὴν Παρθενίαν σου

Εκὼν ὑπέμεινας, σταυρωθῆναι Σωτῆρ ἡμῶν, ἵνα παράσχης πᾶσι ζωὴν, τοῦ θανάτου ἐκλυτρωσάμενος.

Δόξα.

Ως συνυπάρχοντα, τὸν Υἱὸν τῷ Γεννήτορι, καὶ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον συμπάρων· ὁμοφρόνως προσκυνήσωμεν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θαῦμα παράδοξον, καὶ ἐξαισίον ἄκου-

ἄκουσμα; πῶς καὶ ὡς Μήτηρ
τίκτεας Ἀγνή, καὶ οὐκ ἔγνωσ ὡς
Παρθένος φθοράν.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ἦμῶ τὴν λόγῃ σου, ἀνυμνῶ
καὶ τοὺς ἡλούς σου, τὸν σπόγγον
τὸν κάλαμον, τὸν Σταυρὸν, δι'
ῶν σέσωσμαι, Ἰησοῦ ὁ Θεός.

Ὁ Εἰρμός.

Τὴν παρθενίαν σου, Θεοτόκε
» ἀμίαντε, ἦν οὐ κατέφλεξε τὸ
» πῦρ τῆς Θεότητος, ὕμνοις ἀσι-
» γήτοις μεγαλύνομεν.

Τὸ Φωταγωγικὸν τοῦ Ἦχου.

Αποστίχου, τὸ ἰδιόμελον ἦχ. γ'. Δίς.

Τὸ ὕψος τῶν ἀρετῶν, καταλι-
ποῦσα ψυχὴ μου, ἐπὶ τὸ βάθος
τῆς ἀμαρτίας κατελήλυθας, πο-
νηροῖς ὁδοστάταις ἐμπεσοῦσα,
τραυμάτων δὲ ὀδωδότην γέμου-
σα, κείσαι ἐρρίμμενη ἄπορος· διὸ
βόησον Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῷ διὰ
σὲ σταυρωθέντι, καὶ μώλωπας
ἔχουσίως δεξαμένῳ, Ἐπιμελήθη-
τί μου Κύριε, καὶ σῶσόν με.

Ἐτερον. ἦχος πλ. δ'.

Τοῖς ληστρικοῖς λογισμοῖς,
τραυματισθεῖς ὁ δεῖλαιος, ἡμίθνη-
τος γέγονα Κύριε. Προφητῶν
δὲ ὁ χορὸς παρεῖδεν, ἡμιθανῆ
κατιδὼν τυγχάνοντα, καὶ τέχναις
ἀνθρωπίναις ἀνιάτρευτον· διὸ χα-
λεπῶς ὀδυνώμενος, ἐν ταπεινώσει
καρδίας κραυγάζω σοι, Χριστέ ὁ
Θεός, ἐπίχεε ὡς εὐσπλαγχνός
ἐπ' ἐμέ, τὸ μέγα σου ἔλεος.

Μαρτυρικόν.

Μάρτυρες Χριστοῦ οἱ ἀήττητοι,
οἱ νικῆσαντες τὴν πλάνην, τῆ
δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, ἀπελάβετε
τὴν χάριν, τῆς αἰωνίου ζωῆς·
τυράννων ἀπειλάς οὐκ ἐπτοήθητε,
βασάνοις αἰκιζόμενοι εὐφραίνεσθε.
καὶ νῦν τὰ αἵματα ὑμῶν, γέγονεν
ἰάματα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν· πρεσ-
βεύσατε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς
ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ἡ Πάναγος ὡς εἶδὲ σε, σαρκί
κρεμάμενον τῷ ξύλῳ, τὴν καρδίαν
ἐτιτρώσκετο, καὶ ὠλόλυξε δα-
κρύουσα, Λόγε, ποῦ μου ἔδυσ
παμφίλτατε Ἰησοῦ, Υἱέ μου καὶ
Κύριε; μὴ λίπης με μόνην Χριστέ,
τὴν τεκοῦσάν σε.

Εἰς τὴν ε'. Τροπάρ. τῆς Προφητ. ἦχ. α'.

Τὰς ἀλγηδόνας τῶν Ἀγίων,
ὡς ὑπὲρ σοῦ ἔπαθον, δυσωπήθητι
Κύριε, καὶ πάσας ἡμῶν τὰς
ὀδύνας, ἴασε φιλάνθρωπε δεόμεθα.

Δόξα καὶ νῦν τὸ αὐτό.

Προκείμε. ἦχ. δ'. Ψαλ. ψα. Ἀγαθὸν
τὸ ἐξομολογεῖσθαι τῷ Κυρίῳ στίχ.
Τοῦ ἀναγγέλλειν τῷ πρωτῷ τὸ ἔλεός
σου. Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγν.

Ὅτῳ λέγει Κύριος· Ἐγὼ Θεός πρῶ-
τος, καὶ εἰς τὰ ἐπερχόμενα ἐγὼ εἰμι·
εἶδον ἔθνη, καὶ ἐφοβήθησαν· τὰ ἄκρα
τῆς γῆς καὶ ἐξέτασαν, ἤγγισαν, καὶ
ἦλθον ἄμα, κρίνων ἕκαστος τῷ πλησίον
βοηθῆσαι, καὶ τῷ ἀδελφῷ, καὶ ἐρεῖ,
Ἰσχυσεν ἀνὴρ τέκτων, καὶ χαλκεὺς

τύπ-

τύπτων σφύρα, ἅμα ἐλπίων· τότε μὲν ἐρεῖ, Σύμβλημα καλὸν ἐστίν· ἰσχύρωσαν αὐτὰ ἐν ἥλοις, θήσουσιν αὐτὰ καὶ οὐ κινήθησονται. Σὺ δὲ Ἰσραὴλ παῖς τοῦ Ἰακώβ, ὃν ἐξελεξάμην, σπέρμα Ἀβραάμ, ὃν ἠγάπησεν. Οὐ ἀντελάθωμην ἀπ' ἀκρου τῆς γῆς, καὶ ἐκ τῶν σκοπιῶν αὐτῆς ἐκάλεσά σε, καὶ εἶπόν σοι, Παῖς μου εἶ, ἐξελεξά σε, καὶ οὐκ ἐγκατέλιπόν σε, μὴ φοβοῦ· μετὰ σοῦ γὰρ εἰμι, μὴ πλανῶ· ἐγὼ γὰρ εἰμι ὁ Θεός σου, ὁ ἐνισχύσας σε, καὶ ἐβοήθησά σοι, καὶ ἠσφαλισάμην σε τῇ δεξιᾷ μου τῇ δικαίᾳ. Ἰδοὺ αἰσχυνθήσονται, καὶ ἐντραπήσονται πάντες οἱ ἀντικείμενοί σοι· ἔσονται γὰρ ὡς οὐκ ὄντες, καὶ ἀπολοῦνται πάντες οἱ ἀντίδικοί σου. Ζητήσεις αὐτούς, καὶ οὐ μὴ εὔρης τοὺς ἀνθρώπους, οἱ παροινήσουσιν εἰς σέ· ἔσονται γὰρ ὡς οὐκ ὄντες καὶ οὐκ ἔσονται οἱ ἀντιπολεμοῦντές σε· ὅτι ἐγὼ ὁ Θεός, ὁ κρατῶν τῆς δεξιᾶς σου, ὁ λέγων σοι, Μὴ φοβοῦ, ἐγὼ βοηθός σου· μὴ φοβοῦ, Ἰακώβ· ὀλιγοστός Ἰσραὴλ, ἐγὼ ἐβοήθησά σοι, λέγει ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενός σε, ὁ Ἅγιος τοῦ Ἰσραὴλ.

Προκείμ. ἤχ. πλ. δ'. Ψαλ. 45.
Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο. στίχ. Ἐνεδύσατο Κύριος δύνάμειν, καὶ περιεζώσατο.

Τῇ Δ'. Ἐσπέρας, μετὰ τὰ, Πρὸς Κύριον, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἀρχόμεθα ἀπὸ τοῦ, Πεσοῦνται ἐν ἀμφιβλη-

στρω αὐτῶν. Ἰδιόμελον. Ἦχ. πλ. δ'.

Τοῖς τῶν ἐμῶν λογισμῶν, λησταῖς περιπεσῶν, ἐσυλήθη ὁ ταλας τὸν νοῦν· καὶ δεινῶς πληγῶθεις, ὄλην μου τὴν ψυχὴν τετραυμάτισμαι, καὶ ἔνθεν κεῖμαι γυμνός ἀρετῶν, ἐν τῇ τοῦ βίου ὁδῷ, Ἱερεὺς δὲ ἰδὼν με τῷ μάλωπι ὀδυνώμενον, διὰ τὸ ἀνίατον, παρορῶν, οὐκ ἐπιβλέπει με. Λευίτης δὲ πάλιν, μὴ φέρων τὴν ψυχοφθόρον ἀλγηδόνα, καὶ αὐτὸς κατιδὼν, ἀντιπαρῆλθέ μοι· σὺ δὲ ὁ εὐδοκήσας, οὐκ ἐκ Σαμαρείας ἀλλ' ἐκ Μαρίας σαρκωθῆναι, Χριστὲ ὁ Θεός, τῇ φιλάνθρωπιᾳ σου, παράσχου μοι τὴν ἴασιν, ἐπιχέων ἐπ' ἐμέ, τὸ μέγα σου ἔλεος.

Στίχ. Φωνὴ μου πρὸς Κύριον ἐκέκραξα· πάλιν τὸ αὐτό.

Στίχ. Ἐχέω ἐνώπιον αὐτοῦ τὴν δέησίν μου. Μαρτυρικόν.

Εἴτις ἀρετὴ καὶ εἴτις ἔπαινος, πρέπει τοῖς Ἁγίοις· ξίφεσι γὰρ ἐκλίναν τοὺς αὐχένας, διὰ σὲ τὸν κλίναντα οὐρανοὺς καὶ καταβαντα· ἐξέχεαν τὸ αἷμα αὐτῶν, διὰ σὲ τὸν κενώσαντα ἑαυτὸν, καὶ μορφὴν δούλου λαβόντα· ἔταπεινώθησαν ἕως θανάτου, τὴν πτωχείαν σου μιμούμενοι· ὦν ταῖς εὐχαῖς, κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου, ὁ Θεός ἐλέησον ἡμᾶς.

Στίχ. ἐν τῷ ἐκλείπειν ἐξ ἐμοῦ... τοῦ Κυρίου Ἰωσήφ. Ἦχος πλ. δ'.

Κύ-

Κύριε εἰ καὶ κριτηρίῳ.

Κύριε, σὺ τοὺς ἱεροὺς Μαθητάς σου, λογικοὺς οὐρανοὺς ἐδειξας τούτων ἱεραῖς μεσιτεῖαις, τῶν τῆς γῆς κακῶν με λύτρωσαι, δι' ἐγκρατείας ὑψῶν, καὶ συνέσεως ἐκάστοτε, τῆς πρὸς τὰ πάθη τὸν λογισμὸν μου, ὡς Οἰκτίρμων καὶ φιλόανθρωπος.

Στίχ. Ἐν ὁδοῦ ταύτῃ, ἢ ἐπορευόμεν.

Εχοντες πάντες τὸν καιρὸν τῆς νηστείας, ὡς συνεργὸν θείων πράξεων, κλαύσωμεν ἐξ ὅλης καρδίας, καὶ τῷ Σωτῆρι βοήσωμεν, Διὰ τῶν σῶν Μαθητῶν, Κύριε πολυέλεε, σῶσον τοὺς φόβῳ σε ὑμνοῦντας, ὡς Οἰκτίρμων καὶ φιλόανθρωπος.

Τοῦ Κυρίου Θεοδώρου ἡχος ὁ αὐτός. Τὴν ἐνδοξον καὶ ἄχραντον.

Στίχ. Κατενόουν εἰς τὰ δεξιὰ...

Απόστολοι πανεύφημοι, οἱ τοῦ κόσμου πρεσβευταί, ἀσθενούντων Ἱατροί, τῆς υἰγείας φύλακες, ἀμφοτέρωθεν ἡμᾶς, συντηρήσατε, τῆς νηστείας τὸν χρόνον διῆπυοντα, ἐν ἀλλήλοις ἐνθέως εἰρηνεύοντας, τὸν νοῦν ἀνενόχλητον, τῶν παθῶν φυλάττοντες ἵνα ἄσωμεν Χριστῷ, ὡς νικητῇ ἐξαναστάντι, ὕμνον ἅπαντες.

Ἔτερα κατὰ Ἀλφάβητον ἡχος δ΄.
Ἦθελον δάκρυσιν ἐξαλεῖψαι.

Στίχ. Ἀπόλετο φυγὴ ἀπ' ἐμοῦ.

Απας ὁ βίος μου μετὰ πορνῶν,

καὶ τελωνῶν ἐκδεδαπάνηται· ἄρα δυνήσομαι κἄν ἐν γῆρει, μεταγνώσκειν ἅπερ ἐξήμαρτον; Δημιουργε τῶν ἀπάντων, καὶ Ἱατρέ τῶν νοσοῦντων, Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι σῶσον με.

Στίχ. Ἐκέκραξα πρὸς σέ Κύριε.

Βάρει συνέχομαι ἀμελείας, τῷ βορβόρῳ ἐγκυλινδούμενος, θέλει κεντούμενος τοῦ Βελίαρ, καὶ μολύνω τὸ κατ' εἰκόνα μου· ἐπιστροφεῦ ἀμελούντων, καὶ λυτρωτὰ ἐπταισμένων, Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσον με.

Στίχ. Πρόσχευε πρὸς τὴν δεξιάν μου.

Γέγονα πρόσκομμα τῶν ἀνθρώπων, γεωργήσας ὡς γηγενῆς γεηρά· γάμῳ ὠμίλησα σὴ προσάξει, καὶ παρέβην μιάνας κοίτην ἐμήν· ὁ ἀπὸ γῆς πλαστουργήσας, τὸ πλάσμα σου μὴ παρίδης, Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσον με.

Στίχ. Ῥύσαι με ἐκ τῶν καταδικασκόντων με.

Δήμιος γέγονα τῇ ψυχῇ μου, τῆς σαρκός μου πρόνοιαν ποιητάμενος· δαίμοσι παίγνιον κατεστάθην, ἴδοναῖς δουλεύων καὶ ἀτοπήμασι· τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου φεῖσαι, φυγαδευτὰ τῶν δαιμόνων, Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσον με.

Στίχ. Ἐξάγαγε ἐκ φυλακῆς.

Εκὼν ἐξήμαρτον ὑπὲρ πάντας, διὰ τοῦτο ἐγκαταλέλειμμαί· ἔχω ἀντί-

ἀντίδικον τῆς ψυχῆς μου, τῆς σαρκὸς τὸ φρόνημα καὶ σκοτίζει με· ὁ φωτισμὸς τῶν ἐν σκότει, καὶ ὁδηγὸς πλανωμένων, Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σώσον με.

Στίχ. Ἐμὲ ὑπομενοῦσι δίκαιοι.

Ζήσετε ἔλεγεν ὁ Προφῆτης, ἡ ψυχὴ μου Κύριε, καὶ αἰνέσει σε· ζήτησον πρόβατον πλανηθέν με, καὶ ἀρίθμησόν με τῇ ποιμνησούδός μοι καιρὸν μετανοίας, ἵνα σενάξω βοῶ σοι, Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι σώσον με

Στίχ. Ἐκ θαθίων.

Ημαρτον ἡμαρτον ἀθετήσας, τὰ προστάγματά μου Χριστέ ὁ Θεός· ἴλεως γενοῦμαι ὡς Εὐεργέτα, ἵνα ἐλέψω τοῖς ἐνδοθεν ὀφθαλμοῖς, καὶ ἀποφύγω τοῦ σκότους, καὶ μετὰ φόβου βοήσω, Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι σώσον με.

Στίχ. Γεννηθήτω τὰ ὠτά σου.

Θῆρές με ἄγριοι περιέσχον, ἀλλ' ἐξ αὐτῶν με ἄρπασον Δέσποτα· θέλεις γὰρ ἅπαντας τοῦ σωθῆναι, καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν· πάντας ἀνθρώπους ὡς Κτίστης, καὶ μετὰ πάντων με σώσον· Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι σώσον με.

Στίχ. Ἐὰν ἀνομίας παρατηρήσῃς.

Ιαμα γίνου μοι Εὐεργέτα, λυτρωτὰ Σωτήρη μου καὶ μὴ ἀπόση με· ἴδε με κείμενον ἀνομίαις, καὶ ἀνάστησόν με ὡς Παντοδύναμος,

ἵνα καγὼ ἐξαγγέλλω, τὰς πράξεις μου καὶ βοῶ σοι· Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι . . .

Στίχ. Ἐνεκεν τοῦ ὀνόματός σου.

Κρύψας τὸ τάλαντον τὸν δοθέν μοι, ὡς ἀγνώμων δούλος τῇ γῇ κατέχωσα· καὶ γὰρ ὡς ἄχρηστος κατεκρίθην, καὶ οὐ τολμῶ λοιπὸν ἐξαιτῆσαι σοι· ὡς ἀνεξίκακος οἴκτειρόν με, ἵνα καγὼ ἀνακράξω, Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σώσον με.

Στίχ. Ἀπὸ φυλακῆς πρωίας μέχρι.

Λίμνην ἐξήρανας παθημάτων, τῆς Αἰμορροούσης ἀφῆ κρασπέδου σου· λήψομαι ἀφῆσιν ἐγκλημάτων, ἀδιστακτῶ πίστει σοι προσερχόμενος· δέξαι καμὲ ὡς ἐκείνην, καὶ ἴασαί μου τὸ ἄλγος· Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σώσον με.

Στίχ. Ὅτι παρὰ τῷ Κυρίῳ . . .

Μέλλεις καθέζεσθαι ἐπὶ Θρόνου, ὁ ποιήσας λόγῳ τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν· μέλλομεν ἅπαντες παραστῆναι, ἐξαγγέλλοντές σοι τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν· πρὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ἐν μετανοίᾳ με δέξαι· Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σώσον με.

Στίχ. Αἰνεῖται τὸν Κύριον πάντα.

Νεῦσον τῷ ὄμματι τῷ εὐσπλάγχνῳ, καὶ γενοῦ μοι ἴλεως μόνε Σωτήρ· νάματα δώρησαι ἰαμάτων, τῇ ἀθλία μου καὶ τάλαιπῶρ ψυ-

χῆ.

χῆ ἀπόσμηξον ἐκ τοῦ ῥύπου, τῶν ἔργων μου ἵνα μέλψω· Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Στίχ. Ὅτι ἐκραταιώθη τὸ ἔλεος.

Ξίφη ἠυτρέπισεν ὁ Βαλίαρ, ἐκθρεῦσαι σπεύδων τὴν ταπεινὴν μου ψυχὴν· ξένον ἐποίησέ με Οἰκτίρμον, φωτισμοῦ τῆς γνώσεως τοῦ προσώπου σου, ὁ κραταῖος ἐν ἰσχύϊ, τούτου σκευῶν ἄρπασόν με. Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι σῶσόν με.

Στίχ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Ολος τοῖς πάθειν ἐδουλώθην, ἐγκαταλείψας Νόμον καὶ θείας γραφάς· ὅλον μὲ ἴασαι Εὐεργέτα, δι' ἐμέ κατ' ἐμέ γεγονώς ἀγαθὲ· ἐπίστρεψόν με Οἰκτίρμον, ὁ τῶν παθῶν καθαιρέτης· Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με,

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε ἐλέησον

Πόρνη τοῖς δάκρυσι καταδρέχει τοὺς Ἀχράντους τε καὶ τιμίους πόδας σου, πάντας προτρέπουσα τοῦ προστρέχειν, καὶ λαμβάνειν λύσιν τῶν ἐγκλημάτων αὐτῶν· αὐτῆς τὴν πίστιν παράσχου, καί μοι Σωτῆρ τοῦ βοᾶν σοι, Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν . . .

Ρῦπον καθάρισον τῆς ψυχῆς μου, ὁ δι' ἐμέ πτωχεύσας, καὶ νηπιᾶσας σαρκί, ῥανίδα ἐλέους σου κα-

ταπέμψας. τῷ ἀσθενεῖ καὶ τεθλασμένῳ Χριστέ· ἀπόπλυνον ἐκ τοῦ ῥύπου, ἰάτρευσον ἀσθενοῦντα· Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Στήριξον Δέσποτα τὴν ψυχὴν μου, σοὶ προστρέχειν καὶ σοὶ δουλεύειν αἰεὶ· σκέπη ὑπάρχεις γάρ μου καὶ φύλαξ, καὶ ἀντίληψις καὶ βοήθεια· ἀξίωσον Θεέ Λόγε, βοᾶν με ἐν παρρησίᾳ, Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι σῶσόν με.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Τεῖχος ἀπόρθητον ἡμῖν γενουδ, Ἰησοῦ Σωτῆρ καὶ Ἐλεῆμον Θεέ· τρόποις καὶ ἔργοις ἀπατηλοῖς γάρ, συμπεπτώκαμεν, ἀλλ' ἀνάστησον, ὡς Εὐεργέτης τὸ πλάσμα, καὶ διαλλάγηθι ὡς Οἰκτίρμων· Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Υἶδος ὁ Ἄσωτος ἐγενόμην, διασχορπίσας τὸν πλοῦτον, λιμῶν ἄν τήχομαι· ὑπὸ τὴν σκέπην σου καταφεύγω, ὡσπερ ἐκεῖνον δέξαι με Πάτερ ἀγαθὲ, καὶ μέτοχον τῆς τραπέζης, ἀξίωσον τοῦ βοᾶν σοι, Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Φθόνῳ ἐξέβαλε Παραδείσου, τὸν Πρωτόπλαστον ὁ ἀρχέκακος· φάσκον τὸ, Μνήσθητι, ἐπὶ ξύλου, ὁ Ἀηστῆς ἀπέλαβε τὸν Παράδεισον· ἐγὼ.

ἐγὼ δὲ πίστει καὶ φόβῳ, τὸ, Μνήσθητί μου βοῶ σοι· Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Χειρά μοι ἔκτεινον ὡς τῷ Πέτρῳ, καὶ ἀνάγαγε τοῦ βυθοῦ ὁ Θεός· χάριν καὶ ἔλεός μοι παράσχου, τῇ πρεσβείᾳ τῆς Παναμώμου Μητρὸς, τῆς σὲ τεκούσης ἀσπόρως, καὶ τῶν Ἀγίων σου πάντων. Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με·

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ψάλλοντα δέξαι με καθ' ἐκαστην, ὁ Ἄμνός ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν μου· ψυχὴν καὶ σῶμά μου ὀλοκλήρως, εἰς τὰς χειράς σου παρατίθηναι, καὶ ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρα, χρεωστικῶς ἐκβοῶ σοι, Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι...

Δόξα.

Ω τῆς ἀπάτου σου εὐσπλαγχνίας· ὑπεράγαθε ἀνεξίκακε Κύριε! ὦ ἀναμάρτητε καὶ Οἰκτίρμον, μὴ με ἀπορρίψης ἀπὸ τοῦ προσώπου σου, ὅπως καὶ γὰρ εὐχαρίστως, χαίρων καὶ ψάλλον βοῶ σοι, Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Ω τῇ ἀρρήτῳ συγκαταβάσει! ὦ τοῦ ξένου Τόκου τὸ ὑπερθαύμαστον! ὦ πῶς Παρθένος βρέφος σε φέρει, ἐν ἀγκάλαις ταύτης τὸν Ποιητὴν καὶ Θεὸν! ὁ ἐξ αὐτῆς σαρκωθῆναι, καταδεξάμενος εὐερ-

γέτα, Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Εἴσοδος. Φῶς Ἰλαρόν.

Ἐσπέρως Προκείμε. ἤχ. δ'. Ψάλ. ηγ'. Θεὸς ἐκδικήσεων Κύριος στίχ. Ὑψώθητι ὁ κρίνων τὴν γῆν.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ἐγένετο Ἄβραμ ἐτῶν ἑνενήκοντα ἑνέα. Καὶ ὤφθη Κύριος τῷ Ἄβραμ, καὶ εἶπεν αὐτῷ, Ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός σου· εὐχάρεσται ἐναντίον ἐμοῦ, καὶ γίνου ἄμεμπτος. Καὶ θήσω τὴν διαθήκην μου ἀναμέσον ἐμοῦ καὶ ἀναμέσον σοῦ, καὶ πληθυνῶ σε σφόδρα. Καὶ ἔπεσεν Ἀβραμ ἐπὶ πρόσωπον αὐτοῦ, καὶ ἐλόλησεν αὐτῷ ὁ Θεός, λέγων. Ἴδου ἐγὼ ἡ διαθήκη μου μετὰ σοῦ, καὶ ἔση πατὴρ πληθους Ἐθνῶν. Καὶ οὐ κληθήσεται ἐτι τὸ ὄνομά σου Ἄβραμ, ἀλλ' ἔσται τὸ ὄνομά σου Ἀβραάμ, ὅτι πατέρα πολλῶν Ἐθνῶν τέθεικά σε. Καὶ αὐξάνῳ σε σφόδρα σφόδρα, καὶ θήσωσε εἰς ἔθνη, καὶ Βασιλεῖς ἐκ σοῦ ἐξελεύσονται. Καὶ στήσω τὴν Διαθήκην μου ἀνά μέσον ἐμοῦ, καὶ ἀνά μέσον σοῦ, καὶ ἀνά μέσον τοῦ σπέρματός σου μετὰ σέ, εἰς τὰς γενεὰς αὐτῶν, εἰς Διαθήκην αἰώνιον εἶναι σου Θεός καὶ τοῦ σπέρματός σου μετὰ σέ. Καὶ δώσω σοι καὶ τῷ σπέρματί σου τὴν γῆν, ἣν παροικεῖς, πᾶσαν τὴν γῆν Χαναάν, εἰς κατάσχεσιν αἰώνιον· καὶ ἔσομαι αὐτοῖς Θεός. Καὶ εἶπεν ὁ Θεός πρὸς Ἀβραάμ, Σὺ δὲ τὴν Διαθήκην μου διατηρήσεις, σὺ καὶ τὸ σπέρμα σου μετὰ σέ εἰς τὰς γενεὰς αὐτῶν.

Προκείμενον ἤχ. πλ β'. ψαλμ. ηδ'.

Ἄσα-

Ἄσατε τῷ Κυρίῳ ἄσμα καινόν. Στίχ.

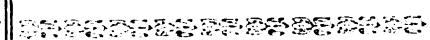
Ἄσατε τῷ Κυρίῳ, εὐλογήσατε. . .

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Υἱὸς σοφὸς εὐφραίνει πατέρα, υἱὸς δὲ ἄφρων μυχτηρίζει μητέρα αὐτοῦ. Ἄνοητου τρίβου ἔνδεεις φρενῶν, ἀνὴρ δὲ φρόνιμος κατευθύνων πορεύεται. Ἰπερτίθενται λογισμοὺς οἱ μὴ τιμῶντες συνέδρια, ἐν δὲ καρδίαις βουλευομένων μένει βουλή. Οὐ μὴ ὑπακούσῃ ὁ κακὸς αὐτῇ, οὐ δὲ μὲ εἴπη, κλιρῖν τι τῷ κοινῷ καὶ κλόν. Ὅδοι ζωῆς διανοήματα συνετοῦ, ἵνα ἐκκλίνῃς ἐκ τοῦ ἁδοῦ σωθῇ. Οἴκου; ὑβριστῶν κατασπᾶ Κύριος, ἐστῆριξε δὲ ὄριον χήρας. Βδελύγμα Κυρίῳ λογισμὸς ἄδικος, ἀγνῶν δὲ ῥήσεις σεμνῆ. Ἐξόλλυσιν ἑαυτὸν ὁ δωρολήπτης, ὁ δὲ μισῶν δώρων λήψεις σώζεται. Ἐλεημοσύναι; καὶ πιστεσιν ἀποκαθίρονται ἁμαρτίαι, τῷ δὲ φόβῳ Κυρίου ἐκκλίνει πᾶς ἀπὸ κακοῦ. Καρδίαι δικαίων μελετῶσι πιστεσιν· στόμα δὲ ἀσεβῶν ἀποκρίνεται κακὰ· δεκταὶ παρὰ Κυρίῳ ὁδοὶ ἀνδρῶν δικαίων, διὰ δὲ αὐτῶν καὶ οἱ ἐχθροὶ φίλοι γίνονται. Μακρὰν ἀπέχει ὁ Θεὸς ἀπὸ ἀσεβῶν, εὐχαί; δὲ δικαίων ἐπακούει. Θεωρῶν ὀφθαλμὸς καλὰ, εὐφραίνει καρδίαν· φήμη δὲ ἀγαθὴ πιαίνει ὄσῃ. Ὁ εἰσακούων ἐλέγχους ζωῆς ἐν μέσῳ σοφῶν αὐλισθήσεται. Ὁ ἀπωθεῖται παιδείαν, μισεῖ ἑαυτὸν· ὁ δὲ τηρῶν ἐλέγχους, ἀγαπᾶ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν. Φόβος Κυρίου παιδεῖα καὶ σοφία· καὶ ἀρχὴ δόξης ἀποκριθήσεται αὐτῇ. Τῷ ἀνθρώπῳ πρόθεσι; καρδίας,

καὶ παρὰ Κυρίῳ, ὑπόκρισι; γλώσσης. Ὅσῳ μέγας εἶ, τοσοῦτον ταπεινοῦ σεαυτὸν, καὶ ἐναντι Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου εὐρήσει; χάριν. Πάντα τὰ ἔργα τοῦ ταπεινοῦ φανερὰ παρὰ τῷ Θεῷ, καὶ ἰδράζων πνεύματα Κύριος. Κύλισον ἐπὶ Κύριον τὰ ἔργα σου, καὶ ἰδραστήσονται οἱ λογισμοὶ σου. Πάντα εἰργάσατο Κύριος δι' ἑαυτὸν, οἱ δὲ ἀσεβεῖς ἐν ἡμέρῃ κακῇ ὀλοῦνται. Ἄκαθάτος· παρὰ τῷ Κυρίῳ πᾶς ὑψηλοκαρδίας χειρὶ δὲ χειρὸς ἐμβάλων ἀδίκως, οὐκ ἀθωωθήσεται. Ἀρχὴ ὁδοῦ ἀγαθῆ; τὸ ποιεῖν δίκαια, δεκτὰ δὲ παρὰ Κυρίῳ μᾶλλον, ἢ θύειν θυσίας. Ὁ ζητῶν τὸν Κύριον, εὐρήσει γινῶσιν μετὰ δικαιοσύνης· οἱ δὲ ὀρθῶς ζητοῦντες αὐτὸν, εὐρήσουσιν εἰρήνην. Πάντα τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου μετὰ δικαιοσύνης, φυλάσσεται δὲ ὁ ἀσεβῆ; εἰς ἡμέραν κακῆν. Κρεῖσσον μικρὰ λήψεις μετὰ δικαιοσύνης, ἢ πολλὰ γεννήματα μετὰ ἀδικίας. Καρδία ἀνδρὸς λογίζεσθω δίκαια, ἵνα ὑπὸ τοῦ Θεοῦ διορθωθῇ τὰ διαβήματα αὐτοῦ.

Καὶ τὰ λοιπὰ τῆ; Προηγιασμένης Εἰς τὴν τράπεζαν μεταλαμβάνομεν οἴνου. Τὰ δὲ Ἀπόδειπνα ψάλλομεν ἐν τοῖς Κελλίοις.

Τῇ Ε. τῆ; Ε΄. Ἐβδομάδος, ὥρα Δ. τῆ; νυκτὸς, γενομένου εὐλογητοῦ, λέγομεν τὸν ἐξάψαλμον, τὸ Ἀλληλ. καὶ τὰ Τριαδικὰ, ὡς ἔθος, καὶ στιχολογοῦμεν τὸ ἐνδιτάκτον Κάθισμα τοῦ ψαλ-

τη-

τηρίον· εἶτα ψάλλομεν τὰ καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου, καὶ ἀναγινώσκομεν τὸν βίον τῆς Ὁσίας Μαρίας· εἶτα ὁ Ν'. καὶ εὐθὺς ἀρχόμεθα τοῦ μεγάλου Κανόνος ἀρχῶς· καὶ μετὰ συντετριμμένης καρδίας, καὶ φωνῆς, ποιῶντες εἰς καθ' ἓν τροπάριον μετανοίας γ. ποιήμ. τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου Κρήτης, τοῦ Ἱεροσολυμίτου.

Ἦδη α. πλ. β. Ὁ Εἰρμός.

Βοηθός καὶ σκεπαστὴς ἐγένετό
» μοι εἰς σωτηρίαν, οὗτός μου
» Θεός, καὶ δοξάσω αὐτόν. Θεός
» τοῦ Πατρός μου, καὶ ὑψώσω
» αὐτόν· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασ-
» ται. Δίς.

Πόθεν ἄρξομαι θρηνεῖν, τὰς τοῦ ἀθλίου μου βίου πράξεις; ποίαν ἀπαρχὴν ἐπιθήσω Χριστέ, τῇ νῦν θρηνωδία; ἀλλ' ὡς εὐσπλαγχνός μοι δός, παραπτωμάτων ἄφεςιν.

Δεῦρο τάλαινα ψυχῇ, σὺν τῇ σαρκὶ σου τῶ πάντων Κτίστη, ἐξομολογοῦ, καὶ ἀπόσχου λοιπόν, τῆς πρὶν ἀλογίας, καὶ προσάγαγε Θεῷ, ἐν μετανοίᾳ δάκρυα.

Τὸν πρωτόπλαστον Ἀδάμ, τῇ παραβάσει παραζηλώτας, ἐργῶν ἑμαυτὸν, γυμνωθέντα Θεοῦ, καὶ τῆς αἰδίου, βασιλείας καὶ τρυφῆς, διὰ τὰς ἁμαρτίας μου.

Οἶμοι τάλαινα ψυχῇ! τί ὠμω-
ώθης τῇ πρώτῃ Εὐᾷ; εἶδες γὰρ
κακῶς, καὶ ἐτρόθης πικρῶς, καὶ
ἤψω τοῦ ξύλου, καὶ ἐγεύσω

προπετῶς, τῆς παραλόγου βρώσεως.

Ἀντὶ Εὐᾶς αἰσθητῆς, ἡ νοητῆ μοι κατέστη Εὐᾷ, ὁ ἐν τῇ σαρκὶ ἐμπαθῆς λογισμὸς, δεικνὺς τὰ, ἡδέα, καὶ γευόμενος αἰεὶ, τῆς πικρᾶς καταπόσεως.

Επαξίως τῆς Ἐδέμ, προεξεβρίφη ὡς μὴ φυλάξας, μίαν σου Σωτήρ, ἐντολὴν ὁ Ἀδάμ· ἐγὼ δὲ τί πάθω, ἀθετῶν διὰ παντός τὰ ζῶηρά σου λόγια.

Τὴν τοῦ Κάιν ὑπελθὼν, μαιφονίαν τῇ προαιρέσει, γέγονα φονεὺς, συνειδότι ψυχῆς, ζώσας τὴν σάρκα, καὶ στρατεύσας κατ' αὐτῆς, ταῖς πονηραῖς μου πράξεσι.

Τῇ τοῦ Ἀβελ Ἰησοῦ, οὐχ ὠμοιώθην δικαιοσύνη· δῶρά σοι δεκτὰ, οὐ προσήξα ποτὲ οὐ πράξεις ἐνθέους, οὐ θυσίαν καθαρὰν οὐ βίον ἀνεπίληπτον.

Ὡς ὁ Κάιν καὶ ἡμεῖς, ψυχῇ ἀθλία τῶ πάντων Κτίστη, πράξεις ῥυπαρὰς, καὶ θυσίαν ψεκτὴν, καὶ ἄχρηστον βίον, προσηγάγομεν ὁμοῦ· διὸ καὶ κατεκρίθημεν.

Τὸν πηλὸν ὁ κεραμεὺς, ζωπλαστήσας ἐνέθηκάς μοι, σάρκα καὶ ὀστά, καὶ πνοὴν καὶ ζωὴν· ἀλλ' ὦ Ποιητάμου, Λυτρωτά μου καὶ Κριτά, μετανοοῦντα δέξαι με.

Εξαγγέλλω σοι Σωτήρ, τὰς ἀμαρ-

μαρτίας ἄς εἰργασάμην, καὶ τὰς τῆς ψυχῆς· καὶ τοῦ σώματός μου, πληγὰς ἄς οἱ ἔνδον, μισοφύνοι λογισμοί, ληστρικῶς μοι ἐπέθηκαν.

Εἰ καὶ ἤμαρτον Σωτῆρ, ἀλλ' οἶδα ὅτι φιλόανθρωπος εἶ· πλήρεις συμπαθῶς, καὶ σπλαγχνίζῃ θερμῶς· δακρύνοντα ἔλεπεις, καὶ προστρέχεις ὡς Πατῆρ, ἀνακαλῶν τὸν Ἄσωτον.

Ερῶν με Σωτῆρ, πρὸ τῶν πολῶν σου, ἂν ἐν τῷ γήρει, μὴ με ἀποβρίψῃς εἰς ἄδου κενόν, ἀλλὰ πρὸ τοῦ τέλους, ὡς φιλόανθρωπός μοι δὸς, παραπτωμάτων ἄφεςιν.

Ο λησταῖς περιπεσῶν, ἐγὼ ὑπάρχω τοῖς λογισμοῖς μου· ὅπως ὑπ' αὐτῶν τετραυμάτισμαι νῦν ἐπλήσθην μωλώπων· ἀλλ' αὐτός μοι ἐπιστάς, Χριστέ Σωτῆρ ἰάτρευσον.

Ιερεὺς με προιδὼν· ἀντιπαρῆλθε καὶ ὁ Λευίτης, βλέπων ἐν δεινοῖς, ὑπερεῖδε γυμνόν· ἀλλ' ὁ ἐκ Μαρίας, ἀνατείλας Ἰησοῦ, σὺ ἐπιστάς με οἰκτιρῶν.

Ο ἄμνός ὁ τοῦ Θεοῦ, ὁ αἴρων πάντων τὰς ἁμαρτίας, ἄρον τὸν κλοιόν, ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρὺν, τὸν τῆς ἁμαρτίας, καὶ ὡς εὐσπλαγχνός μοι δὸς, παραπτωμάτων ἄφεςιν.

Μετανοίας ὁ καιρός, προσέρχομαί σοι· τῷ Πλαστουργῷ μου·

(TOM. Γ'.)

ἄρον τὸν κλοιόν, ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρὺν, τὸν τῆς ἁμαρτίας, καὶ ὡς εὐσπλαγχνός μοι δὸς, παραπτωμάτων ἄφεςιν.

Μὴ βδελύξῃ με Σωτῆρ, μὴ ἀποβρίψῃς τοῦ σοῦ προσώπου, ἄρον τὸν κλοιόν, ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρὺν, τὸν τῆς ἁμαρτίας, καὶ ὡς εὐσπλαγχνός μοι δὸς, παραπτωμάτων ἄφεςιν.

Τὰ ἐκούσια Σωτῆρ, καὶ τὰ ἀκούσια πταίσματά μου, καὶ τὰ φανερά, καὶ κρυπτά καὶ γνωστά, καὶ ἄγνωστα πάντα, συγχωρήσας ὡς Θεός, ἰλάσθητι, καὶ σῶσόν με.

Εκ νεότητος Σωτῆρ, τὰς ἐντολάς σου ἐπαρωσάμην, ὄλον ἐπαθῶς, ἀμελῶν ραθυμῶν, παρῆλθον τὸν βίον· διὸ κράζω σοι Σωτῆρ, Κἂν ἐν τῷ τέλει σῶσόν με.

Τὴν οὐσίαν τῆς ψυχῆς, καταναλώσας ταῖς ἀσωτίαις, ἔρημος εἰμί, ἀρετῶν εὐσεβῶν, λιμώττων δὲ κράζω, Ὁ Πατῆρ τῶν Οἰκτιρῶν, προφθάσας σὺ με οἰκτιρῶν.

Σοὶ προσπίπτω Ἰησοῦ, Ἠμάρτηκά σοι· ἰλάσθητί μοι· ἄρον τὸν κλοιόν, ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρὺν, τὸν τῆς ἁμαρτίας, καὶ ὡς εὐσπλαγχνός μοι δὸς, δάκρυα καταλύξεως.

Μὴ εἰσέλθῃς μετ' ἐμοῦ, ἐν κρίσει φέρων μου τὰ πρακτέα, λόγους ἐκζητῶν, καὶ εὐθύνων ὀργῆς. ἀλλ' ἐν οἰκτιρμοῖς σου,

παρορῶν μου τὰ δεινὰ, σῶσόν με
 Παντοδύναμε.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ πρέσβευε.

Σὴν μοι δίδου φωταυγῆ, ἐκ θεί-
 ας ἄνωθεν προμηθείας, χάριν ἐκ-
 φυγεῖν, τῶν παθῶν σκοτασμὸν,
 καὶ ἄσαι προθύμως, τοῦ σοῦ βί-
 ου τὰ τερπνὰ, **Μαρία** κατορθώ-
 ματα.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ πρέσβευε.

Υποκύψασα Χριστοῦ, τοῖς θείοις
 νόμοις, τούτῳ προσήλθες, τὰς
 τῶν ἡδονῶν ἀκαθέκτους ὀρμάς,
 λιποῦσα καὶ πᾶσαν, ἀρετὴν πα-
 νευλαβῶς, ὡς μίαν ἐκατόρθωσας.

Τροπάριον τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου,

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε.

Ἰκεσίαις σου ἡμᾶς, Ἀνδρέα ῥυ-
 σαι παθῶν ἀτίμων, καὶ τῆς βασι-
 λείας, νῦν Χριστοῦ κοινωνοῦς,
 τοὺς πίστει καὶ πόθῳ, ἀνυμνοῦν-
 τὰς σε κλεινέ, ἀνάδειξον δεόμεθα.

Δόξα.

Υπερούσιε Τριάς, ἡ ἐν Μονάδι
 προσκυνουμένη, ἄρον τὸν κλοιὸν,
 ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρὺν, τὸν τῆς ἁ-
 μαρτίας, καὶ ὡς εὐσπλαγχνός
 μοι δὸς, δάκρυα κατανύξεως.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε ἡ ἐλπίς, καὶ προστα-
 σία τῶν σὲ ὑμνοῦντων, ἄρον τὸν
 κλοιὸν, ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρὺν, τὸν
 τῆς ἁμαρτίας, καὶ ὡς Δέσποινα
 Ἀγνή, μετανοοῦντα δέξαι με.

Ὡδὴ Β'. Ὁ Εἰρμός.

Πρόσεχε, οὐρανέ καὶ λαλήσω,

καὶ ἀνυμνήσω Χριστὸν, τὸν ἐκ
 Παρθένου, σαρκὶ ἐπιδημήσαντα.

Πρόσεχε, οὐρανέ καὶ λαλήσω,
 γῆ ἐνωτιζοῦ φωνῆς, μετανοοῦσης
 Θεῷ, καὶ ἀνυμνούσης αὐτόν.

Πρόσχεσ μοι, ὁ Θεὸς ὡς Οἰκτίρ-
 μων, ἰλέω ὄμματι σου, καὶ δέ-
 ξαι μου, τὴν θερμὴν ἐξομολό-
 γησιν.

Ημάρτηκα, ὑπὲρ πάντας ἀνθρώ-
 πους, μόνος ἡμάρτηκά σοι· ἀλλ'
 οἴκτειρον ὡς Θεὸς, Σωτὴρ τὸ
 ποίημά σου.

Ζάλημε, τῶν κακῶν περιέχει, εὐ-
 σπλαγχνε Κύριε· ἀλλ' ὡς τῷ
Πέτρῳ κάμοι, τὴν χεῖρα ἔκτεινον.

Τὰ δάκρυα, τὰ τῆς Πόρνης Οἰ-
 κτίρμον, κάγῳ προβάλλομαι· ἰ-
 λάσθητί μοι Σωτὴρ, τῇ εὐσπλαγ-
 χνίᾳ σου.

Ημαύρωσα, τῆς ψυχῆς τὸ ὠραῖ-
 ον, ταῖς τῶν παθῶν ἡδοναῖς, καὶ
 ὄλωσ ὄλον τὸν νοῦν, χοῦν ἀπετέ-
 λεσα.

Διέρρηξα, νῦν τὴν στολὴν μου
 τὴν πρώτην, ἣν ἐξυφάνατό μοι, ὁ
Πλαστόργος ἐξ ἀρχῆς, καὶ ἐν-
 θεν κεῖμαι γυμνός.

Ενδεδύμαι διερρήγμενον χιτῶ-
 να, ὃν ἐξυφάνατό μοι, ὁ ὄφις τῇ
 συμβουλῇ, καὶ καταισχύνομαι.

Προσέβλεψα, τοῦ φυτοῦ τὸ ὠ-
 ραῖον, καὶ ἠπατήθην τὸν νοῦν·
 καὶ ἐνθεν κεῖμαι γυμνός, καὶ κα-
 ταισχύνομαι.

Ετέκταινον ἐπὶ τὸν νῶτόν μου πάντες, οἱ ἀρχηγοὶ τῶν παθῶν, μακρύνοντες κατ' ἐμοῦ, τὴν ἀνομίαν αὐτῶν.

Απόλεσα καὶ τὸ πρωτόκτιστον κάλλος, καὶ τὴν εὐπρέπειάν μου, καὶ ἄρτι κεῖμαι γυμνός, καὶ καταισχύνομαι.

Κατέρβραφε τοὺς δερματίνους χιτῶνας, ἡ ἁμαρτία κάμοι, γυμνώσασά με τῆς πρὶν, Θεοῦφάντου στολῆς.

Περίκειμαι τὸν στολισμὸν τῆς αἰσχύνης, καθάπερ φύλλα συκῆς, εἰς ἔλεγχον τῶν ἐμῶν, αὐτεξουσίῶν παθῶν.

Εστόλισμαι κατεστιγμένον χιτῶνα, καὶ ἡμαγμένον αἰσχυρῶς, τῇ ῥύσει τῆς ἐμπαθοῦς, καὶ φιληδότου ζωῆς.

Εσπίλωσα τὸν τῆς σαρκός μου χιτῶνα, καὶ κατεβρύπωσα, τὸ κατ' Εἰκόνα Σωτῆρ, καὶ καθ' ὁμοίωσιν.

Υπέπεσα τῇ τῶν παθῶν ἀχθηδόνι, καὶ τῇ ἐνύλῳ φθορᾷ· καὶ ἔνθεν νῦν ὁ ἔχθρος, καταπιέζει με.

Φιλόυλον, καὶ φιλοκτῆμονα βίον, τῆς ἀκτησίας Σωτῆρ, προκρίνας νῦν τὸν βαρὺν, κλοιὸν περιέκειμαι.

Εκόσμησα τὸν τῆς σαρκός ἀνδριάντα, τῇ τῶν αἰσχυρῶν λογι-

σμῶν, ποικίλῃ περιβολῇ, καὶ κατακρίνομαι.

Τῆς ἔξωθεν, ἐπιμελῶς εὐκοσμίας, μόνης ἐφρόντισα, τῆς ἐνδον ὑπεριδῶν, Θεοτυπώτου σκηνῆς.

Μορφώσας μου, τὴν τῶν παθῶν ἀμορφίαν, ταῖς φιληδόνοις δρμαῖς, ἐλυμνηνάμην τοῦ νοῦ, τὴν ὠραιότητα.

Κατέχωτα, τῆς πρὶν εἰκόνας τὸ κάλλος, ἧτερ τοῖς πάθεσιν· ἀλλ' ὡς ποτὲ τὴν δραχμῆν, ἀναζητήσας εὐρέ.

Ημάρτηκα, ὡσπερ ἡ Πόρνη βοῶ σοι, μόνος ἡμάρτηκά σοι· ὡς μύρον δέχου Σωτῆρ, κάμοῦ τὰ δάκρυα.

Ωλίσθησα, ὡς ὁ Δαβὶδ ἀκολάστως, καὶ βεβορβόρωμαι· ἀλλ' ἀποπλύναις κάμῃ, Σωτῆρ τοῖς δάκρυσι.

Γλάσθητι, ὡς ὁ Τελώνης βοῶ σοι, ἧτερ ἰλάσθητί μοι· οὐδεὶς γὰρ τῶν ἐξ Ἀδάμ, ὡς ἐγὼ ἡμαρτέ σοι.

Οὐ δάκρυα, οὐδὲ μετάνοιαν ἔχω, οὐδὲ κατάνυξιν· αὐτός μοι ταῦτα Σωτῆρ, ὡς Θεὸς δώρησαι.

Τὴν θύραν σου, μὴ ἀποκλείσῃς μοι τότε, Κύριε, Κύριε· ἀνοιξόν μοι αὐτὴν, μετανοοῦντί σοι.

Φιλάνθρωπε, ὁ πάντας θέλων

σωθῆναι, σὺ ἀνακάλεσαι με, καὶ δέξαι ὡς ἀγαθός, μετανοοῦντά με.

Ενώτισαι, τοὺς στενωγμοὺς τῆς ψυχῆς μου, καὶ τῶν ἐμῶν ὀφθαλμῶν, προσδέχου τοὺς σταλαγμοὺς, Σωτῆρ καὶ σῶσόν με.

Θεοτοκίον.

Αχραντε, Θεοτόκε Παρθένε, μόνη Πανύμνητε, ἰκέτευε ἔκτενῶς, εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Εἰρμός ἄλλος.

Ιδετε ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἰμι Θεός, » ὁ Μάννα ἐπομβρήσας, καὶ τὸ ὕδωρ ἐκ πέτρας, πηγᾶσας πάλαι » ἐν ἐρήμῳ τῷ λαῷ μου, τῇ μόνη δεξιᾷ, καὶ τῇ ἰσχυί τῇ ἐμῇ.

Ιδετε ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἰμι Θεός ἐνωτίζου ψυχῆ μου, τοῦ Κυρίου βοῶντος, καὶ ἀποσπάσθητι τῆς πρώτης ἀμαρτίας, καὶ φοβοῦ ὡς Δικαστὴν, καὶ ὡς Κριτὴν καὶ Θεόν.

Τίνι ὠμοιώθης, πολυαμάρτητε ψυχῆ; εἰμὴ τῷ πρώτῳ Καῖν, καὶ τῷ Λάμεχ ἐκείνῳ, λιθοκτονήσασα τὸ σῶμα κακουργίαις, καὶ κτείναςα τὸν νοῦν, ταῖς παραλόγοις ὁρμαῖς.

Πάντας τοὺς πρὸ Νόμου, παραδραμοῦσα ὡ ψυχῆ, τῷ Σὴθ οὐχ ὠμοιώθης, οὐ τὸν Ἐνώς ἐμιμήσω, οὐ τὸν Ἐνώχ τῇ μεταθέσει, οὐ τὸν Νῶε· ἀλλ' ὠφθης πενιχρά, τῆς τῶν δικαίων ζωῆς.

Μόνη ἐξήνοιξας, τοὺς καταβράκτας τῆς ὀργῆς, τοῦ Θεοῦ σου ψυχῆ μου, καὶ κατέκλυσας πᾶσαν, ὡς γῆν τὴν σάρκα, καὶ τὰς πράξεις, καὶ τὸν βίον, καὶ ἐμεινας ἐκτὸς τῆς σωστικῆς Κιβωτοῦ.

Ανδρα ἀπέκτεινα φησὶν, εἰς μῶλωπα ἐμοί, καὶ νεανίσκον εἰς τραῦμα, Λάμεχ θρηνηῶν ἐβόα· σὺ δὲ οὐ τρέμεις, ὡ ψυχῆ μου ρυπωθεῖσα, τὴν σάρκα καὶ τὸν νοῦν κατασπιλώσασα;

Ω πῶς ἐζήλωσα, Λάμεχ τὸν πρώην φονευτὴν, τὴν ψυχὴν ὡσπερ ἄνδρα, τὸν νοῦν ὡς νεανίσκον, ὡς ἀδελφὸν δέ μου τὸ σῶμα ἀποκτείνας, ὡς Καῖν ὁ φονεὺς, ταῖς φιληδόνοις ὁρμαῖς.

Πύργον ἐσοφίσω, οἰκοδομησάτω ὡ ψυχῆ, καὶ ὀχύρωμα πῆξαι, ταῖς σαῖς ἐπιθυμίαις, εἰ μὴ συνέχεεν ὁ Κτίστης τὰς βουλὰς σου, καὶ κατέαξεν εἰς γῆν, τὰ μηχανήματά σου.

Τέτρωμαι, πέπληγμαι, ἰδοὺ τὰ βέλη τοῦ ἐχθροῦ, τὰ καταστίξαντά μου, τὴν ψυχὴν, καὶ τὸ σῶμα· ἰδοὺ τὰ τραύματα, τὰ ἔλκη αἰ πηρώσεις, βοῶ σοι τὰς πληγὰς, τῶν αὐθαιρέτων μου παθῶν.

Εβρεξε Κύριος, παρὰ Κυρίου πῦρ ποτέ, ἀνομίαν ὀργῶσαν, πυρπολήσας Σοδόμων· σὺ δὲ τὸ πῦρ ἐξέκαυσας τὸ τῆς γεέννης, ἐν ᾧ

μει-

μέλλεις ὦ ψυχῇ, συγκατακαίε-
σθαι πικρῶς

Γνωτε καὶ ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἰμι
Θεός, ὁ ἐρευνῶν καρδίας, καὶ κο-
λάζων ἐννοίας, ἐλέγχων πράξεις,
καὶ φλογίζων ἀμαρτίας· καὶ κρί-
νων ὄρφανόν, καὶ ταπεινόν καὶ
πτωχόν.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ.

Ηπλωσας χεῖράς σου, πρὸς τὸν
Οἰκτίρμονα Θεόν, Μαρία ἐν ἀβύσ-
σω, κακῶν βυθιζομένη· καὶ ὡς
τῷ Πέτρῳ φιλανθρώπως χεῖρα
βοηθείας, ἐξέτεινε τὴν σὴν, ἐπι-
στροφὴν πάντως ζητῶν.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ.

Ολη προθυμία, πόθῳ προσέδρα-
μες Χριστῷ, τὴν πρὶν τῆς ἀμαρ-
τίας, ὁδὸν ἀποστραφείσα, καὶ ἐν
ἐρήμοις ταῖς ἀβάτοις τρεφομένη,
καὶ τούτου καθαρῶς, τελοῦσα
θείας ἐντολάς.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε.

Ιδωμεν ἴδωμεν φιλανθρωπίαν ὦ
ψυχῇ, τοῦ Θεοῦ καὶ Δεσπότη·
διὰ τοῦτο πρὸ τέλους, αὐτῷ σὺν
δάκρυσι, προσπέσωμεν βοῶντες,
Ἄνδρέου ταῖς λιταῖς, Σῶτερ ἐλέ-
ησον ἡμᾶς. Δόξα.

Αναρχε ἄκτιστε, Τριάς ἀμέριστε
Μονάς, μετανοοῦντά με δέξαι, ἡ-
μαρτηκότα σῶσον, σὺν εἰμι πλά-
σμα μὴ παρίδης, ἀλλὰ φείσαι,
καὶ ῥῦσαι τοῦ πυρός τῆς καταδί-
κης με.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Αχραντε Δέσποινα, Θεογεννητορ
ἡ ἐλπίς, τῶν εἰς σέ προστρεχόν-
των, καὶ λιμὴν τῶν ἐν ζάλῃ, τὸν
Ἐλεήμονα καὶ Κτίστην καὶ Υἱ-
όν σου, ἰλέωσαι κάμοι, ταῖς ἰκε-
σίαις ταῖς σαῖς.

Ἦδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός..

Επὶ τὴν ἀσάλευτον Χριστέ, πέ-
τραν τῶν ἐντολῶν σου, τὴν Ἐκ-
κλήσιαν σου στερεώσον.

Πῦρ παρὰ Κυρίου ψυχῇ, Κύρι-
ος ἐπιβρέξας, τὴν γῆν Σοδόμων,
πρὶν κατέφλεξεν.

Εἰς τὸ ὄρος σώζου ψυχῇ, ὡςπερ
ὁ Λῶτ ἐκεῖνος, καὶ εἰς Σηγῶρ
προανασώθητι.

Φεῦγε ἐμπρησμόν ὦ ψυχῇ, φεῦ-
γε Σοδόμων καύσιν, φεῦγε φθο-
ρὰν θείας φλογώσεως.

Εξομολογοῦμαι σοι Σωτῆρ,
Ἥμαρτον, ἡμαρτόν σοι· ἀλλ' ἄνες
ἄφες μοι, ὡς εὐσπλαγχνος.

Ημαρτόν σοι μόνος ἐγὼ, ἡμαρ-
τον ὑπὲρ πάντας, Χριστέ Σωτῆρ
μὴ ὑπερίδης με.

Σὺ εἶ ὁ ποιμὴν ὁ καλός, ζήτη-
σόν με τὸν ἄρνα, καὶ πλανηθέντα
μὴ παρίδης με.

Σὺ εἶ ὁ γλυκὺς Ἰησοῦς, σὺ εἶ
ὁ Πλαστοουργός μου, ἐν σοὶ Σω-
τῆρ δικαιοθήσομαι.

Ἄγια Τριάς, ὁ Θεός ἐλέησον ἡμᾶς.

Ω Τριάς Μονάς ὁ Θεός, σῶσον

ἡμ-

ἡμᾶς ἐκ πλάνης, καὶ πειρασμῶν, καὶ περιστάσεων.

Ἰπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Χαῖρε Θεοδόχε γαστήρ, χαῖρε θρόνε Κυρίου, Χαῖρε ἡ Μήτηρ τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Εἰρμός. Ἄλλος.

Στερέωσον Κύριε, ἐπὶ τὴν πέ-
τραν τῶν ἐντολῶν σου, σαλευ-
θεῖσαν τὴν καρδίαν μου, ὅτι μό-
νος Ἅγιος ὑπάρχεις καὶ Κύ-
ριος. Δίς.

Πηγὴν ζωῆς κέκτημαι, σὲ τοῦ
θανάτου τὸν καθαιρέτην, καὶ βοῶ
σοι ἐκ καρδίας μου, πρὸ τοῦ τέ-
λους, Ἥμαρτον ἰλάσθητι σῶσόν
με.

Τοὺς ἐπὶ Νῶε Σωτήρ, ἠσεληγη-
κότας ἐμιμησάμην, τὴν ἐκείνων
κληρωσάμενος, καταδίκην, ἐν κα-
τακλυσμῷ καταδύσεως.

Ημάρτηκα Κύριε, ἡμάρτηκά σοι
ἰλάσθητί μοι· οὐ γὰρ ἔστιν ὅστις
ἤμαρτεν, ἐν ἀνθρώποις, ὃν οὐχ
ὑπερέβην τοῖς πταισίμασι.

Τὸν Χάμ ἐκείνον ψυχὴ, τὸν πα-
τραλοῖαν μιμησαμένην, τὴν αἰσχύ-
νην οὐκ ἐκάλυψας, τοῦ πλησίον,
ὀπισθοφανῶς ἀνακάμψασα.

Τὴν εὐλογίαν τοῦ Σὴμ, οὐκ ἐ-
κληρώσω ψυχὴ ἀθλία· οὐ πλα-
τεῖαν τὴν κατάσχεσιν, ὡς Ἰάφεθ,
ἔσχες ἐν τῇ γῆ τῆς ἀφέσεως.

Εκ γῆς Χαρρᾶν ἐξελθε, τῆς ἀ-

μαρτίας ψυχῆ μου· δεῦρο, εἰς γῆν
ρέουσιν αἰέζων, ἀφθαρσίαν, ἣν
ὁ Ἀβραὰμ ἐκληρώσατο.

Τὸν Ἀβραὰμ ἤκουσας, πάλαι
ψυχὴ μου καταλιπόντα, γῆν πα-
τρῶαν, καὶ γενόμενον, μετανά-
στην· τούτου τὴν προαίρεσιν μί-
μησαι.

Εν τῇ Δρυὶ τῇ Μαμβρῇ, φιλο-
ξενίσας ὁ Πατριάρχης, τοὺς Ἀγ-
γέλους ἐκληρώσατο, μετὰ γῆρας,
τῆς ἐπαγγελίας τὸ θήραμα.

Τὸν Ἰσαὰκ τάλαινά, γουῶσα ψυ-
χὴ μου καινὴν Ουσίαν, μυστικῶς
ὀλοκαρπούμενον, τῷ Κυρίῳ, μί-
μησαι αὐτοῦ τὴν προαίρεσιν.

Τὸν Ἰσμαὴλ ἤκουσας, νῆφε ψυ-
χὴ μου ἐκδιωχθέντα, ὡς παιδί-
σκης ἀποκύημα, βλέπε μήπως, ὁ-
μοίον τι πάθης λαγνεύουσα.

Τῇ Ἀγαρ πάλαι ψυχῇ, τῇ Αἴ-
γυπτία παρωμοιώθης, δουλωθεῖσα
τὴν προαίρεσιν, καὶ τεκοῦσα, νέον
Ἰσμαὴλ τὴν αὐθαδεῖαν.

Τὴν Ἰακώβ κλίμακα, ἐγνωσ ψυ-
χὴ μου δεικνυομένην, ἀπὸ γῆς
πρὸς τὰ οὐράνια· τί μὴ ἔσχες,
βάσιν ἀσφαλῆ, τὴν εὐσέβειαν;

Τὸν Ἰερέα Θεοῦ, καὶ Βασιλέα
μεμονωμένον, τοῦ Χριστοῦ τὸ ἀ-
φομοίωμα, τοῦ ἐν Κόσμῳ, βίου ἐν
ἀνθρώποις μιμήθητι.

Μὴ γίνου στήλη ἀλός, ψυχῆς φρα-
φείσα εἰς τὰ ὀπίσω· τὸ ὑπόδειγ-
μα

μα φοβείτω σε, τῶν Σοδόμων· ἀνω εἰς Σηγγῶρ διασώθητι.

Τὸν ἐμπρησμόν ὡσπερ Λῶτ, φεύγε ψυχὴ μου τῆς ἀμαρτίας· φεύγε Σόδομα καὶ Γόμορρα· φεύγε ὀλόγα, πάσης παραλόγου ὀρέξεως.

Ἐλέησον Κύριε ἐλέησόν με ἀναβοῶ σοι, ὅτε ἤξεις μετ' Ἀγγέλων σου, ἀποδοῦναι, πᾶσι κατ' ἀξίαν τῶν πράξεων.

Τὴν δέησιν Δέσποτα, τῶν σέ ὑμνούντων μὴ ὑπερίδης· ἀλλ' οἰκτείρησον φιλόφρονι, καὶ παράσχου, πίστει αἰτουμένοις τὴν ἄφεσιν.

Ὁσία τοῦ Θεοῦ πρέσβευε.

Συνέχομαι κλύδωνι, καὶ τρικυμία Μήτηρ παισμάτων· ἀλλ' αὐτὴ με νῦν διάτωσον, καὶ πρὸς ὄρμον, θείας μετανοίας εἰσάγαγε.
Ὁσία τοῦ Θεοῦ.

Ἰκέσιον δέησιν, νυνὶ Ὁσία προσαγαγοῦσα, πρὸς τὴν εὐσπλαγχνον πρεσβεΐα σου Θεοτόκον, ἀνοιξόν μοι θείας εἰσόδους σου.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Ταῖς σαῖς λιταῖς δώρησαι, καὶ μοι τὴν λύσιν τῶν ὀφλημάτων, ὡς Ἀνδρέα Κρήτης Πρόεδρε· μετανοίας· σὺ μυσταγωγός γάρ πατρίστος. Δόξα.

Μονὰς ἀπλὴ ἄκτιστε, Ἄνιρχε φύσις ἡ ἐν Τριάδι, ὑμνουμένη Ἰποστάσεων, ἡμᾶς σῶσον, τοὺς δοξολογούντας τὸ κράτος σου.

Καὶ νῦν. Θεοτόκιον.

Τὸν ἐκ Πατρὸς ἄχρονον, Υἱὸν ἐν χρόνῳ Θεοκυήτορ, Ἄπειράνδρως ἀπεκύησας· ξένον θαῦμα, μείνασα Παρθένοσ θηλάζουσα.

Ὁ Εἰρμάς.

Στερέωσον Κύριε, ἐπὶ τὴν πέτραν τῶν ἐντολῶν σου, σαλευθεῖσαν τὴν καρδίαν μου, ὅτι μόνος, Ἄγιος ὑπάρχεις καὶ Κύριος.

Τὰ Καθίσματα τοῦ Κυρίου Ἰωσήφ. πλ. δ'. Ἀνέστις ἐκ νεκρῶν.

Φωστῆρες θεαυγεῖς, τοῦ Σωτήρος αὐτόπται, φωτίσατε ἡμᾶς, τοὺς ἐν σκότει τοῦ βίου, ὅπως ὡς ἐν ἡμέρᾳ, νῦν εὐσχημόνως περιπατήσωμεν, φέγγει τῆς ἐγκρατείας, νυκτώδη πάθη ἀποδιώκοντες, καὶ τὰ λαμπρὰ κατίδωμεν Χριστοῦ, παθήματα χαίροντες·
Δόξα ὁ αὐτός. Τὸ προσταχθέν.

Τῶν Ἀποστόλων δωδεκάς ἡ θεόλεκτος, ἱκετηρίαν τῷ Χριστῷ νῦν προσάγαγε, τὸ νηστείας εἰσάδιον πάντας διανύσαι, τελούντας ἐν κατανύξει τὰς προσευχάς, ποιούντας ἐν προθυμίᾳ τὰς ἀρετάς, ὅπως οὕτω προσθάσωμεν, ἰδεῖν Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, τὴν ἐνδοξον Ἀνάστασιν, δόξα αἶνον προσάγοντες,

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον Ὁμοιον.

Τὸν ἀπερίληπτον Θεοῦ Υἱὸν καὶ Λόγον, ἀνερμηνεύτως ὑπὲρ νοῦν ἐκ σοῦ τεχθέντα, Θεοτόκε ἱκέτευε σὺν τοῖς Ἀποστόλοις, εἰρήνην τῇ

οἰκ·

οικουμένην ειλικρινῆ, βραβεῦσαι, καὶ τῶν πταισμάτων δοῦναι ἡμῖν, πρὸ τοῦ τέλους συγχώρησιν, καὶ Βασιλείας οὐρανῶν, δι' ἄκραν ἀγαθότητα, ἀξιῶσαι τοὺς δούλους σου.

Εἶτα τὸ Τριῶδιον, ἀνευ μετανοιῶν Στιχολογοῦμεν καὶ τὴν Δ'. Ὁδὴν.

Ὁδὴ δ'. ἤχ. πλ. δ'. Εἰσακλήκωα Κύριε.

Εγκρατεία συζήσαντες, οἱ πεφωτισμένοι Χριστοῦ Ἀπόστολοι, ἐγκρατείας τὸν καιρὸν ἡμῖν, μεσιτείας θείαις εὐμαρίζουσι.

Δωδεκάχορδον ὄργανον, μέλος ἐκελάδησε τὸ σωτήριον, Μοθητῶν χορὸς ὁ ἔνθεος, πονηρὰ συγχέων μελωδήματα.

Επομβρίαις τοῦ Πνεύματος, πᾶσαν τὴν ὑφήλιον κατηρδεύσατε, τὸν αὐχμὸν ἀποδιώξαντες, τῆς πολυθείας παμμακάριστοι.

Θεοτοκίον.

Ταπεινώσασα σῶσόν με, τὸν ὑψηλοφρόνως πολιτευσάμενον, ἡ τεκοῦσα τὸν ὑψώσαντα, τὴν ταπεινωθεῖσαν φύσιν Πάναγενε.

Εἰρμὸς ἄλλος. ἤχ. ὁ αὐτός.

Εἰσακλήκωα Κύριε, τὴν ἀκοήν σου » καὶ ἐφοβήθην, κατενόησα τὰ ἔργα σου, καὶ ἐδόξασα τὸ κράτος σου Δέσποτα.

Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ.

Αποστόλων ἡ πάνσεπτος, χοροστασία τῶ πάντων Κτίστη, δυ-

σωποῦσα παρακλήθητι, ἐλεῆσαι ἡμᾶς τοὺς ἀνευφημοῦντάς σε.

Ωs ἐργάται ὑπάρχοντες, Χριστοῦ Ἀπόστολοι πάντα κόσμον, θείῳ λόγῳ γεωργήσαντες, προσηγάγετε καρπούς αὐτῷ πάντοτε.

Αμπελῶν ἐγεννήθητε, Χριστῷ τῷ ὄντος ἡγαπημένῳ τὸν γὰρ οἶνον τὸν τοῦ Πνεύματος, ἐξεβλύσατε τῷ κόσμῳ Ἀπόστολοι. Δόξα.

Υπεράρχιε σύμμορφε, πανσθενεστάτη Τριάς Ἁγία, Πάτερ Λόγε Πνεῦμα Ἅγιον, Θεὲ φῶς καὶ ζωὴ, φύλαττε τὴν ποίμνην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε θρόνε πυρίμορφε, χαῖρε λυχνία λαμπαδηφόρε· χαῖρε ὄρος ἀγιάσματος, Κιβωτὲ τῆς ζωῆς, Ἁγίων Ἁγία σκηνή.

Εἰρμὸς τοῦ μεγάλου Κανόνος.

Ακήκοεν ὁ Προφήτης, τὴν ἔλευσίν σου Κύριε, καὶ ἐφοβήθη, ὅτι μέλλεις ἐκ Παρθένου τίκτεσθαι, καὶ ἀνθρώποις δεῖκνυσθαι, καὶ ἔλεγεν, Ἀκήκοα τὴν ἀκοήν σου, καὶ ἐφοβήθην· δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε. Δίς.

Τὰ ἔργα σου μὴ παρίδης, τὸ πλάσμα σου μὴ παρόψη δικαιοκρίτα· εἰ καὶ μόνος ἡμάρτον ὡς ἄνθρωπος, ὑπὲρ πάντα ἄνθρωπον φιλόανθρωπε, ἀλλ' ἔχεις, ὡς Κύριος πάντων τὴν ἐξουσίαν, ἀφιέναι ἁμαρτήματα.

Εγγίζει ψυχὴ τὸ τέλος, ἐγγί-

ζει

ζει και οδ φροντίζεις, οὐχ ἐτοιμάζῃ· ὁ καιρὸς συντέμνει, διάνασθη· ἐγγὺς ἐπὶ θύραις ὁ Κριτής ἐστίν· ὡς ὄναρ, ὡς ἄνθος, ὁ χρόνος τοῦ βίου τρέχει, τί μάτην ταραττόμεθα;

Ανάνησον ὦ ψυχὴ μου, τὰς πράξεις σου, ἅς εἰργάσω ἀναλογίζου, καὶ ταύτας ἐπ' ὄψει προσάγαγε, καὶ σταγόνας στάλαξον δακρῶν σου· εἰπέ παρρησία τὰς πράξεις, τὰς ἐνθυμήσεις, Χριστῷ καὶ δικαιώθητι.

Οὐ γέγονεν ἐν τῷ βίῳ, ἀμαρτημα οὐδὲ πράξις οὐδὲ κακία, ἤν ἐγὼ Σωτὴρ οὐκ ἐπλημμέλησα, κατὰ νοῦν καὶ γνώσιν καὶ προαίρεσιν, καὶ θέσει, καὶ γνώμῃ, καὶ πράξει· ἐξαμαρτήσας, ὡς ἄλλος οὐδεὶς πώποτε.

Εντεῦθεν καὶ κατεκρίθην, ἐντεῦθεν κατεδικάσθην ἐγὼ ὁ τάλας, ὑπὸ τῆς οἰκείας συνειδήσεως, ἧς οὐδὲν ἐν Κόσμῳ βιαιότερον· Κριτὰ λυτρωτὰ μου καὶ γνώστα, φεῖσαι καὶ ῥῦσαι, καὶ σώσον με τὸν δούλόν σου.

Ηκλίμαξ ἦν εἶδε πάλαι, ὁ μέγας ἐν Πατριάρχαις, δεῖγμα ψυχῆ μου, πρακτικῆς ὑπάρχει ἐπιβάσεως, γνωστικῆς τυγχάνει ἀναβάσεως· εἰ θέλεις οὖν πράξει, καὶ γνώσει, καὶ θεωρίᾳ, βιοῦν, ἀνακαινίσθητι.

Τὸν καύσωνα τῆς ἡμέρας, ὑπέμεινε δι' ἔνδειαν ὁ Πατριάρχης,

καὶ τὸν παγετὸν τῆς νυκτὸς ἤνεγκε, καθ' ἡμέραν κλέμματα ποιοῦμενος, πειμαίνων, πικτεῦων, δουλεύων, ἵνα τὰς δύο, γυναῖκας εἰσαγάγηται.

Γυναϊκάς μοι δύο νοεῖ, τὴν πρᾶξιν τε, καὶ τὴν γνώσιν ἐν θεωρίᾳ· τὴν μὲν Λείαν, πρᾶξιν ὡς πολυτεκνον, τὴν Ῥαχήλ δὲ, γνώσιν ὡς πολύπονον· καὶ γὰρ ἄνευ πόνων, οὐ πρᾶξις οὐ θεωρία, ψυχὴ κατορθωθήσεται.

Γρηγόρησον ὦ ψυχὴ μου, ἀρίστευσον ὡς ὁ μέγας ἐν Πατριάρχαις, ἵνα κτήσῃ πρᾶξιν μετὰ γνώσεως, ἵνα χρηματίσῃς νοῦς ὀρῶν τὸν Θεόν, καὶ φθᾶσῃς τὸν αὐτόν γνόφον, ἐν θεωρίᾳ, καὶ γένη μεγαλέμπορος.

Τοὺς δώδεκα Πατριάρχας, ὁ μέγας ἐν Πατριάρχαις παιδοποίησας, μυστικῶς ἐστήριξέ σοι κλίμακα, πρακτικῆς ψυχῆ μου ἀναβίσεως, τοὺς παῖδας ὡς βάθρα, τὰς βάσεις ὡς ἀναβάσεις, πανσόφως ὑποθέμενος.

Ησαῦ τὸν μεμισημένον, ζηλοῦσα ψυχὴ, ἀπέδου τῷ πτερνιστῆ σου, τὰ τοῦ πρώτου κάλλους πρωτοτόκια, καὶ τῆς πατρικῆς εὐχῆς ἐξέπεσας, καὶ δις ἐπτερνίσθης ἀθλία, πράξει καὶ γνώσει· διὸ νῦν μετανόησον.

Εδῶμ ὁ Ἡσαῦ ἐκλήθη, δι' ἄκραν θηλυμανίας ἐπιμιξίαν· ἀπρασία γὰρ αἶε πυρούμενος, καὶ ταῖς ἡδον-

δοναῖς κατασπιλούμενος, Ἐδῶμ
ὠνομάσθη, ὃ λέγεται θερμασία,
ψυχῆς φιλαμαρτήμονος.

Ἰὼβ τὸν ἐπὶ κοπρίας, ἀκούσασα
ὦ ψυχὴ μου δικαιοθέντα, τὴν αὐ-
τοῦ ἀνδρίαν οὐκ ἐζήλωσας, τὸ
σεβρὸν οὐκ ἔσχες τῆς προθέσεως·
ἐν πᾶσιν, οἷς ἔγνως, οἷς οἶδας,
οἷς ἐπειράθης, ἀλλ' ὠφθης ἀ-
καρτέρητος.

Ο πρότερον ἐπὶ θρόνου, γυμνός
νῦν ἐπὶ κοπρίας καθηλωμένος,
ὃ πολὺς ἐν τέχνοις καὶ περίβλε-
πτος, ἅπαις ἀφαιρέοικος αἰφνί-
διον· παλάτιον γὰρ τὴν κοπρίαν,
καὶ μαργαρίτας, τὰ ἔλκη ἐλογί-
ζετο.

Βασίλειον τὴν ἀξίαν, διάδογμα
καὶ πορφύραν ἠμφιεσμένος, πολυ-
κτήμων ἄνθρωπος καὶ δίκαιος,
πλούτῳ ἐπιβρίθων καὶ βοσκήμα-
σιν, ἐξαίφνης τὸν πλοῦτον, τὴν
δόξαν, τὴν βασιλείαν, πτωχεύσας
ἀπεκείρατο.

Εἰ δίκαιος ἦν ἐκεῖνος, καὶ ἄμεμ-
πτος παρά πάντας, καὶ οὐκ ἀπέ-
δρα, τὰ τοῦ πλάνου ἐνεδρα καὶ
σκάμματα· σὺ φιλαμαρτήμων οὖ-
σα τάλαινα, ψυχὴ τί ποιήσεις,
ἐάν τι τῶν ἀδοκῆτων, συμβῆ ἐπε-
νεχθῆναι σοι;

Τὸ σῶμα κατεβρύπῳθην, τὸ
πνεῦμα κατεσπιλώθην, ὄλος ἡλ-
κώθην· ἀλλ' ὡς ἰατρός Χριστέ
ἀμφοτέρα, διὰ μετανοίας μοι θε-
ράπευσον, ἀπόλουσον, κάθαρσον,

πλύνον, δεῖξον χιόνας, Σωτὴρ μου
καθαρώτερον.

Τὸ Σῶμα σου καὶ τὸ αἷμα, σαυ-
ρούμενον ὑπὲρ πάντων, ἔθηκας
Λόγε· τὸ μὲν Σῶμα, ἵνα ἀνα-
πλάσῃς με, τὸ δὲ Αἷμα, ἵνα ἀ-
ποπλύνῃς με· τὸ πνεῦμα παρέδω-
κας, ἵνα ἐμὲ προσάξῃς, Χριστέ
τῷ σὺ Γεννήτορι.

Εἰργάσω τὴν σωτηρίαν, ἐν μέσῳ
τῆς γῆς ὁ Κτίστης, ἵνα σωθῶ-
μεν, ἐκουσίως ξύλῳ ἀνεσταύρω-
σαι, ἢ Ἐδὲμ κλεισθεῖσα, ἀνεώ-
γνυτο· τὰ ἄνω, τὰ κάτω, ἢ Κτί-
σις, τὰ Ἔθνη πάντα, σωθέντα
προσκυνοῦσί σε.

Γενέσθω μοι κολυμβήθρα, τὸ
Αἷμα τὸ ἐκ πλευρᾶς σου, ἅμα καὶ
πόμα, τὸ πηγᾶσαν ὕδωρ τῆς ἀ-
φέσεως, ἵνα ἐκατέρωθεν καθαί-
ρωμαι, χρισόμενος πίνων, ὡς χρί-
σμα καὶ πόμα Λόγε, τὰ ζωηρά
σου λόγια.

Γυμνός εἰμι τοῦ Νυμφῶνος,
γυμνός εἰμι καὶ τοῦ γάμου, ἅμα
καὶ δείπνου· ἢ λαμπὰς ἐσβέσθη
ὡς ἀνέλαιος, ἢ παστὰς ἐκλείσθη
μοι καθεύδοντι, τὸ δεῖπνον ἐ-
βρώθη· ἐγὼ δε χεῖρας καὶ πό-
δας, δεθεῖς ἔξω ἀπεβρίμμαι.

Κρατῆρα ἢ Ἐκκλησία, ἐκτίσα-
τοτὴν πλευράν σου τὴν ζωηφόρον,
ἐξ ἧς ὁ διπλοῦς ἡμῖν ἐξέβλυσε,
κρουνός τῆς ἀφέσεως καὶ γνώσε-
ως, εἰς τύπον τῆς πάλαι, τῆς
Νέας, τῶν δύο ἅμα, διαθηκῶν
Σωτὴρ ἡμῶν.

Ο χρόνος ὁ τῆς ζωῆς μου, ὀλίγος καὶ πλήρης πόνων καὶ πονηρίας· ἀλλ' ἐν μετανοίᾳ με παράλαβε, καὶ ἐν ἐπιγνώσει ἀνακάλεσαι· μὴ γένωμαι κτῆμα, μὴ βρῶμα τοῦ ἄλλοτρίου, Σωτῆρ αὐτός με οἵκτειρον.

Υψήγορος νῦν ὑπάρχω, θρασύς δὲ καὶ τὴν καρδίαν, εἰκὴ καὶ μάτην· μὴ τῷ Φαρισαίῳ συγκαταδικάσης με, μᾶλλον τοῦ Τελώνου τὴν ταπεινώσιν, παράσχου μοι μόνε Οἰκτίρμον, δικαιοκρίτα, καὶ τούτῳ συναριθμήσον.

Εξήμαρτον ἐνουβρίας, τὸ σκευός τὸ τῆς σαρκός μου, οἶδα Οἰκτίρμον· ἀλλ' ἐν μετανοίᾳ με παράλαβε, καὶ ἐν ἐπιγνώσει ἀνακάλεσαι· μὴ γένωμαι κτῆμα, μὴ βρῶμα τοῦ ἄλλοτρίου, Σωτῆρ αὐτός με οἵκτειρον.

Αυτείδωλον ἐγενόμην, τοῖς πάθεσι τὴν ψυχὴν μου, βλάπτων Οἰκτίρμον· ἀλλ' ἐν μετανοίᾳ με παράλαβε, καὶ ἐν ἐπιγνώσει ἀνακάλεσαι· μὴ γένωμαι κτῆμα, μὴ βρῶμα τοῦ ἄλλοτρίου, Σωτῆρ αὐτός με οἵκτειρον.

Οὐκ ἤκουσα τῆς φωνῆς σου, παρήκουσα τῆς γραφῆς σου, τοῦ Νομθέτου· ἀλλ' ἐν μετανοίᾳ με παράλαβε, καὶ ἐν ἐπιγνώσει ἀνακάλεσαι· μὴ γένωμαι κτῆμα, μὴ βρῶμα τοῦ ἄλλοτρίου, Σωτῆρ αὐτός με οἵκτειρον.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ

Ασώματον πολιτείαν, ἐν σώματι μετελθοῦσα χάριν Οἰσία, πρὸς Θεοῦ μεγίστην ὄντως εἴληφας, τῶν πιστῶς τιμώντων σε προϊστάσο· διὸ δυσωποῦμεν, Παντοίων πειρατηρίων, ἡμᾶς εὐχαῖς σου λύτρωσαι. Ὅσια τοῦ Θεοῦ.

Μεγάλων ἀτοπημάτων εἰς βάθος κατενεχθεῖσα, οὐ κατεσχέθης· ἀλλ' ἀνέδραμες λογισμῶν κρείττονοι, πρὸς τὴν ἀκροτάτην διὰ πράξεως, σαφῶς ἀρετὴν παραδόξως, Ἀγγέλων φύσιν, Μαρία καταπλήξασα.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Ανδρέα Πατέρων κλέος, εὐχαῖς σου μὴ ἐπιλάθη καθικετεύων, παρεστῶς Τριάδα τὴν ὑπέρθεον, ὅπως λυτρωθῶμεν τῆς κολάσεως, οἱ πόθῳ προστάτην σε θεῖον, ἐπικαλοῦντες, τὸ Κρήτης ἐγκαλῶπισμα. Δόξα.

Αμέριστον τῇ Οὐσίᾳ, ἀσύγχυτον τοῖς προσώποις θεολογῶ σε, τὴν Τριαδικὴν μίαν Θεότητα, ὡς ὁμοβασιλείον, καὶ σύνθρονον, βοῶ σοι τὸ ἄσμα, τὸ μέγα, τὸ ἐν ὑψίστοις, τρισῶς ὑμολογούμενον.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Καὶ τίκεις καὶ παρθενεύεις, καὶ μένεις δι' ἀμφοτέρων φύσει Παρθένος· ὁ τεχθεὶς καινίζει νόμους φύσεως, ἢ νηδὺς δὲ κύει μὴ λοχεύουσα. Θεὸς ὅπου θέλει, νικᾶται

ται

ται φύσεως τάξεις· ποιεῖ γὰρ ὅσα βούλεται.

Ἰωδὴ εἰ. Ὁ Εἰρμός

Εκ νυκτὸς ὀρθρίζοντα φιλάνθρωπον πε, φώτισον δέομαι, καὶ ὀδήγησον καμέ, ἐν τοῖς προστάγμασί σου, καὶ δίδαξόν με Σωτήρ, ποιεῖν τὸ θέλημά σου. Δίς.

Εν νυκτὶ τὸν βίον μου διήλθον αἰεὶ· σκότος γὰρ γέγονε, καὶ βαθεῖά μοι ἀχλὺς, ἡ νύξ τῆς ἀμαρτίας· ἀλλ' ὡς ἡμέρας υἱὸν, Σωτήρ ἀναδειξόν με

Τὸν Ῥουβὶμ μιμούμενος, ὁ τάλας ἐγὼ, ἐπραξα ἄθεσμον, καὶ παράνομον βουλήν, κατὰ Θεοῦ Ὑψίστου, μιάνας κοίτην ἐμήν, ὡς τοῦ πατρὸς ἐκεῖνος.

Εξομολογοῦμαι σοι Χριστὲ Βασίλει, Ἠμαρτον ἡμαρτον, ὡς οἱ πρὶν τοῦ Ἰωσήφ, ἀδελφοὶ πεπρακότες, τὸν τῆς ἀγνείας καρπὸν, καὶ τὸν τῆς σωφροσύνης.

Υπὸ τῶν συγγόνων, ἡ δικαία ψυχῇ, δέδοτο πέπρατο, εἰς δουλείαν ὁ γλυκὺς, εἰς τύπον τοῦ Κυρίου· αὐτῇ δὲ ὅλη ψυχῇ, ἐπράθης τοῖς κακοῖς σου.

Ἰωσήφ τὸν δίκαιον καὶ σώφρονα νοῦν, μίμησαι τάλαινα, καὶ ἀδοκιμε ψυχῇ, καὶ μὴ ἀκολασταίνου, ταῖς παραλόγοις ὀρμαῖς, αἰεὶ παρανομοῦσα.

Εἰ καὶ λάκκω ὤκησε, ποτὲ Ἰω-

σήφ, Δέσποτα Κύριε, ἀλλ' εἰς τύπον τῆς ταφῆς, καὶ τῆς ἐγέρσεώς σου· ἐγὼ δὲ τί σοι ποτὲ, τοιοῦτον προσενέγκω;

Τοῦ Μωσέως ἤκουσας τὴν θήβην ψυχῇ, ὕδασι κύμασι, φερόμενὴν ποταμοῦ, ὡς ἐν θαλάμῳ πάλαι, φυγοῦσα δρᾶμα πικρὸν, βουλής Φαραωνίτου.

Εἰ τὰς μαίας ἤκουσας κτεινούσας ποτὲ, ἀνηθὸν τάλαινα, τὴν ἀρβενωπὸν, ψυχῇ, τῆς σωφροσύνης πράξιν· νῦν ὡς ὁ μέγας Μωσῆς, τιθηνοῦ τὴν σοφίαν.

Ως Μωσῆς ὁ μέγας τὸν Αἰγύπτιον νοῦν, πλήξασα τάλαινα, οὐκ ἀπέκτεινας ψυχῇ, καὶ πῶς οἰκήσεις λέγε, τὴν ἐρημον τῶν παθῶν, διὰ τῆς μετανοίας;

Τὰς ἐρήμους ὤκησεν ὁ μέγας Μωσῆς· δεῦρο δὴ μίμησαι, τὴν αὐτοῦ διαγωγὴν, ἵνα καὶ τῆς ἐν βάτῳ, θεοφανείας ψυχῇ, ἐν θεωρίᾳ γένη.

Τὴν Μωσέως ράβδον εἰκονίζου ψυχῇ, πλήττουσαν θάλασσαν, καὶ πηγνύουσαν θυθὸν, τύπῳ Σταυροῦ τοῦ Θεοῦ· δι' οὗ δυνήσῃ καὶ σὺ, μεγάλα ἐκτελέσαι.

Ααρὼν προσέφερε, τὸ πῦρ τῷ Θεῷ, ἄμωμον ἄδολον· ἀλλ' Ὀφνεὶ καὶ Φινεές, ὡς σὺ ψυχῇ προσήγον, ἀλλότριον τῷ Θεῷ, βερυπωμένον βίον.

Ως βαρὺς τῇ γνώμῃ, Φαραὼ τῷ πικρῷ,

πικρῶ, γέγονα Δέσποτα, ὡς Ἰαννῆς καὶ Ἰαμβρῆς, τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα, καὶ ὑποβρύχιος νοῦς· ἀλλὰ βοήθησόν μοι.

Τῷ πληῶ συμπέφυρμαι, ὁ τάλας τὸν νοῦν, Πλῦνόν με Δέσποτα, τῷ λουτήρι τῶν ἐμῶν, δακρύων δέομαί σου, τὴν τῆς σαρκός μου στολὴν, λευκάνας ὡς χιόνα.

Εάν ἐρευνήσω μου, τὰ ἔργα Σωτήρ, ἅπαντα ἄνθρωπον, ὑπερβάντα ἑμαυτὸν, ὀρῶ ταῖς ἀμαρτίαις· ὅτι ἐν γνώσει φρενῶν, ἡμαρτον οὐκ ἀγνοῖα.

Φεῖσαι φεῖσαι Κύριε, τοῦ πλάσματός σου· ἡμαρτον, ἄνες μοι, ὅτι φύσει καθαρὸς, αὐτὸς ὑπάρχεις μόνος, καὶ ἄλλος πλήν σου οὐδεὶς, ὑπάρχει ἔξω ρύπου.

Δι ἐμέ Θεὸς ὦν, ἐμορφώθης ἐμέ· ἔδειξας θαύματα, ἰασάμενος λεπρούς, καὶ παραλύτους σφίγξας, Αἰμόρρους στήσας Σωτήρ, ἀφῆ κρασπέδου ρῦσιν.

Τὴν Αἰμόρρουν μίμησαι, ἀθλία ψυχῇ, πρόσδραμε κράτησον τοῦ κρασπέδου τοῦ Χριστοῦ, ἵνα ρυσθῆς μαστίγων, ἀκούσης δὲ παρ' αὐτοῦ, Ἡ πίστις σου σέσωκέ σε.

Τὴν χαμαὶ συγκύπτουσαν, μιμοῦ ὦ ψυχῇ· πρόσελθε πρόσπεσον, τοῖς ποσὶ τοῦ Ἰησοῦ, ἵνα σε ἀνορθώσῃ, καὶ βηματίσεις ὀρθῶς, τὰς τρίβους τοῦ Κυρίου.

Εἰ καὶ φρέαρ Δέσποτα ὑπάρχεις βαθύ, βλύσόν μοι νάματα, ἐξ Ἀχράντων σου φλεβῶν, ἵν' ὡς ἡ Σαμαρεῖτις, μηκέτι πίνων διψῶ· ζωῆς γὰρ βεῖθρον βλύξεις.

Σιλωὰμ γενέσθω μοι, τὰ δάκρυά μου, Δέσποτα Κύριε, ἵνα νίψωμαι κἀγὼ, τὰς κόρας τῆς ψυχῆς μου, καὶ ἴδω σε νοερώς, τὸ φῶς τὸ πρὸ αἰώνων.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ.

Ἀσυγκρίτῳ ἔρωτι, πανόλθιε, ξύλον ποιήσασα, προσκυνῆσαι τῆς ζωῆς, ἡξίωσαι τοῦ πόθου· ἀξίωσον οὖν κἀμέ, τυχεῖν τῆς ἀνω δόξης.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ.

Ρεῖθρον Ἰορδάνειον, περάσασα, εὔρες ἀνάπαυσιν, τὴν ἀνώδυνον σαρκός, ἡδονὴν ἐκφυγοῦσα· ἧς καὶ ἡμᾶς ἐξελοῦ, σαῖς προσευχαῖς ὁσία.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ..

Ὡς Ποιμένων ἄριστον Ἀνδρέα σοφὸν, πρόκριτον ὄντα σε, πόθῳ δέομαι πολλῶ, καὶ φόβῳ. Σαῖς πρεσβείαις, τῆς σωτηρίας τυχεῖν, καὶ ζωῆς αἰωνίου. Δόξα.

Σὲ Τριάς δοξάζομεν τὸν ἕνα Θεόν, Ἄγιος Ἄγιος, Ἄγιος εἶ ὁ Πατήρ, ὁ Υἱός, καὶ τὸ Πνεῦμα, ἀπλή Οὐσία Μονάς, ἀεὶ προσκυνουμένη.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εκ σοῦ ἡμφιάσατο τὸ φύραμά μου, ἀφθορε ἄνανδρε, μητροπάρ-

θινα

θενε Θεός, ὁ κτίσας τοὺς αἰῶ-
νας, καὶ ἤνωσεν ἑαυτῶ, τὴν τῶν
ἀνθρώπων φύσιν.

Ὠδὴ 5'. Ὁ Εἰρμός.

Εβόησα ἐν ὄλῃ καρδίᾳ μου, πρὸς
τὸν Οἰκτίρμονα Θεὸν καὶ ἐπή-
κουσέ μου, ἐξ ἄδου κατωτάτου,
καὶ ἀνήγαγεν ἐκ φθορᾶς τὴν
ζωὴν μου. Δίς.

Τὰ δάκρυα Σωτῆρ τῶν ὀμμά-
των μου, καὶ τοὺς ἐκ βάθους στε-
ναγμοὺς, καθαρῶς προσφέρω, βο-
ώσης τῆς καρδίας, Ὁ Θεὸς ἡμάρ-
τηκά σοι, ἰλάσθητί μοι.

Εξένευσας ψυχὴ τοῦ Κυρίου σου,
ὡσπερ Δαθὰν καὶ Ἀβειρών· ἀλ-
λὰ φεῖσαι κράξον, ἐξ ὄλης τῆς
καρδίας, ἵνα μὴ τὸ χάσμα, τῆς
γῆς σε συγκαλύψῃ.

Ως δάμαλις ψυχὴ παροιστή-
σασα, ἐξομοιώθης τῷ Ἐφραΐμ,
ὡς δορκὰς ἐκ βρόχων, ἀνάσωσον
τὸν βίον, πετρωθεῖσα πράξει, καὶ
νῶ καὶ θεωρίᾳ.

Η χεὶρ ἡμᾶς Μωσέως πιστώσε-
ται, ψυχὴ πῶς δύναται Θεός, λε-
πρωθέντα βίον, λευκάναι, καὶ κα-
θάραι, καὶ μὴ ἀπογνῶς σεαυτὴν,
κἂν ἐλεπρώθῃς.

Τὰ κύματα Σωτῆρ τῶν πταισμά-
των μου, ὡς ἐν θαλάσῃ Ἐρυθρᾷ,
ἐπαναστραφέντα, ἐκάλυψέ με ἄ-
φνω, ὡς τοὺς Αἰγυπτίους, ποτὲ
καὶ τοὺς τριστάτας.

Αγνώμονα ψυχὴ τὴν προαίρεσιν,
ἔσχεσ ὡς πρὶν ὁ Ἰσραὴλ· τοῦ γὰρ
θείου Μάννα, προέκρινας ἀλόγως,
τὴν φιλήδονον, τῶν παθῶν ἀδδη-
φαγίαν.

Τὰ ὕβρια κρέη, καὶ τοὺς λέβητας,
καὶ τὴν Αἰγύπτιον τροφήν, τῆς
ἐπουρανίου, προέκρινας ψυχὴ
μου, ὡς ὁ πρὶν ἀγνώμων, λαὸς ἐν
τῇ ἐρήμῳ.

Τὰ φρέατα ψυχὴ προετίμησας,
τῶν Χαναναίων ἐννοιῶν, τῆς φλε-
βὸς τὴν πέτραν, ἐξ ἧς ὁ τῆς σο-
φίας, ποταμὸς προχέει, κρουνοὺς
Θεολογίας.

Ως ἐπληξε Μωσῆς ὁ θεράπων
σου, ῥάβδῳ τὴν πέτραν τυπικῶς,
τὴν ζωοποιόν σου· πλευρὰν προ-
διετύπου· ἐξ ἧς πάντες πόμα, ζω-
ῆς Σωτῆρ ἀντλοῦμεν.

Ερεύνησον ψυχὴ κατασκόπευσον,
ὡς Ἰησοῦς ὁ τοῦ Ναυῆ, τῆς κλη-
ροδοσίας, τὴν γῆν ὁποία ἐστὶ, καὶ
κατοίκησον ἐν αὐτῇ δι' εὐνομίας.

Ανάστηθι καὶ καταπολέμησον,
ὡς Ἰησοῦς τὸν Ἀμαλήκ, τῆς σαρ-
κὸς τὰ πάθη, καὶ τοὺς Γαβαωνί-
τας, τοὺς ἀπατηλοὺς, λογισμοὺς
αἰεὶ νικῶσα.

Διάβηθι τοῦ χρόνου τὴν ρέου-
σαν, φύσιν ὡς πρὶν ἡ Κιβωτός,
καὶ τῆς γῆς ἐκείνης, γενοῦ ἐν κα-
τασχέσει, τῆς ἐπαγγελίας, ψυ-
χὴ Θεὸς κελεύει.

Ως ἔσωσας τὸν Πέτρον βοή-
σαντα,

σαντα, σῶσον προφθάσας με Σω-
πτήρ, τοῦ θηρός με ῥύσαι, ἐκ-
τεινας σου τὴν χεῖρα, καὶ ἀνά-
γαγε, τοῦ βυθοῦ τῆς ἁμαρτίας.

Λιμένα σε γινώσκω γαλήνιον,
Δέσποτα Δέσποτα Χριστέ· ἀλλ-
ἐκ τῶν ἀδύτων, βυθῶν τῆς ἁ-
μαρτίας, καὶ τῆς ἀπογνώσεώς
με, προφθάσας ῥύσαι.

Εγώ εἰμι Σωτήρ ἦν ἀπώλεσας,
πάλαι βασίλειον δραχμὴν· ἀλλ'
ἀνάψας λύχνον, τὸν Πρόδρομόν
σου Λόγε, ἀναζήτησον, καὶ
εὔρε τὴν σὴν εἰκόνα.

‘Οσία τοῦ Θεοῦ πρέσβευε.

Ἰνα παθῶν τὴν φλόγα κατασβέ-
σης, δακρῶν ἐβλυζες αἶει, ὀχε-
τοὺς Μαρία, ψυχὴν πυρπολου-
μένη· ὦν τὴν χάριν νέμεις, κάμοι
τῷ σῷ οἰκέτῃ.

‘Οσία τοῦ Θεοῦ.

Απάθειαν ἐκτίσω οὐράνιον, δι’ ἀ-
κροτάτης ἐπὶ γῆς, πολιτείας Μη-
τερ· διὸ τοὺς σέ ὑμνοῦντας, ἐκ
παθῶν ῥυσθῆναι, προσλήψεως δυ-
σώπει.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Τῆς Κρήτης σε ποιμένα καὶ πρό-
εδρον, καὶ οἰκουμένης πρεσβευ-
τὴν, ἐγνωκῶς προστρέχω, Ἄν-
δρέα καὶ βοῶ σοι, Ἐξελοῦ με Πά-
τερ, βυθοῦ τῆς ἁμαρτίας.

Δόξα

Τριάς εἰμι ἀπλή ἀδαιρέτος, δι-

αιρετὴ προσωπικῶς, καὶ Μονὰς
ὑπάρχω, τῇ φύσει ἡνωμένη, ὁ
Πατὴρ φησὶν, ὁ Υἱός, καὶ θεῖον
Πνεῦμα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Η μήτρα σου Θεὸν ἡμῖν ἔτεκε,
μεμορφωμένον καθ’ ἡμᾶς· ὃν ὡς
Κτίστην πάντων, δυσώπει Θεοτό-
κε, ἵνα ταῖς πρεσβείαις, ταῖς σαῖς
δικαιωθῶμεν.

Καὶ πάλιν τὸν Εἰρμόν.

Κοντάκιον Ἰδιόμελον. ἤχος, πλ. β’.

Ψυχὴ μου ψυχὴ μου, ἀνάστα,
τί καθεύδεις; τὸ τέλος ἐγγίζει,
καὶ μέλλεις θορυβεῖσθαι· ἀνάνη-
ψον οὖν, ἵνα φείσηταί σου Χρι-
στός ὁ Θεός, ὁ πανταχοῦ παρῶν,
καὶ τὰ πάντα πληρῶν.

‘Ο Οἶκος.

Τὸ τοῦ Χριστοῦ ἱατρεῖον βλέ-
πων ἀνεωγμένον, καὶ τὴν ἐκ τού-
του τῷ Ἀδὰμ πηγάζουσαν ὑγίαν,
ἔπαθεν, ἐπλήγη ὁ διάβολος, καὶ
ὡς κινδυνεύων ὠδύρετο, καὶ τοῖς
αὐτοῦ φίλοις ἀνεβόησε, Τί ποιήσω
τῷ Υἱῷ τῆς Μαρίας; κτείνει με
ὁ Βηθλεεμίτης, ὁ πανταχοῦ πα-
ρῶν, καὶ τὰ πάντα πληρῶν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Πέμπτη τῆς Ε’.
ἑβδομάδος Ἡ κατανοητικὴ Ἀκολουθία
τοῦ μεγάλου Κανόνος. στίχ. Τρόπος
Ἰησοῦ καταύξεως διδου, ἄδουσι νυνὶ
κανόνα σοι τὸν μέγαν.

Εἶτα οἱ Μκαρισμοὶ μετὰ τῶν με-
τνοικῶν. πλ. β’.

Ἐν τῇ

Ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Ληστὴν τοῦ Παραδείσου Χριστὲ πολίτην, ἐπὶ σταυροῦ σοι βοήσαντα, τὸ, Μνήσθητί μου, προαπειργάσω· αὐτοῦ τῆς μετανοίας, ἀξίωσον καὶ τὸν ἀνάξιον.

Μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι.

Τὸν Μανωὲ ἀκούεις, πάλαι ψυχὴ μου, Θεοῦ ἐν φαντασίᾳ γενόμενον, καὶ τὸν ἐκ στείρας τότε λαβόντα, καρπὸν ἐπαγγελίας, αὐτοῦ τὸ εὐσεβὲς μιμησώμεθα.

Μακάριοι οἱ πενθοῦντες.

Τὴν τοῦ Σαμφῶν ζηλώσασα ῥαθυμίαν, τὴν δόξαν ἀπεκεῖρω τῶν ἔργων σου, ψυχὴ προδοῦσα τοῖς ἀλλοφύλοις, διὰ φιληθονίας, τὴν σώφρονα ζωὴν καὶ μακάριον.

Μακάριοι οἱ πραεῖς.

Οπρὶν ἐν σιαγόνι ὄνου νικήσας, τοὺς ἀλλοφύλους νῦν παρανάλωμα, τῆς ἐμπαθοῦς λαγνείας εὐρέθη· ἀλλ' ἐκφυγε ψυχὴ μου τὴν μίμησιν, τὴν πράξιν, τὴν χαύνωσιν.

Μακάριοι οἱ πεινῶντες.

Βαράκ καὶ Ἰεφθάε οἱ Στρατιάρχαι, Κριταὶ τοῦ Ἰσραὴλ προεκρίθησαν, μεθ' ὧν Δεβόρρα ἡ ἄρβρονόφρων· αὐτῶν ταῖς ἀριστεταῖς, ψυχὴ ἀρβρωνωθείσα κρατύνθητι.

Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες.

Τὴν Ἰωὴλ ἀνδρείαν ἐγνώσ ψυχὴ μου, τὴν τὸν Σισάρα πρὶν σκο-

λωπίσασαν, καὶ σωτηρίαν ἐργασάμενην· τὸν πάσσαλον ἀκούεις, δι' οὔσοι ὁ Σταυρὸς εἰκονίζεται.

Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ.

Θῶσον ψυχὴ θυσίαν ἐπαινουμένην, πράξιν ὡς θυγατέρα προσάγαγε, τῆς Ἰεφθάε καθαρωτέραν, καὶ σφάζον ὡσπερ θῦμα, τὰ πάθη τῆς σαρκὸς τῷ Κυρίῳ σου.

Μακάριοι οἱ εἰρηνοποιοί.

Τοῦ Γεδεὼν τὸν πόκον νόει ψυχὴ μου, ἐξ οὐρανοῦ τὴν δρόσον ὑπόδεξαι, καὶ κῦφον ὡς περ κύων καὶ πίε, τὸ νᾶμα τὸ ἐκ Νόμου, ῥυέν τῇ ἀποθλίψει τοῦ γράμματός.

Μακάριοι οἱ δεδιωγμένοι.

Ηλεὶ τοῦ Ἰερέως τὴν καταδίκην, ψυχὴ μου ἐπεσπάσω δι' ἔνδειαν, φρενῶν ἀνασχομένη τὰ πάθη, ἐν σοὶ ὡσπερ ἐκεῖνος, τὰ τέκνα ἐνεργεῖν τὰ παράνομα.

Μακάριοι ἐστε, ὅταν ὀνειδίωσιν.

Εν τοῖς Κριταῖς Λευίτης δι' ἐμμελείας, τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα ταῖς δῶδεκα, φυλαῖς διεῖλε ψυχὴ μου, ἵνα τὸ μῖσος θριαμβεύσῃ, τὸ ἐκ Βενιαμὶν τὸ παράνομον.

Χαίrete καὶ ἀγαλλιᾶσθε, ὅτι ὁ μισθός.

Η φιλοσώφρων Ἄννα προσευχομένη, τὰ χεῖλη μὲν ἐκίνει πρὸς αἴνεσιν, φωνὴ δὲ ταύτης οὐκ ἐξηχεῖτο· ἀλλ' ὅμως στεῖρα οὔσα, υἱὸν τῆς προσευχῆς τίττει ἀξιον.

Μνή-

Μνήσθητι ἡμῶν Κύριε, ὅταν ἔλθης.

Εν τοῖς Κριταῖς ὁ Ἄννης ἐκρίθη γόνος, ὁ μέγας Σαμουὴλ, ὃν ἐθρέψατο, ἢ Ἄρμαθὲμ ἐν οἴκῳ Κυρίου· αὐτὸν ζήλου ψυχῆ μου, καὶ κρίναι πρὸ τῶν ἄλλων τὰ ἔργα σου.

Μνήσθητι ἡμῶν Δέσποτα.

Δαβὶδ εἰς Βασιλέα ἐκλελεγμένος, βασιλικῶς ἐκρίσθη τῷ κέρατι, τοῦ θεοῦ Μύρου· σὺ οὖν ψυχῆ μου τὴν ἄνω, Βασιλείαν εἰ θέλεις, μύρω χρίσαι τοῖς δάκρυσιν.

Μνήσθητι ἡμῶν Ἄγιε.

Ελέησον τὸ πλάσμα σου Ἐλεῆμον, οἴκτειρον τῶν χειρῶν σου τὸ ποίημα, καὶ φέισαι πάντων ἡμαρτηκότων, κάμου τοῦ ὑπὲρ πάντας, τοῖς σοῖς ὑπεριδόντος προσταγμάτων. Δόξα.

Ανάρχῳ καὶ γεννήσει τε, καὶ προόδῳ, Πατέρα προσκυνῶ τὸν γεννήσαντα, Υἱὸν δοξάζω τὸν γεννηθέντα, ὑμῶ τὸ συνεκλάμπον, Πατρί τε, καὶ Υἱῷ, Πνεῦμα Ἄγιον. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν ὑπὲρ φύσιν Τόκον σου προσκυνοῦμεν, τὴν κατὰ φύσιν δόξαν τοῦ θρέφους σου, μὴ διαιροῦντες Θεογεννήτορ· ὁ εἰς γὰρ τῷ προσώπῳ, διττῶς ὁμολογεῖται ταῖς φύσεσιν.

ᾠδὴ Ζ'. Ὁ Βίρμὸς.

Ημάρτομεν, ἡνομήσαμεν, ἡδίκη-

(ΤΟΜ. Γ'.)

σαμεν ἐνώπιόν σου, οὐδὲ συνετηρήσαμεν, οὐδὲ ἐποιήσαμεν, καθὼς ἐνετείλω ἡμῖν· ἀλλὰ μὴ παραδώης ἡμᾶς εἰς τέλος, ὁ τῶν Πατέρων Θεός. Δίς.

Ημάρτηκα, ἐπλημμέλησα, καὶ ἠθέτησα τὴν ἐντολήν σου· ὅτι ἐν ἁμαρτίαις προήχθην, καὶ προσέθηκα τοῖς μῶλωσι τραῦμα ἐμοί· ἀλλ' αὐτός με ἐλέησον, ὡς εὐσπλαγχνος, ὁ τῶν Πατέρων Θεός.

Τὰ κρύφια, τῆς καρδίας μου, ἐξηγόρευσα σοὶ τῷ Κριτῇ μου· ἔδε μου τὴν ταπείνωσιν, ἶδε καὶ τὴν θλίψιν μου, καὶ πρόσχες τῇ κρίσει μου νῦν, καὶ αὐτός με ἐλέησον, ὡς εὐσπλαγχνος, ὁ τῶν Πατέρων Θεός.

Σαοὺλ ποτέ, ὡς ἀπώλεσε, τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ψυχὴ τὰς ὄνους, πάρεργον τὸ βασιλεῖον εὗρε, πρὸς ἀνάβρῃσιν· ἀλλ' ὄρα μὴ λάθῃς σαυτὴν, τὰς κτηνώδεις ὀρέξεις σου, προκρίνουσα, τῆς Βασιλείας Χριστοῦ.

Δαβὶδ ποτέ, ὁ πατρόθεος, εἰ καὶ ἡμαρτε διττῶς ψυχῆ μου, βέλει μὲν τοξευθεὶς τῆς μοιχείας, τῷ δὲ δόρατι, ἀλοῦς τῆς τοῦ φόνου ποινής, ἀλλ' αὐτὴ τὰ βαρύτερα τῶν ἔργων νοσεῖς, ταῖς κατὰ γνώμην ὀρμαῖς.

Συνῆψε μὲν, ὁ Δαβὶδ ποτέ, ἀνομήματι τὴν ἀνομίαν· φόνῳ γὰρ τὴν μοιχείαν ἐκίρνα, τὴν μετανοίαν εὐθύς παραδείξας διπλῆν·

« 23 » ἀλλ'

ἀλλ' αὐτὴ πονηρότερα εἰργάσω ψυχὴ, μὴ μεταγνοῦσα Θεῶ.

Δαβὶδ ποτὲ ἀνεστηλῶσε, συγγραψάμενος ὡς ἐν εἰκόνι, ὕμνον, δι' οὗ τὴν πράξιν ἐλέγχει, ἣν εἰργάσατο, κραυγάζων, Ἐλέησόν με· σοὶ γὰρ μόνῳ ἐξήμαρτον, τῷ πάντων Θεῶ, Αὐτὸς καθάρισόν με.

Η Κιβωτὸς ὡς ἐφέρετο, ἐπιδίφριος ὁ Ζᾶν ἐκείνος, ὅτε ἀνατραπέντος τοῦ μόσχου, μόνον ἤψατο, Θεοῦ ἐπειράθη ὀργῆς· ἀλλ' αὐτοῦ τὴν αὐθάδειαν φυγοῦσα ψυχὴ, σέβου τὰ θεῖα καλῶς.

Αχίχοας τοῦ Ἀβεσσαλῶμ, πῶς τῆς φύσεως ἀντεξανέστη· ἔγνωσ τὰς ἐναγεῖς αὐτοῦ πράξεις· αἷς ἐξύβρισε, τὴν κοίτην Δαβὶδ τοῦ πατρός· ἀλλ' αὐτὴ ἐμιμήσω τὰς αὐτοῦ ἐμπαθεῖς, καὶ φιλοδόουσι ὀρμάς.

Υπέταξας τὸ ἀδούλωτον, σοὺ ἀξίωμα τῷ σώματι σου· ἄλλον γὰρ Ἀρχιτόφελ εὐρέσῃσα, τὸν ἐχθρὸν ψυχῆ, συνήλθες ταῖς τούτου βουλαῖς· ἀλλ' αὐτὰς διασκέδασεν αὐτὸς ὁ Χριστὸς, ἵνα σὺ πάντως σωθῆς.

Ο Σολομὼν ὁ θαυμάσιος, ὁ καὶ χάριτος σοφίας πλήρης, οὔτος τὸ πονηρὸν ἐναντίον τοῦ Θεοῦ, ποτὲ ποιήσας, ἀπέστη αὐτοῦ· ὦ αὐτὴ τὸν ἐπάρατόν σου βίον, ψυχὴ προσεφωμοῖώσας.

Ταῖς ἡδοναῖς ἐξελεγκόμενος, τῶν

παθῶν αὐτοῦ κατεβρύποῦτο, οἴμοι! ὁ ἐραστὴς τῆς σοφίας, ἐραστὴς πορνῶν γυναικῶν, καὶ ξένος Θεοῦ· ὃν αὐτὴ ἐμιμήσω, κατὰ νοῦν ὦ ψυχὴ, ἡδυπαθείαις αἰσχροῖς.

Τὸν Ῥοβοᾶμ παρεζήλωσας, ἀλογήσαντα βουλῆς πατρῶας, ἅμα δὲ καὶ τὸν κίκιστον δοῦλον Ἰεροβοᾶμ, τὸν πρὶν ἀποστάτην ψυχῆ· ἀλλὰ φεῦγε τὴν μίμησιν, καὶ κράζε Θεῶ, Ἥμαρτον, οἴκτειρόν με.

Τὸν Ἀχαάβ παρεζήλωσας, τοῖς μιάσμασι ψυχῆ μου, οἴμοι! γέγονας σαρκικῶν μολυσμάτων καταγώγιον, καὶ σχευὸς αἰσχροῦ τῶν παθῶν· ἀλλὰ φεῦγε τὴν μίμησιν, καὶ λέγε Θεῶ τὰς ἀμαρτίας σου.

Ενέπρησεν Ἡλιοῦ ποτε, δις πεντήκοντα τῆς Ἰεζάβελ, ὅτε τοὺς τῆς αἰσχύνης προφήτας, κατηνάλωσεν εἰς ἐλεγχον τοῦ Ἀχαάβ· ἀλλὰ φεῦγε τὴν μίμησιν τῶν δύο, ψυχὴ καὶ κραταιώθητι.

Εκλείσθη σοὶ οὐρανὸς ψυχῆ, καὶ λιμὸς Θεοῦ κατέλαβέ σε, ὅτε τοῖς Ἡλιοῦ τοῦ Θεοβίτου, ὡς ὁ Ἀχαάβ ἠπειθήσας λόγοις ποτέ· ἀλλὰ τὴν Σαραφθίαν μιμουμένη, σὺ θρέψον Προφήτου ψυχῆν.

Τοῦ Μανασσῆ ἐπεσώρευσας, τὰ ἐγκλήματα τῆ προαιρέσει, στήσασα ὡς βδελύγματα πάθη, καὶ

πλη-

πληθύνουσα, ψυχὴ προσοχθίσματα· ἀλλ' αὐτοῦ τὴν μετάνοιαν ζηλοῦσα θερμῶς, κτῆσαι κατὰ νυξίν.

Προσπίπτω σοι, καὶ προσάγω σοι, ὡσπερ δάκρυα τὰ ῥήματά μου· Ἥμαρτον ὡς οὐχ ἤμαρτε Πόρνη, καὶ ἠνόμησα, ὡς ἄλλος οὐδεὶς ἐπὶ γῆς· ἀλλ' οἰκτεῖρησον Δέσποτα τὸ ποίημά σου, καὶ ἀνακάλεσαί με.

Κατέχωσα τὴν εἰκόνα σου, καὶ παρέφθειρα τὴν ἐντολήν σου· ὄλον ἀπημαυρώθην τὸ κάλλος, καὶ τοῖς πάθεσιν ἐσβέσθη Σωτὴρ ἡ λαμπάς· ἀλλ' οἰκτεῖρας ἀπόδος μοι, ὡς ψάλλει Δαβὶδ, τὴν ἀγαλλίασιν.

Επίστρεψον, μετανόησον, ἀνακάλυψον τὰ κεκρυμμένα, λέγε Θεῷ τῷ τὰ πάντα εἰδῶτι, Σὺ γινώσκεις μου τὰ κρύφια μόνε Σωτὴρ καὶ αὐτός με ἐλέησον, ὡς ψάλλει Δαβὶδ, κατὰ τὸ ἔλεός σου.

Εξέλιπον αἱ ἡμέραι μου, ὡς ἐνύπνιον ἐγειρομένου· ὅθεν ὡς Ἐξεκίας δακρύω, ἐπὶ κλίνης μου, προσθῆναί μοι χρόνους ζωῆς· ἀλλὰ τίς Ἡσαίας, παραστήσεται σοι ψυχῇ, εἰμὴ ὁ πάντων Θεός;

Ὅσια τοῦ Θεοῦ πρέσβευε.

Βοήσασα πρὸς τὴν Ἀχραντον, Θεομήτορα, πρὶν ἀπεκρούσω, λύσαν παθῶν, βιαίως ὀχλοῦντων, καὶ κατήσχυνας ἐχθρὸν τὸν πτερ-

νίσαντα· ἀλλὰ δὸς νῦν βοήθειαν ἐκ θλίψεως, καί μοι τῷ δούλῳ σου.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ πρέσβευε.

Ον ἔστερξας, ὄν ἐπόθησας Μητερ, οὔτινος κατ' ἔχνος ἦκες, οὔτος τὴν μετάνοιαν εὔρε, καὶ δεδωρήται, ὡς μόνος Θεὸς συμπαθῆς· ὄν ἀπαύστως ἰκέτευε, παθῶν λυτρωθῆναι ἡμᾶς, καὶ περιστάσεων. Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Τῆς πίστεως, ἐν τῇ πέτρα με ταῖς πρεσβείαις σου στήριξον Πάτερ, φόβω με τῷ ἐνθέῳ τειχιζῶν, καὶ μετάνοιαν, Ἀνδρέα παράσχου μοι νῦν, δυσωπῶ σε καὶ ῥύσαι με, παγίδος ἐχθρῶν, τῶν ἐκζητούντων με. Δόξα.

Τριάς ἀπλή, ἀδιαίρετε, Ὁμοούσιε, καὶ φύσις μία, φῶτα καὶ φῶς, καὶ Ἅγια Τρία, καὶ ἐν Ἅγιον ὑμνεῖται, Θεὸς ἡ Τριάς· ἀλλ' ἀνύμνησον δόξασον, ζωὴν καὶ ζωὰς, ψυχῇ τὸν πάντων Θεόν.

Καὶ νῦν. Θεστοκλον.

Υμνοῦμέν σε, εὐλογοῦμέν σε, προσκυνοῦμέν σε Θεογενήτορ· ὅτι τῆς ἀχωρίστου Τριάδος, ἀπεκύησας τὸν ἕνα Υἱὸν καὶ Θεόν· καὶ αὐτὴ προηνώφης ἡμῖν, τοῖς ἐν γῆ τα ἐπουράνια.

Τὸ Τριῶδιον, ἤχος, πλ. δ', ᾠδὴ η'. ὁ Εἰρμός.

Τὸν ἀναρχον Βασιλέα τῆς δόξης, ὄν φρίττουσιν Οὐρανῶν αἱ Δυνάμεις, καὶ τρέμουσι τῶν Ἀγγέλων αἱ τάξεις, ὑμνεῖτε Ἰε-

» ρεῖς, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάν-
» τας τοὺς αἰῶνας.

Ἄποστολοι τοῦ Χριστοῦ.

Ως ἄνθρακες τοῦ πυρὸς τοῦ ἀ-
ύλου, συμπλέξατε τὰ ὑλῶδη μου
πάθη, ἀνάπτοντές μοι νῦν, τὸν
ἔρωτα τῆς θείας, Ἄποστολοι ἀ-
γάπης.

Τὰς σάλπιγγας τὰς εὐήχους τοῦ
Λόγου, τιμῆσωμεν, δι' ὧν πέ-
πτωκε τεῖχη, ἀνίδρυτα ἐχθροῦ,
καὶ τῆς θεογονώσιας, ἐδράσθησαν
ἐπάλξεις.

Ινδάλματα ἐμπαθῆ τῆς ψυχῆς
μου, συντρίψατε οἱ ναοὺς τε καὶ
στήλας, συντρίψαντες ἐχθροῦ,
Ἄποστολοι Κυρίου, Ναοὶ ἡγια-
σμένοι, Θεοτοκίον.

Εχώρησας τὸν ἀχώρητον φύσει,
ἐβάστασας τὸν βαστάζοντα πάν-
τα, ἐθήλασας Ἀγνή, τὸν τρέ-
φοντα τὴν Κτίσιν, Χριστὸν τὸν
ζωοδότην. **Ο**ἱ Εἰρμός.

Τοῦ Πνεύματος τῆ ἀρχιτεκτο-
νία, δειμάμενοι πᾶσαν τὴν Ἐκ-
κλησίαν, Ἄποστολοι Χριστοῦ, ἐν
ταύτῃ εὐλογεῖτε, Χριστὸν εἰς τοὺς
αἰῶνας.

Σαλπίσαντες σάλπιγξι τῶν δογ-
μάτων, κατέστρεψαν οἱ Ἄποστο-
λοι πᾶσαν, πλάνην εἰδωλικήν,
Χριστὸν ὑπερυψοῦντες, εἰς πάν-
τας τοὺς αἰῶνας.

Απόστολοι ἡ καλῆ μετοικία, οἱ

ἔφοροι κόσμου, καὶ τῶν οὐρανῶν
πολιταί, τοὺς ὑμᾶς ἀεὶ ἀνευφη-
μοῦντας, λυτρώσατε κινδύνων.

Δόξα.

Τρισήλιε παμφαῆς Θεαρχία, ὁ-
μόδοξε καὶ ὁμόθρονε φύσις, Πα-
τὴρ ὁ παντουργός, Υἱὲ, καὶ θεῖον
Πνεῦμα, ὑμνῶ σε εἰς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ως ἐντιμον καὶ ὑπέρτατον Θρό-
νον, ὑμνήσωμεν τοῦ Θεοῦ τὴν
Μητέρα, ἀπαύστως οἱ λαοὶ, τὴν
μόνην μετὰ τόκον, Μητέρα καὶ
Παρθένον.

Εἰρμὸς τοῦ μεγάλου Κανόνος ἤχος
πλ. β'.

Ον Στρατιαί, οὐρανῶν δοξάζου-
» σι, καὶ φρίττει τὰ Χερουβίμ,
» καὶ τὰ Σεραφίμ, πᾶσα πνοή
» καὶ κτίσις, ὑμνεῖτε εὐλογεῖτε,
» καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς
» αἰῶνας.

Ημαρτηχότα, Σωτὴρ ἐλέησον,
διέγειρόν μου τὸν νοῦν, πρὸς ἐ-
πιστροφὴν· δέξαι μετανοοῦντα,
οἰκτεῖρησον βοῶντα· Ἡμαρτόν σοι
μόνω, ἡνόμησα ἐλέησόν με.

Ο διφρηλάτης, Ἡλίας ἄρματι,
ταῖς ἀρεταῖς ἐπιβάς, ὡς εἰς οὐ-
ρανούς, ἤγετο ὑπεράνω, ποτὲ τῶν
ἐπιγείων· τούτου οὖν ψυχὴ μου,
τὴν ἀνοδὸν ἀναλογίζου.

Τοῦ Ἰορδάνου, τὸ βεῖθρον πρό-
τερον, τῆ μηλωτῆ Ἡλιοῦ, δι'
Ἐλισσαιέ, ἔστη ἔνθα καὶ ἔνθα·

αὐτῆ

αὐτὴ δὲ ὦ ψυχὴ μου, ταύτης οὐ μετέσχες, τῆς χάριτος δ' ἀκрасίαν.

Ο Ἐλισσαῖος, ποτὲ δεξάμενος, τὴν μηλωτὴν Ἑλίου, ἔλαβε διπλῆν, χάριν παρὰ Κυρίου· αὐτὴ δὲ ὦ ψυχὴ μου, ταύτης οὐ μετέσχες, τῆς χάριτος δι' ἀκрасίαν.

Η Σωμανίτις, ποτὲ τὸν δίκαιον, ἐξένισεν ὦ ψυχὴ, γνώμη ἀγαθῆ· σὺ δὲ οὐκ εἰσώκισω, οὐ ξένον οὐχ ὀδίτην· ὅθεν τοῦ νυμφῶνος, ριφήσῃ ἔξω θρηνηδοῦσα.

Τοῦ Γιεζῆ, ἐμιμήσω τάλαινα, τὴν γνώμην τὴν ῥυπαράν, πάντοτε ψυχὴ· οὐ τὴν φιλαργυρίαν, ἀπώθου κἄν ἐν γῆρα· φεῦγε τῆς γεέννης τὸ πῦρ ἐκστάσα τῶν κακῶν σου.

Σὺ τὸν Ὄζιαν, ψυχὴ ζηλώσασα, τὴν τούτου λέπραν ἐν σοί, ἔσχες ἐν διπλῶ· ἄτοπα γὰρ λογίζῃ, παράνομα δὲ πράττεις· ἄφες ἅ κατέχεις, καὶ πρόσδραμε τῇ μετανοίᾳ.

Τοὺς Νινευίτας, ψυχὴ ἀκήκοας, μετανοοῦντας Θεῷ, σάκκω καὶ σποδῶ· τούτους οὐκ ἐμιμήσω, ἀλλ' ὥφθης σκαιότερα, πάντων τῶν πρὸ Νόμου, καὶ μετὰ Νόμον ἐπταικότων.

Τὸν ἐν τῷ λάκκῳ, βορβόρου ἤκουσας, Ἱερεμίαν ψυχὴ, πόλιν τὴν Σιών, θρήνοις καταβοῶντα, καὶ δάκρυα ζητοῦντα· μίμησαι

τὸν τούτου, θρηνώδη βίον καὶ σωθήσῃ.

Ο Ἴωνας, εἰς Θαρσεῖς ἀπέδραμε, προγνοὺς τὴν ἐπιστροφὴν, τῶν Νινευιτῶν· ἔγνω γὰρ ὡς Προφήτης, Θεοῦ τὴν εὐσπλαγγίαν· ὅθεν παρεζήλου, τὴν προφητείαν μὴ ψευσθῆναι.

Τὸν Δανιὴλ, ἐν τῷ λάκκῳ ἤκουσας, πῶς ἐφραξεν ὦ ψυχὴ, στόματα θηρῶν· ἔγνωκας πῶς οἱ Παῖδες, οἱ περὶ Ἀζαρίαν, ἔσβησαν τῇ πίστει, καμίνου φλόγα καιομένης.

Τῆς παλαιᾶς, Διαθήκης ἅπαντας, παρήγαγόν σοι ψυχὴ, πρὸς ὑπογραμμὸν, μίμησαι τῶν δικαίων, τὰς φιλοθέους πράξεις· ἐκφυγε δὲ πάλιν, τῶν πονηρῶν τὰς ἁμαρτίας.

Δικαιοκρίτα, Σωτὴρ ἐλέησον, καὶ ῥύσαι με τοῦ πυρός, καὶ τῆς ἀπειλῆς, ἧς μέλλω ἐν τῇ Κρίσει, δικάιως ὑποσθῆναι· ἄνες μοι πρὸ τέλους, δι' ἀρετῆς καὶ μετανοίας.

Ως ὁ Ληστής, ἐκβοῶ τὸ Μνησθητι, ὡς Πέτρος κλαίω πικρῶς, Ἄνες μοι Σωτὴρ· κράζω ὡς ὁ Τελώνης· δακρύω ὡς ἡ Πόρνη, Δέξαι μου τὸν θρήνον, καθὼς ποτὲ τῆς Χαναναίας.

Τὴν σηπεδόνα, Σωτὴρ θεράπευσον, τῆς ταπεινῆς μου ψυχῆς, μόνε Ἰατρὲ, μάλαγμά μοι ἐπίθες, καὶ ἔλαιον καὶ οἶνον, ἔργα μετανοίας, κατάνυξιν μετὰ δακρύων.

Τὴν

Τὴν Χαναναίαν, καὶ γὰρ μιμούμενος, Ἐλέησόν με βοῶ, τῷ Υἱῷ Δαβὶδ· ἄπτομαι τοῦ κρασπέδου, ὡς ἡ Αἰμορροῦσα· κλαίω ὡς ἡ Μάρθα, καὶ ἡ Μαρία ἐπὶ Λαζάρῳ.

Τὸ τῶν δακρῶν, Σωτὴρ ἀλάβαστρον, ὡς μύρον κατακενῶν, ἐπὶ κεφαλῆς· κράζω σοι ὡς ἡ Πόρνη, τὸν ἔλεον ζήτουσα· δέησιν προσάγω, καὶ ἀφесιν αἰτῶ λαβεῖν με.

Εἰ καὶ μηδεὶς, ὡς ἐγὼ σοι ἤμαρτεν, ἀλλ' ὅμως δέξαι καμέ, εὐσπλαγγχεν Σωτὴρ, φόβῳ μετανοοῦντα, καὶ πόθῳ κεκραγότα, Ἠμαρτόν σοι μόνῳ, ἠνόμησα, ἐλέησόν με.

Φεῖσαι Σωτὴρ, τοῦ ἰδίου πλάσματος, καὶ ζήτησον ὡς ποιμὴν τὸ ἀπολωλός, πρόβατον πλανηθέντα, ἐξάρπασον τοῦ λύκου· ποιήσόν με θρέμμα, ἐν τῇ νομῇ τῶν σῶν προβάτων.

Οταν Κριτὴς, καθήσῃς ὡς εὐσπλαγγχος, καὶ δείξῃς τὴν φοβερὰν, δόξαν σου Χριστέ, ὦ ποῖος φόβος τότε! καμίνου καιομένης, πάντων δειλιώντων, τὸ ἄστεκτον τοῦ βήματός σου.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ πρέσβευε.

Η τοῦ φωτός, τοῦ ἀδύτου Μήτηρ σε, φωτίσασα σκοτασμοῦ, ἔλυσε παθῶν· ὅθεν εἰσδεδεγμένη, τοῦ Πνεύματος τὴν χάριν, φώτι-

σον Μαρία, τοὺς σὲ πιστῶς ἀνευφημοῦντας.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ πρέσβευε.

Θαῦμα καινόν, κατιδῶν ἐξίστατο, ὁ θεὸς ὄντως ἐν σοί, Μητὴρ Ζωσιμαῶς. Ἄγγελος γὰρ ἑώρα, ἐν σώματι καὶ θάμβους, ὄλος ἐπληροῦτο, Χριστὸν ὑμῶν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε.

Ως παρρησίαν ἔχων πρὸς Κύριον, Ἄνδρέα Κρήτης σεπτόν, κλέος δυσωπῶ, πρέσβευε τοῦ δεσμοῦ με, τῆς ἀνομίας λύσιν, νῦν εὔρεῖν εὐχαίς σου, Διδάσκαλε, Ὅσιων δόξα.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα.

Αναρχε Πάτερ, Υἱὲ συνάναρχε, Παράκλητε ἀγαθὲ, Πνεῦμα τὸ εὐθές, Λόγου Θεοῦ Γεννήτορ, Πατὴρ ἀνάρχου Λόγε, Πνεῦμα ζῶν καὶ κτίζον, Τριάς Μονὰς ἐλέησόν με.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ως ἐκ βαφῆς, ἀλουργίδος Ἀχραντε, ἡ νοητὴ πορφυρίς τοῦ Ἐμμανουὴλ, ἔνδον ἐν τῇ γαστρὶ σου, ἡ σὰρξ συνεξυφάνθη· ὅθεν Θεοτόκον, ἐν ἀληθείᾳ σὲ τιμῶμεν.

Αἰνοῦμεν εὐλογοῦμεν. Καὶ πάλιν τὸν Εἰρμόν.

Τὸ Τριῶδιον. ἤχ. πλ. δ'. Ὁδὴ, θ'.

Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ.

Κυρίως Θεοτόκον, σὲ ὁμολογοῦμεν,

» μεν, οἱ διὰ σοῦ σεσωσμένοι Παρ-
» θένε Ἀγνή, σὺν ἀσωμάτων χο-
» ρεΐαις, σὲ μεγαλύνοντες.

Πηγαὶ τοῦ σωτηρίου,νάματος
δειχθέντες, τὴν ἐκτακείσαν ψυχὴν
μου Ἀπόστολοι, τῆς ἀμαρτίας
τῷ δίψει, κατεδρόσισατε.

Νηχόμενον πελάγει, τῷ τῆς ἀ-
πωλείας, καὶ ὑποβρύχιον ἤδη γε-
νόμενον, σὴ δεξιᾷ ὡς τὸν Πέτρον,
Κύριε σώσόν με.

Ως ἄλας τῶν νοστίμων, ὄντες
διδασκάλων, τὴν σηπεδόνα νοός
μου ξηράνατε, καὶ τῆς ἀγνοίας
τὸ σκότος, ἀποδιώξατε.

Θεοτοκίον.

Χαρὰν ὡς τετοκεῖα, πένθος μοι
παράσχου, δι' οὗ τὴν θεῖαν πα-
ράκλησιν Δέσποινα, ἐν τῇ μελ-
λούσῃ ἡμέρᾳ, εὔρεϊν δυνησώμαι.

Εἰρμός ἄλλος.

Σὲ τὴν Οὐρανοῦ καὶ γῆς μεσῆ-
» τιν, πᾶσαι γενεαὶ μεγαλύνομεν·
» σωματικῶς γὰρ ἐσκήνωσεν ἐν
» σοί, τὸ πλήρωμα Παρθένε τῆς
» Θεότητος.

Σὲ τὸ εὐκλεές τῶν Ἀποστόλων,
σύστημα ᾧδαῖς μεγαλύνομεν· τῆς
Οἰκουμένης φωστῆρες γὰρ φαί-
δροί, ἐδείχθητε τὴν πλάνην ἐκδι-
ώκοντες.

Εὐαγγελικῇ ὑμῶν σαγήνῃ, λογι-
κούς ἰχθύας ἀγρεύοντες, αὐτοὺς
προσφέρετε πάντοτε Χριστῷ, ὁ-
ψώνιον Ἀπόστολοι Μακάριοι.

Εν τῇ πρὸς Θεὸν ὁμῶν αἰτήσῃ·
μήμνησθε ἡμῶν Ἀπόστολοι, ἀπὸ
παντός λυτρωθῆναι πειρασμοῦ δε-
όμεθα, τοὺς πόθῳ ἀνυμνοῦντας
ὑμᾶς.
Δόξα.

Σὲ τὴν Τρισυπόστατον Μονάδα,
Ἡτέρα, καὶ Ἰεὴ σὺν τῷ Πνεύματι,
ἓνα Θεὸν Ὁμοούσιον ὑμῶν, Τριά-
δα ὁμοδύναμον καὶ ἀναρχον.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν παιδοτόκον καὶ Παρθέ-
νον, πᾶσαι γενεαὶ μακαρίζομεν,
ὡς διὰ σοῦ λυτρωθέντες τῆς ἀ-
ρᾶς· χαρὰν γὰρ ἡμῖν ἔτεκες τὸν
Κύριον.

Τοῦ μεγάλου Κανόνος Εἰρμός. ἤχ. πλ. β.

Ασπόρου συλλήψεως, ὁ Τόκος
» ἀνερμήνευτος, Μητὸς ἀκάν-
» δρου, ἀφθορος ἡ κύησις. Θεός
» γὰρ ἡ γέννησις, καινοποιεῖ τὰ
» φύσεις· διό σε πᾶσαι αἱ γενεαὶ
» ὡς θεόνημφον Μητέρα, ὀρθοδό-
» ξως μεγαλύνομεν.
Δίς.

Ο νοῦς τετραυμάτισται, τὸ σῶ-
μα μεμαλάκισται, νοσεὶ τὸ πνεῦ-
μα, ὁ λόγος ἡσθένησεν, ὁ βίος νε-
νέκρωται, τὸ τέλος ἐπὶ θύραις·
διό μοι τάλαινα ψυχῇ, τί ποιήσεις
ὅταν ἔλθῃ, ὁ Κριτῆς ἀνερευνησαὶ
τὰ σά;

Μωσέως παρήγαγον, ψυχὴ τὴν
κοσμογένεσιν, καὶ ἐξ ἐκείνου, πᾶ-
σαν ἐνδιάθετον, Γραφὴν ἱστοροῦ-
σάν σοι, δικαίους καὶ ἀδίκους·
ᾧ τούς δευτέρους ᾧ ψυχῇ, ἐμι-
μήσω

μήσω οὐ τοὺς πρώτους, εἰς Θεὸν ἔξαμαρτήσασα.

Ο νόμος ἠσθένησεν, ἀργεῖ τὸ Εὐαγγέλιον, Γραφή δὲ πᾶσα, ἐν σοὶ παρημέληται, Προφῆται ἠτόνησαν, καὶ πᾶς δικαίου λόγος. αἱ τραυματῖαι σου ὦ ψυχῆ, ἐπληθύνθησαν, οὐκ ὄντος, Ἰατροῦ τοῦ ὑγιοντός σε.

Τῆς Νέας παράγω σοι, Γραφῆς τὰ ὑποδείγματα, ἐνάγοντά σε, ψυχῆ πρὸς κατάνυξιν· Δικαίους οὖν ζήλωσον, ἀμαρτωλοὺς ἐκτρέπου, καὶ ἐξιλέωσαι Χριστὸν, προσευχαῖς τε καὶ νηστείαις, καὶ ἀγνεΐα καὶ σεμνότητι.

Χριστὸς ἐνηπίασε, σαρκὶ προσομιλήσας μοι, καὶ πάντα ὅσα, ὑπάρχει τῆς φύσεως, βουλήσει ἐπλήρωσε, τῆς ἀμαρτίας δίχα, ὑπογραμμὸν σοι ὦ ψυχῆ, καὶ εἰκόνα προδεικνύων, τῆς αὐτοῦ συγκαταβάσεως.

Χριστὸς ἐνθηρώπησε, καλέσας πρὸς μετάνοιαν, ληστὰς καὶ πόρνους· ψυχῆ μετανόησον, ἢ θύρα ἠνέωκται, τῆς Βασιλείας ἡδὴ καὶ προαρπάζουσιν αὐτήν, Φαρισαῖοι καὶ Τελῶναι, καὶ μοιχοὶ μεταποιούμενοι.

Χριστὸς Μάγους ἔσωσε, Ποιμένας συνεκάλεσε, Νηπιῶν δῆμους, ἀπέδειξε Μάρτυρας, Πρεσβύτην ἐδόξασε, καὶ γηραλαίαν Χήραν. ὦν ἐζήλωσας ψυχῆ, οὐ τὰς πράξεις οὐ τὸν βίον· ἀλλ' οὐαὶ σοι ἐν τῷ κρίνεσθαι!

Νηστεύσας ὁ Κύριος, ἡμέρας τεσσαράκοντα, ἐν τῇ ἐρήμῳ, ὑστερον ἐπέινασε, δεικνύς τὸ ἀνθρώπινον· ψυχῆ μὴ ἀθυμήτης, ἄνοι σοι προσβάλλη ὁ ἐχθρὸς, προσευχαῖς τε καὶ νηστείαις, ἐκποδῶν ἀποκρουσθήτω σοι.

Χριστὸς ἐπειράζετο, Διάβολος ἐπέιραζε, δεικνύς τοὺς λίθους, ἵνα ἄρτοι γένωνται, εἰς ὄρος ἀνήγαγεν, ἰδεῖν τὰς Βασιλείας, τοῦ κόσμου πάσας ἐν ῥιπῇ· φοβοῦ ὦ ψυχῆ τὸ δρᾶμα, νῆφε, εὐχου πᾶσαν ὥραν Θεῶ.

Τρυγῶν ἡ φιλέρημος, φωνὴ βοῶντος ἤχησε, Χριστοῦ ὁ λύχνος, κηρύττων μετάνοιαν· Ἡρώδης ἠνόμησε, σὺν τῇ Ἡρωδιᾷ· βλέπε ψυχῆ μου μὴ παγῆς, τῶν ἀνόμων ταῖς παγίσιν, ἀλλ' ἀσπάζου τὴν μετάνοιαν.

Τὴν ἐρημον ὤκησεν, ὁ Πρόδρομος τῆς χάριτος, καὶ Ἰουδαία, πᾶσα καὶ Σαμαρεία, ἀκούοντες ἔτρεχον, καὶ ἐξωμολογοῦντο, τὰς ἀμαρτίας ἑαυτῶν, βαπτιζόμενοι προθύμως· οὐς αὐτὴ οὐκ ἐμιμήσω ψυχῆ.

Ο γάμος μὲν τίμιος, ἡ κοίτη δὲ ἀμίαντος· ἀμφοτέρα γὰρ, Χριστὸς προσελόγησε, σαρκὶ ἐσθίόμενος, καὶ ἐν Κανᾷ δὲ γάμῳ, τὸ ὕδωρ οἶνον ἐκτελῶν, καὶ δεικνύων πρῶτον θαῦμα, ἵνα σὺ μετατεθῆς ὦ ψυχῆ.

Παράλυτον ἐσφιγξε, Χριστὸς

τὴν

τὴν κλίνην ἄραντα, καὶ νεανίσκον, θανέντα ἐξήγειρε, τῆς Χήρας τὸ κύημα, καὶ τοῦ Ἑκατοντάρχου καὶ Σαμαρείτιδι φανείς, τὴν ἐν πνεύματι λατρείαν, σοὶ ψυχὴ προεζωγράφησεν.

Αἰμόρρον ἰάσατο, ἀφῆ κρασπέδου **Κύριος**, λεπρούς καθῆρε, τυφλοὺς καὶ χωλεύοντας, φωτίσας ἠνώρθωσε, κωφούς τε καὶ ἀλάλους, καὶ τὴν συγκύπτουσαν χαμαί, ἐθεράπευσε τῷ λόγῳ, ἵνα σὺ σωθῆς ἀθλία ψυχῆ.

Τὰς νόσους ἰώμενος, πτωχοῖς εὐηγγελίζετο, **Χριστὸς ὁ Λόγος**, κυλλοὺς ἐθεράπευσε, **Τελώναις** συνήσθιεν, ἁμαρτωλοῖς ὠμίλει, τῆς Ἰαείρου θυγατρὸς, τὴν ψυχὴν προμεταστᾶσαν, ἐπανήγαγεν ἀφῆ τῆς χειρός.

Τελώνης ἐσώζετο, καὶ **Πόρνη** ἐσωφρόνιζε, καὶ **Φαρισαῖος**, αὐχῶν κατεκρίνετο· ὁ μὲν γὰρ, ἰλάσθητι ἢ δὲ ἐλέησόν με· ὁ δὲ ἐκόμπαζε βοῶν, Ὁ Θεὸς εὐχαριστῶ σοι, καὶ ἐξῆς τὰ τῆς ἀνοίας ῥητά.

Ζαχαῖος **Τελώνης** ἦν, ἀλλ' ὁμῶς διεσώζετο, καὶ **Φαρισαῖος**, ὁ **Σίμων** ἐσφάλλετο, καὶ **Πόρνη** ἐλάμβανε, τὰς ἀφεισίμους λύσεις, παρὰ τοῦ ἔχοντος ἰσχύν, ἀφιέναι ἁμαρτίας, ὃν ψυχὴ σαυτῆ ἰλέωσαι.

Τὴν Πόρνην ὣς τάλαινα, ψυχὴ μου οὐκ ἐζήλωσας, ἥτις λαβοῦσα, μύρου τὸ ἀλάβαστρον, σὺν

δάκρυσιν ἤλειψε, τοὺς πόδας τοῦ **Κυρίου**, ἐξέμαξε δὲ ταῖς θρυξί, τῶν ἀρχαίων ἐγκλημάτων, τὸ χειρόγραφον ῥηγνύντος αὐτῆ.

Τὰς πόλεις αἷς ἔδωκε, **Χριστὸς** τὸ **Εὐαγγέλιον**, ψυχὴ μου ἐγνωσ, ὅπως κατηράθησαν· φοβοῦ τὸ ὑπόδειγμα, μὴ γένη ὡς ἐκεῖναι· ταῖς ἐν **Σοδόμοις** γὰρ αὐτάς, ὁ **Δεσπότης** παρεικάσας, ἕως ἄδου κατεδίκασε.

Μὴ χειρών ὦ ψυχὴ μου, φανῆς δι' ἀπογνώσεως, τῆς **Καναναίας**, τὴν πίστιν ἀκούσασα, δι' ἧς τὸ θυγάτριον, λόγῳ Θεοῦ ἰάθη· **Υἱὲ** **Δαβὶδ** σῶσον καμὲ, ἀναθήσον ἐκ βάθους, τῆς καρδίας ὡς ἐκεῖνη **Χριστῶ**,

Σπλαγχνίσθητι σῶσόν με, **Υἱὲ** **Δαβὶδ** ἐλέησον, ὁ δαιμονῶντας, λόγῳ ἰασάμενος, φωνὴν δὲ τὴν εὐσπλαγχνον, ὡς τῷ **Ληστῆ** μοι, φράσον, Ἄμην σοι λέγω μετ' ἐμοῦ, ἔσθ ἐν τῷ **Παραδείσῳ**, ὅταν ἔλθω ἐν τῇ δόξῃ μου.

Ληστής κατηγόρει σοι, **Ληστής** ἐθεολόγει σοι· ἀμφοτέροι γὰρ, **Σταυρῶ** συνεκρέμαντο· ἀλλ' ὦ **Πολυεὐσπλαγχνε**, ὡς τῷ πιστῷ **Ληστῆ** σου, τῷ ἐπιγνόντι σε Θεόν, καμῶι ἀνοιξον τὴν θύραν, τῆς ἐνδόξου **Βασιλείας** σου.

Ἡ κτίσις συνείχετο, σταυρούμενόν σε βλέπουσα· ὄρη καὶ πέτραι, φόβῳ διεβῆγγυντο, καὶ γῆ συνεσειέτο, καὶ Ἄδης ἐγυμνοῦτο, καὶ συνεσκοτάσε τὸ φῶς, ἐν ἡμέ-

ρα καθορῶν σε, Ἰησοῦ προσηλω-
μένον σαρκί.

Αξιους μετανοίος, καρπούς μὴ
ἀπαιτήσης με· ἡ γὰρ ἰσχύς μου,
ἐν ἐμοὶ ἐξέλιπε, καρδίαν μοι δώ-
ρησαι, αἶψι συντετριμμένην, πτω-
χειάν δὲ πνευματικὴν, ἵνα ταῦτά
σοι προσοίσω, ὡς δεκτὴν θυσίαν
μόνε Σωτήρ.

Κριτά μου καὶ γινῶστά μου, ὁ
μέλλων πάλιν ἔρχεσθαι, σὺν τοῖς
Ἄγγέλοις, κρίναι Κόσμον ἅπαν-
τα, ἰλέω σου ὀμματι, τότε ἰδῶν
με φέισαι, καὶ οἰκτειρόν με Ἰη-
σοῦ, τὸν ὑπὲρ τὴν πᾶσαν φύσιν,
τῶν ἀνθρώπων ἀμαρτήσαντα.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ.

Απάσας ἐξέστησας, τῇ ξένη πο-
λιτείᾳ σου, Ἄγγέλων τάξεις,
βροτῶν τὰ συστήματα, ἀύλως
διώσασα, καὶ φύσιν ὑπερβάσα·
ἀνθ' ὧν ὡς ἄυλος τοῖς ποσίν, ἐ-
πιβαίνουσα Μαρία, Ἰορδάνην διε-
πέρασας.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ πρόσθετε.

Τὸν κτίστην ἰλέωσαι, ὑπὲρ τῶν
εὐφημούντων σε, Ὅσια Μητηρ,
ῥυσθῆναι κακώσεων, καὶ θλίψεων
τῶν κύκλω, συνεπιτιθεμένων, ἵ-
να ῥυσθέντες τῶν πειρασμῶν,
μεγισλύνωμεν ἀπαύστως, τὸν δο-
ξάσαντά σε Κύριον.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Ανδρέα σεβάσμιε, καὶ Πάτερ
τρισμακάριστε, Ποιμὴν τῆς Κρή-
της, μὴ παύση δεόμενος, ὑπὲρ

τῶν σὲ ὑμνούντων, ἵνα ῥυσθῶμεν.
πάσης, ὀργῆς καὶ θλίψεως καὶ
φθορᾶς, καὶ πταιμάτων ἀνεικά-
στων, οἱ τιμῶντές σου τὴν μνή-
μην πιστῶς. Δόξα.

Τριάς Ὁμοούσιε, Μονὰς ἡ Τρι-
συπόστατος, σὲ ἀνυμνοῦμεν, Πα-
τέρα δοξάζοντες, Υἱὸν μεγαλύ-
νοντες, καὶ Πνεῦμα προσκυνούν-
τες, τὸν ἕνα φύσει ἀληθῶς, Θεὸν
Ζωὴν τε καὶ Ζωάς, Βασιλείαν ἀ-
τελεύτητον. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν πόλιν σου φύλαττε, Θεογεν-
νήτορ Ἀχραντε· ἐν σοὶ γὰρ αὐ-
τη, πιστῶς βασιλεύουσα, ἐν σοὶ
καὶ κρατύνεται, καὶ διὰ σοῦ νι-
κῶσα, τροποῦται πάντα πειρα-
σμὸν, καὶ σκυλεύει πολεμίους,
καὶ διέπει τὸ ὑπήκοον.

Καὶ αὐθις τὸν Εἰρμὸν, καὶ τὸ Φω-
ταγωγικόν, ὡς συνήθως. Εἰς τὰ Ἀ-
πόστιχα, τὸ ἰδιόμελον. πλ. δ'. Δίς.

Ταῖς ληστρικαῖς ἐφόδοις, περι-
πεσοῦσα ψυχὴ μου, δεινῶς τε-
τραυματίσαι, ἐξ οἰκείων πται-
σμάτων, παραδοθεῖσα ἀνοήτοις,
ἐχθροῖς· ἀλλ' ὡς ἔχουσα καιρὸν,
ἐν κατανύξει βόησον, Ἐλπίς ἀ-
πηλπισμένων, ζῶη ἀπεγνωσμέ-
νων, Σωτήρ ἀνάστησον καὶ σώσον
με. Μαρτυρικόν. Ὁμοιον.

Τὸν θώρακα τῆς Πίστεως, ἐνδυ-
σάμενοι καλῶς, καὶ τῷ τύπῳ τοῦ
Σταυροῦ, καθοπλίσαντες ἑαυτοὺς,
στρατιῶται εὐσθενεῖς ἀνεδείχθη-
τε· τοῖς Τυράννοις ἀνδρείως ἀν-
τικ-

τικατέστητε, και διαβόλου την
πλάνην κατηδαφίζατε· νικηται
γενόμενοι, των στεφάνων ήξιώ-
θητε· προσβέυσατε αεί υπέρ ήμων
εις τὸ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ήμων.

Δόξα και νῦν, Θεοτοκ. ὁ αὐτός.

Δέχου τὰς φωνὰς τῶν οἰκετῶν
σου, Πάναγνε Παρθένε Θεοτόκε,
και πρόσβευε ἀπαύστως, πλημμε-
λημάτων λύσιν, και εἰρήνην δω-
ρηθῆναι ήμῖν.

Συνάπτεται δὲ και ἡ Α'. ὠρα, ἄ-
νω στιχολογίας, και Ἀπόλυσις. Εἰς
τὴν ζ'. Τροπάριον τῆς Προφητείας,
ἤχος πλ. β'.

Εὐσπλαγγνε Μακρόθυμε, Παν-
τοκράτορ Κύριε, κατάπεμψον τὸ
ἔλεός σου ἐπὶ τὸν λαόν σου· Δίς.

Προκείμ. πλ. β'. Ψαλ. ης'. Ὁ Κύ-
ριος ἔβασίλευσεν, ἀγαλλιάσθω ἡ γῆ,
στίχ. Εὐφρανθήτωσαν Νῆσοι πολλαί.

Προφητείας Ἡσαίου τὸ Ἀνάγνωσμα

Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ ποιήσας
τὸν Οὐρανόν, και πῆξας αὐτόν, ὁ σε-
ρεώσας τὴν γῆν, και τὰ ἐν αὐτῇ, και
διδούς πνοὴν τῷ λαῷ τῷ ἐπ' αὐτῆς, και
πνεῦμα τοῖς πατοῦσιν αὐτήν. Ἐγὼ Κύ-
ριος ὁ Θεός ἐκάλεσα σε ἐν δικαιοσύνῃ,
και κρατήσω τῆς χειρός σου, και ἐ-
νισχύσω σε, και ἔδωκά σε εἰς Διαθή-
κην γένους, εἰς φῶς Ἐθνῶν, ἀνοίξαι
ὀφθαλμούς τυφλῶν, ἐξαγαγεῖν ἐκ δε-
σμῶν δεδεμένους και ἐξ οἴκου φυλα-
κῆς, καθήμενους ἐν σκότει. Ἐγὼ Κύ-

ριος ὁ Θεός, τοῦτό μου ἐστὶ τὸ ὄνομα
τὴν Δόξαν μου ἐτέρω οὐ δώσω, οὐ δὲ
τὰς ἀρετὰς μου τοῖς γλυπτοῖς. Τὰ
ἀπ' ἀρχῆς ἰδοὺ ἤκασι, και κινῶν, ἃ
νῦν ἐγὼ ἀναγγέλλω, και πρὸ τοῦ ἀ-
ναγγεῖλαι ἐδηλώθη ὑμῖν. Ἰμνήσατο
τῷ Θεῷ ὕμνον καινόν, ἡ ἀρχὴ αὐτοῦ
ἀνω· δοξάζετε τὸ ὄνομα αὐτοῦ, δο-
ξάζετε ἀπ' ἄκρου τῆς γῆς, οἱ κατα-
βαίνοντες εἰς τὴν θάλασσαν, και πλέ-
οντες αὐτήν, αἱ Νῆσοι και οἱ κατη-
κοῦντες αὐτάς. Ἐφρανθήτη ἔρημος
και αἱ κῶμαι αὐτῆς, ἐπαύλεις, και
οἱ κατοικοῦντες Κηδάρ. Εὐφρανθή-
σονται οἱ κατοικοῦντες πέτρων, ἀπ'
ἄκρου τῶν ὀρέων βοήσουσι. Δώσουσι
τῷ Θεῷ δόξαν, τὰς ἀρετὰς αὐτοῦ
ἐν ταῖς Νήσοις ἀναγγελοῦσι. Κύριος
ὁ Θεός τῶν Δυνάμεων ἐξελεύσεται
και συντρίψει πόλεμον, ἐπεγερεῖ ζῆ-
λον, και βοήσεται ἐπὶ τοὺς ἐχθροὺς
αὐτοῦ μετὰ ἰσχύος. Ἐσιώπησα ἀπ'
αἰῶνος, μὴ και αἰεὶ σιωπήσομαι και
ἀνέξομαι; Ἐκαρτέρησα ὡς ἡ τίκτου-
σα, ἐκφανῶ και ἐκστήσω και ξηρα-
νῶ ἄμα, και θήσω ποταμούς εἰς Νή-
σους, και ἔλη ξηρανῶ ἐρημώσω ὄρη
και βουνούς, και πάντα γόρτον αὐ-
τῶν ξηρανῶ. Και ἄξω τυφλοὺς ἐν
ὁδοῖ ἢ οὐκ ἔγνωσαν, και τριβους ἃς
οὐκ ᾔδεισαν, πατήσαι ποιήσω αὐτούς·
ποιήσω αὐτοῖς τὸ σκότος εἰς φῶς,
και τὰ σκολιὰ εἰς εὐθεῖαν. Ταῦτα τὰ
ῥήματα ποιήσω αὐτοῖς, και οὐκ
ἐγκαταλείψω αὐτούς· λέγει Κύριος.
Προκείμενον, Ψαλμός ης'. ἤχ. πλ. β'.

Ἄσα-

Ἄσατε τῷ Κυρίῳ

Στίχ. Ἀλλαλάξατε τῷ Θεῷ.

Τῆ Ε. Ἐσπέρας, μετὰ τὸν Προοιμιακόν, τὸ Κάθισμα τοῦ Ψαλτηρίου, ὅπερ ἀφέθη τῇ ἁ. ὥρα· ψάλλομεν στίχ. ι. τὰ ἐξῆς ιδιόμελα ἤχ. πλ. δ.

Αὐτεξουσίως ἐξεδύθην, τῇ πρώτῃ μου παραβάσει, τῶν ἀρετῶν τὴν εὐπρέπειαν, ἡμφιασάμην δὲ ταύτην αὐθις, τῇ πρὸς με συγκαταβάσει σου Λόγε Θεοῦ· οὐ παρείδες γὰρ με τὸν ἐν δεινοῖς παθήμασι καταστιχθέντα, καὶ ληστροικῶς ὁδοπατηθέντα, ἀλλὰ τῇ παναλκεί σου δυναστεία περιποιησάμενός με, ἀντιλήψεως ἤξιωσας Πολυέλεε.

Δίς.

Μάρτυρες Κυρίου, πάντα τόπον ἀγιάζετε, καὶ πᾶσαν νόσον θεραπεύετε· καὶ νῦν πρεσβεύσατε ῥυσθῆναι τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ, τὰς ψυχὰς ἡμῶν δεόμεθα.

Προσόμ. ἤχ. ἁ. Πανεύφημοι μάρτυρες.

Ηλούμενος Κύριε σταυρῷ, Ἀδάμ τὸ χειρόγραφον, τῇ θείᾳ λόγχῃ διέρρηξας, διὸ διάρρηξον τοὺς δεσμούς μου Λόγε, ὅπως σοι αἰνέσεως, θυσίαν θύσω πιστεῖ γηθόμενος, καιρὸν εὐπρόσδεκτον, τῆς νηστείας νῦν εὐράμενος, ὃν εἰς πάντων, σωτηρίαν ἐδειξας.

Νηστείας λαμπρότητι ποτὲ, Μωύσης λαμπόμενος, Θεοῦ τὴν δόξαν τεθέαται· τοῦτον ζηλώσασα, ταπεινὴ ψυχὴ μου, τὸν

σταυρῷ τανύσαντα, παλάμας διὰ σὲ ἀγαθότητι, ἔργοις θεραπείουσον, ἐγκρατείας καὶ δεήσεως, ὅπως τύχης, θείας ἀπολαύσεως.

Ἔτερον ἤχ. πλ. ε. Ἀρχαγγελικῶς ἀνυμνήσωμεν.

Τὸν ζωοποιὸν προσκυνοῦντές σου σταυρὸν, τῆς ἀφράστου πρὸς ἡμᾶς σου, ἀμέτρου ἀγαθότητος Χριστέ, καὶ ἐν αὐτῷ φωτισθέντες τὰς ψυχὰς, ἀνυμνοῦμέν σε ἀπαύστως, αἰτούμενοι εὐθύμως ἐν χαρᾷ, τελέσαι τὸ στάδιον τῆς νηστείας, καὶ φθάσαι τὰ πάθη σου ἀνυμνήσαι, Κύριε, διῶν ἔσωσας ἡμᾶς.

Καὶ τοῦ Μηναιου, δ'. Δόξα καινῶν. Σταυροθεοτοκίον. Εἴσοδος. Φῶς ἱλαρόν. Ἐσπέρας Προκείμε, ἤχ. Ἐαρός. ψάλ. γή. Ὑψούτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Στίχ. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν.

Γενέσεως τὸ ἀνάγνωσμα·

Εἶπε Κύριος· Κραυγὴ Σοδόμων καὶ Γομόρρας πεπλήθυνται πρὸς με, καὶ αἱ ἀμαρτίαι αὐτῶν μεγάλαι σφόδρα. Καταβάς οὖν ὄψομαι, εἰ κατὰ τὴν κραυγὴν αὐτῶν τὴν ἐρχομένην πρὸς με, συντελοῦνται· εἰ δὲ μὴ, ἴνα γνῶ. Καὶ ἀποστρέψαντες ἐκείθεν οἱ ἄνδρες, ἦλθον εἰς Σόδομα Ἀβραὰμ δὲ ἔτι ἦν ἐστηκώς ἔναντι Κυρίου. Καὶ ἐγγίσας Ἀβραὰμ, εἶπε· Μὴ συναπολέσης δίκαιον μετὰ ἀσεβοῦς, καὶ ἔσται ὁ δίκαιος ὡς ὁ ἀσεβής. Εὐάνθρωποι πεντήκοντα δίκαιοι ἐν τῇ πόλει, ἀπολεῖς αὐτούς; οὐκ ἀνήσεις πάντα τὸν ἴσον ἐνεκεν τῶν πεντήκοντα δικαίων, ἐὰν ὦσιν ἐν αὐτῇ; Μηδαμῶς σὺ ποιήσεις τὸ ῥῆμα τοῦτο, τοῦ ἀποκτείναι δίκ-

δίκαιον μετὰ ἀσεβοῦς, καὶ ἔσται ὁ δίκαιος ὡς ἀσεβής. Μηδαμῶς Ὁ κρίνων πᾶσαν τὴν γῆν, οὐ ποιήσεις κρίσις; Εἶπε δὲ Κύριος, Ἐὰν εὖρω ἐν Σοδόμοις πεντήκοντα δικαίους ἐν τῇ πόλει, ἀφήσω πάντα τὸν τόπον δι' αὐτούς. Καὶ ἀποκριθεὶς Ἀβραάμ, εἶπε, Νῦν ἠρξάμην λαλῆσαι πρὸς τὸν Κύριόν μου, ἐγὼ δὲ εἰμι γῆ καὶ σποδός. Ἐὰν δὲ ἐλαττωθῶσιν οἱ πεντήκοντα δίκαιοι εἰς τεσαράκοντα πέντε ἀπολείς ἔνεκεν τῶν πέντε ἅπασαν τὴν πόλιν; Καὶ εἶπεν· Οὐ μὴ ἀπολέσω. Καὶ προσέθετο ἔτι λαλῆσαι πρὸς Κύριον, καὶ εἶπεν, Ἐὰν εὐρεθῶσιν ἐκεῖ τεσαράκοντα; Καὶ εἶπεν, Οὐ μὴ ἀπολέσω ἔνεκεν τῶν τεσαράκοντα. Καὶ εἶπε, Μήτι Κύριε ἐὰν λαλήσω; Ἐὰν δὲ εὐρεθῶσιν ἐκεῖ τριάκοντα; Καὶ εἶπεν, Οὐ μὴ ἀπολέσω ἔνεκεν τῶν τριάκοντα. Καὶ εἶπεν· Ἐπειδὴ ἔχω λαλῆσαι πρὸς τὸν Κύριόν μου, Ἐὰν δὲ εὐρεθῶσιν ἐκεῖ εἴκοσι; Καὶ εἶπεν, Μὴ ἀπολέσω ἔνεκεν τῶν εἴκοσι. Καὶ εἶπε, Μήτι Κύριε ἐὰν λαλήσω ἔτι ἅπαξ; Ἐὰν εὐρεθῶσιν ἐκεῖ δέκα; Καὶ εἶπεν. Οὐ μὴ ἀπολέσω ἔνεκεν τῶν δέκα. Ἀπῆλθε δὲ Κύριος, ὡς ἐπαύσατο λαλῶν τῷ Ἀβραάμ· ὑπέστρεψε δὲ Ἀβραάμ εἰς τὸν τόπον αὐτοῦ.

Προκείμενον ἤχ. πλ. β'. ψαλμ. 98'. Ἀλλαξέτε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ. Στίχ. Δουλεύσατε τῷ Κυρίῳ.

Παροιμιῶν τὸ ἀνάγνωσμα.

Ὁ δεχόμενος παιδείαν, ἐν ἀγαθοῖς ἔσται, ὁ δὲ φυλάσων ἐλέγχους, σοφισθήσεται, ὅς φυλάσσει τὰς ἑαυτοῦ ὁδοὺς, τρηρεῖ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν, ὁ δὲ ἀγαπῶν ζωὴν, ρεῖσεται στόματός αὐτοῦ,

Πρὸ συντριβῆς ἡγεῖται ὕβρις, πρὸ δὲ πτώσεως κακοφροσύνη. Κρείσων πρᾶ-
 ὕθυμος μετὰ ταπεινώσεως, ἢ θεο-
 αιρεῖται σκύλα μετὰ ὕβριστῶν. Συνε-
 τὸς ἐν πράγμασιν εὐρετὴς ἀγαθῶν, ὁ
 δὲ πεποιθὴς ἐπὶ τῷ Κυρίῳ μακαριστός.
 Τοῖς συνετοῖς καὶ σοφοῖς φαύλους
 καλοῦσιν· οἱ δὲ γλυκεῖς ἐν λόγῳ πλεί-
 ονα ἀκούσονται. Πηγὴ ζωῆς ἔννοια
 τοῖς κεκτημένοις, παιδεία δὲ ἀφρόνων
 κακὴ. Καρδία σοφοῦ νοῆσει τὰ ἀπὸ
 τοῦ ἰδίου στόματος, ἐπὶ δὲ χειλέων
 φορέσει ἐπιγνώμοσύνην. Κηρίον μέ-
 λιτος λόγοι καλοὶ, γλύκασμα δὲ αὐ-
 τῶν ἴσσις ψυχῆς. Εἰσὶν ὁδοὶ δοκοῦ-
 σαι ὀρθαὶ εἶναι ἀνδρὶ, τὰ μὲν τοι
 τελευταῖα αὐτῶν βλέπει εἰς πυθμένα
 ἄδου. Ἀνὴρ ἐν πόνοις πονεῖ ἑαυτῷ,
 καὶ ἐκβιάζεται τὴν ἀπώλειαν ἑαυτοῦ.
 Ὁ μὲν τοι σκολιὸς ἐπὶ τῷ ἑαυτοῦ εὐ-
 ματι φορεῖ τὴν ἀπώλειαν. Ἀνὴρ ἀ-
 φρων ὀρύσσει ἑαυτῷ κακὰ, ἐπὶ δὲ
 τῶν ἑαυτοῦ χειλέων θησαυρίζει πῦρ.
 Ἀνὴρ σκολιὸς διαπέμπεται κακὰ,
 λαμπτήρα δόλου πυρσεύει κακοῖς, καὶ
 διαχωρίζει φίλους. Ἀνὴρ παράνομος
 ἀποπειράτα, θλίων, καὶ ἀπάγει αὐ-
 τοῦς εἰς ὁδοὺς οὐκ ἀγαθὰς· στη-
 ρίζων δὲ ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ μετὰ δόλου,
 λογιζεται διεστραμμένα, ἐπιδάκνων
 δὲ τοῖς χειλέσιν αὐτοῦ, ὀρίζει πάντα
 τὰ κακὰ· οὗτος κάμινος ἐστὶ κακίας.
 Στέφανος καυχῆσεως γῆρας, ἐν δὲ ὁ-
 δοῖς δικαιοσύνης εὐρίσκεται. Κρείσων
 ἀνὴρ μακρόθυμος ἰσχυροῦ, ὁ δὲ κρα-
 τῶν ὀργῆς, κρείσων τοῦ καταλαμβα-
 νομένου πόλιν ὀχυρὰν. Εἰς κόλπους

ἐπέρχεται πάντα τοῖς ἀδικοῖς, παρά
 δὲ Κυρίου πάντα τὰ δίκαια. Κρείσσων
 ψωμὸς μεθ' ἡδονῆς ἐνειρήνη, ἢ οἶκος
 πλήρης πολλῶν ἀγαθῶν καὶ ἀδί-
 κων θαυμάτων μετὰ μάχης. Οἰκέτης
 νοήμων κρατήσει δεσποτῶν ἀφρόνων,
 ἐν δὲ ἀδελφοῖς διελεῖται μέρη. Ὡσπερ
 ἐν καμίνῳ δοκιμάζεται ἄργυρος, οὕ-
 τως ἐκλεκταὶ καρδίαι παρά Κυρίῳ. Κα-
 κὸς ὑπακούει γλώσσης παρανόμων δι-
 καιος δὲ οὐ προσέχει χεῖλεσι ψευδέ-
 σιν. Ὁ καταγελῶν πτωχοῦ, παροξύνει
 τὸν ποιήσαντα αὐτόν, ὁ δὲ ἐπισπλαγ-
 χιζόμενος ἐλεηθήσεται. Ὁ ἐπιγαίρων
 ἀπολλυμένῳ, οὐκ ἀθωωθήσεται. Στέ-
 φανος γερόντων, τέκνα τέκνων καύ-
 χημα δὲ τέκνων, πατέρες αὐτῶν. Οὐχ
 ἄρμόσει ἄφρονι χεῖλη πιστὰ, οὐδὲ δι-
 καιῷ χεῖλη ψευδῆ. Μισθὸς χαρίτων
 ἡ παιδεία τοῖς χρωμένοις αὐτῇ, οὐ-
 δ' ἂν ἐπιστρέψῃ, εὐδοιωθήσεται. Ὁς
 κρύπτει ἀδίκημα, ζητεῖ φίλων, ὅς
 δὲ μισεῖ κρύπτειν, διίστησιν φίλους,
 καὶ οἰκείους συντριβεῖ ἀπειλῇ καρδίας
 φρονίμου· ἄφρων δὲ μαστιγωθείς, οὐκ
 αἰσθάνεται. Ἀντιλογίας ἐγείρει πᾶς
 κακός, ὁ δὲ Κύριος Ἀγγελὸν ἀνελε-
 ήμονα ἐκπέμψει αὐτῇ. Ἐμπεισεῖται,
 μέριμνα ἀνδρὶ νοήμονι οἱ δὲ ἄφρονες
 διαλογοῦνται κακά. Ὁς ἀποδίδωσι
 κακά ἀντὶ ἀγαθῶν, οὐ κινήθησεται
 κακὰ ἐκ τοῦ οἴκου αὐτοῦ. Ἐξουσίαν δι-
 δώσει λόγοις ἀρχῇ δικαιοσύνης, προη-
 γεῖται δὲ τῆς ἐνδείας γάσις καὶ μάχη.
 Ὁς δίκαιον κρίνει τὸν ἄδικον, ἄδι-
 κων δὲ τὸν δίκαιον, ἀκάθαρτος, καὶ

ἑδελυρὸς παρά Κυρίῳ. Ἵνα τι ὑπῆρξε
 χρήματα ἀνδρὶ ἄφρονι; κτήσασθαι
 γὰρ Σοφίαν ἀνὴρ ἀκάθαρτος καὶ ἀκάρ-
 διος οὐ δυναίεται. Ὁς ὑψηλὸν ποιεῖ
 τὸν ἑαυτοῦ οἶκον, ζητεῖ συντριβὴν, ὁ
 δὲ σκολιάζων τοῦ μαθεῖν, ἐμπεισεῖται
 εἰς κακά. Εἰς πάντα καιρὸν φίλος
 ὑπαρχέτωσι· ἀδελφοὶ δὲ ἐν ἀνάγκαις
 χρήσιμοι ἔστωσαν.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τῶν Προ-
 ηγιασμένων. Ἐν τῇ μεταλαμβάνομεν
 καὶ τῶν Ἁγίων Μυστηρίων. Δεῖ εἰδέ-
 ναι, ὅτι ἐάν φθάσῃ ὁ Εὐαγγελισμὸς
 κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην, προβάλλε-
 ται ἡ Ἀκολουθία τοῦ μεγάλου Κα-
 νόνου τῇ Τρίτῃ, ἤγουν τῇ Δευτέρᾳ ἑ-
 σπέρας· ἡ δὲ Ἑορτὴ γίνεται ἀμε-
 τάθετος.

Τῇ Παρασκευῇ τῆς Β'. Ἑβδομά-
 δος, εἰς τὸν Ὀρθρον, τὰ Τριαδικά. Με-
 τὰ τὴν α'. Στιχολογ. λέγομεν Καθί-
 σματα τῆς Ὀκτωήχου. Μετὰ δὲ τὴν
 β'. τὸ παρὸν Κάθισμα ἦχος α'.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Εξέτεινας Χριστέ, τὰς παλάμας
 ἐν ξύλῳ, ἰώμενος πληγὴν, τοῦ
 Ἀδὰμ ταῖς πληγαῖς μου· διὸ ἰ-
 κετεύω σε, τὰς πληγὰς μου θε-
 ράπευσον, ἃς ἐπέθετο, ἐν τῇ ψυ-
 χῇ μου ὁ πλάνος, καὶ ἀξίωσον,
 ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ, Σωτὴρ
 θεραπεύσαι σε.

Σταυροθεοτοκίον ὁμοιον.

Ορῶσάσε Χριστέ, ἡ πανάμωμος
 μήτ-

Μήτηρ, νεκρὸν ἐπὶ Σταυροῦ, ἠπλωμένον ἐβόα, Υἱέ μου συνάναρχε, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι, τίς ἢ ἄφατος, οἰκονομία σου αὐτή, δι' ἧς ἔσωσας, τὸ τῶν ἀχράντων χειρῶν σου, οἰκτιρμῶν πλαστούργημα.

Μετὰ τὴν γ'. στιχολογίαν, Κάθισ. ἤχος, πλ. β'. Ἐλπίς τοῦ Κόσμου.

Σταυρὲ τοῦ Κόσμου φυλακτήρ, καὶ δαιμόνων διώκτη, τοὺς σὲ κτωμένους ἐν παντί, προστασίαν ἄμαχον, ἀξίωσον τὸ τῆς νηστείας διελθεῖν, ὑπόλοιπον ἐν συνειδήσει καθαρᾷ, εὐθύνων τὰς ψυχὰς ἡμῶν ἐνώπιον Χριστοῦ, ξύλον εὐλογημένον.

Σταυροθεοτοκίον ὅμιον

Αγνή Παρθένε καὶ σεμνή, τῶν Ἀγγέλων ἡ δόξα, ὅτε παρέστης τῷ Σταυρῷ, τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου, μὴ φέρουσα ὄρᾱν, τὰς παροινίας τῶν ἐχθρῶν, ἐκραύγαζες ὀδυνωμένη μητρικῶς, πῶς φέρεις ὦ φιλόνηρωπε τὰς πάντων ἀπειλὰς; δόξα τῇ μακροθυμίᾳ σου.

Ὁ Ν'. Σῶσον ὁ Θεός. αἱ ἾΩδαὶ καὶ στιχολογεῖται ἡ Ε΄. Κανόνες τοῦ Μηναίου, καὶ τοῦ Τριωδίου, τοῦ Κυρίου Ἰωσήφ. ἾΩδὴ Ε΄. ἤχ. α΄.

Ὁ φωτίσας τῇ ἐλλάμψει.

Ο ἐκτείνας, οὐρανὸν ὡσεὶ δέριον ἐξέτεινας, τὰς παλάμας, ἐν Σταυρῷ Ἰησοῦ υπαράγαθε· διόικετεύω σε, Κατατεινόμενον ἐχθροῦ με, ταῖς ἐπηρείαις οἰκτείρησον.

Τοῦ πάθους σου, τὴν ἡμέραν ἰδεῖν καταξίωσον, τοὺς δούλους σου, φωτισθέντας καρδίας φαιδρότητι, καὶ τὴν ζωηφόρον σου, Σωτῆρ Ἀνάστασιν ὑμνοῦντας, τὸ κράτος τῆς Βασιλείας σου.

Σταυροθεοτοκίον.

Ορῶσά σε, ἐν Σταυρῷ ἠρτημένον ἢ πάναγνος, ἠλάλαξε, τετρωμένη τὰ σπλάγχχνα καὶ ἔλεγε, Διὰ σπλάγχχνα Κύριε, σὼν οἰκτιρμῶν παθεῖν ἡνέσχου, πᾶσι παρέχων ἀπάθειαν.

Ἐτερος Τοῦ Κυρίου Θεοδώρου.

Μονάδα τῇ φύσει σε Τριάς ἀνυμνῶ, ἀναρχον ἀκτιστον, ἀρχικὴν βασιλικὴν, ὑπερτελεῖ ἑνάδα, Θεὸν καὶ φῶς καὶ ζῶην, Δημιουργὸν τοῦ Κόσμου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Εν τῇ ὑπερφουῖ σου κυήσει Ἀγνή, νόμοι σοι φύσεως, καταλύονται σαφῶς· καὶ γὰρ ἀσπόρως τίκεις, τὸν πρὸ αἰῶνων Θεόν, ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα.

Δόξα σοι ὁ Θεός.

Τὸν Σταυρὸν τὴν λόγχην καὶ τοὺς ἦλους σου, σέβομαι Δέσποτα· δι' αὐτῶν γὰρ τῆς φθορᾶς, ἡμᾶς ἀπελυτρώσω, ἐν τῷ σῶ πάθει Χριστέ, ἀπαθανατισθέντας.

Εκ νυκτὸς ὀρθρίζοντα φιλόνηρωπε; φώτισον δέομαι, καὶ ὁδήγησον καμὲ ἐν τοῖς προσάγμασί σου, καὶ διδάξόν με Σωτῆρ, ποιεῖν τὸ θέλημά σου.

ἾΩδὴ

᾿Ωδὴ Η'. Θαύματος

Ημβλυνας τοῦ πονηροῦ Σῶτερ τὰ κέντρα, καθηλούμενος ἡλεις ἐν ξύλῳ· ἀκανθῶν διάδημα, ἀνεδύσω χλευαστικῶς, ἐκριζῶν τῆς παραβάσεως τὴν ἀκανθαν· διὸ ἀνυμνοῦντές σοι κραυγάζομεν· Εὐλογοίτω ἡ Κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ηπλωσας ἐπὶ Σταυροῦ Χριστέ παλάμας, τὸ ἀνθρώπινον ἐπισυνάγων, πρὸς τὴν σὴν ἐπίγνωσιν, καὶ τῆ λόγῃ τὴν σὴν πλευράν, κεντηθῆναι κατεδέξω, ἀναβλύσας ἡμῖν, κρουνοὺς σωτηρίας ἀναμέλπουσιν. Εὐλογοίτω ἡ Κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας

Θεοτοκίον.

Στάμνον Μάννα σὲ τὸ θεῖον κεκτημένην, τῆς Θεότητος ἔγνωμεν κόρη, κιβωτὸν καὶ τράπεζαν, καὶ λυχνίαν, θρόνον Θεοῦ, καὶ παλάτιον καὶ γέφυραν μετάγουσαν, πρὸς θεῖαν ζωὴν, τοὺς ἀναμέλποντας, Εὐλογοίτω ἡ Κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν.

Τριάς ἰσοκλήης, ὁμοούσιε Μονάς, ὁ Πατὴρ, καὶ ὁ Υἱός, καὶ τὸ Πνεῦμα σώσόν με, τὸν πίστει ἠμνοῦντά σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν τόκον τῆς ἀγνῆς, Θεοτόκου προσκυνῶ, συμπάλλων τοῖς Παι-

σίν, Εὐλογοεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Δέξα σοι ὁ Θεός..

Υμνῶ σου τὸν Σταυρὸν, δι' οὗ σέσωμαι Σωτῆρ, συμπάλλων τοῖς παισίν, Εὐλογοεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

᾿Ο Εἰρμός.

Τῶν Παιδῶν τὴν ᾠδὴν, ἐκμιμούμενος βοῶ, συμπάλλων τοῖς Παισίν, Εὐλογοεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

᾿Ωδὴ Θ'. Τύπον τῆς ἀγνῆς λοχείας

Εἶδεν, Ἰησοῦ τὸν Κύριον, ἐν λεπτοτάτῃ αὔρα, λεπτύνας πρότερον, σάρκα προσευχῶν, καὶ νηστειῶν ἐπιδόσεσιν· ὃν ζηλοῦσα ψυχὴ μου ἀπόβριψον, τῶν ἡδονῶν τὸ πάχος, ὅπως θεάσῃ τὸν ποθοῦμενον.

Ξύλῳ ἀνυψώσας πρότερον, ὁ Μωϋσῆς τὸν ὄφιν, Σῶτερ ἐτύπου σου, τὴν ἀνύψωσιν, τὴν ἐν Σταυρῷ ὑπεράγαθε, ἰοβόλου κακίας τοῦ ὄφεως, δι' οὗ ἀπελυτρώσω, πάντα τὰ Ἔθνη προσκυνοῦντά σε.

Θεοτοκίον.

Πάντων, ὑπερέτερα Δέσποινα, τῆς τῶν παθῶν κακίας δεῖξον ὑπέρτερον, τὸν δοξάζοντα, παναληθῆ Θεοτόκον σε, καὶ ἠμνοῦντα τὸν τόκον σου ἄχραντε, τὸν ἀκαταληψία θεοχαρίτῳ τιμώμενον.

Ἄλλος ᾿Ασπόρου συλλήψεις Δέξα

Μόνου μοναγεννητορ, μονογε-

νους

νοῦς Υἱοῦ Πατρὸς, καὶ μόνεμόνου, φῶς φωτὸς ἀπαύγασμα, καὶ μόνον μόνως μόνου, Θεοῦ ἁγίου Πνεῦμα, Κυρίου Κύριος ὄντως ὢν, ὦ Τριάς Μονὰς ἁγία, σῶσόν με θεολογοῦντά σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ θαῦμα τοῦ Τόκου σου, ἐκπλήττει με πανάμωμε, πῶς συλλαμβάνεις, ἀσπόρως τὸν ἄληπτον; εἰπέ πῶς παρθενεύεις, γεννήσασα ὡς μήτηρ; τὸ ὑπὲρ φύσιν πίσει λαβῶν, τὸ τιχτόμενον προσκύνει ὅσα θέλει γὰρ καὶ δύναται.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι

Δι' ὑμᾶς ὑπέστη σου, ἕκαστον μέλος πάθημα, πυγμὴν ἢ Κἄρα, ἢ ὄψις βράσιματα, αἱ χεῖρες προσηλώσεις, καὶ ἡ πλευρὰ τὴν λόγχην, καὶ τὰ ἐξαιρέτα τοῦ Σταυροῦ· ἀλλὰ δόξα τῇ ἀρρήτῳ, εὐσπλαγχνίᾳ σου Σωτῆρ ἡμῶν.

Ὁ Εἰσμός.

Ασπόρου συλλήψεως.

Ἐἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὸ ἰδιόμελον.
πλ. δ'.

Δίς.

Ο μετὰ ληστῶν, ἐν Σταυρῷ προσπαγεῖς Χριστέ ὁ Θεός, καὶ τῷ μῶλωπί σου, τῶν ἀνθρωπίνην φύσιν ἰασάμενος, μὴ παρίδῃς με νοητοῖς ὁδοστάταις, καὶ λησταῖς ἀσωμάτοις ἐμπесόντα, καὶ τῆς ἀρετῆς ὑπ' αὐτῶν ἐκδυθέντα, καὶ χαλεπῶς τραυματισθέντα, παρὰ μηδενὸς δὲ τῶν Ὁσίων, ἰαθῆναι δυνάμενον· ἡμὶ θνητος γὰρ εἰμι, βραχύτατον

(ΤΟΜ. Γ΄)

ἔχων ζωῆς λείψανον, τὴν εἰς σέ μόνην ἐλπίδα, τὸν καὶ νεκροῖς ζωὴν παρέχοντα· ἀλλὰ κατὰ δῆσόν μου τὰ τραύματα, τὴν σὴν ἐπιστάξας μοι χρηστότητα, μόνε φιλάνθρωπε.

Τί ὑμᾶς καλέσωμεν ἅγιοι; Χερουβίμ; ὅτι ὑμῖν ἐπανεπαύσατο Χριστός. Σεραφίμ; ὅτι ἀπαύστως, ἐδοξάσατε αὐτόν. Ἄγγέλους; τὸ γὰρ σῶμα ἀπεστράφητε. Δυναμίεις; ἐνεργεῖτε ἐν τοῖς θαύμασι· πολλὰ ὑμῶν τὰ δνόματα, καὶ μείζονα τὰ χαρίσματα· πρεσβεύσατε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἠ τοῦ παραδόξου.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος, ὦ μυστηρίου καινοῦ, ὦ φρικτῆς ἐγχειρήσεως, ἡ Παρθένος ἔλεγεν, ἐν Σταυρῷ σε ὡς ἐβλεψεν, ἐν μέσῳ δύο, ληστῶν κρεμάμενον, ὃν δίχα πόνου, καὶ φθορᾶς τέτοκε· πῶς σε ὁ ἄνομος, δῆμος καὶ ἀχάριστος, σπλάγχνον ἐμόν, Ἰησοῦ γλυκύτατε, Σταυρῷ προσήλωσεν;

Ἐἰς τὴν σ'. Τροπᾶριον τῆς Προφητείας ἡχ. πλ. α'.

Υπερύμνητος εἶ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ σαλευὼν τὴν γῆν, εἰς τὸ ἐπιστρέψαι, καὶ σωθῆναι τοὺς κατοικοῦντας ἐν αὐτῇ, καὶ πάλιν στερεῶν αὐτὴν, διὰ ἰδίαν ἀγαθότητα, καὶ ἄφατον εὐσπλαγχνίαν· πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, ἐλέησον ἡμᾶς.

« 24 » Προχ.

Προκείμενον ἤχ. πλ. δ'. ψαλ. ρ'. Ἔλεον καὶ κρίσιν ἄσσομαί σοι Κύριε. στίχ. Ψαλῶ καὶ συνήσω ἐν ὁδῷ ἀνώμω. Προφητ. Ἑσαΐου τὸ Ἀνάγν.

Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ Ἅγιος τοῦ Ἰσραὴλ, ὁ πλάσας αὐτόν, ὁ ποιήσας τὰ ἐπερχόμενα· Ἐρωτήσατέ με περὶ τῶν υἱῶν μου, καὶ περὶ τῶν θυγατέρων μου, καὶ περὶ τῶν ἔργων τῶν χειρῶν μου ἐντειλασθέ μοι. Ἐγὼ ἐποίησα γῆν, καὶ ἄνθρωπον ἐπ' αὐτῆς· ἐγὼ τῇ χειρὶ μου ἐστερέωσα τὸν Οὐρανόν· ἐγὼ πάντα τοῖς ἄστροις ἐντειλάμην· Ἐγὼ ἤγειρα αὐτὸν μετὰ δικαιοσύνης Βασιλεία, καὶ πᾶσαι αἱ ὁδοὶ αὐτοῦ εὐθεῖαι· οὗτος οἰκοδομήσει τὴν πόλιν μου, καὶ τὴν αἰχμαλωσίαν τοῦ λαοῦ μου ἐπιστρέψει, οὐ μετὰ λύτρων, οὐδὲ μετὰ δώρων, εἶπε Κύριος Σαβαώθ. Οὕτω λέγει Κύριος, Ἐκοπίασεν Αἴγυπτος, καὶ ἐμπορεῖα Αἰθιοπῶν, καὶ οἱ Σαβεῖμ ἄνδρες ὑψηλοὶ ἐπὶ σέ διαβήσονται, καὶ σοὶ ἔσονται δούλοι, καὶ ὀπίσω σου ἀκολουθήσουσι δεδεμένοι χειροπέδαις, καὶ διαβήσονται πρὸς σέ, καὶ προσκυνήσουσί σοι, καὶ προσεύξονται ἐν σοί, ὅτι ὁ Θεὸς ἐν σοὶ ἔστι, καὶ οὐκ ἔστι Θεὸς πλὴν σου. Σὺ γὰρ εἶ εὐεός, καὶ οὐκ ἤδειμεν, ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ, Σωτήρ. Αἰσχυνθήσονται καὶ ἐντραπήσονται πάντες οἱ ἀντικείμενοι αὐτῷ, καὶ πορεύονται ἐν αἰσχύνῃ· ἐγκαινίζεσθε πρὸς με Νῆσοι. Ἰσραὴλ σώζεται ὑπὸ Κυρίου σωτηρίαν αἰώνιον, οὐκ αἰσχυνθήσονται, οὐδὲ ἐντραπήσονται ἕως τοῦ αἰῶνος, λέγει Κύριος Παντοκράτωρ.

Προκείμ. ἤχος δ'. Ψαλμός, ρά. Κύριε εισάκουσον τῆς προσευχῆς μου. Στίχ. Μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ.

Τῇ Παρασκευῇ Ἑσπέρας, μετὰ τὴν συνήθη στιχολογίαν. Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα ψάλλομεν στιχηρὰ ι. τοῦ Τριωδίου γ'. καὶ τῆς Θεοτόκου ζ'. τὸ ἰδιόμελον πλ. ε'.

Δίς.

Ὡς ἐξ Ἱερουσαλήμ, σοῦ τῶν θείων ἐντολῶν ἐξερχόμενος, καὶ πρὸς τὰ πάθη τῆς Ἱερικῶ κατανήσας, τῇ δόξῃ τῆς ἀτιμίας, τῶν βιωτικῶν μελημάτων κατασυρεῖς, λησταῖς περιέπεσον τῶν λογισμῶν, τῆς υἰοθεσίας τῇ χάριτι, τὸν χιτῶνα ὑπ' αὐτῶν ἐκδυθεῖς, καὶ ταῖς πληγαῖς, ὡς ἄπνους κατὰ κείμαι. Ἱερεῦς δὲ παρῶν, καὶ τὸ πτώμα κατιδῶν, οὐ προσέσχε. Λευίτης, καὶ αὐτὸς δδελυξάμενος, ἀντιπαρήλθε μοι· σὺ δὲ Κύριε, ὁ ἐκ Παρθένου ἀφράστως σαρκωθείς, τῇ ἐκχύσει τοῦ Σωτηρίου, καὶ ἐκουσίως ἐκ πλευρᾶς σου, ἐκχυθέντος, αἵματος καὶ ὕδατος, ὡς ἔλαιον ἐπιστάξας Χριστέ ὁ Θεός, τὰς οὐλὰς τῶν τραυμάτων μου, τῇ μοτώσει περισφιγξον, καὶ πρὸς οὐράνιον συγκαταριθμήσον ὡς εὐζπλαγχνος.

Μαρτυρικόν.

Οἱ Μάρτυρες σου Κύριε, οὐκ ἠγήσαντό σε, οὐκ ἀπέστησαν ἀπὸ τῶν ἐντολῶν σου· ταῖς αὐτῶν πρεσβείαις, ἐλέησον ἡμᾶς.

Καὶ

Καὶ τῆς Θεοτόκου ἤχος πλ. β΄.

Δόξα. καὶ νῦν, ἤχ. β΄.

Ὅλην ἀποθέμενοι.

Βουλὴν προαιώνιον, ἀποκαλύπτων σοι Κόρη, Γαβριὴλ ἐφέστηκε, σὲ κατασπαζόμενος, καὶ φθεγγόμενος. Χαῖρε γῆ ἀσπορε. Χαῖρε βάτε ἀφλεκτε. Χαῖρε βάθος δυσθεώρητον. Χαῖρε ἡ γέφυρα, πρὸς τοὺς οὐρανοὺς ἡ μετάγουσα· καὶ κλίμαξ ἡ μετάρσιος, ἣν ὁ Ἰακώβ ἐθεάσατο. Χαῖρε θεία Στάμνε, τοῦ Μάννα. Χαῖρε λύσις τὰς ἀρᾶς. Χαῖρε Ἀδὰμ ἡ ἀνάκλησις, μετὰ σοῦ ὁ Κύριος. Δίς.

Τὸ ἀπ' αἰῶνος μυστήριον, ἀνακαλύπτεται σήμερον, καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, Υἱὸς ἀνθρώπου γίνεται, ἵνα τοῦ χειρόνος μεταλαβῶν, μεταδῶ μοι τοῦ βελτίονος· ἐψεύσθη πάλαι Ἀδὰμ, καὶ Θεὸς ἐπιθυμήσας οὐ γέγονεν· ἀνθρώπος γίνεται Θεός, ἵνα Θεὸν τὸν Ἀδὰμ ἀπεργάσῃται· εὐφραίνεται ἡ κτίσις, χορευέτω ἡ φύσις· ὅτι Ἀρχάγγελος Παρθένω, μετὰ δέους παρίσταται, καὶ τὸ Χαῖρε κομίζει, τῆς λύπης ἀντίθετον· Ὁ διὰ σπλάγχνα ἐλέους, ἐνανθρωπήσας, Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν.

Εσπέρας Προκειμ. ἤχος, δ΄. Παλμὸς ρβ΄. Οἰκτιρῶν καὶ ἐλεήμων ὁ Κύριος. Στίχ. Εὐλόγει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Εγένετο μετὰ τὰ ῥήματα ταῦτα, ὁ Θεὸς ἐπέραξε τὸν Ἀβραάμ, καὶ εἶπεν αὐτῷ. Ἀβραάμ· Ἀβραάμ. καὶ εἶπεν· Ἰδοὺ ἐγώ. Καὶ εἶπε· Λάβε τὸν υἱόν σου τὸν ἀγαπητόν, ὃν ἠγάπησας, τὸν Ἰσαὰκ, καὶ πορεύθητι εἰς τὴν γῆν τὴν ὑψηλὴν, καὶ ἀνίηγε αὐτὸν εἰς ὀλοκάρπωσιν, ἐπὶ ἐν τῶν ὀρέων, ὧν ἂν σοι εἶπω. Ἀναστὰς δὲ Ἀβραάμ τὸ πρῶτ', ἐπέσاختε τὴν ὄνον αὐτοῦ· παρέλαθε δὲ μεθ' ἑαυτοῦ, δύο παιδᾶς, καὶ Ἰσαὰκ τὸν υἱὸν αὐτοῦ· καὶ σχίσας ξύλα εἰς ὀλοκάρπωσιν, ἀναστὰς ἐπορεύθη· καὶ ἤλθεν εἰς τὸν τόπον, ὃν εἶπεν αὐτῷ ὁ

Φαίνη μοι ὡς ἄνθρωπος, φησὶν ἡ ἀφθορος Κόρη, πρὸς τὸν Ἀρχιστράτηγον, καὶ πῶς φθέγγῃ ῥήματα ὑπὲρ ἀνθρώπων; μετ' ἐμοῦ ἔφησ γάρ, τὸν Θεὸν ἔσεσθαι, καὶ σκηνῶσαι ἐν τῇ μήτρᾳ μου· καὶ πῶς γενήσομαι, λέγε μοι, χωρὶον εὐρύχωρον, καὶ τόπος ἀγιασματος, τοῦ τοῖς Χερουβὶμ ἐπιβαίνοντος; μὴ με δελεάσης ἀπάτη· οὐ γὰρ ἐγγὼν ἴδοντήν· γὰρ μου ὑπάρχω ἀμύητος, πῶς οὖν παῖδα τέξομαι; Δίς.

Θεὸς ὅπου βούλεται, νικᾶται φύσεως τάξις, φησὶν ὁ Ἀσώματος, καὶ τὰ ὑπὲρ ἀνθρώπων διαπράττεται· τοῖς ἐμοῖς πίστευε, ἀληθεῖσι ῥήμασι, Παναγία ὑπεράνω με· ἡ δὲ ἐβόησε. Γένοιτό μοι νῦν ὡς τὸ ῥημά σου, καὶ τέξομαι τὸν ἄσαρκον, σάρκα ἐξ ἐμοῦ δανεισάμενον, ὅπως ἀναγάγῃ, τὸν ἀνθρώπον ὡς μόνος δυνατός, εἰς τὸ ἀρχαῖον ἀξίωμα, διὰ τῆς συγκράσεως.

Θεὸς τῇ ἡμέρᾳ τῇ τρίτῃ. Καὶ ἀναβλέψας Ἀβραὰμ τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ, εἶδε τὸν τόπον μακρόθεν. Καὶ εἶπεν Ἀβραὰμ τοῖς παισὶν αὐτοῦ· Καθίσαιτε αὐτοῦ μετὰ τῆς δου· ἐγὼ δὲ, καὶ τὸ παιδάριον, διελευσόμεθα ἕως ᾧδε· καὶ προσκυνήσαντες, πρὸς ὑμᾶς ἀναστρέψομεν. Ἔλαβε δὲ Ἀβραὰμ τὰ ξύλα τῆς ὀλοκαρπώσεως, καὶ ἐπέθηκεν Ἰσαὰκ τῷ υἱῷ αὐτοῦ· ἔλαβε δὲ καὶ τὸ πῦρ μετὰ χειρας, καὶ τὴν μάχαιραν· καὶ ἐπορεύθησαν οἱ δύο ἄμ. Εἶπε δὲ Ἰσαὰκ πρὸς Ἀβραὰμ τὸν πατέρα αὐτοῦ· Πάτερ· Ὁ δὲ εἶπε· Τί ἐστὶ τέκνον; εἶπε δέ· Ἴδου τὸ πῦρ καὶ τὰ ξύλα, ποῦ ἐστὶ τὸ πρόβατον τὸ εἰς ὀλοκαρπώσιν; εἶπε δὲ Ἀβραὰμ. Ὁ Θεὸς ὀψεται ἑαυτῷ πρόβατον εἰς ὀλοκαρπώσιν τέκνον. Πορευθέντες δὲ ἀμφοτέροι ἄμα, ἦλθον ἐπὶ τὸ τόπον, ὃν εἶπεν αὐτῷ ὁ Θεός. Καὶ ὀκοδόμησεν ἐκεῖ Ἀβραὰμ θυσιαστήριον, καὶ ἐπέθηκε τὰ ξύλα· καὶ συμποδίσας Ἰσαὰκ τὸν υἱὸν αὐτοῦ, ἐπέθηκεν αὐτὸν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον ἐπάνω τῶν ξύλων. Καὶ ἐξέτεινεν Ἀβραὰμ τὴν χεῖρα αὐτοῦ λαβεῖν τὴν μάχαιραν, σφάζει τὸ υἱὸν αὐτοῦ. Καὶ ἐκάλεσεν αὐτὸν Ἄγγελος Κυρίου ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ εἶπεν αὐτῷ, Ἀβραὰμ Ἀβραὰμ. Ὁ δὲ εἶπεν· Ἴδου ἐγώ. Καὶ εἶπε, Μὴ ἐπιβάλῃς τὴν χεῖρά σου ἐπὶ τὸ παιδάριον, μηδὲ ποιήσῃς αὐτῷ μηδέν· νῦν γὰρ ἔγνω, ὅτι φοβῆσὶ τὸν Θεόν, καὶ οὐκ ἐφείσω τοῦ υἱοῦ σου τοῦ ἀγαπητοῦ δι' ἐμέ. Καὶ ἀναβλέψας Ἀβραὰμ τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ, εἶδε· καὶ ἰδοὺ, κριὸς κατε-

χόμενος τῶν κεράτων ἐν φυτῷ Σαβέκ· καὶ ἐπορεύθη Ἀβραὰμ, καὶ ἔλαβε τὸν κριόν, καὶ ἀνήνεγκεν αὐτὸν εἰς ὀλοκαρπώσιν, ἀντὶ Ἰσαὰκ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ. Καὶ ἐκάλεσεν Ἀβραὰμ τὸ ὄνομα τοῦ τόπου ἐκείνου, Κύριος εἶδεν, ἵνα εἴπωσι σήμερον, ἐν τῷ ὄρει Κύριος ὤφθη. Καὶ ἐκάλεσεν Ἄγγελος Κυρίου τὸν Ἀβραὰμ δευτέρον ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ· λέγων, Κατ' ἐμοῦ ὤμοσα λέγει Κύριος, οὐ ἔνεκεν ἐποίησας τὸ ῥῆμα τούτο, καὶ οὐκ ἐφείσω τοῦ υἱοῦ σου τοῦ ἀγαπητοῦ δι' ἐμέ· ἢ μὴν εὐλογῶν εὐλογήσω σε, καὶ πληθύνων πληθυνῶ τὸ σπέρμα σου, ὡς τοὺς ἀστέρας τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ ὡς τὴν ἄμμον, τὴν παρὰ τὸ χεῖλος τῆς θαλάσσης, καὶ κληρονομήσει τὸ σπέρμα σου τὰς πόλεις τῶν ὑπεναντιῶν. Καὶ ἐνευλογηθήσονται ἐν τῷ σπέρματί σου πάντα τὰ ἔθνη τῆς γῆς, ἀνθ' ὧν ὑπήκουσας τῆς ἐμῆς φωνῆς.

Προκείμε. ἤχ. δ'. Ψαλ. ργ'. Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου Κύριε. στίχ. Εὐλόγει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ἀδελφοὶ ἐν ἀνάγκαις χρήσιμοι ἐσώσαν· τούτου γὰρ χάριν γεννῶνται. Ἄνηρ ἀφρων κροτεῖ καὶ ἐπιχαίρει ἑαυτῷ, ὡς καὶ ὁ ἐγγυώμενος ἐγγύη τοὺς ἑαυτοῦ φίλους· ἐπὶ δὲ τῶν ἑαυτοῦ χειλέων καὶ ὀδῶν πῦρ θησαυρίζει. Φιλαμαρτήμων χαίρει μάχαις, ὑψῶν δὲ θύραν αὐτοῦ, ζητεῖ συντριβὴν· ὁ δὲ σκληροκάρδιος οὐ συναντᾷ ἀγαθοῖς. Ἄνηρ εὐμετάβολος γλώσση, ἐμπεσεῖται εἰς κακὰ· καρδιά δὲ ἀφρονος, ὀδύνη

τῷ

τῷ κεκτημένῳ αὐτῆν. Οὐκ εὐφραίνεται πατήρ ἐφ' οὐκ ἀπαιδέυτῳ· υἱὸς δὲ φρόνιμος εὐφραίνει μητέρα αὐτοῦ. Καρδία εὐφραινομένη, εὐεκτεῖν ποιεῖ· ἀνδρὸς δὲ λυπηροῦ ζηραίνεται ὄστα. Λαμβάνοντος δῶρα ἐν κόλπῳ ἀδίκως, οὐ κατεοδούται ἐν ὁδοῖς· ἀσεβῆς δὲ ἐκκλίνει ὁδοὺς δικαιοσύνης. Πρόσωπον ἀνδρὸς συνετοῦ σοφόν· οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἄφρονος ἐπ' ἄκρα γῆς. Ὁργὴ πατρὶ υἱὸς ἄφρων, καὶ ὀδύνη τῇ τεκούσῃ αὐτόν. Ζημιοῦν ἀνδρᾶ δίκαιον, οὐ καλόν, οὐδὲ ὄσιον ἐπιβουλεύειν δυνάσταις δικαίοις. Ὅς φεῖδεται ῥῆμα προέσθαι σκληρόν, ἐπιγνώμιον· μακρόθυμος δὲ ἀνὴρ, φρόνιμος. Ἀνοήτῳ ἐπερωτήσαντι σοφίαν, σοφία λογισθήσεται· ἐνεὸν δὲ τις ἑαυτὸν ποιήσας, δέξει φρόνιμος εἶναι. Προφάσεις ζητεῖ ἀνὴρ, βουλόμενος χωρίζεσθαι ἀπὸ φίλων, ἐν παντὶ δὲ καιρῷ ἐπονείδιστος ἔσται. Οὐ χρεῖαν ἔχει σοφίας ἐνδεὴς φρενῶν· μάλλον γὰρ ἄγεται ἀφροσύνη. Ὄταν ἔλθῃ ἀσεβῆς εἰς βάθος κακῶν, καταφρονεῖ· ἐπέρχεται δὲ αὐτῷ ἀτιμία καὶ ὄνειδος. Ἰδὼρ βαθύ λόγος ἐνκαρδία ἀνδρὸς, ποταμὸς δὲ ἀναπηδῶν, καὶ πηγὴ ζωῆς. Θαυμάσαι πρόσωπον ἀσεβοῦς οὐ καλόν, οὐδὲ ὄσιον ἐκκλίνειν τὸ δίκαιον ἐν κρίσει.

Καὶ τὰ λοιπὰ τῆς Προηγουμένης.

Εἰς δὲ τὰ ἀπόδειπνα ψάλλομεν τὸν νεκρώσιμον Κανόνα τοῦ ἤχου, καὶ τὸ Μνηαῖον τοῦ τυχόντος ἀγίου.

Τῷ Σαββάτῳ τῆς Ε'. Ἐβδομάδος ἐν τῷ ὄρθρῳ, ἀρχόμεθα τῇ δ'. ὥρα τῆς

νυκτός, διὰ τὴν Ἀκολουθίαν τῆς Ἀκαθίστου. Μετὰ δὲ τὸν Ἐξάψαλμον, τὸ, Θεὸς Κύριος, εἰς ἤχ. πλ. δ'. καὶ ψάλλομεν ἐκ γ. τὸ Τροπάριον ἀργῶς, ἤχ. πλ. δ.

Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς λαβῶν ἐν γνώσει, ἐν τῇ σκηνῇ τοῦ Ἰωσήφ σπουδῇ ἐπέστη, ὁ Ἀσώματος λέγων τῇ Ἀπειρογάμῳ· Ὁ κλίνας τῇ καταβάσει τοὺς οὐρανοὺς, χωρεῖται ἀναλλοιώτως ὅλος ἐν σοί· ὄν καὶ βλέπων ἐν μήτρᾳ σου, λαβόντα δούλου μορφῆν, ἐξίσταμαι κραυγάζειν σοί· Χαῖρε νόμφη Ἀνύμφευτε.

Εἶτα Στιχολογοῦμεν Κάθισμα τοῦ Παλτιρίου ἐν, τὸ, Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου. Καὶ μετὰ τὴν τούτου συμπλήρωσιν ψάλλομεν τὸ Κοντάκιον ἐν τῷ μέσῳ, μετὰ μέλους, ἀργῶς, εἰς ἤχον, πλ. δ. Τη ὑπερμάχῳ Στρατηγῷ Καὶ ὁ Ἱερεὺς λέγει εὐθὺς ἀπὸ τῶν Οἰκῶν εἶξ.

Αγγελος Πρωτοστάτης, οὐρανόθεν ἐπέμφθη, εἰπεῖν τῇ Θεοτόκῳ τὸ, Χαῖρε, καὶ σὺν τῇ ἀσωμάτῳ φωνῇ, σωματούμενόν σε θεωρῶν Κύριε, ἐξίστατο, καὶ ἴστατο κραυγάζων πρὸς αὐτὴν τοιαῦτα, Χαῖρε, δι' ἧς ἡ χαρὰ ἐκλάμψει. Χαῖρε, δι' ἧς ἡ ἀρά ἐκλείπει. Χαῖρε τοῦ πεσόντος Ἀδάμ ἡ ἀνάκλησις. Χαῖρε τῶν δακρύων τῆς Εὐας ἡ λύτρωσις· Χαῖρε ὕψος δυσανάβατον ἀνθρωπίνους λογισμοῖς. Χαῖρε βάθος δυσθεώρητον, καὶ Ἀγγέλων ὀφθαλμοῖς. Χαῖρε, ὅτι ὑπάρχεις Βασι-

λέ-

λέως καθέδρα. Χαῖρε, ὅτι βα-
σταζεις τὸν βαστάζοντα πάντα.
Χαῖρε Ἄστηρ ἐμφαίνων τὸν Ἥ-
λιον· Χαῖρε γαστήρ ἐνθέου σαρ-
κώσεως. Χαῖρε, δι' ἧς νεουργεῖ-
ται ἡ Κτίσις. Χαῖρε, δι' ἧς θρε-
πουργεῖται ὁ Κτίστης.

Χαῖρε Νύμφη Ἀνούμφευτε.

Βλέπουσα ἡ Ἁγία, ἑαυτὴν ἐν
ἀγγελία, φησι τῷ Γαβριὴλ θαρσα-
λαίως, Τὸ παράδοξόν σου τῆς
φωνῆς, δυσπαράδεκτόν μου τῇ
ψυχῇ φαίνεται· ἀσπόρου γὰρ
συλλήψεως τὴν κύησιν πῶς λέγεις;
κράζων

Ἄλληλοῦϊα.

Γνώσιν ἄγνωστον γνῶναι, ἡ
Παρθένος ζητοῦσα, ἐδόθησε πρὸς
τὸν λειτουργοῦντα· Ἐκ λαγόνων
ἀγνῶν υἱὸν, πῶς ἐστι τεχθῆναι
δυνατόν; λέξον μοι· Πρὸς ἣν
ἐκεῖνος ἐφησεν, ἐν φόβῳ, πλήν
κραυγᾶζων οὕτω, Χαῖρε βουλής
ἀπορρήτου Μύστις. Χαῖρε πηγῆς
δεομένων πίστις. Χαῖρε τῶν θαυ-
μάτων Χριστοῦ τὸ προοίμιον.
Χαῖρε τῶν δογμάτων αὐτοῦ τὸ
κεφάλαιον. Χαῖρε Κλίμαξ ἐπου-
ράνιε, δι' ἧς κατέβη ὁ Θεός.
Χαῖρε γέφυρα μετάγουσα τοὺς
ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν. Χαῖρε τὸ
τῶν Ἀγγέλων πολυθρύλλητον
θυῦμα. Χαῖρε τὸ τῶν δαιμόνων
πολυθρήνητον τραῦμα. Χαῖρε τὸ
φῶς ἀρρήτως γεννήσασα. Χαῖρε
τὸ Πῶς, μηδένα διδάξασα. Χαῖρε
σοφῶν ὑπερβαίνουσα γνῶσιν. Χαῖ-
ρε πιστῶν καταυγάζουσα φρένας.

Χαῖρε Νύμφη Ἀνούμφευτε.

Δύναμις τοῦ Ὑψίστου, ἐπεσχίασε
τότε, πρὸς σύλληψιν τῇ Ἄπει-
ρογάμῳ, καὶ τὴν εὐκαρπον ταύ-
της νηδύν, ὡς ἀγρὸν ὑπέδειξεν
ἡδὺν ἀπασι, τοῖς θέλουσι θερίζειν
σωτηρίαν, ἐν τῷ ψάλλειν οὕτως·

Ἄλληλοῦϊα.

Εχουσα Θεοδόχον, ἡ Παρθένος
τὴν μήτραν, ἀνέδραμε πρὸς τὴν
Ἐλισάβετ· τὸ δὲ δρέφος ἐκείνης
εὐθύς, ἐπιγνοὺν τὸν ταύτης
ἀσπασμόν, ἔχαιρε· καὶ ἄλμασιν
ὡς ἄτμασιν, ἐβόα πρὸς τὴν
Θεοτόκον· Χαῖρε βλαστοῦ ἀμα-
ράντου κληῖμα. Χαῖρε καρποῦ
ἀκηράτου κτήμα· Χαῖρε γεωργὸν
γεωργοῦσα φιλάνθρωπον. Χαῖρε
φυτουργὸν τῆς ζωῆς ἡμῶν φύουσα·
Χαῖρε ἄρουρα, βλαστάνουσα εὐφο-
ρίαν οἰκτιρμῶν. Χαῖρε τράπεζα,
βαστάζουσα εὐθηνίαν ἰλασμῶν.
Χαῖρε, ὅτι λειμῶνα τῆς τρυφῆς
ἀναθάλλεις. Χαῖρε, ὅτι λιμένα
τῶν ψυχῶν ἐτοιμάζεις. Χαῖρε
δεκτὸν πρεσβείας θυμίαμα. Χαῖρε
παντὸς τοῦ Κόσμου ἐξίλασμα.
Χαῖρε Θεοῦ πρὸς θνητοὺς εὐδο-
κία. Χαῖρε θνητῶν πρὸς Θεὸν
παρῆρησία.

Χαῖρε Νύμφη Ἀνούμφευτε.

Ζάλην ἐνδοθεν ἔχων, λογισμῶν
ἀμφιβόλων, ὁ σώφρων Ἰωσήφ
ἐταράχθη, πρὸς τὴν ἄγαμόν σε
θεωρῶν, καὶ κλεψίγαμον ὑπονοῶν
ἄμεμπτε· μαθὼν δὲ σου τὴν σύλ-
ληψιν ἐκ Πνεύματος Ἁγίου,
ἔφη·

Ἄλληλοῦϊα.

Καὶ πάλιν. Τῇ ὑπερμάχῳ· Καὶ ἀνα-
γιν-

γινώσκωμεν ἐκ τοῦ λόγου τῆς Ἀκαθίστου, δόσιν μίξν.

Εἶτα στιχολογοῦμεν τὸν Ἄμωμον.
Καὶ αὐθις λέγομεν, Τῇ ὑπερμάχῳ.
Καὶ ἐτέρους 5' Οἴκους.

Ηκουσαν οἱ Ποιμένες, τῶν Ἀγγέλων ὑμνοῦντων, τὴν ἐν-σαρκον Χριστοῦ παρουσίαν· καὶ δραμόντες ὡς πρὸς Ποιμένα, θεωροῦσι τοῦτον, ὡς Ἄμνὸν ἄμωμον, ἐν τῇ γαστρὶ Μαρίας βοσκηθέντα, ἣν ὑμνοῦντες εἶπον· Χαῖρε ἄμνου καὶ ποιμένος Μή-τηρ, Χαῖρε αὐλὴ λογικῶν προ-βάτων. Χαῖρε ἀοράτων ἐχθρῶν ἀμυντήριον. Χαῖρε Παραδείσου θυρῶν ἀνοιχτήριον. Χαῖρε, ὅτι τα Οὐράνια συναγάλλεται τῇ γῆ. Χαῖρε, ὅτι τὰ ἐπίγεια συγχο-ρεῦει Οὐρανοῖς. Χαῖρε τῶν Ἀπο-στόλων τὸ ἀσίγητον στόμα· Χαῖ-ρε τῶν Ἀθλοφόρων τὸ ἀνίκητον θάρσος. Χαῖρε στεφάνον τῆς πί-στεως ἔρεισμα. Χαῖρε λαμπρὸν τῆς χάριτος γνώρισμα. Χαῖρε, δι' ἧς ἐγνυμνώθη ὁ ἄδης. Χαῖρε, δι' ἧς ἐνεδύθημεν δόξαν.

Χαῖρε Νύμφη Ἀνούμφεττε.

Θεοδρόμον Ἀστέρα, θεωρήσαν-τες Μάγοι, τῇ ταύτου ἠκολού-θησαν αἴγλη· καὶ ὡς λύχνον κρατοῦντες αὐτὸν, δι' αὐτοῦ ἡρέωνων κραταῖον Ἄνακτα, καὶ φθάσαντες τὸν ἄφθαστον, ἐχάρησαν, αὐτῷ βοῶντες·

Ἄλληλοῦτα.

Ιδὸν παῖδες Χαλδαίων, ἐν χερσί-

τῆς Παρθένου, τὸν πλάσαντα χειρὶ τοὺς ἀνθρώπους· καὶ Δεσ-πότην νοοῦντες αὐτὸν, εἰ καὶ δούλου ἔλαβε μορφὴν, ἐσπευσαν τοῖς δώροις θεραπεῦσαι, καὶ βοή-σαι τῇ εὐλογημένῃ. Χαῖρε Ἀσέ-ρος ἀδύτου Μήτηρ. Χαῖρε ἀγῆ μυστικῆς ἡμέρας. Χαῖρε τῆς ἀπάτης τὴν κάμινον σθέσασα. Χαῖρε τῆς Τριάδος τοὺς μύσας φωτίζουσα. Χαῖρε Τύραννον ἀπάν-θρωπον ἐκβαλοῦσα τῆς ἀρχῆς. Χαῖρε Κύριον φιλόανθρωπον ἐπι-δείξασα Χριστόν. Χαῖρε ἡ τῆς βαρβάρου λυτρομένη θρησκείας. Χαῖρε ἡ τοῦ βορβόρου βυομένη τῶν ἔργων. Χαῖρε πυρὸς προ-κύνησιν παύσασα. Χαῖρε φλογὸς παθῶν ἀπαλλάττουσα. Χαῖρε πιστῶν ὁδηγὴ σωφροσύνης. Χαῖρε πασῶν γενεῶν εὐφροσύνη.

Χαῖρε Νύμφη Ἀνούμφεττε.

Κήρυκες Θεοφόροι, γεγονότες οἱ Μάγοι, ὑπέστρεψαν εἰς τὴν Βαβυλώνα, ἐκτελέσαντές σου τὸν χρησμὸν, καὶ κηρύξαντές σε τὸν Χριστόν ἅπασιν, ἀρέντες τὸν Ἠ-ρώδην ὡς ληρώδη, μὴ εἰδὸτα ψάλλειν· Ἄλληλοῦτα.

Λάμπας ἐν τῇ Αἰγύπτῳ, φωτι-σμὸν ἀληθείας, ἐδίωξας τοῦ ψεύ-δους τὸ σκότος· τὰ γὰρ εἰδῶλα ταύτης Σωτήρ, μὴ ἐνέγκαντά σου τὴν ἰσχύν πέπτωκεν· οἱ τού-των δὲ βυθθέντες, ἐβῶν πρὸς τὴν Θεοτόκον. Χαῖρε ἀνόρθωσις τῶν ἀνθρώπων. Χαῖρε κατάπτω-σις τῶν δαιμόνων. Χαῖρε τῆς ἐ-πάτης

πάτης τὴν πλάνην πατήσασα. Χαίρε τῶν Ειδώλων τὸν δόλον ἐλέγξασα. Χαίρε θάλασσα, ποντίσασα Φαραὶ τὸν νοητόν. Χαίρε πέτρα, ἢ ποτίσασα τοὺς διψῶντας τὴν ζωὴν. Χαίρε πύρινε σῦλε, ὁδηγῶν τοὺς ἐν σκότει. Χαίρε σκέπη τοῦ κόσμου, πλατυτέρα νεφέλης. Χαίρε τροφή τοῦ Μάννα διάδοχε. Χαίρε τρυφῆς ἀγίας διάκονε. Χαίρε ἡ γῆ τῆς ἐπαγγελίας. Χαίρε, ἐξ ἧς ῥέει μέλι καὶ γάλα.

Χαίρε νύμφη ἀνύμφευτε.

Μέλλοντος Συμεῶνος, τοῦ παρόντος αἰῶνος, μεθίστασθαι τοῦ ἀπατεῶνος, ἐπεδόθη ὡς βρέφος αὐτῷ, ἀλλ' ἐγνώσθησ τούτῳ καὶ θεὸς τέλειος· διόπερ ἐξεπλάγη σου τὴν ἄρρητον σοφίαν, κράζων· Ἀλληλοῦτία.

Καὶ πάλιν. Τῇ ὑπερμάχῳ. Εἶτα ἀναγινώσκωμεν τὸν λοιπὸν τῆς Ἀκαθίστου λόγον· οἱ Κανόνες, τοῦ ἀγίου τῆς Μονῆς, εἰς δ'· καὶ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, εἰς ε'· Ποίημα τοῦ Κυρίου Ἰωσήφ.

ᾠδὴ Α'. ἦχος δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Χριστοῦ βίβλον ἔμφυχον, ἐσφραγισμένην σε Πνεύματι, ὁ μέγας Ἀρχάγγελος Ἀγνή θεώμενος, ἐπεφώνει σοι, Χαίρε χαρᾶς δοχεῖον, δι' ἧς τῆς Προμήτορος ἀρὰ λυθήσεται.

Αδάμ· ἐπανόρθωσις, χαίρε Παρ-

θένε Θεόνυμφε, τοῦ ἀδου ἡ νέκρωσις· χαίρε Πανάμωμε, τὸ Παλάτιον, τοῦ πάντων Βασιλέως· χαίρε θρόνε πύρινε τοῦ Παντοκράτορος.

Ρόδον τὸ ἀμάραντον, χαίρε ἡ μόνη βλαστήσασα, τὸ μῆλον τὸ εὖσομον, χαίρε ἡ τέξασα, τὸ ὀσφράδιον, τοῦ μόνου Βασιλέως, Χαίρε Ἀπειρόγαμε, Κόσμου διάσωσμα.

Αγνείας θηταύρισμα, χαίρε δι' ἧς ἐκ τοῦ πτώματος, ἡμῶν ἐξανεστήμεν· χαίρε ἡδύπνοον, κρίνον Δέσποινα, πιστοὺς εὐωδιάζον, θυμίαμα εὖσομον, μύρον πολῦτιμον. Καταβασία.

Ανοίξω τὸ στόμα μου, καὶ πληρωθήσεται Πνεύματος, καὶ λόγον ἐρεύξομαι, τῇ Βασιλίδι Μητρί, καὶ ὀφθήσομαι, φαιδρῶς πανηγυρίζων, καὶ ἄσω γηθόμενος, ταύτης τὰ θαύματα.

ᾠδὴ Γ'. Τοὺς σοὺς ὑμολόγους.

Στάχην ἡ βλαστήσασα τὸν θεῖον, ὡς χώρα ἀνήροτος σαφῶς, χαίρε ἔμφυχε τράπεζα, ἄρτον ζωῆς χωρήσασα· χαίρε τοῦ ζῶντος ὕδατος, πηγῇ ἀκένωτος Δέσποινα.

Δάμαλις τὸν μόσχον ἡ τεκοῦσα, τὸν ἄμωμον· χαίρε τοῖς πιστοῖς. Χαίρε Ἀμνὰς κηύσασα, Θεοῦ Ἀμνὸν τὸν αἴροντα, Κόσμου παντός τὰ πταίσματα· χαίρε θερμὸν ἰλαστήριον.

Ορθρος φαινός, χαῖρε ἡ μόνη, τὸν Ἥλιον φέρουσα ἡμῖν, φωτὸς κατοικητήριον. Χαῖρε τὸ σκότος λύσασα, καὶ τοὺς ζοφώδεις δαίμονας, ὀλοτελῶς ἐκμειώσασα.

Χαῖρε πύλη μόνη, ἣν ὁ Λόγος, διώδευσε μόνος, ἡ μοχλοῦς, καὶ πύλας ἄδου Δέσποινα, τῷ Τόκῳ σου συντρίψασα. Χαῖρε ἡ θεία εἰσοδος, τῶν σωζομένων Θεό-
 νυμφε. Καταβασία.

Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτό-
 » κε, ὡς ζῶσα καὶ ἄφθονος πηγῆ,
 » θιασον συγχροτήσαντες, πνευμα
 » τικὸν στερέωσον, καὶ ἐν τῇ θείᾳ
 » δόξῃ σου, στεφάνων δόξης ἀ-
 » ξίωσον.

Αἰτῆσις μικρά. Καὶ μετὰ τὴν Ἐ-
 κφωνήσιν, Ἐπὶ ὑπερμάχῳ. Καὶ ἑτέρου:
 ς'. Οἴκους.

Νεάν ἐδειξε Κτίσιν, ἐμφανίσας ὁ Κτίστης, ἡμῖν τοῖς ὑπ' αὐτοῦ γενομένοις, ἐξ ἀσπόρου βλαστή-
 σασ γαστρός, καὶ φυλάξας ταύ-
 την ὡσπερ ἦν ἄφθορον· ἵνα τὸ
 θαῦμα βλέποντες, ὑμνήσωμεν αὐ-
 τὴν βοῶντες, Χαῖρε τὸ ἄνθος
 τῆς ἀφθαρσίας. Χαῖρε τὸ στέμ-
 μα τῆς ἐγκρατείας. Χαῖρε Ἀ-
 ναστάσεως τύπον ἐκλάμπουσα.
 Χαῖρε τῶν Ἀγγέλων τὸν βίον
 ἐμφαίνουσα. Χαῖρε δένδρον ἀγ-
 λαόκαρπον, ἐξ οὗ τρέφονται πι-
 στοί. Χαῖρε ξύλον εὐσκιόφυλ-
 λον, ὑφ' οὗ σκέπονται πολλοί.
 Χαῖρε κυοφοροῦσα ὁδηγὸν πλα-
 νωμένοις. Χαῖρε ἀπογεννώσα Λυ-

τρωτὴν αἰχμαλώτοις. Χαῖρε Κρι-
 τοῦ δικαίου δυσώπησις. Χαῖρε
 πολλῶν πταιόντων συγχώρησις.
 Χαῖρε στολή τῶν γυμνῶν παρ-
 ὄησις. Χαῖρε στοργὴ πάντα πό-
 θον νικῶσα.

Χαῖρε νύμφη ἀνύμφευτε.

Ξένον Τόκον ἰδόντες, ξενωθῶ-
 μεν τοῦ Κόσμου, τὸν νοῦν εἰς
 Οὐρανὸν μεταθέντες· διὰ τοῦτο
 γὰρ ὁ ὑψηλὸς Θεὸς, ἐπὶ γῆς ἐ-
 ράνη ταπεινὸς ἄνθρωπος, βουλό-
 μενος ἐλκῦσαι πρὸς τὸ ὕψος, τοὺς
 αὐτῷ βοῶντας· Ἀλληλουῖα.

Ολος ἦν ἐν τοῖς κάτω, καὶ τῶν
 ἰνω οὐδ' ὄλως ἀπῆν, ὁ ἀπερί-
 γραπτος Λόγος· συγκατάβασις
 γὰρ Θεϊκῆ, οὐ μετάβασις δὲ το-
 πικῆ γέγονε· καὶ Τόκος ἐκ Παρ-
 θένου Θεολήπτου, ἀκουούσης
 ταῦτα· Χαῖρε Θεοῦ ἀχωρήτου
 χώρα. Χαῖρε σεπτοῦ Μυστηρίου
 θύρα. Χαῖρε τῶν ἀπίστων ἀμφί-
 βολον ἄκουσμα. Χαῖρε τῶν πι-
 τῶν ἀναμφίβολον καύχημα. Χαῖ-
 ρε ὄχυμα πανάγιον τοῦ ἐπὶ τῶν
 Χερουβίμ. Χαῖρε οἴκημα πανά-
 ριστον τοῦ ἐπὶ τῶν Σεραφίμ.
 Χαῖρε ἡ τάναντία εἰς ταῦτὸ ἀ-
 γαγοῦσα. Χαῖρε ἡ Παρθενίαν καὶ
 λοχείαν ζευγῦσα. Χαῖρε, δι' ἧς
 ἐλύθη παράβασις. Χαῖρε, δι' ἧς
 ἠνοίγη Παράδεισος. Χαῖρε ἡ κλεῖς
 τῆς Χριστοῦ Βασιλείας. Χαῖρε
 ἐλπὶς ἀγαθῶν αἰωνίων.

Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Πᾶσα φύσις Ἀγγέλων, κατε-
 πλάγη

πλάγη τὸ μέγα, τῆς σῆς ἐναν-
θρωπήσεως ἔργον· τὸν ἀπρόσου-
τον γὰρ ὡς Θεόν, ἐθεώρει πᾶσι
προσιτὸν ἄνθρωπον, ἡμῖν μὲν συν-
διάγοντα, ἀκούοντα δὲ παρὰ πάν-
των οὕτως· Ἀλληλοῦϊα.

Ρήτορας πολυφθόγγους, ὡς ἰχ-
θύας ἀφώνους, ὀρώμεν ἐπὶ σοὶ
Θεοτόκε· ἀποροῦσι γὰρ λέγειν
τὸ, Πῶς· καὶ Παρθένος μένεις,
καὶ τεκεῖν ἰσχυσας· ἡμεῖς δὲ τὸ
Μυστήριον θαυμάζοντες, πιστῶς
βοῶμεν· Χαῖρε Σοφίας Θεοῦ δο-
χεῖον. Χαῖρε προνοίας αὐτοῦ τα-
μεῖον. Χαῖρε, φιλοσόφους ἀσό-
φους δεικνύουσα. Χαῖρε, τεχνο-
λόγους ἀλόγους ἐλέγχουσα. Χαῖ-
ρε, ὅτι ἐμωράνθησαν οἱ δεινοὶ συ-
ζητηταί. Χαῖρε, ὅτι ἐμαράνθη-
σαν οἱ τῶν μύθων ποιηταί. Χαῖ-
ρε τῶν Ἀθηναίων τὰς πλοκάς
διασπῶσα. Χαῖρε τῶν ἀλιείων τὰς
σαγήνας πληροῦσα. Χαῖρε ευ-
θοῦ ἀγνοίας ἐξέλκουσα. Χαῖρε
πολλοὺς ἐν γνώσει φωτίζουσα.
Χαῖρε ὀλκάς τῶν θελώντων σω-
θῆναι. Χαῖρε λιμῆν τῶν τοῦ βί-
ου πλωτήρη

Χαῖρε Νύμφη Ἀνύμφευτε.

Σῶσαι θέλων τὸν Κόσμον, ὁ
τῶν ὄλων κοσμήτωρ, πρὸς τοῦ-
τον αὐτεπάγγελτος ἦλθε· καὶ
ποιμὴν ὑπάρχων ὡς Θεός, δι-
ἡμᾶς ἐράνη καθ' ἡμᾶς ἄνθρωπος·
ὁμοίω γὰρ τὸ ὅμοιον καλέσας,
ὡς Θεός ἀκούει.

Ἀλληλοῦϊα.

Καὶ πάλιν. Τῆ ὑπερμάχῳ. Συναπτῆ,
καὶ τὸ Κάθισμα ἤχος α΄.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ο μέγας Στρατηγός, τῶν αὐλῶν
Ἀγγέλων, εἰς πόλιν Ναζαρέτ,
ἐπιστάς Βασιλέα, μνηύει σοι Ἀ-
χραντε, τῶν αἰώνων καὶ Κύριον.
Χαῖρε λέγων σοι, εὐλογημένη
Μαρία, ἀκατάληπτον, καὶ ἀνερ-
μήνευτον βάθος, βροτῶν ἢ ἀνά-
κλησις.

Δόξα τὸ τέλος, καὶ νῦν. τὸ δλον. Καὶ
πάλιν Ἀνάγνωσις.

Ὡδὴ Δ΄. Ὁ καθήμενος.

Εν φωναῖς ἀσμάτων Κόρρη, σοὶ
βοῶμεν Πανύμνητε, Χαῖρε πῖον
ὄρος, καὶ τετυρωμένον ἐν Πνεύ-
ματι. Χαῖρε λυχνία καὶ στάμνε,
Μάννα φέρουσα, τὸ γλυκαῖνον,
τὰ τῶν εὐσεβῶν αἰσθητήρια.

Ιλαστήριον τοῦ Κόσμου, Χαῖρε
Ἀχραντε Δέσποινα. Χαῖρε κλί-
μαξ γῆθεν, πάντας ἀνυψώσατα
χάριτι. Χαῖρε ἡ γέφυρα ὄντως ἡ
μετάγουσα, ἐκ θανάτου πάντας,
πρὸς ζωὴν τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Ουρανῶν ὑψηλοτέρα, χαῖρε γῆς
τὸ θεμέλιον, ἐν τῇ σῇ νηδί,
Ἀχραντε ἀκόπως βαστάσασα.
Χαῖρε κογχύλη, πορφύραν, θείαν
βάψασα, ἐξ αἱμάτων σου, τῷ Βα-
σιλεῖ τῶν Δυναμειν.

Νομοθέτην ἡ τεκοῦσα, ἀληθῆ
Χαῖρε Δέσποινα, τὸν τὰς ἀνομίας,

πάντ-

πάντων ὠρεῶν ἐξαλείφοντα· ἀκατανόητον βάθος, ὕψος ἄρρητον, Ἄπειρόγαμε, δι' ἧς ἡμεῖς εθεώθημεν.

Σὲ τὴν πλέξασαν τῷ Κόσμῳ, ἀχειρόπλοκον στέφανον, ἀνυμνολογοῦμεν. Χαῖρέ σοι Παρθένε κραυγάζοντες, τὸ φυλακτήριον πάντων, καὶ χαράκωμα, καὶ κραταίωμα, καὶ ἱερόν καταφύγιον.

Ἦδὴ Ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Οδὸν ἢ κῆσασα, ζωῆς Χαῖρε Πανάμωμε, ἢ κατακλυσμοῦ τῆς ἁμαρτίας, σώσασα Κόσμον. Χαῖρε Θεόνυμφε, ἄκουσμα καὶ λάλημα φρικτόν. Χαῖρε ἐνδιαίτημα, τοῦ Δεσπότου τῆς Κτίσεως.

Ισχύς καὶ δχύρωμα, ἀνθρώπων Χαῖρε Ἄχραντε, τότε ἀγίασματος τῆς δόξης, νέκρωσις ἄδου, νομφῶν ὀλόφωτε. Χαῖρε τῶν Ἀγγέλων χαρμονή. Χαῖρε ἢ βοήθεια, τῶν πιστῶς δεομένων σου.

Πυρίμορρον ὄχημα, τοῦ Λόγου Χαῖρε Δέσποινα, ἐμψυχε Παράδεισε τὸ ξύλον, ἐν μέσῳ ἔχων ζωῆς τὸν Κύριον· οὐδ' ὀγλυκασμός ζωοποιεῖ, πιστεῖ τοὺς μετέχοντας, καὶ φθορᾷ ὑποκύψαντας.

Ρωννύμενοι σθένει σου, πιστῶς ἀναβοῶμέν σοι· Χαῖρε πόλις τοῦ παμβασιλέως, δεδοξασμένα καὶ ἀξιάκουστα, περὶ ἧς λελάληνται σαφῶς, ὅρος ἀλατόμητον, Χαῖρε βάθος ἀμέτρητον,

Εὐρύχωρον σήνημα, τοῦ Λόγου, Χαῖρε Ἄχραντε, κόχλος ἢ τὸν θεῖον Μαργαρίτην, προαγαγοῦσα. Χαῖρε πανθαύμαστε, πάντων πρὸς Θεὸν καταλλαγή, τῶν μακαριζόντων σε, Θεοτόκε ἐκάστοτε.

Ἐνταῦθα σχολάζει ὁ Κανὼν τοῦ ἁγίου τῆς Μονῆς. Ἦδὴ ς'. Τὴν θείαν ταύτην.

Παστὰς τοῦ Λόγου ἀμόλυντε, αἰτία τῆς τῶν πάντων θεώσεως, Χαῖρε Πανάχραντε, τῶν Προφητῶν περιτήχημα. Χαῖρε τῶν Ἀποστόλων, τὸ ἐγκαλλώπισμα.

Εκ σοῦ ἢ δρόσος ἀπέσταξε, ρλογμὸν πολυθείας ἢ σθέσασα, ὄθεν βοῶμέν σοι. Χαῖρε ὁ πόκος ὁ ἐνδρσος, ὃν Γεδεῶν Παρθένε, προεθεάσατο.

Ιδοῦ σοι Χαῖρε· κραυγάζομεν, λιγὴν ἡμῖν γενοῦ θαλαττεύουσι, καὶ ὀρμητήριον, ἐν τῷ πελάγει τῶν θλίψεων, καὶ τῶν σκανδάλων πάντων, τοῦ πολεμήτορος.

Χαρὰς αἰτία χαρίτωσον, ἡμῶν τὸν λογισμὸν τοῦ κραυγάζειν σοι, Χαῖρε ἢ ἀφλεκτος, βάτος Νεφέλη ὀλόφωτε, ἢ τοὺς πιστοὺς ἀπαύτως ἐπισκιάζουσα.

Ἔϊτα τὸ Τετραῶδιον τοῦ Ἰωσήφ. Ἦδὴ ς'. πλ. β'. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Ἄθλοῦντες οἱ Μάρτυρες, καὶ ὡς λίθοι ἐκλεκτοί, ἐπὶ γῆς κυλιόμενοι, οἰκοδομίαν ἅπασαν τοῦ ἔξορου,

θροῦ, τελείως κατέστρεψαν, καὶ
Ναοὶ Θεοῦ ζῶντες ἐχρημάτισαν.

Υμᾶς ἰκετεύομεν, τοὺς τὸν δρό-
μον τὸν καλὸν, τετελεχότας Μάρ-
τυρες, τὸν τῆς νηστείας δρόμον
τρέχειν ἡμᾶς, καλῶς ἐνισχύσατε,
ἀρετῶν τελειώσει διαλάμποντας.

Νεκρώσιμον.

Τοὺς δούλους σου Δέσποτα, με-
ταστάντας ἀπὸ γῆς, πρὸς σέ τὸν
ὑπεράγαθον, σῆς Βασιλείας ποιή-
σον κοινωνοὺς, τῶν θείων Μαρτύ-
ρων σου, ἱεραῖς μεσιτείαις Πο-
λυέλεε.

Θεοτοκίον.

Η μόνη Πανύμνητος, τοῖς ὑ-
μνοῦσί σε πιστῶς, ἀμαρτημάτων
ἄφεςιν, καὶ χαρισμάτων θείων δι-
ανομίῃ, δοθῆναι ἰκέτευε, τὸν Πα-
νάγιον Λόγον Μητροπάρθενε.

Ἄλλος πλ. α. Τοῦ κήτους τὸν Προ-
φήτην.

Τὴν μνήμην ἐκτελοῦντες τῶν
Μαρτύρων, Κυρίῳ ἀναπέψωμεν
τοὺς ὕμνους, σήμερον ἐνθέως εὐ-
φροαιόμενοι.

Τὰ ξίφη καὶ τὸ πῦρ μὴ πτοη-
θέντες, θαρρόντες ἐν τῇ πίστει
Ἄθλοφόροι, Τυράντους ἐν τούτῳ
κατεπλήξατε.

Δόξα.

Τριάδα τοῖς προσώποις ἀνυμνώ-
σε, Μονάδα κατ' οὐσίαν προσκυ-
νῶ σε, Πάτερ Υἱέ, καὶ Πνεῦμα
ἅγιον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Αγγέλων καὶ ἀνθρώπων εὐφη-

μία, ὑπάρχεις, ὅτι ἔτεκες Παρθέ-
νε, Χριστὸν τὸν σωτῆρα τῶν ψυ-
χῶν ἡμῶν.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεός.

Θανάτῳ τὴν ζωὴν ἀντιλαβόντες,
σχιρτάτε, τὰ οὐράνια οἰκοῦντες,
Ἄθλοφόροι ἐνδοξοὶ Χριστοῦ τοῦ
Θεοῦ.

Στίχ. Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς.

Θανάτου καὶ ζωῆς ὁ κυριεύων,
τοὺς πίστει μεταστάντας ἐκ τοῦ
βίου, Χριστέ σὺν Ἄγίοις σου ἀ-
νάπαυσον. Ὁ Εἰρμός.

Τοῦ Κήτους τὸν Προφήτην ἐ-
λυτρώσω, ἐμὲ δὲ ἐκ θυθοῦ ἀ-
μαρτημάτων, ἀνάγαγε Κύριε,
καὶ σῶτόν με.

Καὶ ἄλλην ψάλλομεν. Τῇ ὑπερμά-
χῳ. λέγοντες καὶ τοὺς λοιποὺς ς'.
Οἴκους.

Τεῖχος εἶ τῶν Παρθένων, Θεο-
τόκε Παρθένε, καὶ πάντων τῶν
εἰς σέ προστρεχόντων· ὁ γὰρ τοῦ
Οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, κατεσκευά-
σέ σε ποιητῆς Ἀχραντε, οἰκή-
σας ἐν τῇ μήτρᾳ σου, καὶ πάν-
τας σοι προσφωνεῖν διδάξας, Χαῖ-
ρε ἡ στήλη τῆς παρθενίας. Χαῖρε
ἡ πύλη τῆς σωτηρίας. Χαῖρε ἀρ-
χηγὲ νοητῆς ἀναπλάσεως. Χαῖρε
χορηγὲ Θεϊκῆς ἀγαθότητος. Χαῖ-
ρε, σὺ γὰρ ἀνεγέννησας τοὺς συλ-
ληφθέντας αἰσχροῦς. Χαῖρε, σὺ
γὰρ ἐνουθέτησας τοὺς συλη-
θέντας τὸν νοῦν. Χαῖρε ἡ τὸν
φθορέα τῶν φρενῶν καταργοῦσα.
Χαῖρε ἡ τὴν σπορέα τῆς ἀγνείας

τεκοῦσα. Χαῖρε παστάς ἀφθόρου
 νυμφεύσεως. Χαῖρε πιστούς Κυ-
 ρίω ἀρμόζουσα. Χαῖρε καλή κου-
 ρουτρόφε Παρθένων, Χαῖρε ψυχῶν
 Νυμφροστόλε Ἀγίων.

Χαῖρε Νύφη Ἀνύμφευτε.

Υμνος ἅπας ἤτῃται, συνεκτεί-
 νεσθαι σπειδῶν, τῷ πληθει τῶν
 πολλῶν οἰκτιρμῶν σου· ἰσαριθμούς
 γάρ τῇ ψάμμῳ ἑδᾶς, ἂν προσ-
 φέρωμέν σοι Βασιλεῦ ἅγιε, οὐδὲν
 τελοῦμεν ἄξιον, ὧν δέδωκας ἡμῖν,
 τοῖς σοὶ βοῶσιν. Ἀλληλούια.

Φωτοδόχον λαμπάδα, τοῖς ἐν
 σκότει φανείσαν, ὀρώμεν τὴν ἁ-
 γίαν Παρθένον· τὸ γὰρ Ἄυλον
 ἄπτουσα φῶς, ὁδηγεῖ πρὸς γινῶ-
 σιν Θεϊκὴν ἅπαντας, αὐγῇ τὸν
 νοῦν φωτίζουσα, κραυγῇ δὲ τι-
 μωμένη ταῦτα, Χαῖρε ἀκτίς νο-
 ητοῦ Ἡλίου. Χαῖρε βολίς τοῦ
 ἀδύτου φέγγους. Χαῖρε ἀστραπή
 τὰς ψυχὰς καταλάμπουσα. Χαῖ-
 ρε ὡς βροντὴ τοὺς ἐχθροὺς κα-
 ταπλήττουσα. Χαῖρε, ὅτι τον πο-
 λύφωτον ἀνατέλλεις φωτισμόν.
 Χαῖρε, ὅτι τὸν πολὺρρύτον, ἀνα-
 βλύζεις ποταμόν. Χαῖρε τῆς κο-
 λυμβήθρας ζωγραφουσα τὸν τύ-
 πον. Χαῖρε τῆς ἀμαρτίας ἀναι-
 ρουσα τὸν ρύπον. Χαῖρε λουτήρ
 ἐκπλύνων συνειδησιν. Χαῖρε κρα-
 τῆρ κερνῶν ἀγαλλίασιν. Χαῖρε ὁ-
 σμὴ τῆς Χριστοῦ εὐωδίας. Χαῖρε
 ζωὴ μυστικῆς εὐωχίας.

Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Χάριν δοῦναι θελήσας, ὀφλημά-
 των ἀρχαίων, ὁ πάντων χρεολύ-

της ἀνθρώπων, ἐπεδήμησε δι' ἐ-
 αὐτοῦ, πρὸς τοὺς ἀποδήμους τῆς
 αὐτοῦ χάριτος· καὶ σχίσας τὸ
 χειρόγραφον, ἀκούει παρά πάντων
 οὕτως· Ἀλληλούια.

Ψάλλοντές σου τὸν Τόκον, ἀ-
 νυμνοῦμέν σε πάντες, ὡς ἐμψυ-
 χον Ναὸν Θεοτόκε· ἐν τῇ σῇ γὰρ
 οἰκήσας γαστρί, ὁ συνέχων πάν-
 τα τῇ χειρὶ Κύριος, ἠγίασεν, ἐ-
 δόξασεν, ἐδίδαξε βοᾶν σοι πάν-
 τας· Χαῖρε σκηνὴ τοῦ Θεοῦ καὶ
 Λόγου. Χαῖρε Ἁγία Ἀγίων μεί-
 ζων. Χαῖρε Κιβωτὲ χρυσοθεῖσα
 τῷ Πνεύματι. Χαῖρε θησαυρὲ τῆς
 ζωῆς ἀδαπάνητε. Χαῖρε τίμιον
 διάδημα Βασιλέων εὐσεβῶν. Χαῖ-
 ρε καύχημα σεβάσμιον Ἱερέων
 εὐλαβῶν. Χαῖρε τῆς Ἐκκλησίας
 ὁ ἀσάλευτος πύργος. Χαῖρε τῆς
 Βασιλείας τὸ ἀπόροητον τεῖχος.
 Χαῖρε, δι' ἧς ἐγείρονται τρόπαια.
 Χαῖρε, δι' ἧς ἐχθροὶ καταπίπτουσι.
 Χαῖρε χρωτὸς τοῦ ἐμοῦ θεραπεία.
 Χαῖρε ψυχῆς τῆς ἐμῆς Σωτη-
 ρία.

Χαῖρε Νύμφη Ἀνύμφευτε.

Ω Πανύμνητε Μητερ, ἡ τεκοῦ-
 σα τὸν πάντων, Ἀγίων Ἀγιώ-
 τατον Λόγον, (ἐκ γ'), δεξαμένη τὴν
 νῦν προσφορὰν, ἀπὸ πάσης ρῦσαι
 συμφορᾶς ἅπαντας, καὶ τῆς μελ-
 λούσης λύτρωσαι κολάσεως, τοὺς
 σοὶ βοῶντας. Ἀλληλούια.

Καὶ πάλιν ὁ πρῶτος Οἶκος.

Αγγελος Πρωτοστάτης, οὐρα-
 νόθεν ἐπέμφθη, εἰπεῖν τῇ Θεοτό-

κω τὸ, Χαῖρε, καὶ σὺν τῇ ἀσωμάτῳ φωνῇ, σωματούμενόν σε θεωρῶν Κύριε, ἐξίστατο, καὶ ἵστατο κραυγάζων πρὸς αὐτὴν τοιαῦτα· Χαῖρε, δι' ἧς ἡ χαρὰ ἐκλάμψει. Χαῖρε, δι' ἧς ἡ ἀρὰ ἐκλείπει. Χαῖρε τοῦ πεσόντος Ἀδάμ ἢ ἀνάκλησις. Χαῖρε τῶν δακρύων τῆς Εὐας ἢ λύτρωσις. Χαῖρε ὕψος δυσανάβατον ἀνθρωπίνοις λογισμοῖς. Χαῖρε βάθος δυσθεώρητον καὶ Ἀγγέλων ὀφθαλμοῖς. Χαῖρε, ὅτι ὑπάρχεις Βασιλέως καθέδρα. Χαῖρε, ὅτι βαστάζεις τὸν βαστάζοντα πάντα· Χαῖρε ἀστήρ ἐμφαίνων τὸν Ἥλιον. Χαῖρε γαστήρ ἐνθέου σαρκώσεως· Χαῖρε, δι' ἧς νεοουργεῖται ἡ Κτίσις. Χαῖρε, δι' ἧς βρεφουργεῖται ὁ Κτίστης.

Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Καὶ πάλιν. Τῇ ὑπερμάχῳ εἶτα λέγομεν Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Σαββάτῳ τῆς Ἐ. Ἑβδομάδος, ἡ ἱκετήριος Ἀκολουθία τῆς Ἀκαθίστου. στίχ. Ἵμνοι αἵπνοι εὐχαρίστως ἢ Πόλις, Τὴν ἐν μάχαις ἀγρυπνον ὑμνεῖ προστάτιν. Ταῖς τὰς σῆς παναχράντου πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεός.

Ὡδὴ Ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Ἀνυμνοῦμέν σε βοῶντες, Χαῖρε ὄχημα, Ἡλίου τοῦ νοητοῦ, ἀμπελος ἀληθινή, τὸν βότρυν τὸν πέπειρον ἢ γεωργήσασα, οἶνον στάζοντα, τὸν τὰς ψυχὰς εὐφραίνοντα, τῶν πιστῶς σε δοξαζόντων.

Ἰατῆρα τῶν ἀπάντων ἢ κηρύσα-

σα, χαῖρε Θεόνυμφε, ἢ Ῥάβδος ἢ μυστική, Ἄνθος τὸ ἀμάραντον ἢ ἐξανθήσασα. Χαῖρε Δέσποινα, δι' ἧς χαρὰς πληρούμεθα, καὶ ζωὴν κληρονομοῦμεν.

Ῥητορεύουσα, οὐ σθένει γλῶσσα Δέσποινα, ὕμνολογῆσαί σε· ὑπὲρ γὰρ τὰ Σεραφίμ, ὑψώθης κηύσασα, τὸν Βασιλέα Χριστόν· ὃν ἰκέτευε, ταύτην τὴν πόλιν σώζεσθαι, ἐκ πολλῶν πειρατηρίων.

Εὐφημεῖ σε, μακαρίζοντα τὰ πέπρατα, καὶ πόθῳ κράζει σοι, Χαῖρε ὁ τόμος ἐν ᾧ, δακτύλῳ ἐγγεγραπται, Πατὴρ ὁ Λόγος Ἀγνή· ὃν ἰκέτευε, βίβλῳ ζωῆς τοὺς δούλους σου, καταγράψαι Θεοτόκε.

Ἰκετεύομεν, οἱ δούλοι σου καὶ κλίνομεν, γόνυ καρδίας ἡμῶν, κλίνον τὸ οὖς σου Ἀγνή, καὶ σώσον τοὺς θλίψεις, βυθιζομένους αἰεὶ, καὶ συντήρησον, πάσης ἐχθρῶν ἀλώσεως, τὴν σὴν πόλιν Θεοτόκε.

Ἄλλος. Δροσοδόλον μὲν τὴν κάμινον.

Ἡ ὑπέρφωτος ὁμήγουρις, τῶν θείων σου Μαρτύρων Πολυέλεε, ἐν τῷ φωτί σου τῷ ἀδύτῳ νῦν περιπολεῖ· αὐτῶν ἰκεσίαις φωτισμόν, ἀμαρτιῶν τε ἰλασμόν, παρὰ σου πάσι· Χριστέ.

Ὡς ὠραῖος ὁ καιρὸς, ὃν ἡμῖν δέδωκας, τῆς ἐγκρατείας Κύριε, ἐν ᾧ οἰκτεῖρον, τὰς ψυχὰς ἡμῶν ὡς ἀγαθός, εὐχαῖς τῶν ἁγίων

ΛΘΛγ.

Ἰαθλῆτῶν, τῶν τὰ ὠραία καὶ σπ-
πτά, στερξάντων πάθη σου.

Διελθόντας πολυῶδονον κλυδῶ-
νιον, τοῦ βίου τοὺς οἰκέτας σου,
ἐγκαθόρμισον, εἰς λιμένα Δέσπο-
τα ζωῆς, βοᾶν μετὰ πάντων ἐκ-
λεκτῶν, Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ
τῶν Πατέρων ἡμῶν. Θεοτοκίον.

Η τοῦ Νόμου τὸν δοτῆρα Ἰει-
πρθενε, κυῆσασα ἰκέτευε, τὰς
ἀνομίας ὑπεξᾶραι πᾶσας ἐν και-
ρῷ, τῷ νῦν ἐνεστῶτι τοῖς καλῶς,
προαιρουμένοις ἐξασκεῖν, θείας
νηστείας σπουδῆν.

Ἐπερο. Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός.

Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ δεῖξας
γενναίους, ὑπὲρ σοῦ ἀθλοῦντας
τοὺς Μάρτυρας, ὁ ὑπερύμνητος,
καὶ ὑπερένδοξος.

Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τοὺς
Ἰαθλοφόρους, πρέσβεις ἡμῖν εἰς
σὲ παρασχόμενος, ὁ ὑπερύμνητος,
καὶ ὑπερένδοξος. Δόξα.

Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός ὁ εἰς μὲν
τῇ φύσει, προσώποις δὲ τρισὶ
γνωριζόμενος, ὁ ὑπερύμνητος,
καὶ ὑπερένδοξος. Καὶ νῦν. Θεοτ.

Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τεχθεὶς
ἀσπόρως, καὶ τὴν τεκοῦσαν δεῖ-
ξας ἀγενέουσας, ὁ ὑπερύμνητος,
καὶ ὑπερένδοξος.

Στίχ. Τοῖς Ἰγλοῖς τοῖς ἐν τῇ γῆ αὐτοῦ.

Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ θῆρας
φιμώσας, καὶ σβέσας πῦρ, εἰς

δόξαν τῶν Ἰαγίων σου, ὁ ὑπερύ-
μνητος, καὶ ὑπερένδοξος.

Στίχ. Μακάριοι, οὗς ἐξελέξω.

Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ ἀπὸ
θανάτου, εἰς ἀπειρον ζωῆν μετα-
θέμενος, τοῦ; πίστει ἐν τῷ βίῳ,
λειτουργήσαντάς σοι.

Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ βλέπων
» ἀβύσσους, ὁ καθήμενος ἐπὶ τῶν
» Χερουβὶμ, ὁ ὑπερύμνητος, καὶ
» ὑπερένδοξος.

ἠδὲ Ἡ. Παῖδας.

Νηδῶι τὸν Λόγον ὑπεδέξω, τὸν
πάντα βαστάζοντα ἐβάστασας
γάλακτι ἐξέθρεψας, νεύματι τὸν
τρέφοντα, τὴν Οἰκουμένην ἄπα-
σαν, Ἰαγνή ᾧ ψάλλομεν, τὸν Κύ-
ριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπε-
ρυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Μωσῆς κατενόησεν ἐν βάτῳ, τὸ
μέγα Μυστήριον τοῦ Ἰόχου σου.
Παῖδες προεικόνισαν, τοῦτο ἐμ-
φανέστατα, μέσον πυρὸς ἰστά-
μενοι, καὶ μὴ φλεγόμενοι, ἀκή-
ρατε Ἰαγία Παρθένη· ὄθεν σε τι-
μῶμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Οἱ πρῶην ἀπάτη γυμνωθέντες,
στολῆν ἀφθαρσίας ἐνεδύθημεν, τῇ
κυοφορίᾳ σου· καὶ οἱ καθεζόμε-
νοι, ἐν σκότει παραπτώσεων, φῶς
κατωπτεύσαμεν, φωτὸς κατοικη-
τήριον Κόρη· ὄθεν σε ὑμνοῦμεν
εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Νεκροὶ διὰ σοῦ ζωοποιοῦνται,
ζῶν

ζωὴν γὰρ τὴν ἐνυπόστατον ἐκύη-
σας· εὐλαοὶ οἱ ἀλαοὶ, πρῶτῶν
χρηματίζοντες, λεπροὶ ἀποκαθαί-
ρονται, νόσοι διώκονται, πνευμά-
των ἀερίων τὰ πλήθη, ἤττηται
Παρθένε βροτῶν ἢ Σωτηρία.

Η Κόσμῳ τεκοῦσα σωτηρίαν, δι-
ῆς ἀπὸ γῆς πρὸς ὕψος ἤρθημεν,
χαίροις παντευλόγητε, σκέπη καὶ
κραταίωμα, τεῖχος, καὶ ὀχύρω-
μα, τῶν μελωδούντων Ἀγνή,
τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ
ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰ-
ῶνας.

Ἄλλος. Ἐκ φλογὸς ταῖς Ὀσίαις.

Τῶν ἀγίων Μαρτύρων τὰ κα-
τορθώματα, ἐπουράνιοι Νόες ὑ-
περβαύμασαν· τούτων προσευ-
χαῖς τὰ ἐλέη σου Δέσποτα, ἐν
ἡμῖν πλουσίως, θαυμάστωσον οἰ-
κτιρμῶν.

Οὶ τὸ πῦρ θεία δρόσῳ καταπα-
τήσαντες, Ἀθληταὶ τοῦ Κυρίου
ἀξιοθαύμαστοι, ῥύσατε ἡμᾶς, τοῦ
πυρὸς τοῦ κολάζοντος, ταῖς πρὸς
τὸν Δεσπότην, θερμαῖς ὑμῶν
προσεβίαις.

Υπεράγαθε Λόγε τοὺς ἐκδημή-
σαντας, ἐξ ἡμῶν ὀρθοδόξως ζωῆς
ἀξίωσον, τῶν ἐν οὐρανῷ, καὶ ἀ-
γίας λαμπρότητος, ταῖς τῶν
καλλινίκων, Μαρτύρων ἰκεσίαις.

Θεοτοκίον.

Ικεσίαις Οἰκτιρμῶν τῆς κυρησά-
σης σε, καὶ ἀγίων Μαρτύρων,
καὶ Ἀποστόλων σου, φώτισον

ἡμῶν τὰς ψυχὰς τοῦ δοξάζειν
σε, ἐν ἀγαλλιάσει, ψυχῆς εἰς
τοὺς αἰῶνας.

Ἄλλος. Τὸν ποιητὴν τῆς κτίσεως.

Χοροὶ Μαρτύρων ἅγιοι, μνήσθη-
τε τῶν πόθῳ, ἀνυμνούντων ὑμᾶς,
καὶ ὑπερυψούντων, Χριστὸν εἰς
τοὺς αἰῶνας.

Ξίφει τυμπανιζόμενοι, ἔχαιρον
οἱ μάρτυρες, ὑμνοῦντες Χριστὸν,
καὶ ὑπερυψοῦντες, εἰς πάντας
τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα.

Ξενοπρεπῶς μερίζεται, ἡ Τριάς
καὶ μένει, ἀμερῆς ὡς Θεός· ἦν
ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας, Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρθένος θρέφος τέτοκε. Θεός
γὰρ ἐκ ταύτης ἐνηνθρώπησε· πᾶ-
σα σὰρξ ὑμνεῖτω, αὐτὸν εἰς τοὺς
αἰῶνας.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεός.

Στῆλαι ἀνδρείας ὠφθησαν, πτώ-
σιν διαδόλου θριαμβεύοντες, οἱ
Μάρτυρες ὑμνοῦντες, Χριστὸν
εἰς τοὺς αἰῶνας.

Στίχ. Αἱ ψυχῆ αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς.

Τὸν Ἀβραὰμ κολπώσασθαι, ἀ-
ξίωσον Κύριε τοὺς δούλους σου,
πίστει μεταστάντας, πρὸς σέ καὶ
τῇ ἐλπίδι.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν.

Τὸν Ποιητὴν τῆς Κτίσεως, ὃν
ἠφρίττουσιν Ἀγγελοὶ, ὑμνεῖτε

Ἄχοι,

» λαοί, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάν-
» τας τοὺς αἰῶνας.

ἰδὴ θ'. Ἄπας γενεῆς.

Ἰνα σοι πιστοὶ, τὸ χαῖρε κραυ-
γάζωμεν, οἱ διὰ σοῦ τῆς χαρᾶς,
μέτοχοι γενόμενοι, τῆς αἰδίου
σῶζε ἡμᾶς πειρασμῶν, βαρβαρι-
κῆς ἀλώσεως, καὶ πάσης ἄλλης
πληγῆς, διὰ πλῆθος, Κόρη πα-
ραπτώσεων, ἐπιούσης βροτοῖς ἀ-
μαρτάνουσιν.

Ωφθης φωτισμός, ἡμῶν καὶ βε-
βαίωσις· ὅθεν βοῶμέν σοι, Χαῖρε
Ἄστρον ἄδυτον, εἰσάγον κόσμῳ,
τὸν μέγαν Ἥλιον. Χαῖρε Ἐδὲμ
ἀνοιξάσα, τὴν κεκλεισμένην Ἀγνή·
Χαῖρε σκευός, Μύρον τὸ ἀκένω-
τον, ἐπὶ σέ κενωθέν εἰσδεξάμενον.

Στῶμεν εὐλαβῶς, ἐν οἴκῳ Θεοῦ
ἡμῶν, καὶ ἐκβοήσωμεν, Χαῖρε
Κόσμου Δέσποινα. Χαῖρε Μαρία,
Κυρία πάντων ἡμῶν. Χαῖρε ἡ
μόνη ἄμωμος, ἐν γυναιξί καὶ
καλή. Χαῖρε στυλε, πύρινε εἰσά-
γουσα, εἰς τὴν ἄνω ζωὴν τὸ ἀν-
θρώπινον.

Ἡ περιστέρα, ἡ τὸν Ἐλεήμονα
ἀποκνήσασα, Χαῖρε Ἀειπάρθενε,
Ὅσιων πάντων χαῖρε τὸ καύ-
χημα, τῶν Ἀθλητῶν στεφάνωμα.
Χαῖρε ἀπάντων τε, τῶν Δικαίων,
θεῖον ἐγκαλλώπισμα, καὶ ἡμῶν
τῶν πιστῶν τὸ διάσωμα.

Φεῖσαι ὁ Θεός, τῆς κληρονο-
μίας σου, τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν,
πίσας παραβλέπων νῦν, εἰς τοῦτο·

(TOM. Γ')

ἔχων, ἐκδυσωποῦσάν σε, τὴν ἐπὶ
γῆς ἀσπόρως σε, κυσοφόρησασαν,
διὰ μέγα, ἔλεος θελήσαντα, μορ-
φωθῆναι Χριστέ τὸ ἀνθρώπινον.

Ἄλλος. Θεὸν ἀνθρώποις.

Ως ρῶς ὡς ἥλιος ἀνατεί-
λαντες, πᾶσαν τὴν γῆν ἀκτίσιν,
εὐσεβείας οἱ Μάρτυρες, καὶ λαμ-
πάσι θαυμάτων ἐφώτισαν, καὶ
τῆς πολυθείας, σκότος ἠράνισαν·
ὦν ταῖς ἰκεσίαις, ὁ Θεὸς ἡμᾶς
ἐλέησον.

Στρατός Μαρτύρων ἀκαταγῶ-
νιστος, πάντας ἡμᾶς ἐνίσχυσον
καλῶς ἀγωνίσασθαι, καὶ τελέσαι
νηστείας τὸ στάδιον, ὅπως ἐν-
θέου βίου, ἔργα τετέλεσαντες, μέ-
τοχοι γενώμεθα, ζωῆς ἀγαλλιώ-
μενοι.

Ἡσὴ φασάτω χρηστότης Κόριε
τοῦς ἐξ ἡμῶν φρικώδει, μετα-
στάντας κελεύσει σου· κυκλωσάτω
αὐτοῦς σοῦ τὸ ἔλεος, καὶ καθο-
δηγησάτω, πρὸς τὰ σηνώματα,
τὰ καταυγαζόμενα φωτί, τῷ τοῦ
προσώπου σου.

Θεοτοκίον.

Φωνῆ Ἀγγέλου, βουλῆς τὸν
Ἀγγελον, τῆς τοῦ Πατρὸς ἀβ-
ρήτως Θεοτόκε ἐκύησας· τὰς φω-
νάς σὺν τῶν δούλων σου πρόσδε-
ξαι, ἅς ἐν τῷ τῆς νηστείας,
χρόνῳ προσάγομεν, καὶ ταύτας
προσάγαγε Θεῷ, ὥσπερ θυμία-
μα. Ἄλλος. Ἡσαία χόρευε.

Τελοῦντες ἠπανήγυριν, Μαρτυ-

ρικὴν, σήμερον λαοί, σχιρτήσω-
μεν ἐν ὧδαῖς, μέλποντες Χριστῷ,
τῷ ἀθλοθετήσαντι, καὶ τὰς νίκας,
κατὰ τῶν ἐχθρῶν, τούτοις παρέ-
χοντι. ὄν ἐν ὕμνοις μεγαλύνο-
μεν.

Ουξὶ ξεόμενοι, καὶ τμηθέντες,
ξίφει μεληδὸν, συνήρθητε τῷ
Χριστῷ, ἀγαπητικῶς, πανεύφη-
μοι Μάρτυρες· διὸ καὶ νῦν, ἐν
τοῖς οὐρανοῖς, ἀγαλλιῶμενοι,
ὑπὲρ πάντων ἰκετεύσατε.

Δόξα.

Ομοουσιότητι, ἀνουμῶ σε, ἀναρχε
Τριάς, σεπτῇ ζωαρχικῇ, ἀτμητε
Μονάς, Πατὴρ ὁ ἀγέννητος, καὶ
γεννητὴ, Λόγε καὶ Υἱὲ, Πνεῦμα
τὸ ἅγιον, ἡμᾶς σῶσον τοὺς
ὑμνοῦντάς σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Υπὲρ νοῦν ὁ Τόκος σου, Θεο-
μήτορ· ἄνευ γὰρ ἀνδρὸς ἡ σύλ-
ληψις ἐν σοὶ, καὶ παρθενικῶς,
ἡ κύσις γέγονε· καὶ γὰρ Θεός,
ἐστὶν ὁ τεχθεὶς, ὃν μεγαλύνοντες,
σὲ Παρθένη μακαρίζομεν.

Στίχ. Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ.

Τὸ γενναῖον στράτευμα, τοῦ
Ἀνακτος, πάντων καὶ Θεοῦ,
τοὺς Μάρτυρας ἐν ὧδαῖς, στέ-
ψωμεν λαοί· αὐτοὶ γὰρ ἐνίκησαν,
δαιμονικᾶς, φάλαγγας σαφῶς·
οὓς ἀναμέλποντες, τὸν Δεσπότην
μεγαλύνομεν.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω.

Οτε πᾶν τὸ πλάσμα σου, ἀνα-

στήσης, κρίνεσθαι· Χριστέ, οὓς
προσελάβου καὶ νῦν, δούλους σου
πιστοὺς, ἐλέησον σύγγνωθι, τὰ
ἐν βίῳ, πταισμάτα αὐτῶν, καὶ
σὺν Ἀγίοις σου, ἀναπαύων εἰς
αἰῶνας αὐτούς. Ὁ Εἰρμός.

Ησαία χόρευε, ἡ Παρθένος,
ἢ ἔσχεν ἐν γαστρὶ, καὶ ἔτεκεν
ἢ Υἱόν, τὸν Ἐμμανουήλ, Θεόν
ἢ τε καὶ ἄνθρωπον. Ἀνατολή
ἢ ὄνομα αὐτῷ, ὃν μεγαλύνοντες,
ἢ τὴν Παρθένον μακαρίζομεν.

Ἐξαποστειλάρ. Γυναικες ἀκουτίσθητε.

Τὸ ἀπ' αἰῶνος σήμερον, γνω-
ρίζεται μυστήριον, ὁ τοῦ Θεοῦ
Θεὸς Λόγος, Υἱὸς Παρθένου Μα-
ρίας, δι' εὐσπλαγχτίαν γίνεται,
καὶ χαρὰς εὐαγγελία, ὁ Γα-
βριήλ προσφθέγγεται· μεθ' οὗ
βοήσωμεν πάντες, Χαῖρε ἡ Μήτηρ
Κυρίου.

Εἰς τοὺς Αἰῶνας. Πᾶσα πνοή· καὶ
ψάλλομεν στιχῆρά, δ' ἤχος, δ'.

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Κεκρυμμένον μυστήριον, καὶ
Ἀγγέλοις ἀγνώριστον, Γαβριήλ
πιστεύεται ὁ Ἀρχάγγελος· καὶ
ἐπὶ σὲ νῦν ἐλευσεται, τὴν μόνην
ἀκήρατον, καὶ καλὴν περιστεράν,
καὶ τοῦ γένους ἀνάκλησιν, καὶ
βοήσει σοι, Παναγία τὸ Χαῖρε
ἐτοιμάζου, διὰ λόγου Θεοῦ Λό-
γον, σοῦ ταῖς λαγόνιν εἰσδέξα-
σθαι. Δίς.

Φωτοφόρον παλάτιον, ἡτοι-
μάσθη σοὶ Δέσποτα, ἡ νηδὺς ἡ
ἄφθορος τῆς Θεόπαιδος, δαῦρο
πρὸς

πρὸς τοῦτο κατὰβηθι, οἰκτεῖρας τὸ πλάσμα σου, φθονερῶς πολεμηθὲν, καὶ δουλείᾳ κρατούμενον, τῷ ἀλάστορος, καὶ τὸ κάλλος τὸ πρῶν ἀπολέσαν, καὶ τὴν σὴν σωτηριῶδη, προσαναμένον κατὰ-
 βασιν.

Γαβριὴλ ὁ Ἀρχάγγελος, ἐπὶ σὲ Παναμώμητε, ἐμφανῶς ἐλεύσετε, καὶ ἐοῆσει σοι, Χαῖρε κατάρας λυτήριον, πεσόντων ἀνάστασις. Χαῖρε μόνῃ ἐκλεκτῇ, τῷ Θεῷ χρηματίσασα. Χαῖρε ὄχημα, τοῦ Ἡλίου τῆς δόξης, ὑποδέχου, τὸν ἀσώματον ἐν μήτρα, τῇ σὴ οἰκῆσαι θελήσαντα.

Δόξα. καὶ νῦν, ἰδιόμελ. ἦχ. δ'.

Γλῶσσαν ἦν οὐκ ἔγνω, ἤκουσεν ἢ Θεοτόκος· ἐλάλει γὰρ πρὸς αὐτὴν ὁ Ἀρχάγγελος τοῦ εὐαγγελισμοῦ τὰ ῥήματα· ὅθεν πιστῶς δεξαμένη τὸν ἀσπασμὸν, συνέλαβέ σε τὸν προαιώνιον Θεόν· διὸ καὶ ἡμεῖς ἀγαλλόμενοι βοῶμέν σοι, Ὁ ἐξ αὐτῆς σαρκωθείς ἀτρέπτως Θεός, εἰρήνην τῷ κόσμῳ δώρησαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡρῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις. Εἰς τὴν Λειτουργίαν Τυπικά· καὶ ἀπὸ τοῦ Κανόνος τῆς Ἀκαθίστου, καὶ τῶν τετραψαλμῶν.

Ὁ Ἀπόστολος τῆς ἡμέρας. Προκείμενος ἦχος γ'. Μεγαλύνει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον. Ὅτι ἐπέβλεψεν, ἐπὶ τὴν ταπεινώσιν.

Πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολῆς.

Αδελφοί, οὐκ εἰς χειροποίητα

ἅγια εἰσῆλθεν ὁ Χριστός, ἀντί-
 τυπα τῶν ἀληθινῶν, ἀλλ' εἰς αὐ-
 τὸν τὸν οὐρανόν, νῦν ἐμφανισθη-
 ναι τῷ προσώπῳ τοῦ Θεοῦ ὑπὲρ
 ἡμῶν. Οὐδ' ἵνα πολλάκις προσ-
 φέρῃ ἑαυτὸν, ὡσπερ ὁ Ἀρχιερεὺς
 εἰσέρχεται εἰς τὰ Ἅγια κατ' ἐπι-
 αὐτὸν ἐν αἵματι ἀλλοτρίῳ· ἐπεὶ
 ἔδει αὐτὸν πολλάκις παθεῖν ἀπὸ
 καταβολῆς κόσμου· νῦν δὲ ἅπαξ
 ἐπὶ συντελείᾳ τῶν αἰώνων, εἰς
 ἀθέτησιν ἁμαρτίας, διὰ τῆς θυ-
 σίας αὐτοῦ πεφανέρωται. Καὶ
 καθ' ὅσον ἀπόκειται τοῖς ἀνθρώ-
 ποις ἅπαξ ἀποθανεῖν, μετὰ δὲ
 τοῦτο κρίσις· οὕτω καὶ ὁ Χρι-
 στός ἅπαξ προσενεχθεὶς εἰς τὸ
 πολλῶν ἀνενεγκεῖν ἁμαρτίας, ἐκ
 δευτέρου χωρὶς ἁμαρτίας ὀφθῆ-
 σεται τοῖς αὐτὸν ἀπεκδεχομένοις
 εἰς σωτηρίαν.

Καὶ τῆς Θεοτόκου.

Εἶχε μὲν οὖν καὶ ἡ πρώτη σκη-
 νή, Ἀδελφοί, δικαιώματα λα-
 τρείας, τότε ἅγιον κοσμικόν.
 Σκηνὴ γὰρ κατεσκευάσθη ἡ πρῶ-
 τη, ἐν ἧ ἢ τε λυχνία, καὶ ἡ τρά-
 πεζα, καὶ ἡ πρόθεσις τῶν ἄρτων,
 ἧτις λέγεται Ἅγια. Μετὰ δὲ τὸ
 δεύτερον καταπέτασμα, σκηνὴ ἢ
 λεγομένη Ἅγια Ἀγίων, χρυσοῦν
 ἔχουσα θυμιατήριον, καὶ τὴν Κι-
 βωτὸν τῆς Διαθήκης, περιεκα-
 λυμμένην πάντοθεν χρυσίῳ, ἐν ἧ
 στάμνος χρυσοῦ, ἔχουσα τὸ Μάν-
 να, καὶ ἡ ῥάβδος Ἀαρὼν ἡ βλα-
 στήσασα, καὶ αἱ πλάκες τῆς
 διαθήκης· Ὑπεράνω δὲ αὐτῆς
 Χερουβὶμ δόξης, κατασκιάζοντα

τὸ ἔλασθήριον· περὶ ὧν οὐκ ἔτι
νῦν λέγειν κατὰ μέρος. Τούτων
δὲ οὕτω κατεσκευασμένων, εἰς
μὲν τὴν πρώτην Σκηρὴν διαπαν-
τὸς εἰσίσαισι οἱ Ἱερεῖς τὰς λα-
τρείας ἐπιτελοῦντες. Εἰς δὲ τὴν
δευτέραν ἄπαξ τοῦ ἑνιαυτοῦ μό-
νος ὁ Ἀρχιερεὺς, οὐ χωρὶς αἵ-
ματος, ὃ προσφέρει ὑπὲρ ἑαυτοῦ,
καὶ τῶν τοῦ λαοῦ ἀγνοημάτων.

Ἀλληλουῖα πλ. δ'. Ἀνάστηθι Κύ-
ριε εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου . . . στίχ.
Μνήσθητι Κύριε τοῦ Δαβὶδ, καὶ πά-
σας τῆς πραότητος αὐτοῦ.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Μάρκον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐξῆλθεν ὁ Ἰ-
ησοῦς καὶ οἱ Μαθηταὶ αὐτοῦ, εἰς
τὰς Κώμας Καισαρίας τῆς Φι-
λίππου.

Καὶ τῆς Θεοτόκου.

Εν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, Ἀνα-
στάσα Μαριάμ.

Κοινωνικόν. Ποτήριον σωτηρίου.

Τῇ Κυριακῇ τῆς Β'. Ἑβδομάδος,
ψάλλεται ἡ Ἀκολουθία τῆς Ὁσίας Μα-
ρίας τῆς Αἰγυπτίας.

Ἐάν τύχη ἡ ἀπόδοσις τῆς Ἑορτῆς
τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ἐν αὐτῇ, εἰς τὸ,
Κύριε ἐμέκραξα ἰστώμεν στίχ. ι. καὶ
ψάλλ. δ'. Ἀναστάσιμα, καὶ τῆς Ἑ-
ορτῆς γ'. καὶ τοῦ Ἀρχαγγέλου, γ'.
Δόξα. Ἀπεστάλη ἐξ οὐρανοῦ. Καὶ νῦν.
Θεοτοκίον. τὸ α. τοῦ ἤχου.

Εἰς τὴν Λιτὴν στιχηρὰ τοῦ ἀγίου

τῆς μονῆς, καὶ τὰ γ'. ἰδιόμελα τῆς
Ἑορτῆς Δόξα. καὶ νῦν. Εὐαγγελίζεται
ὁ Γαβριήλ.

Ἀπόστιχα τὰ Ἀναστάσιμα. Δόξα.
καὶ νῦν. Σήμερον χαρὰς Εὐαγγέλια
καὶ τὰ ἐξῆς. Εἰς τὸν ὄρθρον Ἀπολυ-
τίκιον Ἀναστάσιμον. Δίς. καὶ τῆς Ἑ-
ορτῆς ἄπαξ. Ἡ συνήθης στιχολογία.
Καθίσματα Ἀναστάσιμα, ὁ Ἄμωμος,
ἡ Ὑπακοή, οἱ Ἀναβαθμοὶ, Προκεί-
μενον, Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον Ἀνα-
στάσιμον. Κανόνες, ὁ Ἀναστάσιμος-
εἰς δ'. τῆς Ἑορτῆς, εἰς ζ'. καὶ τοῦ
Ἀρχαγγέλου, εἰς δ'. Καταβασαίαι τῆς
Ἑορτῆς Ἀπὸ γ'. ὠδῆς. Καθίσμα τοῦ
Ἀρχαγγέλου. Δόξα, καὶ νῦν. τῆς Ἑ-
ορτῆς. Ἀφ' ζ'. Κοντάκιον, καὶ οἶκον
τῆς Ἑορτῆς. Ἐν τῇ Θ'. στιχολογεῖ-
ται ἡ Τιμιωτέρα. Ἐξαποστειλάριον.
Ἀναστάσιμον, τοῦ Ἀρχαγγέλου καὶ
τῆς Ἑορτῆς. Εἰς τοὺς Αἴνους, Πᾶσα
πνοή. Ἀναστάς. δ'. τῆς Ἑορτῆς, γ'.
καὶ τὸ, Εὐφραίνεσθωσαν οἱ οὐρανοί.
Δόξα, τὸ ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας, καὶ
νῦν. Ἰπερευλογημένη. Δοξολογία, καὶ
τὰ λοιπὰ. Ἐν ταῖς ὥραις, Τροπάριον
Ἀναστάσιμον. Δόξα τῆς Ἑορτῆς καὶ
νῦν. Θεοτοκίον τῶν Ὁρῶν. Κοντάκιον
τῆς Ἑορτῆς. Εἰς τὴν Λειτουργίαν Τυ-
πικά, οἱ Μακαρισμοὶ τοῦ ἤχου εἰς ζ'.
καὶ ἡ ζ'. ὠδὴ τῆς Ἑορτῆς, εἰς δ'.
Τροπάριον τῆς ἡμέρας, καὶ τῆς Ἑορ-
τῆς. Δόξα καὶ νῦν. Κοντάκιον τῆς
Ἑορτῆς. Ἀποστολευάγγελον τῆς ἡμέ-
ρας. Κοινωνικόν τῆς ἡμέρας, καὶ τῆς
Ἑορτῆς. Βιδ' οὐ τύχη ἡ ἀπόδοσις, ψάλλ-
εται

λαται ἡ Ἀκολουθία οὕτως, ὡς κάτωθι.

Εἰς τὸ Λυχνικόν, μετὰ τὸν Προομιτικόν, καὶ τὴν συνήθη Στιγολογίαν, Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα ψάλλομεν τιχηρὰ ἀναστάσιμα ς'. καὶ τῆς Ὁσίας προσόμοια δ' ἤχος πλ. β'.

Ὅλην ἀποθίμενοι.

Σὲ μὲν διεκώλυε, τῆς τῶν σεπτῶν ἐποπτείας, μολυσμῶν τὸ πρότερον, τὸ ἐπισυρόμενον μιαντήριον· ἡ δὲ σὴ αἰσθήσις, καὶ τῶν σοὶ Θεόφρων, πεπραγμένων ἢ συνειδησις, τὴν πρὸς τὰ κρείττονα, σοὶ ἐπιστροφὴν ἐνεργάσατο. Εἰκόνι γὰρ προσβλέψασα, τῆς εὐλογημένης Θεόπαιδος, πάντων καταγνοῦσα, πταισμάτων σου πανεύφημε τῶν πρὶν, ἐν παρρησίᾳ τὸ τίμιον, Ξύλον προσεκύνησας.

Δίς.

Τόπους προσκυνήσασα, περιχαρῶς τοὺς ἀγίους, ἀρετῆς ἐφόδιον, σωτηριωδέστατον, ἐνθεν εἰληφας· καὶ σφοδρῶς ἔδραμες, τὴν καλὴν πορείαν, καὶ τὸ ρεῖθρον ἐκπεράσασα, τὸ Ἰορδάνειον, τὸ τοῦ Βαπτιστοῦ ἐνδαιήτημα, προθύμως κατεσχῆνωσας, καὶ τὴν τῶν παθῶν ἀγριότητα, διὰ πολιτείας, ἡμαύρωσας λεπτίνασα σαρκός, δι' ἐγκρατείας ἀείμνηστε, Μητὲρ τὰ οἰδήματα.

Ερημον οἰκήσασα, τῶν σῶν παθῶν τὰς εἰκόνας, ἐκ ψυχῆς ἀπήλειψας, τὸ θεοειδέστατον ἐξεκόνισμα, ἐν ψυχῇ γράψασα, ἀ-

ρετῶν ἰδέας· καὶ τοσοῦτον ὑπερέλαμψας, ὡς καὶ τοὺς ὕδασι, κούφως ὑπερβαίνειν μακάριε, καὶ γῆθον ὑπεραίρεσθαι, ἐν ταῖς πρὸς Θεόν σου ἐντεύξεσι· καὶ νῦν παρρησίᾳ, πανένδοξε Μαρία τῷ Χριστῷ, παρισταμένη δυσώπησον, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα ἤχος δ'.

Εθαυματούργησε Χριστὲ τοῦ Σταυροῦ σου ἡ δύναμις, ὅτι καὶ ἡ πρῶην Πόρνη ἀσκητικὸν ἀγῶνα ἠγωνίσασα· ὅθεν καὶ τὸ ἄσθενές ἀπορρίψαμένη, γενναίως ἀντέστη κατὰ τοῦ διαβόλου· διὸ καὶ τὸ βραβεῖον τῆς νίκης κομισαμένη, πρεσβεύει ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον τὸ α'. τοῦ ἤχου. Ἀποστίχου, τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, τῆς Ὁσίας. ἤχος β'.

Τὰ τῆς ψυχῆς θηρεύματα, καὶ τὰ πάθη τῆς σαρκός, τῷ ἕξει τῆς ἐγκρατείας ἔτεμες· τὰ τῆς ἐνοίας ἐγκλήματα, τῇ σιγῇ τῆς ἀσκήσεως ἀπέπνιξας, καὶ ρεῖθρα τῶν δακρῶν σου, τὴν ἔρημον ἅπασαν κατήρδευσας, καὶ ἐβλάστησας ἡμῖν τῆς μετανοίας καρπούς· διὸ σου τὴν μνήμην, Ὁσία ἐορτάζομεν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ω θαύματος καινοῦ, εἰς Τ. Α'. φύλ.

Ἀπολυτικ. ἀναστάσι. τῆς Ὁσίας. πλ. δ'. Ἐν σοὶ Μητὲρ. Ὁ δὲ ἡμᾶς

γεν-

γεννηθείς. Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς συνήθως.

Εἰς τὸν Ὄρθρον. Μετὰ τὴν ἐξ ἑ-
θους ἄπασαν Ἀκολουθίαν, Κανόν. γ'.
ὁ ἀναστὰς. μετὰ τῆς Θεοτόκου εἰς
ς'. ὁ παρὼν τοῦ τριῶδ. εἰς δ'. καὶ
τῆς Ὁσίας εἰς δ'. Ὡδὴ Α'. πλ. δ'.
Ἰγρὰν διοδεύσας.

Παρεϊκάς με πλούτῳ τῶν ἡδο-
νῶν, τῷ εὐφραϊνομένῳ, καθ' ἡμέ-
ραν ἐν τῇ τρυφῇ, πλουσίῳ· διό σε
ἴκετεῦω, Σῶτερ πυρός με ὡς
Λάζαρον λύτρωσαι.

Ημφίεσμαι Σῶτερ ταῖς ἡδοναῖς,
ὥσπερ ὁ τὴν βύσσον, περιθέμε-
νος καὶ χρυσόν, χρυσὴν τε ἐσ-
θῆτα· ἀλλὰ μή με, ἐν τῷ πυρὶ ὡς
ἐκεῖνον ἐκπέμψεις.

Εὐφραίνεταιο πλούτῳ καὶ τῇ
τρυφῇ, ὁ Πλούσιος πάλαι, ἐν
τῷ βίῳ τῷ φθαρτικῷ· διό περ
βασάνοις κατεκρίθη, ὁ δὲ πτωχὸς
ἐδροσίζετο Λάζαρος. Θεοτοκίον

Τάξεις σε Ἀγγέλων καὶ τῶν
βροτῶν, ἀνύμφευτε Μῆτερ, εὐ-
φημοῦσιν ἀνελλιπῶς· τὸν Κτί-
στην γὰρ τούτων ὥσπερ βρέφος,
ἐν ταῖς ἀγκάλαις σου ἐβάστασας,

Ἐτερός τῆς Ὁσίας πλ. β'. Κύματι
θαλάσσης.

Πόθῳ τὴν φωσφόρον, καὶ θείαν
σου μνήμην, πανηγυρίζοντι, φῶς
μοι κατάπεμψον, παρισταμένη
Ὁσία, τῷ φωτὶ τῷ ἀπροσίτῳ
Χριστῷ, πειρασμῶν παντοίων με,
τοῦ βίου διασώζουσα.

Ο τοῖς Αἰγυπτίοις, σαρκὶ ἐνδη-
μήσας, ὁ ἀπερίγραπτος καὶ προ-
αιώνιος ὀλοφαῆ σε ἀστέρα, ἐξ
Αἰγύπτου ἀναδείκνυσιν, ὁ γινώσ-
κων Κύριος, τὰ πάντα πρὶν γεν-
νέσεως.

Θείων ἐνταλάματων, σεμνὴ ἀγνο-
οῦσα, τὸ θεῖον εἰκόνισμα, Θεοῦ ἐρ-
ρύπωσας· θεία προνοία δὲ πάλιν,
ἀπεκάθηρας πανεύφημε, θεωθεῖσα
πράξειςιν, Ὁσία ταῖς ἐνθέοις σου.

Θεοτοκίον.

Ω τῆς σῆς Θεέ μου, πολλῆς
εὐσπλαγχνίας, καὶ τῆς ἀπάτου
σου συγκαταβάσεως! ὅπως τὴν
πρότερον Πόρνην, μητρικαῖς σου
παρακλήσειςιν, ὡς ἀγνὴν καὶ ἄμω-
μον, Ἀγγέλοις καθωμοίωσας.

Ὡδὴ Γ'. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Λάζαρον ὡς ἔσωσας, ἐκ τῆς
φλογὸς Χριστέ, οὕτω με, ἐκ τοῦ
πυρός, ῥύσαι τῆς γεέννης, τὸν
ἀνάξιον δοῦλόν σου.

Πλούσιος τοῖς πάθεσι, καὶ ἡδο-
ναῖς εἰμὶ Κύριε· Λάζαρος δὲ,
πένης τῇ στερήσει ἀρετῶν· ἀλλὰ
σῶσόν με.

Κόχκινον καὶ βύσσινον, ἐνεδι-
δύσκετο Πλούσιος, ταῖς ἡδοναῖς,
καὶ ταῖς ἀμαρτίαις, δια τοῦτο
φλογίζεται. Θεοτοκίον.

Δὸς ἡμῖν βοήθειαν ταῖς ἰκεσίαις
σου Πάναγνε, τὰς προσβολὰς,
ἀποκρουομένη, τῶν δεινῶν περι-
στάσεων.

Ἄλ-

Ἄλλος. Σὲ τὸν ἐπὶ ὑδάτων.

Πύλας τῆς ἀπωλείας, ἐγγί-
σασαν πράξεις τοῖς ἀτόποις, πύ-
λας ὁ πρὶν τοῦ ἄδου, συντρίψας
σθένει Θεότητος, πύλας τῆς με-
τανοίας σοι, ἀνοίγει πάνσεμνε,
πύλη τῆς ζωῆς ὑπάρχων αὐτός.

Οπλον τῆς ἀμαρτίας, μακρόθυμε
τὴν πρὶν γεγενημένην, ὄπλω σαυ-
ροῦ τοῦ θείου, τῇ προσκυνῆσει ἀ-
νέδειξας, ὄπλα δαιμόνων ἅπαντα,
καὶ πανουργεύματα, ὅλως τρο-
πομένην εὐσπλαγχνε.

Λύτρον ὑπὲρ ἀπάντων, τὸ ἴδιον
ὁ πρὶν ἐκχέας Αἷμα, λουτρῷ τῷ
τῶν σαρκῶν, σὲ καθαρὰν ἀπερ-
γάζεται, λέπραν δεινὴν νοσήσα-
σαν, κακίστης πράξεως, ὅλως ὁ
τὸ εἶναι πᾶσι διδούς. Θεοτοκίον.

Λόγος παντός ὑπάρχει, ἀνώτε-
ρον τὸ ἐπὶ σοί Παρθένε· Λόγος
Πατὴρ ἐν σοί γάρ, θεοπροπέως
κατεσκήνωσε, λύσιν πταισμάτων
ἅπασι, τοῖς ἀμαρτάνουσι, λόγῳ
μόνῳ παρεχόμενος.

Κάθισμα ἤχο· πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν

Τὰ σκιρτήματα πάντα τὰ τῆς
σαρκός, χαλινώσασα πόνους ἀσκη-
τικοῖς, ἀνδρεῖον ἀνέδειξας, τῆς
ψυχῆς σου τὸ φρόνημα· τὸν γὰρ
Σταυρὸν θεάσασθαι, Κυρίου πο-
θήσασα, ἐαυτὴν αἰοῖδιμε, τῷ κόσ-
μῳ ἐσταύρωσας· ὅθεν καὶ πρὸς
ζῆλον, ἀγγελικῆς πολιτείας, προ-
θύμως διήγειρας, σεαυτὴν παμ-
μακάριστε· πρέσβευε Χριστῷ τῷ
Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δω-

ρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ,
τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον.

Τὴν οὐράνιον πύλην καὶ Κιβω-
τὸν, τὸ πανάγιον ὄρος τὴν φω-
ταυγῆ, νεφέλην ὑμνήσωμεν, τὴν
ἀκατασλεκτον βᾶτον, τὸν λογικὸν
Παράδεισον, τῆς Εὐας τὴν ἀνά-
κλησιν, τῆς Οἰκουμένης πάσης,
τὸ μέγα κειμήλιον· ὅτι Σωτηρία,
ἐν αὐτῇ διεπράχθη, τῷ Κόσμῳ
καὶ ἄφεσις, τῶν ἀρχαίων ἐγκλη-
μάτων· διὸ καὶ βωῶμεν αὐτῇ,
Πρέσβευε τῷ σῶ Γίῳ καὶ Θεῷ,
τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσα-
σθαι, τοῖς εὐσεβῶς προσκυνούσι,
τὸν πανάγιον τόκον σου.

Ἦδῃ Δ΄. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ἐτατετύρα ὁ Πλούσιος, βρώσει
καὶ ἐνδύμασιν εὐφραϊνόμενος· ὁ δὲ
Λάζαρος χορτάζεσθαι, ἐπεθύμει
τούτου, τῶν τραπέζης ψιχίων.

Οἱ μὲν κύνες ἀπέλειχον, γλώττη
τοῦ πτωχοῦ Λαζάρου τοὺς μύ-
λωπας, συμπαθέστεροι γινόμε-
νοι, τῆς πλουσίου γνώμης, εἰς
τὸν πένητα.

Τῷ πυλῶνι ἐβέβλητο, πάλαι
τοῦ Πλουσίου Σῶτερ ὁ Λάζαρος,
τιμωρούμενος ταῖς μάστιξι, τῆς
πενίας· ὅθεν, νῦν δοξάζεται.

Θεοτοκίον.

Ὀν ἐκύησας Ἀχραντε, πρέσβευε
σωθῆναι τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε,
ἐκ δουλείας τοῦ ἀλάστορος, ὅτι
μόνη πέλεις, προστασία ἡμῶν.

Ἄλλος·

Ἄλλος. Τὴν ἐν Σταυρῷ σου θείαν.

Ως πλαστοουργὸς βροτείας φύσεως, ὡς ἐλέους πηγὴ, καὶ εὐσπλαγχχίας πλοῦτος, ὠκτείρησας φιλόθρωπε, πρόσφυγα τὴν σὴν, καὶ ἀφῆρπασας ταύτην, τοῦ θλεθρίου θηρός.

Σταυρὸν ἰδέσθαι ἐπισπεύδουσα, σταυρικῷ φωτισμῷ, Μαρία κατηγασθῆς, Σταυρῷ τοῦ ὀμιλήσαντος, νεύσει θεϊκῆ, σταυρωθεῖσα τῷ κόσμῳ, ἀξιοθαύμαστε.

Η τῶν κακῶν αἰτία πρότερον, ἡδονῆ πονηρᾷ πολλοῖς γεγενημένη, Ἡλίου δίκην λάμπασα, πᾶσιν ὁδηγός, ἡ Ὁσία ἐδείχθη, τοῖς ἀμαρτάνουσιν. Θεοτοκίον.

Νοῦν ὑπερέβης καὶ οὐράνιον, νοητὲ οὐρανέ, τοῦ πίντων Βασιλέως· νομίμων γὰρ τῆς φύσεως, ἀνευθεν Ἀγνή, νομοδότην καὶ κτίστην, πάντων ἐκύησας.

Ὡδὴ Ε'. Ἴνα τί με ἀπόσω.

Αβραάμ ἐν τοῖς κόλποις, Λάζαρον ὁ Πλούσιος, ὡς ἐθεάσατο, ἐν φωτὶ καὶ δόξῃ εὐφραϊνόμενον, Πάτερ ἐκραύγαζεν, Ἀβραάμ ἐλέησόν με, τὸν ἐν πυρὶ κατακριθέντα, καὶ τὴν γλῶσσαν δεινῶς φλογιζόμενον.

Κατετρόφης πλοῦτω, βίου εὐφραϊνόμενος, Ἀβραάμ ἔφησε, τῷ Πλουσίῳ· ὄθεν, τετιμώρησαι ὡδὲ αἰώνια, ἐν πυρὶ ὑπάρχων· ὁ δὲ πτωχὸς ἐν εὐφροσύνῃ, τῇ ἀλήκτῳ ἀγάλλεται Λάζαρος.

Τῆ τοῦ βίου ἀπάτη, πλοῦσιος γεγένημαι, ὡσπερ ὁ Πλούσιος, ὁ τὸν βίον ὄλον, ἡδοναῖς δαπανήσας φιλόθρωπε· ἀλλὰ δέομαι σου, τῶν οἰκτιρμῶν τοῦ λυτρωθῆναι, τοῦ πυρός ὡσπερ σέσωσται Λάζαρος. Θεοτοκίον.

Μητρικὴν παρῆρσιαν, τὴν πρὸς τὸν Υἱόν σου κεκτημένη Πάναγγε, συγγενοῦς προνοίας, τῆς ἡμῶν μὴ παρίδης δέομεθα, ὅτι σὲ καὶ μόνην, χριστιανοὶ πρὸς τὸν Δεσπότην, ἱλασμὸν εὐμενῆ προβαλλόμεθα.

Ἄλλος. Θεοφάνεις σου Χριστέ·

Μωτῆς δεδόξασται ποτὲ, ἐν τῷ Σινᾷ, Θεοῦ τὰ ὀπίσθια, μυστικῶς θεώμενος ὁ ἐνδοξος, ὑπογράφων ξένον Μυστήριον, Μανναδόχον δὲ σταμνον νῦν, Εἰκόνα ἀχραντον, θερμῶς προσπεσοῦσα, Μαρία ἀγγελικόν, βίον κομίζεται.

Ναοῦ εὐπρέπειαν τοῦ σοῦ, ἐπιποθοῦσα, ψαλμικῶς θεάσασθαι, νοερόν τε σκῆνωμα τῆς δόξης σου, ἢ τὸν σὸν Ναὸν βεβηλώσασα, νοεραῖς πρεσβείαις, Χριστέ τῆς ἀπειράνδρου σου, Ναοῦ γενομένης, νασὸν με τοῦ παντουργοῦ, ποιήσον Πνεύματος.

Η τῷ ἀγκίστρῳ τῆς σαρκός, δι' ὀφθαλμῶν, τοὺς πολλοὺς ζωγράφησασα, ἡδονῆ βραχειάτε καταβρωμα, διαβόλου τούτους ποιήσασα, ἡγκιστρεύθη παναληθῶς, τῇ θείᾳ χάριτι, Σταυροῦ τοῦ τιμίου, ἡδύ-

τατον

ταπον τῷ Χριστῷ, ὄφον ὑπέπαρξασα.

Θεοτοκίον.

Μεμυημένοι οὗ χορός, τῶν Προφητῶν, τὸ ἐν σοὶ Μυστήριον, μυστικαῖς θεηγορίαις ἄχραντε, σέ ποικιλοτρόπως προέλεγε· μαναδόχου Στάμνου δὲ νῦν, Εἰκόνα ἄχραντον, αὐτῇ προσπεσοῦσα, Μαρία ἐγγυήτρια, ἀμνηρωτῶν πρὸς Θεόν.

Ὡδὴ σ'. Πάσθητί μοι Σωτήρ.

Ο Πλούσιος ἑαυτὸν, φλογὶ πύρρος κατεδίκασε, τῇ ἐνηρόνῳ ζωῇ· ὁ πένης δὲ Λάζαρος, πτωχείαν ἐλόμενος, ἐν τῷ δε τῷ βίῳ, ἤξιώθη τῆς ἀλήτου χαρᾶς.

Εν κόλποις τοῦ Ἀβραάμ, ὁ Λάζαρος κατηξίωται, τῆς αἰωνίου ζωῆς, Χριστῷ ἐφορμούμενος· πυρὶ δὲ ὁ Πλούσιος, τὴν ψυχὴν καὶ σῶμα, κατεκρίθη τιμωρούμενος.

Κατεδικάσθη εἰς πῦρ, ὁ Πλούσιος διὰ Λάζαρον, μὴ κατακρίνης ἐμὲ, τὸν δέιλαιον δέομαι, φιλάνθρωπε Κύριε, ἀλλ' ὡς Λάζαρόν με, τοῦ φωτός σου καταξίωσον.

Θεοτοκίον.

Ρυσθείημεν τῶν δεινῶν, πταισμάτων ταῖς ἰκεσίαις σου, Θεοκυήτορ Ἀγνή, καὶ τύχοιμεν Πάναγνε, τῆς θείας ἐλλάμψεως, τοῦ ἐκ σοῦ ἀφράστως, σαρκωθέντος Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ἄλλος. Ἄβυσσος ἐσχάτη.

Χαίρουσι Μαρία, τὰ τῶν Ἀγ-

γέλων στρατεύματα, τὸν ἐφάμιλλον Ὁσία βίον, τὸν ἐν σοὶ καθορῶντες, καὶ δόξαν τῷ Κυρίῳ κραυγάζοντες.

Φρίττουσι δαιμόνων, τῶν ζοφερῶν τὰ συστήματα, τὸ τῆς σῆς καρτερικὸν ἰσχύος, ὅτι γυνὴ παραδόξως καὶ γυμνῇ, καὶ μόνη τούτους ἤσχυνας.

Ελαμψας Ἡλίου, εἰκὴν Μαρία πανεύφημε, καὶ τὴν ἔρημον ταῖς φρυκτωρίαις, πᾶσαν ἐφώτισας· ὀθεν καί με, τῷ σῶ φωτὶ καταλάμπρυνον.

Θεοτοκίον.

Αγγελοι περιλαμφθέντες, τῇ δόξῃ τοῦ Τόκου σου, ἐν τῇ γῆ εἰρήνην πᾶσιν ἡμῖν, καὶ εὐδοκίαν ἀνθρώποις Παρθένε κεκράγασιν.

Κοντάκιον, ἦχος γ'.

Ἡ Παρθένος σήμερον.

Η πορνείαις πρότερον, μεμεσωμένη παντοίαις, Χριστοῦ Νύμφη σήμερον, τῇ μετανοίᾳ ἐδείχθη, Ἀγγέλων τὴν πολιτείαν ἐκμιμουμένη, δαίμονας Σταυροῦ τῷ ὀπλῷ ἐξαφανίζει· διὰ τοῦτο Βασιλείας Οὐρανῶν, ἐράνης νύμφη Μαρία ἐνδοξε.

Ὁ Οἶκος.

Τὴν ἀνάδα Χριστοῦ καὶ θυγατέρα, ἄτμασιν εὐφημήσωμεν νῦν, Μαρίαν τὴν παναοίδιμον, τὴν τῶν Αἰγυπτίων ἀναφανείσαν θρέμμα· καὶ τὴν πλάνην τούτων ἀπασαν πέφευγε, καὶ μόνη προσήνεκται τῇ Ἐκκλησίᾳ βλάστημα τέλειον, δι' ἐγκρατείας καὶ δεή-

σιω;

σεως, ἀσκησαμένη ὑπὲρ τὸ μέτρον τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως· διὸ καὶ ὕψωσεν αὐτῆς καὶ τὸν βίον καὶ τὴν πράξιν, ὅ· μόνος Παντοκράτωρ, Μαρία ἐνδοξε.

Ἦδὴ Ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας . . .

Ιὼβ καθάπερ πάλαι, ἐν σαπρία σκωλήκων, καὶ ἐν κοπρία ἐστῶς, ὑπῆρξε πρὸ πυλῶνος, ὁ Λάζαρος ὡσαύτως, τοῦ Πλουσίου ἐκάθειδεν, Ὁ τῶν Πατέρων βοῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Βεβλημένος πυλῶσι, τοῦ ἀσπλάγχνου Πλουσίου, πάλαι ὁ Λάζαρος, ψυχίων ἐπεθύμει, αὐτοῦ τῶν τῆς τραπέζης, ἀλλ' οὐδεὶς ἐπεδίδου αὐτῷ· ἀλλ' ἀντὶ τούτων εὔρε, τοῦ Ἀβραάμ τοὺς κόλπους.

Τοῦ ἀσπλάγχνου Πλουσίου, τῆς μερίδος Χριστέ μου, ῥῦταί με δέομαι, καὶ πένητι Λαζάρῳ συντάξας με βοᾶν σοι, εὐχαρίστως ἀξίωσον, Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον

Παρθενικῆς ἐκ Νηδύος, σαρκωθεὶς ἐπεφάνης, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν· διὸ σου τὴν Μητέρα εἰδότες Θεοτόκον, εὐχαρίστως κραυγάζομεν, Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Οἱ Παῖδες ἐν Βαθυλῶνι.

Ο μέγιστος ἐν πατρᾷτι, περι-

πολεύων τὴν ἔρημον, Ζωσιμᾶς ὁ σοφός, τὴν Ὀσίαν ἰδεῖν κατηξίωται· Εὐλογητὸς εἶ κράζει δέ, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τὶ Πάτερ ξένον ἀπάσης, ἰδεῖν ἐλήλυθας γύναιον, ἀρετῆς πρακτικῆς· ἢ Ὀσία ἐβόα τῷ γέροντι Εὐλογητὸς εἶ κράζει δέ, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Νεκρώσασα μακαρία, τὰ τῶν παθῶν σου σκιρτήματα, ἀπαθείας νυὶ προσωμίσησθαι, λιμένι κραυγάζουσα, Εὐλογητὸς εἶ Κύριε ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Συνέλαβες ἀπορρήτως, Παρθένος μείνασα ἄχραντε, καὶ ἐκύησας κόσμῳ, τὴν σωτηρίαν Χριστόν, τὸν Θεὸν ἡμῶν· διὸ σε πάντες ἄσμασιν, εἰ πιστοὶ μεγαλύνομεν.

Ἦδὴ Η'. Ἐπταπλασίως κάμινον.

Στολὴν κοκκίνην βύσσον τε, καὶ πορφύραν ὁ Πλούσιος, πάλαι ἐνεθύετο, λαμπρῶς ὁ δειλαιός· ὁ πένης δὲ Λάζαρος, ἐν τῷ πυλῶνι τούτου δεινῶς, ἔκειτο ψυχίων, τῶν πιπτόντων τραπέζης, ἐθέλων κορεσθῆναι, καὶ οὐδεὶς ἐπεδίδου, αὐτῷ· διὸ ἐν δόξῃ, Χριστῷ συμβασιλεύει.

Εν τῷ πυλῶνι ἔκειτο, τοῦ Πλουσίου ὁ Λάζαρος, σεσηπῶς τῷ σώματι, πληγαῖς καὶ ἤθελε, κορένυσθαι βρώσεως, καὶ οὐκ ἐδίδου τούτῳ οὐδεὶς· ἀλλὰ καὶ οἱ κύ-

πέλ-

πέλειχον τὰ ἔλκη, καὶ τοὺς μώλωπας τούτου· διὸ ἐν Παραδείσῳ, τρυφῆς κατηξιώθη.

Ἐν ἡδοναῖς ἐπλούτησα, ὡσπερ πάλαι ὁ Πλούσιος, ὁ ἐνδεδυμένος καθ' ἡμέραν κόκκινον, καὶ γὰρ Πολυέλεε, ἐν τῇ τοῦ βίου τούτου τρυφῇ, ἑμαυτὸν κατακρίνω, ταῖς τρυφαῖς καὶ ἀπάταις· διὸ σε ἰκετεύω, ἐκ πυρὸς τοῦ ῥυσθῆναι, Χριστέ τοῦ αἰωνίου, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τρισσοφανῆ Θεότητα, Ἐνιαίαν ἐκλάμπουσαν, αἰγλήν ἐκ μιᾶς, Τρισυποστάτου φύσεως, Γεννητορα ἀναρχον, ὁμοφυᾶ τε Λόγον Πατρός, καὶ συμβασιλευον, ὁμοούσιον Πνεῦμα, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἄλλος.. Ἐσπθθι φρίττων οὐρανέ.

Βάθη καρδίας ἐρευνῶν, ὁ πρό γενέσεως, προγινώσκων τὰ ἡμῶν, βιαίας βιοτῆς ἀφῆρπασας, τὴν προσφυγοῦσάν σοι Σωτήρ. βεβαίως τῇ σῇ φιλανθρωπίᾳ βοῶσαν, ἀσιγήτως, Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ ἀλλοιώσεως σεπτῆς, τῆς πρὸς τὸ κρείττον σου, μεταθέσεως Σεμνή! ὦ πόθου Θεικοῦ μισήσαντος, τὰς σαρκικὰς ἡδονάς! ὦ πίστεως ζεούσης καὶ θείας, πανεύφημε Μαρία· ἦν πιστῶς εὐφημοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἐὔρες τῶν πόνων ἀμοιβῆν, καὶ τῶν χαμάτων σου, τὴν ἀντίδοσιν σεμνή, Μαρία· δι' ὧν καταβέβηκας, τὸν παλαμναῖον ἐχθρόν, καὶ νῦν σὺν τοῖς Ἀγγέλοις κραυγάζεις, τὸν ὕμνον ἀσιγήτως, βοῶσα τῷ Δεσπότη, καὶ ὑπερυψοῦσα, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοχίον·

Ὀλον ἀνέπλασεν ἐμέ, δι' ἀγαθότητα, ἐν τῇ μήτρᾳ σου Ἀγνή, οὐ φθείρας, ἑκατέρας φύσεως, τὰ ἰδιώματα, ὡς πάντων τῶν αἰῶνων Δεσπότης· ὅθεν σε ὡς αἰτίαν, τῆς ἡμῶν σωτηρίας, ἐν ἄσμασιν ὑμνοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἦδη Θ. Σε τὴν ἀπειρογάμον,

Πένητά με Λάζαρον, Χριστέ αἰτοῦμαι ἀπεργάζου, τὰς τῶν ἡδονῶν ὀρέξεις μου, ἐξορίζων ὡς φύσει Θεός· ταῖς δὲ ἀρεταῖς με, ὡς τὸν Πλούσιον ποίησον, ἵνα πίστει, ἐν ὑμνωδίαις μεγαλύνωσε.

Πλούσιος καὶ ἀπλαγχνος, τὸν νοῦν παρέβλεψά μου πίστει, σοῦ τῶν ἐντολῶν φιλάνθρωπε, πρὸ πυλῶν ἐρρίμμενον δεινῶς· ἀλλ' ὡς συμπαθῆς καὶ φιλοκτίρμων ἀνάστησον, ὡσπερ πάλαι, τὸν τεταρταῖον φίλον Λάζαρον.

Πάντες μεμαθήκαμεν, παραβολὴν τὴν τοῦ Δεσπότου· πάντες οὖν πιστοὶ μισήσωμεν, τοῦ Πλουσίου τὸ ἀπλαγχνον, ἵνα τῆς κολάσεως ἐκφύγωμεν, καὶ ἐν κόλποις, τοῦ Ἀβραάμ ἀεὶ χορεύσωμεν.

Σε

Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν τὸν ἀόρατον, Θεὸν βα-
στάσασιν ἀγκάλαις, τὸν ἐν Οὐ-
ρανοῖς ὑμνοῦμεν, ὑπὸ πάσης τῆς
κτίσεως, καὶ διὰ σοῦ ἡμῖν δωρου-
μενον, πάντοτε σωτηρίαν, ἐν πί-
στει μεγαλύνομεν.

Ἄλλος. Μὴ ἐποδύρου μου Μῆτερ.

Ρᾶον ὑπέφερες Μῆτερ, τῆς ἐρή-
μου τὸν πόνον, ῥυθμιζομένη κρα-
ταιᾶ, δυνάμει τοῦ Χριστοῦ· ῥυ-
παροὺς λογισμοὺς ἐπερχομένους
καὶ γὰρ, βεῖθροις θείων δακρῶν,
ἐσθένυες Σεμνή, Ἀσκητῶν ἢ ἀ-
κρότης, Ὅσιων καύχημα.

Φαινοτάταις ἀκτίσι, καταυγά-
ζει σε μόνη, ἢ φῶς τεκοῦσα τὸν
Χριστὸν, Παρθένος καὶ Ἀγνή,
φοδερὰν τοῖς ἐχθροῖς, σὲ καθιστώ-
σα Σεμνή· φανεράν δὲ τοῖς πᾶ-
σι, Μαρία δεικνύεισε, Ἀσκητῶν ὡ-
ραιότης Ὅσιων ἔρεισμα.

Καταλιποῦσα ἐμφρόνως, τὰ ἐπί-
γεια πάντα, κατοικητήριον σεπτὸν,
τοῦ Πνεύματος ὄφθης· κοσμι-
κῶν οὖν δεινῶν ἀπολυτρώσασθαι,
καθικέτευε μόνον, Χριστὸν τὸν
λυτρωτὴν, τοὺς πιστῶς ἐκτε-
λοῦντας τὴν θεῖαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον.

Νόμους τῆς φύσεως Κόρη, ὑ-
πὲρ φύσιν λαθοῦσα, νέον Παιδίον
ἐπὶ γῆς, ἐκύησας Ἀγνή, Νομοδό-
την ὄντα, καὶ παλαιὸν ἡμερῶν,
νοητὲ Οὐρανέ, τοῦ τῶν πάντων
Ποιητοῦ· διὸ πίστει καὶ πόθῳ, σὲ
μακαρίζομεν.

Ἐξαποστειλ. Ἀναστάσιμον.

Εἶτα τῆς Ὁσίας. Ὁ Οὐρανὸν τοῖς.

Υπόδειγμα μετανοίας, σὲ ἔχον-
τες πανοσία, Μαρία Χριστὸν δυ-
σώπει, ἐν τῷ καιρῷ τῆς νηστεί-
ας, τοῦτο ἡμῖν δωρηθῆναι, ὅπως
ἐν πίστει καὶ πόθῳ, σὲ ἄσμασιν
εὐφημῶμεν.

Θεοτοκίον ὁμοιον.

Ο γλυκασμὸς τῶν Ἀγγέλων,
τῶν θλιβομένων ἢ χαρὰ, χριστι-
ανῶν ἢ προστάτις, Παρθένε Μῆ-
τηρ Κυρίου, ἀντιλαβοῦ μου καὶ
ῥῦσαι, τῶν αἰώνιων βασάνων.

Εἰς τοὺς Αἴνους, στιχηρὰ Ἀναστά-
σιμα ἢ. καὶ τὸ παρὸν ἰδιόμελον ἡ-
χος α΄.

Οὐκ ἔστιν ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ
βρῶσις καὶ πόσις, ἀλλὰ δικαιο-
σύνη καὶ ἀσκησις, σὺν ἁγιασμῷ·
ὅθεν οὐδὲ πλοῦσιοι, εἰσελεύσονται
ἐν αὐτῇ, ἀλλ' ὅσοι τοὺς θησαυ-
ροὺς αὐτῶν, ἐν χειρὶ πενήτων
ἀποτίθενται· ταῦτα καὶ Δαβὶδ ὁ
Προφήτης διδάσκει λέγων, Δί-
καιος ἀνὴρ, ὁ ἐλεῶν ὅλην τὴν ἡ-
μέραν· ὁ κατατρυφῶν τῷ Κυρίῳ,
καὶ τῷ φωτὶ περιπατῶν, ὃς οὐμὴ
προσκόψῃ· ταῦτα δὲ πάντα, πρὸς
νουθεσίαν ἡμῶν γέγραπται, ὅπως
νηστεύοντες, χρηστότητα ποιήσω-
μεν, καὶ δώῃ ἡμῖν Κύριος, ἀντι-
τῶν ἐπιγείων, τὰ ἐπουράνια.

Δόξα πάλιν τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Ἰπε-
ρευλογημένη. Δοξολογία μεγάλη καὶ
ἀπόδλ-

ἀπόλους. Εἰς τὴν Αἰτὴν ὡς συνήθως, τὸ ἔθωνόν ἰδιόμελον, καὶ τὰ λοιπὰ Εἰς τὴν Λειτουργίαν οἱ Μακαρισμοὶ τοῦ ἤχου. Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου ἤχος πλ. δ΄. Εὐξασθε καὶ ἀπόδοτε Κυρίῳ τῷ Θεῷ ἡμῶν. Στίχ Γνωστός ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ὁ Θεός.

Πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολῆς.

Ἀδελφοί, Χριστὸς παραγενόμενος Ἀρχιερεὺς τῶν μελλόντων ἀγαθῶν, διὰ τῆς μείζονος, καὶ τελειότερας σκηνῆς, οὐ χειροποιήτου, τούτέστιν, οὐ ταύτης τῆς Κτίσεως, οὐδὲ δι' αἵματος τράγων καὶ μόσχων, διὰ δὲ τοῦ ἰδίου Αἵματος εἰσηλθεν ἐφάπαξ εἰς τὰ Ἅγια, αἰωνίαν λύτρωσιν εὐράμενος. Εἰ γὰρ τὸ αἷμα ταύρων καὶ τράγων, καὶ σποδὸς δαμάλεως, βραντίζουσα τοὺς κεκοινωνημένους, ἀγιάζει πρὸς τὴν τῆς σαρκὸς καθαρότητα· πόσω μᾶλλον τὸ Αἷμα τοῦ Χριστοῦ, ὃς διὰ Πνεύματος αἰωνίου, ἑαυτὸν προσήνεγκεν ἄμωμον τῷ Θεῷ, καθαριεὶ τὴν συνειδήσιν ἡμῶν ἀπονεκρῶν ἔργων, εἰς τὸ λατρεύειν Θεῷ ζῶντι;

Καὶ τῆς Ὀσίας. πρὸς Γαλάτας.

Πρὸ τοῦ δὲ ἔλθειν τὴν πίστιν, Ἄδελφοί, ὑπὸ Νόμον ἐφρουρούμεθα, συγκεκλεισμένοι εἰς τὴν μέλλουσαν πίσιν ἀποκαλυφθῆναι. Ὅστε ὁ Νόμος παιδαγωγὸς ἡμῶν γέγονεν εἰς Χριστὸν, ἵνα ἐκ πίστεως δικαιωθῶμεν. Ἐλθού-

σης δὲ τῆς πίστεως, οὐκ ἔτι ὑπὸ παιδαγωγόν ἔσμεν. Πάντες γὰρ υἱοὶ Θεοῦ ἔστε διὰ πίστεως τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Ὅσοι γὰρ εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε, Χριστὸν ἐνεδώσαθε. Οὐκ ἐν Ἰουδαίῳ, οὐδὲ Ἕλληνι, οὐκ ἐν δούλῳ, οὐδὲ ἐλεύθερῳ, οὐκ ἐν ἄρσεν καὶ θήλῳ· πάντες γὰρ ὑμεῖς εἰς ἔστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Εἰ δὲ ὑμεῖς Χριστοῦ, ἀρα τοῦ Ἀβραάμ σπέρμα ἔστε, καὶ κατ' ἐπαγγελίαν κληρονόμοι.

Ἄλληλουῖα. ἤχος πλ. δ΄.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατα Μάρκον.

Τῷ καρῷ ἐκείνῳ παραλαμβάνει ὁ Ἰησοῦς τοὺς δώδεκα Μαθητὰς αὐτοῦ.

Καὶ τῆς Ὀσίας.

Ἀγούσι δὲ τῷ Ἰησοῦ οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι, τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, γυναικα.

Κοινωνικόν. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον.

Τῇ Κυριακῇ Ἑσπέρας, Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκρ. ψάλλομεν, δ΄. κατανοκτικῆς Ὀκτωήχου. Καὶ τοῦ Τριωδίου ἤχ. ζ΄. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Πτωχεύσας ὁ πλούσιος Χριστέ, τοὺς βροτούς ἐπλούτισας, ἀθανάσιαν καὶ ἔλλαμψιν διὸ πτωχεύσαντα, ἡδοναῖς τοῦ βίου, ἀρεταῖς με πλούτισον, καὶ πένητι Λαζάρῳ με σύνταξον, τῆς τοῦ Πλουσίου με, τιμωρίας ἐξαιρούμενος, καὶ γέεννης, τῆς ἀποκειμένης μοι. Ὁμοιον.

Κακίαν ἐπλούτησα δεινῶς, καὶ

τρυ-

τρυφήν ἠγάπησα, καὶ τῶν ἐν
βίῳ ἀπήλυσσα, ἠδονῶν Κύριε,
καὶ πυρὸς γέεννης, ὑπόδικος γέ-
γονα, λιμώττοντα τὸν νοῦν μου
ὡς Λάζαρον, παραβλεψάμενος,
πρὸ πυλῶν τῶν θείων πράξεων
ἐβρίμμενον, οἰκτερόν με Δέσ-
ποτα.

Ἔτερον. ἦχος ὁ αὐτός. Νεφέλην σε
φωτός.

Τὴν ἕκτην τῶν σεπτῶν, Νη-
στεϊῶν Ἑβδομάδα, προθύμως
ἀπαρχόμενοι. Κυρίῳ, προσόρτιον
ὑμνον, τῶν Βαίῶν ἄσωμεν πιστοὶ
ἐρχομένῳ ἐν δόξῃ, δυνάμει Θεό-
τητος, ἐπὶ τὴν Ἱερουσαλήμ νε-
κρῶσαι τὸν θάνατον· διὸ ἐτοι-
μάσωμεν εὐσεβῶς, τὰ τῆς νίκης
σύμβολα, τοὺς κλάδους τῶν ἁρε-
τῶν, τὸ, Ὡσαννά ἐκβοῆσαι, τῷ
Ποιητῇ τοῦ παντός.

Καὶ τοῦ Μηναίου, γ'. Δόξα. Καὶ
νῦν. Θεοτοκίον. Εἴσοδος. Φῶς ἱλαρὸν,
Προκείμενον ἦχος πλ. δ'. Ἐδωκας κλη-
ρονομίαν, κτλ. ὡς σύνθεσις. Ἡ συνήθως
Ἐκτένης καὶ τὰ λοιπά. Εἰς τὸν στίχον,
τὸ ἰδιόμοelon. τῆς ἡμέρας. ἦχος α'. Δίς.

Θαυμαστῇ τοῦ Σωτῆρος, ἡ δι'
ἡμᾶς φιλόανθρωπος γνώμη τῶν
μελλόντων γὰρ τὴν γνώσιν ὡς
παρόντων κεκτημένος, τοῦ Λα-
ζάρου καὶ τοῦ Πλουσίου τὸν βίον
ἐστηλίτευσε· τῶν ἑκατέρων οὖν τὸ
τέλος ἐνοπτριζόμενοι, τοῦ μὲν
φύγωμεν, τὸ ἀπηνές καὶ μισάν-
θρωπον, τοῦ δὲ ζηλώσωμεν, τὸ
καρτερές καὶ μακρόθυμον, πρὸς

τοῖς σὺν αὐτῷ τοῦ Ἀβραάμ
κόλποις, ἐνθαλπόμενοι βοᾶν, Δι-
καιοκρίτα Κύριε δόξα σοι.

Τῇ πρεσβείᾳ Κύριε πάντων τῶν
Ἀγίων, καὶ τῆς Θεοτόκου, τὴν
σὴν εἰρήνην δὸς ἡμῖν, καὶ ἐλέη-
σον ἡμᾶς, ὡς ὁ μόνος οἰκτίρμων.

Δόξα, καὶ νῦν. ὁ αὐτός.

Τῶν οὐρανίων Ταγμάτων, τὸ
ἀγαλλίαμα, τῶν ἐπὶ γῆς ἀνθρώ-
πων, κραταῖα προστασία, Ἀ-
χραντε Παρθένε, σῶσον ἡμᾶς,
τοὺς εἰς σὲ καταφεύγοντας, ὅτι
ἐν σοὶ τὰς ἐλπίδας μετὰ Θεόν,
Θεοτόκε ἀναθέμεθα.

Καὶ τὰ ἐξῆς ὡς ἐν ταῖς λοιπαῖς
Κυρικαῖς.

Τῇ Β'. πρὸ τῶν Βαίῶν, ἐν τῷ
Ὁρθρῳ, τὰ τριαδικά. Μετὰ τὴν α'.
Στιχολ. Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου.
Μετὰ δὲ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κά-
θισμα ἦχος α'.

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τὸν λίθον ἐκκυλίσας, τῆς πωρώ-
σεως Κύριε, ἀπὸ τῆς ἐμῆς καρ-
δίας, νεκρωθεῖσαν τοῖς πάθεσιν,
ἐξέγειρον ψυχὴν μου Ἀγαθὲ, καὶ
φέρειν σοὶ βατὰ ἁρετῶν, ὡς νι-
κητῇ τοῦ ἄδου, ἐν κατανύξει
Δέσποτα ἀξίωσον· ὅπως τῆς
αἰωνίου ζωῆς τύχῳ, ὑμολογῶν
σου τὸ κράτος, καὶ τὴν εὐσπλαγ-
χνίαν σου, μόνε φιλόανθρωπε.

Θεοτοκίον. ἦχος ὁ αὐτός.

Θαῦμα θαυμάτων Κεχαριτωμένη,
ἐν σοὶ θεωροῦσα ἡ κτίσις ἀγάλ-
λεται· συνέλαβες γὰρ ἀσπύργως,
καὶ

καὶ ἔτεκες ἀφράστως, ὃν τα-
ξιαρχίαι Ἀγγέλων ὄραν οὐ δε-
δύνηται· αὐτὸν Θεοτόκε ἰκέτευσέ,
ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μετὰ τὴν γ'. Στιχολογίαν Κά-
θισμα. ἤχ. α'. Τοῦ λίθου σπραχισθέντος.

Τὴν ἕκτῃν Ἑβδομάδα, τῆς νη-
στείας ἐπέχοντες, προέριον
ὑμνον τῶν Βαίων ἄσωμεν, Χριστῷ,
τῷ ἐρχομένῳ δι' ἡμᾶς, καθίσαι
ἐπὶ πώλου ὀνικοῦ, τὸ τῶν ἐθνῶν
ὑποκλίνειν ὡς Βασιλεὺς, ἀλόγι-
στον τῷ Γεννήτορι· τοὺς κλά-
δοὺς αὐτῷ τῶν ἀρετῶν, πάντες
προευτρεπίσωμεν, ὅπως καὶ τὴν
Ἀνάστασιν αὐτοῦ, χαίροντες
ἴδωμεν.

Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Τὰς χεῖράς σου τὰς θείας, αἷς
τὸν Κτίστιν ἐβάστασας, Παρθένε
Παναγία, σαρκωθέντα χρηστότη-
τι, προτείνασα δυσώπησον, λυ-
τρώσασθαι ἡμᾶς, ἐκ πειρασμῶν
καὶ παθῶν καὶ κινδύνων, τοὺς εὐ-
φημοῦντας καὶ πόθῳ βοῶντάς σοι,
Δόξα τῷ ἐνοικήσαντι ἐν σοί, δόξα
τῷ προσελθόντι ἐκ σοῦ, δόξα τῷ
ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς διὰ τοῦ Τό-
κου σου.

Ὁ Ν'. Σῶσον ὁ Θεός· αἱ ὦδαί, καὶ
στιχολογεῖται ἡ Α'. Κανόνες τοῦ μη-
ναίου, καὶ τοῦ Τριῶθ.

Ἠδὴ Α'. ἤχ. α'. Ὁδὴν ἐπινίκιον.

Τὰ πάθη νεκρώσωμεν, δι' ἐγ-
κρατείας, τὸ πνεῦμα ζωώσωμεν,
δι' ἐνθέων πράξεων· ὅπως ὀψώ

μεθα, πάθος Χριστοῦ τὸ σεπτόν,
καθαρωτάτῳ νοί.

Εκ πάντων ἐνήστευσα, κατορ-
θωμάτων, εἰς κόρον ἀπήλαυσα,
τῶν σφαλμάτων Κύριε· νῦν οὖν
πεινῶντά με, σωτηριῶδους καὶ
σεπτῆς, ἐμπλησον βρώσεως.

Θεοτοκίον.

Εμὲ τὸν κατάκριτον, ἐν κατα-
δίχῃ, Πανάχραντε Δέσποινα, ἐρ-
ρίμιμενον ἔργων μου, σῶσον οὐ-
κτείρησον, τὸν Πανοικτίρμονα
Θεόν, ἀποκυήσασα.

Ἔτερον ἤχ. ὁ αὐτός. Τῷ βοηθήσαντι
Θεῷ.

Τῇ τῶν Βαίων Ἑορτῇ, ὑπαντή-
σωμεν πιστοὶ, προεσπράζοντες
αὐτῇν, ἀπὸ σήμερον φαιδρῶς, ἵνα
τὸ ζωηφόρον, ἀξιοθῶμεν Πάθος
ἰδεῖν.

Ερχεται ἤκει ὁ Χριστός, πρὸς
τὴν Ἱερουσαλήμ, ὡς Βασιλεὺς
κεκαθηκώς, ἐπὶ πώλου ὀνικοῦ, τὸ
τῶν Ἑθνῶν ὑποκλίνειν, ἀλόγιστον,
ὑπὸ ζυγὸν τῷ Πατρί. Δόξα.

Η ἐν Θεότητι μιᾷ, Τρισυπό-
στατος Μονάς, Πάτερ ἀγέννητε
Θεέ, καὶ Υἱὲ μονογενές, καὶ
μόνον ἅγιον Πνεῦμα, ὁμοβασί-
λειον κράτος, σῶσον πάντας
ἡμᾶς. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δεδοξασμένα περὶ σοῦ, ἐλαλήθη
πανταχοῦ, ὅτι ἐκύησας σαρκί,
τὸν τῶν ὅλων Ποιητὴν, Θεοτόκε
Μαρία, Ἀνούμφευτε καὶ Ἀπειρό-
γαμε. Δόξα σοι ὁ Θεός...

Ἰδοὺ

Ιδοὺ ἀφίκετο Χριστὸς, πρὸς τὴν πόλιν Βηθφαγή. Χαίρε Λαζάρου ἡ πατρὶς, Βηθανία, ὅτι σοί, δείξει θαυμάσιον μέγα, τὸν Λάζαρρον, ἐξανιστῶν ἐκ νεκρῶν.

Τῷ βοηθήσαντι Θεῷ, ἐν Αἰ-
 ῶ ῥύπτῳ τῷ Μωσῆ, καὶ δι' αὐ-
 τοῦ τὸν Φαραῶ, πανστρατιᾶ
 ἐβυθίσαντι, ἐπινίκιον ᾠδὴν ἄσω-
 μεν, ὅτι δεδόξασται.

Ἦδὴ Ἡ'. Ὀν φείττουσιν Ἄγγελοι,

Ακάρπους ἐπλούτησα, ὁ τάλας
 λογισμοὺς, ψυχὴν κατεμόλυνα,
 ἀθέσμοις ἡδοναῖς, καὶ σκότος
 κυκλοῖ με ἀπογνώσεως· αὐγασόν
 μοι φέγγος, Θεέ μου μετανοίας.

Ως πάλαι ἐφώτισας, Τυφλὸν ἐκ
 γενετῆς, ψυχὴν μου καταύγασον,
 μὴ βλέπουσαν τὸ φῶς, τὸ σὸν
 Ἐλεῆμον, ἀλλ' ἐν σκότει δεινῆς
 λήθης συγχωσθεῖσαν, καὶ μερί-
 μναις τοῦ βίου. Θεοτοκίον.

Ως ἔμψυχος ἄμπελος, ἐξήνθη-
 θησας ἡμῖν, τὸν βότρυν τὸν πέ-
 πειρον, πηγάσαντα Ἀγνή, Παρ-
 θένε τὸν οἶνον, τῆς ἀφέσεως, καὶ
 τῆς ἁμαρτίας, ξηράναντα τὴν
 μέθην.

Ἄλλος. Ἦμνον σοι προσφέρομεν.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν.

Σὲ τὴν ὑπερουσίον, Τριπλὴν
 Μονάδα, τὴν ἐνουμένην ἐν διαι-
 ρέσει, τῇ μορφῇ τοῖς προσώποις,
 τὸν Πατέρα, καὶ Υἱόν, καὶ Πνεῦ-
 μα, θεῖον δοξολογήσωμεν.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Τὸ χαῖρε φθειγγόμεθα, σὺν τῷ
 Ἀγγέλῳ, ὅτι ἀνήψας χαρὰν τῷ
 κόσμῳ, τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου
 ὄν δυσώπει ὑπὲρ πάντων Παρθένε
 Πανύμνητε.

Δόξα σοι ὁ Θεός..

Υμνον σοι προσφέρομεν, ὅτι ἐν
 πῶλῳ ὀχηματίζεις, ὁ ἐν ὑψί-
 στοῖς, Χερουβὶμ ἐπιβαίνων, ἵνα
 πάντας καθυποτάξῃς, Χριστέ τῷ
 κράτει σου.

Υμνον σοι προσφέρομεν, τῶν
 Ἀσωμάτων, ὡς περ οἱ Παῖδες
 ἐν τῇ καμίνῳ, καὶ ὑμνοῦντες
 λέγομεν, Εὐλογοεῖτε, καὶ ὑπερ-
 οψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰ-
 ῶνας.

Ἦδὴ Θ. Τὴν ζωοδόχον πηγῆν.

Θανατωθεῖς τοῖς πολλοῖς πλημ-
 μελήμασι, τῆς ἀμελείας ἐν τά-
 ρῳ συνέχομαι, λίθον ἀπογνώσεως
 ἔχων ἐπικείμενον· ὄν περ διάραι
 Χριστέ τῷ σῶ ἐλέει, ὡς περ τὸν
 Λάζαρρον πρὶν ἐξανάστησον.

Τὴν τοῦ Πλουσίου ἐκφύγωμεν
 μίμησιν, κατακριθέντος εἰς φλό-
 γα τὴν ἄσβεστον, καὶ Λαζάρου
 στέρωμεν, τὸ ἐν πόνοις ἔμμονον·
 ὅπως ἡμᾶς Ἰησοῦς παρακαλέσῃ,
 καὶ βασιλείας μετόχους ἐργά-
 σῃται. Θεοτοκίον.

Τῆς παρθενίας τὸ θεῖον κειμή-
 λιον, τῶν Προπατόρων τὴν μό-
 νην ἀνόρθωσιν, τὴν πηγὴν τὴν
 βρύουσαν, εὐσπλαγχνίας ἀβυσσον,
 τὴν καλλονὴν Ἰακώβ, τὴν Θεο-

τόκον, οἱ δὲ αὐτῆς σεωσμένοι ὑμνήσωμεν,

Ἄλλοι. Σὲ τὴν ὀραθεῖσαν πύλην.

Σὲ τὴν Τρισυπόστατον Μονάδα, καὶ ἀδιαίρετον Οὐσίαν, ἣ τῶν Ἑξαπτερύγων δοξολογεῖ στρατιὰ, καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Σὲ τὸν ἐκ Πατρὸς ἀχρόνως, καὶ ἐκ Μητρὸς ἀνερμηγυῆτως, ἐν χρόνῳ γεννηθέντα εἰς πάντων σωτηρίαν, ὡς Ποιητὴν καὶ Δεσπότην, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν . .

Σὺν τοῖς εὐποιίας κλάδοις, καὶ ἀγνεΐας φέροντες Βαΐα, ἐτοιμασθῶμεν πάντες, Χριστῷ προσυπαντῆσαι, πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ ἤχοντι, ὡς Θεῷ ἡμῶν.

Ὁ Εἰρμός.

Σὲ τὴν ὀραθεῖσαν πύλην, ὑπὸ Ἱε-
 » ζεκίηλ τοῦ Προφήτου, ἐν ἧ' οὐ
 » δεῖς διήλθεν, εἰμὴ Θεὸς μόνος,
 » Θεοτόκε Παρθένε, ἐν ὕμνοις
 » μεγαλύνομεν.

Τὸ Φωταγωγ. τοῦ ἤχου. Εἰς τὸν
 στίχον τὸ ἰδιόμελον. ἤχ. πλ. ἀ. Δίς.

Μὴ καταδικάσῃς με Χριστέ, ἐν
 φλογὶ γεέννης, ὡς τὸν Πλούσιον
 διὰ Λάζαρον, ἀλλὰ δώρησαι κα-
 μοί, ἐν κλαυθμῷ αἰτοῦντι, ρανίδα
 φιλανθρωπίας ὁ Θεός, καὶ ἐλέη-
 σόν με. **Μαρτυρικόν.**

Εὐλογημένος ὁ στρατὸς τοῦ
 (ΤΟΜ, Γ΄.)

Βασιλέως τῶν Οὐρανῶν· εἰ γὰρ
 καὶ γηγενεῖς ὑπῆρχον οἱ Ἄθλο-
 φόροι, ἀλλὰ Ἀγγελικὴν ἀξίαν
 ἐσπευδον φθάσαι, τῶν σωματίων
 καταφρονήσαντες, καὶ διὰ τῶν πα-
 θημάτων τῆς τῶν Ἀσωμάτων ἀ-
 ξιωθέντες τιμῆς· εὐχαῖς αὐτῶν
 Κύριε, κατάπεμψον ἡμῖν τὸ μέγα
 ἔλεος·

Δόξα καὶ νῦν· Θεοτοκίον ὁ αὐτός.

Η κεχαριτωμένη, μεσίτευσον
 σαῖς δεήσεσι, καὶ αἰτῆσαι ταῖς
 ψυχαῖς ἡμῶν, πλῆθος οἰκτιρ-
 μῶν, καὶ τὸν ἰλασμόν, τῶν πολ-
 λῶν παραπτωμάτων δεόμεθα.

Εἰς τὴν Τριθέκτην Τροπάρ. ἤχος.

πλ. ἀ.

Αὕτη ἐστὶν ὁ Θεός, ἣ φοβερὰ
 ἡμέρα, ἧς φθάσαι τὴν ἐσπέραν
 οὐκ ἠλπίζομεν, καὶ ταύτην ἰδεῖν
 ἡμᾶς, φιλανθρώπως κατηξίωσας
 Τρισάγιε δόξα σοι. **Δίς.**

Προκειμ. ἤχ. πλ. β'. Ψάλ. ρδ'.
 Εὐφράνθητω καρδία ζητούντων τὸν
 Κύριον. στίχ. Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυ-
 ρίῳ, καὶ ἐπικαλεῖσθε.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ ἀνάγνωσμα.

Οὕτω λέγει Κύριος, ὁ βυσάμενός
 σε, ὁ ἅγιος τοῦ Ἰσραὴλ, Ἐγὼ εἰμι
 Κύριος ὁ Θεός σου, δέδειχά σοι εἰς ὠ-
 φελειαν, τοῦ εὐρεῖν σε τὴν ὁδόν μου,
 ἐν ἧ' πορεύσῃ ἐν αὐτῇ. Καὶ εἰ ἤκου-
 σας τῶν ἐντολῶν μου, ἐγένετο ἂν ὡς
 ποταμὸς ἡ εἰρήνη σου, καὶ ἡ δικαιο-
 σύνη σου ὡς κύμα θαλάσσης. Καὶ ἐ-
 γένητο ἂν ὡς ἡ ἄμμος τῆς θαλάσσης
 τὸ σπέρμα σου. καὶ τὰ ἔγγονα τῆς

κοιλίας σου ὡς ὁ χοῦς τῆς γῆς, καὶ οὐ
δὲ νῦν οὐ μὴ ἐξολοθρευθῆς, οὐδὲ ἀ-
πολείται τὸ ὄνομά σου ἐνώπιόν μου.
Ἐξέλθε ἐκ Βαβυλῶνος, φεύγων ἀπὸ
τῶν Χαλδαίων. Φωνὴν εὐφροσύνης
ἀναγγεῖλατε, καὶ ἀκουστὸν γενέσθω
τοῦτο, ἀπαγγεῖλατε ἕως ἐσχάτου τῆς
γῆς, λέγετε, Ἐβρύσατο Κύριος τὸν
δουλοῦ αὐτοῦ Ἰακώβ. Καὶ οὐκ εἴ-
ασεν αὐτὸν διψῆσαι, δι' ἐρήμου ἄγων
αὐτόν, ὕδωρ ἐκ πέτρας ἐξάξει αὐτοῖς,
σχισθῆσεται πέτρα, καὶ ῥήσεται ὕδωρ,
καὶ πίεται ὁ λαὸς μου. Οὐκ ἔστι χαί-
ρειν τοῖς ἀσιβίσι, λίγει Κύριος. Ἀ-
κούσατέ μου Νῆσοι, καὶ προσέχε-
τε ἔθνη. Διὰ χρόνου πολλοῦ στήσε-
ται, λέγει Κύριος· ἐκ γαστρὸς ἐκάλε-
σέ με, καὶ ἐκ κοιλίας Μητρὸς μου
ἐκάλεσε τὸ ὄνομά μου. Καὶ ἔθηκε τὸ
στόμα μου ὡς μάχαιραν ὀξεῖαν, καὶ
ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς χειρὸς αὐτοῦ ἔ-
κρυψέ με, καὶ ἔθηκέ με ὡς θέλος ἐ-
κλεκτὸν καὶ ἐν τῇ φαρέτρᾳ αὐτοῦ ἔ-
κρυψέ με. Καὶ εἶπέ μοι, Δούλος μου
εἶ σύ Ἰσραὴλ, καὶ ἐν σοὶ δοξασθή-
σομαι. Καὶ ἐγὼ εἶπον, Κενῶς ἐκοπί-
ασα, εἰς μάταιον, καὶ εἰς οὐδὲν ἔ-
δωκα τὴν ἰσχύον μου, διὰ τοῦτο ἡ κρί-
σις μου παρὰ Κυρίῳ, καὶ ὁ πόνος μου
ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

Προκείμε. ἤχ. πλ. β'. Ψαλ. ρέ'.
Βύλογητός Κύριος ὁ Θεός Ἰσραὴλ, ὁ
ποιῶν θαυμάσια. στίχ. Ἐξομολογεῖσθε
τῷ Κυρίῳ ὅτι Χριστός.

Τῇ Β'. Ἐσπέρας μετὰ τὴν συνή-
θη στιχολογίαν. Ἐἰς τὸ, Κύριε ἐκέ-

κρῆξα ψάλλομεν τὰ παρόντα προσόμοια
τοῦ Ἰωσήφ. ἤχος πλ. β'.

Ὅλην ἀποθέμενοι.

Πολλοὶς παραπτώμασι, καὶ ἡ-
δοναῖς ταῖς τοῦ βίου, ἀσθενοῦσαν
κέκτημαι, τὴν ἰσχύον ὁ δεῖλαιος,
καὶ κατακείμαι, ἐπὶ κλίνης πάν-
τοτε, βαθυμίας Δέσποτα, καὶ
βοῶ σοι συμπαθέστατε, Ἐλθὼν
ἐπίσκεψαι, ῥῶσίν μοι παρέχων
καὶ ἔλεος, καὶ μὴ ἐγκαταλίπης
με, μήποτε ὑπνώσω εἰς θάνατον,
καὶ ἐπιχαρῆ μοι, ἐχθρὸς τῇ ἀ-
πωλείᾳ ὁ ζητῶν, εἰς ἄδου βά-
ραθρα πάνδεινα, Σῶτερ κατασ-
πάσαι με.

Τὸν ἀσπλαγχρον Πλούσιον, ἐν
ἀφροσύνῃ ζηλώσας, ἠδέως εὐ-
φραίνομαι, ἡδοναῖς καὶ πάθεισι
βυθιζόμενος, καὶ ὄρων κείμενον,
πρὸ πυλῶν πάντοτε, μετανοίας
ὥσπερ Λάζαρον, τὸν νοῦν μου,
Κύριε τοῦτον ἀναισθητῶς παρέρ-
χομαι, λιμῶττοντα νοσοῦντά τε,
καὶ διηλωμένον τοῖς πύθεισιν·
ὅθεν τῆς γεέννης, ὑπόδικος εἰμὶ
τῆς ἐν φλογί· ἐξ ἧς με λύτρω-
σαι Δέσποτα, μόνε Πολυέλεε.

Ἔτερον. ἤχ. πλ. α'. Κύριε ἐπὶ Μω-
υσέως.

Κύριε πέραν Ἰορδάνου σαρκί
διατρίβων, προαγορεύεις Λαζάρου
τὴν νόσον, πρὸς θάνατον μὴ εἶναι,
ἀλλ' ὑπὲρ σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν τῆς
δόξης γεγενῆσθαι· δόξα τῇ με-
γαλουργίᾳ σου, καὶ Παντοκρα-
τορίᾳ σου, ὅτι καθεῖλες τὸν θά-
νατον, διὰ πλήθος ἐλέους φι-
λάνθρωπε.

Καὶ

Και τοῦ Μηναιου γ'

Δόξα και νῦν Θεοτοκίον.

Ἐσπéρας Προκειμ. ἦχ. δ'. Ψαλμ. ρς'. Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, ὅτι χρηστός, Στίχ. Εἰπάτωσαν οἱ λελυτρωμένοι ὑπὸ Κυρίου.

Γενέσως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ἐγένετο μετὰ τὸ γηράσαι τὸν Ἰσαάκ, και ἡμβλύνθησαν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ τοῦ ὁρᾶν και ἐκάλεσεν Ἡσαῦ τὸν Υἱὸν αὐτοῦ τὸν πρεσβύτερον, και εἶπεν αὐτῷ, Υἱέ και εἶπεν αὐτῷ, Ἰδοὺ ἐγὼ γεγήρακα, και γινώσκω τὴν ἡμέραν τῆς τελευταῖας μου. Νῦν οὖν λάβε τὸ σκεῦός σου, τὴν τε φαρέτραν, και τὸ τόξον, και ἐξελθε εἰς τὸ πεδῖον, και θήρευσόν μοι θήραν. Και ποιήσόν μοι ἰδέσματα, ὡς φιλω ἐγὼ, και ἐνεγκέ μοι, ἵνα φάγω, ὅπως εὐλογῆσῃ σε ἡ ψυχὴ μου, πρὶν ἢ ἀποθανεῖν με. Ῥεβέκκα δὲ ἤκουσε λαλοῦντος Ἰσαάκ πρὸς Ἡσαῦ τὸν υἱὸν αὐτοῦ· ἐπορεύθη δὲ Ἡσαῦ εἰς τὸ πεδῖον θηρεῦσαι θήραν τῷ πατρὶ αὐτοῦ. Ῥεβέκκα δὲ εἶπε πρὸς Ἰακώβ τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν νεώτερον, Ἰδοὺ ἐγὼ ἤκουσα Ἰσαάκ τοῦ πατρός σου, λαλοῦντος πρὸς Ἡσαῦ τὸν ἀδελφόν σου, λέγοντος, Ἐνεγκόν μοι θήραν, και ποιήσόν μοι ἰδέσματα, και φαγὼν, εὐλογήτω σε ἰναντίον Κυρίου, πρὸ τοῦ με ἀποθανεῖν. Νῦν οὖν υἱέ μου, ἄκουσόν μου, καθὰ ἐγὼ σοι ἐντέλλομαι. Και πορευθεὶς εἰς τὰ πρῶβατα, λάβε μοι ἐκεῖθεν δύο ἐρίφους ἀπαλοὺς και καλοὺς,

και ποιήσω τῷ πατρὶ σου ἰδέσματα ὡς φιλεῖ. Και εἰσοίσεις τῷ πατρὶ σου και φάγεται, ὅπως εὐλογήσῃ σε ὁ πατήρ σου πρὸ τοῦ ἀποθανεῖν. Εἶπε δὲ Ἰακώβ πρὸς Ῥεβέκκαν τὴν μητέρα αὐτοῦ. Ἔστιν ὁ ἀδελφός μου ἀνὴρ δασύς, ἐγὼ δὲ ἀνὴρ λεῖος. Μὴ ποτε ψηλαφήσῃ με ὁ πατήρ και ἔσομαι ἰναντίον αὐτοῦ ὡς καταφρονῶν, και ἐπάξω ἑμαυτῷ κατάραν, και οὐκ εὐλογίην. Εἶπε δὲ αὐτῷ ἡ μήτηρ. Ἐπ' ἐμέ ἡ κατάρα σου τέκνον, μόνον ἐπάκουσον τῆς φωνῆς μου, και πορευθεὶς ἐνεγκέ μοι. Πορευθεὶς δὲ, ἔλαβε, και ἤνεγκε τῇ μητρὶ αὐτοῦ, και ἐποίησεν ἡ μήτηρ αὐτοῦ ἰδέσματα, καθ' ἃ ἐφίλει ὁ πατήρ αὐτοῦ. Και λαβοῦσα Ῥεβέκκα τὴν στολὴν Ἡσαῦ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς τοῦ πρεσβυτέρου τὴν καλὴν, ἣ ἦν παρ' αὐτῇ ἐν τῷ οἴκῳ, ἐνέδυσεν Ἰακώβ τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν νεώτερον και τὰ δέρματα τῶν ἐρίφων περιέθηκεν ἐπὶ τοὺς ἑραχίονας αὐτοῦ, και ἐπὶ τὰ γυμνά τοῦ τραχήλου αὐτοῦ. Και ἔδωκε τὰ ἰδέσματα, και τοὺς ἀρτους οὓς ἐποίησεν, εἰς τὰς χεῖρας Ἰακώβ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς, και εἰσήνεγκε τῷ πατρὶ αὐτοῦ, και εἶπε, Πάτερ· ὁ δὲ εἶπεν, Ἰδοὺ ἐγὼ· Τίς εἶ σὺ τέκνον; Και εἶπεν Ἰακώβ τῷ πατρὶ αὐτοῦ, Ἐγὼ Ἡσαῦ ὁ πρωτότοκος υἱός σου, πεποίηκα καθὰ ἐλάλησάς μοι ἀναστάς, κάθισον, και φάγε τῆς θήρας μου, ὅπως εὐλογήσῃ με ἡ ψυχὴ σου. Εἶπε δὲ Ἰσαάκ τῷ υἱῷ αὐτοῦ, Τί τοῦτο, ὃ ταχὺ εὔρες, ὃ τέκνον; Ὁ δὲ εἶπεν, Ὁ παρέδωκε Κύριος ὁ Θεός σου ἰναντίον μου

Εἶπε δὲ Ἰσαὰκ τῷ Ἰακώβ, Ἐγγισόν μοι; καὶ ψηλαφήσω σε τέκνον, εἰ σὺ εἶ ὁ υἱός μου Ἡσαῦ, ἢ οὐ. Ἠγγισε δὲ Ἰακώβ πρὸς Ἰσαὰκ τὸν πατέρα αὐτοῦ, καὶ ἐψηλάφησεν αὐτόν, καὶ εἶπεν, Ἡ μὲν φωνή, φωνή Ἰακώβ, αἱ δὲ χεῖρες χεῖρες. Ἡσαῦ, Καὶ οὐκ ἐπέγνω αὐτόν· ἦσαν γὰρ αἱ χεῖρες αὐτοῦ ὡς αἱ χεῖρες Ἡσαῦ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ δασεῖαι. Καὶ εὐλόγησεν αὐτόν, καὶ εἶπεν, Σὺ εἶ ὁ υἱός μου Ἡσαῦ; Ὁ δὲ εἶπεν, Ἐγώ. Καὶ εἶπε, Προσάγαγέ μοι καὶ φάγομαι ἀπὸ τῆς θήρας σου, τέκνον, ἵνα εὐλογήσῃ σε ἡ ψυχὴ μου· καὶ προσήγαγεν αὐτῷ, καὶ ἔφαγε. καὶ εἰσήμεγεν αὐτῷ οἶνον, καὶ ἔπιε. Καὶ εἶπεν αὐτῷ Ἰσαὰκ ὁ πατὴρ αὐτοῦ. Ἐγγισόν μοι, καὶ φίλησόν με τέκνον. Καὶ ἐγγίσας, ἐφίλησεν αὐτόν, καὶ ὠσφράνθη τὴν ὄσμην τῶν ἱματίων αὐτοῦ, καὶ εὐλόγησεν αὐτόν, καὶ εἶπεν. Ἰδοὺ ὄσμη τοῦ υἱοῦ μου ὡς ὄσμη ἀγροῦ πλήρους, ὃν εὐλόγησε Κύριος. Καὶ δώσῃσιν οἱ Θεοὶ ἀπὸ τῆς δρόσου τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ ἀπὸ τῆς ποιότητος τῆς γῆς, καὶ πλῆθος σίτου καὶ οἴνου. Καὶ δουλευσάτωσαν σοι ἔθνη, καὶ προσκυνησάτωσάν σοι ἄρχοντες, καὶ γίνου Κύριος τοῦ ἀδελφοῦ σου, καὶ προσκυνήσουσί σοι οἱ υἱοὶ τοῦ πατρὸς σου· ὁ καταρώμενός σε, ἐπικατάρτος· ὁ δὲ εὐλογῶν σε, εὐλογημένος. Καὶ ἐγένετο μετὰ τὸ παύσασθαι Ἰσαὰκ εὐλογοῦντα Ἰακώβ τὸν υἱὸν αὐτοῦ, καὶ ἐγένετο ὡς ἂν ἐξῆλθεν Ἰακώβ ἀπὸ προσώπου Ἰσαὰκ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, καὶ Ἡσαῦ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ ἦλθεν ἀπὸ τῆς θήρας. Καὶ ἐποίησε καὶ αὐτὸς ἐδέσματα

καὶ προσήμεγεν τῷ πατρὶ αὐτοῦ, καὶ εἶπεν, Ἀναστήτω ὁ πατὴρ μου, καὶ φαγέτω ἀπὸ τῆς θήρας τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, ὅπως εὐλογήσῃ με ἡ ψυχὴ σου. Καὶ εἶπεν αὐτῷ Ἰσαὰκ ὁ πατὴρ αὐτοῦ. Τίς εἶ σὺ; ὁ δὲ εἶπεν, Ἐγώ εἰμι ὁ υἱός σου ὁ πρωτότοκος Ἡσαῦ. Ἐξέστη δὲ Ἰσαὰκ ἔκστασιν μεγάλην σφόδρα, καὶ εἶπε· Τίς οὖν ὁ θηρεύσας μοι θήραν, καὶ εἰσενέγκας μοι; καὶ ἔφαγον ἀπὸ πάντων πρὸ τοῦ ἔλθειν σε καὶ εὐλόγησα αὐτόν, καὶ εὐλογημένος ἔσται. Ἐγένετο δὲ ἡνίκα ἤκουσεν Ἡσαῦ τὰ ῥήματα Ἰσαὰκ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἀνεβόησε φωνὴν μεγάλην καὶ πικρὰν σφόδρα, καὶ εἶπεν, Εὐλόγησον δὴ καὶ ἐγώ, Πάτερ. Εἶπε δὲ αὐτῷ· Ἐλθὼν ὁ ἀδελφός σου μετὰ δόλου, ἔλαβε τὴν εὐλογίαν σου. Καὶ εἶπεν Ἡσαῦ, Δικαίως ἐκλήθη τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰακώβ· ἐπτήρικε γάρ με ἤδη δεύτερον τοῦτο, τὰ τε πρωτόκιά μου εἴληψε, καὶ νῦν ἔλαβε τὴν εὐλογίαν μου· καὶ εἶπεν Ἡσαῦ τῷ πατρὶ αὐτοῦ, Οὐχ ὑπελίπου μοι εὐλογίαν Πάτερ; Ἀποκριθεὶς δὲ Ἰσαὰκ, εἶπε τῷ Ἡσαῦ, Εἰ Κύριον αὐτὸν ἐποίησά σου, καὶ πάντας τοὺς ἀδελφούς αὐτοῦ πεποίηκα αὐτοῦ οἰκέτας, σίτω καὶ οἴνω ἐστήριξα αὐτόν, σοὶ δὲ τί ποιήσω, τέκνον; Εἶπε δὲ Ἡσαῦ πρὸς τὸν πατέρα αὐτοῦ, Μὴ εὐλογία μίασοί ἐστι, Πάτερ; Εὐλόγησον δὴ καὶ ἐγώ Πάτερ. Κατανυθθέντος δὲ Ἰσαὰκ, ἀνεβόησε φωνὴ μεγάλη Ἡσαῦ καὶ ἔκλαυσεν· ἀποκριθεὶς δὲ Ἰσαὰκ ὁ πατὴρ αὐτοῦ, εἶπεν αὐτῷ, Ἰδοὺ ἀπὸ

τῆς

της πίστεως, της γῆς ἔσται ἡ κα-
τοικίᾳ σου, καὶ ἀπὸ τῆς δρόσου τοῦ
οὐρανοῦ ἄνωθεν, καὶ ἐπὶ τῇ μχαί-
ρα σου ζήσῃ, καὶ τῷ ἀδελφῷ σου δου-
λεύσεις· ἔσται δὲ ἡνίκα ἀν καθέλης, καὶ
ἐκλύσης τὸν ζυγὸν αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ
τραχήλου σου. Καὶ ἐνεκίττει Ἡσαΐ τῷ
Ἰακώβ περὶ τῆς εὐλογίας, ἧς εὐλόγη-
σεν αὐτὸν Ἰσαὰκ ὁ πατὴρ αὐτοῦ.

Προκειμ. ἤχ. β. αὐρ. ψλ. ρζ. Ὑ-
ψώθητι ἐπὶ τοὺς οὐρανοὺς ὁ Θεὸς ἐν
ἑτοίμῃ καρδίᾳ μου ὁ Θεός.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα,

Ὁς φυλάσσει ἐντολήν, τηρεῖ τὴν ἐ-
αυτοῦ ψυχὴν· ὁ δὲ καταφρονῶν τῶν
ἑαυτοῦ ὁδῶν, ἀπολείπεται.

Ὁ ἐλεῶν πτωχόν, δανείζει Θεῷ, κα-
τὰ δὲ τὸ δόμα αὐτοῦ ἀνταποδοθήσεται
αὐτῷ. Παίδευσ υἱόν σου· οὕτω γὰρ
ἔσται εὐελπίς, εἰς δὲ ὕβριν μὴ ἐπαίρου
τῇ ψυχῇ σου. Κακόφρων ἀνὴρ πολλὰ
ζημιωθήσεται· ἐὰν δὲ λοιμυῖται,
καὶ τὴν ψυχὴν προσθήσει. Ἄκουε
υἱὲ παιδείαν πατρὸς σου, ἵνα σο-
φὸς γένη ἐπὶ γῆρας. Πολλοὶ λογισ-
μοὶ ἐν καρδίᾳ ἀνδρός, ἡ δὲ βουλή
τοῦ Θεοῦ κρατήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα.
Καρπὸς ἀνδρὶ ἐλεημοσύνη, κρείσσων
δὲ πτωχὸς δίκαιος, ἢ πλούσιος ψεύ-
στης. φόβος Κυρίου, εἰς ζῶν ἀνδρὶ
ὁ δὲ πλανώμενος· ἐν πύλαις, αὐλισθή-
σεται ἐν τόποις, οἷς οὐκ ἐπισκαπεῖται
ὁ αἰῶνος. Ὁ ἐγχεύτων εἰς τὸν κόλπον
αὐτοῦ χεῖρας ἀδίκως· οὐδὲ τῷ στό-
ματι οὐ μὴ προσαγάγῃ αὐτάς. Λοιμοῦ
μαστιγομένου ἄφρων πανουργότερος
γίνεται· ἐὰν δὲ ἐλέγχῃς ἀνδρα φρόνι-
μον, νοήσει αἰσθησιν.

Εἰς τὸν Στίχον τὸ ἰδιόμελον Δις ἤχ δ.

Τῆς ψυχοβλαβοῦς πλεονεξίας,
ἐλευθέρωσον Σωτὴρ, καὶ μετὰ
Λαζάρου τοῦ πένητος, ἐν τοῖς

κόλποις Ἀβραάμ ἀρίθμησον ἡ-
μᾶς· σὺ γὰρ ἐν ἐλέει πλούσιος
ῶν, ἐκουσίως δι ἡμᾶς ἐπτώχευ-
σας, καὶ ἐκ φθορᾶς, εἰς ἀφθαρ-
σίαν μετεπανήγαγας, ὡς συμπα-
θὴς Θεός, καὶ φιλόανθρωπος.

Ὁ τῶν Ἀγίων Μαρτύρων δε-
ξάμενος τὴν ὑπομονήν, καὶ παρ'
ἡμῶν δέχου τὴν ὑμνωδίαν φιλό-
ανθρωπε, δωρούμενος ἡμῖν ταῖς αὐ-
τῶν ἰκεσίαις, τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν Θεοτοκίον, ὁ αὐτός.

Ρῦσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν ἀναγκῶν ἡ-
μῶν, Μήτηρ Θεοῦ, ἡ τεκοῦσα
τὸν τῶν ὄλων Ποιητὴν, ἵνα πάν-
τοτε κράζωμέν σοι, Χαῖρε ἡ προ-
στασία τῶν ψυχῶν ἡμῶν,

Τῇ Γ' τῶν Βαίων εἰς τὸν Ὄρθρον
μετὰ τὴν 4 στιχολ. κάθισμα. τῆς Ὀκ-
τωήχου μετὰ τοῦ Θεοτοκίου· μετὰ δὲ
τὴν 6' στιχολογ. κάθισμα ἤχ. πλ. 6'.

Ἀγγελικαὶ Δυνάμεις.

Ἀμαρτιῶν τῇ νόσῳ κατατηκόμε-
νος, τῆς ἀπογνώσεως κλίνῃ κα-
τάκειμαι· διό με Ἰατρὲ τῶν ἀ-
σθενούντων, ἐπίσκεψαι σὴ φιλα-
νθρωπία, καὶ μὴ παραχωρήσης
ἐναρτυπῶσαι δεινῶς, εἰς θανα-
τον Πανοικτίρμων, ἵνα βοῶ
σοι θερμῶς, Ὁ τοῦ ἐλέους χο-
ρηγός, Κύριε δόξα σοι.

Θεοτοκίον, ὅμοιον.

Ἀρχὴ σωτηρίας, ἡ τοῦ Γαβριὴλ
προσηγορία, πρὸς τὴν Παρθέ-
νον γέγονεν· ἤκουσε γὰρ τὸ
ὄνομα· οὐκ ἀπέφυγε τὸν ἀσπα-
σμόν· οὐκ ἐδίστασεν ὡς ἡ Σάρ-
ρα ἐν τῇ σκηνῇ· ἀλλ' οὕτως

ἔλεγ-

ἔλεγεν, Ἰδοὺ ἡ δούλη Κυρίου, γένοιτό μοι κατὰ τὸ ῥήμά σου. Μετὰ τὴν γ'. Στιχ. Κάθισ. τοῦ Κυρίου Θεοδώρου πλ. α'.

Λάμπει σήμερον.

Χθὲς καὶ σήμερον ἡ νόσος ἡ τοῦ Λαζάρου· ταύτην γὰρ Χριστῷ δηλοῦσιν αἱ σύγγονοι· ἐν χαρᾷ ἡ Βηθανία προευτρεπίζου, τὸν Δεσπότην τῶν ἀπάντων ξεναγωγῆσαι, καὶ Βασιλέα, σὺν ἡμῖν αὐτῷ βοησαι, Κύριε δόξα σοι.

Θεοτοκίον.

Μήτηρ Θεοῦ Παναγία, τὸ τεῖχος τῶν Χριστιανῶν, ρῦσαι Λαὸν σου συνήθως, κραυγάζοντά σοι ἐκτενωῶς· ἀντιτάχθητι αἰσχροῖς, καὶ ἀλαζόσι λογισμοῖς, ἵνα βοῶμέν σοι, Χαῖρε Ἀειπάρθενε,

Ὁ Ν. Σῶσον ὁ Θεός. αἱ Ὁδαί. Καὶ στιχολογεῖται ἡ Β'. οἱ Κανόνες τοῦ Μηναίου καὶ τοῦ Τριωδ. τοῦ Κυρίου Ἰωσήφ. Ὁδὴ β'. ἤχος πλ. β. ὁ Εἰρμός.

Ιδετε ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἰμι Θεός, ὁ Μάννα ἐπομβρήσας, καὶ τὸ ὕδωρ ἐκ πέτρας, πηγάσας· παλαι ἐν ἐρήμῳ τῷ λαῷ μου, τῇ μόνῃ δεξιᾷ καὶ τῇ ἰσχυρί τῇ ἐμῇ.

Θέλων ἐπτῶχευσας, ὁ φύσει πλούσιος Χριστέ, ἐπεινάσας θελήσει, ὁ ἐμπιπλῶν πᾶν ζῶον· διό με κόρεσον, πεινῶντά σου τὴν χάριν, καὶ δεῖξον τῆς ἐκεῖ, τραπεζῆς Λόγε κοινωνόν.

Παῖδας στομῶσασα, δυνατωτέ-

ρους τοῦ πυρός, εἰργάσατο Νηστεία, ποτὲ ἐν Βαβυλῶνι· αὐτοὺς ζηλοῦσα ὦ ψυχὴ μου, μὴ ἀθύμη, καὶ πῦρ τῶν ἡδονῶν, πνεύματος σβέσεις δροσισμῷ, Θεοτοκίον.

Χαῖρέ σοι βοῶμεν, τῇ κυησάσῃ τὴν χαρὰν, ἡ Κεχαριτωμένη, Θεοτόκε Παρθένε, Θεὸν ὄν ἔτεκες, δυσώπει λυτρωθῆναι, κινδύνων καὶ φθορᾶς, τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε αἶε.

Ἄλλοι, ἤχ. πλ. α'. Δόξα.

Ομοβασιλεῖε, ἡ Τρισυπόστατος Μονάς, Κυρία Βασιλεία τῶν αἰώνων, σὲ δοξάζει τὸν Πατέρα, καὶ Υἱόν, καὶ Ἅγιον Πνεῦμα, πληθὺς Ἀγγέλων, καὶ πᾶσα φύσις βροτῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τίς μὴ θαυμάσει, βλέπων ἐν σοὶ τὸν Πλαστοργόν, Παρθένη ἀναπλάσαντα, Ἀδὰμ τὸν πεπτωχότα, καὶ ἀφράστῳ ἐνώσει, ἐκ σοῦ σαρκί τεχθέντα, ἀναλλοιώτως, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν;

Δόξα σοὶ ὁ Θεὸς ἡμῶν . . .

Νῦν εὐτρεπίσθητι, ὦ Βηθανία χαρᾷ, ποιούσα τὴν δοχὴν τοῦ Βασιλέως τῶν ἀπάντων· ὅτι ἤξει ἐπὶ σέ, ἵνα τὸν Λαζαρον δείξῃ παλινδρομοῦντα, ἐκ τῆς φθορᾶς εἰς ζωὴν.

Ιδετε ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἰμι Θεός, ὁ σάρκα ἐνδυσάμενος, βουλήσει ἐκούσια, ἵνα σώσω τὸν Ἀδὰμ τὸν ἐκ πλάνης πεσόντα, τῇ παραβάσει διὰ τοῦ ὄφους.

Ἐν-

ἰδὴ ἠ'. Ἐκ φλογός τοις ὄσιοις.

Εννοῶν μου τὰ πλήθη, τῶν παραπτώσεων, καὶ πληττόμενος κέντρῳ τῆς συνειδήσεως, ὡσπερ ἐν φλογί, ὀδυνῶμαι ὁ ἄθλιος, οἴκτειρόν με Λόγε, Θεοῦ τῷ σῶ ἔλεει.

Ψυχικῆ ἀσθενεία, περικρατούμενος, καὶ τεθνήξασθαι μέλλων δι' ἀπογνώσεως, τῆς σῆς Ἰησοῦ ἐπισκέψεως δέομαι, τῆς ζωοποιούσης, τοὺς σὲ προσκαλουμένους.

Θεοτοκίον.

Παναγία Παρθένε, σύ με διάσωσον, τῆς ἐμῆς ἀσθενείας γενοῦ βοήθεια, ἢ τὸν θελητὴν τοῦ ἐλέους κήρτασα, ὃν ὑπερψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εἰρμός ἄλλος. Οἱ δεσπῆ σου παῖδες.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν.

Τριάδα Παναγίαν, τὴν ἐν Πατρὶ καὶ Υἱῷ, καὶ Πνεύματι, ὑμνοῦντες ψάλλομεν, Εὐλογοεῖτε τὰ ἔργα ὡς Κτίστην καὶ Κύριον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν ἀρρήτὸν σου Τόχον, πάντες ὑμνοῦμεν Ἀγνή, καὶ σέβοντες αὐτὸν ὡς Θεόν, Εὐλογοῦμεν τὰ ἔργα, ὡς Κτίστην καὶ Κύριον.

Δόξα σοι ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα σοι.

Τῶν ἀρετῶν τοὺς κλάδους πρὸς ὑπαντήν τοῦ Χριστοῦ εὐτρεπίζοντες, νῦν κράζομεν, Εὐλογοεῖτε τὰ ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον.

Αἰνοῦμεν, Εὐλογοῦμεν. Ὁ Εἰρμός.

Οἱ Ὅσιοί σου Παῖδες ἐν τῇ καμί-
νω Κύριε, ἀνυμνοῦντες ἔψαλλον,

Εὐλογοεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον. Ὡδὴ Θ'. Θεὸν ἀνθρώποις.

Τὸν πρὶν, τὸν ἄνθρωπον, τὸν Πρωτόπλαστον, γεύσις πικρά, δεινῶς τοῦ Παραδείσου ἐξώρισε, καὶ θανάτου τοῖς δρόχοις ὑπέξευξε, νήστευσον ὦ ψυχὴ μου, φεῦγε τὴν μίμησιν, φεῦγε τῆς τρυφῆς τὴν ἡδονὴν τὴν πολυώδυνον.

Παθῶν ἐκπλύνωμεν ἀμαυρότητα, φωτιστικαῖς εὐχαῖς, καὶ ἀρετῶν κλάδους φέροντες, ὑπαντήσαι Χριστῷ ἐπισπεύσωμεν, πάλω προσδοκώμενω, νῦν ἐπιβήσεσθαι, ἐτοιμαζομένω τε παθεῖν, διὰ τὸ σῶσαι ἡμᾶς.

Θεοτοκίον.

Εκ σοῦ Παρθένε, Θεοχαρίτωτε, τοῖς ἐν νυκτὶ παθῶν, κεκρατημένοις ἀνέτειλε, τοῦ φωτός καὶ εἰρήνης Χριστὸς χορηγός, τὴν ἐξ ἀπροσεξίας, λύων παράβασιν, καὶ τὴν ἀπολύτρωσιν ἡμῖν σαφῶς δωρούμενος.

Ἄλλος. Ἡσαία χόρισε.

Δόξα.

Ομοουσιότητι, ἀνυμνῶ σε, Ἀναρχε Τριάς, σεπτὴ Ζωαρχικῆ, ἀτμητε Μονάς, Πατὴρ ὁ ἀγέννητος, καὶ γενητὴ, Λόγε καὶ Υἱέ, Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἡμᾶς σῶσον τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Υπὲρ νοῦν ὁ Τόχος σου, Θεομήτωρ· ἀνευ γὰρ ἀνδρός, ἢ σύλληψις ἐν σοὶ, καὶ παρθενικῶς, ἢ κήησις γέγονε· καὶ γὰρ Θεός ἐστιν ὁ τεχθεῖς· ὃν μεγαλύνοντες, σὲ Παρθένε μακαρίζομεν.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν . .

Δεῦτε ἐτοιμάσωμεν, τῷ Κυρίῳ,
τὰ πρὸς ὑπαντήν, Βασιὰ ἀρετῶν,
φέροντες αὐτῷ· οὕτω γὰρ δεξό-
μεθα, ὡς εἰς πόλιν, Ἱερουσα-
λήμ, ἐν τῇ ψυχῇ ἡμῶν, προσκυ-
νοῦντες καὶ ὑμνοῦντες αὐτόν.

Ὁ Εἰρμός.

Ησαΐα χόρευε, ἡ Παρθένος ἔ-
» σθεν ἐν γαστρὶ, καὶ ἔτεκεν Υἱόν,
» τὸν Ἑμμανουήλ, Θεόν τε καὶ
» ἄνθρωπον. Ἀνατολὴ ὄνομα αὐ-
» τῷ, ὃν μεγαλύνοντες, σὲ Παρ-
» θένε μακαρίζομεν.

Τὸ φωταγωγικόν. Ἀποστίχου, τὸ
ιδίωμ. πλ. α΄. Δίς.

Ολισθηρῶς τοῖς παραπτώμασι,
καὶ ταῖς σειραῖς τῶν ἀμαρτημά-
των, συνδεδεμένη ᾧ ψυχῇ, τί βῆ-
θυμεῖς; τί ἀμελεῖς; φεῦγε αἰεὶ
Σοδόμων καὶ Γομόρρας ὡς ὁ
Λὼτ, ἀσελγείας τὸν ἐμπρησμόν·
μὴ στραφῆς εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ
γένῃ καθάπερ στήλη ἄλως; εἰς ὄ-
ρος ἀνασώζου τῶν ἀρετῶν φεῦγε
αἰεὶ τοῦ ἀπηνοῦς Πλουσίου, ἀ-
σπλαγχνίας τὴν φλεγμονήν· εἰς
τοὺς κόλπους πρόβαινε, τοῦ Ἀ-
βραάμ, ὡς ὁ Λάζαρος· διὰ ταπει-
νοφροσύνης βόησον. Ἡ ἐλπίς μου
καὶ καταφυγὴ, Κύριε δόξα σοι.

Μαρτυρικόν.

Οἱ Ἀθλοφόροι σου Κύριε, τὰς
τάξεις τῶν Ἀγγέλων μιμησάμε-
νοι, ὡς ἀσώματοι ταῖς βασάνοις
ἐνεκαρτέρησαν, μονολόγιστον ἐλ-
πίδα ἔχοντες, τῶν ἐπηγγελεμένων

ἀγαθῶν τὴν ἀπόλαυσιν· ταῖς αὐ-
τῶν πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἡ-
μῶν, τὴν εἰρήνην δώρησαι τῷ
Κόσμῳ σου, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡ-
μῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα καὶ νῦν. Θεοτοκ. ἦχος ὁ αὐτός.

Σὲ δυσωποῦμεν, ὡς Θεοῦ Μητέ-
ρα, εὐλογημένη πρέσβευε, σωθη-
ναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὴν Τριθέτην Τροπάριον τῆς
Προφητείας. ἦχος πλ. α΄.

Ακαταμάχητον τεῖχος ἔδωκας
τῇ πόλει ἡμῶν, τὴν τεκοῦσάν σε
Παρθένον· δι' αὐτῆς Σῶτερ, ἀπὸ
τῶν κύκλῳ συνεπιτιθημένων κα-
κῶν, ἐξελεύθῃ δέομεθα τὰς ψυχὰς
ἡμῶν. Δίς.

Προκείμενον ἦχος δ΄. Ψαλμός, ρή.
Βοήθησόν μοι Κύριε ὁ θεὸς μου.
Στίχ. Ὁ Θεὸς τὴν αἰνεσίαν μου μὴ πα-
ρασιωπίσης.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τὰδε λέγει Κύριος· Ἴδοὺ δέδωκά
σε εἰς Διαθήκην γένους, εἰς φῶς Ἐθνῶν,
του εἶναι σε εἰς σωτηρίαν ἕως ἰσχύτου
τῆς γῆς. Οὕτω λέγει Κύριος, ὁ ῥυσά-
μενός σε, ὁ θεὸς Ἰσραὴλ. Ἀγιάσατε
τὸν φαυλίζοντα τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, τὸν
βδελυστόμενον ὑπὸ τῶν Ἐθνῶν, τὸν
δοῦλον τῶν Ἀρχόντων. Βασιλεῖς ὄψον-
ται αὐτόν, καὶ ἀναστήσονται ἄρχον-
τες, καὶ προσκυνήσουσιν αὐτῷ ἐναντι
Κυρίου, ὅτι πιστός ἐστιν ὁ Ἅγιος τοῦ
Ἰσραὴλ, ὃς ἐξελέξατό σε. Οὕτω λέγει
Κύριος· Καὶρῷ δεκτῷ ἐπήκουσά σου,
καὶ ἐν ἡμέρᾳ σωτηρίας ἐβοήθησά σοι,
καὶ ἔπλασά σε, καὶ ἔδωκά σε, καὶ ἔ-
θηκά σε εἰς Διαθήκην ἔθνῶν, τοῦ κα-
ταστήσαι τὴν γῆν, καὶ κατακληρονο-
μῆσαι κληρονομίας ἐρήμου, λέγοντα

τοῖς

τοῖς ἐν δεσμοῖς, ἔξελθετε, καὶ τοῖς ἐν τῷ σκότει, ἀνακαλύφθητε, ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς βοσκοθήσονται, καὶ ἐν πάσαις ταῖς τριβοῖς ἡ νομὴ αὐτῶ. Οὐ πεινάσουσιν, οὐδὲ διψήσουσιν, οὐδὲ πατάξει αὐτοὺς ὁ καύσων, οὐδὲ ὁ ἥλιος, ἀλλ' ὁ ἐλεῶν αὐτούς, παρακαλέσει αὐτούς.

Προκειμενον. ἤχος δ'. Ψαλμὸς, ρ θ'.
 Σὺ Ἰερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα, κατὰ τὴν τάξιν· στίχ. Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου, κάθου.

Τῆ Γ'. Ἐσπέρας, ἡ συνήθως Στιχολογία. Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκρ. ψάλλ. στιχηρὰ τοῦ Κυρίου Ἰωσήφ. ἤχ. β'.
 Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Πάσαις προσβολαῖς τοῦ πονηροῦ, ἡ πολυπαθῆς μου καρδιά, ἐξασθενήσασα, τάφῳ κατενήγεται, τῆς βραθυμίας δεινῶς, καὶ ὡς λίθῳ καλύπτεται, τῇ ἀναισθησίᾳ. Σῶτερ ὁ τῷ ξύλῳ σου, τοῦ Ζωηφόρου Σταυροῦ, πάντας τοὺς ἐν αἰῶνι ζώσας, ἐγειρόν με ζώωσον ὅπως, φόβῳ σου δοξάζω τὴν Θεότητά. Ομοιον.

Πλουτον ἡδονῶν φθοροποιῶν, τῆ τοῦ πονηροῦ συνεργείᾳ, πάντοτε ἔστερξα, μάτην εὐφραινόμενος, ὁ ἀσυνειδήτος, τὸν δὲ νοῦν μου παρέβλεψα, ὡς Λάζαρον ἄλλον, ζέγοντα λιμῶντοντα, ἐνθέου βρώσεως. Λόγε τῆς φλογός τῆς μελούσης, ῥύσαι με τῇ σῆ εὐσπλαγ-

χνία, ὅπως σε δοξάζω τὸν Φιλάνθρωπον.

Ἐτερον. Θεοδώρου ἤχ. γ'. Ἔστησαν.

Σήμερον ἐναπέψυξεν ὁ Λάζαρος, καὶ θρηνεῖ τοῦτον Βηθανία, ὃν ὁ Σωτὴρ ἡμῶν ἐγείρεις ἐκ τῶν νεκρῶν· προπιστοῦσαι ἐν τῷ φίλω σου, τὰ τῆς Ἀναστάσεώς σου τῆς φρικτῆς, τοῦ ἄδου τὴν νέκρωσιν, καὶ Ἀδὰμ τὴν ζωὴν, διὰ τοῦτο σε ὑμνοῦμεν.

Καὶ τοῦ Μηναίου, γ'. Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ἐσπέρας Προκειμενον ἤχος, δ'. Ψαλμ. ρι. Ἀρχὴ σοφίας φόβος Κυρίου. Στίχ. Ἐξομολογήσομαι σοι Κύριε ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου.

Γενέσεως τὸ Ἀνίγνωσμα.

Εἶπε Κύριος πρὸς Ἰακώβ, Ἀποσρέφου εἰς τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς σου, καὶ εἰς τὴν γενεάν σου. Ἀποστειλας δὲ Ἰακώβ, ἐκάλεσε Λεῖαν, καὶ Ραχὴλ εἰς τὸ πεδίον, οὗ ἦν τὰ ποίμνια, καὶ εἶπεν αὐταῖς, Ὁρῶ ἐγὼ τὸ πρόσωπον τοῦ πατρὸς ὑμῶν, ὅτι οὐκ ἔστι πρὸς με ὡς χθὲς καὶ τρίτην ἡμέραν, ὁ δὲ Θεὸς τοῦ πατρὸς μου ἦν μετ' ἐμοῦ. Καὶ αὐταὶ δὲ οἶδάτε, ὅτι ἐν πάσῃ τῇ ἰσχύϊ μου δεδιούλευκα τῷ πατρὶ ὑμῶν. Ὁ δὲ πατὴρ ἡμῶν παρεκρούσατό με, καὶ ἤλαξε τὸν μισθόν μου τῶν δέκα ἀμνῶν, καὶ οὐκ ἔδωκεν αὐτῷ ὁ Θεὸς τοῦ πατρὸς μου κακοποιῆσαί με. Ἐὰν οὕτως εἶπη, τὰ ποικίλα ἔσται σου μισθός, καὶ τεξεται πάντα τὰ πρόβατα ποικίλα· ἐὰν δὲ εἶπη, τὰ λευκὰ ἔσται σου μισθός,

σθός, και τέξεται πάντα τὰ πρόβατα λευκά. Και ἀφείλετο ὁ Θεός πάντα τὰ κτήνη τοῦ πατρὸς ἡμῶν, και ἔδωκε μοι αὐτά. Και ἐγένετο ἡνίκα ἐνακίσσων τὰ πρόβατα, και εἶδον τοῖς ὀφθαλμοῖς μου ἐν τῷ ὕπνῳ, και ἰδοὺ οἱ τράγοι και οἱ κριοὶ ἀναβαίνοντες ἦσαν ἐπὶ τὰ πρόβατα και τὰς αἴγας, διάλευκοι και ποικίλοι, και σποδοειδεῖς βράντοί. Και εἶπέ μοι ὁ Ἄγγελος τοῦ Θεοῦ καθ' ὕπνον, Ἰακώβ Ἰακώβ. Ἐγὼ δὲ εἶπον, Τί ἐστι Κύρις; Και εἶπεν, Ἀνάβλεψον τοῖς ὀφθαλμοῖς σου, και ἶδε τοὺς τράγους και τοὺς κριοὺς, ἀναβαίνοντας ἐπὶ τὰ πρόβατα και τὰς αἴγας, διαλεύκους και ποικίλους, και σποδοειδεῖς βράντους· ἐώρακα γὰρ ὅσα σοι Λάβαν ποιεῖ. Ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός σου ὁ ὄφθεις σοι ἐν τόπῳ Θεοῦ, οὐ ἤλειψάς μοι ἐκεῖ στήλην, και ἤϊω μοι ἐκεῖ εὐχὴν· νῦν οὖν ἀνάστηθι, και ἐξελθε ἐκ τῆς γῆς ταύτης, και ἀπελθε εἰς τὴν γῆν τῆς γενέσεώς σου, και ἔσομαι μετὰ σοῦ. Και ἀποκριθεῖσαι Λεῖα και Ραχὴλ, εἶπον αὐτῷ, Μὴ ἐστιν ἡμῖν εἰτι μερίς ἢ κληρονομία ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ πατρὸς ἡμῶν; οὐχ ὡς ἀλλότριαι λελογίσμεθα αὐτῷ· πέπρακε γὰρ ἡμᾶς, και κατέφαγε καταβρώσει τὸ ἀργύριον ἡμῶν πάντα τὸν πλοῦτον και τὴν δόξαν, ἣν ἀφείλετο ὁ Θεός τοῦ πατρὸς ἡμῶν, ἡμῖν ἔσται και τοῖς τέκνοις ἡμῶν· νῦν οὖν ὅσα εἴρηκέ σοι ὁ Θεός σου, ποίει.

Προκείμενον. ἤχος δ'. Ψαλμὸς, ριζ. Ἐλεήμων, και οἰκτιρμων, και Δίκαιος. Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ, ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Παραμοιῶν τὸ Ἀνέγνωσμα.

Γιέ, ποιεῖν δίκαια και ἀληθεύειν, ἀρεστόν παρὰ Κυρίῳ μᾶλλον, ἢ θυσίων αἷμα. Μεγαλόφρων ἐν ὕβρει, ἀνὴρ θρασυκάρδιος· λαμπτήρ δὲ ἀσεβῶν, ἀμαρτία. Λογισμοὶ συντέμνοντος, πλὴν εἰς περισσεῖαν, και πᾶς μὴ ἐπισπουδάζων, πλὴν εἰς ὑστήρημα. Ὁ ἐνεργῶν θησαυρίσματα γλώσση ψευδεῖ, μάταια διώκει, και ἔρχεται ἐπὶ παγίδας θανάτου. Ὁ λεθρὸς ἀσεβῶν ἐπιξενωθήσεται· οὐ γὰρ βούλονται πράσσειν τὰ δίκαια. Πρὸς τοὺς σκολιούς σκολιάς ὁδοὺς ἀποστέλλει Κύριος ὁ Θεός· ἀγνὰ γὰρ και ὀρθὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ. Κρεῖσσον οἰκεῖν ἐπὶ γωνίας ὑπαίθρου, ἢ μετὰ ἀδικίας ἐν κεκονιαμένοις, και ἐν οἴκῳ κοινῷ. Ψυχὴ ἀσεβοῦς ἐπιθυμῆσει πονηρὰ, και οὐκ ἐλεηθήσεται ὑπ' οὐδενός τῶν ἀνθρώπων. Ζημιουμένου ἀκολάστου, πανουργότερος ἔσται ὀκκακος· συνιών δὲ Σοφός, δέξεται γνώσιν. Συνεῖ Δίκαιος ψυχὰς ἀσεβῶν. και φαυλίζει ἀσεβεῖς ἐν κακοῖς. Ὅς φράσσει τὰ ὄτια αὐτοῦ τοῦ μὴ ὑπακούσαι ἀσθενοῦς, και αὐτὸς ἐπικαλέσεται, και οὐκ ἔσται ὁ ὑπακούων. Δόσις λάθριος ἀνατρέπει ὀργὰς· δῶρων δὲ ὁ φειδόμενος, θυμὸν ἐγείρει ἰσχυρόν. Εὐφροσύνη Δικαίων, ποιεῖν κρίμα· Ὅσιος δὲ, ἀκάθαρτος παρὰ κακούργους. Ἀνὴρ πλανώμενος ἐξ ὁδοῦ δικαιοσύνης, ἐν συναγωγῇ Γιγάντων ἀναπαύσεται. Ἀνὴρ ἐνδοῆς ἀγαπᾷ εὐφροσύνην, ὁ φιλῶν οἶνον και ἔλαιον οὐ πλουτήσει. Περικάθαγμα δὲ Δικαίου παράνομος.

και

καὶ ἀντὶ εὐθέων, ἀσύνθετος. Κρεῖσσον οἰκεῖν ἐν γῆ ἐρήμῳ, ἢ μετὰ γυναικὸς μαχίμου καὶ γλωσσώδους καὶ ὀργίλου. Θησαυρὸς ἐπιθυμητὸς ἀναπαύεται ἐπὶ στόματος σοφοῦ· ἄφρονες δὲ ἄνδρες καταπίονται αὐτόν. Ὁδὸς δικαιοσύνης καὶ ἐλεημοσύνης εὐρήσει ζωὴν, καὶ δόξαν.

Εἰς τὸν στίχον, τὸ ἰδιόμειλ. Δίς ἤχος α΄.

Πορφύραν αὐτοκρατορίας Θεότευκτον, καὶ βύσσον ἀφθαρσίας, ἐστολισμένη ψυχὴ μου, τὴν οἰκειάν ἀξίαν καθύβρισας, πλοῦτον καὶ τρυφήν ἐπὶ ἀμαρτία ποιησαμένη, καὶ κατεπαιρομένη τῶν ὀμοφύλων, ὡς ὁ τὸν πτωχὸν Λάζαρον, παριδῶν πλοῦσιος· ἀλλὰ, ἵνα μὴ σὺν ἐκείνῳ κολασθῆς, πώχευσον τῷ πνεύματι, καὶ τῷ διὰ σέπτωχεύσαντι Κυρίῳ κράξον· Ὁ πορφύραν ὕβρεως πρὸ σταυροῦ φορέσας, καὶ γυμνὸς ἐν σταυρῷ παγεῖς δι' ἐμέ, τῷ τῆς σῆς Βασιλείας ἐνδύματι, ἐξ αἰσχύνης αἰωνίου Χριστέ ρῦσαι με.

Μαρτυρικόν.

Ω τῆς καλῆς ὑμῶν πραγματείας Ἅγιοι, ὅτι αἵματα ἐδώκατε, καὶ οὐρανοὺς ἐκληρονομήσατε, καὶ πρὸς καιρὸν πειρασθέντες, αἰωνίως ἀγάλλεσθε· ὄντως καλὸν ὑμῶν τὸ ἐμπόρευμα· φθαρτὰ γὰρ καταλιπόντες, τὰ ἀφθαρτὰ ἀπελάβετε, καὶ σὺν Ἄγγελοις χορευόντες, ὑμνεῖτε ἀπαύσως, Τριάδα Ὁμοούσιον.

Δόξα. καὶ νῦν Σταυροθεοτοκίον. ὁ αὐτός. Πανεβφημοὶ Μάρτυρες.

Ρομφαία διήλθεν ὦ Υἱέ, ἡ Παρθένος ἔλεγεν, ἐπὶ τοῦ ξύλου ὡς ἐβλεψε, Χριστὸν κρεμάμενον, τὴν ἐμὴν καρδίαν, καὶ σπαράττει Δέσποτα, ὡς πάλαι Συμεῶν μοι προέφησεν· ἀλλὰ ἀνάστηθι, καὶ συνδόξασσον ἀθάνατε, τὴν Μητέρα, καὶ δούλην σου δέομαι.

Τῆ Δ'. τῶν Βαίων, ἐν τῷ Ὄρθρῳ. Μετὰ τὴν α΄ στιχολ. Κάθισμα τῆς Ὀκτωήχου. Μετὰ δὲ τὴν β΄. Κάθισμα τοῦ Κυρίου Ἰωσήφ. ἤχ. β΄.

Τὸν λίθον τοῦ Πνεύματος.

Ως λίθῳ βαρούμενος, ταῖς πολλαῖς ἀμαρτίαις, ἐν τάφῳ κατακείμαι, ἀμελείας Οἰκτίρμων· ἐξ οὗ με ἀνάγαγε, εὐσπλαγχνε Κύριε. Ὁ αὐτός.

Τῷ τιμίῳ σταυρῷ τοῦ Υἱοῦ σου, φυλαττόμενοι Δέσποινα Ἄγνη Θεοτόκε, πᾶσαν προσβολὴν τοῦ πολεμήτορος, ἅπαντες ραδίως ἐκτρεπέμεθα· διό σε κατὰ χρέος· δοξάζομεν, ὡς Μητέρα τοῦ Φωτὸς, καὶ μόνην ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μετὰ τὴν γ΄. Στιχολ. Κάθισμα τοῦ Κυρίου Θεοδώρου. ἤχ. γ΄.

Τὴν ὠραιότητα.

Σήμερον Λάζαρος, θανὼν ἐνθάπτεται, καὶ Ὁρῆνον ἄδουσιν, αἱ τούτου σύγγονοι· ὡς δὲ προγνώ-

στης καὶ Θεός, τὸ πάθος προηγόρευσας· Λάζαρος κεκοίμηται, τοῖς Μαθηταῖς προσθεγγόμενος· ἀλλὰ νῦν ἀπέρχομαι, ἀναστήσασθαι ἔπλασα· διό σοι πάντες βοῶμεν, Δόξα τῷ κράτει τῆς ἰσχύος σου. Σταυροθεοτοκίον. Ὁμοιον.

Ἡ ἀπειρόγαμος, Ἀγνή καὶ Μητήρ σου, Χριστέ ὁρώσά σε, νεκρὸν κρεμάμενον, ἐπὶ τοῦ ξύλου Μητρικῶς, θρηνηλογοῦσα ἔλεγε· Τί σοι ἀνταπέδωκε, τῶν Ἑβραίων ὁ ἄνομος, δῆμος καὶ ἀχάριστος, ὁ πολλῶν καὶ μεγάλων σου, Υἱέ μου δωρεῶν ἀπολαύσας; ὑμῶν σου τὴν θείαν συγκατάβασιν.

Ὁ Ν'. Σῶσον ὁ Θεός· αἱ Ὠδαί, καὶ στιχολογεῖται ἡ Γ'. Κανόνες τοῦ Μηναίου, καὶ τοῦ Τριωδίου· τοῦ Κυρίου Ἰωσήφ. Ὠδὴ γ'. ἤχ. β'.

Στερωθέντα.

Τῆ Δυναμίει τοῦ σταυροῦ, δυναμώσας μου τὸν νοῦν, ἐξασθενοῦντα, προσβολαῖς πονηραῖς, πρὸς τὸ θέλημα τὸ σόν, ἴθυνον Κύριε.

Ραθυμίας νυσταγμῶ, ἐπὶ κλίνης ἡδονῶν, καθεύδοντά με, διανάζησον Χριστέ, καὶ τῶν σῶν προσκυνητῆν, Παθῶν ἀνάδειξον.

Θεοτοκίον.

Μὴ φλεχθεῖσα τῷ πυρὶ, τῆς Θεότητος Ἀγνή, κατάφλεξόν μου, τὰς ὑλώδεις ὁρμάς, τῶν παθῶν ὅπως πιστῶς, Ἀγνή δοξάζω σε.

Ἄλλοι; ἤχ. γ'. Στεῖρα ψυχῆ.

Δόξα.

Τριάς ἡ Ὁμοούσιος, ὁ Παντο-

κράτωρ Πατήρ, ὁ Υἱὸς ὁ συναναρχος, σὺν τῷ συνθρόνῳ θείῳ Πνεύματι, ἡ μία προσκύνησις, Θεότης ἡ Ἀκτιστος, σὲ ὑμνοῦμεν πάντες βροτοί

Καὶ νῦν. θεοτοκίον.

Παρθеноμητορ Ἀχραντε, ἡ ρίζα τοῦ Ἰεσσαί· ἐξ ἧς Χριστὸς ἀνέτειλε, τὸ ζωηφόρον ἄνθος τῶν γηγενῶν· δι' ἧς ἐλυτρώθημεν, φθορᾶς καὶ θνητότητας, σὲ ὑμνοῦμεν πάντες Ἀγνή.

Δόξα σοι ὁ Θεός ἡμῶν. . . .

Χαῖρε Σιών νῦν ἔρχεται, ὁ Βασιλεὺς σου παρὰς, ὡς ὁ Προφήτης κέκραγε· καὶ ἄγει πῶλος τοῦτον σωματικῶς, τὸν ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ, τὸ πᾶν περιέχοντα· ἄσωμεν τῷ κράτει αὐτοῦ.

Ὁ Βιρμός.

Στεῖρα ψυχῆ καὶ ἄγονε, κτῆσαι καρπὸν εὐκλεῆ, εὐφραινομένη βόησον· Ἐστερεώθην διὰ σοῦ ὁ Θεός· οὐκ ἔστιν Ἄγιος, οὐκ ἔστι Δίκαιος πλήν σου Κύριε.

Ὠδὴ Η'. Τὸν ἐν τῇ θάτῳ Μωσῆ.

Τῆς ταπεινῆς μου ψυχῆς, τὸν βαρύτατον λίθον, τῆς δεινῆς ραθυμίας, ἀποκύλισον Χριστέ, καὶ ἐγειρόν με τάφου, τοῦ τῆς ἀναισθησίας, εἰς αἰνεσίαν σου Λόγε.

Πρὸς Ἰουδαίαν Χριστέ, πάλιν ἔρχη ζητοῦσαν, τῆς ζωῆς σε τὸ ξύλον, διὰ ξύλου ἀνελεῖν, ποθῶν ἀθανάτισαι, τοὺς τεθανατωμένους, τῇ διὰ ξύλου θρώσει.

Θεοτοκ-

Θεοτοκίον.

Εν σοι Παρθένε Ἀγνή, ἐθεωρήθησαν πᾶσαι, τοῦ Θεοῦ αἱ πορεῖαι, τοῦ φυλάξαντος τὴν σὴν, Ἀγνεῖαν μετὰ Τόκον, ἐσφραγισμένην σαφῶς, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἄλλος. Τὸν ἐξ ἀνάρχου τοῦ Πατρὸς.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ . .

Η τρισυπόστατος Μονάς, ὁ Πατήρ ὁ Υἱός, καὶ Πνεῦμα τὸ ζωνμία Θεότης, Βασιλεία· σὲ αἰνεῖ τὸ ἄδυτον φῶς, Ἀγγέλων αἱ Στρατιαί· καὶ ἡμεῖς οἱ ἐπὶ γῆς, ὑμνοῦμεν εὐλογοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἰδοὺ πᾶσαι γενεαί, μακαρίζομέν σε Ἀχραντε· τὰ μεγαλεῖα τὰ σά καθορῶντες· σὺ γὰρ τίχθεις ὑπερφυῶς, τὸν τοῦ παντός Ποιητήν, Θεὸν ὄντα καὶ βροτόν· ὑμνεῖτε εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν . . .

Μετὰ τῶν Παίδων καὶ ἡμεῖς, ὑπαντήσωμεν Χριστῷ τῷ Θεῷ, ἀντὶ Βατίων, προσάγοντες ἐλετημοσύνην, ἐν καρδίας προσευχῇ· μετὰ κλάδων Ὠσαννά, βοῶντες εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας. Ὁ Εἰρμός.

Αἰνοῦμεν, Εὐλογοῦμεν.

Τὸν ἐξ Ἀνάρχου τοῦ Πατρὸς, » γεννηθέντα πρὸ αἰώνων Θεόν, » καὶ ἐπ' ἐσχάτων ἐκ τῆς Θεοτόκου, σάρκα ἐνδυσάμενον, ὡς τέλειον ἄνθρωπον, καὶ Θεὸν ἀληθινόν, ὑμνοῦμεν εὐλογοῦμεν,

» καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας » τοὺς αἰῶνας.

Ἰδιὴ Θ'. Τῶν γηγενῶν.

Ο Δανιὴλ, νηστεία πεφραγμένος, ἐφραξέ στόματα θηρῶν· τοῦτον ζηλοῦσα ψυχὴ μου, τὸν ὠρυόμενον, καθάπερ Λέοντα Ὅφιν, καὶ ἐκζητοῦντα κατάβρωμα, ποιῆσαι πᾶσαν ψυχὴν, τῇ τοῦ Σταυροῦ συμμαχίᾳ ἀποδιώξον.

Λόγε Θεοῦ, τὴν θεανατωμένην, ταῖς ἁμαρτίαις ψυχὴν μου, καὶ καθειργμένην τᾶψω τῆς παραβάσεως, ζωπαρόχῳ σου λόγῳ ἐξαναστήσας, προσφέρειν σοι Βαίᾳ τῶν ἀρετῶν, τῷ Νικητῇ τοῦ θανάτου καταξίωσον.

Θεοτοκίον.

Εν γυναιξί, σὺ μόνῃ ὠραιώθης, ὧ ὑπερθαύμαστε Ἀγνή, τὸν ὠραιότατον Λόγον ἀποκυήσασα, τὸν ὑπὲρ πάντας φανέντα βροτούς ὠραῖον· αὐτὸν οὖν ἐκδυσώπει, τὸ εἰδεχθὲς καθωραῖσαι, Παρθένε τῆς καρδίας μου.

Ἄλλος. Ἐν Σιναιῷ τῷ ὄρει.

Δόξα.

Η Θεότης Μονάς καὶ Τριάς ἐσι, παραδόξου ὧ στροφῆς· ἐνουμένη ἐν φύσει μερίζεται, τοῖς προσώποις ἰδικῶς· μὴ τμωμένη γὰρ τμᾶται, ἐν οὔσα τρισσεύεται· αὐτῇ Πατήρ ἐστιν, Υἱός καὶ Πνεῦμα τὸ ζῶν, ἡ φρουροῦσα τὸ πᾶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πεδοτόκον Παρθένον τίς ἤκουσε, καὶ Μητέρα πλην ἀνδρός; Μαριάμ ἐκτελεῖς τὸ τεράστιον· ἀλλὰ φράζε μοι τὸ πῶς· μὴ ἐρεῦνα τὰ βᾶθη, τῆς Θεοτοκίας μου,

μου,

μου, τοῦτο πανάληθες, ὑπὲρ δὲ ἀνθρώπινον, νοῦν ἢ κατάληψις.

Δόξα σοι ὁ Θεός. . .

Τῶν φοινίκων Βατα συμπλέξαντες, νοητῶς καὶ αἰσθητῶς, ὑπαντήν τῷ Δεσπότη ποιήσωμεν, ἐρχομένῳ πρὸς ἡμᾶς· καὶ γὰρ εὐλογημένος, αὐτὸς ὁ ἐρχόμενος, ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου τε, καὶ Πατρὸς, ὡς Υἱὸς ἀληθῆς.

Ὁ Εἰρμός.

Εν Σιναίῳ τῷ ὄρει κατείδέ σε, ἢ ἐν τῇ Βάτῳ Μωϋσῆς, τὴν ἀφλέκτως τὸ πῦρ τῆς Θεότητος, ἢ συλλαβοῦσαν ἐν γαστρὶ. Δανὶ ἦλ δέ σε εἶδεν, Ὁρος ἀλατόμητον, Ῥάβδον ἐλαστήσασαν, ἢ Ἡσαίας κέκραγε, τὴν ἐκ βίβης ζης Δαβίδ.

Τὸ Φωταγωγικὸν τοῦ ἤχου. Εἰς τὰ ἀπόστιχα, τὸ ἰδιόμελον. ἤχος α'. Δίς.

Ο Ἰσραὴλ πορφύραν καὶ βύσσον ἐνεδέδυτο, στολαῖς ἱεραῖς, καὶ βασιλείοις λάμπων, Νόμον δὲ καὶ Προφῆτας πλουτῶν, νομίμοις λατρείαις ἐνευφραίνετο, ἀλλὰ σε πτωχεύσαντα, σταυρώσας ἐξω πυλῶν Εὐεργέτα, καὶ ζῶντα μετὰ Σταυρὸν ἀθελῶν, τὸν ἐν κόλποις Θεοῦ Πατρὸς αἰεὶ ὄντα, διψῆ σταγόνα χάριτος, ὡς Πλούσιος ἀσπλαγχνος, Λαζάρῳ πένητι, ὁ πορφύρας καὶ βύσσου, ἀσβεστον πῦρ ἀνθυποδύς, καὶ θλέπων ὀδυνᾶται, τὸν πρὶν ψυχίων ἀληθείας, ἐνδεῆ λαδὸν τῶν Ἐθνῶν· νῦν ἐν κόλποις πίστεως, Ἀβραὰμ θαλάπμενον, τὴν τοῦ Αἵματός σου πορφυρίδα, σὺν τῇ

βύσσῳ τοῦ Βαπτίσματος φοροῦντα, καὶ συνευθυνοῦμενον, καὶ ἐντρυφῶντα χαρίσμασι, καὶ λέγοντα, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν Δόξα σοι.

Υμᾶς Πανεύφημοι Μάρτυρες, οὐ θλίψις, οὐ στενοχωρία, οὐ λιμός, οὐ διωγμός, οὐδὲ μάστιγες, οὐ θυμὸς θηρῶν, οὐ ξίφος, οὐδὲ πῦρ ἀπειλοῦν, χωρίσει Θεοῦ δεδύνηνται· πόθῳ δὲ μᾶλλον τῷ πρὸς αὐτὸν, ὡς ἐν ἀλλοτρίοις ἀγωνισάμενοι σώματι, τὴν φύσιν ἐλάθετε, θανάτου καταφρονήσαντες· ὅθεν καὶ ἐπαξίως τῶν πόνων ὑμῶν, μισθὸν ἐκομίσασθε· οὐρανῶν Βασιλείας, κληρονόμοι γεγόνατε· πρεσβεύσατε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν· Σταυροθεοτ. ὁ αὐτός.

Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Ορῶσα κρεμάμενον Χριστέ, ἢ ἀγνώως κηύσασά, σὲ τὸν κρεμάσαντα ὕδασι, τὴν γῆν φιλόανθρωπε, ἀνεβόα, Οἱ μοι, τί τὸ ξένον θέαμα; ποῦ ἔδου σου τὸ κάλλος γλυκύτατε Υἱὲ τὸ ἀπειρον; μεγαλύνω σου τὸ ἔλεος, ὅτι πάσχεις, ἐκὼν ὑπὲρ ἅπαντας.

Εἰς τὴν Τριθίκτ. Τροπάριον, ἤχ. πλ. α'.

Τὰ ἐλέη σου Κύριε ποιήσον μεθ' ἡμῶν, καὶ μὴ παραδώῃς ἡμᾶς ταῖς ἀνομίαις ἡμῶν, Ἄγιε Δέσποτα παντοκράτορ, σοῦ δεόμεθα.

Προκείμενον. ἤχος δ'. Ψαλμὸς ριβ'. Αἰνεῖτε παῖδες Κύριον, αἰνεῖτε τὸ ὄνομα Κυρίου. Στίχ. Εἶη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον. Προφητείας Ἡσαίου τὸ ἀνάγνωσμα.

Οὕτω

Οὕτω λέγει Κύριος, Ἀναβόησον ἐν
 ἰσχύϊ, καὶ μὴ φέση, ὡς σάλπιγγα ὑ-
 ψωσον τὴν φωνὴν σου, καὶ ἀνάγγει-
 λον τῷ λαῷ μου τὰ ἀμαρτήματα αὐ-
 τῶν, καὶ τῷ οἴκῳ Ἰακώβ τὰς ἀνομίας
 αὐτῶν. Ἐμὲ ἡμέραν ἐξ ἡμέρας ζητοῦ-
 σι, καὶ ἐπιγῶναι τὰς ὁδοὺς μου ἐ-
 πιθυμοῦσιν, ὡς λαὸς δικαιοσύνην πε-
 ποιηκώς, καὶ κρίσιν Θεοῦ αὐτοῦ μὴ
 ἐγκαταλειπώς. Αἰνοῦσί με νῦν κρί-
 σιν δικαίαν, καὶ ἐγγίξειν Θεὸς ἐπιθυ-
 μοῦσι, λέγοντες, Τί ὅτι ἐνηστεύσα-
 μεν, καὶ οὐκ εἶδες, ἐταπεινώσαμεν
 τὰς ψυχὰς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔγνω; ἐν
 γὰρ ταῖς ἡμέραις τῶν νηστειῶν ὑμῶν,
 εὐρίσχετε τὰ θελήματα ὑμῶν, καὶ
 πάντας τοὺς ὑποχειλοὺς ὑμῶν ὑπο-
 νύσσετε. Ἴνα τί μοι εἰς κρίσεις καὶ
 μάχας νηστεύετε, καὶ τύπτετε πυγ-
 μαῖς ταπεινόν; Ἴνα τί μοι νηστεύετε,
 ὡς σήμερον ἀκουσθῆναι ἐν κραυγῇ τὴν
 φωνὴν ὑμῶν; Οὐ ταύτην τὴν νηστείαν
 ἐγὼ ἐξελεξάμην, καὶ ἡμέραν ταπει-
 νοῦν ἄνθρωπον τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, οὐδ'
 ἂν κάμψῃς ὡς κροῖκον τὸν τράχηλόν
 σου, καὶ σάκκον καὶ σποδὸν ὑποστρώ-
 σης, οὐδ' οὕτω καλέσετε νηστείαν,
 καὶ ἡμέραν δεκτὴν τῷ Κυρίῳ. Οὐχί
 τοιαύτην νηστείαν ἐγὼ ἐξελεξάμην,
 λέγει Κύριος. Ἀλλὰ λύε πάντα σύν-
 δεσμον, ἀδικίας, διάλυε στραγγαλιὰς
 βιαίων συναλλαγμάτων, ἀπόστειλε
 τεθραυσμένους ἐν ἀφῆσει, καὶ πᾶσαν σου
 συγγραφὴν ἀδικον διάσπα· διάθρηπτε
 πεινῶν τι τὸν ἄρτον σου, καὶ πτω-
 χοὺς ἀστέγους εἰσάγαγε εἰς τὸν οἶκόν

σου· ἐὰν ἴδῃς γυμνὸν περιβале, καὶ
 ἀπὸ τῶν οἰκείων τοῦ σπέρματός σου
 οὐχ ὑπερόψει. Τότε ῥαγήσεται πρῶ-
 μον τὸ φῶς σου, καὶ τὰ ἰάματά σου
 ταχὺ ἀνατελεῖ, καὶ προπορεύεται ἔμ-
 προσθὲν σου ἡ δικαιοσύνη σου, καὶ ἡ
 δόξα τοῦ Θεοῦ περιστελεῖ σε. Τότε
 βοήσῃ, καὶ ὁ Θεὸς εἰσακούσεται σου,
 ἔτι λαλοῦντός σου, ἔρει, ἰδοὺ πάρειμι.
 Ἐὰν ἀφέλῃς ἀπὸ σοῦ σύνδεσμον, καὶ
 χειροτονίαν, καὶ ῥήμα γογγυσμοῦ,
 καὶ ὄψιν πεινῶντι τὸν ἄρτον ἐκ ψυχῆς
 σου, καὶ ψυχὴν τεταπεινωμένην ἐμ-
 πλήσῃς, τότε ἀνατελεῖ ἐν τῷ σκότει
 τὸ φῶς σου, καὶ τὸ σκότος σου ὡς
 μεσημβρία, καὶ ἔσται ὁ Θεὸς μετὰ
 σοῦ διὰ παντός.

Προκείμενον. ἤχος πλ. β'. Ψαλμὸς
 βιγ'. Εὐλογημένοι ἡμεῖς τῷ Κυ-
 ρίῳ τῷ ποιήσαντι. Στίχ. Ὁ Οὐρανὸς
 τοῦ Οὐρανοῦ τῷ Κυρίῳ.

Τῇ Δ΄. Ἐσπέρας, ἡ συνήθης στι-
 χολογία. Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα,
 ψάλλομεν τὸ παρὸν ἰδιόμελον. Δις.
 ἤχ. πλ. α'.

Πλούσιος ἐν πάθεισιν ὑπάρχων,
 τὴν ἀπατηλὴν τῆς ὑποκρίσεως
 περικειμαι στολὴν, εὐφραϊνόμενος
 ἐν τοῖς κακοῖς τῆς ἀκρασίας, καὶ
 τὴν ἄμετρον ἀσπλαγχνίαν ἐπιδεί-
 κνυμαι, παρορῶν μου τὸν νοῦν,
 πρὸ τοῦ πυλῶνος βεβλημένον τῆς
 μετανοίας, λιμώττοντα παντός
 ἀγαθοῦ, καὶ νροσῶντα τὴν ἀπρο-
 σιξι-

σεξίαν· ἀλλὰ Κύριε, Λάζαρον, ἡμε ποίησον, πτωχὸν ἁμαρτημάτων, μήποτε δεηθῆεις, ἀποτύχῳ δακτύλου δροσίζοντος, ὀδυνωμένης μου τῆς γλώττης, ἐν ἀσβέστω φλογί· ἐν δὲ τοῖς τοῦ Πατριάρχου με κόλποις. Ἀβραάμ, κατασκήνωσον ὡς φιλάνθρωπος.

Αχορέστω διαθέσει ψυχῆς, Χριστὸν οὐκ ἀρνησάμενοι Ἅγιοι Μάρτυρες, οἵτινες διαφόρους αἰκισμοὺς, παθημάτων ὑπομείναντες, τῶν Τυράννων τὰ θράση κατηδαφίσατε, ἀκλινῆ καὶ ἄτρωτον τὴν Πίστιν φυλάξαντες, εἰς Οὐρανοὺς μετέστητε· ὅθεν καὶ παρρησίας τυχόντες πρὸς αὐτὸν, αἰτήσατε, δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἔτερα. ἡχ. πλ. α. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Πέραν τοῦ Ἰορδάνου σαρκί, περιπολεύων Ἰησοῦ, τοῖς συνοῦσί σοι, ἐβόας, Ὁ φίλος ἦδη, Λάζαρος ἀποθανὼν, τῇ ταφῇ ἀρτίως παραδίδοται· διὸ χαίρω φίλοιμου, δι' ὑμᾶς ἵνα μάθητε, ὡς πάντα οἶδα, Θεὸς ὢν ἀδιάστατος, εἰ καὶ πέφυκα, τὸ ὀρώμενον ἄνθρωπος· ἄγωμεν οὖν ζώωσόντες, αὐτὸν ὅπως θάνατος, αἰσθηταὶ τούτου τὸ νίκος, καὶ τὴν τελείαν κατάλυσιν, σαφῶς ἦν ποιήσω, παρεχόμενος τῷ Κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Ὅμοιον.

Μάρθαν καὶ τὴν Μαρίαν πιστοὶ, ἐκμμησάμενοι πρὸς Κύριον πέμ-

ψωμεν, ἐνθέους, ὡς πρέσβεις πράξεις, ὅπως ἐλθὼν τὸν ἡμῶν, νοῦν ἐξαναστήσῃ νεκρὸν κείμενον, δεινῶς ἐν τῷ μνήματι, ἀμελείας ἀναίσθητον, φόβου τοῦ θείου, μηδαμῶς αἰσθανόμενον, καὶ ἐνεργεῖαν, ζωτικὴν νῦν μὴ ἔχοντα, κρᾶζοντες, Ἴδε Κύριε, καὶ ὡσπερ τὸν φίλον σου, Λάζαρον πάλαι Οἰκτίρμων, ἐπιστασία ἐξήγειρας, φρικτῆ οὕτω πάντας, ζωποιοῦτον παρέχων, τὸ μέγα ἔλεος.

Ἔτερον. ἡχ. πλ. β'. Κύριε ἐπὶ τὸν τάφον.

Δισημερεύει Λάζαρος ἐν τῷ τάφῳ, τοὺς ἀπ' αἰῶνος βλέπει θανέντας· ἐκεῖ τεθέαται δείματα ξένα, πληθὺν ἀναριθμητον, ἄδου κρατουμένην τοῖς δεσμοῖς· διὸ αἱ σύγγονοι θρηνοῦσι πικρῶς προσβλέπουσαι τὸν τάφον αὐτοῦ. Χριστὸς δὲ ἦκει ζῶνται τὸν φίλον τὸν ἑαυτοῦ, τοῦ μίαν παρά πάντων, ἐπιτελεῖσθαι συμφωνίαν. Εὐληγημένος εἶ Σωτῆρ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Καὶ τοῦ Μηναιίου, δ'. Δόξα, καὶ νῦν Θεοτοκίον. Εἰσοδος. Φῶς ἱλαρὸν, Ἐσπέρας Προκείμενον. Ἦχος δ'. Ψαλμ. ριδ'. Εὐαριστήσω ἐνώπιον Κυρίου, ἐν χώρα ζώντων. Στιχ. Ἠγάπησα, ὅτι εἰσακούσεται Κύριος

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Εἰσήμεναν τῷ Ἰωσήφ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ τὰ δῶρα, ἃ εἶχον ἐν ταῖς χερσίν αὐτῶν εἰς τὸν οἶκον, καὶ προσεκύνησ-

κύνησαν αὐτῷ ἐπὶ πρόσωπον ἐπὶ τὴν ὕμῶν, ὃν ἀπέδοσθε εἰς Αἴγυπτον. Νῦν γῆν. Ἠρώτησε δὲ αὐτοὺς, πῶς ἔχετε; οὐκ ἔλασθε, μηδὲ σκληρὸν ὑμῖν Καὶ εἶπεν αὐτοῖς, Ἰγίαινει ὁ πατὴρ φανήτω, ὅτι ἀπέδοσθέ με ὧδε· εἰς γὰρ ὕμῶν ὁ πρισβύτης, ὃν εἶπατε ἔτι ζῆν; ζῶν ἀπέστειλέ με ὁ Θεὸς ἔμπροσθεν Οἱ δὲ εἶπον, Ἰγίαινει ὁ παῖς σου ὁ ὕμῶν. Τοῦτο γὰρ δεύτερον ἔτος λιμῶς πατὴρ ἡμῶν, ἔτι ζῆ. Καὶ εἶπεν, Εὐ- ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἔτι λοιπὰ πέντε ἔ- λογημένος ὁ ἄνθρωπος· ἐκεῖνος· τῷ Θεῷ· τη, ἐν οἷς οὐκ ἔσται ἀροτρίασις, οὐ- καὶ κύψαντες προσεκύνησαν αὐτῷ. δὲ ἀμητός. Ἀπέστειλε γὰρ με ὁ Θεὸς ἔμπροσθεν ὕμῶν, ὑπολείπεσθαι ὑμῖν Ἀναβλέψας δὲ Ἰωσήφ τοῖς ὀφθαλ- κατάλειμμα ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἐκθρέ- μοῖς αὐτοῦ, εἶδε Βενιαμὴν τὸν ἀδελ- ψαι ὕμῶν κατάλειψιν μεγάλην. Νῦν φὸν αὐτοῦ τὸν ὁμομήτριον, καὶ εἶπεν, οὖν, οὐκ ὑμεῖς με ἀπεστάλακατε ὧδε, Οὗτός ἐστιν ὁ ἀδελφὸς ὕμῶν ὁ νεώτε- ἄλλ' ὁ Θεὸς, καὶ ἐποίησέ με ὡς πα- ρος, ὃν εἶπατε πρὸς με ἀγαγεῖν; καὶ τέρα Φαραῶ, καὶ κύριον παντός τοῦ εἶπον αὐτῷ· ναί, οὗτός ἐστι· καὶ εἶ- οἴκου αὐτοῦ, καὶ Ἄρχοντα πάσης γῆς πειν. Ὁ Θεὸς ἐλεῆσαι σε τέκνον. Ἐτα- Αἰγύπτου. Σπεύσαντες οὖν, ἀνάβητε ἀράχθη δὲ Ἰωσήφ συνεστρέφετο γὰρ τὰ πρὸς τὸν πατέρα μου, καὶ εἶπατε αὐ- σπλάγχνα αὐτοῦ, καὶ ἐζήτει κλαῦ- τῷ, Τάδε λέγει Ἰωσήφ ὁ υἱὸς σου, εἰ- κλαυσεὶν ἐκεῖ· καὶ νιψάμενος τὸ πρό- ἐποίησέ με ὁ Θεὸς Κύριον πάσης γῆς ὀσωπον ἐξελθὼν ἐνεκράτευσάτο· καὶ οὐκ Αἰγύπτου· κατέβηθι οὖν πρὸς με, καὶ ἡδύνατο Ἰωσήφ ἀνέχεσθαι πάντων τῶν μὴ μείνης. Καὶ κατοικήσεις ἐν γῆ Γε- παρεστηκότων αὐτῷ, ἀλλ' εἶπεν. Ἐ- σέμ Ἀρχεῖας, καὶ ἔση ἐγγύς μου σὺ, καὶ οἱ υἱοὶ σου, καὶ οἱ υἱοὶ τῶν υἱῶν ξαποστείλατε πάντας ἀπ' ἐμοῦ· καὶ σου, καὶ τὰ πρόβατά σου, καὶ οἱ βόες οὐ παρεστήκει οὐδεὶς τῷ Ἰωσήφ, θνί- του, καὶ ὅσα σοὶ ἐστὶ. Καὶ διαθρέψω- κα ἀνεγνωρίζετο τοῖς ἀδελφοῖς αὐ- σε ἐκεῖ· ἔτι γὰρ πέντε ἔτη λιμῶς ἔσαι ἐτοῦ. Καὶ ἀφῆκε φωνὴν μετὰ κλαυθ- ἐπὶ τῆς γῆς. Ἰδοὺ οἱ ὀφθαλμοὶ ὕμῶν Εἶπε δὲ Ἰωσήφ πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς βλέπουσι, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ Βενιαμὴν τοῦ ἀδελφοῦ μου, ὅτι τὸ στόμα μου τὸ ἄυτοῦ, Ἐγὼ εἰμι Ἰωσήφ ὁ ἀδελφός λαλοῦν πρὸς ὑμᾶς. Ἀναγγεῖλατε οὖν ὕμῶν, ἔτι ὁ Πατὴρ μου ζῆ; Καὶ οὐκ τῷ πατρί μου πᾶσαν τὴν δόξαν μου τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ ἀποκρι- τὴν ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ ὅσα εἶδετε, καὶ ἡδύνατο οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ ἀποκρι- ταχύναντες, καταγάγετε τὸν πατέρα θῆναι αὐτῷ, ἔταράχθησαν γάρ. Εἶπε μου ὧδε. Καὶ ἐπιπεσῶν ἐπὶ τὸν τρά- δὲ Ἰωσήφ πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ. χηλον Βενιαμὴν τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, Ἐγγίσατε πρὸς με, καὶ ἤγγισαν· καὶ ἔκλαυσε ἐπ' αὐτῷ, καὶ Βενιαμὴν εἶ- εἶπεν, Ἐγὼ εἰμι Ἰωσήφ ὁ ἀδελφός·

(TOM. Γ')

κλαυσει ἐπὶ τῷ τραχίῳ αὐτοῦ. Καὶ καταφιλήσας πάντας τοὺς ἀδελφούς αὐτοῦ, ἔκλαυσε ἐπ' αὐτοῖς· καὶ μετὰ ταῦτα ἐλάλησαν οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ πρὸς αὐτόν. Καὶ διεβοήθη ἡ φωνὴ εἰς τὸν οἶκον Φερῶν, λέγοντες, Ἦκαπιν οἱ ἀδελφοὶ Ἰωσήφ· ἐχάρη δὲ Φερῶν, καὶ πᾶσα ἡ θεραπεία αὐτοῦ.

Προκείμενον. ἤχος δ'. Παλμός, ριέ. Τὰς εὐχάς μου τῷ Κυρίῳ ἀποδώσω, ἐναντίον. Στίχ. Ἐπίστευσα, διὸ ἐλάλησα.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ὁς φυλάσσει τὸ στόμα αὐτοῦ καὶ τὴν γλῶσσαν, διατηρεῖ ἐκ θλίψεως τὴν ψυχὴν αὐτοῦ. Θρασύς καὶ αὐθάδης καὶ ἀλαζών, λοιμὸς καλεῖται, ὁ δὲ μνησικακεῖ, παράνομος. Ἐπιθυμῖαι ὀκνηρὸν ἀποκτείνουσιν· οὐ γὰρ προαιροῦνται αἱ χεῖρες αὐτοῦ ποιεῖν τι. Ἄσεβῆς ἐπιθυμεῖ ὅλην τὴν ἡμέραν ἐπιθυμίας κακᾶς, ὁ δὲ δίκαιος ἔλεει καὶ οἰκτερεῖ ἀπειθῶς. Θυσίαι ἀσεβῶν βδελυγμα Κυρίῳ· καὶ γὰρ παρανόμως προσφέρουσιν αὐτάς· μάρτυς ψευδῆς ἀπολείται· ἀνὴρ δὲ ὑπήκοος φυλασσόμενος λαλήσει. Ἄσεβῆς ἀνὴρ ἀναιδῶς ὑφίσταται προσώπῳ, ὁ δὲ εὐθύς, αὐτὸς συνιὲ τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ. Οὐκ ἔστιν ἀνθρώπῳ σοφία, οὐδὲ ἀνδρεία, οὐδὲ ἔστι βουλή κατέναντι Κυρίου. Ἴππος ἐτοιμάζεται εἰς ἡμέραν πολέμου, παρὰ δὲ Κυρίου ἡ βοήθεια. Αἰρετώτερον δνομα καλόν· ἢ πλοῦτος πολὺς· ὑπερδὲ χρυσίον καὶ ἀργύριον, χάρις ἀγαθῆ. Πλούσιος, καὶ πτωχὸς συνήντησαν ἀλ-

λήλοις, ἀμφοτέρους δὲ ἐποίησεν ὁ Κύριος. Πανοῦργος ἰδὼν πονηρὸν τιμωροῦμαι, κραταιῶς αὐτὸς παιδύεται· οἱ δὲ ἄφρονες παρελθόντες, ἐζημιώθησαν. Γενεὰ Σοφίας, φόβος Κυρίου, καὶ πλοῦτος, καὶ δόξα, καὶ ζωὴ.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τῶν Προηγιασμένων.

Τῆ Ε'. τῶν Βατίων, ἐν τῷ Ὁρθρῳ, τὰ Τριδικά. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν. Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου. Μετὰ δὲ τὴν β'. λέγομεν τὸ παρὸν, τοῦ Κυρίου Ἰωσήφ· ἤχος πλ. α'.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Θεωρίαν καὶ πράξιν, ὡσπερ συζεύξαντες, πρὸς Χριστὸν ἰκεσίαν, ἐκπέμψαι σπεύσωμεν, τὸν τεθαμμένον ἡμῶν νοῦν, ὡς ἄλλον Λάζαρον, ὅπως ζωώσῃ τῇ αὐτοῦ, ἐπιστάσι τῇ φρικτῇ, Βαίᾳ δικαιοσύνης, αὐτῷ προσφέρειν καὶ κράζειν, Εὐλογημένος εἰ ὁ ἐρχόμενος.

Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Τῆς ψυχῆς μου τὰ πάθη, τὰ πολυώδυνα, καὶ σαρκὸς μου τὰς νόσους, ἐν τάχει ἴασαι· τὰς τοῦ νοῦς μου ἐκτροπὰς, στήσον Πανάμωμε, καὶ ἐν γαλήνῃ λογισμοῦ, εὐχὰς προσφέρειν καθαρὰς, τῷ Βασιλεῖ τῶν ἀπάντων, ἀξιώσον Θεοτόκε, καὶ ἐξαιτεῖσθαι πταισμάτων ἄρῃςιν.

Μετὰ τὴν γ'. Στιχολ. Κάθισμα τοῦ Κυρίου Θεοδώρου. πλ. β'.

Ἀγγελικαὶ Δυνάμεις.

Δισημερεύει σήμερον, θανῶν ὁ Δάζαρ-

Λάζαρος, και ἐπὶ τούτῳ χέουσι, λύπης τὰ δάκρυα, αἱ σύγγονοι, Μαρία σὺν τῇ Μάρθᾳ, τὸν λίθον τοῦ μνήματος προσβλέπουσαι· ἐφίσταται ὁ Κτίστης, σὺν τοῖς αὐτοῦ Μαθηταῖς, τὸν θάνατον σκυλευσαι, δωρούμενος τὴν ζωὴν διὸ βοήσωμεν αὐτῷ, Κύριε δόξα σοι.

Θεοτοκίον. ἦχος, ὁ αὐτός.

Ἁγία Δέσποινα, τοῦ Θεοῦ ἡμῶν Μήτηρ, ὡς τῶν ἀπάντων Ποιητήν, ἀπορρήτως τεκοῦσα, ἰκέτευε σὺν Ἀποστόλοις ἱεροῖς, ἐκάστοτε τὴν ἀγαθότητα αὐτοῦ, παθῶν ἡμᾶς λυτρώσασθαι, καὶ ἄφεσιν ἡμῖν, δοῦναι ἀνομημάτων.

Ὁ Ν'. Σῶσον ὁ Θεός· αἱ ᾠδαί· καὶ στιχολογεῖται ἡ Δ'. Κανόνες τοῦ Μηναίου, καὶ τοῦ Τριωδίου.

ᾠδὴ δ'. πλ. α'. Τὴν θείαν ἐνόησας.

Ἀκτίσι τῆς ὑμῶν παρακλήσεως, κατωκισμένους ἐν φρουρᾷ, ἁμαρτημάτων φωτίσατε, τοὺς εὐσεβῶς φωτοφόροι, ὑμᾶς ἀνευφημοῦντας Ἀπόστολοι.

Ἁγάπην συμπαθείᾳ συζεύξαντες· πρὸς ἰκεσίαν τῷ Χριστῷ, πιστοὶ ἐκπέμφαι σπουδάσωμεν, ὅπως ἡμᾶς ἀναστήσῃ, ἐκ τάφου τῶν κρυφίων παθῶν ἡμῶν.

Πρόεφης τοῦ Λαζάρου τὴν κοίμησιν, ὃν μετ' ὀλίγον ἀνιστῶν, ἐκ θηλαζόντων τὴν αἰνεσιν, κλαυθρορύντων προσδέξῃ, τοῦ Παθού σου Σωτήρ μου τὰ σύμβολα.

Θεοτοκίον.

Ἐκ σοῦ τὸ θεῖον ὕδωρ ἀνέβλυσεν, ἀθανασίας καὶ ζωῆς, Θεοκυήτορ Πανάμωμος· οὐ οἱ γεόμενοι δίψης, Ἀγνή θανατηφόρου ρυσθήσονται.

Ἄλλος. Τοῦ Κυρίου Θεοδώρου ἦχος πλ. β'. Ἀκήχοα Κύριε.

Δόξα.

Μονὰς ἀπλῆ ἄκτιστε, Ἄναρχε φύσις, ἡ ἐν Τριάδι, ὑμνουμένη ὑποστάσεων, ἡμᾶς σῶσον, πῖσει προσκυνούντας τὸ κράτος σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν ἐκ Πατρὸς ἄχρονον, Υἱὸν ἐν χρόνῳ, Θεογεννήτορ, Ἀπειράνδρως ἀπεκύησας· ξένον θαύμα, μείνασα Παρθένος θηλάζουσα.

Δόξα σοι ὁ Θεός ἡμῶν...

Συνέλθετε ἦκατε, οἱ ἐν ἐρήμοις, καὶ ἐν σπηλαιοῖς, ὑπαντήσαι τὸν ἐρχόμενον, ἐπὶ πώλῳ, Κύριον τῆς δόξης ἐν ἄσμασιν.

Ἀκήχοα Κύριε τὴν ἀκοήν σου, καὶ ἐφοβίθην, κατενόησα τὰ ἔργα σου, καὶ ἐξέστην, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

ᾠδὴ Η'. Σοὶ τῷ παντουργῷ.

Λίθον τὸν βαρὺν, ἐκ τῆς ἐμῆς καρδίας, διαραὶ πρεσβεύσατε, τὸν Πανοικτίρμονα, λίθοι φανέντες, τοῦ ἀχρογωνιαίου, Λίθου Θεηγόροι, Ἀπόστολοι Κυρίου.

27* Ἄγωμεν

Αγωμεν τοῖς σοῖς, προανεφώνεις φίλοις, ὁ φίλος μου Λάζαρος, ἤδη κεκοίμηται· τοῦτον ἐγγείρων, κοιμίσω τοῦ θανάτου, τὴν ὀλεθροτόκον, κακίαν εἰς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Πύλην σε φωτός, πεφωτισμένην βλέπει, Προφήτης Πανάμωμε· τὸν φωτοδότην γάρ, τίχτεις ἀφράστως, ἡμῖν ὁμοιωθέντα· ὃν ὑπερψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἄλλος. Οἱ ὅσιοί σου Παῖδες.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν καὶ Ἅγιον.

Ανάρχω καὶ Γεννήσει τε, καὶ Προδῶ, Πατέρα προσκυνῶ τὸν γεννήσαντα, Υἱὸν δοξάζω τὸν γεννηθέντα, ὑμῶ τὸ συνεχλάμπον, Πατρί τε καὶ Υἱῷ, Πνεῦμα Ἅγιον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ον ἔτεκες Παρθένη ἀνερμηγεύτως, διαπαντός ὡς φιλόανθρωπον, μὴ διαλίπης δυσωποῦσα, ἵνα κινδύνων, σῶσῃ τοὺς εἰς σὲ καταφεύγοντας.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν...

Τὰς ἀρετὰς ὡς κλάδους, καὶ ὡς Βαία, πρὸς ὑπαντήν ἐτοιμάσωμεν, τοῦ Βασιλέως πιστοὶ βοῶντες, Εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Λινοῦμεν, Εὐλογοῦμεν Ὁ Εἰρμός.

Οἱ ὅσιοί σου Παῖδες ἐν τῇ κα-

» μίνῳ, τὰ Χερουβὶμ ἐμιμήσαν-
» το, τὸν τρισάγιον ὕμνον ἀνα-
» βοῶντες, Εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε,
» καὶ ὑπερψοῦτε εἰς πάντας
» τοὺς αἰῶνας.

Ἦδῃ Θ'. Ἡσαΐα χόρευε

Τῆς φιλίας ρῦσαι με τοῦ δολίου, Δέσποτα Χριστέ, ὁ φίλος σου τοὺς σοφοὺς, δεῖξας Μαθητάς· μεθ' ὧν ἀφικόμενος, ἐξηγεῖρας· φίλον σου πιστόν, Σῶτερ τὸν Λάζαρον, εὐχαρίστως ἀνυμνοῦντά σε.

Συμπληρώσει Κύριε, τῆς νηρείας, πλήρωσον ἡμῶν, καρδίας τε καὶ τὸν νοῦν, Εὐσπλαγχνε χαρᾶς, ταῖς τῶν Ἀποστόλων σου, ἰκεσίαις, τῶν εἰλικρινῶς, ἀγαπησάντων σε, τὸν Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Εν δυσὶ θελήσῃσι, καὶ Οὐσίαις, τέτοκας ἡμῖν, Υἱὸν τὸν Μονογενεῖν, Κόρη τοῦ Πατρὸς γενόμενον ἄνθρωπον, ἵνα ἡμᾶς, δεῖξῃ κοινωνοῦς, φύσεως Ἀχραντε, θειοτέρας ὁ ὑπέρβειος.

Ἄλλος. Ἀσπόρου συλλήψεως.

Δόξα.

Μόνου Μονογεννήτωρ, Μονογενοῦς Υἱοῦ Πατῆρ, καὶ μόνη μόνου, φῶς φωτός ἀπαύγασμα, καὶ μόνον μόνως μόνου, Θεοῦ Ἅγιον Πνεῦμα, Κυρίου Κύριον ὄντως ὃν ὦ Τριάς Μονὰς Ἁγία, σῶσόν με θεολογοῦντά σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ θαῦμα τοῦ Τόκου σου, ἐκ-
πλήτ-

πλήττει με Πανάμωμε, πῶς συλ-
λαμβάνεις, ἀσπόρως τὸν ἄλη-
πτον; εἰπέ πῶς παρθενεύεις; γεν-
νήσασα ὡς Μήτηρ, τὸ ὑπὲρ φύ-
σιν πίστει λαβὼν, τὸ τιχτόμενον
προσκύνει· ὅσα θέλει γὰρ καὶ
δύναται.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν...

Ο Κύριος ἔρχεται, καθίσει ὡ-
σπερ γέγραπται, ἐπὶ τοῦ πώλου,
λαοὶ ἐτοιμάσθητε, προσδέξασθαι
ἐν φόβῳ, τὸν πάντων Βασιλέα,
μετὰ Βαίων ὡς Νικητὴν, τοῦ θα-
νάτου καὶ τοῦ ἄδου, ἐξεγείραντα
τὸν Λάζαρον. Ὁ Εἰρμός.

Ασπόρου συλλήψεως, ὁ Τόκος
» ἀνερμήνευτος, Μητρός Ἐνά-
» δρου, ἀφθορος ἡ κύησις. Θεοῦ
» γὰρ ἡ γέννησις, καινοποιεῖ τὰς
» φύσεις· διὸ πε πᾶσαι αἱ γενεαί,
» ὡς Θεόνυμφον Μητέρα, Ὁρθο-
» δόξως μεγαλύνομεν.

Τὸ Φωταγωγικὸν τοῦ ἤχου. Εἰς τὸν
στῆλον τὸ ἰδιόμελον ἤχος πλ. ἀ.

Δεῦτε πρὸ τέλους πάντες ἀδελ-
φοί, ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ, προσέλ-
θωμεν τῷ εὐσπλάγγνῳ Θεῷ, τὰς
βιωτικὰς περιστάσεις ἀπορρίψαν-
τες, τῶν ψυχῶν τὴν φροντίδα
ποιησώμεθα· τῶν βρωμάτων τὰς
ἡδονὰς, δι' ἐγκρατείας βδελυξά-
μενοι, τῆς ἐλεημοσύνης ἐπιμε-
λησώμεθα· δι' αὐτῆς γὰρ ὡς γέ-
γραπται, ἔλαθον τινές, ξενίσαν-
τες Ἀγγέλους· θρεψώμεν διὰ
τῶν πενήτων, τὸν θρέψαντα ἡ-
μᾶς οἰκεία σαρκί· ἐνδύσωμεν ἑαυ-

τοὺς, τὸν ἀναβαλλόμενον τὸ φῶς,
ὡσπερ ἱμάτιον, ἵνα ταῖς πρε-
σβείαις τῆς Ἀχράντου Θεοτόκου,
καὶ Παρθένου Μητρός, τῆς ἀφέ-
σεως τυχόντες τῶν ἁμαρτιῶν,
ἐν κατανύξει πρὸς αὐτὸν ἐκβοή-
σωμεν, Κύριε, ῥύσαι ἡμᾶς τῆς
ἐξ εὐωνύμων ἀποφάσεως, καὶ ἀ-
ξιώσον ἡμᾶς τῆς ἐκ δεξιῶν σου
παραστάσεως, ὡς ἐλεήμων καὶ
φιλόανθρωπος. Δίς.

Εν ταῖς βασάνοις ὄντες οἱ Ἄ-
γιοι, ἀγαλλόμενοι ἀνεβόων. Συ-
ναλλάγματα ἡμῖν ἐστι ταῦτα
πρὸς τὸν Δεσπότην, ἀντὶ τῶν
ἐπανισταμένων μωλώπων τοῦ σώ-
ματος, φωτεινὸν ἔνδυμα ἐν τῇ
Ἀναστάσει ἐπανθήσει ἡμῖν, ἀντὶ
τῆς ἀτιμίας οἱ στέφανοι, ἀντὶ
δεσμωτηρίων ὁ Παράδεισος, καὶ
ἀντὶ τῆς μετὰ τῶν κακούργων
καταδίκης, ἡ μετὰ Ἀγγέλων δι-
αγωγῆ· διὸ εὐχαῖς αὐτῶν Κύριε,
σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἡ κε-
χαριτωμένη.

Η προεκλελεγμένη ἐκ πασῶν
τῶν γενεῶν, εἰσάκουσον τῆς φω-
νῆς ἡμῶν, καὶ δώρησαι τὰ αἰτή-
ματα τῶν ψυχῶν ἡμῶν, λύτρω-
σιν παθῶν, καὶ τῶν ὀδυνῶν, διὰ
τῶν Ἀποστόλων, πάντα δυναμέ-
νη, ὡς Μήτηρ Θεοῦ.

Εἰς τὴν Τριθέκτην Τροπάρ. ἤχος ἀ.

Τῆς φωνῆς τῶν οἰκετῶν σου,
Κύριε μὴ ἐπιλάθῃ· μνήσθητι, ὅτι
πάντοτε εἰς σέ, τὴν ἐλπίδα ἐθέ-
μεθα

μεθα, τὸν πάντα δυνάμενον, καὶ βοήθησον ἡμῖν δεόμεθα.

Προκειμενον ἤχος δ'. Ψάλμ. ριζ. Ἀὐτὴ ἡ πύλη τοῦ Κυρίου, δίκαιοι εἰσελεύσονται Στιχ. Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, ὅτι ἀγαθός.

Προφητείας Ἡσαίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Οὕτω λέγει Κύριος, ὃν τρόπον εὐρεθήσεται ὁ ῥῶξ ἐν τῷ ἔσθρῳ καὶ ἐρουσί, μὴ λυμήνη αὐτόν, ὅτι εὐλογία Κυρίου ἐστὶν ἐν' αὐτῷ. οὕτω λέγει Κύριος, ποιήσω ἕνεκεν τοῦ δουλεύοντός μοι, τούτου ἕνεκεν οὐ μὴ ἀπολέσω πάντα. Καὶ ἐξάξω τὸ ἐξ Ἰακώβ σπέρμα καὶ τὸ ἐξ Ἰούδα, καὶ κληρονομήσει τὸ ὄρος τὸ Ἅγιόν μου, καὶ κληρονομήσουσιν οἱ ἐκλεκτοί μου, καὶ οἱ δούλοι μου, καὶ κατοικήσουσιν ἐκεῖ. Καὶ ἔσονται ἐν τῷ ὄρει ἐπαύλεις ποιμνίων, καὶ φάραξ ἄχωρ εἰς ἀνάπαυσαν βουκολίων τῷ λαῷ μου, οὗ ἐζήτησάν με. Ὑμεῖς δὲ οἱ ἐγκαταλιπόντες με, καὶ ἐπιλανθανόμενοι τὸ ὄρος τὸ Ἅγιόν μου, καὶ ἐτοιμάζοντες τῇ τύχῃ τράπεζαν, καὶ πληροῦντες τῷ Δαίμονι κέρασμα. Ἐγὼ παραδώσω ὑμᾶς εἰς μάχαιραν, πάντες ὑμεῖς ἐν σφαγῇ πεσεῖσθε. Ὅτι ἐκάλεσα ὑμᾶς, καὶ οὐχ ὑπηκούσατε, ἐλάλησα, καὶ παρηκούσατε· καὶ ἐποίησατε τὸ πονηρὸν ἐναντίον ἐμοῦ, καὶ οὐκ ἐβουλόμην, ἐξελέξασθε. Διὰ τοῦτο τάδε λέγει Κύριος, Ἰδοὺ οἱ δουλεύοντές μοι φάγονται, ὑμεῖς δὲ πεινᾶσθε. Ἰδοὺ οἱ δουλεύοντές μοι πίνονται, ὑμεῖς δὲ διψή

σετε Ἰδοὺ οἱ δουλεύοντές μοι εὐφρανθήσονται, ὑμεῖς δὲ αἰσχυνθήσεσθε. Ἰδοὺ οἱ δουλεύοντές μοι ἀγαλλιάσονται ἐν εὐφροσύνῃ ὑμεῖς δὲ κεκραξέσθε διὰ τὸν πόνον τῆς καρδίας ὑμῶν καὶ ἀπὸ συντριβῆς πνεύματος ὑμῶν ὀλολύζετε. Καταλείψετε γὰρ τὸ ὄνομα ὑμῶν, εἰς πλησμονὴν τοῖς ἐκλεκτοῖς μου, ὑμᾶς δὲ ἀνελεῖ Κύριος ὁ Θεός· τοῖς δὲ δουλεύουσί μοι, κληθήσεται ὄνομα καινόν. Ὁ εὐλογηθήσεται ἐπὶ τῆς γῆς· εὐλογήσουσι γὰρ τὸν Θεὸν τὸν ἀληθινόν.

Προκειμ. ἤχ. δ'. Ψάλμ. ρηθ. Ὄδον ἐντολῶν σου ἔδραμον, στιχ. Νομοθέτησόν με Κύριε τὴν ὁδόν.

Τῇ Ε'. Ἐσπέρας, ἡ συνήθης Στιχολογία. Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν, Στιχηρὰ, τοῦ Κυρίου Ἰωσήφ. ἤχος, δ'.

Ὁ ἐξ Ὑψίστου κληθεῖς.

Τῶν Ἀποστόλων δυὰς Ἱερωτάτῃ, ἕνα τῆς Τριάδος σε, ἐπισταμένη Χριστέ, νῦν παρὰ σοῦ ἀποστέλλεται, ἀγάγαι πῶλον, ὑποζυγίου υἱὸν ὡς γέγραπται· ἐφ' ᾧ ταπεινούμενος, καθίσεις εὐσπλαγχνε, τὴν ἐν ὑψίστοις θελήματι, καθέδραν πᾶσι, τοῖς σὲ ποθοῦσιν ἐτοιμαζόμενος, καὶ τοὺς ἀλόγοις ὑποκύψαντας, φρενοβλαβῶς λόγῳ πάθεισι, λογικοὺς ἀπεργάσης, Ὡσαννά σοι ἀνακράζοντας.

Καθ-

Καθυποδέχου Σιών τὸν Βασιλέα, ἰδοὺ σοι κρᾶτάτος, ἤδη ἐφίσταται, ἐξαναστήσας τὸν Λάζαρον, καὶ καταλύσας, τὸ τοῦ θανάτου πικρὸν βασιλείον· πληθὺς Θεοσύλλεκτε, τῶν ἱερῶν Μοναστῶν, μετὰ μιγάδων ἀθροίσθητε, καθυπαντήσαι, μετὰ Βαίων Χριστῶ κραυγάζοντες, Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, σῶσαι γένος βροτῶν διὰ πάθους σταυροῦ, καὶ ἀπάθειαν πᾶσι, παρασχεῖν δι' ἀγαθότητα.

Ἔτερον τοῦ Κυρίου Θεοδώρου. ἤχ. πλ. δ'. Ὁ ἐν Ἐδίμ παράδεισοι·

Ο Σεραφίμ τοῖς ἄνω φοβερῶς, Χριστέ ἐποχούμενος, ὡς ὁ Θεός τε καὶ τῶν ὄλων Ποιητής, αὐτὸς ἐν πῶλῳ ἐπὶ γῆς, καθεσθῆναι ἐπέγγελσαι, ὡς ὑπάρχων καθ' ἡμᾶς ἀνθρωπικῶς· ἡ Βηθανία ἀγάλλεται, ὡς δεχομένη σε Σωτήρ. Ἰεροσόλυμα χαίρει δέ, ὡς προσδοκῶντά σε λαβεῖν θάνατος τέθνηκε, προαισθόμενος τὸν Λάζαρον, φοιτᾶν ἐκ τῶν νεκρῶν· καὶ ἡμεῖς τοῖς Βαίοις προῦπαντῆν τελούντες ἐν χαρᾷ, ἀνυμνοῦμεν τὸ κράτος, τῆς ἀγαθότητός σου Κύριε.

Κατὰ τοῦ Μηναίου, γ'. Δόξα καὶ ῥων. Σταυροθεοτοκίον.

Ἐσπέρας Προκείμε. ἤχος Ψαλ. ριθ'. πλ. β'. Πρὸς Κύριον ἐν τῷ θλίβεσθαί με· στίχ. Κόρυμ βῦσαι τὴν ψυχὴν μου ἀπὸ χειλέων ἀδικῶν.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Απάρας Ἰσραὴλ, αὐτὸς καὶ πάντα τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ, ἦλθεν ἐπὶ τὸ

Φρέαρ τοῦ Ὄρκου, καὶ ἔθυσεν Ομοίαν τῷ Θεῷ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ἰσαάκ. Εἶπε δὲ ὁ Θεὸς τῷ Ἰσραὴλ ἐν ὄραματι τῆς νυκτός, λέγων, Ἰακώβ, Ἰακώβ· ὁ δὲ εἶπε, Τί ἐστί; Καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἐγὼ εἰμι ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων σου· μὴ φοβοῦ καταβῆναι εἰς Αἴγυπτον· εἰς γὰρ ἔθνος μέγα ποιήσω σε ἐκεῖ· Ἐγὼ καταβήσομαι μετὰ σοῦ εἰς Αἴγυπτον, καὶ ἐγὼ ἀναβιάσω σε εἰς τέλος, καὶ Ἰωσήφ ἐπιβαλεῖ τὰς χεῖρας αὐτοῦ ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμούς σου. Ἀνέστη δὲ Ἰακώβ ἀπὸ τοῦ Φρέατος τοῦ Ὄρκου καὶ ἀνέλαβον οἱ υἱοὶ Ἰακώβ, Ἰσραὴλ τὸν Πατέρα αὐτῶν, καὶ τὴν ἀποσκευὴν, καὶ τὰς γυναῖκας αὐτῶν ἐπὶ τὰς ἀμάξας, ἃς ἀπίστειλεν Ἰωσήφ ἄραι, αὐτόν. Καὶ ἀναλαβόντες τὰ ὑπάρχοντα αὐτῶν, καὶ πᾶσαν τὴν κτήσιν, ἣν ἐκτήσαντο ἐν γῇ Χαναάν, εἰσῆλθον εἰς Αἴγυπτον, Ἰακώβ, καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ καὶ πᾶν τὸ σπέρμα αὐτῶν, οἱ υἱοὶ, καὶ υἱοὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ, αἱ θυγατέρες αὐτοῦ, καὶ αἱ θυγατέρες τῶν θυγατέρων αὐτοῦ, καὶ πᾶν τὸ σπέρμα αὐτοῦ ἦγαγεν εἰς Αἴγυπτον.

Προκείμε ἤχ. πλ. β'. Ψαλ. ρκ. Κύριος φυλάξει σε ἀπὸ παντὸς κακοῦ· στίχ. Ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου εἰς τὰ ὄρη.

Παραμοιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ἦτέ, ἐὰν σοφὴ γένηται ἡ καρδία σου, εὐφρανεῖς καὶ τὴν ἐμὴν καρδίαν, καὶ ἐνδιαθρήψει λόγους τὰ σὰ χεῖλη πρὸς τὰ ἱμάχια χεῖλη, ἐὰν ὀρθὰ ᾧσι. Μὴ ζηλούτω σοι

τω σοι ἡ καρδία ἀμαρτωλοῦς, ἀλλ' ἐν
 φρέσιν Κυρίου ἔστι δὴλον τὴν ἡμέραν.
 Ἐὰν γὰρ τηρήσῃς ταῦτα, ἔσται σοι
 ἔκγονα· ἡ δὲ ἐλπίς σου οὐκ ἀποστή-
 σεται. Ἄκουε υἱέ μου, καὶ σοφὸς γί-
 νου, καὶ κατεύθυνε ἐννοίας σῆς καρδίας.
 Μὴ ἔσθι οἰνοπότης, μηδὲ ἐκτείνου
 συμβουλαίς, κρεῶν τε ἀγορασμοῖς. Πᾶς
 γὰρ μέθυσος καὶ πορνοκόπος πτωχεύ-
 σει, καὶ ἐνδύσεται διεβήρηγμένα καὶ
 βρακώδη πᾶς ὑπνώδης. Ἄκουε υἱέ Πα-
 τρός τοῦ γεννήσαντός σε, καὶ μὴ κα-
 ταφρόνει ὅτι γεγήρακέ σου ἡ Μήτηρ.
 Ἀλήθειαν κτήσῃς, καὶ μὴ ἀπώσῃ παι-
 δίαν καὶ σοφίαν καὶ σύνεσιν. Καθὼς
 ἐκτρέφει πατὴρ δίκαιος, ἐπὶ δὲ υἱῶ
 σοφῶ εὐφρανθήσεται ἡ καρδία αὐτοῦ.
 Εὐφραϊνέσθω ὁ πατήρ σου ἐπὶ σοί, καὶ
 χαϊρέτω ἡ τεκοῦσά σε. Δόξοι υἱέ σὴν
 καρδίαν, οἱ δὲ σοὶ ὀφθαλμοὶ ἐμὰς ὁδοὺς
 τηρεῖτωσαν. Πίθος γὰρ συντετρημένος
 ἔστιν ἀλλότριος οἶκος, καὶ φρέαρ τε-
 νὸν ἀλλότριον. Οὗτος γὰρ συντόμως
 ἀπολείται, καὶ πᾶς παράνομος ἀναλω-
 θήσεται. Τίνι οὐαί; τίνι θόρυβος; τίνι
 κρίσεις; τίνι ἀηδεῖς λέσχαι; τίνι
 συντρέψιματα διακενῆς; τίνος πελιδνοὶ
 οἱ ὀφθαλμοὶ; Οὐ τῶν ἐγγχρονιζόντων
 ἐν οἴνοις; οὐ τῶν κκτασκοπουμένων
 τοῦ πότου γίνονταν· μὴ μεθύσκεσθαι
 οἴνω, ἀλλ' ὁμιλεῖτε ἀνθρώποις Δικαί-
 οισ, καὶ ὁμιλεῖτε ἐν περιπάτοις. Ἐὰν
 γὰρ εἰς τὰς φιάλας καὶ τὰ ποτήρια
 δῶς τοὺς ὀφθαλμούς σου, ὕστερον πε-
 रिπατήσεις, γυμνότερος ὑπέρου. Τὸ δὲ
 ἔσχατον, ὡς περ' ὑπὸ ὄφεος κεπληγῶς

ἐκτείνεται, καὶ ὡς περ' ὑπὸ Κεράστου
 διαχεῖται αὐτοῦ ὁ ἰός· οἱ ὀφθαλμοὶ σου
 ὅταν ἰδῶσιν ἄλλοτρίαν, τὸ στόμα σου
 τότε λαλήσει σκολιά. Καὶ κατακείσῃ
 ὡς περ' ἐν καρδίᾳ θαλάσσης, καὶ ὡ-
 σπερ κυβερνήτης ἐν πολλῶ κλύδωνι.
 Εἶτα ἔρεις, ἔτυπτόν με, καὶ οὐκ ἐ-
 πόνεσα, καὶ ἐνέπαιξάν μοι, ἐγὼ δὲ
 οὐκ ἤδειν· πότε ὄρθρος ἔσται, ἵνα ἐλ-
 θῶν ζητήσω μεθ' ὧν συνελύσομαι.
 Γιὰ μὴ ζηλώσης ἀνδρας κακοῦς, μηδὲ
 ἐπιθυμήσης εἶναι μετ' αὐτῶν. Ψευδῆ
 γὰρ μελετᾷ ἡ καρδία αὐτῶν, καὶ πό-
 νους τὰ χεῖλει αὐτῶν λαλεῖ. Μετὰ σο-
 ρίας οἰκοδομεῖται οἶκος, καὶ μετὰ
 κρίσεως ἀνορθοῦται. Μετὰ συνέσεως
 ἐμπίπλυνται τὰ ταμίαι παντός πλού-
 του τιμίου καὶ καλοῦ. Κρεῖσσον σο-
 φὸς ἰσχυροῦ, καὶ ἀνὴρ φρόνησιν ἔ-
 χων, γεωργίῳ μεγάλῳ.

Εἰς τὸν στίχον, τὸ ἰδιόμελ. Δίς
 πλ. δ'.

Τοῦ Πλουσίου τῆς ἀσυμπαθοῦς
 ὁμοιώσεως, καὶ ἀμεταδότου γνώ-
 μης, βῦσαι με Χριστέ ὁ Θεός, ὁ
 διὰ σταυροῦ σου, καθαρισμόν τῶν
 ἀμαρτιῶν ἡμῶν ποιησάμενος. Λα-
 ζάρου δὲ τοῦ πτωχοῦ, τῆς εὐχα-
 ρίστου ὑπομονῆς, ζηλωτὴν ἀνά-
 δεῖξον, καὶ τῶν κόλπων τοῦ Πα-
 τριάρχου Ἀβραάμ μὴ ἀποξενώ-
 σης με, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Μαρτυρικόν.

Μάρτυρες Κυρίου, πάντα τόπον
 ἀγιάζετε, καὶ πᾶσαν νόσον θερα-
 πεύετε, καὶ νῦν πρεσβεύσατε, βυ-
 σθῆναι

σθῆναι τῶν παγίδων τοῦ ἔχθρου, τὰς ψυχὰς ἡμῶν δεόμεθα.

Δόξα καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον. ὁ αὐτός.

Ὡ τοῦ παραδόξου.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος, ὡ μυστηρίου καινοῦ, ὡ φρικτῆς ἐγχειρήσεως, ἡ Παρθένος ἔλεγεν, ἐν σταυρῷ σε ὡς ἐβλεψεν, ἐν μέσῳ δύω, ληστῶν κρεμάμενον, ὄν ἀνωδύνως, φρικτῶς ἐκύησεν, ἔκλαιε λέγουσα, Οἱ μοι τέκνον φίλτατον, πῶς ὁ δεινός, δῆμος καὶ ἀχάριστος, Σταυρῷ προσήλωσε;

Τῆ Παρασκευῇ τῶν Βαίων, ἐν τῷ Ὁρθρῷ τὰ Τριαδικά. Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου. Μετὰ δὲ τὴν β΄. λέγομεν τὸ παρὸν Κάθισμα, τοῦ Κυρίου Ἰωσήφ. Ἡχος δ΄.

Ταχὺ προκατάλαβε.

Δυὰς ἀποστέλλεται, τῶν Μαθητῶν ἀγαγεῖν, τὸν πῶλον ὡς γεγραπται, ἐν ᾧ Χριστὸς ἐπιβάς, ὠραῖος ἐλεύσεται, αἰνεσὶν ἐκ νηπίων, καταρτίσασθαι θείαν τοῦτον οὖν ὑπαντήσαι, ἐπιχειθῶμεν σπουδαίως, Βαία ἐναρέτων, αὐτῷ φέροντες πράξεων.

Σταυροθεοτοκίον. Ὁμοιον.

Παρθένε Πανάμωμε, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ῥομφαία διήλθε σου, τὴν Παναγίαν ψυχὴν, ἡνίκα Σταυρούμενον, ἐβλεψας ἐκουσίως, τὸν Υἱὸν καὶ Θεὸν σου· ὄν περ εὐλογημένη, δυσωπούσα μὴ παύσῃ, συγχώρησιν πταισμάτων, καιρῷ νηστείας δωρήσασθαι.

Μετὰ τὴν γ΄. Στιχολογίαν, Καθίσμα ἦχος πλ. δ΄.

Ἀνέστης ἐκ νεκρῶν.

Δυὰς τῶν Μαθητῶν, ἀποστέλλεται σήμερον, τὸν πῶλον ἀγαγεῖν, τῷ Δεσπότῃ τῶν ἀπάντων· ἔρχεται ἐπιβῆναι, ὁ ὀχούμενος Σεραφίμ πλήθεσιν· ἄρχεται δειματοῦσθαι, ὁ κοσμοκράτωρ παμφάγος θάνατος, διὰ Λαζάρου πρῶτον σκυλευθείς, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Σταυροθεοτοκίον. Ὁμοιον.

Τῷ πάθει τοῦ Υἱοῦ, ἡ Ἄγνη ἐφυστώσα, θρηνοῦσα γοερῶς, κατηλάλαζε μέλος, Πῶς σέ τὸν ἀσιγήτως, Ἄγγελων ὕμνοις, δοξολογούμενον, Παῖδες Ἑβραίων, φεῦ μοι, Πιλάτου κρίσει Υἱέ, παρέστησαν; ὕμνολογῶ σου Λόγε τὴν πολλήν, καὶ ἄρρητον εὐσπλαγχνίαν.

Ὁ Ν. Σῶσον ὁ Θεός· αἱ Ὠδαί, καὶ στιχολογεῖται ἡ Ε΄. Κανόνες τοῦ Μηναίου, καὶ τοῦ Τριῳδίου.

Ὠδὴ Ε΄ ἦχος δ΄. Ἀνάτειλόν μοι Κύριε.

Επὶ Σταυροῦ σὺ Κύριε, ὑπνώσας μεταβέβληκας, εἰς ὕπνον Δέσποτα τὸν θάνατον. Λάζαρος γὰρ ἐβόας, ὁ φίλος κεκοίμηται· ἀλλὰ ἀπελεύσομαι, ἐξυπνήσαι νῦν αὐτόν.

Τῶν προφητῶν κηρύγματα, πληρῶν προφητευόμενα, προφητοκτόνον πρὸς τὴν πόλιν Χριστέ, Οἰκτίρμων παρεγένου, κτανθῆναι

θελήμ·

θελήματι, τὸν ἀποκτανθέντα με,
διασώζων τῇ φθορᾷ.

Θεοτοκίον.

Ρανίσι τοῦ ἐλέους σου, κατάρ-
δευσον Πανάχραντε, τὴν ἐκτακεῖ-
σάν μου καρδίαν, φλογμῶ τῆς
ἁμαρτίας, καὶ τὸν ἐσθεσμένον
μου, τῆς καρδίας ἀναψον, λύχνον
Πύλη τοῦ Φωτός.

Ἄλλος ἤχος πλ. δ'.

Τὸν ζόφον τῆς ψυχῆς μου. Δόξα.

Τριάς ἡ Παναγία, ὁ Πατὴρ ὁ
Υἱός, καὶ Πνεῦμα τὸ παντουργ-
γόν, ἡ μακαρία Θεότης, ἡ Ἀ-
ναρχος Οὐσία, τὸ τριλαμπέστα-
τον φῶς, τὸ πανδερκέστατον κρά-
τος, τοὺς δούλους σου φύλαττε.

Καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Σταυρῶ σε κατιδοῦσα, ἐμπεπαρ-
μένον τοῖς ἡλοῖς, Χριστέ ἡ Μῆ-
τηρ σου, καὶ ἐκ πλευρᾶς ζωηρᾶς
σου, ρυέν Αἷμα καὶ ὕδωρ, κατε-
τιτρώσκετο τῇ Μητρικῇ συμπα-
θείᾳ· Υἱὸν γάρ σε ἔγνω αὐτῆς.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ιδοὺ παρεσκευάσθη ὁ Χριστός,
ἐπιστῆναι πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ,
οἱ ἐν τοῖς ὄρεσι πάντες, καὶ ἐν
ταῖς ἐρημίαις, συνέλθεται Μονα-
σταί, αὐτῷ χαρᾷ ὑπαντήσαι, σὺν
πάσῃ τῇ ὑπ' Οὐρανόν.

Ὁ Εἰρμός.

Τὸν ζόφον τῆς ψυχῆς μου, δια-
σκέδασαν φωτοδότα Χριστέ ὁ

» Θεός, ὁ τὸ ἀρχέγονον σκότος,
» διώξας τῆς ἀβύσσου, καὶ δώ-
» ρησαί μοι τὸ φῶς, τῶν προ-
» σταγμάτων σου, Λόγε, ἵνα ὀρ-
» θρίζων δοξάζω σε.

Ἰδὼ Ἡ'. Γῆ καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῇ.

Τὴν ἀνάστασιν καὶ ζωὴν, ἔχου-
σαι γυναῖκες προσφιλεῖ, τί ἀπο-
δύρεσθε πικρῶς; παραγίνεται,
καὶ ζωώσει τὸν γνήσιον φίλον,
τῇ αὐτοῦ ἀναστάσει τὴν ἔγερσιν,
πάντων προμηγύων, ὁ πάντων
Εὐεργέτης. Θεοτοκίον.

Ιεραὶ σε τῶν Προφητῶν, κηρύτ-
τουσι φωναὶ συμβολικῶς, πύλην
καὶ ὄρος, κοί σκητὴν τὴν Ἁγίαν,
φωτὸς Νεφέλην, ἐξ ἧς τοῖς ἐν
σκότει, καὶ σκιαῖ καθημένοις ἀ-
νέτειλεν, Ἥλιος Παρθένε, ὁ μό-
νος Φωτοδότης.

Ἄλλος. Ἄγγελοι καὶ Οὐρανοί.

Ηδύας τῶν Μαθητῶν, ἀποστα-
λεῖσα φέρει ὑποζύγιον, τῷ ἐπὶ
ταῖς νεφέλαις ἐπιβαίνοντι· ὃν τὰ
πάντα ὑμνοῦσι, καὶ ὑπερυψοῦσιν,
εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα...

Εἰς Θεὸς σὺν ἡ Τριάς, οὐ τοῦ
Πατρὸς ἐκστάντος εἰς Υἱότητα,
οὐδὲ Υἱοῦ τραπέντος εἰς ἐκπόρευ-
σιν· ἀλλ' ἰδίᾳ καὶ ἄμφω, φῶς
Θεὸν τὰ τρία, δοξάζω εἰς αἰῶ-
νας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μόνη ἄφθορος κύεις, μόνῃ θη-
λάζ-

λάξεις βρέφος, μη λοχεύουσα, μόνη τὸν Κτίστην τίχτεις καὶ Δεσπότην σου· εἰ καὶ Μήτηρ καὶ δούλη, σὲ Παρθενομήτητορ, ὑμνοῦμεν εἰς αἰῶνας.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν...

Ταῖς φυτοῖς τῶν ἀρετῶν, καὶ αἰσθητῶς τοῖς κλάδοις ὡς διπλοῦν Χριστὸν, ἐτοιμασθῶμεν πάντες ὑποδέξασθαι, ὀχοῦμενον ἐν πᾶσι· ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν. Ὁ Εἰρμός.

Ἄγγελοι καὶ Οὐρανοί, τὸν ἐπὶ » θρόνου δόξης ἐποχούμενον, καὶ » ὡς Θεὸν ἀπαύστως δοξαζόμενον, » Εὐλογοεῖτε ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ὼδὴ θ'. Ὅτι ἐποίησέ μοι.

Ἰδοὺ προανεφώνεις, ἀναβαίνομεν Ἰησοῦ, πρὸς πόλιν τὴν Ἁγίαν, καὶ χερσὶ, μαιερόνων ἀληθῶς, παραδοθήσομαι Σταυρῷ, ἀποκτανθῆναι σαρκί. Θεοτοκίον.

Φρικτὴ σου ἡ λοχεΐα, Θεοτόκε Μήτηρ Χριστοῦ· διὸ σε μακαρίζομεν πιστῶς, καὶ δοξαζομεν σεπτῶς, αἱ γενεαὶ τῶν γενεῶν, εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Ἄλλοι. Τὸν προδηλωθέντα.

Ἄρτι ἀποστέλλων, τοὺς Μαθητὰς Χριστὸς ἔφη, Ἄσαντές μοι πᾶλον, ἀγάγετε ἐπιβῆναι, ἵνα λύσω τῆς ἀλογίας τὰ Ἔθνη, καὶ

καθυποτάξω, ὡς Υἱὸς τῷ Πατρὶ.

Δόξα.

Τὸ τρισσοφαὲς Κύριε, τῆς σῆς Μοναρχίας, ἐκφαντορικαῖς λάμψεσιν, εἰς νοῦν ἡμῶν ἀστράπτων, ἀπὸ πλάνης πολυσχεδοῦς ἐπιστρέφει, πρὸς ἐνωτικὴν ἡμᾶς ἐνθέωσιν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαίροις τὸ Παλάτιον, τοῦ πάντων Βασιλέως, δι' ἧς τὰ Βασίλεια, Οὐρανῶν ἠνεώχθη, τοῖς ἐπι γῆς Θεοτόκε Παρθένε, καὶ ἡ μετὰ Ἀγγέλων συγκατοίκησις.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Οἱ ἐν ταῖς ἐρήμοις, καὶ ὄρεσι καὶ σπηλαιαῖς, ἤκατε ἀθροίσθητε σὺν ἡμῖν Βασιφόροι, ὑπαντήσαι τῷ Βασιλεῖ καὶ Δεσπότη· ἔρχεται γὰρ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ Εἰρμός.

Τὸν προδηλωθέντα, ἐν ὄρει τῷ » Νομοθέτῃ, καὶ πυρὶ καὶ βάτῃ, » Τόχον τὸν τῆς Ἀειπαρθένου, » εἰς ἡμῶν τῶν πιστῶν σωτηρίαν, » ὕμνοις ἀσιγήτοις μεγαλύνωμεν.

Τὸ Φωταγωγικόν. Εἰς τὸν εἶχον, τὸ ἰδίμελον, Δς. ἦχος δ'.

Περιφρονήσασα ψυχὴ μου τῶν θείων χρησμῶν, εὐάλωτος γέγονας, ταῖς μηχαναῖς τοῦ ἐχθροῦ· οἰκεία ῥοπή, παραδοθεῖσα τῇ φθορᾷ, καὶ καρωθείσα ὑπὸ ἀμαρτίας πολλῆς, τὸ θεότευκτον ἄμφιον ἐβρύπωσας, καὶ ἀνευτρέπιστον,

στον, τοῦ Βασιλικοῦ γάμου πεποίηκας· ἀλλ' ἵνα μὴ σὺν τῇ ἀμαρτία ἐλκυσθῆς, καὶ ὑποκεκρυμμένη τῶν παθῶν τῷ ἐνδύματι, ἀνακλισθεῖσα, τὰς εὐθύνας τῆς εἰσόδου εἰσπραχθῆς, καὶ τοῦ Νυμφῶνος ἐκβληθῆς, τῷ Σωτῆρι κρᾶξον, τὸ φοβερόν Ὁμμα, ὁ λαβῶν ὅπερ εἰμι, καὶ ὃ ἧς μὴ ἐάσας, καὶ πρὸ Σταυροῦ, χλαμύδα ἐμπαιγμοῦ δι' ἐμέ φορέσας, τὸν σάκκον μου διάβρῃξον, καὶ εὐφροσύνην ἀμφίασον, καὶ ἐκ σκότους ἐξωτέρου, καὶ κλαυθμοῦ αἰωνίου ῥύσαι με, καὶ ἐλέησόν με.

Τοὺς ἀθλοφόρους τοῦ Χριστοῦ, δεῦτε λαοὶ ἅπαντες τιμήσωμεν, ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς, τοὺς φωστῆρας τοῦ Κόσμου, καὶ Κήρυκας τῆς πίστεως, τὴν πηγὴν τὴν ἀένναον, ἐξ ἧς ἀναβλύζει, τοῖς πιστοῖς τὰ ἰάματα· αὐτῶν ταῖς ἰκεσιαῖς Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην δώρησαι τῷ Κόσμῳ σου, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, ἴδιον. ἤχ. πλ. δ'.

Τὴν ψυχωφελῆ πληρώσαντες Τεσσαρακοστὴν, καὶ τὴν Ἀγίαν ἑβδομάδα τοῦ πάθους σου, αἰτοῦμεν κατιδεῖν φιλόνηρωπε, τοῦ δοξάσαι ἐν αὐτῇ τὰ μεγαλεῖά σου, καὶ τὴν ἄφατον, δι' ἡμᾶς Οἰκονομίαν σου, ὁμοφρόνως μελωδοῦντες, Κύριε δόξα σοι.

Καὶ νῦν, πάλιν τὸ αὐτό. Καὶ λοιπὴν Ἀκολουθία, ὡς συνήθως.

Εἰς τὴν Τριθέτην. Τροπάριον τῆς Προφητ. ἤχος γ'.

Ἀνυπόστατος Κύριε ἡ ὀργή, τῆς ἐπὶ ἀμαρτωλοὺς ἀπειλής σου, καὶ οὐκ ἐσμέν ἄξιοι ἀτενίσαι, καὶ αἰτήσῃ παρά σου τὸ ἔλεος· μὴ τῷ θυμῷ σου, μηδὲ τῇ ὀργῇ σου ἀπολέτης ἡμᾶς, οὐς ἐκ γῆς τῇ χειρίσου ἐπλασας. Δίς.

Προκείμε. ἤχος δ'. Ψαλ. ρκά. Ἐν-κα τοῦ οἴκου Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, στίχ. Εὐφράνθην ἐπὶ τοῖς εἰρηκόσιμοι.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἄναγν.

Εὐφράνθητι Ἱερουσαλήμ, καὶ πανηγυρίσατε ἐν αὐτῇ πάντες οἱ ἀγαπῶντες αὐτήν, χάριτε ἅμα αὐτῇ χαρᾷ πάντες, ὅσοι ἐπενθεῖτε ἐπ' αὐτῇ. Ἴνα θηλάσητε, καὶ ἐμπλησθῆτε ἀπὸ μαστῶν παρακλήσεως αὐτῆς, ἵνα ἐκθηλάσαντες τρυφήσητε ἀπὸ εἰσόδου δόξης αὐτῆς. Ὅτι τάδε λέγει Κύριος, Ἰδοὺ ἐγὼ κλινῶ εἰς αὐτοὺς ὡς ποταμὸς εἰρήνης, καὶ ὡς χειμάρρους ἐπικλύζων δόξαν Ἐθνῶν, τὰ παῖδια αὐτῶν ἐπ' ὤμων ἀρθήσονται, καὶ ἐπὶ γονάτων παρακληθήσονται. Ὡς εἴ τινα Μήτηρ αὐτοῦ παρακαλέσει· οὕτω καὶ γὰρ παρακαλέσω ὑμᾶς, καὶ ἐν Ἱερουσαλήμ παρακληθήσεσθε. Καὶ ὄψεσθε, καὶ χαρήσεται ὑμῶν ἡ καρδία, καὶ τὰ ὄστα ὑμῶν, ὡς βοτάνη ἀνατελεῖ, καὶ γνωστὴ ἔσται ἡ χεὶρ Κυρίου τοῖς φοβουμένοις αὐτόν, καὶ ἀπειλήσει τοῖς ἀπειθεῦσιν. Ἰδοὺ γὰρ Κύριος ὡς πῦρ ἤξει, καὶ ὡς καταγιγῆ τὰ ἄρματα· αὐτοῦ, ἀποδοῦναι ἐν θυμῷ ἐκδίκεσιν αὐτοῦ, καὶ ἀποσκορακισμὸν αὐτοῦ ἐν φλογὶ πυρός. Ἐν γὰρ τῷ πυρὶ Κυρίου καθήσεται πάντα ἡ γῆ, καὶ ἐν τῇ ῥομφαίᾳ αὐτοῦ, πολλοὶ τραυματίζονται ὑπὸ Κυρίου. Οἱ ἀγνιζόμενοι καὶ καθαριζόμενοι ἐν τοῖς κήποις, καὶ ἐν τοῖς προθύροις· οἱ ἐσθλιότες κρέας ὕσιον, καὶ τὰ ἐδελύγματα, καὶ τὸν μῦν, ἐπὶ τὸ

αὐτό

αυτὸ ἀναλωθήσονται, εἶπε Κύριος. Καὶ ἐγὼ τὰ ἔργα αὐτῶν, καὶ τὸν λογισμὸν αὐτῶν ἐπίσταμαι, καὶ ἀνταποδώσω αὐτοῖς Ἰδοὺ συναγαγεῖν ἔρχομαι πάντα τὰ ἔθνη καὶ τὰς γλώσσας, καὶ ἤξουσιν, καὶ ὄψονται τὴν δόξαν μου. Καὶ καταλείψω ἀπ' αὐτῶν σημεῖον, καὶ ἐξαποστελῶ ἐξ αὐτῶν σεσωσμένους εἰς τὰ ἔθνη, εἰς Θαρσεῖς, καὶ Φουδ, καὶ Λουδ, καὶ Μοσῶχ, καὶ εἰς Θεβέλ, καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ εἰς τὰς Νήσους τὰς πύβρω, οἱ οὐκ ἀκηκόασί μου τὸ ὄνομα, οὐδὲ ἐώρακάσιν μου τὴν δόξαν, καὶ ἀναγγελοῦσι τὴν δόξαν μου ἐν τοῖς ἔθνεσι. Καὶ ἀξοῦσι τοὺς ἀδελφοὺς ὑμῶν ἐκ πάντων τῶν ἔθνων δῶρον τῷ Κυρίῳ, μεθ' ἵππων καὶ ἀρμάτων, ἐν λαμπήναις ἡμιόνων, μετὰ σκιαδίων εἰς τὴν Ἁγίαν Πόλιν Ἱερουσαλήμ. Καὶ εἶπε Κύριος, Ὡς ἂν εἰσενέγκειεν ἕμοι οἱ Γιοὶ Ἰσραὴλ τὰς θυσίας αὐτῶν μετὰ ψαλμῶν εἰς τὸν οἶκον Κυρίου. Καὶ ἀπ' αὐτῶν λήψομαι ἱερεῖς καὶ Λευίτας, εἶπε Κύριος· θν τρόπον γὰρ ἔσται ὁ Οὐρανὸς καινός καὶ ἡ γῆ καινὴ, ἃ ἐγὼ ποιῶ μένειν ἐνώπιόν μου, λέγει Κύριος, οὕτως στήσεται τὸ σπέρμα ὑμῶν, καὶ τὸ ὄνομα ὑμῶν. Καὶ ἔσται Μὴν ἐκ Μηνός, καὶ Σάββατον ἐκ Σαββάτου. ἤξει πᾶσα σὰρξ τοῦ προσκυνῆσαι ἐνώπιόν μου ἐν Ἱερουσαλήμ, λέγει Κύριος. Καὶ ἐξελεύσονται, καὶ ὄψονται τὰ κῶλα τῶν ἀνθρώπων τῶν παραβεβηκότων ἐν ἔμοι· ὁ γὰρ σκώληξ αὐτῶν οὐ τελευτήσει, καὶ τὸ πῦρ αὐτῶν οὐ σβεσθήσεται, καὶ ἔσονται εἰς ὄρασιν πάσῃ σαρκί.

Προκείμενον ἤχ. πλ. β'. Ψαλμὸς ρκβ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς, ὅτι. Στίχ. Πρὸς σὲ ἤρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Τῇ Παρασκευῇ Ἑσπέρας, εἰς τὸ Λυχνικὸν ἢ συνήθως Στιχολογία. Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους, ἰκαὶ ψάλλομεν τὸ παρὸν Ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας, Δίς. Καὶ τὸ Μαρτυρικόν, καὶ τὰ ἑ. Ἰδιόμελα τοῦ Ἁγίου καὶ Δικαίου Λαζάρου, ποιοῦντες αὐτὰ ἑπτὰ.

Ἰδιόμελον Ἦχος πλ. δ'. Δίς.

Τὴν ψυχωφελῆ πληρώσαντες· εἰς φύλ. 428.

Μαρτυρικόν.

Μάρτυρες Κυρίου, ἰκετεύσατε τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ αἰτήσατε ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, πλήθος Οἰκτιρμῶν, καὶ τὸν ἱλασμόν, τῶν πολλῶν παραπτωμάτων δεόμεθα.

Τοῦ Ἁγίου Λαζάρου Ἰδιόμελα ἑ. Βασιλέως Δέοντος τοῦ σοφοῦ. πλ. β'.

Κύριε, Λαζάρου θέλων τάφον ἰδεῖν, ὁ μέλλων γνῶμη τάφον οἰκεῖν, ἐπηρώτας, ποῦ θεθείκατε αὐτόν; μαθῶν δὲ ὁ οὐκ ἠγνόεις, ἐφώνεις ὃν ἐπόθεις, Λάζαρε δεῦρο ἔξω· καὶ ἐπήκουσεν ὁ ἄπνους, τῷ πνοῇ αὐτῷ διδοῦντι, σοὶ τῷ Σωτῆρι τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Δίς.

Ὁμοιον.

Κύριε, ἐπὶ τὸν τάφον τοῦ τετραήμερου, ἐπὶ τὸ μνημα ἦλθες Λαζάρου, καὶ ἐπὶ φίλῳ δάκρυα ῥάνας, νεκρὸν τετραήμερον ἠγειρας, ὁ Στάχυς τῆς Ζωῆς· διὸ, Οάνατος ἐδέθη φωνῇ, τὰ σπάργανα ἐλύθη χερσί· τότε χαρᾶς ἐπληροῦτο, τὸ στίφος τῶν Μαθητῶν, καὶ μία παρὰ πάντων, ἐλειτουρ-

γίτο

γείτο συμφωνία. Εὐλογημένος εἶ
Σωτήρ, ἐλέησον ἡμᾶς. Δίς.

Ὁ αὐτός.

Κύριε, ἡ φωνή σου κατέλυσε,
τοῦ Ἄδου τὰ βασίλεια, καὶ ὁ λό-
γος τῆς ἐξουσίας σου, ἤγειρεν ἐκ
τάφου τετραήμερον, καὶ γέγονεν
ὁ Λάζαρος τῆς παλιγγενεσίας,
προοίμιον σωτήριον· πάντα δυ-
νατά σοι Δέσποτα, τῶ πάντων Βα-
σιλεῖ· δώρησαι τοῖς δούλοις σου,
ἰλασμόν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Κύριε, πιζῶσαι θέλων τοὺς Μα-
θητάς σου, τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἐ-
γερσιν, ἐν τῷ μνήματι Λαζάρου
παραγέγονας, καὶ φωνήσαντός
σου τοῦτον, ὁ Ἄδης ἐσκυλεύθη,
καὶ ἀπέλυσε τὸν τετραήμερον,
βοῶντά σοι, Εὐλογημένε, Κύριε
δόξα σοι.

Ὁ αὐτός.

Κύριε, παραλαμβάνων τοὺς Μα-
θητάς σου, ἐν Βηθανία παρεγέ-
νου, ἵνα ἐγείρης τὸν Λάζαρον·
καὶ δακρύσας ἐπ' αὐτὸν, νόμῳ
φύσεως ἀνθρωπίνης, ὡς Θεός, τοῦ-
τον τετραήμερον ἤγειρας, καὶ ἐ-
βόᾳ σοι Σωτήρ, Εὐλογημένε, Κύ-
ριε δόξα σοι.

Δόξα. Ἰδιόμελον ἤχος πλ. δ'.

Επιστάς τῷ μνήματι Λαζάρου
ὁ Σωτήρ ἡμῶν, καὶ φωνήσας τὸν
νεκρὸν, ὡς ἐξ ὕπνου ἐξανέστησας·
ἀπεσεύσατο τὴν φθορὰν τῆς ἀφθα-
σίας τῷ πνεύματι, καὶ συνεξήλθε
τῷ λόγῳ, δεδεμένος κειρίαις·

πάντα δύνασαι, πάντα σοι δου-
λεύει φιλόφρονε, πάντα σοι
ὑποτέτακται, Σωτήρ ἡμῶν δόξα
σοι.

Καὶ νῦν. Ἰδιόμ. ἤχος ὁ αὐτός.

Τὴν ψυχοφελῆ πληρώσαντες
Τεσσαρμικροστήν, βοήσωμεν, Χαί-
ροις πόλις Βηθανία, πατρὶς ἡ
τοῦ Λαζάρου. Χαίρετε Μάρθα καὶ
Μαρία, αἱ τούτου ἀδελφαί· αὔ-
ριον Χριστὸς παραγίνεται, ζωῶ-
σαι ῥήματι, τὸν τεθνεῶτα ἀδελ-
φόν· οὗ φωνῆς ἀκούσας, ὁ πι-
κρὸς καὶ ἀκόρεστος Ἄδης, φόβῳ
τρομάξας, καὶ μέγα στενάξας, ἀ-
πολύσει Λάζαρον, κειρίαις ἐσφιγ-
μένον, οὗ τῷ θαύματι, δῆμος
Ἑβραίων ἐκπλαγεῖς, μετὰ βαίων
καὶ κλάδων, αὐτῷ προσυπαντή-
σουσι, καὶ ὀφθήσονται εὐφημοῦν-
τας παῖδες, ὃν φθονοῦσι πατέρες,
Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν ὀ-
νόματι Κυρίου, Βασιλεὺς τοῦ Ἰ-
σραήλ.

Εἰσοδος. Φῶς ἱλαρόν.

Ἐσπέρας Προκειμ. ἤχ. πλ. δ'. Παλαμ.
ρχγ'. Ἡ βοήθεια ἡμῶν ἐν ὀνόματι
Κυρίου, τοῦ ποιήσαντος τὸν Οὐρανὸν
καὶ τὴν γῆν. στίχ. Εἰ μὴ ὅτι Κύριος
ἦν ἐν ἡμῖν.

Ἰενέσιως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κατέπαυσε Ἰακώβ, ἐπιτάσων
τοῖς υἱοῖς αὐτοῦ, καὶ ἐξάρσας τοὺς
πόδας αὐτοῦ ἐπὶ τὴν κλίνην, ἐξέλιπε,
καὶ προτετέθη πρὸς τὸν λαόν αὐτοῦ. Καὶ
ἐπιπεσὼν Ἰωσήφ κατὰ πρόσωπον τοῦ
πατρὸς αὐτοῦ, ἐκλαυσε αὐτὸν, καὶ κα-
τεφιλήσεν αὐτόν. Καὶ προσέταξεν Ἰ-
ωσήφ τοῖς παισὶν αὐτοῦ ταῖς ἐντα-

ρισταῖς,

φιασταις, ἐνταφιάσαι τὸν πατέρα αὐτοῦ, καὶ ἐνταφιάσαν οἱ ἐνταφιασται τὸν Ἰσραὴλ. Καὶ ἐπλήρωσαν αὐτοῦ ἑβδομήκοντα ἡμέρας· οὕτω γὰρ καταριθμοῦνται αἱ ἡμέραι τῆς ταφῆς, καὶ ἐπένησαν αὐτὸν Αἴγυπτος ἑβδομήκοντα ἡμέρας. Ἐπεὶ δὲ παρήλθον αἱ ἡμέραι τοῦ πένθους, ἐλάλησεν Ἰωσήφ πρὸς τοὺς Δυνάστας Φαραῶ, λέγων, Βί εὖρον χάριν ἐνώπιον ὑμῶν, λαλήσατε περὶ ἐμοῦ εἰς τὰ ὤτα Φαραῶ, λέγοντες, Ὁ πατὴρ μου ὤρκεισέ με, πρὸ τοῦ τελευτῆσαι αὐτὸν, λέγων, Ἐν τῷ μνημείῳ, ᾧ ὄρωξα ἐμαυτῷ ἐν γῆ Χαναάν, ἐκεῖ με θάψον· νῦν οὖν ἀναβὰς θάψω τὸν πατέρα μου, καὶ ἐπανελύσομαι. Εἶπον οὖν τῷ Φαραῶ κατὰ τὰ εἰρημύνα ὑπὸ Ἰωσήφ. Καὶ εἶπε Φαραῶ τῷ Ἰωσήφ. Ἀνάβηθι, θάψον τὸν πατέρα σου, καθάπερ ὤρκεισέ σε. Καὶ ἀνέβη Ἰωσήφ θάψαι τὸν Πατέρα αὐτοῦ, καὶ συνάνησαν μετ' αὐτοῦ πάντες οἱ Παῖδες Φαραῶ, καὶ οἱ πρεσβύτεροι τοῦ οἴκου αὐτοῦ, καὶ οἱ πρεσβύτεροι πάσης γῆς Αἰγύπτου· καὶ πᾶσα ἡ παροικία Ἰωσήφ, καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ, καὶ πᾶσα ἡ οἰκία αὐτοῦ ἢ πατρικὴ, καὶ ἡ συγγένεια αὐτοῦ, καὶ τὰ πρόβατα, καὶ τοὺς βόας ὑπελείποντο ἐν γῆ Γεσέμ. Καὶ συνάνησαν μετ' αὐτοῦ ἄρματα καὶ ἵπποις, καὶ ἐγένετο ἡ παρεμβολὴ μεγάλη σφόδρα, καὶ παρεγένοντο ἐφ' ἄλωνα Ἀτάδ, ἣ ἐστὶ πέραν τοῦ Ἰορδάνου, καὶ ἐκόψαντο κοπετὸν μέγαν καὶ ἰσχυρὸν σφόδρα, καὶ ἐποίησε τὸ πένθος τῷ πατρὶ αὐτοῦ ἑπτὰ ἡμέρας. Καὶ εἶδον οἱ κάτοικοι τῆς γῆς Χαναάν τὸ πένθος ἐν ἄλωνι Ἀτάδ, καὶ εἶπον, Πένθος μέγα ἐστὶ τοῦτο τοῖς Αἰγυπτίαις· διὰ τοῦτο ἐκλήθη τὸ ὄνομα τοῦ τόπου ἐκεῖνου, Πένθος Αἰγύπτου, ὅ ἐστι πέραν τοῦ

Ἰορδάνου. Καὶ ἐποίησαν αὐτῷ οὕτως οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ, καθὼς ἐνετίλατο αὐτοῖς, καὶ ἀνέλαβον αὐτὸν οἱ υἱοὶ αὐτοῦ εἰς γῆν Χαναάν, καὶ ἔθαψαν αὐτὸν εἰς τὸ σπήλαιον τὸ διπλοῦν, ὃ ἐκτίησθε Ἀβραάμ, ἐν κτήσῃ μνημείου παρὰ Ἐφρών τοῦ Χετταίου, κατέναντι Μαμβρῆ. Καὶ ὑπέστρεψεν Ἰωσήφ εἰς Αἴγυπτον, αὐτὸς καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ, καὶ πάντες οἱ συναναβάντες θάψαι τὸν πατέρα αὐτοῦ. Ἰδόντες δὲ οἱ ἀδελφοὶ Ἰωσήφ, ὅτι τέθηκται ὁ πατὴρ αὐτῶν, εἶπον, Μήποτε μνησικαχέσῃ ἡμῖν Ἰωσήφ, καὶ ἀναποδῶ ἡμῖν ἀναπόδομα πάντα τὰ κακὰ, ἃ ἐνεδειξάμεθα αὐτῷ. Καὶ παραγενόμενοι πρὸς Ἰωσήφ, εἶπον, Ὁ πατὴρ σου ὤρκεισέ σε πρὸ τοῦ τελευτῆσαι αὐτὸν, λέγων, Οὕτως εἶπατε Ἰωσήφ, Ἄφες αὐτοῖς τὴν ἀδικίαν καὶ τὴν ἀμαρτίαν αὐτῶν, ὅτι πονηρὰ σοὶ ἐνεδείξαντο· καὶ νῦν δέξαι τὴν ἀδικίαν τῶν θεραπόντων τοῦ Θεοῦ τοῦ πατρὸς σου. Καὶ ἐκλαύσεν Ἰωσήφ λαλούντων αὐτῶν πρὸς αὐτόν. Καὶ ἐλθόντες πρὸς αὐτὸν εἶπον, Ἴδε ἡμεῖς σοὶ οἰκίται. Καὶ εἶπεν αὐτοῖς Ἰωσήφ, Μὴ φοβείσθε· τοῦ γὰρ Θεοῦ εἰμι ἐγώ. Ἰμεῖς ἐβουλεύσασθε κατ' ἐμοῦ εἰς πονηρὰ, ὃ δὲ Θεὸς ἐβουλεύσατο ὑπὲρ ἐμοῦ εἰς ἀγαθὰ, ὅπως ἂν γένηται ὡσεὶ τήμερον, ἵνα διατραπῆ λαὸς πολὺς. Καὶ εἶπεν αὐτοῖς, Μὴ φοβείσθε, ἐγὼ διαθήσω ὑμᾶς, καὶ τὰς οἰκίας ὑμῶν καὶ παρεκάλεσεν αὐτοὺς, καὶ ἐλάλησεν αὐτῶν εἰς τὴν καρδίαν. Κατήχησε δὲ Ἰωσήφ ἐν Αἰγύπτῳ, αὐτὸς καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ, καὶ πᾶσα ἡ παροικία τοῦ πατρὸς αὐτοῦ· καὶ ἐξῆσεν Ἰωσήφ ἔτη ἑκατὸν δέκα. Καὶ εἶδεν Ἰωσήφ παιδία Ἐφραΐμ, ἕως τρίτης γενεᾶς, καὶ οἱ υἱοὶ Μαχείρ τοῦ υἱοῦ Μανασσῆ ἐτέθησαν ἐπὶ μητρῶν Ἰωσήφ. Εἶπε δὲ Ἰωσήφ τοῖς ἀδελφοῖς αὐτοῦ,

λέγων,

λέγων, Ἐγὼ ἀποθνήσκω ἐπισκοπῇ δὲ ἐπισκέπεται ὑμᾶς ὁ Θεός, καὶ ἀνάξει ὑμᾶς ἐκ τῆς γῆς ταύτης, καὶ εἰσάξει ὑμᾶς εἰς τὴν γῆν, ἣν ὤμοσε τοῖς πατέρας ὑμῶν ὁ Θεός, τῷ Ἀβραάμ, καὶ Ἰσαὰκ, καὶ Ἰακώβ. Καὶ ὤρκισεν Ἰωσήφ τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ, λέγων, Ἐν τῇ ἐπισκοπῇ ἣ ἐπισκέψεται ὑμᾶς ὁ Θεός, καὶ συνανοίσετε τὰ ὀσῶτά μου μεθ' ὑμῶν ἐντεῦθεν. Καὶ ἐτελεύτησεν Ἰωσήφ, ὃν ἑτῶν ἑκατὸν δέκα, καὶ ἔθαψαν αὐτὸν ἐν τῇ σορῶ ἐν Αἰγύπτῳ.

Προκειμ. ἤχος δ'. ψαλμ. ρκδ'. Οἱ πεποιθότες ἐπὶ Κύριον ὡς ὕδωρ Σιών. Στιχ. Οὐ σαλευθήσεται εἰς τὸν αἰῶνα ὁ κατοικῶν Ἱερουσαλήμ.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κιέ, ἀνοίγει σὸν στόμα λόγῳ Θεοῦ, καὶ κρίνει πάντα ὑγιῶς. Ἄνοίγει σὸν στόμα καὶ κρίνει δικαίως. Διακρίνει δὲ πένητι καὶ ἀσθενῇ. Γυναῖκα ἀνδρείαν τίς εὐρήσει; τιμωτέρα δὲ ἐστὶ λίθων πολυτελῶν ἢ τοιαύτη. Θαρσεῖ ἡ καρδία τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς ἐπ' αὐτῇ, ἡ τοιαύτη καλῶν σκύλων οὐκ ἀπορήσει. Ἐνεργεῖ γὰρ τῷ ἀνδρὶ ἀγαθὰ, καὶ οὐ κακὰ, πάντα τὸν χρόνον. Εὐραμένη ἔρια καὶ λίνον, ἐποίησεν εὐχρηστά ταῖς χερσὶν αὐτῆς. Ἐγένετο ὡσεὶ νυκὺς ἐμπορευομένη μακρόθεν, συνάγει δὲ ἐκ αὐτῆς τὸν πλοῦτον. Καὶ ἀνίσταται ἐκ νυκτῶν, καὶ ἔδωκε θρώματα τῷ οἴκῳ καὶ ἔργα ταῖς θεραπεύμασι. Θεωρήτασα γεώργιον ἐπόλιτο, ἀπὸ δὲ τῶν καρπῶν τῶν χειρῶν αὐτῆς κατεφύτευσε κτήμα. Ἀναζωσαμένη ἰσχυρῶς τὴν ὀσφὺν αὐτῆς, ἤρεισε τοὺς βραχίονας αὐτῆς εἰς ἔργον. Ἐγεύσατο ὅτι καλὸν τὸ ἐργάζεσθαι, καὶ οὐκ ἀποσβέννυται ὁ λύχνος αὐτῆς ὄλην τὴν νύκτα. Τὰς χεῖρας αὐτῆς ἐκτείνει πρὸς τὰ συμπέροντα, τοὺς δὲ πῆχεις αὐτῆς ἐρείδει

εἰς ἄτρακτον. Θύραν δὲ αὐτῆς διήνοιξε πένητι, καρπὸν δὲ ἐξέτινει πτωχῷ. Οὐ φροντίζει τῶν ἐν οἴκῳ, ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, ὅταν που χρονίῃ· πάντες γὰρ οἱ παρ' αὐτῇ ἐνδεδυμένοι εἰσὶ. Διττὰς στολὰς καὶ χλαίνας ἐποίησε τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς, ἐκ δὲ εὐσσοῦ καὶ πορφύρας ἐαυτῇ ἐνδύματα. Περιβλεπτός δὲ γίνεται ἐν πύλαις ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, ἥνικα ἀνκαθέζηται ἐν συνεδρίῳ μετὰ τῶν πρεσβυτέρων καὶ κατοικῶν τῆς γῆς. Σινδῶνας ἐποίησε καὶ ἀπέδοτο τοῖς φοῖνιξι, περιζώματα δὲ τοῖς Χαναναίοις, ἰσχὺν καὶ εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο, καὶ εὐφράνθη ἐν ἡμέραις ἐσχάταις. Στόμα δὲ αὐτῆς διήνοιξε προσεχόντως καὶ ἐννύμως, καὶ τάξιν ἐσειλατο τῇ γλώσσῃ αὐτῆς. Στεναὶ διατριβαὶ οἴκων αὐτῆς, οἷτα δὲ ὄκηνα οὐκ ἔφαγεν. Ἀνέστη τὰ τέκνα αὐτῆς, καὶ ἤνεσαν αὐτὴν, καὶ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς ἐπήνεσεν αὐτήν. Πολλαὶ θυγατέρες ἐποίησαν δύναμιν, πολλαὶ ἐκτίσαντο πλοῦτον, πολλαὶ εὐραντο δόξαν· σὺ δὲ ὑπέρκεισαι καὶ ὑπερῆρας πάσας. Ψευδεῖς ἀρέσκαισι, καὶ μάταιον κάλλος γυναικῶν, οὐκ ἔστιν ἐν σοί· γυνὴ γὰρ συνετὴ εὐλογεῖται, φόβον δὲ Κυρίου αὐτὴ αἰνεῖτω. Δότε αὐτῇ ἀπὸ καρπῶν χειλέων αὐτῆς, καὶ αἰνεῖσθω ἐν πύλαις ὁ ἀνὴρ αὐτῆς.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τῶν Προηγουμένων, ὡς συνήθως. Ἰστίον, ὅτι ἐπὶ τῆς σήμερον, οὔτε Μαρτυρικόν, οὔτε Θεοτοκίον, οὔτε Ὀκτώηχος ψάλλεται, ἄχρι τοῦ Σαββάτου τοῦ Ἁγίου Θωμᾶ.

Εἰς τὸ Ἀπόδειπνον ψάλλομεν τὸν παρόντα Κανόνα, Ποίημα τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου Κρήτης. Ὡδὴ Α'. ἤχ. α'.

Ὁ Εἰρμός.

Ὡδὴν ἐπινίκιον ἄσωμεν πάντες, ἢ Θεῷ τῷ ποιήσαντι, θαυμαστά ἢ τέρατα, βραχίονι ὑψηλῷ, καὶ

σώσ-

αώσαντι τὸν Ἰσραὴλ, ὅτι δεδό-
ξασται.

Νεκρὸν τετραήμερον ἐξαναστή-
σας, Σωτῆρ μου τὸν Λάζαρον,
τῆς φθορᾶς ἀπήλλαξας, βραχι-
ονι ὑψηλῶ, καὶ ἐδείξας ὡς δυ-
νατὸς, τὴν ἐξουσίαν σου.

Φωνήσας τὸν Λάζαρον, ἐκ τοῦ
μνημείου, εὐθύς ἐξανέστησας·
ἀλλ' ὁ ἄδης κάτωθεν, πικρῶς
ὠδύρετο, καὶ στένων ἔτρεμε Σω-
τῆρ, τὴν ἐξουσίαν σου.

Εδάκρυσας Κύριε ἐπὶ Λαζάρῳ,
δεικνύων τὴν σάρκωσιν τῆς Οἰ-
κονομίας σου, καὶ ὅτι φύσει Θε-
ὸς ὑπάρχων, φύσει καθ' ἡμᾶς,
γέγονας ἄνθρωπος.

Τῆς Μάρθας τὰ δάκρυα καὶ τῆς
Μαρίας, κατέπαυσας Κύριε, ἐκ
νεκρῶν τὸν Λάζαρον, ἐξαναστή-
σας Σωτῆρ, καὶ δείξας ἔμπνουν
τὸν νεκρὸν, τῇ ἐξουσίᾳ σου.

Τῷ νόμῳ τῆς φύσεως, τῆς ἀν-
θρωπίνης, ἠρώτησας Δέσποτα,
ποῦ τέθειται Λάζαρος, δεικνύων
πᾶσι Σωτῆρ, ἀνόθευτον τὴν πρὸς
ἡμᾶς, Οἰκονομίαν σου.

Τὰ κλειθρα συνέτριψας, τότε
τοῦ ἄδου, φωνήσας τὸν Λάζαρον,
καὶ τὸ κράτος ἐσεισας, τοῦ πο-
λεμήτορος, καὶ ἐπεισας πρὸ τοῦ
Σταυροῦ, τρέμειν σε μόνε Σω-
τῆρ.

Δεσμώτην τὸν Λάζαρον, ὑπὸ
τοῦ ἄδου, κρατούμενον Δέσποτα,
ὡς Θεὸς προσέφθασας, καὶ ἔλυσας

τῶν δεσμῶν τῷ σῶ γὰρ πάντα
δυνατὲ, ἤκει προστάγματι.

Δόξα.

Πατέρα δοξάσωμεν, Υἱὸν καὶ
Πνεῦμα, Τριάδα ἀχώριστον, ἐν
Μονადὶ φύσεως, καὶ σὺν Ἀγγέ-
λοις αὐτὴν, ὡς ἓνα Ἄκτιστον
Θεὸν, δοξολογήσωμεν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ατρέπτως ἐκύησας, Παρθενομη-
τορ, τὸν Κτίστην τῆς φύσεως,
ἐξ ἁγίου Πνεύματος, κατ' εὐδο-
κίαν Πατρός, γενόμενον ὅπερ ἐ-
σμὲν, δίχα τροπῆς καὶ φερμοῦ.

Ὡδὴ Β'. Ὁ Εἰρμός.

Πρόσεχε, οὐρανὲ καὶ λαλήσω,
καὶ ἀνουμήσω Χριστὸν, τὸν Σω-
τῆρα τοῦ Κόσμου, τὸν μόνον φι-
λάνθρωπον.

Δόξα σοι, τῷ φωνήσαντι μόνον,
καὶ ἐκ τοῦ τάφου, νεκρὸν τεταρ-
ταῖον, τὸν φίλον ἐγειράντι Λά-
ζαρον.

Ηκουσε, τῆς φωνῆς σου ὁ ἀ-
πνους, καὶ ψυχωθεὶς, ἐκ νεκρῶν
ἐξανέστη εὐθέως, δοξάζων σε
Κύριε.

Πρόσταγμα, ζωφόρου φωνῆς
σου, δεξαμένος ὁδωδῶς, ἐξη-
γέρθη τοῦ τάφου, Σωτῆρ μου ὁ
Λάζαρος.

Εδάκρυσας, ἐπὶ φίλῳ Σωτῆρ
μου, πιστούμενος τὴν ἡμῶν, ὡς
ἐφόρεσας φύσιν, καὶ τοῦτον ἀνέ-
στησας.

Ετρύμαζεν, ὡς κατείδεν ὁ ἄδης, παλινδρομοῦντα εὐθύς, τὸν δεδεμένον χειρίαις, φωνῇ πρὸς τὴν ὧδε ζωήν.

Δόξα.

Εξέστησαν τῶν Ἑβραίων οἱ δῆμοι, ὅτε φωνήσας Σωτῆρ, ἐξάνεστησας λόγῳ, ὀδωδότα τὸν Λάζαρον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εσεισθήσαν, τὰ ταμεῖα τοῦ Ἄδου, ὡς ἐψυχοῦτο εὐθύς, κάτω Λάζαρος τότε, τῇ φωνῇ τοῦ ζωώσαντος.

Ἦδὲ Γ'. Ὁ Εἰρμός.

Λίθον, ὃν ἀπέδοκίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες, οὗτος ἐγεννήθη, ἢ εἰς κεφαλὴν γωνίας, αὐτός ἐστιν ἢ πέτρα, ἐν ᾗ ἐστερέωσε ἢ Χριστός, τὴν Ἐκκλησίαν αὐτοῦ, ἢ ἦν ἐξ Ἑθνῶν ἐξηγοράσατο.

Θαῦμα, ξένον καὶ παράδοξον, πῶς ὁ Κτίστης πάντων, ὅπερ οὐκ ἠγνόει, ὡς ἀγνοῶν ἠρώτα, ποῦ κεῖται ὃν θρηνεῖτε; ποῦ τέθαπται Λάζαρος; ὃν μετ' ὀλίγον ἐκ νεκρῶν, ζῶντα ὑμῖν ἐξαναπατήσω ἐγώ.

Μάρθα, καὶ Μαρία Κύριε, ὄδυρ, μοῖς ἐβόων, Ἴδε ὃν ἐφίλεις τεταρταῖος ὄζει· εἰ ἦς ὧδε τότε, οὐκ ἐθνησε Λάζαρος· ἀλλ' ὡς ἀχώριστος παντί, τοῦτον· εὐθύς, φωνήσας ἤγειρας.

Ράνας, ἐπὶ φίλῳ δάχρυα, δι' οἰκονομίαν, ἐδειξας τὴν σάρκα, τὴν ἐξ ἡμῶν ληφθεῖσαν, οὐσία οὐ δο-

κήσει, Σωτῆρ ἐνωθεῖσάν σοι, καὶ ὡς φιλόθρωπος Θεὸς τοῦτον εὐθύς, φωνήσας ἤγειρας.

Οἶμοι! ὄντως νῦν ἀπόλωλα, ἐκβοῶν ὁ Ἄδης, οὕτω προσεφώνει, τῷ θανάτῳ λέγων· Ἴδου ὁ Ναζωραῖος τὰ κάτω συνέσεισε, καὶ τὴν γαστέρα μου τεμῶν, ἀπνουν νεκρὸν, φωνήσας ἤγειρε.

Ποῦ, ἢ τῶν Ἑβραίων ἀνοια; ποῦ ἢ ἀπιστία; ἕως πότε πλάνοι, ἕως πότε νόθοι; ὁρᾶτε τὸν θανέντα, φωνῇ ἐξαλλόμενον, καὶ ἀπιστεῖτε τῷ Χριστῷ; ὄντως υἱοὶ τοῦ σκοτοῦς πάντες ὑμεῖς.

Δόξα.

Ενα τῆς Τριάδος οἰδᾷ σε, εἰ καὶ ἐσαρκώθη· ἓνα καὶ δοξάζω, Υἱὸν σεσαρκωμένον, τὸν ἐκ τῆς Θεοτόκου, ἀσπόρως ἐλαστήσαντα, καὶ σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι, ἓνα Υἱὸν δοξολογούμενον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ξένον, καὶ φρικτὸν τὸ ὄραμα, ἐξ Οἰκονομίας, ὅπερ προεώρων, οἱ ἀψευδεῖς προφηταί, Παρθένον Θεοτόκον, ἀσπόρως μὲν κύουσαν, ἀφθόρως τίκτουςαν Θεὸν, μένουσαν δὲ μετὰ τὸν τόκον ἀγνήν.

Ἦδὲ Δ'. Ὁ Εἰρμός.

Επήρθη ὁ ἥλιος, καὶ ἡ σελήνη, ἔστη ἐν τῇ τάξει αὐτῆς· ὁ ψώθης Μακρόθυμε ἐπὶ τοῦ ξύλου, καὶ ἐπηξας ἐν αὐτῷ, τὴν Ἐκκλησίαν σου.

Εδάχρυσας Κύριε, ἐπὶ Λαζάρῳ, δεξ-

δείξας ὅτι ἄνθρωπος εἶ, καὶ ἡ-
γειρας Δέσποτα, τὸν τεθνεῶτα,
καὶ ἐδείξας τοῖς λαοῖς, ὅτι Υἱὸς
εἶ τοῦ Θεοῦ.

Ο ἄπνους ὡς ἤκουσε, τὸ πρό-
σταγμά σου, δεῦρο ἐξω Λάζαρε·
δρομαῖος ἀνίστατο σὺν τοῖς σπαρ-
γάνοις, καὶ ἤλλατο Ἄγαθὲ, δει-
κνὺς τὸ κράτος σου.

Τῆς Μάρθας τὰ δάκρυα, καὶ
τῆς Μαρίας, κατέπαυσας Χριστὸν
ὁ Θεὸς, φωνήσας τὸν Λάζαρον
αὐτεξουσίως, συνήγειρας τῆ φω-
νῇ, καὶ προσεκύνῃσέ σοι.

Τοῦ πάθους τὰ σύμβολα, καὶ τοῦ
σταυροῦσου, γνωρίσαι βουληθεῖς
ἀγαθὲ, τοῦ ἁδοῦ τὴν ἀπληστον,
γαστέρα ῥήξας, ἀνέστησας ὡς
Θεὸς, τὸν τετραήμερον.

Τίς εἶδε, τίς ἤκουσεν, ὅτι ἀνέ-
στη, ἄνθρωπος νεκρὸς ὀδωδῶς;
Ἡλίας μὲν ἠγείρε, καὶ Ἐλισ-
σαῖος· ἀλλ' οὐκ ἐκ μνήματος,
ἀλλ' οὐδὲ τεταρταῖον.

Υμνοῦμέν σου Κύριε, τὴν δυ-
ναστείαν, ὑμνοῦμεν καὶ τὰ πάθη
Χριστέ· τῇ μὲν γὰρ, ὡς εὐσπλαγ-
χνος ἑθαυματουργεῖς, τὰ δὲ οἰ-
κονομικῶς, εἴλου ὡς ἄνθρωπος.

Θεὸς εἶ καὶ ἄνθρωπος, ἐπαλη-
θεύων, τοῖς πράγμασι τὰ ὀνό-
ματα, ἐπέστης τῷ μνήματι σαρκί
ὁ Λόγος, καὶ ἠγείρας ὡς Θεὸν,
τὸν τετραήμερον.

Εξέστησαν Δέσποτα, Ἑβραίων

ῥῆμοι, ὡς εἶδον ἀναστάντα νε-
κρὸν, ἐκ τάφου Λάζαρον, σὺν τῇ
φωνῇ σου· καὶ ἐμειναν ἀπειθεῖς,
τῶν θαυμασιῶν σου. Δόξα.

Ανάρχως ἐξέλαμψας, ἐκ τοῦ
Πατρὸς σου, ὡς εἰς τῆς Τριάδος
Σωτῆρ, ἐν χρόνῳ ἐν πνεύματι,
παρθενικῶν σὺ προῆλθες αἱμά-
των, σάρκα λαβὼν ὁ Ὑπερού-
σιος.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Η σύλληψις ἄσπορος, τῆς Θεο-
τόκου· ὁ Τόκος ἀνευ πάθους φθο-
ρᾶς. Θεὸς γὰρ ἀμφοτέρα θαυμα-
τουργήσας, ἐκένωσεν ἑαυτὸν, ἵνα
ἡμῖν ἐνωθῆ.

Ὡδὴ Ε' Ὁ Εἰρμός.

Τὴν σὴν εἰρήνην δὸς ἡμῖν Υἱέ
» τοῦ Θεοῦ· ἄλλον γὰρ ἐκτός
» σου Θεὸν οὐ γινώσκομεν· τὸ ὀ-
» νομά σου ὀνομάζομεν, ὅτι Θεὸς
» ζώντων, καὶ τῶν νεκρῶν ὑπάρ-
» χεις.

Ζωὴ ὑπάρχων Κύριε, καὶ φῶς
ἀληθινόν, Λάζαρον φωνήσας ἀνέ-
στησας· ὡς δυνατὸς γὰρ πᾶσιν
ἐδείξας, ὅτι Θεὸς ζώντων, καὶ
τῶν νεκρῶν ὑπάρχεις.

Τὴν ἄστεκτόν σου πρόσταξιν,
μὴ φέρων Ἰησοῦ, Ἄδης ὁ πολ-
λοῦς, δεξάμενος ἔπτηξε, καὶ
τεταρταῖον ὄντα Λάζαρον, σὺν τῇ
φωνῇ ζῶντα, καὶ οὐ νεκρὸν ἐδίδου.

Τῷ νεύματί σου Κύριε, ἀνθῆς-
κεν οὐδεῖς, ὅτε γὰρ νεκρὸν, ἐ-
φώνεις τὸν Λάζαρον, εὐθύς ὁ

ἄπνους ἐξανίστατο, καὶ τὰ δεσ-
μὰ φέρων, ποσὶ περιεπάτει.

Ω Ἰουδαίων ἄνοια! ὦ πύρωσις
ἐχθρῶν! τίς οἶδε νεκρὸν, ἐκ τά-
φου ἐγείραντα; Ἥλιος πάλαι
ἐξανέστησεν, ἀλλ' οὐκ ἐκ μνή-
ματος, ἀλλ' οὐδὲ τεταρταῖον.

Ανείκαστε Μακρόθυμε, ὁ πάντα
δι ἡμᾶς, πράττων ὡς Θεός, καὶ
πάσχων ὡς ἄνθρωπος, πάντας
μετόχους ἡμᾶς ποιήσον, τῆς σῆς
Βασιλείας, πρεσβείαις τοῦ Λα-
ζάρου. Δόξα.

Προάναρχε συνάναρχε, Ὁμοτί-
με Τριάς, Πάτερ Παντοκράτορ,
Υἱὲ Πνεῦμα ἅγιον, Μονὰς ἁγία
Τρισυπόστατε, τοὺς ἐξ Ἀδάμ
σῶζε, πιστῶς σε ἀνυμνοῦντας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν ἄχραντον γαστέρα σου, ἡ-
γίασεν Ἀγνή, σάρκα ἐξ αὐτῆς
λαβὼν ὁ ὑπέρθεος, ὁ ἐν Τριάδι
προσκυνοῦμενος, ὁ ἐκ Πατρὸς
Λόγος, καὶ σὺν τῷ Πνεύματι
Θεός.

Ὡδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

Απερρίψας με, εἰς βάθη καρ-
» διάς θαλάσσης, καὶ ἔσωσάς με
» Σωτῆρ, δουλείας θανάτου, καὶ
» ἔλυσας τὸν δεσμὸν, τῶν ἀνομι-
» ῶν μου.

Ηρώτησας ποῦ εἰμι, ὁ πάντα
γινώσκων, ἐδάκρυσάς με Σωτῆρ
ὡς ἄνθρωπος φύσει, καὶ ἡγειράς
με νεκρὸν, τῷ προστάγματί σου.

Εφώνησάς με, ἐξ Ἄδου Σω-

τῆρ κατωτάτου, βοᾷ Λάζαρος
πρὸς σέ, τὸν Λύτην τοῦ Ἄδου,
καὶ ἡγειράς με νεκρὸν, τῷ προ-
στάγματί σου.

Εψύχωσας σὺ, τὴν ἄπνουν μορ-
φὴν τῆς σαρκός μου, συνέσιγι-
ξάς με Σωτῆρ, ὁστέοις καὶ νεύ-
ροις, καὶ ἡγειράς με νεκρὸν, τῷ
προστάγματί σου.

Τὴν παμφάγον, διαβρήξας γα-
στέρα τοῦ Ἄδου, ἐξήρπασάς με
Σωτῆρ, τῇ σῇ δυναστείᾳ σου,
καὶ ἡγειράς με νεκρὸν, τῷ προσ-
τάγματί σου.

Εφόρεσάς μου, Σωτῆρ τὸ φύ-
ραμα ὄλον, ἐφύλαξας δὲ ἀγνήν,
τὴν ἄχραντον μήτραν, ἐξ ἧς
προήλθεσ σαρκωθεὶς, εἰς ὧν τῆς
Τριάδος. Δόξα.

Τριάς ἁγία, δοξάζω τὴν σὴν εὐ-
σπλαγχνίαν, καὶ σὺν Ἀγγέλοις
ὑμνῶ, τὸν Τρισάγιον ὕμνον, ἐλέ-
ησον τὰς ψυχὰς ἡμῶν, τῶν σὲ
ἀνυμνοῦντων.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Τὴν ἄχραντὸν σου, Νηδὺν ὑπέ-
δου ὁ Λόγος, ἐτήρησε δὲ αὐθις,
μετὰ γέννησιν ταύτην, ἀγνήν Θε-
ογενήτωρ· θαῦμα ὄντως παρά-
δοξον!

Ὡδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

Τοὺς ἐν καμίνῳ Παιδάς σου Σω-
» τῆρ, οὐχ ἤφατο οὐδὲ παρηνώ-
» χλησε τὸ πῦρ· τότε οἱ τρεῖς, ὡς
» ἐξ ἑνὸς στόματος, ὕμνου καὶ
» εὐλόγουν λέγοντες· Εὐλογητὸς

ὁ Θεός.

» ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Επί νεκρῷ ἐδάκρυσας Σωτήρ, φιλόανθρωπε, ἵνα δείξῃς πᾶσι τοῖς λαοῖς· ὅτι Θεός ὢν, δι' ἡμᾶς ἄνθρωπος ὤφθη, καὶ ἐκὼν ἐδάκρυσας, τύπους ἡμῖν προτιθεῖς, ἐνδιαθέτου εὐτοργῆς.

Ο τεταρταῖος Λάζαρος Σωτήρ, ὡς ἤκουσε, κάτω τῆς φωνῆς σου ἀναστὰς, ἀνύμνησέ σε, καὶ γεγηθῶς, οὕτως ἐβόα· Σὺ Θεός καὶ Κτίστης μου, σὲ προσκυνῶ καὶ ὑμῶν, τὸν ἀναστήσαντά με.

Παρακαλῶ σε Λάζαρε φησίν, ἀνάστηθι, ἐξελθε τῶν κλειθρῶν μου ταχύ· ἀπιθι οὖν, καλὸν μοι γὰρ ἓνα θρηνησάι, πικρῶς ἀφαιρούμενον, παρὰ πάντας, οὓς πρὶν πεινῶν κατέπιον.

Καὶ τί βραδύνεις Λάζαρε φησίν; ὁ φίλος σου, δεῦρο ἐξω κράζει ἐστηκῶς· ἐξελθε οὖν, ἵνα καγῶ ἄνεσιν λάβω· ἀφ' οὗ γάρ σε ἐφαγον, εἰς ἐμετὸν ἢ τροφή, ἀντικατέστη μοι.

Τί οὐκ ἐγειρή Λάζαρε ταχύ, ἀνέκραξε, κάτωθεν ὁ Ἄδης θρηνησῶν; τί οὐκ εὐθύς, ἐξαναστὰς τρέχεις τῶν ᾧδε; ἵνα μὴ καὶ ἄλλους μοι, αἰχμαλωτίσῃ Χριστὸς, ἐξαναστήσας σε.

Εθαυμαστώθης Δέσποτα Χριστέ, ἐξαίσια τότε ἐργασάμενος πολλὰ· φῶς γὰρ τυφλοῖς, κωφῶν δὲ ὠτα, ἠνοιξας λόγῳ, καὶ τὸν φίλον Λάζαρον, ἐκ τῶν νεκρῶν ὡς Θεός, φωνήσας ἠγειρας.

Δόξα.

Τριαδικὴν ὑμνήσωμεν ὠδὴν δοξάζοντες, ἀναρχον Πατέρα, καὶ Υἱόν, Πνεῦμα εὐθές, μοναδικὴν μίαν οὐσίαν, ἣν τρισσῶς ὑμνήσωμεν, Ἄγιος, ἄγιος, ἄγιος εἶ ἡ Τριάς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ωs τῆς Τριάδος ἓνα σε Χριστέ, δοξάζομεν, ὅτι ἐκ Παρθένου σαρκωθεῖς, δίχα τροπῆς, ἀνθρωπικῶς πάντα ἠνέσχου, μὴ ἐκστάς τῆς φύσεως, τῆς Πατρικῆς Ἰησοῦ, εἰ καὶ ἠνώθης ἡμῖν.

Ἦδη Η'. Ὁ Εἰρμός.

Οἱ οὐρανοὶ τῶν οὐρανῶν, καὶ τὸ ὕδωρ τὸ ὑπεράνω τῶν οὐρανῶν, ἠ εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερψοῦτε, τὸν Κύριον εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ο ποιητῆς καὶ συνοχεύς τῶν ἀπάντων, δι' εὐσπλαγχνίαν, ἐν Βηθανίᾳ ἐπέστη, ἐγειραὶ τὸν Λάζαρον.

Ο τεταρταῖος ὁδωδῶς, καὶ κειρίαις συνειλημμένος, ἤλλατο ἐμπνους ὁ ἄπνους, φωνοῦντός σου Κύριε.

Τῶν Ἰουδαίων ὁ λαός, ὡς ἐώρα τὸν τεθνεῶτα, τῇ σῇ φωνῇ ἀναστάντα, Χριστέ διςπρίετο.

Οἱ σκοτεινοὶ περὶ τὸ φῶς, Ἰουδαῖοι· τί ἀπιστεῖτε, τῇ τοῦ Λάζαρου ἐγέρσει; Χριστοῦ τὸ ἐγχείρημα.

Αἱ στρατιαὶ τῶν Οὐρανῶν, καὶ γένος τῶν γηγενῶν σε, ὑμνησαν ὅτε Σωτῆρ μου, τὸν Λάζαρον ἤγειρας. Δόξα.

Σὺν τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Υἱῷ, καὶ τῷ Πνεῦμα δοξολογῶ, καὶ ὑμῶν ἀσιγήτως βοῶ, Τρισάγιε δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σέ εὐλογῶ καὶ προσκυνῶ, τὸν τεχθέντα ἐκ τῆς Παρθένου, καὶ μὴ χωρισθέντα τοῦ Θρόνου, τῆς ἁγίας δόξης σου.

Ὡδὴ Θ'. Ὁ Βιρμός.

Εποίησε κράτος, ἐν βραχίονι αὐτοῦ· καθεῖλε γὰρ δυνάστας ἀπὸ θρόνων, καὶ ὑψωσε ταπεινοὺς, ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ· ἐν οἷς ἐπεσκέψατο ἡμᾶς, Ἄνατολὴ ἐξ ὑψους, καὶ κατεύθυνεν ἡμᾶς, εἰς ὁδὸν εἰρήνης.

Πιστούμενος Λόγε τὴν Ἀνάστασιν τὴν σὴν, ἐκάλεσας τὸν Λάζαρον ἐκ τάφου, καὶ ἤγειρας ὡς Θεός, ἵνα δείξῃς τοῖς λαοῖς, Θεὸν τε, καὶ ἄνθρωπον ὁμοῦ, ἐν ἀληθείᾳ ὄντα, καὶ ἐγείραντα Ναὸν, τὸν τοῦ σώματός σου.

Συνέσεισας πάλαι, καὶ μοχλοὺς τοὺς σιδηροὺς, ἐφόβησας τὸν Ἄδην τῆ φωνῆ σου, καὶ ἐπηξες σὺν αὐτῷ, καὶ ὁ Θάνατος εὐθύς, ὡς εἶδον τὸν Λάζαρον Σωτῆρ, τὸν παρ' αὐτοῖς δεσμώτην, ψυχωθέντα τῆ φωνῆ, καὶ ἐξαναστάντα.

Εξέστησαν πάντες, ὡς ἐώρων σε Σωτῆρ, δακρύοντα τὸν Λάζαρον θανέντα, καὶ ἔλεγον οἱ δεινοί· Ἴδε πῶς αὐτὸν φιλεῖ εὐθύς οὖν ἐφώνησας αὐτὸν, καὶ ἀναστὰς ὁ ἄπνους, ἀφῆρείτο τὴν φθορὰν, τῷ προστάγματι σου.

Εσεισθήσαν πύλαι, συνετρίβησαν μοχλοί, ἐλύθησαν δεσμά τοῦ τεθνεώτος, ὁ Ἄδης δὲ τῆ φωνῆ τῆς δυνάμεως Χριστοῦ, πικρῶς ἀνεστέναξε, καὶ ἀνεβόα· Οἴμοι! τίς καὶ πόθεν ἡ φωνή, ἡ νεκροῦς ζωοῦσα;

Ανάστα ἐντευθεν, ὑπακούσας τῆς φωνῆς· ὁ φίλος σου γὰρ ἔξω προσφωνεῖ σε· οὗτος ἐστίν, ὁ τὸ πρὶν ἀναστήσας τοὺς νεκρούς. Ἡλίας μὲν ἤγειρε νεκρὸν, καὶ Ἐλισσαῖος ἅμα· ἀλλ' αὐτὸς ἦν δι' αὐτῶν, καὶ λαλῶν, καὶ πράττων.

Υμνοῦμέν σου Λόγε, τὴν ἀνείκαστον ἰσχύν· ὁστέοις γὰρ καὶ νεύροις τὸν θανέντα, ἤγειρας λόγω τῷ σῷ, ὡς τῶν ὄλων Πλαστοουργός, καὶ τοῦτον ἀνέστησας Σωτῆρ, ἐκ τῶν καταχθονίων, ὡς τῆς Χήρας τὸν υἱόν, τὸν ἐπὶ τῆς κλίνης. Δόξα.

Τριάς παναγία, Πάτερ ἀναρχε Θεέ, συνἀναρχε Υἱέ, καὶ θεῖε Λόγε, Παράκλητε ἀγαθὲ, Πνεῦμα ἅγιον Θεοῦ, τὸ ἐν, καὶ Τρισήλιον φάος, ἡ συμφυῆς οὐσία, εἷς Θεός, καὶ Κύριος, οἵκτειρον τὸν Κόσμον.

Καὶ

Και νῦν. Θεοτοκίον.

Ο πάντα ποιήσας, ἐν σοφίᾳ Ἰησοῦ, καὶ ὄλον με φορέσας ἐκ Παρθένου, καὶ ὄλωσ μένων ἀεὶ, ἐν τοῖς κόλποις τοῦ Πατρὸς, τὸ ἀγιόν σου Πνεῦμα Χριστέ, ἐπὶ τὸ ποιμνίόν σου, καταπέμψας ὡς Θεὸς, ἐπισχίασον ἡμᾶς.

Τῷ Σαββάτῳ τοῦ Λαζάρου. Εἰς τὸν Ὁρθρον, τὸ Θεὸς Κύριος, εἰς ἤχον, ἀ. καὶ ψάλλομεν τὸ Τροπάριον· ἐκ γ' ἤχος ἀ.

Τὴν κοινὴν Ἀνάστασιν, πρὸ τοῦ σοῦ Πάθους πιστούμενος, ἐκ νεκρῶν ἤγειρας τὸν Λάζαρον Χριστέ, ὁ Θεός· ὅθεν, καὶ ἡμεῖς ὡς οἱ Παῖδες, τὰ τῆς νίκης σύμβολα φέροντες, σοὶ τῷ νικητῇ τοῦ θανάτου βοῶμεν, Ὁσαννά ἐν τοῖς Ὑψίστοις, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Εἶτα στιχολ. Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου· μετὰ τὴν ἀ. στιχολογίαν. Κάθισμα ἤχος ἀ.

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Κατοικτεῖρας τῆς Μάρθας, καὶ Μαρίας τὰ δάκρυα, ἐκκυλίσαι τὸν λίθον, ἐκ τοῦ τάφου προσέταξας Χριστέ ὁ Θεός· ἀνέστησας φωνήσας τὸν νεκρὸν, τὸν τοῦ Κόσμου Ζωοδότα, δι' αὐτοῦ πιστούμενος Ἀνάστασιν. Δόξα τῇ δυναστείᾳ σου Σωτήρ, Δόξα τῇ ἐξουσίᾳ σου, Δόξα τῷ διὰ λόγου πάντα συστησαμένῳ.

Δόξα. Καὶ νῦν. πάλιν τὸ αὐτό. εἰ-

τα τὸν Ἄμμων, καὶ λέγομεν τὰ Ἀναστάσιμα Εὐλογητάρια. Τῶν Ἀγγέλων ὁ δῆμος· δραεῖς Τ. Α' Φύλλ. 46. Καὶ μετὰ τὴν τούτων συμπλήρωσιν, Κάθισμα, ἤχος πλ. ἀ.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Η πηγὴ τῆς Σοφίας, καὶ τῆς προγνώσεως, τὰ περὶ Μάρθαν ἠρώτας ἐν Βηθανίᾳ παρῶν, Που θεθείκατε βοῶν, φίλον τὸν Λάζαρον, ὃν δακρύσας συμπαθῶς, τετραήμερον νεκρὸν, ἀνέστησας τῇ φωνῇ σου, φιλάνθρωπε καὶ Οικτιρμῶν, ὡς Ζωοδότης καὶ Κύριος.

Δόξα. Καὶ νῦν· πάλιν τὸ αὐτό· Ἀνάστασιν Χριστοῦ, καὶ ὁ Ν. Εὐαγγέλιον δὲ οὐ λέγομεν, εἰμὲν εἰς τὸν Ναὸν τοῦ ἁγίου Λαζάρου. Αναγνώσεις δὲ ποιῶμεν εἰς τὸ κατὰ Ἰωάννην, τὰ περὶ τῆς Ἑορτῆς· λόγον, εἰ γ' καὶ εἰ δ'. Οἱ Κανόνες μέχρι τῆς σ'. Ὁδῆς τοῦ Κυρίου Θεοφάνους. Ἐκείθεν δὲ ἀρχόμεθα τῶν τετραωδίων. Ἰστώμεν Στίχους· β'. Ὁ Κανών.

Ὁδὴ Α'. ἤχος πλ. δ'. Ὁ Βιρμός.

Ασώμεν τῷ Κυρίῳ, τῷ διαγαγγόντι τὸν λαὸν αὐτοῦ, ἐν Ἐρυθρᾷ Θαλάσσῃ, ᾧδὴν ἐπινίκιον, ὅτι δεδόξασται.

Λάζαρον τεθνεῶτα, νεύματι τῷ θείῳ ἐξανέστησας, Πλαστοουργὸς ὡς ὑπάρχων, καὶ ζωῆς ταμειούχος φιλάνθρωπε.

Λόγω τὸν τεταρταῖον, Λάζαρον ἀνέστησας Ἀθάνατε, σκοτεινὸ-

μορ-

μορφον Ἄδου, διαλύσας ἰσχύϊ Βασιλείων.

Πᾶσι τῆς Ὑπερβόου, γνώρισμα Θεότητος ὑπέδειξας, ἐκ τῶν νεκρῶν ἐγείρας, τετραήμερον Λάζαρον Δέσποτα.

Σήμερον Βηθανία, προανακηρύττει τὴν Ἀνάστασιν Χριστοῦ τοῦ Ζωοδότου, τῇ ἐγέρσει Λαζάρου χορεύουσα.

Ἐτερος Ἰωάννου Μοναχοῦ. πλ. δ'.
Ἰγρὰν διοδεύσας.

Ο πρὶν ἐκ μὴ ὄντων παραγαγῶν, τὴν σύμπασαν Κτίσιν, καὶ γινώσκων τῶν καρδιῶν, ταμεῖα προλέγεις ὡς Δεσπότης, τοῖς Μαθηταῖς τοῦ Λαζάρου τὴν κοίμησιν

Τὸν ἄνθρωπον φύσει οὐσιωθεῖς, Χριστέ ἐκ Παρθένου, τοῦ Λαζάρου σὺ τὴν ταφήν, μαθεῖν ἐπηρώτας ὡς ἄνθρωπος, οὐκ ἀγνοῶν ὡς Θεὸς ὅπου ἔκειτο. Δόξα.

Πιστούμενος Λόγε τὴν σεαυτοῦ Ἀνάστασιν ὄντως, ὡς ἐξ ὕπνου τὸν προσφιλεῖ, ἀνέστησας ἤδη ὀδωδῶτα, τὸν τεταρταῖον νεκρὸν ἐκ τοῦ μνήματος.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Τάξεις σε Ἀγγέλων καὶ τῶν βροτῶν, Ἀνύμφευτε Μήτηρ, εὐφημοῦσιν ἀνελλιπῶς· τὸν Κτίστην γὰρ τούτων ὡσπερ βρέφος, ἐν ταῖς ἀγκάλαις σου ἐβάστασας.

Καταβασία.

Ἰγρὰν διοδεύσας ὡσεὶ ξηρὰν,

καὶ τὴν Αἴγυπτίαν, μοχθηρίαν
» διαφυγῶν, ὁ Ἰσραηλίτης ἀνε-
» βόα, τῷ Λυτρωτῇ καὶ Θεῷ ἡ-
» μῶν ἄσωμεν.

Ἠδὲ Γ'. Ὁ Εἰρμός.

Σὺ εἶ τὸ σερέωμα, τῶν προστρέχόντων σοι Κύριε, σὺ εἶ τὸ φῶς, τῶν ἐσχοτισμένων, καὶ ὑμνεῖ σε τὸ πνευμά μου.

Δύω προβαλλόμενος, τὰς ἐνεργείας σου ἔδειξας, τῶν οὐσιῶν, Σῶτερ τὴν διπλόην· Θεὸς γὰρ εἶ καὶ ἄνθρωπος.

Αβυσσος ὦν γνώσεως, σὺ ἐρωτὰς ποῦ τέθειται, ὁ τεθνεὼς; μέλλων ἀναστήσειν, Ζωοδότα τὸν κείμενον.

Τόπους ἀμειβόμενος, ὡς γεγὼνως βροτὸς πέφηνας, περιγραπτὸς, ὁ πληρῶν τὰ πάντα, ὡς Θεὸς ἀπερίγραπτος.

Λάζαρον ἐξήγειρας, τῷ Θεικῷ Χριστέ ῥήματι, καμὲ πολλοῖς, πταίσμασι θανέντα, ἐξανάστησον δέομαι.

Ἄλλος. Οὐρανίας ἀψίδος.

Επιστάς σὺ τῷ τάφῳ, θαυματουργέ Κύριε, ἐν τῇ Βηθανίᾳ Λαζάρου, τοῦτον ἐδάκρυσας, νόμῳ τῆς φύσεως, πιστοποιῶν σου τὴν σάρκα, Ἰησοῦ ὁ Θεὸς μου, ἦν περ προσειληφας.

Τῆς Μαρίας τὸ πένθος, σὺ παρρηθὺς ἐπαύσας, Σῶτερ καὶ τῆς

Μάρ-

Μάρθας δεικνύων, τὸ αὐτεξούσιον· σὺ γὰρ Ἀνάστασις, καὶ σὺ Ζωὴ ὡστερ ἔφης, ἀληθεῖα πέλεις γὰρ, καὶ πάντων Κύριος.

Εἰλημμένον χειρίαίς, τὸν προσφιλή Κύριε, Ἄδου ἐκ νεκῶν καὶ ζόφου, τοῦτον ἀφήρπασας σὺ ἐν τῷ λόγῳ σου, τῷ πανσθενεῖ τοῦ θανάτου, διαρρήξας κλειθρά τε, καὶ τὰ Βασιλεία,

Θεοτοκίον.

Ενοικήσας Παρθένω, σωματικῶς Κύριε, ὠφθης τοῖς ἀνθρώποις, ὡς ἔπρεπε θεαθῆναι σε, ἦν καὶ ἀνέδειξας, ὡς ἀληθῆ Θεοτόκον, καὶ πιστῶν βοήθειαν, μόνε φιλάνθρωπε. Ὁ Εἰρμός.

Οὐρανίας ἀψίδος, ὄροφουργέ Κύριε, καὶ τῆς Ἐκκλησίας Δομητορ σὺ με στερέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῆ, τῶν ἐφετῶν ἡ ἀκρότης, τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, μόνε φιλάνθρωπε.

Κάθισμα ἤχος, δ'.

Κατεπλάγη ἰωσήφ.

Συμπαρέστησαν Χριστῷ, αἱ τοῦ Λαζάρου ἀδελφαί, καὶ δακρύουσαι πικρῶς, καὶ ὀλολύζουσαι αὐτῷ, ἔφησαν· Κύριε, τέθνηκε Λάζαρος· αὐτὸς δὲ ὡς Θεός, οὐκ ἀγνοῶν τὴν ταφὴν, ἤρώτα πρὸς αὐτάς, Ποῦ τεθείκατε; καὶ προσελθὼν τῷ τάφῳ προσεφώνει, τὸν τετραήμερον Λάζαρον· ὁ δὲ, εὐθὺς ἀνέστη, καὶ προσεκύνει, τὸν αὐτὸν ἀναστήσαντα.

Ἔτερον, ἤχος πλ. δ'. Τὴν σοφίαν.

Προγινώσκων τὰ πάντα ὡς Ποιητῆς, ἐν Βηθανία προεῖπας τοῖς Μαθηταῖς, ὁ φίλος ἡμῶν Λάζαρος, κεχοίμηται σήμερον, καὶ εἰδὼς ἡρώτας, αὐτὸν ποῦ τεθείκατε; καὶ τῷ Πατρὶ προσήψω, δακρύσας ὡς ἄνθρωπος· ὅθεν καὶ φωνήσας, ἦν ἐφίλεις ἐξ Ἄδου, ἀνέστησας Κύριε, τετραήμερον Λάζαρον· διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι, Πρόσδεξαι Χριστέ ὁ Θεός, τῶν τολμώντων προσφέρειν τὴν αἴνεσιν, καὶ καταξίωσον πάντας τῆς δόξης σου.

Ὡδή δ'. Ὁ Εἰρμός.

Εἰσακήκοα Κύριε, τῆς Οἰκονομίας σου τὸ Μυστήριον, κατενόησα τὰ ἔργα σου, καὶ ἐδόξασά σου τὴν Θεότητα.

Οὐ συμμάχου δεόμενος, ἀλλ' Οἰκονομίαν τελῶν ἀπορρήτον, προσευχόμενος ἀνέστισας, νεκρὸν τετραήμερον Παντοδύναμε.

Ο Πατρὶ συναΐδιος, Λόγος καὶ Θεός τὸ πρὶν καθορώμενος, νῦν ὡς ἄνθρωπος προσεύχεται, προσευχῆς ὁ πάντων προσδεχόμενος.

Ἡ φωνή σου κατέλυσε, Σῶτερ τοῦ θανάτου πᾶσαν τὴν δύναμιν, τὰ θεμέλια τοῦ Ἄδου δὲ, Θεϊκῆ δύναμει διεκλόνησε. Θεοτοκ.

Τὴν Παρθένον ὑμνήσωμεν, ὡς μετὰ τὸν Τόκον Παρθένον μείναςαν, καὶ κυήσασαν Χριστὸν τὸν Θεόν, τὸν ἐκ πλάνης Κόσμον λυτρωσάμενον.

Ἄλ-

Ἄλλος· Σύ μου ἰσχὺς Κύριε.

Σὺ ὡς Ποιμὴν, ἤρπασας Σῶτερ τὸν ἄνθρωπον τὸν φθαρέντα, ἠδὲ τετραήμερον, Δημιουργέ, λύκου ἐκ δεινοῦ, ὄντως καὶ παμφάγου, ὡς δυνατὸς τε καὶ Κύριος, ἐν τούτῳ προδεικνύων, τὴν παγκόσμιον δόξαν, τῆς σῆς νῦν τριημέρου Ἐγέρσεως.

Σὲ τὴν Ζωὴν, βλέπουσαι αἱ περὶ Μάρθαν Χριστέ, ἀνεβῶν, Ἐ! ἧς ὡδὲ Κύριε, ὁ φωτισμὸς, πάντων καὶ ζωὴ, ὅλως οὐ τεθνήκει, νεκρὸς οὐκ ὦφθη ὁ Λάζαρος. Ζωὴ δὲ τῶν θανέντων, σὺ φιλάνθρωπε πέλων, εἰς χαρὰν μετατρέπεις τὸ πένθος αὐτῶν.

Σὲ τὴν πηγὴν, φρίττουσι Κύριε Ἄβυσσοι, σοὶ δουλεύει, ἡ ὑγρά, ἡ σύμπασα, σὲ πωλωροί, τρέμουσι Χριστέ, Ἄδου δὲ τὰ κλειῖθρα, τῷ κράτει σου διαλύονται, Λαζάρου ἀναστάντος, ἐκ νεκρῶν τῆ φωνῆ σου, Παντοδύναμε Σῶτερ φιλάνθρωπε. Θεοτοκίον.

Σὺ τῶν πιστῶν, καύχημα πέλεις Ἀνύμφευτε, σὺ προστάτις, σὺ καὶ καταφύγιον, Χριστιανῶν, τεῖχος καὶ λιμὴν· πρὸς γὰρ τὸν Υἱόν σου, ἐντεύξεις φέρεις Πανάμωμε, καὶ σώξεις ἐκ κινδύνων, τοὺς ἐν πίστει καὶ πόθῳ, Θεοτόκον ἀγνήν σε γινώσκοντας.

Ὁ Βίρμὸς.

Σύ μου ἰσχὺς, Κύριε, σύ μου καὶ δυνάμις, σὺ Θεὸς μου, σύ

μου ἀγαλλίαμα, ὁ Πατρικὸς κόλπος μὴ λιπῶν, καὶ τὴν ἡμετέραν, πτωχείαν ἐπισκεψάμενος· διὸ σὺν τῷ Προφῆτῃ, Ἄββακούμ σοι κραυγάζω, Τῆ δυνάμει σου δόξα φιλάνθρωπε.

Ὠδὴ Β'. Ἴνα τί με ἐπώσω.

Επιστάς τῷ Λαζάρου, μνήματι φιλάνθρωπε, τοῦτον ἐκάλεσας, καὶ ζωὴν παρέσχες, ὡς Ζωὴ χρηματίζων ἀθάνατος, τῶν βροτῶν ἀπάντων, οἷα Θεὸς τὴν ἐσομένην, προθεσπίζων προδήλως Ἀνάστασιν.

Δεδεμένος τοὺς πόδας, Λάζαρος ἐβάδιζε, θαῦμα ἐν θαύμασι· καὶ γὰρ μείζων ὦφθη, τοῦ κωλύοντος ὁ ἐνισχύων Χριστὸς· οὐ τῷ λόγῳ πάντα, δουλοπρεπῶς ὑπηρετοῦσιν, ὡς Θεῷ καὶ Δεσπότη δουλεύοντα.

Ο νεκρὸν ὀδωδότα, Λάζαρον ἐγείρας, Χριστέ τετραήμερον, ἐξανάστησόν με, νεκρωθέντα νῦν ἁμαρτήμασι, καὶ θεέντα λάκκῳ, καὶ σκοτεινῇ σκιᾷ θανάτου· ἀλλὰ ῥῦσαι, καὶ σῶσον ὡς εὐσπλαγχνος.

Τῷ Πατρὶ μένων δόξα, ὡσπερ οὐκ ἀντίθεος, ἦσθα εὐχόμενος, τὸν περιεστῶτα, σὺ πιστούμενος ὄχλον Μακρόθυμε· τὴν εὐχαριστίαν, τῷ σῷ Πατρὶ προσαναφέρων, τῇ κελεύσει ἐγείρων τὸν Λάζαρον.

Ω φωνῆς Θεοφθόγγου, θείας τε
δυν-

δυνάμεως, Σῶτερ τοῦ κράτους σου, δι' ἧς Ἄδου πύλας, τοῦ παμφάγου θανάτου συνέτριψας· ἀλλ' ἐξάρπασόν με, ὡσπερ τὸν πρὶν ἐκ τῶν παθῶν μου, τετραήμερον φίλον σου Λάζαρον.

Ἰκεσίαις Λαζάρου, Μάρθας καὶ Μαρίας τε, ἡμᾶς ἀξίωσον, θεατὰς γενέσθαι, τοῦ Σταυροῦ καὶ τοῦ Πάθους σου Κύριε, καὶ τῆς λαμπροφόρου, τῶν ἡμερῶν καὶ Βασιλίδος, Ἀναστάσεως τῆς σῆς φιλάνθρωπε. Θεοτοκίον.

Μητρικὴν παρρησίαν, τῆς πρὸς τὸν Υἱόν σου, κεκτημένη Παναγενε, συγγενοῦς προνοίας, τῆς ἡμῶν μὴ παρίδης δεόμεθα· ὅτι σὲ καὶ μόνην, χριστιανοὶ πρὸς τὸν Δεσπότην, ἱλασμὸν εὐμενῆ προβιλλόμεθα. Ὁ Εἰρμός.

Ἰνα τί με ἀπώσω, ἀπὸ τοῦ προ-
» σώπου σου, τὸ Φῶς τὸ ἄδυτον,
» καὶ ἐκάλυψέ με, τὸ ἀλλότριον
» σχότος τὸν δειλαιον; ἀλλ' ἐ-
» πίστρεψόν με, καὶ πρὸς τὸ φῶς
» τῶν ἐντολῶν σου, τὰς ὁδοὺς
μου κατεύθυνον δέομαι.

Ἐντεῦθεν ἄρχονται τὰ Τετραῶδια.
Τοὺς Εἰρμούς, ἀνά β'. καὶ τὰ Τροπά-
ρια ἀνά δ'. Του Κυρίου Κοσμά.

Ὡδὴ γ'. ἤχος πλ. δ'. Ὁ Εἰρμός.

Τὸν Ἰωάνν ἐν τῷ κήτει Κύριε,
» μονώτατον κατώπισας, ἐμὲ δὲ
» τὸν πεπεδημένον, ἐν ἀρχυσι τοῦ
» ἐχθροῦ, ὡς φθορᾶς ἐκαῖνον διά-
» σωσον.

Ἀγάπη σε εἰς Βηθανίαν Κύριε,
ἀπήγαγε πρὸς Λάζαρον, καὶ τοῦ-
τον ἤδη ὀδωδότα, ἀνέστησας ὡς
Θεός, καὶ ἐκ δεσμῶν τοῦ Ἄδου
διέσωσας.

Ἡ Μάρθα μὲν ἀπεγνώκει Λάζα-
ρον, ὡς ἤδη τετραήμερον· Χρι-
στός δὲ τὸν διαφθαρέντα, ἀνέ-
στησεν ὡς Θεός, καὶ εἰς ζωὴν με-
τήγαγε ῥήματι.

Ἰωάννου Μοναχοῦ, ἤχος δ' αὐτός.
Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Θεὸς ὢν ἀληθινός, Λαζάρου ἐ-
γνωσ τὴν κοίμησιν, καὶ ταύτην
τοῖς Μαθηταῖς, τοῖς σοῖς προη-
γόρευσας, πιστούμενος Δέσποτα,
τῆς Θεότητός σου, τὴν ἀόριστον
ἐνέργειαν.

Τῆ σαρχὶ περιγραπτός, ὑπάρχων
ὁ ἀπεριγραπτός, εἰς Βηθανίαν
ἐλθὼν, ὡς ἄνθρωπος Δέσποτα,
δακρύεις τὸν Λάζαρον, ὡς Θεός
δὲ θέλων, ἀνιστᾶς τὴν τετραή-
μερον· Ὁ Εἰρμός.

Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλὰ
» γὰρ αἱ ἀνομίαι μου, καὶ ἐκ θυθοῦ
» τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι·
» πρὸς σὲ γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπά-
» κουςόν μου, ὁ Θεός τῆς σω-
» τηρίας μου.

Κοντάκιον ἤχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Ἡ πάντων χαρὰ, Χριστός ἡ
Ἀλήθεια, τὸ Φῶς ἡ Ζωή, τοῦ
Κόσμου ἡ Ἀνάστασις, τοῖς ἐν
γῆ πεφανέρωται, τῇ αὐτοῦ ἀγα-

θότητι

θότῃτι, καὶ γέγονε τύπος τῆς Ἀναστάσεως, τοῖς πᾶσι παρέχων θεῖαν ἄφεισιν. Ὁ Οἶκος.

Τοῖς Μαθηταῖς ὁ Κτίστης τῶν ὄλων προηγόρευσε λέγων Ἀδελφοί καὶ γνωστοί, ἡμῶν ὁ φίλος κεκοίμηται, τούτοις προλέγων καὶ ἐκδιδάσκων, ὅτι πάντα γινώσκεις ὡς Κτίστης πάντων· ἀγῶμεν οὖν, πορευθῶμεν, καὶ ἴδωμεν ξένην ταφήν, καὶ θρήνον τὸν τῆς Μαρίας, καὶ τὸν τάφον Λαζάρου ὀψώμεθα· ἐκεῖ γὰρ μέλλω θαυματουργεῖν, ἐκτελῶν τοῦ Σταυροῦ τὰ προοίμια, καὶ πᾶσι παρέχων θεῖαν ἄφεισιν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Σαββάτῳ, ἡ ἑγερσις τοῦ ἁγίου καὶ Δικαίου Λαζάρου, φίλου Χριστοῦ.

Στίχ. Θρηναί· Ἰησοῦ, τοῦτοθνητῆς οὐσίας, Ζωῆς φίλον σὸν, τοῦτο θεῖας οὐσίας.

Ὡδὴ Ζ'. Ὁ Εἰρμός.

Παῖδες Ἑβραίων ἐν καμίνῳ,
» κατεπάτησαν τὴν φλόγα θαρσαλέως,
» καὶ εἰς δρόσον τὸ πῦρ,
» μετέβαλον βοῶντες· Εὐλογητός
» εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δακρύσας ὡς ἄνθρωπος Οἰκτιρῶν,
ἐξανέστησας ὡς Θεὸς τὸν ἐν τάφῳ,
καὶ τοῦ Ἄδου λυθεῖς, ὁ Λαζαρος ἐβόα· Εὐλογητός εἶ Κύριε,
ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἐξήλθε κειρίαῖς δεδεμένος, χάρις Ἄδου
τε καὶ ζόφου ἀποδρά-

σας, τοῦ Δεσπότη τοῦ λόγῳ, ὁ Λαζαρος κραυγάζων· Εὐλογητός εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἄλλος. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ἐπι φίλῳ δακρύσας, τὸ τῆς Μάρθας Οἰκτιρῶν, δάκρυον ἔπαυσας,
καὶ πάθει ἔκουσίῳ, ἀφείλες ἐκ προσώπου, τοῦ λαοῦ σου πᾶν δάκρυον,
ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Τῆς ζωῆς ὁ Ταμείας, τὸν νεκρὸν ὡς ὑπνοῦντα, Σῶτερ, ἐκάλεσας,
καὶ λόγῳ τὴν τοῦ Ἄδου, γαστέρα διαβρήξας, ἐξανέστησας ψάλλοντα,
ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Τὸν νεκρὸν ὀδωδῶτα δεδεμένον κειρίαῖς,
Δέσποτα ἡγείρας, καμὲ πεπεδημένον, σειραῖς ἀμαρτημάτων,
διανάστησον ψάλλοντα, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας, καταντήσαντες Παῖδες,
ἐν Βαβυλῶνι ποτέ, τῇ πίστει τῆς Τριάδος,
τὴν φλόγα τῆς καμίνου, κατεπάτησαν ψάλλοντες· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Ὡδὴ Η'. Ὁ Εἰρμός.

Μουσικῶν ὀργάνων συμφωνούντων,
καὶ λαῶν ἀπείρων προσκυνούντων, Εἰκόνη τῇ ἐν Δεηρᾷ,
τρεις Παῖδες μὴ πεισθέντες, τὸν Κύριον ἀνύμνουσιν, καὶ

ἰδοῦ.

» ἐδοξολόγουν, εἰς πάντας τοὺς
» αἰῶνας.

Ως Ποιμὴν τὸν ἄρνα κατιχνεύ-
σας, καὶ ἐκ λύκου δεινοῦ ὀλετή-
ρος, ἀρκάσας ὁ ἐπικρατῆς, φθα-
ρέντα ἐκαιούργεις, δοῶντά σοι
ὕμνεϊτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάν-
τας τοὺς αἰῶνας.

Ως βροτὸς τὸν τάφον ἐπεζήτεις,
τὸν νεκρὸν ὡς Πλάστης ἀναστή-
σας, προστάγματι δεσποτικῶ·
ὄν Ἄδης κατεπλάγη, δοῶντά σοι,
ὕμνεϊτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάν-
τας τοὺς αἰῶνας.

Ἄλλος. Τὸν Βασιλέα τῶν Οὐρανῶν.

Επιζητεῖς μὲν ὡσπερ θνητὸς,
ὡς Θεὸς δὲ, ἀνιστᾶς λόγῳ τὸν
τεταρταῖον· ὅθεν σε ὑμνοῦμεν,
εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σὺ εὐγνωμόνως ὡς ὀφειλὴν, τοῦ
συγγόνου, ἢ Μαρία Δέσποτα,
προσφέρει, μῦθρον ἀνυμνοῦσα, εἰς
πάντας τοὺς αἰῶνας.

Επικαλεῖς μὲν ὡσπερ βροτὸς,
τὸν Πατέρα, ὡς Θεὸς δὲ Λάζα-
ρον ἐγείρεις· ὅθεν σε ὑμνοῦμεν,
Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀινοῦμεν εὐλογοῦμεν. Ὁ Ἐιρμός.

Τὸν Βασιλέα τῶν Οὐρανῶν, ὄν
» ὑμνοῦσι, στρατιαὶ τῶν Ἀγγέ-
» λων ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε
» εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἡ Τιμιωτέρα οὐ στιχολογείται.

Ὡς Ὁ. Ὁ Εἰρμός.

Τὴν Ἀγνὴν ἐνδόξως τιμήσωμεν,
» λαοὶ Θεοτόκον, τὴν τὸ θεῖον
» πῦρ ἐν γαστρὶ, ἀφλέκτως συλ-
» λαβοῦσαν, ὕμνοις ἀσιγήτοις
» μεγαλύνωμεν.

Οἱ λαοὶ ἰδόντες θαδίζοντα, νε-
κρὸν τεταρταῖον, ἐκπλαγέντες τῷ
θαύματι, ἀνεβῶν τῷ Λυτρωτῇ,
Θεὸν σε ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Προπιστῶν τὴν ἐνδοξον Ἐγερ-
σιν, τὴν σὴν ὦ Σωτῆρ μου, νε-
κρὸν τετραήμερον, ἐκ τοῦ Ἄδου
ἐλευθεροῖς, τὸν Λάζαρον· ἐν ὕ-
μνοις μεγαλύνω σε.

Ἄλλος. Κυρίως Θεοτόκον.

Τιμῶν σου τὸν Πατέρα, καὶ
ἀποδεικνύων, ὡς οὐκ ἀντίθεος ἦ-
σθα, προσεύχη Χριστέ, αὐτεξου-
σίως ἐγείρας, τὸν τετραήμερον.

Εκ τάφου τεταρταῖον, Λάζαρον
ἐγείρεις, τῆς τριημέρου Χριστέ
μου Ἐγέρσεως, παναληθέστατον
πᾶσι, δεικνύων μάρτυρα.

Βαδίζεις καὶ δακρύνεις, φθέγγη
τε Σωτῆρ μου, τὴν ἀνθρωπίνην
δακρύνει σου ἐνέργειαν, τὴν θεϊ-
κὴν δὲ μηνύων, ἐγείρεις Λάζαρον.

Ενήργησας ἀφράστως, Δέσποτα
Σωτῆρ μου, καθ' ἑκατέρων τῶν
δύω σου φύσεων, αὐτεξουσίῳ θε-
λήσει, τὴν σωτηρίαν μου.

Κυρίως Θεοτόκον, σὲ ὁμολο-
γούμ-

» γούμεν, οἱ διὰ σοῦ σεσωσμένοι
 » Παρθένη Ἀγνή, σὺν Ἀσωμά-
 » τοις χορείαις, σέ μεγαλύνοντες.

Ἅγιος Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐκ γ'.
 Ἐξ αποστείλαριον ἰδιόμελον ἐκ ε'.

Λόγω σου Λόγε τοῦ Θεοῦ, Λά-
 ζαρος νῦν ἐξάλλεται, πρὸς βίον
 παλινδρομήσας, καὶ μετὰ κλά-
 δων οἱ λαοὶ, σέ κραταίε γεραί-
 ρουσιν, ὅτι εἰς τέλος ὀλέσεις,
 τὸν ἄδην θανάτῳ σου.

Ἐτερον. Ὁμοιον.

Διὰ Λαζάρου σε Χριστὸς, ἤδη
 σκυλεύει θάνατε, καὶ ποῦ σου
 Ἄδῃ τὸ νίκος; τῆς Βηθανίας ὁ
 κλαυθμὸς, νῦν ἐπὶ σέ μεθίσταται,
 πάντες κλάδους τῆς νίκης, αὐτῷ
 ἐπισείωμεν.

Εἰς τοὺς ἄνους, ψάλλομεν Στιχη-
 ρὰ ἰδιόμελα ἡ. ἤχος α'.

Στίχ. Δόξα αὕτη ἔσται.

Ἀνάστασις καὶ ζωὴ τῶν ἀνθρώ-
 πων, ὑπάρχων Χριστέ, ἐν τῷ
 μνήματι Λαζάρου ἐπέστης, πι-
 στούμενός ἡμῖν, τὰς δύο οὐσίας
 σου Μακρόθυμε, ὅτι Θεὸς καὶ
 ἄνθρωπος, ἐξ ἁγνῆς Παρθένου
 παραφύγονας· ὡς μὲν γὰρ βρε-
 τὰς, ἐπηρώτας, Ἰησοῦ τέθαπται,
 ὡς δὲ Θεὸς ἀνέστησας, ζωηφόρῳ
 νεύματι, τὸν τετραήμερον.

Στίχ. Αἰνεῖτε τὸν Θεὸν ἐν τοῖς Ἀ-
 γίοις.

Λάζαρον τεθνεῶτα, τετραήμε-
 ρον ἀνέστησας ἐξ Ἄδου Χριστέ,

πρὸ τοῦ σοῦ θανάτου διασείσας,
 τοῦ θανάτου τὸ κράτος, καὶ δι-
 ἐνὸς προσφιλοῦς, τὴν πάντων ἀν-
 θρώπων προμηγύων, ἐκ φορᾶς
 ἐλευθερίαν· διὸ προσκυνοῦντές
 σου, τὴν παντοδύναμον ἐξουσίαν
 βοῶμεν· Εὐλογημένος εἶ Σωτῆρ,
 ἐλέησον ἡμᾶς.

Στίχ. Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐπὶ ταῖς.

Μάρθα καὶ Μαρία, τῷ Σωτῆρ
 ἔλεγον, Εἰ ἤς ὦδε Κύριε, οὐκ
 ἂν τέθνηκε Λάζαρος· Χριστὸς δὲ
 ἡ Ἀνάστασις τῶν κεκοιμημένων
 τὸν ἤδη τετραήμερον, ἐκ νεκρῶν
 ἀνέστησε. Δεῦτε πάντες οἱ πι-
 στοὶ τοῦτον προσκυνήσωμεν, τὸν
 ἐρχόμενον ἐν δόξῃ, σῶσαι τὰς
 ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν ἤχῳ.

Τῆς Θεότητός σου Χριστέ, πα-
 ρέχων τοῖς Μαθηταῖς σου τὰ σύμ-
 βολα, ἐν τοῖς ὄχλοις ἐταπεινῶ
 σεαυτὸν, ἀποκρύψαι ταύτην βου-
 λόμενος· διὸ τοῖς Ἀποστόλοις,
 ὡς προηγώστης καὶ Θεός, τοῦ
 Λαζάρου τὸν θάνατον προηγό-
 ρευσας· ἐν Βηθανίᾳ δὲ παρῶν,
 τοῖς λαοῖς, τοῦ φίλου σου τὸν
 τάφον ἀγνοῶν, μαθεῖν ἐζήτης
 ὡς ἄνθρωπος· ἀλλ' ὁ διὰ σοῦ
 τετραήμερος ἀναστάς, τὸ θεῖον
 σου κράτος ἐδήλωσε, Παντοδύ-
 ναμε Κύριε δόξα σοι.

Στίχ. Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν τυμπάνῳ καὶ
 χορῷ.

Τεταρταῖον ἡγεΐρας τὸν φίλον
 σου Χριστέ, καὶ τὸν τῆς Μάρ-
 θας καὶ Μαρίας θρήνον ἐπευσας,
 ὑποδ-

ὑποδεικνύων τοῖς πᾶσιν, ὅτι αὐ-
τὸς εἶ, ὃ τὰ πάντα πληρῶν Θε-
ϊκῆ δυναστεία αὐτεξουσίῳ Θε-
λήματι, ᾧ τὰ Χερουβὶμ βοᾷ
ἀπαύστως, Ὡσαννά ἐν τοῖς ὑψί-
στοις, εὐλογημένος εἶ ἐπὶ πάν-
των Θεὸς δόξα σοι.

λίνεται αὐτὸν ἐν Κυμβάλοις εὐχόαις
ἡχ. δ'.

Μάρθα τῇ **Μαρίᾳ** ἐβόα, ὁ Διδά-
σκαλος πάρεστι, καὶ φωνεῖσε
πρόσελθε· ἡ δὲ δρομαία ἐλθοῦ-
σα, ὅπου ἦν ἐστὼς ὁ Κύριος, ἰ-
δοῦσα ἀνεβόησε, πεσοῦσα προσεκύ-
νησε, καὶ τοὺς ἀχράντους πόδας
σου, καταφιλοῦσα ἔλεγε· Κύριε,
εἰ ἦς ὧδε, οὐκ ἂν ἀπέθανεν ἡ-
μῶν ὁ ἀδελφός.

Στίχ. Ἀνάστηθι Κύριε ὁ Θεὸς μου
ἡχ. πλ. δ'.

Λάζαρον τεθνεῶτα ἐν Βηθανίᾳ
ἡγεῖρας τετραήμερον· μόνον γὰρ
ὡς ἐπέστης τῷ μνήματι, ἡ φω-
νῆ, Ζωὴ τεθνεῶτι γέγονε, καὶ
στενάξας ὁ Ἀδης, ἀπέλυσε φό-
βω· μέγα τὸ θαῦμα! Πολυέ-
λες, Κύριε δόξα σοι.

Στίχ. Ἐξομολογήσομαι σοι Κύριε.
ἡχος ὁ αὐτός.

Καθὼς εἶπας Κύριε τῇ **Μάρθα**,
ἐγὼ εἰμι ἡ Ἀνάστασις, ἐργῶ τὸν
λόγον ἐπλήρωσας, ἐξ Ἀδοῦ κα-
λέσας τὸν **Λάζαρον**· καὶ με φιλάν-
θρωπε, νεκρὸν τοῖς πάθεσιν, ὡς
συμπαθῆς ἐξανάστησον δέομαι.

Δόξα ἡχος ε'.

Μέγα καὶ παράδοξον θαῦμα,

τετέλεσται σήμερον, ὅτι νεκρὸν
τεταρταῖον, ἐκ τάφου Χριστὸς
φωνήσας ἡγεῖρε, καὶ φίλον ἐκά-
λεσε, δοξολογήσωμεν αὐτὸν, ὡς
ὑπερένδοξον, ὡς ταῖς πρεσβείαις
τοῦ δικαίου **Λαζάρου**, σώζοντα
τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κοί νῦν. Ὑπερουλογημένη ὑπάρ-
χεις. Δοξολογία μεγάλη, καὶ ἀπόλυ-
σις. Εἰς τὴν Λειτουργίαν Τυπικὰ,
καὶ τὰς γ'. ς'. Ὡδὰς τῶν Τετρα-
θίων. (Ἄντι δὲ τοῦ Τρισαγίου. Ὅσοι
εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε.) Προκείμε-
ν. ἡχ. γ'.

Κύριος φωτισμός μου καὶ Σωτήρ
μου. Στίχ. Κύριος ὑπερασπιστὴς τῆς
ζωῆς μου.

Πρὸς Ἑβραίους.

Ἀδελφοί, Βασιλείαν ἀσάλευτον
παραλαμβάνοντες, ἔχομεν χάριν,
δι' ἧς λατρεύομεν εὐαρέστως τῷ
Θεῷ, μετὰ αἰδούς καὶ εὐλαβείας·
καὶ γὰρ ὁ Θεὸς ἡμῶν πῦρ κα-
ταναλίσκων. Ἡ φιλαδελφία μέ-
νετω· τῆς φιλοξενίας μὴ ἐπι-
λανθάνεσθε· διὰ ταύτης γὰρ ἔ-
λαθόν τινες ξενίσαντες Ἀγγέ-
λους. Μιμνήσκεισθε τῶν δεσμίων,
ὡς συνδεδεμένοι, τῶν κακουχου-
μένων, ὡς καὶ αὐτοὶ ὄντες ἐν σώ-
ματι· Τίμιος ὁ γάμος ἐν πᾶσι,
καὶ ἡ κοίτη ἀμίαντος· πόρνους δὲ
καὶ μοιχοὺς κρινεῖ ὁ Θεός· Ἀφι-
λάργυρος ὁ τρόπος, ἀρκοῦμενοι
τοῖς παροῦσιν, αὐτὸς γὰρ εἶρη-
κεν· Οὐ μὴ σε ἀνῶ, οὐδ' οὐ μὴ σε
ἐγκαταλίπω. Ὡς τε θαρρῶντας
ἡμᾶς λέγειν, Κύριος ἐμοὶ βοη-
θός, καὶ οὐ φοβηθήσομαι, τί
ποιήσει

ποιήσει μοι ἄνθρωπος. Μνημο-
νεύετε τῶν ἡγουμένων ὑμῶν,
οἵτινες ἐλάλησαν ὑμῖν τὸν λόγον
τοῦ Θεοῦ, ὧν ἀναθεωροῦντες
τὴν ἐκβασιν τῆς ἀναστροφῆς, μι-
μείσθε τὴν πίστιν. Ἰησοῦς Χρι-
στός χθες καὶ σήμερον, ὁ αὐτός
καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἄλληλοῦϊα. πλ. α. Ὁ Κύριος ἐ-
βασίλευσεν εὐπρέπειαν, στίχ. Καὶ
γὰρ ἐστερέωσε τὴν Οἰκουμένην.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἦντις ἀσθενῶν
Λάζαρος ἀπὸ Βηθανίας,

Κοινωνικόν. Ἐκ στόματος Νηπίων
καὶ θηλαζόντων, κατκρίσω Αἶνον.
Ἄλληλοῦϊα.

Ἐὰν τύχη τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆ
Κυριακῆ τῶν Βαΐων, ἢ ἐν μιᾷ τῶν
ἡμερῶν τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος,
ζήτηε εἰς τὴν ἔρμηνειαν, τῆς κέ. Μαρτ.
(Τ. Β') Τῷ Σαββάτῳ, Ἐσπέρας, ἐν τῷ
μεγάλῳ Ἐσπερινῷ, μετὰ τὸν Προσι-
μιακὸν ψαλμὸν ἢ συνήθης Στιχολο-
γία, τὸ Μακάριος ἀνὴρ, τὸ Κάθισμα
ἅλον. Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν
Στίχους ι. καὶ ψάλλομεν τὰ ε. Ἰδι-
όμελα Στιχηρά· δευτεροῦντες αὐτά.
ἤχος πλ. 6'.

Σήμερον ἡ Χάρις τοῦ ἁγίου
Πνεύματος, ἡμᾶς συνήγαγε, καὶ
πάντες αἶροντες, τὸν Σταυρὸν
σου λέγομεν. Εὐλογημένος ὁ ἐρ-
χόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου, Ὁ-
σαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις·

Ο ἔχων Θρόνον Οὐρανόν, καὶ

ὑποπόδιον τὴν γῆν, ὁ τοῦ Πα-
τρὸς Λόγος, καὶ Υἱὸς συναίδιος,
ἐπὶ πῶλου ἀλόγου, ἐμετρίασε σή-
μερον, ἐν Βηθανίᾳ ἐλθὼν· ὅθεν
Παῖδες Ἑβραίων, κλάδους χερ-
σὶ κατέχοντες, εὐφήμεον φωνῆ,
Ὁσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις, εὐ-
λογημένος ὁ ἐρχόμενος, Βασι-
λεὺς τοῦ Ἰσραὴλ.

Ἄεϋτε καὶ ἡμεῖς σήμερον, πᾶς
ὁ Νέος Ἰσραὴλ, ἡ ἐξ Ἐθνῶν Ἐκ-
κλησία, μετὰ τοῦ Προφήτου
Ζαχαρίου ἐκβοήσωμεν, Χαῖρε σφό-
δρα θύγατερ Σιών, κήρυσσε θύ-
γατερ Ἱερουσαλήμ, ὅτι ἰδοὺ ὁ
Βασιλεὺς σου, ἐρχεται σοι πρᾶτος
καὶ σώζων, καὶ ἐπιβεβηκώς ἐπὶ
πῶλον ὄνου, υἱὸν ὑποζυγίου· ἐόρ-
ταζε τὰ τῶν Παίδων, κλάδους
χερσὶ κατέχουσα εὐφήμεσον. Ὁ-
σαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις, εὐλο-
γημένος ὁ ἐρχόμενος, Βασιλεὺς
τοῦ Ἰσραὴλ.

Τὴν σεπτὴν ἀνάστασιν, τὴν σὴν
προτυπούμενος ἡμῖν, ἡγειρας
θανόντα τῆ προστάξει σου, τὸν
ἄπνου Λάζαρον, τὸν φίλον Ἀ-
γαθὲ ἐκ τοῦ μνήματος, τεταρ-
τατον ὁδωδότα· ὅθεν καὶ τῷ
πῶλῳ, ἐπιβάς συμβολικῶς, ὡσπερ
ἐπ' ὀχήματος φερόμενος, τὰ Ἐ-
θνη τεκμαιρόμενος Σωτήρ· ὅθεν
καὶ τὴν αἶνεσιν προσφέρει, ὁ ἡ-
γαπημένος Ἰσραὴλ, ἐκ στομάτων
θηλαζόντων, καὶ νηπίων ἀκάκων,
καθορώντων σε Χριστέ, εἰσερχό-
μενον εἰς τὴν ἁγίαν Πόλιν, πρὸ
ἕξ ἡμερῶν τοῦ Πάσχα.

Πρὸ ἐξ ἡμερῶν τοῦ Πάσχα, ἦλθεν Ἰησοῦς εἰς Βηθανίαν, καὶ προσῆλθον αὐτῷ οἱ Μαθηταὶ αὐτοῦ, λέγοντες αὐτῷ, Κύριε, ποῦ θέλεις, ἐτοιμάσωμέν σοι φαγεῖν τὸ Πάσχα; ὁ δὲ ἀπέστειλεν αὐτούς, Ἀπέλθετε εἰς τὴν ἀπέναντι κώμην, καὶ εὐρήσατε ἄνθρωπον, κεράμιον ὕδατος βαστάζοντα· ἀκολουθήσατε αὐτῷ, καὶ τῷ οἰκοδεσπότῃ εἶπατε· ὁ Διδάσκαλος λέγει, Πρὸς σὲ ποιῶ τὸ Πάσχα, μετὰ τῶν Μαθητῶν μου.

Δόξα τῷ ᾧ. Σήμερον ἡ χάρις. Καὶ νῦν, πάλιν τὸ αὐτό. Εἵσοδος. Φῶς ἰλαρόν.

Προκείμενον. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν. Εἶτα τὰ ἀναγνώσματα.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Εκάλεισεν Ἰακώβ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ καὶ εἶπεν αὐτοῖς, Συνάχθητε, ἵνα ἀναγγείλω ὑμῖν, τὴν ἀπαιτήσιν ὑμῖν ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν. Ἀφροσθητε, καὶ ἀκούσατε υἱοὶ Ἰακώβ· ἀκούσατε Ἰσραὴλ τοῦ Πατρὸς ὑμῶν. Ἰούδα, οἱ αἰνεῖσθε οἱ ἀδελφοί σου· αἱ χεῖρές σου ἐπὶ νότου τῶν ἐχθρῶν σου· προσκυνήσασαί σοι οἱ υἱοὶ τῶν πατρῶν σου· Σκύμνος λέοντος Ἰούδα, ἐκ βλαστοῦ υἱέ μου, ἀνέβη· ἀναπεσῶν ἐκοιμήθη· ὡς λέων καὶ ὡς σκύμνος, τίς ἐγείρει αὐτόν; Οὐκ ἐλείψει ἀρχῶν ἐξ Ἰούδα, καὶ ἡγούμενος ἐκ τῶν μεγάλων αὐτοῦ, ἕως ἂν ἔλθῃ ὃ ἀποκείται, καὶ αὐτὸς προσδοκία Ἑβραίων. Δεσμεύων πρὸς ἄμπλον τὸν πῶλον τῆς ὄνου αὐτοῦ, καὶ τῆ ἔλικι τῆς ἄμπέλου, τὸν πῶλον τῆς ὄνου αὐτοῦ· πλυνεὶ ἐν οἴνῳ τὴν στολὴν αὐτοῦ· καὶ ἐν αἵματι σταφυλῆς τὴν περιβολὴν αὐτοῦ· Χαροποιοὶ οἱ ὀφθαλμοί

αὐτοῦ ἀπὸ οἴνου καὶ λευκοὶ οἱ ὀδόντες αὐτοῦ ἡ γάλα.

Ἀνάγνωσμα εἰς Προφητείας Σορονίου

Τὰδε λέγει Κύριος, Χαῖρε σφόδρα θύγατερ Σιών· κήρυξε θύγατερ Ἱερουσαλήμ· εὐφραίνου καὶ κατατέπρου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου θύγατερ Ἱερουσαλήμ. Περιεῖλε Κύριος τὰ ἀδικήματά σου, λελύτρωταίσε ἐκ χειρὸς ἐχθρῶν σου. Βασιλεύσει Κύριος ἐν μέσῳ σου, οὐκ ὄψει κακὰ οὐκέτι ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐρεῖ τῇ Ἱερουσαλήμ Κύριος, Θάρσει Σιών, μὴ παρείσθωσαν αἱ χεῖρές σου. Κύριος ὁ Θεὸς σου ἐν σοὶ δυνατὸς σώσέ σε, ἐπάξει ἐπὶ σὲ εὐφροσύνην, καὶ καινιέσεται ἐν τῇ ἀγαπήσει αὐτοῦ, καὶ εὐφρανθήσεται ἐπὶ σὲ ἐν τέρψει ὡς ἐν ἡμέρᾳ Ἑορτῆς· Καὶ συναΐξω τοὺς συντετριμένους σου· οὐαί, τίς ἔλαβεν ἐπ' αὐτὴν ὀνειδισμὸν; Ἰδοὺ ἐγὼ παιῶν ἐν τοῖ ἐνεκά σου, λέγει Κύριος ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ· καὶ σώσω τὴν ἐκτετριμένην, καὶ τὴν ἀπωσμένην εἰσδέξομαι, καὶ θήσω αὐτοὺς εἰς καύχημα, καὶ ὄνομαστοὺς ἐν πάσῃ τῇ γῇ.

Ἀνάγνωσμα γ' Προφητείας Ζαχαρίου.

Τὰδε λέγει Κύριος, Χαῖρε σφόδρα θύγατερ Σιών, κήρυξε θύγατερ Ἱερουσαλήμ, ἰδοὺ ὁ Βασιλεὺς σου ἐρχεται σοὶ δίκαιος καὶ σωζών· αὐτὸς πρῶτος καὶ ἐπιθεβηκὸς ἐπὶ ὑποζύγιον καὶ πῶλον νέον. Καὶ ἐξολοθρεύσει ἄσματα ἐξ Ἑβραίων, καὶ ἵππον ἐξ Ἱερουσαλήμ, καὶ ἐξολοθρευθήσεται ὄξον πολεμικόν, καὶ πλῆθος καὶ ἐξήκη ἐξ Ἑβραίων, καὶ καταρῆξει ὑδάτων ἀπὸ Θαλάσσης ἕως Θαλάσσης, καὶ ἀπὸ ποταμῶν ἕως διεκβολῶν γῆς. Καὶ σὺ ἐν αἵματι Διαθήκης σου ἐξπίστευσας τοὺς δεσμίους σου, ἐκ λάκκου οὐκ ἔχοντος ὕδατος. Καθήσθε ἐν

ἐχυρώμασι δέσμοις τῆς Συναγωγῆς, καὶ ἀντί μιᾶς ἡμέρας παροικίας σου, διπλᾶ ἀνταποδώσω σοι. λέγει Κύριος Διότι ἐνετεινά σε ἐμαυτῷ Ἰούδα ὡς τόξον, ἐπλησα τὸν Ἐφραΐμ, καὶ ἐξεγερῶ τὰ τέκνα σου Σιών, ἐπὶ τὰ τέκνα τῶν Ἑλλήνων καὶ ψηλαφήσωσι ὡς ρομφαίαν μαχητοῦ. Καὶ Κύριος ἔσται ἐπ' αὐτούς, καὶ ἐξελεύεται ὡς ἀστραπὴ βολῆς αὐτοῦ· καὶ Κύριος ὁ Θεὸς ὁ Παντοκράτωρ ἐν σάλπιγγι σαλπίζει, καὶ πορεύεται ἐν σάλῳ ἀπειλῆς αὐτοῦ, καὶ Κύριος Παντοκράτωρ ὑπερασπιεῖ αὐτῶν.

Εἰς τὴν Αἰτὴν σιχηρὰ Ἰδιόμελα. ἤχ. α'

Τὸ πανάγιον Πνεῦμα, τὸ καὶ τοὺς Ἀποστόλους διδάξαν, λαλεῖν ἐτέραις ξέναις γλώσσαις, αὐτὸ τοὺς Παῖδας τῶν Ἑβραίων τοὺς ἀπειροκάκους, προτρέπεται κραυγάζειν, Ὡσαννά ἐν τοῖς Ὑψίστοις, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, Βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ.

Ἦχος δ' αὐτός.

Ο συνάναρχος, καὶ συναΐδιος Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Πατρὸς, ἐπὶ πώλου ἀλόγου, ἤλθε σήμερον καθεζόμενος, ἐπὶ τὴν πόλιν Ἰερουσαλήμ· ὃν τὰ Χερουθὶμ μετὰ δέους, ἀτενίσαι οὐ δύνανται, Παῖδες ἀνευφήμησαν, μετὰ Βαζίων καὶ κλάδων, τὸν αἶνον μυστικῶς ἀναμέλλοντες· Ὡσαννά ἐν τοῖς ὑψίστοις, τῷ ἐλθόντι σῶσαι ἐκ πλάνης, ἅπαν τὸ γένος ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Πρὸ ἕξ ἡμερῶν τοῦ Πάσχα, ἡ φωνὴ σου ἠκούσθη Κύριε, εἰς τὰ βάθη τοῦ Ἄδου· ὅθεν καὶ τὸν Λαζάρου, τετραήμερον ἡγεiras· οἱ δὲ Παῖδες τῶν Ἑβραίων ἐκρα-

ζον· Ὡσαννά, ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι. ἤχ. β'.

Εἰσερχόμενος Κύριε εἰς τὴν ἀγίαν πόλιν, ἐπὶ πώλου καθήμενος, ἔσπευδες ἐλθεῖν ἐπὶ τὸ Πάθος, ἵνα πληρώσῃς Νόμον καὶ Προφῆτας· οἱ δὲ Παῖδες τῶν Ἑβραίων, τῆς Ἀναστάσεως τὴν νίκην προμηνύοντες, ὑπήντων σοι μετὰ κλάδων, καὶ βαζίων λέγοντες· Εὐλογημένος εἶ Σωτὴρ, ἐλέησον ἡμᾶς. Ὁ αὐτός.

Δόξα σοι Χριστέ, τῷ ἐν Ὑψίστοις καθημένῳ ἐπὶ τοῦ Οὐράνου, καὶ νῦν προσδοκωμένῳ, μετὰ τοῦ τιμίου σου Σταυροῦ· διὸ εὐφραίνεται θυγάτηρ Σιών, ἀγάλλονται τὰ Ἔθνη τῆς γῆς, κλάδους κατέχουσι Παῖδες, χιτῶνας οἱ Μαθηταί, καὶ πᾶσα ἡ Οἰκουμένη, ἐδιδάχθη τοῦ βῶσθ σοι· Εὐλογημένος εἶ Σωτὴρ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος γ'.

Πρὸ ἕξ ἡμερῶν, τοῦ γενέσθαι τὸ Πάσχα, ἤλθεν Ἰησοῦς εἰς Βηθανίαν, ἀνακλιέσασθς τὸν τεθνεῶτα, τετραήμερον Λάζαρον, καὶ προκηρύξει τὴν Ἀνάστασιν· ὑπήντησαν αὐτῷ καὶ αἱ γυναῖκες, Μάρθα καὶ Μαρία, ἀδελφαὶ τοῦ Λαζάρου· ἀναβοῶσαι πρὸς αὐτόν· Κύριε, εἴ ἦς ὧδε, οὐκ ἂν ἀπέθανεν ἡμῶν ὁ ἀδελφός· τότε λέγει πρὸς αὐτάς, Οὐ προεῖπον ὑμῖν, ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, κἂν ἀποθάνῃ ζήσεται· ὑποδειξατέ μοι, πού θεύκατε αὐτόν· καὶ ἐβόα πρὸς αὐτόν, ὁ Κτίστης τῶν ἀπάντων, Λάζαρε δεῦρο ἔξω.

Καὶ

Καὶ αἱ συνήθεις Βύχαι ἐν τῷ Νάρθηκει. Ἀποστόλου Ἰδιόμελα. πλ. δ'.

Χαῖρε, καὶ εὐφραίνου πόλις Σιών, τέρπου καὶ ἀγάλλου, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ· ἰδοὺ γὰρ ὁ Βασιλεύς σου, παραγέγονεν ἐν δικαιοσύνῃ, ἐπὶ πύλου καθεζόμενος, ὑπὸ Παίδων ἀνυμνούμενος, Ὡσαννά ἐν τοῖς Ὑψίστοις, εὐλογημένος εἶ, ὁ ἔχων πλήθος οἰκτιρῶν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Στίχ. Ἐκ στόματος νηπίων.

Ἦλθεν ὁ Σωτὴρ σήμερον, ἐπὶ τὴν πόλιν Ἱερουσαλήμ, πληρῶσαι τὴν γραφὴν, καὶ πάντες ἔλαβον ἐν ταῖς χερσὶ βατα, τοὺς δὲ χιτῶνας, ὑπεστρώννυσον αὐτῷ, γινώσκοντες, ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ Θεός, ἡμῶν, ᾧ τὰ Χερουβὶμ βοᾶ ἀπαύστως, Ὡσαννά ἐν τοῖς Ὑψίστοις, εὐλογημένος εἶ, ὁ ἔχων πλήθος οἰκτιρῶν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Στίχ. Κύριε ὁ Κύριος ἡμῶν.

Ο τοῖς Χερουβὶμ ἐποχοούμενος, καὶ ὑμνούμενος ὑπὸ τῶν Σεραφίμ, ἐπέβης ἐπὶ πύλου δαβιτικῶς Ἀγαθέ· καὶ Παῖδες σε ἀνύμνου Θεοπρεπῶς· Ἰουδαῖοι ἐβλασφημοῦν παρανόμως· τὸ ἀκάθεκτον τῶν Ἑθνῶν, ἡ καθέδρα τοῦ πύλου προετύπου, ἐξ ἀπιστίας, εἰς πίστιν μεταποιούμενον. Δόξα σοι Χριστέ, ὁ μόνος Ἐλεήμων καὶ φιλάνθρωπος.

Δόξ. πλ. ε'.

Σήμερον ἡ χάρις τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ἡμᾶς συνήγαγε, καὶ

πάντες αἵροντες, τὸν σταυρὸν σου λέγομεν, Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου, Ὡσαννά ἐν τοῖς Ὑψίστοις.

Καὶ νῦν πάλιν τὸ αὐτό.

Νῦν ἀπολύεις· τὸ Τρισάγιον.

Ἀπολυτίκιον· ἤχος α'. Ἐκ β'.

Τὴν κοινὴν Ἀνάστασιν.

Ἔτερον λεγόμενον ἅπαξ ἤχ. δ'.

Συνταφέντες σοὶ διὰ τοῦ Βαπτίσματος, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, τῆς ἀθανάτου ζωῆς ἡξιώθημεν τῇ Ἀναστάσει σου, καὶ ἀνυμνῶντες κραζομεν, Ὡσαννά ἐν τοῖς Ὑψίστοις εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Τὰ αὐτὰ καὶ εἰς τὸ, Θεὸς Κύριος.

Εἰς τὸν Ὄρθρον μετὰ τὴν συνήθη καὶ Στιχολογίαν, Κάθισμα. ἤχ. δ'.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Μετὰ κλάδων νοητῶς, κεκαθαυμένοι τὰς ψυχὰς, ὡς οἱ Παῖδες τὸν Χριστὸν, ἀνευφημήσωμεν πιστῶς, μεγαλοφώνως κραυγάζοντες τῷ Δεσπότῃ, Εὐλογημένος εἶ Σωτὴρ, ὁ εἰς τὸν Κόσμον ἐλθὼν, τοῦ σῶσαι τὸν Ἀδὰμ, ἐκ τῆς ἀρχαίας ἀρᾶς, πνευματικῶς γενόμενος φιλάνθρωπε, Νέος Ἀδὰμ ὡς εὐδόκησας· ὁ πάντα Λόγε, πρὸς τὸ συμφέρον, οἰκονομήσας δόξα σοι.

Ἔτερον ἤχ. δ'. Ἐπερῆνη·

Τεταρταῖον Λάζαρον ἐκ τοῦ μηνιαίου, ἀναστήσας Κύριε, πάντας ἐδίδαξας βοᾶν, μετὰ βαίων καὶ

Κλάδων σοι, εὐλογημένος εἶ ὁ ἐρχόμενος.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν Κάθισμα, ἤχ. δ'.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Επί φίλῳ σου Χριστέ, δάκρυα ραίνεις μυστικῶς, καὶ ἐγείρεις ἐκ νεκρῶν, Λάζαρον κείμενον θνητῶν, ἐν ᾧ συμπάθειαν ἐδειξας φιλοφρόνως· μαθόντα δὲ τὴν σὴν, παρουσίαν. Σωτήρ, τὰ πλήθη τῶν βρεφῶν, ἐξήλθον σήμερον, ἐν ταῖς χεραὶ κατέχοντα θάλα, τὸ, Ὡσαννά σοι κραυγάζοντα, εὐλογημένος εἶ, ὅτι τὸν Κόσμον, εἰς τὸ σῶσαι ἐλήλυθας.

ἤχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Αινέσατε συμφώνως, οἱ λαοὶ καὶ τὰ Ἔθνη· ὁ γὰρ Βασιλεὺς τῶν Ἀγγέλων, ἐπέβη νῦν τῷ πῶλῳ, καὶ ἔρχεται θέλων ἐν σφυρῷ, πατάξαι τοὺς ἐχθρούς ὡς δυνάτης· διὰ τοῦτο καὶ οἱ Παῖδες, μετὰ θάτων κράζουσι τὸν ὕμνον. Δόξα σοι τῷ ἐλθόντι νικητῇ, Δόξα σοι τῷ Σωτῆρι Χριστῷ, Δόξα σοι τῷ εὐλογημένῳ μόνῳ Θεῷ ἡμῶν.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα.

ἤχ. πλ. δ'. Τὸ προσταχθέν

Ο ἐπὶ Θρόνου Χερουβὶμ καὶ ἐπὶ πῶλου, ἐπικαθήσας δι' ἡμᾶς, καὶ πρὸς τὸ Πάθος, τὸ ἐκούσιον φθάσας, σήμερον ἀκούει, τῶν Παίδων ἀναβοώντων τὸ, Ὡσαννά, τῶν ὄχλων ἀναφωνούντων υἱὲ Δαβὶδ, σπεύσον σῶσαι ὅς ἐπλασας, εὐλογημένε Ἰησοῦ· εἰς τοῦτο γὰρ

ἐλήλυθας, ὅπως γινώμεν τὴν δόξαν σου.

Δόξα, καὶ νῦν· πάλιν τὸ αὐτό. Καὶ Ἀνάγκωσις εἰς τὸ κατὰ Ἰωάννου, τὰ περὶ τῆς Ἐορσῆς. Λόγον. ζε. καὶ ζς'. Οἱ Ἀναβαθμοὶ, τὸ α'. Ἀντίφωνον τοῦ δ'. ἤχου. Προκειμ. ἤχ. δ'. Ἐκ στόματος νηπίων καὶ θηλαζόντων. στίχ. Κύριε ὁ Κύριος ἡμῶν, ὡς θαυμαστὸν τὸ ὄνομά σου. Τὸ Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον, ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαίου.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ὅτε ἤγγισεν ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ ἦλθεν εἰς Βηθφαγή πρὸς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, τότε ἀπέστειλε δύο μαθητάς, λέγων αὐτοῖς. Πορεύθητε εἰς τὴν Κώμην, τὴν ἀπέναντι ὑμῶν, καὶ εὐθέως εὐρήσετε ὄνον δεδεμένην, καὶ πῶλον μετ' αὐτῆς, λύσαντες, ἀγάγετέ μοι. Καὶ εἰάν τις ὑμῖν εἰπητι, ἐρεῖτε, ὅτι ὁ Κύριος αὐτῶν χρεῖαν ἔχει, εὐθέως, δὲ ἀποστελεῖ αὐτούς. Τοῦτο δὲ ὄλον γέγονεν, ἵνα πληρωθῇ τὸ ρηθὲν διὰ τοῦ Προφήτου, λέγοντος. Εἶπατε τῇ θυγατρὶ Σιών, Ἰδοὺ ὁ Βασιλεὺς σου ἔρχεται σοι· πραῦς, ἐπιβεβηκὼς ἐπὶ ὄνον, καὶ πῶλον υἱὸν ὑπόζυγίου. Πορευθέντες δὲ αἱ Μαθηταί, καὶ ποιήσαντες καθὼς προσέταξεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς, ἤγαγον τὴν ὄνον καὶ τὸν πῶλον, καὶ ἐπέθηκαν ἐπάνω αὐτῶν τὰ ἱμάτια αὐτῶν, καὶ ἐπεκαθίσεν ἐπάνω αὐτῶν. Ὁ δὲ πλεῖστος ὄχλος ἔστρωσαν ἑαυτῶν τὰ ἱμάτια ἐν τῇ ὁδῷ, ἅλλοι δὲ ἔκρηκτον κλάδους ἀπὸ τῶν

δέν-

δένδρων, καὶ ἐστρώωνον ἐν τῇ ἑδῶ. Οἱ δὲ ὄχλοι οἱ προάγοντες καὶ οἱ ἀκολουθοῦντες, ἔκραζον, λέγοντες· Ὡσαννά τῷ Υἱῷ Δαβὶδ, Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου, Ὡσαννά ἐν τοῖς ὕψιστοις. Καὶ εἰσελθόντος αὐτοῦ εἰς Ἱεροσόλυμα, ἐσεισθη πᾶσα ἡ πόλις, λέγουσα, Τί ἐστὶν οὗτος; Οἱ δὲ ὄχλοι ἔλεγον. Οὗτός ἐστιν Ἰησοῦς ὁ Προφήτης, ὁ ἀπὸ Ναζαρέτ τῆς Γαλιλαίας· Ἰδόντες δὲ οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς τὰ θαυμάσια ἃ ἐποίησε, καὶ τοὺς Παῖδας κράζοντας ἐν τῷ Ἱερῷ, καὶ λέγοντας, Ὡσαννά τῷ Υἱῷ Δαβὶδ, ἠγανάκτησαν, καὶ εἶπον αὐτῷ. Ἀκούεις τί οὗτοι λέγουσιν; Ὁ δὲ Ἰησοῦς λέγει αὐτοῖς, Ναί. οὐδέποτε ἀνέγνωτε, ὅτι ἐκ στόματος νηπίων καὶ θηλαζόντων κατηροτίσω αἶνον; Καὶ καταλιπὼν αὐτοὺς, ἐξῆλθεν ἔξω τῆς Πόλεως εἰς Βηθανίαν, καὶ τῷλίσθη ἐκεῖ.

Οὐ λέγομεν, Ἀνάστασιν Χριστοῦ, ἀλλ' εὐθὺς τὸν Ν'. Δόξα ἤχος ε'

Σήμερον ὁ Χριστὸς εἰσέρχεται, ἐν πόλει Βηθανία, ἐν πώλῳ καθήμενος, τὴν ἀλογίαν λύων, τῶν Ἑθνῶν τὴν κακίστην, πάλαι κερσωμένην.

Καὶ νῦν, πάλιν, τὰ αὐτῷ.

Στίχ. Ἐλέησά με ὁ Θεός· κλ. β'.

Σήμερον ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἡμᾶς συνήγαγε· καὶ πάντες αἴροντες, τὸν σταυρὸν σου

λέγομεν, Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου, Ὡσαννά ἐν τοῖς ὕψιστοις.

Ὅτε δὲ ἀσπάζονται οἱ Ἀδελφοὶ τὸ Εὐαγγέλιον, διανέμει ὁ ἠγοούμενος τὰ ἁγία. Ὁ Κανὼν, Ποίημα τοῦ Κυρίου Κοσμᾶ οὐ ἡ ἀκροστιχίς. Ὡσαννά Χριστὸς Εὐλογημένος Θεός. Λέγομεν τοὺς Εἰρμούς· ἀνά δ' α. Τὰ δὲ Τροπάρια ἀνά δ' ἢ ἀνά ε'. ὅτι εἰσὶ δύο.

Ὡδή α. ἤχος δ'. Ὁ Εἰρμός.

Ὡφθησαν, αἱ πηγαὶ τῆς ἀβύσσου νοτίδος ἄμοιροι, καὶ ἀνεκάλυφθη θαλάσσης, κυμαινούσης τὰ θεμέλια, τῆ καταιγίδι νεύματι· ταύτης γὰρ ἐπετίμησας, περιούσιον λαὸν δὲ ἔσωσας, ἄδοντα Ἐπινίκιον ὕμνον σοὶ Κύριε.

Στόματος, ἐκ Νηπίων ἀκάκων, καὶ θηλαζόντων αἶνον, τῶν σῶν οἰκετῶν κατηροτίσω, καταλύσαι τὸν ἀντίπαλον, καὶ ἐκδικῆσαι πάθει σταυροῦ, τὴν πτώσιν τοῦ πάλαι Ἀδάμ, διὰ ξύλου ἀναστήσαι τοῦτον δὲ, ἄδοντα, Ἐπινίκιον ὕμνον σοὶ Κύριε.

Ἄνεσιν, Ἐκκλησία Ὁσίων, τῷ ἐνοικοῦντι Σιών, σοὶ Χριστὲ προσφέρει, ἐν σοὶ δὲ Ἰσραὴλ, τῷ Ποιητῇ αὐτοῦ χαίρει, καὶ ὄρη, Ἐθνη ἀντίτυπα λιθοκάρδια, ἐκ προσώπου σου ἠγαλλιάσαντο, ἄδοντα, Ἐπινίκιον ὕμνον σοὶ Κύριε.

Καὶ πάλιν οἱ δύο Κορὴ τὸν Εἰρμόν καταβάλλων.

Ὡδὴ Γ'. Ὁ Εἰρμός.

Νάουσαν Ἀκρότομον, προστάγματι σῶ, στερεάν ἐθήλασε πέτραν, Ἰσραηλίτης λαός· ἡ δὲ πέτρος σὺ Χριστέ, ὑπάρχεις καὶ ζωῆ, ἐν ἧ ἔστερεώθη, ἡ Ἐκκλησία, κράζουσα, Ὡσαννά εὐλογημένοι εἶ ὁ ἐρχόμενος.

Νεκρὸν τετραήμερον, προστάγματι σῶ, ἐκ νεκάδων σύντρομος, Ἄδης ἀφῆκε Λάζαρον· ἡ Ἀνάστασις Χριστέ· σὺ γὰρ καὶ Ζωῆ, ἐν ᾧ ἔστερεώθη, ἡ Ἐκκλησία κράζουσα, Ὡσαννά εὐλογημένοι εἶ ὁ ἐρχόμενος.

Ασατε λαοί, θεοπρεπῶς ἐν Σιών, καὶ εὐχὴν ἀπόδοτε, Χριστῶ ἐν Ἱερουσαλήμ· αὐτὸς ἐρχεται ἐν δόξῃ μετὰ κυρείας, ἐν ᾧ ἔστερεώθη, ἡ Ἐκκλησία κράζουσα, Ὡσαννά εὐλογημένοι εἶ ὁ ἐρχόμενος.

Ἡ Ἰπακοή· ἦχος πλ. ε'.

Μετὰ κλάδων ὑμνήσαντες πρότερον, μετὰ ξύλων σενέλαβον ὕστερον, οἱ ἀγνώμονες Χριστὸν, Ἰουδαῖοι τὸν Θεόν· ἡμεῖς δὲ πιστεῖ ἀμεταθέτω, αἶ τιμῶντες ὡς **Εὐερχέτην**, διαπαντός βοήσωμεν αὐτῶ, **Εὐλογημένος εἶ ὁ ἐρχόμενος**, τὸν Ἀδὰμ ἀνκαλέσασθαι.

Εἶτα ἀνάγνωσις εἰς τὸν λόγον τοῦ Κυρίου Ἀνδρέου Κεράτης.

Ὡδὴ Δ'. Ὁ Εἰρμός.

Χριστὸς ὁ ἐρχόμενος ἐμφανῶς θεὸς ἡμῶν, ἦξει καὶ σὺ χρο-

» νιεῖ, ἐξ Ὅρους κατασχοῦν δασείος, **Κόρης** τικτούσης Ἄπειράνδρου, Προφήτης πάλαι φησί· διὸ πάντες βοῶμεν, **Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε**.

Ρηξάτω εὐφροσύνην κραταιὰν ἐπ' ἔλεον, ὄρη καὶ πάντες βουνοί, καὶ ξύλα τοῦ δρυμοῦ ἐπικροτησάτω, Χριστὸν αἰνεῖτε **Ἐθνη**, καὶ τούτῳ πάντες λαοί, ἐπαινοῦντες βοᾶτε· **Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε**.

Ισχὺν ὁ Βασιλεύων τῶν αἰώνων Κύριος, ἐνδεδυμένος ἦξει· τῆς τούτου ὠραιότητός τε καὶ δόξης, ἀσύγκριτος ὑπάρχει, εὐπρέπεια ἐν Σιών· διὸ πάντες βοῶμεν, **Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε**.

Σπιθαμῇ ὁ μετρήσας οὐρανὸν, δρακὴ δὲ γῆν, Κύριος πάρεστι. Σιών γὰρ ἐξελέξατο, ἐν αὐτῇ δὲ οἰκεῖν καὶ βασιλεῦειν, ἡρέτισε τὸν λαόν, τὸν ἐν πίστει βοῶντα, **Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε**.

Ὡδὴ Ε'. Ὁ Εἰρμός.

Τὴν Σιών ἐπ' ὄρους ἀνάβηθι, ὁ εὐαγγελιζόμενος, καὶ τὴν Ἱερουσαλήμ ὁ κηρύσσων, ἐν ἰσχύϊ ὕψωσον φωνήν· δεδοξασμένα ἐλάληθη περὶ σοῦ, ἡ πόλις τοῦ Θεοῦ, Εἰρήνη ἐπὶ τὸν Ἰσραὴλ, καὶ σωτήριον Ἐθνεσιν.

Ο ἐν τοῖς Ὑψίστοις καθήμενος, ἐπὶ τῶν Χερουβὶμ Θεὸς, καὶ ἐφορῶν ταπεινά, αὐτὸς ἐρχεται ἐν δόξῃ

ἐν δόξῃ μετὰ κυρείας, καὶ πληρωθήσεται τὰ πάντα, θεϊκῆς αἰνέσεως αὐτοῦ, Εἰρήνη ἐπὶ τὸν Ἰσραὴλ, καὶ σωτήριον Ἔθνεσιν.

Σιών Θεοῦ ὄρος τὸ ἅγιον, καὶ Ἱερουσαλὴμ, κύκλω τοὺς ὀφθαλμούς σου ἄρον, καὶ ἴδε συνηγμένα τέκνα σου ἐν σοί· ἰδοὺ γὰρ ἤκασι μακροθεν, προσκυνῆσαι τῷ Βασιλεῖ σου, εἰρήνη ἐπὶ τὸν Ἰσραὴλ, καὶ σωτήριον Ἔθνεσιν.

Ὡδὴ ς'. Ὁ Εἰρμός.

Εδόθησαν, ἐν εὐφροσύνῃ Δικαίων
 » τὰ πνεύματα, νῦν τῷ Κόσμῳ,
 » διαθήκη καινὴ διατίθεται, καὶ
 » βράντισματι, καινουργείσθω λαός
 » ὁς τοῦ Θεοῦ Αἵματος.

Υπόδεξαι, Ἰσραὴλ τοῦ Θεοῦ τὸ Βασίλειον, καὶ ὁ βαινῶν, ἐν τῷ σκότει τὸ φῶς θεασάσθω, μέγα, καὶ βράντισματι, καινουργείσθω λαός Θεοῦ Αἵματος.

Λελυμένους, σοὺς δεσμίους Σιῶν ἐξαπόστειλον, καὶ ἐκ λάκκου, ἀγνωσίας ἀνύδρου ἐξάγαγε, καὶ βράντισματι, καινουργείσθω λαός Θεοῦ Αἵματος.

Κοντάκιον Ἰδιόμελον, ἤχος πλ. β'.

Τῷ θρόνῳ ἐν οὐρανῷ, τῷ πῶλω ἐπὶ τῆς γῆς, ἐποχοῦμενος Χριστέ ὁ Θεός, τῶν Ἀγγέλων τὴν αἶνεσιν, καὶ τῶν Παίδων ἀνύμνησιν προσδέξω βοῶντων σοι, Εὐλογημένος εἶ ὁ ἐρχόμενος, τὸν Ἀδὰμ ἀνακαλέσασθαι.

Ὁ Οἶκος·

Επεὶ δὴ Ἀδὴν ἐδῆσας Ἀθάνατε, εἶ.

καὶ θάνατον ἐνέκρωσας, καὶ Κόσμον ἀνέστησας, βαίσις τὰ Νῆπια, ἀνευφήμουν σε, Χριστέ, ὡς νικητὴν, κραυγάζοντά σοι σήμερον, Ὡσαννά τῷ Υἱῷ Δαβὶδ· οὐκ ἔτι γὰρ φησὶ σφαγήσονται βρέφη διὰ τὸ Βρέφος Μαρίας, ἀλλ' ὑπὲρ πάντων Νηπίων, καὶ πρεσβυτέρων μόνος σταυροῦσαι· οὐκ ἔτι καθ' ἡμῶν χωρήσει τὸ ξίφος· ἡ σὴ γὰρ πλευρὰ νυγῆσεται· λάγχῃ· ὅθεν ἀγαλλόμενοι, φημέν, Εὐλογημένος εἶ ὁ ἐρχόμενος, τὸν Ἀδὰμ ἀνακαλέσασθαι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Κυριακῇ ς'. Ἡ περιφανής καὶ ὑπέρλαμπρος Ἑορτὴ τῶν Βαίων.

Στίχ. Ἄνω σε κόλπος πατρικὸς Σῶτερ φέρει, Κάτω δὲ πῶλος εὐλογεῖ σου τὸ κράτος.

Ὡδὴ Ζ'. Ὁ Εἰρμός.

Ο διασώσας ἐν πυρὶ, τοὺς Ἀβραμιαίους σου Παῖδας, καὶ τοὺς Χαλδαίους ἀνελῶν, οἷς ἀδίκως δικαίους ἐνήδρευσαν, ὑπερύμνητε Κύριε, ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητός εἶ.

Γονυπετοῦντες οἱ λαοὶ, καὶ σὺν Μαθηταῖς γεγηθότες, μετὰ βαίων, Ὡσαννά, τῷ Υἱῷ Δαβὶδ ἔκραζον, ὑπερύμνητε Κύριε, ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητός εἶ.

Η ἀπειρόκακος πληθὺς, ἔτι νηπιάζουσα φύσις, θεοπροπεκὸς σε Βασιλεῦ, Ἰσραὴλ καὶ Ἀγγέλων ἀνύμνησεν, ὑπερύμνητε Κύριε, ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητός εἶ.

Μετὰ

Μετὰ βαίων σε Χριστέ, κλάδοις
ἐπεκρέτει τὰ πλήθη, εὐλογημέ-
νος ὁ ἔλθων, Βασιλεὺς τῶν αἰώ-
νων· ἐβόα δέ, ὑπερύμνητε Κύριε,
ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογη-
τὸς εἶ.

Ὡδὴ Η΄. Ὁ Εἰρμός.

Εὐφράνθητι Ἱερουσαλήμ, πανη-
χ γυρίσατε, οἱ ἀγαπῶντες Σιών,
» ὁ βασιλεύων γὰρ εἰς τοὺς αἰώ-
» νας, Κύριος τῶν Δυνάμεων ἤλ-
» θεν· εὐλαβεῖσθω πᾶσα ἡ γῆ,
» ἐκ προσώπου αὐτοῦ, καὶ βοά-
» τω, Πάντα τὰ ἔργα, ὑμνεῖτε
» τὸν Κύριον.

Νέον πῶλον ἐπιβεθηκώς, ὁ Βα-
σιλεὺς σου Σιών, ἐπέστη Χριστός·
τὴν γὰρ ἀλόγιστον Εἰδώλων πλά-
νην λῦσαι, καὶ τὴν ἀκάθεκτον
ὀρμὴν ἀναστεῖλαι, πάντων Ἐθνῶν
παραγέγονεν, εἰς τὸ μέλπειν,
Πάντα τὰ ἔργα· ὑμνεῖτε τὸν Κύ-
ριον.

Ο Θεὸς σὺ Χαῖρε Σιών, σφό-
δρα ἐβασίλευσεν, εἰς τοὺς αἰώ-
νας Χριστός· οὗτος ὡς γέγρα-
πται, πραῦς, καὶ σώζων, δίκαιος
λυτρωτὴς ἡμῶν ἦλθεν, ἐπὶ πῶ-
λου, ἐππειον θράσος ὀλέσαι ἐχ-
θρῶν, μὴ βοῶντων, Πάντα τὰ
ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Σπανίζεται θείων περιδόλων,
τὸ παράνομον· συνέδριον ἀπει-
θῶν, τὸν προσευχῆς Θεοῦ ἐπέπερ-
οῖκον, σπηλαιον ἀπειργάσατο λη-
στῶν, ἐκ καρῆας, τὸν Λυτρωτὴν
ἀκωσάμενοι, ὧ βοῶμεν, Πάντα
τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ὡδὴ Θ΄. Ὁ Εἰρμός.

Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡ-
» μῖν, συστήσατε Ἐορτήν, καὶ ἀ-
» γαλλόμενοι, δεῦτε μεγαλυνῶ-
» μεν Χριστὸν, μετὰ βαίων καὶ
» κλάδων, ὕμνοις κραυγάζοντες,
» Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν
» ὀνόματι Κυρίου, Σωτῆρος ἡ-
» μῶν.

Εθνη ἵνα τί ἐφρυάξατε; γρα-
φεῖς, καὶ ἱερεῖς τί κενὰ ἐμελε-
τήσατε; Τίς οὗτος εἰπόντες, καὶ
Παῖδες μετὰ βαίων καὶ κλά-
δων, ὕμνοις κραυγάζοντες; Εὐ-
λογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν ὀνό-
ματι Κυρίου Σωτῆρος ἡμῶν.

Οὗτος ὁ Θεός, ὧ παρόμοιος οὐ-
δεὶς δικαίαν πᾶσαν ὁδὸν ἐξευρών,
δέδωκε τῷ ἡγαπημένῳ Ἰσραὴλ,
μετὰ δὲ ταῦτα ἀνθρώποις συνά-
νεστράφη ὀφθεῖς· εὐλογημένος ὁ
ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου
Σωτῆρος ἡμῶν.

Σκάνδαλα τρίβου, τί ἐχόμενα
ἡμῖν, τιθέατε ἀπειθεῖς; πόδες
ὀξεῖς ὑμῶν, αἷμα διεκχεῖαι Δε-
σπότου· ἀλλ' ἀναστήσεται πάν-
τως, σῶσαι τοὺς κράζοντας, Εὐ-
λογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν ὀνό-
ματι Κυρίου, Σωτῆρος ἡμῶν.

Ἐβαστεῖλαρον μόνον τὸ, Ἅγιος
Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐκ γ'. εἰς τοὺς
Αἴνους, ψάλλομεν στιχηρὰ Ἰδιόμελα
δ'· εἰς ε'. ἤχος δ'.

Ο πλεῖστος ὄχλος Κύριε, ἐ-
στρώννουν ἐν τῇ ὁδῷ τὰ ἱμάτια
αὐτῶν· ἄλλαι δὲ· ἐκοπτον· κλά-

δους,

δους, ἀπὸ πάντων δένδρων καὶ ἐβάσταζον· οἱ προάγοντες δὲ, καὶ οἱ ἀκολουθοῦντες, ἔκραζον λέγοντες, Ὁσαννὰ τῷ Υἱῷ Δαβὶδ, εὐλογημένος εἶ ὁ ἐλθὼν, καὶ πάλιν ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Ὁ αὐτός. Δίς.

Μέλλοντός σου εἰσιέναι, εἰς τὴν ἁγίαν Πόλιν Κύριε, τὰ κλάδων φυτῶν, οἱ λαοὶ ἐβάσταζον, σὲ ὑμνοῦντες, τὸν τῶν ὄλων Δεσπότην· ὀρῶντές σε ἐπὶ πάλου καθήμενον, ὡς ἐπὶ τῶν Χερουβὶμ εθεώρουν, καὶ διὰ τοῦτο οὕτως ἐβῶν· Ὁσαννὰ ἐν τοῖς Ὑψίστοις, εὐλογημένος εἶ ὁ ἐλθὼν, καὶ πάλιν ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Ὁ αὐτός. Δίς.

Εξέλθετε Ἔθνη, ἐξέλθετε καὶ λαοὶ, καὶ θεάσασθε σήμερον, τὸν Βασιλέα τῶν οὐρανῶν, ὡς ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ, ἐπὶ πάλου εὐτελοῦς, τὴν Ἱερουσαλήμ προσεπιβαίνοντα· γενεὰ Ἰουδαίων, ἄπιστε καὶ μοιχαλὶς δεῦρο θεάσαι, ὃν εἶδεν Ἡσαΐας ἐν σαρκί, δι' ἡμᾶς παραγενόμενον, πῶς νυμφεύεται ὡς σώφρονα, τὴν Νέαν Σιών, καὶ ἀποβάλλεται τὴν κατὰ κριτον Συναγωγὴν· ὡς ἐν ἀφάρτῳ δὲ γάμῳ καὶ ἀμιάντῳ, ἀμιάντοι συνέδραμον, εὐφρημοῦντες οἱ ἀπειρόχακοι Παῖδες· μεθ' ὧν ὑμνοῦντες βοήσωμεν, ὕμνον τὸν Ἀγγελικὸν, Ὁσαννὰ ἐν τοῖς Ὑψίστοις, τῷ ἔχοντι τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Τὴν κοινὴν Ἀνάστασι, πρὸ τοῦ

ἐκουσίου Πάθους σου, εἰς πίστωσιν πάντων, προενδειξάμενος Χριστὸς ὁ Θεός, τὸν μὲν Λάζαρον ἐν Βηθανίᾳ, τῇ κραταιᾷ δυνάμει σου τετραήμερον νεκρὸν ἀνέστησας, καὶ τυφλοῖς μὲν τὸ βλέπειν, ὡς φωτοδότης ἐδωρήσω Σωτήρη, καὶ εἰς τὴν Πόλιν τὴν ἁγίαν, μετὰ τῶν σῶν Μαθητῶν εἰσῆλθες, καθήμενος ἐπὶ πάλου οὐνοῦ, τὰ τῶν Προφητῶν ἐκκληρῶν κηρύγματα, ὡς ἐπὶ τῶν Χερουβὶμ ἐποχοῦμενος, καὶ Παῖδες Ἑβραίων, μετὰ γλάδων, καὶ βαίων προσπῆντουν σοι· διὸ καὶ ἡμεῖς, κλάδους ἐλαιῶν βαστάζοντες καὶ βαίτα, εὐχαρίστως σοι βοῶμεν· Ὁσαννὰ ἐν τοῖς Ὑψίστοις, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος πλ. β'.

Πρὸ ἑξ ἡμερῶν τοῦ Πάσχα ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν Βηθανίαν φύλ. 449.

Δοξολογία Μεγάλη καὶ ἀπόλυσις. Καὶ ἡ Λιτὴ ἔξω τοῦ Μοναστηρίου, καὶ ἡ Κατήχησις. Ἐκ τῆς Λειτουργίας, Ἀντίφωνον β. ἦχος β'. Ἠγάπητα, διτι εἰσακούσεται Κύριος τῆς φωνῆς τῆς δεήσεώς μου. Ταῖς προσβείαις τῆς Θεοτόκου. Στίχ. Περιέσχον με ὡδίνες θανάτου, κίνδυνοι ἄδου. Ταῖς προσβείαις... Στίχ. Θλίψιν καὶ δόνην ἔβρον, καὶ τὸ ὄνομα Κυρίου. Ταῖς προσβείαις τῆς Θεοτόκου... Δόξα, καὶ νῦν. Ταῖς προσβείαις... Ἀντίφωνον, β'. Ἐπίστευσεν, διὸ ἐλάλησεν, ἐγὼ δὲ ἐταπεινώθην σφόδρα... Σῶσον ἡμᾶς Ἰησὺ Θεοῦ, ὃ ἐπὶ πάλου οὐνοῦ καθέσθεις, ψάλλοντάς σοι, Ἀλληλούϊα. Στίχ. Τί ἀνταποδοίσωμεν τῷ Κυρίῳ; περὶ Σῶσον ἡμᾶς Ἰησὺ Θεοῦ. Στίχ. Πα-

τήρ-

τήριον Σωτηρίου λήψαι, καὶ τὸ ὄνομα Κυρίου. Σῶσον ἡμᾶς Ἰεὺ Θεοῦ. Στίχ. Τὰς εὐχὰς μου τῷ Κυρίῳ ἀποδώσω. Σῶσον ἡμᾶς Ἰεὺ Θεοῦ.. Δόξα, καὶ νῦν. Ὁ μονογενὴς υἱός, καὶ Λόγος. Ἀντίφωνον γ'. Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ. Τὴν κοινὴν ἀνάστασιν. Στίχ. Εἰπάτω δὴ οἶκος Ἰσραὴλ, ὅτι ἀγαθός. Τὴν κοινὴν ἀνάστασιν. Στίχ. Εἰπάτω δὴ οἶκος Ἀαρῶν, ὅτι ἀγαθός. Τὴν κοινὴν ἀνάστασιν. Στίχ. Εἰπάτωσαν δὴ πάντες οἱ φοβούμενοι. Τὴν κοινὴν ἀνάστασιν. Εἰσοδιόν. Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ. Τὴν κοινὴν ἀνάστασιν. Δόξα. Συνταφέντες σοι διὰ τοῦ βαπτίσματος. Καὶ νῦν. Τῷ Θεῷ ἐν Οὐρανῷ. Τὸ Τρισάγιον. Προκείμενον ἤχος, δ'. Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου. Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, ὅτι ἀγαθός. Πρὸς Φιλιππησίους ἐπιστολῆς.

Ἀδελφοί, χαίρετε ἐν Κυρίῳ πάντοτε, πάλιν ἐρῶ, χαίρετε. Τὸ ἐπεικὲς ὑμῶν γνωσθήτω πᾶσιν ἀνθρώποις· ὁ Κύριος ἐγγύς· μηδὲν μεριμνᾶτε· ἀλλ' ἐν παντί τῇ προσευχῇ, καὶ τῇ δεήσει μετὰ εὐχαριστίας τὰ αἰτήματα ὑμῶν γνωρίζεσθε πρὸς τὸν Θεόν. Καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ ἡ ὑπερέχουσα πάντα νοῦν, φρουρήσει τὰς καρδίας ὑμῶν, καὶ τὰ διανοήματα ὑμῶν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Τὸ λοιπόν, Ἀδελφοί, ὅσα ἐστὶν ἀληθῆ, ὅσα σεμνά, ὅσα δίκαια, ὅσα ἀγνά, ὅσα προσφιλή, ὅσα εὐφημα, εἴτις ἀρετὴ, καὶ εἴτις ἐπαινος, ταῦτα λογίσεσθε. Ἄ καὶ ἐμάθετε, καὶ παρελάβετε, καὶ ἡ-

κούσατε, καὶ ἴδετε ἐν ἐμοί, ταῦτα πράσσετε, καὶ ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης ἔσαι μεθ' ὑμῶν.

Ἀλληλουῖα.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Πρὸ ἕξ ἡμερῶν τοῦ Πάσχα ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς Βηθανίαν, ὅπου ἦν Λάζαρος ὁ τεθνηκώς.

Καὶ ἡ Διευουργία τοῦ Χρυσοστόμου. Κοινωνικόν. Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου. Ἀλληλ.

Εἰς τὴν Τράπεζαν, παράκλησις τοῖς Ἀδελφοῖς. Ἐσθίωμεν γὰρ ἰχθύας

Τῇ Κυριακῇ τῶν Βατίων Ἐσπερ. εἰς τὸ, Κύριε ἐμὴ κραξ. Ἰστώμεν στίχ. ς'. καὶ ψάλλ. στιχηρὰ ἰδιόμελα, τοὺς τρεῖς, πλ. δ'. Ἄτινα εἶπομεν ὀφίσαβδάτω εἰς τὸν στίχον, δευτεροῦντες αὐτά. Ἦχος πλ. δ'. Εἰσοδος. Προκείμ. Ἰδοὺ δὴ εὐλογεῖτε τὸν Κύριον. Ἀποστίχου, ἰδιόμελα. ἤχος β'.

Ἐκ βαίων καὶ κλάδων, ὡς ἐκ θείας ἑορτῆς εἰς θεῖαν μεταβάντες ἑορτήν, πρὸς σεβασμίαν τῶν Χριστοῦ Παθημάτων, πιστοὶ συνδράμωμεν, τελετὴν σωτήριον, καὶ τοῦτον ὑπὲρ ἡμῶν, Πάθος ὑφιστάμενον, κατοπτεύσωμεν ἐκούσιον, αὐτῷ δὲ τὸν ὕμνον, εὐχαρισθύντες ἀναμέλψωμεν, ἀρμόδιον ἀνακράζοντες· ἡ τῆς εὐσπλαγχνίας πηγῇ, καὶ τῆς σωτηρίας λιμῆν, Κύριε δόξα σοι.

Στίχ.

Στίχ. Ἄσπετε τῷ Κυρίῳ ἄημα κινόν. ἦχος γ'.

Φοβερόν τὸ ἐμπεισεῖν, εἰς χείρας Θεοῦ ζώντος· οὗτος κριτὴς ἐστίν, ἐνθυμήσεων καὶ ἐννοιῶν καρδίας· μηδεὶς εἰσέλθῃ πειράζων τὴν Πίστιν τὴν ἀμώμητον, ἀλλ' ἐν πραότητι καὶ φόβῳ, Χριστῷ προσέλθωμεν, ἵνα λάβωμεν ἔλεος, καὶ χάριν εὐρωμεν, εἰς εὐκαιρον βοήθειαν.

Στίχ. Εἶδοσαν πάντα τὰ πέρατα τῆς γῆς· τὸ σωτήριον τοῦ Θεοῦ.

ἦχος βρυός,

Συναγωγῇ πονηρὰ καὶ μοιχαλῖς, ἡ τῷ ἰδίῳ ἀνδρὶ, μὴ φυλάξασα πίστιν, τί κατέχεις Διαθήκην, ἧς οὐκ ἦς κληρονόμος; τί καυχᾶσαι ἐν Πατρὶ, τὸν Υἱὸν ἀθετήσασα; τοὺς Προφήτας οὐκ ἐδέξω, τὸν Υἱὸν καταγγείλαντας, κἂν τὰ ἱδια τέκνα αἰσχύνθητι, οὕτω βδώντα· Ὡσαννά τῷ Υἱῷ Δαβὶδ, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Ἀδέξ. Ἐκ Βαίῶν κκι κλάδων. Καὶ νῦν φοβερόν τὸ ἐμπεισεῖν.

Θεοτόκε Παρθένε. Καὶ τὰ ἕτερα, ὡς συνήθως, καὶ αἱ μετάνοιαι. Ἰστέον, δι' Θεοτόκε Παρθένε. καὶ τὰ λοιπὰ, ψάλλονται μετὰ μέλους ἐν ὄλιαι ταῖς τῆς Μ'. Κυριακαῖς, ὡσαύτως καὶ ἐν τῇ παρουσίᾳ. Τὰς δὲ λοιπὰς ἡμέρας τῆς μεγάλης Ἑβδομάδος, χύμα λέγονται.

Τῇ αὐτῇ Κυριακῇ Ἐσπέρας. εἰς τὸ Ἀπόδειπνον, ψάλλομεν τὸ Τριψῆιον τοῦ Κυρίου Ἀνδρέου Κρήτης.

Ὡλὴ Α'. κλ. δ'. Τῷ συντρίβνται.

Ἰωσήφ τὴν σωφροσύνην, μιμησώμεθα πιστοί, γνώμη τὸν τιμήσαντα, τὴν τῶν ἀνθρώπων λογικὴν οὐσίαν, πάσῃ φυλακῇ πολιτευσάμενοι, δι' ἀρετῆς πρακτικῆς.

Τῶν καλῶν ἡ ἀπραξία, ὠμοιώθη τῇ Συκῇ· ταύτην οὖν ἐκκλίνωμεν, μὴ ξηρανθῶμεν ὡς ἐκείνη τότε, τὴν Συναγωγὴν φύλλοις πυκάζουσαν, προὔπογράφουσα.

Τὴν Εἰκόνα τοῦ Δεσπότου, ὑπογράφων Ἰωσήφ, λάκκῳ κατατίθεται, ἀπεμπωλεῖται ὑπὸ τῶν συγγόνων· πάντα ὑπομένει ὁ ἀοιδιμος, εἰς τύπον ὄντως Χριστοῦ.

Τῆς Συκῆς τὴν ἀκαρπίαν, ἐκφυγόντες Ἀδελφοί, γινώμεν τὸ ὑπόδειγμα, μὴ ξηρανθῶμεν ὡς ἐκείνη τότε, ὅτε ἐπανάγων ὁ φιλόανθρωπος, ἦλθε πεινῶν ἐπ' αὐτήν.

Ἰησοῦς ὑπὲρ τοῦ Κόσμου, ἐπειγόμενος παθεῖν, θέλων συνανέρχεται, τοῖς Μαθηταῖς αὐτοῦ, ἐπὶ τὴν Πόλιν, Ἱερουσαλὴμ πρὸς τὸ ἑκούσιον, Πάθος ὃ ἦλθε παθεῖν.

Κολληθέντες τῷ Κυρίῳ, πάντα σπεύδοντι παθεῖν, ἔτοιμοι γενώμεθα, πρὸς ἐμπαιγμὸν, πρὸς ἐμπυσμους, πρὸς χλεύην, ὅπως τοῖς ἀχράντοις αὐτοῦ Πάθεσι, συνδοξασθῶμεν πιστοί·

Πάθη πάθεσιν ἰᾶται, ὁ παθῶν ὑπὲρ

ὑπὲρ ἡμῶν· θέλων γὰρ προσίεται, τῇ καθ' ἡμᾶς ἀνθρωπικῇ οὐσίᾳ, τὰ Ζωοποιὰ αὐτοῦ Παθήματα, ἵνα σωθῶμεν ἡμεῖς.

Δόξα.

Τρία Ἄναρχα δοξάζω, τρία Ἄγια ὑμῶν, τρία Συναΐδια, ἐν οὐσιότητι μιᾷ κηρύττω· εἰς γὰρ, ἐν Πατρὶ Υἱῷ καὶ Πνεύματι, δοξολογεῖται Θεός.

Καὶ γυν. Θεοτομίον.

Η μὲν ράβδος Μωϋσέως, καὶ ἡ ράβδος Ἀαρῶν, ξένην μεταποιήσιν, καὶ ὑπὲρ νοῦν Οἰκονομίαν ἔσχον· σοῦ δὲ ἡ Νηδὺς Θεογεννήτρια, Τόκον καινίζει καινόν.

Κάθισ. ἡχ. δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Τῆς Συκῆς τὸ ἔγκλημα, μὴ σε προσθᾶσῃ, ἀλλ' εὐκάρπους σπυρδάσον, καρδίας αὐλαξί ψυχῇ, τῷ Ποιητῇ σου Χριστῷ ἀγαγεῖν, ἐν μετανοίᾳ αὐτῷ προσκοιμίζουσα.

Ὠδὴ Π'. Τὸν ἐν ὄρει ἅγιον.

Σωφροσύνη, κοσμήσαντες τὸν βίον, καὶ φρονήσαι, φυλάξαντες τὴν Πίστιν, δικαιοσύνης τρόπους περισώμεθα, ἵνα ἐν ἀνδρείᾳ, συνακολουθοῦντες, Χριστῷ συσταυρωθῶμεν.

Αλλὴν Εὐαν, εὐρών τὴν Αἰγυπτίαν, οὐκ ἐκλάπη, πρὸς ἀνοσιουργίαν· ὁ Πατριάρχης Ἰωσήφ, ἀλλ' ἔστηκεν, ὡσπερ τις Ἀδάμας, ὑπὸ τῶν παθῶν, μὴ ἀλοῦς τῆς ἀμαρτίας.

Παροδεύων, τοῦ βίου τὰς πορείας, ὁ Σωτὴρ μου, ἐπεινάσας βουλήσει, τὴν σωτηρίαν πάντων ἐπιέμενος· τοῦτο γὰρ ἐπεινάσ, τὴν ἐπιστροφὴν, τῶν ἐκ σοῦ ἀποσραλέντων.

Ο προπάτωρ, γευσάμενος τοῦ ξύλου, ὡς ἐγνώσθη, γυμνός καὶ ἡσχυμένος, φύλλα Συκῆς λαβὼν περιεζώσατο· τὴν Συναγωγὴν γὰρ ἀπογυμνωθεῖσαν, Χριστοῦ προδιετύπου.

Ετοιμάζου, ψυχὴ πρὸ τῆς ἐξόδου, εὐτρεπίζου, πρὸς τὸν ἐκεῖθεν βίον, καὶ τῷ Χριστῷ παθεῖν διὰ σέ σπεύδοντι, ἵνα σε δοξίσῃ, σπεῦσον συμπαθεῖν καὶ θανεῖν, καὶ σταυρωθῆναι.

Πῶς μὴ φρίξῃ, ὁ θάνατος Σωτῆρ μου; πῶς μὴ πτήξῃ, ὁ Ἄδης συναντῶν σοι, κατ' εὐδοκίαν πρὸς τὸ Πάθος σπεύδοντι, καὶ ὑπὲρ ἀδίκων, δίκαιον ὀρῶν σε, παθεῖν ἐληλυθότα.

Τοῦ Λαζάρου, τὴν ἐγερσιν ὀρῶντες, Ἰουδαῖοι, ἱερεῖς καὶ Λευῖται, συνωμοσίαν φθόνῳ συσκευάσαντες, δόλῳ προδοσίας, τὸν Χριστὸν προυδίδουν, εἰς θάνατον Πιλάτω.

Η Ἀμνάς σου, καὶ δούλη καὶ Παρθένος, πρὸς τὸ Πάθος, ὀρμῶντά σε ὀρώσα, καὶ τὴν ψυχὴν ὑπὲρ ἡμῶν προθέμενον, τὸν καλὸν Ποιμένα, σπλάγγνοις μητρικοῖς, ἐπὶ σοὶ προσωδυνάτο.

Δόξα.

Ως Μονάδα, τῇ οὐσίᾳ ὑμῶν, ὡς

ὡς

ὡς Τριάδα, τοὺς πρῶτους σὲ πάντας τοὺς τῆς χάριτος, υἱοὺς
σέβω, Πάτερ Υἱὲ, καὶ Πνεῦμα τὸ Σωτὴρ εὐλόγησον.

πανάγιον, Ἄναρχον τὸ κράτος,
τῆς σῆς Βασιλείας, δοξάζω εἰς
αἰῶνας. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δυσωπεῖ σε, Χριστέ ἢ Θεοτόκος,
ἰκετεύει, τῶν Μαθητῶν ὁ δῆμος,
τὴν σὴν εἰρήνην δώρησαι τῷ Κό-
σμῳ σου, καὶ τοὺς οἰκτιρμούς
σου, χάρισαι πλουσίως, ἡμῖν εἰς
τοὺς αἰῶνας.

Ἦδὲ θ'. Ἀλλότριον, τῶν μητέρων.

Αλλότριον, τῶν ἀσέμνων ἢ σω-
φροσύνη, καὶ ξένον τοῖς Δικαίαις
ἢ παρανομία. Ἰωσήφ δὲ ὁ μέ-
γας, ἐξέκλινε τὴν ἀμαρτίαν, καὶ
σωφροσύνης ἐχρημάτισεν, Εἰκὼν
καὶ τύπος ὄντως Χριστοῦ.

Αλλότριον, τῶν ἀνόμων ἢ εὐ-
νομία, καὶ ξένον τοῖς ἀπίστοις
ἢ Θεογνωσία, Ἰουδαῖοι δὲ ταῦτα
ἀκώσαντο δι' ἀνομίαν· διὸ καὶ
μόνοι ἐκκληρώσαντο, καθάπερ ἡ
Σοκρὴ τὴν ἀράν.

Επεινάσας, τῶν ἀνθρώπων τὴν
σωτηρίαν, Ζωῆς ὑπάρχων Ἄρ-
τος, ὁ Χριστὸς καὶ Θεὸς μου
ὡς Σοκρὴν δὲ προσθάσας, τὴν ἀκαρ-
πον Συναγωγὴν, φύλλοις κομῶ-
σαν νομικοῖς, ὡς εἶδε κατηρά-
σατο.

Τὴν νομικὴν, ἀκαρπίαν προχα-
τηράσῃ, ὡς φύλλα ἐξανθοῦσαν,
τοῦ γράμματος σκιώδη γνώμην,
τοὺς καρποὺς δὲ τῶν ἔργων, συκ-
ἔχουσαν δι' ἀνομίαν· ἡμᾶς δὲ

Η ράβδος μὲν, Μωυσεῶς τὸ
πρὶν εἰς ὄφιν, ἢ Ἀαρῶν δὲ ρά-
βδος, εἰς χλωρὸν μετεβλήθη,
καὶ ἐξῆνθησε φύλλα, ἢ ἄκαρπος
καὶ ξηρανθεῖσα. Συναγωγὴ δὲ ἢ
παράνομος, εἰς ἄκαρπον μετήχηθῃ
Σοκρῆν.

Ετοιμάζε, Ἰουδαία τοὺς Ἰσραεῖς
σου, εὐτρέπιζε τὰς χεῖρας, πρὸς
θεοκτονίαν· ἰδοὺ γὰρ ἦλθε πρῶτος
καὶ ἤσυχος ἐπὶ τὸ Πάθος, Ἄ-
μνός ὑπάρχων καὶ Ποιμὴν ἡμῶν,
Χριστὸς ὁ Βασιλεὺς Ἰσραὴλ.

Υπόδεξαι, Ἰουδαία τὸν Βασι-
λέα· ἰδοὺ γὰρ πρὸς τὸ Πάθος,
ἔρχεται ἐκουσίως, ἵνα πάθῃ καὶ
σῶσῃ, τοὺς κράζοντας ἀκαταπαύ-
στως, Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμε-
νος, Σταυρῷ σῶσαι τὰ σύμ-
παντα.

Μετέτρεψεν, Ἰουδαία τὰς Ἐορ-
τὰς σου, εἰς πένθος ὁ Δεσπότης,
κατὰ τὴν προφητείαν· θεοκτόνος
γὰρ ὤφθη, τοῦ στρέψαντος πο-
τὲ τὴν πέτραν, καὶ τὴν ἀκρότο-
μον εἰς ὕδατα, καὶ λίμνας καθὼς
ψάλλει Δαυὶδ. Δόξα.

Αλλότριον, τοῖς ἀνόμοις ἐστὶ τὸ
σέβειν, τὴν ἀναρχον οὐσίαν, Πα-
τέρα, καὶ Υἱόν, καὶ τὸ ἅγιον
Πνεῦμα, τὴν ἄκτιστον Παντο-
κρατορίαν, δι' ἧς ὁ σύμπας Κό-
σμος ἡδράσται, τῷ νεύματι τοῦ
θεοῦ κράτους αὐτῆς.

Προσ-

Και νῦν. Θεοτοκίον.

Προσάγομεν, εἰς πρεσβειάν τὴν Θεοτόκον· αὐτῆς ταῖς ἰκεσίαις, καὶ τῶν σῶν Ἀποστόλων, κοινοῦς ἡμᾶς ποίησον, Δέσποτα τῶν ἀγαθῶν σου, καὶ τῆς λαμπρότητος, ἀξίωσον Σωτῆρ τῆς Ἀναστάσεώς σου.

Ἰστίον, ὅτι κατὰ ταύτην τὴν ἁγίαν Ἐβδομάδα, ἀπαξ πληροῦμεν τὸ Ψαλτήριον καὶ λέγομεν, εἰς τὸν Ὀρθρον, Καθ. γ'. Καὶ εἰς τὴν Τριθέτην β'. Καὶ τελειοῦται τῇ μεγάλῃ Δ'. Ἐν δὲ τῷ μεγάλῳ Σαββάτῳ, στιχολ. ὁ Ἰμωμος, Ἐν τοῖς Λυχνικοῖς δὲ, τῷ Πρὸς Κύριον.

ΞΕΞΕΞΞ ΞΞΞ ΞΞ ΞΞΞ ΞΞΞ ΞΞΞ ΞΞΞ

Τῇ ἁγίᾳ καὶ μεγάλῃ, Β'. ἐν τῷ Ὀρθρῳ, μετὰ τὸν Ἐξάψαλμον, ψάλλομεν τὸ Ἀλληλοῦτα, εἰς ἦχον πλ. δ'. μεγαλοφώνως καὶ μελωδικῶς, καὶ τὸ Τροπάριον πλ. δ'.

Ιδοὺ ὁ Νυμφίος ἔρχεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός, καὶ μωχάριος ὁ δούλος, ὃν εὐρήσει γρηγοροῦντα· ἀνάξιός δὲ πάλιν, ὃν εὐρήσει βραθυμοῦντα· ἔβλεπε οὖν ψυχῇ μου, μὴ τῷ ὕπνῳ κατενεχθῆς, ἵνα μὴ τῷ θανάτῳ παραδοθῆς, καὶ τῆς Βασιλείας ἐξω κλεισθῆς· ἀλλὰ ἀνάνηψον κράζουσα· Ἄγιος, Ἄγιος, Ἄγιος εἶ ὁ Θεός, διὰ τῆς Θεοτόκου, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἡ συνήθης Στιχολογία μετὰ τῶν μετανοιῶν. Μετὰ δὲ τὴν α. Στιχολογίαν, Κάθισμα ἤχος α'.

Τὸν τάφον σου Σωτῆρ.

Τὰ πάθη τὰ σειπτά, ἢ παρούσα

ἡμέρα, ὡς φῶτα σωστικά, ἀνατέλλει τῷ Κόσμῳ· Χριστὸς γὰρ ἐπείγεται, τοῦ παθεῖν ἀγαθότητι, ὁ τὰ σύμπαντα, ἐν τῇ δρακί περιέχων, καταδέχεται, ἀναρτηθῆναι ἐν ξύλῳ, τοῦ σῶσαι τὸν ἀνθρώπων.

Δόξα. Καὶ νῦν τὸ αὐτὸ. Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν. Κάθισμα ὁμοιον.

Αόρατε Κριτὰ, ἐν σαρκὶ πῶς ὠράθης, καὶ ἔρχη ὑπ' ἀνδρῶν, παρανόμων κτανθῆναι; ἡμῶν τὸ κατάκριμα, κατακρίνων τῷ Πάθει σου; ὅθεν αἶνεσιν, μεγαλοσύνην καὶ δόξαν, ἀναπέμποντες, τῇ ἐξουσίᾳ σου Λόγε, συμφώνως προσφέρομεν.

Δόξα καὶ νῦν, πάλιν τὸ αὐτὸ. Μετὰ τὴν γ'. Στιχολογίαν Κάθισμα, ἤχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τῶν παθῶν τοῦ Κυρίου τὰς ἀπαρχὰς, ἢ παρούσα ἡμέρα λαμπροφορεῖ. Δεῦτε οὖν φιλέορτοι, ὑπαντήσωμεν ἄσμασιν· ὁ γὰρ Κτίστης ἔρχεται, σταυρὸν καταδέξασθαι, ἑτασμοὺς καὶ μάστιγας, Πιλάτῳ κρινόμενος· ὅθεν καὶ ἐκ δούλου, ραπισθεῖς ἐπὶ κόρυθς, τὰ πάντα προσίεται, ἵνα σώσῃ τὸν ἀνθρώπων· διὰ τοῦτο βοήσωμεν· Φιλάνθρωπε Χριστέ ὁ Θεός, τῶν πταισμάτων δώρησαι τὴν ἀφεσιν, τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει, τὰ ἄχραντα Πάθη σου.

Δόξα καὶ νῦν, πάλιν τὸ αὐτὸ· καὶ ὕθ.

εὐφύς. Καὶ ὑπὲρ τοῦ καταξιωθῆναι.
Καὶ λέγει ἡ Ἐκκλησία τὸ Εὐαγγέλιον ἐκ
τοῦ κατὰ Ματθαίου.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐπανάγων ὁ
Ἰησοῦς εἰς τὴν Πόλιν, ἐπέειπεν.

Ὁ Ν'. καὶ ψάλλομεν τὸ Τριώδιον
Ποίημα τοῦ Κυρίου Κοσμᾶ. Ψάλλομεν
δὲ τοὺς Εἱρμούς ἀνά β'. καὶ τὰ Τρο-
πάρια ἀνά δ'. ἢ ἀνά ς'. δηλονότι
κατὰ τὴν ποσότητα.

Ἦδὴ Α'. ἤχ. β'. Ὁ Εἱρμός

Τῷ τὴν ἄβατον, κυμαινομένην
» θάλασσαν, θείῳ αὐτοῦ προστάγ-
» ματι, ἀναξηράναντι, καὶ πεζεῦ-
»σαι δι' αὐτῆς, τὸν Ἰσραηλίτην
» λαὸν καθοδηγήσαντι, Κυρίῳ
» ἄσωμεν. Ἐνδόξως γὰρ δεδόξα-
»σται.

Η ἀπόρρητος, Λόγου Θεοῦ κα-
τάβασις, ὅπερ Χριστὸς αὐτὸς ἐ-
στιν, Θεὸς καὶ ἄνθρωπος, τὸ Θεὸς
οὐχ ἀρπαγμὸν, εἶναι ἠγγεσάμενος,
ἐν τῷ μορφοῦσθαι δούλον, δεικνύ-
ει τοῖς Μαθηταῖς· ἐνδόξως γὰρ
δεδόξασται.

Διακονῆσαι, αὐτὸς ἐλήλυθα, οὗ
τὴν μορφήν ὁ Πλαστοργός, ἐκὼν
περίκειμαι, τῷ πτωχεύσαντι Ἀ-
δάμ, ὁ πλοῦτων Θεότητι· θεῖσον
ἐμὴν ἑαυτοῦ, ψυχὴν ἀντίλυτρον,
ὁ ἀπαθῆς Θεότητι.

Καὶ πάλιν ὑστερον ἐνούμενοι οἱ δύο
Χοροὶ, λέγουσι τὸν εἱρμὸν καταβασιάν.
Κοντάκιον. ἤχ. πλ. δ'. Ὡς ἀπαρχάς.

Ο Ἰακώβ ὠδύρετο, τοῦ Ἰωσήφ
τὴν στέρην, καὶ ὁ γενναῖος ἐ-

κάθητο ἄρματι, ὡς Βασιλεὺς τι-
μώμενος· τῆς Αἰγυπτίας γὰρ τό-
τε ταῖς ἡδοναῖς μὴ δουλεύσας,
ἀντδοξάζετο, παρὰ τοῦ βλέπον-
τος τὰς τῶν ἀνθρώπων καρδίας,
καὶ πέμποντος στέφος ἀφθαρτον.

Ὁ Οἶκος.

Επὶ τῷ ὄδυρμῳ νῦν προσθήσω-
μεν ὄδυρμόν, καὶ ἐκχέωμεν δά-
κρυα, μετὰ τοῦ Ἰακώβ συγχο-
πτόμενοι, Ἰωσήφ τὸν αἰοιδίμον
καὶ σώφρονα, τὸν δουλωθέντα
μὲν τῶν σώματι, τὴν ψυχὴν δὲ
ἰδούλωτον συντηροῦντα, καὶ Αἰ-
γύπτου πάσης κυριεύσαντα· ὁ
Θεὸς γὰρ παρέχει τοῖς δούλοις
αὐτοῦ Στέφος ἀφθαρτον.

Τῇ ἀγίᾳ καὶ μεγάλῃ β' τοῦ μα-
καρίου Ἰωσήφ τοῦ παγκάλου, καὶ
τῆς ξηρανθείσης Συκῆς μείαν ποιοῦ-
μεν. Στίχ. Σώφρων Ἰωσήφ ἐν δίκῃ
ᾤφθη μέδων, Σίτου δοτήρ τε ὦ κα-
λῶν θεμονία. Συκὴ Ἑβραίων Συναγω-
γὴν Δεσπότις, Καρπῶν ἀμοιρον πνεύ-
ματος παρεκιάσας, Ἀρᾶ ἐφρυξεν, ἧς
τύγωμεν τὴν λύμην. Ἦδὴ Η' Ὁ Εἱρμός.

Εφριξε Παιδῶν εὐαγῶν, τὸ ὁ-
» μόστολον ψυχῆς ἀσπίλον σῶμα,
» καὶ εἶξε τὸ τραφέν, ἐν ἀπειρῷ
» ὕλῃ ἀκάματον πῦρ· ἀειζῶου δέ,
» ἐκμαρανθείσης φλογός, διαιω-
» νίζων, ὕμνος ἀνεμέλπετο, τὸν
» Κύριον πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε,
» καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς
» αἰῶνας.

Υμᾶς μου τότε Μαθητὰς, πάν-
τες γινώσκονται, εἰς τὰς ἐμὰς ἐν-

τολὰς

ταλάς τηρήσετε, φησὶν ὁ Σωτὴρ τοῖς φίλοις, πρὸς Πάθος μολῶν· εἰρηνεύετε ἐν ἑαυτοῖς, καὶ πᾶσι, καὶ ταπεινά φρονοῦντες, ἀνυψώθητε, καὶ Κύριον γινώσκοντές με ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Τάξεως ἐμπαλεῖν ἡμῖν, Ἐθνικῆς ἔστω τὸ κράτος ὁμογενῶν· οὐ κληρὸς γὰρ ἐμὸς τυραννίδε δέ, γνώμη αὐθαίρετος· ὁ οὖν πρόκριτος ἐν ὑμῖν εἶναι θέλων, τῶν ἄλλων ἔστω πάντων ἐσχατώτερος, καὶ Κύριον γινώσκοντές με, ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας. . .

ἰδιὸν ὁ: Ὁ Εἰρημῶς.

Εμεγάλυνας Χριστέ, τὴν τεκοῦσαν σε Θεοτόκον, ἀφ' ἧς ὁ Πλάστης ἡμῶν, ὁμοιοπαθὲς περιέσθου σῶμα, τὸ τῶν ἡμετέρων λυτῆριον ἀμπλακημάτων· ταύτην μακαρίζοντες, πᾶσαι γενεαί, σὲ μεγαλύνομεν.

Ρύπον πάντα ἐμπαθῆ, ἀπωσάμενοι, ἐπάξιον τῆς θείας Βασιλείας, γνώμην ἀναλάβετε ἐμφρονα, τοῖς σοῖς Ἀποστόλοις προέφης, ἡ ὄντως Σοφία· ἐν ἧ δαξασθήσεσθαι, λάμποντες Ἡλίου τηλαυγέστερον.

Αφορῶντες εἰς ἐμὲ, εἶπας Κύριε τοῖς σεαυτοῦ Μαθηταῖς, μὴ φρονεῖτε ὑψηλά, ἀλλὰ συναπάχθητε τοῖς ταπεινοῖς, ἐμὸν ὅπερ πίνω, πίετε ποτήριον ὅτι, ἐν τῇ Βασιλείᾳ τοῦ Πατρὸς, ἐμὸι: συνδοξασθήσεσθε.

Ἐξαποστειλ. ἰδιόμελον λεγόμενον ἕως τῆς μεγάλ. Ε'. Ἐκ γ'.

Τὸν Νυμφῶνά σου βλέπω, Σωτὴρ μου κεκοσμημένον, καὶ ἐνδύμα οὐκ ἔχω, ἵνα εἰσελθῶ ἐν αὐτῷ· λάμπρυνόν μου τὴν στολὴν τῆς ψυχῆς, φωτοδότα, καὶ σῶσον με.

Εἰς τοὺς Αἰῶνας, ἱστῶμεν Στίχους δι'. καὶ ψάλλομεν Ἰδιόμελα. ἦχος α'. Δίς.

Ερχόμενος ὁ Κύριος, πρὸς τὸ ἐκούσιον Πάθος, τοῖς Ἀποστόλοις ἔλεγεν ἐν τῇ ὁδῷ, Ἰδοὺ ἀναβαίνομεν εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ παραδοθήσεται ὁ Υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου, καθὼς γέγραπται περὶ αὐτοῦ· δεῦτε οὖν καὶ ἡμεῖς, κεκαθαρμέναις διανοίαις, συμπορευθῶμεν αὐτῷ, καὶ συσταυρωθῶμεν, καὶ νεκρωθῶμεν δι' αὐτόν, ταῖς τοῦ βίου ἡδοναῖς, ἵνα καὶ συζήσωμεν αὐτῷ, καὶ ἀκούσωμεν βοῶντος αὐτοῦ· οὐκ ἔτι εἰς τὴν ἐπίγειον Ἱερουσαλήμ, διὰ τὸ παθεῖν, ἀλλὰ ἀναβαίνω πρὸς τὸν Πατέρα μου, καὶ Πατέρα ὑμῶν, καὶ Θεόν μου καὶ Θεὸν ὑμῶν, καὶ συνανοψῶ ὑμᾶς, εἰς τὴν ἀνω Ἱερουσαλήμ, ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν. Ἦχ. πλ. α'.

Φθάσαντες πιστοὶ, τὸ Σωτήριον Πάθος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, τὴν ἄρατον αὐτοῦ μακροθυμίαν δοξάσωμεν, ὅπως τῇ αὐτοῦ εὐσπλαγχνίᾳ, συνεγείρη καὶ ἡμᾶς νεκρωθέντας τῇ ἀμαρτίᾳ, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόφρωνος.

Δόξα, καὶ νῦν, πλ. α΄.

Κύριε, ἐρχόμενος πρὸς τὸ Πάθος, τοὺς ἰδίους στηρίζων Μαθητάς ἔλεγες, κατ' ἰδίαν παραλαβὼν αὐτούς. Πῶς τῶν ῥημάτων μου ἀμνημονεῖτε, ὧν πάλαι εἶπον ὑμῖν, ὅτι Προφῆτην πάλαι οὐ γέγραπται, εἰμὴ ἐν Ἱερουσαλὴμ ἀποκτανθῆναι; νῦν οὖν καιρὸς ἐφέστηκεν, ὃν εἶπον ὑμῖν· ἰδοὺ γὰρ παραδίδομαι, ἀμαρτωλῶν χερσὶν ἐμπαιχθῆναι· οἱ καὶ Σταυρῷ προσπηξάντες, ταφῇ παραδόντες, ἐβδελυγμένον λογιοῦνται ὡς νεκρόν· ὅμως θαρσεῖτε· τριήμερος γὰρ ἐγείρομαι, εἰς ἀγαλλίαςιν πιστῶν, καὶ ζωῆν τὴν αἰώνιον.

Ἀποστίχου Στιχηρά, ἤχ. πλ. α΄.

Κύριε, πρὸς τὸ Μυστήριον τὸ ἀπόβρῆτον τῆς σῆς Οἰκονομίας, οὐκ ἐξαρχοῦσα ἢ τοῦ ἐκ Ζεβεδαίου Μήτηρ, ἢ τῆς σοὶ προσκαίρου Βασιλείας τιμῆν, τοῖς ἑαυτῆς δωρήσασθαι τέκνοις· ἀλλ' ἀντὶ ταύτης ποτήριον θανάτου ἐπηγγείλω πιεῖν τοῖς φίλοις σου· ὃ ποτήριον πρὸ τούτων πιεῖν ὁ αὐτὸς ἔλεγες, ἀμαρτημάτων καθαρτήριον· διὸ σοὶ βοῶμεν, Ἡ Σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν, δόξα σοι.

Στίχ. Ἐνεπλήσθημεν τὸ πρωΐ.

Κύριε, τὰ τελεώτατα φρονεῖν, τοὺς οἰκείους παιδεύων Μαθητάς, μὴ ὁμοιοῦσθαι τοῖς Ἔθνεσιν ἔλεγες, εἰς τὸ κατάρχειν τῶν ἐλαχιστοτέρων· οὐχ οὕτω γὰρ ἔσαι ὑμῖν, τοῖς ἐμοῖς Μαθηταῖς, ὅτι πτωχὸς θέλων ὑπάρχω· ὁ πρῶ-

τος οὖν ὑμῶν, ἔστω πάντων διάκονος· ὁ δὲ ἀρχων, ὡς ὁ ἀρχόμενος· ὁ προκριθείς δὲ, ὡς ὁ ἔσχατος· καὶ γὰρ ἐλήλυθα αὐτὸς, τῷ πτωχεύσαντι Ἀδάμ διακονῆσαι, καὶ λύτρον δοῦναι ἀντὶ πολλῶν, τὴν ψυχὴν τῶν βοώντων μοι, δόξα σοι.

Ἦχος πλ. δ΄.

Τῆς ξηρανθείσης συκῆς διὰ τὴν ἀκαρπλίαν, τὸ ἐπιτίμιον, φοβηθέντες ἀδελφοί, καρπούς ἀξίους τῆς μετανοίας. προσάξωμεν Χριστῷ, τῷ παρέχοντι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα καὶ νῦν ἤχ. πλ. δ΄.

Δευτέραν Εὐὰν τὴν Αἴγυπτίαν, εὐρών ὁ Δράκων, διὰ ῥημάτων ἔσπευδε κολακείαις, ὑποσκελίσαι τὸν Ἰωσήφ. ἀλλ' αὐτὸς καταλιπὼν τὸν χιτῶνα, ἔφυγε τὴν ἀμαρτίαν, καὶ γυμνὸς οὐκ ἠσχύνετο, ὡς ὁ Πρωτόπλαστος, πρὸ τῆς παρακοῆς, αὐτοῦ ταῖς ἰεσίσαις Χριστέ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἡ Α. ὦρα καὶ ἡ Θ. οὐ στιχολογεῖται ἐν τῇ μεγάλῃ Ἑβδομάδι, ἀλλὰ μόνον ψάλλεται τριψάλμος. Ἡ δὲ τριθέκτη στιχολογεῖται. Ἀναγινώσκειται δὲ καὶ τὸ τετραεναγγέλιον, τῇ Β'· τῇ Γ', καὶ τῇ Δ'. πληροῦται.

Βίς τὴν Τριθέκτην Τροπάριον ἤχ. Β΄.

Εν ψυχῇ συντετριμμένῃ, προσπίπτομέν σοι, καὶ δεόμεθά σου Σωτῆρ τοῦ Κόσμου· σὺ γὰρ εἶ Θεὸς τῶν μετανοούντων.

Προκειμ. Ἦχος δ΄. ψαλ. ρκί. Ἐν τῷ ἐπιστρέφει Κύριον τὴν αἰχμαλω-

σίαν Σιών. στίχ. Ἔτσι ἐπλήσθη
χαρᾶς τὸ στόμα ἡμῶν.

Προφητείας Ἰεζεκιὴλ τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ἐγένετο ἐν τῷ τριακοστῷ ἔτει,
ἐν τῷ τετάρτῳ μηνί, πέμπτη τοῦ
Μηνός, καὶ ἐγὼ ἦμην ἐν μέσῳ τῆς
αἰχμαλωσίας, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ τοῦ
Χοβάρ, καὶ ἀνέψχθησαν οἱ Οὐρανοί,
καὶ εἶδον δρασιν Θεοῦ, πέμπτη τοῦ
Μηνός, τοῦτο πέμπτον ἔτος τῆς
αἰχμαλωσίας τοῦ Βασιλέως Ἰωακείμ.

Καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίου πρὸς Ἰε-
ζεκιὴλ υἱὸν Βουζί, τὸν Ἱερέα, ἐν γῆ
Χαλδαίων, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ τοῦ
Χοβάρ, καὶ ἐγένετο ἐπ' ἐμὲ χεῖρ
Κυρίου. Καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ πνεύ-
μα ἐξήρπεν ἀπὸ Βορρᾶ, καὶ
νεφέλη μεγάλη ἐν αὐτῷ, καὶ φέγ-
γος κύκλω αὐτοῦ ὡς δρασὶς ἤλεκ-
τρου ἐν μέσῳ τοῦ πυρός, καὶ φέγ-
γος ἐν αὐτῷ. Καὶ ἐν τῷ μέσῳ ὡς
ὁμοίωμα τεσσάρων ζώων· καὶ αὕτη
ἡ δρασὶς αὐτῶν, ὁμοίωμα ἀνθρώπου
ἐπ' αὐτοῖς, καὶ τέσσαρα πρόσωπα τῷ
ἐνί, καὶ τέσσαρες πτέρυγες τῷ ἐνί.
Καὶ τὰ σκέλη αὐτῶν ὄρθια, καὶ πε-
ρωτοὶ οἱ πόδες αὐτῶν, καὶ σπινθη-
ρες, ὡς ἐξαστραπτῶν χαλκός, καὶ
ελαφροὶ αἱ πτέρυγες αὐτῶν. Καὶ
χεῖρ ἀνθρώπου ὑποκάτωθεν τῶν πε-
ρῶγων αὐτῶν. ἐπὶ τὰ τέσσαρα μέρη
αὐτῶν, καὶ τὰ πρόσωπα αὐτῶν καὶ
αἱ πτέρυγες αὐτῶν τῶν τεσσάρων, ἐχό-
μηναι ἑτέρα τῆς ἑτέρας· καὶ τὰ πρό-
σωπα αὐτῶν τῶν τεσσάρων οὐκ ἐπισ-
τρέφοντο ἐν τῷ βαδίζειν αὐτά· ἕκα-
στον κατέναντι τοῦ προσώπου αὐτῶν
ἐπορεύοντο. Καὶ ὁμοίωσις τῶν προ-
σώπων αὐτῶν, πρόσωπον ἀνθρώπου
καὶ πρόσωπον λέοντος ἐκ δεξιῶν
τοῖς τέσσαρσι, καὶ πρόσωπον μόσ-
χου ἐξ ἄριστερῶν τοῖς τέσσαρσι·
καὶ πρόσωπον ἄετου τοῖς τέσσαρσι.

Καὶ αἱ πτέρυγες αὐτῶν ἐκτεταμέναι ἀ-
νωθεν τοῖς τέσσαρσι, ἐκάστῳ δύο συ-
νεζυγμέναι πρὸς ἀλλήλας, καὶ δύο ἐκα-
κάλυπτον ἐπάνω τοῦ σώματος αὐτῶν.
Καὶ ἑκάτερον κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ
ἐπορεύετο· οὐ ἂν ἦ τὸ πνεῦμα πο-
ρευόμενον ἐπορεύοντο, καὶ οὐκ ἐπίστρε-
φον. Καὶ ἐν μέσῳ τῶν ζώων δρα-
σις ἦν ὡς ἀθράκων πυρὸς καιομένων,
ὡς ὄψις λαμπράδων συστρεπομένων ἀνά
μέσον τῶν ζώων· καὶ φέγγος τοῦ πυρός,
καὶ ἐκ τοῦ πυρός ἐξεπορεύετο ἀστράπη,
καὶ τὰ ζῶα ἔτρεχον, καὶ ἀνέκαμπτον
ὡς εἶδος τοῦ Βελίε· Καὶ εἶδον, καὶ ἰ-
δοὺ τροχὸς εἰς ἐπὶ γῆς ἐχόμενος τῶν
ζώων τοῖς τέσσαρσι. Καὶ τὸ εἶδος τῶν
τροχῶν, καὶ ἡ ποίησις αὐτῶν, ὡς εἶ-
δος θαρσιῦς, καὶ ὁμοίωμα οἱ τοῖς τέσ-
σαρσι, καὶ ἡ δρασὶς αὐτῶν, καὶ τὸ ἔρ-
γον αὐτῶν ἦν καθὼς ἂν εἴη τροχὸς ἐν
τροχῷ. Ἐπὶ τὰ τέσσαρα μέρη αὐτῶν
ἐπορεύοντο, καὶ οὐκ ἐπίστρεφον ἐν τῷ
βαδίζειν αὐτά, οὐδὲ οἱ νῶτοι αὐτῶν.
Καὶ ὄψος ἦν αὐτοῖς· καὶ εἶδον αὐτά,
καὶ οἱ νῶτοι αὐτῶν πλήρεις ὀφθαλμῶν
κυκλόθεν τοῖς τέσσαρσι. Καὶ ἐν τῷ πο-
ρευέσθαι τὰ ζῶα, ἐπορεύοντο καὶ οἱ
τροχοὶ ἐχόμενοι αὐτῶν, καὶ ἐν τῷ ἐ-
ξαίρειν τὰ ζῶα ἀπὸ τῆς γῆς, ἐξήρπεν
καὶ οἱ τροχοί. Οὐ ἂν ἡ νεφέλη, ἐκεῖ
καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ πορευέσθαι, ἐπό-
ρευοντο τὰ ζῶα, καὶ οἱ τροχοὶ ἐξήρπ-
οντο σὺν αὐτοῖς, διότι πνεῦμα ζωῆς ἦν
ἐν τοῖς τροχοῖς.

Προκειμ. ἡχ. πλ. Ε'. Ψαλ. ρκς'.
Ἐὰν μὴ Κύριος οἰκοδομήσῃ οἶκον σίχ.
Ἐὰν μὴ Κύριος φυλάξῃ πόλιν.

Τῇ Ἁγίᾳ καὶ μεγάλῃ Β'. Ἑσπέρας.

Μετὰ τὸν Προκειμικὸν Ψαλμὸν, ἡ
συνήθης Στιχολογία τῶν Πρὸς Κύριον.

Εἰς

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν
 Στίχους ι. Καὶ ψάλλομεν τὰ ἰδιόμματα
 τῆς ἡμέρας, ἅπερ εἴπομεν τὸ πρῶτ,
 δευτεροῦντες τὰ δ'. τὰ δὲ δύο, πρὸς
 μίαν.

Δόξα, καὶ νῦν. τὸν πλ. δ'. Δευτέ-
 ραν Εὐαν. Εἰσοδος μετὰ τοῦ Εὐαγγελ.
 Φῶς ἱλαρόν.

Ἐσπίρας. Προκίμ. ἡχ. πλ. β'. ψαλ.
 ραζ'. Εὐλογῆσαι σε Κύριος ἐκ Σιών,
 ὁ ποιήσας τὸν Οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν,
 στίχ'. Μακάριοι πάντες οἱ φοβούμε-
 και τὸν Κύριον. Τῆς Ἐξόδου τὸ Ἀνάγν.

Ταῦτα τὰ ὀνόματα τῶν υἱῶν Ἰ-
 σραήλ, τῶν εἰσπορευομένων εἰς Αἴγυ-
 πτον, ἅμα Ἰακώβ τῷ πατρὶ αὐτῶν,
 ἱερατοὺς πανοικαὶ αὐτῶν εἰσλήθσαν.
 Ροδιμ, Συμίων, Ασὺ, Ἰνθάς, Ἰο-
 σάχαρ, Ζαβουλὼν, καὶ Βενιαμὴν, Ἀδν,
 καὶ Νεφθαλεμ, Γάδ, καὶ Ἀσθρ. Ἰω-
 σὴφ δὲ ἦν ἐν Αἴγύπτῳ. Ἦσαν δὲ πᾶ-
 σαι αἱ ψυχαὶ αἰ ἐξελθούσαι ἐξ Ἰακώβ,
 πάντες καὶ ἐβδόμηκοντα. Ἐτελεύτησε
 δὲ Ἰωσὴφ, καὶ πάντες οἱ ἀδελφοὶ
 αὐτοῦ, καὶ πᾶσα ἡ γενεὰ ἐκείνη. Οἱ
 δὲ υἱοὶ Ἰσραὴλ κτήθηθησαν, καὶ ἐπλη-
 θύνθησαν, καὶ χυδαῖοι ἐγένοντο, καὶ
 κατίσχυσαν σφόδρα σφόδρα· ἐπλήθυνε
 δὲ ἡ γῆ αὐτούς. Ἀνίστη δὲ Βασιλεὺς
 ἔτερος ἐπ' Αἴγυπτον, ὃς οὐκ ᾔδει τὸν
 Ἰωσὴφ. Εἶπε δὲ τῷ ἔθνει αὐτοῦ· Ἰ-
 δοὺ τὸ γένος τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ, μέγα
 πλῆθος, καὶ ἰσχύει ὑπὲρ ἡμᾶς. Δεῦτε
 οὖν κατασοφισώμεθα αὐτοὺς, μήποτε
 πληθυνθῆ, καὶ ἠνίκα ἂν συναβῆ ἡμῖν
 πόλεμος, προστεθῆσονται καὶ αὐτοὶ
 πρὸς τοὺς ὑπεναντίους, καὶ ἐκπολεμή-
 σαντες ἡμᾶς, ἐξελιθῶσονται ἐκ τῆς γῆς
 ἡμῶν. Καὶ ἐπίστανται αὐτοὺς ἐπιστά-
 τας τῶν ἔργων, ἵνα κακώσωσιν αὐτοὺς
 ἐν τοῖς ἔργοις· καὶ ἀπεδόμησαν τρεῖς
 πόλεις ὀχυράς τῷ Φαραῶ, τὴν τε Πυ-
 θῶ, καὶ Ῥαμεσσή, καὶ τὴν Ὠνυ, ἣ ἐστὶν Ἡ-

λιούπολις. Καθότι δὲ αὐτοὺς ἐταπει-
 νουν, τοσοῦτον πλείους ἐγένοντο, καὶ
 ἰσχυον σφόδρα σφόδρα· καὶ ἐβδελύσ-
 σοντο οἱ Αἰγύπτιοι ἀπὸ τῶν υἱῶν Ἰ-
 σραήλ. Καὶ καταδυναστεύον οἱ Αἰγύ-
 πτιοὶ τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ ἕως. Καὶ κατὰ-
 δυνον αὐτῶν καὶ τὴν ζῶην ἐν τοῖς ἔργοις
 τοῖς σκληροῖς, τῷ πύλῳ καὶ τῷ πλιν-
 θείῳ, καὶ πᾶσι τοῖς ἔργοις τοῖς ἐν
 τοῖς πεδίοις, κατὰ πάντα τὰ ἔργα,
 ὧν καταδουλοῦντο αὐτοὺς μετὰ βίας.
 Καὶ εἶπεν ὁ Βασιλεὺς τῶν Αἰγυπτίων
 ταῖς ματαῖς τῶν Ἑβραίων, ὄνομα τῆ
 μιᾶ, Σεπφόρα, καὶ τὸ ὄνομα τῆ δευ-
 τέρα αὐταῖς Φουά. Καὶ εἶπεν, Ὅταν μαι-
 οῦσθε τὰς Ἑβραίας, καὶ εἰσὶ πρὸς τῷ
 τίκτειν, ἰάν μὲν ἄρσιν ἤ, ἀποκτείναι-
 τε αὐτό· ἰάν δὲ θήλυ, περιποιεῖσθε
 αὐτό. Ἐφοβήθησαν δὲ αἱ ματαὶ τὸν
 Θεὸν, καὶ οὐκ ἐποίησαν καθότι συνε-
 τάξατο αὐταῖς ὁ Βασιλεὺς Αἰγύπτου
 καὶ ἐζωογονοῦν τὰ ἄρρυνα. Ἐκάλει
 δὲ ὁ Βασιλεὺς Αἰγύπτου τὰς ματαῖς,
 καὶ εἶπεν αὐταῖς. Τί ὅτι ἐποίησατε
 τὸ πρᾶγμα τοῦτο, καὶ ἐζωογονεῖτε τὰ
 ἄρρυνα. Εἶπον δὲ αἱ Ματαὶ τῷ Φα-
 ραῶ, Οὐχ ὡς αἱ γυναῖκες Αἰγύπτου
 αἱ Ἑβραῖαι· τίκτουσι γὰρ πρὸ τοῦ εἰ-
 πελθεῖν πρὸς αὐτάς τὰς ματαῖς· καὶ
 ἔτικτον. Εὐ δὲ ἐποίηε ὁ Θεὸς ταῖς
 ματαῖς, καὶ ἐπληθυνετο ὁ λαὸς, καὶ
 ἐνίσχυε σφόδρα.

Προκείμενον ἡχος πλ. δ'. Ψαλμὸς
 ὀκθ'. Εὐλογῆκαμεν ἡμᾶς ἐν ὀνόματι
 Κυρίου. Στίχ'. Πλεονάκις ἐπολέμησάν
 με ἐκ νεότητός μου.

Ἰῶβ τὸ Ἀνάγνωσμα.
 Ἄνθρωπός τις ἦν ἐν χώρα τῆ Δυσί-
 τιδι, ᾧ ὄνομα Ἰῶβ, καὶ ἦν ὁ ἀνθρώ-
 πος ἐκεῖνος ἄμεμπτος, δικίος, ἀλη-
 θινός, θεοσεβής, ἀπαχόμενος ἀπὸ παν-
 τὸς πονηροῦ πράγματος. Ἐγένοντο
 δὲ αὐτῷ υἱοὶ ἑπτὰ, καὶ θυγατέρες

τρεις. Καὶ ἦν τὰ κτήνη αὐτοῦ, πρόβατα ἑπτακισχίλια, κάμηλοι τρισχίλια, ζεύγη βοῶν πεντακόσια, ὄνοι θήλειαι νομάδες πεντακόσιαι, καὶ ὑπηρεσία πολλή σφόδρα, καὶ ἔργα μεγάλη αὐτῶ ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ ἦν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος εὐγενῆς τῶν ἀφ' Ἡλίου Ἀνατολῶν, Συμπορευόμενοι δὲ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ πρὸς ἀλλήλους, ἐποίησαν πότον καθ' ἑκάστην ἡμέραν, συμπαραλαμβάνοντες ἅμα καὶ τὰς τρεῖς ἀδελφὰς αὐτῶν, ἐσθίειν καὶ πίνειν μετ' αὐτῶν. Καὶ ὡς ἂν συντετέλεσθησαν αἱ ἡμέραι τοῦ πότου, ἀπέστειλλεν Ἰώβ καὶ ἰκαθάριζεν αὐτοὺς, ἀνιστάμενος τὸ πρωὶ, προσέφερε τεθυσίας ὑπὲρ αὐτῶν, κατὰ τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν, καὶ μόσχον ἓνα περὶ ἁμαρτίας ὑπὲρ τῶν ψυχῶν αὐτῶν ἔλεγε γὰρ Ἰώβ, Μήποτε οἱ υἱοὶ μου ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῶν πονηρὰ ἐνένοησαν πρὸς τὸν Θεόν; οὕτως οὖν ἔποιε Ἰώβ πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς αὐτοῦ. Καὶ ἐγένετο ὡς ἡμέρα αὕτη, καὶ ἰδοὺ ἦλθον οἱ Ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ παραστῆσαι ἰνώπιον Κυρίου, καὶ ὁ Διάβολος ἦλθε μετ' αὐτῶν. Καὶ εἶπεν ὁ Κύριος πρὸς τὸν Διάβολον, Πόθεν παραγέγονας; καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Διαβολὸς τῷ Κυρίῳ, εἶπε, Περιελθὼν τὴν γῆν, καὶ ἐμπεριπατήσας τὴν ὑπ' Οὐρανὸν πάριμι. Καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ Κύριος, Προσέσχε τῇ διανοίᾳ σου κατὰ τοῦ θεράποντός μου Ἰώβ, ὅτι οὐκ ἔστιν ὅμοιος αὐτῷ τῶν ἐπὶ τῆς γῆς; ἄνθρωπος ἀμειψτός, δίκαιος, ἀληθινός, θεοσεβής, ἀπεχόμενος ἀπὸ παντός πονηροῦ πράγματος; Ἀπεκρίθη δὲ ὁ Διάβολος, καὶ εἶπεν ἐναντίον τοῦ Κυρίου, Μὴ δωρεὰν σίηται Ἰώβ τὸν Θεόν; Οὐχὶ σὺ περιέφραξας τὰ ἔξω καὶ τὰ ἔσω τῆς οἰκίας αὐτοῦ, καὶ τὰ ἔξω πάντων τῶν ὄντων

αὐτοῦ κύκλω, τὰ δὲ ἔργα τῶν χειρῶν αὐτοῦ εὐλόγησας, καὶ τὰ κτήνη αὐτοῦ πολλὰ ἔποίησας ἐπὶ τῆς γῆς; Ἀλλὰ ἀπόστειλον τὴν χεῖρά σου, καὶ ἄψαι πάντων ὧν ἔχει, ἢ μὴν εἰς πρότωπόν σε εὐλογήσει. Καὶ εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Διαβόλῳ Ἰδοὺ πάντα ὅσα ἔστιν αὐτῷ, ἐν τῇ χειρὶ σου δίδωμι, ἀλλὰ αὐτοῦ μὴ ἄψῃ; καὶ ἐξῆλθεν ὁ Διάβολος ἀπὸ προσώπου Κυρίου.

Τὸ, Κατευθυνθήτω καὶ μετὰ τοῦτο, τὸ βύαγγέλιον, ἐκ τῶν κατὰ Ματθαῖον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, καθημένου τοῦ Ἰησοῦ ἐπὶ τῶν ὄρους τῶν Ἐλαιῶν.

Καὶ τὰ λοιπὰ τῆς προηγουμένης. Οὕτως ὀφείλει γίνεσθαι καὶ ἐν τῇ μεγάλῃ Γ'. καὶ τῇ μεγάλῃ Δ'. Ἐσθίωμεν δὲ καὶ ξηψοραγίαν ἐν τῇ τραπέζῃ ἄχρι τῆς Πέμπτης.

Τῇ αὐτῇ ἀγίᾳ καὶ μεγάλῃ Β'. εἰς τὸ Ἀπόδειπνον τὸ Τριώδιον τοῦ Κυρίου Ἀνδρέου Κρήτης.

Ὡδὴ β'. πλ. δ'. Πρόσεχε οὐρανέ.

Πρόσεχε οὐρανέ καὶ λαλήσω, καὶ ἀνυμνήσω Χριστὸν, τὸν ἐκ Παρθένου, σαρκὶ ἐπιδημήσαντα.

Συνέλθωμεν τῷ Χριστῷ πρὸς τὸ ὄρος, τῶν Ἐλαιῶν μυστικῶς, μετὰ τῶν Ἀποστόλων, συναυλισθῶμεν αὐτῷ.

Γινώγησον ταπεινὴ μου καρδιά, τίς ἢ τοῦ μύλωνος Παραβολῆ, ἣν προεῖπε Χριστὸς, καὶ νήψον λοιπόν.

Ἐτοιμ-

Ετοιμάζε σεαυτήν ὡ ψυχὴ μου ἐπὶ τὴν ἔξοδον, ἡ παρουσία ἐγγίζει, τοῦ ἀδεκάστου Κριτοῦ.

Θεοτοκίον.

Αχραντε Θεοτόκε Παρθένε, μόνη πανύμνητε, τὸν Υἱόν σου δούσωπει, ὑπὲρ τῶν δούλων σου.

Εἰμὸς ἄλλος, ἦχος ὁ αὐτός.

Ἴδετε ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός, » ὁ πρὶν γενέσθαι τὸ πᾶν, καὶ » πρὸ τοῦ σῆναι τὴν γῆν καὶ τὸν » οὐρανὸν, γινώσκων τὰ πάντα, » ὡς ὁλος ὢν ἐν Πατρὶ, καὶ ὁ- » λον φέρων ἐν ἐμοί.

Ἴδετε ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἰμι Θεός, ὁ πάλαι τὸν Ἰσραὴλ, ἐν ἐρυθρᾷ θαλάσῃ διαγαγὼν, καὶ σώσας καὶ θρέψας, καὶ ἐκ δουλείας αὐτὸν ἐλευθερώσας Φαραῶ.

Λόγω συνέστησα, τὸν οὐρανὸν ἅμα τῇ γῇ· συνήμην γὰρ τῷ Πατρὶ, καὶ διὰ λόγου, φέρω, τὸ δε τὸ πᾶν, ὡς Λόγος σοφία καὶ δύναμις καὶ εἰκὼν, καὶ συνεργός καὶ ἰσοурγός.

Τίς χρόνος ἔθετα; τίς ὁ αἰώνας συντηρῶν; τίς ὁ τὸ πᾶν ὀρίζων καὶ συγκινῶν; εἰ μὴ ὁ ἀνάρχως συνὼν αἰεὶ τῷ Πατρὶ, ὡσπερ ἀκτίς ἐν τῷ φωτὶ;

Ὁ τῆς ἀμέτρου σου, φιλανθρωπίας Ἰησοῦ· ἐγνώρισας γὰρ ἡμῖν, τῆς συντελείας ἄνωθεν τὸν καιρὸν, καλύψας τὴν ὥραν, τρα-

νώσας δὲ τηλαυγῶς, τὰ ὑποδείγματα αὐτῆς.

Πάντα ἐπίστασαι, πάντα γινώσκεις Ἰησοῦ, ὡς ἔχων ὅλον ἐν σοὶ, τὸ Πατρικὸν ἀξίωμα θεϊκῶς, καὶ ὅλον τὸ Πνεῦμα, ἐμφύτως φέρων ἐν σοὶ, τὸ συναϊδίον Πατρὶ.

Δέσποτα Κύριε, ὁ τῶν αἰώνων Ποιητής, ἀξιώσον καὶ ἡμᾶς, τῆς ἱεράς ἐκείνης τότε φωνῆς, ἀκοῦσαι καλούσης, τοὺς ἐκλεκτοὺς τοῦ Πατρὸς, εἰς Βασιλείαν οὐρανῶν. Δόξα.

Αναρχε Ἄκτιστε, Τριάς ἀμέριστε Μονάς, ἢ τρία οὐσα καὶ ἐν, Πατὴρ Υἱὸς καὶ Πνεῦμα, εἰς Θεός, πρασδέχου τὸν ὕμνον, ἐκ τῶν πηλίνων γλωσσῶν, ὡς ἐκ στομάτων φλογερῶν.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Σκῆνωμα Ἄγιον, ὠφθης Παρθένε τοῦ Θεοῦ· ἐν σοὶ γάρ, τῶν οὐρανῶν ὁ Βασιλεὺς, οἰκήσας σωματικῶς, προήλθεν ὠραῖος, τὸν ἄνθρωπον ἐν αὐτῷ, ἀναμορφώσας θεϊκῶς.

Κάθισμα ἦχος β'. Εὐσπλαγχνίας.

Εὐσπλαγχνία κινούμενος Χριστέ, ἔκουσίως προέρχη τοῦ καθέν· Εὐεργέτα, θέλων τῶν καθῶν ἡμᾶς λυτρώσασθαι, καὶ τῆς ἐν τῷ Ἄδῃ κατακρίσεως· διό σου τὰ τίμια ἀνομινομεν Παθήματα, καὶ δοξάζομεν Σωτῆρ, τὴν ἀκραν σου πάντες συγκατάβασιν.

Ἄγγι-

ᾨδὴ Η'. Ὁ Εἰρμός.

Αγγελοι καὶ οὐρανοί, τὸν ἐπὶ
» θρόνου δόξης ἐποχοῦμενον, καὶ
» ὡς Θεὸν ἀπαύστως δοξαζόμε-
» νον, Εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε, καὶ ὑ-
» περυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς
» αἰῶνας.

Πάντως ἤκουσας ψυχὴ, πῶς ὁ
Χριστὸς τοῖς θείοις Μαθηταῖς αὐ-
τοῦ, προανεφώνει λέγων, τὴν
συντέλειαν γνοῦσα δέ σου τὸ τέ-
λος, ἐτοιμάζου λοιπὸν καιρὸς ἐ-
ξόδου ἔχει.

Εγὼς ἄγομε ψυχὴ, τοῦ πονηροῦ
οἰκέτου τὸ ὑπόδειγμα, φοβοῦ καὶ
μὴ ἀμέλει τοῦ χαρίσματος, οὐ
ἔδέξω, οὐχ ἵνα, κατακρύψῃς εἰς
γῆν, ἀλλ' ἵνα ἐμπορεύσῃ.

Φαιδρυνέσθω ἡ λαμπὰς, ὑπερεκ-
χεῖσθω ταύτης καὶ τὸ ἔλαιον, ὡς
ταῖς παρθένοις τότε ἡ συμπάθεια,
ἵνα εὖρης ψυχὴ μου, τὸν Νυμφῶνα
τότε, Χριστοῦ ἀνεωγμένον.

Εν Σαββάτῳ τὴν φυγὴν, καὶ ἐν
χειμῶνι λέγων ὁ Διδάσκαλος, τὴν
τῆς ἐβδόμης ζάλην προαινιττεται,
τοῦ παρόντος αἰῶνος, ἐν ᾧ ἐπανή-
ξει, ὡσπερ χειμῶν τὸ τέλος.

Ωσπερ τάχος Ἀστραπῆς, διερ-
χομένης οὐκῶ τότε ἔσσεσθαι, τὴν
φοβεράν ἐκρίτην τοῦ Δεσπότη σου,
παρωσίαν ψυχὴ μου, ἤκουσας ἐ-
τοίμη, λοιπὸν γενέσθαι σπεῦσον.

Οταν ἔλθῃ ὁ Κριτὴς, ἐν χιλιά-
σι τότε, μυριάσι τε Ἀγγελικῶν

ταγμάτων, καὶ Δυνάμεων, ποῖος
φόβος ψυχὴ μου; ποῖος τρόμος; οἴ-
μοι! γυμνῶν ἐστῶτων πάντων.

δόξα.

Εἰς Θεὸς, οὖν ἡ Τριάς, οὐ τοῦ
Πατρὸς ἐκστάντος εἰς Υἱότητα,
οὐδὲ Υἱοῦ τραπέντος εἰς ἐκπόρευ-
σιν· ἀλλ' ἰδίᾳ καὶ ἄμφω, Φῶς Θεὸν
τὰ τρία, δοξάζω εἰς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ταῖς πρεσβείαις ὁ Θεὸς, τῆς Θεο-
τόκου δέχου τὴν εὐχὴν ἡμῶν, ἀν-
τικατάπεμψον δὲ τὰ ἐλέη σου, ἐπὶ
πάντας πλουσίως, καὶ τὴν σὴν
παράσχου, εἰρήνην τῷ Λαῷ σου.

ᾨδὴ Θ'. Ὁ Εἰρμός.

Τὸν προδηλωθέντα, ἐν ὄρει τῷ
» Νομοθέτῃ, ἐν πυρὶ καὶ βάτῳ,
» Τόκον τὸν τῆς ἀειπαρθένου, εἰς
οἰκῶν τῶν πιστῶν σωτηρίαν, ὑ-
σμνοῖς ἀσιγήτοις μεγαλύνωμεν.

Ηκουσας ψυχὴ, τοῦ Κριτοῦ προ-
αναφωνοῦντος, καὶ διδάσκοντός σε,
τῆς συντελείας τὸν χρόνον, ἐτοι-
μάζε τὰ πρὸς τὴν ἐξοδὸν ἔργα,
μήπως ὡς ἀδόκιμος, Θεοῦ ἐκτροπῆς.

Απὸ τῆς Συκῆς ἢ ψυχῆ διδά-
σκου τὸ τέλος, ὅταν ἀπαλώσῃ τὰ
φύλλα, καὶ ἐκφύη τοὺς κλάδους,
θέρους ὡρα λοιπὸν, καὶ αὐτὸν ὅταν
ταῦτα ἴδῃς, γινῶθι ὅτι ἐπὶ θύραις
ἐστίν.

Τίς ἐκτός σου ἄλλος, τὸν σὸν
γινώ-

γινώσκει Πατέρα; ἢ τίς πλήν σου ἴσμεν, καὶ κρατύνῃς τῆς Βασιλείας οἶδε, τὴν ὥραν ἢ τὴν ἡμέραν; τὰ Σκηπτρα, καὶ τὰς Ἐκκλησίας παρὰ σοὶ γὰρ οἱ θησαυροὶ τῆς σοφίας, πάντες ἐνυπάρχουσι Χριστῷ ὁ Θεός.

Βίβλοι ἀνοιγήσονται, τῶν τε Θρόνων τεθέντων, πράξεις διελέγονται, γυμνῶν ἐσώτων πάντων· τετραχλησιμένα γὰρ τὰ πάντα Θεῷ.

Ερχεται ὁ πάντων, Κριτῆς ἀχθῆναι εἰς κρίσιν· ὁ ἐπὶ τοῦ Θρόνου, τῶν Χερουβὶμ ἐφεδρεύων, ὡς ὑπεύθυνος παραστῆναι Πιλάτῳ, πάντα τε παθεῖν, ἵνα σωθῇ ὁ Ἀδάμ.

Ηγγικε τὸ Πάσχα, ἡμῖν τὸ μέγα καὶ θεῖον μετὰ δύο γὰρ, ὁ Χριστός προδιδάσκει ἡμέρας, τὴν τοῦ πάθους προδιαγράφων ἡμέραν, ἐν ἣ τῷ Πατρὶ θύμα προσάγεται.

Ηρὰ τῷ Σταυρῷ σου, Σωτὴρ ἐστῶσα ἡ Μήτηρ, καὶ τὴν ἀδικόν σου σφαγὴν, καθορῶσα ἐβόα, Οἱμοὶ τέκνον ἐμόν, τὸ ἄδυτον φέγγος, λάμπων πᾶσιν Ἦλιε τῆς Δόξης τὸ φῶς. Δόξα.

Μονὰς Ἁγία, Τριάς ἢ μία Θεότης, καὶ Τριάς μονὰς ὁ Θεός, Τρισυπόστατε Φύσις, ὁμοτίμος καὶ ἀμέριστος Δόξα, ῥύσαι τῶν κινδύων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δέχου τὴν Μητέρα, τὴν σὴν Χριστῷ εἰς πρεσβείαν, ἵνα ταῖς ἰκεσίαις αὐτῆς, εἰρηνεύσῃς τὸν Κό-

σμον, καὶ κρατύνῃς τῆς Βασιλείας σου συνάψῃς εἰς ἐν.
 Τῇ ἀγίᾳ καὶ μεγάλῃ Γ. εἰς τὸν Ὅρθρον τὸ Ἀλληλουῖα εἰς ἤχ. κλ. δ'. ἐκ γ. καὶ τὸ, Ἰδοὺ ὁ κερπίος ἔρχεται. Ἐἶτα ἡ συνήθης στιχολογία. Μετὰ τὴν α. στιχολογίαν.

Κάθισμ. ἤχ. δ'. Ὁ ὑψωθείς.

Τὸν Νυμφίον ἀδελφοὶ Ἀγαπήσωμεν, τὰς λαμπάδας ἐαυτῶν εὐτρεπίσωμεν, ἐν ἀρεταῖς ἐκλάμποντες, καὶ Πίστει ὀρθῇ, ἵνα ὡς αἱ φρόνιμοι, τοῦ Κυρίου Παρθένοι, εἰ τοιμοὶ εἰσέλθωμεν, σὺν αὐτῷ εἰς ταὺς Γάμους· ὁ γὰρ Νυμφίος δῶρον ὡς Θεός, πᾶσι παρέχει, τὸν ἄφθαρτον στέφανον.

Δόξα, καὶ νῦν. κάλιν τὸ αὐτό. Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Βουλευτήριον Σωτὴρ, παρανομίας κατὰ σοῦ, ἱερεῖς καὶ γραμματεῖς, φθόνῳ ἀθροίσαντες δεινῶς, εἰς προδοσίαν ἐκίνησαν τὸν Ἰούδαν· ὅθεν ἀναιδῶς ἐξεπορεύετο, ἐλάλει κατὰ σοῦ τοῖς παρανόμοις λαοῖς, Τί μοι φησὶ παρέχετε, κέγῳ ὑμῖν, αὐτὸν παραδώσω εἰς χεῖρας ὑμῶν; τῆς κατακρίσεως τούτου, ῥύσαι Κύριε τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. τὸ αὐτό. Μετὰ τὴν γ'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Ἀβγόνην

Ο Ἰούδας τὴ γινώμει φιλαργυρεῖ, κατὰ τοῦ Διδασκάλου ὁ δυσμενῆς, κινεῖται βουλευέται, μελετᾷ τὴν παράδοσιν τοῦ φωτὸς ἐκπίπτει, τὸ σκότος δεχόμενος, συμφωνεῖ τὴν πρᾶσιν, πωλεῖ τὸν ἀτίμητον. ὄθην καὶ ἀγγλόνην, ἀμοιβὴν ὡς περ ἔδρα, εὐρίσκει ὁ ἄθλιος, καὶ ἐπώδυνον θάνατον, τῆς αὐτοῦ ἡμᾶς λύτρωσαι, μερίδος Χριστὲ ὁ Θεὸς, τῶν πταισμάτων ἄφесιν δωρούμενος, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὸ Ἀχραντον πάθος σου.

Δόξα, καὶ νῦν. τὸ αὐτό. Εἶτα τὸ Εὐαγγέλιον.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, Συμβούλιον ἔλαβον οἱ Φαρισαῖοι κατὰ τοῦ Ἰησοῦ, ὅπως αὐτὸν παγιδεύσωσιν ἐν λόγῳ.

Ἄ Ν'. Συναπτὴ μικρὰ, καὶ τὸ Κοτάκιον, ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τὴν ὥραν ψυχῆ, τοῦ τέλους ἐννοήσασα, καὶ τὴν ἐκκοπὴν, τῆς Συκῆς δειλιάσασα, τὸ δοθὲν σοι Τάλαντον, φιλοπόνως ἔργασαι ταλαίπωρε, γρηγοροῦσα καὶ κράζουσα. Μὴ μείνωμεν ἔξω τοῦ Νυμφῶνος Χριστοῦ. Ὁ Οἶκος.

Τί ραθυμεῖς ἀθλία ψυχὴ μου; τί φαντάζῃ ἀκαίρως μερίμνας ἀφελεῖς; τί ἀσχολεῖς πρὸς τὰ βέοντα; ἐσχάτη ὥρα ἐστὶν ἀπάρτι, καὶ χωρίζεσθαι μέλλομεν τῶν ἐνταῦθα. ἕως καιρὸν κεκτημένη ἀ-

νάνηφον κράζουσα. Ἠμάρτηκά σοι Σιωτῆρ μου, μὴ ἐκκόψῃς με, ὡς περ τὴν ἄκαρπον Συκὴν, ἀλλ' ὡς Εὐσπλαγχνος Χριστὲ, κατοικτείρησον, φόβῳ κραυγάζουσιν. Μὴ μείνωμεν ἔξω τοῦ Νυμφῶνος Χριστοῦ.

Τῇ Ἁγίᾳ καὶ μεγάλῃ Τρίτῃ, Μνεῖα τῆς περὶ τῶν δέκα Παρθένων Παραβολῆς. στίχ. Τρίτῃ μεγίστῃ Παρθένους δέκα φέρε. Νίκην φερούσας ἀδεκάστου Δεσπότου.

Καὶ εὐθὺς τὸ Διώδιον.

ᾠδὴ Η'. ἦχος β'. Ὁ Εἰρμός.

Τῷ δόγματι τῷ Τυραννικῷ, οἱ ὅσοι τρεῖς Παῖδες μὴ πεισθέντες, ἐν τῇ καμίνῳ βληθέντες, Θεὸν ὠμολόγουν ψάλλοντες, Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ραθυμίαν ἀποθεν ἡμῶν, βαλλόμεθα καὶ φαιδραῖς ταῖς λαμπᾶσι, τῷ Ἀθανάτῳ Νυμφίῳ Χριστῷ, ὕμνοις συναντήσωμεν, Εὐλογεῖτε βοῶντες τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Κανούσθω τὸ κοινωνικόν, ψυχῆς ἡμῶν Ἐλαιον ἐν ἀγγείοις, ὅπως ἐπάθλων μὴ θέντες καιρὸν, ἐμπορίας ψάλλωμεν, Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Τὸ Τάλαντον ὅσοι πρὸς Θεοῦ, ἐδέξασθε ἰσοδύναμον χάριν, ἐπικουρίᾳ τοῦ δόντος Χριστοῦ, αὐξήσατε ψάλλοντες, Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Πάλιν οἱ δύο Χοροὶ τὸν Εἰρμόν, Καταβασίαν.

ἠδὴ

Ὁσθ' Θ'. Ὁ Εἰρκός

Η τὸν ἀχώρητον Θεὸν ἐν γαστρὶ
» χωρήσασα, καὶ Χαρὰν τῷ Κό-
» σμῳ κηύσασα, σὲ ὑμνοῦμεν, Πα-
» ναγία Παρθένε.

Τοῖς Μαθηταῖς ὁ Ἄγαθος, γρη-
γορεῖτε ἔφησας· ἡ γὰρ ὥρα ἤξει
ὁ Κύριος, ἀγνοεῖτε, ἀποδοῦναι
ἐκάστῳ.

Εν τῇ δευτέρᾳ σου φρικτῇ, Πα-
ρουσία Δέσποτα, δεξιῶς προβά-
τοις με σύνταξον, τῶν πταισμά-
των, καρδιῶν μου τὰ πλήθη.

Τὸ Ἐξσκοπτειλάριον ἐκ γ'.

Τὸν Νυμφῶνά σου βλέπω Σω-
τήρ μου.

Εἰς τοὺς Αἴνους ψάλλομεν Στιχηρὰ
Ἰδιόμελα δύο, εἰς στιχ. δ'. ἤχος, α. δι:

Εν ταῖς λαμπρότησι τῶν Ἀγίων
σου, πῶς εἰσελεύσομαι ὁ ἀνάξιος;
Ἐὰν γὰρ τολμήσω συνεισελθεῖν
εἰς τὸν Νυμφῶνα, ὁ χιτῶν με ἐλέγ-
χει, ὅτι οὐχ ἔστι τοῦ Γάμου, καὶ
δέσμιος ἐκβαλοῦμαι ὑπὸ τῶν Ἀγ-
γέλων. Καθάρισον Κύριε τὸν ῥύ-
πον τῆς ψυχῆς μου, καὶ σῶσόν με
ὡς Φιλάνθρωπος. ἤχ. β'.

Οτὴ ψυχῆς ῥαθυμία νυστάξας,
οὐ κέκτημαι Νυμφίε Χριστέ, καιο-
μένην λαμπάδα τὴν ἐξ ἀρετῶν,
καὶ νεάνισιν ὠμοιώθην μωραῖς, ἐν
καιρῷ τῆς ἐργασίας ρεμβόμενος·
τὰ σπλάγγνα τῶν Οἰκτιρμῶν σου,
μὴ κλείσης μοι Δέσποτα, ἀλλ'

ἐκτινάξας μου τὸν ζοφερὸν ὕπνον,
ἐξανάστησον, καὶ ταῖς φρονίμοις
συνεισάγαγε Παρθένοις, εἰς Νυμ-
φῶνα τὸν σόν, ὅπου ἤχος καθα-
ρὸς ἑορταζόντων, καὶ βοώντων ἀ-
παύστως, Κύριε δόξα σοι. Δίς.

Δίξα, καὶ νῦν. ἤχος δ'.

Τοῦ κρύψαντος τὸ τάλαντον, τῆχ
κατάκρισιν ἀκούσασα ψυχῆ, μὴ
κρύπτε λόγον Θεοῦ· κατάγγελλε
τὰ θαυμάσια αὐτοῦ, ἵνα πλεονά-
ζουσα τὸ Χάρισμα, εἰσέλθῃς εἰς
τὴν Χαρὰν τοῦ Κυρίου.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Ἰδιόμελα.
μετὰ τῶν συνήθων Στίχων. ἤχ. κλ. β'.

Δεῦτε πιεσοί, ἐπεργασώμεθα προ-
θύμως τῷ Δεσπότη· νέμει γὰρ τοῖς
δούλοις τὸν πλοῦτον· καὶ ἀναλό-
γως ἕκαστος, πολυπλασιάζωμέν
τὸ τῆς Χάριτος Τάλαντον· ὁ μὲν
Σοφίαν κομιεῖται, δι' ἔργων ἀγα-
θῶν, ὁ δὲ Λειτουργίαν λαμπρό-
τητος ἐπιτελείσθω· κοινωνεῖτω
δὲ τῷ λόγῳ, πιστὸς τῷ ἀμυήτῳ·
καὶ σκορπιζέτω τὸν πλοῦτον πέ-
νησιν ἄλλος· οὕτω γὰρ τὸ δά-
νειον πολυπλασιάζωμεν, καὶ ὡς
Οἰκονόμοι πιεσοί τῆς Χάριτος, Δεσ-
ποτικῆς χαρᾶς ἀξιοθώμεν· αὐ-
τῆς ἡμᾶς καταξίωσον Χριστέ ὁ
Θεός, ὡς φιλάνθρωπος.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Οταν ἔλθῃς ἐν δόξῃ, μετ' Ἀγ-
γελικῶν Δυνάμεων, καὶ καθίσῃς
ἐν Θρόνῳ, Ἰησοῦ διακρίσεως, μὴ
με

με Ποιμὴν Ἀγαθὴ διαχωρίσης ὁδοὺς δεξιὰς γὰρ οἶδας, διεστραμμένοι δὲ εἰσιν αἱ εὐδύνμοι· μὴ οὖν ἐρίφοις με, τὸν τραχὺν τῆ ἀμαρτία συναπολέσης, ἀλλὰ τοῖς ἐκ δεξιῶν, συναριθμήσας προβάτοις, σῶσόν με ὡς φιλόανθρωπος.

Ο Νυμφίος, ὁ κάλλει ὥραϊος παρά πάντας ἀνθρώπους, ὁ συγκαλέσας ἡμᾶς, πρὸς ἐστίαισιν πνευματικῆν τοῦ Νυμφῶνός σου, τὴν δυσειδαίμονά μου μορφήν, τῶν πταισμάτων ἀπαμφίασον, τῆ μεθέξει τῶν Παθημάτων σου, καὶ στολὴν δόξης κοσμήσας, τῆς σῆς ὥραιότητος, δαιτυμόνα παιδρὸν ἀνάδειξον, τῆς Βασιλείας ὡς Εὐσπλαγχνος.

Δέξα καὶ νῦν ἤχος βαρύς.

Ιδοὺ σοι τὸ Τάλαντον, ὁ Δεσπότης ἐμπιστεύει ψυχὴ μου· φόβω δέξαι τὸ Χάρισμα, δάνεισαι τῷ δεδωκότι, διάδος πτωχοῖς, καὶ κτῆσαι φίλον τὸν Κύριον, ἵνα σῆς ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ, ὅταν ἔλθῃ ἐν δόξῃ, καὶ ἀκούσης μακαρίας φωνῆς, Εἰσελθε δοῦλε, εἰς τὴν Χαρὰν τοῦ Κυρίου σου· αὐτῆς ἀξιώσόν με, Σωτῆρ τὸν πλανηθέντα, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς συνήθως. Αἱ ὧραι μετὰ τῆς συνήθους στιχολογίας, καὶ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ τετραευαγγελίου. Εἰς τὴν Τριθέκτον. Τροπάριον τῆς Προφητείας ἤχος α΄.

Τοῖς ἀπέτρως πταίουσιν, πλου-

σίως συγχώρησον Σωτῆρ, ἀξίωσον ἡμᾶς, ἀκατακρίτως προσκυνῆσαι σου τὴν Ἀγίαν Ἀνάσασιν, πρεσβείαις τῆς Ἀχράντου σου Μητρὸς, μόνη Πολυέλεε. Δίς.

Προκειμένον. ἤχ. κλ. β΄. Ψαλ. ρκθ΄.

Ὅτι παρὰ τῷ Κυρίῳ τὸ ἔλεος.

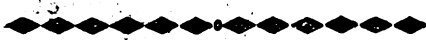
Στίχ. Ἐκ βαθίων ἐκέκραξά σοι

Προφητείας Ἰεζεκιὴλ τὸ ἀνάγνωσμα.

Εν τῷ πορεύεσθαι τὰ ζῶα, ἐπορεύοντο καὶ οἱ τροχοί, καὶ ἐν τῷ ἐστάναι αὐτὰ, εἰστήκεισαν, καὶ ἐν τῷ ἐξαιρεῖν αὐτὰ ἀπὸ τῆς γῆς. ἐξήρουντο τὸν αὐτοῖς καὶ οἱ τροχοί, ὅτι πνεῦμα ζωῆς ἦν ἐν τοῖς τροχοῖς. Καὶ ὁμοίωμα ὑπὲρ κεφαλῆς τῶν ζῶων, ὡσεὶ στερέωμα, ὡς ὄρασις κρυστάλλου φοβεροῦ, ἐκτεταμένον ἐπὶ τῶν πτερύγων αὐτῶν ἐπάνωθεν. Καὶ ὑποκάτω τοῦ στερέωματος αἱ πτέρυγες αὐτῶν ἐκτεταμέναι, πτερουσόμεναι ἑτέρα τῆ ἑτέρα, ἐκάστῳ δύο συνεζευγμέναι, ἐπικαλύπτουσαι τὰ σώματα αὐτῶν. Καὶ ἤκουον τὴν φωνὴν τῶν πτερύγων αὐτῶν, ὡς φωνὴν ὕδατων παλλῶν, ὡς φωνὴν Θεοῦ Σαδδαῖ. ἱκανοῦ ἐν τῷ πορεύεσθαι αὐτὰ· φωνὴ τοῦ λόγου, ὡς φωνὴ παρεμβολῆς, καὶ ἐν τῷ ἐστάναι αὐτὰ, κατέπαυον αἱ πτέρυγες αὐτῶν. Καὶ ἰδοὺ φωνὴ ὑπεράνωθεν τοῦ στερέωματος. τοῦ ὄντος ὑπὲρ κεφαλῆς αὐτῶν. Ἐν τῷ ἐστάναι αὐτὰ, ἀνίσταντο αἱ πτέρυγες αὐτῶν, καὶ ὑπεράνω τοῦ στερέωματος τοῦ ὑπὲρ κεφαλῆς αὐτῶν, ὡς ὄρασις λίθου καπφείρου. Καὶ ὁμοίωμα θρόνου ἐπ' αὐτοῦ· καὶ ἐπὶ τοῦ ὁμοιώματος τοῦ θρόνου, ὁμοίωμα ὡς εἶδος ἀνθρώπου ἀνωθεν. Καὶ εἶδον ὡς ὄψιν ἡλέκτρου, ὡς ὄρασιν πυρὸς ἔσωθεν αὐτοῦ κέκλυθαι. Καὶ ἀπὸ ὄρασεως ἐσφύος καὶ ἐπάνω· καὶ ἀπὸ ὄρασεως ἐσφύος ἕως κάτω, εἶδον ὄρασιν

ὄρασι πύργος, καὶ τὸ φέγγος αὐτοῦ κύκλω, ὡς ὄρασις τόξου, ὅταν ἦ ἐν τῇ νεφέλῃ ἐν ἡμέρᾳ ὑετοῦ, οὕτως ἰστάσις τοῦ φέγγους κυκλόθεν αὐτῆ, ἢ ὄρασις ὁμοιώματος δόξης Κυρίου.

Προκείμενον. ἤχος δ'. Ψαλμός ρλ'. Ἐλπίζατώ Ἰσραὴλ ἐπὶ τὸν Κύριον ἀπὸ τοῦ νῦν, καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος. Στίχ. Κύριε οὐχ ὑψώθη ἡ καρδία μου.

Τῇ αὐτῇ Ἀγία καὶ μεγάλη Γ'. Ἐσπέρας, εἰς τὸ λυχνικόν. ἢ συνήθης Στιγλογία. εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε'. καὶ ψάλλομεν τὰ ἰδιόμελα Στιχηρὰ, ἅπερ εἶπομεν τὸ πρωί. Δόξα, καὶ νῦν. τὸν βαρύν. Εἰσοδος μετὰ τοῦ Εὐαγγελίου. Φῶς ἰλαρόν. Εἶτα τὰ ἀναγνώσματα.

Ἐσπέρας. Προκείμενον. ἤχ. πλ. β'. Ψαλμός ρλά.

Ἀνάστηθι Κύριε εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου. Στίχ. Μνήσθητι Κύριε τοῦ Δαυὶδ, καὶ πάσης τῆς κραότητος αὐτοῦ.

Τῆς Ἐξόδου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κατέβη ἡ θυγάτηρ Φαραῶ, λούσασθαι ἐπὶ τὸν ποταμὸν, καὶ αἱ ἄβραι παρεπορεύοντο παρὰ τὸν ποταμὸν. Καὶ ἰδοῦσα θίβην ἐν τῷ ελεῖ, ἀποστείλασα τὴν ἄβραν, ἀνείλετο αὐτὴν. Ἀνοίξασα ἔε, ὄρᾳ παιδίον κλαῖον ἐν τῇ θίβῃ, καὶ ἐρείξατο αὐτοῦ ἡ θυγάτηρ Φαραῶ, καὶ εἶπεν, Ἀπὸ τῶν παιδίων τῶν Ἑβραίων τοῦτο. Καὶ εἶπεν ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ τῇ θυγατρὶ Φαραῶ, θέλεις κἀλέσω σοὶ γυναῖκα τροφεῦσαν ἐκ τῶν Ἑβραίων, καὶ θηλάσει σοὶ τὸ παιδίον, καὶ εἶπεν αὐτῇ ἡ θυγάτηρ Φαραῶ, Πορεύου· ἐλθοῦσα δὲ ἡ νεάνις, ἐκάλει τὴν μητέρα τοῦ παιδίου· εἶπε δὲ πρὸς

αὐτὴν ἡ θυγάτηρ Φαραῶ, Διατίρρυσόν μοι τὸ παιδίον τοῦτο, καὶ θηλάσον μοι πύτό· ἐγὼ δὲ δώσω σοὶ τὸν μισθόν. Ἐλαβε δὲ ἡ γυνὴ τὸ παιδίον, καὶ ἐθήλαζεν αὐτό. Ἄνδρυνθέντος δὲ τοῦ παιδίου, εἰσέγαγεν αὐτὸ πρὸς τὴν θυγατέρα Φαραῶ, καὶ ἐγενήθη αὐτῇ εἰς υἴον· ἐπωνόμασε δὲ τὸ ὄνομα αὐτοῦ Μωϋσῆν, λέγουσα, Ἐκ τοῦ ὕδατος αὐτὸν ἀνείλωμην.

Προκείμενον. ἤχ. δ'. Ψαλ. ρλβ'.

Ἰδοὺ δὴ τί καλόν, ἢ τί τερπνόν. ἀλλ' ἡ τὸ κατοικεῖν ἀδελφοὺς ἐπὶ τὸ αὐτό Στίχ. Ὡς μῦρον ἐπὶ κεφαλῆς τὸ καταβαῖνον.

Ἰὼβ τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ἐγένετο ὡς ἡ ἡμέρα αὕτη, καὶ οἱ υἱοὶ Ἰὼβ, καὶ αἱ θυγατέρες αὐτοῦ, ἔσθιον καὶ ἔπινον ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῶν τοῦ πρεσβυτέρου. Καὶ ἰδοὺ ἄγγελός ἦλθε πρὸς Ἰὼβ, καὶ εἶπεν αὐτῷ, Τὰ ζεύγη τῶν βοῶν ἤροτρία, καὶ αἱ θήλειαι ὄνοι ἐβόσκοντο ἐχόμενα αὐτῶν. Καὶ ἐλθόντες οἱ αἰχμαλωτεύοντες, ἤχμαλώτευσαν αὐτάς, καὶ τοὺς παῖδας ἐπάταξαν ἐν στόματι μαχαίρας· σωθεὶς δὲ ἐγὼ μόνος, ἦλθον τοῦ ἀπαγγεῖλαί σοι. Ἐπι τούτῳ λαλοῦντος, ἕτερος ἄγγελός ἦλθε πρὸς Ἰὼβ, λέγων αὐτῷ, Πῦρ ἔπεσεν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ κατέκαυσε τὰ πρόβατα, καὶ τοὺς ποιμένας κατέκαυσε ὁμοίως· σωθεὶς ἐγὼ μόνος, ἦλθον τοῦ ἀπαγγεῖλαί σοι. Ἐπι τούτῳ λαλοῦντος, ἕτερος ἄγγελος ἔρχεται πρὸς Ἰὼβ, καὶ λέγει αὐτῷ, Οἱ ἵππεῖς ἐποίησαν ἡμῖν ἀρχὰς τρεῖς, καὶ ἐκύκλωσαν τὰς καμήλους, καὶ ἤχμαλώτευσαν αὐτάς, καὶ τοὺς παῖδας ἀπέκτειναν ἐν μαχαίραις· ἐσώθη δὲ ἐγὼ μόνος, καὶ ἦλθον τοῦ ἀπαγ-

ἀπαγγεῖλαί σοι. Ἐπι τούτου λαλοῦν-
τος, ἄλλος ἄγγελος ἔρχεται πρὸς
Ἰώβ, λέγων, Τῶν υἱῶν σου καὶ τῶν
θυγατέρων σου ἐσθιόντων, καὶ κινόντων
παρὰ τῷ υἱῷ σου, τῷ ἀδελφῷ αὐτῶν
τῷ πρεσβυτέρῳ, ἐξαίφνης πνεῦμα μέγα
ἦλθεν ἀπὸ τῆς ἐρήμου, καὶ ἦματο τῶν
τεσσάρων γωνιῶν τῆς οἰκίας, καὶ
ἔπεσεν ἡ οἰκία ἐπὶ τὰ παιδιά σου, καὶ
ἐτελεύτησαν· καὶ ἐσώθην ἐγὼ μόνος,
καὶ ἦλθον τοῦ ἀπαγγεῖλαί σοι. Οὕτως
ἀκούσας Ἰώβ, ἀναστὰς διέβηκε τὰ
ζυμάτια αὐτοῦ, καὶ ἐκείρατο τὴν κόμην
τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, καὶ πεσὼν χαμαὶ,
προσεκλίθησε τῷ Κυρίῳ, καὶ εἶπεν,
Αὐτὸς γυμνὸς ἐξῆλθον ἐκ κοιλίας
μητρός μου, γυμνὸς καὶ ἀπελεύσομαι
ἐκεῖ. Ὁ Κύριος ἔδωκεν, ὁ Κύριος
ἀφείλετο· ὡς τῷ Κυρίῳ ἔδοξεν, οὕτω
καὶ ἐγένετο. Εἶη τὸ ὄνομα Κυρίου
εὐλογημένον εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἐν τού-
τοις πᾶσι τοῖς συμβεβηκόσιν αὐτῷ,
οὐχ ἤμαρτεν Ἰώβ ἐναντι Κυρίου, οὐδὲ
ἐν τοῖς χεῖλεσιν αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἔδωκεν
ἀφροσύνην τῷ Θεῷ.

Καὶ εὐθὺς τὸ, Κατεθυνηθήτω. καὶ
τὸ Ἐθαγγέλιον.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μα-
θηταῖς· Περὶ τῆς ἡμέρας ἐκείνης
καὶ τῆς ὥρας οὐδεὶς οἶδεν.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκαλουθία τῶν Προ-
φηγισμένων.

Τῆ οὐτῆ ἀγία καὶ μεγάλη Τρίτῃ
εἰς τὸ Ἀπόδεικνον, ψάλλομεν τὸ Τριῶ-
διον τοῦ Κυρίου Ἀνδρέου.

Ὡδὴ Γ'. ἤχ. β'. Ὁ Εἰρμός.

Στειρωθέντα μου τὸν νοῦν, καρ-
ποφόρον ὁ Θεός, ἀνάδειξόν με,

καγεωργέ τῶν καλῶν, φυτουργέ τῶν
καγαθῶν, τῆ εὐσπλαγχνία σου.

Συντελείας ὁ καιρὸς, ἐπιστρέψω-
μεν λοιπὸν, Χριστὸς διδάσκει· ἤ-
ξει γὰρ ἐν ῥίπτῃ, ἤξει καὶ οὐ χρο-
νιεῖ, κρίναι τὸν κόσμον αὐτοῦ.

Τὸ ἀθρόον τῆς αὐτοῦ, παρουσίας
ὁ Χριστὸς, δηλῶν εἰρήκει, τὴν
τοῦ Νῶε ποτῆ, ἀπροσδόκητον φθο-
ρὰν, ἐπενεχθεῖσαν τῇ γῆ.

Ἡνεύχθη ὁ Νυμφῶν, εὐτρεπίσθη
σὺν αὐτῷ, ὁ θεῖος γάμος, ὁ Νυμ-
φίος ἐγγύς, προσκαλούμενος ἡ-
μᾶς· ἐτοιμασθῶμεν λοιπὸν.

Ἡ τοῦ Σίμωνος σκηνή, τὸν ἀχώ-
ρητον παντὶ, ἐχώρησέ σε, Ἰησοῦ
Βασιλεῦ, καὶ γυνὴ ἀμαρτωλός,
Μυρόν σε ἤλειψεν.

Εὐωδίας μυστικῆς, πληρουμένη
ἡ γυνὴ, τῆς πρὶν ἐβρύσθη, δυσω-
δίας Σωτῆρ, τῶν πολλῶν ἀμαρ-
τιῶν· μύρον γὰρ βρούεις ζωῆς.

Εποουράνιος τροφή, τῶν πεινῶν
τῶν ἡ ζωῆ, αὐτὸς ὑπάρχων, εἰ-
στιάθης Χριστέ, τοῖς ἀνθρώποις
προδεικνύς, σὴν συγκατάβασιν.

Ὁ ἀγνώμων μαθητῆς, ἀθετήσας
σε Χριστέ, τὴν σπείραν ὄλην, τῶν
ἀνόμων λαῶν, συνεχίνει κατὰ σοῦ,
εἰς προδοσίαν τραπεῖς. Δόξα.

Σὺν Πατρί σε τὸν Ἰδὸν, καὶ τὸ
Πνεῦμα τὸ εὐθές, τὴν μίαν φύσιν,
προσχυνῶ καὶ ἀνυμνῶ, τοῖς προ-
σώποις διακρῶν, καὶ τῇ Οὐσίᾳ ἐνῶν.

Καὶ

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Η τεκοῦσά σε Ἀμνάς, τὸν Ποιμένα καὶ Ἀμνὸν, αἰεὶ πρεσβεύει, Ἰησοῦ ὁ Θεὸς, ὑπὲρ πάντων γηγενῶν, τῶν πιστευόντων εἰς σέ.

Κάθισμα· ἤχος α΄. Χορὸς Ἀγγελικός.

Ιδοὺ τὸ πονηρὸν, βουλευτήριον ὄντως, συνήκται δυσμενῶς, ὡς κριτὸν κατακρίναι, τὸν ἄνω καθεζόμενον, ὡς Κριτὴν πάντων Κύριον· νῦν ἀθροίζεται, σὺν τῷ Πιλάτῳ Ἡρώδῃ, Ἄννας ἅμα τε, καὶ Καϊάφας ἐτάσαι, τὸν μόνον Μακρόθυμον.

ᾠδὴ Η΄. Ὁ Εἰρμύς.

Τὸν ἐν τῇ βάρῳ Μωσῆ, τῆς Παρθένου τὸ θαῦμα, ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει, προτυπώσαντα ποτὲ, ὑμνεῖτε εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Οὐκ ἀγνοῶν τὸν καιρὸν, τῆς ἡμῶν συντελείας, ὁ κρατῶν τοὺς αἰῶνας, τὴν ἡμέραν ἀγνοεῖν, πρόεφησεν ἐκείνην, ἀλλ' ὄρους πᾶσι τιθεὶς, πρὸς μετριοφροσύνην.

Οταν καθίσῃς Κριτὴς, ἀφορίζων ὡς εἶπας, ὁ Ποιμὴν τῶν προβάτων, τὰ ἐρίφια Σωτῆρ, τῆς στάσεως ἐκείνης, μὴ ὑστερήσῃς ἡμᾶς, τῆς θείας δεξιᾶς σου.

Σὺ εἶ τὸ Πάσχα ἡμῶν, ὁ τυθεὶς ὑπὲρ πάντων, ὡς Ἀμνὸς καὶ Θυσία, καὶ πταισμάτων ἰλασμὸς, καὶ σοῦ τὰ θεῖα Πάθη, ὑπερυψοῦμεν Χριστέ, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Μύλιον ἔοικέ σοι, καὶ ἀγρῷ καὶ οἰκίᾳ, πᾶς ὁ βίος ψυχῆ μου· διὸ κτῆσαι εἰς Θεόν, ἐτοιμὴν τὴν καρδίαν, ἵνα μηδὲν τῇ φθορᾷ, τῆς σαρκὸς καταλίπῃς.

Οὐ Φαρισαίους Σωτῆρ, οὐ τῷ Ἰμμωνι μόνῳ, κατηξίωσας ἅμα, εἰς ἐστίασιν ἐλθεῖν, ἀλλ' ἤδη καὶ Τελῶναι, ὁμοῦ καὶ Πόρνοι τὴν σὴν, ἀντλοῦσιν εὐσπλαγχνίαν,

Φιλαργυρίας ἐρῶν, ὁ προδότης Ἰούδας, κενωθέντος τοῦ Μύρου, ἐμελέτησε λοιπὸν, τὴν πρᾶσιν τοῦ Δεσποτοῦ, καὶ πρὸς ἀνόμους ἐλθῶν, τὴν τιμὴν συνεφώνει.

Ω μακαρίων χειρῶν, ὧ τριχῶν καὶ χειλέων, τῶν τῆς σώφρονος Πόρνης, αἷς ἐπέχεε Σωτῆρ, τὸ Μῦρον πρὸς τοὺς πόδας, ἐκμασσομένη αὐτοῦς, πυκνῶς καταφιλοῦσα.

Ανακειμένῳ γυνῇ, ἐπιστάσά σοι Λόγε, πρὸς τοὺς πόδας θρηνοῦσα, τὸ ἀλάβαστρον Σωτῆρ, τοῦ Μύρου κατεκένου, ἐπὶ τὴν σὴν κεφαλὴν, τοῦ ἀθανάτου Μύρου.

Δόξα.

Σὺν τῷ Πατρὶ τὸν Υἱόν, καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, τὴν Ἁγίαν Τριάδα, ἐν Θεότητι μιᾷ, δοξάζομεν βῶντες, Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος, εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ταῖς ἰκεσίαις Σωτῆρ, τῆς Ἀχράντου

του

του Μητρός σου, και τῶν σῶν Ἀποστόλων, τὰ ἑλέη σου ἡμῖν, κατὰπίμψαν πλουσίως, και τὴν εἰρήνην τὴν σὴν, παράσχου τῷ λαῷ σου.

Ὡδὴ Θ'. Ὁ Εἰρμός.

Τὴν ὑπερφυῶς σαρκί, συλλαβοῦσαν ἐν γαστρὶ, τὸν ἐκ Πατρὸς ἀχρόνως, προεκλάμψαντα Λόγον, τὴν μόνον Θεοτόκον, μεγαλύνουμεν πιστῶς.

Εργασίας ὁ καιρὸς, σωτηρίας ὁ σκοπὸς, τὸ Ὑάλαντον λαβοῦσα, τὴν ἀρχαίαν Εἰκόνα, ψυχὴ μου ἐμπορευοῦ, τὴν αἰώνιον ζωὴν

Ως λαμπάδας φωτεινάς, κοσμηθέντες τὰς ψυχὰς, τῷ Νυμφίῳ χωροῦντι, πρὸς τὸν ἀφθαρτον γάμον, πρὸ τοῦ τὴν θύραν κλεῖσαι, συνεισελθωμεν αὐτῷ.

Δεῖξαι θέλων Ἰησοῦ, τὸ ὑπερφυῶς τῆς σῆς, ταπεινώσεως πᾶσιν, εἰσιτιάθης ἐν οἴκῳ, τοῦ Σίμωνος δειπνήσας, τῶν πεινῶντων ἢ τροφή.

Αρτας ὧν ζωοποιὸς, εἰσιτιάθης Ἰησοῦ, Σίμωνι Φαρισαίῳ, ἵνα Πόρνη κερδήσῃ, τὴν ἀπρατόν σου χάριν, τοῦ μύρου τῆ κενώσῃ.

Χεῖρες ἐμοὶ ῥυπαραί, χεῖλη πόρνης ἐν ἐμοὶ, ἀναγνός μου ὁ βίος, ἐφαρμένα τὰ μέλη· ἀλλ' ἄνες μοι και ἄφες, βοᾷ Πόρνη τῷ Χριστῷ.

Επιστάσα ἢ γυνὴ, πρὸς τοὺς

πόδας σου Σωτήρ, ἐπέχεε τὸ Μύρον, εὐωδίας πληροῦσα και Μύρου πληρουμένη, τοῦ τῶν ἔργων ἱλασμοῦ.

Αρωμάτων εὐπορῶ, ἀρετῶν ἀπορῶ δε, ἃ ἔχω σοὶ προσάγω, δὸς αὐτὸς ἄπερ ἔχεις, και ἄνες μοι και ἄφες, βοᾷ Πόρνη τῷ Χριστῷ.

Μύρον παρ' ἐμοὶ φθαρτόν, Μύρον παρὰ σοὶ ζωῆς· Μύρον γὰρ ὄνομά σοι, κενωθὲν τοῖς ἀξίοις· ἀλλ' ἄνες μοι και ἄφες, βοᾷ Πόρνη τῷ Χριστῷ. Δόξα.

Αναρχος εἶ ὁ Πατήρ, Ἀκτιστος εἶ ὁ Υἱὸς, Σύνθρονον και τὸ Πνεῦμα, ἐν τὰ τρία τῆ φύσει, και τρία τοῖς προσώποις, εἰς Θεὸς ἀληθινός.

Και νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε ἢ ἐλπίς, τῶν τιμώντων σε ἀεὶ, μὴ πάσῃ δυσωποῦσα, τὸν ἐκ σοῦ γεννηθέντα, ῥυσθῆναί με κινδύνων, και παντοίων πειρασμῶν.

Τῆ ἀγία και μεγάλη Δ'. εἰς τὸν Ὁρθρον, τὸ Ἀλληλούϊα, και τὸ, Ἰδοὺ ὁ Νυμφίος, ἐκ γ'. ἢ συνήθης Στιχολογία. Μετὰ τὴν α'. Στιχολ. Κάθισμα ἤχος γ'.

Τὴν ὠραιότητα.

Πόρνη προσῆθέ σοι, Μύρα σὺν δάκρυσι, κατακενοῦσά σου, ποσὶ φιλάν-

Φιλάνθρωπε, και δυσωδείας τῶν κακῶν, λυτροῦται τῇ κελεύσει σου πνέων δὲ τὴν χάριν σου, μαθητῆς ὁ ἀχάριστος, ταύτην ἀποβάλλεται, και βορβόρω συμφύρεται, φιλαργυρία ἀπεμπολῶν σε Δόξα Χριστέ τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Δόξα, και νῦν. πάλιν τὸ αὐτό. μετὰ τὴν β'. Στιχολ Κάθισ. ἤχος δ'.

Ταχὺ προκατάλαβε.

Ἰούδας ὁ δόλιος, φιλαργυρίας ἔρων, προδοῦναι σε Κύριε, τὸν Θησαυρὸν τῆς ζωῆς, δολίως ἐμελέτησεν· ὅθεν και παροινήσας, τρέχει πρὸς Ἰουδαίους, λέγει τοῖς παρανόμοις, Τί μοι θέλετε δοῦναι, καὶ γὰρ παραδώσω ὑμῖν, εἰς τὸ σταυρῶσαι αὐτόν ;

Δόξα, και νῦν. πάλιν τὸ αὐτό. Ἐν τῇ γ'. στιχολογία. Κάθισμα ἤχος α'.

Τὸν Τάρον σου Σωτήρ.

Ἡ πόρνη ἐν κλαυθμῷ, ἀνεβόα Οἰκτίρμων, ἐκμάσουσα θερμῶς, τοὺς Ἀχράντους σου πόδας, θριξί τῆς κεφαλῆς αὐτῆς, και ἐκ βάθους στεγάζουσα, Μὴ ἀπίση με, μηδὲ βδελύξη Θεέ μου, ἀλλὰ δέξαι με, μετανοούσαν και σώσον, ὡς μόνος Φιλάνθρωπος.

Δόξα, και νῦν. πάλιν τὸ αὐτό. Εἶτα τὸ Εὐαγγέλιον.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐμαρτύρει ὁ ὄχλος.

Ὁ Ν'. Και τὸ Τριώδιον. Ὁδὴ Γ'. ἤχ. β'. Ὁ Εἰρμός.

Τῆς πίστεως ἐν πέτρα με στερεώσας, ἐπλάτυνας τὸ σῶμα μου ἐπ' ἐχθρούς μου· εὐφράνθη γὰρ τὸ πνευμά μου ἐν τῷ ψάλλειν· Οὐκ ἔστιν Ἄγιος, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, και οὐκ ἔστι δίκαιος πλήν σου Κύριε.

Ἐν κενοῖς τὸ συνέδριον τῶν ἀνόμων, και γνώμη συναθροίζεται κακοτρόπῳ, κατάκριτον τὸν ῥύστην σε ἀποφῆναι, Χριστέ ᾧ ψάλλομεν· Σὺ εἶ Θεὸς ἡμῶν, και οὐκ ἔστιν Ἄγιος πλήν σου Κύριε.

Τὸ δεινὸν βουλευτήριον τῶν ἀνόμων, σκέπτεται θεομάχου ψυχῆς ὑπάρχον, ὡς δύσχρηστον τὸν Δίκαιον ἀποκτεῖναι, Χριστὰν ᾧ ψάλλομεν· Σὺ εἶ Θεὸς ἡμῶν, και οὐκ ἔστιν Ἄγιος πλήν σου Κύριε.

Κοντάκιον. ἤχ. δ'. Ὁ ὑψωθείς.

Ἐπερ τὴν Πόρνην ἀγαθὴ ἀνομήσας, δακρύων ὄμβρους οὐδαμῶς σοι προσῆξα· ἀλλὰ σιγῇ δεόμενος προσπίπτωσι σοι, πόθῳ ἀσπαζόμενος, τοὺς Ἀχράντους σου πόδας, ὅπως μοι συγχώρησιν, ὡς Δεσπότης παρέξης, τῶν ὀφλημάτων κράζοντι Σωτήρ· Ἐκ τοῦ βορβόρου τῶν ἔργων μου ῥύσαι με. Ὁ Οἶκος.

Ὁ μετὰ τρίτον οὐρανόν.

Ἡ πρώην ἄσωτος γυνή, ἐξαίφνης σώφρων ὤφθη, μισήσασα τὰ ἔργα τῆς αἰσχρᾶς ἀμαρτίας, και ἴδο-

ἠδονάς τοῦ σώματος, διενθυμου-
μένη τὴν αἰσχύνην τὴν πολλήν,
καὶ κρίσιν τῆς κολάσεως, ἣν ὑ-
ποστῶσι πόρνοι καὶ ἄσωτοι. ὧν
περ πρῶτος πέλω, καὶ προοῦμαι·
ἀλλ' ἐμμένω τῇ φαύλῃ συνηθείᾳ ὁ
ἄφρων· ἡ πόρνη δὲ γυνή, καὶ
πτοηθεῖσα, καὶ σπουδάσασα ταχὺ,
ἤλθε βοῶσα πρὸς τὸν Λυτρω-
τήν· Φιλάνθρωπε καὶ Οἰκτίρμων,
ἐκ τοῦ βορβόρου τῶν ἔργων μου
ῥύσαι με.

Τῇ Ἁγίᾳ καὶ μεγάλη Δ'. Μνεῖαν ποι-
οῦμεθα τῆς ἀλειψάσης τὸν Κύριον μύ-
ρω γυναικός, Πόρνης. Στίχ. Γυνὴ βα-
λοῦσα σώματι Χριστοῦ μῦρον. Τὴν
Νικοδήμου προὔλαβε Συμριναλὸν.

ᾠδὴ Η'. Ὁ Εἰρμός.

Ρῆμα Τυράννου, ἐπεὶ ὑπερίσχου-
» σεν, ἐπταπλασιῶς κάμινοσ, ἐ-
» ξεκαύθη ποτέ· ἐν ἣ Παῖδες οὐκ
» ἐρπλέχθησαν, Βασιλέωσ πατή-
» σαντες δόγμα· ἀλλ' ἐβόωσ·
» Πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύ-
» ριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε
» εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αποκενοῦσα Γυνή, Μῦρον ἔντι-
μον, Δεσποτικῇ καὶ θεῖα φρικ-
τῇ κορυφῇ, Χριστέ τῶν ἰχνῶν
σου ἐπελάβησ, τῶν Ἀχράντων,
κεχραμμένασ παλάμαισ, καὶ ἐβόα·
Πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύ-
ριον ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς
πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δάκρυσί πλύνει, τοὺς πόδας ὑ-
πεύθυνος, ἀμαρτίαισ τοῦ πλάσαν-

τος, καὶ ἐκμάσσει θριξί· διὸ τῶν
ἐν βίω αὐτῶν δτήμαρτε, πεπραγμένων,
τῆσ ἀπολυτρώσεωσ· ἀλλ' ἐβόα·
Πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύ-
ριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς
πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ιερουργεῖται, τὸ λύτρον εὐγνώ-
μονι, ἐκ σωτηρίων σπλάγγων τε,
καὶ δακρύων πηγῆσ· ἐν ἣ δια τῆσ
ἐξαγορεύσεωσ, ἐκπλυθεῖσα οὐ κα-
τησχύνετο, ἀλλ' ἐβόα· Πάντα τὰ
ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε,
καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας.

ᾠδὴ Θ'. Ὁ Εἰρμός.

Ψυχαῖσ καθαραῖσ, καὶ ἀρρύπω-
» τοῖσ χεῖλεσ, δεῦτε μεγαλύνω-
» μεν τὴν ἀκηλίδωτον, καὶ ὑπέ-
» ραγνον Μητέρα τοῦ Ἐμμα-
» νοῦήλ, δι' αὐτῆσ τῶ ἐξ αὐτῆσ,
» προσφέροντεσ πρεσβεῖαν τε-
» χθέντι. Φεῖσαι τῶν ψυχῶν ἡ-
» μῶν, Χριστέ ὁ Θεός, καὶ σώσον
» ἡμᾶσ.

Αγνώμων φανείσ, καὶ πονηρός
ζηλότυποσ, δῶρον ἀξιοθέον λο-
γοπραγεῖ, δι' οὗ ὀφειλέσιον ἐλύ-
θη ἀμαρτημάτων, καπηλεύων ὁ
δεινός, Ἰούδασ τὴν φιλόθεον Χά-
ριν. Φεῖσαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν
Χριστέ ὁ Θεός, καὶ σώσον ἡμᾶσ.

Λέγει παρευθείσ, τοῖσ παρανό-
μοισ ἀρχουσί, Τί μοι δοῦναι θέ-
λετε, κἀγὼ Χριστὸν ὑμῖν, τὸν
ζητούμενον, τοῖσ θέλουσι παρα-
δώσω; οἰκειότητα Χριστοῦ, Ἰου-
δασ ἀντωσάμενοσ χρυσοῦ. Φεῖ-
σαι-

σαι-

σαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν Χριστέ ὁ
Θεός, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

δῶρῃσαι, ὁ παθῶν ὑπὲρ ἡμῶν,
καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Ω πηρωτικῆς, φιλαργυρίας ἀ-
σπονδῆ, λήθης ὅθεν ἔτυχες, ὅτι
ψυχῆς, οὐδ' ὡς ἰσοστάσιος ὁ
Κόσμος ὡς ἐδιδάχθης· ἀπογνώ-
σει γὰρ σαυτὸν, ἐβρόχισας ἀνά-
ψας προδότα. Φεῖσαι τῶν ψυχῶν
ἡμῶν Χριστέ ὁ Θεός, καὶ σῶσον
ἡμᾶς.

Τὸ Ἐξαποστειλάριον ἐκ τρίτου, ὡς
συνήθως.

Τὸν Νυμφῶνά σου βλέπω, Σω-
τήρ μου κεκοσμημένον, καὶ ἐν-
δυμα οὐκ ἔχω, ἵνα εἰσέλθω ἐν
αὐτῷ· λαμπρυνόν μου τὴν στο-
λὴν τῆς ψυχῆς, Φωτοδότα καὶ
σῶσόν με.

Εἰς τοὺς Αἴνους ψάλλομεν εἰς στίχ.
δ'. ταῦτα τὰ Ἰδιόμειλα. ἤχος α'

Σὲ τὸν τῆς Παρθένου Υἱόν,
Πόρνη ἐπιγνοῦσα Θεὸν ἔλεγεν,
ἐν κλαυθμῷ δυσωπούσα, ὡς δα-
κρύων ἄξια πράξασα. Διάλυσον
τὸ χρέος, ὡς καὶ γὰρ τοὺς πλοκά-
μους, ἀγάπησον φιλοῦσαν, τὴν
δικαίως μισουμένην, καὶ πλησίον
Τελωνῶν σε κηρύξω, εὐεργέτα
φιλάνθρωπε.

Τὸ πολυτίμητον μῦρον, ἡ Πόρ-
νη ἔμειξε μετὰ δακρύων, καὶ ἐξέ-
χεεν εἰς τοὺς ἀχράντους πόδας
σου, καταφιλοῦσα· ἐκείνην εὐθύς
ἐδικαίωσας, ἡμῶν δὲ συγχώρησιν

(ΤΟΜ. Γ΄.)

ἤχος ὁ αὐτός.

Οτε ἡ ἁμαρτωλὸς, προσέφερε
τὸ μῦρον, τότε ὁ μαθητῆς, συ-
νεφώνει τοῖς παρανόμοις: ἡ μὲν
ἔχαιρε, κενοῦσα τὸ πολυτίμητον·
ὁ δὲ ἐσπευδε, πωλῆσαι τὸν ἀτί-
μητον· αὐτῇ, τὸν Δεσπότην ἐπε-
γίνωσκεν· οὗτος, τοῦ Δεσπότητος
ἐχωρίζετο· αὐτῇ ἠλευθεροῦτο,
καὶ ὁ Ἰούδας δοῦλος ἐγεγόνει
τοῦ ἐχθροῦ· δεινὸν ἡ βραθυμία·
μεγάλῃ ἡ μετάνοια· ἦν μοι δώ-
ρησαι Σωτήρ ὁ παθῶν ὑπὲρ ἡ-
μῶν, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

ἤχος ὁ αὐτός.

Ω τῆς Ἰούδα ἀθλιότητος! ἐ-
θεώρει τὴν Πόρνην φιλοῦσαν τὰ
ἴχνη, καὶ ἐσκέπτετο δόλω, τῆς
προδοσίας τὸ φίλημα. Ἐκείνη,
τοὺς πλοκάμους διέλυσε, καὶ
οὗτος, τῷ θυμῷ ἐδεσμεῖτο, φέ-
ρων ἀντὶ Μύρου, τὴν δυ-
σώδη κακίαν· φθόνος γὰρ οὐκ
οἶδε, προτιμᾶν τὸ συμφέρον· ὡ
τῆς Ἰούδα ἀθλιότητος! ἀφ' ἧς
ῥύσαι ὁ Θεὸς τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, ἤχος β'.

Η ἁμαρτωλὸς ἔδραμε πρὸς τὸ
μῦρον, πριάσασθαι πολυτίμητον
μῦρον, τοῦ μυρίσαι τὸν Εὐεργέ-
την, καὶ τῷ Μυρεψῶ ἐβόα, Δός
μοι τὸ μῦρον, ἵνα ἀλείψω κα-

« 31 » γω,

γῶ, τὸν ἐξαλείψαντά μου πάσας
τὰς ἁμαρτίας.

Καὶ νῦν, ἤχος πλ. β'.

Η βεβυθισμένη τῇ ἁμαρτία, εὐ-
ρέ σε λιμένα τῆς Σωτηρίας, ἴδε
καὶ μῦρα σὺν δάκρυσι κενουσά-
σοι ἐβόα, Ἴδε ὁ τῶν ἁμαρτα-
νόντων τὴν μετάνοιαν φέρων· ἄλ-
λὰ Δέσποτα διάσωσόν με, ἐκ τοῦ
κλύδωνος τῆς ἁμαρτίας, διὰ τὸ
μέγα σου ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, τὰ ἰδιόμελα ταῦτα
μετὰ τῶν συνήθων στίχ. ἤχος πλ. β'.

Σήμερον ὁ Χριστὸς, παραγίνε-
ται ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Φαρισαίου,
καὶ γυνὴ ἁμαρτωλὸς προσελθοῦ-
σα, τοῖς ποσὶν ἐκυλινδοῦτο βοῶ-
σα, Ἴδε τὴν βεβυθισμένην τῇ
ἁμαρτία, τὴν ἀπερλιπισμένην διὰ
τὰς πράξεις, τὴν μὴ βδελυχθεῖ-
σαν παρὰ τῆς σῆς ἀγαθότητος,
καὶ δός μοι Κύριε, τὴν ἄφεσιν
τῶν κακῶν καὶ σῶσόν με.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Ηπλωσεν ἡ Πόρνη, τὰς τρίχας
σοι τῷ Δεσπότη· ἠπλωσεν Ἰού-
δας, τὰς χεῖρας τοῖς παρανόμοις·
ἡ μὲν, λαβεῖν τὴν ἄφεσιν· ὁ δέ,
λαβεῖν ἀργύρια· διό σοι βοῶμεν,
τῷ πραθέντι καὶ ἐλευθερώσαντι,
ἡμᾶς, Κύριε δόξα σοι.

Προσηλθε γυνὴ, δυσώδης καὶ
βεβορβορωμένη, δάκρυα προχέου-
σα, ποσί σου Σωτῆρ, τὸ Πάθος
καταγγέλλουσα· πῶς ἀτενίσω σοι

τῷ Δεσπότη· αὐτὸς γὰρ ἐλήλυ-
θας, σῶσαι Πόρνην· ἐκ θυθοῦ
θανοῦσάν με ἀνάστησον, ὁ τὸν
Λάζαρον ἐγείρας, ἐκ τάφου τε-
τραήμερον· δέξαι με τὴν τάλαι-
ναν, Κύριε καὶ σῶσόν με.

Η ἀπεγνωσμένη διὰ τὸν βίον,
καὶ ἐπεγνωσμένη διὰ τὸν τρόπον,
τὰ μῦρα βαστάζουσα, προσῆλθέ
σοι βοῶσα, Μὴ με τὴν Πόρνην
ἀπορρίψης, ὁ τεχθεὶς ἐκ Παρθέ-
νου. Μὴ μου τὰ δάκρυα παρίδης,
ἢ χαρὰ τῶν Ἀγγέλων, ἀλλὰ
δέξαι με μετανοοῦσαν, ἣν οὐκ
ἀπώσω ἁμαρτάνουσαν Κύριε, διὰ
τὸ μέγα σου ἔλεος.

Δόξα. καὶ νῦν. ἰδιόμελον, ἤχος
πλ. δ'.

Ποίημα Κασσινη; Μοναχῆς.

Κύριε, ἡ ἐν πολλαῖς ἁμαρτίαις
περιπεσῶσα γυνὴ, τὴν σὴν αἰ-
σθημένη Θεότητα, Μυροφόρου ἀ-
ναλαβοῦσα τὰξιν, ὀδυρομένη μῦ-
ρά σοι, πρὸ τοῦ ἐνταφιασμοῦ κο-
μίζει· οἴμοι! λέγουσα, ὅτι νύξ μοι
ὑπάρχει, οἴστρος ἀκολασίας, ζο-
φώδης τε καὶ ἀσέλγητος, ἔρωσ
τῆς ἁμαρτίας· δέξαι μου τὰς πη-
γὰς τῶν δακρύων, ὁ νεφέλαις
διεξάγων, τῆς θαλάσσης τὸ ὕδωρ·
κάμφθητί μοι, πρὸς τοὺς στε-
ναγμοὺς τῆς καρδίας, ὁ κλίνας
τοὺς Οὐρανοὺς, τῇ ἀφάτῳ σου
κηνώσει· καταφιλήσω τοὺς ἀ-
χράντους σου πόδας, ἀποσμήξω
τούτους δὲ πάλιν, τοῖς τῆς κε-
φαλῆς μου βοστρύχαις, ὧν ἐν

τῷ

τῷ Παραδείσῳ Εὐα τὸ δειλινόν, τῷ κρότον τοῖς ὤσιν ἤχηθεῖσα, τῷ φόβῳ ἐκρύβη ἁμαρτιῶν μου τὰ πλήθη, καὶ κριμάτων σου ἀβύσσους, τίς ἐξιχνιάσει ψυχῶσάτα Σωτήρ μου; μὴ με τὴν σὴν δούλην παρίδης, ὁ ἀμέτρητον ἔχων τὸ ἔλεος.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς συνήθως ἔντε τῇ Α'. ὥρα, καὶ ἐν ταῖς λοιπαῖς. Εἰς τὴνς'. Τροπάριον ἤχος β'.

Σήμερον τὸ πονηρὸν συνήχθη συνέδριον, καὶ κατὰ σοῦ κενὰ ἐμελέτησε· σήμερον ἐκ συμφώνου, τὸν δρόχον Ἰούδας ἀρραβωνίζεταί. Καὶ ἄφρας δὲ ἄκων ὁμολογεῖ, ὅτι εἰς ὑπὲρ πάντων ἀναδέχη τὸ Πάθος ἐκούσιον. Λυτρωτὰ ἡμῶν, Χριστέ ὁ Θεὸς δόξα σοι.

Προκειμενον ἤχος πλ. δ'. Ψαλμ. ρλγ'. Εὐλογήσαισε Κύριος ἐκ Σιών, καὶ ἰδῆς τὰ ἀγαθά. Στίχ. Ἴδου δὲ εὐλογεῖτε τὸν Κύριον πάντες.

Προφητείας Ἰεζεκιὴλ τὸ Ἀνάγνωσμα.

Εἶπε Κύριος πρὸς με, γιὰ ἀνθρώπου, ἐξαποστελῶ ἐγὼ σε πρὸς τὸν οἶκον τοῦ Ἰσραὴλ, τοῦ παραπικράναντός με, οἵτινες παρεπικράναν με αὐτοί, καὶ οἱ πατέρες αὐτῶν ἠθέτησαν εἰς ἐμέ, ἕως τῆς σήμερον ἡμέρας· καὶ υἱοὶ σκληροπρόσωποι καὶ στερεοκαρδίοι ἐγένοντο. Ἐγὼ ἀποστελῶ σε πρὸς αὐτούς, καὶ ἐρεῖς αὐτοῖς, τότε λέγει Κύριος. Ἐὰν ἄρα ἀκούσωσιν, ἢ πτοηθῶσι, διότι οἶκος παραπικραίνων ἐστὶ, καὶ γινώσκονται, ὅτι Προφήτης εἶ σὺ ἐν μέσῳ αὐτῶν. Καὶ σὺ υἱὲ ἀνθρώπου μὴ φοβηθῆς αὐτούς, μηδὲ ἐκστῆς ἀπὸ προσώπου αὐτῶν, διότι παροιστήσου-

σι, καὶ ἐπισυστήσονται ἐπὶ σὲ κύκλῳ, καὶ ἐν μέσῳ σκορπίων σὺ κατοικεῖς, καὶ τοὺς λόγους αὐτῶν μὴ φοβηθῆς, καὶ ἀπὸ προσώπου αὐτῶν μὴ ἐκστῆς, διότι οἶκος παραπικραίνων ἐστὶ. Καὶ σὺ υἱὲ ἀνθρώπου, λαλήσεις τοὺς λόγους μου πρὸς αὐτούς· ἐὰν ἄρα ἀκούσωσιν, ἢ πτοηθῶσιν, ὅτι οἶκος παραπικραίνων ἐστὶ. Καὶ σὺ, υἱὲ ἀνθρώπου, ἔκουε τοῦ λαλοῦντος· πρὸς σὲ, καὶ μὴ γίνου παραπικραίνων, καθὼς ὁ οἶκος ὁ παραπικραίνων· γὰρ ἐν τῷ στόμασού, καὶ φάγε, ἃ ἐγὼ δίδωμι σοι. Καὶ εἶδον καὶ ἰδοῦ χεῖρ ἐκτεταμένη πρὸς με, καὶ ἐν αὐτῇ κεφαλὴς εἰς βλίου. Καὶ ἀνείλισθεν αὐτὴν ἐνώπιον ἐμοῦ, καὶ ἐν αὐτῇ γεγραμμένα ἦν τὰ ἐμπροσθεν καὶ τὰ ὀπίσθεν, καὶ ἐγγέγραπτο ἐν αὐτῇ θρηνητός, καὶ μέλος, καὶ οὐαί. Καὶ εἶπε πρὸς με, γιὰ ἀνθρώπου, κατάφαγε τὴν κεφαλίδα ταύτην, καὶ πορεύθητι, καὶ λάλησον τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ. Καὶ διήνοιξε τὸ στόμα μου, καὶ ἐψώμισέ με τὴν κεφαλίδα ταύτην. Καὶ εἶπε πρὸς με· γιὰ ἀνθρώπου, τὸ στόμα σου φάγεται, καὶ ἡ κοιλία σου πλησθήσεται τῆς κεφαλίδος ταύτης τῆς δεδομένης εἰς σὲ· καὶ ἔφαγον αὐτὴν, καὶ ἐγένετο ἐν τῷ στοματί μου μέλι γλυκάζον.

Προκείμ. ἤχος β. Ψαλμ. ρλδ.
Οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριον, εὐλογήσατε τὸν Κύριον. Στίχ. Αἰνεῖτε τὸ ὄνομα Κυρίου, αἰνεῖτε δούλοι Κυρίου.

Τῇ Ἀγίᾳ, καὶ μεγάλῃ Α. Ἐσπέρας εἰς τὸ Λυχνικόν, ἡ συνήθης Στιχολογία. Εἰς δὲ τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 6. καὶ ψάλλομεν τὰ Ἰδιόμελα Στιχηρὰ, ἅπερ εἶπομεν τὸ πρῶτ. Δόξα καὶ νῦν, τὸν πλ. δ'. Κύριε ἡ ἐν πολλαῖς ἁμαρτίαις. Εἴσαδος μετὰ τοῦ Εὐαγγελίου.

Φῶς ἰλαρόν.

Ἐσπέρας Προκείμε. ἤχος β. Παλ-
μὸς ρλέ.

Ἐξομολογεῖσθε τῷ Θεῷ τοῦ Οὐ-
ρανοῦ, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος
αὐτοῦ. Στιχ. Ἐξομολογεῖσθε τῷ Θεῷ
τῶν θεῶν, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος
αὐτοῦ.

Τῆς Ἐξόδου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ἐν ταῖς ἡμέραις ταῖς πολλαῖς
ἐκείναις, μέγας γενόμενος Μωϋσῆς, ἐ-
ξῆλθεν πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ,
τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ. Κατανοήσας δὲ
τὸν πόνον αὐτῶν, ὄρᾳ ἄνθρωπον Αἰ-
γύπτιον, τύπτοντα τινὰ Ἑβραῖον
τῶν ἑαυτοῦ ἀδελφῶν, τῶν υἱῶν Ἰσ-
ραὴλ. Περιβλεψάμενος δε ὧδε καὶ ὧ-
δε, οὐχ ὄρᾳ οὐδένα, πατάξας τὸν
Αἰγύπτιον, ἔκρυψεν αὐτὸν ἐν τῇ ἄμ-
μφ. Ἐξελθὼν δὲ τῇ ἡμέρᾳ τῇ δευ-
τέρᾳ, ὄρᾳ δύο ἄνδρας Ἑβραίους δια-
πληκτιζομένους, καὶ λέγει τῷ ἀδι-
κούντι. Διὰ τί σὺ τύπτεις τὸν πλη-
σίον ; Ὁ δὲ εἶπε· Τίς σε κατέστησεν
ἄρχοντα καὶ δικαστὴν ἐφ' ἡμᾶς ;
μὴ ἀνελεῖν με σὺ θέλεις, ὅν τρόπον
ἀνείλες χθὲς τὸν Αἰγύπτιον ; Ἐρο-
βήθη δὲ Μωϋσῆς, καὶ εἶπεν, Εἰ οὐ-
τως ἐμφανὲς γέγονε τὸ ῥῆμα τοῦ-
το ἤκουσε δὲ Φαραὼ τὸ ῥῆμα τοῦ-
το, καὶ ἐζήτηε ἀνελεῖν τὸν Μωϋσῆν·
ἀνεχώρησε δὲ Μωϋσῆς ἀπὸ προσώ-
που Φαραῶ, καὶ ἔκκευεν ἐν γῆ Μι-
διάμ· ἐλθὼν δὲ εἰς γῆν Μαδιάμ,
ἐκάθισεν ἐπὶ τοῦ φρέατος. Τῷ δὲ
Ἱερεὶ Μαδιάμ ἦσαν ἑπτὰ θυγατέρες
ποιμένουσαι τὰ πρόβατα τοῦ Πατρὸς
αὐτῶν Ἰωθάρ. Παραγενόμεναι δὲ ἤν-
τλου, ἕως ἐπλησαν τὰς δεξαμενάς,
ποτίσαι τὰ πρόβατα τοῦ πατρὸς αὐτῶν
Ἰωθάρ. Παραγενόμενοι δὲ οἱ ποιμέ-
νες, ἐξέβαλον αὐτάς· ἀναστὰς δὲ
Μωϋσῆς, ἐῤῥύσατο αὐτάς, καὶ ἤντλη-

σεν αὐταῖς, καὶ ἐπότισε τὰ πρόβατα
αὐτῶν. Παραγένοντο δὲ πρὸς Ῥαγου-
ῆλ τὸν Πατέρα αὐτῶν· ὁ δὲ εἶπεν
αὐταῖς, Τί ὅτι ἐταχύνετε τοῦ πα-
ραγένεσθαι σήμερον ; Αἱ δὲ εἶπον,
Ἄνθρωπος Αἰγύπτιος ἐῤῥύσατο ἡμᾶς
ἀπὸ τῶν ποιμένων. καὶ ἤντλησεν ἡ-
μίη, καὶ ἐπότισε τὰ πρόβατα ἡμῶν·
Ὁ δὲ εἶπε ταῖς θυγατράσιν αὐτοῦ,
Καὶ ποῦ ἐστι; καὶ ἵνα τί οὕτω κα-
ταλειπίετε τὸν ἄνθρωπον; καλέσατε
οὖν αὐτὸν, ὅπως φάγη ἄρτον. Κωφ-
κίσθη δὲ Μωϋσῆς παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ,
καὶ ἐξέδοτο Σεπφώραν τὴν θυγατέρα
αὐτοῦ Μωϋσῆ εἰς γυναῖκα. Ἐν γασ-
τρὶ δὲ λαβοῦσα ἡ γυνὴ, ἔτεκεν υἱόν,
καὶ ἐπωνόμασε Μωϋσῆς τὸ ὄνομα αὐ-
τοῦ Γηρσέμ, λέγων, Ὅτι πάσιικός εἰ-
μι ἐν γῆ ἄλλοτρίᾳ. Ἐτι δὲ συλλαβοῦ-
σα, ἔτεκεν υἱὸν δεύτερον, καὶ ἐκά-
λεσε τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἐλιεζερ, λέγων,
Ὁ γὰρ Θεὸς τοῦ Πατρὸς μου, καὶ
βοηθός μου, καὶ ἐῤῥύσατό με ἐκ χει-
ρὸς Φαραῶ.

Προκείμενον ἤχος δ'. Παλμὸς ρλς'.
Κύριε τὸ ἔλεός σου εἰς τὸν αἰῶνα, τὰ
ἔργα. Στιχ. Ἐξομολογήσομαι σοὶ Κύ-
ριε ἐν ὄλῃ καρδίᾳ μου.

Ἰῶβ τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ἐγένετο δὲ ὡς ἡμέρα αὕτη, καὶ
ἦλθον οἱ Ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ παραστῆ-
ναι ἔναντι Κυρίου, καὶ ὁ διάβολος ἐν
μέσῳ αὐτῶν. Καὶ εἶπεν ὁ Κύριος τῷ
διάβῳ, Πόθεν σὺ ἔρχη; εἶπε δὲ ὁ
διάβολος ἔναντι Κυρίου, Διαπορευθεὶς
τὴν ὑπ' Οὐρανόν, καὶ ἐμπεριπατήσας
τὴν γῆν, κάρειμι· καὶ εἶπεν ὁ Κύριος
πρὸς τὸν διάβολον. Προσέσχες τῇ
διανοίᾳ σου ἐπὶ τῷ θεραποντί μου
Ἰῶβ, ὅτι οὐκ ἐστὶ κατ' αὐτὸν τῶν ἐπὶ
τῆς γῆς ἄνθρωπος ὅμοιος αὐτῷ,
ἄμμεμπτος, δίκαιος, ἀληθινός, θεοσε-
βής, ἀπεχόμενος ἀπὸ παντὸς κακοῦ·

εἶτι

ἔτι δὲ ἴχεται ἀνακίας· σὺ δὲ εἶπας, τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ ἀπολέσαι διακενῆς. Ὑπολαβὼν δὲ ὁ διάβολος, τῷ Κυρίῳ εἶπε. Δέρμα ὑπὲρ δέρματος καὶ πάντα ὅσα ὑπάρχει τῷ ἀνθρώπῳ δώσω ὑπὲρ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ. Οὐ μὴν δέ, ἀλλὰ ἀποστείλας τὴν χειρὰ σου ἄφαι τῶν ὀστέων αὐτοῦ, καὶ τῶν σαρκῶν αὐτοῦ, ἢ μὴν εἰς πρόσωπόν σε εὐλογῆσει· καὶ εἶπεν ὁ Κύριος τῷ διαβόλῳ. Ἴδου παραδίδωμί σοι αὐτόν, μόνον τὴν ψυχὴν αὐτοῦ διατήρησον. Ἐξῆλθε δὲ ὁ διάβολος ἀπὸ προσώπου Κυρίου, καὶ ἔπαισε τὸν Ἰωὴ ἔλκει πονηρῶ ἀπὸ ποδῶν ἕως κεφαλῆς. Καὶ ἔλαβον Ἰωὴ ὄστρακον, ἵνα ἀποξήτῃ τὸν ἰχῶρα αὐτοῦ, καὶ αὐτὸς ἐκάθητο ἐπὶ τῆς κοπρίας, ἔξω τῆς Πόλεως. Χρόνου δὲ πολλοῦ προβηθηκότος, εἶπε τῷ Ἰωὴ ἡ γυνὴ αὐτοῦ Μέχρι τίνος καρτερῆσει, λέγων Ἴδου ἀναμένω χρόνον ἔτι μικρόν, προσδεχόμενος τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας μου; ἰδού γὰρ ἠράννεται σου τὸ μνημόσυνον ἀπὸ τῆς γῆς· οἱ υἱοὶ σου καὶ αἱ θυγατέρες σου, ἐμῆς κοιλίας ὠδίνες καὶ πόνοι, οὓς εἰς τὸ κενὸν ἐκοπίασα μετὰ μύχθων, σὺ δὲ αὐτὸς ἐν σαπρία σκωλήκων κάθη, διανυκτερεύων ἀΐθριος, κἀγὼ πλανήτις καὶ λάτρις, τόπον ἐκ τόπου περιεργομένη, καὶ οἰκίαν ἐξ οἰκίας· προσδεχομένη τὸν ἥλιον πότε δύσει ἵνα ἀναπαύσωμαι τῶν πόνων καὶ μόχθων, καὶ τῶν περιεγούσων με ὀδυνῶν; αἷμα νῦν συνέχουσιν. ἀλλ' εἰ πόν τι ῥῆμα πρὸς Κύριον, καὶ τελεύτα. Ὁ δὲ ἐμβλέψας αὐτῇ, εἶπεν ἵνα τί ὡσπερ μία τῶν ἀφρόνων γυναικῶν ἐλάλησας οὕτως; εἰ τὰ καλὰ ἐδεξάμεθα ἐκ χειρὸς Κυρίου, τὰ κακὰ οὐχ ὑποίσωμεν; Ἐν τούτοις πάσι τοῖς συμβεβηκόσιν αὐτῷ, οὐχ ἤμαρ

τεν Ἰωὴ οὐδὲ ἐν τοῖς χεῖλεσι αὐτοῦ· καὶ οὐκ ἔδωκεν ἀφροσύνην τῷ Θεῷ.

Εἶτα τὸ, Κατευθυνθήτω. Καὶ τὸ Εὐαγγέλιον.

Ἐκ τοῦ κατὰ Μκτθαῖον.

Τοῦ Ἰησοῦ γενομένου ἐν Βηθανίᾳ.

Τῇ Ἁγίᾳ καὶ μεγάλῃ Δ'. εἰς τὸ Ἀπόδειπνον, τὸ Τριώδιον τοῦ Κυρίου Ἀνδρέου. Ἰδῆ. δ'. πλ. β'.

Ἀκήκοεν ὁ Προφήτης.

Ανώγειν ἐστρωμένον, ἐδέξατό σε τὸν Κτίστην, καὶ τοὺς συμμύστας, καὶ αὐτοῦ τὸ Πάσχα ἐπέτελεσας, καὶ αὐτοῦ εἰργάσω τὰ Μυστήρια· αὐτοῦ γὰρ τῶν δύο σταλέντων, νῦν Μαθητῶν σου, τὸ Πάσχα ἠτοιμάσθη σοι.

Υπάγετε πρὸς τὸν δεῖνα, ὁ πάντα εἰδὼς προλέγει, τοῖς Ἀποστόλοις, καὶ μακάριός ἐστιν ὅς δύναται, πιστῶς ὑποδέξασθαι τὸν Κύριον, ἀνώγειν μὲν τὴν καρδίαν προετοιμάσας, καὶ δεῖπνον τὴν εὐσέβειαν.

Ἡ γνῶμη φιλαργυρίας, ὁ τρόπος σου ἀπονοίας, ἄφρων Ἰούδα· πιστευθεὶς γὰρ μόνος τὸ γλωσσόκαμον, ὅπως οὐκ ἐκάμφθης πρὸς συμπαθειαν, ἀλλ' ἐκλείπας τὰ τῆς σκληρᾶς σου καρδίας σπλάγγνα, προδοὺς τὸν μόνον Εὐσπλαγγνον.

Ἡ γνῶμη τῶν θεοκτόνων, τῇ πράξει τοῦ φιλαργύρου, συναρμοσθεῖσα· ἡ μὲν πρὸς ἀναίρεσιν

ὦπλ.

ὠπλίζετο, ἢ δὲ τὰ ἀργύρια ἐφείλκετο· ἀγχόνη γὰρ μεταμελείας, τότε προκρίνας, κακῶς τοῦ ζῆν ἐστέριται.

Τὸ φίλημα γέμει δόλου, τὸ χαῖρέ σου ἐν μαχαίρα, πλάνε Ἰούδα· τῇ μὲν γλώσση φθέγγη τὰ πρὸς ἔνωσιν, τῇ δὲ γνώμη νεύεις πρὸς διάστασιν· προδοῦναι γὰρ τοῖς παρανόμοις, τὸν Εὐεργέτην, δολίως ἐμελέτησας.

Φιλεῖς καὶ πωλεῖς Ἰούδα, ἀσπάζη καὶ οὐκ ὀκλάξεις, δόλω προστρέχων· τίς μισῶν ἀσπάζεταιται τρισάθλιε; τίς φιλῶν ἐξωνεῖται τιμήματι; τὸ φίλημα τῆς ἀναιδοῦς σου, κακοβουλίας, ἐλέγχει τὴν προαίρεσιν. Δόξζ.

Αμέριστον τῇ Οὐσίᾳ, ἀσύγχυτον τοῖς προσώποις θεολογῶσε, τὴν τριαδικὴν μίαν Θεότητα, ὡς ὁμοβασιλεῖον καὶ σύνθρονον· βοῶσοι τὸ ἄσμα τὸ μέγα, τὸ ἐν ὑψίστοις, τρισσῶς ὑμολογούμενον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Η σύλληψις ὑπὲρ λόγον, ὁ Τόκος σου ὑπὲρ φύσιν, Θεογεννητορ· ἡμὲν γὰρ ἐκ Πνεύματος οὐ σπέρματος, ἢ δὲ νόμους φύσεως λαμβάνουσα, ὡς ἀφθορος καὶ ὑπὲρ φύσιν, πάσης λοχείας· Θεὸς γὰρ τὸ τιχτόμενον.

Κάθισ. ἔχ. δ' Ἐπιφάνης σήμερον.

Συνεσθίων Δέσποτα, τοῖς Μαθηταῖς σου, μυστικῶς ἐδήλωσας,

τὴν σὴν Ἀγίαν τελευτήν, δι' ἧς φθορᾶς ἐλυτρώθημεν, οἱ τὰ σεπτά σου τιμῶντες Παθήματα.

Ὡδὴ Ἡ. Ὀν Στρατιαὶ Οὐρανῶν.

Τὴν νομικὴν ἐκπληρώσας πρόσταξιν, ὁ πλάκας τὰς νομικὰς, γράψας ἐν Σινᾷ, ἔφαγε μὲν τὸ Πάσχα, τὸ πάλαι καὶ σκιῶδες, γέγονε δὲ Πάσχα, καὶ μυστικῆ ζωοθυσία.

Τὴν ἀπ' αἰῶνος κεκαλυμμένην Χριστὲ, Σοφίαν μυσταγωγῶν, ἔδειξας ὁμοῦ, πᾶσι τοῖς Ἀποστόλοις, Σωτὴρ ἐπὶ τοῦ Δείπνου· ἦν ταῖς Ἐκκλησίαις, παρέδωκαν οἱ Θεοφόροι.

Εἰς ἐξ ὑμῶν δόλω παραδώσει με, Ἑβραίοις ἀπεμπωλῶν, ταύτη τῇ νυκτί· τοῦτο Χριστὸς βοήσας, συνέχεε τοὺς φίλους, τότε εἰς πρὸς ἓνα, διαφορῶν προσεκινεῖτο.

Ταπεινωθεὶς δι' ἡμᾶς ὁ πλούσιος, τοῦ Δείπνου ἐξαναστάς, λέντιον λαβὼν, τοῦτο περιεζώσω, καὶ κλίνας τὸν αὐχένα, ἐνίψας τοὺς πόδας, τῶν Μαθητῶν καὶ τοῦ προδότου.

Τῆς ὑπὲρ νοῦν καὶ ἀφράστου γνώσεως, τὸ ὕψος σου Ἰησοῦ, τίς μὴ ἐκπλαγῆ, ὅτι πληρῶ παρέστης, ὁ Κτίστης τῶν ἀπάντων; νίπτων μὲν τοὺς πόδας, ἐκμάσσων δὲ καὶ τῷ λεντίῳ.

Ο μαθητῆς ὃν ἠγάπα Κύριος,

τῷ

τῷ στήθει ἀναπνεῶν, ἔφη πρὸς αὐτόν, Ἦς ὁ παραδιδούς σε; Χριστός δὲ πρὸς ἐκεῖνον· οὗτος ὁ ἐμβάψας, ἐν τῷ τρυβλίῳ νῦν τὴν χεῖρα.

Ο μαθητὴς τὸν ψωμὸν δεξάμενος, κατὰ τοῦ ἄρτου χωρεῖ, πρᾶσιν μελετῶν· τρέχει πρὸς Ἰουδαίους, λέγει τοῖς παρανόμοις· Τί παράσχητέ μοι, καὶ γὰρ αὐτόν ὑμῖν προδώσω; Δόξα.

Ενα Θεὸν κατ' οὐσίαν σέβομαι, τρεῖς ὑποστάσεις ὑμῶν, διοριστικῶς, ἄλλας ἄλλ' οὐκ ἄλλοίας, ἐπεὶ Θεότης μία· ἐν τρισὶ τὸ κράτος, καὶ γὰρ Πατὴρ Υἱὸς, καὶ Πνεῦμα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ρύσαι ἡμᾶς Ἰησοῦ Σωτῆρ ἡμῶν, ἐκ πλάνης καὶ πειρασμοῦ, καὶ τοῦ πονηροῦ· δέχου τὴν θεοτόκον, πρεσβεύουσαν ἀπαύστως. Μήτηρ γὰρ ὑπάρχει, καὶ δύναται σε δυσωπῆσαι.

Ὡδὴ Θ'. Ἀσπόρου συλλήψεως.

Τὸ μέγα Μυστήριον, τῆς σῆς ἐνανθρωπήσεως, ἐπὶ τοῦ Δείπνου, συνανακειμένου σου, τοῖς Μύστασις φιλάνθρωπε, ἀνακαλύψας ἔφης, Φάγετε ἄρτον τὸν ζωτικόν, πίστει πίετε τὸ Αἷμα, κενωθὲν τῆς Θεοπλεύρου σφαγῆς.

Σικηνὴ Ἐπουράνιος, ἐδείχθη τὸ ἀνώγειν, ἐνθα τὸ Πάσχα, Χριστὸς ἐπετέλεσε· τὸ Δείπνον ἀναιμάκτον, καὶ λογικὴ λατρεία·

ἡ τράπεζα δὲ τῶν ἐκεῖ, τελεσθέντων Μυστηρίων, νοητὸν θυσιαστήριον.

Τὸ Πάσχα Χριστὸς ἐστὶ, τὸ μέγα καὶ σεβάσιμον, βρωθεὶς ὡς ἄρτος, τυθεὶς δὲ ὡς πρόβατον· αὐτὸς γὰρ ἀνήνεκται, ὑπὲρ ἡμῶν θυσία· αὐτοῦ τὸ Σῶμα εὐσεβῶς, καὶ αὐτοῦ τὸ Αἷμα πάντες, μυστικῶς μεταλαμβάνομεν.

Τὸν ἄρτον εὐλόγησας, ὁ Ἄρτος ὁ Οὐράνιος, εὐχαριστήσας, Πατρὶ τῷ γεννήτορι, λαβὼν καὶ ποτήριον, τοῖς Μαθηταῖς ἐδίδως, Λάβετε φάγετε βοῶν, τοῦτό μου ἐστὶ τὸ Σῶμα, καὶ τὸ Αἷμα τῆς ἀφθάρτου ζωῆς.

Αμὴν λέγων ἔφησε, τοῖς κλήμασιν ἢ Ἀμπελος, τοῖς Ἀποστόλοις, Χριστὸς ἡ ἀλήθεια, ἀπ' ἄρτι οὐ μὴ πῖω, ἐκ τῆς ἀμπέλου πόμα, ἕως ἂν πῖω αὐτὸ καινόν, ἐν τῇ δόξῃ τοῦ Πατρὸς μου, μεθ' ὑμῶν τῶν κληρονόμων μου.

Πιπράσκεις τριάκοντα, ἀργυρίοις τὸν Κύριον, καὶ οὐ λογίζῃ, Ἰουδα παράνομε, τοῦ Δείπνου τὴν μύησιν, ἢ τὸν σεπτὸν Νιπτῆρα· ὡ πῶς εἰς τέλος τοῦ φωτὸς, ὀλισθήσας πτώμα ἤλθες, τὴν ἀγχόνην ἀσπασάμενος.

Τὰς χεῖρας ἐξέτεινας, ἐν αἷς τὸν ἄρτον ἔλαβες, τῆς ἀφθαρσίας, λαβεῖν τὰ ἀργύρια, τὸ στόμα πρὸς φίλημα, προσαγαγῶν δολίως, ἐν ᾧ τὸ Σῶμα τοῦ Χρι-

στοῦ,

στοθ, και τὸ αἷμα ὑπεδέξω· ἀλλ' Οὐαί σοι ὡς φησὶν ὁ Χριστός.

Χριστὸς εἰστιάσατο, τὸν Κόσμον ὁ Οὐράνιος, και θεῖος Ἄρτος· δεῦτε οὖν φιλόχριστοι, πηλίνοις ἐν στόμασιν, ἀγναῖς δὲ ταῖς καρδίαις, ὑποδεξώμεθα πιστῶς, τὸν θυόμενον τὸ Πάσχα, ἐν ἡμῖν ἱερουργούμενον. Δόξα.

Πατέρα δοξάσωμεν, Υἱὸν ὑπερψώσωμεν, τὸ θεῖον Πνεῦμα, πιστῶς προσκυνήσωμεν, Τριάδα ἀχώριστον, Μονάδα κατ' Οὐσίαν, ὡς φῶς και φῶτα και ζῶην, και ζωὰς ζωοποιοῦσαν, και φωτίζουσαν τὰ πέρατα.

Και νῦν Θεοτοκίον.

Παστὰς ἐπουράνιος, και Νύμφη Ἄσειπάρθενος, μόνη ἐδείχθης, Θεὸν μὲν βαστάσασα, τεκοῦσα δὲ ἀτρέπτως, ἐκ σοῦ σεσαρκωμένον· διό σε πᾶσαι αἱ γενεαὶ, ὡς Θεάνυμφον Μητέρα, Ὅρθοδόξως μεγαλύνομεν.

Τῇ ἀγίᾳ και μεγάλῃ Ἐ. εἰς τὸν ὄρθρον, μετὰ τὸν Ἐξάψαλμον, τὸ Ἄλληλουάριον ἤχος πλ. δ'. Και τὸ Τροπάριον ἐκ γ'.

Οτε οἱ ἐνδοξοὶ Μαθηταί, ἐν τῷ Νιπτήρι τοῦ Δείπνου ἐφωτίζοντο, τότε Ἰούδας ὁ δυσσεβῆς, φιλαργυρίαν νοσήσας ἐσκοτίζετο, και ἀνόμοις κριταῖς, σὲ τὸν δι-

καιον Κριτὴν παραζίδωσι· βλίπε χρημάτων ἐραστά, τὸν διὰ ταῦτα ἀγχόνη χρησάμενον· φεῦγε ἀκόρεστον ψυχὴν, τὴν Διδασκάλω τοιαῦτα τολμήσαζαν. Ὁ περὶ πάντα Ἄγαθος, Κύριε δόξα σοι.

Εἶτα τὸ Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Τῷ καιρῷ ἐκεῖνῳ ἤγγιζεν ἡ Ἑορτὴ τῶν Ἀζύμων.

Ὁ Ν'. και ἀρχόμεθα τοῦ Κανόνος τοῦ Κυρίου Κοσμά· τοὺς Εἱρμούς ἀνά β'. τὰ δὲ Τροπάρια, ἀνά δ'. ἢ ε'. Ὡδὴ α. ἤχ. πλ. β'. Ὁ Βιρός.

Τμηθείση τμήται, πόντος ἐρυθρός, κυματοτρόφος δὲ ξηραίνεται βυθός, ὁ αὐτὸς ὁμοῦ ἀόπλοισ γεγωνῶς θατὸς, και πανοπλίταις τάφος· ὦδὴ δὲ θεοτερπὴς ἀνεμέλπετο. Ἐνδόξως δεδόξασται, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Η πανταίτια, και παρεκτικὴ ζωῆς, ἡ ἄπειρος Σοφία τοῦ Θεοῦ, ὠκοδόμησε τὸν οἶκον ἑαυτῆς, ἀγνης ἐξ Ἄπειράνδρου Μητρός. Ναὸν γὰρ σωματικῶς περιθέμενος ἐνδόξως δεδόξασται, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Μυσταγωγοῦσα, φίλους ἑαυτῆς, τὴν ψυχοτρόφον ἐτοιμάζει τράπεζαν· ἀμβροσίας δὲ ἡ ὄντως, Σοφία τοῦ Θεοῦ, κερνᾷ κρατῆρα πιστοῖς· προσέλθωμεν, εὐσεβῶς

και

καὶ δοῦσάμεν· ἐνδόξως δεδόξασται, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Ακουτισθῶμεν, πάντες οἱ πιστοὶ, συγκαλουμένης ὑψηλῆς κηρύγματι, τῆς Ἀκτίστου καὶ ἐμφύτου Σοφίας τοῦ Θεοῦ· βοᾷ γάρ· γεύσασθαι καὶ γνόντες, ὅτι χρηστὸς ἐγὼ, κράξατε· ἐνδόξως δεδόξασται, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Καταβασία. Τμηθείη τμᾶται.

ᾠδὴ Γ'. Ὁ Εἰρμός.

Κύριος ὢν πάντων, καὶ Κτίστης
 » Θεός, τὸ χριστὸν ὁ ἀπαθῆς
 » πτωχεύσας ἑαυτῷ ἦνωσε, καὶ
 » τὸ Πάσχα, οἷς ἐμελλε θανεῖν,
 » αὐτὸς ὢν, ἑαυτὸν προετύθη.
 » Φάγετε βοῶν τὸ Σῶμά μου,
 » καὶ πίστει στερεωθήσεσθε.

Ρύσιον παντός, τοῦ θροτειοῦ γένους, τὸ οἰκτεῖον Ἀγαθὲ, τοὺς σοὺς Μαθητὰς ἐπότισας, εὐφροσύνης ποτήριον πλήσας· αὐτὸς γὰρ σεαυτὸν ἱερούργεις, Πίετε βοῶν τὸ Αἷμά μου, καὶ πίστει στερεωθήσεσθε.

Αφρων ἀνὴρ, ὃς ἐν ὑμῖν προδότης, τοῖς οἰκείοις Μαθηταῖς προέφη, ὁ ἀνεξίκακος· οὐ μὴ γνώσῃται ταῦτα, καὶ οὗτος ἀσύνετος ὢν, οὐ μὴ συνήσει· ὅμως ἐν ἐμοὶ μείνατε, καὶ πίστει στερεωθήσεσθε.

Καταβασία. Κύριος ὢν πάντων.

Κάθισ. ἤχ. α'. Τὸν τάρον σου Σωτήρ.

Ολίμνας καὶ πηγὰς, καὶ θα-

λάσσας ποιήσας, ταπεινώσῃ ἡμᾶς, ἐκπαιδεύων ἀρίστην, λεντίφ ζωννύμενος, Μαθητῶν πόδας ἐνίψε, ταπεινούμενος, ὑπερβολῆ εὐσπλαγχνίας, καὶ ὑψῶν ἡμᾶς, ἀπὸ βαράθρων κακίας, ὁ μόνος φιλόανθρωπος.

Ἔτερον ἤχος γ'. Θείας πίστεως.

Ταπεινούμενος, δι' εὐσπλαγχνίαν, πόδας ἐνίψας, τῶν Μαθητῶν σου, καὶ πρὸς δρόμον θεῖον, τούτους κατεύθυνας· ἀπαναινόμενος Πέτρος δὲ νίπτεσθαι, αὐθις τῷ θεῷ ὑπέικει προστάγματι, ἐκνιπτόμενος, καὶ σοῦ ἐκτενωῶς δεόμενος, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος· ἕτερον, ἤχος δ'· Ἐπεφάνης σήμερον.

Συνεσθίων Δέσποτα, τοῖς Μαθηταῖς σου, μυστικῶς ἐδήλωσας, τὴν παναγίαν σου σφαγὴν, δι' ἧς φθορὰς ἐλυτρώθημεν, οἱ τὰ σεπτὰ σου, τιμῶντες Παθήματα.

ᾠδὴ Δ'. Ὁ Εἰρμός.

Προκατιδὼν ὁ Προφήτης τοῦ μυστηρίου σου τὸ ἀπάρρητον, Χριστέ προανεφώνησεν. Ἔθου κραταίαν ἀγάπῃσιν ἰσχύος, Πάτερ Οἰκτιρῶν. Τὸν μονογενῆ Υἱὸν γάρ Ἀγαθὲ, ἰλασμὸν εἰς τὸν Κόσμον ἀπέστειλας.

Επὶ τὸ Πάθος τὸ πᾶσι, τοῖς ἐξ Ἀδάμ πηγάσαν ἀπάθειαν, Χριστέ μολεῖν τοῖς φίλοις σου, εἰπας· Μεθ' ὑμῶν, τοῦ Πάσχα μετασχεῖν, τούτου ἐπεθύμησα. Τὸν

μονογ-

μονογενῆ· ἐπεὶ με ἰλασμόν, ὁ Πα-
τὴρ εἰς τὸν Κόσμον ἀπέστειλεν.

Μεταλαμβάνων κρατῆρος, τοῖς
Μαθηταῖς ἐβόας Ἀθάνατε, γεν-
νήματος ἀμπέλου δέ, πίομαι λοι-
πὸν, οὐκ ἔτι μεθ' ὑμῶν βιω-
τεύων. Τὸν μονογενῆ ἐπεὶ με
ἰλασμόν, ὁ Πατὴρ εἰς τὸν Κό-
σμον ἀπέστειλεν.

Πόμα καινὸν ὑπὲρ λόγον, ἐγὼ
φησὶν ἐν τῇ Βασιλείᾳ μου, Χρι-
στός τοῖς φίλοις πίομαι· ὡς τε
γὰρ θεοὶς, Θεὸς ὑμῖν συνέσομαι
εἶπας. Τὸν μονομενῆ καὶ γὰρ με
ἰλασμόν, ὁ Πατὴρ εἰς τὸν Κό-
σμον ἀπέστειλεν.

ᾠδὴ Ε'. Ὁ Εἰρμός.

Τῷ συνδέσμῳ τῆς ἀγάπης,
» συνδεόμενοι οἱ Ἀπόστολοι, τῷ
» δεσπίζοντι τῶν ὄλων, ἑαυτοὺς
» Χριστῷ ἀναθέμενοι, ὠραῖους
» πόδας ἐξατενίζοντο, εὐαγγελι-
» ζόμενοι πᾶσιν Εἰρήνην.

Η τὸ ἄσχετον κρατοῦσα, καὶ
ὑπερῶν ἐν αἰθέρι ὕδωρ, ἡ
ἀβύσσος χαλινοῦσα, καὶ θα-
λάσσας ἀναχαιτίζουσα, Θεοῦ Σο-
φία, ὕδωρ Νιπτηρι βάλλει, πό-
δας ἀποπλύνει δέ, δούλων Δεσπό-
της.

Μαθηταῖς ὑποδεικνύει, ταπει-
νώσεως ὁ Δεσπότης τύπον· ὁ
νεφέλαις δέ τὸν πόλον, περι-
βάλλον, ζώννυται λέντιον, καὶ
κάμπτει γόνυ, δούλων ἐκπλύναι

πόδας, οὗ ἐν τῇ χειρὶ πνοή,
πάντων τῶν ὄντων.

ᾠδὴ Ϛ'. Ὁ Εἰρμός.

Αβυσσος ἐσχάτη ἀμαρτημάτων,
» ἐκύκλωσέ με, καὶ τὸν κλύδω-
» να μηκέτι φέρων, ὡς Ἰωάνης
» τῷ Δεσπότη βῶσ σοι, Ἐκ φθο-
» ρας με ἀνάγαγε.

Κύριον φωνεῖτε ὦ Μαθηταί, καὶ
Διδάσκαλόν με· καὶ γὰρ πέφυκα
Σωτῆρ ἐβόας· διὸ μιμῆσθε τὸν
τύπον, ὃν τρόπον ἐν ἐμοὶ ἐθεά-
σασθε.

Ρύπον τις μὴ ἔχων ἀποβρῦφθη-
ναι, οὐ δεῖται πόδας· καθαρὸι ὦ
Μαθηταί, ὑμεῖς δέ, ἀλλ' οὐχί
πάντες· ῥοπή γὰρ ἀτάκτως, ἐξ
ὑμῶν ἐνὸς μαίνεται.

Κοντάκιον ἤχος ε'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τὸν ἄρτον λαβὼν, εἰς χεῖρας
ὁ προδότης, κρυφίως αὐτάς, ἐ-
κτείνει καὶ λαμβάνει, τὴν τιμὴν
τοῦ πλάσαντος, ταῖς οἰκείαις
χερσὶ τὸν ἄνθρωπον, καὶ ἀδιόρ-
θωτος ἔμεινεν, Ἰούδας ὁ δούλος
καὶ δόλιος. Ὁ Οἶκος.

Τῇ μυστικῇ ἐν φόβῳ τραπέζῃ,
προσεγγίσαντες πάντες, καθαραῖς
ταῖς ψυχαῖς τὸν Ἄρτον ὑποδε-
ξώμεθα, συμπαραμένοντες τῷ
Δεσπότη, ἵνα ἴδωμεν τοὺς πόδας,
πῶς ἀπονίπτει τῶν μαθητῶν,
καὶ ποιήσωμεν ὡσπερ κατῖδωμεν,
ἀλλήλοις ὑποταγέντες, καὶ ἀλ-
λήλων τοὺς πόδας ἐκπλύνον-
τες· Χριστὸς γὰρ οὕτως ἐκέλευ-

σε τοῖς αὐτοῦ Μαθηταῖς, ὡς προέφησεν, ἀλλ' οὐκ ἤκουσεν Ἰουδας ὁ δοῦλος καὶ δόλιος.

Τῇ Ἀγία, καὶ μεγάλῃ, Ε'. Ἡ τοῦ ἱεροῦ Νίπτερος τελετὴ, Ἡ τοῦ μυστικοῦ Δειπνου, τῶν καθ' ἡμᾶς δηλαδὴ Μυστηρίων παράδοσις, Ἡ ὑπερφυῆς Προσευχή, καὶ αὐτὴ ἡ Προδοσία. (σιίχ. Νίπτει Μαθητῶν ἐσπέρας Χριστὸς πόδας, Οὐ ποὺς πατῶν ἦν, εἰς Ἐδέμ δειλῆς πάλαι. Διπλοῦς ὁ Δειπνος· Πάσχα γὰρ νόμου φέρει, Καὶ πάσχα καινόν, Αἷμα, Σῶμα Δεσπότου. Προσεύχη, καὶ φόβητρα, θρόμβοι αἱμάτων, Χριστὸς προσώπου, παραιτούμενος δῆθεν, Θάνατον ἐχθρόν, φαινακίζων ἐντούτοις. Τί δὲ μαχαιρῶν; τί ξύλων λαοπλάνου; Πρὸς τὸν θανεῖν πρόθυμον εἰς κόσμου λῆτρον;

Ὡδὴ Ζ'. Ὁ Εἰρμός.

Οἱ παῖδες ἐν Βαβυλῶνι, καμί-
 » νου φλόγα οὐκ ἐπτηξαν, ἀλλ'
 » ἐν μέσῳ φλογὸς ἐμβληθέντες,
 » δροσιζόμενοι ἐψαλλον, Εὐλο-
 » γητὸς εἶ Κύριε ὁ Θεὸς τῶν
 » Πατέρων ἡμῶν.

Νευσταζῶν κάραν Ἰουδας, κα-
 κά προβλέπων ἐκίνησεν, εὐκαι-
 ρίαν ζητῶν παραδοῦναι, τὸν Κρι-
 τὴν εἰς κατάκρισιν, ὃς πάντων
 ἐστὶ Κύριος, καὶ Θεὸς τῶν Πα-
 τέρων ἡμῶν.

Υμῖν ὁ Χριστὸς τοῖς φίλοις,
 ἐδόα, Εἷς παραδώσει με· εὐφροσύ-
 νης λαθόντες, ἀγωνία καὶ φόβῳ
 συνείχοντο· τίς οὗτος φράσον

λέγοντες, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Μεθ' ὃς τις ἐμοῦ τὴν χεῖρα, τρυβλίῳ βάλλει θρασύτητι, τούτῳ πλὴν καλὸν ἦν, πύλας βίου περάσαι μηδέποτε· τούτον ὃς ἦν ἐδήλου δέ, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὡδὴ Η'. Ὁ Εἰρμός.

Νόμων πατρώων οἱ μακαριστοὶ
 » ἐν Βαβυλῶνι γένοι προκινδυνεύ-
 » οντες· βασιλεύοντος κατέπτυ-
 » ξαν, προσταγῆς ἀλογίστου, καὶ
 » συνημμένοι, ᾧ οὐκ ἐχωνεύθη-
 » σαν πυρὶ, τοῦ κρατοῦντος ἐπά-
 » ξιον ἀνέμελπον τὸν ὕμνον. Τὸν
 » Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ
 » ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς
 » αἰῶνας.

Οἱ δαιτυμόνες οἱ μακαριστοὶ,
 ἐν τῇ Σιών τῷ Λόγῳ προσκαρ-
 τερήσαντες, οἱ Ἀπόστολοι πα-
 ρεῖποντο, τῷ Ποιμένι ὡς Ἄρ-
 νες, καὶ συνημμένοι, ᾧ οὐκ ἐ-
 χωρίσθησαν Χριστῷ, Θεῷ λόγῳ
 τρεφόμενοι, εὐχαρίστως ἐβόων,
 Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ
 ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς
 αἰῶνας.

Νόμου φιλίας ὁ δυσώνυμος, Ἰσ-
 καριώτης γνώμῃ ἐπιλαθόμενος,
 οὗς ἐνίψατο ἠυτρέπισε πρὸς προ-
 δοσίαν πόδας, καὶ σοῦ ἐσθίων
 Ἄρτον, Σῶμα θεῖον, ἐπήρῃς πτερ-
 νισμὸν, ἐπὶ σέ Χριστέ, καὶ βοᾶν
 οὐ συνῆκε, Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε

τὰ

τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εδεξιοῦτο τὸ λυτήριον, τῆς ἀμαρτίας Σῶμα, ὁ ἀσυνείδητος, καὶ τὸ Αἷμα τὸ χέομενον, ὑπὲρ Κόσμου τὸ θεῖον· ἀλλ' οὐκ ἠδέϊτο πίνων, ὁ ἐπίπρασκε τιμῆς· οὐ κακία προσώχθισε, καὶ βοᾶν οὐ συνῆκε, Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ Θ'. Ὁ Β' ῥμός.

Ξενίας Δεσποτικῆς, καὶ ἀθανάτου Τραπεζίης, ἐν ὑπερώῳ τόπῳ, ταῖς ὑψηλαῖς φρεσὶ, πῖστοι » δεῦτε ἀπολαύσωμεν, ἐπαναβεβηκότα Λόγον, ἐκ τοῦ Λόγου » μαθόντες, ὃν μεγαλύνομεν.

Απιτε τοῖς Μαθηταῖς, ὁ Λόγος ἔφη τὸ Πάσχα, ἐν ὑπερώῳ τόπῳ, ᾧ νοῦς ἐνίδρυται, οἷς μυσταγωγῶς σκευάσατε, ἀζύμῳ ἀληθείας λόγῳ, τὸ στερρόν δὲ τῆς χάριτος μεγαλύνετε.

Δημιουργὸν ὁ Πατὴρ, πρὸ τῶν αἰώνων Σοφίαν, γενεᾷ ἀρχὴν ὀδῶν με, εἰς ἔργα ἔκτισε, τὰ νῦν μυστικῶς τελούμενα. Λόγος μὲν ἄκτιστος ὧν φύσει, τὰς φωνὰς οἰκειοῦμαι, οὐ νῦν προσεῖληφα.

Ως ἄνθρωπος ὑπάρχων, οὐσία οὐ φαντασία, οὕτω Θεὸς τῷ τρόπῳ τῆς ἀντιδόσεως, ἢ φύσις ἢ ἐνωθεῖσά μοι. Χριστὸν ἔγα, διό με

γινῶτε, τὰ ἐξ ὧν ἐν οἷς, ἄπερ πέφυκα σώζοντα.

Ἐξαποστειλάριον ἐκ γ'.

Τὸν Νυμφῶνά σου βλέπω.

Εἰς τοὺς Αἴνους ψάλλομεν εἰς ζήλους δ'. ταῦτα τὰ ἰδιόμελα ἤχος β'.

Συντρέχει λοιπὸν, τὸ συνέδριον τῶν Ἰουδαίων, ἵνα τὸν Δημιουργόν, καὶ Κτίστην τῶν πάντων, Πιλάτῳ παραδώσῃ, ὡ τῶν ἀνόμων, ὡ τῶν ἀπίστων· ὅτι τὸν ἐρχόμενον, κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς, εἰς κρίσιν εὐτρεπίζουσι· τὸν ἰώμενον τὰ πάθη, πρὸς πάθος ἐτοιμάζουσι· Κύριε Μακρόθυμε, μέγα σου τὸ ἔλεος δόξα σοι. Ὁ αὐτός.

Ιούδας ὁ παράνομος Κύριε, ὁ θάψας ἐν τῷ Δείπνῳ τὴν χεῖρα, ἐν τῷ τρυβλίῳ μετὰ σοῦ, ἐξέτεινεν ἀνόμως τὰς χεῖρας, τοῦ λαβεῖν ἀργύρια· καὶ ὁ τοῦ μύρου λογισάμενος τιμὴν, σὲ τὸν ἀτίμητον οὐκ ἐφριξε πωλῆσαι· ὁ τοὺς πόδας ὑραπλώσας ἐπὶ τὸ νῖψαι, τὸν Δεσπότην κατεφίλησε δολίως, εἰς τὸ προδοῦναι τοῖς ἀνόμοις. Χοροῦ δὲ Ἀποστόλων ῥιφείς, καὶ τὰ τριάκοντα ῥίψας ἀργύρια, σοῦ τὴν τρίμηρον Ἀνάστασιν οὐκ εἶδε, δι' ἧς ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Ιούδας ὁ προδότης δόλιος ὧν, δολ-

δολίῳ φιλήματι παρέδωκε τὸν Σωτῆρα Κύριον· τὸν Δεσπότην τῶν ἀπάντων, ὡς δούλον πέπρακε τοῖς Ἰουδαίοις, ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγῆν, οὕτως ἠκολούθει ὁ Ἄμνός ὁ τοῦ Θεοῦ, ὁ Υἱός ὁ τοῦ Πατρὸς, ὁ μόνος Πολυέλεος.

Ἰούδας ὁ δούλος καὶ δόλιος, ὁ μαθητῆς καὶ ἐπίβουλος, ὁ φίλος καὶ διάβολος, ἐκ τῶν ἔργων ἀπεφάνθη· ἠκολούθει γὰρ τῷ Διδασκάλῳ, καὶ καθ' ἑαυτὸν ἐμελέτησε τὴν προδοσίαν· ἔλεγεν ἐν ἑαυτῷ· Παραδώσω τοῦτον, καὶ κερδήσω τὰ συναχθέντα χρήματα· ἐπέζητει δὲ καὶ τὸ μῦρον πραθῆναι, καὶ τὸν Ἰησοῦν δόλω κρατηθῆναι· ἀπέδωκεν ἀσπασμὸν· παρέδωκε τὸν Χριστὸν, καὶ ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγῆν, οὕτως ἠκολούθει, ὁ μόνος εὐσπλαγχνος καὶ φιλόανθρωπος.

Δόξα. καὶ νῦν. ὁ αὐτός.

Ὁν ἐκήρυξεν Ἄμνὸν Ἑσαίας, ἔρχεται ἐπὶ σφαγῆν ἐκούσιον, καὶ τὸν νῶτον δίδωσιν εἰς μάστιγας, τὰς σιαγόνας εἰς ραπίσματα, τὸ δὲ πρόσωπον, οὐκ ἀπεστράφη ἀπὸ αἰσχύνης ἐμπυσμάτων, θανάτῳ δὲ ἀσχήμονι καταδικάζεται· πάντα ὁ ἀναμάρτητος, ἐκουσίως καταδέχεται, ἵνα πᾶσι δωρήσῃται, τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν.

Εἰς τὸν στίχον, τὰ παρόντα σιχαῖα ἰδιόμελα, ἤχος πλ. δ'.

Σήμερον τὸ κατὰ τοῦ Χριστοῦ πονηρὸν συνήχθη συνέδριον, καὶ κατ' αὐτοῦ κενὰ ἐβουλεύσατο, παραδοῦναι Πιλάτῳ εἰς θάνατον τὸν ἀνεύθυνον. Σήμερον τὴν τῶν χρημάτων ἀγχόνην, Ἰούδας ἑαυτῷ περιτίθει, καὶ στερεῖται κατ' ἄμφω, ζωῆς προσκαίρου καὶ θείας. Σήμερον Καϊάφας ἄκων προφητεύει, Συμφέρει λέγων, ὑπὲρ τοῦ λαοῦ ἓνα ἀπολέσθαι· ἦλθε γὰρ ὑπὲρ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν τοῦ παθεῖν, ἵνα ἡμᾶς ἐλευθερώσῃ ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ, ὡς Ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Στίχ. Ὁ ἐσθίων ἄρτους μου.

Σήμερον ὁ Ἰούδας τὸ τῆς φιλοπτωχείας κρύπτει προσωπεῖον, καὶ τῆς πλεονεξίας ἀνακαλύπτει τὴν μορφήν· οὐκέτι τῶν πενήτων φροντίζει, οὐκ εἶτι τὸ Μῦρον πιτράσκει, τὸ τῆς ἁμαρτωλοῦ, ἀλλὰ τὸ οὐράνιον Μῦρον, καὶ ἐξ αὐτοῦ νοσφίζεται τὰ ἀργύρια· τρέχει πρὸς Ἰουδαίους, λέγει τοῖς πορανόμοις· Τί μοι θέλετε δοῦναι, καὶ γὰρ ἡμῖν παραδώσω αὐτόν; ὦ φιλαργυρίας προδότου! εὐώνον ποιεῖται τὴν πρᾶσιν· πρὸς τὴν γνώμην τῶν ἀγοραζόντων, τοῦ πωλουμένου τὴν πραγματείαν ποιεῖται· οὐκ ἀκριβολογεῖται πρὸς τὴν τιμὴν, ἀλλ' ὡς δούλον φυγάδα ἀπεμπωλεῖ· ἔθος γὰρ τοῖς κλέπτουσι, ρίπτειν τὰ τίμια· νῦν ἔβαλε τὰ ἅγια, τοῖς κυσὶν ὁ μαθητῆς· ἡ γὰρ λύσσα τῆς φιλαργυρίας, κατὰ τοῦ ἰδίου Δεσπότητος, μαίνεσθαι

ἑποίη-

ἐποίησεν αὐτόν· ἦς τὴν πείραν
φύγωμεν, κράζοντες, Μακρόθυμε
Κύριε δόξα σοι.

Στίχ. Ἐξεπορεύετο ἔξω, καὶ ἐλάλει

Ο τρόπος σου δολιότητος γέ-
μει, παράνομε Ἰούδα· νοσῶν
γὰρ φιλαργυρίαν, ἐκέρδησας μι-
σανθρωπίαν· εἰ γὰρ πλοῦτον ἠγά-
πας, τί περὶ πτωχείας, διδάσ-
κοντι ἐφοίτας; εἰ δὲ καὶ ἐφίλεις,
ἵνα τί ἐπώλεις τὸν ἀτίμητον,
προδιδούς εἰς μαιφονίαν; φρίζον
Ἕλιε, στέναξον ἢ Γῆ, καὶ κλο-
νουμένην βόησον, Ἀνεξίκακε Κύ-
ριε δόξα σοι.

Στίχ. Λόγον παράνομον κατέθεντο.

Μηδείς ὧ πιστοὶ τοῦ Δεσποτι-
κοῦ Δείπνου ἀμύητος· μηδείς
ὄλως ὡς ὁ Ἰούδας, δολίως προ-
σίτω τῇ Τραπεζῇ· ἐκεῖνος γὰρ
τὸν ψωμὸν δεξάμενος, κατὰ τοῦ
Ἄρτου ἐχώρησε, σχήματι μὲν
ὦν μαθητῆς, πράγματι δὲ, πα-
ρῶν φονευτῆς, τοῖς μὲν Ἰουδαί-
οις συναγαλλόμενος, τοῖς δὲ
Ἀποστόλοις συναυλιζόμενος· μι-
σῶν ἐφίλει, φιλῶν ἐπώλει, τὸν
ἐξαγοράσαντα ἡμᾶς τῆς κατάρας,
τὸν Θεὸν καὶ Σωτῆρα τῶν ψυχῶν
ἡμῶν.

Δόξα πλ. δ'. Ὁ τρόπος σου δολι-
ότητος γέμει.

Καὶ νῦν. ἦχος πλ. α'.

Μυσταγωγῶν σου Κύριε τοὺς
Μαθητάς, ἐδίδασκες λέγων, Ὡ
φίλοι, ὁράτε, μηδείς ὑμᾶς χω-

ρίσει μου φόβος· εἰ γὰρ πάσχω,
ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ Κόσμου· μὴ οὖν
σκανδαλίζεσθαι ἐν ἐμοί, οὐ γὰρ ἤλ-
θον διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆ-
σαι, καὶ θεῖναι τὴν ψυχὴν μου,
λύττρον ὑπὲρ τοῦ Κόσμου· εἰ οὖν
ὑμεῖς φίλοι μου ἐστέ, ἐμὲ μιμει-
σθε· ὁ θέλων πρῶτος εἶναι, ἔστω
ἔσχατος, ὁ δεσπότης, ὡς ὁ διά-
κονος· μείνατε ἐν ἐμοί, ἵνα βό-
τρυν φέρητε. Ἐγὼ γὰρ εἰμὶ τῆς
Ζωῆς ἢ Ἀμπελος.

Ἀγαθὸν τὸ ἐξομολογεῖσθαι. Συ-
νάπτομεν καὶ τὴν α'. ὦραν· ἐν ἣ λέ-
γομεν τὸ τροπάριον. ἦχος γ'.

Οραπισθεὶς ὑπὲρ γένους ἀνθρώ-
πων, καὶ μὴ ὀργισθεὶς ἐλευθέ-
ρωσον ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν ἡμῶν
Κύριε, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Προζείμ. ἦχ. α'. Γνώτωσαν ἔθνη,
ὅτι ὄνομά σοι Κύριος· στιχ. Ὁ Θεός,
τίς ἐμοιωθήσεται σοι.

Προφητεία· Ἱερεμίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κύριε, γνώρισόν μοι, καὶ γνώσομαι·
τότε εἶδον τὰ ἐπιτηδεύματα αὐτῶν.
Ἐγὼ δὲ ὡς ἀρνίον ἄκακον ἀγόμενον
τοῦ θύεσθαι, οὐκ ἔγνων, ὅτι ἐπ' ἡμῆ
ἐλογίσαντο λογισμὸν πονηρὸν, λέγον-
τες, Δεῦτε καὶ ἐμβάλομεν ξύλον εἰς
τὸν Ἄρτον αὐτοῦ, καὶ ἐκτριψόμεν αὐ-
τὸν ἐκ τῆς γῆς ζώντων, καὶ τὸ ὄνο-
μα αὐτοῦ οὐ μὴ μνησθῆ ἔτι. Κύριε
τῶν Δυνάμεων, κρίνων δίκαια, δοκι-
μάζων καρδίας καὶ νεφρούς, Ἰδοίμη
τὴν παρὰ σοῦ ἐκδίκησιν ἐν αὐτοῖς, ὅτι
πρὸς σὲ ἀπεκάλυψα τὸ δικαίωμά μου.
Διὰ τοῦτο τάδε λέγει Κύριος ἐπὶ τοῖς
ἄνδρα· Ἀναθῶθ, τοὺς ζητοῦντας τὴν
ψυχὴν μου, τοὺς λέγοντας, Οὐ μὴ προ-
ρητεύσῃς ἐπὶ τῷ ὀνόματι Κυρίου, εἰ δὲ
μὴ

μη ἀποθανῆ ἐν ταῖς χερσὶν ἡμῶν. Διὰ τοῦτο τάδε λέγει Κύριος τῶν Δυνάμιων. Ἴδού ἐγὼ ἐπισκέψομαι ἐπ' αὐτούς· οἱ νεανίχοι αὐτῶν ἐν ῥομφαίᾳ ἀποθάνουσι, καὶ οἱ υἱοὶ αὐτῶν, καὶ αἱ θυγατέρες αὐτῶν τελευτήσουσιν ἐν λιμῇ. Καὶ ἐγκατάλειμμα οὐκ ἔσται αὐτῶν, ὅτι ἐπάξω κακὰ ἐπὶ τοὺς κατοικοῦντας Ἀναθῶθ' ἐν ἐναντιῷ ἐπισκέψεως αὐτῶν. Δίκαιος εἶ Κύριε, καὶ ἀπολογησώμαι· πλὴν κρίματα λαλήσω πρὸς σέ. Τί ὅτι ὁ δὸς ἀσεβῶν εὐδοῦται; εὐθνήσαν πάντες οἱ ἀθετοῦντες ἀθετήματα· Ἐφύτισας αὐτούς, καὶ ἐβρίζωθῃσαν, ἐτεκνοποίησαντο, καὶ ἵποίησαν καρπὸν ἔγγυς εἰ σὺ Κύριε τοῦ στόματος αὐτῶν, πόρρω δὲ ἀπὸ τῶν νεφρῶν αὐτῶν. Καὶ σὺ Κύριε γινώσκεις με, οἶδας με, καὶ δεδοκίμακας τὴν καρδίαν μου ἐναντίον σου. Ἄθροισον αὐτούς ὡς πρόβατα εἰς σφαγὴν, καὶ ἄγνισον αὐτούς εἰς ἡμέραν σφαγῆς αὐτῶν. Ἔως πότε πενήθησῃ ἡ γῆ, καὶ ὁ χόρτος πᾶς τοῦ ἀγροῦ ξηρανθήσεται ἀπὸ καρίας τῶν κατοικούντων ἐν αὐτῇ; ἤφανίσθησαν κτήνη καὶ πετεινά, ὅτι εἶπον, Οὐκ ὄψεται ὁ Θεὸς ὁδοῦς ἡμῶν. Σοῦ οἱ πόδες τρέχουσι, καὶ ἐκλύουσί σε. Συναγάγεται πάντα τὰ θηρία τοῦ ἀγροῦ, καὶ ἐλθῆτωσαν τοῦ φαγεῖν αὐτήν. Ποιμένες πολλοὶ διέφθειραν τὸν ἀμπελῶνά μου, ἐμόλυναν τὴν μερίδα μου, ἔδωκαν τὴν μερίδα τὴν ἐπιθυμητήν μου εἰς ἔρημον ἄβατον, ἐτέθη εἰς ἀφανισμόν ἀπωλείας. Ὅτι τάδε λέγει Κύριος περὶ πάντων τῶν γειτόνων τῶν πονηρῶν, τῶν ἀπτομένων τῆς κληρονομίας μου, ἧς ἐμέρισα τῷ λαῷ μου Ἰσραὴλ. Ἴδού ἐγὼ ἀνασπῶ αὐτούς ἀπὸ τῆς γῆς αὐτῶν, καὶ τὸν οἶκον Ἰούδα ἐκβαλῶ ἐκ μέσου αὐτῶν. Καὶ ἔσται μετὰ τὸ

ἐκβαλεῖν με αὐτούς, ἐπιστρέψω καὶ ἰλεῖσω αὐτούς, καὶ κατοικιῶ αὐτοῖς ἕκαστον εἰς τὴν κληρονομίαν αὐτοῦ, καὶ ἕκαστον εἰς τὴν γῆν αὐτοῦ.

Προκείμενον. ἤχ. πλ. β'. Εὐξασθε καὶ ἀπόδοτε Κυρίῳ τῷ Θεῷ ἡμῶν. σίχ. Γνωστὸς ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ, ὁ Θεὸς ἐν τῷ Ἰσραὴλ, μέγα τὸ ὄνομα αὐτοῦ.

Ἰστίον ὅτι ἡ ἐν τῷ νάβηκι Διτῆ σχολάζει, ἕως τῆς Κυριακῆς τοῦ ἀντιπάσχα. Αἱ δὲ λοιπαὶ ὥραι ψάλλ. τριψαλμοὶ λιτωῶς.

Τῇ ἀγία καὶ μεγάλη Ε. Ἐσπέρας εἰς τὸ Λυχνικόν, σημαίνει ὥρα ἡ. Καὶ εὐλογήσαντος τοῦ Ἀρχιερέως, ἡ τοῦ Ἱερέως, ἀρχόμεθα τοῦ Λυχνικοῦ. Μετὰ δὲ τὸν Προομιαικὸν ψαλμὸν, γίνεται συναπτῆ. Τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, εἰς ἤχον β'. Ἰστώμεν στίχους 6. καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ Ἰδιόμελα ἄπερ εἶπομεν τὸ πρῶτ' ἑ. Δευτεροῦντες αὐτῆ. Ἦχος β'. Σωτρήχει λοιπὸν. Ἰουδας ὁ προδότης δόλιος ὢν Ἰούδας ὁ δούλος καὶ δόλιος ὢν ἐκήρυξεν ἀμὸν Ἡσαΐας.

Δόξα καὶ νῦν. ἤχος πλ. β'.

Γέννημα Ἐχιδνῶν, ἀληθῶς ὁ Ἰουδας, φαγόντων τὸ Μάννα ἐν τῇ ἐρήμῳ, καὶ γογγιζόντων κατὰ τοῦ τροφῆως· ἔτι γὰρ τῆς δρώσεως οὐσῆς ἐν τῷ στόματι αὐτῶν, κατελάλου τοῦ Θεοῦ οἱ ἀχάριστοι· καὶ οὗτος ὁ δυσσεβῆς τὸν οὐράνιον Ἄρτον ἐν τῷ στόματι βαστάζων, κατὰ τοῦ Σωτῆρος τὴν προδοσίαν εἰργάσατο· ὡ γνώμης ἀχορέστου, καὶ τολμῆς ἀπανθρώπου· τὸν τρέφοντα ἐπάλλει, καὶ ὢν ἐφίλει Δεσπότην, πα-

ριδ-

πεδίδου εἰς θάνατον, ὄντως ἐκείνων υἱὸς ὁ παράνομος, καὶ σὺν αὐτοῖς τὴν ἀπώλειαν ἐκκληρώσατο· ἀλλὰ φέισαι Κύριε τοιαύτης ἀπανθρωπίας τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ὁ μόνος ἐν μακροθυμίᾳ ἀνίκαστος.

Ἐισδοὸς μετὰ τοῦ Εὐαγγελίου. Φῶς ἰλαρόν.

Ἐσπέρας Προκειμ. ἤχ. α. Ἐξελοῦ με Κύριε ἐξ ἀνθρώπου πονηροῦ. στίχ. Ολίτινες ἔλογισαντο ἀδικίαν.

Τῆς Ἐξόδου το ἀνάγνωσμα.

Ἔειπε Κύριος πρὸς Μωϋσῆν, Καταβὰς διαμάρτυραι τῷ λαῷ τούτῳ, καὶ ἄγνισον αὐτοὺς σήμερον καὶ αὔριον, καὶ πλυνάτωσαν τὰ ἱμάτια αὐτῶν. Καὶ ἔστωσαν ἔτοιμοι τῇ ἡμέρᾳ τῇ τρίτῃ· τῇ γὰρ ἡμέρᾳ τῇ τρίτῃ καταβήσεται Κύριος ἐπὶ τὸ ὄρος τὸ Σινᾶ. ἐναντίον παντὸς τοῦ λαοῦ. Καὶ ἀφοριεῖς τὸν λαὸν κύκλῳ λέγων, Προσείχετε ὑμῖν ἑαυτοῖς τοῦ ἀναβῆναι εἰς τὸ ὄρος, καὶ θίγειν τι αὐτοῦ· πᾶς ὁ ἀψάμενος τοῦ ὄρους θανάτῳ τελευτήσει. Οὐχ ἄψεται αὐτοῦ χεῖρ, ἐν γὰρ λίθοις λιθοβοληθήσεται, ἢ βολίδι κατατοξευθήσεται· ἂν τε ἄνθρωπος, ἂν τε κτήνος, οὐ ζήσεται. Ὅταν δὲ αἱ φωναὶ καὶ αἱ σάλπιγγες, καὶ ἡ νεφέλη παρέλθῃ ἀπὸ τοῦ ὄρους, ἐκείνοι ἀναβήσονται ἐπὶ τὸ ὄρος. Καὶ κατέβη Μωϋσῆς πρὸς τὸν λαὸν ἐκ τοῦ ὄρους, καὶ ἠγίασεν αὐτοὺς, καὶ ἐπλυναν τὰ ἱμάτια αὐτῶν. Καὶ εἶπε τῷ λαῷ, Γίνεσθε ἔτοιμοι, τρεῖς ἡμέρας μὴ προσέλθητε γυναικί. Ἐγένετο δὲ τῇ ἡμέρᾳ τῇ τρίτῃ, γεννηθέντος πρὸς ὄρθρον, ἐγένοντο φωναὶ, καὶ ἀστραπαὶ, καὶ νεφέλη γνοφώδης ἐπ' ὄρους Σινᾶ, φωνὴ τῆς σάλπιγγος ἤχει μέ-

γα, καὶ ἐποτήθη πᾶς ὁ λαὸς, δεῖν ἐν τῇ παρεμβολῇ. Καὶ ἐξήγαγε Μωϋσῆς τὸν λαὸν εἰς συνάντησιν τοῦ Θεοῦ ἐκ τῆς παρεμβολῆς, καὶ παρέστησαν ὑπὸ τὸ ὄρος Σινᾶ. Τὸ δὲ ὄρος τὸ Σινᾶ ἐκαπνίζετο ὄλον, διὰ τὸ καταβεβηκέναι τὸν Θεὸν ἐπ' αὐτῷ ἐν πυρὶ, ἀνέβαινε δὲ ὁ καπνός, ὡσεὶ ἀτμὶς καμίνου, καὶ ἐξέστη πᾶς ὁ λαὸς σφοδρά. Ἐγένοντο δὲ αἱ φωναὶ τῆς σάλπιγγος, προβαίνουσαι ἰσχυρότεραι σφοδρά. Μωϋσῆς ἐλάλει, ὁ δὲ Θεὸς ἀπικρίνατο αὐτῷ φωνῆ.

Προκείμενον ἤχος βαρύς. Ἐξελοῦ με ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου ὁ Θεός.

Στίχ. Ῥύσαι με ἐκ τῶν ἐργαζομένων τὴν ἀνομίαν.

Ἰὼβ τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ἔειπε Κύριος τῷ Ἰὼβ, διὰ λαλαπος καὶ νεφῶν. Τίς οὗτος ὁ κρύπτων με βουλήν, συνέχων δὲ ῥήματα ἐν καρδίᾳ, ἐμὲ δὲ οἶεται κρύπτειν; Ζῶσαι ὡσπερ ἄνθρωπος τὴν ὄσφυν σου, ἐρωτήσω δὲ σε, σὺ δὲ μοι ἀποκρίθητι. Πού ἦσθα ὅτε ἐθεμελίωσα τὴν γῆν; ἀνάγγελόν μοι, εἰ ἐπίστασαι σύνεσιν. Τίς ἔθετο τὰ μέτρα αὐτῆς, εἰ οἶδας, ἢ τίς ὁ ἐπαγαγὼν σπαρτίον ἐπ' αὐτῆς; Ἐπὶ τίνος δὲ οἱ στύλοι αὐτῆς πεπήγασι; τίς δὲ ἐστὶν ὁ βαλὼν λίθον ἀκρογωνιαῖον ἐπ' αὐτῆς; Ὅτε ἐγεννήθησαν ἄστρα, ἤνεσαν με φωνῇ μεγάλη πάντες ἄγγελοι μου, καὶ ὑμνῶσάν με. Ἐβραῶσα δὲ θάλασσαν πύλαις, ὅτε ἐμακροῦτο, καὶ ἐκ κοιλίας μητρὸς αὐτῆς ἐξεπορεύετο. Ἐθέμην δὲ αὐτῇ νέφος ἀμφίαισιν, δμίχλη δὲ αὐτὴν ἐσπαργάνωσα. Ἐθέμην δὲ αὐτῇ θρία, περιθεῖς κλεῖθρα καὶ πύλας. Εἶπον δὲ αὐτῇ, Μέχρι τούτου ἐλεύσῃ, καὶ οὐχ ὑπερβήσῃ, ἀλλ' ἐν σιαυτῇ συντριβήσονται

σου τὰ κύματα. Ἡ ἐπὶ σοῦ συντέταχα φέγγος πρῶϊνόν; ἐωσφόρος δὲ ἐπέϊδε τὴν ἑαυτοῦ τάξιν, ἐπιλαβέσθαι πτερύγων γῆς, καὶ ἰκτινάζαι ἀσειβεῖς ἐξ αὐτῆς; ἢ σὺ λαβῶν πύλον, ἐπλασα; ζῶον, καὶ λαλητὸν αὐτὸ ἔθου ἐπὶ τῆς γῆς; Ἀφείλεις δὲ ἀπὸ ἀσειβῶν τὸ φῶς, καὶ θραχίονα ὑπερήφανον συνέτριψας; Ἡλθεῖς δὲ ἐπὶ πηγὴν θαλάσσης, ἐν δὲ ἔχνησιν Ἀθύσσου περιπάτησας; Ἀνοίγοντα δὲ σοὶ φῶσφι πύλαι θανάτου, πυλωροὶ δὲ ἄδου ἰδόντες σε ἐπτηξαν; Νευουθέτῃσαι δὲ τὸ εὖρος τῆς ὑπ' οὐρανόν; ἀνάγγειλον δὲ μοι πόση, ἢ τίς ἐστίν; Ἐν ποίᾳ δὲ γῆ αὐλιζέται τὸ φῶς; σκότους δὲ ποῖος ἐστὶ τόπος; Εἰ ἄρα ἀγάγῃς με εἰς ὄριζ αὐτῶν; εἰ δὲ καὶ ἐπίσταται τρίβους αὐτῶν; οἶδας ἄρα ὅτι τότε γεγένησαι, ἀριθμὸς δὲ ἐτῶν σου πολὺς. Ἰπολαβῶν δὲ Ἰώβ, τῷ Κυρίῳ λέγει, Οἶδα ὅτι πάντα δύνασαι, ἀδυνατεῖ δὲ σοὶ οὐδέν. Τίς γὰρ ἐστὶν ὁ κρύπτων σε βουλήν; φαιδόμενος δὲ ῥημάτων, καὶ σὲ οἴεται κρύπτειν; Τίς δὲ ἀναγγελεῖ μοι ἃ οὐκ ἤδεις, μεγάλα καὶ θαυμαστά, ἃ οὐκ ἐπιστάμην; Ἄκουσον δὲ μου Κύριε, ἵνα καγὼ λαλήσω, ἐρωτήσω δὲ σε, σὺ δὲ με δίδαξον. Ἀκοὴν μὲν ὡτὸς ἤκουόν σου τὸ πρότερον, νυνὶ δὲ ὁ ὀφθαλμὸς μου ἐώρακέν σε.

Προφητείας Ἑσαίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κύριος δίδωσέν μοι γλῶσσαν παιδείας, τοῦ γυνῶνα ἡνίκα δεῖ εἰπεῖν λόγον· ἔθηκέ μοι πρῶτ', πρῶτ', προσέθηκέ μοι ὡτίον τοῦ ἀκούειν, καὶ ἡ παιδεία Κυρίου ἀνοίγει μοι τὰ ὄψα· ἐγὼ δὲ οὐκ ἀπειθῶ, οὐδὲ ἀντιλέγω. Τὸν νῶτόν μου ἔδωκα εἰς μάλιστα, τὰς δεισισαγόνας μου εἰς ῥαπίσματα, τὸ δὲ πρόσωπόν μου οὐκ ἀπέστρεψα ἀπὸ αἰσχύνης ἐμπτυσμάτων· καὶ Κύριος Κύ-

ριος βοηθός μου ἐγενήθη. Διὰ τοῦτο οὐκ ἐνετράπην ἀλλ' ἔθηκα τὸ πρόσωπόν μου ὡς στερεὰν πέτραν, καὶ ἔγνω ὅτι οὐ μὴ αἰσχυνθῶ, ὅτι ἐγγίζει ὁ δεικαίώσας με. Τίς ὁ κρινόμενός μοι; ἀντιστήτω μοι ἄμα, καὶ τίς ὁ κρινόμενός μοι; ἀντιστήτω μοι ἄμα· καὶ τίς ὁ κρινόμενός μοι; ἐγγισάτω μοι. Ἰδοὺ Κύριος Κύριος βοηθήσει μοι, τίς κακώσει με; ἰδοὺ πάντες ὑμεῖς ὡς ἱμάτιον παλαιωθήσεσθε, καὶ ὡς σῆς καταφάγεται ὑμᾶς. Τίς ἐν ὑμῖν ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον; ὑπακουσάτω τῆς φωνῆς τοῦ παιδὸς αὐτοῦ· οἱ πορευόμενοι ἐν σκότει, καὶ οὐκ ἐστὶν αὐτοῖς φῶς, πεποιθήσατε ἐπὶ τῷ ὀνόματι Κυρίου, καὶ ἀντιστηρίσασθε ἐπὶ τῷ Θεῷ. Ἰδοὺ πάντες ὑμεῖς ὡς πῦρ καίεσθε, καὶ κατισχύετε φλόγα, πορεύσατε τῷ φωτὶ τοῦ πυρὸς ὑμῶν, καὶ τῇ φλογὶ ἢ ἐξεκαύσατε, δι' ἐμὲ ἐγένετο ταῦτα ὑμῖν, ἐν λύπῃ κοιμηθήσεσθε.

Συναπτὴ μικρά. Τὸ τριτάκιον, ὁ Ἀπόστολος. Προκείμε. ἤχος βαρύς. Οἱ ἄρχοντες συνήχθησαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ. Στίχος. Ἴνα τί ἐφρούραξαν ἔθνη καὶ λαοί;

Πρὸς Κορινθίους α'. Ἐπιστολῆς.

Ἀδελφοί, ἐγὼ παρέλαβον ἀπὸ τοῦ Κυρίου, ὃ καὶ παρέδωκα ὑμῖν, ὅτι ὁ Κύριος Ἰησοῦς ἐν τῇ νυκτὶ ἣ παρεδίδото, ἔλαβεν ἄρτον, καὶ εὐχαριστήσας, ἔκλασε, καὶ εἶπε, Λάβετε, φάγετε, τοῦτό μου ἐστὶ τὸ Σῶμα, τὸ ὑπὲρ ὑμῶν κλῶμενον· τοῦτο ποιεῖτε εἰς τὴν ἐμὴν ἀνάμνησιν. Ὡσαύτως καὶ τὸ ποτήριον, μετὰ τὸ δειπνήσαι, λέγων, Τοῦτο τὸ ποτήριον, ἢ καινὴ Διαθήκη ἐστὶν ἐν τῷ ἐμῷ Αἵματι· τοῦτο ποιεῖτε εἰς τὴν ἐμὴν ἀνάμνησιν. Ὁσακίς γὰρ ἂν

ἐσθίετε τὸν ἄρτον τοῦτον, καὶ τὸ ποτήριον τοῦτο πίνετε, τὸν θάνατον τοῦ Κυρίου καταγγέλλετε, ἄχρις οὗ ἂν ἔλθῃ. Ὡστε ὅς ἂν ἐσθίῃ τὸν ἄρτον τοῦτον, ἢ πίνη τὸ ποτήριον τοῦ Κυρίου ἀναξίως, ἐνοχος ἔσται τοῦ σώματος καὶ αἵματος τοῦ Κυρίου. Δοκιμαζέτω δὲ ἄνθρωπος ἑαυτὸν, καὶ οὕτως ἐκ τοῦ ἄρτου ἐσθιέτω, καὶ ἐκ τοῦ ποτηρίου πινέτω. Ὁ γὰρ ἐσθίων καὶ πίνων ἀναξίως, κρίμα ἑαυτῷ ἐσθίει καὶ πίνει, μὴ διακρίνων τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου. Διὰ τοῦτο ἐν ὑμῖν πολλοὶ ἀσθενεῖς καὶ ἄρρωστοι, καὶ κοιμῶνται ἱκανοί. Εἰ γὰρ ἑαυτοὺς διεκρίνομεν, οὐκ ἂν ἐκρινόμεθα. Κρινόμενοι δὲ, ὑπὸ Κυρίου παιδεύομεθα, ἵνα μὴ σὺν τῷ Κόσμῳ κατακριθῶμεν.

Ἀλληλοῖα ἕως πλ. β'.

Μακάριος ὁ συνίων ἐπὶ πτωχῶν καὶ πένητα, ἐν ἡμέρα
Στίχ. Οἱ ἐχθροὶ μου εἶπον κακά μοι, πότε ἀποθάνεται, καὶ ἀπολείται τὸ ὄνομα αὐτοῦ; Στίχ. Ὁ ἐσθίων ἄρτους μου, ἐμεγάλυνεν ἐπ' ἐμέ πτερνισμόν.

Εὐαγγέλιον, ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς, Οἰδατε ὅτι μετὰ δύο ἡμέρας τὸ Πάσχα γίνεται.

Καὶ καθιξῆς ἡ Λειτουργία τοῦ Βασιλείου. Ἀντι δὲ Χερουβικοῦ, καὶ τοῦ Κοινωνικοῦ, καὶ τοῦ, Πληρωθῆτω, λέ-

γομεν τὸ Τροπάρ. τοῦτο. εἰς ἤχον πλ. β'. ἐκ γ'.

Τοῦ Δείπνου σου τοῦ μουσικοῦ, σήμερον Ἰῶ Θεοῦ, κοινωνόν με παράλαβε· οὐ μὴ γάρ τοῖς ἐχθροῖς σου τὸ Μυστήριον εἶπω· οὐ φίλημά σοι δώσω, καθάπερ ὁ Ἰουδας. Ἀλλ' ὡς ὁ Ἀηστῆς ὁμολογῶ σοι, Μνήσθητί μου Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Τοῦτο λέγεται πολλάκις εἰς τὸ Κοινωνικόν, μέχρις ἂν οἱ ἀδελφοὶ μετασχῶσι τῶν Μυστηρίων. Μετὰ δὲ τὴν Ὀπισθάμβωνον εὐχὴν, γίνεται ὁ Νιπτήρ, καὶ ἡ αὐτοῦ Ἀκολουθία, καθὰ ὄντο τὸ Τυπικόν. Εἶτα δίδεται τὸ Κατακλαστόν, καὶ ἀπόλυσις, εἰς δὲ τὴν τράπεζαν μεταλαμβάνομεν οἴνου καὶ ἐλαίου. Τὰ δὲ Ἀποδείπνα ψάλλομεν ἐν τοῖς Καλλιῶσι.

Στιχηρὰ Ἰδιόμελα τοῦ Νιπτήρος, ἕως α'.

Ολεντίῳ ζωσάμενος, καὶ νίφας τοὺς πόδας τῶν Μαθητῶν, Χριστὲ ὁ Θεός, ἀπόπλυνον ἡμῶν, τῆς ψυχῆς τὸν λογισμόν, καὶ περιζώσον ἡμᾶς, συνδέσμῳ πνευματικῷ, τοῦ ποιεῖν τὰς ἐντολάς, τῆς σῆς ἀγαθότητος ἤχ. β'.

Μεγάλῃς εὐεργεσίας ἀπολαύειν, μέλλοντες πιστοί, εὐλαδῶς τῷ τιμῷ Νιπτήρι προσδράμωμεν· οὐ σαρκὸς ῥύπον ἀποπλύνοντες, τὰς ψυχὰς δὲ μυστικῶς ἀγιάζοντες. Χριστὸς γὰρ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ὁ ἐφορῶν ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ ποιῶν αὐτὴν τρέμειν, κλίνει ἑαυτὸν, καὶ ἰχνῶν ἀπτεται χοικῶν, πάσης ἐ-

ναντίας δυνάμεως, ἀσφαλῆ δω-
ρούμενος τὴν ἐπίβασιν αὐτῷ εὐ-
χαρίτως βοήσωμεν, Ὁ ἀρίστην
ὑψώσεως ὁδὸν, ὑποδείξας ἡμῖν
τὴν ταπεινώσιν, σῶσον ἡμᾶς Ἀ-
γαθὲ ὡς φιλόανθρωπος.

Ἦχος, β'.

Ο Πέτρος ἠδλαβαίτο νίψασθαι
πόδας, ἐκ τῶν ἀχράντων χει-
ρῶν ὑπ' ὧν ἐπλαστουργήθη ὁ
Ἄδάμ· ἀκούσας δὲ, Εἰ μὴ νίψω-
σε, οὐκ ἔχεις μέρος μετ' ἐμοῦ,
τρόμῳ πολλῷ συνεχόμενος, ἐ-
βόα σοι, Κύριε, μὴ μόνον τοὺς
πόδας μου νίψῃς, ἀλλὰ καὶ τὰς
χεῖρας καὶ τὴν κεφαλὴν. Ὡ με-
γίστιον Δεσπότης δωρεῶν κοι-
νωνοῦς ποιεῖται τῆς χάριτος,
τοὺς ἑαυτοῦ Μαθητὰς, καὶ μέρος
ἔχειν μετ' αὐτῶν ἐπαγγέλλεται
εἰς τὴν ἀρρήτον δόξαν, ὡς καὶ
ἐν τῷ μυστικῷ ποτηρίῳ ἔφησε.
Καινὸν αὐτὸ πίνειν μετ' αὐτῶν
ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν Οὐρανῶν.
ἦς καὶ ἡμᾶς ἀξίωσον, ὡς ἐλεή-
μων καὶ φιλόανθρωπος.

Ἦχος πλ. δ'.

Σήμερον ὁ ἀπρόσιτος τῆ οὐσίας,
ἔργον δούλου ἀνέλαβε, Λέντιον
διεζώσατο, ὁ περιβάλλων τὸν
Οὐρανὸν ἐν Νεφέλαις, ὕδωρ ἔ-
βαλεν εἰς Νιπτῆρα, ὁ τὴν θά-
λασσαν τὴν ἐρυθρὰν διατεμῶν,
καὶ κάμψας ἐπὶ τὰ γόνατα, ἤρ-
ξατο νίπτειν τοὺς πόδας τῶν
Μαθητῶν, καὶ ἐκμάσσειν τῷ Λεν-
τίῳ, ᾧ ἦν διεζωσμένος· ὅταν
οὖν ἐνίψῃ τοὺς πόδας τῶν Μα-

θητῶν, εἶπεν αὐτοῖς· Ὑμεῖς κα-
θαροὶ ἐστε, ἀλλ' οὐχὶ πάντες,
σημαίνων τὸν παραδιδόντα αὐ-
τόν.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Συνέφερε σοι Ἰουδα, κὰν μὴ
συνελήθηθης ἐν τοῖς ἐγκάτοις τῆς
μητρὸς. Συνέφερε σοι προδότα,
κὰν μὴ ἐγεννήθης, ἀπηλλοτριω-
μένη τῷ Ἰῶ τοῦ Θεοῦ. Διὰ σέ
διεβράβη τὸ στίφος τῶν Μαθη-
τῶν τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὴν ἀλη-
θινὴν ἄμπελον, τρυγᾷ Ληστῆς
σταυρούμενος. Διὰ σέ διεκόπη ἡ
φραγμὸς, καὶ Ναὸν τὸν ἀχειρα-
ποίητον, λύουσιν οἱ παράνομοι.
Ἔστω, τὸ μῦρον τὸ τῆς ἀμαρ-
τωλοῦ ἠδέσθης ὡς πολῦτιμον,
πῶς τὸ τοῦ δικαίου αἷμα, χερσὶν
ἀνόμων παραδοῦναι οὐκ ἐφρίξας;
Συνέφερε σοι προδότα, κὰν μὴ
ἐγεννήθης, ἀπηλλοτριωμένη τῷ
Ἰῶ τοῦ Θεοῦ.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Νυσταγμῷ διαβολικῷ, συσχεθεὶς
ὁ Ἰουδα, ὑπνωσεν εἰς θάνατον·
καιρὸς γρηγορεῖν, καιρὸς νήφειν·
στεναζέτω καρδία, δακρυέτωσαν
βλέφαρτα, ψαλμὸς ἐπαγρυπνεῖτω·
μεγάλῃ γὰρ ἡ ἰσχὺς τοῦ σταυ-
ροῦ. Χριστὸς ἐπὶ θύραις, τὸ
Θυόμενον Πάσχα προήλθε. Δόξα
σοι Κύριε, δόξα σοι.

Ἀκολουθία τῶν Παθῶν τοῦ Κυ-
ρίου. Τῆς ἀγίας καὶ μεγάλης. Ε'. Ἐσπέ-
ρας περι ὥραν β'. τῆς νυκτὸς σημαί-
νει.

νοι. Καὶ εὐλογήσαντος τοῦ ἱερέως, ψάλλομεν τὸν Ἐξάψαλμον. Εἶτα συναπτὴ μεγάλη. Τὸ Ἄλληλουῖα γ' εἰς ἤχον πλ. δ'. καὶ τὸ Τροπάριον, ἐκ γ'. ἀργῶς καὶ μετὰ μέλους.

Οτε οἱ ἐνδοξοὶ Μαθηταί, ἐν τῷ Νιπτῆρι τοῦ Δείπνου ἐφωτίζοντο, τότε Ἰούδας ὁ δυσσεβής, φιλαργυρίαν νοσήσας, ἐσκοτίζετο, καὶ ἀνόμοις κριταῖς, σέ τὸν Δίκαιον Κριτὴν παραδίδωσι. Βλέπε χρημάτων ἐραστὰ, τὸν διὰ ταῦτα ἀγχόνην χρησάμενον, φεῦγε ἀόρεστον ψυχὴν, τὴν Διδασκάλω τοιαῦτα τολμήσασαν· ὁ περὶ πάντας ἀγαθός, Κύριε δόξα σοι.

Δίδονται κηρία τοῖς Ἀδελφοῖς παρὰ τοῦ Ἐκκλησιάρχου, καὶ λέγει ὁ ἱερεύς. Καὶ ὑπὲρ τοῦ καταξιοθῆναι ἡμᾶς· καὶ ἀναγινώσκωμεν τὸ α'. Εὐαγγέλιον.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς, Νῦν ἐδοξάσθη ὁ Υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου.

Καὶ πληρουμένου ἐκάστου Εὐαγγελίου, λέγομεν.

Δόξα τῇ μακροθυμίᾳ σου Κύριε δόξα σοι.

Καὶ εὐθὺς ψάλλομεν τὰ ἀντίφωνα, δευτεροῦντες ἅπαντα τὰ τροπάρια.

Ἀντίφωνον α'. ἤχος πλ. δ'.

Αρχόντες λαῶν συνήχθησαν, κατὰ τοῦ Κυρίου, καὶ κατὰ τοῦ Χριστοῦ αὐτοῦ. Ὁ αὐτός.

Λόγον παράνομον, κατέθεντο κατ' ἐμοῦ. Κύριε Κύριε μὴ ἐγκαταλίπης με. Ὁ αὐτός.

Τὰς αἰσθήσεις ἡμῶν καθαρὰς τῷ Χριστῷ παραστήσωμεν, καὶ ὡς φίλοι αὐτοῦ τὰς ψυχὰς ἡμῶν θύσωμεν δι' αὐτόν· καὶ μὴ ταῖς μερίμναις τοῦ βίου, συμπνιγῶμεν ὡς Ἰούδας, ἀλλ' ἐν τοῖς ταμείοις ἡμῶν κράξωμεν, Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἀπὸ τοῦ πονηροῦ ρῦσαι ἡμᾶς.

Δόξα καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

ἤχος ὁ αὐτός.

Παρθένος ἔτεκες ἀπειρόγαμε, καὶ παρθένος ἔμεινας, μήτηρ ἀνύμφευτε, Θεοτόκε Μαρία. Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν ἰκέτευε, σωθῆναι ἡμᾶς.

Ἀντίφωνον β'. ἤχ. πλ. β'.

Εδραμε λέγων ὁ Ἰούδας τοῖς παρανόμοις γραμματεῦσι· Τί μοι θέλετε δοῦναι, καὶ γὰρ ὑμῖν παραδώσω αὐτόν; ἐν μέσῳ δὲ τῶν συμφωνούντων, αὐτὸς εἰστήκεις ἀοράτως ὁ συμφωνούμενος, καρδιογνώστα, φεῖσαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εν ἐλέει τὸν Θεὸν θεραπεύσωμεν, ὥσπερ Μαρία ἐπὶ τοῦ Δείπνου, καὶ μὴ κτησώμεθα φιλαργυρίαν, ὡς ὁ Ἰούδας, ἵνα πάντοτε, μετὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἐσώμεθα.

Δόξα καὶ νῦν. Θεοτοκίον,

ἤχος ὁ αὐτός.

Ον ἔτεκες Παρθένη ἀνερμηγνέως, διαπαντός ὡς φιλόανθρωπον, μὴ διαλίπης δυσωποῦσα, ἵνα κινδύνων σῶση, τοὺς εἰς σέ καταφεύγοντας.

Ἀντίφωνον γ'. ἤχος β'.

Διὰ

Διὰ Λαζάρου τὴν ἔγερσιν. Κύριε, τὸ Ὄσαννά σοι ἐκραύγαζον, παῖδες τῶν Ἑβραίων φιλάνθρωπε· ὁ δὲ παράνομος Ἰούδας, οὐκ ἠβουλήθη συνιέναι.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Εν τῷ δειπνῶ σου Χριστέ ὁ Θεός, τοῖς μαθηταῖς σου προέλεγες· εἰς ἐξ ὑμῶν παραδώσει με· ὁ δὲ παράνομος Ἰούδας, οὐκ ἠβουλήθη συνιέναι. Ὁ αὐτός.

Ἰωάννη ἐρωτήσαντι Κύριε, ὁ παραδιδούς σε τίς ἐστί; τοῦτον διὰ τοῦ ἄρτου ὑπέδειξας· ὁ δὲ παράνομος Ἰούδας, οὐκ ἠβουλήθη συνιέναι. Ὁ αὐτός.

Εἰς τριάκοντα ἀργύρια Κύριε, καὶ εἰς φίλημα δόλιον, ἐζήτησαν Ἰουδαῖοι ἀποκτεῖναι σε· ὁ δὲ παράνομος Ἰούδας, οὐκ ἠβουλήθη συνιέναι. Ὁ αὐτός.

Εν τῷ νικητῆρι σου Χριστέ ὁ Θεός, τοῖς μαθηταῖς σου προέτρεπες, Οὕτω ποιεῖτε ὡς περ ἴδετε· ὁ δὲ παράνομος Ἰούδας, οὐκ ἠβουλήθη συνιέναι. Ὁ αὐτός.

Γρηγορεῖτε καὶ προσεύχεσθε, ἵνα μὴ πειρασθῆτε, τοῖς μαθηταῖς σου ὁ Θεός ἡμῶν ἔλεγες· ὁ δὲ παράνομος Ἰούδας, οὐκ ἠβουλήθη συνιέναι.

Δόξα καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων, τοὺς δούλους σου Θεοτόκε, ὅτι πάντες μετὰ Θεόν, εἰς σὲ καταφεύγομεν,

ὡς ἄρρητον τεῖχος καὶ προστασίαν.

Κάθισμα. Οὐ καθήμεθα δὲ ἐν τοῖς τοιούτοις καθίσμασιν, ἀλλ' ἱσταμένοι ψάλλομεν αὐτά. ἤχ. βαρῦς

Εν τῷ δειπνῶ τοὺς μαθητὰς διατρέφων, καὶ τὴν σκῆψιν τῆς προδοσίας γινώσκων, ἐν αὐτῷ τὸν Ἰούδαν διήλεγξας, ἀδιόρθωτον μὲν τοῦτον ἐπιστάμενος, γνωρίσαι δὲ πᾶσι βουλόμενος, ὅτι θέλων παρεδόθη, ἵνα κόσμον ἀρπάσῃ τοῦ ἀλλοτρίου, μακρόθυμε δόξα σοι.

Καὶ λέγει ὁ ἱερεὺς τὸ δεύτερον Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐξήλθεν ὁ Ἰησοῦς.

Ἀντίφωνον δ'. ἤχ. πλ. α'.

Σήμερον ὁ Ἰούδας καταλιμπάνει τὸν διάβολον, καὶ παραλαμβάνει τὸν διάβολον τυφλοῦται τῷ πάθει τῆς φιλαργυρίας, ἐκπίπτει τοῦ φωτός, ὁ ἐσκοτισμένος· πῶς γὰρ ἠδύνατο βλέπειν, ὁ τὸν φωστῆρα πωλήσας τριάκοντα ἀργυρίων; ἀλλ' ἡμῖν ἀνέτειλεν, ὁ παθῶν ὑπὲρ τοῦ κόσμου· πρὸς δὲν βοήσωμεν, Ὁ παθῶν, καὶ συμπαθῶν ἀνθρώποις, δόξα σοι.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Σήμερον ὁ Ἰούδας παραποιεῖται θεοσέβειαν, καὶ ἀλλοτριοῦται τοῦ χαρίσματος, ὑπάρχων μαθητῆς, γίνεται προδότης· ἐν ἧθει φιλικῶ, δόλον ὑποκρύπτει· καὶ προτιμᾶται

ταί

ται ἀφρόνως τῆς τοῦ Δεσπότη, ἀγάπης, τριάκοντα ἀργύρια, ὀδηγὸς γενόμενος, συνεδρίου παρανομοῦ· ἡμεῖς δὲ ἔχοντες σωτηριαν τὸν Χριστόν, αὐτὸν δοξάσωμεν.

ἤχ. α΄.

Τὴν φιλαδελφίαν κτησώμεθα, ὡς ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, καὶ μὴ τὸ ἀσυμπαθές, πρὸς τοὺς πλησίον ἡμῶν, ἵνα μὴ ὡς ὁ δούλος κατακριθῶμεν, ὁ ἀνελεῆμων, διὰ τὰ δηνάρια, καὶ ὡς ὁ Ἰούδας μεταμεληθέντες, μηδὲν ὠφελήσωμεν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. ὁ αὐτός.

Δεδοξασμένα περὶ σοῦ, ἐλαλήθη πανταχοῦ, ὅτι ἐκύησας σαρκί, τὸν τῶν ὄλων Ποιητὴν Θεοτόκε Μαρία, πανύμνητε καὶ ἀπειρογάμη.

Ἀντίφωνον ε΄. ἤχος· πλ. β΄.

Ο μαθητῆς τοῦ Διδασκάλου συμφώνει τὴν τιμὴν, καὶ τριάκοντα ἀργυρίοις, πέπρακε τὸν Κύριον, φιλήματι δολίῳ, παραδούς αὐτὸν, τοῖς ἀνόμοις εἰς θάνατον.

Σήμερον ἔλεγεν ὁ κτίστης οὐρανοῦ καὶ γῆς, τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς, Ἠγγικεν ἡ ὥρα, καὶ ἐφθασεν Ἰούδας, ὁ παραδιδούς με. Μὴ τις με ἀρνήσῃται, βλέπων με ἐν τῷ Σταυρῷ, ἐν μέσῳ δύο ληστῶν πάτῃ γὰρ ὡς ἄνθρωπος, καὶ σώζω ὡς φιλόανθρωπος, τοὺς εἰς ἐμὲ πιστεύοντας.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Η ἀβρήτως, ἐπ' ἐσχάτων συλ-

λαβοῦσα, καὶ τεκοῦσα, τὸν Κτίστην τὸν ἴδιον, αὐτὸν δυσώπει σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀντίφωνον ε΄. ἤχος· βαρύς.

Σήμερον γρηγορεῖ ὁ Ἰούδας, παραδοῦναι τὸν Κύριον, τὸν πρὸ τῶν αἰώνων, Σωτῆρα τοῦ κόσμου, τὸν ἐκ πέντε ἄρτων χορτάσαντα πλήθη. Σήμερον ὁ ἀνομος, ἀρνείται τὸν Διδασκαλὸν μαθητῆς γενόμενος, Δεσπότην παρέδωκεν, ἀργυρίῳ πέπρακε, τὸν μάννα χορτάσαντα τὸν ἄνθρωπον.

Σήμερον, τῷ Σταυρῷ προσήλωσαν, Ἰουδαῖοι τὸν Κύριον, τὸν διατεμόντα, τὴν θάλασσαν ῥάβδῳ, καὶ διαγαγόντα αὐτοὺς ἐν ἐρήμῳ· σήμερον τῇ λόγχῃ, τὴν πλευρὰν αὐτοῦ ἐκέντησαν, τοῦ πληγαῖς μαστίξαντος, ὑπὲρ αὐτῶν τὴν Αἴγυπτον, καὶ χολὴν ἐπότισαν, τὸν μάννα τροφήν αὐτοῖς ὀμβρήσαντα.

Κύριε ἐπὶ τὸ Πάθος τὸ ἐκούσιον παραγενόμενος, ἐβόας τοῖς Μαθηταῖς σου, **Κ**ἂν μίαν ὥραν οὐκ ἰσχύσατε ἀγρυπνήσαι μετ' ἐμοῦ; πῶς ἐπηγγείλατε ἀποθνήσκειν δι' ἐμέ; **κ**ἂν τὸν Ἰούδαν θεάσατε, πῶς οὐ καθεύδει, ἀλλὰ σπουδάζει προδοῦναι με τοῖς παρνομίοις. **Ἐ**γείρεσθε, προσεύξασθε, μὴ τις με ἀρνήσῃται, βλέπων με ἐν τῷ σταυρῷ. **Μ**ακρόθυμε δόξα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε Θεοτόκε, ἡ τὸν ἀχώρητον

ἐν

ἐν Οὐρανοῖς χωρήσασα ἐν μήτρᾳ σου. Χαῖρε Παρθένη, τῶν Προφητῶν τὸ κήρυγμα, δι' ἧς ἡμῖν ἐλαμψεν ὁ Ἐμμανουήλ. Χαῖρε Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ.

Κτίσιμα, ἦχο; β' κρῖ.

Ποῖός σε τρόπος Ἰούδα, προδότην τοῦ Σωτῆρος εἰργάσατο; μὴ τοῦ χοροῦ σε τῶν Ἀποστόλων ἐχώρισε; μὴ τοῦ χαρίσματος τῶν ἰαμάτων ἐστέρησε; μὴ συνδειπνήσας ἐκείνοις, σὲ τῆς τραπέζης ἀπώσατο; μὴ τῶν ἄλλων νίψας τοὺς πόδας, τοὺς σοὺς ὑπερεῖδεν; ὦ πόσων ἀγαθῶν ἀμνήμων ἐγένου! καὶ σοῦ μὲν ἡ ἀχάριστος, ἤλιτεύεται γνώμη· αὐτοῦ δὲ ἡ ἀνείκαστος Μακροθυμία κηρύττεται, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἐπάγγελιον γ' ἐκ τοῦ κατὰ Ματθ.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, οἱ στρατιῶται κρατήσαντες τὸν Ἰησοῦν.

Ἀντίφωνον ζ'. ἦχο; πλ. δ'.

Τοῖς συλλαβοῦσί σε παρανόμοις, ἀνεχόμενος, οὕτως ἐβόας, Κύριε, εἰ καὶ ἐπατάξαι τὸν Ποιμένα, καὶ δισχορπίσαι τὰ δώδεκα πρόβατα, τοῦς Μασθητάς μου, ἡδυνάμην πλείους, ἢ τῶδεκα Λεγεῶνας παραστήσαι Ἀγγέλων· ἄλλα μακροθυμῶ, ἵνα πληρωθῆ, ἃ ἐδήλωσα ὑμῖν, διὰ τῶν Προφητῶν μου, ἀδελφα καὶ κούφια, Κύριε, ὁἷξαι σοι.

Τρίτον ἀρρησάμενος ὁ Πέτρος, εὐθέως τὸ ῥῆθὲν αὐτῷ συνήκεν

ἀλλὰ προσήγαγέ σοι δάκρυα μετανοίας· Ὁ Θεὸς ἰλάσθητί μοι καὶ σώσον με.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ως πύλιν σωτήριον, καὶ Παράδεισον τερπνόν, καὶ φωτὸς ἀίδιου, Νεφέλην ὑπάρχουσαν, τὴν ἐγίαν Παρθένον ὑμνήσωμεν ἅπαντες, λέγοντες, τὸ Χαῖρε αὐτῇ.

Ἀντίφωνον ἡ'. ἦχο; β'.

Εἶπατε παράνομοι, τί ἠκοῦσατε παρὰ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν; οὐ Νόμον ἐξεθετο, καὶ τῶν Προφητῶν τὰ διδάγματα; πῶς οὖν ἐλογίσασθε Πιλάτῳ παραδοῦναι, τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον, καὶ Λυτρωτὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν;

Ὁ αὐτός·

Σταυρωθήτω ἔκραζον, οἱ τῶν σῶν χαρισμάτων αἰεὶ ἐντραφόντες, καὶ κακοῦργον ἀντ' Εὐεργέτου, ἡτοῦντο λαβεῖν, οἱ τῶν Δεκαίων φονευταί· εἰσώπας δὲ Χριστῆ, φέρων αὐτῶν τὴν προπέτειαν, παθεῖν θέλων καὶ σώσαι ἡμᾶς ὡς ῥιζάνθρωπος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οτι οὐκ ἔχομεν παρῆρησίαν, διὰ τὰ πολλὰ ἡμῶν ἁμαρτήματα, σὺ τὸν ἐκ σοῦ γεννηθέντα δυσώπητον Θεοτόκε Παρθένη· πολλὰ γὰρ ἰσχύει δέησις Μητρὸς, πρὸς εὐμένειαν Δεσπότη· μὴ παρίδῃς ἁμαρτωλῶν ἰκεσίας ἢ πάντεμνος, ὅτι ἐλεήμων ἐστί, καὶ σώζειν δυ-

νάμενος;

νάμενος ὁ καὶ παθεῖν ὑπὲρ ἡμῶν
καταδεξάμενος.

Ἀντίφωνον θ'. ἤχος γ'.

Εστησαν τὰ τριάκοντα ἀργύρια,
τὴν τιμὴν τοῦ τετιμημένου, ὃν
ἐτιμήσαντο ἀπὸ υἱῶν Ἰσραήλ.
Γρηγορεῖτε καὶ προσεύχεσθε, ἵ-
να μὴ εἰσέλθῃτε εἰς πειρασμόν.
Τὸ μὲν πνεῦμα πρόθυμον, ἡ δὲ
σὰρξ ἀσθενής, διὰ τοῦτο γρηγο-
ρεῖτε.

Εδωκαν εἰς τὸ βρωμά μου χο-
λὴν, καὶ εἰς τὴν δίψαν μου ἐπό-
τισάν με ὄξος. Σὺ δὲ Κύριε ἀνά-
στησόν με, καὶ ἀνταποδώσω αὐ-
τοῖς.

Δόξα καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οἱ ἐξ Ἑθνῶν ὑμνοῦμέν σε Θεο-
τόκε Ἀγνή, ὅτι Χριστὸν τὸν Θεὸν
ἡμῶν ἔτεκες, τὸν ἐκ τῆς κατάρας
τοῦς ἀνθρώπους, διὰ σοῦ ἐλευθε-
ρώσαντα.

Κάθισμα ἤχος πλ. δ'.

Ω πῶς Ἰούδας, ὁ ποτέ σου μα-
θητής, τὴν προδοσίαν ἐμελέτα
κατὰ σοῦ συνεδείπνησε δολίως,
ὁ ἐπίβουλος καὶ ἄδικος, πορευ-
θεὶς εἶπε τοῖς ἱερεῦσι, Τί μοι πα-
ρέχετε, καὶ παραδώσω ὑμῖν ἐκει-
νον, τὸν σὸν Νόμον λύσαντα, καὶ
βεβηλοῦντα τὸ σάββατον; Μακρό-
θυμε Κύριε δόξα σοι.

Εὐαγγέλιον δ'. ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Τῷ καιρῷ ἐκεῖνω, ἄγουσι τὸν
Ἰησοῦν ἀπὸ τοῦ Καϊάφα εἰς τὸ
Ἰαμιάριον.

Ἀντίφωνον ι. ἤχος πλ. β'.

Ο ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἱμά-
τιον, γυμνὸς εἰς κρίσιν ἵστατο,
καὶ ἐν σιαγόνι, ῥάπισμα ἐδέξατο,
ὑπὸ χειρῶν ὧν ἐπλασεν· ὁ δὲ
παράνομος λαὸς, τῷ Σταυρῷ
προσῆλωσε, τὸν Κύριον τῆς δό-
ξης. Τότε τὸ καταπέτασμα τοῦ
Ναοῦ ἐσχίσθη, ὁ ἥλιος ἐσκότα-
σε, μὴ φέρων θεάσασθαι Θεὸν ὑ-
βριζόμενον, ὃν τρέμει τὰ σύμ-
παντα· αὐτὸν προσκυνήσωμεν.

Ο μαθητὴς ἠρνήσατο, ὁ Ἀη-
στής ἐβόησε, Μνήσθητί μου Κύ-
ριε, ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον ὁ αὐτός.

Ειρήνευσον τὸν Κόσμον, ὁ ἐκ
Παρθένου καταδεξάμενος Κύριε,
σάρκα φορέσαι ὑπὲρ δούλων, ἵνα
συμφώνως, σὲ δοξολογῶμεν φι-
λάνθρωπε.

Ἀντίφωνον ια. ἤχος πλ. β'.

Αντι ἀγαθῶν, ὧν ἐποίησας Χρι-
στὲ, τῷ γένει τῶν Ἑβραίων,
σταυρωθῆναί σε κατεδίκασαν, ὄ-
ξος καὶ χολὴν σε ποτίσαντες.
Ἄλλὰ δὸς αὐτοῖς Κύριε κατὰ τὰ
ἔργα αὐτῶν, ὅτι οὐ συνήκαν, τὴν
σὴν συγκατάβασιν.

Επὶ τῇ προδοσίᾳ, οὐκ ἠρέεσθη-
σαν Χριστὲ τὰ γένη τῶν Ἑ-
βραίων, ἀλλ' ἐκίνουν τὰς κεφα-
λὰς αὐτῶν, μυχτηρισμὸν καὶ χλεύ-
ην προσάγοντες. Ἄλλὰ δὸς αὐ-
τοῖς Κύριε, κατὰ τὰ ἔργα αὐ-
τῶν,

τῶν, ὅτι κενὰ, κατὰ σοῦ ἐμελέτησαν.

Ούτε γῆ ὡς ἐσείσθη, οὔτε πέτραι ὡς ἐβράγησαν, Ἑβραίουσ ἐπεισαν, οὔτε τοῦ Ναοῦ τὸ καταπέτασμα, οὔτε τῶν νεκρῶν ἡ Ἀνάστασις· Ἀλλὰ δὸς αὐτοῖς **Κ**ύριε, κατὰ τὰ ἔργα αὐτῶν.

Δόξα καὶ νῦν. Θεοτοκίον ὁ αὐτός.

Θεὸν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα ἐγνωμεν, Θεοτόκε Παρθένε, μόνη Ἀγνή, μόνη εὐλογημένη· διὸ ἀπαύστως σε, ἀνυμνοῦντες μεγαλύνομεν.

Ἀντίφωνον ιβ'. ἤχος πλ. δ'.

Τὰδὲ λέγει Κύριος τοῖς Ἰουδαίοις· Λαός μου, τί ἐποίησά σοι; ἢ τί σοι παρηνώχλησα; τοὺς τυφλοὺς σου ἐφώτισα, τοὺς λεπροὺς ἐκαθάρισα· ἄνδρα ὄντα ἐπὶ κλίνης ἠνωρθωσάμην· λαός μου, τί ἐποίησά σοι, καὶ τί μοι ἀνταπέδωκας; ἀντὶ τοῦ Μάννα χολήν; ἀντὶ τοῦ ὕδατος ὄξος; ἀντὶ τοῦ ἀγαπᾶν με, Σταυρῶ με προσηλώσατε; οὐκ ἐτι στέγω λοιπὸν, καλέσω μου τὰ Ἔθνη, κακείνά με δοξάσουσι σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι, καὶ γὰρ αὐτοῖς δωρησομαι, ζῶν τὴν αἰώνιον.

Σήμερον τοῦ Ναοῦ τὸ καταπέτασμα, εἰς ἔλεγχον ῥήγνυται τῶν παρανόμων, καὶ τὰς ἰδίας ἀκτίνας ὁ ἥλιος κρύπτει, Δεσπότην ὁρῶν Σταυρούμενον.

Οἱ Νομοθέται τοῦ Ἰσραὴλ, Ἰουδαῖοι καὶ Φαρισαῖοι, ὁ χορὸς τῶν Ἀποστόλων, βοᾷ πρὸς ὑμᾶς, Ἴδε Ναός, ὃν ὑμεῖς ἐλύσατε, Ἴδε Ἄμνος, ὃν ὑμεῖς ἐσταυρώσατε. Τάρῳ παρεδώκατε; ἀλλ' ἐξουσία ἑαυτοῦ ἀνέστη· μὴ πλανασθε Ἰουδαῖοι· αὐτὸς γάρ ἐστιν ὁ ἐν θαλάσῃ σώσας, καὶ ἐν ἐρήμῳ θρέψας· αὐτὸς ἐστὶν ἡ ζωὴ, καὶ τὸ φῶς, καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ Κόσμου.

Δόξα, νῦν. Θεοτοκίον, ὁ αὐτός.

Χαῖρε ἡ πύλη τοῦ Βασιλείως τῆς δόξης, ἣν ὁ Ὑψίστος μόνος διώδευσε, καὶ πάλιν ἐσφραγισμένην κατέλιπεν, εἰς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Κάθισμα ἤχος πλ. δ'.

Οτε παρέστης τῷ Καϊάφα ὁ Θεός, καὶ παρεδόθης τῷ Πιλάτῳ ὁ Κριτής, αἱ οὐράναι Δυνάμεις, ἐκ τοῦ φόβου ἐσαλευθήσαν· ὅτε δὲ ὑψώθης ἐπὶ τοῦ ξύλου ἐν μέσῳ δύο ληστῶν, καὶ ἐλογίσθης μετὰ ἀνόμων ὁ Ἀναμάρτητος, διὰ τὸ σῶσαι τὸν ἄνθρωπον, Ἀνεξίκακε Κύριε δόξα σοι.

Εὐαγγέλιον ε'. ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἰδὼν Ἰούδας ὅτι ὁ Ἰησοῦς κατεκρίθη.

Ἀντίφωνον ιγ'. ἤχος πλ. β'.

Τὸ ἄθροισμα τῶν Ἰουδαίων, τῷ Πιλάτῳ ᾗτήσαντο, σταυρωθῆναί σε Κύριε· αἰτίαν γὰρ ἐν σοὶ μὴ εὐρόντες, τὸν ὑπεύθυνον Βαραβᾶν

θῶν ἠλευθέρωσαν, καὶ σὲ τὸν Δίκαιον καταδίκασαν, μισητονίας ἐγκλημα κληρωσάμενοι. Ἄλλὰ δὸς αὐτοῖς Κύριε, τὸ ἀνταπόδομα αὐτῶν, ὅτι κενὰ κατὰ σοῦ ἐμελέτησαν. Ὁ αὐτός.

Ον πάντα φρίσσει, καὶ τρέμει, καὶ πᾶσα γλῶσσα ὑμνεῖ, Χριστὸν Θεοῦ Δύναμιν, καὶ Θεοῦ Σοφίαν, οἱ ἱερεῖς ἐβρόπισαν, καὶ ἔδωκαν αὐτῷ χολήν· καὶ πάντα παθεῖν κατέδεξάτο, σῶσαι θέλων ἡμᾶς ἐκ τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν, τῷ ἰδίῳ Αἵματι, ὡς φιλόθρωπος.

Δέξα, καὶ νῦν Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Θεοτόκε ἡ τεκοῦσα, διὰ λόγον ὑπὲρ λόγον, τὸν Κτίστην τὸν ἴδιον, αὐτὸν δυσώπει, σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀντίφωνον α'. ἤχος πλ. δ'.

Κύριε, ὁ τὸν Ληστὴν συνοδοιπόρον λαβὼν, τὸν ἐν αἵματι χεῖρας μολύναντα, καὶ ἡμᾶς σὺν αὐτῷ καταριθμησον, ὡς Ἀγαθὸς καὶ φιλόθρωπος. Ὁ αὐτός.

Μικρὰν φωνὴν ἀφῆκεν ὁ Ληστὴς ἐν τῷ σταυρῷ, μεγάλην πίστιν εὔρε, μιᾶ ῥοπή ἐσώθη, καὶ πρῶτος Παραδείσου πύλας ἀνοίξας εἰσῆλθεν. Ὁ αὐτοῦ τὴν μετάνοιαν προσδεξάμενος, Κύριε δός σοι.

Δέξα, καὶ νῦν Θεοτοκίον ὁ αὐτός.

Χαῖρε ἡ δι' Ἀγγέλου, τὴν χα-

ρὰν τοῦ Κόσμου δεξαμένη· Χαῖρε ἡ τεκοῦσα, τὸν Ποιητὴν σου καὶ Κύριον· Χαῖρε ἡ ἀξιώθεισα γενέσθαι, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ἀντίφωνον ιε'. ἤχος πλ. β'. ἐκ γ'.

Σήμερον κρεμάται ἐπὶ Ξύλου, ὁ ἐν ὕδασι τὴν γῆν κρεμάσας (ἐκ γ'). Στέφανον ἐξ ἀκανθῶν περιτίθεται, ὁ τῶν Ἀγγέλων Βασιλεύς· Ψευδῆ πορφύραν περιβάλλεται, ὁ περιβάλλων τὸν οὐρανὸν ἐν νεφέλαις. Ῥάπισμα κατέδεξάτο, ὁ ἐν Ἰορδάνῃ ἐλευθέρωσας τὸν Ἀδὰμ· Ἥλοις προσηλώθη ὁ Νυμφίος τῆς Ἐκκλησίας. Λόγχῃ ἐκεντήθη ὁ Υἱὸς τῆς Παρθένου. Προσκυνοῦμέν σου τὰ πάθη Χριστέ (ἐκ γ'). Δεῖξον ἡμῖν καὶ τὴν ἐνδοξὴν σου Ἀνάστασιν.

Ἦχος δ' αὐτός.

Μὴ ὡς Ἰουδαῖοι εορτάσωμεν καὶ γὰρ τὸ Πάσχα ἡμῶν, ὑπὲρ ἡμῶν ἐτύθη Χριστός· ἀλλ' ἐκκαθαρωμεν ἑαυτοὺς ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ, καὶ εἰλικρινῶς δεθῶμεν αὐτῷ· Ἀνάσσα Κύριε, σῶσον ἡμᾶς ὡς φιλόθρωπος.

Ο Σταυρός σου Κύριε, Ζωὴ καὶ Ἀνάστασις ὑπάρχει τῷ λαῷ σου, καὶ ἐπ' αὐτῷ πεποιθότες, σὲ τὸν σταυρωθέντα, Θεὸν ἡμῶν ὑμνοῦμεν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δέξα καὶ νῦν Σταυροθεοτακίον.

Ορώσά σε κρεμάμενον, Χριστέ

ἡ σὶ

ἢ σὲ κυήσασα, ἀνθρώπα, τί τὸ ξέ-
νον ὃ ὄρω, Μυστήριον γιῆ μου;
πῶς ἐπὶ ξύλου θνήσκεις, σαρκὶ
πηγνύμενος, ζωῆ; Χορηγέ;

Κάθισμα. ἤχος δ'.

Εξηγόρασας ἡμᾶς, ἐκ τῆς κατὰ-
ρας τοῦ Νόμου, τῷ τιμίῳ σου
Αἵματι· τῷ Σταυρῷ προσηλωθεὶς,
καὶ τῇ Λόγγῃ κεντηθεὶς, τὴν ἀ-
θανασίαν ἐπήρασας ἀνθρώποις,
Σωτὴρ ἡμῶν δόξα σοι.

Εὐαγγέλιον ς'. ἐκ τοῦ κατὰ Μάρκον

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, οἱ στρατιῶ-
ται ἀπήγαγον τὸν Ἰησοῦν.

Εἶτα οἱ Μακαρισμοί· εἰς στίχους.
ἴ. ἀπὸ τοῦ, Μακάριοι οἱ πεινῶντες
ἤχος δ'.

Διὰ ξύλου ὁ Ἀδάμ, Παραδείσου
γένεον ἀποικος· διὰ ξύλου δὲ
Σταυροῦ, ὁ Ἀηστής Παραδείσον
ᾤκησεν· Ὁ μὲν γὰρ γευσάμενος,
ἐντολὴν ἠθέτησε τοῦ ποιήσαντος·
ὁ δὲ συσταυρούμενος, Θεὸν ὡμο-
λόγησε τὸν κρυπτόμενον· Μνή-
σθητι καὶ ἡμῶν Σωτὴρ ἐν τῇ
Βασιλείᾳ σου.

Στίχ. Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες.

Τὸν τοῦ Νόμου Ποιητὴν, ἐκ μα-
θητοῦ ἀνήσαντο ἄνομοι, καὶ ὡς
παράνομον αὐτὸν, τῷ Πιλάτου
θήματι ἔστησαν, κραυγάζοντες,
Σταύρωσον, τὸν ἐν ἐρήμῳ τού-
τους μανναδοτήσαντα· ἡμεῖς δὲ
τὸν δίκαιον, Ἀηστὴν μιμησάμενοι,

πίστει κράζομεν· Μνήσθητι καὶ
ἡμῶν Σωτὴρ, ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Στίχ. Μακάριοι οἱ καθαροί·

Τῶν θεοκτόνων ὁ ἔσμός, Ἰου-
δαίων ἔθνος τὸ ἄνομον, πρὸς Πι-
λάτον ἑμμανῶς, ἀνακράζων ἔλε-
γε, Σταύρωσον, Χριστὸν τὸν ἀνεύ-
θυνον· Βαραββᾶν δὲ μᾶλλον οὐ-
τοι ἠτήσαντο· ἡμεῖς δὲ φθειγγό-
μεθα, Ἀηστοῦ τοῦ εὐγνώμονος,
τὴν φωνὴν πρὸς αὐτόν· Μνήσθη-
τι καὶ ἡμῶν Σωτὴρ, ἐν τῇ Βα-
σιλείᾳ σου.

Στίχ. Μακάριοι οἱ εἰρηνιστοί·

Ἡ ζωηφόρος σου πλευρά, ὡς ἐξ
Ἐδέμ πηγὴ ἀναβλύζουσα, τὴν Ἐκ-
κλησίαν σου Χριστέ, ὡς λογικὸν
ποτίζει Παράδεισον, ἐντεῦθεν με-
ρίζουσα, ὡς εἰς ἀρχὰς εἰς τέσ-
σαρα Εὐαγγέλια, τὸν Κόσμον
ἀρδεύουσα, τὴν Κτίσιν εὐφραί-
νουσα, καὶ τὰ Ἔθνη πιστῶς δι-
δάσκουσα, προσκυνεῖν τὴν Βασι-
λείαν σου.

Στίχ. Μακάριοι οἱ δεδιωγμένοι ἕνεκεν.

Εσταυρώθης δι' ἐμὲ, ἵνα ἐμοὶ
πηγάσῃς τὴν ἄφεσιν· ἐκεντήθης
τὴν πλευράν, ἵνα κρουνοὺς ζωῆς
ἀναβλύσῃς μοι· τοῖς Ἴησοῖ προ-
σῆλωσαι, ἵνα ἐγὼ τῷ βάθει τῶν
Παθημάτων σου, τὸ ὕψος τοῦ
κράτους σου, πιστούμενος κρά-
ζω σοι· Ζωοδότα Χριστέ, δόξα
καὶ τῷ Σταυρῷ· Σωτὴρ, καὶ τῷ
Πάθει σου.

Στίχ.

Στίχ. Μακάριοι ἐστὲ ὅταν ἐνειδίσωσιν.

Σταυρούμενου σου Χριστέ, πᾶσα ἡ Κτίσις βλέπουσα ἔτρεμε· τὰ θεμέλια τῆς γῆς, διεδονεῖτο φόβῳ τοῦ κράτους σου. Φωστῆρες ἐκρύπτοντο, καὶ τοῦ Ναοῦ ἐβράγη τὸ καταπέτασμα· τὰ ὄρη ἐτρόμαξαν, καὶ πέτραι ἐσχίσθησαν· καὶ Ἀηστὴς ὁ πιστὸς, κραυγάζει σοι σὺν ἡμῖν, Σωτὴρ τὸ, Μνήσθητι.

Στίχ. Χαίρετε καὶ ἀγαλλιάσθε.

Τὸ χειρόγραφον ἡμῶν, ἐν τῷ Σταυρῷ διέβρηξας Κύριε, καὶ λογισθεὶς ἐν τοῖς νεκροῖς, τὸν ἐκεῖσε Τύραννον ἐδῆσας, ρυσάμενος ἅπαντας, ἐκ δεσμῶν θανάτου τῆ Ἀναστάσει σου· δι' ἧς ἐφωτίσθημεν, φιλόνηρωπε Κύριε, καὶ βοῶμέν σοι, Μνήσθητι καὶ ἡμῶν Σωτὴρ ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Τὸν Πατέρα καὶ Υἱὸν, καὶ τὸ Πνεῦμα πάντες τὸ ἅγιον, ὁμοφρόνως οἱ πιστοὶ, δοξολογεῖν ἀξίως εὐξώμεθα, Μονάδα Θεότητος, ἐν τρισὶν ὑπάρχουσαν Ἰποστάσεις, ἀσύγχυτον μένουσαν, ἀπλήν ἀδιαίρετον, καὶ ἀπρόσιτον, δι' ἧς ἐκλυτρούμεθα, τοῦ πυρὸς τῆς κολάσεως.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν Μητέρα σου Χριστέ, τὴν ἐν σαρκὶ ἀσπόρως τεκοῦσάν σε, καὶ Παρθένον ἀληθῶς, καὶ μετὰ τὸν χρόνον μείναςαν ἄφθορον, αὐτὴν σοι προσάγομεν, εἰς πρεσβείαν Δέσ-

ποτα Πολυέλεε, πταισμάτων συχώρησιν, δωρήσασθαι πάντοτε, τοῖς κραυγάζουσι· Μνήσθητι καὶ ἡμῶν Σωτὴρ, ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Προκείμενον, ἤχος δ'. Διμερίσαντο τὰ ἱμάτιά μου ἑαυτοῖς. Στίχ. Ὁ Θεὸς ὁ Θεὸς πρόσχες μοι, ἵνα τί ἐγκατέλειπεν. Εὐαγγέλιον ζ'.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐλθόντες οἱ στρατιῶται.

Ἀνάγνωσις. Εἶτα ὁ Ν'. καὶ Εὐαγγέλιον ἡ. Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἤγοντο σὺν τῷ Ἰησοῦ.

Καὶ εὐθὺς ψάλλομεν τὸ Τριῶδιον τοῦ Κυρίου Κοσμά. Τοὺς Εἰρμούς, ἀνά β'. καὶ τὰ Τροπάρια. ἀνά δ'. ἢ ἀνά ς'. κατὰ τὴν ποσότητα ὕστερον δὲ πάλιν οἱ δύο χοροὶ τοὺς αὐτοὺς εἰρμούς.

ᾠδὴ Ζ'. πλ. β'. Ὁ Εἰρμός.

Πρὸς σὲ ὀρθρίζω, τὸν δι' εὐσπλαγχνίαν, σεαυτὸν τῷ πεσόντι, κενώσαντα ἀτρέπτως, καὶ μέχρι παθῶν, ἀπαθῶς ὑποκύψαντα. Λόγε Θεοῦ, τὴν εἰρήνην παράσχου μοι φιλόνηρωπε.

Ρυφθέντες πόδας, καὶ προκαθαρθέντες, Μυστηρίου μεθέξει, τοῦ θεοῦ νῦν Χριστέ σου, οἱ ὑπηρέται ἐκ Σιών Ἐλαιῶνος, μέγα πρὸς ὄρος συνανήθων, ὑμνοῦντές σε φιλόνηρωπε

ὁ:α-

Οράτε ἔφης, φίλοι μὴ θροεῖσθε· νῦν γὰρ ἤγγικεν ὥρα, ληξθῆναι με κτανθῆναι χερσὶν ἀνόμων, πάντες δὲ σκορπισθήσεσθε, ἐμὲ λιπόντες· οὐς συναΐξω, κηρύξαι με φιλάνθρωπον.

Κοντάκιον. ἦχος πλ. δ'.

Τὸν δι' ἡμᾶς σταυρωθέντα, δεῦτε πάντες ὑμνήσωμεν· αὐτὸν γὰρ κατειδε Μαρία ἐπὶ τοῦ ξύλου, καὶ ἔλεγεν, Εἰ καὶ Σταυρὸν ὑπομένεις, σὺ ὑπάρχεις ὁ Υἱὸς καὶ Θεὸς μου.

ὁ οἶκος.

Τὸν ἴδιον Ἄρνα ἢ Ἀμνάς θεωροῦσα πρὸς σφαγὴν ἐλκόμενον, ἠκολούθει Μαρία, τρυχομένη μεθ' ἐτέρων γυναικῶν, ταῦτα βοῶσα, Που πορευῆ Τέκνον; τίνος χάριν τὸν ταχὺν ἐρόμον τελεῖς; μὴ ἕτερος γάμος πάλιν ἐστὶν ἐν Κανᾷ, κάκει νῦν σπεύδεις, ἵνα ἐξ ὕδατος αὐτοῖς οἶνον ποιήσης, συνέλθω σοι τέκνον, ἢ μείνω σοι μάλλον; δός μοι λόγον Λόγε, μὴ σιγῶν παρέλθης με, ὁ ἀγνὴν τηρήσας με. Σὺ γὰρ ὑπάρχεις ὁ Υἱὸς καὶ Θεὸς μου.

Τῆ ἀγία καὶ μεγάλη Παρασκευῆ τὰ φρικτὰ Πάθη τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐπιτελοῦμεν, τοὺς ἐμπτυσμῶς, τὰ βράπιστα, τὰ κολαρίσματα, τὰς ὕβρεις, τοὺς γέλωτας, τὴν πορφυρὰν χλαίναν, τὸν κάλαμον, τὸν σπάγγον, τὸ δέξο, τοὺς ἥλους, τὴν λόγχην, καὶ πρὸ πάντων τὸν στραυρὸν, καὶ τὸν θάνα-

τον, ἀ δι' ἡμᾶς κατεδέξατο· ἔτι δὲ καὶ τὴν τοῦ εὐγνώμονος Ληστοῦ, τοῦ συσταυρωθέντος αὐτῷ σωτήριον ἐν τῷ στραυρῷ ὁμολογίαν.

Στίχ. Ζῶν εἰ Θεὸς σὺ καὶ νεκρωθεὶς ἐν ξύλῳ, Ὡ νεκρὲ γυμνέ, καὶ Θεοῦ ζῶντος Λόγε.

Εἰς τὸν συσταυρωθέντα τῷ Χριστῷ Ληστήν.

Κεκλεισμένας ἦνοιξε τῆς Ἐδέμ πύλας, Βαλὼν ὁ Ληστῆς κλεῖδα τὸ Μνήσθητί μου.

Τῆ ὑπερρυῆ καὶ περὶ ἡμᾶς παναπείρω σου εὐσπλαγχνία, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ Η'. Ὁ Εἰσμός.

Στήλην κακίας ἀντιθέου, Παῖδες θεῖοι παρεδειγματίσαν, κατὰ Χριστοῦ δὲ φρουαττόμενον, ἀνομον συνέδριον, βουλευεται κενά, κτεῖναι μελετᾷ, τὸν ζωῆς κρατῶντα παλάμη· ὃν πᾶσα Κτίσις, εὐλογεῖ δοξάζουσα εἰς τοὺς αἰῶνας.

Απὸ βλεφάρων Μαθηταί, νῦν ὑπνον ἔφης Χριστέ τινάξατε· ἐν προσευχῇ δὲ γρηγορεῖτε, πειρασμῶ μὴ πως ὄλλυσθε, καὶ μάλιστα Σίμων· τῷ κραταιῷ γὰρ μείζων πείρα· γινῶθί με Πέτρε, ὃν πᾶσα Κτίσις, εὐλογεῖ δοξάζουσα εἰς τοὺς αἰῶνας.

Βέβηλον ἔπος τῶν χειλέων, οὐποτε προοίσομαι Δέσποτα, σὺν σοὶ θανοῦμαι ὡς εὐγνώμων, καὶ ἄν οἱ πάντες ἀρνήσονται, ἐβόησε Πέτρος· σὰρξ οὐδὲ αἷμα, ὁ Πατήρ σου ἀπεκάλυψέ σε· ὃν πᾶσα Κτί-

Κτίσις, εὐλογεῖ δοξάζουσα εἰς τοὺς αἰῶνας.

Βάθος Σοφίας Θεϊκῆς, καὶ γνώσεως οὐ πᾶν ἐξηρεύνησας, ἄβυσσον δέ μου τῶν κριμάτων, οὐ κατέλαβες ἄνθρωπε, ὁ Κύριος ἔφη· σὰρξ οὖν ὑπάρχων, μὴ κυχῶ ἀρνήση τρίτον γάρ με· ὃν πᾶσα κτίσις, εὐλογεῖ δοξάζουσα εἰς τοὺς αἰῶνας.

Απαγορεύεις, Σίμων Πέτρε, ὅπερ πείσῃ τάχος ὡς εἴρηται, καὶ σοὶ παιδίσκη, εἴα θάπτον προσελθούσα πτοήσῃ σε, ὁ Κύριος ἔφη· πικρῶς δακρύσας, ἔξεις ὅμως εὐλατόν με· ὃν πᾶσα Κτίσις, εὐλογεῖ δοξάζουσα εἰς τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβὶμ,
 » καὶ ἐνδοξοτέραν, ἀσυγκρίτως
 » τῶν Σεραφὶμ, τὴν ἀδικαφόρως,
 » Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄν-
 » τως Θεοτόκον, σὲ μεγαλύνο-
 » μεν.

Ολέθριος σπεῖρα θεοστρυγῶν, πεπονθηρευμένων, θεοκτόνων συγγωγῇ, ἐπέστη Χριστέ σοι, καὶ ὡς ἄδικον εἴλκε, τὸν ἑπίστην τῶν ἀπάντων, ὃν μεγαλύνομεν.

Νόμον ἀγνοοῦντες οἱ ἀσεβεῖς, φωνὰς Προφητῶν τε, μελετιῶν τε, διακενής, ὡς πρόβατον εἰλκον, σὲ τὸν πάντων Δεσπότην, ἀδίκως σφαγιάσαι, ὃν μεγαλύνομεν.

Τοῖς ἔθνεσιν ἐκδοτον τὴν Ζωὴν, σὺν τοῖς γραμματεῦσιν, ἀναιρεῖσθαι οἱ ἱερεῖς, παρέσχον πληγέντες, αὐτοφθόνῳ κακίᾳ, τὸν φύσει Ζωοδότην, ὃν μεγαλύνομεν.

Εκύκλωσαν κύνε· ὡσεὶ πολλοί, ἐκρότησαν Ἄναξ, σιαγόνα σὺν ῥαπισμῶ, ἠρώτων σε σοῦ δέ, ψευδῶ κατεμαρτύρουν· καὶ πάντα ὑπομείνας, ἀπαντας ἔσωσας.

Ἐξοποστειλάριον. ἤχος γ'.

Τὸν Ληστήν αὐθημερόν, τοῦ Παραδείσου ἠξίωσας Κύριε· καμὲ τῷ ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ, φώτισον καὶ σώσον με. (ἔκ γ'.)

Εὐαγγέλιον θ'. Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, εἰστήκεισαν παρὰ τῷ Σταυρῷ τοῦ Ἰησοῦ.

Καὶ εὐθὺς τὸ, Πᾶτα πνοή, εἰς ἔχρον γ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἱαζόμελα δ'. ἤχος γ'.

Δύο καὶ πονηρὰ ἐποίησεν, ὁ πρωτότοκος υἱός μου Ἰσραὴλ. Ἐμὲ ἐγκτέλιπε πηγὴν ὕδατος ζωῆς, καὶ ὤρυξεν ἐαυτῷ φρέαρ συντετριμμένον. Ἐμὲ ἐπὶ ξύλου ἐσάυρωσε, τὸν δὲ Βαραββᾶν ἠτήσατο καὶ ἀπέλευσεν· ἐξέστη ὁ Οὐρανός ἐπὶ τούτῳ, καὶ ὁ ἥλιος τὰς ἀκτῖνας ἀπέκρυψε, σὺ δὲ Ἰσραὴλ οὐκ ἐνετράπης, ἀλλὰ θανάτῳ με παρέδωκας. Ἄφες αὐτοῖς Πάτερ ἅγιε· οὐ γὰρ οἶδασι τί ἐποίησαν. (Δίς.)

Ἐκα-

Εκαστον μέλος τῆς ἀγίας σου σαρκός, ἀτιμίαν δι' ἡμᾶς ὑπέμεινε· τὰς ἀκάνθας ἢ κεφαλὴν ἢ ὄψις, τὰ ἐμπτύσματα· αἱ σιαγόνες, τὰ ῥαπίσματα· τὸ στόμα, τὴν ἐν ὄξει κερασθεῖσαν χολὴν τῇ γεύσει· τὰ ὦτα, τὰς εὐσεβεῖς βλασφημίας· ὁ νῶτος, τὴν φραγγέλωσιν, καὶ ἡ χεὶρ, τὸν κάλαμον· αἱ τοῦ ὄλου σώματος ἐκτάσεις ἐν τῷ Σταυρῷ· τὰ ἄρθρα, τοὺς ἥλους, καὶ ἡ πλευρὰ, τὴν λόγχην. Ὁ παθῶν ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ παθῶν ἐλευθερώσας ἡμᾶς· Ὁ συγκαταβάς ἡμῖν φιλανθρωπία, καὶ ἀνυψώσας ἡμᾶς, Παντοδύναμε Σωτὴρ ἐλέησον ἡμᾶς. Ἦχος ὁ αὐτός.

Σταυρωθέντος σου Χριστέ, πᾶσα ἡ Κτίσις βλέπουσα ἔτρεψε· τὰ θεμέλια τῆς γῆς, διεδονήθησαν φόβῳ τοῦ κράτους σου· σοῦ γὰρ ὑψωθέντος σήμερον, γένος Ἑβραίων ἀπώλετο, τοῦ Ναοῦ τὸ Καταπέτασμα, διεβράβη διγῶς, καὶ νεκροὶ ἐκ τῶν τάφων ἐξάνεστισαν. Ἐκατόνταρχος ἰδὼν τὸ Θαῦμα, ἔφριξε· παρεστῶτα δὲ ἡ Μήτηρ σου, ἐβόα θρηνηδοῦσα μητρικῶς. Πῶς μὴ θρηνήσω, καὶ τὰ σπλάγχνα μου τύψω, ὀρῶσά σε γυμνόν, ὡς κατάκριτον, τῷ ξύλῳ κρεμάμενον· Ὁ σταυρωθεὶς καὶ ταφεὶς, καὶ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε δόξα σοι.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Εξέδυσάν με τὰ ἱμάτιά μου, καὶ ἐνέδυσάν με χλαμύδα κοκκίνην· ἵνα τί μελετᾷ κενά; ἵνα τί τὴν ζωὴν

ἔθηκαν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν μου, στέφανον ἐξ ἀκανθῶν, καὶ ἐπὶ τὴν δεξιάν μου χεῖρα, ἔδωκαν κάλαμον, ἵνα συντρίβω αὐτοὺς, ὡς σκευὴ Κεραμέως.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τὸν νῶτόν μου ἔδωκα εἰς μαρτύριον, τὸ δὲ πρόσωπόν μου οὐκ ἀπεστράφη, ἀπὸ ἐμπτυμάτων βήματι Πιλάτου παρέστην, καὶ Σταυρὸν ὑπέμεινα, διὰ τὴν τοῦ Κόσμου σωτηρίαν.

Εὐαγγέλιον εἰ. Ἐκ τοῦ κατὰ Μάρκον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐλθὼν Ἰωσήφ· ἵτα τὸ, Δόξα ἐν Ἱψίστοις Θεοῖς· ὁ δὲ Ἰερεὺς τὴν Συναγῆν· καὶ μετὰ τὴν Ἰερώνησιν, Ὅτι Θεὸς ἐλέους· ἐδύς τὸ Εὐαγγέλιον ια.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἠρώτησε τὸν Πιλάτον ὁ Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας.

Καὶ ψάλλομεν τὰ στιχηρὰ τοῦ Ἦχου, Ἦχος α'

Πᾶσα ἡ Κτίσις, ἠλλοιωῦτο φόβῳ, θεωροῦσά σε, ἐν Σταυρῷ κρεμάμενον Χριστέ· ὁ Ἥλιος ἐσκοτίζετο, καὶ γῆς τὰ θεμέλια συνεταράττετο· τὰ πάντα συνέπασχον, τῷ τὰ πάντα κτίσαντι. Ὁ ἐκούσιος δι' ἡμᾶς ὑπομείνας, Κύριε δόξα σοι.

Στίχ. Διμερίσαντο τὰ ἱμάτιά μου.

Ἦχος β'.

Ἄσος εὐσεβῆς καὶ παράνομος, ἵνα τί μελετᾷ κενά; ἵνα τί τὴν ζωὴν

τῶν

τῶν ἀπάντων θανάτῳ κατεδίκασε; **Μέγα** θαῦμα, ὅτι ὁ Κτίστης τοῦ Κόσμου, εἰς χεῖρας ἀνόμων παραδίδοται, καὶ ἐπὶ ξύλου ἀνυψοῦται ὁ Φιλάνθρωπος, ἵνα τοὺς ἐν ἄδη δεσμώτας ἐλευθερώσῃ κρίζοντας, **Μακρόθυμε Κύριε** δόξα σοι.

Στίχ. Ἐδωκαν εἰς τὸ βρῶμά μου.

Σήμερον σὲ θεωροῦσα, ἡ ἄμεμπτος Παρθένος ἐν Σταυρῷ, Λόγε ἀναρτώμενον, ὀδυρομένη Μητρῶα σπλάγγχνα, ἐτέτρωτο τὴν καρδίαν πικρῶς, καὶ στεναζούσα ὀδυνηρῶς ἐκ βάθους ψυχῆς, παρειὰς σὺν θριξὶ καταξαίνουσα, κατετρύχετο διὸ καὶ τὸ στήθος τύπτουσα, ἀνέκραζε γοερῶς. Οἴμοι θεῖον τέχνον! οἴμοι τὸ φῶς τοῦ Κόσμου! τί ἔδυσ ἐξ ὀφθαλμῶν μου, ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ; ὅθεν αἱ Στρατιαὶ τῶν Ἀσωμάτων τρόμῳ συνείχοντο λέγουσαι, Ἄκατάληπτε Κύριε Δόξα σοι.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν πρὸ αἰῶνων εἰργάσατο.

Επὶ ξύλου βλέπουσα, κρεμάμενον Χριστέ, σὲ τὸν πάντων Κτίστην καὶ Θεὸν ἢ σὲ ἀσπόρως τεκοῦσα, ἐβόα πικρῶς, **Υἱέ μου**, ποῦ τὸ κάλλος ἔδυσ τῆς μορφῆς σου; οὐφέρω καθορᾶν σε, ἀδίκως σταυρούμενον· σπευσον οὖν ἀνάστηθι, ὅπως ἴδω καὶ γῶ, σοῦ τὴν ἐκ νεκρῶν, τριήμερον Ἐξανάστασιν·

Δόξα. ἤχος πλ. δ'.

Κύριε, ἀναβαίνοντός σου ἐν τῷ

Σταυρῷ, φόβος, καὶ τρόμος ἐπέπεσε τῇ Κτίσει, καὶ τὴν γῆν μὲν ἐκώλυες, καταπιεῖν τοὺς σταυροῦντάς σε· τῷ δὲ ἄδη ἐπέτρεπες, ἀναπέμπειν τοὺς δεσμίους· εἰς ἀναγέννησιν βροτῶν, Κριτὰ ζώντων καὶ νεκρῶν, ζῶν ἡλθες παρασχεῖν, καὶ οὐ θάνατον, **Φιλάνθρωπε Δόξα σοι.**

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Ηδη βάπτεται κάλαμος ἀποφάσεως, παρὰ κριτῶν ἀδίκων, καὶ Ἰησοῦς δικάζεται, καὶ κατακρίνεται Σταυρῷ, καὶ πάσχει ἡ Κτίσις ἐν Σταυρῷ, καθορῶσα τὸν Κύριον· ἀλλ' ὁ φύσει σώματος δι' ἐμὲ πάσχων, Ἄγαθὲ Κύριε, Δόξα σοι.

Εὐαγγέλιον ιβ'. Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Τῇ ἐπαύριον, ἥτις ἐστὶν μετὰ τὴν Παρασκευὴν.

Εἶτα τὸ, Ἄγαθὸν τὸ ἐξομολογεῖσθαι τῷ Κυρίῳ. Τὸ Τρισάγιον. Ὁ Ἱερεύς. Ὅτι σοῦ ἐστι. Καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον ἤχος δ'.

Εξηγόρασας ἡμᾶς, ἐκ τῆς κατάρας τοῦ Νόμου, τῷ τιμίῳ σου Αἵματι, τῷ σταυρῷ προσηλωθεὶς, καὶ τῇ λόγχῃ κεντηθεὶς, τὴν ἀθανασίαν ἐπήγασας ἀνθρώποις, Σωτὴρ ἡμῶν Δόξα σοι.

Ἐκτενής, καὶ ἀπόλυσις. Τὴν δὲ Πρώτην Ὥραν οὐκ ἐπισυνάπτομεν νῦν, ἀλλὰ περὶ ὧραν δευτέραν τῆς ἡμέρας. Τότε γὰρ ἀλλάσσοντος τοῦ Ἱερέως καὶ εὐλο-

εὐλογήσαντος, ἀρχόμεθα τοῦ, Βασιλεῦ οὐράνι. Τὸ Τριτάγιον. "Οτι σοῦ ἐσιν. Κύριε ἐλέησον. β'. Δόξα, καὶ νῦν. Δεῦτε προσκυνήσωμεν. γ'. Καὶ λέγομεν οὐ τοὺς συνήθεις ψαλμούς, ἀλλ' οὐς ἐνταῦθα διαγρεύει.

Ψαλμός 6.

Τὰ ῥήματά μου ἐνώτισται Κύριε. Ζήτηι εἰς Τ. Α'. φβλ. 390.

Ψαλμός 6'.

Ἰνατί ἐφρύαξαν ἔθνη, καὶ λαοὶ ἐμελέτησαν κενά; Παρέστησαν οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς, καὶ οἱ ἄρχοντες συνήχθησαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ κατὰ τοῦ Κυρίου, καὶ κατὰ τοῦ Χριστοῦ αὐτοῦ. Διαρρήξωμεν τοὺς δεσμοὺς αὐτῶν, καὶ ἀπορρίψωμεν ἀφ' ἡμῶν τὸν ζυγὸν αὐτῶν. Ὁ κατοικῶν ἐν Οὐρανοῖς, ἐκγελάσεται αὐτούς, καὶ ὁ Κύριος ἐκμυκτηριεῖ αὐτούς. Τότε λαλήσει πρὸς αὐτούς ἐν ὀργῇ αὐτοῦ, καὶ ἐν τῷ θυμῷ αὐτοῦ ταράξει αὐτούς. Ἐγὼ δὲ κατεστάθην Βασιλεὺς ὑπ' αὐτοῦ, ἐπὶ Σιών ὄρος τὸ Ἅγιον αὐτοῦ, διαγγέλλων τὸ πρόσταγμα Κυρίου. Κύριος εἶπε πρὸς με, Υἱός μου εἶ σὺ, ἐγὼ σήμερον γεγένηκά σε. Αἴτησαι παρ' ἐμοῦ, καὶ δώσω σοι Ἔθνη τὴν κληρονομίαν σου, καὶ τὴν κατὰ σχεσίν σου τὰ πέρατα τῆς γῆς. Ποιμανεῖς αὐτούς ἐν ῥάβδῳ σιδηρᾷ, ὡς σκευὴ Κεραμέως συντριψέεις αὐτούς. Καὶ νῦν Βασιλεῖς σύνετε, παιδεύθητε πάντες οἱ κριτῶντες τὴν γῆν. Δουλεύσατε τῷ κυρίῳ ἐν φόβῳ, καὶ ἀγαλλιᾶσθε ἐν τῷ. (ΤΟΜΟΣ Γ')

αὐτῷ ἐν τρόμῳ. Δράξασθε παιδείας, μήποτε ἐργισθῆτε Κύριος, καὶ ἀπολεισθε ἐξ ὁδοῦ δικαίας, ὅταν ἐκκαυθῆ ἐν τάχει ὁ θυμὸς αὐτοῦ. Μακάρισι πάντες οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ.

Ψαλμός, κα.

Ὁ Θεός, ὁ Θεός μου πρόσχες μοι, ἵνα τί ἐγκατέλιπες με; μακρὰν ἀπὸ τῆς Σωτηρίας μου οἱ λόγοι τῶν παραπτωμάτων μου ὁ Θεός μου κεκράξομαι ἡμέρας, καὶ οὐκ εἰσακούσῃ, καὶ νυκτός, καὶ οὐκ εἰς ἀνοιαν ἐμοί. Σὺ δὲ ἐν Ἁγίῳ κατοικεῖς, ὁ ἔπαινος τοῦ Ἰσραὴλ. Ἐπὶ σοὶ ἤλπισαν οἱ Πατέρες ἡμῶν, ἤλπισαν καὶ ἐβύβω αὐτούς, πρὸς σὲ ἐκέκραξαν, καὶ ἐσώθησαν, ἐπὶ σοὶ ἤλπισαν καὶ οὐ κατησχύνθησαν. Ἐγὼ δὲ εἶμι σκώληξ, καὶ οὐκ ἄνθρωπος, ὄνειδος ἀνθρώπων καὶ ἐξουθένημα λαοῦ. Πάντες οἱ θεωροῦντές με ἐξεμυκτήρισάν με, ἐλάλησαν ἐν χεῖλεσιν, ἐκίνησαν κεφαλὴν. Ἠλπισεν ἐπὶ Κύριον, ῥυσάσθω αὐτὸν, σωσάτω αὐτὸν, ὅτι θέλει αὐτόν. Ὅτι σὺ εἶ ὁ ἐσπᾶσας με ἐκ γαστρὸς, ἡ ἐλπίς μου ἀπὸ μαστῶν τῆς Μητρὸς μου. Ἐπὶ σὲ ἐπεβρίβην ἐκ μήτρας, ἀπὸ γαστρὸς Μητρὸς μου Θεός μου εἶ σὺ, μὴ ἀποστῆς ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι θλίψις ἐγγύς, ὅτι οὐκ ἔστιν ὁ βοηθῶν μοι. Περιεκύκλωσάν με μύσχοι πολλοὶ, ταῦροι πίονες περιέσχον με. Ἦνοιζαν ἐπ' ἐμὲ τὸ στόμα αὐτῶν, ὡς λέων ἀρκίζων καὶ ὠρυόμενος. Ὡσεὶ ὕδωρ ἐξέχευθη, καὶ διεσκορπίσθη πάντα

τὰ ὄσῳ μου, ἐγενήθη ἡ καρδία μου ὡσεὶ κηρὸς τηρόμενος ἐν μέσῳ τῆς κοιλίας μου. Ἐξηράνθη ὡς ὄστρακον ἡ ἰσχὺς μου, καὶ ἡ γλῶσσά μου κεκόλληται τῷ λάρυγγί μου, καὶ εἰς χοῦν θανάτου κατήγαγέ με. Ὅτι ἐκύκλωσάν με κύνες πολλοὶ, συναγωγή πονηρευομένων περιέσχον με. Ὁρυξαν χεῖράς μου καὶ πόδας μου. Ἐξηρίθμησαν πάντα τὰ ὄσῳ μου, αὐτοὶ δὲ κατενόησαν καὶ ἐπειδὴν με. Διμερίσαντο τὰ ἱμάτιά μου ἑαυτοῖς, καὶ ἐπὶ τὸν ἱματισμόν μου ἔβαλον κλῆρον. Σὺ δὲ, Κύριε, μὴ μακρύνῃς τὴν βοήθειάν σου ἀπ' ἐμοῦ, εἰς τὴν ἀντίληψίν μου πρόσχες. Ῥῦσαι ἀπὸ ῥομφαίας τὴν ψυχὴν μου, καὶ ἐκ χειρὸς κυνὸς τὴν μονογενῆ μου. Σῶσόν με ἐκ στόματος λέοντος, καὶ ἀπὸ κεράτων Μονοκερώτων τὴν ταπεινῶσίν μου. Διηγῆσομαι τὸ ὄνομά σου τοῖς ἀδελφοῖς μου, ἐν μέσῳ Ἐκκλησίας ὑμνήσω σε. Οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριον αἰνέσατε αὐτόν, ἅπαν τὸ σπέρμα Ἰακώβ δοξάσατε αὐτόν· φοβηθήτω δὴ ἀπ' αὐτοῦ ἅπαν τὸ σπέρμα Ἰσραὴλ. Ὅτι οὐκ ἐξουδένωσεν, οὐδὲ προσώχθησε τῇ δεήσει τοῦ πτωχοῦ, οὐδὲ ἀπέσρεψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐπ' ἐμοῦ, καὶ ἐν τῷ κεκραγέναι με πρὸς αὐτόν εἰσήκουσέ μου. Παρὰ σοῦ ὁ ἔπαινός μου, ἐν Ἐκκλησίᾳ μεγάλη ἐξομολογήσομαί σοι, τὰς εὐχάς μου ἀποδώσω ἐνώπιον τῶν φοβουμένων αὐτόν. Φάγονται πένητες καὶ ἐμπλησθήσονται, καὶ αἰνέσουσι

Κύριον οἱ ἐκζητοῦντες αὐτόν, ζήσονται αἱ καρδίαι αὐτῶν εἰς αἰῶνα αἰῶνος. Μνησθήσονται καὶ ἐπιστραφήσονται πρὸς Κύριον πάντα τὰ πέρατα τῆς γῆς, καὶ προσκυνήσουσιν ἐνώπιον αὐτοῦ πᾶσαι αἱ πατριαὶ τῶν Ἑθνῶν. Ὅτι τοῦ Κυρίου ἡ Βασιλεία, καὶ αὐτὸς δεσπόζει τῶν Ἑθνῶν. Ἐφαγον καὶ προσεκύνησαν πάντες οἱ πίονες τῆς γῆς, ἐνώπιον αὐτοῦ προπεσοῦνται πάντες οἱ καταβαίνοντες εἰς γῆν. Καὶ ἡ ψυχὴ μου αὐτῷ ζῆ, καὶ τὸ σπέρμα μου δουλεύσει αὐτῷ. Ἀναγγελήσεται τῷ Κυρίῳ γενεὰ ἡ ἐρχομένη, καὶ ἀναγγελοῦσιν οἱ Οὐρανοὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ λαῷ τῷ τεχθησομένῳ, ὃν ἐποίησεν ὁ Κύριος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἀλληλοῦτα γ'. Κύριε ἐλέησον γ'. Δόξα. Τροπάριον, ἦχος α'.

Σταυρωθέντος σου Χριστέ, ἀνῆρέθη ἡ Τυραννίς, ἐπατήθη ἡ δύναμις τοῦ ἐχθροῦ· οὔτε γὰρ Ἄγγελος, οὐκ ἄνθρωπος, ἀλλ' αὐτὸς Κύρις ἔσωσας ἡμᾶς, δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τί σε καλέσωμεν. Εἰθ' οὕτω ψάλλομεν τὰ ἰδιόμελα ἦχος α'. ὥρας. ἦχος πλ. β'. ἐκ τῶν 16'.

Σήμερον τοῦ Ναοῦ τὸ Καταπέτασμα, εἰς ἔλεγχον ῥήγνυται τῶν παρανόμων, καὶ τὰς ἰδίας ἀκτίνας, ὃ Ἥλιος κρύπτει, Δεσπότην ὄρων σταυρούμενον.

Καὶ πάλιν τὸ αὐτὸ ὁ β'. Χορὸ ἀνευ στίχου. Εἶτα.

Στίχ. Ἴνα τί ἐρρούαξαν ἔθνη καὶ λαοὶ ἐμελέτησαν κενά; ἤχος πλ. δ'.

Ως πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν, ἤχθης Χριστέ Βασιλεῦ, καὶ ὡς ἀμνὸς ἄκακος, προσηλώθης τῷ Σταυρῷ, ὑπὸ τῶν παρανόμων ἀνδρῶν, διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν φιλόανθρωπε.

Ὁ β'. Χορός.

Στίχ. Παρέστησαν οἱ Βασιλεῖς τῆς γῆς, καὶ οἱ ἄρχοντες.

Καὶ ψάλλει πάλιν τὸ αὐτό. Ἔϊτα δ' α'. Χορός. Δόξα. ἤχος πλ. δ'.

Τοὶς συλλαβοῦσί σε παρανόμοις, ἀνεχόμενος οὕτως ἐβόας Κύριε, εἴ καὶ ἐπατάξατε τὸν Ποιμένα, καὶ διεσκορπίσατε τὰ δώδεκα πρόβατα, τοὺς Μαθητάς μου, ἠδυνάμην πλείους ἢ δώδεκα Λεγεῶνας, παραστήσαι Ἀγγέλων, ἀλλὰ μακροθυμῶ, ἵνα πληρωθῇ ἡ ἐδήλωσα ὑμῖν, διὰ τῶν Προφητῶν μου, ἀδελφα καὶ κρύφια, Κύριε δόξα σοι.

Καὶ νῦν. πάλιν τὸ αὐτό. Οὕτω κριούμεν καὶ ἐν ταῖς λοιπαῖς ὥραις.

Προκειμένον τῆς Προφητείας ἤχος δ'.

Ἡ καρδιά αὐτοῦ συνήγαγεν ἀνομίαν. Στίχ. Μακάριος ὁ συνίων ἐπιπτωχὸν καὶ πένητα.

Προφητείας Ζαχαρίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τὰδε λέγει Κύριος· Λήψομαι τὴν βλάβδον μου τὴν καλὴν, καὶ ἀπορρίψω αὐτήν, τοῦ δισκοπεῖσθαι τὴν διαθήκην μου, ἣν διεθέμην πρὸς πάντας τοὺς λαοὺς τῆς γῆς. Καὶ διασκοπεασθήσεται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ· καὶ γνώσονται οἱ

Χανααῖται· τὰ πρόβητα τὰ φυλατόμενά μοι· διότι λόγος Κυρίου ἐστίν. Καὶ ἐρῶ ἐγὼ πρὸς αὐτοὺς, εἴ καλὸν ἐνώπιον ὑμῶν ἐστὶ, ὅστε τὸν μισθὸν μου, ἢ ἀπέκασθε· καὶ ἔστησαν τὸν μισθὸν μου τριάκοντα ἄργυρους. Καὶ εἶπε Κύριος πρὸς με, Κάθεσ αὐτοὺς εἰς γωνευτήριον, καὶ σκέψαι εἰ δοκιμὸν ἐστίν, ὃν τρόπον ἐδοκιμάσθη ὑπὲρ αὐτῶν· καὶ ἔλαβον τοὺς τριάκοντα ἄργυρους, καὶ καθῆκα, καὶ ἐπέβαλον αὐτοὺς εἰς τὸν Οἶκον Κυρίου εἰς τὸ γωνευτήριον, καθά συνέταξέ μοι Κύριος.

Ὁ Ἀπόστολος. Πρὸς Γαλάτας.

Αδελφοί, Ἐμοὶ μὴ γένοιτο καυχᾶσθαι, εἰμὴ ἐν τῷ Σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δι' οὗ ἔμοι κόσμος ἐσταύρωται, καὶ γὰρ τῷ κόσμῳ. Ἐν γὰρ Χριστῷ Ἰησοῦ οὔτε περιτομὴ τι ἰσχύει, οὔτε ἀκροβυστία, ἀλλὰ καινὴ Κτίσις. καὶ ὅσοι τῷ Κανόνι τούτῳ στοιχήσουσιν, εἰρήνη ἐπ' αὐτοὺς· καὶ εἰλεος, καὶ ἐπὶ τὸν Ἰσραὴλ τοῦ Θεοῦ. Του λοιποῦ, κόπους μοι μηδεὶς παρεχέτω· ἐγὼ γὰρ τὰ στίγματα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματί μου βαστάζω. Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ τοῦ Πνεύματος ὑμῶν, Ἀδελφοί. Ἀμήν.

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Τῷ Καιρῷ ἐκείνῳ, πρώϊας γενομένης.

Ἐὰ διαβήματά μου. Τὸ Τρισάγιον. Ὅτι σοῦ. τὸ Κοντάκιον ἤχος πλ. δ'.

Τὸν δι' ἡμᾶς σταυρωθέντα, δευ-

τε

τὲ πάντες ὑμνήσωμεν· αὐτὸν γὰρ κατείδε Μαρία ἐπὶ τοῦ ξύλου, καὶ ἔλεγεν. Εἰ καὶ Σταυρὸν ὑπομένης, σὺ ὑπάρχεις ὁ Υἱὸς καὶ Θεὸς μου.

Τὸ Κύριε ἐλέησον μ'. Ὁ ἐν παντί καιρῷ. Δόξα, καὶ νῦν. Τὴν τιμιωτέραν. Ἐν ὀνόματι Κυρίου. Ὁ Θεὸς οἰκτειρήσαι ἡμᾶς. Χριστέ τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν.

Εἶτα τῆς τρίτης Ὁραεὶς τὸ Τρισάγιον. τὸ, Κύριε ἐλέησον, εἶ'. Δεῦτε προσκυνήσωμεν, γ. καὶ οἱ Ψαλμοί.

Ψαλμὸς, λδ'.

Δίκαισον Κύριε τοὺς ἀδικούντάς με· πολέμησον τοὺς πολεμοῦντάς με· Ἐπιλαβοῦ ὄπλου καὶ θυρεοῦ, καὶ ἀνάστηθι εἰς τὴν βοήθειάν μου· Ἐχέσον ῥομφαίαν, καὶ σύγκλεισον ἐξεναντίας τῶν καταδιωκόντων με, εἶπαν τῆ ψυχῆ μου· Σωτηρία σου εἰμι ἐγώ. Αἰσχυνθήτωσαν καὶ ἐντραπήτωσαν οἱ ζητούντες τὴν ψυχὴν μου· Ἀποστραπήτωσαν εἰς τὰ ἰπίσω καὶ καταισχυνηθήτωσαν οἱ λογιζόμενοί μοι κακά· Γενηθήτωσαν ὡσεὶ χνοὺς κατὰ πρόσωπον ἀνέμου, καὶ Ἄγγελος Κυρίου ἐκθλίβων αὐτούς· Γενηθήτω ἡ ὁδὸς αὐτῶν σκότος καὶ ὀλίγημα, καὶ Ἄγγελος Κυρίου καταδιώσκων αὐτούς· Ὅτι δωρεὰν ἔκρυψαν μοι διαφθορὰν παγίδος αὐτῶν, μάτην ὠνεΐδισαν τὴν ψυχὴν μου· Ἐλθέτω αὐτῷ παγίς, ἣν οὐ γινώσκει, καὶ ἡ θήρα ἣν ἔκρυψε, συλλαβέτω

αὐτὸν, καὶ ἐν τῇ παγίδι πέσειται ἐν αὐτῇ· Ἡ δὲ ψυχὴ μου ἀγαλλιάσεται ἐπὶ τῷ Κυρίῳ, τερφθήσεται ἐπὶ τῷ σωτηρίῳ αὐτοῦ· Πάντα τὰ ὄστα μου ἐροῦσι· Κύριε, Κύριε τίς ὁμοίός σοι; ῥυόμενάς πτωχὸν ἐκ χειρὸς στερεωτέρων αὐτοῦ, καὶ πτωχὸν, καὶ πένητα ἀπὸ τῶν διαρπαζόντων αὐτόν· Ἀναστάντες μοι μάρτυρες ἄδικοι, ἃ οὐκ ἐγίνωσκον ἠρώτων με· Ἀνταπεδίδοσάν μοι πονηρὰ ἀντὶ ἀγαθῶν, καὶ ἀτεκνίαν τῆ ψυχῆ μου· Ἐγὼ δὲ, ἐν τῷ αὐτοῦ παρενοχλεῖν μοι, ἐνεδύομαι σαχκοῦ, καὶ ἐταπεινῶν ἐν υστέρῃ τὴν ψυχὴν μου, καὶ ἡ προσευχὴ μου εἰς κόλπον μου ἀπεστραφήσεται· Ὡς πλησθὸν ὡς ἀδελφῷ ἡμετέρῳ, οὕτως εὐφρέσταν· ὡς πενθῶν καὶ αχυθρωπάζων, οὕτως ἐταπεινούμεν· Καὶ κατ' ἐμοῦ εὐφράνθησαν καὶ αὐνήθησαν, αὐνήθησαν ἐπ' ἐμὲ μάστιγες, καὶ οὐκ ἔγνω, διεσχίσθησαν καὶ οὐ κατενύγησαν· Ἐπείρασάν με, ἐξεμυκτήρισάν με μυκτηρισμῷ, ἔβρουξαν ἐπ' ἐμὲ τοὺς ὀδόντας αὐτῶν· Κύριε ποτὲ ἐπόφει; ἀποκατάστησον τὴν ψυχὴν μου ἀπὸ τῆς κακουργίας αὐτῶν, ἀπὸ λέοντων τὴν μονογενῆ μου· Ἐξομολογήσομαί σοι ἐν Ἐκκλησίᾳ πολλῇ, ἐν Λαῷ βαρεὶ αἰνέσω σε· Μὴ ἐπιχαρείσάν μοι οἱ ἐχθραίνοντές μοι ἀδίκως, οἱ μισοῦντές με δωρεὰν, καὶ διανεύοντες ὀφθαλμοῖς· Ὅτι ἐμοὶ μὲν εἰρηνικὰ ἐλάλουν, καὶ ἐπ' ὀργὴν δόλους διελογίζοντο·

το· Ἐπλάτυναν ἐπ' ἐμέ τὸ στόμα αὐτῶν, εἶπον, Εὐγε, εὐγε, εἶδον οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν· Εἶδες Κύριε, μὴ παρασιωπήσης· Κύριε, μὴ ἀποστῆς ἀπ' ἐμοῦ· Ἐξεγέρθητι, Κύριε, καὶ πρόσχες τῇ κρίσει μου, ὃ Θεὸς μου καὶ ὁ Κύριός μου εἰς τὴν δίκην μου· Κρίνόν με, Κύριε, κατὰ τὴν δικαιοσύνην σου, Κύριε ὁ Θεὸς μου, καὶ μὴ ἐπιχαρείσάν μοι· Μὴ εἴποισαν ἐν καρδίαις αὐτῶν· Εὐγε, εὐγε τῇ ψυχῇ ἡμῶν, μὴ δὲ εἴποιεν, Κατεπίομεν αὐτόν· Αἰσχυνθείησαν καὶ ἔντροπήσων ἅμα οἱ ἐπιχαίροντες τοῖς κακοῖς μου, ἐνδυσάσθωσαν αἰσχύνην καὶ ἐντροπήν οἱ μεγαλοβρομονοῦντες ἐπ' ἐμέ· Ἀγαλλιάσθωσαν καὶ εὐφρανθήτωσαν οἱ θέλοντες τὴν δικαιοσύνην μου, καὶ εἰπάτωσαν διαπαντός· Μεγαλυνθήτω ὁ Κύριος, οἱ θέλοντες τὴν εἰρήνην τοῦ δούλου αὐτοῦ· Καὶ ἡ γλῶσσά μου μελετήσῃ τὴν δικαιοσύνην σου, ὅλην τὴν ἡμέραν τὸν ἔπαινόν σου.

Ψαλμὸς, ρθ'.

Θεὸς τὴν αἰνεσίαν μου μὴ παρασιωπήσης, ὅτι στόμα ἁμαρτωλοῦ καὶ στόμα δολίου ἐπ' ἐμέ ἠνοίχθη· Ἐλάλησαν κατ' ἐμοῦ γλῶσση δολία, καὶ λόγοις μίσους ἐκύκλωσάν με, καὶ ἐπολέμησάν με δωρεάν· Ἀντὶ τοῦ ἀγαπᾶν με, ἐνδιέβαλλόν με, ἐγὼ δὲ προσήχομαι· Καὶ ἔθεντο κατ' ἐμοῦ κακά, ἀντὶ ἀγαθῶν, καὶ μίσος ἀντὶ τῆς ἀγαπήσεώς μου· Κατάστη-

σον ἐπ' αὐτὸν ἁμαρτωλῶν, καὶ διάβολος στήτω ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ, ἐν τῷ κρίνεσθαι αὐτόν· ἐξέλθοι καταδεδικασμένος, καὶ ἡ προσευχὴ αὐτοῦ γενέσθω εἰς ἁμαρτίαν· Γενηθήτωσαν αἱ ἡμέραι αὐτοῦ ὀλίγαι, καὶ τὴν ἐπισκοπὴν αὐτοῦ λάβει ἕτερος· Γενηθήτωσαν οἱ υἱοὶ αὐτοῦ ὄρφανοί, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ χήρα· Σαλευόμενοι μεταναστήτωσαν οἱ υἱοὶ αὐτοῦ, καὶ ἐπαιτησάτωσαν, ἐκβληθήτωσαν ἐκ τῶν οἰκοπέδων αὐτῶν· Ἐξερρησάτω δανειστῆς πάντα ὅσα ὑπάρχει αὐτῷ, καὶ διαρπασάτωσαν ἄλλότριοι τοὺς πόρους αὐτοῦ· Μὴ ὑπαρξάτω αὐτῷ ἀντιλήπτωρ, μὴ δὲ γενηθήτω Οἰκτίρμων τοῖς ὄρφανοῖς αὐτοῦ· Γενηθήτω τὰ τέκνα αὐτοῦ εἰς ἐξολοθρευεῖν· ἐν γενεᾷ μὴ ἐξαλειφθεῖ τὸ ὄνομα αὐτοῦ· Ἀναμνηθεῖ ἡ ἀνομία τῶν πατέρων αὐτοῦ ἐναντὶ Κυρίου, καὶ ἡ ἁμαρτία τῆς μητρὸς αὐτοῦ μὴ ἐξαλειφθεῖ· Γενηθήτωσαν ἐναντίον Κυρίου διαπαντός, καὶ ἐξολοθρευθεῖ ἐκ γῆς τὸ μνημόσυνον αὐτῶν, ἀνθ' ὧν οὐκ ἐμνήσθη ποτῆσαι ἔλεος, καὶ κατεδίωξεν ἄνθρωπον πέννητα καὶ πτωχόν, καὶ κατανευγμένον τῇ καρδίᾳ τοῦ θανατῶσαι· Καὶ ἠγάπησε κατάραν, καὶ ἤξει αὐτῷ, καὶ οὐκ ἠθέλησεν εὐλογίαν, καὶ μακρυνθήσεται ἀπ' αὐτοῦ· καὶ ἐνεδύσατο κατάραν ὡς ἱμάτιον, καὶ εἰσῆλθεν ὡσεὶ ὕδωρ εἰς τὰ ἔγκατα αὐτοῦ, καὶ ὡσεὶ ἔλαιον ἐν τοῖς ὀστέοις αὐτοῦ· Γενηθήτω αὐτῷ ὡς

ὡς ἰμάτιον ὃ περιβάλλεται, καὶ ὡσεὶ ζῶν ἢ διαπαντὸς περιζώνονται· Τοῦτο τὸ ἔργον τῶν ἐνδιαβαλλόντων με παρά Κυρίου, καὶ τῶν λαλούντων πονηρὰ κατὰ τῆς ψυχῆς μου. Καὶ σὺ, Κύριε, Κύριε, ποιήσον μετ' ἐμοῦ ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός σου, ὅτι χρηστὸν τὸ ἔλεός σου· Ῥῦσαι με ὅτι πτωχὸς καὶ πένης εἰμὶ ἐγὼ, καὶ ἡ καρδία μου τετάρακται ἐντός μου· Ὡσεὶ σκιά ἐν τῷ ἐκλίνειν αὐτήν, ἀντανηρέθην, ἐξετινάχθην ὡσεὶ ἀκρίδες· Τὰ γόνατά μου ἠσθένησαν ἀπὸ νηστείας, καὶ ἡ σὰρξ μου ἠλλοιώθη δι' ἔλαιον· Καγὼ ἐγενήθην ὄνειδος αὐτοῖς, εἰδοσάν με, ἐσάλευσαν κεφαλὰς αὐτῶν· Βοήθησόν μοι, Κύριε ὁ Θεός μου, καὶ σῶσόν με κατὰ τὸ ἔλεός σου· Καὶ γνώτωσαν ὅτι ἡ χεὶρ σου αὕτη, καὶ σὺ, Κύριε, ἐποίησας αὐτήν· Καταράσσονται αὐτοὶ, καὶ σὺ εὐλογήσεις· Οἱ ἐπανιστάμενοί μοι αἰσχυρήτωσαν, ὃ δε δούλος σου εὐφρανθήσεται· Ἐνδυσάσθωσαν οἱ ἐνδιαβάλλοντές με ἐντροπήν, καὶ περιβαλέσθωσαν ὡς διπλοῖδα, αἰσχύνην αὐτῶν· Ἐξομολογήσομαι τῷ Κυρίῳ σφόδρα ἐν τῷ στόματί μου, καὶ ἐν μέσῳ πολλῶν αἰνέσω αὐτόν· Ὅτι παρέστη ἐκ δεξιῶν πένης τοῦ σῶσαι ἐκ τῶν καταδικαζόντων τὴν ψυχὴν μου.

Καὶ ὁ Ν'. ψαλμὸς. Δόξα καὶ νῦν Ἀγγελοῦτε, γ' Καὶ λόγουμεν Τροπάριον. ἤχος πλ. β'.

Κύριε, κατέκρινάν σε οἱ Ἰουδαῖοι

θανάτῳ, τὴν ζῶν τῶν ἀπάντων· οἱ τὴν Ἐρυθρὰν ῥάβδῳ πεζεύσαντες, Σταυρῷ σε προσήλωσαν, καὶ οἱ ἐκ πέτρας μέλι θηλάσαντες, χολὴν σοι προσήνεγκαν· ἀλλ' ἐκὼν ὑπέμεινας, ἵνα ἡμᾶς ἐλευθερώσῃς, τῆς δουλείας τοῦ ἔθρου, Χριστέ ὁ Θεὸς δόξα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτόκε τὴ εἴ ἡ ἄμπελος. Καὶ ψάλλομεν, γ' Τροπάρια δευτεροῦντες αὐτὰ, εἰς ἦρον πλ. δ'.

Διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων, ὁ φίλος σου, καὶ ὁ πλησίον Πέτρος, ἠρνῆσατό σε Κύριε, καὶ ὀδυρόμενος, οὕτως ἐβόα· τῶν δακρῶν μου μὴ παρασιωπήσῃς· εἶπα γὰρ φυλάξαι τὴν πίστιν Οἰκτιρῶν, καὶ οὐκ ἐφύλαξα· καὶ ἡμῶν τὴν μετανοίαν, οὕτω δέξαι, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς.

Καὶ πάλιν τὸ αὐτό. Εἶτα.

Στίχος. Τὰ ῥημάτα μου ἐνώτισαι Κύριε.

Πρὸ τοῦ τιμίου σου Σταυροῦ, στρατιωτῶν ἐμπεζόντων σε Κύριε, αἱ Νοεραὶ Στρατιαὶ κατεπλήθοντο· ἐνεδήσω γὰρ στέφανον ὕβρεως, ὃ τὴν γῆν ζωγραφῆσας τοῖς ἄνθεσι, καὶ τὴν χλαίναν χλευαζόμενος ἐφόρεσας, ὃ νεφέλαις περιβάλλον τὸ στερέωμα· τοιαύτη γὰρ οἰκονομία ἐγνώσθη σου ἡ εὐσπλαγγχία, Χριστέ, τὸ μέγα ἔλεος δόξα σοι.

Στίχ. Πρόσχευς τῆ φωνῆ τῆς δεξιῆς μου.

Και κάλιν τὸ αὐτό. Δόξα. ἤχος πλ. α'
Ελκόμενος ἐπὶ Σταυροῦ, οὕτως
 ἐβόας Κύριε, διὰ ποῖον ἔργον, θέ-
 λετέ με σταυρώσαι Ἰουδαῖοι; ὅτι
 τοὺς παραλύτους ὑμῶν συνέσφιγξα
 ὅτι τοὺς νεκρούς, ὡς ἐξ ὕπνου ἀνέ-
 στησα; Αἰμόρροον ἰασάμην, Χανα-
 ναϊαν ἠλέησα· διὰ ποῖον ἔργον θέ-
 λετέ με φονεῦσαι Ἰουδαῖοι; ἀλλ'
 ὄψεσθε εἰς ὃν νῦν ἐκκεντᾶτε, Χρι-
 στὸν παράνομον.

Και νῦν κάλιν τὸ αὐτό.

Ἔτα. Προκείμενον. ἤχος δ'.

Ὅτι ἐγὼ εἰς μάστιγας ἴταμος. Στίχ.
 Κύριε μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξῃς με.

Προφητεία: Ἡσαίου τὸ ἀνάγνωσμα.

Κύριος διδασί μοι γλώσσαν παι-
 δείας τοῦ γνῶναι, ἢ ἵκα δεῖ εἰπεῖν λό-
 γον· ἔθηκέ μοι πρῶτ' πρῶτ'. προσέθηκέ
 μοι ὥτιον τοῦ ἀκούειν. Καὶ ἡ παιδεία
 Κυρίου ἀνοίγει μου τὰ ὦτα, ἐγὼ δὲ
 οὐκ ἀπειθῶ, οὐδὲ ἀντιλέγω. Τὸν νό-
 τόν μου ἔδωκα εἰς μάστιγας, τὰς δε-
 σιαγόνας μου εἰς ρακίσματα, τὸ δε-
 πρόσωπόν μου οὐκ ἀπεστρέψα ἀπὸ αἰ-
 σχύνης ἰμπτυσμάτων, καὶ Κύριος βοη-
 θός μοι ἐγενήθη. Διὰ τοῦτο οὐκ ἐνε-
 τράχην, ἀλλ' ἔθηκα τὸ πρόσωπόν μου
 ὡς στερεὰν πέτραν, καὶ ἔγνω, ὅτι οὐ
 μὴ αἰσχυνθῶ, ὅτι ἐγγίξει ὁ δικαιώσας
 με. Τίς ὁ κρινόμενός μοι; ἀντιστήτω
 μοι ἅμα καὶ ὁ κρινόμενός μοι· ἤ-
 γισάτω μοι. Ἰδοὺ Κύριος, Κύριος βοη-
 θήσει μοι, τίς κακώσει με; ἰδοὺ πάν-
 τες ὑμεῖς ὡς ἱμάτιον παλαιωθήσεσθε;
 καὶ ὡς σῆς καταφάγεται ὑμᾶς. Τίς ἐν
 ὑμῖν ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον; ἐπα-
 κουςάτω τῆς φωνῆς τοῦ παιδὸς αὐτοῦ

Οἱ κορευόμενοι ἐν σκάτει, καὶ οὐκ ἔστιν
 αὐτοῖς φῶς, κεκοίθατε ἐπὶ τῷ ὀνό-
 ματι Κυρίου, καὶ ἀντιστήρισθε ἐπὶ
 τῷ Θεῷ. Ἰδοὺ πάντες ὑμεῖς ὡς πῦρ
 καίστε καὶ κατισχύνετε φλόγα. καὶ
 κορεύεσθε τῷ φωτὶ τοῦ πυρός ἡμῶν,
 καὶ τῇ φλογί, ἣ ἐξεκαύσατε. Δι' ἐμὲ
 ἐγένετο πάντα ὑμῖν, ἐν λύπῃ κοιμη-
 θήσεσθε.

Πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολῆς Παύλου.

Αδελφοί, ἔτι Χριστὸς ὄντων ἡ-
 μῶν ἀσθενῶν, κατὰ καιρὸν ὑπὲρ
 ἡμεῶν ἀπέθανε. Μόλις γὰρ ὑ-
 πὲρ δικαίου τις ἀποθάνειται· ὑπὲρ
 γὰρ τοῦ ἀγαθοῦ τάχα τις καὶ
 τολμᾷ ἀποθάνειν. Συνίστησι γὰρ
 τὴν ἑαυτοῦ ἀγάπην εἰς ἡμᾶς ὁ
 Θεός, ὅτι ἔτι ἀμαρτωλῶν ὄντων
 ἡμῶν, Χριστὸς ὑπὲρ ἡμῶν ἀπέ-
 θανε. Πολλῶ οὖν μᾶλλον, δικαιο-
 θέντες νῦν ἐν τῷ Αἵματι αὐτοῦ
 σωθησόμεθα δι' αὐτοῦ ἀπὸ τῆς
 ὀργῆς. Εἰ γὰρ ἐχθροὶ ὄντες, κα-
 τηλλάγημεν τῷ Θεῷ διὰ τοῦ θά-
 νάτου τοῦ Υἱοῦ αὐτοῦ, πολλῶ
 μᾶλλον καταλλαγέντες, σωθησό-
 μεθα ἐν τῇ ζωῇ αὐτοῦ.

Ἐθαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Μάρκον.

Τῷ καιρῷ ἐκεῖνω, οἱ στρατιῶται
 ἀπήγαγον τὸν Ἰησοῦν.

Καὶ εὐθύς. Κύριος ὁ Θεὸς εὐλογη-
 τός. Τὸ Τρισάγιον, καὶ τὸ Κοντακίον.

Τὸν δι' ἡμᾶς Σταυρωθέντα, δεῦ-
 τε πάντες ὑμνήσωμεν. Αὐτὸν γὰρ
 κατειδε Μαρία ἐπὶ τοῦ ξύλου καὶ
 ἔλεγεν· Εἰ καὶ Σταυρὸν ὑπομέ-

γεις, σὺ ὑπάρχεις ὁ Υἱὸς καὶ
 Θεὸς μου.
 Τὸ, Κύριε ἐλέησον, μὴ καὶ ἡ Ἐρχή,
 ὅ ἐν παντί καιρῷ. Δόξα, καὶ νῦν. Τὴν
 τιμιωτέραν. Ἐν ὄνοματι. Ὁ Θεὸς οἰκ-
 τεύσῃ. Δέσποτα Θεέ, Πάτερ Παν-
 τοκράτορ.

Καὶ τῆς Ἑκτῆς Ὁρας τὸ Τριώδι-
 ον. Κύριε ἐλέησον, εἴ. Δεῦτε προσ-
 κυνώσωμεν, γ. Ψαλμὸς γγ΄.

Ὁ Θεὸς ἐν τῷ ὀνόματί σου σω-
 σάν με, καὶ ἐν τῇ δυνάμει σου
 κρινεῖς με. Ὁ Θεὸς, εἰσακούσων
 τῆς προσευχῆς μου, ἐνώπιον τὰ
 ῥήματα τοῦ στόματός μου. Ὅτι
 ἄλλοτριοὶ ἐπάγασθησαν ἐπ' ἐμέ,
 καὶ κραταῖοι ἐζήτησαν τὴν ψυ-
 χὴν μου, καὶ οὐ προέθεντο τὸν
 Θεὸν ἐνώπιον αὐτῶν. Ἴδου γὰρ ὁ
 Θεὸς βόηθει μοι, καὶ ὁ Κύριος
 ἀντιλήπτωρ τῆς ψυχῆς μου. Ἀ-
 πόστρέψει τὰ κακὰ τοῖς ἐχθροῖς
 μου, ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου ἐξολο-
 θρεύσον αὐτούς. Ἐκουσίως θύσω
 σοι, ἐξομολογήσομαι τῷ ὀνόμα-
 τί σου, Κύριε, ὅτι ἀγαθόν. Ὅτι
 ἐκ πάσης θλίψεως ἐρρύσω με,
 καὶ ἐν τοῖς ἐχθροῖς μου ἐπίδειξεν
 ὁ ὀφθαλμὸς μου.

Ψαλμὸς ρλβ΄.

Ἐξελοῦ με, Κύριε, ἐξ ἀνθρώπου
 πονηροῦ, ἀπὸ ἀνδρός ἀδίκου ρυ-
 σαί με. Οἵτινες ἐλογίσαντο ἀδι-
 κίαν ἐν καρδίᾳ, ὅλην τὴν ἡμέραν
 πικρετάσσαντο πλέμους. Ἠκόνη-
 σαν γλώσσαν αὐτῶν ὡσεὶ ὄφρα, καὶ
 ἰδὸς Ἀσπίδων ὑπὸ τὰ χεῖλη αὐ-

τῶν. Φύλαξόν με, Κύριε, ἐκ χει-
 ρὸς ἀμαρτωλοῦ, ἀπὸ ἀνθρώπων
 ἀδίκων ἐξελοῦ με, οἵτινες διελο-
 γίσαντο τοῦ ὑποσκελίσαι τὰ δια-
 θήματά μου. Ἐκρυψαν ὑπερήφα-
 νοὶ παγίδα μοι, καὶ σχοινοῖς
 διέτειναν παγίδα ταῖς ποσὶ μου,
 ἐχθόμενα τρίβου σκάνδαλα ἐθεν-
 τὸ μοι εἶπα τῷ Κυρίῳ, Θεὸς μου
 εἶ αὐ, ἐνώπιον, Κύριε, τὴν φωνὴν
 τῆς δεησεώς μου. Κύριε, Κύριε,
 δυναμὶς τῆς Σωτηρίας μου, ἐπε-
 σκίασας ἐπὶ τὴν κεφαλὴν μου ἐν
 ἡμέρα πολέμου. Μὴ παραδῶς με,
 Κύριε, ἀπὸ τῆς ἐπιθυμίας μου ἀ-
 μαρτωλῶ, διελογίσαντο κατ' ἐ-
 μου, μὴ ἐγκαταλίπῃς με μήποτε
 ὠφθώσωιν. Ἡ κεφαλὴ τοῦ κυ-
 κλώματος αὐτῶν, κάπος τῶν χει-
 ρῶν αὐτῶν καλύψει αὐτούς. Πε-
 σοῦνται ἐπ' αὐτούς ἄνθρωποι ἐν
 πυρὶ, καταβαλεῖς αὐτούς ἐν τα-
 λαιτωρίας, καὶ οὐ μὴ ὑποστώ-
 σιν. Ἄνθρωπος γλωσσώδης οὐ κα-
 τευθυνηθήσεται ἐπὶ τῆς γῆς, ἄν-
 ῥα ἀδίκων κακὰ θηρεύει εἰς δια-
 φθοράν. Ἐγγὼν ὅτι ποιῆσαι Κύ-
 ριος τὴν κρίσιν τῶν πτωχῶν, καὶ
 τὴν δίκην τῶν πονηρῶν. Πλὴν δίκ-
 καιοὶ ἐξομολογήσουσι τὸ ὄνομα-
 τί σου καὶ κατακίησουσιν εὐθεὶς
 σὸν τῷ προσώπῳ σου.

Ψαλμὸς 4.

Ὁ κατοικῶν ἐν βοθηθείᾳ τοῦ Ὑ-
 ψίστου ἐν σκέπη τοῦ Θεοῦ τοῦ οὐ-
 ρανοῦ αὐλιθῆσεται. Ἐρεῖ τῷ Κυ-
 ρίῳ. Ἀντιλήπτωρ μου εἶ καὶ κα-
 ταφυγή μου, ὁ Θεὸς μου, καὶ ἐλ-
 πτιῶν ἐπ' αὐτόν. Ὅτι αὐτὸς ῥύσε-

καί σε ἐκ παρίδος θηρευτῶν, καί ἀπό λόγου παρανώδους· Ἐν τοῖς μεταφρένοις αὐτοῦ ἐπισκιάσει σοι, καί ὑπὸ τὰς πτέρυγας αὐτοῦ ἐλπίεις· ὄπλω κυκλώσει σε ἡ ἀληθεια αὐτοῦ· Οὐ φοβηθήσῃ ἀπὸ φόβου νυκτερινοῦ, ἀπὸ βέλους πετομένου ἡμῶν· Ἀπὸ πράγματος ἐν σκότει διαπορευομένου, ἀπὸ συμπτώματος δαιμονίου μεσημβρινοῦ· Περσεύετε ἐκ τοῦ κλίτους σου χιλιάς, καί μυριάς ἐκ δεξιῶν σου, πρὸς σέ δὲ οὐκ ἐγγιεῖ· Ἠλὴν τοῖς ὀφθαλμοῖς σου κατανοήσεις, καί ἀνταπόδοσιν ἀμαρτωλῶν ὄψει· Ὅτι σὺ Κύριε ἡ ἐλπίς μου, τὸν Ὑψιστον ἔθου καταφυγὴν σου· Οὐ προσελεύσεται πρὸς σέ κακὰ, καί μάστιξ οὐκ ἐγγιεῖ ἐν τῷ σκηνώματί σου· Ὅτι τοῖς Ἀγγέλοις αὐτοῦ ἐντελεῖται περὶ σοῦ, τοῦ διαφυλάξαι σε ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς σου· ἐπὶ χειρῶν ἀρούσι σε, μήποτε προσκόψῃς, πρὸς λίθον τὸν πόδα σου· Ἐπὶ ἀσπίδα καί βασιλίσκον ἐπιθήσῃ, καί καταπατήσεις λέοντα καί δράκοντα· Ὅτι ἐπ' ἐμέ ἤλπισε, καί βύσσομαι αὐτόν· σκεπάσω αὐτόν, ὅτι ἔγνω τὸ ὄνομά σου· Κεκραῖζεται πρὸς με, καί ἐπακούσομαι αὐτοῦ· μετ' αὐτοῦ εἰμι ἐν θλίψει· ἐξελοῦμα αὐτόν, καί δοξάσω αὐτόν· Μακρότητα ἡμερῶν ἐμπλήσω αὐτόν, καί δείξω αὐτῷ τὸ σωτήριόν μου.

Δόξα, καὶ νῦν· Ἀλληλούια γ'. Τροπῆριον ἤχος β'.

Σωτηρίαν εἰργάσω ἐν μέσῳ τῆς γῆς· Χριστέ ὁ Θεός· ἐπὶ Σταυροῦ

τὰς Ἀχράντους σου χεῖρας ἐξετεινας, ἐπισυνάγων πάντα τὰ Ἔθνη, κράζοντα, Κύριε δόξα σοι

Δόξα, καὶ νῦν· Ὅτι οὐκ ἔχομεν παρρησίαν. Καὶ ψάλλομεν γ'. Τροπῆριον ἤχος κλ. δ'. Δίς· ἀνευ στίχου.

Τάδε λέγει Κύριος τοῖς Ἰουδαίοις· λαός μου, τί ἐποίησά σοι, ἢ τί σοι παρηνώχλησα; τοὺς τυφλοὺς σου ἐφώτισα, τοὺς λεπροὺς ἐκαθάρισα, ἀνδρα ὄντα ἐπὶ κλίνης ἠνωρθώσαμην· λαός μου, τί ἐποίησά σοι, καὶ τί μοι ἀνταπέδωκας; ἀντὶ τοῦ μάννα, χολῆν, ἀντὶ τοῦ ὕδατος, ὄξος; ἀντὶ τοῦ ἀγαπᾶν με, Σταυρῶ με προσηλώσατε; οὐκ ἔτι στέγω λοιπόν, καλέσω μου τὰ Ἔθνη, χάκεντά με δοξάσουσι σὺν τῷ Πατρὶ καὶ Πνεύματι, καὶ γὰρ αὐτοῖς διωρήσομαι, ζῶν τὴν αἰώνιον· αὐτό.

Στίχ. Ἐδωκαν εἰς τὸ θρώμα μου χολῆν, καὶ εἰς τὴν δίψαν μου. πλ. β'.

Οἱ νομοθέται τοῦ Ἰσραὴλ, Ἰουδαῖοι καὶ Φαρισαῖοι, ὁ χορὸς τῶν Ἀποστόλων, βοᾷ πρὸς ὑμᾶς· Ἴδε Νὰός, ὃν ὑμεῖς ἐλύσατε· Ἐδε Ἀμνός, ὃν ὑμεῖς ἐσταυρώσατε· τάφῳ παρεδώκατε, ἀλλ' ἐξουσία ἑαυτοῦ ἀνέστη· μὴ πλανᾶσθε Ἰουδαῖοι· Αὐτὸς γὰρ ἐστὶν ὁ ἐν θαλάσῃ σώσας, καὶ ἐν ἐρήμῳ θρέψας· αὐτὸς ἐστὶν ἡ Ζωὴ καὶ τῷ Φῶς, καὶ ἡ Εἰρήνη τοῦ Κόσμου.

Στίχ. Σώσον με ὁ Θεός, ὅτι εἰσήλοσάν

θοσαν ὕδατα. Καὶ πάλιν τὸ αὐτό. Δόξα, πλ. ἀ.

Δεῦτε Χριστοφόροι λαοὶ κατιδόμεν, τί συνεβουλευσατο Ἰούδας ὁ προδότης, σὺν ἱερεῦσιν ἀνόμοις, κατὰ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν σήμερον ἔνοχον θανάτου, τὸν ἀθάνατον Λόγον πεποιήκων, καὶ Πιλάτῳ προδώσαντες, ἐν τόπῳ Κρανίου ἐσταύρωσαν. Καὶ ταῦτα πάσχων, ἐβόα ὁ Σωτὴρ ἡμῶν λέγων. Ἄφες αὐτοῖς Πάτερ, τὴν ἁμαρτίαν ταύτην, ὅπως γινῶσι τὰ Ἔθνη, τὴν ἐκ νεκρῶν μου Ἀνάστασιν.

Καὶ νῦν, πάλιν τὸ αὐτό.

Προκειμενον. ἤχος δ'. Κύριε ὁ Κύριος ἡμῶν, ὡς θαυμαστόν. Στιχ. Ὅτι ἐπήρθη ἡ μεγαλοπρέπειά σου.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ ἀνάγνωσμα.

Τὰδε λέγει Κύριος, Ἰδοὺ συνήσει ὁ παῖς μου, καὶ ὑψωθήσεται, καὶ δοξασθήσεται, καὶ μετεωρισθήσεται σφόδρα. Ὅν τρόπον ἐκοιτήσονται πολλοὶ ἐπὶ σέ, οὕτως ἀδοξήσει ἀπὸ ἀνθρώπων τὸ εἶδος σου καὶ ἡ δόξα σου ἀπὸ μῶν τῶν ἀνθρώπων. Οὐτῷ θαυμάζονται Ἔθνη πολλὰ ἐπ' αὐτῷ, καὶ συνέξουσιν Βασιλεῖς τὸ στόμα αὐτῶν, ὅτι οἷς οὐκ ἀνγγέλην περι αὐτοῦ, ὄψονται, καὶ οἱ οὐκ ἀλκήσασιν. συνήσουςι Κύριε, τίς ἐπίστευσε τῇ ἀκοῇ ἡμῶν; καὶ ὁ βραχίων Κυρίου τίμην ἀπεκαλύφθη; Ἄνηγειλάμεν ἐναντίον αὐτοῦ ὡς παιδίον, ὡς βίβλα ἐν γῆ διψώση· οὐκ ἔστιν εἶδος αὐτῷ, οὐδὲ δόξα, καὶ εἶδομεν αὐτόν, καὶ οὐκ εἶχεν εἶδος, οὐδὲ κάλλος, ἀλλὰ τὸ εἶδος αὐτοῦ ἄτιμον, καὶ ἐκλεί-

πον παρὰ πάντας τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων. Ἄνθρωπος ἐν πληγῇ ὢν, καὶ εἰδὼς φέρειν μαλακίαν, ὅτι ἀπέστραπται τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, ἠτιμάσθη, καὶ οὐκ ἐλογίσθη. Αὐτὸς τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν φέρει, καὶ περὶ ἡμῶν ὀδυνάται. Καὶ ἡμεῖς ἐλογισάμεθα αὐτὸν εἶναι ἐν πόνῳ καὶ ἐν πληγῇ ὑπὸ Θεοῦ, καὶ ἐν κακώσει. Αὐτὸς δὲ ἐτραυματίσθη διὰ τὰς ἀνομίας ἡμῶν, καὶ μεμαλακίσται διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν, παιδία εἰρήνης ἡμῶν ἐπ' αὐτόν τῷ μῶλωπι αὐτοῦ ἡμεῖς ἰάθημεν πάντες ὡς πρόβατα ἐπλανήθημεν. Ἄνθρωπος τῇ ὁδῷ αὐτοῦ ἐπλανήθη, καὶ ὁ Κύριος παρέδωκεν αὐτόν ταῖς ἀμαρτίαις ἡμῶν. Καὶ αὐτὸς διὰ τὸ κεκακῶσθαι, οὐκ ἀνοίγει τὸ στόμα αὐτοῦ· ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγῆν ἤχθη, καὶ ὡς ἀμνὸς ἐναντίον τοῦ κείροντος αὐτόν ἀφωτός, οὕτως οὐκ ἀνοίγει τὸ στόμα αὐτοῦ. Ἐν τῇ ταπεινώσει αὐτοῦ, ἡ κρίσις αὐτοῦ ἤρθη, τὴν δὲ γενεάν αὐτοῦ τίς διηγῆθήσεται; ὅτι αἵρεται ἀπὸ τῆς γῆς ἡ ζωὴ αὐτοῦ, ἀπὸ τῶν ἀνομιῶν τοῦ λαοῦ αὐτοῦ ἤχθη εἰς θάνατον, καὶ δώσω τοὺς πονηροὺς ἀντὶ τῆς ταφῆς αὐτοῦ, καὶ τοὺς πλευσίους ἀντὶ τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ὅτι ἀνομίαν οὐκ ἐποίησεν, οὐδὲ εὑρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ. Καὶ βούλεται Κύριος καθαρῆσαι αὐτόν ἀπὸ τῆς πληγῆς. Ἐὰν δώτε περὶ ἁμαρτίας, ἡ ψυχὴ ὑμῶν ὀψεται σπέρμα μακρόβιον. Καὶ βούλεται Κύριος ἐν χειρὶ αὐτοῦ ἀφελεῖν ἀπὸ τοῦ πόνου τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, δεῖξαι αὐτῷ φῶς, καὶ πλάσαι τῇ συνέσει, δικαιοῦσαι δικαίον, εὖ δουλεύοντα πολλοῖς, καὶ τὰς ἀμαρτίας αὐτῶν αὐτὸς ἀνοίσει. Διὰ τοῦτο αὐτὸς κληρονομήσει πολλοὺς, καὶ τῶν ἰσχυρῶν μεριεῖ σῦλα, ἀπὸ τῶν παρεδόθη εἰς θάνατον ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, καὶ ἐν τοῖς ἀνόμοις ἐλογίσθη, καὶ αὐτός.

αὐτὸς ἁμαρτίας πολλῶν ἀνένεγκε, καὶ διὰ τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν παρεδόθη. Εὐφράνθητι στεῖρα ἢ οὐ τίκτουσα, ῥῆξον καὶ βόησον ἢ οὐκ ὠδίνουσα, ὅτι πολλὰ τὰ τέκνα τῆς ἐρήμου μάλλον, ἢ τῆς ἐχούσης τὸν ἄνδρα.

Ὁ Ἀπόστολος. Πρὸς Ἑβραίους.

Αδελφοί, ὁ ἀγιάζων καὶ οἱ ἀγιαζόμενοι, ἐξ ἑνὸς πάντες, διὴν αἰτίαν οὐκ ἐπαισχύνεται ἀδελφοὺς αὐτοὺς καλεῖν, λέγων· Ἀπαγγεῶ τὸ ὄνομά σου τοῖς Ἀδελφοῖς μου ἐν μέσῳ Ἐκκλησίας ὑμνήσω σε· Καὶ πάλιν· Ἐγὼ ἔσομαι πεποithώς ἐπ' αὐτῶ· Καὶ πάλιν· Ἰδοὺ ἐγὼ καὶ τὰ παιδιά, ἅμοι ἔδωκεν ὁ Θεός· Ἐπεὶ οὖν τὰ παιδιά κεκοινώνηκε σαρκὸς καὶ αἵματος, καὶ αὐτὸς παραπλησίως μετέσχε τῶν αὐτῶν, ἵνα διὰ τοῦ θανάτου καταργήσῃ τὸν τὸ κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου, τούτεστι τὸν διάβολον, καὶ ἀπαλλάξῃ τούτους, ὅσοι φόβῳ θανάτου διὰ παντὸς τοῦ ζῆν, ἐνοχοὶ ἦσαν δουλείας· Οὐ γὰρ δήπου Ἀγγέλων ἐπιλαμβάνεται, ἀλλὰ σπέρματος Ἀβραὰμ ἐπιλαμβάνεται· Ὅθεν ὠφείλε κατὰ πάντα τοῖς Ἀδελφοῖς ὁμοιωθῆναι, ἵνα Ἐλεήμων γένηται, καὶ πιστὸς Ἀρχιερεὺς τὰ πρὸς τὸν Θεόν, εἰς τὸ ἰλάσκεσθαι τὰς ἁμαρτίας τοῦ λαοῦ· Ἐν ᾧ γὰρ πέπονθεν αὐτὸς πειρασθεὶς, δύναται τοῖς πειραζόμενοις βοηθῆσαι.

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Τῷ καρῷ ἐκείνῳ, ἤγοντο σὺν τῷ Ἰησοῦ.

Ταχὺ προκαταλαβέτωσαν. Τὸ Τρισάγιον, τὸ Κοντάκιον. Τὸν δὲ ἡμᾶς σταυρωθέντα· τὸ, Κύριε ἐλέησον μί. Ὁ ἐν παντὶ καιρῷ. Δόξα, καὶ νῦν. Τὴν τιμιωτέραν. Ἐν ὀνόματι Κυρίου. Ὁ Θεὸς οἰκτειρῆται· καὶ ἡ Εὐχή.

Θεὲ, καὶ Κύριε τῶν Δυνάμεων, καὶ πάσης Κτίσεως Δημιουργε, ὁ διὰ σπλάγγνα ἀνεϊκάστου ἐλέους σου, τὸν μονογενῆ σου Υἱόν, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, καταπέμφσας ἐπὶ σωτηρίᾳ τοῦ γένους ἡμῶν. Καὶ διὰ τοῦ τιμίου αὐτοῦ Σταυροῦ τὸ χειρόγραφον τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν διαρρήξας, καὶ θριαμβεύσας ἐν αὐτῷ τὰς ἀρχὰς καὶ ἐξουσίας τοῦ σκότους. Αὐτὸς, Δέσποτα, φιλόθρωπε, πρόσδεξαι καὶ ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν τὰς εὐχαριστηρίους ταύτας καὶ ἱκετηρίους ἐντεύξεις, καὶ ῥύσαι ἡμᾶς ἀπὸ παντὸς ὀλεθρίου καὶ σκοτεινοῦ παραπτώματος, καὶ πάντων τῶν κακῶσαι ἡμᾶς ζητούντων, ὁρατῶν καὶ ἀορατῶν ἐχθρῶν. Καθήλωσον ἐκ τοῦ φόβου σου τὰς σάρκας ἡμῶν, καὶ μὴ ἐκκλίνῃς τὰς καρδίας ἡμῶν εἰς λόγους, ἢ εἰς λογισμοὺς πονηρίας· Ἀλλὰ τῷ πόθῳ σου τρώσον ἡμῶν τὰς ψυχὰς, ἵνα πρὸς σὲ διαπαντὸς ἀτενίζοντες, καὶ τῷ πρῶν σου φωτὶ ἰδηγούμενοι, σὲ τὸ ἀπρόσιτον καὶ ἀίδιον κατοπτεύοντες φῶς, ἀκατάπαυστόν σοι τὴν ἐξομολόγησιν καὶ εὐχαριστίαν ἀναπέμπωμεν, τῷ ἀνάρχῳ Πατρὶ, σὺν τῷ μονογενεῖ σου Υἱῷ, καὶ τῷ παναγίῳ, καὶ ἀγαθῷ, καὶ ζωοποιῷ

σου Πνεύματι, νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Τὸ Τριτάγιον τῆς ἐνάτης ὥρας. Ὅτι σοῦ ἐστὶ, Κύριε ἐλάτην, ἰβ'. Δεῦτε προσκυνήσωμεν γ'. καὶ δ' ξη'. Ψαλμὸς

Σῶσόν με ὁ Θεὸς, ὅτι εἰσήλθοσαν ὕδατα ἕως ψυχῆς μου. Ἐνεπάγγην εἰς ἰλὸν βυθοῦ, καὶ οὐκ ἔστιν ὑπόστασις, ἦλθον εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, καὶ καταίγῃς κατεπόντισέ με. Ἐκοπίαζα κράζων, ἐβραγχίασεν ὁ λάρυγξ μου, ἐξέλιπον οἱ ὀφθαλμοὶ μου ἀποτοῦ ἐλπίζειν με ἐπὶ τὸν Θεόν μου. Ἐπληθύνθησαν ὑπὲρ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς μου οἱ μισοῦντές με δωρεάν, ἐκραταιώθησαν οἱ ἐχθροὶ μου οἱ ἐκδιώκοντές με ἀδίκως· ἀ οὐχ ἤρπαζον, τότε ἀπετίνυσον. Ὁ Θεός, σὺ ἐγνώσ τὴν ἀρροσύνην μου, καὶ αἱ πλημμέλειαι μου, ἀποσοῦ οὐκ ἀπεκρύβησαν. Μὴ αἰσχυνθεῖσάν ἐπ' ἐμέ οἱ ὑπομένοντές σε Κύριε, Κύριε τῶν Δυνάμεων, μηδὲ ἐντραπήσαν ἐπ' ἐμέ οἱ ζητοῦντές σε ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ. Ὅτι ἐνεκά σου ὑπήνευχα ὄνειδισμόν, ἐκάλυψεν ἐντροπὴ τὸ πρόσωπον μου. Ἀππλοτριωμένος ἐγενήθην τοῖς ἀδελφοῖς μου, καὶ ξένος τοῖς υἱοῖς τῆς μητρός μου. Ὅτι ὁ ζῆλος τοῦ οἴκου σου κατέφαγέ με, καὶ οἱ ὄνειδισμοὶ τῶν ὄνειδίζοντων σε ἐπέπεσον ἐπ' ἐμέ. Καὶ συνεκάλυφα ἐν νηστεία τὴν ψυχὴν μου, καὶ ἐγενήθη εἰς ὄνειδισμοὺς ἐμοί. Καὶ ἐθέμην τὸ ἐνδύμα μου

σάκκον, καὶ ἐγενόμην αὐτοῖς εἰς παραβολήν. Κατ' ἐμοῦ ἠδολέσχουν οἱ καθήμενοι ἐν πύλαις, καὶ εἰς ἐμέ ἐψάλλον οἱ πίνοντες οἶνον. Ἐγὼ δὲ τῇ προσευχῇ μου πρὸς σέ Κύριε, καιρὸς εὐδοκίας. Ὁ Θεός, ἐν τῷ πληθῆι τοῦ ἐλέους σου ἐπάκουσόν μου, ἐν ἀληθείᾳ τῆς σωτηρίας σου. Σῶσόν με ἀπὸ πηλοῦ, ἵνα μὴ ἐμπαγῶ, ρυθειῆν ἐκ τῶν μισοῦντων με, καὶ ἐκ τῶν βαθέων τῶν ὑδάτων. Μῆμε καταποντισάτω καταίγῃς ὕδατος, μηδὲ καταπιέτω με βυθός, μηδὲ συσχέτω ἐπ' ἐμέ φρέαρ τὸ στόμα αὐτοῦ. Ἰσάκουσόν μου, Κύριε, ὅτι χρηστόν τὸ ἐλεός σου, κατα τὸ πληθος τῶν Οἰκτιρῶν σου ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ. Μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ τοῦ παιδός σου, ὅτι θλίβομαι, ταχὺ ἐπάκουσόν μου. Πρόσχες τῇ ψυχῇ μου, καὶ λύτρωσαι αὐτήν, ἐνεκα τῶν ἐχθρῶν μου ρῦσαι με. Σὺ γὰρ γινώσκεις τὸν ὄνειδισμόν μου, καὶ τὴν αἰσχύνην μου, καὶ τὴν ἐντροπὴν μου, ἐναντίον σου πάντες οἱ θλίβοντές με. Ὀνειδισμόν προσεδόκησεν ἡ ψυχὴ μου, καὶ ταιπωρίαν καὶ ὑπέμεινα συλλυπούμενον, καὶ οὐχ ὑπῆρξε, καὶ παρακαλοῦντας, καὶ οὐχ εὖρον. Καὶ ἔδωκαν εἰς τὸ βρῶμά μου χολήν, καὶ εἰς τὴν δίψαν μου ἐπότισάν με ὄξος. Γενηθήτω ἡ τράπεζα αὐτῶν ἐνώπιον αὐτῶν εἰς παγίδα, καὶ εἰς ἀναταπόδοσιν, καὶ εἰς σκάνδαλον. Σχοτισθήτωσαν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν τοῦ μὴ βλέπειν,

καὶ

καὶ τὸν νῦτον αὐτῶν διαπαντός σύγκαμψον. Ἐκχεον ἐπ' αὐτοὺς τὴν ὀργὴν σου, καὶ ὁ θυμὸς τῆς ὀργῆς σου καταλάβοι αὐτούς. Γενηθήτω ἡ ἐπάυλις αὐτῶν ἡρημωμένη, καὶ ἐν τοῖς σκηνώμασιν αὐτῶν μὴ ἔστω ὁ κατοικῶν. Ὅτι ὄν σου ἐπάταξας, αὐτοὶ κατεδίωξαν, καὶ ἐπὶ τὸ ἄλγος τῶν τραυμάτων μου προσέθηκαν. Πρόσθεσις ἀνομίαν ἐπὶ τῇ ἀνομίᾳ αὐτῶν, καὶ μὴ εἰσελθέτωσαν ἐν δικαιοσύνῃ σου. Ἐξάλειφθήτωσαν ἐκ βίβλου ζώντων, καὶ μετὰ δικαίων μὴ γραφήτωσαν. Πτωχὸς καὶ ἀλγῶν εἰμι ἐγώ, ἡ σωτηρία σου ὁ Θεὸς ἀντιλαβοιτό μου, Αἰνέσω τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ μου μετ' ᾧδης, μεγαλυνῶ αὐτὸν ἐν αἰνέσει. Καὶ ἀρέσει τῷ Θεῷ ὑπὲρ μόσχον νέον, κέρατα ἐκφέροντα, καὶ ὄπλας. Ἰδέτωσαν πτωχοὶ, καὶ εὐφρανθήτωσαν, ἐκζητήσατε τὸν Θεόν, καὶ ζήσεται ἡ ψυχὴ ὑμῶν. Ὅτι εἰσήκουσε τῶν πενήτων ὁ Κύριος, καὶ τοὺς πεπεδημένους αὐτοῦ οὐκ ἐξουδένωσεν. Αἰνισάτωσαν αὐτὸν οἱ Οὐρανοὶ καὶ ἡ γῆ, θάλασσα, καὶ πάντα τὰ ἔρποντα ἐν αὐτῇ. Ὅτι ὁ Θεὸς σώσει τὴν Σιών, καὶ οἱ κοδομηθήσονται αἱ πόλεις τῆς Ἰουδαίας, καὶ κατοικήσουσιν ἐκεῖ, καὶ κληρονομήσουσιν αὐτήν. Καὶ τὸ σπέρμα τῶν δούλων σου καθέξουσιν αὐτήν, καὶ οἱ ἀγαπῶντες τὸ ὄνομά σου κατασκηνώσουσιν ἐν αὐτῇ.

Ψαλμὸς 56.

πρόσχεσις. Κύριε εἰς τὸ βοηθήταί μοι σπεῦσον. Αἰσχυνθήτωσαν καὶ ἐντραπήτωσαν οἱ ζητοῦντες τὴν ψυχὴν μου, ἀποστραφήτωσαν εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ κατασχυνθήτωσαν οἱ βουλομένοι μοι κακά. Ἀποστραφήτωσαν παρευτικά αἰσχυνόμενοι οἱ λέγοντές μοι, Εὖγε, εὖγε. Ἀγαλλιάσθησαν καὶ εὐφρανθήτωσαν ἐπὶ σοὶ πάντες οἱ ζητοῦντές σε ὁ Θεός, καὶ λεγέτωσαν διαπαντός. Μεγαλυνθήτω ὁ Κύριος, οἱ ἀγαπῶντες τὸ σωτήριόν σου. Ἐγὼ δὲ πτωχὸς εἰμι καὶ πένης, ὁ Θεὸς βοήθεισόν μοι. Βοηθός μου καὶ ῥυστὴς μου εἶ σύ, Κύριε μὴ χρονίσῃς.

Ψαλμὸς 61.

Κλίνον Κύριε τὸ οὖς σου, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὅτι πτωχὸς καὶ πένης εἰμι ἐγώ. Φύλαξον τὴν ψυχὴν μου, ὅτι ὄσιος εἰμί· σῶσον τὸν δούλόν σου ὁ Θεός μου, τὸν ἐλπίζοντα ἐπὶ σέ· Ἐλέησόν με Κύριε, ὅτι πρὸς σέ κεκραξομαι ὅλην τὴν ἡμέραν εὐφρανον τὴν ψυχὴν τοῦ δούλου σου, ὅτι πρὸς σέ ἤρα τὴν ψυχὴν μου. Ὅτι σύ Κύριε χριστός, καὶ ἐπιεικής καὶ πολυέλεος πᾶσι τοῖς ἐπικαλουμένοις σε· Ἐνώτισαι Κύριε τὴν προσευχὴν μου, καὶ πρόσχεσις τῆ φωνῆ τῆς δεήσεώς μου· Ἐν ἡμέρᾳ θλίψεώς μου ἐκέκραξα πρὸς σέ, ὅτι ἐπήκουσάς μου· Οὐκ ἔστιν ὁμοίός σοι ἐν θεοῖς Κύριε, καὶ οὐκ ἔστι κατὰ τὰ ἔργα σου· Πάντα τὰ ἔθνη, ὅσα ἐποίησας, ἤξουσιν, καὶ προσκυνήσουσιν ἐνώπιόν σου.

Θεός, εἰς τὴν βοήθειάν μου.

σου Κύριε, καὶ δοξάσουσι τὸ ὄνομά σου· Ὅτι μέγας εἶ σὺ, καὶ ποιῶν θαυμάσια, σὺ εἶ Θεὸς μόνος· Ὁδήγησόν με Κύριε ἐν τῇ ὁδῷ σου, καὶ πορεύσομαι ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου· εὐφρανθήτω ἡ καρδία μου, τοῦ φοβεῖσθαι τὸ ὄνομά σου· Ἐξομολογήσομαί σοι, Κύριε ὁ Θεός μου, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου, καὶ δοξάσω τὸ ὄνομά σου εἰς τὸν αἰῶνα· Ὅτι τὸ ἔλεός σου μέγα ἐπ' ἐμέ, καὶ ἐρρύσω τὴν ψυχὴν μου ἐξ ἄδου κατωτάτου· Ὁ Θεός, παράνομοι ἐπανάστησαν ἐπ' ἐμέ, καὶ συναγωγὴ κραταιῶν ἐζήτησαν τὴν ψυχὴν μου, καὶ οὐ προέθεντό σε ἐνώπιον αὐτῶν· Καὶ σὺ, Κύριε ὁ Θεός μου, οἰκτιρῶν καὶ ἐλεήμων, μακρόθυμος καὶ πολυέλεος καὶ ἀληθινός· Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ, καὶ ἐλέησόν με· εὐχὴ εἰς τὸ κράτος σου τῷ παιδί σου, καὶ σώσον τὸν υἱὸν τῆς παιδείας σου· Ποίησον μετ' ἐμοῦ σημεῖον εἰς ἀγαθόν, καὶ ἰδέτωσαν οἱ μισοῦντές με, καὶ αἰσχυρῆθησαν· ὅτι σὺ Κύριε ἐβοήθησάς μοι, καὶ παρεκάλεσάς με.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἀλληλούια, γ' Τροπαριον, ἤχος δ'.

Βλέπων ὁ Ἀηστής τὸν Ἀρχηγὸν τῆς ζωῆς, ἐπὶ σταυροῦ κρεμάμενον, ἔλεγεν, Εἰ μὴ Θεὸς ὑπῆρχε σαρκωθείς, ὁ σὺν ἡμῖν σταυρωθεὶς, οὐκ ἂν ὁ Ἥλιος τὰς ἀκτῖνας ἐναπέκρυπεν, οὐδὲ ἡ γῆ σειομένη ἐκυμαίνετο· ἀλλ' ὁ πάντων ἀνεχόμενος, Μνήσθητί μου Κύριε, ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Ὁ δι' ἡμᾶς γεννηθεὶς. Καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Τροπαρια, ἤχος βαρύς.

Θάμβος ἦν κατιδεῖν, τοῦ Οὐρανοῦ καὶ γῆς Ποιητὴν, ἐπὶ σταυροῦ κρεμάμενον, Ἥλιον σκοτισθέντα, τὴν ἡμέραν δὲ πάλιν εἰς νύκτα μετελθοῦσαν, καὶ τὴν γῆν ἐκ τάφων ἀναπέμπουσαν, σώματα νεκρῶν, μεθ' ὧν προσκυνουμέν σε, σώσον ἡμᾶς.

Τὸ αὐτὸ, ἀνευ στίχου. Εἴτη. Στίχ. ἤχος β'. Διμερίζαντο τὰ ἱμάτιά μου.

Οτε τῷ σταυρῷ προσήλωσαν παράνομοι, τὸν Κύριον τῆς δόξης, ἐβόα πρὸς αὐτοῦς, Τί ὑμᾶς ἐλύπησα, ἢ ἐν τίνι παρώργισα; πρὸ ἐμοῦ, τίς ὑμᾶς ἐρρύσατο ἐκ θλίψεως; καὶ νῦν τί μοι ἀνταποδίδοτε, πονηρὰ ἀντὶ ἀγαθῶν; ἀντὶ στύλου πυρός, σταυρῷ με προσηλώσατε; ἀντὶ νεφέλης, τάφον μοι ὠρύξατε; ἀντὶ τοῦ μάννα, χολὴν μοι προσηγέκατε; ἀντὶ τοῦ ὕδατος, ὄξος ἐποτίσατε; λοιπὸν καλῶ τὰ ἔθνη, κάκεινά με δοξάσουσι, σὺν Πατρὶ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Στίχ. Ἐδωκαν εἰς τὸ βροῦμά μου χολήν. πάλιν τὸ αὐτό. Δόξα καὶ νῦν. ἤχος πλ. β'.

Σήμερον κρεμάται ἐπὶ ξύλου, ὁ ἐν ὕδασι τὴν γῆν κρεμάσας Στέφανον ἐξ ἀκανθῶν περετίθεται, ὁ τῶν Ἀγγέλων Βασιλεύς· ψευδῆ πορφύραν περιβάλλεται, ὁ περι-

βάλλων τὸν Οὐρανὸν ἐν Νεφέλαις. Ράπισμα κατεδέξατο, ὃ ἐν Ἰορδάνῃ ἐλευθερώσας τὸν Ἀδάμ. Ἡλοιοι προσηλώθη, ὃ Νυμφίος τῆς Ἐκκλησίας. Λόγῃ ἐκεντήθη, ὃ Υἱὸς τῆς Παρθένου. Προσκυνούμεν σου τὰ Πάθη Χριστέ Δείξον ἡμῖν, καὶ τὴν ἐνδοξὸν σου Ἀνάστασιν.

Προκειμενον. ἤχος πλ. β'. Εἶπεν ἄφρων ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ, οὐκ ἔτι Θεός. Στίχ. Οὐκ ἔστι ποιῶν χρηστότητα, οὐκ ἔστιν ἕως ἑνός.

Προφητείας Ἰερεμίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κύριε γνώρισόν μοι, καὶ γνώσομαι, τότε εἶδον τὰ ἐπιτηδεύματα αὐτῶν. Ἐγὼ δὲ ὡς ἄρνιον ἄκακον ἀγόμενον τοῦ θύεσθαι, οὐκ ἔγνων, ὅτι ἐπ' ἐμὲ ἐλογίσαντο λογισμὸν πονηρῶν, λέγοντες, Δεῦτε καὶ ἐμβάλωμεν ξύλον εἰς τὸν ἄρτον αὐτοῦ, καὶ ἐκτριψόμεν αὐτὸν ἀπὸ γῆς ζώντων, καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ οὐ μὴ μνησθῆ ἔτι. Κύριε τῶν δυνάμεων, κρίνων δίκαια, δοκιμάζων καρδίας καὶ νεφρούς, ἴδοιμι τὴν παρά σου ἐκδίκησιν ἐν αὐτοῖς, ὅτι πρὸς σὲ ἀπεκάλυφα τὸ δικαίωμά μου. Διὰ τοῦτο ταδε λέγει Κύριος ἐπὶ τοὺς ἄνδρας Ἀναθὼθ, τοὺς ζητούντας τὴν ψυχὴν μου, τοὺς λέγοντας, Οὐμὴ προφητεύσης ἐπὶ τῷ ὄνυματι Κυρίου, εἰ δὲ μὴ, ἀποθανῆ ἐν ταῖς χερσίν ἡμῶν. Διὰ τοῦτο ταδε λέγει Κύριος τῶν δυνάμεων, Ἴδου ἐγὼ ἐπισκέφομαι ἐπ' αὐτούς, οἱ νεανίσκοι αὐτῶν ἐν ρομφαίᾳ ἀποθανοῦνται, καὶ οἱ υἱοὶ αὐτῶν, καὶ αἱ θυγατέρες αὐτῶν τελευτήσουσιν ἐν λιμῶ. Καὶ ἐγκαταλείμμα οὐκ ἔσται αὐτῶν, ὅτι ἐπάξω κακὰ ἐπὶ τοὺς κατοικοῦντας Ἀναθὼθ, ἐν ἐνικυτῶ ἐπι-

τροπῆς αὐτῶν. Δίκαιος εἰ Κύριε, ὅτι ἠπολογήσομαι πρὸς σὲ, πλὴν κρίματα λαλήτω πρὸς σε. Τί ἔτι ὁδὸς ἀσεβῶν εὐοδοῦται; εὐβήνησαν πάντες οἱ ἀθετοῦντες ἀθετήματα; Ἐβούλευσας αὐτοῦς, καὶ ἐβρίωθησαν, ἐτεκνοποίησαν καὶ ἐποίησαν καρπὸν ἐγγύς εἰ σὺ, Κύριε, τοῦ στόματος αὐτῶν, πόρρω δὲ ἐπὶ τῶν νεφρῶν αὐτῶν. Καὶ σὺ, Κύριε, γινώσκεις με, οἶσάς με, καὶ δεδοκιμακας τὴν καρδίαν μου ἐναντίον σου Ἄθροισον αὐτούς ὡς πρόβατα εἰς σφαγὴν, καὶ ἄγγισον αὐτούς εἰς ἡμέραν σφαγῆς αὐτῶν. Ἔως πότε πενήθσει ἡ γῆ, καὶ ὁ χόρτος πᾶς τοῦ ἀγροῦ ξηρανθήσεται ἀπὸ κακίας τῶν κατοικοῦντων ἐν αὐτῇ; ἤφανίσθησαν κτήνη καὶ πετεινά, ὅτι εἶπον, Οὐκ ὄψεται ὁ Θεὸς ὁδοὺς ἡμῶν. Σοὺ οἱ πόδες τρέχουσι, καὶ ἐκλύουσί σε. Συναγαγετέ πάντα τὰ θηρία τοῦ ἀγροῦ, καὶ ἐλθέτωσαν τοῦ ραγεῖν αὐτήν. Ποιμένες πολλοὶ διέφθειραν τὸν ἀμπελώνα μου, ἐμβόλυαν τὴν μερίδα μου, ἔδωκαν τὴν μερίδα τὴν ἐπιθυμητὴν μου εἰς ἔρρημον ἄβατον, ἐτέθη εἰς ἀφανισμόν ἀπωλείας. Ὅτι ταδε λέγει Κύριος περὶ πάντων τῶν γειτόνων τῶν πονηρῶν τῶν ἀπτομένων τῆς κληρονομίης μου, ἧς ἐμέρισα τῷ λαῷ μου τῷ Ἰσραὴλ. Ἴδου ἐγὼ ἀναστῶ αὐτούς ἀπο τῆς γῆς αὐτῶν, καὶ τὸν οἶκον Ἰουδα ἐκβαλῶ ἐκ μέσου αὐτῶν. Καὶ ἔσται μετὰ τὸ ἐκβαλεῖν με αὐτούς, ἐπιστρέψω, καὶ ἐλεήσω αὐτούς, καὶ κατοικίω αὐτούς, ἕκαστον εἰς τὴν κληρονομίαν αὐτοῦ, καὶ ἕκαστον εἰς τὴν γῆν αὐτοῦ.

Ὁ Ἀπόστολος. Πρὸς Ἑβραίους.

Αδελφοί, ἔχοντες παρρησίαν εἰς τὴν εἰσοδὸν τῶν Ἁγίων, ἐν τῷ Αἵματι Ἰησοῦ. Ἦν ἀνεκαίνισεν ἡμῖν ὁδὸν πρόσφατον καὶ ζω-

σαν, διὰ τοῦ καταπετάσματος, τούτέστι τῆς σκροῦς αὐτοῦ, καὶ Ἰερέα μέγαν ἐπὶ τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ. Προσερχώμεθα μετὰ ἀληθινῆς καρδίας ἐν πληροφορίᾳ Πίστεως, ἐρράντισιμοι τὰς καρδίας ἀπὸ συνειδήσεως πονηρᾶς. Καὶ λελουμένοι τὸ σῶμα ὕδατι καθαρῷ, κατέχωμεν τὴν ὁμολογίαν τῆς ἐλπίδος ἀκλινη· πιστὸς γὰρ ὁ ἐπαγγελιάμενος. Καὶ κατανοῶμεν ἀλλήλους εἰς παροξυσμὸν ἀγάπης καὶ καλῶν ἔργων. Μὴ ἐγκαταλιπόντες τὴν ἐπισυναγωγὴν ἑαυτῶν, καθὼς ἔθος τισίν, ἀλλὰ παρακαλοῦντες, καὶ τοσοῦτω μᾶλλον, ὅσω βλέπετε ἐγγίζουσαν τὴν ἡμέραν. Ἐκουσίως γὰρ ἀμαρτανόντων ἡμῶν μετὰ τὸ λαβεῖν τὴν ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας, οὐκ ἔτι περὶ ἀμαρτιῶν ἀπολείπεται θυσία. Φοβερά δέ τις ἐκδοχὴ κρίσεως, καὶ πυρὸς ζήλος ἐσθίειν μέλλοντος τοὺς ὑπεναντίους. Ἀθετήσας τις Νόμον Μωσέως, χωρὶς οἰκτιρμῶν ἐπὶ δυσὶν ἢ τρισὶ μάρτυσιν ἀποθνήσκει. Ὅσῳ δοκεῖτε, χειρόνος ἀξιωθήσεται τιμωρίας ὁ τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ καταπατήσας, καὶ τὸ Αἷμα τῆς Διαθήκης κοινὸν ἠγησάμενος, ἐν ᾧ ἠγάσθη, καὶ τὸ Πνεῦμα τῆς χάριτος ἐνυβρίσας; Οἶδαμεν γὰρ τὸν εἰπόντα, Ἐμοὶ ἐκδίκησις, ἐγὼ ἀνταποδώσω, λέγει Κύριος. Καὶ πάλιν. Κύριος κρινεῖ τὸν λαὸν αὐτοῦ. Φοβερόν τὸ ἐμπεσεῖν εἰς χεῖρας Θεοῦ ζώντος.

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ὅτε ἐσταύρωσαν τὸν Ἰησοῦν.

Μὴ δὴ παραδώσῃς ἡμᾶς εἰς τέλος. Τὸ Τρισαγίον, Ὅτι σοῦ ἔστι τὸ Κωνταχίον. Τὸν δὲ ἡμᾶς σταυρωθέντα τὸ, Κύριε ἐλέησον, μ. καὶ ἡ Εὐχή. Ὁ ἐν παντὶ καιρῷ τὸ, Κύριε ἐλέησον, γ. Τὴν τιμιωτέραν. Ἐν ὀνόματι Κυρίου καὶ ἡ εὐχή.

Δέσποτα Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν ὀμακροθυμήσας, εἰς (Τ. Α.) φύλλα 5.

Εἶτα οἱ Μακαρισμοὶ γῦμα, καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία. Εἶη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον τὸ, Εὐλογῶ τὸν Κύριον καὶ γίνεται ἀπόλυσις.

Δεῖ εἰδέναι, ὅτι παρελάβομεν ἐν Παλαιστίνῃ κατὰ ταύτην τὴν Ἁγίαν ἡμέραν τῆς μεγάλης Παρασκευῆς μὴ ποιεῖν λειτουργίαν τελείαν, μήτε Προηγιασμένην ἀλλ' οὐδὲ τράπεζαν ἰσῶμεν, οὔτε ἐσθίομεν κατὰ ταύτην τὴν ἡμέραν τῆς σταυρώσεως. Εἰ δὲ πολλὰκις ἔστι τις ἀσθενὴς καὶ ὑπέρηρος, καὶ ἀδυνατὸς εἶναι νηστὶς, ἐπιδίδοται αὐτῷ ἄρτος καὶ ὕδωρ μετὰ δυσὶν Ἡλίω. Οὕτω γὰρ παρελάβομεν ἀπὸ πᾶν Ἁγίων διατάξεων τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, μὴ ἐσθίειν τῇ μεγάλῃ Παρασκευῇ τὸ γὰρ Κυριακὸν λόγιον, ὃ εἶπεν πρὸς τοὺς Φαρισαίους ὁ Κύριος. Ὅτι ὅταν ἀπαρθῇ ἐπ' αὐτῶν ὁ Νυμφίος, τότε νηστεύσουσιν

ἐκεῖ

ἐκείναις ταῖς ἡμέραις ἐναυθεν οἱ μακαριώτατοι Ἀπόστολοι ἐξειλήρασι, καὶ τοῦτο εὐρήσεις εἰς τὰς Ἀποστολικὰς Διατάξεις, ἐπεσκευμένως διελθών.

Τῆ Ἁγία καὶ μεγάλη Παρασκευῆ Ἑσπέρας, περὶ ὧραν ἑ. σημαίνει, καὶ εὐλογήσαντος τοῦ Ἱερέως, ἀρχόμεθα τοῦ Λυχνικοῦ. Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν στίχους, ς'. καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ Ἰδιόμελα δευτεροῦντες τὸ πρῶτον, ἦχος α'.

Πᾶσα ἡ Κτίσις, ἠλλοιοῦτο φόβῳ, θεωροῦσά σε ἐν σταυρῷ κρεμάμενον Χριστέ ὁ Ἥλιος ἐσκοτίζετο, καὶ γῆς τὰ θεμέλια συνεταράττετο τὰ πάντα συνεπάσχον τῷ τὰ πάντα κτίσαντι. Ὁ ἐκουσίως δι' ἡμᾶς ὑπομείνας, Κύριε, δόξα σοι. ἦχος β'.

Λαὸς δυσσεβῆς καὶ παράνομος, ἵνα τί μελετᾷ κενά; ἵνα τί τὴν ζωὴν τῶν ἀπάντων θανάτῳ κατεδίκασε; Μέγα θαῦμα, ὅτι ὁ Κτίστης τοῦ Κόσμου, εἰς χεῖρας ἀνόμων παραδίδεται, καὶ ἐπὶ ξύλου ἀνυψοῦται ὁ Φιλάνθρωπος, ἵνα τοὺς ἐν τῷ αἵθῃ δεσμώτας ἐλευθερώσῃ, κρίζοντας, Μακρόθυμε Κύριε δόξα σοι. ὁ αὐτός.

Σήμερον σὲ θεωροῦσα, ἡ ἄμεμπτος Παρθένος ἐν σταυρῷ, Λόγε ἀναρτώμενον, ὀδυρομένη Μητρῶα σπλάγγνα, ἐτέρωτο τὴν καρδίαν πικρῶς, καὶ στεναζοῦσα ὀδυνηρῶς

ἐκ βάθους ψυχῆς, παρειὰς σὺν θριξὶ καταξαινουσα, κατετρύχετο διὸ καὶ τὸ στήθος τύπτουσα, ἐκέκραγε γοερῶς, Οἴμοι θεῖον τέκνον, οἴμοι τὸ φῶς τοῦ Κόσμου· τί ἔδυσ ἐξ ὀφθαλμῶν μου ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ; ὅθεν αἱ στρατιαὶ τῶν Ἀσωμάτων τρόμῳ συνείχοντο λέγουσαι, Ἀκατάληπτε Κύριε δόξα σοι. Ὁ αὐτ.

Ἐπὶ ξύλου βλέπουσα κρεμάμενον Χριστέ, σὲ τὸν πάντων Κτίστην καὶ Θεόν, ἡ σὲ ἀσπόρως τεκοῦσα, ἐβόα πικρῶς· Υἱέ μου, ποῦ τὸ κάλλος ἔδυσ τῆς μορφῆς σου; οὐ φέρω καθορᾶν σε ἀδίκως σταυρούμενον· σπεῦσον οὖν ἀνάστηθι, ὅπως ἴδω καὶ γῶ, σοῦ τὴν ἐκ νεκρῶν, τριήμερον ἐξανάστασιν.

ἦχος πλ. β'.

Σήμερον ὁ Δεσπότης τῆς Κτίσεως παρίσταται Πιλάτῳ, καὶ σταυρῷ παραδίδεται ὁ Κτίστης τῶν ἀπάντων, ὡς ἀμνὸς προσαγόμενος τῇ ἰδίᾳ βουλήσει τοῖς ἥλοις προσπήγνυται, καὶ τὴν πλευρὰν κεντάται, καὶ τῷ σπόνγγῳ προσψαύεται ὁ Μάννα ἐπομβρήσας τὰς σιγῶνας ραπίζεται ὁ Λυτρωτὴς τοῦ κόσμου, καὶ ὑπὸ τῶν ἰδίων δούλων ἐμπαίζεται ὁ Πλάστης τῶν ἀπάντων. Ὁ Δεσπότης Φιλανθρωπίας ὑπὲρ τῶν σταυρούμενων παρεκάλει τὸν ἴδιον Πατέρα λέγων, Ἄφεες αὐτοῖς τὴν ἀμαρτίαν ταύτην· οὐ γὰρ οἶδασιν οἱ ἄνομοι, τί ἀδίκως πράττουσιν.

Δόξα. ἦχος πλ. β'.

Ὡς ἡ παράνομος συναγωγὴ,

τὸν Βασιλέα τῆς Κτίσεως κατέδικας θανάτῳ, μὴ αἰδουμένης τὰς εὐεργεσίας, ὡς ἀναμνηστικῶν, προσηφαλίζετο λέγων πρὸς αὐτοὺς, Λαὸς μου τί ἐποίησα ὑμῖν; οὐ θαυμάτων ἐπέπλησα τὴν Ἰουδαίαν; οὐ νεκροὺς ἐξανέστησα μόνο τῷ λόγῳ; οὐ πάσαν μαλακίαν ἐθεράπευσα καὶ νόσον; τί οὖν μοι ἀνταποδίδετε; εἰς τί ἀμνημονεῖτε μου; ἀντὶ τῶν ἰαμάτων, πληγὰς μοι ἐπιθέντες· ἀντὶ ζωῆς νεκροῦντες· κρεμῶντες ἐπὶ ξύλου ὡς κακοῦργον τὸν Εὐεργέτην; ὡς παράνομον τὸν Νομοδότην, ὡς κατάκριτον τὸν πάντων Βασιλέα· Μακροθύμει Κύριε δόξα σοι.

Καὶ νῦν. ἤχος ὁ αὐτός.

Φοβερόν καὶ παράδοξον Μυστήριον, σήμερον ἐνεργούμενον καθοράται· ὁ ἀναρῆς κρατεῖται· δεσμεῖται ὁ λύων τὸν Ἀδάμ τῆς κατάρας· ὁ ἐτάζων καρδίας καὶ νεφροῦς, ἀδικῶς ἐτάζεται· εἰρηκτῆ κατακλείεται ὁ τὴν Ἄβυσσον λείσας· Πιλάτῳ παρίσταται, ὧ τρόμῳ παρίστανται Οὐρανῶν αἱ Δυνάμεις· ραπίζεται χεῖρ τοῦ πλάσματος ὁ Πλάστης· ξύλῳ κατακρίνεται, ὁ κρίνων ζῶντας καὶ νεκρούς· τάφῳ κατακλείεται, ὁ καθαίρετης τοῦ ἄδου. Ὁ πάντα φέρων συμπαθῶς, καὶ πάντας σώσας τῆς ἀρᾶς, Ἀνεξίκαχε Κύριε, δόξα σοι.

Εἶσοδος μετὰ τοῦ Εὐαγγελίου. Φῶς ἰλαρόν.

Προκείμενον ἤχος δ'. Διεμερίσαντο

τὰ ἱμάτιά μου ἑαυτοῖς. Στίχ. Ὁ Θεὸς ὁ Θεός μου, πρῶτος.

Τῆς Ἐξόδου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ἐλάλησε Κύριος πρὸς Μωϋσῆν, ἐνώπιος ἐνώπιον, ὡς εἴτις λαλήσει πρὸς τὸν ἑαυτοῦ φίλον, καὶ ἀπελύετο εἰς τὴν παρεμβολήν· ὁ δὲ θεράπων Ἰησοῦς υἱὸς Ναυῆ νέος, οὐκ ἐξεπορεύετο ἐκ τῆς σκηνῆς. Καὶ εἶπε Μωϋσῆς πρὸς Κύριον. Ἰδοὺ σύ μοι λέγεις, ἀνάγαγε τὸν λαὸν τοῦτον, σὺ δὲ οὐκ ἐδήλωσας μοι, ὅν συναποστελεῖς μετ' ἐμοῦ· σὺ δέ μοι εἶπας, Οἶδά σε παρά πάντας, καὶ χάριν ἔχεις παρ' ἐμοί. Εἰ οὖν εὐρηκα χάριν ἐναντίον σου, ἐμφάνισόν μοι σεαυτὸν, γνωστῶς ἴδωσιν, ὅπως ἂν ὦ εὐρηκῶς χάριν ἐνώπιόν σου, καὶ ἵνα γινῶ, ὅτι λαὸς σου τὸ ἔθνος τοῦτο. Καὶ λέγει αὐτῷ Κύριος. Ἐγὼ αὐτὸς προσπορεύσομαι σοι, καὶ καταπαύσω σε. Καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν, Εἰ μὴ οὐ αὐτὸς συμπορεύσῃ μετ' ἡμῶν, μή με ἀναγάγῃς ἐντεῦθεν. Καὶ πῶς γνωστὸν ἔσται ἀληθῶς, ὅτι εὐρηκα χάριν παρὰ σοὶ ἐγὼ τε καὶ ὁ λαός σου, ἀλλὰ ἡ συμπορευομένου σου μετ' ἡμῶν, καὶ ἐνδοξασησόμεθα ἐγὼ τε καὶ ὁ λαός σου παρὰ πάντα τὰ ἔθνη, ὅσα ἐπὶ τῆς γῆς ἔστιν; Εἶπε δὲ Κύριος πρὸς Μωϋσῆν, Καὶ τοῦτόν σοι τὸν λόγον, ὅν εἰρηκῶς ποιήσω· εὐσυχας γὰρ χάριν ἐνώπιόν μου, καὶ οἶδά σε παρά πάντας. Καὶ λέγει Μωϋσῆς, Δειξόν μοι τὴν σεαυτοῦ δόξαν. Καὶ εἶπεν, Ἐγὼ παρελεύσομαι πρότερός σου τῆ δόξῃ μου, καὶ κλέσω τῷ ὄνοματί μου Κύριον ἐναντίον σου, καὶ ἐλεήσω, ὅν ἂν ἐλεῶ, καὶ οἰκτειρήσω ὅν ἂν οἰκτείρω. Καὶ εἶπεν, Οὐ δύνησιν ἰδεῖν τὸ πρόσωπόν μου· οὐ γὰρ μὴ ἴδῃ ἄνθρωπος τὸ πρόσωπόν μου, καὶ ζήσεται. Καὶ εἶπε Κύριος, Ἰδοὺ τόπος παρ'

ἐμοί,

ἔμοι, καὶ στήθι ἐπὶ τῆς πέτρας. Ἦνίκα δ' ἂν παρέλθῃ ἡ δόξα μου, καὶ θῆσω σε εἰς ὄπην τῆς πέτρας, καὶ σκεπάσω τῇ χειρὶ μου ἐπὶ σέ, ἕως ἂν παρέλθω. Καὶ ἀφελῶ τὴν χειρὰ μου, καὶ τότε ὄψει τὰ ὀπίσθιά μου, τὸ δὲ πρόσωπόν μου οὐκ ὀφθήσεται σοι.

Προκειμένον· ἦχος δ' Δίκαιον Κύριε τοὺς ἀδικούντίς με. Στίχ. Ἐπιλαβοῦ ὄπλου καὶ θυρεοῦ.

Ἰὼβ τὸ Ἀνάγνωσμα.

Εὐλόγησε Κύριος τὰ ἔγχατα τοῦ Ἰὼβ μάλλον, ἢ τὰ ἐμπροσθεν· ἦν δὲ τὰ κτήνη αὐτοῦ, πρόβατα μυρία τετρακισχίλια, κάμηλοι ἑξακισχίλια, ζεύγη βοῶν χίλια, ὄνοι θήλειαι, νομάδες χίλια· γεννῶνται δὲ αὐτῷ υἱοὶ ἑπτὰ καὶ θυγατέρες τρεῖς. Καὶ ἐκάλεσε τὴν μὲν πρώτην, ἡμέραν, τὴν δὲ δευτέραν, Κασσίαν, τὴν δὲ τρίτην, Ἀμαλθείας κέρας. Καὶ οὐχ εὐρέθησαν κατὰ τὰς Ἰὼβ θυγατέρας καὶ τοὺς υἱούς, βελτίους αὐτῶν ἐν τῇ ὑπ' Οὐρανόν. Ἐδωκε δὲ Ἰὼβ ταῖς θυγατράσιν αὐτοῦ κληρονομίαν ἐν τοῖς ἀδελφοῖς αὐτῶν. Ἐζῆσε δὲ Ἰὼβ μετὰ τὴν πληγὴν, ἔτη ἑκατὸν ἑβδομήκοντα, τὰ δὲ πάντα ἔτη τῆς ζωῆς αὐτοῦ, διακρίματα τεσσαράκοντα ὀκτώ· καὶ εἶ· ἔν Ἰὼβ τοὺς υἱούς αὐτοῦ, καὶ τοὺς υἱούς τῶν υἱῶν αὐτοῦ, τετάρτην γενναίαν· καὶ ἐτελεύτησεν Ἰὼβ πρεσβύτερος, καὶ πλήρης ἡμερῶν. Γέγραπται δὲ, πάλιν ἀναστήσεται αὐτὸν, μεθ' ὧν ὁ Κύριος ἀνίστησιν. Οὕτως ἐρμηνεύεται ἐκ τῆς Συριακῆς βίβλου. Ἐν μὲν γῆ κατοικῶν τῇ Αὐσιτίδι, ἐπὶ τῶν ὄριων τῆς Ἰδομυαίας καὶ Ἀραβίας· προὔπηρχε δὲ αὐτῷ ὄνομα, Ἰωθὰβ. Λαβὼν δὲ γυναῖκα Ἀράβισσαν, γεννᾷ υἱόν, ᾧ ὄνομα Ἐνῶν· ἦν δὲ αὐτὸς πατὴρ μὲν

Ζαρέθ, τῶν Ἡσαῦ υἱῶν, μητὴρ δὲ Βοσὸρῆας, ὥστε εἶναι αὐτὸν πέμπτον ἀπὸ Ἀβραάμ.

Προφητείας. Ἡσαίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ταδε λέγει Κύριος. Ἰδοὺ συνήσει ὁ Παις μου, καὶ ὑψωθήσεται, καὶ δοξασθήσεται, καὶ μετεωρισθήσεται σφόδρα. Ὅτι τρόπον ἐλοστήσονται πολλοὶ ἐπὶ σέ, οὕτως ἀδοξήσεται ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων· τὸ εἶδός σου, καὶ ἡ δόξα σου ἀπὸ τῶν υἱῶν τῶν ἀνθρώπων, οὕτω θλυμάσσονται Ἔθνη πολλὰ ἐπ' αὐτῷ, καὶ συνέξουσι Βασιλεῖς τὸ στραχ αὐτῶν, ὅτι οἷς οὐκ ἀνηγγέλη περὶ αὐτοῦ, ὄψονται, καὶ οἱ οὐκ ἀκηκόασιν, συνήσουσι. Κύριε τίς ἐπίστευσε τῇ ἀκοῇ ἡμῶν; καὶ ὁ βραχίων Κυρίου τίμη ἀπεκαλύφθη; Ἀνηγγελαμεν ἐγκντίον αὐτοῦ ὡς παιδίον, ὡς ῥίζα ἐν γῆ διψώσῃ· οὐκ ἔστιν εἶδος αὐτῷ, οὐδὲ δόξα, καὶ εἶδομεν αὐτὸν, καὶ οὐκ εἶχεν εἶδος, οὐδὲ κάλλος. Ἀλλὰ τὸ εἶδος αὐτοῦ ἀτιμον, καὶ ἐκλείπον παρὰ πάντας τοὺς υἱούς τῶν ἀνθρώπων. Ἄνθρωπος ἐν πληγῇ ὢν, καὶ εἶδὸς φέρειν μαλακίην, ὅτι ἀπέτραπται τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, ἠτιμάσθη, καὶ οὐκ ἐλογίσθη. Αὐτὸς τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν φέρει, καὶ περὶ ἡμῶν ἰδυνάται. Καὶ ἡμεῖς ἐλογισάμεθα αὐτὸν εἶναι ἐν πόνῳ, καὶ ἐν πληγῇ ὑπὸ Θεοῦ, καὶ ἐν κακώσει. Αὐτὸς δὲ ἐτραυματίσθη διὰ τὰς ἀνομίας ἡμῶν, καὶ μεμαλάκισται διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν, παιδεία εἰσότητος ἡμῶν ἐπ' αὐτὸν, τῷ μῶλωπι αὐτοῦ ἡμεῖς ἰάθημεν. Πάντες ὡς πρόβατα ἐπλανήθημεν. Ἄνθρωπος τῇ ὁδῷ αὐτοῦ ἐπλανήθη, καὶ ὁ Κύριος παρέδωκεν αὐτὸν ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν· καὶ αὐτὸς διὰ τὸ κεκακῶσθαι, οὐκ ἀνοίγει τὸ στόμα αὐτοῦ. Ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἤχθη,

θη, και ὡς ἀνός ἐναντίον τοῦ κείροντος ἄφωνος, οὕτως οὐκ ἀνοίγει τὸ στόμα αὐτοῦ. Ἐν τῇ ταπεινώσει αὐτοῦ, ἡ κρίσις αὐτοῦ ἤρθη, τὴν δὲ γενεάν αὐτοῦ τίς διηγήσεται; ὅτι ἀφρεται ἀπὸ τῆς γῆς ἡ ζωὴ αὐτοῦ, ἀπὸ τῶν ἀνομιῶν τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, ἤχθη εἰς θάνατον. Καὶ δώσω τοὺς πονηροὺς ἀντὶ τῆς ταφῆς αὐτοῦ, καὶ τοὺς πλουσίους ἀντὶ τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ὅτι ἀνομίαν οὐκ ἐποίησεν, οὐδὲ εὐρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ. Καὶ βούλεται Κύριος καθαρῆσαι αὐτὸν ἀπὸ τῆς πληγῆς. Ἐάν δώτε περὶ ἁμαρτίας, ἡ ψυχὴ ὑμῶν ὀφεται σπέρμα μακρόβιον. Καὶ βούλεται Κύριος ἐν χειρὶ αὐτοῦ ἀφελεῖν ἀπὸ τοῦ πόνου τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, δεῖξαι αὐτῷ φῶς, καὶ πλάσαι τῇ συνέσει, δικαιοῦσαι δικαίον, εὐ δουλεύοντα πολλοῖς, καὶ τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν αὐτὸς ἀνοίσει. Διὰ τοῦτο αὐτὸς κληρονομήσει πολλοὺς, καὶ τῶν ἰσχυρῶν μεριεῖ σκῦλα, ἀνθ' ὧν παρεδόθη εἰς θάνατον ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, καὶ ἐν τοῖς ἀνόμοις ἐλογίσθη, καὶ αὐτὸς ἁμαρτίας πολλῶν ἀνήνεγκε, καὶ διὰ τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν παρεδόθη. Εὐφράνθητι στεῖρα ἢ οὐ τίκτουσα, ῥῆξον καὶ βόησον ἢ οὐκ ᾠδίνουσα, ὅτι πολλὰ τὰ τέκνα τῆς ἐρήμου μᾶλλον, ἢ τῆς ἐχούσης τὸν ἄνδρα.

Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου ἤχος πλ. β'. Ἐθεντόμε ἐν λάκκῳ κατωτάτῳ. Στίχ. Κύριε ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου, ἡμέρας ἐκέκραξα.

Πρὸς Κορινθίους α'. Ἐπιστολῆς.

Αδελφοί, ὁ λόγος ὁ τοῦ σαυροῦ.

Ἄλληλουῖα ἤχος α'. Σῶσόν με ὁ Θεός, ὅτι εἰσέληθον ὕδατα ἕως ψυ-

χῆς μου. Στίχος. Ὀνειδισμόν προσεδόκησεν ἡ ψυχὴ μου, καὶ ταλαιπωρίαν. Στίχ. Σκοτισθήτωσαν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν.

Εὐαγγέλιον, ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαίον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, συμβούλιον ἔλαβον.

Εἶτα ἡ συνήθης Ἐκτενής. Εἶπόμεν πάντες. Τὸ, Καταξίωσον. Πληρώσωμεν, καὶ τὰ λοιπά. Καὶ μετὰ τὴν Ἐκφώνησιν, ψάλλομεν τὰ Ἀπόστιχα τὰ παρόντα στιχὰ προσόμοια δ'. ἤχος β'. Ὅτε, ἐκ τοῦ ζύλου.

Οτε, ἐκ τοῦ ζύλου σε νεκρὸν, ὁ Ἀριμαθείας κοθεῖλε, τὴν τῶν ἀπάντων ζωὴν, σμύρνην καὶ σινδόνι σε, Χριστέ ἐκήδευσε, καὶ τῷ πτόθῳ ἠπεύγετο, καρδίᾳ καὶ χεῖλει, σῶμα τὸ ἀκήρατον, σοῦ περιπτύξασθαι, ὁμῶς συστελλόμενος φόβῳ, χαίρων ἀνεβόᾳ σοι. Δόξα, τῇ συγκαταβάσει σου φιλάνθρωπε.

Στίχ. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν εὐπρέπειαν.

Οτε, ἐν τῷ Τάφῳ τῷ καινῷ, ὑπὲρ τοῦ παντός κατετεθῆς, ὁ Αὐτρωτῆς τοῦ παντός, ἀδῆς ὁ παγγέλαστος, ἰδὼν σε ἔπηξεν, οἱ μοχλοὶ συνετρίβησαν, ἐθλάσθησαν πύλαι, μνημάτα ἠνοιχθησαν, νεκροὶ ἀνίσταντο, τότε ὁ Ἀδὰμ εὐχαρίσως, χαίρων ἀνεβόᾳ σοι. Δόξα, τῇ συγκαταβάσει σου φιλάνθρωπε.

Στίχ. Καὶ γὰρ ἐσερέωσε τὴν οἰκουμένην.

Οτε, ἐν τῷ Τάφῳ σαρκικῶς, θέ-

λων

λων συνεκλείσθης ὁ φύσει, τῆς Θεότητος, μένων ἀπερίγραπτος, καὶ ἀδιόριστος, τὰ θανάτου ἀπέκλεισας, ταμεία καὶ ἄδου, ἅπαντα ἐκένωσας, Χριστέ Βασιλεια, τότε καὶ τὸ Σάββατον τοῦτο, θείας εὐλογίας καὶ δόξης, καὶ τῆς σῆς λαμπρότητος ἠξίωσας.

Στίχ. Τῷ οἴκῳ σου πρέπει.

Οτε, αἱ Δυνάμεις σε Χριστέ, πλάνον ὑπ' ἀνόμων ἐώρων, συκοφαντούμενον, ἔφριττον τὴν ἄφατον, μακροθυμίαν σου, καὶ τὸν λίθον τοῦ μνήματος, χερσὶ σφραγισθέντα, αἷς σου τὴν ἀκήρατον, πλευρὰν ἐλόγχευσαν ὁμως τῆ ἡμῶν σωτηρία, χαίρουσαι ἐβόων σοι. Δόξα, τῆ συγκαταθάσει σου Φιλάνθρωπε.

Δόξα, καὶ νῦν. ἤχος πλ. ἀ.

Σε τὸν ἀναβαλλόμενον, τὸ φῶς ὡσπερ ἱμάτιον, καθελὼν Ἰωσήφ ἀπὸ τοῦ ξύλου, σὺν Νικοδήμῳ, καὶ θεωρήσας νεκρὸν γυμνὸν ἀταφον, εὐσυμπάθητον θρῆνον ἀναλαβὼν, οἰδυρόμενος ἔλεγεν, Οἱμοι, γλυκύτατε Ἰησοῦ, ὃν πρὸ μικροῦ ὁ Ἥλιος, ἐν σταυρῷ κρεμάμενον θεασάμενος, ζόφον περιεβάλλετο, καὶ ἡ γῆ τῷ φόβῳ ἐκυμαίνετο, καὶ διεβρόγγυτο Ναοῦ τὸ καταπέτασμα· ἀλλ' ἰδοὺ νῦν βλέπω σε, δι' ἐμὲ ἐκουσίως ὑπελθόντα θάνατον· πῶς σε κηδεύσω Θεέ μου; ἢ πῶς σινδῶσιν εἰλήσω; ποίαις χερσὶ δὲ προσφάσω, τὸ σὸν ἀκήρατον σῶμα;

ἢ ποῖα ἄσματα μέλψω, τῆ σῆ ἐξόδῳ Οἰκτιρῶν; μεγαλυνῶ τὰ Πάθη σου, ὑμνολογῶ καὶ τὴν Ταφήν σου σὺν τῇ Ἀναστάσει κραυγάζων, Κύριε δόξα σοι.

Νῦν ἀπολύεις Τὸ Τρισάγιον, Εἶτα τὸ Τροπάριον, ἤχος β'. Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ. Καὶ τὸ ἕτερον. Ταῖς μυροφόροις ὡς κάτωθι· Σοφία, καὶ Ἀπόλυτις. Τὰ δὲ Ἀπόδειπνα, ψάλλομεν ἐν τοῖς κελλίοις.

Τῷ ἁγίῳ, καὶ μεγάλῳ Σαββάτῳ, ἐν τῷ Ὁρθρῷ μετὰ τὸν Ἐξάψαλμον τὸ, Θεὸς Κύριος, εἰς Ἦχον β'. Εἶτα Τροπάριον, ἤχος β'.

Ο εὐσχήμων Ἰωσήφ, ἀπὸ τοῦ ξύλου καθελὼν, τὸ Ἀχραντόν σου σῶμα, σινδόνην καθαρὰ εἰλήσας καὶ ἀρώμασιν, ἐν μνήματι καινῷ κηδεύσας ἀπέθετο.

Δόξα.

Οτε κατῆλθες πρὸς τὸν θάνατον ἢ Ζωῆ ἢ ἀθανάτος, τότε τὸν ἄδην ἐνέκρωσας, τῆ ἀστραπῆ τῆς Θεότητος· ὅτε δὲ καὶ τοὺς τεθνεῶτας, ἐκ τῶν καταχθονίων ἀνέστησας, πᾶσαι αἱ Δυνάμεις τῶν Ἐπουρανίων ἐκραύγαζον, Ζωοδότα Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Ταῖς Μυροφόροις Γυναίξει, παρὰ τὸ μνήμα ἐπιστάς, ὁ Ἄγγελος ἐβόα. Τὰ Μύρα τοῖς θνητοῖς ὑπάρχει ἀρμό-

ἀρμόδια, Χριστὸς δὲ διαφθορᾷ ἐδείχθη ἀλλότριος.

Εἶθ' οὕτω λέγεται ὁ Ἄμωμος, τὸ Καθίσμα ὄλον· καὶ ἡ συνήθης Συναπτὴ, καὶ ψάλλει τὰ καθίσματα· εἰς ἤχ. α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Σινδόνι καθαρᾷ, καὶ ἀρώμασι θείοις, τὸ Σῶμα σο σκεπτόν, ἐξαιτήσας Πιλάτω, μυρίζει καὶ τιθῆσιν, Ἰωσήφ καινῶ Μνήματι· ὅθεν ὄρθρῳ, αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ἀνεβόησαν, δεῖξον ἡμῖν ὡς προσέπας, Χριστὲ τὴν Ἀνάστασιν.

Δόξα, τὸ τέλος· καὶ νῦν. Ὁμοιον.

Ἐξέστησαν χοροὶ, τῶν Ἀγγέλων ὀρώντες, τὸν ἐν τοῖς τοῦ Πατρὸς, καθεζόμενον κόλποις, πῶς τάφῳ κατατίθεται, ὡς νεκρὸς ὁ ἀθάνατος, ὃν τὰ Τάγματα, τὰ τῶν Ἀγγέλων κυκλοῦσι, καὶ δοξάζουσι, σὺν τοῖς νεκροῖς, ἐν τῷ ἁδῇ ὡς Κτίστην καὶ Κύριον.

Εἶτα ἀνάγκως εἰς τὸ κατὰ Ματθαῖον.

Τῆ ἐπαύριον, ἥτις ἐστὶ μετὰ τὴν παρασκευὴν. Καὶ εὐθύς τὸν Ν'. καὶ ψάλλομεν τὸν Κανόνα· ταὺς εἰρμούς, ἀνά β'. καὶ τὰ Τροπάρια, ἀνά δ'. καὶ πάλιν ἔσχατον τοὺς Εἰρμούς οἱ δύο χοροὶ Καταβασίαν· ἐστὶ δὲ ὁ κανὼν ἀπὸ α'. Ὄδῃς ἕως ζ'. ποίημα Μάρκου μοναχοῦ Ἐπισκόπου Ἰερουσόλυμο, φέρουσαι ἀροσπιγίδα ἀνευ τῶν Εἰρμῶν. Καὶ σήμερον δέ. Οἱ εἰρμοὶ δὲ ποίημα γυναικὸς τινὸς Κασσίας. Ἀπὸ δὲ ζ'.

Ὄδῃς καὶ ἐφεξῆς, ποίημα τοῦ Κοσμά φέρουσαι ἀροσπιγίδα μετὰ τῶν Εἰρμῶν. Σάββατον μέλω μέγα.

Ὄδῃ Α'. ἤχος κλ. β'. Ὁ Εἰρμός·

Κύματι θαλάσσης, τὸν κρύφαντα
 » πάλαι, διώκτην Τύραννον, ὑπὸ
 » γῆν ἔκρυψαν, τῶν σεσωσμένων
 » οἱ Παῖδες· ἀλλ' ἡμεῖς ὡς αἱ
 » Νεάνιδες, τῷ Κυρίῳ ἄσωμεν
 » ἐ.δόξως γὰρ δεδόξασται.

Κύριε Θεέ μου, ἐξόδιον ὕμνον καὶ Ἐπιτάφιον, ᾠδὴν σοι ἄσομαι, τῷ τῆ Ταφῆ σου ζωῆς μοι, τὰς εἰσόδους διανοίξαντι, καὶ θανάτῳ θάνατον, καὶ ἁδὴν θανατώσαντι.

Ἄνω σε ἐν Θρόνῳ, καὶ κάτω ἐν Τάφῳ, τὰ Ὑπερκόσμια καὶ Ὑποχθόνια, κατανοοῦντα Σωτήρ μου, ἔδονεῖτο τῇ νεκρώσει σου· ὑπὲρ νοῦν ὠράτης γὰρ, νεκρὸς Ζωαρχικώτατος.

Ἰνα σου τῆς δόξης, τὰ πάντα πληρώσης, καταπεφοίτηκας ἐν κατωτάτοις τῆς γῆς ἀπὸ γὰρ σοῦ οὐκ ἐκρύβη, ἡ ὑπόστασίς μου ἢ ἐν Ἀδάμ· καὶ ταφῆς φθαρέντα με, καινοποιεῖς φιλόνηρωπε.

Ὄδῃ Γ'. Εἰρμός·

Σὶ τὸν ἐπὶ ὕδατων, κρεμάσαντα
 » πᾶσαν τὴν γῆν ἀσχετῶς, ἡ Κτίσις
 » κατιδοῦσα, ἐν τῷ Κρανίῳ
 » κρεμάμενον, θάμβει πολὺ
 » λῶ συνεχέτο. Οὐκ ἐστὶν Ἄγιος,
 » πλὴν σου Κύριε κραυγάζουσα.

Σύμβολα τῆς Ταφῆς σου, παρέδειξας τὰς ὁράσεις πληθύνουσαι νῦν δὲ τὰ κρύφια σου, Θεανδρικῶς διετράνωσας, καὶ τοῖς ἐν ἁγῆ Δέσποτα, Οὐκ ἔστιν Ἄγιος, πλὴν σου Κύριε κραυγάζουσιν.

Ηπλωσας τὰς παλάμας, καὶ ἤνωσας τὰ τὸ πρὶν διεστώτα, καταστολῆ δὲ Σῶτερ, τῇ ἐν σινδόνι καὶ μνήματι, πεπεδημένους ἔλυσας, Οὐκ ἔστιν Ἄγιος, πλὴν σου Κύριε κραυγάζοντας.

Μνήματι καὶ σφραγίσιν, ἀθάνατε συνεσχέθης βουλήσει· καὶ γὰρ τὴν δυνάμιν σου, ταῖς ἐνεργείαις ἐγνώρισας. Θεουργικῶς τοῖς μέλπουσιν· Οὐκ ἔστιν Ἄγιος, πλὴν σου Κύριε φιλόανθρωπε.

Κάθισμα, ἦχος α΄.

Τὸν τάφον σου Σωτῆρ, στρατιῶται τηροῦντες, νεκροὶ τῆ ἁστραπῆς, τοῦ ὀφθέντος Ἀγγέλου, ἐγένοντο κηρύττοντος, γυναιξὶ τὴν Ἀνάστασιν· σὲ δοξάζομεν, τὸν τῆς φθορᾶς καθαιρέτην σοὶ προσπίπτομεν, τῷ ἀναστάντι ἐκ τάφου, καὶ μόνῳ Θεῷ ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. πάλιν τὸ αὐτό.

Ὡδή Δ΄. Ὁ Εἰρμός.

Τὴν ἐν Σταυρῷ σου θείαν κένωσιν, προορῶν Ἀββακοῦμ, ἐξεστηκῶς ἐβόα· Σὺ δυναστῶν διέκοψας· κράτος Ἀγαθῆ, ὁμιλῶν τοῖς ἐν ἁγῆ ὡς Παντοδύναμος.

Εβδομῆν σήμερον ἡγίασας, ἦν εὐλόγησας πρὶν, καταπαυσει τῶν ἔργων παράγεις γὰρ τὰ σύμπαντα, καὶ καινοποιεῖς, σαββατίζων Σωτῆρ μου καὶ ἀνακτώμενος.

Ρωμαλαιότητι τοῦ κρείττονος, ἐνικήσαντός σου τῆς σαρκὸς ἡ ψυχῆ σου, διήρηται σπαράτουσα, ἄμφω γὰρ δεσμός, τοῦ θανάτου καὶ ἄδου, Λόγε τῷ κράτει σου.

Ο ἁδης Λόγε συναντήσας σοι, ἐπικράνηθι βροτὸν, ὄρων τεθεωμένον, κατάστικτον τοῖς μώλωψι, καὶ Πανσθενουργόν, τῷ φρικτῷ τῆς μορφῆς δὲ διαπεφώνηκε.

Ὡδή Ε΄. Ὁ Εἰρμός.

Θεοφανείας σου Χριστέ, τῆς πρὸς ἡμᾶς συμπαθῶς γενομένης, Ἡσαίας φῶς ἰδὼν ἀνέσπερον, ἐκ νυκτὸς ὀρθρίσας ἐκραύγαζεν· Ἀναστήσονται οἱ νεκροί, καὶ ἐγερθήσονται οἱ ἐν τοῖς μνημείοις, καὶ πάντες οἱ ἐν τῇ γῆ, ἀγαλλιάσονται.

Νεοποιεῖς τοὺς γηγενεῖς, ὁ Πλαστοουργός, χοϊκὸς χρηματίσας, καὶ σινδῶν καὶ Τάφος ὑπεμφαίνουσι, τὸ συνόν σοι Λόγε Μυστήριον· ὁ Εὐσχήμων γὰρ βουλευτῆς, τὴν τοῦ σὲ φύσαντος βουλὴν σχηματίζει, ἐν σοὶ μεγαλοπρεπῶς καινοποιούντός με.

Διὰ θανάτῃ τὸ θνητὸν, διὰ Ταφῆς τὸ φθαρτὸν μεταβάλλεις· ἰαφθαρτίζεις γὰρ Θεοπρεπέστατα,

ἀπαθανατίζων τὸ πρόσλημμα· ἡ γὰρ σὰρξ σου διαφθορὰν οὐκ εἶδε Δέσποτα, οὐδὲ ἡ ψυχὴ σου εἰς ἄδην, ξενοπρεπῶς ἐγκαταλέλειπται.

Εξ ἀλοχεύτου προελθὼν, καὶ λογχευθεὶς τὴν πλευρὰν Πλαστουργέ μου, ἐξ αὐτῆς εἰργάσω τὴν ἀνάπλασιν, τὴν τῆς Εὐας Ἀδάμ γενομένος, ἀφυπνώσας ὑπερφυῶς, ὑπνον φυσίζων, καὶ ζῶην ἐγείρας ἐξ ὑπνου, καὶ τῆς φθορᾶς ὡς Παντοδύναμος.

ᾠδὴ 5. Ὁ Εἰρμός.

Συνεσχέθη, ἀλλ' οὐ κατεσχέθη, στέρνοις κητώις Ἰωνᾶς·
 » σοῦ γὰρ τὸν τύπον φέρων, τοῦ
 » παθόντος, καὶ ταφῆ δοθέντος,
 » ὡς ἐκ θαλάμου, τοῦ Θηρὸς ἀ-
 » νέθορε, προσεφώνει· δὲ τῆ Κου-
 » στωδία· Οἱ φυλασσόμενοι μά-
 » ταια καὶ ψευδῆ, ἔλεον αὐτοῖς
 » ἐγκατελίπετε.

Ανηρέθης, ἀλλ' οὐ διηρέθης, Λόγε ἧς μετέσχες σαρκός· εἰ γὰρ καὶ λέλυται σου, ὁ Ναὸς ἐν τῷ καιρῷ τοῦ πάθους, ἀλλὰ καὶ οὕτω, μία ἦν Ἰπόστασις, τῆς Θεότητος καὶ τῆς σαρκός σου, ἐν ἀμφοτέροις γὰρ, εἰς ὑπάρχεις Ἰῶς Λόγος, τοῦ Θεοῦ Θεός καὶ ἄνθρωπος.

Βροτοκτόνον, ἀλλ' οὐ Θεοκτόνον, ἔφω τὸ πταίσμα τοῦ Ἀδάμ· εἰ γὰρ καὶ πέπονθέ σου, τῆς σαρκός ἡ χοϊκὴ οὐσία, ἀλλ' ἡ Θεό-

της ἀπαθῆς διέμεινε· τὸ φθαρτὸν δέ σου πρὸς ἀφθαρσίαν μετεστοιχείωσας, καὶ ἀφθάρτου ζωῆς ἐδειξας πηγὴν ἐξ Ἀναστάσεως.

Βασιλεύει, ἀλλ' οὐκ αἰωνίζει, ἄδης τοῦ γένους τῶν βροτῶν· σὺ γὰρ τεθεὶς ἐν Τάφῳ, κραταίᾳ Ζωαρχικῆ παλάμῃ, τὰ τοῦ θανάτου κλειθρα διεσπάραξας, καὶ ἐκρήρξας τοῖς ἀπ' αἰῶνος ἐκεῖ καθεύδουσι, λύτρωσιν ἀψευδῆ, Σῶτερ γεγονῶς νεκρῶν Πρωτότοκος.

Καντάχιον. ἤχος πλ. 6'.

Τὴν Ἀβυσσον ὁ κλείσας, νεκρὸς ὄραται, καὶ σμύρνη καὶ σινδὸνι ἐνειλημμένος, ἐν μνημείῳ κατατίθεται, ὡς θνητὸς ὁ ἀθάνατος· γυναῖκες δὲ αὐτὸν ἤλθον μυρίσαι· κλαίουσαι πικρῶς καὶ ἐκβοῶσαι· Τοῦτο Σάββατόν ἐστι, τὸ ὑπερευλογημένον, ἐν ᾧ Χριστὸς ἀφυπνώσας, ἀναστήσεται τριήμερος. Ὁ Οἶκος.

Ο συνέχων τὰ πάντα ἐπὶ σκουροῦ ἀνυψώθη· καὶ θρηνεῖ πᾶσα ἡ Κτίσις, τοῦθεν βλέπουσα κρεμάμενον γυμνὸν ἐπὶ τοῦ Ξύλου· ὁ Ἥλιος τὰς ἀκτῖνας ἀπέκρυψε, καὶ τὸ φέγγος οἱ Ἀστέρες ἀπεβάλλαντο· ἡ γῆ δὲ, σὺν πολλῷ τῷ φόβῳ συνεκλονεῖτο· ἡ Θάλασσα ἐφυγε, καὶ αἱ πέτραι διεβρήγυνοντο· μνημεῖα δὲ πολλὰ ἠνεώχθησαν, καὶ σώματα ἠγέρθησαν Ἀγίων ἀνδρῶν· Ἄδης κάτω στενάζει· καὶ Ἰουδαῖοι σκέπτονται συσκοφαντῆσαι Χριστοῦ

τὴν

τὴν Ἀνάστασιν, τὰ δὲ γύναια κράζουσι· Τοῦτο Σάββατόν ἐστι, τὸ ὑπερευλογημένον, ἐν ᾧ Χριστὸς ἀφυπνώσας, ἀναστήσεται τριήμερος.

Τῷ ἀγίῳ καὶ μεγάλῳ Σαββάτῳ, ὁ φυσικῶς καὶ σωτήριος ὕπνος, ἦτοι, ἡ Θεόσωμος Ταφή, καὶ ἡ εἰς ἄδου κἀθοδος τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

εἶχ. Μάτην φυλλάττεις τὸν Τάφον Κουστωδία. Οὐ γὰρ καθίζει τύμβος αὐτοζωϊάν.

Τῇ ἀνεκράτῳ σου συγκαταβάσει Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὠδὴ Ζ'. Ὁ Εἰρμός.

Αφραστον θαῦμα, ὁ ἐν καρμίνῳ
» ρυσάμενος, τοὺς ὀσίους Παῖδας
» ἐκ φλογός, ἐν τάφῳ νεκρός,
» ἄπνους κατατίθεται, εἰς Σωτη-
» ρίαν ἡμῶν τῶν μελωδούντων,
» Λυτρωτὰ, ὁ Θεὸς Εὐλογη-
» τὸς εἶ.

Τέτρωται ἄδης, ἐν τῇ καρδίᾳ
δεξάμενος, τὸν τρωθέντα λόγχῃ
τὴν πλευράν, καὶ σθένει πυρὶ
θείῳ δαπανώμενος· εἰς Σωτηρίαν
ἡμῶν τῶν μελωδούντων, Λυτρω-
τὰ, ὁ Θεὸς Εὐλογητὸς εἶ.

Ολβιος Τάφος! ἐν ἑαυτῷ γὰρ
δεξάμενος, ὡς ὑπνοῦντα τὸν Δη-
μιουργόν, ζωῆς ἠσαυρὸς, θεῖος
ἀναδέδεικται· εἰς Σωτηρίαν ἡμῶν
τῶν μελωδούντων, λυτρωτὰ, ὁ
Θεὸς Εὐλογητὸς εἶ.

Νόμῳ θανόντων, τὴν ἐν τῷ Τά-

φῷ κατάθεσιν, ἡ τῶν ὄλων δέχε-
ται Ζωὴ, καὶ τοῦτον πηγὴν, δει-
κνυσιν ἐγέρσεως, εἰς Σωτηρίαν
ἡμῶν τῶν μελωδούντων, Λυτρω-
τὰ, ὁ Θεὸς Εὐλογητὸς εἶ.

Μία ὑπῆρχεν, ἡ ἐν τῷ ἄδῃ ἀ-
χώριστος, καὶ ἐν Τάφῳ, καὶ ἐν
τῇ Ἐδέμ, Θεότης Χριστοῦ, σὺν
Πατρὶ καὶ Πνεύματι, εἰς Σωτη-
ρίαν ἡμῶν τῶν μελωδούντων, Λυ-
τρωτὰ, ὁ Θεὸς Εὐλογητὸς εἶ.

Ὠδὴ Η'. Ὁ Εἰρμός.

Εκστῆθι φρίττων οὐρανέ, καὶ
» σαλευθήτωσαν τὰ θεμέλια τῆς
» γῆς· Ἰδοὺ γὰρ ἐν νεκροῖς λο-
» γίζεται, ὁ ἐν Ὑψίστοις οἰκῶν,
» καὶ Τάφῳ σμικρῷ ξενοδοχεῖ-
» ται, ὃν Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱε-
» ρεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυ-
» ψαυτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Λέλυται ἄχραντος Ναός, τὴν πε-
πτωκυῖαν δὲ συνανίστησι σκηνὴν·
Ἄδᾱμ γὰρ τῷ προτέρῳ δευτέρος,
ὁ ἐν Ὑψίστοις οἰκῶν, κατήλθε
μέχρις ἄδου ταμείων, ὃν Παῖ-
δες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε,
λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας.

Πεπταται τόλμα Μαθητῶν, ὁ Ἀ-
ριμαθαίας δὲ ἀριστεύει Ἰωσήφ·
Νεκρὸν γὰρ, καὶ γυμνὸν θεώμε-
νος, τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, αἰτεῖ-
ται, καὶ κηδεύει κραυγάζων· Οἱ
Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυ-
μνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάν-
τας τοὺς αἰῶνας.

Ω ΤΩΝ

Ο τῶν θαυμάτων τῶν καινῶν ὡ ἀγαθότητος, ὡ ἀφράστου ἀνοχῆς· ἐκὼν γὰρ ὑπὸ γῆν σφραγίζεται, ὁ ἐν Ἑψίστοις οἰκῶν, καὶ πλάνος Θεὸς συκοφαντεῖται, ὃν Παιδες εὐλογοεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἐὸδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

Μὴ ἐποδύρου μου Μήτηρ, καθο-
 » ρῶσα ἐν Τάφῳ, ὃν ἐν γαστρὶ
 » ἀνευ σποράς, συνέλαβες Υἱόν·
 » ἀναστήσομαι γὰρ καὶ δοξασθή-
 » σομαι, καὶ ὑψώσω ἐν δόξῃ,
 » ἀπαύστως ὡς Θεός, τοὺς ἐν
 » πίστει καὶ πόθῳ σὲ μεγαλύ-
 » νοντας.

Επὶ τῷ ξένῳ σου Τόκῳ, τὰς ὀ-
 δύννας φυγοῦσα, ὑπερφυῶς ἐμα-
 καρίστην, Ἀναρχε Υἱὲ νῦν δέ σε
 Θεέ μου ἄπνουν ὀρῶσα νεκρὸν,
 τῇ ρομφαίᾳ τῆς λύπης, σπαράτ-
 τομαι δεινῶς· ἀλλ' ἀνάστηθι, ὅ-
 πως μεγαλυνθήσομαι.

Γῆ με καλύπτει ἐκόντα, ἀλλὰ
 φρίττουσιν, ἄδου οἱ Πυλωροί, ἡμ-
 φισμένον βλέποντες στολὴν,
 ἡμαγμένην Μήτηρ, τῆς ἐκδική-
 σεως· τοὺς ἐχθροὺς ἐν Σταυρῷ
 γὰρ, πατάξας ὡς Θεός, ἀναστή-
 σομαι αὐθις καὶ μεγαλύνω σε.

Αγαλλιάσθω ἡ κτίσις, εὐφραι-
 νέσθωσαν πάντες οἱ γηγενεῖς· ὁ
 γὰρ ἐχθρὸς, ἐσχύλευται ἄδης·
 Μετὰ μύρων γυναῖκες προσυπαν-
 τίτωσαν τὸν Ἀδάμ σὺν τῇ Εὐά,

λυτροῦμαι παγγενῆ, καὶ τῇ τρίτῃ
 ἡμέρᾳ ἐξαναστήσομαι.

Μετὰ τὸν Κανόνα ἀλλάσσει ὁ Ἱε-
 ρεὺς τὴν ἱερατικὴν στολὴν ἄπασαν, καὶ
 ἡμῶν ἀναπτύντων τὰ κηρία, ἐξέρχεται
 ἐκ τοῦ βήματος μετὰ θυματοῦ, καὶ
 θυμῶν τὸν ἐπιτάσιον γ'. ψάλλει τὸ
 α'. Τροπάριον τῶν ἐγκώμιων μετὰ μέ-
 λους, καὶ ψάλλομεν καὶ τὰ ἄλλα κατὰ
 τὴν τάξιν αὐτῶν.

Ἐγκώμια τῆς α'. εἰσαίως, ἦχος πλ. α'.

Η ζωὴ ἐν τάφῳ, κατετέθης Χρι-
 στέ, καὶ Ἀγγέλων στρατιαὶ ἐξε-
 πλήττοντο, συγκατάβασιν δοξά-
 ζουσαι τὴν σὴν.

Η ζωὴ πῶς θνήσκει; πῶς καὶ
 τάφῳ οἰκεῖς; τοῦ Θανάτου τὸ
 Βασίλειον λύεις δέ, καὶ τοῦ ἄδου
 τοὺς νεκροὺς ἐξανιστᾶς.

Μεγαλύνομέν σε, Ἰησοῦ Βασι-
 λεῦ, καὶ τιμῶμεν τὴν ταφὴν καὶ
 τὰ πάθη σου, δι' ὧν ἔσωσας ἡμᾶς
 ἐκ τῆς φθοράς.

Μέτρα γῆς ὁ στήσας, ἐν σμικρῷ
 κατοικεῖς, Ἰησοῦ Παμβασιλεῦ τά-
 φῳ σήμερον, ἐκ μνημάτων τοὺς
 θανέντας ἀνιστῶν.

Ιησοῦ Χριστέ μου, Βασιλεῦ τοῦ
 Παντός, τί ζητῶν τοῖς ἐν τῷ ἄδῃ
 ἐλήλυθας; ἢ τὸ γένος ἀπολύσαι
 τῶν βροτῶν.

Ο Δεσπότης πάντων, καθορᾶται
 νεκρὸς, καὶ ἐν μνήματι καινῷ κα-
 τατίθεται, ὁ κενώσας τὰ μνημεῖα
 τῶν νεκρῶν.

Η ζωὴ

Η ζωὴ ἐν Τάφῳ, κατετέθης Χριστέ, καὶ θανάτῳ σου τὸν θάνατον ὤλεσας, καὶ ἐπήγασας τῷ Κόσμῳ τὴν ζωὴν.

Μετὰ τῶν κακούργων, ὡς κακούργος Χριστέ, ἐλογίσθης δικαίων ἡμᾶς ἅπαντας, κακουργίας τοῦ ἀρχαίου πτεριστοῦ.

Ο ὠραῖος κάλλει, παρὰ πάντας βροτούς, ὡς ἀνείδεος νεκρὸς καταφαίνεται, ὁ τὴν φύσιν ὠραΐσας τοῦ παντός.

Αδὴς πῶς ὑποίσει, Σῶτερ παρυσίαν τὴν σὴν, καὶ μὴ θάττον συνθλασθεῖη σκοτούμενος, ἀστραπὴς φωτὸς σου αἴγλη ἐκτυφλωθεῖς;

Ιησοῦ γλυκύ μοι, καὶ σωτήριον φῶς, Τάφῳ πῶς ἐν σκοτεινῷ κατακέρυψαι; ὦ ἀφάτου, καὶ ἀρρήτου ἀνοχῆς!

Απορεῖ καὶ φύσις, νοερὰ καὶ πληθὺς, ἡ ἀσώματος Χριστέ τὸ Μυστήριον, τῆς ἀφράστου καὶ ἀρρήτου σου Ταφῆς.

Ω θαυμάτων ξένων, ὦ πραγμάτων καινῶν ὁ πνοῆς μοι χορηγὸς ἄπνους φέρεται, κηθευόμενος χερσὶ τοῦ Ἰωσήφ.

Καὶ ἐν Τάφῳ ἔδυσ, καὶ τῶν κόλπων Χριστέ, τῶν Πατρῶων οὐδαμῶς ἀπεφοίτησας· τοῦτο ξένον καὶ πρᾶδοξον ὁμοῦ.

Αληθὴς καὶ πόλου, καὶ τῆς γῆς

Βασιλεὺς, εἰ καὶ Τάφῳ σμικροτάτῳ συγκέλεισαι, ἐπεγνώσθης πάσῃ κτίσει Ἰησοῦ.

Σοῦ τεθέντος Τάφῳ, πλαστοουργέτα Χριστέ, τὰ τοῦ ἄδου ἐσαλεύθη θεμέλια, καὶ μνημεῖα ἠνεώχθη τῶν βροτῶν.

Ο τὴν γῆν κατέχων, τῇ δρακί νεκρωθεῖς, σαρκικῶς ὑπὸ τῆς γῆς νῦν συνέχεται, τοὺς νεκροὺς λυτρῶν τῆς ἄδου συνοχῆς.

Εκ φθορᾶς ἀνέβη, ἡ ζωὴ μου Σωτήρ, σοῦ θανόντος καὶ νεκροῖς προσφοιτήσαντος, καὶ συνθλάσαντος τοῦ ἄδου τοὺς μαχλοῦς.

Ως φωτὸς Λυχνία, νῦν ἡ σὰρξ τοῦ Θεοῦ, ὑπὸ γῆν ὡς ὑπὸ μόδιον κρύπτεται, καὶ διώκει τὸν ἐν ἄβυσσῳ σκοτασμόν.

Νοερῶν συντρέχει, στρατιῶν ἡ πληθὺς, Ἰωσήφ καὶ Νικοδήμῳ συστείλαι σε, τὸν ἀχώρητον ἐν μνηματι σμικρῷ.

Νεκρωθεῖς βουλήσει, καὶ τεθείς ὑπὸ γῆν, ζωοβρύτα Ἰησοῦ μου ἐζώσας, νεκρωθέντα παρατάσει με πικρᾶ.

Ηλλοιοῦτο πᾶσα, κτίσις πάθει τῷ σῶ· πάντα γὰρ σοι λόγε συνέπασχον, συνοχέα σε γινώσκοντα παντός.

Τῆς ζωῆς τὴν πέτραν, ἐν κοιλίᾳ λαβῶν, ἀδὴς ὁ παμφάγος ἐξέει-

ξέμισεν, ἐξ αἰῶνος οὐς κατέπιε νεκρούς.

Εν καινῷ μνημείῳ, κατετέθης Χριστὲ, καὶ τὴν φύσιν τῶν βροτῶν ἀνεκαίνισας, ἀναστὰς Θεοπρεπῶς ἐκ τῶν νεκρῶν.

Επὶ γῆς κατῆλθες, ἵνα σώσης Ἀδὰμ, καὶ ἐν γῇ μὴ εὐρηκῶς τοῦτον Δέσποτα, μέχρις Ἀδοῦ κατελήλυθας ζιτῶν.

Συγκλονεῖται φόβῳ, πᾶσα Λόγε ἡ γῆ, καὶ φωσφόρος τὰς ἀκτῖνας ἀπέκρυψε, τοῦ μεγίστου γῆ κρυβέντος σου φωτός.

Ος βροτὸς μὲν θνήσκεις, ἐκουσίως Σωτῆρ, ὡς Θεὸς δὲ τοὺς θνητοὺς ἐξανέστησας, ἐκ μνημάτων καὶ βυθοῦ ἀμαρτιῶν.

Δακρυρρόους θρήνους, ἐπὶ σὲ ἡ Ἀγνή, Μητρικῶς ὦ Ἰησοῦ ἐπιβραίνουσα, ἀνεβόα, Πῶς κηδεύσω σε Υἱέ;

Οσπερ σίτου κόκκος, ὑποδὺς κόλπους γῆς, τὸν πολύχουν ἀποδέδωκας ἄσταχυν, ἀναστήσας τοὺς βροτοὺς τοὺς ἐξ Ἀδὰμ.

Υπὸ γῆν ἐκρύβης, ὡσπερ Ἥλιος νῦν, καὶ νυκτὶ τῇ τοῦ θανάτου κεκάλυφαι, ἀλλ' ἀνάτειλον φαιδρότερον Σωτῆρ.

Ος Ἥλιου δίσκον, ἡ Σελήνη Σωτῆρ, ἀποκρύπτει καὶ σὲ τάφος νῦν ἐκρυφεν, ἐκλιπόντα τοῦ θανάτου σαρκικῶς.

Η ζωὴ θανάτου, γευσασμένη Χριστὸς, ἐκ θανάτου τοὺς βροτοὺς ἡλευθέρωσε, καὶ τοῖς πᾶσι νῦν δωρεῖται τὴν ζωὴν.

Νεκρωθέντα πάλαι, τὸν Ἀδὰμ φθονερῶς, ἐπανάγεις πρὸς ζωὴν τῇ νεκρώσει σου, νέος Σῶτερ ἐν σαρκὶ φανείς Ἀδὰμ.

Νοεραὶ σε τάξεις, ἠπλωμένον νεκρὸν, καθορῶσαι δι' ἡμᾶς ἐξεπλήττοντο, καλυπτόμεναι ταῖς πτέρυξι Σωτῆρ.

Καθελών σε Λόγε, ἀπὸ Εὐλοῦ νεκρὸν, ἐν μνημείῳ Ἰωσήφ νῦν κατέθετο, ἀλλ' ἀνάστα σώζων πάντας ὡς Θεός.

Τῶν Ἀγγέλων Σῶτερ, χαρμονῆ πεφυκῶς, νῦν καὶ λύτης τούτοις γέγονας αἴτιος, καθορώμενος σαρκὶ ἄπνους νεκρός.

Υψωθείς ἐν Εὐλῳ, καὶ τοὺς ζῶντας βροτοὺς, συνυψοῖς ὑπὸ τὴν γῆν δὲ γενόμενος, τοὺς κειμένους ὀ' ὑπ' αὐτὴν ἐξανιστᾶς.

Οσπερ Λέων Σῶτερ, ἀφυπνῶσας σαρκὶ, ὡς τις σκύμνος ὁ νεκρὸς ἐξανίστασαι, ἀποθέμενος τὸ γῆρας τῆς σαρκός.

Τὴν πλευρὰν ἐνύγης, ὁ πλευρὰν εἰληφώς, τοῦ Ἀδὰμ ἐξ ἧς τὴν Εὐὰν διέπλασας, καὶ ἐξέβλυσας κρουνοὺς καθαρκτικoύς.

Εν κρυπτῷ μὲν πάλαι, θύεται ὁ Ἀμνός,

ὁ Ἄμνός, σὺ δ' ὑπαίθριος τυθείς
Ἄνεξιλακε, πᾶσαν κτίσιν ἀπεκά-
θηρας Σωτήρ.

Τίς ἐξείποι τρόπον, φρικτόν ὄν-
τως καινόν; ὁ δεσπόζων γὰρ τῆς
Κτίσεως σήμερον, Πάθος δέχεται
καὶ θνήσκει δι' ἡμᾶς.

Οζῶης ταμίας, πῶς ὄραται νε-
κρός; ἐκπληττόμενοι οἱ Ἄγγελοι
ἐκράζον, Πῶς δ' ἐν μνήματι συγ-
κλείεται Θεός;

Λογχοτύκτου Σῶτερ, ἐκ πλευ-
ράς σου ζῶην, τῇ ζωῇ τῇ ἐκ ζωῆς
ἐξωσάσης με, ἐπιστάσεις καὶ ζω-
οῖς με σὺν αὐτῇ.

Απλωθείς ἐν Ξύλῳ, συνηγάγου
βροτούς· τὴν πλευράν σου δὲ νυ-
γεῖς τὴν ζωήρρυτον, πᾶσιν ἀφε-
σιν πηγάζεις Ἰησοῦ.

Οεὐσχήμων Σῶτερ, σχηματίζει
φρικτῶς, καὶ κηδεύει ὡς νεκρὸν
εὐσχημόνως σε, καὶ θαμβεῖται σου
τὸ σχῆμα τὸ φρικτόν.

Υπὸ γῆν βουλήσει, κατελθὼν ὡς
θνητός, ἐπανάγεις ἀπὸ γῆς πρὸς
οὐράνια, τοὺς ἐκεῖθεν πεπτωκότας
Ἰησοῦ.

Κὰν νεκρὸς ὠράθης, ἀλλὰ ζῶν
ὡς Θεός, ἐπανάγεις ἀπὸ γῆς πρὸς
οὐράνια, τοὺς ἐκεῖθεν πεπτωκότας
Ἰησοῦ.

Κὰν νεκρὸς ὠράθης, ἀλλὰ ζῶν
ὡς Θεός, νεκρωθέντας τοὺς βρο-
τούς ἀνεζώσας, τὸν ἐμὸν ἀπο-
νεκρώσας νεκρωτῶν.

Οχαρᾶς ἐκείνης! ὦ πολλὰς ἡ-
δονῆς! ἧς περ τοὺς ἐν ἄδῃ πεπλή-
ρωσας, ἐν πυθμῆσι φῶς ἀστράφας
ζαφεροῖς.

Προσκυνῶ τὸ Πάθος, ἀνυμνῶ τὴν
Ταφήν, μεγαλύνω σου τὸ κράτος
φιλόανθρωπε, δι' ὧν λέλυμαι πα-
θῶν φθοροποιῶν.

Κατὰ σοῦ ῥομφαία, ἐστιλβούτο
Χριστέ, καὶ ῥομφαία ἰσχυροῦ μὲν
ἀμβλύνεται, καὶ ῥομφαία δὲ τρο-
ποῖται τῆς Ἐδέμ.

Ηἀμνάς τὸν ἄρνα, βλέπουσα
ἐν σφαγῇ, ταῖς αἰκίσι βαλλομένη
ἠλάλαζε, συγκινοῦσα καὶ τὸ ποί-
μιον βοᾷ.

Κὰν ἐνθάπτη τάφῳ, κἀνεὶς ἄδου
μολῆς, ἀλλὰ καὶ τοὺς τάφους
ἐκένωσας, καὶ τὸν ἄδην ἀπεγύ-
μνωσας Χριστέ.

Εκουσίως Σῶτερ, κατελθὼν ὑπὸ
γῆν, νεκρωθέντας τοὺς βροτούς
ἀνεζώσας, καὶ ἀνήγαγες ἐν δόξῃ
Πατρικῇ.

Τῆς Τριάδος ὁ εἷς, ἐν σαρκὶ δι'
ἡμᾶς, ἐπονείδιστον ὑπέμεινε θά-
νατον, φρίττει Ἥλιος καὶ τρέμει
δὲ ἡ γῆ!

Ος πικρὰς ἐκ κρήνης, τῆς Ἰούδα
φυλῆς, οἱ ἀπόγονοι ἐν λάκκῳ κα-
τέθεντο, τὸν τροφία μενοειδῆ
Ἰησοῦν.

ΟΚριτῆς ὡς κριτὸς, πρὸ Πι-
λάτου

λάτου κριτοῦ, καὶ παρίστατο καὶ θάνατον ἄδικον, κατεκρίθη διὰ ξύλου σταυρικοῦ.

Αλαζῶν Ἰσραὴλ, μαιφόνε λαε, τί παθῶν τὸν Βαραβδᾶν ἠλευθέρωσας, τὸν Σωτῆρα ἐξ ἐπιδόμας Σταυρῶ;

Ο χειρὶ σου πλάσας, τὸν Ἀδὰμ ἐκ τῆς γῆς, δι' αὐτὸν τῇ φύσει γέγονας ἄνθρωπος, καὶ ἐσταύρωσαι βουλήματι τῷ σῶ.

Υπακούσας Λόγε, τῷ ἰδίῳ Πατρὶ, μέχρις Ἄδου τοῦ θειοῦ καταβέβηκας, καὶ ἀνέστησας τὸ γένος τῶν βροτιῶν.

Οἶμοι φῶς τοῦ Κόσμου! οἶμοι φῶς τὸ ἐμὸν! Ἰησοῦ μου ποθεινότατε ἔκραζεν, ἡ Παρθένος θρηνηδοῦσα γοερώς.

Φθονου; γέ φονου; γέ, καὶ ἀλόστορ λαε, κἂν σινδόνας καὶ αὐτὸ τὸ σουδάριον, αἰσχύνθητι, ἀναστάντος τοῦ Χριστοῦ.

Δεῦρο δὴ μιὰρὲ, φονευτὰ μαθητὰ, καὶ τὸν τρόπον τῆς κακίας σου δεῖξόν μοι, εἰδὼν γέγονας προδότης τοῦ Χριστοῦ.

Ως φιλόανθρωπος τις, ὑποκρίνημι μωρὲ, καὶ τυφλὲ πανολεθρότατε ἄσποναε, ὃ τὸ Μῦρον πεπρακῶς διὰ τιμῆς.

Ουρανοῦ Μύρου, ποῖαν ἔσχες τιμὴν; τοῦ τιμίου τί ἐδέξω ἀντά-

ξιον; λύσσαν εὔρες καταρώτατε Σατᾶν.

Εἰ φιλόπτωχος εἶ, καὶ τὸ Μῦρον λυτῆ, κενουμένου εἰς ψυχῆς ἰλαστήριον, πῶς χρυσῶ ἀπεμπωλεῖς τὸν φωταυγῆ;

Θεεὶ καὶ Λόγε, ὦ χαρὰ ἡ ἐμῆ! πῶς ἐνέγκω σου ταφὴν τὴν τριήμερον; νῦν σπαράττομαι τὰ σπλάγχνα μητρικῶς.

Τίς μοι δώσει ὕδωρ, καὶ δακρῶν πηγᾶς, ἡ Θεόνυμφος Παρθένος ἔκραυγαζεν, ἵνα κλαύσω τὸν γλυκύν μου Ἰησοῦν.

Βουνοὶ καὶ νάπαι, καὶ ἀνθρώπων πληθὺς, κλαύσατε καὶ πάντα θρηνησατε, σὺν ἐμοὶ τῇ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν Μητρὶ.

Πότε ἴδω Σῶτερ, σὲ τὸ ἄχρονον φῶς, τὴν χαρὰν καὶ ἠδονὴν τῆς καρδίας μου; ἡ Παρθένος ἀνεβόα γοερώς.

Κἂν ὡς πέτρα Σῶτερ, ἡ ἀκρότομος σὺ, κατεδέξω τὴν τομὴν, ἀλλ' ἐπήγασας, ζῶν τὸ ρεῖθρον, ὡς πηγὴ ὧν τῆς ζωῆς.

Ως ἐκ κρήνης μιᾶς, τὸν διπλοῦν ποταμὸν, τῆς πλευρᾶς σου προχεούσης ἀρδόμενοι, τὴν ἀθάνατον καρπούμεθα ζῶν.

Θέλων ὄφθης Λόγε, ἐν τῷ τάφῳ νεκρὸς, ἀλλὰ ζῆς, καὶ τοὺς βροτιοὺς ὡς προεῖρηκας, Ἀναστάσει σου Σωτῆρ μου ἐγερεῖς.

Δόξα.

Ανυμνοῦμεν Λόγε, σὲ τὸν πάντων Θεόν, σὺν Πατρὶ, καὶ τῷ Ἁγίῳ σου Πνεύματι, καὶ δοξάζομεν τὴν θείαν σου Ταφήν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Ἁγνή, καὶ τιμῶμεν τὴν Ταφήν τὴν τριήμερον, τοῦ Υἱοῦ σου καὶ Θεοῦ ἡμῶν πιστιῶς.

Καὶ πάλιν τὸ α'. Ἐγκώμιον. Εἶτα Συναπτὴ μικρὰ, καὶ Ἐκρώνσεις. Ὅτι κηλύγεται σου τὸ ὄνομα. Καὶ θυμιῶντος τοῦ ἱερέως, ἀρχεται τῆς β'. Στάσεως ὁ ἀριστερὸς χορὸς εὐρύθμως.

Ἄξιόν ἐστι, μεγαλύνειν σε τὸν Ζωοδότῃν, τὸν ἐν τῷ Σταυρῷ τὰς χεῖρας ἐκτεινάντα, καὶ συντρίψαντα τὸ κράτος τοῦ ἐχθροῦ.

Ἄξιόν ἐστι, μεγαλύνειν σε τὸν πάντων Κτίστην· τοῖς σοῖς γὰρ Παθήμασιν ἔχομεν, τὴν ἀπάθειαν ῥυσθέντες τῆς φθορᾶς.

Ἐφριξεν ἡ γῆ, καὶ ὁ Ἥλιος Σῶτερ ἐκρύβη, σοῦ τοῦ ἀνεσπέρου φεγγους Χριστέ, δύναντος ἐν τάφῳ σωματικῶς.

Υπνωσας Χριστέ, τὸν Φυσιζῶν ὕπνον ἐν Τάφῳ, καὶ βαρέως ὕπνου ἐξήγειρας, τοῦ τῆς ἀμαρτίας τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος.

Μὴ γυναικῶν, χωρὶς πόνων ἔτεχόν σε Τέχνον· πόνους δὲ νῦν φέρω Πάθει τῷ σῶ, ἀφορήτους ἔλεγεν ἡ Σεμνή.

Ἄνω σε Σωτῆρ, ἀχωρίστως τῷ Πατρὶ συνόντα, κάτω δὲ νεκρὸν ἠπλωμένον γῆ, φρίττουσιν ὄρωντα τὰ Σεραφίμ.

Ῥήγνυται Ναοῦ, Καταπέτασμα τῆ σῆ σταυρώσει· κρύπτουσι Φωστῆρες Λόγε τὸ φῶς, σοῦ κρυβέντος Ἥλιε ὑπὸ γῆν.

Γῆς ὁ κατ' ἀρχὰς, μόνῳ νεύματι πῆξας τὸν γύρον, ἀπνους ὡς βροτὸς καθυπέδου γῆν· φρίζον τῷ θεάματι Οὐρανέ!

Ἐδὺς ὑπὸ γῆν, ὁ τὸν ἀνθρωπον χειρὶ σου πλάσας, ἴν' ἐξαναστήσης τοῦ πτώματος, τῶν βροτῶν τὰ στίφη, πανσθενεστάτῳ κράτει.

Θορῆνον ἱερὸν, δεῦτε ἀσωμεν Χριστῷ θανόντι, ὡς αἱ Μυροφόροι Γυναῖκες πρὶν, ἵνα καὶ τὸ Χαίρει ἀκουσώμεθα σὺν αὐταῖς.

Μῦρον ἀληθῶς, σὺ ἀκένωτον ὑπάρχεις Λόγε· ὅθεν σοὶ καὶ μῦρα προσέφερον, ὡς νεκρῷ τῷ ζῶντι, γυναῖκες μυροφόροι.

Ἄδου μὲν τάφεις, τὰ Βασιλεῖα Χριστέ συντρίβεις· θάνατον θανάτῳ δὲ θανατοῖς, καὶ φθορᾶς λυτροῦσαι τοὺς γηγενεῖς.

Ῥεῖθρα τῆς ζωῆς, ἡ προχέουσα Θεοῦ Σοφία, Τάφον υπεισῶσα ζωοποιεῖ, τοὺς ἐν τοῖς ἀδύτοις ἄδου μυχοῖς.

Ἴνα τὴν βροτῶν, καινουργήσω συντρι-

τριβείσαν φύσιν, πέπληγμαι θανάτῳ θέλων σαρκί. Μητηρ οὖν μὴ κόπτου τοῖς ὀδύρμοις.

Εδὺς ὑπὸ γῆν, ὁ φωσφόρος τῆς δικαιοσύνης, καὶ νεκρὸς ὡσπερ ἐξ ὕπνου ἐξήγειρας, ἐκδιώξαι ἀπαν, τὸ ἐν τῷ ἄδη σκότος.

Κόκκος διφυῆς, ὁ φυσίζως ἐν γῆς λαγύσι, σείρεται σὺν δάκρυσι σήμερον, ἀλλ' ἀναβλαστήσας Κόσμον χαροποιήσει.

Επτῆξεν Ἀδάμ, Θεοῦ βαίνοντος ἐν Παραδείσῳ, χαίρει δὲ πρὸς ἅδην φοιτήσαντος, πεπτωκὼς τὸ πρῶν, καὶ νῦν ἐγνηγερμένος.

Σπένδει σοι χάρις, ἡ τεκοῦσά σε Χριστέ δακρύων, σαρκικῶς καταθέντι ἐν μηνίματι, ἐκβοῶσα, Τέκνον, ἀνάστα ὡς προέφης.

Τάφῳ Ἰωσήφ, εὐλαβῶς σε τῷ καιρῷ συγκρυσπτων, ὕμνους ἐξοδίους Θεοπρεπιῖς, μέλπει σοι συμμίκτοις, θρήνοις Σωτῆρ.

Ηλίοις σε σταυρῷ, πεπαρμένον ἡ σὴ Μητῆρ Λόγε, βλέψασα τοῖς ἡλίοις λύπης πικρᾶς, βέβληται καὶ βέλεσι τὴν ψυχὴν.

Σὲ τὸν τοῦ παντός, γλυκασμὸν ἡ Μητῆρ καθορώσα, πόμα ποτιζόμενον τὸ πικρὸν, δάκρυσι τὰς ὄψεις βρέχει πικρῶς.

Τέτρωμαι δεινῶς, καὶ σπαράττομαι τὰ σπλάγχνα Λόγε, βλέ-

πουσα τὴν ἀδικόν σου σφαγὴν, ἐλεγεν ἡ Πάναγος ἐν κλαυθμῷ.

Ομμα τὸ γλυκὺ, καὶ τὰ χεῖλη σου πῶς μύσω Λόγε; πῶς νεκροπρεπῶς δὲ κηδεύσω σε; φρίττω ἀνεβόα ὁ Ἰωσήφ.

Υμνους Ἰωσήφ, καὶ Νικόδημος Ἐπιταφίου, ἄδουσι Χριστῷ νεκρωθέντι νῦν ἄδει δὲ σὺν τουτοῖς καὶ Σεραφίμ.

Δύνεις ὑπὸ γῆν, Σῶτερ Ἥλιε δικαιοσύνης· ὅθεν ἡ τεκοῦσα Σελήνη σε, ταῖς λύπαις ἐκλείπει, σῆς θεᾶς στερουμένη.

Εφριξεν ὄρων, Σῶτερ ἄδης ἐπὶ τὸν Ζωοδότῃν, πλοῦτον τὸν ἐκείνου σκυλεύοντα, καὶ τοὺς ἀπ' αἰῶνος, νεκρὸς ἐξανιστῶντα.

Ηλίου φαῖδρος, ἀπαστραπτει μετὰ νύκτα Λόγε· καὶ σὺ δ' ἀναστάς ἐξαστραψείας, μετὰ θάνατον φαῖδρῶς, ὡς ἐκ παστοῦ.

Γῆ σε πλαστοουργέ, ὑπὸ κόλπους δεξαμένη τρόμῳ, συσχεθείσα Σῶτερ τινάσσεται, ἀφυπνώσασα νεκρὸς τῷ τιναγμῷ.

Μύροις σε Χριστέ, ὁ Νικόδημος καὶ ὁ Εὐσχήμων, νῦν καινοπρεπῶς περιστείλαντες, φρίξον ἀνεβῶν πᾶσα ἡ γῆ.

Εδὺς φωτουργέ, καὶ συνέδουσι τὸ φῶς Ἥλιου· τρόμῳ δὲ ἡ Κτίσις συνέχεται, πάντων σε κηρύττουσα Ποιητῆν.

Λίθος λαξευτός, τὸν ἀκρόγωνον καλύπτει λίθον, ἄνθρωπος θνητός δ' ὡς θνητὸν Θεὸν, κρύπτει νῦν τῷ Τάφῳ, φρίζον ἢ γῆ!

Ιδε Μαθητὴν, ὃν ἠγάπησας, καὶ σὴν Μητέρα, Τέκνον καὶ φθογγὴν δὸς γλυκυτάτον, ἐκραζε δακρυούσα ἢ Ἀγνή.

Σὺ ὡς ὢν ζωῆς, χορηγὸς Λόγε τοὺς Ἰουδαίους, ἐν Σταυρῷ ταθεὶς οὐκ ἐνέκρωσας, ἀλλ' ἀνέστησας καὶ τούτων τοὺς νεκρούς.

Κάλλος Λόγε πρὶν, οὐδὲ εἶδος ἐν τῷ πάσχειν ἔσγες· ἀλλ' ἐξαναστάς ὑπερέλαμψας, καλλωπίσας τοὺς βροτούς θείαις ἀγαῖς.

Εδὺς τῇ σαρκί, ὁ ἀνέσπερος εἰς γῆν Φωσφόρος, καὶ μὴ φέρων βλέπειν ὁ Ἥλιος, ἐσκοτίσθη μεσημβρίας ἐν ἀκμῇ.

Ηλιος ὁμοῦ, καὶ Σελήνη σκοτισθέντες Σῶτερ, δούλους εὐνοούτων εἰκόνιζον, οἱ μελαίνας ἀμφιέννυνται στολάς.

Οἶδέ σε Θεὸν, Ἑκατόνταρχος κἂν ἐνεκρώθης· πῶς σέ Θεέ μου ψαύσω χερσὶ; φρίττω! ἀνεβόα ὁ Ἰωσήφ.

Υπνώσεν Ἀδάμ, ἀλλὰ θάνατον πλευρᾶς ἐξάγει· σὺ δὲ νῦν ὑπνώσας Λόγε Θεοῦ, βρούεις ἐκ πλευρᾶς σου Κόσμῳ ζῶν.

Υπνώσας μικρὸν, καὶ ἐξώωσας
(ΤΟΜΟΣ Γ΄.)

τοὺς τεθνεῶτας, καὶ ἐξαναστάς ἐξαναέστησας, τοὺς ὑπνοῦντας ἐξ αἰῶνος Ἀγαθέ.

Ηρθης ἀπὸ γῆς, ἀλλ' ἀνέβλυσας τῆς σωτηρίας, τὸν οἶνον ζωήρρυτε Ἀμπελε, δοξάζω τὸ πάθος, καὶ τὸν σταυρόν.

Πῶς οἱ Νοεροὶ, Ταγματάρχαι σε Σιωτῆρ ὄρωντες, γυμνὸν ἠμαγμένον κατάκριτον, ἔφεραν τὴν τολμᾶν τῶν σταυρωτῶν;

Αρραβιανὸν, σχολιώτατον γένος Ἰβραίων, ἐγνως τὴν ἀνέγερσιν τοῦ Ναοῦ, διατί κατέκρινας τὸν Χριστόν;

Χλαῖναν ἐμπαιγμοῦ, τὸν κοσμήτορα πάντων ἐνδύεις, ὃς τὸν Οὐρανὸν κατεστέρησε, καὶ τὴν γῆν ἐκόσμησε θαυμαστῶς.

Ωσπερ πελεκᾶν, τετρωμένος τὴν πλευράν σου Λόγε, σοὺς θανέντας παῖδας ἐξώωσας, ἐπιστάξας ζωτικὸς αὐτοῖς κρουνοὺς.

Ηλιον τὸ πρὶν, Ἰησοῦς τοὺς ἀλλοφύλους κόπτων, ἔστησεν αὐτὸς δὲ ἀπέκρυψας, καταβάλλων τὸν τοῦ σκότους ἀρχηγόν.

Κόλπων Πατρικῶν, ἀνεκφοίτητος μείνας Οἰκτίρμων, καὶ βροτός γε νέσθαι εὐδόκησας, καὶ εἰς ἀδὴν καταβέθηκας Χριστέ.

Ηρθη σταυρωθεὶς, ὁ ἐν ὕδασι τὴν γῆν κρεμιάσας, καὶ ὡς ἄπνοος ἐν

αὐτῇ νῦν προσκλίνεται, ὄν μὴ φέ-
ρουσα ἐσείετο δεινῶς.

Οἰμοί! ὦ Υἱέ, ἡ Ἀπειρανδρος
θῆνηϊ καὶ λέγει· ὄν ὡς Βασιλέα
γὰρ ἠλπίζον, κατάκριτον νῦν βλέ-
πω ἐν σταυρῷ.

Ταῦτα Γαβριήλ, μοι ἀπήγγειλεν
ὄτε κατέπτη; ὄς τὴν Βασιλείαν
αἰώνιον, ἔφη τοῦ Υἱοῦ μου τοῦ
Ἰησοῦ.

Φεῦ! τοῦ Συμεῶν, ἐκτετέλεστα
ἡ προφητεία· ἡ γὰρ σὴ ῥομφαία
διέδραμε, τὴν ἐμὴν καρδίαν Ἐμ-
μανουήλ.

Κὰν τοὺς ἐκ νεκρῶν, ἐπαισχύν-
θητε ὦ Ἰουδαῖοι, οὗς ὁ Ζωοδότης
ἀνέστησεν, ὄν αὐτοὶ ἐκτείνατε
φθονερῶς.

Εφριξεν ἰδὼν, τὸ Ἄορατον Φῶς
σε Χριστέ μου, μνήματι κρυ-
πτόμενον ἄπνουν τε, καὶ ἐσκοτά-
σεν ὁ Ἥλιος τὸ φῶς.

Εκλαιε πικρῶς, ἡ Πανάμωμος
Μήτηρ σου Λόλε, ὄτε ἐν τῷ τά-
φῳ ἐώρακε, σὲ τὸν ἄφραστον καὶ
Ἀναρχον Θεόν.

Νέκρωσιν τὴν σὴν, ἡ Πανάφθο-
ρος Χριστέ σου Μήτηρ, ἐλέπου-
σα πικρῶς σοι ἐφθέγγετο, Μὴ
βραδύνης ἡ Ζωὴ ἐν τοῖς νεκροῖς.

Αδης ὁ δεινός, συνετρόμαξεν
ὄτε σὲ εἶδεν, Ἥλιε τῆς δόξης ἀ-
θάνατε, καὶ ἐδίδου τοὺς δεσμίους
ἐν σπουδῇ.

Μέγα κτὶ φρικτόν, Σῶτερ Θεά-
μα νῦν καθοράται· ὁ ζωῆς γὰρ
θέλων παραίτος, θάνατον ὑπέστη,
ζωῶσαι θέλων πάντας.

Νύττη τὴν πλευρὰν, καὶ ἠλού-
σαι Δέσποτα τὰς χεῖρας, πλη-
γὴν ἐκ πλευρᾶς σὺ ἰώμενος, καὶ
τὴν ἀκрасίαν, χειρῶν τῶν Προ-
πατόρων.

Πρὶν τὸν τῆς Ραγὴλ, υἱὸν ἐ-
κλαυσειν ἅπας κατ' οἶκον, νῦν τὸν
τῆς Παρθένου ἐκόψατο, Μαθητῶν
χορεία σὺν τῇ Μητρὶ.

Ράπισμα χειρῶν, Χριστοῦ δέ-
δωκαν ἐν σιαγόνι, τοῦ χειρὶ τὸν
ἄνθρωπον πλάσαντος, καὶ τὰς μύ-
λας θλάσαντος τοῦ θηρός.

Ἦμνοι σε Χριστέ, νῦν τὴν σταύ-
ρωσιν καὶ τὴν Ταφὴν τε, ἅπαν-
τες πιστοὶ ἐκθειάζομεν, οἱ λελυ-
τρωμένοι, θανάτου τῇ Ταφῇ
σου. Δόξα.

Αναρχε Θεέ, Συναΐδιε Λόγε
καὶ Πνεῦμα, Σκῆπτρα τῶν Ἀ-
νάκτιων κραταίωσον, κατὰ πολε-
μίων ὡς ἀγαθός. Καὶ νῦν.

Τέξασα Ζωὴν, Παναμώμητε Ἀγ-
νή Παρθένε, παῦσον Ἐκκλησίας
τὰ σκάνδαλα, καὶ βράβευσον εἰρή-
νην ὡς ἀγαθή.

Καὶ πάλιν τὸ α. εἰ β'. χοροί.
Εἶτα συναπτή μικρά. Καὶ Ἐκφώ-
νησις. Ὅτι ἅγιος εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ
ἐπι· ὁρῶντος δόξης τῶν Χερουβὶμ ἐπα-
γαπαύ-

ναπαυόμενος, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπωμεν σὺν τῷ Ἀνάρχῳ σου Πατρὶ, καὶ τῷ παναγίῳ, καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι.

Καὶ ἄρχεται τῆς γ'. στάσεως ὁ δεξιὸς χορὸς, θυμιῶντος τοῦ Ἱερέως. ἦχος γ'.

Αἱ γενεαὶ πᾶσαι, ὕμνον τῇ Ταφῇ σου, προσφέρουσι Χριστέ μου.

Καθελὼν τοῦ Ξύλου, ὁ Ἄριμαθείας, ἐν τάφῳ σε κηδεύει.

Μυροφόροι ἦλθον, μῦρά σοι Χριστέ μου, κομιζουσαι προφρόνως.

Δεῦρο πᾶσα Κτίσις, ὕμνους ἐξοδίους, προσοίσωμεν τῷ Κτίστῃ.

Ως νεκρὸν τὸν ζῶντα, σὺν Μυροφόροις πάντες, μυρίσωμεν ἐμφρόνως.

Ιωσήφ τρισμακάρ, κήδευσον τὸ Σῶμα, Χριστοῦ τοῦ Ζωοδότου.

Οὓς ἔθρεψε τὸ μάννα, ἐκίνησαν τὴν πτέρναν, κατὰ τοῦ Εὐεργέτου.

Οὓς ἔθρεψε τὸ μάννα, φέρουσι τῷ Σωτῆρι, χολὴν ἅμα καὶ ὄξος.

Ω τῆς παραφροσύνης, καὶ τῆς χριστοκτονίας, τῆς τῶν προφητοκτόνων!

Ως ἄφρων ὑπηρέτης, προδέδωκεν ὁ μύστης, τὴν ἄβυσσον σοφίας.

Τὸν ῥύστιν ὁ πωλῆσας, αἰγμά-

λωτος κατέστη, ὁ δόλιος Ἰούδας.

Κατὰ τὸν Σολομώντα, βόθρος βαθύς τὸ στόμα, Ἑβραίων παρανόμων.

Εβραίων παρανόμων, ἐν σχολιαῖς πορείαις, τρίβολοι καὶ παγίδες.

Ιωσήφ κηδεύει, σὺν τῷ Νικοδήμῳ, νεκροπρεπῶς τὸν Κτίστην.

Ζωοδότα Σῶτερ, δόξα σου τῷ κράτει, τὸν ἄδην καθελόντι.

Υπτιον ὄρωσα, ἡ Πάναγνός σε Λόγε, μητροπρεπῶς ἐθρήνει.

Ω γλυκύ μου ἔαρ, γλυκύτετόν μου Τέκνον, ποῦ σου ἔδου τὸ κάλλος;

Θρῆνον συνεχίνει, ἡ Πάναγνός σου Μήτηρ, σοῦ Λόγε νεκρωθέντος.

Γύναια σὺν Μύροις, ἤκουσι μυρίσαι, Χριστὸν τὸ θεῖον Μῦρον.

Θάνατον θανάτῳ, σὺ θανατοῖς Θεέ μου, θεία σου δυναστεία.

Πεπλάνηται ὁ πλάνος, ὁ πλανηθεὶς λυτροῦται, Σοφία σὴ Θεέ μου.

Πρὸς τὸν πυθμένα ἄδου, κατήχθη ὁ προδότης, διαφθορᾶς εἰς φρέαρ.

Τρίβολοι καὶ παγίδες, ὁδοὶ τοῦ τρισαθλίου, παράφρονος Ἰούδα.

Πάντες συναπολοῦνται, οἱ σταυ-

ρωται

ρωταί σου Λόγε, Υιέ Θεοῦ Παν-
τάναξ.

Διαφθορᾶς εἰς φρέαρ, πάντες συ-
ναπολοῦνται, οἱ ἄνδρες τῶν αἰ-
μάτων.

Υιέ Θεοῦ παντάναξ, Θεέ μου
Πλαστοργέ μου, πῶς πάθος κα-
τεδέξω;

Η δάμαλις τὸν Μόσχον, ἐν Εὐ-
λω κρεμασθέντα, ἠλάλαζεν ὀ-
ρώσα.

Σῶμα Ζωηφόρον, ὁ Ἰωσήφ κη-
δεύει, μετὰ τοῦ Νικοδήμου.

Ανέκραζεν ἡ Κόρη, θερμῶς δα-
κρυρόουσα τὰ σπλάγχνα κεν-
τουμένη.

Φως τῶν ὀφθαλμῶν μου, γλυ-
κύτατόν μου Τέκνον, πῶς Τάφῳ
νῦν καλύπτῃ;

Τὸν Ἀδὰμ καὶ Εὐὰν, ἐλευθερω-
σαι Μήτηρ, μὴ θρήνει, ταῦτα
πάσχω.

Δοξάζω σου Υιέ μου, τὴν ἄκραν
εὐσπλαγχνίαν, ἧς χάριν ταῦτα
πάσχεις.

Οξος ἐποτίσθης καὶ χολὴν Οἰ-
κτίρμων, τὴν πάλαι λύων γεῦσιν.

Ικρίῳ προσεπάγης, ὁ πάλαι τὸν
λαόν σου, στύλω νεφέλης σκέπων.

Αἱ Μυροφύροι Σῶτερ, τῷ Τάφῳ
προελθοῦσαι, προσέφερόν σοι
Μύρα.

Ανάστηθι Οἰκτίρμων, ἡμᾶς ἐκ
τῶν βαράθρων, ἐξανιστῶν τοῦ ἄ-
δου.

Ανάστα Ζωοδότα, ἡ σὲ τεκοῦσα
Μήτηρ, δακρυρόουσα λέγει.

Σπεῦσον ἐξαναστῆναι, τὴν λύ-
πην λύων Λόγε, τῆς σὲ ἀγνώσ-
τεκούσης

Οὐράνιαι Δυνάμεις, ἐξέστησαν
τῷ φόβῳ, νεκρόν σε καθορώσαι.

Τοῖς πόθῳ τε καὶ φόβῳ, τὰ Πά-
θη σου τιμῶσι, εἶδου πταισμάτων
λύσιν.

Ωφρικτὸν καὶ ξένον, θέαμα Θεοῦ
Λόγε! πῶς γῆ σε συγκαλύπτει;

Φέρων πάλαι φεύγει, Σῶτερ
Ἰωσήφ σε, καὶ νῦν σε ἄλλος
θάπτει.

Κλαίει καὶ θρήνει σε, ἡ Πάναγνος
σου Μήτηρ Σωτῆρ μου νεκρω-
θέντα.

Φρίττουςιν οἱ Νόες, τὴν ξένην
καὶ φρικτὴν σου, Ταφὴν τοῦ πάν-
των Κτίστου.

Εββάναν τὸν Τάφον, αἱ Μυροφό-
ροι μύρα, λίαν πρῶτῃ ἐλθοῦσαι.

Ειρήνην Ἐκκλησίᾳ, Λαῶ σου
σωτηρίαν, δώρησαι σὴ ἐγέρσει.

Ω Τριάς Θεέ μου, Πατὴρ Υἱὸς
καὶ Πνεῦμα, ἐλέησον τὸν Κόσμον.
καὶ

Και νῦν.

Ιδεῖν τὴν τοῦ Υἱοῦ σου, Ἀνάστασιν Παρθένε, ἀξίωσον σοῦς δούλους.

Και εὐθὺς ψάλλομεν τὰ Εὐλογητήρια, εἰς Τ. Α'. φύλλ. 64. Εἶτα Συναπτὴ μικρά. Καὶ Ἐκφώνησις. Ὅτι σὲ αἰνοῦσιν. Εἶτα τὸ Ἐξαποστειλάριον, ἐκ γ'. μόνον τὸ, Ἄγιος Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν. Εἰς τοὺς αἴους ψάλλομεν, στιχηρὰ δ'. ἤχος β'.

Σήμερον συνέχει Τάφος, τὸν συνέχοντα παλάμη τὴν Κτίσιν· καλύπτει λίθος, τὸν καλύψαντα ἀρετῇ τοὺς Οὐρανοὺς· ὑπνοῖ ἡ Ζωὴ, καὶ ἄδης τρέμει, καὶ Ἀδὰμ τῶν δεσμῶν ἀπολύεται. Δόξα τῇ σῇ Οἰκονομίᾳ, δι' ἧς τελέτας πάντα Σαββατισμὸν αἰώνιον, ἐδωρήσῃ ἡμῖν, τὴν παναγίαν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν. Ὁ αὐτός.

Τί τὸ ὀρώμενον θέαμα; τίς ἡ παρούσα κατάπαυσις; Ὁ Βασιλεὺς τῶν αἰώνων, τὴν διὰ Πάθου τελέσας Οἰκονομίαν, ἐν Τάφῳ Σαββατίζει, καινὸν ἡμῖν παρέχων Σαββατισμὸν αὐτῷ βοήσωμεν. Ἀνάστα ὁ Θεὸς κρίνων τὴν γῆν, ὅτι σὺ βασιλεύεις εἰς τοὺς αἰῶνας, ὁ ἀμέτρητον ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Δεῦτε ἴδωμεν τὴν Ζωὴν ἡμῶν, ἐν Τάφῳ κειμένην, ἵνα τοὺς ἐν τάφοις κειμένους ζωοποιήσῃ. Δεῦτε σήμερον, τὸν ἐξ Ἰούδα ὑπνοῦντα θεώμενοι, προζητητικῶς αὐτῷ

ἐκβοήσωμεν. Ἀναπεσὼν κεκοίμησαι ὡς Λέων, τίς ἐγερεῖ σε Βασιλεῦ; ἀλλ' ἀνάστηθι αὐτεξουσίως, ὁ δούς ἑαυτὸν ὑπὲρ ἡμῶν ἐκουσίως, Κύριε δόξα σοι.

Ἦχος πλ. β'.

Ἡτήσατο Ἰωσήφ, τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἀπέθετο ἐν τῷ καινῷ αὐτοῦ μνημείῳ· ἔδει γὰρ αὐτὸν ἐκ τάφου, ὡς ἐκ Παστάδος προελθεῖν ὁ συντρίψας κράτος θανάτου, καὶ ἀνοίξας πύλας Παραδείσου ἀνθρώποις, δόξα σοι.

Δόξα ὁ αὐτός.

Τὴν σήμερον μυστικῶς, ὁ μέγας Μωϋσῆς, προδιετυπούτο, λέγων· Καὶ εὐλόγησεν ὁ Θεὸς τὴν ἡμέραν τὴν ἐβδόμην· τοῦτο γάρ ἐστι, τὸ εὐλογημένον Σάββατον· αὕτη ἐστίν, ἡ τῆς καταπαύσεως ἡμέρα, ἐν ἣ κατέπαυσεν ἀπὸ πάντων τῶν ἔργων αὐτοῦ, ὁ μονογενὴς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, διὰ τῆς κατὰ τὸν θάνατον οἰκονομίας, τῇ σαρκὶ σαββατίσας, καὶ εἰς ὃ ἦν, πάλιν ἐπανελθὼν, διὰ τῆς Ἀναστάσεως, ἐδωρήσατο ἡμῖν ζωὴν τὴν αἰώνιον, ὡς μόνος Ἀγαθός, καὶ φιλόνηθρωπος.

Και νῦν. Θεοτοκίον. Ὑπερευλογημένη. Δοξολογία μεγάλη.

Εἰς δὲ τὸ, Ἄγιος ὁ Θεὸς, εἰσοδεύων ὁ Ἱερεὺς μετὰ τοῦ Ἐθαγγελίου καὶ τοῦ Ἐπιταρίου κύκλῳ τῆς Ἐκκλησίας ἐζῶθεν μετὰ τοῦ λαοῦ, καὶ εἰσερχόμενος ἐνδον, ἵσταται ἐν τῷ συνήθει τόπῳ καὶ λέγει, *Σοφία ὄρθοι* καὶ εὐθὺς

εὐθὺς ψάλλομεν ἡμεῖς. Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ, εἰσερχόμενοι δὲ ἔνδον τοῦ βήματος, κυκλῶσι τὴν ἁγίαν τράπεζαν ἅπασ, εἴθ' οὕτω κατατίθεται ὁ ἐπιτάριος, ἥτοι ὁ ἀμνός, ἐπάνω τῆς ἁγίας τραπέζης, καὶ λέγεται τὸ τῆς Προφητείας Τροπάριον. ἤχος β'.

Ο συνέχων τὰ πέρατα, Τάφω συσχεθῆναι κατεδέξω Χριστέ, ἵνα τῆς τοῦ ἁδου καταπτώσεως λυτρώσης τὸ ἀνθρώπινον, καὶ ἀθανάτισας, ζωώσης ἡμᾶς, ὡς Θεὸς Ἀθάνατος.

Πρόκειμενον ἤχος δ'. Ἀνάστα Κύριε βοηθησον ἡμῖν, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἔνεκεν τῆς δόξης τοῦ ὀνόματός σου. σίχ. Ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ὧσιν ἡμῶν ἤκούσαμεν.

Προφητείας Ἰεζεκιὴλ τὸ Ἀνεγνωσμα

Εγένετο ἐπ' ἐμὲ χεὶρ Κυρίου, καὶ ἐξήγαγέ με ἐν Πνεύματι Κυρίου, καὶ ἔθηκε με ἐν μέσῳ τοῦ πεδίου· καὶ τοῦτο ἦν μεστὸν ὁσέων ἀνθρωπίνων· καὶ προσήγαγέ με ἐπ' αὐτὰ κύκλωθεν κύκλω, καὶ ἰδοὺ πολλὰ σφόδρα ἐπὶ προσώπου τοῦ πεδίου, καὶ ἰδοὺ ξηρὰ σφόδρα. Καὶ εἶπε πρὸς με, Γιῆ ἀνθρώπου, εἰ ζήσεται τὰ ὀστέα ταῦτα; καὶ εἶπον, Κύριε Κύριε, σὺ ἐπίττασαι ταῦτα. Καὶ εἶπε πρὸς με, Γιῆ ἀνθρώπου, προφήτευσον ἐπὶ τὰ ὀστέα ταῦτα, καὶ ἐρεῖς αὐτοῖς, Τὰ ὀστέα τὰ ξηρὰ, ἀκούσατε λόγον Κυρίου. Τὰδε λέγει Κύριος τοῖς ὀστέοις τούτοις, Ἰδοὺ ἐγὼ φέρω εἰς ὑμᾶς πνεῦμα ζωῆς, καὶ δώσω εἰς ἡμᾶς νεῦρα, καὶ ἀνάξω εἰς ὑμᾶς σάρκα, καὶ ἐκτενώ ἐφ' ὑμᾶς δέρμα, καὶ δώσω ἐφ' ὑμᾶς Πνεῦμά μου, καὶ ζήσεσθε, καὶ γνώσεσθε ὅτι ἐγὼ εἰμι Κύριος. Καὶ προσήτευσά, καθὼς ἐνετείλατό μοι Κύριος· καὶ

ἐγένετο φωνὴ ἐν τῷ με προφήτεῦσαι, καὶ ἰδοὺ σεισμός, καὶ προσήγαγε τὰ ὀστέα, ἑκάτερον πρὸς τὴν ἁρμονίαν αὐτοῦ. Καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ ἐπ' αὐτὰ νεῦρα, καὶ σάρκες ἐούροντο, καὶ ἀνέβαινον ἐπ' αὐτὰ δέρμα ἐπάνω, καὶ πνεῦμα οὐκ ἦν ἐπ' αὐτοῖς. Καὶ εἶπε πρὸς με, Προφήτευσον ἐπὶ τὸ Πνεῦμα, Γιῆ ἀνθρώπου, πρεφήτευσον, καὶ εἶπον τῷ πνεύματι, Τὰδε λέγει Κύριος Κύριος· ἐκ τῶν τεσσάρων πνευμάτων ἐλθέτω πνεῦμα, καὶ ἐμφύσησον εἰς τοὺς νεκροὺς τούτους, καὶ ζησάτωσαν. Καὶ προσήτευσά, καθὼς ἐνετείλατό μοι· καὶ εἰσῆλθεν εἰς αὐτοὺς τὸ πνεῦμα, καὶ ἐξήσαν, καὶ ἔστησαν ἐπὶ τῶν ποδῶν αὐτῶν, συναγωγὴ πολλὴ σφόδρα σφόδρα. Καὶ ἐλάλησε Κύριος πρὸς με, λέγων, Γιῆ ἀνθρώπου τὰ ὀστέα ταῦτα πᾶς οἶκος Ἰσραὴλ ἐστὶ καὶ αὐτοὶ λέγουσι, Ξηρὰ γέγονε τὰ ὀστέα ἡμῶν, ἀπόλωλεν ἡ ἐλπίς ἡμῶν, διαπεφωνήκαμεν. Διὰ τοῦτο προφήτευσον, καὶ εἰπὲ πρὸς αὐτούς· Τὰδε λέγει Κύριος Κύριος, Ἰδοὺ ἐγὼ ἀνοίγω τὰ μνήματα ὑμῶν, καὶ ἀνάξω ὑμᾶς ἐκ τῶν μνημάτων ὑμῶν, καὶ εἰσάξω ὑμᾶς εἰς τὴν γῆν τοῦ Ἰσραὴλ. Καὶ γνώσεσθε ὅτι ἐγὼ εἰμι Κύριος, ἐν τῷ ἀνοίξαι με τοὺς τάφους ὑμῶν, τοῦ ἀναγαγεῖν με ὑμᾶς ἐκ τῶν τάφων ὑμῶν, ὁ λαός μου. Καὶ δώσω τὸ Πνεῦμά μου ἐφ' ὑμᾶς, καὶ ζήσεσθε, καὶ θήσεται ὑμᾶς ἐπὶ τὴν γῆν ὑμῶν, καὶ γνώσεσθε ὅτι ἐγὼ Κύριος· ἐλάλησα, καὶ ποιήσω, λέγει Κύριος Κύριος.

Προκειμενον ἤχος βαρὺς. Ἀνάστηθι Κύριε ὁ Θεός μου, ὑψώθητω ἡ χεὶρ σου. σίχ. Ἐξομολογήσεται σοι Κύριε ἐν ὅλῃ καρδίᾳ.

Πρὸς Κορινθίους Α'. Ἐπιστολῆς

Αδελφοί, μικρὰ ζύμη ὄλον τὸ σῶμα-

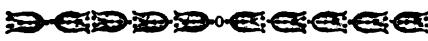
φύραμα ζυμοί. Ἐκκαθάρατε οὖν τὴν παλαιὰν ζύμην, ἵνα ἦτε νέον φύραμα, καθὼς ἐστε ἄζυμοι. Καὶ γὰρ τὸ Πάσχα ἡμῶν ὑπὲρ ἡμῶν ἐτύθη Χριστός. Ὡστε ἐορτάζομεν, μὴ ἐν ζύμῃ παλαιᾷ, μηδὲ ἐν ζύμῃ κακίας, καὶ πονηρίας, ἀλλ' ἐν ἄζυμοις, εἰλικρινείας καὶ ἀληθείας· Χριστὸς γὰρ ἡμᾶς ἐξηγόρασεν ἐκ τῆς κατάρας τοῦ Νόμου, γενόμενος ὑπὲρ ἡμῶν κατάρα. Γέγραπται γάρ· Ἐπικατάρατος πᾶς ὁ κρεμάμενος ἐπὶ ξύλου· Ἴνα εἰς τὰ ἔθνη ἡ εὐλογία τοῦ Ἀβραὰμ γένηται ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ἵνα τὴν ἐπιγγελίαν τοῦ Πνεύματος λάβωμεν διὰ τῆς πίστεως.

Ἀλληλούια. ἤχ. πλ. α' Ἀναστήτω ὁ Θεὸς καὶ διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ. Στίχ. Ὡς ἐκλείπει καπνὸς, ἐκλειπέτωσαν, ὡς τήκεται, κηρός. Στίχ. Οὕτως ἀπολοῦνται οἱ ἁμαρτωλοὶ ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ.

Εὐαγγέλιον, ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Τῆ ἐπαύριον, ἣτις ἐστὶ μετὰ τὴν Παρασκευήν.

Ἐκτενής. Εἶπομεν πάντες, καὶ Πληρώσωμεν τὴν ἐωθινήν. Ὡσαύτως καὶ τὰ λοιπὰ ὡς ἔθος, καὶ γίνεται ἀπόλυσις. Ἡ δὲ πρώτη ὥρα, ὁμοίως καὶ αἱ λοιπαί, λιτῶς ψάλλονται ἐν τῷ Νάρθηκι.

Τῷ ἁγίῳ καὶ μεγάλῳ Σαββάτῳ Ἐσπέρας· Περὶ ὥραν, ἰ. τῆς ἡμέρας

πρῆμιναι. Καὶ ἀλλάσσει ὁ Ἱερεὺς σπολὴν λευκὴν· καὶ εὐλογήσαντος αὐτοῦ, ἀρχομένου τοῦ Προσκυματικοῦ, γίνεται Συναπτὴ μεγάλη· εἶτα τὸ, Κύριε ἐκκραξ, εἰς ἦχον α' καὶ ἱστῶμεν Στίχους ἡ. ψάλλομεν δὲ Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου, δ'. ἦχος α'.

Τὰς ἐσπερινὰς ἡμῶν εὐχὰς, πρόσδεξαι Ἄγιε Κύριε, καὶ παράσχου ἡμῖν, ἄφεσιν ἁμαρτιῶν, ὅτι μόνος εἶ ὁ δεΐξας, ἐν Κόσμῳ τὴν Ἀνάστασιν.

Κυκλώσατε λαοὶ Σιών, καὶ περιλάβετε αὐτήν, καὶ δότε δόξαν ἐν αὐτῇ, τῷ ἀναστάντι ἐκ νεκρῶν, ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ λυτρωσάμενος ἡμᾶς, ἐκ τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν.

Δεῦτε λαοὶ ὑμνήσωμεν καὶ προσκυνήσωμεν Χριστὸν, δοξάζοντες αὐτοῦ τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν, ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἐκ τῆς πλάνης τοῦ ἐχθροῦ, τὸν Κόσμον λυτρωσάμενος.

Τῷ Πάθει σου Χριστοῦ, παθῶν ἡλευθερώθημεν, καὶ τῇ Ἀναστάσει σου, ἐκ φθορᾶς ἐλυτρώθημεν, Κύριε δόξα σοι.

Ἔτερα ἰδιόμελα τοῦ μεγάλου. Σαββάτου. Δευτεροῦντες τὸ ἐν. ἤχ. πλ. δ'.

Σήμερον ὁ Ἄδης στένων βοᾷ· Συνέφερε μοι, εἰς τὸν ἐκ Μαρίας γεννηθέντα, μὴ ὑπεδεξάμην· ἐλθὼν γὰρ ἐπ' ἐμέ, τὸ κράτος μου ἔλυσε· πύλας χαλκᾶς συνέτριψε· ψυχὰς

χὰς ἄς κατεῖχον τὸ πρὶν, Θεὸς ὦν ἀνέστησε· Δόξα Κύριε τῷ Σταυρῷ σου, καὶ τῇ Ἀναστάσει σου.

Σήμερον ὁ Ἄδης στένων θαυ-
κατελύθη μου ἡ ἐξουσία· ἐδοξά-
μην θνητὸν, ὡσπερ ἓνα τῶν θανόντων· τοῦτον δὲ κατέχειν ὅλως οὐκ ἰσχύω, ἀλλ' ἀπολύω μετὰ τοῦτου, ὦν ἐβασίλευον· ἐγὼ εἶχον τοὺς νεκροὺς ἀπ' αἰῶνος, ἀλλὰ οὗτος ἰδοὺ πάντας ἐγείρει· Δόξα Κύριε τῷ Σταυρῷ σου, καὶ τῇ Ἀναστάσει σου.

Σήμερον ὁ Ἄδης στένων θαυ-
κατεπόθη μου τὸ κράτος, ὁ Ποιμὴν ἐσταυρώθη, καὶ τὸν Ἀδάμ ἀνέστησεν· ὦν περ ἐβασίλευον ἐστέρημαι, καὶ οὐκ κατέπιον ἰσχύσας, πάντας ἐξήμεσα· ἐκένωσε τοὺς τάφους· ὁ σταυρωθεὶς οὐκ ἰσχυθεὶ τοῦ θανάτου τὸ κράτος· Δόξα· Κύριε τῷ Σταυρῷ σου, καὶ τῇ ἀναστάσει σου. Δόξα. ἤχ. πλ. β'.

Τὴν σήμερον μυστικῶς, ὁ μέγας Μωϋσῆς, προδιετυποῦτο, λέγων· Καὶ εὐλόγησεν ὁ Θεὸς, τὴν ἡμέραν τὴν ἐβδόμην· τοῦτο γάρ ἐστι, τὸ εὐλογημένον Σάββατον. Αὕτη ἐστίν, ἡ τῆς καταπαύσεως ἡμέρα, ἐν ἣ κατέπαυσεν ἀπὸ πάντων τῶν ἔργων αὐτοῦ, ὁ μονογενὴς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, διὰ τῆς κατὰ τὸν θάνατον οἰκονομίας, τῆ σαρκὶ σαββατίας, καὶ εἰς ὃ ἦν, πάλιν ἐπανελθὼν, διὰ τῆς Ἀναστάσεως, ἐδωρήσατο ἡμῖν ζωὴν τὴν αἰώνιον, ὡς μόνος Ἀγαθὸς καὶ φιλόνηπος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. ἤχος α'. Τὴν παγκόσμιον δόξαν, εἰς Φύλλα. 127 (Τ. Α.) Εἰσὸδος μετὰ τοῦ Εὐαγγελίου. Φῶς ἰλαρόν.

Προκείμενον οὐ λέγομεν, Ἄλλ' εὐθύς, Σοφία. Καὶ ἀρχεται ὁ ἀναγνώστης τὰ Ἀναγνώσματα.

Γενέσεως τὸ Ἀκρίνωσμα.

Εν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν Οὐρανὸν καὶ τὴν Γῆν. Ἡ δὲ γῆ ἦν ἀέρατος, καὶ ἀκατασκευαστος, καὶ σκότος ἐπέκειτο ἐπάνω τῆς Ἀβύσσου· καὶ πνεῦμα Θεοῦ ἐπερέετο ἐπάνω τοῦ ὕδατος. Καὶ εἶπεν ὁ Θεὸς, Γενηθήτω φῶς· καὶ ἐγένετο φῶς. Καὶ εἶδεν ὁ Θεὸς τὸ φῶς, ὅτι καλόν· καὶ διεχώρισεν ὁ Θεὸς ἀνά μέσον τοῦ φωτός, καὶ ἀνά μέσον τοῦ σκότους. Καὶ ἐκάλεσεν ὁ Θεὸς τὸ φῶς, Ἡμέραν, καὶ τὸ σκότος ἐκάλεσε Νύκτα· καὶ ἐγένετο ἑσπέρα, καὶ ἐγένετο πρωὶ, ἡμέρα μία. Καὶ εἶπεν ὁ Θεὸς, Γενηθήτω στερεώμα ἐν μέσῳ τοῦ ὕδατος, καὶ ἔστω διαχωρίζον ἀνά μέσον ὕδατος καὶ ὕδατος· καὶ ἐγένετο οὕτω· Καὶ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸ στερεώμα· καὶ διεχώρισεν ὁ Θεὸς ἀνά μέσον τοῦ ὕδατος, τοῦ ἐπάνω τοῦ στερεώματος, καὶ ἀνά μέσον τοῦ ὕδατος, ὃ ἦν ὑποκάτω τοῦ στερεώματος. Καὶ ἐκάλεσεν ὁ Θεὸς τὸ στερεώμα, Οὐρανόν· καὶ εἶδεν ὁ Θεὸς, ὅτι καλόν· καὶ ἐγένετο ἑσπέρα, καὶ ἐγένετο πρωὶ, ἡμέρα δευτέρα. Καὶ εἶπεν ὁ Θεὸς, Συνάχθητω τὸ ὕδωρ τὸ ὑποκάτω τοῦ Οὐρανοῦ εἰς συναγωγὴν μίαν, καὶ ἐρθηθήτω ἡ ξηρὰ· καὶ ἐγένετο οὕτω· καὶ συνέχθη τὸ ὕδωρ τὸ ὑποκάτω τοῦ Οὐρανοῦ εἰς τὰς συναγωγὰς αὐτῶν, καὶ ὤρη ἡ ξηρὰ. Καὶ ἐκάλεσεν ὁ Θεὸς τὴν ξηρὰν, Γῆν, καὶ τὰ συστήματα

ματα τῶν ὑδάτων ἐκάλεσε, **Θαλάσσης**· καὶ εἶδεν ὁ Θεός, ὅτι καλόν. Καὶ εἶπεν ὁ Θεός, **Βλαστῆσάτω ἡ γῆ βοτάνην χόρτου, σπείρον σπέρμα κατὰ γένος, καὶ καθ' ὁμοιότητα, καὶ ξύλον κάρπιμον ποιοῦν καρπὸν, οὗ τὸ σπέρμα αὐτοῦ ἐν αὐτῷ κατὰ γένος ἐπὶ τῆς γῆς.** Καὶ ἐγένετο οὕτω. Καὶ ἐξήνεγκεν ἡ γῆ βοτάνην χόρτου, σπείρον σπέρμα κατὰ γένος καὶ καθ' ὁμοιότητα, καὶ ξύλον κάρπιμον ποιοῦν καρπὸν, οὗ τὸ σπέρμα αὐτοῦ ἐν αὐτῷ κατὰ γένος ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ εἶδεν ὁ Θεός, ὅτι καλόν. Καὶ ἐγένετο ἑπτάρα, καὶ ἐγένετο πρῶτῃ, ἡμέρα τρίτη.

Προφητείας Ἡσαίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Φωτίζου φωτίζου Ἱερουσαλήμ, ἡκει γὰρ σου τὸ φῶς, καὶ ἡ δόξα Κυρίου ἐπὶ σὲ ἀνατέταλκεν. Ὅτι ἰδοὺ σκότος καλύψει γῆν, καὶ γνόφος ἐπὶ Ἔθνη, ἐπὶ σὲ δὲ φανήσεται Κύριος, καὶ ἡ δόξα αὐτοῦ ἐπὶ σὲ ἐφθήσεται. Καὶ πορεύσονται Βασιλεῖς τῷ φωτί σου, καὶ Ἔθνη τῇ λαμπρότητι τῆς ἀνατολῆς σου. Ἄρον κύκλω τοὺς ὀφθαλμούς σου, καὶ ἴδε συνηγμένα τὰ τέκνα σου· ἦκασι πάντες οἱ υἱοὶ σου μακρόθεν, καὶ αἱ θυγατέρες σου ἐπ' ὤμων ἀρτήσονται. Τότε ὄψει, καὶ εὐφρανθήσεται, καὶ φραθήσεται, καὶ ἐκστήσεται τῆ καρδίᾳ, ὅτε μεταβαλεῖ εἰς σὲ πλοῦτον θαλάσσης, καὶ Ἐθνῶν καὶ λαῶν. Καὶ ἤξουσὶ σοὶ ἀγέλαι καμήλων, καὶ καλύψουσὶ σε κάμηλοι Μεδιᾶν, καὶ Γεφάρ, πάντες ἐκ Σαβὰ ἤξουσὶ, σέροντες σοὶ χρυσίον, καὶ λίβανον οἴσουσι, καὶ λίθον τίμιον, καὶ τὸ σωτήριον Κυρίου εὐαγγελιοῦνται. Καὶ πάντα τὰ πρόβατα Κηδάρ συναχθήσονται σοὶ, καὶ κριοὶ Ναβαιῶν ἤξου-

σί σοι, καὶ ἀνενεχθήσονται δεκτὰ ἐπὶ τὸ θυσιαστήριόν μου, καὶ ὁ Οἶκος τῆς προσευχῆς μου δοξασθήσεται. Ἔτινες εἶδε, ὡς νεφέλαι κέτανται, καὶ ὡσεὶ περιστραφαὶ σὺν νεσοσὶς αὐτῶν; ἐκ' ἐμέ ἐστι Σιών. Ἐμὲ νῆσοι ὑπέμειναν, καὶ πλοῖα Θαραεῖς ἐν πρώτοις, ἀγαγεῖν τὰ τέκνα σου μακρόθεν, καὶ τὸ ἀργύριον καὶ τὸ χρυσίον αὐτῶν μετ' αὐτῶν, διὰ τὸ Ὄνομα Κυρίου τὸ Ἅγιον, καὶ διὰ τὸν Ἅγιον τοῦ Ἰσραὴλ ἐνδοξον εἶναι. Καὶ οἰκοδομήσουσιν ἀλλογενεῖς τὰ τεῖχη σου, καὶ οἱ Βασιλεῖς αὐτῶν παραστήσονται σοὶ· διὰ γὰρ ἀργῆν μου ἐπάταξά σε, καὶ διὰ ἐλεόν μου ἠγάπησά σε. Καὶ ἀνοιχθήσονται αἱ πόλεις σου Ἱερουσαλήμ διαπαντός ἡμέρας καὶ νυκτός, καὶ οὐ κλεισθήσονται, εἰσαγαγεῖν πρὸς σὲ δύναμιν Ἐθνῶν, καὶ Βασιλεῖς αὐτῶν ἀγομένους. Τὰ γὰρ Ἔθνη καὶ οἱ Βασιλεῖς, οἵτινες οὐ δουλεύσουσί σοι, ἀπολούνται, καὶ τὸ Ἔθνη ἐρημία ἐρημωθήσεται. Καὶ ἡ δόξα τοῦ Λιβάνου πρὸς σὲ ἤξει, ἐν κυκαρίσσω καὶ πεύκῃ καὶ κέδρω ἄμα, δοξάσεται τὸν τόπον τὸν ἁγίόν μου, καὶ τὸν τόπον τῶν ποδῶν μου δοξάσω. Καὶ πορεύσονται πρὸς σὲ δεδαικότες οἱ υἱοὶ τῶν ταπεινωσάντων σε, καὶ παρεξυνάντων σε· καὶ προσκυνήσουσι τὰ ἴχνη τῶν ποδῶν σου πάντες οἱ παρεξυναντές σε, καὶ κληθήσεται Πόλις Κυρίου Σιών τοῦ ἁγίου Ἰσραὴλ, διὰ τὸ γεγονῆνθαί σε ἐγκαταλειμμένην, καὶ μεμισημένην, καὶ οὐκ ἦν ὁ βοηθὸν σοὶ· καὶ θέσωσε ἀγαλλίαμα αἰώνιον· εὐφροσύνην γενεαῖς γενεῶν. Καὶ θηλάσεις γάλα Ἐθνῶν, καὶ πλοῦτον Βασιλέων φάγεσαι, καὶ γνώσῃ, ὅτι ἐγὼ Κύριος ὁ σῶζων σε, καὶ ἐξαιρούμενός σε ὁ Θεός Ἰσραὴλ.

Προ-

Προφητείας Δανιὴλ τὸ Ἀνάγνωσμα

Ετους ὀκτωκαιδεκάτου, Ναβουχοδονόσορ ὁ Βασιλεὺς ἐποίησεν εἰκόνα χρυστῆν, ὕψος αὐτῆς πῆχεων ἐξήκοντα, καὶ εὖρος αὐτῆς πῆχεων ἑξή: καὶ ἔστησεν αὐτὴν ἐν πεδίῳ Ἀσρα, ἐν χώρῃ Βαβυλῶνος. Καὶ ἀπέστειλε Ναβουχοδονόσορ ὁ Βασιλεὺς συναγαγεῖν πάντας τοὺς Ὑπάτους, καὶ τοὺς Στρατηγούς, καὶ τοὺς Τοπάρχας, Ἡγουμένους τε, καὶ Τυράννους, καὶ τοὺς ἐπ' ἐξουσιῶν, καὶ πάντας τοὺς Ἀρχοντας τῶν χωρῶν, ἔλθειν εἰς τὰ ἔγκαϊνα τῆς εἰκόνας, ἣν ἔστησε Ναβουχοδονόσορ ὁ Βασιλεὺς. Καὶ συνήχθησαν οἱ Τοπάρχαι, Ὑπατοὶ, Στρατηγοὶ, Ἡγούμενοι, Τυράννοι μεγάλοι, οἱ ἐπ' ἐξουσιῶν, καὶ πάντες οἱ Ἀρχοντες τῶν χωρῶν, εἰς τὸν ἔγκαινισμὸν τῆς εἰκόνας. ἦν ἕστησε Ναβουχοδονόσορ ὁ Βασιλεὺς, καὶ εἰστήκεισαν ἐνώπιον τῆς εἰκόνας, καὶ ὁ Κήρυξ ἔβρα ἐν ἰσχυί, Ὑμῖν λέγεται Ἔθνη, λαοὶ, φυλαί, γλώσσαι, ἣ ἂν ὦρα ἀκούσητε τῆς φωνῆς τῆς σάλπιγγος, σύριγγός τε, καὶ κιθάρας, σαμβύκης τε καὶ ψαλτηρίου, καὶ συμφωνίας, καὶ παντὸς γένους μουσικῶν, πίπτοντες προσκυνεῖτε τῇ εἰκόνι τῇ χρυστῇ. ἦν ἕστησε Ναβουχοδονόσορ ὁ Βασιλεὺς. Καὶ ὅς ἂν μὴ πεσῶν προσκυνήσῃ, αὐτῇ τῇ ὦρᾳ ἐμβληθήσεται εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρὸς τὴν καιομένην. Καὶ ἐγένετο ὅταν ἤκουσαν οἱ λαοὶ τῆς φωνῆς τῆς σάλπιγγος, σύριγγός τε, καὶ κιθάρας, σαμβύκης τε καὶ ψαλτηρίου, καὶ συμφωνίας, καὶ παντὸς γένους μουσικῶν, πίπτοντες οἱ λαοὶ, φυλαί, γλώσσαι, προσεκύνουν τῇ εἰκόνι τῇ χρυστῇ, ἦν ἕστησε Ναβουχοδονόσορ ὁ Βασιλεὺς κατέναντι τούτων. Τότε προσήλθον ἄνδρες Καλδαῖοι, καὶ διέβαλον τοὺς

Ἰουδαίους, τῷ Βασιλεῖ Ναβουχοδονόσορ, λέγοντες· Βασιλεῦ, εἰς τοὺς αἰῶνας ζῆθι. Σὺ Βασιλεὺς ἔθηκας δόγμα, πάντα ἄνθρωπον, ὃς ἂν ἀκούσῃ τῆς φωνῆς τῆς σάλπιγγος, σύριγγός τε καὶ κιθάρας, σαμβύκης τε καὶ ψαλτηρίου, καὶ συμφωνίας, καὶ παντὸς γένους μουσικῶν, καὶ μὴ πεσῶν προσκυνήσῃ τῇ εἰκόνι τῇ χρυστῇ, ἦν ἐποίησας, ἐμβληθήσεται εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρὸς τὴν καιομένην. Εἰσὶν οὖν ἄνδρες Ἰουδαῖοι, οὓς κατέστησας ἐπὶ τὰ ἔργα τῆς χώρας Βαβυλῶνος, Σεδράχ, Μισάχ, καὶ Ἀβδεναγῶ, οἱ οὐχ ὑπήκουσαν τῷ δόγματι σου Βασιλεῦ, καὶ τοῖς θεοῖς σου οὐ λατρεύουσι, καὶ τῇ εἰκόνι τῇ χρυστῇ, ἦν ἕστησας, οὐ προσκυνοῦσι. Τότε Ναβουχοδονόσορ ἐν θυμῷ καὶ ὀργῇ εἶπεν ἀγαγεῖν τὸν Σεδράχ, Μισάχ, καὶ Ἀβδεναγῶ καὶ οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι ἤχθησαν ἐνώπιον τοῦ Βασιλέως. Καὶ ἀπεκρίθη Ναβουχοδονόσορ καὶ εἶπεν αὐτοῖς, Εἰ ἀληθῶς Σεδράχ, Μισάχ, καὶ Ἀβδεναγῶ, τοῖς θεοῖς μου οὐ λατρεύετε, καὶ τῇ εἰκόνι τῇ χρυστῇ, ἦν ἕστησα, οὐ προσκυνεῖτε; Νῦν οὖν ἔχετε ἐτοιμῶς, ἵνα ὡς ἂν ἀκούσητε τῆς φωνῆς τῆς σάλπιγγος, σύριγγός τε καὶ κιθάρας, σαμβύκης τε καὶ ψαλτηρίου, καὶ συμφωνίας καὶ παντὸς γένους μουσικῶν, πετόντες, προσκυνήσῃτε τῇ εἰκόνι τῇ χρυστῇ, ἦν ἐποίησα· ἐν δὲ μὴ προσκυνήσῃτε, αὐτῇ τῇ ὦρᾳ ἐμβληθήσεσθε εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρὸς τὴν καιομένην, καὶ τίς ἐστί Θεός, ὃς ἐξέλτετα ὑμᾶς ἐκ τῶν χειρῶν μου; Ἀπεκρίθησαν δὲ Σεδράχ, Μισάχ, καὶ Ἀβδεναγῶ, λέγοντες τῷ Βασιλεῖ Ναβουχοδονόσορ, Ὁ χρειαὶν ἔχομεν ἡμεῖς περὶ τοῦ ῥήματος τούτου ἀποκριθῆναί σοι. Ἔστι γὰρ ὁ Θεός ἡμῶν ἐν οὐρανοῖς, ὃ ἡμεῖς λατρεύομεν, δυνατὸς ἐξελεῖσθαι ἡμᾶς ἐκ τῆς

τῆς καμίνου τοῦ πυρός τῆς καιομένης, καὶ ἐκ τῶν χειρῶν σου, Βασιλεῦ, ῥύσεται ἡμᾶς. Καὶ ἐὰν μὴ, γνωστὸν ἔστω σοι Βασιλεῦ, ὅτι τοῖς θεοῖς σου οὐ λατρεύομεν, καὶ τῇ εἰκόνι τῇ χρυσοῦ ἦν ἔστησας, οὐ προσκυνούμεν. Τότε Ναβουχοδονόσορ ἐπλήσθη θυμοῦ, καὶ ἡ ὄψις τοῦ προσώπου αὐτοῦ ἠλλοιώθη ἐπὶ Σεδράχ, Μισάχ, καὶ Ἀβδεναγῶ, καὶ εἶπεν ἔκκαυσαι τὴν κάμινον ἐπταπλασίως, ἕως οὗ εἰς τέλος ἔκκαῃ. Καὶ ἄνδρας ἰσχυροῦς τῇ ἰσχύϊ εἶπε, πεδήσαντας τὸν Σεδράχ, Μισάχ, καὶ Ἀβδεναγῶ, ἐμβαλεῖν εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρός τὴν καιομένην. Τότε οἱ ἄνδρες ἐκείνοι ἐπεδήθησαν σὺν τοῖς σαραβαριοῖς αὐτῶν, καὶ τιάραις, καὶ περικνημίτι, καὶ τοῖς ἐνδύμασιν αὐτῶν, καὶ ἐβλήθησαν εἰς τὸ μέσον τῆς καμίνου τοῦ πυρός τῆς καιομένης. Ἐπεὶ δὲ ῥῆμα τοῦ Βασιλέως ὑπερίσχυσε, καὶ ἡ κάμινον ἐξεκαύθη ἐκ περισσοῦ ἐπταπλασίως. Καὶ τοὺς ἄνδρας ἐκείνους τοὺς ἐνδιαβάλλοντας τὸν Σεδράχ, Μισάχ, καὶ Ἀβδεναγῶ, ἀπέκτεινεν ἡ φλόξ τοῦ πυρός κύκλωθεν. Καὶ οἱ ἄνδρες οἱ τρεῖς οὗτοι, Σεδράχ, Μισάχ, καὶ Ἀβδεναγῶ, ἔπεσον ἐν μέσῳ τῆς καμίνου τοῦ πυρός τῆς καιομένης πεπεδημένοι, καὶ περιεπάτουν ἐν μέσῳ τῆς ολογός, ὑμνοῦντες τὸν Θεόν, καὶ εὐλογοῦντες τὸν Κύριον. Καὶ συστάς αὐτοῖς Ἀζαρίας προσήυξατο, οὕτω καὶ ἀνοίξας τὸ στόμα αὐτοῦ ἐν μέσῳ τοῦ πυρός, εἶπεν·

Εὐλογητός εἶ Κύριε ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν, καὶ αἰνετὸν, καὶ δεδοξατὸν τὸ ὄνομά σου εἰς τοὺς αἰῶνας. Ὅτι δίκαιος εἶ ἐπὶ πάντιν, οἷς ἐποίησας ἡμῖν, καὶ πάντα τὰ ἔργα σου ἀληθινά, καὶ εὐθεῖαι αἱ ὁδοὶ σου. Καὶ πάντα αἱ κρίσεις σου, ἀληθεῖς. Καὶ κρίματα ἀληθείας ἐποίησας

κατὰ πάντα, ἃ ἐπέγαγες ἡμῖν, καὶ ἐπὶ τὴν πόλιν τὴν ἁγίαν τὴν τῶν Πατέρων ἡμῶν Ἰερουσαλὴμ, ὅτι ἐν ἀληθείᾳ καὶ κρίσει ἐπέγαγες ταῦτα πάντα ἐς ἡμᾶς, διὰ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν. Ὅτι ἡμάρτομεν, καὶ ἠνομήσαμεν ἀποστῆναι ἀπὸ σοῦ. Καὶ ἐξημάρτομεν ἐν πάσι, καὶ τῶν ἐντολῶν σου οὐκ ἠκούσαμεν, οὐδὲ συντηρήσαμεν, οὐδὲ ἐποίησαμεν καθὼς ἐνετείλω ἡμῖν, ἵνα εὖ ἡμῖν γένηται. Καὶ πάντα ὅσα ἐποίησας ἡμῖν, καὶ πάντα ὅσα ἐπέγαγες ἡμῖν, ἐν ἀληθινῇ κρίσει ἐποίησας. Καὶ παρέδωκας ἡμᾶς εἰς χεῖρας ἐχθρῶν ἀνόμων, καὶ ἐχθίστων ἀποστατῶν, καὶ Βασιλεῖ ἀδίκῳ καὶ πονηροτάτῳ παρὰ πᾶσαν τὴν γῆν. Καὶ ὡν οὐκ ἔστιν ἡμῖν ἀνοίξει τὸ στόμα· αἰσχύνῃ καὶ ὄνειδος ἐγενήθημεν τοῖς δούλοις σου καὶ τοῖς σκλάβοις σε. Μὴ δὴ παραδῶς ἡμᾶς εἰς τέλος διὰ τὸ ὄνομά σου, καὶ μὴ διασκεδάσῃς τὴν διαθήκην σου, καὶ μὴ ἀποστήσῃς τὸ ἐλεός σου ἀπ' ἡμῶν, διὰ Ἀβραάμ τὸν ἠγαπημένον ὑπὸ σοῦ, καὶ διὰ Ἰσαὰκ τὸν δούλόν σου, καὶ Ἰσραὴλ τὸν ἅγιόν σου. Οἷς ἐλάλησας λέγων πληθῆναι τὸ σπέρμα αὐτῶν, ὡς τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ὡς τὴν ἄμμον, τὴν παρὰ τὸ χεῖλος τῆς θαλάσσης. Ὅτι Δέσποτα ἐμικρύνθημεν παρὰ πάντα τὰ ἔθνη, καὶ ἐσμὲν ταπεινοὶ ἐν πάσῃ τῇ γῇ σήμερον, διὰ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν. Καὶ οὐκ ἔστιν ἐν τῷ καιρῷ τούτῳ Ἄρχων, καὶ Προφήτης, καὶ Ἠγούμενος, οὐδὲ ὀλοκαύτως, οὐδὲ θυσία, οὐδὲ προσφορά, οὐδὲ θυμίαμα, οὐ τόπος τοῦ καρπῶσαι ἐνώπιόν σου, καὶ εὐρεῖν ἔλεος. Ἄλλ' ἐν ψυχῇ συντετριμμένη, καὶ πνεύματι ταπεινώσεως προσδεχθείμεν. Ὡς ἐν ὀλοκαυτώματι κριῶν καὶ ταύρων, καὶ ὡς ἐν

μυριάσιν ἀρνῶν πίωνων, οὕτω γενέσθω

θω ἡ θυσία ἡμῶν ἐνώπιόν σου σήμερον, καὶ ἐκτελεσθῶ ὀπισθὲν σου, ὅτι οὐκ ἔστιν αἰσχύνῃ τοῖς πεποιθόσιν ἐπὶ σέ. Καὶ νῦν ἐξακολουθοῦμέν σοι ἐν δλῃ καρδίᾳ καὶ ρεθούμεθά σε, καὶ ζητοῦμεν τὸ πρόσωπόν σου. Μῆ καταισχύνῃς ἡμᾶς, ἀλλὰ ποιήσον μεθ' ἡμῶν κατὰ τὴν ἐπιεικειάν σου, καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τοῦ ἐλέους σου. Καὶ ἐξελοῦ ἡμᾶς κατὰ τὰ θαυμάσιά σου, καὶ δὸς δόξαν τῷ ὀνόματί σου Κύριε, καὶ ἐντραπήθησαν πάντες οἱ ἐνδεικνύμενοι τοῖς δούλοις σου κακὰ, καὶ καταισχυνθίσαν ἀπὸ πάσης δυνάμεως καὶ δυναστείας, καὶ ἡ ἰσχύς αὐτῶν συντριβείη. Καὶ γνώτωσαν ὅτι σὺ εἶ Κύριος ὁ Θεὸς μόνος καὶ ἐνδοξος ἐφ' ἄλην τὴν Οἰκουμένην. Καὶ οὐ διελίπον οἱ ἐμβάλλοντες αὐτοὺς ὑπηρεταί τοῦ Βασιλέως, καίοντες τὴν κάμινον νάρθη, καὶ πίσση, καὶ συμπύω, καὶ κληματῖδι. Καὶ διεχεῖτο ἡ φλόξ ἐπάνω τῆς καμίνου ἐπὶ πῆγεις τεσσαράκοντα ἐννέα. Καὶ διώδευσε, καὶ ἐνεπύρισεν ὅς εὔρε περὶ τὴν κάμινον τῶν Χαλδαίων. Ὁ δὲ Ἄγγελος Κυρίου συγκατέθη ἅμα τοῖς περὶ τὸν Ἀζαρίαν εἰς τὴν κάμινον, καὶ ἐξεΐναξε τὴν φλόγα τοῦ πυρὸς ἐκ τῆς καμίνου. Καὶ ἐποίησε τὸ μέσον τῆς καμίνου, ὡς πνεῦμα δρόσου διασπρίζον, καὶ οὐχ ἤψατο αὐτῶν τὸ καθόλου τὸ πῦρ, οὐδὲ ἐλύπησεν, οὐδὲ παρηνώχλησεν αὐτούς. Τότε οἱ τρεῖς ὡς ἐξ ἐνὸς στόματος ἔμνηον, καὶ ἐδόξουν, καὶ ἐδόξαζον τὸν Θεὸν ἐν τῇ καμίνῳ, λέγοντες, Εὐλογητὸς εἶ Κύριε ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν, καὶ ὑπερύμνητος καὶ ὑπερυψούμενος εἰς τοὺς αἰῶνας. Καὶ εὐλογημένον, τὸ ἔνομα τῆς δόξης σου τὸ Ἅγιον, καὶ ὑπεραινετόν, καὶ ὑπερυψούμενον εἰς τοὺς αἰῶνας. Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ Ναῶ τῆς ἁγίας δόξης σου, καὶ ὑπερύμνητος καὶ ὑπερυψούμενος εἰς τοὺς αἰῶ-

νας. Εὐλογημένος εἶ ὁ βλέπων ἀβύσσους, ὁ καθήμενος ἐπὶ τῶν Χερουβίμ, καὶ ὑπερύμνητος, καὶ ὑπερυψούμενος εἰς τοὺς αἰῶνας. Εὐλογημένος εἶ ὁ ἐπὶ Θρόνου δόξης Βασιλείας σου, ὁ ὑπερύμνητος καὶ ὑπερυψούμενος εἰς τοὺς αἰῶνας. Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ στερωμάτι τοῦ Οὐρανοῦ, ὁ ὑπερύμνητος, καὶ ὑπερυψούμενος εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἄνιστάμεθα ἐνταῦθα, καὶ ψάλλομεν ἐν ἐκάστῳ στίχῳ. Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ δὲ Ἀναγνώστης λέγει τοὺς στίχους τοῦ Ἵμνου τῶν Ἀρίων τριῶν Παίδων.

Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογεῖτε Ἄγγελοι Κυρίου, Οὐρανοὶ Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογεῖτε ὕδατα πάντα τὰ ὑπεράνω τῶν οὐρανῶν, πάσαι αἱ Δυνάμεις Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογεῖτε ἥλιος, καὶ σελήνη, ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογεῖτε πᾶς ὄμβρος, καὶ δρόσος, πάντα τὰ πνεύματα, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογεῖτε πῦρ, καὶ καύμα, καὶ ψύχος

ψύχος καὶ καύσων, τὸν Κύριον, ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογεῖτε φῶς, καὶ σκότος, νύκτες, καὶ ἡμέραι, τὸν Κύριον, ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογεῖτε πύχλαι, καὶ χιόνες, ἀστραπαὶ καὶ νεφέλαι, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογεῖτε γῆ, ὄρη, καὶ βουνοὶ, καὶ πάντα τὰ φύμμενα ἐν αὐτῇ τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογεῖτε θάλασσαι, καὶ ποταμοί, πηγαί, κήτη, καὶ πάντα τὰ κινούμενα ἐν τοῖς ὕδασι, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογεῖτε πάντα τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, τὰ θηρία, καὶ πάντα τὰ κτήνη, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογεῖτε υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων, εὐλογεῖτε Ἰσραὴλ, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογεῖτε Ἱερεῖς Κυρίου, δοῦλοι Κυρίου, τὸν Κύριον, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογεῖτε πνεύματα, καὶ ψυχαὶ δικαίων, Ὅσοι καὶ ταπεινοὶ τῇ καρδίᾳ, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογεῖτε Ἀνανία, Ἀζαρία,

καὶ Μισαήλ, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογεῖτε Ἀπόστολοι, Προφῆται καὶ Μάρτυρες Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ Ἅγιον Πνεῦμα, τὸν Κύριον ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν, τὸν Κύριον ὑμνοῦντες, καὶ ὑπερυψοῦντες εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εἰθ' οὕτω συναπτῆ μικρᾷ καὶ ψάλλομεν εὐθύς ἀντὶ τοῦ Τρισαγίου. Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε. Προκειμενον. ἤχ. κλ. α. Πᾶσα ἡ γῆ προσκυνησάτωσάν σοι, καὶ ψαλλάτωσάν σοι. Στίχ. Ἀλαλάξατε τῷ Κυρίῳ πάντα ἡ γῆ

Πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολῆς.

Αδελφοί, ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθημεν, εἰς τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐβαπτίσθημεν. Συνετάφημεν οὖν αὐτῷ διὰ τοῦ Βαπτίσματος εἰς τὸν θάνατον, ἵνα ὡσπερ ἠγέρθη Χριστὸς ἐκ νεκρῶν διὰ τῆς δόξης τοῦ Πατρὸς, οὕτω καὶ ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν. Εἰ γὰρ σύμφυτοὶ γεγόναμεν τῷ ὁμοιώματι τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἀναστάσεως ἐσόμεθα. Τοῦτο γινώσκοντες, ὅτι ὁ παλαιὸς ἡμῶν ἄνθρωπος συνεσταυρώθη, ἵνα καταργηθῇ τὸ σῶμα

μα

μα τῆς ἀμαρτίας, τοῦ ρηκέτι δουλεύειν ἡμᾶς τῇ ἀμαρτία. Ὁ γὰρ ἀποθανῶν, δεδικαίωται ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας. Εἰ δὲ ἀπεθάνομεν σὺν Χριστῷ, πιστεύομεν ὅτι καὶ συζήσομεν αὐτῷ· εἰδότες ὅτι Χριστὸς ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν, οὐκ ἔτι ἀποθνήσκει, θάνατος αὐτοῦ οὐκ ἔτι κυριεύει. Ὁ γὰρ ἀπέθανε τῇ ἀμαρτίᾳ, ἀπέθανεν ἐφ' ἅπαξ, ὃ δὲ ζῆ, ζῆ τῷ Θεῷ. Οὕτω καὶ ὑμεῖς λογιζέσθε, ἑαυτοὺς νεκροὺς μὲν εἶναι τῇ ἀμαρτία, ζῶντας δὲ τῷ Θεῷ, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν.

Ἀλληλοῦτα οὐ ψάλλεται. Ἄλλ' εὐθὺς ὁ ψάλτης χύμα τὸν στίχον. Ἀνάστα ὁ Θεὸς κρίνον τὴν γῆν, ὅτι σὺ κατακληρονομήσεις ἐν πᾶσι τοῖς ἔθνεσι. Καὶ ὁ ἀναγώστης τὸν ψαλμὸν χύμα. Στίχ. Ὁ Θεὸς ἐστὶ ἐν συναγωγῇ Θεῶν, ἐν μέσῳ δὲ Θεοῦ διακρινεῖ, Καὶ ὁ ψάλτης ἐν ἐκάστῳ στίχῳ.

Ανάστα ὁ Θεὸς κρίνον τὴν γῆν.

Στίχ. Ἔως ποτε κρίνετε ἀδικίαν, καὶ πρόσωπα ἀμαρτωλῶν λαμβάνετε.

Στίχ. Κρίνατε ἔρφανῶ καὶ πτωχῶ ταπεινὸν καὶ πένητα δικαίωσατε.

Στίχ. Ἐξέλεσθε πένητα, καὶ πτωχὸν ἐκ χειρὸς ἀμαρτωλοῦ ρύτασθε αὐτόν.

Στίχ. Οὐκ ἔγνωσαν, οὐδὲ συνῆκαν, ἐν σκότει διαπορεύεσθαι.

Στίχ. Σαλευθήτωσαν πάντα τὰ θεμέλια τῆς γῆς.

Στίχ. Ἐγὼ εἶπα, Θεοὶ ἐστέ, καὶ Υἱοὶ Υἱώστου πάντες· ὑμεῖς δὲ ὡς ἄνθρωποι ἀποθνήσκατε, καὶ ὡς εἷς τῶν ἀρχόντων πίπτετε.

Εὐαγγέλιον, ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Οψὲ Σαββάτων, τῇ ἐπιφωσκούσῃ.

Καὶ καθ' ἑξῆς ἡ θεία Λειτουργία τοῦ μεγάλου Βασιλείου. Ἄντι δὲ τοῦ Χερουβικοῦ, ψάλλεται εἰς ἦχον πλ. α'

Σιγησάτω πᾶσα σὰρξ βροτεία, καὶ στήτω μετὰ φόβου καὶ τρόμου, καὶ μηδὲν γήινων ἐν ἑαυτῇ λογιζέσθω· ὁ γὰρ Βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων, καὶ Κύριος τῶν κυριευόντων, προσέρχεται σφαιγιασθῆναι, καὶ δοθῆναι εἰς βρωσιν τοῖς πιστοῖς· προηγούνται δὲ τούτου, οἱ χοροὶ τῶν Ἀγγέλων, μετὰ πάσης Ἀρχῆς καὶ Ἐξουσίας, τὰ Πολυόμματα Χερουβιμ, καὶ τὰ Ἐξαπτέρυγα Σεραφίμ, τὰς ὄψεις καλύπτοντα, καὶ βοῶντα τὸν ὕμνον, Ἀλληλοῦτα, Ἀλληλοῦτα, Ἀλληλοῦτα.

Κοινωνικόν. ἦχος δ'.

Εξηγέρθη ὡς ὁ ὑπνῶν Κύριος, καὶ ἀνέστη σῶζων ἡμᾶς Ἀλληλοῦτα.

Μετὰ δὲ τὴν ἀπόλυσιν, δίδεται τὸ κατακλαστὸν ὑπὸ τοῦ Ἰσραῶς· εἴθ' οὕτω γίνεται ἡ εὐλόγησις τοῦ Ἄρτου, καὶ τοῦ οἴνου. Ὅφειλει δὲ εἶναι ἀκρίβειαν ὁ Ἐκκλησιάρχης, ἵνα ὅταν ἀπόλυσι ἡ Ἐκκλησία τῆς Λειτουργίας· ὑπάρχη ὥρα β' τῆς νυκτός. Μετὰ δὲ τὴν ἀπόλυσιν, οὐκ ἐξερχόμεθα τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καθήμεθα ἐν τοῖς τόποις ἡμῶν. Καὶ εἰσέρχεται ὁ Κε-

λα-

λαρίτης, και ἐπιδίδωσιν φῆς Ἀδελ-
σοῖς ἀνά κλάσμα, Ἄρτου, και ἀνά
ἐξ Ἰσραῶν, ἢ Φοινίκων, και ἀπό ἐνός
κρασοβολίου οἴνου. Ἡμῶν δὲ διακλυο-
μένων, γίνεται ἀνάγνωσις μεγάλη εἰς
τάς πράξεις τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων.
Μετὰ δὲ τὸ φθάσαι ἡμᾶς, ἄπτει
ὁ κανδηλάπτης πάσας τὰς κανδήλας
τοῦ Ναοῦ, και ἐξεργόμενος, κρούει
τὸ σήμαντρον, και ἰσταται ὁ ἀναγι-
νώσκων τὴν ἀνάγνωσιν. Εὐλογήσαν-
τος δὲ τοῦ Ἱερέως, λέγομεν τὸ, Τρι-
σάγιον. Δεῦτε προσκυνήσωμεν γ'. τὸν
Ν'. Καὶ τὸν Κανόνα τοῦ μεγάλου
Σαββάτου. Λέγομεν δὲ τοὺς εἰρημοὺς
ἀνά β'. και τὰ Τροπάρια ἀνά δ'. Ἀ-

πό γ'. ὡδῆς Κάθισμα τοῦ μεγάλου
Σαββάτου. Καὶ ἀνάγνωσις εἰς τὸν λό-
γον τοῦ Ἁγίου Ἐπιφανίου. Τί τοῦτο ;
σήμερον σιγὴ πολλή. Ἡ ἐκ τῶν λό-
γων τοῦ Χρυσοστόμου, (ζῆτει αὐτοὺς
εἰς τὸ τέλος τοῦ κατὰ Ματθαῖον, ἢ
εἰς τὸ κατὰ Ἰωάννην, λόγους ἀναστα-
σίμου.) Μετὰ δὲ τὴν συμπλήρωσιν
τῆς ἀναγνώσεως, ψάλλομεν τὰς ἐτέρας
γ'. ὡδᾶς Ἀρ' ς'. τὸ Κοντάκιον τοῦ
μεγάλου Σαββάτου. Ὁμοίως και τὸν
Ὄϊκον. Εἴθ' οὕτως ἀνάγνωσις, και ψάλ-
λομεν και τὰς ἐτέρας λοιπὰς γ'. ὡ-
δᾶς. Μετὰ δὲ τὴν ἐνάτην, Τρισάγιον,
και Ἀπολυτίκιον. Ἦχος β'. Ὅτε
κατήλθες. Ἐκτενῆς και ἀπόλυσις.

ΥΜΝΟΙ ΤΡΙΑΔΙΚΟΙ ΚΑΙ ΦΩΤΑΓΩΓΙΚΑ, ΨΑΛΛΟΜΕΝΑ ΚΑΤ' ΗΧΟΝ.

ΤΗ ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗ.

Εἰς τὸν α'. ἦχον. Τὰ Τριαδικά.

Σωματικαῖς μορφώσεσι, τῶν Ἀ-
σωμάτων Δυνάμεων, προς νοε-
ρὰν και ἄυλον ἀναγόμενοι ἔν-
νοιαν, και τρισαγίῳ μελωδήμα-
τι, Τρισυποστάτου Θεότητος, δε-
χόμενοι ἔλλαμψιν, Χερουβικῶς
βοήσωμεν τῷ μόνῳ Θεῷ, Ἅγιος,
Ἅγιος, Ἅγιος εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν,
προστασίας τῶν Ἀσωμάτων, και
σῶσον ἡμᾶς. Δόξα.

νάμεων, Χερουβικῶς τῷ ἐν Ὑ-
ψίστοις βοήσωμεν, τὸν Τρισάγιον
ἀναπέμποντες αἶνον, Ἅγιος, Ἅ-
γιος, Ἅγιος εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Και νῦν.

Ἐξεγερθέντες τοῦ ὕπνου, προσ-
πίπτωμέν σοι Ἀγαθε, και τῶν
Ἀγγέλων τὸν ὕμνον βοῶμέν σοι
Δυνατὲ, Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος
εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Μετὰ πασῶν τῶν οὐρανίων Δυ-

τὸ Φωταγωγικόν. Ἦχος α'.

Ο τὸ φῶς ἀνατέλλων Χριστέ τὴν ψυχὴν μου καθάρισον ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας· προστασίας τῶν ἁσωμάτων καὶ σῶσον με.

Εἰς τὸν β'. ἤχον. Τὰ Τριαδικά.

Τὰς ἄνω Δυνάμεις μιμούμενοι ἐπὶ γῆς, ἐπινίκιον ὕμνον προσφέρομέν σοι ἀγαθὲ, Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἰ ὁ Θεὸς ἡμῶν, προστασίας τῶν Ἀσωμάτων. Δόξα.

Ακτιστε φύσις, ἡ τῶν ὄλων Δημιουργὸς, τὰ χεῖλη ἡμῶν ἀνοίξον, ὅπως ἀναγγέλωμεν τὴν αἰνεσίαν σου βοῶντες, Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἰ ὁ Θεὸς ἡμῶν. Καὶ νῦν.

Τῆς κλίνης καὶ τοῦ ὕπνου, ἐξήγειράς με, Κύριε, τὸν νοῦν μου φώτισον, καὶ τὴν καρδίαν, καὶ τὰ χεῖλη μου ἀνοίξον, εἰς τὰ ὑμνεῖν σε Ἁγία Τριάς, Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἰ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Τὸ Φωταγωγικόν.

Τὸ φῶς σου τὸ αἰδίων ἐξαπόσειλον Χριστέ ὁ Θεός, καὶ φώτισον τὰ ὄμματα, τὰ κρυπτά τῆς καρδίας μου, προστασίας τῶν Ἀσωμάτων καὶ σῶσον με.

Εἰς τὸν γ'. ἤχον. Τὰ Τριαδικά.

Τριάς Ὁμοούσιε, καὶ ἀδιαίρετε, Μονὸς Τρισυπόστατε, καὶ συναΐδιε, σοὶ ὡς Θεῶ, τῶν Ἀγγέλων τὸν ὕμνον βοῶμεν, Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἰ ὁ Θεὸς ἡμῶν. Δόξα.

Πατέρα Ἄναρχον, Υἱὸν συνάναρχον, Πνεῦμα συναΐδιον, Θεότητα μίαν, Χερουβικῶς δοξολογεῖν, τολμῶντες λέγομεν, Ἅγιος Ἅγιος, Ἅγιος εἰ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Καὶ νῦν.

Αθρόον ὁ Κριτῆς ἐπελεύσεται, καὶ ἐκάστου αἱ πράξεις γυμνωθήσονται· ἀλλὰ φόβω κράξωμεν, ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός, Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἰ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Τὸ Φωταγωγικόν.

Εξαπόστειλον τὸ φῶς σου Χριστέ ὁ Θεός, καὶ φώτισον τὴν καρδίαν μου, προστασίας τῶν Ἀσωμάτων, καὶ σῶσον με.

Εἰς τὸν δ'. ἤχον. Τὰ Τριαδικά.

Τῶν Νοερῶν σου λειτουργῶν, προσφέρειν οἱ θνητοὶ τὸν ὕμνον, τολμῶντες λέγομεν, Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἰ ὁ Θεὸς ἡμῶν, προστασίας τῶν Ἀσωμάτων καὶ σῶσον ἡμᾶς. Δόξα.

Ως αἱ τάξεις νῦν τῶν Ἀγγέλων ἐν οὐρανῷ, καὶ στάσεις φόβω ἀνθρώπων ἐπὶ τῆς γῆς, ἐπινίκιον ὕμνον προσφέρομέν σοι Ἀγαθὲ, Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἰ ὁ Θεὸς ἡμῶν. Καὶ νῦν.

Τὸν Ἄναρχόν σου Πατέρα, καὶ σὲ Χριστέ ὁ Θεός, καὶ τὸ πανάγιόν σου Πνεῦμα, Χερουβικῶς δοξολο-

ξολογεῖν, τολμῶντες λέγομεν, ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος εἰ ὁ Θεὸς ἡμῶν. **Τὸ Φωταγωγικόν.**

Ο τὸ φῶς ἀνατέλλων τῷ Κόσμῳ σου, τὴν ἐν σκότει ψυχὴν μου ὑπάρχουσαν, ἀπὸ πάσης ἀμαρτίας καθάρισον, προστασίαις τῶν Ἀσωμάτων, καὶ σῶσόν με

Εἰς τὸν πλ. α. ἤχον. Τὰ Τριαδικά.

Υμνωδίας ὁ καιρὸς, καὶ δεήσεως ὥρα, ἐκτενῶς βοήσωμεν τῷ μόνῳ Θεῷ, ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος εἰ ὁ Θεὸς ἡμῶν, προστασίαις τῶν Ἀσωμάτων καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Εἰκονίζειν τολμῶντες τὰ νοερά σου στρατεύματα, Τριῖς Ἀναρχε, στόμασιν ἀναξίοις δοῦμεν, ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος εἰ ὁ Θεὸς ἡμῶν. **Καὶ νῦν.**

Ο ἐν Μήτηρ Παρθενικῇ χωρηθεῖς, καὶ τῶν κόλπων τοῦ Πατρὸς, μὴ χωρισθεῖς, σὺν Ἀγγέλοις καὶ ἡμᾶς Χριστέ ὁ Θεὸς πρόσδεξαι, βοῶντάς σοι, ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος εἰ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Τὸ Φωταγωγικόν.

Φωτοδότα Κύριε, ἐξαπόστειλον τὸ φῶς σου, καὶ φώτισον τὴν καρδίαν μου, προστασίαις τῶν Ἀσωμάτων, καὶ σῶσόν με.

Εἰς τὸν πλ. β'. ἤχον. Τὰ Τριαδικά.

Παριστάμενα φόβῳ τὰ Χερου- (ΤΟΜΟΣ Γ')

δίμ, ἐξιστάμενα τρόμῳ τὰ Σεραφίμ, τὸν Τρισάγιον ὕμνον προσφέρει ἀσιγήτῳ φωνῇ μεθ' ὧν καὶ ἡμεῖς βοῶμεν οἱ ἀμαρτωλοὶ, ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος εἰ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Δόξα.

Ασωμάτοις στόμασιν, ἀσιγήτοις δοξολογίαις, τὰ Ἐξαπτέρυγα ἄδουσί σοι, τὸν Τρισάγιον ὕμνον ὁ Θεὸς ἡμῶν· καὶ ἡμεῖς οἱ ἐπι γῆς, ἀναξίοις χεῖλεσιν, αἰνῶν σοι ἀναπέμπομεν, ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος. **Καὶ νῦν.**

Τριαδικῆς μονάδος Θεότητα, ἀσυγχύτῳ ἐνώσει δοξάσωμεν, καὶ τῶν Ἀγγέλων τὸν ὕμνον βοήσωμεν, ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος εἰ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Τὸ Φωταγωγικόν. ἤχ. πλ. β'.

Προστασίαις, Κύριε, τῶν Ἀσωμάτων, κατάπεμψον ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὸ φῶς σου τὸ Αἰδίον.

Εἰς τὸν βαρὺν ἤχον. Τὰ τριαδικά.

Ο ὑψίστῳ δυνάμει Χερουδικῶς ἀνυμνούμενος, καὶ Θεϊκῇ τῇ δόξῃ Ἀγγελικῶς προσκυνούμενος, πρόσδεξαι καὶ ἡμᾶς τοὺς ἐπι γῆς ἀναξίοις χεῖλεσιν, αἰνῶν σοι ἀναπέμποντας, ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος εἰ ὁ Θεὸς ἡμῶν. **Δόξα.**

Ως ὕπνον τὸν ὄκνον ἀποθεμένη ψυχῇ, διόρθωσιν πρὸς αἴνεσιν δεῖξον τῷ Κριτῇ, καὶ ἐν φόβῳ

δόξον, Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἶ ὁ Θεός ἡμῶν. Καὶ νῦν.

Τῆ ἀπροσίτῳ Θεότητι, τῆ ἐν Μονάδι Τριάδι, τῶν Σεραφίμ τὸν Τρισάγιον ἀναπέμποντες αἶνον, μετὰ φόβου δοήσωμεν, Ἅγιος Ἅγιος, Ἅγιος εἶ ὁ Θεός ἡμῶν.

τὸ Φωταγωγικόν.

Διέγειρόν με Κύριε πρὸς τὴν σὴν ὑμνωδίαν, καὶ διδάζόν με τοῦ ποιεῖν τὸ θέλημά σου Ἅγιε, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, καὶ σῶσόν με.

Ἐκ τὸν πλ. δ'. ἄχον.

τὰ Τριωδικά.

Εἰς οὐρανὸν τὰς καρδίας ἔχοντες, Ἀγγελικὴν μιμησώμεθα, τάξιν, καὶ ἐν φόβῳ, τῷ ἀδεκῆστῳ προσπέσωμεν, ἐπινίκιον ἀνακράζοντες αἶνον, Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἶ ὁ Θεός ἡμῶν προστασίας τῶν Ἀσωμάτων, σῶσον ἡμᾶς. Δόξα.

Ορᾶν σε μὴ τολμώντα τὰ Χερουδίμ, ἰπτάμενα κραυγάζει ἀλαλαγμῷ, τὸ ἐνθεον μέλος, τῆς Τρισάγιας φωνῆς· σὺν αὐτοῖς καὶ ἡμεῖς δοῶμέν σοι, Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἶ ὁ Θεός ἡμῶν.

Καὶ νῦν.

Κατακαμπτόμενοι τῷ πλήθει τῶν πταισμάτων ἡμῶν, καὶ μὴ τολμώντες ἀτενίσαι τῷ ὕψει σου,

τὴν ψυχὴν σὺν τῷ σώματι κλίναντες, μετὰ Ἀγγέλων τὸν ὕμνον δοῶμέν σοι, Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἶ ὁ Θεός ἡμῶν, προστασίας τῶν Ἀσωμάτων.

τὸ Φωταγωγικόν.

Φῶς ὑπάρχων Χριστέ, φώτισόν με ἐν σοί, προστασίας τῶν Ἀσωμάτων, καὶ σῶσόν με.

Ἰστίον, ὅτι ἐν τοῖς Τριωδικαῖς καὶ Φωταγωγικοῖς λέγομεν οὕτω.

τῆ Δευτέρα.

Προστασίας τῶν Ἀσωμάτων.

τῆ Τρίτη.

Πρεσβείαις τοῦ Προδρόμου.

τῆ Πέμπτη.

Πρεσβείαις τῶν Ἀποστόλων.

τῆ Τετάρτη καὶ Παρασκευῆ.

Ἀνάμει τοῦ Σταυροῦ σου.

τῷ Σαββάτῳ.

Πρεσβείαις τῶν Ἀγίων σου.

Στιχηρὰ Κατανυκτικά, σὺν τοῖς Καθίσμασι καὶ Μαρτυρικοῖς κατ' ἄχον, ἅτινα ὀφείλει ψάλλεσθαι τῇ Ἁγία καὶ μεγάλη ῥ'. τῆ Κυριακῆ ἑσπέρας. Εἰς τὸ, Κύριε ἐπέκραξα ἰστώμεν στίχ. ι. καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ Κατανυκτικά τῆς Ὁρατοῦ, δ'.

δ'. και του Τριφιδίου γ'. και του Μηναιου γ'. ἤχος α'.

Οτι το πέλαιος πολὺ, τῶν παραπτώματων μου Σωτήρ, και δεινῶς θεβύθισμαι ταῖς πλημμελείαις μου, δός μοι χεῖρα, σῶσόν με ὡς τῷ Πέτρῳ ὁ Θεός, και ἐλέησόν με.

Οτι ἐννοίαις πονηραῖς, και ἔργοις καταδεδικασμαι Σωτήρ, λογισμόν μοι δώρησαι, ἐπιστροφῆς ὁ Θεός, ἵνα κράξω, Σῶσόν με, Εὐεργέτα, ἀγαθὲ, και ἐλέησόν με.

Άλλος σὲ Κόσμος ψυχὴ ἀναμένει, και Κριτῆς τὰ σὰ μέλων δημοσιεύειν κρυπτά, και δεινά· μὴ οὖν ἐμμείνης τοῖς ὤδα, ἀλλὰ πρόφθασον βοῶσα τῷ Κριτῇ, Ὁ Θεός ἰλάσθητί μοι, και σῶσόν με.

Μὴ ἀποδοκιμάσης με Σωτήρ μου, τῇ ραθυμίᾳ τῆς ἁμαρτίας συνεχόμενον, διέγειρόν μου τὸν λογισμόν, πρὸς μετάνοιαν, και τοῦ σοῦ ἀμπελῶνος, ἐργάτην δόκιμον ἀνάδειξόν με, δωρούμενός μοι, τῆς ἐνδεκάτης ὥρας τὸν μισθόν, και τὸ μέγα ἔλεος.

Τῆ Β'. εἰς τὸν Ὅρθρον, Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Καθίσματα Κατανυκτικά· ἤχος α'.

Εν ἀνομίαις συλληφθεῖς ἐγὼ ὁ ἄσωτος, οὐ τολμῶ ἀτενίσαι εἰς τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ ἀλλὰ θαρρῶν εἰς τὴν φιλανθρωπίαν σου, κρά-

ξω, Ὁ Θεός ἰλάσθητί μοι, και σῶσον με.

Στίχ. Κύριε μὴ τῷ θυμῷ σου.

Εἰ ὁ Δίκαιος μδλις σώζεται, ἐγὼ ποῦ φανοῦμαι ὁ ἁμαρτωλός; τὸ βάρος, και τὸν καύσωνα τῆς ἡμέρας οὐκ ἐβάστασα· τοῖς περὶ τὴν ἐνδεκάτην ὥραν συναριθμησόν με, ὁ Θεός, και σῶσόν με.

Δόξα, και νῦν. Θεοτοκίον.

Θαῦμα θαυμάτων κεχαριτωμένη, ἐν σοὶ θεωροῦσα ἡ Κτίσις ἀγάλλεται· συνέλαβες γὰρ ἀσπόρως, και ἔτεκες ἀφράστως, ἐν Ταξιαρχίαι Ἀγγέλων, ὄραν οὐ δεδύνηνται· αὐτὸν Θεοτόκε ἰκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὴν ζ'. Ὡδὴν λέγεται τὸ Μαρτυρικόν· εἰ οὐκ ἔχει τὸ Μηναιὸν Κοντάκιον· εἰ δὲ ἔχει, λέγεται τοῦτο ἡμοῦ μετὰ τῶν Καθισμάτων.

Αθλήσεως καύχημα, και στεφάνων ἀξίωμα, οἱ ἐνδοξοὶ Ἀβλοφόροι, περιβέβληνται σε Κύριε· καρτερίᾳ γὰρ αἰκισμῶν, τοῦς ἀνόμους ἐτροπώσαντο, και δυνάμει θεικῇ, ἐξ οὐρανοῦ τὴν νικην ἐδέξαντο· αὐτῶν ταῖς ἰκισίαις δώρησαι ἡμῖν, ὁ Θεός τὸ μέγα σου ἔλεος.

Τῆ Γ'. εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Καθίσματα· ἤχος α'.

Τὸν τάπον σου Σωτήρ.

Αγκάλας Πατρικάς, διανοίξαι μοι σπεῦσον· ἄσωτως τὸν ἐμὸν,

κατηγάλωσα βίον, εἰς πλοῦτον ἀδαπάνητον, ἀφορῶν τῶν Οἰκτιρῶν σου Σωτήρ· νῦν πτωχεύουσαν, μὴ ὑπερίδης καρδίαν· σοὶ γὰρ Κύριε, ἐν κατανύξει κραυγάζω· Ἡμάρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου.

Στίχ. Κύριε μὴ τῷ θυμῷ σου.

Τὸ Βῆμά σου φρικτὸν, καὶ ἡ κρίσις δικαία, τὰ ἔργα μου δεινά· ἀλλ' αὐτὸς Ἐλεήμων, προφθάσας με διάσωσον, καὶ κολάσεως λύτρωσαι, ῥῦσαι Δέσποτα, τῆς τῶν ἐρίφων μερίδος, καὶ ἀξίωσαν, ἐκ δεξιῶν σου μὲ στήναι, Κριτὰ δικαιοσύνη.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Συλλαβοῦσα ἀφλέκτως τὸ πῦρ τῆς Θεότητος, καὶ τεκοῦσα ἀσπόρως πηγὴν ζωῆς τὸν Κύριον, κεχαριτωμένη Θεοτόκε, περισώζε τοὺς σὲ μεγαλύνοντας.

Εἰς τὴν ζ'. Ὁδὴν τὸ Μαρτυρικόν.

Ως καλοὶ στρατιῶται, ὁμοφρόνως πιστεύσαντες, τὰς ἀπειλὰς τῶν Τυράννων μὴ πτοούμενοι Ἅγιοι, προσήλθετε προθύμως τῷ Χριστῷ, ἀράμενοι τὸν τίμιον Σταυρὸν, καὶ τελέσαντες τὸν δρόμον, ἐξ οὐρανοῦ τὴν νίκην ἐδέξασθε. Δόξα τῷ ἐνισχύσαντι ὑμᾶς. Δόξα τῷ στεφανώσαντι. Δόξα τῷ ἐνεργοῦντι δι' ὑμῶν πᾶσιν ἰάματα.

Τῆ δ'. εἰς τὸν ὄρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν Καθίσματα σταυρώσιμα ἴχος α'.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ορῶσά σε Χριστὲ, ἡ Πανάμωμος Μητήρ, νεκρὸν ἐπὶ Σταυροῦ, ἠπλωμένον ἐβόα, Υἱέ μου Συναναρχε, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι, τίς ἡ ἀφατος, Οἰκονομία σου αὕτη, δι' ἧς ἔσωσας, τὸ τῶν χειρῶν σου Οἰκτιρῶν, πλαστούργημα Δέσποτα ;

Στίχ. Ἴψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἱμῶν.

Τοῦ Σταυροῦ σου τὸ ἔθλον προσκυνοῦμεν φιλόνηρωπε, ὅτι ἐν αὐτῷ προσηλωθῆς, ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων. Παράδεισον ἠνέωξας Σωτήρ, τῷ πιστεῖ προσελθόντι σοὶ Ληστῆ, καὶ τρυφῆς κατηξιώθη, ὁμολογῶν σοὶ, Μνήσθητί μου Κύριε· δέξαι ὡσπερ ἐκεῖνον, καὶ ἡμᾶς κραυγάζοντας· Ἡμάρτομεν πάντες, τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου, μὴ ὑπερίδης ἡμᾶς.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν Ἄρνα ἐπὶ ξύλου ἡ Ἀμνάς καθορῶσα, μετὰ λησῶν μακροθύμως σταυρούμενόν σε Λόγε, καὶ λόγῃ κεντούμενον πλευράν, ἠλάλαξε βοῶσα Μητρικῶς. Τί τὸ ξένον καὶ φρικτῶδες, Υἱέ μου Μυστήριον; πῶς καλύπτει τάφος τὸν ἀπερίγραπτον Θεόν; ἀφραστον τὸ τελούμενον· μὴ μετὴν τεκοῦσαν εἰσεῖς, Υἱέ μου γλυκύτατε.

Εἰς τὴν ζ'. Ὁδὴν τὸ Μαρτυρικόν.

Τὰς ἀλγηδόνας τῶν Ἀγίων, ἃς ὑπὲρ σοῦ ἔπαθον, δυσωπήθητι

Κύρ-

Κύριε, καὶ πάσας ἡμῶν τὰς δούνας, ἴασαι φιλόθρῳπε δέομεθα.

Τῆ Β'. εἰς τὸν ὄρθρον. Μετὰ τὴν α. Στιχολογίαν. Καθίσματα ἤχος α.

Τῆ σαγήνη τοῦ λόγου, τὰς πλοκάς τῶν ῥητόρων, οἱ Ἄλιεις τῷ καλάμῳ τοῦ σταυροῦ ἀνατρέψαντες, ἐφώτισαν τὰ Ἔθνη εὐσεβῶς, δοξάζειν σε Θεὸν ἀληθινόν· διό σοι καὶ τὸν ὕμνον, τῷ ἐνδυναμώσαντι αὐτοὺς βωμέν, Δόξα τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ. Δόξα τῷ Ὁμοουσίῳ Πνεύματι. Δόξα τῷ δι' αὐτῶν φωτίσαντι τὸν Κόσμον.

Στίχ. Εἰς πάντα τὴν γῆν ἐξῆλθεν.

Οἱ σοφοὶ τῆς Οἰκουμένης Ἄλιεις, ἐκ Θεοῦ λαβόντες τὸ συμπάθος, πρεσβεύσατε, καὶ νῦν ὑπὲρ ἡμῶν τῶν βωόντων, Κύριε σῶσον τοὺς βασιλεῖς, καὶ τὴν πόλιν σου, καὶ τῶν συνεχόντων δεινῶν ἐλευθέρωσον, διὰ τῶν Ἀποστόλων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θιοτοκίον.

Τὸν Ἀμήτορα ἐν οὐρανῷ ὑπὲρ ἔννοιαν καὶ ἀκοήν, ἐπὶ γῆς Ἀπάτορα ἔτεκες· αὐτὸν Θεοτόκε ἰκέτευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὴν ζ'. ὡδὴν τὸ Μαρτυρικόν.

Τοὺς Μάρτυρας Χριστοῦ, ἐκτεσώσωμεν πάντες· αὐτοὶ γὰρ τὴν ἡμῶν, σωτηρίαν αἰτοῦσι· καὶ πάντες προσέλθωμεν, πρὸς αὐ-

τοὺς μετὰ πίστεως· οὗτοι βρούσοι, τῶν ἰαμάτων τὴν χάριν· οὗτοι φάλαγγας, ἀποσοβοῦσι δαιμόνων, ὡς φύλακες τῆς πίστεως.

Τῆ Παρασκευῆ, εἰς τὸν ὄρθρον, Μετὰ τὴν α. στιχολογίαν, Καθίσματα Σταυρώσιμα ἤχος α.

Σταυρωθέντος σου Χριστέ, ἀνηρέθη ἡ τυραννίς, ἐπατήθη ἡ δύναμις τοῦ ἐχθροῦ· οὔτε γὰρ ἄγγελος, οὐκ ἄνθρωπος, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Κύριος, ἔσωσας ἡμᾶς δόξα σοι.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεόν.

Τὸ ὄπλον τοῦ σταυροῦ, ἐν πολέμοις ἐδείχθη, ποτὲ τῷ εὐσεβεῖ, Βασιλεῖ Κωνσταντίνῳ, ἀήτητον τρόπαιον, κατ' ἐχθρῶν διὰ πίστεως· τοῦτο τρέμουσι, καὶ αἱ δυνάμεις τοῦ ἄδου· τοῦτο γέγονε, καὶ τῶν πιστῶν σωτηρία, καὶ Παύλου τὸ καύχημα.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθειοκίον.

Οἱ τὴν σὴν προστασίαν κεκτημένοι Ἀχραντε, καὶ ταῖς σαῖς ἰκεσίαις, τῶν δεινῶν ἐκλυτρούμενοι, τῷ σταυρῷ τοῦ Υἱοῦ σου, ἐν παντὶ φρουρούμενοι, κατὰ χρέος σε πάντες, εὐσεβῶς μεγαλύνομεν.

Εἰς τὴν ζ'. ὡδὴν τὸ Μαρτυρικόν.

Αθλήσεως καύχημα, καὶ στεφάνων ἀξίωμα, οἱ ἐνδοξοὶ Ἀύλοφοροί, περιβέβληνται σε Κύριε· καρτερία γὰρ αἰκισμῶν τοὺς

ἀνόμ-

ἀνόμους ἐτροπώσαντο, καὶ Δυνά-
μει Θεϊκῇ, ἐξ οὐρανοῦ τὴν νίκην
ἐδέξαντο· αὐτῶν ταῖς ἰκυσταῖς
δώρησαι ἡμῖν ὁ Θεός, τὸ μέγα
ἔλεος.

Τῇ παρασκευῇ Ἐσπέρας. Εἰς τὸ
Κύριε ἐκέκραξα, τὸ ἰδιόμελον τῆς ἡ-
μέρας. Δίς. Εἶτα τὰ παρόντα, δ'.
Μαρτυρικὰ τοῦ ἤχου· ἤχος α'.

Τῇ πρεσβείᾳ Κύριε, πάντων τῶν
Ἁγίων, καὶ τῆς Θεοτόκου, τὴν
σὴν εἰρήνην δός ἡμῖν, καὶ ἐλέη-
σον ἡμᾶς, ὡς ἄλλοτε οἰκτιρῶν.

Ἡ ἐν σταδίῳ ὑμῶν ὁμολογία
Ἁγιοι, τῶν δαιμόνων κατέπτη-
ξε τὴν δύναμιν, καὶ τῆς πλάνης
τοὺς ἀνθρώπους ἠλευθέρωσε· διὸ
καὶ τὰς κεφαλὰς ἀποτεμνόμενοι
ἐκράζετε, Γενέσθω Κύριε ἡ θυ-
σία τῶν ψυχῶν ἡμῶν, εὐπρόσδε-
κτος ἐνώπιόν σου, ὅτι σὲ ποθή-
σαντες, κατεφρονήσαμεν τῆς προ-
σκαίρου ζωῆς φιλάνθρωπε.

Ὡς τῆς καλῆς ὑμῶν πραγμα-
τείας Ἁγιοι, ὅτι αἵματα ἐδώ-
κατε, καὶ οὐρανοὺς ἐκληρονομή-
σατε, καὶ πρὸς καιρὸν πειρασθέν-
τες, αἰωνίως ἀγάλλεσθε· ὄντως
καλὸν ὑμῶν τὸ ἐμπόρευμα· φθαρ-
τὰ γὰρ καταλιπόντες, τὰ ἀφθαρ-
τα ἀπελάβετε, καὶ σὺν Ἁγγέ-
λοις χορεύοντες, ὑμνεῖτε ἀπαύ-
στως Τριάδα ὁμοούσιον.

Αὐτόμελον.

Πάνευφημοι Μάρτυρες ὑμᾶς,
οὐχ ἡ γῆ κατέκρυψεν, ἀλλ' οὐ-

ρανὸς ὑπεδέξατο· ἠνοιγήσαν ὑ-
μῖν, Παραδείσου πύλαι, καὶ ἐν-
τός γενόμενοι, τοῦ ξύλου τῆς
ζωῆς ἀπελαύετε. Χριστῷ πρε-
σβεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυ-
χαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ
μέγα ἔλεος.

Καὶ τοῦ Μηναίου δ'.

Δόξα τὸ Νεκρώσιμον Ἰωάννου Μο-
ναχοῦ ἤχος α'.

Ποία τοῦ βίου τρυφή, διαμένει
λύπης ἀμέτοχος; ποία δόξα ἔ-
στηκεν ἐπὶ γῆς ἀμετάθετος; πάν-
τα σκιαῆ ἀσθενέστερα, πάντα θ-
νείρων ἀπατηλότερα· μιᾷ ῥοπῇ,
καὶ ταῦτα πάντα θάνατος διαδέ-
χεται. Ἄλλ' ἐν τῷ φωτὶ Χρι-
στῆ τοῦ προσώπου σου, καὶ τῷ
γλυκασμῷ τῆς σῆς ὠραιότητος,
οὗς ἐξελέξω ἀνάπαυσον, ὡς φι-
λάνθρωπος. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν παγκόσμιον δόξαν.

Τῷ Σαββάτῳ εἰς τὸν Ὄρθρον, με-
τὰ τὴν α'. Στιχολογίαν Καθίσματα
Μαρτυρικὰ ἤχος α'.

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Ὡς καλοὶ στρατιῶται, ὁμοφρό-
νως πιστεύσαντες, τὰς ἀπειλὰς
τῶν Τυράννων, μὴ πτοούμενοι
Ἁγιοι, προσήλθετε προθύμως
τῷ Χριστῷ, ἀράμενοι τὸν τί-
μιον Σταυρὸν, καὶ τελέσαντες τὸν
δρόμον, ἐξ οὐρανοῦ τὴν νίκην
ἐδέξασθε. Δόξα τῷ ἐνισχύσαντι
ὑμᾶς. Δόξα τῷ στεφανώσαντι.

Δόξα

Δόξα τῷ ἐνεργοῦντι δι' ὑμῶν πᾶ-
σιν ἰάματα.

Στίχ. Θaumαστός ὁ Θεός.

Τὰς ἀλγηδόνας τῶν Ἀγίων,
ἃς ὑπὲρ σοῦ ἔπαθον, δυσωπήθητι
Κύριε, καὶ πάσας ἡμῶν τὰς ὀ-
δύνας, ἴασαι φιλόανθρωπε δεό-
μεθα.

Στίχ. Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν...

Τοὺς Μάρτυρας Χριστοῦ, ἰχε-
τεύσωμεν πάντες· αὐτοὶ γὰρ τὴν
ἡμῶν, σωτηρίαν αἰτοῦνται· καὶ
πάντες προσέλθωμεν, πρὸς αὐ-
τοὺς μετὰ πίστεως· οὗτοι θρύ-
ουσι, τῶν ἰαμάτων τὴν χάριν·
οὗτοι φάλαγγας, ἀποτοβοῦσι
δαιμόνων, ὡς φύλακες τῆς πί-
στεως.

Δόξα τῷ Νικηρωσίμῳ, ἦχος α΄.

Ο σάρκα δι' ἡμᾶς, ἐκ Παρθένου
ἀτρέπτως, φορέσας ἐκ Μητρὸς,
ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων, γι-
νώσκων ὡς Κύριος, τὸ καθ'
ἡμᾶς εὐόλισθον, ἄνες, οἰκτειρον,
τοὺς μεταστάντας τοῦ βίου· σοὶ
γὰρ Δέσποτα, ψυχὰς ἀνέθεντο
πίστει, τῷ μόνῳ Θεῷ ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τοῦ Γαβριὴλ φθεγξαμένου σοι.

Εἰς τοὺς κένους στιχηρὰ Μαρτ. δ΄.
ἦχος α΄.

Τοὺς Ἀθλοφόρους τοῦ Χρι-
στοῦ, δεῦτε λαοὶ ἅπαντες τιμή-

σωμεν, ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευ-
ματικαῖς, τοὺς φωστῆρας τοῦ
κόσμου, καὶ κήρυκας τῆς πί-
στεως, τὴν πηγὴν τὴν ἀέναον,
ἐξ ἧς ἀναβλύζει τοῖς πιστοῖς τὰ
ἰάματα· αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις Χρι-
στὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην
δώρησαι τῷ κόσμῳ σου, καὶ ταῖς
ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Οὔτοι οἱ Στρατιῶται, τοῦ Βα-
σιλέως τοῦ μεγάλου, ἀντέστη-
σαν τοῖς δόγματι τῶν Τυράννων,
γενναίως κατεφρόνησαν τῶν βα-
σάνων, καὶ τὴν πλάνην πᾶσαν
πατήσαντες, ἀξίως στεφανωθέν-
τες, αἰτοῦνται παρὰ τοῦ Σωτῆ-
ρος, εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος,
ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Υμᾶς πανεύφημοι Μάρτυρες,
οὐ θλίψις οὐ στενοχωρία, οὐ
λιμός, οὐδὲ μάστιγες· οὐ θυμὸς
θηρῶν, οὐ ξίφος, οὐδὲ πῦρ ἀπει-
λοῦν, χωρίσαι Θεοῦ δεδύνηται·
πόθῳ δὲ μᾶλλον τῷ πρὸς αὐτὸν,
ὡς ἐν ἀλλοτρίοις ἀγωνισάμενοι
σώμασι, τὴν φύσιν ἐλάβετε, θαν-
νάτου καταφρονήσαντες· ὅθεν καὶ
ἐπαξίως, τῶν πόνων ὑμῶν μι-
σθὸν ἐκομίσασθε, οὐρανῶν Βασι-
λείας, κληρονόμοι γεγονάτε· πρεσ-
βεύσατε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν
δεόμεθα.

Αγαλλιᾶσθε Μάρτυρες ἐν Κυ-
ρίῳ, ὅτι τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν
ἠγωνίσασθε· ἀντέστητε Βασιλεῦ-
σι, καὶ Τυράννοισι ἐνίκησατε· πῦρ
καὶ ξίφος οὐκ ἐπτόηθητε· θηρῶν
ἀγρίων, κατεσθιόντων τὰ σώμα-

τα ὑμῶν, Χριστῷ μετὰ Ἀγγέλων τὴν ὑμνωδίαν ἀναπέμποντες, τοὺς ἀπ' οὐρανῶν στεφάνους ἐκομίσασθε· αἰτήσασθε δωρηθῆναι ἡμῖν, τὸ μέγα ἔλεος. Δόξα.

Εργῷ Σωτῆρ μου δεικνύς, ὅτι σὺ εἶ ἡ πάντων Ἀνάστασις, λόγῳ Λόγε Λάζαρον, ἐκ νεκρῶν ἐξανέστησας· τότε μοχλοὶ ἐσαλεύθησαν, πύλαι δὲ ἄδου συνεταράχθησαν· τότε ὕπνος ὁ τῶν ἀνθρώπων θάνατος ἀπεδείκνυτο.

Ἄλλ' ὁ εἰς τὸ σῶσαι σου τὸ πλάστουργήμα, καὶ οὐκ εἰς τὸ κρῖναι παραγενόμενος, οὐς ἐξελέξω, ἀνάπαυσον ὡς φιλόανθρωπος. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Φαιδρύνεται Κόρη Προφητῶν, ὁ χορὸς τῷ Τέκῳ σου, Πατριάρχων θεῖος σύλλογος, σεπτοῖ Ἀπόστολοι, καὶ Ἀρχιερέων, καὶ Μαρτύρων σύστημα, Ὅσιων καὶ Δικαίων τὰ τάγματα, καὶ σὲ γινώσκουσιν, ἀφορμὴν τῆς τούτων τάξεως, καὶ τιμῶσιν, ὡς Θεοῦ γεννήτριαν.

Ἀποστίχου στιχηρὰ Νεκρώσ. προ-
σβμ. τοῦ Κυρίου Θεοράνου. ἤχ. α.
Πανευφημοὶ Μάρτυρες.

Σοῦ Σῶτερ δεόμεθα τῆς σῆς, γλυκειάς μεθέξεως, τοὺς μεταστάντας ἀνάπαυσον, καὶ κατασκήνωσον, ἐν σκηναῖς Δικαίων, ἐν μοναῖς Ἀγίων σου, ἐν τοῖς ἐπουρανίοις σκηνώμασι, τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου, παρορῶν τὰ παραπτώματα, καὶ παρέχων, αὐτοῖς τὴν ἀνάπαυσιν

Στίχ. Μακάριοι, ὡς ἐξελέξω.

Οὐδεὶς ἀναμάρτητος οὐδεὶς, τῶν ἀνθρώπων γέγονεν, εἰ μὴ σὺ μόνε ἀθάνατε· διὸ τοὺς δούλους σου, ὡς Θεὸς Οἰκτιρῶν, ἐν φωτὶ κατὰ τάξον, σὺν ταῖς χοροστασίαις Ἀγγέλων σου, τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου, ὑπερβαίων ἀνομήματα, καὶ παρέχων, αὐτοῖς τὴν συγχώρησιν.

Στίχ. Καὶ τὸ μνημόσυνον αὐτῶν.

Υπὲρ τὰ ὀρώμενα τὰ σὰ, Σῶτερ ἐπαγγέλματα, ἃ ὀφθαλμὸς οὐ θεάεται, καὶ οὐς οὐκ ἤκουσε, καὶ ἐπὶ καρδίαν, οὐκ ἀνέβη δέσποτῶν τῆς προσεναστάσης μεθέξεως, τυχεῖν εὐδόκησον, τοὺς πρὸς σὲ μεταχωρήσαντας, καὶ παράσχου, ζωὴν τὴν αἰώνιον. Δόξα.

Σταυρῷ σου γηθόμενοι Σταυρῷ, θαρροῦντες οἱ δούλοι σου, πρὸς σὲ μετέστησαν Κύριε, οἷς νῦν ἀντίλυτρον, τῶν αὐτῶν πταισμάτων, τὸν Σταυρόν σου δώρησαι, καὶ αἷμα τὸ χυθὲν ὑπὲρ τοῦ Κόσμου ζωῆς, τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου, συγχωρῶν τὰ πλημμελήματα, καὶ φωτίζων, φωτὶ τοῦ προσώπου σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χριστὸν ἐκδυσώπησον τὸν σὸν, Τέκον Μητροπάρθενε, τὴν τῶν πταισμάτων συγχώρησιν, δοῦναι τοῖς δούλοις σου, τοῖς σὲ Θεοτόκον, εὐσεβῶς κηρύξασι, καὶ λόγῳ ἀληθεῖ δογματίσασι, καὶ τῆς λαμπρότητος, τῶν Ἀγίων καὶ φαι-

δρότ-

δρόπτης, ἀξιώσαι, ἐν τῇ Βασι-
λείᾳ σου.

ΗΧΟΣ Β'.

Τῇ Κυριακῇ Ἐσπέρας, εἰς τὸ, Κύριε
ἐκέκραξα, ἰστώμεν στίχους, ἰ. Καὶ
ψάλλομεν στιχηρὰ Κατανυκτικὰ τῆς
Ὀκτωήχου, δ'. τοῦ Τριψιδίου, γ'. Καὶ
τοῦ Μηναιῦ, γ'. Τὰ Κατανυκτικά.
ἦχος β'.

Ημαρτον εἰς σέ Σωτήρ, ὡς ὁ
Ἄσωτος Υἱός, δέξαι με Πάτερ
μετανοοῦντα, καὶ ἐλέησόν με ὁ
Θεός.

Κράζω σοι Χριστέ Σωτήρ, τοῦ
Τελώνου τὴν φωνήν· Ἰλάσθητί
μοι ὡσπερ ἐκείνῳ, καὶ ἐλέησόν
με ὁ Θεός.

Τῶν πεπραγμένων μου δεινῶν,
ἐννοῶν τὰ άτοπα, ἐπὶ τοὺς σαυς
καταφεύγω Οἰκτιρμούς, Τελώνη
μιμούμενος, καὶ Πόρνην δακρύ-
σασαν, καὶ τὸν Ἄσωτον Υἱόν·
διὸ καὶ προσπίπτω σοι, Ἐλεή-
μων, πρὶν με καταδικάσης, φεί-
σαι μου ὁ Θεός, καὶ ἐλέησόν με.

Τὰς ἀνομίας μου πάριδε Κύριε,
ὁ ἐκ Παρθένου τεχθεὶς, καὶ τὴν
καρδίαν μου καθάρισον, ναὸν αὐ-
τὴν ποιῶν τοῦ Ἁγίου σου Πνεύ-
ματος· μή με ἐξουδενώσης ἀπὸ
τοῦ σοῦ προσώπου, ὁ ἀμέτρητον
ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Τῇ Β'. εἰς τὸν Ὁρθρον. Μετὰ τὴν
α. Στιχολογίαν, Καθίσματα. Κατα-
νυκτικά. ἦχος β'.

Ος κύματα θαλάσσης, ἐπ' ἐμέ
ἐπανεστῆσαν αἱ ἀνομίαι μου· ὡς
πλάτος ἐν πελάγει, ἐγὼ μόνος
χειμάζομαι, ὑπὸ πταισμάτων πολ-
λῶν· ἀλλ' εἰς εὐδιδόν ἕμενα, ὁ-
δήγησόν με Κύριε τῇ μετανοίᾳ,
καὶ σῶσόν με.

Στίχ. Κύριε μὴ τῷ θυμῷ σου.

Εγὼ ὑπάρχω τὸ δένδρον τὸ
ἄκαρπον Κύριε, κατανύξεως καρ-
πὸν, μὴ φέρων τὸ σύνολον, καὶ
τὴν ἐκκοπὴν προοῦμαι, καὶ τὸ
πῦρ ἐκείνο δειλιῶ τὸ ἀκοίμητον·
διὸ σε ἱκετεύω, πρὸ ἐκείνης τῆς
ἀνάγκης, ἐπίστρεψον, καὶ σῶσόν
με. Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εὐσπλαγχνίας ὑπάρχουσα πηγὴ
συμπαθείας ἀξιώσον ἡμᾶς, Πα-
νύμνητε Θεοτόκε· ἐλέησον εἰς
λαὸν τὸν ἁμαρτήσαντα· δεῖξον
ὡς αἰεὶ τὴν δυναστείαν σου· εἰς
σέ γὰρ ἐλπίζοντες, τὸ Χαῖρε
δοῶμέν σοι, ὡς ποτὲ ὁ Γαβριὴλ,
ὁ τῶν Ἄσωμάτων Ἀρχιστρά-
τηγος.

Εἰς τὴν ζ'. Ὡδὴν τὸ Μαρτυρικόν.

Σὲ τὸν περιβάλλοντα τὸν Οὐρα-
νὸν ἐν Νεφέλαις, ἔχοντες οἱ Ἅ-
γιοι περιβολὴν ἐν τῷ κόσμῳ, τὰς
βασάνους τῶν ἀνόμων ὑπέμειναν,
καὶ τὴν πλάνην τῶν Εἰδώλων κα-
τήργησαν· αὐτῶν ταῖς ἱεσίσαις
καὶ ἡμᾶς ἐλευθέρωσον, τοῦ ἀορά-
του ἐχθροῦ, Σωτήρ καὶ σῶσον ἡ-
μᾶς.

Τῇ Γ'. εἰς τὸν Ὁρθρον. Μετὰ τὴν α.
στιχ. Καθίσ. Κατανυκτικά. ἦχος β'.

Ἐλίη.

Ελέησόν με εἶπεν ὁ Δαβὶδ, καὶ γὰρ ἔγω σοι κράζω, Ἥμαρτον Σωτήρ, τὰς ἐμὰς ἀμαρτίας ἐξαλείψας, ἐλέησόν με.

Στίχ. Κύριε μὴ τῷ θυμῷ σου.

Ελέησόν με ὁ Θεὸς ἐλέησόν με, ἐπὶ δυσὶν ἀμαρτήμασιν ὁ Δαβὶδ ἐθρήνει· ἐπὶ μυρίοις ἐγὼ πλημμελήμασι βοῶ σοι· ἐκεῖνος τὴν σρωμὴν τοῖς δάκρυσιν ἐβρεχεν· ἐγὼ δὲ βράνιδα μίαν οὐ κέκτημαι, ἀπέγνωσμαι καὶ δέομαι, ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Δόξα. καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε μὴ παρίδης με δεόμενον, ἀντιλήψεως τῆς παρὰ σοῦ· ἐπὶ σοὶ γὰρ πέποιθεν ἡ ψυχὴ μου, ἐλέησόν με.

Εἰς τὴν ζ'. Ἦδὴν, τὸ Μαρτυρικόν.

Ο παιδρύνας τοὺς Ἀγίους σου ὑπὲρ χρυσοῦν, καὶ δοξάσας τοὺς Ὀσίους σου, ὡς ἀγαθός, ὑπ' αὐτῶν δυσωπούμενος Χριστέ ὁ Θεός, τὴν ζωὴν ἡμῶν εἰρήνευσον, ὡς φιλόανθρωπος, καὶ τὴν εὐχὴν κατεύθυνον ὡς θυμίαμα, ὁ μόνος ἐν Ἀγίοις ἀναπαυόμενος.

Τῆ Δ', εἰς τὸν ὄρθρον. Μετὰ τὴν ἀστυχολογίαν, Καθίσματα Σταυρώσιμα. ἤχος, β'.

Τὸν ζωοποιὸν σταυρὸν τῆς σῆς ἀγαθότητος, ὃν ἐδώρησω ἡμῖν τοῖς ἀναξίαις Κύριε, σοὶ προσάγομεν εἰς πρεσβείαν· σῶζε τοὺς Βασιλεῖς, καὶ τὰς πόλεις σου, ἰκετεύοντας, διὰ τῆς Θεοτόκου μόνου φιλόανθρωπε.

Στίχ. Ἐψοῦτε Κύριον τὸν θεὸν ἡμῶν.

Ον τρόπον ἠχμαλώτευσεν ὁ ἐχθρὸς τὸν Ἀδὰμ, διὰ ξύλου τῆς βρώσεως Κύριε, ὡσαύτως ἠχμαλώτευσας, καὶ αὐτὸς τὸν ἐχθρὸν, διὰ ξύλου σταυροῦ, καὶ τοῦ Πάθους σου· ἐν τούτῳ γὰρ παρεγένου ὁ δεῦτερος Ἀδὰμ, ἀναζητῆσαι τὸν πλανηθέντα, ζωοποιῆσαι τὸν νεκρωθέντα, ὁ Θεὸς δόξα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Η Παρθένο καὶ Μήτηρ σου Χριστέ, ἐπὶ ξύλου ὀρώσά σε νεκρὸν ἠπλωμένον, κλαίουσα πικρῶς, γιὰ μου ἔλεγε, τί τὸ φοβερὸν τοῦτο Μυστήριον; ὁ πᾶσι δωρούμενος, ζωὴν τὴν αἰώνιον, ἐκουσίως ἐν σταυρῷ, πῶς θνήσκεις θάνατον ἐπονείδιστον;

Εἰς τὴν ζ'. Ἦδὴν τὸ Μαρτυρικόν

Αθλοφόροι Κυρίου, μακαρία ἡ γῆ, ἡ πιανθεῖσα τοῖς αἵμασιν ὑμῶν, καὶ Ἄγιοι αἱ σκηναὶ, αἱ δεξάμεναι τὰ σώματα ὑμῶν· ἐν σταδίῳ γὰρ τὸν ἐχθρὸν ἐθριαμβεύσατε, καὶ Χριστὸν μετὰ παρρησίας ἐκηρύξατε· αὐτὸν ὡς Ἄγαθὸν ἰκετεύσατε, σωθῆναι δεόμεθα τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τῆ Ε' εἰς τὸν ὄρθρον, Μετὰ τὴν ἀστυχολογίαν, Καθίσματα Ἀποστολικά. ἤχος β'.

Ο σοφίσας ὑπὲρ ῥήτορας τοὺς ἀλιεῖς, καὶ ἐκπέμφσας ὡσπερ κήρυκας πίσση τῇ γῆ, τῇ ἀπάτῃ

ριλ-

φιλανθρωπία σου Χριστέ ὁ Θεός, δι' αὐτῶν κραταίωσον τὴν Ἐκκλησίαν σου, καὶ τοῖς πιστοῖς κατάπεμψον τὴν εὐλογίαν σου, ὁ μόνος Ἐλεήμων καὶ φιλόνηπος.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν.

Σαγηνεύσαντες τὰ ἔθνη οἱ ἄλιεῖς, καὶ διδάξαντες τὰ πέρατα σὲ προσκυνεῖν, τῇ ἀπάτῳ φιλανθρωπία σου Χριστέ ὁ Θεός, δι' αὐτῶν στερέωσον τὴν Ἐκκλησίαν σου, καὶ τοῖς πιστοῖς κατάπεμψον τὴν εὐλογίαν σου, ὁ μόνος ἐν Ἁγίοις ἀναπαυόμενος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ μεγαλύνομεν Θεοτόκε βοῶντες, Χαῖρε ἀδύτου φωτὸς Νεφέλη, αὐτὸν βαστάσασα ἐν κόλποις τῆς δόξης τὸν Κύριον.

Καὶ τὸ Μαρτυρικόν, ἐν τῇ ζ'. Ὠδῆ.

Απόστολοι Μάρτυρες, καὶ Προφῆται, Ἱεράρχαι, Ὅσιοι καὶ Δίκαιοι, οἱ καλῶς τὸν ἀγῶνα τελέσαντες, καὶ τὴν πίστιν τηρήσαντες, παρῆρσιαν ἔχοντες πρὸς τὸν Σωτῆρα, ὑπὲρ ἡμῶν αὐτὸν ὡς ἀγαθὸν ἰκετεύσατε, σωθῆναι δεόμεθα, τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τῇ Παρασκευῇ εἰς τὸν ὄρθρον. Μετὰ τῆς ἀ. στιχολογίας, Καθίσματα σταυρώσιμα. ἤχος β'.

Τὴν ἄχραντον εἰκόνα σου προσκυνοῦμεν ἀγαθὲ, αἰτούμενοι συγχώρησιν, τῶν πταισμάτων ἡμῶν Χριστέ ὁ Θεός· βουλήσει γὰρ ἐδόθησας, σαρκεῖ ἀναλθεῖν ἐν

τῷ σταυρῷ, ἵνα ῥύσῃ οὓς ἐπλασας, ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ· ὅθεν εὐχαρίστως βεβῶμέν σοι, Χαρὰς ἐπλήρωσας τὰ πάντα ὁ Σωτῆρ ἡμῶν, παραγενόμενος, εἰς τὸ σῶσαι τὸν Κόσμον.

Στίχ. Ἰψύστε Κύριον τὸν Θεόν.

Σωτηρίαν εἰργάσω ἐν μέσῳ τῆς γῆς Χριστέ ὁ Θεός· ἐπὶ σταυροῦ τὰς ἀχράντους σου χεῖρας ἐξέτεινας, ἐπισυνάγων πάντα τὰ ἔθνη κράζοντα, Κύριε δόξα σοι.

Δόξα καὶ νῦν. Σταυροθεοκίον.

Υπεροδοξασμένη ὑπάρχεις Θεοτόκε Παρθένε, ὕμνοῦμέν σε διὰ γὰρ τοῦ σταυροῦ τοῦ Υἱοῦ σου, κατεβλήθη ὁ ἄδης, καὶ ὁ θάνατος τέθνηκε· νεκρωθέντες ἀνεστημεν, καὶ ζωῆς ἠξιώθημεν· τὸν Παράδεισον ἐλάβομεν τὴν ἀρχαίαν ἀπόλαυσιν διὸ εὐχαρίστως δοξολογοῦμεν ὡς κραταῖον Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ μόνον πολυέλεον.

Εἰς τὴν ζ'. Ὠδὴν, τὸ Μαρτυρικόν.

Επὶ τὴν πέτραν τὴν ἀσάλευτον, θεμελιώσαντες οἱ ἅγιοι κατὰ τῶν τυράννων κραταίως ἠνδρίσαντο, καὶ διὰ βασάνων, τῶν στεφάνων ἔτυχον· δι' αὐτῶν ὁ Θεός σῶσον ἡμᾶς.

Τῇ Παρασκευῇ Ἑσπέρας. Εἰς τὸ Κόριε ἐκέραξα, τὸ ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας Δις. Εἶτα τὰ παρόντα δ'. Μαρτυρικά τοῦ ἤχου. Καὶ τοῦ Μπακίου. δ'. ἤχος β'.

ΟΙ

Οὶ τὴν ἐπίγειον ἀπόλαυσιν μὴ ἠθοῦντα· διὸ ἀγαπητοὶ μου Ἄποθῆσαντες Ἄθλοφόροι, οὐρανίων ἀγαθῶν ἠξιώθησαν, καὶ Ἄγγέλων συμπολιταὶ γεγόνασι. Κύριε· πρεσβείαις αὐτῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Τῶν Ἀγίων Μαρτύρων πρεσβευόντων ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ τὸν Χριστὸν ὑμνούντων, πᾶσα πλάνη πέπαυται, καὶ τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος, πίστει διασώζεται.

Χοροὶ Μαρτύρων ἀντέστησαν, τοῖς Τυράννοις λέγοντες· Ἡμεῖς στρατευόμεθα τῷ Βασιλεῖ τῶν Δυνάμεων· εἰ καὶ πυρὶ, καὶ βασάνοις ἀναλώσεται ἡμᾶς, οὐκ ἄρνούμεθα τῆς Τριάδος τὴν Δύγαμιν.

Μεγάλη ἡ δόξα, ἣν ἐκτήσασθε Ἄγιοι, διὰ τῆς πίστεως· οὐμόνον γὰρ τῷ ἐν τῷ πάσχειν τὸν ἐχθρὸν ἐνίκησατε, ἀλλὰ καὶ μετὰ θάνατον, πνεύματα ἀπελαύνετε, ἀσθενοῦντας θεραπεύετε· ψυχῶν καὶ σωμάτων Ἱατροί, πρεσβεύσατε πρὸς Κύριον, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, τὸ Νεκρώσιμον.

Οἴμοι! οἷον ἀγῶνα ἔχει ἡ ψυχὴ, χωριζομένη ἐκ τοῦ σώματος; οἴμοι! τότε πόσα δακρύει, καὶ οὐχ ὑπάρχει ὁ ἐλεῶν αὐτήν; πρὸς τοὺς Ἄγγέλους τὰ ὄμματα ρέπουσα, ἄπρακτα καθικετεύει, πρὸς τοὺς ἀνθρώπους τὰς χεῖρας ἐκτείνουσα, οὐκ ἔχει τὸν βο-

ηθοῦντα· διὸ ἀγαπητοὶ μου Ἄδελφοί, ἐννοήσαντες ἡμῶν τὸ βραχὺ τῆς ζωῆς, τοῖς μεταστασι τὴν ἀνάπαυσιν, παρὰ Χριστοῦ αἰτησώμεθα, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρήλθεν ἡ σκιά τοῦ Νόμου.

Τῷ Σεββάτῳ εἰς τὸν ὄρθρον. Μετὰ τὴν ἀ. στιχολ. Καθ. Μαρτυρικά. ἡ. 6'.

Ο φαῖδρνας τοὺς Ἄγίους σου ὑπὲρ χρυσοῦν, καὶ δοξάσας τοὺς Ὅσιους σου ὡς ἀγαθὸς, ὑπ' αὐτῶν δεσωπούμενος Χριστέ ὁ Θεός, τὴν ζωὴν ἡμῶν εἰρήνευσον ὡς φιλόανθρωπος, καὶ τὴν εὐχὴν κατεύθυνον ὡς θυμίαμα, ὁ μόνος ἐν Ἄγίοις ἀναπαυόμενος,

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεός.

Αθλοφόροι Κυρίου, μακαρία ἡ γῆ, ἣ πιανθείσα τοῖς αἵμασιν ὑμῶν. καὶ Ἄγιοι αἱ σκηναί, αἱ δεξάμεναι τὰ σώματα ὑμῶν ἐν σταδίῳ γὰρ τὸν ἐχθρὸν ἐθριαμβεύσατε, καὶ Χριστὸν μετὰ παρρησίας ἐκηρύξατε· αὐτὸν ὡς ἀγαθὸν ἱκετεύσατε, σωθῆναι δεόμεθα τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Τοῖς Ἄγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ

Απόστολοι Μάρτυρες, καὶ Προφήται Ἱεράρχαι, Ὅσιοι καὶ Δίκαιοι, οἱ καλῶς τὸν ἀγῶνα τέλεσαντες, καὶ τὴν πίστιν τηρήσαντες, παρρησίαν ἔχοντες πρὸς τὸν Σωτῆρα, ὑπὲρ ἡμῶν αὐτὸν

ὡς

ὡς ἀγαθὸν ἱκετεύσατε, σωθῆναι
δεόμεθα τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα τὸ Νεκρώσιμον.

Η μνήμη τῶν κεκοιμημένων
Κύριε, εἰς μνηίαν τῶν προσδο-
κωμένων ἀγεί με, καὶ καθορῶν
μου τὴν καταδίχην, προσφέρω
τὴν ἐκ βασάνων φωνήν, Ἐλεή-
μων ἐλέησόν με.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μήτηρ Ἁγία ἡ τοῦ Ἀχράντου
φωτός, Ἀγγελικοῖς σε ὕμνοις,
τιμῶντες μεγαλύνομεν.

Εἰς τοὺς Αἶνους, Στιχηρὰ Μαρτυ-
ρικὰ. δ'. ἤχος ε'.

Υπὲρ Χριστοῦ παθόντες μέχρι
θανάτου, ὦ Ἀθλοφόροι Μάρτυ-
ρες, ψυχὰς μὲν ἔχετε εἰς οὐρα-
νοὺς ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ κατὰ
κόσμον ὄλον δορυφορεῖται ὑμῶν
τὰ λείψανα, Ἱερεῖς καὶ Βασιλεῖς
προσκυνοῦσι, καὶ λαοὶ πάντες
ἐπαγαλλόμενοι, συνήθως βοῶμεν,
Ἵπνος τίμιος ἐναντίον Κυρίου,
ὁ θάνατος τῶν Ὁσίων αὐτοῦ.

Τὸν σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ λα-
βόντες οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες, ὁ-
πλον ἀκαταγώνιστον, πᾶσαν τοῦ
διαβόλου τὴν ἰσχὺν κατήργησαν,
καὶ λαβόντες στέφος οὐράνιον,
τεῖχος ἡμῖν γεγόνασι, ὑπὲρ ἡ-
μῶν ἀειπρεσβεύοντες.

Τῶν Ἀγίων σου τὰ πλήθη,
δυσωποῦσί σε Χριστέ, ἐλέησον ἡ-
μᾶς, ὡς φιλάνθρωπος.

Πᾶσα πόλις καὶ χώρα, τιμᾶ
ὑμῶν τὰ λείψανα, ὦ Ἀθλοφό-
ροι Μάρτυρες· ὑμεῖς γὰρ νομί-
μως ἀθλήσαντες, στέφανον οὐ-
ράνιον ἐλάβετε, διὰ τοῦτο Ἱε-
ρέων ἐστὲ τὸ καύχημα, Βασι-
λέων τὸ νίκος, Ἐκκλησιῶν ἡ εὐ-
πρέπεια.

Δόξα τὸ Νεκρώσιμον.

Εκ γῆς πλαστοουργήσας με, εἰς
γῆν πάλιν πορεύεσθαι, τῇ παρα-
βάσει με κατέκρινας· ἐστησας
ἡμέραν ἐτάσεως, ἐν ἣ τὰ κρη-
πτὰ τῆς ἐκάστου πράξεως, φα-
νερὰ παρίστανται ἐνώπιόν σου·
τότε φεῖσάι μου ἀναμάρτητε, καὶ
τῶν ἐσφαλμένων μοι συγχώ-
ρησιν διδοῦς, τῆς Βασιλείας σου
μὴ χωρίσης με.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε Μαρία Θεοτόκε, ὁ Ναός
ὁ ἀκατάλυτος, μᾶλλον δὲ ὁ
Ἅγιος, καθὼς βοᾷ ὁ προφήτης,
Ἅγιος ὁ Ναός σου, θαυμαστός
ἐν δικαιοσύνῃ.

Εἰς τὸν στίχον στιχηρὰ τοῦ Κυρίου
Ἐσοφάνου. ἤχ. ε'.

Ὅτι ἐκ τοῦ ἔθλου σε.

Ρύμην τοῦ θανάτου καὶ φθορᾶν,
σοῦ τῷ ζωηφόρῳ θανάτῳ, καθεῖ-
λες Δέσποτα, πᾶσι δὲ ἐπίγασας
ζωῆν αἰώνιον, καὶ νεκροῖς ἐξα-
νάστασιν, θνητοῖς ἐδώρησω· ὁ-
θεν σοὶ δεόμεθα, Σῶτερ, ἀνά-
παισον, πίστει τοὺς πρὸς σὲ
μεταστάντας, καὶ τῆς ἀκηρά-

του

του σου δόξης, τούτους καταξίωσον φιλάνθρωπε.

στίχ. Μακάριοι ος ἐξελέω

Ινα τούς ανθρώπους κοινωνούς θείας Βασιλείας ἐργάση, σταυρόν ὑπέμεινας, θάνατον ἐκούσιον καταδεξάμενος· διὰ τοῦτο δεόμεθα, τῇ σῇ εὐσπλαγγνίᾳ, μετόχους ἀνάδειξον, τῆς Βασιλείας σου, πίστει, τούς πρὸς σέ μεταστάντας, καὶ τῆς αἰδίου σου δόξης, καὶ μακαριότητος ἀξίωσον.

Στίχ. Καὶ τὸ μυμύονον ζυῶν.

Σῶσαι τὸ σὸν πλάσμα βουληθεῖς, τῆς οἰκονομίας τὸ ὄντως, βαθὺ Μυστήριον, χαίρων ἐξετέλεσας, ὡς ὑπεράγαθος, καὶ τιμῆς ἐξηγόρασας, τὸν σύμπαντα Κόσμον, Αἵματι τιμίῳ σου· διὸ δεόμεθα, πίστει, τούς πρὸς σέ μεταστάντας, καὶ τοῦ γλυκυτάτου σου κάλλους, τούτους καταξίωσον φιλάνθρωπε. Δόξα.

Τρόμῳ τῷ φρικτῷ καὶ φοβερῷ, Βήματι τῷ σῷ παρεστῶτες, οἱ ἀπ' αἰῶνος νεκροὶ, ψῆφον ἀναμένουσι, τὴν σὴν δικαίαν Σωτῆρ καὶ τὴν θεῖαν ἐκδέχονται δικαιοχρισίαν· τότε φέισαι Δέσποτα, Σῶτερ τῶν δούλων σου, πίστει, τούς πρὸς σέ μεταστάντας, καὶ τῆς αἰδίου τρυφῆς σου, καὶ μακαριότητος ἀξίωσον.

Καὶ νῦν. Εἰσοτοκίον.

Εὐδας τῆς προμήτορος Ἀγνῆ,

σὺ τὴν ὀφειλὴν συλλαβοῦσα, Θεὸν ἀπήτησας, τὸν τῆν ἀφθαρσίαν τε, καὶ τὴν ἀνάστασιν, τοῖς πιστοῖς χαρίζομενον, καὶ τῇ θανάτῳ, δόξῃ στεφανώσαντα, τούς σέ δοξάζοντας· ὃν νῦν, δυσωποῦσα μὴ παύσῃ, τούτους ἐν φωτὶ κατατάξαι, τῆς αὐτοῦ λαμπρότητος Θεό-νυμφε.

ΗΧΟΣ Γ'.

Τῇ Κυριακῇ Ἐσπέρας. Εἰς τὸ, Κύριε ἐπέκραξα, ἰστώμεν στίχους, ἰ. καὶ ψάλλομεν στιχῶν Κατανυκτικῶν, δ' τοῦ Τριμῆλιου, γ'. καὶ τοῦ Μηναίου, γ'. Στιχῶν Κατανυκτικῶν ἤχος γ'.

Εσπερινὸν ὕμνον, προσφερομέν σοι Χριστέ, μετὰ θυμιάματος, καὶ ὕδων πνευματικῶν, ἐλέησον Σωτῆρ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Σῶσόν με Κύριε ὁ Θεός μου· σὺ γὰρ πάντων ἡ σωτηρία· ὁ κλύδων με τῶν παθῶν ἐκταράττει, καὶ τὸ βάρος τῶν ἀνομιῶν με βυθίζει· δός μοι χεῖρα βοηθείας, καὶ πρὸς φῶς ἀνάγαγέ με κατανώξεως, ὡς μόνος εὐσπλαγγνος, καὶ φιλάνθρωπος.

Τὸν διεσπαρμένον μου νοῦν συνάγαγε Κύριε, καὶ τὴν χερσωθεῖσάν μου καρδίαν καθάρισον, ὡς τῷ Πέτρῳ διδούς μοι μετάνοιαν, ὡς τῷ Τελώνῃ στεναγμὸν, καὶ ὡς τῇ Πόρνῃ δάκρυα, ἵνα μεγάλη τῇ φωνῇ κραυγᾶζω σοι, Ὁ Θεός

Θεός σῶσόν με, ὡς μόνος εὐσπλαγγνος, καὶ φιλόανθρωπος.

Πολλάκις τὴν ὑμνωδίαν ἐκτελῶν, εὐρέθην τὴν ἁμαρτίαν ἐκπληρῶν, τῇ μὲν γλῶττι ἄσματα φθεγγόμενος, τῇ δὲ ψυχῇ ἄτοπα λογιζόμενος· ἀλλ' ἐκάτερα διόρθωσον Χριστέ ὁ Θεός, διὰ τῆς μετανοίας, καὶ ἐλέησόν με.

Τῆ Β'. εἰς τὸν Ὁρθρον, μετὰ τὴν ἀ. στιχ. Καθίσματα Κατανυκτικά. Ἦχος γ'.

Επὶ τῆς δίκης τῆς φοβεράς, ἀνευ κατηγορῶν ἐλέγχομαι, ἀνευ μαρτύρων κατακρίνομαι· αἱ γὰρ βίβλοι τοῦ συνειδότος ἀναπτύσσονται, καὶ τὰ ἔργα τὰ κεκρυμμένα ἀνακαλύπτονται· πρὶν οὖν ἐν ἐκείνῳ τῷ πανδήμῳ θεάτρῳ, μέλλης ἐρευνῆσαι τὰ ἐμοὶ πεπραγμένα, ὁ Θεός ἰλάσθητί μοι καὶ σῶσόν με.

Στίχ. Κύριε μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξῃς.

Εως πότε ψυχῇ μου ἐπιμένεις τοῖς πταισίμασιν; ἕως τίνος λαμβάνεις μετανοίας ὑπέρθεσιν; λάβε κατὰ νοθὴν τὴν κρίσιν τὴν μέλλουσαν, καὶ βόησον τῷ Κυρίῳ, Ἥμαρτον ἀναμάρτητες Κύριε, σῶσόν με.

Δόξα καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εκαστος ὅπου σῶζεται, ἐκεῖ δικαίως καὶ προστρέχει· καὶ ποία ἄλλη τοιαύτη καταφυγή, ὡς οὐ Θεοτόκε, σκέπυσα τὰς ψυχὰς ἡμῶν;

Εἰς τὴν ζ'. Ὡδὴν τὸ Μαρτυρικόν.

Τίς μὴ θαυμάσει τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, τοὺς ἀηττήτους ἀγῶνας; τίς μὴ ἐκπλαγῆ τὰ τούτων αἰε κατορθώματα; ὅτι ἐν πυρὶ καὶ μάστιγι, θηροῖτε καὶ σφαγαῖς, τὸν ἀντιδικὸν ἐχθρὸν ἐτρωπώσαντο, βασιλέων κολακείας ὀδελυξάμενοι, καὶ τυράννων ἀπειλὰς ἀπωσισάμενοι· διὸ καὶ τοὺς στεφάνους ἐχομίσαντο, παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ παρέχοντος τῷ Κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Τῆ Γ'. εἰς τὸν Ὁρθρον μετὰ τὴν ἀ. στιχολογίαν. Καθίσματα Κατανυκτικά. Ἦχος γ'.

Παροικουσα ἐν τῇ γῆ, ψυχῇ μου μετανόησον· χροὺς ἐν τάφῳ οὐχ ὑμνεῖ, πταισμάτων οὐ λυτροῦται· βόησον Χριστῷ τῷ Θεῷ, καρδιογνώστα, ἡμαρτον, πρὶν καταδικάσῃς με, ἐλέησόν με.

Στίχ. Κύριε μὴ τῷ θυμῷ σου.

Εν τῇ ὥρᾳ τῆς προσευχῆς, μετανοεῖν ἐπαγγέλλομαι, καὶ ὁ ἐχθρὸς ἐπιμελῶς ἁμαρτάνειν, ἐμβάλλει μοι ἄτοπα· ἀλλ' ἐξ αὐτοῦ με ῥῦσαι ὁ Θεός, καὶ ἐλέησόν με.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Καταφυγή καὶ δύναμις ἡμῶν Θεοτόκε, ἡ κραταιὰ βοήθεια τοῦ Κόσμου, ταῖς πρεσβείαις σου σῶζε τοὺς δούλους σου, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης, μόνη εὐλογημένη.

Εἰς τὴν ζ'. Ὡδὴν τὸ Μαρτυρικόν.

Τὸ

Τὸ ἔμφυχον τῆς καρτερίας ἡμῶν, ἐνίκησε τὰ μηχανήματα τοῦ ἀρχεκάκου ἐχθροῦ, Ἄθλοφόροι Πανεύφημοι· διὰ τοῦτο τῆς αἰωνίου κατηξιώθητε μακαριότητος· ἀλλὰ πρεσβεύσατε τῷ Κυρίῳ, τοῦ φιλοχρίστου λαοῦ σῶσαι τὸ ποιμνιον, Μάρτυρες ὑπάρχοντες τῆς ἀληθείας.

Τῆ Δ'. εἰς τὸν Ὅρθρον, μετὰ τὴν ἀ. Στιχολογίαν Καθίσματα Σταυρώσιμα ἤχος γ'.

Τὸ ἀναρίθμητον τῆς ἐξουσίας σου, καὶ τὸ ἐκούσιον τὸ τῆς Σταυρώσεως, αἱ τῶν Ἀγγέλων Στρατιαί, ἐξίσταντο καθορῶσαι, πῶς ὁ ἀθεώρητος, ἐν σαρκὶ ἐμαστιζέτο; θέλων ἐκλυτρώσασθαι, ἐκ φθορᾶς τῷ ἀνθρώπινον· διὸ ὡς Ζωοδότῃ βοῶμέν σοι, Δόξα Χριστῆ τῆ Βασιλείᾳ σου.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεόν.

Σταυρὸς ἐπάγη ἐπὶ γῆς, καὶ ἤψατο τῶν Οὐρανῶν, οὐχ ὡς τοῦ ξύλου φθάσαντος τὸ ὕψος, ἀλλὰ σοῦ τοῦ ἐν αὐτῷ πληροῦντος τὰ σύμπαντα, δόξα σοι.

Δόξ, καὶ νῦν. Σταυροθειοτικόν.

Ράβδον δυνάμεως κεκτημένοι, τὸν Σταυρὸν τοῦ Υἱοῦ σου Θεοτόκε, ἐν αὐτῷ καταβάλλομεν τῶν ἐχθρῶν τὰ φρυάγματα, οἱ πόθῳ σε ἀπαύστως μεγαλύνοντες.

Εἰς τὴν ζ'. Ὁθὴν, τὸ Μαρτυρικόν.

Τῶν Ἄθλοφόρων σου τὴν μνή-

μην Κύριε, ὑπερφαίδρυνας ὡς Παντοδύναμος· ὅτι ἐνίσχυσας αὐτούς τὰ Πάθη σου μιμήσασθαι· ἐνίκησαν ἀνδρείως γάρ, τοῦ Βελιάρ τὴν δύναμιν· ὅθεν καὶ ἀπέλαβον, Ιαμάτων χαρίσματα· αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις φιλάνθρωπε, εἰρήνην παράσχου ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Τῆ Ε'. εἰς τὸν Ὅρθρον μετὰ τὴν ἀ. Στιχολογίαν Καθίσματα Ἀποστολικά ἤχος γ'.

Θείας πίστεως.

Θεοὶ Κήρυκες τῆς ἀληθείας, καὶ διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας, ἀνεδείχθητε αὐτόπται Ἀπόστολοι· τῶν γὰρ εἰδώλων τὴν πλάνην πατήσαντες, καὶ τὴν Τριάδα τρανῶς ἐκηρύξατε, ἣν πρεσβεύσατε μακάριοι, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν.

Δεῦτε ἅπαντες τοὺς Ἀποστόλους, ἀνυμνήσωμεν ὡς κυβερνήτας· τῶν εἰδώλων γὰρ τὴν πλάνην διώξαντες, πρὸς θεοῦ φῶς τοὺς βροτοὺς ἐπανήγαγον, καὶ τὴν Τριάδα· δοξάζειν ἐδίδαξαν· ὅθεν ἅπαντες, τὴν μνήμην αὐτῶν τὴν σεβάσμιον, τελούντες οἱ πιστοὶ, τὸν Σωτῆρα δοξάζομεν.

Δόξ, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ως ἀγεώργητος Παρθένε ἀμπελος, τὸν ὠραιότατον βότρυν ἐβλάστησας, ἀναπηγάζοντα ἡμῖν τὸν οἶνον τὸν σωτήριον, τὸν πάντων εὐφραίνοντα, τὰς ψυχὰς

καὶ

καὶ τὰ σώματα· ὅθεν ὡς αἰτίαν σε, τῶν καλῶν μαχαρίζοντες, αἰεὶ σὺν τῷ Ἀγγέλῳ βοῶμέν σοι. Χαῖρε ἡ Κεχαριτωμένη.

Τὸ Μαρτυρικὸν ἐν τῇ ζ'. Ὡδῆ· ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Θωρακισάμενοι τὴν πανοπλίαν Χριστοῦ, καὶ ἐνδυσάμενοι ὄπλα τῆς πίστεως, τὰς παρατάξεις τοῦ ἐχθροῦ, ἀθλητικῶς κατεβάλετε· προθύμως τῇ ἐλπίδι γάρ, τῆς ζωῆς ὑπεμείνατε, πάσας τῶν Τυράννων πρὶν, ἀπειλάς τε καὶ μάστιγας· διὸ καὶ τοὺς στεφάνους ἐδέξασθε, Μάρτυρες Χριστοῦ καρτερόψυχοι.

Τῇ Παρασκευῇ εἰς τὸν ὄρθρον, μετὰ τὴν α'. Στιγολογίαν Καθίσματα Σταυρώσιμα· ἦχος γ'.

Σταυρὸν καὶ θάνατον, παθεῖν ἐλόμενος, μέσον τῆς Κτίσεως τοῦτον κατέπηξας· ὅτι εὐδόκησας Σωτῆρ, τὸ σῶμά σου προσηλωθῆναι, τότε καὶ ὁ ἥλιος τὰς ἀκτῖνας ἀπέκρυψε· ταῦτα καὶ Ἀηστῆς ὄρων, Θεὸν σε ὡμολόγησε βοῶν σοι, Μνήσθητί μου Κύριε, καὶ ἔλαβε πιστεύσας τὸν Παράδεισον.

Στίχ. Ἰψοῦτε Κύριον τὸν Θεόν.

Εν κυκαρίσῳ, καὶ πεύκῃ, καὶ κέδρῳ, ὑψώθης ὁ Ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ, ἵνα σώσης τοὺς ἐν πίστει προσκυνοῦντας, τὴν ἐκούσιόν σου Σταύρωσιν, Χριστέ ὁ Θεὸς δόξα σοι.

(ΤΟΜ. Γ'.)

Δόξα καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Τὴν ὠραιότητα.

Τὸν ἐπονείδιστον Οἰκτίρμων θάνατον, διὰ Σταυρώσεως, ἐκὼν ὑπέμεινας, ὃν ἡ τεκοῦσά σε Χριστέ, ὄρωσα ἐπιτρώσχετο· ἥς ταῖς παρακλήσεσι, διὰ σπλάγχχνα ἐλέους σου, μόνε ὑπεράγαθε, καὶ φιλόφρονε Κύριε, οἰκτείρησον καὶ σῶσον τὸν κόσμον, δαίρων τὴν τούτου ἀμαρτίαν.

Εἰς τὴν ζ'. Ὡδῆ, τὸ Μαρτυρικόν.

Εκλάμπετε διὰ τῆς πίστεως, ὑπέρλαμπροι φωστῆρες Ἅγιοι, θεοσεβείας Ἰατροί, Ἀθλοφόροι Πανεύφημοι· τῶν Τυράννων γὰρ τοὺς αἰκισμοὺς μὴ δειλανδρίσαντες, τῶν εἰδώλων τὰς δυσφημίας καταδαφίσατε, τρόπαιον ἔχοντες ἀήτητον, τὸν Σταυρὸν τῆς ἀληθείας.

Τῇ Παρασκευῇ Ἑσπέρας τὸ ἰδίωμα. τῆς ἡμέρας, Δις, τὰ παρόντα δ. Μαρτυρικά, καὶ τοῦ Μηναίου δ. Τὰ Μαρτυρικά τῆς Ὀκτωῆχου ἡ. γ.

Μεγάλῃ τῶν Μαρτύρων σου Χριστέ ἡ δύναμις· ἐν μνήμασι γὰρ κείνται, καὶ πνεύματα διώκουσι, καὶ κατήργησαν ἐχθροῦ τὴν ἐξουσίαν, τῇ πίστει τῆς Τριάδος, ἀγωνισάμενοι ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας.

Προφῆται καὶ Ἀπόστολοι Χριστοῦ, καὶ Μάρτυρες, ἐδίδαξαν ὑμνεῖσθαι, Τριάδα Ὁμοούσιον, καὶ ἐφώτισαν τὰ Ἔθνη τὰ πε-

πλανημένα, και κοινωνους Ἄγγελων ἐποίησαν, τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων.

Οἱ Μάρτυρες σου Κύριε, πιστεὶ στήριχθέντες, ἐλπίδι βεβαιωθέντες, τοῦ ἐχθροῦ τὴν Τυραννίδα, ἔλυσαν, και τυχόντες τῶν στεφάνων, μετὰ τῶν Ἀσωμάτων πρεσβεύουσαι, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μεγάλη τοῦ Σταυροῦ σου Κύριε ἡ δύναμις· ἐπάγη γὰρ ἐν τόπῳ, και ἐνεργεῖ ἐν Κόσμῳ, και ἀνέδειξεν ἐξ ἁλιέων Ἀποστόλους, και ἐξ Ἐθνῶν Μάρτυρας, ἵνα πρεσβεύωσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα τὸ Νεκρώσιμον. ἤχοι. γ.

Πάντα ματαιότης τὰ ἀνθρώπινα, ὅσα οὐκ ὑπάρχει μετὰ θάνατον· οὐ παραμένει ὁ πλοῦτος, οὐ συνοδεύει ἡ δόξα· ἐπελθὼν γὰρ ὁ θάνατος, ταῦτα πάντα ἐξηφάνισται· διὸ Χριστῷ τῷ ἀθανάτῳ βοήσωμεν, τοὺς μεταστάντας ἐξ ἡμῶν ἀνάπαυσον, ἐνθα πάντων ἐστὶν εὐφραϊνομένων ἡ κατοικία ἐν σοί.

Και νῦν Θεοτοχίον.

Πῶς μὴ θαυμάσωμεν εἰς Τ. Α. φύλ. 174.

Τῷ Σεβδάτῳ εἰς τὸν ὄρθρον, μετὰ τὴν ἀ. στιχολ. Καθίτ. Μαρτυρικά. ἤχ. γί.

Οσοι φιλομάρτυρες, εὐφράνθητε και νῦν, συμφώνως ἀναμέλ-

ποντες τὴν ὑμνωδίαν τῷ Χριστῷ· ὡς γὰρ φωστῆρας ἐν Κόσμῳ, ἀνέτειλεν ἡμῖν τὴν ἐτήσιον μνήμην, τῶν Ἀθλοφόρων αὐτοῦ, θαυμάτων χάριν ἐκπέμπουσαν, και φωτίζουσαν τὸν νοῦν, και τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

στίχ. Θευμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις.

Τὸ ἔμφυχον τῆς καρτερίας ὑμῶν, ἐνίκησε τὰ μηχανήματα τοῦ ἀρχεκάκου ἐχθροῦ, Ἀθλοφόροι πανεύφημοι· διὰ τοῦτο τῆς αἰωνίου κατηξιώθητε μακαριότητος· ἀλλὰ πρεσβεύσατε τῷ Κυρίῳ, τοῦ φιλοχρίστου λαοῦ σῶσαι τὸ ποίμνιον, Μάρτυρες ὑπάρχοντες τῆς ἀληθείας.

στίχ. Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ.

Ἐκλάμπετε διὰ τῆς πίστεως· ὑπέρλαμπροι φωστῆρες Ἁγιοὶ θεοσεβείας Ἱατροὶ, Ἀθλοφόροὶ Πανεύφημοι· τῶν Τυράννων γὰρ τοὺς αἰκισμοὺς μὴ δειλανδρίσαντες, τῶν εἰδώλων τὰς δυσφημίας κατηδαφίσατε, τρόπαιον ἔχοντες ἀήττητον, τὸν Σταυρὸν τῆς ἀληθείας.

Δόξα. τὸ Νεκρώσιμον.

Οτε τῷ λόγῳ σου παραστησόμεθα, τῷ ἀδεκάστῳ σου Βήματι Κύριε, μὴ κατακρίνης τοὺς εἰς σέ, Σωτῆρ ἡμῶν πεπιστευκότας· πάντες γὰρ ἡμάρτομεν, ἀλλὰ σοὺ οὐκ ἀπέστημεν· ὅθεν δυσωποῦμέν σε, ἐν σκηναῖς τῶν Δικαίων σου Χριστέ, οὗς προσελάβου κα-

τάτ.

τάταξον, ὡς μόνος ὑπάρχων πολυέλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν μεσιτεύσαταν τὴν σωτηρίαν τοῦ γένους ἡμῶν, ἀνυμνοῦμεν Θεοτόκε Παρθένε· ἐν τῇ σαρκί γὰρ τῇ ἐκ σοῦ προσληφθείσῃ ὁ Υἱός σου, καὶ Θεὸς ἡμῶν, τὸ διὰ Σταυροῦ καταδεξάμενος πάθος, ἐλυτρώσατο ἡμᾶς ἐκ φθορᾶς ὡς φιλόανθρωπος.

Εἰς τοὺς Αἰνοὺς, στιχηρὰ Μαρτυρικὰ δ' ἤχ. γ'.

Τῶν Ἀγίων Ἀθλοφόρων τὴν μνήμην, δεῦτε λαοὶ ἅπαντες τιμῶμεν· ὅτι θεάτρον γενόμενοι Ἀγγέλοις, καὶ ἀνθρώποις, τὸν τῆς νίκης στέφανον, παρὰ Χριστοῦ ἐχομίσαντο, καὶ πρεσβεύουσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Βασιλέων καὶ Τυράννων, τὸν φόβον ἀπώσαντο, οἱ Χριστοῦ στρατιῶται, καὶ εὐθαρσῶς, καὶ ἀνδρείως, αὐτὰν ὠμολόγησαν, τὸν ἀπάντων Κύριον, Θεὸν καὶ Βασιλέα ἡμῶν, καὶ πρεσβεύουσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Αἰ δυνάμεις τῶν Ἀγίων Ἀγγέλων, ἐθαύμασαν τῶν Μαρτύρων τοὺς ἄθλους· ὅτι σῶμα περικείμενοι, βασάνων κατεφρόνησαν, μιμηταὶ γενόμενοι τοῦ πάθους τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, καὶ πρεσβεύουσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ως φωστῆρες ἐν Κόσμῳ λάμπετε, καὶ μετὰ θάνατον, Ἄγμαι Μάρτυρες, τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἀγωνισάμενοι· διὸ ἔχοντες παρρησίαν, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκετεύσατε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα· τὸ Νεκρώσιμον·

Ανθρωποὶ τί μάτην ταραττόμεθα; ὁ δρόμος βραχύς ἐστίν, ὃν τρέχομεν· καπνὸς ὑπάρχει ὁ βίος, καὶ ἀτμὶς, καὶ τέφρα καὶ κόνις, καὶ ταχέως ἀχρειοῦμεθα· διὸ Χριστῷ τῷ ἀθανάτῳ βοήσωμεν, τοὺς μεταστάντας ἐξ ἡμῶν ἀνάπαυσον, ἐνθα πάντων ἐστίν, εὐφραϊνομένων ἢ κατοικία ἐν σοί.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Θεοτόκε ἡ προστασία πάντων τῶν δεομένων, εἰς σὲ θαρρόμεν, εἰς σὲ καυχώμεθα, ἐν σοὶ πᾶσα ἡ ἐλπίς ἡμῶν ἐστίν, πρέσβευε τῷ ἐκ σοῦ τεχθέντι ὑπὲρ ἀχρείων δούλων σου.

Ἀποστίχου Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Κυρίου Θεοφάνους ἤχ. γ'.

Τῷ τύπῳ τοῦ σταυροῦ.

Δοξάζω τὸν Σταυρὸν σου τὸν τίμιον, δι' οὗ ζωὴ δωδῶρηται, καὶ τρυφῆς ἢ ἀπόλαυσις, τοῖς ἐν πίστει καὶ πόθῳ σε ὑμνοῦσι, μόνη πολυέλεε· διὸ βοῶμέν σοι Χριστέ ὁ Θεός, τοὺς μεταστάντας ἐξ ἡμῶν ἀνάπαυσον, ἐνθα πάντων ἐστίν εὐφραϊνομένων ἢ κατοικία ἐν σοί.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω.

Ο μόνος ἐλεήμων, και εὐσπλαγχνος, ὁ ἔχων ἀκατάληπτον ἀγαθότητος πέλαγος, ὁ γινώσκων τὴν φύσιν τῶν ἀνθρώπων, ἦν ἐδημιούργησας, σὲ ἱκετεύομεν Χριστέ ὁ Θεός, Τοὺς μεταστάντας ἐξ ἡμῶν ἀνάπαυσον, ἔνθα πάντων ἐστὶν εὐφραινομένων ἡ κατοικία ἐν σοί.

Στίχ. Και τὸ μνημόσυνον.

Υπνώσας ἐν τῷ τάφῳ ὡς ἀνθρώπος, δυνάμει ἀηττήτῳ σου, ὡς Θεός ἐξανέστησας, τοὺς ἐν τάφῳ ὑπνοῦντας, ἀσιγήτως ὕμνον σοι προσφέροντας· διὸ βοῶμέν σοι Χριστέ ὁ Θεός, Τοὺς μεταστάντας ἐξ ἡμῶν ἀνάπαυσον, ἔνθα πάντων ἐστὶν εὐφραινομένων ἡ κατοικία ἐν σοί.

Δόξα, και ῥων. Θεοτοκίον.

Λαμπάδα νοητὴν σε βαστάζουσαν, τὸ φέγγος τῆς Θεότητος ὀμιλήσαν, παχύτητι τῆς ἀνθρώπων Οὐσίας, Θεοτόκε πάντες ἐπιστάμεθα, τὸν σὸν δυσώπησον Υἱὸν και Θεόν, τοὺς μεταστάντας ἐξ ἡμῶν ἀναπαῦσαι, ἔνθα πάντων ἐστὶν εὐφραινομένων ἡ κατοικία ἐν σοί.

ΗΧΟΣ Δ.

Τῇ Κυριακῇ Ἑσπέρας. Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν στίχους ι.

και ψάλλομεν στιχηρὰ Κατανυκτικὰ τῆς Ὀκτωήχου δ. τοῦ Τριφθίου γ. Και τοῦ Μηναιου γ'.

Τὰ Κατανυκτικά. ἦχος δ'.

Ηθελον δάκρυσιν ἐξαλείψαι, τῶν ἐμῶν πταισμάτων Κύριε τὸ χειρόγραφον, και τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς μου, διὰ μετανοίας εὐαρεστῆσαι σοι· ἀλλ' ὁ ἐχθρὸς ἀπατᾷ με, και πολεμεῖ τὴν ψυχὴν μου· Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Τίς χειμαζόμενος και προστρέχων, τῷ λιμένι τούτῳ οὐ διασώζεται; ἢ τίς ὀδυνώμενος και προσπίπτων, τῷ ἱατρῷ τούτῳ οὐ θεραπεύεται; Δημιουργέ τῶν ἀπάντων, και Ἰατρέ τῶν νοσοῦντων· Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Πλῦνόν με τοῖς δάκρυσί μου Σωτήρ, ὅτι βεβύλωμαι ἐν πολλαῖς ἁμαρτίαις· διὸ και προσπίπτω σοι, ἡμάρτον ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Πρόβατον εἰμι τῆς λογικῆς σου ποιμένης, και πρὸς σὲ καταφεύγω, τὸν Ποιμένα τὸν καλὸν· ζήτησόν με τὸν πλανηθέντα ὁ Θεός, και ἐλέησόν με.

Τῇ Β. εἰς τὸν θρόνον, μετὰ τὴν α. Στιχολογίαν.

Καθίσματα Κατανυκτικά. ἦχ. δ'.

Τὴν ταπεινὴν μου ψυχὴν, ἐπίσκεψ-

ακεφαι Κύριε, τὴν ἐν ἁμαρ-
ταίαις, τὸν βίον ὅλον δαπανήσα-
σαν· ὃν τρόπον τὴν Πόρνην,
δέξαι καμὲ, καὶ σῶσόν με.

Στίχ. Κύριε μὴ τῷ θυμῷ σου.

Διαπλέων τὸ πέλαγο· τῆς πα-
ρούσης ζωῆς, ἐνθυμοῦμαι τὴν
ἄβυσσον τῶν πολλῶν μου κακῶν,
καὶ μὴ ἔχων τὸν κυβερνήτην λο-
γισμὸν, τὴν τοῦ Πέτρου σοὶ προσ-
φθέγγομαι φωνήν, Σῶσόν με
Χριστέ ὁ Θεός, σῶσόν με ὡς
φιλόανθρωπος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τῆ ἀνατραφείσῃ ἐν τῷ Ναῶ, εἰς
τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων, τῇ πε-
ριβεβλημένῃ τὴν πίστιν, καὶ τὴν
σοφίαν, καὶ τὴν ἀμετρον παρ-
θενίαν, ὁ Ἀρχιστράτηγος Γα-
βριὴλ προσέφερεν οὐρανόθεν, τὸν
ἀσπασμὸν, καὶ τὸ Χαῖρε. Χαῖ-
ρε εὐλογημένη. Χαῖρε δεδοξασ-
μένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ.

Εἰς τὴν ζ. ᾠδὴν, τὸ Μαρτυρικόν.

Σήμερον τὰ τῶν Ἀγγέλων στρα-
τεύματα, ἐν τῇ μνήμῃ τῶν Ἀ-
θλοφόρων παραγέγονε, τὰς τῶν
πιστῶν διανοίας φωτίσαι, καὶ
τὴν Οἰκουμένην τῇ χάριτι φαι-
δρῶναι· δι' αὐτῶν ὁ Θεός δυσω-
πούμενος, δώρησαι ἡμῖν τὸ μέ-
γα ἔλεος.

Τῇ Γ. εἰς τὸν δόθρον μετὰ τὴν α.
Σπυρολογίαν Καθίσματα Κατανυκτικὰ
ἤχος δ'.

Ταχὺ προκατάλαβε.

Ταχὺ συνειτέλωμεν, εἰς τὸν

Νυμφῶνα Χριστοῦ, καὶ πάντες
ἀκούσωμεν, τῆς μακαρίας φωνῆς
αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· δεῦτε οἱ
ἀγαπῶντες, τὴν οὐράνιον δόξαν,
σύμμορφοι γεγονότες, ταῖς φρο-
νίμοις Παρθένοις, φαιδρύνωμεν
τὰς λαμπάδας ἡμῶν, διὰ τῆς
πίστεως.

Στίχ. Κύριε μὴ τῷ θυμῷ σου.

Αναλόγισαι ψυχῇ, πῶς παρασ-
τῶμεν τῷ Κριτῇ· ἐν τῇ ὥρᾳ τῇ
φορικῇ, τίθενται θρόνοι φοβεροὶ
καὶ ἐκάστου αἱ πράξεις διελέγ-
χονται· τότε ὁ Κριτῆς ἀδυσώ-
πητος· ἐκεῖ τὸ πῦρ δεινῶς σοι
ἠτοιμάσται, ὡς περ ἀγρία θάλασ-
σα κυμαινομένη, ὡς καλύφαι τὰ
σύμπαντα σὺν πᾶσι τούτοις, βλέ-
πε ψυχῇ μου, στέναζον πρὸ τοῦ
τέλους,

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Η κυρίως καὶ ἀληθῶς Θεοτό-
κος, ἡ πρεσβεύουσα, ὡς Μήτηρ
ἐν παρρησίᾳ, τῷ Υἱῷ σου καὶ
Θεῷ ἡμῶν, διαφύλαττε Ποίμνην,
ἐξαιρέτως τῇ σκέπῃ σου προ-
στρέχουσαν, καὶ πρὸς σέ κατα-
φεύγουσαν, τὸν λιμένα, τὸ τεῖ-
χος, τὴν μόνην προστασίαν,
τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων.

Εἰς τὴν ζ. ᾠδὴν, τὸ Μαρτυρικόν.

Τῶν ἐν ὄλῳ τῷ Κόσμῳ Μαρ-
τύρων σου, ὡς πορφύραν καὶ
βύσσον τὰ αἵματα, ἡ Ἐκκλησία σου
σολισαμένη, δι' αὐτῶν βοᾷ σοι Χρι-
στὲ ὁ Θεός, Τῷ λαῷ σου τοῦς
οἰκτιρισμοὺς σου κατάπεμψον, εἰ-
ρήν-

ρήνην τῆ πολιτεία σου δώρησαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Τῆ Δ. εἰς τὸν ὄρθρον μετὰ τὴν ἁ. Στιχολογίαν. Καθίσματα Σταυρώσιμα. ἤχ. δ'.

Εξηγγόρασας ἡμᾶς ἐκ τῆς κατάρας τοῦ Νόμου, τῷ τιμίῳ σου αἵματι, τῷ Σταυρῷ προσηλωθεῖς, καὶ τῆ λόγῃ κεντηθεῖς, τὴν ἀθανασίαν ἐπήγασας ἀνθρώποις, Σωτὴρ ἡμῶν δόξα σοι.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεόν.

Ταχὺ προκατάλαβε, πρὶν δουλωθῆναι ἡμᾶς, ἐχθροῖς βλασφημοῦσί σε, καὶ ἀπειλοῦσιν ἡμῖν, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν ἀνελε τῷ σταυρῷ σου, τοὺς ἡμᾶς πολεμοῦντας· γινώτωσαν πῶς ἰσχύει, Ὁρθοδόξων ἢ πίστις, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, μόνε φιλόνηρωπε.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Παρθένε Πανάμωμε, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ῥομφαία διηληθέ σου τὴν Παναγίαν ψυχὴν, ἡμίκα σταυρούμενον, ἐβλεψας ἐκουσίως, τὸν Υἱὸν καὶ Θεόν σου, ὄνπερ εὐλογημένη, δυσωποῦσα μὴ παύσῃ, συγχώρησιν πταισμάτων ἡμῖν δωρήσασθαι.

Εἰς τὴν ζ. Ὁδὴν τὸ Μαρτυρικόν.

Οὶ Μάρτυρές σου Κύριε, ἐν τῇ ἀθλήσει αὐτῶν, στεφάνους ἔκο-

μίσαντο τῆς ἀφθαρσίας ἐκ σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἔχοντες τὴν ἰσχύν σου, τοὺς Τυράννους καθεῖλον, ἔθραυσαν καὶ δαιμόνων, τὰ ἀνίσχυρα θράση· αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τῆ Ε. εἰς τὸν ὄρθρον. μετὰ τὴν ἁ. Στιχολ. Καθίσματα Ἀποστολικά. ἤχος δ'.

Ταχὺ προκατάλαβε.

Φωστῆρας τὰπέρατα, τοὺς Μαθητάς σου Χριστέ, ἀνέδειξας ἐκλάμποντας, ἐν τῷ κηρύγματι τῷ σῶ, φωτίζοντας ἡμῶν τὰς ψυχὰς, πλάνην τὴν τῶν εἰδώλων, δι' αὐτῶν ἀμαυρώσας, δόγμασιν εὐσεβείας, καταλάμπας τῷ Κόσμῳ· αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

στίχ. Εἰς πάναν τὴν γῆν.

Ως Μωϋσῆς τὸν Ἰσραὴλ ἐκ δουλείας, διὰ θαλάσσης ἐρυθρᾶς ὀδηγήσας, τῆ δεξιᾷ σου Δέσποτα θυθίσας Φαραῶ· οὕτως ἐν τοῖς θαύμασιν, οἱ σοφοὶ Μαθηταί σου, τὴν θάλασσαν διέβρηξαν, τῆς πικρᾶς ἀθείας, καὶ τὸν λαὸν ὠδήγησαν πρὸς σέ, Ἄναρχε Λόγε, καὶ μόνε φιλόνηρωπε.

Δόξα καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Τὸν Λόγον τοῦ Πατρὸς, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἐκ σοῦ σαρκωθέντα ἐγνωμεν, Θεοτόκε Παρθένε, μόνῃ Ἀγνῇ, μόνῃ εὐλογημένη· διὸ ἀπαύστως, σέ ἀνυμνοῦντες μεγαλύνομεν.

Εἰς τὴν ζ. Ὁδὴν τὸ Μαρτυρικόν.

Ταχ-

Ταχὺ προκατάλαβε.

Σταυρῷ ὀπλισάμενοι, οἱ Ἄθλοφόροι σου, ἐνίκησαν τὰ μηχανήματα τοῦ ἀρχεκάκου ἐχθροῦ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλαμψαν ὡς φωστῆρες, τοὺς βροτοὺς ὀδηγοῦντες· νέμουσι τὰς ἰάσεις, τοῖς ἐν πίστει αἰτοῦσιν· αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τῆ Παρασκευῇ εἰς τὸν ἄβηρον μετὰ τὴν ἁ Στιχολ Καθίσμ. ἤχ. δ.

Ταχὺ προκατάλαβε.

Σταυρῷ σε προσήλωσαν οἱ Ἰουδαῖοι Σωτήρ, δι' οὗ ἐκ τῶν Ἐθνῶν ἡμᾶς, ἀνεκαλέσω ποτὲ, φιλόνηθρως Κύριε, ἠπλώσας τὰς παλάμας, ἐν αὐτῷ σὴ βουλήσει, λόγῃ δὲ τὴν πλευράν σου, κατεδέξω νυγῆναι· τῷ πληθῆι τῶν οἰκτιρμῶν σου δόξα Μακρόθυμε.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεόν.

Τὸ φῶς τῶν ψυχῶν ἡμῶν, νῦν καθορῶντες Χριστέ, Σταυρόν σου τὸν ἄχραντον, καὶ προσκυνοῦντες αὐτόν, παιδρῶς ἐκβοῶμέν σοι, Δόξα σοι ὁ ἐν τούτῳ, ὑψωθῆναι θελήσας, δόξα σοι ὁ φωτίσας, δι' αὐτοῦ πᾶσαν Κτίσιν, ἐν ᾧ σε ἀκαταπαύστως, ὑμνοῖς δοξάζομεν.

Δόξα καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Σταυρῷ σε ὑψούμενον, ὡς ἐθεάσατο, ἡ Ἄχραντος Μήτηρ σου, Λόγε Θεοῦ Μητρικῶς, θρηνοῦσα ἐφθέγγετο, Τί τὸ καινόν καὶ ξένον, τοῦτο Υἱέ μου θαῦμα; πῶς ἡ ζωὴ τῶν ὄλων, ὁμιλεῖς

τῷ θανάτῳ; ζῶσθαι τοὺς θεοεῶτας θέλων, ὡς εὐσπλαγχνος.

Εἰς τὴν ζ'. Ὠδὴν τὸ Μαρτυρικόν.

Ἡ σεπτὴ τῶν Ἄθλοφόρων κληγυρίς, Οὐρανόν τὴν Ἐκκλησίαν ἔδειξε, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συγχορεύουσιν Ἄγγελοι· ταῖς αὐτῶν ἰκεσίαις Χριστέ ὁ Θεός, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τῆ Παρασκευῇ Ἑσπέρας. Εἰς τὸ, Κόριε ἐκέκραξα, τὸ ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας; Δίς· τὰ παρόντα Μαρτυρικὰ δ'· καὶ τοῦ Μηναίου δ'· Τὰ Μαρτυρικὰ ἤχος δ'.

Ο ἐνδοξαζόμενος, ἐν ταῖς μνείαις τῶν Ἀγίων σου, Χριστέ ὁ Θεός, ὑπ' αὐτῶν δυνωπούμενος, καταπέμψον ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ο τῶν Ἀγίων Μαρτύρων δεξάμενος τὴν ὑπομονήν, καὶ παρ' ἡμῶν δέχου τὴν ὑμνωδίαν φιλόνηθρως, δωρούμενος ἡμῖν, ταῖς αὐτῶν ἰκεσίαις, τὸ μέγα ἔλεος.

Εχοντες παρρησίαν, πρὸς τὸν Σωτήρα Ἄγιοι, πρεσβεύσατε ἀπαύστως, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἀμαρτωλῶν, ἄφεισι πταισμάτων αἰτούμενοι; καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἰερεῖα ἔμφυχα, ὀλοκαυτώματα λογικὰ, Μάρτυρες Κυρίου, θύματα τέλεια Θεοῦ, Θεὸν γινώσκοντα, καὶ Θεῷ γινωσκόμενα, πρόβατα, ὧν ἡ μάνδρα λύκοις ἀνεπίδατος· πρεσβεύσατε καὶ ἡμᾶς,

συμ-

συμποιμανθήναι ὑμῖν, ἐπὶ ὕδατος ἀναπαύσεως.

Δόξα. τὸ Νεκρώσιμον.

Ποῦ ἐστὶν ἡ τοῦ Κόσμου προσπάθεια ; τοῦ ἐστὶν ἡ τῶν προσκαιρῶν φαντασία, ποῦ ἐστὶν ὁ χρυσοῦς, καὶ ὁ ἀργυροῦς ποῦ ἐστὶ τῶν οἰκετῶν ἢ πλημμύρα, καὶ ὁ θόρυβος ; πάντα τέφρα, πάντα κόνις, πάντα σκιά· ἀλλὰ δεῦτε βοήσωμεν τῷ ἀθανάτῳ Βασιλεῖ, Κύριε τῶν αἰώνιων σου ἀγαθῶν ἀξιώσον, τοὺς μεταστάντας ἐξ ἡμῶν, καὶ ἀνάπαυσον αὐτοὺς ἐν τῇ ἀγήρῳ μακαριότητι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ο διὰ σέ Θεοπάτωρ **Τ. Α'.**
φύλ. 197.

Τῷ Σαββάτῳ εἰς τὸν Ὁρθρον. Μετὰ τὴν 4. στιχολ. Καθίσματα Μαρτυρικά· ἤχος δ'.

Ταχὺ προκατάλαβε.

Οὶ Μάρτυρές σου Κύριε, ἐν τῇ ἀθλήσει αὐτῶν, στεφάνους ἐκομίσαντο τῆς ἀφθαρσίας, ἐκ σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· ἔχοντες τὴν ἰσχύν σου, τοὺς Τυράντους καθεῖλον, ἔθραυσαν καὶ δαιμόνων, τὰ ἀνίσχυρα θράση· αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

· Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεός.

Τῶν ἐν ὄλῳ τῷ Κόσμῳ Μαρτύρων σου, ὡς πορφύραν καὶ βύσσον τὰ αἵματα, ἢ Ἐκκλησία

σου στολισαμένη, δι' αὐτῶν βοᾷν σοι Χριστέ ὁ Θεός, τῷ λαῷ σου τοὺς Οἰκτιρμούς σου καταπέμψον, εἰρήνην τῇ πολιτείᾳ σου δώρησαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

· Στίχ. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ.

Σταυρὸν ὀπλισάμενοι οἱ Ἄθλοφόροι σου, ἐνίκησαν τὰ μηχανήματα, τοῦ ἀρχεκάκου ἐχθροῦ, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν· ἔλαμψαν ὡς φωστῆρες, τοὺς βροτούς ὀδηγοῦντες, δίδουσι τὰς ἰάσεις, τοῖς ἐν πίστει αἰτοῦσιν αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις, σῶσον τὸν Κόσμον σου.

Δόξα· τὸ Νεκρώσιμον.

Ψυχὰς ἄς μετέστησας, ἐκ τῶν προσκαιρῶν πρὸς σέ, ἀνάπαυσον ὡς εὐσπλαγχνος, καὶ Παντοδύναμος, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν· συγχώρησον ὡς Οἰκτιρῶν, τὰ αὐτῶν πεπραγμένα· ἐλέησον Ἐλεήμων, τῶν χειρῶν σου τὸ ἔργον, πρεσβεύεις τῆς Θεοτόκου· μόνε φιλάνθρωπε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον εἰς **Τ.**
Α'. φύλ. 198.

Εἰς τοὺς Αἶνους, στιχ. Μαρτυρικά δ'· ἤχος δ'.

Τίς οὐκ ἐξίσταται ὀρῶν Ἅγιοι Μάρτυρες, τὸν ἀγῶνα τὸν καλόν, ὃν ἠγωνιάσασθε ; πῶς ἐν σώματι ὄντες, τὸν Ἀσώματον ἐχθρὸν ἐνίκησατε, Χριστὸν ὁμολογήσαν-

τες,

τες, και σταυρόν ὀπλισάμενοι; ὄθεν ἐπαξίως ἀνεδείχθητε, δαιμόνων φυγαδευταί, και βαρβάρων πολέμιοι· ἀπαύστως πρεσβεύσατε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Αγγέλων συμμετοχοι γεγόνατε, Ἅγιοι Μάρτυρες, ἐν σταδίῳ τὸν Χριστόν, ἀνδρείως κηρόξαντες· πάντα γὰρ τὰ ἐν Κόσμῳ κατελίπατε τερπνά, ὡς ἀνύπαρκτα, τὴν πίστιν δὲ ὡς ἀγκυραν, ἀσφαλῆ ἐκρατήσατε· ὄθεν και τὴν πλάνην ἀπελάσαντες, πηγάζετε τοῖς πιστοῖς ἰαμάτων χαρίσματα· ἀπαύστως πρεσβεύσατε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Πῶς ὑμῶν θαυμάσωμεν, τοὺς ἀγῶνας Ἅγιοι Μάρτυρες; ὅτι σῶμα θνητὸν περιχειμενοι, τοὺς ἀσωμάτους ἐχθροὺς, ἐτροπώσασθε; οὐκ ἐφόδησαν ὑμᾶς, τῶν Τυράννων αἱ ἀπειλαί, οὐ κατέπτηξαν ὑμᾶς, τῶν βασάνων αἱ προσβολαί· ὄντως ἀξίως παρὰ Χριστοῦ ἐδοξάσθητε, τοῦ παρέχοντος ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὸ μέγα ἔλεος.

Τίμιος ὁ θάνατος τῶν Ἀγίων σου Κύριε· ξίφει γὰρ και πυρὶ, και φύχει· συνττριμμένοι, ἐξέχεαν τὸ αἷμα αὐτῶν, ἐλπίδα ἔχοντες εἰς σέ, ἀπολαβεῖν τοῦ καμάτου τὸν μισθόν· ὑπέμειναν και ἔλαβον, παρὰ σοῦ Σωτῆρ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. τὸ Νεκρώσιμον.

Εἰς τὴν κατάπαυσίν σου Κύριε,

ὅπου πάντες οἱ Ἅγιοί σου ἀναπαύονται, ἀνάπαυσον τοὺς δούλους σου, ὅτι μόνος ὑπάρχεις φιλόανθρωπος.

Και νῦν. Θεοτοκίον.

Εχοντές σε Θεοτόκε ἐλπίδα, και προσπασίαν, ἐχθρῶν ἐπιβουλὰς οὐ πτοούμεθα, ὅτι σκέπεις τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀποτίχου στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Κυρίου Θεοφάνους ἤχος δ'.

Ἐδωκας σημειῶσιν.

Οντως φοβερῶτατον, τὸ τοῦ θανάτου μυστήριον· πῶς ψυχὴ ἐκ τοῦ σώματος, βραίως χωρίζεται· ἐκ τῆς ἁρμονίας, και τῆς συμφύτας, ὁ φυσικώτατος δεσμός, θείῳ βουλήματι ἀποτέμνεται· διό σε ἱκετεύομεν, τοὺς μεταστάντας ἀνάπαυσον, ἐν σκηναῖς τῶν Ἀγίων σου, Ζωοδότα φιλόανθρωπε.

Στίχ. Μακάριοι οὐ; ἐξελέξω.

Υπνος ἀναδέδειχται, τῶν πιστευόντων ὁ θάνατος, σοῦ τεθέντος ἐν μνήματι, τοῦ πάντων δεσπόζοντος, και τὸ τοῦ θανάτου, κράτος λευκότος, και καταργήσαντος αὐτοῦ, τὴν δυναστείαν τὴν πολυχρόνιον· διό σε ἱκετεύομεν, τοὺς μεταστάντας ἀνάπαυσον, ἐν σκηναῖς τῶν Ἀγίων σου, Ζωοδότα φιλόανθρωπε.

Στίχ. Και τὸ μνημόσυνον.

Σὺ δικαιοσύνη τε, ἁγιασμός ἡμῶν γέγονας, και ψυχῶν ἀπολύτρω-

τρωσις· Πατρί γάρ προσήγαγες, δεδικαιωμένους, και λελυτρωμένους, αναδεξάμενος ἡμῶν, τὸ θφειλόμενον ἐπιτίμιον· και νῦν ἐκδυσωποῦμέν σε, τοὺς μεταστάντας ἀνάπαυσον, ἐν χαρᾷ και φαιδρότητι, εὐεργέτα Σωτῆρ ἡμῶν.

Δόξα.

Γένος τὸ ἀνθρώπινον, πρὸς ἀφθαρσίαν ἀνώλεθρον, ἐκ φθορᾶς ἀνακεκληται, λουσάμενον αἵματι, τῷ ἐκ τῆς πλευρᾶς σου, Σῶτερ κενωθέντι, ἐν ᾧ ἀπέπλυνας ἡμᾶς, τῆς παραβάσεως τοῦ Προπάτορος· διὸ σε ἰκετεύομεν, τοὺς μεταστάντας ἀνάπαυσον ἐν σκηναῖς αἰώνιοις σου, ἐν χοροῖς τῶν Μαρτύρων σου.

Και νῦν. Θεοτοκίον.

Ρήσεσιν ἐκόμηναι, τῶν Θεηγόρων Πανάμωμε, Θεοτόχον φρονούμεν σε. Θεὸν γάρ ἐγέννησας, σεσωματωμένον, ἀπερινοήτως, τὸν λυτρωσάμενον ἡμᾶς, τοὺς αἰχμαλώτους τοῖς παραπτώμασιν, ὃν και νῦν ἐκδυσώπησον, τοὺς μεταστάντας οἰκέτας σου, ταῖς οἰκείαις ἐκλάμψεσι, καταυγάσαι Πανάχραντε.

ἮΧΟΣ ΠΛ'. Α'.

Τῇ Κυριακῇ Ἐσπέρας. Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν στίχους β. και ψάλλομεν στιχηρὰ Κατανυκτικὰ τῆς Ὀκτωήχου δ'. τοῦ Τριωδίου γ'. και τοῦ Μηναιου γ'.

Τὰ Κατανυκτικὰ ἦχος πλ. δ.

Κύριε ἀμαρτάνων οὐ παύομαι, φιλανθρωπίας ἀξιούμενος οὐ γινώσκω· νίκησόν μου τὴν πώρωσιν, μόνε ἀγαθὲ, και ἐλέησόν με.

Κύριε, και τὸν φόβον σου πτοοῦμαι, και τὸ πονηρὸν ποιεῖν οὐ παύομαι· τίς ἐν Δικαστηρίῳ τὸν Δικαστὴν οὐ πτοεῖται; ἢ τίς λαθῆναι βουλόμενος, τὸν Ἰατρὸν παροργίζει ὡς καγῶ; Μακρόθυμε Κύριε, ἐπὶ τῇ ἀσθενείᾳ μου ππλαγχνίσθητι, και ἐλέησόν με.

Οἱμοι! τί ὠμοιώθην ἐγὼ, τῇ ἀκάρπῳ συκῇ, και πτοοῦμαι τὴν κατάραν σὺν τῇ ἐκκοπῇ· ἀλλ' Ἐπουράνιε γεωργέ Χριστέ ὁ Θεὸς τὴν χερσωθεισάν μου ψυχὴν, καρποφόρον ἀνάδειξον, και ὡς τὸν Ἄσωτον Υἱὸν δέξαι με, και ἐλέησόν με.

Τὰ πλήθη τῶν πταισμάτων μου πάριδε Κύριε, ὁ ἐκ Παρθένου τεχθεῖς, και πάσας ἐξάλειψον τὰς ἀνομίας μου, λογισμὸν μοι παρέχων ἐπιστροφῆς, ὡς μόνος Φιλάνθρωπος, δέομαι και ἐλέησόν με.

Τῇ Β'. εἰς τὸν Ὄρθρον. μετὰ τὴν δ'. στιχολογίαν. Καθίσματα Κατανυκτικὰ ἦχ. πλ. δ.

Κριτοῦ καθεζομένου, και Ἀγγέλων ἐστῶτων, σάλπιγγος ἠχούσης, και φλογὸς καιομένης, τί ποιήσεις ψυχὴ μου ἀπαγομένη εἰς κρίσιν; τότε γάρ τὰ δεινὰ

σου

σου παρίστανται, τὰ κρυπτά σου ἐλέγχονται ἐγκλήματα· διὸ πρὸ τέλους βόησον Χριστῷ τῷ Θεῷ, Καρδιογενῶστα, ἡμαρτον, ἐλέησόν με·

Στίχ. Κύριε μὴ τῷ θυμῷ σου.

Ψυχὴ τὰ ὧδε πρόσκαιρα, τὰ δὲ ἐκεῖ αἰώνια· ὀρώ τὸ δικαστήριον, καὶ ἐπὶ θρόνου τὸν Κριτὴν, καὶ τρέμω τὴν ἀπόφασιν· λοιπὸν ψυχὴ ἐπίστρεψόν· ἢ χρίσις ἀσυγχώρητος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μετὰ Ἀγγέλων τὰ οὐράνια, μετὰ ἀνθρώπων τὰ ἐπίγεια, ἐν φωνῇ ἀγαλλιάσεως Θεοτόκε βδωμέν σοι, Χαῖρε πύλη τῶν οὐρανῶν πλατυτέρα. Χαῖρε μόνη τῶν γηγενῶν σωτηρία. Χαῖρε Σεμνή· Χαῖρε κεχαριτωμένη, ἡ τεκοῦσα Θεὸν σεσαρκωμένον.

Εἰς τὴν ζ'. Ὁδὴν, τὸ Μαρτυρικόν.

Κύριε, τὸ ποτήριον τοῦ πάθους σου, οἱ Ἀθλοφόροι σου ζηλώσαντες, κατέλιπον τὴν τοῦ βίου τερπνότητα, καὶ γεγόνασι τῶν Ἀγγέλων συμμετοχοί, αὐτῶν ταῖς παρακλήσεσι παράσχου ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, ἰλασμόν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Τῆ Γ'. εἰς τὸν Ὁρθρον. Μετὰ τὴν ἀ. στιχολογίαν Καθίσματα Κατανυκτικά. ἤχ. πλ. ἀ.

Εν κλίνῃ κατακείμενος ἀμαρτημάτων πολλῶν, συλοῦμαι τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας μου· ὁ γὰρ ὕπνος τῆς ἐμῆς ῥαθυμίας, προσενεῖ μου τῆ ψυχῇ τιμωρίαν· διὸ

φείσαι μου Χριστέ ὁ Θεὸς ὡς μόνος φιλόθρωπος.

στ.χ. Κύριε μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξης.

Πάντες ἀγρυπνήσωμεν, καὶ Χριστῷ ὑπαντήσωμεν πάντες, μετὰ πλήθους ἐλέους καὶ λαμπάδων φαινῶν, ὅπως τοῦ Νυμφῶνος ἐνδὸν ἀξιωθῶμεν· ὁ γὰρ τῆς θύρας ἔξω φθογγόμενος, ἀπρακτα τῷ Θεῷ κέκραγεν, Ἐλέησόν με.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ ξένον τῆς Παρθένου Μυστήριον, τῷ Κόσμῳ ἀνεδείχθη σωτήριον· ἐξ αὐτῆς γὰρ ἐτέχθη ἄνευ σπορᾶς, καὶ σαρκὶ ἀνεδείχθη δίχα φθορᾶς, ἡ πάντων χαρὰ Κύριε δόξα σοι.

Ἐν τῇ ζ'. Ὁδῆ, τὸ Μαρτυρικόν.

Τὰ θαύματα τῶν Ἀγίων σου Μαρτύρων, τεῖχος ἀκαταμάχητον, ἡμῖν δωρησάμενος, Χριστέ ὁ Θεός, ταῖς αὐτῶν ἰκεσίαις, βουλάς Ἐθνῶν διασχέδασον, τῆς Βασιλείας τὰ σκῆπτρα κραταίωσον, ὡς μόνος ἀγαθός καὶ φιλόθρωπος.

Τῆ Δ'. εἰς τὸν Ὁρθρον. Μετὰ τὴν ἀ στιχολογίαν. Καθίσματα σταυρωσίμ. πλ. ἀ. Τὸν Συνάναρχον Λόγον.

Τὸν Σταυρωθέντα Σωτῆρα, καὶ Λυτρωτὴν ἡμῶν, ἐκουσίως ὡς οἶδε καὶ ὡς νυδόκησεν, ἀνυμνοῦμεν οἱ πιστοί, καὶ δοξάζομεν, ὅτι προσήλωσεν αὐτὸς, τὰς ἀμαρτίας τῶν βροτῶν, ῥυσάμενος ἐκ τῆς πλά-

πλάνης, τὸ γένος τὸ τῶν ἀνθρώπων, καὶ Βασιλείας ἡμᾶς κατήξιώσε.

Στίχ. Ὑψούτε Κύριον τὸν Θεόν.

Θ Σταυρὸν ὑπομείνας, ἐκουσίᾳ βουλῇ, καὶ φθορᾶς τοὺς ἀνθρώπους ἐλευθερώσας Σωτῆρ, ἀνυμνοῦμεν οἱ πιστοί, καὶ προσκυνοῦμέν σε, ὅτι ἐφώτισας ἡμᾶς, τῇ δυνάμει τοῦ σταυροῦ, καὶ πάντες δοξολογοῦμεν, φιλόφρονε καὶ οἰκτιρῶν, ὡς Ζωοδότῃν, καὶ Κύριον.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Τῷ Σταυρῷ τοῦ Κυρίου παρασταμένη, θρηνηδοῦσα ἐβόα ἡ Θεοτόκος· οἶμοι ὦ τέκνον μου! οἶμοι, φῶς τῶν ἐμῶν ὀφθαλμῶν πῶς ἐτανύθης ἐν σταυρῷ, ὁ ἐκτείννας Θεϊκῶς, τὸν οὐρανὸν ὡσεὶ δέβριν, καὶ ἐκ θαλάσσης ἀνέγων, πηγὰς ὑδάτων τῷ σῶματι;

Εἰς τὴν ζ'. Ὡδήν, τὸ Μαρτυρικόν.

Τοὺς Ἀθλοφόρους σου Κύριε, μεγάλους ἀντιλήπτους ἀνέδειξας, Σωτῆρ τῇ Οἰκουμένῃ, δι' ὧν τὰ πᾶθη συγαδεύονται· ταῖς αὐτῶν πρεσβείαις σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τῇ Ε' εἰς τὸν Ὁρθρον. Μετὰ τὴν α'. στιχολογίαν. Καθίσμ. Ἀποστολική. ἤχος πλ. α'.

Ὡς αὐτόπτας τοῦ Λόγου, καὶ ὑπηρετάς Χριστοῦ, τοὺς σοφοὺς Ἀποστόλους ἐγκωμιάσωμεν, ἐν

ῥῶδαίς πνευματικαῖς, καὶ ὕμνοις πάντες βροτοί· τὸν Χριστὸν γὰρ ἐκτενῶς ἱκετεύουσιν αὐτοί, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ὑμνούντων, τὴν ἱεράν αὐτῶν μνήμην, καὶ προσκυνούντων τὰ λείψανα.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν.

Τοὺς Ἀποστόλους Κυρίου συμφῶκως ἀνευφημήσωμεν, ὡς φωστῆρας φανέντας τῇ Οἰκουμένῃ τὰ γὰρ Ἔθνη εὐσεβῶς ἐσαγήνευσαν, καὶ φωτίσαντες ἡμᾶς, ἀνακηρύττουσι τρανῶς, Τριάδα σέβειν Ἁγίαν, ἡνωμένης μὲν τῇ Οὐσίᾳ, διαιετην δὲ ταῖς ὑποστάσεσιν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἀπειρόγαμε Νύμφη, καὶ Ἀειπάρθενε, σὺν Ἀγγέλοις ἀπαύτως ἀνευφημοῦμέν σε, ὅτι ἐποίησεν ἡμῖν μεγαλεῖα διὰ σοῦ, ὁ Υἱός σου καὶ Θεός, ὁ πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρὸς, ἐν Μήτηρ σου χωρηθῆναι, εὐδοκήσας ἐκ τῆς πλάνης, ἐλευθερώσαι τὸ γένος ἡμῶν.

Εἰς τὴν ζ'. Ὡδήν, τὸ Μαρτυρικόν.

Τῶν Ἁγίων Μαρτύρων τὰ κατόρθωματα, οὐρανῶν αἱ Δυνάμεις ὑπερεθαύμασαν, ὅτι ἐν σώματι θνητῷ, τὸν Ἀσώματον ἐχθρὸν, τῇ Δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, ἀγωνισάμενοι καλῶς, ἐνίκησαν ἀοράτως, καὶ πρεσβεύουσι τῷ Κυρίῳ ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τῇ Παρασκευῇ εἰς τὸν Ὁρθρον. Μετὰ τὴν α' στιχολογίαν. Καθίσματα σταυρώσιμα. ἤχ. πλ. α'.

Τόπος

Τόπος Κρανίου Παράδεισος γέγονε· μόνον γὰρ ἐπάγη τὸ ξύλον τοῦ Σταυροῦ, εὐθὺς ἐβλάστησε τὸν βότρυν τῆς ζωῆς, σὲ Σωτῆρ εἰς ἡμῶν εὐφροσύνην, δόξα σοι. στή. Υψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Τὸ ξύλον τοῦ Σταυροῦ σου Σωτῆρ ἡμῶν, τῷ Κόσμῳ ἀνεδείχθη σωτήριον· ἐν αὐτῷ γὰρ βουλήσει προσηλωθεῖς, τῆς κατάρτας ἐρρύσω τοὺς γηγενεῖς, ἢ πάντων χαρὰ, Κύριε δόξα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Εν Σταυρῷ σε ὀρώσα, Χριστὲ ἡ Μήτηρ σου, ἐκουσίως ἐν μέσῳ ληπτῶν κρεμάμενον, καπτομένη Μητρικῶς, τὰ σπλάγχνα ἔλεγεν, Ἐναμάρτητε Υἱὲ, πῶς ἀδίκως ἐν Σταυρῷ, ὡσπερ κακοῦργος ἐπάγης; τὸ γένος τὸ τῶν ἀνθρώπων, ζωῶσαι θέλων, ὡς ὑπεράγαθος.

Εἰς τὴν ζ'. Ὡδὴν, τὸ Μαρτυρικόν.

Λάμπει σήμερον ἡ μνήμη τῶν Ἀθλοφόρων· ἔχει γὰρ καὶ οὐρανὸθεν ἀπαύγασμα, ὁ χορὸς τῶν Ἀγγέλων πανηγυρίζει, καὶ τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος συνορτάζει· διὸ προσβέουσι τῷ Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τῇ Παρασκευῇ Ἐσπέρας εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν στή. ι. καὶ ψάλομεν, μετὰ τὸ ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας Δίς. τὰ παρόντα Μαρτυρικὰ δ'· καὶ τοῦ Μηναιου δ'. Τὰ Μαρτυρικὰ. ἡ. κλ. α.

Τῶν ἐπιγείων ἀπάντων καταφρονήσαντες, καὶ τῶν βιότων ἀνδρείως κατατολήσαντες, τῶν μακαρίων ἐλπίδων οὐκ ἠστοχήσατε, ἀλλ' οὐρανῶν Βασιλείας κληρονόμοι γεγονάτε, Πανεύφημοι Μάρτυρες· ἔχοντες παρρησίαν, πρὸς τὸν φιλόανθρωπον Θεόν, τῷ Κόσμῳ τὴν εἰρήνην αἰτήσαθε, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Τὸν θυρεὸν τῆς πίστεως περιβαλλόμενοι, καὶ τῷ τύπῳ τοῦ σταυροῦ, ἑαυτοὺς διαναστήσαντες, πρὸς τὰς βιότους ἀνδρείως ἀπυτομολήσαν, καὶ διαβόλου τὴν πλάνην, καὶ τὸ θράσος κατήργησαν, οἱ Ἅγιοί σου Κύριε, αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις, ὡς Παντοδύναμος Θεὸς, τῷ Κόσμῳ τὴν εἰρήνην κατάπεμψον, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Προσβέουσατε ὑπὲρ ἡμῶν Ἅγιοι Μάρτυρες, ἵνα ρυσθῶμεν τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν· ὑμῖν γὰρ ἐδόθη χάρις, προσβέειν ὑπὲρ ἡμῶν.

Αχορῆστῳ διαθέσει ψυχῆς, Χριστὸν οὐκ ἀρνησάμενοι Ἅγιοι Μάρτυρες, οἵτινες διαφόρους αἰκισμοὺς, παθημάτων ὑπαμείναντες, τῶν Τυράννων τὰ θράση κατηδαφίσασατε· ἀκλινῆ καὶ ἄτρωτον τὴν πίστιν φυλάξαντες, εἰς οὐρανοὺς μετέστητε· ὅθεν καὶ παρρησίας τυχόντες πρὸς αὐτὸν, αἰτήσαθε δωρηθῆναι ἡμῖν, τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα.

Δόξα τῷ Νεκρώσιμον τοῦ Δαμασκηνοῦ.

Εμνήσθην τοῦ Προφήτου βοῶν-
τος, Ἐγὼ εἶμι γῆ καὶ σποδός· καὶ
πάλιν Κατενόησα ἐν τοῖς μνήμασι,
καὶ εἶδον τὰ ὄστα· τὰ γεγυμνω-
μένα, καὶ εἶπον, Ἄρα τίς ἐστι
Βασιλεὺς, ἢ στρατιώτης, ἢ πλου-
σιος ἢ πένης, ἢ δίκαιος ἢ ἀμαρ-
τωλός; ἀλλὰ ἀνάπαυσον Κύριε,
μετὰ δικαίων τοὺς δούλους σου,
ὡς φιλόθρωπος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσῃ (Τ. Α.)
εἰς φύλλα. 223.

Τῷ Σαββάτῳ εἰς τὸν Ὀρθρον. Μετὰ
τὴν α. στιχολογίαν. Καθίσματα Μαρ-
τυρικᾶ, πλ. α.

Κύριε, τὸ ποτήριον τοῦ Πάθους
σου, οἱ Ἄθλοφόροι σου ζηλώ-
σαντες, κατέλιπον τὴν τοῦ βίου
τερπνότητα, καὶ γεγονάσι τῶν
Ἄγγέλων συμμετοχοὶ, αὐτῶν ταῖς
παρακλήσεσιν, εἰρήνην παράσχου
ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεός.

Τὰ θαύματα τῶν Ἁγίων σου
Μαρτύρων, τεῖχος ἀκαταμάχη-
τον ἡμῖν, δωρησάμενος, Χριστέ ὁ
Θεός, ταῖς αὐτῶν ἰκεσίαις· βου-
λὰς Ἐθνῶν διασχέδασον, τῆς Βα-
σιλείας τὰ σκῆπτρα κραταίωσον,
ὡς μόνος ἀγαθός καὶ φιλό-
θρωπος.

Στίχ. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ.

Διωγμούς καὶ κινδύνους ὑπερι-
δόντες, καὶ Τυράννων τὰ θράση
μὴ πτοηθέντες, παρρησία τὸν Χρι-
στὸν ἀνεκέρυττον· καὶ βασάνων
αἰκισμούς ὑπομείναντες στερρῶς,
Εἰδώλων πλάνην καθείλον, καὶ
κράτος τοῦ διαβόλου, οἱ Ἄθλοφό-
ροι σαφῶς νικήσαντες.

Δόξα. τῷ Νεκρώσιμον.

Ανάπαυσον Σωτὴρ ἡμῶν μετὰ
δικαίων τοὺς δούλους σου, καὶ
τούτους κατασεήνωσον ἐν ταῖς
αὐλαῖς σου καθὼς γέγραπται, πα-
ρρωῶν ἕως ἀγαθός, τὰ πλημμε-
λήματα αὐτῶν, τὰ ἐκούσια καὶ
τὰ ἀκούσια, καὶ πάντα τὰ ἐν ἀ-
γνοίᾳ, καὶ γνώσει, φιλόθρωπε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ο ἐκ Παρθένου ἀνατείλας τῷ
Κόσμῳ Χριστέ ὁ Θεός, υἱοὺς φω-
τός δι' αὐτῆς ἀνεδείξας, ἐλέησον
ἡμᾶς.

Εἰς τοὺς Αἶνους· στιχηρὰ Μαρ-
τυρικᾶ δ'. ἤχος πλ. α.

Εὐλογημένος ὁ στρατὸς τοῦ Βα-
σιλέως τῶν οὐρανῶν· εἰ γὰρ καὶ
γηγενεῖς ὑπῆρχον οἱ Ἄθλοφόροι,
ἀλλὰ Ἀγγελικὴν ἀξίαν ἔσπου-
δον φθάσαι, τῶν σωματῶν κατα-
φρονήσαντες, καὶ διὰ τῶν παθη-
μάτων, τῆς τῶν Ἀσωμάτων ἀ-
ξιωθέντες τιμῆς· διὸ εὐχαῖς αὐτῶν
Κύριε, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν

Οἱ ἄθλοφόροι σου Κύριε, τὰς
Τέξεις

Τάξεις τῶν Ἀγγέλων μιμησάμενοι, ὡς ἀσώματοι ταῖς βασάνοις ἐνεκαρτέρησαν, μονολόγιστον ἐλπίδα ἔχοντες, τῶν ἐπηγεγμένων ἀγαθῶν τὴν ἀπόλαυσιν ταῖς αὐτῶν πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην δώρησαι τῷ Κόσμῳ σου, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες ἐπὶ τῆς γῆς ἠγωνίσαντο, τῷ ἀέρι ἐνεκαρτέρησαν, τῷ πυρὶ παρεδόθησαν, τῷ ὕδρῳ αὐτοὺς ὑπεδέξατο ἐκείνων ἐστὶν ἡ φωνή, Διήλομεν διὰ πυρὸς καὶ ὕδατος, καὶ ἐξήγαγες ἡμᾶς εἰς ἀναφυχὴν ταῖς πρεσβείαις αὐτῶν ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς.

Εν ταῖς βασάνοις ὄντες οἱ Ἅγιοι, ἀγαλλόμενοι ἐβόων· Συναλλάγματα ἡμῖν ἐστὶ ταῦτα πρὸς τὸν Δεσπότην· ἀντὶ τῶν ἐπανισταμένων μωλώπων τῷ σώματι, φωτεινὸν ἔνδυμα ἐν τῇ ἀναστάσει ἐπανθήσει ἡμῖν ἀντὶ τῆς ἀτιμίας, οἱ στέφανοι ἀντὶ δεσποτηρίων, ὁ Παράδεισος· καὶ ἀντὶ τῆς μετὰ τῶν κακούργων καταδίκης, ἡ μετ' Ἀγγέλων διαγωγὴ· διὸ εὐχαῖς αὐτῶν Κύριε, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα τῷ Νεκρώσιμῳ.

Σὺ ἐπλασάς με Κύριε, καὶ ἔθηκας ἐπ' ἐμέ τὴν χειρὰ σου, καὶ ἐνετείλω καὶ εἴπας, εἰς γῆν πάλιν πορεύσῃ· ὁδήγησόν με εἰς εὐθείαν ὁδὸν σου, συγχώρησόν μοι τὰ

πλημμελήματά μου, καὶ σῶσόν με δέομαι φιλάνθρωπε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε, Παρθένε, ὅτι ἐκ σοῦ ἀνέτειλεν ὁ Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, Χριστὸς, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀποτίχου, τὰ προσόμοια, πλ. ἀ. Χαίροι· ἀσκητικῶν.

Ἄγλη τοῦ σοῦ προσώπου Χριστὲ, τοὺς μεταστάντας ὡς Οἰκτίρμων κατὰταξον, σκηνώσας, εἰς τόπον χλόης, ἐπὶ ὑδάτων τῆς σῆς, ἀκραιφνοὺς καὶ θείας ἀναπύσεως, ἐν κόλποις ἀνέσεως, Ἀβραάμ τοῦ Προπάτορος, ἔνθα τὸ φῶς σου, καθαρῶς ἀναφαίνεται, καὶ προχέουσιν, αἱ πηγαὶ τῆς χρηστότητος· ἔνθα περιχορεύουσι, τρανῶς ἀγαλλόμεναι, αἱ τῶν Ἁγίων χορεῖαι, περὶ τὴν σὴν ἀγαθότητα, μεθ' ὧν κατατάξας, τοὺς οἰκείτας σου παράσχου, τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Μακάριοι, οὗς ἐξελέξω.

Ψάλλειν παναρμόνιῳ φωνῇ, δοξαλογοῦντας τὸ σὸν κράτος εὐδόκησαν, Οἰκτίρμων, τοὺς μεταστάντας, ἐκ τῶν προσκαίρων πρὸς σέ, τὸν Δεσπότην πάντων καὶ φιλάνθρωπον, διδούς ὠραιότητι, τοῦ σοῦ κάλλους ἐλλάμπεσθαι, καὶ τῆς γλυκειάς, καὶ τερπνῆς μετουσίας σου, ἀπολαύειν τε, καὶ τρυφᾶν καθαρώτερον, ἔνθα περὶ τὸν θρόνον σου, χορεύουσιν Ἄγγελοι,

λοι, καὶ τῶν Ἁγίων οἱ δῆμοι,
χαρμονικῶς περιέπουσι· μεθ' ὧν
τοῖς σοῖς δούλοις, τὴν ἀνάπαυσιν
παράσχου, καὶ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Καὶ τὸ μνημόσυνον αὐτῶν.

Οπου τῶν Προφητῶν ὁ χορὸς,
τῶν Ἀποστόλων καὶ Μαρτύρων
τὰ τάγματα, καὶ πάντες οἱ ἀπ'
αἰῶνος, δικαιοθέντες τῷ σῶ, σω-
τηρίῳ πάθει, καὶ τῷ Αἵματι,
δι' οὗ ἐξηγόρασας, τὸν αἰχμάλω-
τον ἄνθρωπον, ἐκεῖ τοὺς πιστεῖ,
κοιμηθέντας ἀνάπαυσον, ὡς φι-
λάνθρωπος, συγχωρῶν καὶ τὰ πται-
σματα· μόνος γὰρ ἀναμάρτητος,
ἐν γῆ πεπολίτευσαι, Ἅγιος μόνος,
καὶ μόνος, ἐν τεθνεῶσιν ἐλευθε-
ρος· διὸ τοῖς σοῖς δούλοις, τὴν
ἀνάπαυσιν παράσχου, καὶ μέγα
ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον ὅμοιον.

Νόμῳ τῆς ἁμαρτίας ἡμᾶς, δε-
δουλωμένους ἠλευθέρωσας Πά-
ναγνε, ἐν Μήτηρ τὸν Νομοδό-
την, καὶ Βασιλέα Θεὸν, συλλα-
βοῦσα μόνη Μητροπάρθενε· δι' οὗ
δικαιοῦμεθα, δωρεᾶ τε καὶ χά-
ριτι, ὃν νῦν δυσώπει, τὰς ψυχὰς
τῶν ὑμνούντων σε, Θεομήτορα,
κατατάξαι ἐν βίβλω ζωῆς, ὅπως
τῇ μεσιτείᾳ σου, σωθέντες Πα-
νάμωμε, τῆς τοῦ Υἱοῦ σου εὐκ-
ταίας, ἀπολυτρώσεως τύχοιμεν,
αὐτὸν προσκυνοῦντες, τὸν παρέ-
χοντα τῷ Κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος.

ΗΧΟΣ ΠΑ Β'.

Τῇ Κυριακῇ Ἑσπέρας. Εἰς τὸ, Κύ-
ριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν στίχ. ι. καὶ
ψάλλομεν στιχηρὰ Κατανυκτικὰ τῆς
Ἰκτωῆχος· δ. καὶ τοῦ Τριωδίου γ·
καὶ τοῦ Μηναίου γ'. Τὰ Κατανυκτι-
κά. ἦχος πλ. β'.

Μετάνοιαν οὐ κέκτημαι, ἀλλ' οὐ
δὲ πάλιν δάκρυα· διὰ τοῦτο ἰκε-
τεύω σε Σωτῆρ, πρὸ τέλους ἐπι-
στρέψαι, καὶ δοῦναί μοι κατάνυξιν,
ὅπως ῥυσθῆσωμαι τῆς κολάσεως.

Εν τῇ φρικτῇ παρουσίᾳ σου Χρι-
στὲ, μὴ ἀκούσωμεν, οὐκ οἶδα ὑ-
μᾶς· τὴν γὰρ ἐλπίδα ἐπὶ σοὶ τῷ
Σωτῆρι ἐθέμεθα, εἰ καὶ τὰ σὰ
προστάγματα οὐ πράττομεν, διὰ
τὴν ἀμέλειαν ἡμῶν· ἀλλὰ φείσαι
τῶν ψυχῶν ἡμῶν δεόμεθα.

Τὰ τῆς καρδίας μου τραύματα,
ἐκ πολλῶν ἁμαρτημάτων φυνέντα
μοι, ἰάτρευσον Σωτῆρ, ὁ τῶν ψυ-
χῶν καὶ τῶν σωμάτων Ἰατρός· ὁ
παρέχων τοῖς αἰτοῦσι, πταισμά-
των τὴν συγχώρισιν αἰεὶ, παρά-
σχου μοι δάκρυα μετανοίας, δι-
δούς μοι τὴν λύσιν τῶν ὀφλημά-
των Κύριε, καὶ ἐλέησόν με.

Ευμνόν με εὐρῶν τῶν ἀρετῶν ὁ
ἐχθρός, τῷ βέλει τῆς ἁμαρτίας
ἔτρωσεν· ἀλλὰ σὺ, ὡς Ἰατρός ψυ-
χῶν τε καὶ σωμάτων, τὰ τραύματα
τῆς ψυχῆς μου θεράπευσον, ὁ Θεὸς
καὶ ἐλέησόν με.

Τῇ Β'. εἰς τὸν Ὄρθρον, μετὰ τὴν

α. στιχολογίαν Καθίσματα Κατανυκτικά. ἤχος πλ. β'.

Εννοῶ τὴν ἡμέραν τὴν φοβεράν, καὶ θρηνῶ μου τὰς πράξεις τὰς πονηράς· πῶς ἀπολογήσομαι τῷ ἀθανάτῳ Βασιλεῖ; ποία δὲ παρῴησις ἀπενίσω τῷ Κριτῇ, ὁ ἄσωτος ἐγώ; εὐσπλαγγχε Πάτερ, γὰρ Μονογενές, τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιόν ἐλέησόν σε.

Στίχ. Κύριε μὴ τῷ θυμῷ σου

Εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ κλαυθμῶνος, εἰς τὸν τόπον ὃν διέθου, ὅταν καθίσσης Ἐλεήμων, ποιῆσαι δικαίαν κρίσιν, μὴ δημοσιεύσης μου τὰ κεκρυμμένα, μηδὲ κατακρίνης με ἐνώπιον τῶν Ἀγγέλων, ἀλλὰ φείσαι μου ὁ Θεὸς, καὶ ἐλέησόν με.

Δόξα καὶ νῦν. Θεοτοκίον ὁμοιον.

Τὴν ὑπερένδοξον τοῦ Θεοῦ Μητέρα, καὶ τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων ἀγιωτέραν, ἀσιγήτως ὑμνήσωμεν, καρδίᾳ καὶ στόματι, Θεοτόκον αὐτὴν ὁμολογοῦντες, ὡς κυρίως γεννήσασαν, Θεὸν σεσαρκωμένον, καὶ πρεσβεύουσαν ἀπαύστως, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἐν τῇ ζ'. Ὠδῇ, τὸ Μαρτυρικόν.

Ὡς Δικαίους διαπαντός· οἱ γὰρ Ἅγιοι ἐν σοὶ φωτισθέντες, καταλάμπουσιν αἰεὶ ὡς φωστῆρες, λύχνον ἀσθῶν σβέσαντες· ὧν ταῖς εὐχαῖς Σωτῆρ ἡμῶν, σὺ φωτιεῖς λύχνον μου Κύριε, καὶ σῶσόν με.

(ΤΟΜΟΣ Γ'.)

Τῇ Γ'. εἰς τὸν Ὁρθρον, μετὰ τὴν α. στιχολογίαν Καθίσματα Κατανυκτικά. ἤχος πλ. β'.

Τῶν φρονίμων Παρθένων ἄγρυπνον, δώρησαί μοι Κύριε, καὶ τῆς ψυχῆς μου τὴν λαμπάδα φαιδρῶνον, ἐν ἐλαίῳ τῶν σῶν οἰκτιρμῶν, ἵνα τῶν Ἀγγέλων τὸν ὕμνον δοῶ σοι, τὸ, Ἀλληλούϊα.

Στίχ. Κύριε μὴ τῷ θυμῷ σου.

Ελέησον ἡμᾶς, Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς· πάσης γὰρ ἀπολογίας ἀποροῦντες, ταύτην σοι τὴν ἰκεσίαν ὡς Δεσποτῇ, οἱ ἀμαρτωλοὶ προσφέρομεν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα καὶ νῦν. Θεοτοκίον ὁμοιον.

Τῆς εὐσπλαγγχίας τὴν πύλην ἀνοιξον ἡμῖν εὐλογημένη Θεοτόκε· ἐλπίζοντες εἰς σέ, μὴ ἀστοχῆσωμεν· ῥυσθείημεν, διὰ σοῦ τῶν περιστάσεων· σὺ γὰρ εἶ ἡ σωτηρία τοῦ γένους τῶν Χριστιανῶν.

Εἰς τὴν ζ'. Ὠδῇ, τὸ Μαρτυρικόν.

Ἀθλητικὸν ἀγῶνα ὑπομείναντες οἱ Ἅγιοι, καὶ τὰ βραβεῖα τῆς νίκης παρὰ σοῦ κομισάμενοι, κατήργησαν τὰς ἐπινοίας τῶν παρανομῶν, ἐδέξαντο στεφάνους τῆς ἀφθαρσίας· δι' αὐτῶν ὁ Θεὸς, δώρησαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Τῇ Δ'. εἰς τὸν Ὁρθρον, μετὰ τὴν α. στιχολογίαν. Καθίσματα σταυρώσιμα. ἤχος πλ. β'.

Σήμερον τὸ προφητικὸν πεπλήρωται,

ρωται λόγιον ἰδοῦ γὰρ προσκυ- παρεγένου Σωτῆρ, τὴν εἰρήνην
νοῦμεν εἰς τὸν τόπον, οὐ ἔστησαν διδοὺς αὐτοῖς, ἔλθε καὶ μεθ' ἡ-
οὶ πόδες σου Κύριε, καὶ ξύλου μῶν, καὶ σῶσον ἡμᾶς.
σωτηρίας γευσάμενοι, τῶν ἐξ ἁ-
μαρτίας παθῶν, ἐλευθερίας ἐτύ-
χομεν, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, μόνε φιλόνηρωπε.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεόν.

Ο σταυρός σου Κύριε ἡγίασται ἐν αὐτῷ γὰρ γίνονται ἰάματα, τοῖς ἀσθενοῦσιν ἐν ἁμαρτίαις, δι' αὐτοῦ σοι προσπίπτομεν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Η σὲ κηύσασα Χριστέ, Ἀειπάρθενος Κόρη, ἐν τῷ σταυρῷ σε δι' ἡμᾶς, ὑψωθέντα ὀρώσα, ἐτέρωτο λύπης ῥομφαία τὴν ψυχὴν, καὶ ἔκλαιε θρηνηδοῦσα Μητρικῶς· αὐτῆς ταῖς παρακλήσεσιν, ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε τοῦ ἐλέους.

Εἰς τὴν ζ'. Ὡδὴν, τὸ Μαρτυρικόν.

Αθλητικαὶ ἐνστάσεις ἐπὶ τῷ σκάμματι, Τυραννικαὶ αἰκίσεις ἐπὶ τοὺς Μάρτυρας· καὶ Ἰσταντο χοροὶ τῶν Ἀσωμάτων, βραβεῖα κατέχοντες τῆς νίκης· ἐξέστησαν Τυράννους, καὶ Βασιλεῖς οἱ σοφοὶ, καθεῖλον τὸν Βελίαρ ὁμολογία Χριστοῦ· ὁ ἐνισχύσας αὐτούς, Κύριε δόξα σοι.

Τῆ Ε'. εἰς τὸν Ὁρθρον, μετὰ τὴν ἀ. στιχολογίαν. Καθίσματα Ἀποστολικά. ἤχος πλ. β'.

Ως ἐν μέσῳ τῶν Μαθητῶν σου

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν.

Οὶ Μαθηταὶ σου Ἰησοῦ, ἐπὶ τὰ πέρατα τῆς γῆς σελλόμενοι, τὰ ἔθνη εὐσεβῶς, ὡς ἰχθύας ζωγράφσαντες, προσήνεγκαν τῇ σῇ ἀγαθότητι Κύριε, καὶ δι' αὐτῶν βοῶμέν σοι φιλόνηρωπε, τῷ λαῷ σου παράσχου, τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Αγία Δέσποινα Χριστοῦ, τοῦ Θεοῦ ἡμῶν Μητερ, ὡς τὸν ἀπάντων Ποιητὴν, ἀπορρήτως τεκοῦσα, ἰκέτευε σὺν Ἀποστόλοις ἱεροῖς, ἐκάστοτε, τὴν ἀγαθότητα αὐτοῦ, παθῶν ἡμᾶς λυτρώσασθαι, καὶ ἄφεςιν ἡμῖν δοῦναι ἁμαρτημάτων.

Εἰς τὴν ζ'. Ὡδὴν, τὸ Μαρτυρικόν.

Τῶν Ἀθλοφόρων σου ἡ μνήμη Κύριε, ἀνεδείχθη ὡς Παράδεισος ὁ ἐν Ἐδέμ· ἐν αὐτῇ γὰρ ἀγάλλεται πᾶσα ἡ Κτίσις· παράσχου ἡμῖν, τῇ αὐτῶν παρακλήσει, εἰρήνην Χριστέ, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Τῆ Παρασκευῇ εἰς τὸν Ὁρθρον, μετὰ τὴν ἀ. στιχολογίαν. Καθίσματα σταυρώσιμα. ἤχος πλ. β.

Μόνον ἐπάγη τὸ ξύλον Χριστέ τοῦ Σταυροῦ σου, τὰ θεμέλια ἐσαλεύθη τοῦ θανάτου Κύριε· ὄν γὰρ κατέπιε πόθῳ ὁ ἄδης, ἀπέλυσε τρόμῳ· ἔδειξας ἡμῖν τὸ σω-
τήριόν

τήριόν σου Ἄγιε, καὶ δοξολογοῦ-
μέν σε Υἱὲ Θεοῦ, ἐλέησον ἡμᾶς

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεόν.

Κύριε, κατέκρινάν σε Ἰουδαῖοι θα-
νάτῳ, τὴν ζωὴν τῶν ἀπάντων· οἱ
τὴν Ἐρυθρὰν ῥάβδῳ πεζεύσαντες,
Σταυρῶ σε προσήλωσαν· καὶ οἱ ἐκ
πέτρας μέλι θηλάσαντες, χολὴν
σοι προσήνεγκαν· ἀλλ' ἐκὼν ὑπέ-
μεινας, ἵνα ἡμᾶς ἐλευθερώσης, τῆς
δουλείας τοῦ ἐχθροῦ, Χριστὲ ὁ
Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Θεοτόκε Παρθένε, ἰκέτευε τὸν
Υἱόν σου, τὸν ἐκουσίως προσπα-
γέντα ἐν Σταυρῶ, καὶ ἀναστάντα
ἐκ νεκρῶν, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡ-
μῶν, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὴν ζ'. Ὡδὴν, τὸ Μαρτυρικόν.

Τοὺς ἐν Σταδίῳ τὸν Χριστὸν κη-
ρύξαντας, καὶ τῶν ἀνόμων ἀπει-
λὰς μὴ πτήξαντας, ἐθαυμάστω-
σεν ὁ Κύριος· καθεῖλον γὰρ ἀθλη-
τικὴ καρτερίᾳ, τὰ θράση τῶν πα-
ρανόμων, ἔλαβον παρὰ Χριστοῦ
ἐπαξίως τὴν χάριν τῶν ἱαμάτων,
ἀπαύστως δεόμενοι σωθῆναι τὰς
ψυχὰς ἡμῶν.

Τῆ Παρασκευῇ Ἑσπέρας Εἰς τὸ,
Κύριε ἐκένραξα, ἰστώμεν στίχος
ί. καὶ ψάλλομεν τὸ ἰδιόμελον τῆς ἡ-
μέρας, Δίς· καὶ τὰ παρόντα Μαρτυ-
ρικὰ δ'. καὶ τοῦ Μηναίου δ'. Τὰ Μαρ-
τυρικὰ ἄχος πλ. β'.

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε, οὐκ
ἠρνήσαντό σε, οὐκ ἀπέστησαν ἀπὸ
τῶν ἐντολῶν σου· ταῖς αὐτῶν πρεσ-
βεΐαις, ἐλέησον ἡμᾶς.

Οἱ μρτυρήσαντες διὰ σέ Χρι-
στὲ, πολλὰς βασάνους ὑπέμειναν·
πρεσβεΐαις Κύριε, καὶ εὐχαῖς αὐ-
τῶν, πάντας ἡμᾶς διαφύλαξον.

Οἱ Ἀθλοφόροι Μάρτυρες, καὶ
οὐρανοπολίται, ἐπὶ γῆς ἀθλήσαν-
τες, πολλὰς βασάνους ὑπέμειναν,
καὶ τέλειον ἀπέλαβον τὸν στέφα-
νον ἐν οὐρανοῖς, ἵνα πρεσβεύω-
σιν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ο Σταυρός σου Κύριε, τοῖς Μάρ-
τυσι γέγονεν ὄπλον ἀήττητον· ἔ-
βλεπον γὰρ τὸν προκειμένον θά-
νατον, καὶ προβλέποντες τὴν μέλ-
λουσαν ζωὴν, τῇ ἐλπίδι τῇ εἰς σέ
ἐνεδυναμούντο, αὐτῶν ταῖς παρα-
κλήσεσιν ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα. τὸ Νεκρώσιμον.

Αρχὴ μοι καὶ ὑπόστασις, τὸ πλα-
στοουργόν σου γέγονε πρόσταγμα·
βουληθεὶς γὰρ ἐξ ἄοράτου τε, καὶ
ὄρατῆς με ζῶον συμπῆξαι φύσεως,
γῆθέν μου τὸ σῶμα διέπλασας·
δέδωκας δέ μοι ψυχὴν, τῇ θεῖᾳ
σου καὶ ζωοποιῷ ἐμπνεύσει· διὸ
Σωτὴρ τοὺς δούλους σου, ἐν χώρᾳ
ζώντων, ἐν σκηναῖς Δικαίων ἀνά-
παυσον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τίς μὴ μακαρίσει σε· εἰς Τ'. Α'.
φύλλα. 248.

Τῷ Σαββάτῳ εἰς τὸν Ὅρθρον Μετὰ τὴν ἀ. στιχολογίαν Καθίσματα Μαρτυρά. ἤχος πλ. β'.

Αθλητικὸν ἀγῶνα ὑπομείναντες οἱ Ἅγιοι, καὶ τὰ βραβεῖα τῆς νίκης παρὰ σοῦ κομισάμενοι, κατήργησαν τὰς ἐπινοίας τῶν παρανόμων, ἐδέξαντο στεφάνους τῆς ἀφθαρσίας δι' αὐτῶν ὁ Θεὸς, δώρησαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεός.

Αθλητικαὶ ἐνστάσεις ἐπὶ τῷ σκάμματι, Τυραννικοὶ αἰκισμοὶ ἐπὶ τοὺς Μάρτυρας· καὶ ἴσταντο χοροὶ τῶν Ἀσωμάτων, βραβεῖα κατέχοντες τῆς νίκης· ἐξέστησαν Τυράννους, καὶ Βασιλεῖς οἱ σοφοί, καθεῖλον τὸν Βελίαρ ὁμολογίᾳ Χριστοῦ, ὁ ἐνισχύσας αὐτούς, Κύριε δόξα σοι.

Στίχ. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ.

Τῶν Ἁγίων σου ἡ μνήμη Κύριε, σήμερον ἀνεδέιχθη, ὡς Παράδεισος ὁ ἐν Ἐδέμ· ἐν αὐτῇ γὰρ ἀγάλλεται πᾶσα ἡ Κτίσις· καὶ παράσχου ἡμῖν τῇ αὐτῶν παρακλήσει εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος

Δόξα. τὸ Νεκρώσιμον.

Αληθῶς ματαιότης τὰ σύμπαντα· ὁ δὲ βίος σκιά καὶ ἐνύπνιον· καὶ γὰρ μάτην ταράττεται πᾶς γηγενῆς, ὡς εἶπεν γραφή· ὅτε τὸν Κόσμον κερδήσομεν, τότε τῷ τάφῳ οἰκήσομεν· ὅπου ὁμοῦ βλασθεῖς, καὶ πτωχοί· διὸ Χριστὲ ὁ

Θεός, τοὺς μεταστάντας ἀνάπαυσον, ὡς φιλόανθρωπος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ελπίς τοῦ Κόσμου ἀγαθῆ, Θεοτόκε Παρθένε, τὴν σὴν καὶ μόνην φοβερὰν, προστασίαν αἰτοῦμεν· σπλαγχνίσθητι εἰς εὐπερίστατον λαόν, δυσώπησον τὸν Ἐλεήμονα Θεόν, ῥυσθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ἐκ πάσης ἀπειλῆς, μόνη εὐλογημένη.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν στιχ. δ'. πλ. β'.

Κύριε ἐν τῇ μνήμῃ τῶν Ἁγίων σου, πᾶσα ἡ Κτίσις ἐορτάζει, οἱ οὐρανοὶ ἀγάλλονται σὺν τοῖς Ἁγέλοις, καὶ ἡ γῆ εὐφραίνεται σὺν τοῖς ἀνθρώποις· αὐτῶν ταῖς παρακλήσεσι, ἐλέησον ἡμᾶς.

Κύριε εἰ μὴ τοὺς Ἁγίους σου εἶχομεν πρεσβευτὰς, καὶ τὴν ἀγαθότητά σου συμπαθοῦσαν ἡμῖν, πῶς ἐτολμῶμεν Σωτῆρ ὑμνήσαι σε; ὃν εὐλογοῦσιν ἀπαύστως Ἁγέλοι· καρδιογνώστα φεῖσαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μνήμη Μαρτύρων, ἀγαλλίαμα τοῖς φοβουμένοις τὸν Κύριον· ἀθλήσαντες γὰρ διὰ Χριστὸν, στεφάνους παρ' αὐτοῦ ἐχομίσαντο, καὶ νῦν ἐν παύσεια πρεσβεύουσιν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τοὺς ἐκλεκτοὺς ἐθαυμάστωσε, καὶ Ἁγίους ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἀγαλλιάσθε καὶ εὐφραίνεσθε πάντες οἱ

οί δούλοι· αὐτοῦ· ὑμῖν γὰρ ἠτοίμασε τὸν στέφανον, καὶ τὴν βασιλείαν αὐτοῦ· ἀλλ' αἰτοῦμεν καὶ ἡμῶν μὴ ἐπιλάθῃσθε.

Δόξα. τὸ Νεκρώσιμον.

Αλγος τῷ Ἀδὰμ ἐχρημάτισεν, ἢ τοῦ ξύλου ἀπόγευσις πάλαι· ἐν Ἐδεμ, ὅτε ὄφις ἰὸν ἐξήρξαστο· δι' αὐτοῦ γὰρ εἰσῆλθεν ὁ θάνατος, παγγενῆ κατεσθίων τὸν ἄνθρωπον· ἀλλ' ἔλθων ὁ Δεσπότης, καθεῖλε τὸν δράκοντα, καὶ ἀνάστασιν ἡμῖν ἐδωρήσατο· πρὸς αὐτὸν οὖν βοήσομεν, Φεῖσαι Σωτῆρ, καὶ οὓς προσελάβου ἀνάπαυσον, ὡς φιλάνθρωπος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Προσβείαις τῆς τεκούσης σε, Χριστέ, καὶ τῶν Μαρτύρων σου, Ἀποστόλων Προφητῶν, Ἱεραρχῶν, Ὁσίων, καὶ Δικαίων, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, τοὺς κοιμηθέντας δούλους σου ἀνάπαυσον.

Ἀπόστιχα στιχηρὰ προσόμια, τοῦ Κυρίου Θεοράνου· ἦχος πλ. β'.

Ὅλην ἀποθέμενοι.

Εχων ἀκατάληπτον, τὴν εἰς ἡμᾶς εὐσπλαγγινίαν, καὶ πηγὴν ἀκένωτον, Θεϊκῆς χρηστότητος Πολυέλεε, τοὺς πρὸς σὲ Δέσποτα, μεταβεβηκότας, ἐν γῆ ζώντων κατασκήνωσον, εἰς τὰ σκηνώματα, τὰ ἀγαπητὰ καὶ ποθούμενα, κατὰ σχεσιν δωρούμενος, τὴν διηνεκῶς διαμένουσαν· σὺ γὰρ ὑπὲρ

πάντων, ἐξέχεας τὸ Αἷμά σου Χριστέ, καὶ ζωοφόρῳ τιμήματι, Κόσμον ἐξηγόρασας.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω.

Νέκρωσιν ὑπέμεινας, ζωοποιὸν ἐκουσίως, καὶ ζῶν ἐπήγασας, καὶ τρυφὴν αἰδίων, πιστοῖς δέδωκας, ἢ καὶ νῦν σύνταξον, τοὺς κεκοιμημένους, ἐπ' ἐλπίδι ἀναστάσεως, τὰ τούτων πταισμάτα, πάντα συχωρῶν ἀγαθότητι, ὡς μόνος ἀναμάρτητος, μόνος ἀγαθός καὶ φιλάνθρωπος, ἵνα διὰ πάντων, ὑμνήται σου τὸ ὄνομα Χριστέ, καὶ σεσωσμένοι δοξάζωμεν, τὴν φιλάνθρωπίαν σου.

Στίχ. Καὶ τὸ μνημόσυνον αὐτῶν.

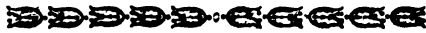
Ζώντων κυριεύοντα, Θεαρχικῆ ἐξουσία, καὶ νεκρῶν δεσποζόντα, σὲ Χριστέ γινώσκοντες ἱκετεύομεν, τοὺς πιστοὺς δούλους σου, τοὺς πρὸς σὲ τὸν μόνον, Εὐεργέτην ἐκδημήσαντας· αὐτοὺς ἀνάπαυσον, σὺν τοῖς ἐκλεκτοῖς σου φιλάνθρωπε, ἐν τόποις ἀναψύξεως, ἐν ταῖς τῶν Ἁγίων λαμπρότησι, θελητῆς ἐλέους· ὑπάρχεις γὰρ καὶ σῴζεις ὡς Θεός, οὓς κατ' Εἰκόνα σου ἐπλασας. μόνε Πολυέλεε.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον ἑμῶν.

Ωφθις ἐνδιαίτημα, Θεοπρεπὲς Παναγία· Θεὸν γὰρ ἐχώρησας, καὶ Θεὸν ἐγέννησας Ἀπειρόγαμε, ἐν δυοῖ φύσεσιν, ἐν ἑσὶν οὐσίαις, ἐν μιᾷ τῇ ὑποστάσει δέ· αὐ-

τὸν

τὸν ἰκέτευε, τὸν Μονογενῆ καὶ πρωτότοκον, τὸν σὲ Παρθένον ἄμωμον, καὶ μετὰ τὸν Τόκον φυλάξαντα, ψυχὰς ἀπαπαῦσαι, τῶν πίστει κοιμηθέντων εὐσεβῶς, ἐν ἀκηράτῳ φαιδρότητι καὶ μακαριότητι.

ΗΧΟΣ ΒΑΡΥΣ.

Τῇ Κυριακῇ Ἑσπέρας. Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν στίχ. ι. καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ Κατανυκτικὰ τῆς Ὀκτωῆχου δ'. τοῦ Τριφιδίου γ'. καὶ τοῦ Μηναιῦ γ'. Τὰ Κατανυκτικὰ. Ἦχος βαρῦς.

Ως ὁ Ἄσωτος Υἱὸς, ἦλθον κατὰ γῶ Οἰκτίρμων, δέξαι με προσπίπτοντα, ὡς ἓνα τῶν μισθίων σου, ὁ Θεὸς καὶ ἐλέησόν με.

Ως ὁ περιπεσὼν εἰς τοὺς ληστὰς καὶ τετραυματισμένος, οὕτω κατὰ γῶ περιέπεσα, ἐξ ἐμῶν ἀμαρτιῶν, καὶ τετραυματισμένη, ὑπάρχει μου ἡ ψυχὴ πρὸς τίνα καταφύγω ὁ ὑπεύθυνος ἐγὼ, εἰμὴ πρὸς σὲ τὸν Εὐσπλαγχνον, τῶν ψυχῶν τὸν Ἱατρόν; Ἐπίχες ἐπ' ἐμέ ὁ Θεός, τὸ μέγα σου ἔλεος.

Ως τὴν συκὴν τὴν ἄκαρπον, μὴ ἐκκόψης με Σωτὴρ τὸν ἀμαρτωλὸν, ἀλλ' ἐπὶ πολλῷ τῷ ἔτει, συγχώρησίν μοι δώρησαι, ἀρδεύων μου τὴν ψυχὴν, τοῖς δάκρυσι τῆς μετανοίας, ἵνα καρπὸν προσενέγκω σοι ἐλεημοσύνης.

Ως Ἥλιος ὑπάρχων δικαιοσύνης, φωταγωγῆσον τὰς καρδίας, τῶν σὲ ὑμνούντων, Κύριε δόξα σοι.

Τῇ Β'. εἰς τὸν Ὁρθρον, μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν. Καθίσματα Κατανυκτικά. ἦχος βαρῦς.

Εχουσα ψυχὴ μου, τὸ ἱατρεῖον τῆς μετανοίας, πρόσελθε δακρῦουσα ἐν στεναγμοῖς, κραυγάζουσα τῷ Ἱατρῷ, ψυχῶν τε καὶ σωμαμάτων, Ἐλευθέρωσόν με φιλάνθρωπε, ἐκ τῶν ἐμῶν πλημμελημάτων, συναρίθμησόν με τῇ Πόρνῃ, καὶ τῷ Ἀηστῇ καὶ τῷ Τελώνῃ, καὶ δώρησαί μοι ὁ Θεός, τῶν ἀνομιῶν μου τὴν συγχώρησιν, καὶ σῶσόν με.

Στίχ. Κύριε μὴ τῷ θυμῷ σου.

Τοῦ Τελώνου τὴν μετάνοιαν οὐκ ἐζήλωσα, καὶ τῆς Πόρνῃς τὰ δάκρυα οὐ κέκτημαι· ἀπορῶ γὰρ ἐκ πωρώσεως, τῆς τοιαύτης διορθώσεως· ἀλλὰ τῇ σὴ εὐπλαγχνίᾳ ὁ Θεός, σῶσόν με ὡς φιλάνθρωπος. Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τιμιωτέρα τῶν ἐνδόξων Χερουβιμ ὑπάρχεις, Παναγία Παρθένε· ἐκεῖνα γὰρ τὴν θεῖαν μὴ φέροντα ἔλλαμψιν, πτέρυξι κεκαλλυμένῳ προσώπῳ τὴν λειτουργίαν ἐπιτελοῦσιν· αὐτὴ δὲ σεσαρκωμένον τὸν Λόγον, αὐτόπτως ὀρώσα φέρεις· ὃν ἀπαύστως ἰκέτευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἐν τῇ ζ'. Ὡδῆ. Τὸ Μαρτυρικόν.

Οἱ Ἅγιοί σου Κύριε, ἐπὶ τῆς γῆς ἀγωνισάμενοι, τὸν ἐχθρὸν κατεπάτησαν, καὶ τῶν εἰδώλων τὴν πλάνην κατήργησαν· διὸ καὶ τοὺς στεφάνους, παρὰ σοῦ ἐκομίσαντο, τοῦ φιλανθρώπου Δεσπότη, καὶ Ἐλεήμονος Θεοῦ, τοῦ παρέχοντος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Τῇ Γ'. εἰς τὸν Ὅρθρον, μετὰ τὴν α'. Στιγολογίαν. Καθίσματα. Κατανυκτικά. Ἦχος βαρῦς.

Ο τῆς πόρνης τὰ δάκρυα, καὶ τοῦ Πέτρου προσδεξάμενος, καὶ Τελώνην δικαίωσας, ἐκ βάθους στενάξαντα, κάμει ἀπεγνωσμένον, ἐξ ἔργων, οἴκτειρον Σωτῆρ καὶ σῶσόν με.

Στίχ. Κύριε μὴ τῷ θυμῷ σου.

Ο τοῦ Πέτρου τὴν ἄρνησιν, τοῖς δάκρυσι καθάρισας, καὶ τοῦ Τελώνου τὰ πταισμάτα, τῷ στεναγμῷ συγχωρήσας, φιλάνθρωπε δόξα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Υπερέβης τὰς Δυνάμεις τῶν Οὐρανῶν, ὅτι Ναός ἐδείχθης Θεῖχος, εὐλογημένη Θεοτόκε, ὡς τεκοῦσα Χριστὸν, τὸν Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὴν ζ'. Ὡδῆν. Τὸ Μαρτυρικόν.

Αγαλλιᾶσθε Δίκαιοι· εὐφρανέσθω τὰ Οὐράνια· ἐπὶ γῆς γὰρ οἱ Μάρτυρες ἀγωνισάμενοι, τὴν πλά-

νὴν κατήργησαν· σχιρτάτω ἡ Ἐκκλησία τὰ νικητήρια ἐορτάζουσα, τῷ ἀθλοθέτῃ καὶ μόνῳ νικοποῖῳ, Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῷ παρέχοντι τῷ Κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Τῇ Δ'. εἰς τὸν Ὅρθρον, μετὰ τὴν α'. Στιγ. Καθίσματα σταυρώσιμα. Ἦχ. βαρῦς.

Η Ἐκκλησία βοᾷ σοι Χριστέ ὁ Θεός, ἐν κέδρῳ καὶ πεύκῃ, καὶ κυπαρίσσω προσκυνούσά σε· νίκας τοῖς Βασιλεῦσιν ἡμῶν, διὰ τῆς Θεοτόκου δωρούμενος, ἐλέησον ἡμᾶς.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Ο δι' ἐμὲ ἀνασχόμενος, τῆς ἐν σταυρῷ προσηλώσεως, δέξαι μου τὴν ἄγρυπνον αἴνεσιν, Χριστέ ὁ Θεός ὡς φιλάνθρωπος.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν σταυρωθέντα ὑπὲρ ἡμῶν Χριστὸν τὸν Θεόν, καὶ καθελόντα τοῦ θανάτου τὸ κράτος, ἀπαύστως ἰκέτευε Θεοτόκε, ἵνα σώσῃ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὴν ζ'. Ὡδῆν, τὸ Μαρτυρικόν.

Τῆς ἀθεότητος τῶν Τυράννων καταφρονήσαντες, καὶ τῶν βασάνων τὸ ἄλγος παραβλεψάμενοι Ἅγιοι, τὴν πίστιν τὴν εἰς Χριστὸν οὐκ ἠρνήσασθε· διὸ ἰκετεύσατε τὸν φιλάνθρωπον Θεόν, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τῆ

Τῆ Ε' εἰς τὸν Ὁρθρον, μετὰ τὴν ἁμαρτίας τῶν νοσοῦντων, καὶ φωνή
 ἄ Στιχ. Καθίσματα Ἀποστολικά. ἤχ
 βαρῦς.

Γεωργοὺς τοῦ ἀγροῦ σου ἀνέδειξας, τοὺς Ἀποστόλους σου Λόγε, ἐκτέμνοντας τὰ εἰδῶλα· διό σε τὸν Δεσπότην, εἰς τὰ Ἔθνη κηρύξαντες, εὐσεβῶς ἐμεγάλυνον.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν.

Τῶν πανευζήμων Ἀποστόλων μνημόσυνα, τῆς Ἐκκλησίας οἱ τροφίμοι ποιούμενοι, ὡδαῖς ἀσμάτων ὑμνήσωμεν Χριστὸν αὐτοὶ γὰρ τοὺς ὑπευθύνους τῆ ἁμαρτία ἔσωσαν, κηρύξει τῆς μετανοίας, οἱ τῆς πλάνης διώκται, καὶ τοῦ Κόσμου λαμπτήρες, καὶ πρεσβευταὶ τῆς οἰκουμένης.

Δόξα καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε ἐξ ἧς ἀτρέπτως ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο, καὶ ἐσχήνωσεν ἐν ἡμῖν. Χαῖρε σεμνή, τῶν Ἀποστόλων καὶ Μαρτύρων τὸ ἀγαλλίαμα, καὶ πιστῶν σωτηρία. Χαῖρε Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ.

Εἰς τιν ζ'. Ὡδὴν τὸ Μαρτυρικόν

Αγιοὶ πρεσβεύσατε, ἄφεισιν δοθῆναι ἡμῖν, τῶν πλημμελημάτων ἡμῶν, καὶ τῶν προσδοκωμένων δεινῶν ῥυσθῆναι ἡμᾶς, καὶ πικροῦ θανάτου δεόμεθα.

Τῆ Παρασκευῆ εἰς τὸν ὄρθρον μετὰ τὴν ἁ. Στιχολογίαν, Καθίσματα Σταυρώσιμα. ἤχος· Ἐαυρῦς.

Πυρὸς φωτεινότερον, φλογὸς ἐνεργέστερον, τὸ ξύλον ἀνέδειξας τὸ τοῦ σταυροῦ σου, καταφλέγον

ἁμαρτίας τῶν νοσοῦντων, καὶ φωνή
 τίζον τὰς καρδίας τῶν ὑμνούντων, τὴν ἐκουσίόν σου Σταυρωσιν, Χριστέ ὁ Θεὸς δόξα σοι.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Ο δεσπόζων τῶν Ἀσμάτων Δυνάμεων, καὶ γινώσκων τῆς ψυχῆς μου τὸ ράθυμον, τῷ σταυρῷ σου σῶσόν με Χριστέ ὁ Θεός, ὡς φιλάνθρωπος.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν σταυρωθέντα ὑπὲρ ἡμῶν, Χριστὸν τὸν Θεόν, καὶ καθελόντα τοῦ θανάτου τὸ κράτος, ἀπαύστως ἰκέτευε Θεοτόκε, ἵνα σώσῃ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἐν τῇ ζ'. Ὡδὴ τὸ Μαρτυρικόν.

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε, τὸν ἐκθρόνον ἐτροπώσαντο, καὶ τὴν πλάνην τῶν εἰδώλων κατήσχυναν, καθοπλισάμενοι, τοῦ σταυροῦ τὴν δύναμιν· διὸ καὶ σὺν Ἀγγέλοις ἀνυμνοῦντες κραυγάζουσι, τὸν ἐπινίκιον ὕμνον, δοξολογοῦντές σε Χριστέ· δι' αὐτῶν σε δυσωποῦμεν, σῶσον ἡμᾶς.

Τῆ Παρασκευῆ Ἐσπέρας. Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα. το ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας, Δς. Εἶτα τὰ πορόντα Μαρτυρικά, δ'. Καὶ τοῦ Μηναίου, δ'.

Τὰ Μαρτυρικά, ἤχος Ἐαυρῦς.

Δόξα σοι Χριστέ ὁ Θεός, Ἀποστόλων καύχημα, Μαρτύρων ἀγαλλίαμα, ὧν τὸ κήρυγμα, Τριάς ἡ Ὁμοούσιος.

Αγιοὶ Μάρτυρες, οἱ καλῶς ἀθλήσαντες, καὶ στεφανωθέντες,

πρεσβ-

πρεσβεύσατε πρὸς Κύριον, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καταφρονήσαντες πάντων, τῶν ἐπὶ γῆς Ἅγιοι Μάρτυρες, καὶ ἐν σταδίῳ τὸν Χριστὸν, ἀνδρείως κηρύξαντες, ἀμοιβὰς τῶν βασάνων παρ' αὐτοῦ ἐκομίσασθε· ἀλλ' ὡς ἔχοντες παρρησίαν, αὐτὸν ἰκετεύσατε, ὡς Θεὸν Παντοδύναμον, τὰς ψυχὰς ἡμῶν σῶσαι, τῶν εἰς ὑμᾶς προστρεχόντων δεόμεθα.

Πανεύφημοι Μάρτυρες, θρέμματα πνευματικά, ὀλοκαυτώματα λογικά, θυσία δεκτὴ, εὐάριστος τῷ Χριστῷ, ὑμᾶς οὐχ ἡ γῆ κατέκρυψεν, ἀλλ' οὐρανὸς ὑπεδέξατο, Ἄγγελων συμμετοχοὶ γεγονάτε· μεθ' ὧν ἰκετεύσατε δεόμεθα, τῷ Σωτῆρι καὶ Θεῷ ἡμῶν, εἰρηνεύσαι τὸν Κόσμον, καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. τὸ Νεκρώσιμον.

Ἀνάπαυσον Σωτῆρ ἡμῶν Ζωοδότα, οὗς μετέστησας Ἀδελφοὺς ἡμῶν, ἐκ τῶν προσκαιρῶν κράζοντας, Δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μήτηρ μὲν ἐγνώσθης ὑπὲρ φύσιν· εἰς Τ. Α. φύλ. 272.

Τῷ Σαββάτῳ εἰς τὸν ὄρθρον. μετὰ τὴν σ. στιχολ. Καθίτ. Μαρτυρικά. ἤλ. βαρῦς.

Ἀγαλλιᾶσθε Δίκαιοι, εὐφραίνεσθω τὰ Οὐράνια· ἐπὶ γῆς γὰρ οἱ Μάρτυρες ἀγωνισάμενοι, τὴν πλάνην κατήγγησαν· σκιρτάτω ἡ Ἐκκλησία, τὰ νικητήρια ἐορτάζουσα, τῷ Ἀθλοθέτῃ, καὶ μόνῳ νι-

κοποιῷ, Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῷ παρέχοντι τῷ Κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Θυμαστός ὁ Θεός· ἐν τοῖς Ἄγίοις.

Τῆς ἀθεότητος τῶν Τυράννων καταφρονήσαντες, καὶ τῶν βασάνων τὸ ἄλγος παραβλεψάμενοι Ἅγιοι, τὴν πίστιν τὴν εἰς Χριστὸν οὐκ ἤρνησασθε· διὸ ἰκετεύσατε τὸν φιλόανθρωπον Θεόν, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Τοῖς Ἄγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ.

Ἅγιοι πρεσβεύσατε, ἀφῆσιν δοθῆναι ἡμῖν, τῶν πλημμελημάτων ἡμῶν, καὶ τῶν προσδοκωμένων δεινῶν ῥυσθῆναι ἡμᾶς, καὶ πικροῦ θανάτου δεόμεθα.

Δόξα. τὸ Νεκρώσιμον.

Ἐν χώρα ζώντων Κύριε, καὶ ἐν σκηναῖς τῶν Δικαίων σου, ἀνάπαυσον τοὺς δούλους σου, ὧν τελοῦμεν τὴν μνήμην· φιλόανθρωπε, καὶ εἴτι ἐπλημμέλησαν ἐν τῷ βίῳ ὑπάρχοντες, ὡς Ἐλεήμων συγχώρησον, καὶ εὐδιάλλακτος Θεός, παρέχων τῷ Κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὡς τῆς ἡμῶν ἀναστάσεως Θεσαύρισμα, τοὺς ἐπὶ σοὶ πεποιθότας Πανύμνητε, ἐκ λάκκου καὶ βυθοῦ πταισμάτων ἀνάγαγε· σὺ γὰρ τοὺς ὑπευθύνους τῆς ἁμαρτίας ἔσωσας, τεκοῦσα τὴν σωτηρίαν ἡμῶν, ἢ πρὸ τόκου Παρθένος, καὶ ἐν τόκῳ Παρθένος, καὶ μετὰ τόκον Παρθένος μείνασα.

Εἰς τοὺς Αἶνους, Στιχηρὰ Μαρτυρικά δι' ἄλγος βαρῦς.

τὴν

Τὴν μνήμην τῶν Ἀγίων σου Ἀθλοφόρων ἐρτάζοντες, σὲ ὑμνοῦμεν Χριστέ, βοῶντες, Κύριε δόξα σοι.

Εν μέσῳ τοῦ σταδίου τῶν παρὰ νόμων, ἀγαλλόμενοι, ἀνεβώνομεν οἱ Ἀθλοφόροι, Χριστῷ βοῶντες. Κύριε δόξα σοι.

Φωστῆρες ἀνεδείχθησαν Οἰκουκουμένης, οἱ πανεὐφημοὶ Ἀθλοφόροι, Χριστῷ βοῶντες, Κύριε δόξα σοι.

Εν πνέοντες, πρὸς ἐν βλέποντες οἱ Ἀθλοφόροι Μάρτυρες, μίαν ὁδὸν ζωῆς εὐράμενοι, τὸν ὑπὲρ Χριστοῦ θάνατον, ζηλοτυποῦντες ἀλλήλους τῆς τελευταίας· ὡς τοῦ θαύματος! ὡσπερ θησαυροὺς τὰς βασάνους προαρπαζόντες, πρὸς ἀλλήλους ἔλεγον, ὅτι κὰν μὴ νῦν ἀποθάνωμεν, τεθνηξόμεθα πάντως, καὶ τῇ γεννήσει τὰ ὀφειλόμενα λειτουργήσομεν ποιήσωμεν τὴν ἀνάγκην φιλοτιμίαν· τὸ κοινὸν ἴδιον ἡγησώμεθα, θανάτῳ ζωὴν ὠνησάμενοι· ταῖς πρεσβείαις αὐτῶν ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα. τὸ Νικηρῶσιμον.

Ψυχὰς ἅς προσελάβου Σωτῆρ τοῦ Κόσμου, ἐν σκηναῖς τῶν Δικαίων καὶ ἐκλεκτῶν σου, ἀνάπαυσον Κύριε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ Χαῖρέ σοι κραυγάζομεν σὺν τῷ Ἀγγέλῳ Θεόνυμφε, Παζάδα καὶ Πύλην, καὶ Θρόνον πύρινον ἀποκαλοῦντές σε, καὶ ἀλατόμητον ὄρος, καὶ Βάτον ἀκατάφλεκτον.

Εἰς τὸν στίχ. στιχηρὰ προσόμοιον τοῦ Κυρίου Θεοφάνους. ἤχος βαρύς.

Νενεκρωμένοι ὠράθης ἐπὶ Σταυροῦ μόνε ἀθάνατε, καὶ ἐν τάφῳ ὡς θνητὸς ἐτέθης, νεκρώσεως καὶ φθορᾶς καὶ θανάτου, τοὺς ἀνθρώπους λυτρωσάμενος· ἀλλ' ὡς πέλαγος εὐσπλαγχνίας ὑπάρχων ἀκένωτον, καὶ πηγὴ ἀγαθότητος, τὰς ψυχὰς τῶν σῶν δούλων τῶν ἐξ ἡμῶν μεταστάντων ἀνάπαυσον.

Στίχ. Μακάριοι οὓς ἐξελέξω.

Τῷ ἀκηράτῳ σου κάλλει, καὶ γλυκασμῷ τῆς ὠραϊότητος, καὶ ταῖς τοῦ Θεοῦ σου φωτὸς, ἀκτῖσιν ἐλλάμπεσθαι, τοὺς πρὸς σὲ μεταστάντας Ἀγαθὴ καταξίωσον, ἐν ἀόλω φωτοχυσία, τῆς φωτοφανείας σου, σὺν Ἀγγέλοις χορεύοντας, περὶ σὲ τὸν Δεσπότην, καὶ Βασιλέα τῆς δόξης καὶ Κυρίου.

Στίχ. Καὶ τὸ μνημόσυνον αὐτῶν

Ως ἀδαπάνητον ἔχων, τῶν δωρεῶν τὴν μεγαλοπρέπειαν, ὡς θησαυρὸς ἀνελλειπῆς, πλουσίας χρηστότητος, τοὺς πρὸς σὲ μεταστάντας, ὡς Θεὸς κατασκήνωσον, ἐν τῇ χώρᾳ τῶν ἐκλεκτῶν σου, ἐν τόπῳ ἀνέσεως, ἐν τῷ οἴκῳ τῆς δόξης σου, ἐν τρυφῇ Παραδείσου, ἐν τῷ τῶν Παρθένων Νυμφῶνι, ὡς Εὐσπλαγχνος.

Δόξα καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Νόμου τὸ πλήρωμα τίτεις, τὸν λυτρωτὴν σάρκα γενόμενον· σὺ γὰρ ἐγένετο τοῖς πρὶν, ἐν Νόμῳ δικαίωσις· δι' ἡμᾶς γὰρ ὁ Χριστὸς, σταυρωθεὶς ἐδικαίωσεν ὡς

οὖν ἔχουσα παρρησίαν, ὡς Μη-
τηρ ἰκέτευσέ, τὸν Υἱόν σου τὸν
εὐσπλαγγνον, τὰς ψυχὰς ἀναπαύ-
σαι, τῶν εὐσεβῶς μεταστάντων
Πανύμνητε.

ΗΧΟΣ ΠΑ. Δ'.

Τῇ Κυριακῇ Ἑσπέρας. Εἰς τὸ, Κύ-
ριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν στίχ. ι. καὶ
ψαλλ. στιχὰ Κατανυκ. τῆς Ὀκτω-
ῆγου δ'. τοῦ Τριωδίου γ'. καὶ τοῦ
Μηναίου γ'.

Τὰ Κατανυκτικά. ἤχ. πλ. δ'.

Σὲ τὸν Βασιλέα καὶ Δεσπότην,
Ἄγγελοι ἀπαύστως ἀνυμνοῦσιν·
ἐγὼ δέ σοι προσπίπτων, ὡς ὁ
Τελώνης κράζω· Ὁ Θεὸς ἰλά-
σθητί μοι καὶ σῶσόν με.

Αθάνατος ὑπάρχουσα ψυχὴ μου
τοῖς κύμασι τοῦ βίου μὴ καλύ-
πτου· ἀνάνηψον βοῶσα, πρὸς τὸν
σὸν Εὐεργέτην, Ὁ Θεὸς ἰλάσθητί
μοι, καὶ σῶσόν με.

Δάκρυά μοι δὸς ὁ Θεός, ὡς
ποτέ τῇ γυναικί τῇ ἀμαρτωλῷ,
καὶ ἀξιώσόν με βρέχειν τοὺς πόδας
σου, τοὺς ἐμέ ἐκ τῆς ὁδοῦ τῆς
πλάνης ἐλευθερώσαντας, καὶ μῦ-
ρον εὐωδίας σοι προσφέρειν, βίον
καθαρόν, ἐν μετανοίᾳ μοι κτη-
σθέντα, ἵνα ἀκούσω καγὼ τῆς
εὐκταίας σου φωνῆς, Ἡ πίστις
σου σέσωκέ σε, πορεύου εἰς εἰ-
ρήνην.

Οταν λάβω κατὰ νοῦν τὰ πλή-
θη τῶν πεπραγμένων μοι δεινῶν
καὶ εἰς ἔννοιαν ἔλθω, τῆς φοβε-
ρᾶς ἐκείνης ἐτάσεως, τρόμῳ συ-

νεχόμενος, πρὸς σέ καταφεύγω,
τὸν φιλάνθρωπον Θεόν· διὸ μὴ
με παρίδῃς ἰκετεύω σε, μόνε
Ἀναμάρτητε· δώρησαι κατάνυ-
ξιν, τῇ ταπεινῇ μου ψυχῇ, πρὸ
τελευτῆς καὶ σῶσόν με.

Τῇ Β'. εἰς τὸν Ὄρθρον, μετὰ τὴν
ἀ. στιχολογίαν Καθίματα Κατα-
νυκτικά· ἤχος πλ. δ'.

Ομματι εὐσπλάγγνω Κύριε, ἴδε
τὴν ἐμὴν ταπεινώσιν, ὅτι κατὰ
μικρὸν ἢ ζωὴ μου δαπανᾶται, καὶ
ἐξ ἔργων ἐν ἐμοὶ οὐχ ὑπάρχει
σωτηρία· διὰ τοῦτο δέομαι, ὀμ-
ματι εὐσπλάγγνω Κύριε, ἴδε τὴν
ἐμὴν ταπεινώσιν, καὶ σῶσόν με.

Στίχ. Κύριε μὴ τῷ θυμῷ σου.

Ως τοῦ Κριτοῦ παρόντος, με-
ρίμνησον ὧ ψυχῇ, καὶ τῆς φρι-
κτῆς ἡμέρας, τὴν ὥραν ἐνοου-
ῆ γὰρ κρίσις ἀνιλεώς ἐστὶ τοῖς
μὴ πράξασιν ἔλεος· διὸ φείσαι μου
Σωτήρ· μόνος γὰρ ὑπάρχεις φι-
λάνθρωπος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ηνογητὴ πύλη τῆς ζωῆς ἡμῶν,
Ἄχραντε Θεοτόκε, τοὺς προστρέ-
χοντάς σοι πιστῶς, λύτρωσαι
τῶν κινδύνων, ἵνα δοξάζωμεν τὸν
πανάγιον Τόκον σου, εἰς σωτη-
ριαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὴν ζ'. ᾠδὴν τὸ Μικρυτικόν.

Φωστῆρες νοεροὶ, ἀνεδείχθητε
Ἄγιοι Μάρτυρες· τὴν γὰρ ἀχλὺν
τῆς πλάνης κατηργήσατε διὰ
τῆς πίστεως, τὰς ψυχικὰς ὑμῶν
λαμπάδας ἐφαιδρύνετε, καὶ τῷ
Νυμφίῳ μετὰ δόξης συνεισήλθε-

τε, εἰς τὸν Οὐράνιον Νυμφῶνα, καὶ νῦν ἰκετεύσατε, σωθῆναι δεόμεθα τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τῇ Γ'. εἰς τὸν Ὁρθρον, μετὰ τὴν ἁ. στιχολογίαν. Καθίσματα Κατανυκτικά· ἦχος πλ. δ'.

Ως ἡ Πόρνη προσπίπτω σοι, ἵνα λάβω τὴν ἄφεσιν, καὶ ἀντιμύρου τὰ δάκρυα ἐκ καρδίας, προσφέρω σοι Χριστέ ὁ Θεός, ἵνα ὡς ἐκείνην οἰκτειρήσῃς με Σωτῆρ, καὶ παράσχῃς ἴλασμόν ἁμαρτιῶν· ὡς αὐτὴ γὰρ κραυγάζω σοι, Λύτρωσαί με τοῦ βορβόρου τῶν ἐργῶν μου.

Στίχ. Κύριε μὴ τῷ θυμῷ σου.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὴν φοβερὰν, ἐνοοῦσα ψυχὴ μου γρηγόρησον, ἀνάπτουσα λαμπάδα σου, ἐν ἐλαίῳ φαιδρύνουσα· οὐ γὰρ οἶδας πότε, πρὸς σέ ἐπελεύσεται, ἡ φωνὴ ἢ λέγουσα. Ἴδου ὁ Νυμφίος σου· ἔλεπε οὖν ψυχὴ μου μὴ νυστάξῃς, καὶ μείνης ἔξωθεν κρούουσα, ὡς αἱ πέντε Παρθένοι· ἀλλὰ ἀγρύπνως καρτέρησον, ἵνα ὑπαντήσῃς, Χριστῷ τῷ Θεῷ, ἐν ἐλαίῳ πίονι, καὶ δώῃ σοι τὸν Νυμφῶνα, τὸν θεῖον τῆς δόξης αὐτοῦ.

Δόξα καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ ἀσάλευτον στήριγμα τὸ τῆς πίστεως, καὶ σεβάσιμον δῶρημα τῶν ψυχῶν ἡμῶν, τὴν Θεοτόκον ἐν ὕμνοις μεγαλύνωμεν πιστοί· Χαῖρε ἢ τὴν πέτραν τῆς ζωῆς ἐν γαστρὶ σου χωρήσασα. Χαῖρε τῶν περάτων ἢ ἐλπίς, θλιβομένων ἀντίληψις. Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε,

Καὶ ἐν τῇ ζ'. Ὁδῆ, τὸ Μαρτυρικόν.

Φωτὶ Οὐράνιῳ, καταλάμπεται σήμερον, αὕτη ἡ σκηνή· ἐν ταύτῃ γὰρ Στρατιαὶ Ἀγγέλων ἀγάλονται, σὺν αὐτοῖς καὶ Δικαίων χοροὶ εὐφραίνονται, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῶν Ἀθλοφόρων· αὐτῶν ταῖς παρακλήσεσι, κατὰπεμψον τῷ Κόσμῳ σου τὴν εἰρήνην Χριστέ, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Τῇ Δ'. εἰς τὸν Ὁρθρον, μετὰ τὴν ἁ. στιχολογίαν Καθίσματα σταυρώσιμα ἦχος πλ. δ'.

Βλέπων ὁ Ἀηστῆς, τὸν Ἀρχηγόν τῆς ζωῆς, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον ἔλεγεν, Εἰ μὴ Θεὸς ὑπῆρχε σαρκωθείς, ὁ σὺν ἡμῖν Σταυρωθεὶς, οὐκ ἂν ὁ ἥλιος τὰς ἀκτῖνας ἐναπέκρυφεν· οὐδὲ ἡ γῆ σειομένη ἐκυμαίνοτο· ἀλλ' ὁ πάντων ἀνεχόμενος, Μνήσθητί μου Κύριε ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεόν.

Εν μέσῳ δύο ληστών, ζυγὸς δικαιοσύνης εὐρέθη ὁ Σταυρὸς σου· τοῦ μὲν καταγομένου εἰς ἄδην, τῷ βάρει τῆς βλασφημίας· τοῦ δὲ κουριζομένου πταισμάτων, πρὸς γνῶσιν Θεολογίας, Χριστέ ὁ Θεὸς δόξα σοι.

Δόξα καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν Ἀμὸν καὶ Ποιμένα, καὶ Σωτῆρα τοῦ Κόσμου, ἐν τῷ Σταυρῷ θεωροῦσα, ἢ τεκοῦσα, ἔλεγε δακρύνουσα. Ὁ μὲν Κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν· τὰ δὲ σπλάγγνα μου φλέγονται, δρῶσά σου τὴν Σταύρω-

ρωσιν, ἦν ὑπὲρ πάντων ὑπομέ-
νεις, ὁ Υἱός, καὶ Θεός μου.

Εἰς τὴν ζ'. Ὡδὴν τὸ Μαρτυρικόν.

Τῆς σπῆς καὶ τεθλιμμένης ὀ-
δοῦ, ἀκλινεῖς ὁδοιπόροι γεγόνα-
τε, Ἅγιοι Μάρτυρες· τῶν γὰρ
πειρασμῶν τὴν τριχυμίαν ὑπεμεί-
νατε, καὶ τῶν Ἀσωμάτων λει-
τουργῶν, τὴν πολιτείαν ἀνελάβη-
τε· πέτρα ὑπομονῆς, καὶ θεμέ-
λιοι εὐσεβείας ἀνεδείχθητε, πρε-
σβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, ὑπὲρ
τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τῆ Ε'. εἰς τὸν Ὀρθρον, μετὰ τὴν
ἀ. στιχολογίαν Καθίσματα Ἀπο-
στολικά· ἤχος πλ. δ'.

Εὐλογητός εἰ Χριστέ ὁ Θεός ἡ-
μῶν, ὁ πανσόφους τοὺς ἀλιεῖς ἡ-
ἀναδείξας, κατ' ἐπέμφας αὐτοῖς
τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, καὶ δι'
αὐτῶν τὴν Οἰκουμένην σαγγηνέ-
σας, φιλόνηρωπε δόξα σοι.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν.

Τοὺς φωστῆρας τοῦ Κόσμου,
καὶ ὁδηγοὺς, τῆς ἡμῶν σωτηρίας
τὴν ἀπαρχὴν, τοὺς θεῖους ὑμνή-
σωμεν, Μαθητὰς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν,
ὅτι φῶς τοῖς ἐν σκότει, ἡμῖν ἐ-
ξανέτειλαν, καὶ τὸν Ἥλιον πα-
σι, τῆς δόξης ἐγνώρισαν· ὅθεν
καὶ τὴν πλάνην, τῶν εἰδώλων
καθεῖλον, Τριάδα κηρύξαντες, ἐν
μια τῇ Θεότητι· διὰ τοῦτο δεό-
μεθα, Ἀπόστολοι Χριστοῦ τοῦ
Θεοῦ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν
δωρήσασθε, τοῖς ἐορτάζουσι πό-
θω, τὴν ἁγίαν μνήμην ὑμῶν.

Δύ' α, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε ἡ δι' Ἀγγέλου, τὴν χα-
ραν τοῦ Κόσμου δεξαμένη. Χαί-
ρε ἡ τεκοῦσα τὸν ποιητὴν σου
καὶ Κύριον. Χαῖρε ἡ ἀξιωθίσα
γενέσθαι Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ
Θεοῦ.

Εἰς τὴν ζ'. Ὡδὴν τὸ Μαρτυρικόν.

Γενναίως τὸν δρόμον τελέσαν-
τες, τυράννοις ἀνέστητε Μάρ-
τυρες· τὰ γὰρ σώματα νεκρώ-
σαντες ἐν γῆ, ἀπελάβετε οὐρά-
νιον ζῶν Ἅγιοι.

Τῆ Παρασκευῇ, εἰς τὸν Ὀρθρον,
μετὰ τὴν ἀ. στιχολογίαν Καθίσματα
σταυρώσιμα ἤχος πλ. δ'.

Εν μέσῳ τῆς Ἑδέμ, ξύλον ἠν-
θησε τὸν θάνατον· ἐν μέσῳ πά-
σης γῆς, ξύλον ἐβλάστησε τὴν
ζωὴν· γευσάμενοι γὰρ τοῦ πρώ-
του, ἀφάρτοι ὄντες, φαρτοὶ
γεγόναμεν· σχόντες δὲ τοῦ δευ-
τέρου, τῆς ἀφθαρσίας κατετρο-
φήσαμεν· ἐν τῷ σταυρῷ γὰρ σώ-
ζεις ὡς Θεός, τὸ γένος τῶν ἀν-
θρώπων.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεόν.

Εν παραδείσῳ μὲν τῷ πρὶν ξύλω
ἐγύμνωσεν, ἐπὶ τῇ γεύσει ὁ ἐχ-
θρός, εἰσφέρων νεκρωσιν· τοῦ
Σταυροῦ δὲ τὸ ξύλον, τῆς ζωῆς
τὸ ἔνδυμα, ἀνθρώποις φέρον ἐπά-
γη ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ Κόσμος ὁ-
λος ἐπλήσθη πάσης χαρᾶς, ὃν
ὀρῶντες ὑψοῦμενον, Θεῷ ἐν πίστει
λαοὶ, συμφώνως ἀνακράζωμεν,
πλήρης δόξης ὁ οἶκός σου.

Δόξα καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἐξ αἱμάτων σου Ἄγνων σω-

ματωθέντα, και ὑπὲρ ἔνοιαν ἐκ σου
Σεμνή τεχθέντα, ἐπὶ ξύλου κρε-
μάμενον μέσον τῶν κακούργων,
ὄρωσα τὰ σπλάγγνα ἤλγεις, και
Μητρικῶς, θρηνοῦσα ἐβόας, Οἰ-
μοὶ Τέκνον ἐμὸν ! τίς ἡ θεία και
ἀφατος, Οἰκονομία σου δι' ἧς,
ἐζώωσας τὸ πλῆγμα σου; Ἄνυ-
μῶ σου τὸ εὐσπλαγγχον.

Εἰς τὴν ζ'. ᾠδὴν τὸ Μαρτυρικόν.

Δὶ ἐγκρατείας τῶν παθῶν τὰς
κυριφλέκτους, ἀπονεκρώσαντες
μορφάς, και τὰς κινήσεις, τοῦ
Χριστοῦ· οἱ Μάρτυρες ἔλαβον τὴν
χάριν, τὰς νόσους ἀποδιώκειν τῶν
ἀσθενῶν, και ζῶντες, και μετὰ
τέλος θαυματουργεῖν· ὄντως θαύ-
μα παράδοξον! ὅτι ὅστέα γυμνά,
ἐκβλύζουσιν ἰάματα. Δόξα τῷ μό-
νῳ σοφῷ και Κτίστῃ Θεῷ.

Τῆ Παρασκευῆ ἑσπέρας. Εἰς τὸ,
Κύριε ἐκέκραξα, τὸ ἰδιόμελον τῆς ἡμέ-
ρας, δις. Εἶτα τὰ παρόντα δ' Μαρ-
τυρ. Και τοῦ Μηναίου, δ'. Τὰ Μαρ-
τυρικά. ἤχ. πλ. δ'.

Μάρτυρες Κυρίου, πάντα τόπον
ἀγιάζετε, και πᾶσαν νόσον θε-
ραπεύετε· και νῦν πρесеβύσατε,
ῤυσθῆναι τῶν παγίδων τοῦ ἐχ-
θροῦ, τὰς ψυχὰς ἡμῶν δεόμεθα.

Μάρτυρες Κυρίου, ἱκετεύσατε
τὸν Θεὸν ἡμῶν, και αἰτήσαθε
ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, πλῆθος Οἰ-
κτιρμῶν, και τὸν ἰλασμόν, τῶν
πολλῶν παραπτωμάτων δεόμεθα.

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε, ἐπιλα-
θόμενοι τῶν ἐν τῷ βίῳ, κατα-
φρονήσαντες και τῶν βασάνων,

διὰ τὴν μέλλουσαν ζωὴν, ταύτης
κληρονόμοι ἀνεδείχθησαν· ὅθεν
και Ἄγγελοι συναγάλλονται·
αὐτῶν ταῖς ἱκεσίαις, δῶρῆσαι τῷ
λαῷ σου, τὸ μέγα ἔλεος.

Εἴτις ἀρετῆ, και εἴτις ἐπαινος,
πρέπει τοῖς Ἀγίοις· ξίφει γὰρ
ἐκλίναν τοὺς αὐχένας, διὰ σέ τὸν
κλίναντα οὐρανοὺς και καταβάν-
τα· ἐξέχεαν τὸ αἷμα αὐτῶν, διὰ
σέ τὸν κενώσαντα ἑαυτὸν, και
μορφὴν δούλου λαβόντα· ἐταπει-
νώθησαν ἕως θανάτου, τὴν πτω-
χείαν σου μιμούμενοι· ὦν ταῖς
εὐχαῖς κατὰ τὸ πλῆθος τῶν Οἰ-
κτιρμῶν σου, ὁ Θεὸς ἐλέησον
ἡμᾶς.

Δόξα τὸ Νεκρώσιμον τοῦ Δαμασκηνοῦ.

Θρηνῶ και ὀδύρομαι, ὅταν ἐν-
νοήσω τὸν θάνατον, και ἰδῶ ἐν
τοῖς τάφοις κειμένην τὴν κατ'
Εἰκόνα Θεοῦ, πλασθεῖσαν ἡμῖν
ὠραιότητα, ἀμορφον ἀδοξον, μὴ
ἔχουσαν εἶδος· ὦ τοῦ θαύματος!
τί τὸ περὶ ἡμᾶς τοῦτο γέγονε
μυστήριον; πῶς παρεδόθημεν
τῇ φθορᾷ; πῶς συνεζεύχθημεν
τῷ θανάτῳ; ὄντως Θεοῦ προε-
τάξει ὡς γέγραπται, τοῦ παρέ-
χοντος τοῖς μεταστᾶσι τὴν ἀνά-
παισιν.

Και νῦν. Θεοτοκίον.

Ο Βασιλεὺς τῶν Οὐρανῶν διὰ φι-
λανθρωπίαν εἰς Τ. Α. φύλ. 296-

Τῷ Σαββάτῳ εἰς τὸν Ὀρθρον μετὰ
τὴν α'. στιχ. Καθισμ. Μαρτυρικά
ἤχ. πλ. δ'.

Φωστῆρες Νοεροὶ, ἀνεδείχθητε
ἄγ-

Ἅγιοὶ Μάρτυρες· τὴν γὰρ ἀχ-
λὺν τῆς πλάνης κατηργήσατε
διὰ τῆς πίστεως· τὰς ψυχικὰς
ὕμῶν λαμπάδας ἐφαιδρύνετε, καὶ
τῷ Νυμφίῳ μετὰ δόξης συνει-
σῆληθε, εἰς τὸν Οὐράνιον Νυμ-
φῶνα· καὶ νῦν ἰκετεύσατε δεό-
μεθα, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεός.

Οἰκουμένης φωστήρες ἀειλαμ-
πεῖς, ἀνεδείχθητε πίστει μαρτυ-
ρικῇ, ὅλην ἀναθέμενοι, τὴν ἐλ-
πίδα πρὸς Κύριον, καὶ νοητῶ ἐ-
λαίῳ τοῦ Πνεύματος Ἅγιοι, τὰς
ψυχικὰς λαμπάδας ὑμῶν ἐφαι-
δρύνετε ὅθεν καὶ κρατῆρες, πνευ-
ματικοὶ τοῖς ἀνθρώποις, προχέ-
οντες ἰάματα, ὡσπερ νάματα ὤ-
φθητε, Ἀθλοφόροι Πανεύφημοι·
πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ,
τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσα-
σθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν
ἀγίαν μνήμην ὑμῶν.

Στίχ. Τοῖς Ἅγίοις τοῖς.

Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς.

Ἄλ ἐγκρατείας τῶν παθῶν τὰς
κυριφλέκτους, ἀπονεκρώσαντες
μορφάς, καὶ τὰς κινήσεις, τοῦ
Χριστοῦ οἱ Μάρτυρες ἔλαβον
τὴν χάριν, τὰς νόσους ἀποδιώ-
κειν τῶν ἀσθενῶν, καὶ ζῶντες καὶ
μετὰ τέλος θαυματουργεῖν· ὄν-
τως θαῦμα παράδοξον! ὅτι ὀστέα
γυμνά, ἐκβλύζουσιν ἰάματα· Δό-
ξα τῷ μόνῳ σοφῷ, καὶ Κτίστῃ
Θεῷ ἡμῶν.

Δόξα. τὸ Νεκρώσιμον.

Ὁ βάθει σοφίας φιλανθρώπως,
πάντα οἰκονομῶν, καὶ τὸ συμ-
φέρον πᾶσιν ἀπονέμων μόνε Δη-

μιουργέ· ἀνάπαυσον Κύριε τὰς
ψυχὰς τῶν δούλων σου, ἐν σοὶ
γὰρ τὴν ἐλπίδα ἀνέθεντο, τῷ
Ποιητῇ, καὶ πλάστῃ καὶ Θεῷ
ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ καὶ τείχος, καὶ λιμένα ἔ-
χομεν, καὶ πρέσβιν εὐπρόσδε-
κτον, πρὸς ὃν ἔτεκες Θεὸν Θε-
οτόκε Ἀνύμφευτε, τῶν πιστῶν
ἡ σωτηρία.

Εἰς τοὺς Αἰῶνες, στιχ. Μαρτυρ. δ'.
ἤχ. πλ. δ'.

Τί ὑμᾶς καλέσωμεν Ἅγιοι; Χε-
ρουβὶμ; ὅτι ὑμῖν ἐπανεπαύσατο
Χριστός. Σεραφίμ; ὅτι ἀπαύ-
στως ἐδοξάσατε αὐτόν. Ἀγγέ-
λους; τὸ γὰρ σῶμα ἀπεστράφητε·
Δυνάμεις; ἐνεργεῖτε ἐν τοῖς θαύ-
μασι· πολλὰ ὑμῶν τὰ ὀνόματα,
καὶ μείζονα τὰ χαρίσματα· πρε-
βεύσατε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυ-
χὰς ἡμῶν.

Μεγάλως ἠγωνίασαθε Ἅγιοι,
τὰς βασάνους τῶν ἀνόμων, ὑπο-
μείναντες γενναίως, τὸν Χριστὸν
ὁμολογοῦντες, ἐναντίον βασι-
λέων· καὶ πάλιν μεταστάντες ἐκ
τοῦ βίου, δυνάμεις ἐνεργεῖτε ἐν
τῷ Κόσμῳ, καὶ ἀσθενεῖς θερα-
πεύετε, ἐκ τῶν παθῶν αὐτῶν
Ἅγιοι πρεσβεύσατε, τοῦ σωθῆ-
ναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μάρτυρες Χριστοῦ οἱ ἀήττη-
τοι, οἱ νικήσαντες τὴν πλάνην,
τῇ Δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, ἀ-
πελάβετε τὴν χάριν, τῆς αἰωνίου
ζωῆς, τυράννων, ἀπειλὰς οὐκ ἐ-
πτοήθητε· βασάνοις αἰχιζόμενοι

εὐφραίνεσθε· καὶ νῦν τὰ αἵματα ὑμῶν, γέγονεν ἰάματα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν· πρεσβεύσατε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τὸν θώρακα τῆς πίστεως, ἐνδυσάμενοι καλῶς, καὶ τῷ τύπῳ τοῦ σταυροῦ, καθοπλίσαντες ἑαυτοὺς, Στρατιῶται εὐσθενεῖς ἀνεδείχθητε· τοῖς Τυράνοις ἀνδρείως ἀντικατέστητε· καὶ διαβόλου τὴν πλάνην κατηρδαφίσατε· νικηταί γενόμενοι, τῶν στεφάνων ἠξιώθητε· πρεσβεύσατε ὑπὲρ ἡμῶν, εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα. τὸ Νεκρώσιμον

Ο θάνατός σου Κύριε, ἀθανάσιος γέγονε πρόξενος· εἰ μὴ γὰρ ἐν μνήματι κατετέθης, οὐκ ἂν ὁ Παράδεισος ἠνέωκτο· διὸ τοὺς μεταστάντας, ἀνάπαυσον ὡς Εὐσπλαγχνος. Καὶ νῦν. Θεοτ.

Η σκέπη σου Θεοτόκε Παρθένε, ἱατρεῖον ὑπάρχει πνευματικόν· ἐν αὐτῇ γὰρ καταφεύγοντες· ψυχικῶν νοσημάτων λυτρούμεθα.

Ἀποστίχου στιχηρὰ προτόμοια τοῦ Κυρίου Θεοφάνους. ἤλ. πλ δ'.

Ὁ τοῦ περὶ δόξου θαύματος.

Βασιλικῶς μοι ὑπέγραψας, ἐλευθερίαν βαφαῖς, ἐρυθραῖς τοὺς δακτύλους σου, αἱματώσας Δέσποτα, καὶ φοινίξας τῷ αἵματι· καὶ νῦν ἐν πίστει, καθικετεύω σε, τοῖς Πρωτοτόκοις σου συναριθμήσον, καὶ τῶν Δικαίων σου, τῆς χάραξ ἀξίωσον, ἐπιτυχεῖν, τοὺς μεταφοιτήσαντας, πρὸς σέ τὸν Εὐσπλαγχνον.

Στίχ. Μακάρισι, οὐς ἐξελέξω.

Ιεραρχήσας ὡς ἄνθρωπος, σφα-

γιασθεις ὡς Ἄμνος, προσφορὰν προσενήνοχας, τῷ Πατρὶ τὸν ἄνθρωπον, τῆς φθορᾶς ἐξωνούμενος· τοὺς μεταστάντας οὖν ὡς φιλόανθρωπος, ἐν τῇ τῶν ζώντων χώρα κατὰ τάξον, ἐνθα οἱ χεῖμαρροι, τῆς τρυφῆς προέρχονται, ἐνθα πηγαί, τῆς αἰδιότητος, ἀναβλυστάνουσιν.

Στίχ. Καὶ τὸ μνημόσυνον αὐτῶν.

Βάθει σοφίας ἀρρήτου σου, ὀροθετεῖς τὴν ζωὴν, καὶ προβλέπεις τὰ μέλλοντα, καὶ πρὸς βίον ἕτερον, μετοικίζεις τοὺς δούλους σου· οὐς προσελάβου τοίνυν κατὰ τάξον, ἐπὶ ὑδάτων τῆς ἀναπαύσεως, ἐν τῇ λαμπρότητι, τῶν Ἁγίων Κύριε, ἐνθα φωνῇ, τῆς ἀγαλλιᾶσεως. καὶ τῆς αἰνέσεως.

Δόξα. τὸ Νεκρώσιμον.

Λόγος ὑπάρχων ἀόρατος, ὁμοφυῆς τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Πνεύματι σύνθρονος, δι' ἐμὲ τὸν ἄνθρωπον, ἐν σαρκὶ πεφανέρωσαι· ὡς ἐλεήμων οὖν καὶ φιλόανθρωπος, τοὺς ἐκ τοῦ βίου μεταφοιτήσαντας, τῆς εὐπρεπειᾶς σου, καὶ τῆς ωραιότητος, ταῖς καλλοναῖς, τούτους καταλαμβάνουον, ζωαρχικώτατε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὅμοιον.

Ως συλλαβοῦσα τὸν ἄναρχον, Λόγον Θεοῦ καὶ Πατρός, Μητρικῆ παρρησία σου, ἐκτενῶς ἰκέτευε, κατατάξαι τοὺς δούλους σου, ἐνθα χορεία ἢ ἀκατάλυτος, εὐφραίνομένων, καὶ εὐφημούντων σε, ἐνθα λαμπρότητες, αἰ διαιωνίζουσαι, καὶ ὁ γλυκύς, ἤχος ἐορτάζοντος, Θεογεννήτρια.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟΥ.

λέγει ὁ ἱερεὺς, Εὐλογητός. Εἶδ' οὐ, λέγε στίχον. Δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν. Καὶ ἀρχονται οἱ Ἀδελφοί, Βασιλεῦ Οὐράνιε. Τρισάγιον, Παναγία Τριάς. Πάτερ ἡμῶν. Ὅτι σου, Κύριε ἐλέησον ἐγώ. τὸ, Δεῦτε προσκυνήσωμεν, ἐκ γ'. Καὶ εὐθύς, εἰ μὲν ἔστιν ἡ πρώτη ἑβδομάς τῆς μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, ἀρχόμεθα τοῦ, Ὁ Θεὸς εἰς τὴν βοήθειάν μου, πρόσχεε. Καὶ πληρουμένου τούτου, ψάλλομεν τὸν Μέγαν Κανόνα, εἰδ' οὐ ἀρχόμεθα οὕτως.

ΨΑΛΜΟΣ Δ'. 4.

Ἐν τῷ ἐπικαλεῖσθαί με εἰσήκουσάς μου, ὁ Θεὸς τῆς δικαιοσύνης μου, ἐν θλίψει ἐπλάτυνάς με. Οὐκ εἰρησόνμε, καὶ εἰσακούσον τῆς προσευχῆς μου. Υἱοὶ ἀνθρώπων, ἕως ποῦ θαρυκάρδιοι; ἵνα τί ἀγαπάτε ματαιότητα, καὶ ζητῆτε ψεῦδος; Καὶ γινώτε, ὅτι ἔθαυμάστωσε Κύριος τὸν Ὅσιον αὐτοῦ, Κύριος εἰσακούσεται μου ἐν τῷ κεκραγέναι με πρὸς αὐτόν. Ὁργίζεσθε, καὶ μὴ ἀμαρτάνεται· ἃ λέγεται ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν, ἐπὶ ταῖς κοίταις ὑμῶν καταλύγητε. Θύσατε θυσίαν δικαιοσύνης, καὶ ἐλπύσατε ἐπὶ Κύριον. Πολλοὶ λέγουσι· Τίς δείξει ἡμῖν τὰ ἀγαθὰ; Ἐσημειώθη ἐφ' ἡμᾶς τὸ φῶς τοῦ προσώπου σου, Κύριε. Ἐδωκας εὐφροσύνην εἰς τὴν καρδίαν μου. Ἀπὸ καρποῦ σίτου, οἴνου, καὶ ἔλαιου αὐτῶν ἐπληθύνθησαν. Ἐν εἰρήνῃ ἐπὶ τὸ αὐτὸ κοιμηθήσομαι καὶ ὑπνώσω. Ὅτι σὺ Κύριε κατὰ μόνας ἐπ' ἐλπίδι κατώκισάς με.

ΨΑΛΜΟΣ ς'. 6.

Κύριε, μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξῃς με, μηδὲ τῇ ὀργῇ σου παιδεύσῃς με. Ἐλέησόν με, Κύριε, ὅτι ἀσθενῆς εἰμι· ἴασέ με, Κύριε, ὅτι ἐταράχθη τὰ ὀστέα μου, καὶ ἡ ψυχὴ μου ἐταράχθη σφόδρα· καὶ σὺ, Κύριε, ἕως ποῦ; Ἐπίστρεψόν, Κύριε, ῥύσαι τὴν ψυχὴν μου· σφᾶσόν με ἕνεκεν τοῦ ἐλέους σου. Ὅτι οὐκ ἔστιν ἐνοπὴ θανάτου ὁ μνημονεύων σου· ἐν δὲ τῷ Ἄδῃ τίς ἐξομολογήσεται σοι; Ἐκοπίασα ἐν τῷ στεναγμῷ μου, λούσω καθ' ἐκάστην νύκτα τὴν κλίνην μου, ἐν δάκρυσί μου τὴν στρωμνὴν μου θρέξω. Ἐταράχθη ἀπὸ θυμοῦ ὁ ὀφθαλμὸς μου, ἐπαλαιώθη ἐν πᾶσι τοῖς ἐχθροῖς μου. Ἀπόστητε ἀπ' ἐμοῦ πάντες οἱ ἐργαζόμενοι τὴν ἀνομίαν, ὅτι εἰσήκουσε Κύριος τῆς φωνῆς τοῦ κλαυθοῦ μου. ἤκουσε Κύριος τῆς δεήσεώς μου, Κύριος τὴν προσευχὴν μου προσεδέξατο. Αἰσχυνθείησαν, καὶ ταραχθείησαν πάντες οἱ ἐχθροί μου, ἀπαστραφείησαν, καὶ καταισχύνηθαι σφόδρα διὰ τάχους.

ΨΑΛΜΟΣ ιβ'. 12.

Ἐως ποῦτε, Κύριε, ἐπιλήθη μου εἰς τέλος; ἕως ποῦτε ἀποστρέφεις τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ; Ἐως τίνομαι θήσομαι βουλὰς ἐν ψυχῇ μου, ὀδύνας ἐν καρδίᾳ μου ἡμέρας καὶ νυκτός; Ἐως ποῦτε ὑψωθήσετέ ὁ ἐχθρός μου ἐπ' ἐμέ; Ἐπίβλεψόν, εἰσακούσόν μου, Κύριε ὁ Θεὸς μου.

Φώτισον τοὺς ὀφθαλμούς μου, μήποτε ὑπνώσω εἰς θάνατον· μήποτε εἶπη ὁ ἔχθρός μου, ἰσχυσα πρὸς αὐτόν. Οἱ θλίβοντές με ἀγαλλιάσονται, ἰάν σαλευθῶ· ἐγὼ δὲ ἐπὶ τῷ ἐλεῖ σου ἤλπισα. Ἀγαλλιάσεται ἡ καρδία μου ἐπὶ τῷ σωτηρίῳ σου ᾧσιν τῷ Κυρίῳ τῷ εὐεργετήσαντί με, καὶ ψαλῶ τῷ ὀνόματι Κυρίου τοῦ Ἰψίστου. Ἐπίβλεψον, εἰσακούσον μου Κύριε ὁ Θεός μου. Φώτισον τοὺς ὀφθαλμούς μου, μήποτε ὑπνώσω εἰς θάνατον, μήποτε εἶποι ὁ ἔχθρός μου, ἰσχυσα πρὸς αὐτόν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἀλληλουῖα, ἐκ τρίτου. καὶ Μετανοίας γ'. Κύριε ἐλέησον γ'. Δόξα, καὶ νῦν.

ΨΑΛΜΟΣ κδ'. 24.

Πρὸς σέ, Κύριε, ἦρα τὴν ψυχὴν μου, ὁ Θεός μου, ἐπὶ σοὶ πέποιθα, μὴ κατατασχυθῆναι εἰς τὸν αἰῶνα. Μὴ δὲ καταγελασάτωσάν με οἱ ἔχθροί μου· καὶ γὰρ πάντες οἱ ὑπομένοντές σε, οὐ μὴ κατατασχυθῶσιν. Αἰσχυνθήτωσαν οἱ ἀνομοῦντες διακενής. Τὰς ὁδοὺς σου, Κύριε, γνῶρισόν μοι, καὶ τὰς τρίβους σου διδάξόν με. Ὁδήγησόν με ἐπὶ τὴν ἀληθειάν σου, καὶ διδάξον με, ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεός ὁ Σωτὴρ μου, καὶ σὺ ὑπέμεινα δλην τὴν ἡμέραν. Μνήσθητι τῶν οἰκτιρμῶν σου, Κύριε, καὶ τὰ ἐλεῖ σου, ὅτι ἀπὸ τοῦ αἰῶνα εἶσιν. Ἀμαρτίας κτήτης μου, καὶ ἀγνοίας μου, μὴ μνησθῆς. Κατὰ τὸ ἐλεῖ σου μνήσθητι μου σὺ, ἕνεκεν τῆς χρηστότητός σου, Κύριε. Χρηστὸς, καὶ εὐθὺς ὁ Κύριος· διὰ τοῦτο νομοθε-

τήσει ἀμαρτάνοντας ἐν ὁδῷ. Ὁδηγήσει πραεῖς ἐν κρείσει, διδάξει πραεῖς ὁδοὺς αὐτοῦ. Πᾶσαι αἱ ὁδοὶ Κυρίου ἔλεος, καὶ ἀλήθεια, τοῖς ἐκζητοῦσι τὴν διαθήκην αὐτοῦ, καὶ τὰ μαρτύρια αὐτοῦ· ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός σου, Κύριε, καὶ ἐλάσθητι τῇ ἀμαρτίᾳ μου, πολλὴ γάρ ἐστι. Τίς ἐστὶν ἄνθρωπος ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον; νομοθετήσῃ αὐτῷ ἐν ὁδῷ, ἣ ἡρετίσαστο. Ἡ ψυχὴ αὐτοῦ ἐν ἀγαθοῖς ἀυλισθήσεται, καὶ τὸ σπέρμα αὐτοῦ κληρονομήσει γῆν. Κραταίωμα Κύριος τῶν φοβουμένων αὐτόν, καὶ ἡ διαθήκη αὐτοῦ δηλώσει αὐτοῖς. Οἱ ὀφθαλμοί μου διαπαντὸς πρὸς τὸν Κύριον, ὅτι αὐτὸς ἐκσπάσει ἐκ παγίδος τοὺς πόδας μου. Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμὲ καὶ ἐλέησόν με· ὅτι μονογενὴς καὶ πτωχὸς εἶμι ἐγώ. Αἱ θλίψεις τῆς καρδίας μου ἐπληθύνθησαν, ἐκ τῶν ἀναγκῶν μου ἐξάγαγέ με. Ἴδε τὴν ταπεινώσιν μου, καὶ τὸν κόπον μου, καὶ ἄφες πάσας τὰς ἀμαρτίας μου. Ἴδε τοὺς ἔχθρούς μου, ὅτι ἐπληθύνθησαν· καὶ μῖσος ἄδικον ἐμίσησάν με. Φύλαξον τὴν ψυχὴν μου, καὶ ῥῦσαι με. μὴ κατατασχυθῆναι, ὅτι ἤλπισα ἐπὶ σέ. Ἀκαχοί, καὶ εὐθεῖς ἐκολλῶντό μοι, ὅτι ὑπέμεινά σε, Κύριε. Λύτρωσαι, ὁ Θεός, τὸν Ἰσραὴλ, ἐκ πασῶν τῶν θλίψεων αὐτοῦ.

ΨΑΛΜΟΣ λ'. 30.

Επὶ σοὶ, Κύριε, ἤλπισα, μὴ κατατασχυθῆναι εἰς τὸν αἰῶνα· ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου ῥῦσαι με, καὶ ἐξελοῦ με. Κλίνον πρὸς με τὸ οὖς σου, τά-

χυον τοῦ ἐξελθεῖν με. Γενοῦ μοι
 εἰς Θεὸν ὑπερασπιστὴν, καὶ εἰς οἴ-
 κόν καταφυγῆς τοῦ σῶσαί με. Ὅτι
 κραταίωμα μου, καὶ καταφυγή
 μου εἶ σὺ, καὶ ἔνεκεν τοῦ ὀνόμα-
 τός σου ὠδηγήσεις με, καὶ διαβρέ-
 φεις με. Ἐξάξεις με ἐκ παγίδος
 ταύτης, ἧς ἐκρυψάν μοι, ὅτι σὺ ἐ-
 ὄψιστος μου, Κύριε. Εἰς χεῖ-
 ράς σου παραθήσομαι τὸ πνεῦμά
 μου· ἔλυτρώσω με, Κύριε, ὁ Θεὸς
 τῆς ἀληθείας. Ἐμίσησας τοὺς δια-
 φυλάσσοντας ματαιότητος διακε-
 νῆς. Ἐγὼ δὲ ἐπὶ τῷ Κυρίῳ ἠλπισα,
 ἀγαλλιάσομαι καὶ εὐφρανθήσομαι
 ἐπὶ τῷ ἔλεει σου. Ὅτι ἐπέιδες ἐπὶ
 τὴν ταπεινώσιν μου, ἔσωσας ἐκ τῶν
 ἀναγκῶν τὴν ψυχὴν μου. Καὶ οὐ
 συνέκλεισάς με εἰς χεῖρας ἐχθρῶν
 ἔστεισας ἐν εὐρυχώρῳ τοὺς πόδας
 μου. Ἐλέησόν με, Κύριε, ὅτι θλί-
 βονται· ἐταράχθη ἐν θυμῷ ὀφθαλμός
 μου, ἡ ψυχὴ μου καὶ ἡ γαστήρ μου.
 Ὅτι ἐξέλιπεν ἐν ὀδύνῃ ἡ ζωὴ μου,
 κατὰ ἔτημον ἐν στεναγμοῖς. Ἠστέ-
 νησεν ἐν πτωχείᾳ ἡ ἰσχὺς μου, καὶ
 τὰ ὀστέα μου ἐταράχθησαν. Παρὰ
 πάντας τοὺς ἐχθρούς μου ἐγενήθη ὀ-
 νειδος καὶ τοῖς γείτοσι μου σφοδρὰ,
 καὶ φόβος τοῖς γνωστοῖς μου. Οἱ θεω-
 ροῦντές με ἔξω ἔφυγον ἀπ' ἐμοῦ
 ἐπλήσθη ὡσεὶ νεκρὸς ἀπὸ καρδίας.
 Ἐγενήθη ὡσεὶ σκιῦρος ἀπολωλὸς,
 ὅτι ἤκουσα ψόγον πολλῶν παροι-
 κούτων κυκλόθεν. Ἐν τῷ ἐπισυ-
 ναχθῆναι αὐτοὺς ἅμα ἐπ' ἐμὲ, τοῦ
 λαβεῖν τὴν ψυχὴν μου ἐβουλεύσαν-
 το. Ἐγὼ δὲ ἐπὶ σοί, Κύριε, ἠλπισα,
 εἶπα, σὺ εἶ ὁ Θεὸς μου, ἐν ταῖς
 χεῖράς σου οἱ κληροῖ μου. Ῥῥασαί μοι

εἰς χεῖρὸς ἐχθρῶν μου, καὶ ἐκ τῶν
 καταδιωκόντων με. Ἐπίφανον τὸ
 πρόσωπόν σου ἐπὶ τὸν δούλόν σου·
 σῶσόν με ἐν τῷ ἔλεει σου, Κύριε, μὴ
 καταισχυνηθῆν, ὅτι ἐπεκαλισάμην
 σε. Αἰσχυνθῆσαν ἀσεβεῖς, καὶ κα-
 ταγθῆσαν εἰς Ἄδου. Ἄλλαλα γε-
 νήθη τὰ χεῖλη τὰ ὀδύλια, τὰ
 λαλοῦντα κατὰ τοῦ δικαίου ἀνοι-
 μίαν ἐν ὑπερφηανίᾳ καὶ ἐξουθενώ-
 σει. Ὡς πολὺ τὸ πλῆθος τῆς χρη-
 στοτήτός σου, Κύριε, ἧς ἐκρυψάς
 τοῖς φοβουμένοις σε. Ἐξείργισόν
 τοῖς ἐλπίζουσιν ἐπὶ σέ, ἐναντίον
 τῶν υἱῶν τῶν ἀνθρώπων. Κατα-
 κρύψεις αὐτοὺς ἐν ἀποκρύφῳ τοῦ
 προσώπου σου, ἀπὸ παραχῆς ἀν-
 θρώπων. Σκεπάσεις αὐτοὺς ἐν σκη-
 νῇ ἀπὸ ἀντιλογίας γλωσσῶν. Ἐθ-
 λογητὸς Κύριος, ὅτι ἰθαυμαστόσως
 τὸ ἔλεος αὐτοῦ ἐν πόλει περισχῆς.
 Ἐγὼ δὲ εἶπα ἐν τῇ ἐκστάσει μου·
 Ἀπέρριμμαί ἀπὸ προσώπου τῶν ὀ-
 φθαλμῶν σου. Διὰ τοῦτο εἰσηκου-
 σασ τῆς φωνῆς τῆς δεήσεώς μου, ἐν
 τῷ κεκραγῆναι με πρὸς σέ. Ἄγα-
 πήσατε τὸν Κύριον πάντες οἱ ὄσιοι
 αὐτοῦ, ὅτι ἀληθείας ἐκζητεῖ Κύ-
 ριος, καὶ ἀνταποδίδωσι τοῖς περισ-
 σῶς ποιούσιν ὑπερφηανίαν. Ἀνθρ-
 ζεστε, καὶ κραταιοῦσθω ἡ καρδία
 ὑμῶν, πάντες οἱ ἐλπίζοντες ἐπὶ Κύ-
 ριον.

ΨΑΛΜΟΣ 4'. 90.

Ο κατοικῶν ἐν βοήθειᾳ τοῦ Ἰψί-
 στου, ἐν σκέπη τοῦ Θεοῦ τοῦ οὐρα-
 νοῦ ἀλλισθήσεται. Ἐρεῖ τῷ Κυρίῳ·
 Ἀντιλήπτωρ μου εἶ, καὶ καταφυγή
 μου, ὁ Θεὸς μου, καὶ ἐλπὺς ἐπ'
 αὐτόν.

αὐτόν. Ὅτι αἰγὴς ἀφίσταται σε, ἐκ
 παγίδος θηρευτῶν, καὶ ἀπὸ λόγου
 παραχώδους. Ἐν τοῖς μεταφρένοις
 αὐτοῦ ἐπισκιάσει σοι, καὶ ὑπὸ τὰς
 πτέρυγας αὐτοῦ ἐλπικεῖς· ὄπλω κυ-
 κλώσει σε ἢ ἀλήθεια αὐτοῦ, οὐ
 φοβήθησθαι ἀπὸ φόβου νυκτερινοῦ,
 ἀπὸ βέλους πετομένου ἡμέρας. Ἀπὸ
 πράγματος ἐν σκοτει διαπορευομέ-
 νου ἀπὸ συμπτώματος δαιμονίου
 μισηθρινοῦ. Πιεσεται ἐκ τοῦ κλί-
 τος σου χιλιάς, καὶ μυριάς ἐκ δε-
 ξιῶν σου, πρὸς σε δὲ οὐκ ἐγγιεῖ.
 Πλὴν τοῖς ὀφθαλμοῖς σου κατανοή-
 σεις, καὶ ἀνταπόδοσιν ἀμαρτιῶν
 ἔψει. Ὅτι σὺ, Κύριε, ἡ ἐλπίς μου·
 τὸν Ἰψιστον ἔθου καταφυγὴν σου.
 Οὐ προσελύσεται πρὸς σε κακά,
 καὶ μάλιστα οὐκ ἐγγιεῖ ἐν τῷ σκη-
 νόματί σου. Ὅτι τοῖς Ἀγγέλοις
 αὐτοῦ ἐντελεῖται περὶ σοῦ, τοῦ δια-
 φυλάξαι σε ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς
 σου. Ἐπὶ χειρῶν ἀρούσῃ σε, μήποτε
 προσκόψῃς πρὸς λίθον τὸν πόδα σου.
 Ἐπὶ ἀσπίδα καὶ βασιλίσκον ἐπι-
 θήσῃ, καὶ κατακατήσεις λέοντα,
 καὶ δράκοντα. Ὅτι ἐπ' ἐμὲ ἤλπισε,
 καὶ ῥύσομαι αὐτόν· σκεπάσω αὐ-
 τόν, ὅτι ἔγνω τὸ ὄνομά μου. Κε-
 κράξεται πρὸς με, καὶ ἐπακούσο-
 μαι αὐτοῦ. Μετ' αὐτοῦ εἶμι ἐν
 θλάψει· ἐξελεύσομαι αὐτόν, καὶ δε-
 ξάσω αὐτόν. Μακρότητα ἡμερῶν
 ἐμπλήσω αὐτόν, καὶ δείξω αὐτῷ
 τὸ σωτήριόν μου.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἀλληλοδοξία, ἐκ
 Κόψε ἐλέησον ψ': καὶ πάλιν Δόξα, καὶ
 νῦν. Ἡ ἐστὶ ἠρωτική, Μετανοίας γ'. Εἴ-
 τε φησὶ μαθεῖν λέγειν τοὺς Στίχους. Οὐ
 μετὰ μέλους, ἀλλὰ χύμα, Ἀργῶς, καὶ

μεγάλῃ φωνῇ ἄρχεται δὲ β' πρώτος χο-
 ρός οὕτως·

Μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός, γινώτε ἔθνη καὶ
 ἠττάσθε.

Ὅτι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός.

Ὁ Δεύτερος Χορὸς τὸ αὐτό.

Εἶτα ὁ Πρῶτος Χορὸς τὸν Πρῶτον
 στίχον.

Ἐπακούσατε ἕως ἰσχύτου τῆς γῆς.

Ὅτι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός.

Ἰσχυκότες ἠττάσθε.

Ὅτι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός.

Ἐάν γὰρ πάλιν ἰσχύσητε, καὶ πάλιν
 ἠττηθήσασθε.

Ὅτι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός.

Καὶ ἢν ἂν βουλήν βουλευσῆσθε, δια-
 σκεδάσει Κύριος.

Ὅτι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός.

Καὶ λόγον ὃν ἐάν λαλήσητε, οὐ μὴ
 ἐμμελήν ἐν ἡμῖν.

Ὅτι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός.

Τὸν δὲ φόβον ὑμῶν οὐ μὴ φοβηθῶ-
 μεν, οὐδ' οὐ μὴ παραχθῶμεν.

Ὅτι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός.

Κύριον δὲ τὸν Θεὸν ἡμῶν αὐτὸν
 ἀγιάσομεν, καὶ αὐτὸς ἔσται ἡμῖν
 φόβος.

Ὅτι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός.

Καὶ ἐάν ἐπ' αὐτῷ πεποιθὸς ᾖ, ἔ-
 σται μοι εἰς ἀγιασμόν.

Ὅτι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός.

Καὶ πεποιθὸς ἔσομαι ἐπ' αὐτῷ, καὶ
 σωθήσομαι δι' αὐτοῦ.

Ὅτι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός.

Ἴδου ἐγὼ καὶ τὰ παιδία, ἃ μοι
 ἔδωκεν ὁ Θεός.

Ὅτι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός.

Ὁ λαὸς ὁ πορευόμενος ἐν σκοτει,
 ἴδε φῶς μέγα.

Ὅτι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός.

Οἱ κα-

Οἱ κατοικοῦντες ἐν χώρα καὶ σκιά θανάτου, ὡς λάμψει ἐφ' ἡμᾶς.

Ὅτι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός.

Ὅτι Παιδίον ἐγεννήθη ἡμῖν, Υἱός, καὶ ἐδόθη ἡμῖν.

Ὅτι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός.

Οὐ ἡ ἀρχὴ ἐγεννήθη ἐπὶ τοῦ ὤμου αὐτοῦ.

Ὅτι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός.

Καὶ τῆς εἰρήνης αὐτοῦ οὐκ ἔστιν ὄριον.

Ὅτι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός.

Καὶ καλεῖται τὸ ὄνομα αὐτοῦ, Μεγάλης βουλῆς Ἄγγελος.

Ὅτι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός.

Θωματοῦς συμβούλου.

Ὅτι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός.

Θεὸς ἰσχυρὸς, ἐξουσιαστής, Ἄρχων εἰρήνης.

Ὅτι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός.

Πατὴρ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος.

Ὅτι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός.

Πληρωθέντων δὲ τῶν στίχων, ὡς προείρηται, λέγεται τὸ, Μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός. πάλιν ἀπᾶς παρ' ἑκατέρου.

Δόξα, ὁ πρῶτος Χορὸς, τὸ, Μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός, καὶ νῦν, ὁ ἕτερος τὸ αὐτὸ.

Εἶπε οἱ δύο χοροὶ ἡμοῦ. Ὅτι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός. καὶ εὐθὺς τὰ παρόντα τρία τροπάρια.

Τὴν ἡμέραν διελθὼν, εὐχαριστῶ σοι, Κύριε τὴν ἑσπέραν αἰτοῦμαι σὺν τῇ νυκτὶ ἀναμάρτητον, παράσχου μοι Σωτὴρ, καὶ σῶσον με.

Δόξα.

Τὴν ἡμέραν παρελθόν, δοξολογῶ σε Δέσποτα, τὴν ἑσπέραν αἰτοῦμαι σὺν τῇ νυκτὶ ἀσκανθάλιστον, πα-

ράσχομαι Σωτὴρ, καὶ σῶσον με.

Καὶ νῦν.

Τὴν ἡμέραν διαβάς, ὑμνολογῶ Ἁγίε τὴν ἑσπέραν αἰτοῦμαι σὺν τῇ νυκτὶ ἀνεπίβουλον, παράσχου μοι Σωτὴρ, καὶ σῶσον με.

Ὁμοῦ οἱ δύο χοροὶ.

Ἡσώματος φύσις, τὰ Χερσβιμ, ἀσμητικοὶ σὶ ἡμοὶς δοξολογῶ.

Ἐξαπτέρυγα Ἰῶα, τὰ Ζερκίμ, ταῖς ἀπείστοις φωναῖς σὶ ὑπερφυαῖ, τῶν Ἀγγέλων τε πάσα ἡ στρατιά, τρισάγιος σὶ ἰσραήλ, εὐφημῶ.

Πρὸ γὰρ πάντων ὑπάρχει ὁ ὢν Πατὴρ, καὶ συνάναρχον ἔχει τὸν σὸν Υἱόν.

Καὶ ἰσότημον φέρων Πνεῦμα Ἁγίον, τῆς Τριάδος δεκανέκ τὸ ἀμείβω.

Παναγία Παρθένε Μήτηρ Θεοῦ, οἱ τοῦ Λόγου αὐτόπαις καὶ ὑποκοῦγοι.

Προφητῶν, καὶ Μαρτύρων, πάντες χοροὶ, ὡς ἀθάνατον ἔχετε τὴν ζωὴν.

Χερσ πάντων προβαδύσασθε ἐκτενώως, ὅτι πάντες ὑπαρχομεν ἐν ὑμῖν.

Ἰνα πλάσῃς ῥυθμίνας τῶν παγαροῦ, τῶν Ἀγγέλων βοήσωμεν τὴν φωνήν.

Ἁγίε, Ἁγίε, Ἁγίε, Τρισάγιε Κύριε, ἐλέησον, καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Καὶ εὐθὺς χθαμαλῇ τῇ φωνῇ.

Ἡστέθει εἰς ἕνα Θεόν, Πάτερ Πάντοκράτορα, ποιητὴν Οὐρανοῦ καὶ γῆς, ὁρατῶν τε πάντων καὶ ἀοράτων.

Εἶτα,

Εἶτα, Παναγία. Ἄπαντα λέγονται ἐκ δευτέρου, πλὴν τοῦ, Παναγία Δέσποινα, ὅπερ λέγεται, ἐκ Τρίτου.

Παναγία Δέσποινα Θεοτόκε, πρόσβου ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἀμαρτωλῶν.

Πᾶσαι αἱ οὐράναι Δυνάμεις τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων καὶ Ἀρχαγγέλων, πρεσβεύσατε ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἀμαρτωλῶν.

Ἄγιε Ἰωάννη Προφήτα καὶ Πρόδρομε, καὶ Βαπτιστὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, πρόσβου ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἀμαρτωλῶν.

Ἄγιοι ἑνδοξοὶ Ἀπόστολοι, Προφῆται, καὶ Μάρτυρες, καὶ πάντες Ἄγιοι, πρεσβεύσατε ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἀμαρτωλῶν.

Ὅσοι Θεοφόροι Πατέρες ἡμῶν, Παιμένες καὶ Διδάσκαλοι τῆς Οἰκουμένης, πρεσβεύσατε ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἀμαρτωλῶν.

Ἡ ἀήττητος καὶ ἀκατάληπτος, καὶ θεία δύναμις τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιῦ Σταυροῦ, μὴ ἐγκαταλίπῃς ἡμᾶς τοὺς ἀμαρτωλοὺς.

Ὁ Θεὸς ἰλάσθητι ἡμῖν τοῖς ἀμαρτωλοῖς.

Ὁ Θεὸς ἰλάσθητι ἡμῖν τοῖς ἀμαρτωλοῖς. Καὶ ἐλέησον ἡμᾶς.

Εἶτα, Τρισάγιον. Παναγία Τριάς. Πάτερ ἡμῶν. Ὅτι σου ἐστίν. Καὶ ψάλλομεν τὰ Τροπάρια ταῦτα, εἰς ἕχον β'.

Ἐάν δὲ τύχη ἑορτὴ, ψάλλομεν τὰ τῆς ἑορτῆς. ἤχ. β'.

Φώτισον τοὺς ὀφθαλμοὺς μου, Χριστὲ ὁ Θεὸς, μήποτε ὑπνώσω εἰς θάνατον· μήποτε εἶπη ὁ ἐχθρὸς μου, Ἰσχυσα πρὸς αὐτόν.

δόξα.

Ἀντιλήπτωρ τῆς ψυχῆς μου γενῆ, ὁ Θεὸς, ὅτι μέσον διαβαίνω παγίδων πολλῶν· ῥύσαι με ἐξ αὐτῶν, καὶ σῶσόν με ἀγαθῆ, ὡς φιλάνθρωπος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὅτι οὐκ ἔχομεν παρρησίαν διὰ τὰ πολλὰ ἡμῶν ἀμαρτήματα, οὐ τὸν ἐκ σοῦ γεννηθέντα δυσώπησον, Θεοτόκε Παρθένε· πολλὰ γὰρ ἰσχύει δέησις Μητρὸς πρὸς εὐμένειαν Δεσπότου· μὴ παρίδη ἀμαρτωλῶν ἰκεσίας ἢ πάνσεμνος, ὅτι ἐλήμων ἐστίν, καὶ σώζειν δυνάμενος, ὁ καὶ παθεῖν ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος.

Ἔτερα Τροπάρια ψαλλόμενα ἡμέραν παρ' ἡμέραν. εἰς εἶχον πλ. δ'.

Τῶν ἀοράτων ἐχθρῶν μου τὸ αὐπνον ἐπίστασαι, Κύριε, καὶ τῆς ἀθλίας σαρκὸς μου τὸ ἄτονον ἔγνω, ὁ πλάσας με· διὸ εἰς χεῖράς σου παραθήσομαι τὸ πνεῦμά μου· Σκέπασόν με πτέρυξι τῆς σῆς ἀγαθότητος, ἵνα μὴ ὑπνώσω εἰς θάνατον· καὶ τοὺς νεορούς ὀφθαλμοὺς μου φώτισον, ἐν τῇ τρυφῇ τῶν θείων λόγων σου· καὶ διεγειρόν με ἐν καιρῷ εὐθέτω πρὸς σὴν δοξολογίαν, ὡς μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος.

Στίχος. Ἐπίβλεπον ἐπ' ἐμέ.

Ὅς φοβερά ἡ κρίσις σου, Κύριε, τῶν Ἀγγέλων παρισταμένων, τῶν ἀνθρώπων εἰσαγομένων, τῶν βέλων ἀνεωγμένων, τῶν ἔργων ἐρευνημένων, τῶν λογισμῶν ἐξεταζομένων.

Ποῖα

Ποία κρίσις ἔσται ἐν ἔμοι τῷ συλ-
ληφέντι ἐν ἁμαρτίαις; τίς μου τὴν
φλόγα κατασβέσει; τίς μου τὸ σκό-
τος καταλάμψει; εἰ μὴ σὺ, Κύριε,
ἐλεήσεις με, ὡς φιλόανθρωπος.

Δόξα.

Δάκρυά μοι δὸς ὁ Θεός, ὡς ποτὲ
τῇ γυναικί τῇ ἁμαρτωλῷ, καὶ
ἀξιώσον με βρέχειν τοὺς πόδας σου,
τοὺς ἐμέ ἐκ τῆς ὁδοῦ τῆς πλάνης
ἐλευθερώσαντας· καὶ μῦρον εὐωδίας
σοὶ προσφέρειν, βίον καθαρὸν ἐν με-
τανοίᾳ μοι κτισθέντα· ἵνα ἀκούσω
κἀγὼ τῆς εὐκαίᾳ σου φωνῆς, Ἡ
πίστις σου σέσωκέ σε, πορεύου εἰς
εἰρήνην.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν ἀκαταίσχυντον, Θεοτόκε, ἐλπί-
δα σου ἔχων, σωθήσομαι· τὴν προ-
στασίαν σου κεκτημένος πανάχραν-
τε, οὐ φοβηθήσομαι. Καταδιώξω
τοὺς ἐχθρούς μου, καὶ τροπώσομαι
αὐτούς, μόνην ἀμπεχόμενος ὡς θώ-
ρακα τὴν σκέπην σου, καὶ τὴν παν-
τοδύναμον βοήθειάν σου καθικε-
τεύων, βοῶσαι, Δέσποινα, σῶσόν με
ταῖς πρεσβείαις σου, καὶ ἀνάστη-
σόν με ἐκ ζοφώδους ὕπνου πρὸς σὴν
δοξολογίαν, δυνάμει τοῦ ἐκ σοῦ σαρ-
κωθέντος Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

Τὸ, Κύριε ἐλέησον μ'. Δόξα καὶ
νῦν. Τὴν τιμιωτέραν.

Ἐν ὀνόματι Κυρίου εὐλόγησον Πάτερ.
Ὁ ἱερεύς. Δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων Πα-
τέρων ἡμῶν.

Καὶ τὴν εὐχὴν ταύτην τοῦ Με-
γάλου Βασιλείου,

Κύριε, Κύριε, ὁ ρυσάμενος ἡμᾶς
ἀπὸ παντὸς βέλους πετομένου ἡμέ-
ρας, ρῦσαι ἡμᾶς καὶ ἀπὸ παντὸς
πράγματος ἐν σκότει διαπορευο-
μένου. Πρόσδεξαι θυσίαν ἑσπερινὴν
τάς τῶν χειρῶν ἡμῶν ἐπάρσεις.
Καταξίωσον δὲ ἡμᾶς καὶ τὸ νυκτε-
ρινὸν στάδιον ἀμέμπτως διελεῖν,
ἀπειράστους κακῶν, καὶ λύτρωσαι
ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ταραχῆς καὶ δει-
λίας τῆς ἐκ τοῦ Διαβόλου ἡμῖν
προσγινομένης. Χάρισαι ταῖς ψυχαῖς
ἡμῶν κατάνυξιν, καὶ τοῖς λογισμοῖς
ἡμῶν μέριμναν, τῆς ἐν τῇ φοβερᾷ,
καὶ δικαίᾳ σου κρίσει ἐξετάσεως.
Καθήλωσον ἐκ τοῦ φόβου σου τὰς
σάρκας ἡμῶν, καὶ νέκρωσον τὰ μέ-
λη ἡμῶν τὰ ἐπὶ τῆς γῆς. Ἴνα καὶ
ἐν τῇ καθ' ὕπνον ἡσυχίᾳ ἐμφαιδρυ-
νώμεθα τῇ θεωρίᾳ τῶν κριμάτων
σου. Ἀπόστησον δὲ ἀφ' ἡμῶν πᾶ-
σαν φαντασίαν ἀπρεπῆ, καὶ ἐπιθυ-
μίαν βλαβεράν. Διανάστησον δὲ
ἡμᾶς ἐν τῷ καιρῷ τῆς προσευχῆς
ἐστηριγμένους ἐν τῇ πίστει, καὶ
προκόπτοντας ἐν τοῖς παραγγέλμα-
σί σου. Εὐδοκίᾳ καὶ ἀγαθότητι τοῦ
μονογενοῦς σου Υἱοῦ, μεθ' οὗ εὐλο-
γητὸς εἶ, σὺν τῷ παναγίῳ, καὶ ἀγα-
θῷ, καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι,
νῦν, καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας
τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Καὶ εὐθὺς. Δεῦτε προσκυνήσωμεν,
ἐκ γ'. καὶ Μετανοίας γ'. εἶτα τὸν Ν'.

ΨΑΛΜΟΣ ρά. 101.

Κύριε, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς
μου, καὶ ἡ κραυγὴ μου πρὸς σὲ
ἐλθέτω. Μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρό-

σωπτόν

σωπόν μου ἀπ' ἐμοῦ, ἐν ἣ ἂν ἡμέρα θλίβωμαι, κλίνον πρὸς με τὸ οὖς σου. Ἐν ἣ ἂν ἡμέρα ἐπικαλέσωμαί σε, ταχὺ ἐπάκουσόν μου. Ὅτι ἐξέλιπον ὡσεὶ καπνὸς αἱ ἡμέραι μου, καὶ τὰ ὀστέα μου ὡσεὶ φρύγιον συνεφρύγησάν. Ἐπλήγην ὡσεὶ χόρτος, καὶ ἐξηράνθη ἡ καρδία μου, ὅτι ἐπελαθόμην τοῦ φαγεῖν τὸν ἄρτον μου. Ἀπὸ φωνῆς τοῦ στεναγμοῦ μου ἐκολλήθη τὸ ὄστούν μου τῇ σαρκί μου. Ὡμοιώθην πελεκῆνι ἐρημικῶ· ἐγενήθην ὡσεὶ νυκτικόραξ ἐν οἰκοπέδῳ. Ἠγρύπνησα, καὶ ἐγενόμην ὡς στραυθίον μονάκον ἐπὶ δώματος. Ὅλην τὴν ἡμέραν ἀνεΐδιζάν με οἱ ἐχθροί μου, καὶ οἱ ἐπαινοῦντές με κατ' ἐμοῦ ὤμνουν. Ὅτι σπόδον ὡσεὶ ἄρτον ἔφαγον, καὶ τὸ πόμα μου μετὰ κλαυθμοῦ ἐκίρων. Ἀπὸ προσώπου τῆς ὀργῆς σου, καὶ τοῦ θυμοῦ σου, ὅτι ἐπάρας κατέρραξάς με. Αἱ ἡμέραι μου ὡσεὶ σκιὰ ἐκλήθησαν, καὶ γὰρ ὡσεὶ χόρτος ἐξηράνθη. Σὺ, δὲ Κύριε, εἰς τὸν αἰῶνα μένεις, καὶ τὸ μνημόσυνόν σου εἰς γενεάν καὶ γενεάν. Σὺ ἀναστάς οἰκτειρήσεις τὴν Σιών, ὅτι καιρὸς τοῦ οἰκτειρῆσαι αὐτήν, ὅτι ἦκει καιρὸς. Ὅτι εὐδόκησαν οἱ δοῦλοί σου τοὺς λίθους αὐτῆς, καὶ τὸν χοῦν αὐτῆς οἰκτειρήσουσι. Καὶ φοβηθήσονται τὰ ἔθνη τὸ ὄνομα Κυρίου, καὶ πάντες οἱ Βασιλεῖς τῆς γῆς τὴν δόξαν σου. Ὅτι οἰκοδομήσει Κύριος τὴν Σιών, καὶ ὀρθήσεται ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ. Ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν προσεσχὴν τῶν ταπεινῶν, καὶ οὐκ ἐξουδένωσα τὴν δέησιν αὐτῶν. Γραφήτω αὕτη εἰς γενεάν ἑτέραν καὶ λαὸς

ὁ κτιζόμενος αἰνέσει τὸν Κύριον. Ὅτι ἐξέκυψεν ἐξ ὕψους ἁγίου αὐτοῦ, Κύριος ἐξ Οὐρανοῦ ἐπὶ τὴν γῆν ἐπέβλεψε. Τοῦ ἀκοῦσαι τοῦ στεναγμοῦ τῶν πεπεδημένων, τοῦ λύσαι τοὺς υἱοὺς τῶν τεθανατωμένων. Τοῦ ἀναγγεῖλαι ἐν Σιών τὸ ὄνομα Κυρίου, καὶ τὴν αἰνεῖσιν αὐτοῦ ἐν Ἱερουσαλήμ. Ἐν τῷ ἐπισηναγθῆναι λαοῦς ἐπὶ τὸ αὐτὸ, καὶ Βασιλεῖς τοῦ δουλεύειν τῷ Κυρίῳ. Ἀπεκρίθη αὐτῷ ἐν ὁδῷ ἰσχύος αὐτοῦ. Τὴν ὀλιγότητα τῶν ἡμερῶν μου ἀναγγεῖλόν μοι. Μὴ ἀναγάγῃς με ἐν ἡμίσει ἡμερῶν μου, ἐν γενεᾷ γενεῶν τὰ ἔτη σου. Κατ' ἀρχάς σὺ, Κύριε, τὴν γῆν θεμελίωσας, καὶ ἔργα τῶν χειρῶν σου εἰσὶν οἱ οὐρανοί. Αὐτοὶ ἀπολοῦνται, σὺ δὲ διαμένεις· καὶ πάντες ὡς ἱμάτιον παλαιωθήσονται. Καὶ ὡσεὶ περιβόλαιον ἐλίξεις αὐτοὺς, καὶ ἀλλαγῆσονται. Σὺ δὲ ὁ αὐτὸς εἶ, καὶ τὰ ἔτη σου οὐκ ἐκλείψουσιν. Οἱ υἱοὶ τῶν δούλων σου κατασκηνώσουσι, καὶ τὸ σπέρμα αὐτῶν εἰς τὸν αἰῶνα κατευθυνθήσεται.

Προσευχὴ Μανασσῆ Βασιλέως τῆς Ἰουδαίας.

Κύριε παντοκράτωρ, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν, τοῦ Ἀβραάμ, καὶ Ἰσαάκ, καὶ Ἰακώβ, καὶ τοῦ σπέρματος αὐτῶν τοῦ δικαίου. Ὁ ποιήσας τὸν Οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν σὺν παντὶ τῷ κόσμῳ αὐτῶν. Ὁ πεδήσας τὴν θάλασσαν τῷ λόγῳ τοῦ προστάγματός σου. Ὁ κλείσας τὴν Ἄβυσσον, καὶ σφραγισάμενος αὐτήν, τῷ φοβερῷ καὶ ἐνδόξῳ ὀνόμα-

τί σου· Ὅν πάντα φρίσσει καὶ τρέμει ἀπὸ προσώπου τῆς δυνάμεώς σου· ὅτι ἀστεκτός ἡ μεγαλοπρέπεια τῆς δόξης σου καὶ ἀνυπόστατος, ἡ ὀργὴ τῆς ἐπὶ ἀμαρτωλοῖς ἀπειλῆς σου, ἀμέτρητόν τε καὶ ἀνεξιχνίαστον τὸ ἔλεος τῆς ἐπαγγελίας σου. Σὺ γὰρ εἶ Κύριος ὑψιστος, εὐσπλαγχνος, μακρόθυμος, καὶ πολυέλεος, καὶ μετανοῶν ἐπὶ κακίαις ἀνθρώπων. Σὺ, Κύριε, κατὰ τὸ πλῆθος τῆς χρηστότητός σου ἐπηγγείλω μετάνοιαν, καὶ ἄφεςιν τοῖς ἡμαρτηκόσι σοι, καὶ τῷ πλήθει τῶν οἰκτιρμῶν σου ὤρισας μετάνοιαν ἀμαρτωλοῖς εἰς σωτηρίαν. Σὺ οὖν, Κύριε ὁ Θεὸς τῶν Δυνάμεων, οὐκ ἔθου μετάνοιαν δικαίοις, τῷ Ἀβραάμ, καὶ Ἰσαάκ, καὶ Ἰακώβ, τοῖς οὐχ ἡμαρτηκόσι σοι, ἀλλ' ἔθου μετάνοιαν ἐπὶ ἐμοὶ τῷ ἀμαρτωλῷ, διότι ἡμαρτον ὑπὲρ ἀριθμὸν ψάμμου θαλάσσης. Ἐπλήθυναν αἱ ἀνομίαι μου Κύριε, ἐπλήθυναν αἱ ἀνομίαι μου, καὶ οὐκ εἰμι ἄξιος ἀτενίσαι, καὶ ἰδεῖν τὸ ὄψος τοῦ Οὐρανοῦ, ἀπὸ τοῦ πλήθους τῶν ἀδικιῶν μου· κατακαμπτόμενος πολλῶν δεσμῶσι θνητῶ, εἰς τὸ μὴ ἀνανεῦσαι τὴν κεφαλὴν μου· καὶ οὐκ ἔστι μοι ἄνεσις· διότι παρώργισα τὸν θυμόν σου, καὶ τὸ πονηρὸν ἐνώπιόν σου ἐποίησα· μὴ ποιήσας τὸ θέλημά σου, καὶ μὴ φυλάξας τὰ προστάγματά σου· Καὶ νῦν κλίνω γόνυ καρδίας, δεόμενος τῆς παρά σου χρηστότητος, Ἠμάρτηκα, Κύριε ἡμάρτηκα, καὶ τὰς ἀνομίας μου ἐγὼ γινώσκω· ἀλλ' αἰτοῦμαι δεόμενος Ἄνες μοι. Κύριε, ἄνες μοι, καὶ μὴ συναπολέσης με ταῖς ἀνο-

μίαις μου, μηδὲ εἰς τὸν αἰῶνα μηνίσας, τηρήσης τὰ κακά μοι μηδὲ καταδικάσης με ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς. Διότι σὺ εἶ Θεός, Θεὸς τῶν μετανοούντων, καὶ ἐν ἐμοὶ δέξις πᾶσαν τὴν ἀγαθωσύνην σου. Ὅτι ἀνόξιον ὄντα, σώσεις με κατὰ τὸ πολὺ ἔλεός σου, καὶ αἰνέσω σε διαπαντός ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς ζωῆς μου. Ὅτι σὲ ὑμνεῖ πᾶσα ἡ δύναμις τῶν Οὐρανῶν, καὶ σοῦ ἐστὶν ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Τρισάγιον. Μετανοίας γ'. Παναγία Τριάς· Πάτερ ἡμῶν. Ὅτι σοῦ ἐστιν. Καὶ τὰ τροπάρια ταῦτα εἰς ἕχον πλ. β.

Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς· πάσης γὰρ ἀπολογίας ἀποροῦντες, ταύτην σοι τὴν ἰκεσίαν ὡς Δεσπότη, οἱ ἀμαρτωλοὶ προσφέρομεν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα.

Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς, ἐπὶ σοὶ γὰρ πεποιθήμεν· μὴ ὀργισθῆς ἡμῖν σφόδρα, μηδὲ μνησθῆς τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν· ἀλλ' ἐπιβλέψον καὶ νῦν ὡς εὐσπλαγχνος, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν· σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν, καὶ ἡμεῖς λαός σου· πάντες ἔργα χειρῶν σου, καὶ ὄνομά σου ἐπικεκλήμεθα.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Τῆς εὐσπλαγχνίας τὴν πύλην ἀνοιξον ἡμῖν, εὐλογημένη Θεοτόκε· ἐλπίζοντες εἰς σέ, μὴ ἀστοχῶμεν· βουθείημεν διὰ σου τῶν περιστά-

σιων· σὺ γὰρ εἶ ἡ σωτηρία τοῦ γε-
νους τῶν Χριστιανῶν.

Τὸ, Κύριε ἐλέησον μί'. Δοῦξα, καὶ νῦν.
Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβίμ. Ἐν ὀ-
νόματι Κυρίου εὐλόγησον Πάτερ.

Ὁ Ἰερός. Δι' εὐχῶν τῶν Ἁγίων
Πατέρων. Καὶ ἡ παρούσα Εὐχή.

Δέσποτα Θεέ, Πάτερ Παντοκρά-
τορ, Κύριε Υἱὲ μονογενές, Ἰησοῦ
Χριστέ, καὶ Ἅγιον Πνεῦμα, μία
Θεότης, μία δύναμις, ἐλέησόν με τὸν
ἁμαρτωλόν· καὶ οἷς ἐπίστασαι κρί-
μασι, σῶσόν με τὸν ἀνάξιον δούλόν
σου· ὅτι εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς αἰῶ-
νας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν. ἐκ γ'. καὶ
εὐθύς.

ΨΑΛΜΟΣ. ΞΘ'. 69.

Θεὸς εἰς τὴν βοήθειάν μου πρό-
σχες, Κύριε εἰς τὸ βοηθήσάι μοι
σπεῦσον. Αἰσχυνήτησαν, καὶ ἐν-
τραπήτησαν οἱ ζητοῦντες τὴν ψυ-
χήν μου. Ἀποστραφήτησαν εἰς τὰ
ὀπίσω καὶ κατεσχυνήτησαν οἱ βου-
λόμενοί μοι κακά. Ἀποστραφήτη-
σαν παραυτίκα αἰσχυρόμενοι, οἱ λέ-
γοντές μοι, Εὐγε, εὐγε. Ἀγαλλιά-
σθωσαν, καὶ εὐφρανθήτησαν ἐπὶ σοὶ
πάντες, οἱ ζητοῦντές σε ὁ Θεός· καὶ
λεγέτησαν διαπαντός, Μεγαλυνθή-
τω ὁ Κύριος, οἱ ἀγαπῶντες τὸ σωτή-
ριόν σου. Ἐγὼ δὲ πτωχός εἰμι καὶ
πένης· ὁ Θεός βοηθός μου. Βοηθός
μου καὶ ῥύστης μου εἶ σύ, Κύριε
μὴ χρονήσης.

ΨΑΛΜΟΣ ρμβ'. 142.

Κύριε, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς

μου, ἐνώτισαι τὴν ὀρθοίην μου ἐν τῇ
ἀληθείᾳ σου, εἰσάκουσόν μου ἐν τῇ
δικαιοσύνῃ σου. Καὶ μὴ εἰσέλθῃς εἰς
κρίσιν μετὰ τοῦ δούλου σου, ὅτι οὐ
δικαιωθήσεται ἐνώπιόν σου πᾶς ζῶν.

Ὅτι κατεδίωξεν ὀχθρὸς τὴν ψυχὴν
μου, ἐταπεινώσεν εἰς γῆν τὴν ζωὴν
μου. Ἐκάθισέ με ἐν σκοτεινοῖς ὡς
νεκροὺς αἰῶνας, καὶ ἠκηδίασεν ἐπὶ
ἐμὲ τὸ πνεῦμά μου· ἐν ἐμοὶ ἐτα-
ράχθη ἡ καρδία μου. Ἐμνήσθην ἁ-
μερῶν ἀρχαίων· ἐμελέτησα ἐν πᾶσι
τοῖς ἔργοις σου ἐν ποιήμασι τῶν χει-
ρῶν σου ἐμελέτων. Διεπέτασα πρὸς
σὲ τὰς χεῖράς μου· ἡ ψυχὴ μου ὡς
γῆ ἀνυδρὸς σοι. Ταχὺ εἰσάκουσόν
μου, Κύριε, ἐξέλιπε τὸ πνεῦμά μου.
Μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου
ἀπ' ἐμοῦ, καὶ ὁμοιωθήσμαι τοῖς
καταβαίνουσιν εἰς λάκκον. Ἀκου-
στὸν ποίησόν μοι τὸ πρῶτ' ὁ Θεός
σου, ὅτι ἐπὶ σοὶ ἤλπισα. Γνώρισόν
μοι, Κύριε, ὁδόν, ἐν ἣ πορεύσομαι,
ὅτι πρὸς σὲ ἤρα τὴν ψυχὴν μου. Ἐ-
ξελοῦ με ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου, Κύριε,
πρὸς σὲ κατέφυγον· δίδαξόν με τοῦ
ποιεῖν τὸ θέλημά σου· ὅτι σὺ εἶ ὁ
Θεός μου. Τὸ Πνεῦμά σου τὸ ἀγα-
θὸν ὀδηγήσει με ἐν γῇ εὐθείᾳ· ἐνε-
κεν τοῦ ὀνόματός σου, Κύριε, ζήσεις
με. Ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου ἐξάξεις
ἐκ θλίψεως τὴν ψυχὴν μου, καὶ ἐν
τῷ ἐλέει σου ἐξολοθρεύσεις τοὺς ἐ-
χθρούς μου. Καὶ ἀπολεῖς πάντας
τοὺς θλίβοντας τὴν ψυχὴν μου, ὅτι
ἐγὼ δούλός σου εἰμί.

Ἐἶτα τὴν Δοξολογίαν.

Δοῦξα ἐν ὑψίστοις Θεῶ, καὶ ἐπὶ γῆς
εἰρήνην, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία.

Ἰμνου-

Ἰμνοῦμέν σε, εὐλογοῦμέν σε, προσκυνοῦμέν σε, δοξολογοῦμέν σε, εὐχαριστοῦμέν σοι διὰ τὴν μεγάλην σου δόξαν.

Κύριε Βασιλεῦ, ἐπουράνιε Θεῖ, Πάτερ Παντοκράτωρ· Κύριε Υἱὲ μονογενές, Ἰησοῦ Χριστά, καὶ Ἅγιον Πνεῦμα.

Κύριε ὁ Θεός, ὁ Ἄμνος τοῦ Θεοῦ, ὁ Υἱὸς τοῦ Πατρὸς, ὁ αἶψαν τὴν ἁμαρτίαν τοῦ Κόσμου, ἐλέησον ἡμᾶς, ὁ αἶψαν τὰς ἁμαρτίας τοῦ Κόσμου.

Πρόσδεξαι τὴν δέησιν ἡμῶν, ὁ καθήμενος ἐν δεξιᾷ τοῦ Πατρὸς, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὅτι σὺ εἶ ὁ μόνος Ἅγιος, σὺ εἶ ὁ μόνος Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός, εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρὸς. Ἀμήν.

Καθ' ἐκάστην ἐσπέραν εὐλογῆσω σε, καὶ αἰνέσω τὸ ὄνομά σου εἰς τὸν αἰῶνα καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

Κύριε, καταφυγὴ ἐγενήθης ἡμῖν ἐν γενεᾷ καὶ γενεᾷ· ἐγὼ εἶπα, Κύριε ἐλέησον με, ἴασαι τὴν ψυχὴν μου, ὅτι ἥμαρτόν σοι.

Κύριε, πρὸς σὲ κατέφυγον, δίδασκόν με τοῦ ποιεῖν τὸ θελήμα σου, ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεός μου.

Ὅτι παρὰ σοὶ πηγὴ ζωῆς· ἐν τῷ φωτί σου ὀφόμεθα φῶς.

Παράτεινον τὸ ἔλεός σου τοῖς γινώσκουσί σε.

Καταξίωσον, Κύριε, ἐν τῇ νυκτὶ ταύτῃ, ἀναμαρτήτους φυλαχθῆναι ἡμᾶς.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν, καὶ αἰνετὸν καὶ

δοξαζομένον τὸ ὄνομά σου εἰς τοὺς αἰῶνας· Ἀμήν.

Γένοιτο, Κύριε, τὸ ἔλεός σου ἐφ' ἡμᾶς, καθάπερ ἠλπίσαμεν ἐπὶ σοί.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, δίδασκόν με τὰ δικαιώματά σου.

Εὐλογητὸς εἶ, Δέσποτα, συνέτισόν με τὰ δικαιώματά σου.

Εὐλογητὸς εἶ, Ἅγιε, φώτισόν με τοῖς δικαιώμασί σου.

Κύριε τὸ ἔλεός σου, εἰς τὸν αἰῶνα· τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου μὴ παρίδῃς.

Σοὶ πρέπει αἶνος, Σοὶ πρέπει ὕμνος, Σοὶ δόξα πρέπει, τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Υἱῷ, καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν, καὶ ἄει, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Ἐνταῦθα λέγουμεν τὸν Κανόνα τῆς ἡμέρας, ἢ τῆς Θεοτόκου· καὶ μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τῶν Τροπαρίων τοῦ Κανόνος, Τρισάγιον. Παναγία Τριάς. Πάτερ ἡμῶν. Ὅτι σοῦ. Καὶ τὸ Τροπάριον, Κύριε τῶν Δυνάμεων, Μετὰ τῶν στίχων αὐτοῦ.

Τροπάριον, ἦχος πλ. β'.

Κύριε τῶν Δυνάμεων, μεθ' ἡμῶν γενου· ἄλλον γὰρ ἐκτός σου βοηθὸν ἐν θλίψεσιν οὐκ ἔχομεν. Κύριε τῶν Δυνάμεων ἐλέησον ἡμᾶς.

Στίχος. Αἰνεῖτε τὸν Θεὸν ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ, αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν στερεώματι τῆς δυνάμεως αὐτοῦ.

Κύριε τῶν Δυνάμεων.

Στίχος. Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐπὶ ταῖς δυναστείαις αὐτοῦ, αἰνεῖτε αὐτὸν κατὰ τὸ πλῆθος τῆς μεγαλωσύνης αὐτοῦ.

Κύριε τῶν Δυνάμεων.

Στίχος. Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν ἤχῳ
σάλπιγγος, αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν ψαλ-
τηρίῳ καὶ κithάρᾳ.

Κύρια τῶν Δυνάμεων.

Στίχος. Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν τυμ-
πάνῳ καὶ χορῷ, αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν
χορδαῖς καὶ ὄργάνῳ.

Κύρια τῶν Δυνάμεων.

Στίχος. Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν κυμ-
βαλοῖς εὐήχοις, αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν
κυμβάλοις ἀλαλαγμοῦ, πᾶσα πνοὴ
αἰνεσάτω τὸν Κύριον.

Κύρια τῶν Δυνάμεων.

Ἦτα ὁ μὲν πρῶτος Χορὸς.

Αἰνεῖτε τὸν Θεὸν ἐν τοῖς Ἁγίοις
αὐτοῦ.

Ὁ δὲ δεύτερος Χορὸς·

Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν στερεώματι
τῆς δυνάμεως αὐτοῦ.

Καὶ πάλιν οἱ δύο Χοροὶ ὁμοῦ.

Κύρια τῶν Δυνάμεων.

Δόξα τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Υἱῷ καὶ
τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Κύρια, εἰμὴ τοὺς Ἁγίους σου εἰ-
χομεν πρεσβεύτας, καὶ τὴν ἀγα-
θότητά σου συμπαθεύσαν ἡμῖν, πῶς
ἐτολμῶμεν Σωτῆρ ὑμνησαίσε, ἐν
εὐλογουσίαι ἀπαύστως Ἁγγελοῖς·
Καρδιογῶστα, ρεῖσαι τῶν ψυχῶν
ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πολλὰ τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν Θεο-
τόκε πταισμάτων, πρὸς σέ κατέ-
φυγον Ἁγνή, σωτηρίας δεόμενος·
ἐπίσκεψαι τὴν ἀσθενοῦσάν μου ψυ-
χήν. καὶ πρόσβουε τῷ Υἱῷ σου καὶ

Θεῷ ἡμῶν, δοθῆναι μοι τὴν ἄριστον,
ὧν ἔπραξα δεῖνῶν, μόνῃ εὐλογημένῃ.

Παναγία Θεοτόκε, τὸν χρόνον τῆς
ζωῆς μου μὴ ἐγκαταλίπης με, ἀν-
θρώπινῃ προστασίᾳ μὴ καταπι-
στεύσης με· ἀλλ' αὐτὴ ἀντιλαβοῦ,
καὶ ἐλέησον με.

Καὶ τὸ παρὲν Θεοτοκίον.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς σέ ἀνα-
τίθωμι, Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, φύλα-
ξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Τὸ Κύρια ἐλέησον μ'. Καὶ ἡ Βύχη.

Ὁ ἐν παντὶ καιρῷ καὶ πάσῃ ὥρᾳ,
ἐν Οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς προσκυνού-
μενος, καὶ δοξαζόμενος Χριστὸς ὁ
Θεός, ὁ μακρόθυμος, ὁ πολυέλεος,
ὁ πολυεὐσπλαγχνος· ὁ τοὺς δικαίους
ἀγαπῶν, καὶ τοὺς ἀμαρτωλοὺς
ἐλεῶν· ὁ πάντας καλῶν πρὸς σω-
τηρίαν, διὰ τὰς ἐπαγγελίας τῶν
μελλόντων ἀγαθῶν. Αὐτὸς, Κύρια,
πρόσδεξαι καὶ ἡμῶν ἐν τῇ ὥρᾳ
ταύτῃ τὰς ἐντεύξεις, καὶ ἴθυλον τὴν
ζωὴν ἡμῶν πρὸς τὰς ἐντολάς σου.
Τὰς ψυχὰς ἡμῶν ἀγίασον, τὰ σώ-
ματα ἄγνισον, τοὺς λογισμοὺς διόρ-
θωσον, τὰς ἐννοίας κάθαρον, καὶ
ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης θλίψεως,
κακῶν, καὶ ὀδύνης, Τείχιον ἡμᾶς
ἀγίοις σου Ἁγγέλοις· ἵνα τῇ πα-
ρεμβολῇ αὐτῶν φρουρούμενοι, καὶ
ὀδηγούμενοι, καταντήσωμεν εἰς τὴν
ἐνότητα τῆς Πίστεως, καὶ εἰς τὴν
ἐπίγνωσιν τῆς ἀπροσίτου σου δόξης.
Ὅτι εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας
τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Κύρια ἐλέησον γ'. Δόξα, καὶ νῦν.

Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβίμ
Ἐν

Ἐν ὄνοματι Κυρίου εὐλόγησαι
 Πάτερ. Ὁ Ἱερέυς. Ὁ Θεὸς σέβεται
 ῥησαι ἡμᾶς.

Καὶ ἡμεῖς ἱστάμενοι μικρὸν, λέ-
 γομεν καθ' ἑαυτοὺς τὴν Εὐχὴν
 ταύτην τοῦ Ὁσίου Ἐφραίμ.

Κύριε καὶ Δέσποτα τῆς ζωῆς μου,
 πνεῦμα ἀργίας, περιεργίας, φιλαρ-
 χίας, καὶ ἀργολογίας, μή μοι δῶς.

Μετάνοια Α'.

Πνεῦμα δὲ σωφροσύνης, ταπει-
 νοφροσύνης, ὑπομόνης, καὶ ἀγάπης
 χάρισαί μοι τῷ σῶ δούλῳ.

Μετάνοια Β'.

Ναί, Κύριε, Βασιλεῦ, δώρησαι
 μοι τοῦ ὄραν τὰ ἐμὰ πταίσματα,
 καὶ μὴ κατακρίναν τὸν ἀδελφόν
 μου, ὅτι εὐλογητὸς εἰ εἰς τοὺς αἰῶ-
 νας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Μετάνοια Γ'. Ποιοῦμεν καὶ τὰς εἰ-
 καὶ καὶ πάλιν τὴν αὐτὴν Εὐχὴν, καὶ Με-
 τάνοιαν Α'. Τὸ Τρισάγιον τὸ Πανα-
 γία Τριάς· τὸ, Πάτερ ἡμῶν. Ὁ Ἱερέυς.
 Ὅτι σοῦ ἐστι· τὸ, Κύριε ἐλέησον εἰ.
 Καὶ Εὐχὴ ἡ Ἰκέσιος εἰς τὴν Ἑπεραγίαν
 Θεοτόκου.

Εὐχὴ Ἰκέσιος εἰς τὴν Ἑπεραγίαν
 Θεοτόκου, Παύλου Μοναχοῦ,
 Μονῆς τῆς Εὐεργέτιδος.

Ασπιλι, ἀμόλυντε, ἄφθορε, ἄ-
 χραντε, Ἀγνή Παρθένε, Θεόνυμφε
 Δέσποινα. Ἡ Θεὸν Λόγον τοῖς ἀν-
 θρώποις, τῇ παραδόξῳ σου κηῖσαι
 ἐνώσασα, καὶ τὴν ἀκωσθεῖσαν φύ-
 σιν τοῦ γένους ἡμῶν, τοῖς οὐρα-
 νίοις συνάψασα. Ἡ τῶν ἀπηλι-

μένων μὲν ἑλάτῃ, καὶ εἴην καὶ
 ληομένουσαν βοήθεια. Ἡ ἐπιπέμ-
 ἀντίληψις τῶν εἰς σὲ πρᾶστροχῶ-
 τῶν, καὶ πάντων τῶν Χριστιανῶν
 τὸ καταφύγιον. Μὴ ἐδίληξῃ με τὸν
 ἁμαρτωλὸν, τὸν ἐναγῆ, τὸν αἰσχρὸς
 λογισμοῖς, καὶ λόγοις, καὶ πρά-
 ξειν, ὄλον ἑμαυτὸν ἀχραιώσαντα·
 καὶ τῇ τῶν ἡδονῶν τοῦ βίου βρ-
 θυμία, γνώμη δούλων γενόμενον.
 Ἄλλ' ὡς τοῦ φιλανθρώπου Θεοῦ
 Μήτηρ, φιλανθρώπως σπλαγγχι-
 σθητι ἐπ' ἐμοὶ τῷ ἁμαρτωλῷ, καὶ
 ἀσιώτῳ· καὶ δέξαι μοι τὴν ἐκ ρυ-
 παρῶν χειλέων προσφερομένην σοι
 δέησιν· καὶ τὸν σὸν Υἱόν, καὶ
 ἡμῶν Δεσπότην καὶ Κύριον τῇ μη-
 τρικῇ σου παρρησίᾳ χρωμένη, δυ-
 σώπησον, ἵνα ἀνοήξῃ καὶ μοὶ τὰ
 φιλάνθρωπα σπλάγγνα τῆς αὐταῦ
 ἀγαθότητος. Καὶ παριδῶν μου τὰ
 ἀναρρήματα πταίσματα, ἐπατήρη-
 με πρὸς μετάνοιαν, καὶ τῶν αὐτῶν
 ἐντολῶν ἐργάτην δόξαμον ἀναδέλ-
 ξη με. Καὶ κἀρεσὸ μοι εἶε ὡς ἐλεῆ-
 μων, καὶ συμπαθῆς, καὶ φιλόηρω-
 κος. Ἐν μὲν τῷ παρόντι· εἶε
 θερμὴ προστατικὴ καὶ βοηθός, ὡς
 τῶν ἐναντίων ἐφόδος· ἀποστιχί-
 ζουσα, καὶ πρὸς σωτηρίαν κροδοθη-
 γουσα με· καὶ ἐν τῷ καιρῷ τῆς
 ἐξόδου μου, τὴν ἀβλάν μου ψυχὴν
 περιέπουσα, καὶ τὰς σκοτεινὰς ὄψεις
 τῶν πονηρῶν Δαιμόνων πόρρω αὐ-
 τῆς ἀπελαύνουσα. Ἐν δὲ τῇ φοβερῇ
 ἡμέρᾳ τῆς Κρίσεως, τῆς αἰωνίου μα-
 ρυομένη κολάσεως, καὶ τῆς ἀποφ-
 ῥήτου δόξης τοῦ σοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ
 ἡμῶν κληρονόμον με ἀπαδεικνύου-
 σα. Ἦς καὶ τύχοιμι, Δέσποινά μου,

Ἑπερ-

Ἐπεὶ γὰρ Θεοτόκε, διὰ τῆς σῆς
 μεσιτείας καὶ ἀντιλήψεως· χάρισται
 καὶ φιλαδελφία τοῦ μονογενοῦς
 σοῦ Υἱοῦ, τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ,
 καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ,
 Ἐπρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ, καὶ
 προσκύνησις, σὺν τῷ ἀνάρχῳ αὐ-
 τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ παναγίῳ, καὶ
 ἀγαθῷ, καὶ ζωοποιῷ αὐτοῦ Πνεῦ-
 ματι, νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς
 αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Εὐχὴ ἑτέρα ἐπικόιτιος εἰς τὸν
 Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν,
 Ἀντιόχου Μοναχοῦ καὶ
 Πανδέκτου.

Καὶ δὸς ἡμῖν, Δέσποτα, πρὸς
 ὕπνον ἀποιῶσιν, ἀνάκαισιν σώμα-
 τος καὶ ψυχῆς· καὶ διαφυλάξον
 ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ ζοφεροῦ ὕπνου τῆς
 ἀμαρτίας, καὶ ἀπὸ πάσης σκοτει-
 νῆς, καὶ νυκτερινῆς ἠδυκαθείας.
 Παύσον τὰς ὁρμὰς τῶν παθῶν,
 σθεῖσον τὰ πευρωμένα βελή τοῦ
 ποτηροῦ, τὰ καθ' ἡμῶν δολίως κι-
 νοῦμενοι. Τὰς τῆς σαρκὸς ἡμῶν
 ἐπιαναστάσεις· καταστείλον, καὶ
 πᾶν γινῶδες, καὶ ὑλικὸν ἡμῶν φρό-
 νημα· καίμισον. Καὶ δέρησαι ἡμῖν,
 ὁ Θεός· γρηγόρον νοῦν, σώφρονα
 λογισμόν, καρδίαν νήφουσαν, ὕπνον
 εὐλαφρόν, καὶ πάσης σατανικῆς φαν-
 τασίας ἀππλλαγμένον. Διανάστησον
 δὲ ἡμᾶς ἐν τῷ καιρῷ τῆς προσευ-
 χῆς ἐσθηριγμένους ἐν ταῖς ἐντολαῖς
 σου· καὶ τὴν μνήμην τῶν σῶν
 κρημάτων ἐν ἑαυτοῖς ἀπαράθραυ-
 ὄστω ἔχοντες. Παννύχων ἡμῖν τὴν
 σὴν θεολογίαν, χάρισται, εἰς τὸ
 ὑπνοῦν, καὶ εὐλογεῖν, καὶ δοξάζειν

τὸ πάντιμον καὶ μεγαλοπρεπὲς
 ὄνομά σου, τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ
 Υἱοῦ, καὶ τοῦ Ἁγίου Ἡνεύματος,
 νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας
 τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Υπερένδοξε Ἀειπαρθένε, εὐλογη-
 μένη Θεοτόκε, προσάγαγε τὴν ἡμᾶς
 τέραν προσευχὴν τῷ Υἱῷ σου, καὶ
 Θεῷ ἡμῶν, καὶ αἰτήσαι, ἵνα σώσῃ
 διὰ σοῦ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εὐχὴ ἑτέρα τοῦ Ἁγίου Ἰωαννικίου.

Ἡ ἐλπίς μου ὁ Πατήρ, καταφυ-
 γή μου ὁ Υἱός, σκέπη μου τὸ Πνεῦμα
 τοῦ Ἁγίου, Τριάς Ἁγία, δό-
 ξα σοι.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς σὲ ἀνα-
 τίθημι, Μήτηρ τοῦ Θεοῦ· φύλαξόν
 με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Κύριε ἐλέησον γ'.
 Καὶ εἰ ἔστιν ἱερεὺς, ἔκφωνεῖ, Βίβλην
 πᾶσι. Τὰς κεφαλὰς ὑμῶν τῷ Κυρίῳ
 κλίνετε.

Καὶ ἡμῶν ἕως ἐδάφους κεκλιμέ-
 νων, λέγει·

Δέσποτα πολυέλεε, Κύριε Ἰησοῦ
 Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, πρεσβείαις τῆς
 Παναχράντου Δεσποίνης ἡμῶν Θεο-
 τόκου, καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας,
 Δυνάμει τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιῶ
 Σταυροῦ· Προστασίαις τῶν τιμίων
 ἐπουρανίων Δυνάμεων Ἀσωμάτων·
 Τοῦ τιμίου ἐνδόξου Προφήτου Προ-
 δρόμου, καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου·
 Τῶν Ἁγίων ἐνδόξων, καὶ πανευ-
 φήμων Ἀποστόλων. Τῶν Ἁγίων
 ἐνδό-

ἐνδόξων, καὶ καλλινίκων Μαρτύρων. Τῶν Ὁσίων καὶ Θεοφόρων Πατέρων ἡμῶν. Τῶν Ἁγίων καὶ δικαίων Θεοπατόρων Ἰωακείμ, καὶ Ἄννης, καὶ πάντων σου τῶν Ἁγίων. Εὐπρόσδεκτον ποίησον τὴν δέησιν ἡμῶν. Δώρησαι ἡμῖν τὴν ἄφεισιν τῶν παραπτωμάτων ἡμῶν. Σκέπασον ἡμᾶς ἐν τῇ σκέπῃ τῶν πτερυγῶν σου. Ἀποδιώξον ἀφ' ἡμῶν πάντα ἐχθρὸν καὶ πολέμιον, Εἰρήνευσον ἡμῶν τὴν ζωὴν, Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς, καὶ τὸν Κόσμον σου, καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Εἰθ' οὕτω ποιήσας ὁ Προσεστῶς Μετάνοιαν ἐπὶ γῆς, λέγει τοῖς ἀδελφοῖς: Εὐλογεῖτε Πατέρες Ἅγιοι, συγχωρησατέ μοι τῷ ἁμαρτωλῷ. Καὶ οἱ δελφοί: Ὁ Θεὸς συγχωρήσαι σοι, Πάτερ Ἅγιε. Καὶ ἄρχονται οἱ Ἄδελφοι ἀπὸ τοῦ δεξιοῦ, καὶ ἀριστεροῦ Χοροῦ, κατὰ τάξιν, ἀνά εἰς, καὶ εἰς, ποιεῖν ὁμοίως, καὶ αἰτεῖσθαι, καὶ λαμβάνειν Συγχώρησιν, μέχρις ἂν πληρωθῶσιν ἅπαντες.
Ὁ δὲ Ἱερεὺς λέγει

Εὐξόμεθα ὑπὲρ τῶν εὐσεβῶν, καὶ ὀρθοδόξων Χριστιανῶν. Καὶ ἡμεῖς τὸ, Κύριε ἐλέησον. Συνεχῶς. Ἰπὲρ εὐδωσσεως, καὶ ἐπισχύσεως τοῦ φιλοχρίστου στρατοῦ. Ἰπὲρ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν, (τοῦ δεῖνος) καὶ πάσης τῆς ἐν Χριστῷ ἡμῶν ἀδελφότητος. Ἰπὲρ τῶν ἀπολειφθέντων Πατέρων, καὶ Ἀδελφῶν ἡμῶν. Ἰπὲρ τῶν ἐλευόντων, καὶ διακονούντων, καὶ διακονησάντων ἡμῖν. Ἰπὲρ τῶν μισούντων, καὶ ἀγαπώντων ἡμᾶς. Ἰπὲρ τῶν ἐντειλαμένων ἡμῖν τοῖς ἀναξίοις, εὐχεσθαι ὑπὲρ αὐτῶν. Ἰπὲρ τῆς ἀναβύσεως τῶν αἰχ-

μαλώτων. Ἰπὲρ τῶν ἐν θαλάσσει πλοῦντων. Ἰπὲρ τῶν ἐν ἀσθενείαις κατακειμένων. Εὐξόμεθα καὶ ὑπὲρ εὐφορίας τῶν καρπῶν τῆς γῆς. Καὶ ὑπὲρ πάντων τῶν προαναπαυσμένων Πατέρων, καὶ Ἀδελφῶν ἡμῶν, τῶν ἐνθάδε κειμένων καὶ ἀπανταχοῦ ὀρθοδόξων. Εἴπωμεν καὶ ὑπὲρ αὐτῶν, ὅθι, Κύριε ἐλέησον γ'. Ὁ προσεστῶς. Δι' εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν.

Καὶ λαμβάνομεν οἱ πάντες Συγχώρησιν ἀπὸ τοῦ Προσεστῶτος. Καὶ ἀπερχόμεθα ἐν τοῖς καλλοῖς ἡμῶν, λέγοντες τὴν Εὐχὴν ταύτην, ἥτις καὶ ὑπὸ ἰδιώτου λέγεται.

Τοῖς μισοῦσι, καὶ ἀδικοῦσιν ἡμᾶς συγχώρησον Κύριε. Τοῖς ἀγαθοποιοῦσιν ἀγαθοποίησον. Τοῖς ἀδελφοῖς, καὶ ἰδίοις ἡμῶν χάρισαι τὰ πρὸς σωτηρίαν αἰτήματα, καὶ ζωὴν τὴν αἰώνιον. Τοὺς ἐν ἀσθενείᾳ ἐπίσκεψαι, καὶ ἴασιν δώρησαι. Τοὺς ἐν θαλάσσει κυβέρνησον. Τοῖς ἐν ὁδοπορίαις συνόδευσον. Τῷ Βασιλεῖ συμμάχησον. Τοῖς διακονοῦσι, καὶ ἐλευοῦσιν ἡμᾶς, ἁμαρτιῶν ἄφεισιν δώρησαι. Τοὺς ἐντειλαμένους ἡμῖν τοῖς ἀναξίοις, εὐχεσθαι ὑπὲρ αὐτῶν, ἐλέησον κατὰ τὸ μέγα σου ἔλεος. Μνήσθητι Κύριε τῶν προκοιμηθέντων Πατέρων, καὶ Ἀδελφῶν ἡμῶν, καὶ ἀνάπαυσον αὐτοὺς, ὅπου ἐπισκοπεῖ τὸ φῶς τοῦ προσώπου σου. Μνήσθητι Κύριε τῶν Ἀδελφῶν ἡμῶν τῶν αἰχμαλώτων, καὶ λύτρωσαι αὐτοὺς ἀπὸ πάσης περιστάσεως. Μνήσθητι Κύριε τῶν καρποφορούντων, καὶ καλλιεργούντων ἐν ταῖς Ἀγίαις σου Ἐκκλησίαις ὁὸς αὐτοῖς πάντα τὰ πρὸς σωτη-

ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΑΡΙΟΝ ΣΥΝ ΘΕΩ

Ἔοπερ ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἁγίας καὶ μεγάλης Κυριακῆς τοῦ Πάσχα,
λήγει μέχρι τῶν ἁγίων Πάντων.

Ἡ ἈΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.

Ἡ ἁγία καὶ μεγάλη Κυριακὴ τοῦ Πάσχα, ὄρθρου θαθέως, σημαίνουσι τὰ σήμαντρα καὶ εἰσερχόμεθα ἐν τῷ Ναῶ ποιούντος δὲ τοῦ Ἱερέως εὐλογητόν, λέγομεν τὸ Τρισάγιον, τὸ, Ὅτι σοῦ ἐστι. τὸ, Κύριε ἐλέησον, ιβ'. τὸν Ν'. καὶ εὐθὺς ψάλλομεν τὸν Κανόνα· ἀλλάσσει ὁ Ἱερεὺς τὴν ἱερὰν στολὴν ἅπασαν, καὶ ἐνῶ ἀνάπτωσι τὰ κηρία πάντες, λαμβάνει ὁ Ἱερεὺς τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ τὴν εἰκόνα τῆς Ἀναστάσεως, καὶ ἐξερχόμενος ἐκ τοῦ βορείου μέρους τοῦ θήματος, ψάλλει τὸ Τροπάριον. Ἦν Ἀνάστασιν σου Χριστὲ Σωτήρ. . . . καὶ τιθέντος τοῦ τριπόδου ἐν τῷ νάρθηκι, ἡ ἔξω, τίθησιν ὁ Ἱερεὺς τὸ Εὐαγγέλιον καὶ τὴν εἰκόνα ἐπάνω, καὶ λέγει· Καὶ ὑπὲρ
(ΤΟΜΟΣ Γ΄.)

Α΄ τοῦ

τοῦ καταξιοθῆναι ἡμᾶς . . . Σοφία ὀρθῆ ἀκούσωμεν. . . και ἀναγινώσκει τὸ, β'. Ἐωθινόν· εἶτα ποιεῖ μικρὰν ἔκτενῆ, και ἀπόλυτον. Εἶτα εὐλογεῖ τὸ θυμίαμα και θυμιᾷ γ'. τὸ Εὐαγγέλιον, και τὴν Εἰκόνα, και λέγει μεγαλοφώνως. Δόξα τῇ ἀγία και ὁμοουσίῳ ... και ψάλλει ἀργῶς και μετὰ μέλους, γ'. ἤχον πλ. α'. τὸ, Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας, και τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι, ζῶν ἡμᾶς χαρισάμενος. (Και ἡμεῖς ὁμοίως γ'. μετὰ μέλους.) Εἶθ' οὕτως δ' Ἱερεὺς λέγει τοὺς στίχους, και ἡμεῖς ἐν ἐκάστῳ στίχῳ τὸ, Χριστὸς ἀνέστη. Στίχ. α' Ἀναστήτω ὁ Θεὸς, και δισχορηκισθήτωσαν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ, και φυγέτωσαν ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ οἱ μισοῦντες αὐτόν. Στίχ. β'. Ὡς ἐκλείπει καπνός, ἐκλείπεταισαν, ὡς τήκεται κηρὸς ἀπὸ προσώπου πυρός. Στίχ. γ'. Οὕτως ἀπολοῦνται οἱ ἁμαρτωλοὶ ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ, και οἱ δίκαιοι εὐφρανθήτωσαν. Στίχ. δ'. Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν ὁ Κύριος, ἀγαλλιασώμεθα, και εὐφρανθώμεν ἐν αὐτῇ. Δόξα. Χριστὸς ἀνέστη .. Και νῦν, Χριστὸς ἀνέστη ... Εἶτα πάλιν δ' Ἱερεὺς Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας. Και ἡμεῖς τὸ λοιπὸν. Και οὕτως ἐψάλται τὸ, Χριστὸς ἀνέστη τρισκαίδεκα. Ὁ δὲ Ἱερεὺς θυμιᾷ τὸν λαόν, εἶτα λέγει τὰ εἰρηνικά, και μετὰ τὴν ἐκφώνησιν, ἀνοιγομένων τῶν Πυλῶν, εἰσοδεῖται, προπρορευομένων τῶν λαμπάδων, συνεφεπομένου και τοῦ πρεσβυτέρου, και τῶν λοιπῶν ψαλλόντων. και ἄρχεται ὁ προεσθὸς τὸν Κανόν. Ἀναστάσεως ἡμέρα... και ψάλλομεν τοὺς εἰρμούς ἀνα β'. και τὰ τροπάρια εἰς ἡ. και αὐθις ἐσχατον τοὺς εἰρμούς. Ἔστι δὲ ὁ Κανὼν ποίημα Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ. Ἐν ἐκάστῳ ᾧδῃ γίνεται συναπτή μικρὰ παρά τοῦ Ἱερέως, ὅστις θυμιᾷ και εἰς τὴν ἐναρξιν τοῦ κανόνος κατὰ τὴν ταξιν.

Ὠδὴ α. ἤχος, Α'. Ὁ Εἰρμός.

Αναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθώ-
 » μεν λαοὶ, Πάσχα Κυρίου Πά-
 » σχα· ἐκ γὰρ θανάτου πρὸς ζῶν
 » και ἐκ γῆς πρὸς Οὐρανόν, Χρι-
 » στοὺς ὁ Θεὸς, ἡμᾶς διεβίβασεν,
 » ἐπινίκιον ἄδοντας.

Καθαρθώμεν τὰς αἰσθήσεις, και
 ὀφόμεθα, τῷ ἀπροσίτῳ φωτὶ τῆς Ἀ-
 ναστάσεως, Χριστὸν ἐξαστράπτον-
 τα, και χαίρετε φάσκοντα, τρανώς
 ἀκουσώμεθα, ἐπινίκιον ἄδοντες.

Οὐρανοὶ μὲν ἐπαξίως εὐφραίνε-
 σθωσαν, γῆ δὲ ἀγαλλιάσθω, ἐορ-
 ταζέτω δὲ Κόσμος, ὁρατός τε ἅπας
 και ἀόρατος· Χριστὸς γὰρ ἐγή-
 γερται, εὐφροσύνη αἰώνιος.

Καταβασία. Ἀναστάσεως ἡμέρα·
 Χριστὸς ἀνέστη, γ'. και ἀπαξ τὸ, Ἀνα-
 στάς ὁ Ἰησοῦς, ἀπὸ τοῦ τάφου καθὼς
 προεῖπεν, ἔδωκεν ἡμῖν τὴν αἰώνιον
 ζῶν, και μέγα ἔλεος. Συναπτή μικρὰ
 και Ἐκφώνησις. Ὅτι σὸν τὸ κράτος

Ὠδὴ, Γ' Ὁ Εἰρμός.

Δεῦτε πόμα πίνωμεν καινὸν, οὐκ
 » ἐκ πέτρας ἀγόνου τερατουργού-
 » μενον, ἀλλ' ἀφθαρσίας πηγῆν,
 » ἐκ τάφου ὀμβρήσαντος Χριστοῦ,
 » ἐν ᾧ στερεοῦμεθα.

Νῦν πάντα πεπλήρωται φῶτός,
 οὐρανός τε και γῆ και τὰ κατα-
 χθόνια· ἐορταζέτω γοῦν πᾶσα
 Κτίσις, τὴν ἔγερσιν Χριστοῦ, ἐν
 ᾗ ἐστερέωται.

Χθς

Χθές συνεθετόμην σοι Χριστέ, συνεγείρομαι σήμερον ἀναστάντι σοι συνεσταυρούμην σοι χθές, αὐτός με συνδόξασον Σωτῆρ, ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Καταβασία. Δεῦτε πῶσα. Χριστὸς ἀνέστη, γ'. Ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς. Συναπτῆ, καὶ Ἐκφώνησι. Ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Ἡ Ἰσακὸς. ἤχος. δ'.

Προλαβοῦσαι τὸν ὄρθρον αἰ περὶ Μαριάμ, καὶ εὐροῦσαι τὸν λίθον ἀποκυλισθέντα τοῦ μνήματος, ἤκουον ἐκ τοῦ Ἀγγέλου τὸν ἐν φωτὶ αἰδίῳ ὑπάρχοντα, μετὰ νεκρῶν, τί ζητεῖτε ὡς ἀνθρωπων; βλέπετε τὰ ἐντάφια σπάργανα· δράμετε, καὶ τῷ Κόσμῳ κηρύξατε, ὡς ἠγέρθη ὁ Κύριος, θανατώσας τὸν θάνατον. Ὅτι ὑπάρχει Θεοῦ Υἱός, τοῦ σώζοντος τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Καὶ Ἀνάγνωσις εἰς τὸν Θεολόγον·

Ἦδῃ δ'. Ὁ Εἰρμός.

Επὶ τῆς θείας φυλακῆς, ὁ Θεο-
 » γόρος Ἀββακούμ, στήτω μεθ'
 » ἡμῶν καὶ δεικνύτω, φασφόρον
 » Ἀγγελον, δαπρυσίως λέγον-
 » τα· Σήμερον σωτηρία τῷ Κό-
 » σμῳ, ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὡς
 » Παντοδύναμος.

Αρσεν μὲν ὡς διανοῖξαν, τὴν παρθενεύουσαν νηδὺν, πέφηνε Χριστός, ὡς βροτὸς δὲ Ἄμνος προση-

γόρευται· ἄμμος δὲ ὡς ἄγευστος κηλίδος, τὸ ἡμέτερον Πάσχα· καὶ ὡς Θεὸς ἀληθῆς, τέλειος λέλεχται.

Ως ἐνιαύσιος Ἄμνος ὁ εὐλογοῦμενος ἡμῖν, στέφανος Χριστὸς, ἐκουσίως ὑπὲρ πάντων τέθυται, Πάσχα τὸ καθαρτήριο, καὶ αὖθις ἐκ τοῦ τάφου ὠραῖος, δικαιοσύνης ἡμῖν ἔλαμψεν Ἥλιος.

Θεοπάτωρ μὲν Δαβὶδ, πρὸ τῆς οὐκιδῶδους Κιβωτοῦ, ἤλατο σιρτιῶν ὁ λαὸς δὲ τοῦ Θεοῦ ὁ ἅγιος, τὴν τῶν συμβόλων ἔκβασι, ὄρωντες εὐφρανθῶμεν ἐν ἑνώσει, ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὡς Παντοδύναμος.

Καταβασία. Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς. Χριστὸς ἀνέστη. γ'. Ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς. Συναπτῆ, καὶ Ἐκφώνησις. Ὅτι ἠγαθός. Ἦδῃ ε'. Ὁ Εἰρμός.

Ορθρίσωμεν ὄρθρου βαθέως, καὶ
 » ἀντὶ μέρου τὸν ὕμνον προσοί-
 » σωμεν τῷ Δεσπότῃ, καὶ Χρι-
 » στὸν ὀψόμεθα, δικαιοσύνης Ἥ-
 » λιον, πᾶσι ζῶν ἀνατελλόντα.

Τὴν ἄμετρόν σου εὐσπλαγγνίαν, οἱ ταῖς τοῦ ἄδου σειραῖς, συνεχόμενοι δεδορκότες, πρὸς τὸ φῶς ἠπείγοντο Χριστέ, ἀγαλλομένῳ ποδὶ, Πάσχα κροτοῦντες αἰώνιον.

Προσέλθωμεν λαμπαδοφόροι, τῷ προϊόντι Χριστῷ ἐκ τοῦ Μνήματος, ὡς Νυμφίῳ, καὶ συνεορτάσωμεν, ταῖς φιλεόρτοις τάξεσι, Πάσχα Θεοῦ τὸ σωτήριο.

A.* Κα-

Καταβασία. Ὁρθρίσωμεν ὄρθρου...
Χριστὸς ἀνέστη, γ'. Ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς
Συναπτὴ, καὶ Ἐκφών. Ὅτι ἡγίασται.

Ἦδῆ, ς'. Ὁ Βιρμός.

Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις
» τῆς γῆς, καὶ συνέτριψας μο-
» χλοὺς, αἰωνίους κατόχους, πεπε-
» δημένων Χριστὲ, καὶ τριήμερος,
» ὡς ἐκ κήτους Ἰωνᾶς, ἐξανέστης
» τοῦ τάφου.

Φυλάξας τὰ σήμαντρα σου Χρι-
στὲ, ἐξηγέρθης τοῦ τάφου, ὁ τὰς
κλεις τῆς Παρθένου μὴ λυμηνά-
μενος, ἐν τῷ Τόκῳ σου, καὶ ἀ-
νέψξας ἡμῖν, Παραδείσου τὰς
πύλας.

Σωτέρ μου τὸ ζῶν τε καὶ ἄθυτον,
ιερεῖον ὡς Θεός, σεαυτὸν ἐκου-
σίως, προσαγαγὼν τῷ Πατρὶ, συν-
ανέστησας, παγγενῆ τὸν Ἀδὰμ,
ἀναστὰς ἐκ τοῦ τάφου.

Καταβασία. Κατῆλθες ἐν τοῖς κατω-
Χριστὸς ἀνέστη, γ'. Ἀναστὰς, ὁ Ἰησοῦς.
Συναπτὴ, καὶ Ἐκφώνησις. Σὺ γὰρ εἶ ὁ
Βασιλεύς. Κοντάκιον. ἤχος. πλ. δ'.

Εἰ καὶ ἐντάφῳ κατῆλθες ἀθάνα-
τε, ἀλλὰ τοῦ ἄδου καθεῖλες τὴν
δύναμιν καὶ ἀνέστης ὡς νικητῆς
Χριστὲ ὁ Θεός, γυναιξὶ Μυροφό-
ροις φθεγξάμενος, Χαίρετε, καὶ
τοῖς σοῖς Ἀποστόλοις εἰρήνην δω-
ρούμενος, ὁ τοῖς πεσοῦσι παρέχων
ἀνάστασιν. Ὁ οἶκος

Τὸν πρὸ ἡλίου Ἥλιον δύναντά
ποτε ἐν τάφῳ, προέφθασαν πρὸς

Ὁρθρον, ἐκζητοῦσαι ὡς ἡμέραν
Μυροφόροι κόραι, καὶ πρὸς ἀλλή-
λας ἐβόων, Ὡ φίλοι, δεῦτε τοῖς
ἀρώμασιν ὑπαλείψωμεν, Σῶμα
ζωηφόρον καὶ τεθαμμένον, Σάρκα
ἀνιστῶσαν τὸν παραπεσόντα Ἀ-
δὰμ, κείμενον ἐν τῷ μνήματι ἄ-
γωμεν, σπεύσωμεν ὡσπερ οἱ Μά-
γοι, καὶ προσκυνήσωμεν, καὶ προ-
σκομίσωμεν τὰ μύρα ὡς δῶρα,
τῷ μὴ ἐν σπαργάνοις, ἀλλ' ἐν
σινδόνι ἀνελιγμένῳ· καὶ κλαύσω-
μεν, καὶ κράξωμεν· Ὡ Δέσποτα,
ἐξεγέρθητι, ὁ τοῖς πεσοῦσι πα-
ρέχων ἀνάστασιν.

Στιχ. Χριστὸς καταβῶν πρὸς πάλιν
ἄλου μόνος. Πολλὰ λαβὼν ἀνῆλθε τῆς
νίκης σὺλ .

Τη Ἀγία καὶ μεγάλη Κυριακῇ τοῦ Πά-
σχα. Ἡ ἀνάμνησις τῆς ζωηφόρου Ἀνα-
στάσεως τοῦ Κυρίου Θεοῦ καὶ Σωτή-
ρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ

Αὐτῷ ἡ Δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς
αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν. Εἶτα τὸ,
Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι. γ'.
Καὶ τὸ, Ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς.

Ἦδῆ Ζ'. Ὁ Βιρμός.

Ο παῖδας ἐκ καμίνου βυσάμενος,
» γενόμενος ἄνθρωπος, πάσχει ὡς
» θνητός, καὶ διὰ πάθους τὸ θνη-
» τὸν, ἀφθαρσίας ἐνδύει εὐπρέ-
» πειαν, ὁ μόνος εὐλογητός τῶν
» Πατέρων, Θεός καὶ ὑπερέν-
» δοξος.

Γυναῖκες μετὰ μύρων Θεόφρονες
ὀπίσω σου ἔδραμον· ὃν δὲ ὡς θνη-
τὸν, μετὰ δακρῶν ἐζήτησαν προ-
σεκύνησαν, χαίρουσαι ζῶντα Θεόν,
καὶ

καὶ Πάσχα τὸ μυστικόν, σοὶς Χριστὲ Μαθηταῖς εὐηγγελίσαντο.

ἐν σοὶ εὐλογοῦντα Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θανάτου ἑορτάζομεν νέκρωσιν, ἄδου τὴν καθάρεισιν, ἄλλης βιοτῆς, τῆς αἰωνίου ἀπαρχῆν, καὶ σκιρτῶντες ὑμνοῦμεν τὸν αἴτιον, τὸν μόνον εὐλογητὸν τῶν Πατέρων, Θεὸν καὶ ὑπερένδοξον.

Πάτερ Παντοκράτορ, καὶ Λόγε, καὶ Πνεῦμα, τρισὶν ἐνιζομένη, ἐν ὑποστάσει φύσις, ὑπερούσιε καὶ ὑπέρθες, εἰς σὲ βεβαπτίσμεθα, καὶ σὲ εὐλογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ωs ὄντως ἱερά καὶ πανέορτος, αὕτη ἡ σωτήριος νύξ καὶ φωταυγῆς, τῆς λαμπροφόρου ἡμέρας, τῆς ἐγέρσεως οὐσα προάγγελος, ἐν ἧ τὸ ἄχρονον φῶς, ἐκ τάφου σωματικῶς, πᾶσιν ἐπέλαμψεν.

Καταβασία. Αὕτη ἡ κλιτῆ. Χριστὸς ἀνέστη. γ'. Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς. Συναπτῆ, καὶ ἐκφώνησις. Ὅτι ηὐλόγηται. Ὡδὴ Θ'. Ὁ Εἰρμός

Καταβασία. Ὁ παῖδας ἐκ καμίνου Χριστὸς ἀνέστη, γ'. Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς. καὶ ἐκφώνησις. Εἶη τὸ κράτος.

Μεγάλυνον ψυχῆ μου, τὸν ἐξαναστάντα τριήμερον ἐκ τάφου, Χριστὸν τὸν ζωοδότην.

Ὡδὴ Η'. Ὁ Εἰρμός.

Αὕτη ἡ κλιτῆ καὶ ἀγία ἡμέρα » ἡ μία τῶν Σαββάτων, ἡ Βασιλις καὶ Κυρία, ἑορτῶν ἑορτῆ, » καὶ πανήγυρις ἐστὶ πανηγύρων, ἐν ἧ εὐλογοῦμεν Χριστὸν » εἰς τοὺς αἰῶνας.

Φωτίζου φωτίζου, ἡ νέα Ἰερουσαλήμ· ἡ γὰρ δόξα Κυρίου, ἐπὶ σὲ ἀνέτειλε, χόρρευε νῦν, καὶ ἀγάλλου Σιών· σὺ δὲ ἀγνή, τέρπου Θεοτόκε, ἐν τῇ ἐγέρσει τοῦ τόκου σου.

Δεῦτε τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου γεννήματος, τῆς θείας εὐφροσύνης, ἐν τῇ εὐσήμεν ἡμέρᾳ τῆς ἐγέρσεως, Βασιλείας τοῦ Χριστοῦ κοινωνήσωμεν, ὑμνοῦντες αὐτὸν ὡς Θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Μεγάλυνον ψυχῆ μου, τὸν ἐθελοπίως, παθόντα, καὶ ταφέντα, καὶ ἐξαναστάντα τριήμερον ἐκ τάφου.

Φωτίζου Φωτίζου . . .

Αρον κύκλω τοὺς ὀφθαλμούς σου Σιών καὶ ἴδε· ἰδοὺ γὰρ ἡ κασίσοι, θεοφεγγεῖς ὡς φωστῆρες, ἐκ δυσμῶν, καὶ βορρᾶ, καὶ θαλάσσης, καὶ ἐώς τὰ τέκνα σου,

Χριστὸς τὸ καινὸν Πάσχα, τὸ ζωοζυτον θυμα, ἀμνὸς Θεοῦ ὁ αἴρων, τὴν ἁμαρτίαν Κόσμου.

Ω θείας, ὦ φίλης, ὦ γλυκυτάτης σου φωνῆς· μεθ' ἡμῶν ἀψευδῶς γὰρ, ἐπηγγελίω ἔσσεσθαι, μέχρι τερμάτων αἰῶνος Χριστέ· ἦν οἱ πιστοὶ, ἄγκυραν ἐλπίδος, κατέχοντες ἀγαλλόμεθα.

Ὁ Ἄγγελος ἐβόα τῇ κεχαριτωμένῃ, ἀγνή Παρθένε χαίρει, καὶ πάλιν ἐβόη χεῖρε· ὁ σὸς Υἱὸς ἀνέστη τριήμερος ἐκ τάφου.

Ω θείας, ὦ φίλης . .

Μαγδαληνὴ Μαρία, προσέδραμε τῷ τάφῳ, καὶ τὸν Χριστὸν ἰδοῦσα, ὡς κηπουρὸν ἠρώτα.

Ω Πάσχα τὸ μέγα, καὶ ἱερώτατον Χριστέ· ὦ Σοφία καὶ Λόγε, τοῦ Θεοῦ καὶ δύναμις, δίδου ἡμῖν ἐκτυπώτερον, σοῦ μετασχεῖν ἐν τῇ ἀνεσπέρῳ, ἡμέρα τῆς Βασιλείας σου.

Ἄγγελος ἐξαστράπτων, ταῖς γυναίξιν ἐβόα, παύσασθε τῶν δακρύων, ὅτι Χριστὸς ἀνέστη.

Ω Πάσχα τὸ μέγα . . .

Ἐξήπνωσας, ὑπνώσας, νεκροῦ τοῦ ἀπ' αἰῶνος, βασιλικῶς ἐρυχήσας, ὡς ἐξ Ἰούδα λέων.

Ω θείας, ὦ φίλης . .

Σήμερον ὁ Δεσπότης, ἐσκύλευσε τὸ ἄδην, ἐγείρας τοὺς δεσμίους, εὐ· ἀπ' αἰῶνος· εἶχε, δεινῶς κεκρατημένου.

Ω θείας, ὦ φίλης, Δόξα·

Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τῆς τρισυποστάτου, καὶ ἀδιαιρέτου, Θεότητος τῆς κράτος.

Ω Πάσχα τὸ μέγα. Καὶ νῦν.

Χεῖρε παρθένε χαίρει, χεῖρε εὐλογημένη, χεῖρε δεδοξασμένη, σὸς γὰρ Υἱὸς ἀνέστη, τριήμερος· ἐκ τάφου.

Ω Πάσχα τὸ μέγα . .

Καταβασία. φωτίζου φωτίζου. Χριστὸς ἀνέστη, γ'. Ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς. Συναπτὴ, καὶ ἐκφώνησις. Ὅτι σὲ αἰνοῦσι.

Ἐξαποστειλ. Αὐτόμελο. ἐκ γ'.

Σαρκὶ ὑπνώσας ὡς θνητὸς, ὁ Βασίλευς καὶ Κύριος, τριήμερος ἐξανέστης, Ἀδάμ ἐγείρας ἐκ φθορᾶς, καὶ καταργήσας θάνατον· Πάσχα τῆς ἀφθαρσίας, τοῦ Κόσμου σωτήριον.

Εἰς τοῦ; αἶνον· τὸ, Πᾶσα πνοή, εἰς ἤχον, α. ἰστώμεν δὲ στιχοὺς δ'. καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ Ἀναστάσιμα Στίχ. Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐπὶ ταῖς...

Υμνοῦμέν σου Χριστέ, τὸ σωτήριον Πάθος, καὶ δοξάζομέν σου τὴν Ἀνάστασιν.

Στίχ. Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν ἤχῳ σάλπιγγος.

Ο Σταυρὸν ὑπομείνας, καὶ τὸν θάνατον καταργήσας, καὶ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, εἰρήνευσον ἡμῶν τὴν ζωὴν Κύριε, ὡς μόνος Παντοδύναμος.

Στίχ. Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν τυμπάνῳ.

Ο τὸν ἄδην σκυλεύσας, καὶ τὸν ἄνθρωπον ἀναστήσας, τῇ ἀναστάσει σου Χριστέ, ἀξίωσον ἡμᾶς ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ, ὑμνεῖν καὶ δοξάζειν σε.

Στίχ. Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν κυμβάλοις.

Τὴν Θεοπρεπῆ σου συγκατάβασιν δοξάζοντες, ὑμνοῦμέν σε Χριστέ· ἐτέχθης ἐκ Παρθένου, καὶ
αχῶ

ἀχώριστος ὑπῆρχες τῷ Πατρὶ· ἔπαθες ὡς ἄνθρωπος, καὶ ἐκουσίως ὑπέμεινας σταυρόν· ἀνέστης ἐκ τοῦ τάφου, ὡς ἐκ παστάδος προελθὼν, ἵνα σώσῃς τὸν κόσμον, Κύριε δόξα σοι.

Εἶτα τὰ παρόντα στιχηρὰ μετὰ τῶν στίχων αὐτῶν, ἤχος, πλ. α.

Ἀναστήτω ὁ Θεός· καὶ διασκορπισθ.

Πάσχα ἱερὸν ἡμῖν σήμερον ἀναδέδεικται, Πάσχα καινὸν ἅγιον, Πάσχα ρυστικόν, Πάσχα πανσεβάσιμον, Πάσχα Χριστὸς ὁ λυτρωτῆς, Πάσχα ἄμωμον, Πάσχα μέγα, Πάσχα τῶν πιστῶν, Πάσχα τὸ πύλας ἡμῖν τοῦ Παραδείσου ἀνοίξαν, Πάσχα πάντας ἀγιάζον πιστούς.

Στίχ. Ω: ἐκλείπει καπνός.

Δεῦτε ἀπὸ θέας γυναῖκες Εὐαγγελίστριαι, καὶ τῆ Σιών εἶπατε· Δέχου παρ' ἡμῶν, χαρὰς εὐαγγελία, τῆς ἀναστάσεως Χριστοῦ· τέρπου χόρευε καὶ ἀγάλλου, Ἱερουσαλήμ, τὸν Βασιλέα Χριστὸν, θεασαμένη ἐκ τοῦ Μνήματος, ὡς Νυμφίον προσερχόμενον.

Στίχ. Οὕτως ἀπολοῦνται.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ὄρθρου θαλέως, ἐπιστάσαι πρὸς τὸ μνήμα τοῦ Ζωοδότου, εὖρον ἄγγελον ἐπὶ τὸν λίθον καθήμενον· καὶ αὐτὸς προσφθεγξάμενος, αὐταῖς οὕτως ἔλεγε· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; τί θρηνεῖτε τὸν ἄ-

φθαρτον ὡς ἐν φθορᾷ; ἀπελθοῦσαι κηρύξατε, τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς.

Στίχ. Ἀὕτη ἡ ἡμέρα ἦν ἐποίησεν.

Πάσχα τὸ τερπνόν, Πάσχα Κυρίου Πάσχα, Πάσχα πανσεβάσιμον ἡμῖν ἀνέτειλε. Πάσχα ἐν χαρᾷ, ἀλλήλους περιπτυζώμεθα· ὦ Πάσχα λύτρον λύπης· καὶ γὰρ ἐκ τάφου σήμερον, ὡσπερ ἐκ παστοῦ ἐκλάμπας Χριστὸς, τὰ γύναια χαρὰς ἐπλησε λέγων· Κηρύξατε Ἀποστόλοις.

Δόξα, καὶ νῦν. ἤχος, ὁ αὐτός.

Αναστάσεως ἡμέρα καὶ λαμπρυνθῶμεν τῇ πανηγύρει, καὶ ἀλλήλους περιπτυζώμεθα· εἰπωμεν ἀδελφοί, καὶ τοῖς μισοῦσιν ἡμᾶς συγχωρήσωμεν, πάντα τῇ Ἀναστάσει καὶ οὕτω βοήσωμεν, Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας, καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι, ζῶν χαρισάμενος.

Εἶτα τὸ, Χριστὸς ἀνέστη ἐκ γ. Ὁ δὲ Ἀσπασμός γίνεται οὕτω. Λαμβάνει ὁ Ἱερεὺς τὸ Ἅγιον Εὐαγγέλιον, καὶ ἵσταται πρὸ τῶν Θυρῶν τοῦ Ἁγίου Θήματος. ὁ δὲ Καθηγούμενος εἰθὼν, καὶ ἀσπασάμενος τὸ Ἅγιον Εὐαγγέλιον καὶ τὸν Ἱερέα, λαμβάνει ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ τὸ Ἅγιον Εὐαγγέλιον, καὶ ἵσταται ἐκ δεξιῶν τοῦ Ἱερέως. Βεβαοὶ Ἀδελφοὶ πάντες κατὰ τὴν τάξιν αὐτῶν, ἀσπάζονται πρῶτον τὸ Ἅγιον Εὐαγγέλιον, εἶτα τὸν Ἱερέα, καὶ τὸν Καθηγούμενον, καὶ ἵστανται καθεῖνοι ἐνθὲ ἀν τύχῳσιν, καὶ ἀσπάζονται ἀλλήλους. Μετὰ γοῦν τὸν Ἀσπασμόν,

σμόν, ἀναγινώσκειται ὁ Κατηχητικὸς λόγος τοῦ Χρυσόστομου παρὰ τοῦ πρώτου

Τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντιν. τοῦ Χρυσόστομου, λόγος κατηχητικὸς εἰς τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ.

ὕλογησον Δέσποτα.

Εἴτις εὐσεβῆς καὶ φιλόθεος, ἀπολαύετω τῆς καλῆς ταύτης καὶ λαμπρᾶς πανηγύρεως. Εἴτις δοῦλος εὐγνώμων, εἰσελθέτω χαίρων εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου αὐτοῦ. Εἴτις ἔκαμε νηστεύων, ἀπολαύετω νῦν τὸ δηνάριον. Εἴτις ἀπὸ τῆς πρώτης ὥρας εἰργάσατο, δεχέσθω σήμερον τὸ δίκαιον ὄφλημα. Εἴτις μετὰ τὴν τρίτην ἦλθεν, εὐχαρίστως ἑορτασάτω. Εἴτις μετὰ τὴν ἕκτην ἔφθασε, μηδὲν ἀμφιβαλλέτω· καὶ γὰρ οὐδὲν ζημιούται. Εἴτις ὑστέρησεν εἰς τὴν ἐνάτην, προσελθέτω, μηδὲν ἐνδοιάζων. Εἴτις εἰς μόνην ἔφθασε τὴν ἐνδεκάτην, μὴ φοβηθῆ τὴν βραδύτητα· φιλότιμος γὰρ ὢν ὁ Δεσπότης, δέχεται τὸν ἔσχατον, καθάπερ καὶ τὸν πρώτον. Ἀναπαύει τὸν τῆς ἐνδεκάτης, ὡς τὸν ἐργασάμενον ἀπὸ τῆς πρώτης. Καὶ τὸν ὑστερον ἐλεεῖ, καὶ τὸν πρώτον θεραπεύει. Κακείνῳ δίδωσι, καὶ τούτῳ χαρίζεται. Καὶ τὰ ἔργα δέχεται, καὶ τὴν γνώμην ἀσπάζεται· καὶ τὴν πράξιν τιμᾷ, καὶ τὴν πρόθεσιν ἐπαινεῖ. Οὐκοῦν εἰσελθετε πάντες εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου ἡμῶν, καὶ πρώτοι καὶ δευτέροι τὸν μισθὸν ἀπολαύετε. Πλούσιοι καὶ πένητες, μετ' ἀλλή-

λων χορεύσατε, ἀγκρατεῖς καὶ ῥάθυμοι, τὴν ἡμέραν τιμῆσατε. Νηστεύσαντες καὶ μὴ νηστεύσαντες, εὐφράνθητε σήμερον. Ἡ τράπεζα γέμει, τρυφήσατε πάντες. Ὁ μόσχος πολὺς, μηδεὶς ἐξέληθαι πεινῶν. Πάντες ἀπολαύετε τοῦ συμποσίου τῆς Πίστεως. Πάντες ἀπολαύσατε τοῦ πλοῦτου τῆς χρηστότητος. Μηδεὶς θρηνεῖτω πένιαν· ἐφάνη γὰρ ἡ κοινὴ Βασιλεία. Μηδεὶς ὀδυρέσθω πταίσματα· συγγνώμη γὰρ ἐκ τοῦ τάφου ἀνέτειλε. Μηδεὶς φοβείσθω θάνατον· ἡλευθέρωσε γὰρ ἡμᾶς τοῦ Σωτῆρος ὁ θάνατος. Ἐσβησεν αὐτὸν ὑπ' αὐτοῦ κατεχόμενος· Ἐσχύλευσε τὸν ἄδην, ὁ κατελθὼν εἰς τὸν ἄδην. Ἐπικράνεν αὐτὸν, γευσάμενος τῆς σαρκὸς αὐτοῦ· καὶ τοῦτο προλαβὼν Ἡσαίας, ἐβόησεν, Ὁ ἄδης φησὶν ἐπικράνθη, συναντήσας σοι κάτω. Ἐπικράνθη, καὶ γὰρ κατηργήθη. Ἐπικράνθη, καὶ γὰρ ἐνεπαίχθη. Ἐπικράνθη, καὶ γὰρ ἐνεκρώθη. Ἐπικράνθη, καὶ γὰρ καθηρέθη. Ἐπικράνθη, καὶ γὰρ ἐδεσμεύθη. Ἐλαβε σῶμα, καὶ Θεῶ περιέτυχεν. Ἐλαβε γῆν, καὶ συνῆντησεν Οὐρανῷ. Ἐλαβεν ὅπερ ἔβλεπε, καὶ πέπτωκεν ὅθεν οὐκ ἔβλεπε. Ποῦ σου θάνατε τὸ κέντρον; ποῦ σου ἄδη τὸ νίκος; Ἀνέστη Χριστὸς, καὶ σὺ καταβίβλησαι. Ἀνέστη Χριστός, καὶ πεπτῶκασι δαίμονες. Ἀνέστη Χριστός, καὶ χαίρουσιν Ἄγγελοι. Ἀνέστη Χριστός, καὶ ζωῆ

πολιτεύεται. Ἀνέστι Χριστός, καὶ νεκρὸς οὐδεὶς ἐπὶ μνήματος. Χριστὸς γὰρ ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν, ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων ἐγένετο. Αὐτῷ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Εἶτα τὸ Τροπάριον τοῦ Ἁγίου πλ δ'. Ἡ τοῦ πτόματό; σου καθάπερ πυρός. Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις. Διτὴ δὲ οὐ γίνεται.

Αἱ Ἶραι καὶ τὰ Ἀπόδειπνα ἀπὸ ταύτης τῆς ἡμέρας μέχρι τοῦ Σαββάτου οὕτω ψάλλονται. Μετὰ τὸν Ἐυλογητὸν, τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, γ'. εἶτα.

Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι, προσκυνήσωμεν Ἅγιον Κύριον, Ἰησοῦν τὸν μόνον Ἀναμάρτητον. Τὸν Σταυρὸν σου Χριστὲ προσκυνούμεν, καὶ τὴν Ἀγίαν σου Ἀνάστασιν ὑμνοῦμεν καὶ δοξάζομεν. Σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν, ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν, τὸ ὄνομά σου ὀνομάζομεν. Δεῦτε πάντες οἱ πιστοὶ προσκυνήσωμεν, τὴν τοῦ Χριστοῦ Ἀγίαν Ἀνάστασιν. Ἰδοὺ γὰρ ἤλθε διὰ τοῦ Σταυροῦ χαρὰ ἐν ὄλῳ τῷ Κόσμῳ. Διὰ παντός εὐλογοῦντες τὸν Κύριον, ὑμνοῦμεν τὴν Ἀνάστασιν αὐτοῦ· σταυρὸν γὰρ ὑπομείνας δι' ἡμᾶς, θανάτῳ θάνατον ὤλεσεν. Ἐκ γ'.

Προλαβοῦσαι τὸν Ὅρθρον αἱ περὶ Μαριάμ, καὶ εὐροῦσαι τὸν λίθον ἀποκυλισθέντα τοῦ μνή-

ματος, ἤκουον ἐκ τοῦ Ἀγγέλου, τὸν ἐν φωτὶ αἰδίῳ ὑπάρχοντα, μετὰ νεκρῶν τί ζητεῖτε ὡς ἄνθρωπον; Ἐλέπετε τὰ ἐντάφια σπάργανα; δράμετε καὶ τῷ Κόσμῳ κηρύξατε, ὡς ἠγέρθη ὁ Κύριος, θανατώσας τὸν θάνατον. Ὅτι ὑπάρχει Θεοῦ Υἱός, τοῦ σώζοντος τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων. Ἄπαξ.

Εἰ καὶ ἐν Τάφῳ κατῆλθες ἀθάνατε, ἀλλὰ τοῦ ἄδου καθεῖλες τὴν δύναμιν, καὶ ἀνέστης ὡς νικητὴς Χριστὲ ὁ Θεός, γυναιξὶ Μυροφόροις φθεγξάμενος Χαίρετε, καὶ τοῖς σοῖς Ἀποστόλοις εἰρήνην δωρούμενος, ὁ τοῖς πεσοῦσι παρέχων ἀνάστασιν.

Εν τάφῳ σωματικῶς, ἐν ἄδου δὲ μετὰ ψυχῆς ὡς Θεός, ἐν Παραδείσῳ δὲ μετὰ Ἀηστοῦ, καὶ ἐν Ἐθρόνῳ ὑπῆρχες Χριστὲ, μετὰ Πατρὸς καὶ Πνεύματος, πάντα πληρῶν ὁ ἀπερίγραπτος. Δόξα.

Ὡς ζωφόρος, ὡς Παραδείσου ὠραιότερος, ὄντως καὶ παστάδος πάσης Βασιλικῆς, ἀναδέδεικται λαμπρότερος Χριστὲ ὁ Τάφος σου, ἡ πηγὴ τῆς ἡμῶν ἀναστάσεως.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Τὸ τοῦ Ὑψίστου ἡγιασμένον Θεῖον σκῆνωμα, Χαίρε, διὰ σοῦ γὰρ δέδοται ἡ χαρὰ Θεοτόκα τοῖς κραυγάζουσιν. Εὐλογημένη οὐ

σὺ ἐν Γυλαιξίν, ὑπάρχεις Πανάμωμος Δέσποινα.

Τὸ, Κύριε ἐλέησον. μ'. Δίξα, καὶ νῦν. Τὴν τιμιωτέραν καὶ λέγεται στίχος. Δι' εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν. Καὶ πάλιν ὁμοίως τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, ἐκ γ'. καὶ τὰ λοιπὰ Τριστεύεται δὲ ἡ τοιαύτη Ἀκολουθία ἐν ταῖς ὥραις, ἐν τοῖς Ἀποδειπνοῖς καὶ ἐν τῷ Μεσονυκτικῷ Ἡ δὲ τῆς λειτουργίης Ἀκολουθία γίνεται ταχύτερον, καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Ἀντίφωνα. Ἀντίφωνον α'. ἤχος β'. στίχ. α'. Ἀλαλάξατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ. Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου στίχ. β'. Ψάλατε δὴ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ. Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου. στίχ. γ'. Εἶπατε τῷ Θεῷ ὡς φοβερὰ τὰ ἔργα σου. Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου. στίχ. δ'. Πᾶσα ἡ γῆ προσκυνησάτωσάν σοι. Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου. Δόξα καὶ νῦν. Ὁμοῦ οἱ δύο Χοροὶ ὑψηλότερα φωνῶν. Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου. Ἀντίφωνον β'. ἤχος β'. στίχ. α'. Ὁ Θεὸς οἰκτειρήσῃ ἡμᾶς. Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ, στίχ. β'. Ἐπιφανίαι τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐπ' ἡμᾶς. Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ στίχ. γ'. Τοῦ γινῶναι ἐν τῇ γῆ τὴν ὁδόν σου. Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ, στίχ. δ'. Ἐξομολογησάσθωσάν σοι λαοὶ ὁ Θεός. Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἀναστὰς. Δόξα καὶ νῦν ἤχος πλ. β'. Ὁμοῦ οἱ δύο Χοροὶ. Ὁ Μονογενὴς Υἱός. Ἀντίφωνον γ'. πλ. α' στίχ. α'. Ἀναστήτω ὁ Θεός, καὶ διασκορπισθήτωσαν Χριστὸς ἀνέστη στίχ. β'. Ὡς ἐκλείπει καπνὸς ἐκλείπτωσαν. Χριστὸς ἀνέστη. στίχ. γ'. Οὕτως ἀπολούνται οἱ ἀμαρτωλοὶ. Χριστὸς ἀνέστη. στίχ. δ'. Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν. Χριστὸς ἀνέστη. Εἰσοδος.

Καὶ μετὰ τὸ, Σοφία ὀρθῆ. Τὸ Εἰσοδικόν. Ἐν ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν, Κύριον ἐκ πηγῶν Ἰσραὴλ. Σῶσον ἡμᾶς τὸ, Χριστὸς ἀνέστη. ὑπακοήν. Προλαβούσαι τὸν ὄρθρον. Δόξα, καὶ νῦν Τὸ κοντάκιον. Εἰ καὶ ἐν τάφῳ κατήλθες. Ἀντὶ δὲ τοῦ Τριταγίου. Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε Προκειμ' ἤχος πλ. δ'. Αὕτη ἡ ἡμέρα ἣν ἐποίησεν ὁ Κύριος, ἀγαλλιασώμεθα. Στίχ. Ἐξομολογησθε τῷ Κυρίῳ, ὅτι ἀγαθὸς ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ

Πράξεων τῶν Ἀποστόλων.

Τὸν μὲν πρῶτον λόγον ἐποίησάμην περὶ πάντων, ὦ Θεόφιλε, ὧν ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς ποιεῖν τε καὶ διδάσκειν ἄχρι ἧς ἡμέρας ἐντειλάμενος τοῖς Ἀποστόλοις διὰ Π εὐματος ἁγίου, οὗς ἐξελέξατο ἀνελήφθη. Οἷς καὶ παρέστησεν ἐαυτὸν ζῶντα μετὰ τὸ παθεῖν αὐτὸν, ἐν πολλοῖς τεκμηρίοις, δι' ἡμερῶν τεσσαράκοντα ὀπτανόμενος αὐτοῖς, καὶ λέγων τὰ περὶ τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Καὶ συναυλιζόμενος, παρήγγειλεν αὐτοῖς, ἀπὸ Ἱεροσολύμων μὴ χωρίζεσθαι, ἀλλὰ περιμένειν τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ Πατρὸς, ἣν ἠκούσατέ μου. Ὅτι Ἰωάννης μὲν ἐβάπτισεν ὕδατι, ὑμεῖς δὲ βαπτισθήσεσθε ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ, οὐ μετὰ πολλὰς ταύτας ἡμέρας. Οἱ μὲν οὖν συνελθόντες, ἐπρώτων αὐτὸν, λέγοντες. Κύριε εἰ ἐν τῷ χρόνῳ τούτῳ ἀποκαθιστάνεις τὴν Βασιλείαν τοῦ Ἰσραὴλ; Εἶπε δὲ πρὸς αὐτούς. Οὐχ ἡμῶν ἐστι γινῶναι χρόνους ἢ και-

ρούς, οὗς ὁ Πατὴρ ἔθετο ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ. Ἀλλὰ λήψετε δύναμιν, ἐπελθόντος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐφ' ὑμᾶς· καὶ ἔσεσθε μοι μάρτυρες ἐν τῇ Ἱερουσαλήμ, καὶ ἐν πάσῃ τῇ Ἰουδαίᾳ καὶ Σαμαρείᾳ, καὶ ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς.

Ἀλληλουῖα ἦχ δ'.

Σὺ Κύριε ἀναστάς οἰκτιρήσεις τὴν Σιών. Στιχ. Ἐξ Οὐρανοῦ ἐπέβλεψεν ὁ Κύριος.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος, καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ Θεὸς ἦν ὁ λόγος.

Κοινωνικόν. Σῶμα Χριστοῦ μεταλάβετε πηγῆς ἀθανάτου γεύσασθαί. Ἄντι δὲ τοῦ, Εἴη τὸ ὄνομα Κατοῦ εὐλογῆσω τὸν Κύριον, Χριστὸς ἀνάστη λέγεται, ὡσαυτως καὶ ἀντι τοῦ, Ἰψώσω σε ὁ Θεός μου. Εἰς τὴν Τράπεζαν γίνεταί καταλυσις ὀκταήμερος εἰς πάντα. Ἐν ἧ ὑστερον, Χριστὸς ἀνάστη ἐκ γ'. Καὶ ὑψοῦται ὁ ἄρτος ἀπὸ τοῦ Δίσκου μικρὸν, καὶ ἐκφωνεῖ, Χριστὸς ἀνάστη καὶ ἡμῶν ἀναποκρινόμενων τὸ, Ἀληθῶς ἀνάστη, αὐθιχαράττει Σιαυρὸν μετὰ τοῦ ἄρτου λέγων. Προσκυνοῦμεν αὐτοῦ τὴν τρίτην μερὸν ἔγερσιν· καὶ ἡμεῖς τὸ, Χριστὸς ἀνάστη, ἐκ γ'. εἶτα τὴν Ὑπακοὴν, καὶ τὸ Κοντάκιον, καὶ ἀσπαζόμεθα τὸν ἄρτον. Ὑστερον δὲ, Χριστὸς ἀνάστη, ἐκ γ'. καὶ ὁ Στίχος. Οὐκ ἐσθίωμεν δευτέρως, ἀλλ' ὑψοῦμεν καθ' ἕκαστην, μέχρι τοῦ Σαββάτου τῆς Διακαινησίμου. Ἀπὸ δὲ τῆς κυριακῆς τοῦ ἑωμέως ἕως τῆς δ'. τῆς Ἀναλήψεως ἀντι

τοῦ, Μέγα τὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριῆδος, λέγεται, Χριστὸς ἀνάστη. Ἀληθῶς ἀνάστη ὁ Κύριος. Παναγία Θεοτοκε βοήθει ἡμῖν, καὶ τὰ ἕξῃς. Ἀρχόμεθα τὴν Ἑρμηνείαν τοῦ Χρυσοστόμου εἰς τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων, ἣν καὶ τελεσοῦμεν μέχρι τῶν Ἁγίων Πάντων. Δεῖ γινώσκειν, διὰ τὴν γένεσιν Ἁδελφῶν ἐκδημηθεῖν πρὸς Κύριον ἐν ταύτῃ τῇ ἐβδομαδῇ, τῆς Διακαινησίμου, οὐ ψάλλομεν Ἀκολουθίαν τῶν Κεκοιμημένων, ἀλλὰ μετὰ τὸν εὐλογητὸν, τὸ, Χριστὸς ἀνάστη, ἐκ γ'. καὶ τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεατάμενοι. εἶτα τὸν Κανόνα ὅλον τῆς Λαμπρᾶς, τὸν τε Ἀπόστολον, καὶ τὸ εὐαγγέλιον. Εἰς τοὺς Αἵλους, τὸν Ἀσπασμον, καὶ Ἀπόλυσις καὶ οὕτω θάπτεται.

Τῇ Ἁγίᾳ Κυριακῇ Ἑσπέρας, ἀλασσὸς ὁ Ἱερεὺς πᾶσαν τὴν Ἱερατικὴν στολὴν αὐτοῦ, καὶ στὰς χατενώπιον τῆς Ἁγίας Τραπεζῆς μετὰ τοῦ θυμιατοῦ, ποιεῖ εὐλογητὸν, καὶ ψάλλεται, ἰγ'. τὸ, Χριστὸς ἀνάστη, ὡς ἐτάχθη. Εἰς οὗτω, Συναπτὴ μεγάλη παρὰ τοῦ Διακόνου, εἰ ἔστιν, εἰ δ' οὐ, παρὰ τοῦ Ἱερέως. Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν στιχηρὰ Ἀναστάσιμα, ἦχος, β'. Τὸν πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρὸς, καὶ τὰ ἕλλα, ζῆται εἰς Φύλλα 150. Δόξα. Τὸν σωτήριον ὕμνον. Καὶ νῦν. Παρελήθεν ἡ σκιά. Εἰσοδος μετὰ τοῦ εὐαγγελίου. τὸ, Φῶς ἰλαρὸν. Ὁ Ἱερεὺς προσχωμεν. Εἰρήνη πᾶσι. Σοφία. Ἐσπέρας. Προκειμενον. ἦχος, βαρῦς. Τίς Θεὸς μέγας ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν; σὺ εἰ ὁ Θεὸς ὁποῖων θυμασία μόνος. στίχ. ἦ. Ἐγνώρισας ἐν τοῖς λαοῖς τὴν δύναμίν σου. Τίς Θεὸς μέγας. στίχ. β'. Καὶ εἶπα νῦν ἠρξάμην, Τίς Θεὸς

μέ-

μέγας. στίχ. γ'. Ἐμνήσθη τῶν ἐργῶν Κυρίου. Τίς Θεὸς μέγας. Εἶτα, Καὶ ὑπὲρ τοῦ καταξιωθῆναι ἡμᾶς.

Εὐαγγέλιον, Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην

Οὕσης ὀφίας τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, τῇ μιᾷ τῶν Σαββάτων, καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ὅπου ἦσαν οἱ Μαθηταὶ συνηγμένοι διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἔστη εἰς τὸ μέσον, καὶ λέγει αὐτοῖς, Εἰρήνη ὑμῖν. Καὶ τοῦτο εἰπὼν, ἔδειξεν αὐτοῖς τὰς χεῖρας, καὶ τὴν πλευρὰν αὐτοῦ. Ἐχάρησαν οὖν οἱ Μαθηταὶ ἰδόντες τὸν Κύριον. Εἶπεν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς πάλιν, Εἰρήνη ὑμῖν. Καθὼς ἀπέσταλκέ με ὁ Πατήρ, καὶ γὰρ πέμπω ὑμᾶς. Καὶ τοῦτο εἰπὼν, ἐνεφύσησε, καὶ λέγει αὐτοῖς, Λάβετε Πνεῦμα Ἅγιον. Ἄντινων ἀφῆ-ε τὰς ἀμικρίας, ἀφίενται αὐτοῖς, ἄντινων κρατῆτε, κεκράτηνται. Θωμάς δὲ, εἰς ἕκ τῶν δώδεκα, ὁ λεγόμενος Δίδυμος, οὐκ ἦν μετ' αὐτῶν, ὅτε ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς. Ἐλεγον οὖν αὐτῷ οἱ ἄλλοι Μαθηταί, Ἐρωάκαμεν τὸν Κύριον. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς, Ἐὰν μὴ ἴδω ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ τὸν τύπον τῶν ἥλων, καὶ βάλω τὸν δάκτυλόν μου εἰς τὸν τύπον τῶν ἥλων, καὶ βάλω τὴν χεῖρά μου εἰς τὴν πλευρὰν αὐτοῦ, οὐ μὴ πιστεύσω.

Ἐκτενής. Εἶπομεν πάντες, τὸ, Καξίωμεν Κύριε. Πληρώσωμεν τὴν Ἐσπερινήν. Καὶ τὰ λοιπά. καὶ μετὰ

τὴν Ἐκφώνησιν, ψάλλομεν. Εἰς τὸν στίχ. τὸ στιχηρὸν

Ἀναστάς. ἤχ. β'.

Η Ἀνάστασις σου Χριστέ Σωτήρ, ἅπασαν ἐφώτισε τὴν Οἰκουμένην, καὶ ἀνακαλέσω τὸ ἴδιον πλάσμα, Παντοδύναμε Κύριε δόξα σοι.

Εἶτα τὰ στιχηρὰ τοῦ Πάσχα, μετὰ τῶν στίχων αὐτῶν, εἰς φύλ. 7 Χριστῷ ἀνίστη, γ'. Εἶθ' οὕτως ὁ Ἰερεὺς. Σοφία, καὶ Απόλυσις.

Τῇ Β'. τῆς Διακαινησίμου εἰς τὸν Ὄρθρον, ὁ Ἰερεὺς λαβὼν τὸ Θυματόν, ἵσταται ἐνώπιον τῆς Ἁγίας Τραπέζης, μετὰ ἐπιτραχηλίου μόνον. Καὶ εὐλεγὼν, ἀρχεται τοῦ, Χριστὸς ἀνίστη, καὶ ψάλλομεν αὐτὸ, ἰγ'. ὡς ἐδηλώθη, καὶ θυμᾷ τὸ Ἰερὸν, καὶ τοὺς ἐν αὐτῷ. Εἶτα Συναπτὴ. Καὶ μετὰ τὴν Ἐκφώνησιν, ἀρχόμεθα τοῦ Κανόνος. Ἀναστάσεως ἡμέρα, καὶ τὰ λοιπά. Ὁ δὲ Ἰερεὺς ἐξέρχεται, καὶ θυμᾷ τὸν Νκόν, καὶ τοὺς Ἀδελφούς. Εἰς δὲ τὸ πλήρωμα ἐκάστης ὥδης, λέγεται τὸ, Χριστὸς ἀνίστη, ἐκ γ'. ἡ κίτησις, καὶ ἡ Ἐκφών. Οὕτω ποιούμεν ἅλην τὴν ἑβδομάδα. Ἀπὸ γ'. ὥδης, τὴν Ἰπακὴν, Προλαβοῦσαι τὸν Ὄρθρον. Καὶ Ἀνάγνωσις. Ἀρ' ε'. τὸ Κοντάκιον. Βί καὶ ἐν Τάφῃ, κατῆλθες. καὶ Ἀνάγνωσις. Εἶτα τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ ἐκ γ'. καὶ τὸ Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς. καὶ εὐθὺς τὰς ἑτέρας ὥδας, τὸ Ἐξαιπ. Σαρκὶ ὑπνώσας, ἐκ γ'. Εἰς τοὺς Αἵλους τὴ, Πᾶσα πνοή. καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ Ἀναστάσιμα. δ'. ἤχ. β'. Πᾶσα πνοή, καὶ πᾶσα κτίσις, καὶ τὰ λοιπά 3 (ὄρα εἰς Τ. Α. φύλ. 162) Εἶτα τὰ στιχηρὰ τοῦ Πάσχα, ὡς προεγράφησαν. εἰς φύλ.

Φόλ. 7. Ἐκτενής και Ἀπόλυσις. Εἰς τήν Λειτουργίαν τὰ Ἀντίφωνα τῆς Ἑορτῆς. Προκείμε. ἤχ. πλ. δ'. Εἰς πᾶσαν τήν γῆν ἐξέληθεν. στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγούνται δόξαν Θεοῦ.

Πράξεων τῶν Ἀποστόλων.

Εν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ὑπέστρεψαν οἱ Ἀπόστολοι εἰς Ἱερουσαλήμ, ἀπὸ ὄρους τοῦ καλουμένου Ἐλαιῶνος, ὃ ἐστὶν ἐγγὺς Ἱερουσαλήμ, Σαββάτου ἔχον ὁδόν. Καὶ ὅτε εἰσηλθόν, ἀνέβησαν εἰς τὸ ὑπερῶνον, οὗ ἦσαν καταμένοντες, ὅτε Πέτρος, καὶ Ἰακώβος, Ἰωάννης, καὶ Ἀνδρέας, Φίλιππος, καὶ Θωμᾶς, Βαρθολομαῖος, καὶ Ματθαῖος, Ἰακώβος Ἀλφαιίου, καὶ Σίμων ὁ Ζηλωτῆς, καὶ Ἰούδας Ἰακώβου. Οὗτοι πάντες ἦσαν προσκαρτεροῦντες ὁμοθυμαδὸν τῇ προσευχῇ, καὶ τῇ δεήσει, σὺν γυναιξί, καὶ Μαρίας τῇ Μητρὶ τοῦ Ἰησοῦ, καὶ σὺν τοῖς ἀδελφοῖς αὐτοῦ. Καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις, ἀναστὰς Πέτρος ἐν μέσῳ τῶν Μαθητῶν, εἶπεν, ἦν τε ὄχλος ὀνομάτων ἐπὶ τὸ αὐτὸ, ὡς ἑκατὸν εἴκοσιν. Ἄνδρες ἀδελφοί, ἔδει πληρωθῆναι τὴν γραφὴν ταύτην, ἣν προεῖπε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον διὰ στόματος Δαβὶδ, περὶ Ἰούδα τοῦ γενομένου ὁδηγοῦ, τοῖς συλλαβοῦσι τὸν Ἰησοῦν. Ὅτι κατηριθιμημένος ἦν σὺν ἡμῖν, καὶ ἔλαχε τὸν κληρὸν τῆς διακονίας ταύτης. Δεῖ οὖν τῶν συνελθόντων ἡμῖν ἀνδρῶν ἐν παντὶ χρόνῳ, ἐν ᾧ εἰσηλήθε, καὶ ἐξῆλθεν ἐφ' ἡμᾶς ὁ Κύριος Ἰησοῦς, ἀρξάμενος ἀπὸ τοῦ

βαπτίσματος Ἰωάννου, ἕως τῆς ἡμέρας, ἧς ἀνελήφθη ἀφ' ἡμῶν, μάρτυρα τῆς ἀναστάσεως αὐτοῦ γενέσθαι σὺν ἡμῖν ἓνα τούτων. Καὶ ἔστησαν δύο, Ἰωσήφ τὸν καλούμενον Βαρσαβᾶν, ὃς ἐπεκλήθη Ἰουστος, καὶ Μαθθίαν. Καὶ προσευξάμενοι εἶπον, Κύριε καρδιογνώστα πάντων, ἀνάδειξον ἐκ τούτων τῶν δύο ἓνα, ὃν ἐξελέξω, λαβεῖν τὸν κληρὸν τῆς διακονίας ταύτης, καὶ ἀποστολῆς, ἐξ ἧς παρέβη Ἰούδας, πορευθῆναι εἰς τὸν τόπον τὸν ἴδιον. Καὶ ἔδωκαν κλήρους αὐτῶν, καὶ ἔπεσεν ὁ κληρὸς ἐπὶ Μαθθίαν, καὶ συγκατεψηφίσθη μετὰ τῶν ἑνδεκά Ἀποστόλων.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννου.

Θεὸν οὐδεὶς ἑώρακε πώποτε, ὁ Μονογενὴς Υἱὸς, ὁ ὢν εἰς τὸν κόλπον τοῦ Πατρὸς, ἐκεῖνος ἐξηγήσατο.

Κοινωνικόν. Σῶμα Χριστοῦ μεταλάβετε. Ἡ τοιαύτη Ἀκολουθία γίνεται ἐν ἑκάστῃ ἡμέρᾳ ὅλης τῆς Δικαινησίμου.

Ἡ Β΄ τῆς Δικαινησίμου, Ἐσπέρας μετὰ τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, καὶ τὰ λοιπὰ, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Ἀναστάσιμα. ς'. Ἦχος, γ'.

Τῷ σφ̄ σταυρῷ, καὶ τὰ ἄλλα, Δόξα. Οἱ ἀναξίως ἐστῶτες. Καὶ νῦν. Πῶς μὴ θαυμάσωμεν. (ὄρα ἅπαντα εἰς Τ. Α' φύλ. 173) Ἐισόδος, τὸ φῶς (λαρὸν, καὶ τὸ προ- κεί-

κείμενον. ἤλ. βρῆς. Ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐν τῷ Οὐρανῷ καὶ ἐν τῇ γῆ, πάντα ὅσα ἠθέλησεν ἐποίησεν. στίχ. Ἡ θάλασσα εἶδε καὶ ἐφυγεν. Ὁ Θεὸς ἡμῶν . . . στίχ. Τί σοι ἐστι θάλασσα ὅτι ἐφυγες; Ὁ Θεὸς ἡμῶν . . . Εἴπομεν πάντες. Το, Καταξίωσον Κύριε. Πληρώσωμεν τὴν ἑσπερινήν. Καὶ μετὰ τὴν Ἐκφώνησιν, ψαλλομεν. τὸ Ἀπόστιχον στιχηρὸν.

Ἠλ. γ'.

Ο τῷ Πάθει σου Χριστῆ, ἀμαυρώσας τὸν Ἥλιον, καὶ τῷ φωτὶ τῆς σῆς Ἀναστάσεως, φαιδρύναι τὰ σύμπαντα, πρόσδεξαι ἡμῶν, τὸν ἑσπερινὸν ὕμνον φιλήνθρωπε.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς, Πάσχα ἱερὸν, καὶ τὰ λοιπά. Ἐκτενῆς, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ Γ'. τῆς Διακαινησίμου, εἰς τὸν Ὁρθρον γίνεται ἡ Ἀκολουθία πᾶσα ἀπαραλλάκτως, ὡς προέγραπται. Εἰς τοὺς Αἵνους, ψάλλομεν Ἀναστάσιμα, δ'. ἤχος, γ'. Δεῦτε πάντα τὰ ἔθνη, καὶ τὰ λοιπά, 3 ὄρα εἰς Τ. Α'. φύλ. 184) Καὶ τῆς Ἑορτῆς, Πάσχα ἱερὸν καὶ τὰ ἄλλα Ἐκτενῆς, καὶ Ἀπόλυσις. Εἰς τὴν Λειτουργίαν τὰ Ἀντίφωνα τῆς Ἑορτῆς. Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου, ἤχος, γ'. Ὡδὴ τῆς Θεοτόκου. Μεγαλύνει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον. Στίχ. Ὅτι ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπείνωσιν.

Πράξεων τῶν Ἀποσ. τὸ Ἀνάγνωσ.

Εν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, Σταθεὶς ὁ Πέτρος σὺν τοῖς ἑνδεκα, ἐπῆρε τὴν φωνὴν αὐτοῦ, καὶ ἀπο-

φθέγγετο αὐτοῖς, Ἄνδρες Ἰουδαῖοι, καὶ οἱ κατοικοῦντες Ἱερουσαλήμ ἅπαντες, τοῦτο ὑμῖν γνωστὸν ἔστω, καὶ ἐνωτίσασθε τὰ ῥήματά μου. Οὐ γὰρ, ὡς ὑμεῖς ὑπολαμβάνετε, οὗτοι μεθύουσιν, ἔστι γὰρ ὥρα τρίτη τῆς ἡμέρας. Ἀλλὰ τοῦτό ἐστι τὸ εἰρημένον δὲ τοῦ Προφήτου Ἰωήλ, Καὶ ἔσται ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις, λέγει ὁ Θεὸς, ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ Πνεύματός μου ἐπὶ πᾶσαν σάρκα, καὶ προφητεύσουσιν οἱ υἱοὶ ἡμῶν, καὶ αἱ θυγατέρες ὑμῶν, καὶ οἱ νεανίσκοι ὑμῶν ὁράσεις ὄψονται, καὶ οἱ πρεσβύτεροι ὑμῶν ἐνύπνια ἐνυπνιασθήσονται. Καὶ γε ἐπὶ τοὺς δούλους μου καὶ ἐπὶ τὰς δούλας μου, ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ Πνεύματός μου, καὶ προφητεύσουσι. Καὶ δώσω τέρατα ἐν τῷ Οὐρανῷ ἄνω, καὶ σημεῖα ἐπὶ τῆς γῆς κάτω. Αἷμα καὶ πῦρ καὶ ἀτμίδια κανοῦ. Ὁ Ἥλιος μεταστραφήσεται εἰς σκότος, καὶ ἡ Σελήνη εἰς αἶμα, πρὶν ἢ ἐλθεῖν τὴν ἡμέραν Κυρίου τὴν μεγάλην καὶ ἐπιφανῆ. Καὶ ἔσται, πᾶς ὃς ἂν ἐπικαλέσεται τὸ ὄνομα Κυρίου, σωθήσεται.

Ἀλληλούϊα. ἤχος' πλ. δ'. Ἀνάσθη Κύριε εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου. Στίχ. Ἦμωσεν Κύριος τῷ Δαβὶδ ἀλήθειαν.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ὁ Πέτρος ἀναστάς, ἔδραμεν ἐπὶ τὸ μνημεῖον.

Τῆ Γ'. τῆς Διακαινησίμου, Ἐπκέ-
 ρας. Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν στιχηρὰ Ἀναστάσιμα. στ'. Ἡ-
 χος, δ'. Τὸν ζωοποιὸν σου σταυρὸν,
 καὶ τὰ ἄλλα ἅπαντα εἰς Τ. Α'. Φύλλ
 196 ὄξια.

Κύριε ἡ ἐκ Πατρός σου γέννησις
 ἄχρονος ὑπάρχει καὶ αἰδῖος· ἡ
 ἐκ παρθένου σάρκωσις, ἄφραστος
 ἀνθρώποις καὶ ἀνερμήνευτος· καὶ
 ἡ εἰς ἄδου ἀλόδος, φοβερὰ δια-
 βόλω, καὶ τοῖς Ἀγγέλοις αὐτοῦ
 θάνατον γὰρ πατήσας, τριήμερος
 ἀνέστης, ἀρθηρσίαν παρέχων ἀν-
 θρώποις, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Ο δὲ αἱ θεοπάτωρ. Εἰσοδος
 τὸ, Φῶς, ἱλαρόν. Προκείμ. πλ. δ'
 Φωνῆ μου πρὸς Κύριον ἐκέκραξα, φωνῆ
 μου πρὸς τὸν Θεόν, καὶ προσέσχε μοι.

Στίχ. Ἐν ἡμέρᾳ θλίψεώς μου τὸν
 Θεὸν ἐξεζήτησα.

Φωνῆ μου πρὸς Κύριον ἐκέκραξα·

Στίχ· Ἀπνηνῆναιτο παρακληθῆναι τὴν
 ψυχὴ μου.

Φωνῆ μου πρὸς Κύριον ἐκέκραξα.

Στίχ. Ὁ Θεὸς ἐν τῷ ἁγίῳ ἡ ὁδὸς σου.

Φωνῆ μου πρὸς Κύριον ἐκέκραξα.

Ἀπόστιχον, τὸ Στιχηρὸν Ἡχος, δ'.

Κύριε, ἀνελθὼν ἐν τῷ σταυρῷ.
 φύλλ. 179.

Εἶτα τὰ στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς. Πά-
 σχα ἱερὸν καὶ τὰ λοιπὰ, ὡς εἶρηται,
 καὶ ἀπόλυσις.

Τῆ Δ'. τῆς Διακαινησίμου εἰς τὸν
 Ὁρθρον ἢ Ἀκολουθία πάντα τῆς
 Ἑορτῆς, ὡς προδεδηλ. Εἰς τοὺς Αἴνους,
 ἱσιῶμεν στιχοὺς, δ'. Καὶ ψάλλομεν
 στιχηρὰ. Ἡχος, δ'.

Ὁ σταυρὸν ὑπεμίνας. Καὶ τὰ
 ἄλλα 3 ἔρα εἰς Τ. Α'. φύλ. 208.

Εἶτα, Πάσχα ἱερὸν καὶ τὰ λοιπὰ. Εἰς
 τὴν Λειτουργίαν, τὰ Ἀντίφωνα τῆς Ἑ-
 ορτῆς. Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου.
 Ἡχος, πλ. β'. Μνησθήσομαι τοῦ ὀ-
 νόματός σου. Στίχ. Ἄκουσον θύγατερ,

Πράξουν τῶν Ἀποστόλων.

Εν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, εἶπε
 Πέτρος πρὸς τὸν λαόν, Ἄνδρες
 Ἰσραηλίται, ἀκούσατε τοὺς λό-
 γους τούτους. Ἰησοῦν τὸν Ναζω-
 ρεῖον, ἄνδρα ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ἀπο-
 δεδειγμένον εἰς ὑμᾶς δυνάμεσι,
 καὶ τέρασι καὶ σημείοις, οἳ ἐ-
 ποίησε δι' αὐτοῦ ὁ Θεὸς ἐν μέσῳ
 ὑμῶν, καθὼς καὶ αὐτοὶ οἴδατε.

Τοῦτον τῆ ὠρισημένη βουλή, καὶ
 προγνώσει τοῦ Θεοῦ, ἐκδοτον λα-
 βόντες, διὰ χειρῶν ἀνόμων προ-
 σπήξαντες ἀνείλετε. Ὁν ὁ Θεὸς
 ἀνέστησε, λύσας τὰς ὠδῖνας τοῦ
 θανάτου, καθότι οὐκ ἦν δυνατὸν
 κρατεῖσθαι αὐτὸν ὑπ' αὐτοῦ. Δα-
 βὶδ γὰρ λέγει εἰς αὐτόν, Προω-
 ρώμην τὸν Κύριον ἐνώπιόν μου
 διὰ παντός, ὅτι ἐκ δεξιῶν μου ἐ-
 στιν, ἵνα μὴ σαλευθῶ. Διὰ τοῦτο
 εὐφράνθη ἡ καρδίᾳ μου, καὶ ἠ-
 γαλλιάσατο ἡ γλῶσσά μου, ἔτι
 δὲ καὶ ἡ σὰρξ μου κατασκηνώσει
 ἐπ' ἐλπίδι. Ὅτι οὐκ ἐγκαταλεί-
 ψεις τὴν ψυχὴν μου εἰς ἄδην,
 οὐδὲ δώσεις τὸν ὄσιόν σου ἰδεῖν
 διαφθοράν. Ἐγνώρισάς μοι ὁ οὖς
 ζωῆς, πληρώσεις με εὐφροσύνης
 μετὰ τοῦ προσώπου σου. Ἄνδρες
 ἀδελφοί, ἐξὸν εἰπεῖν μετὰ παρ-
 ῥησίας πρὸς ὑμᾶς περὶ τοῦ Πα-
 τριαρῆ.

τριάρχου Δαβίδ, ὅτι καὶ ἐτελεύτησε, καὶ ἐτάφη, καὶ τὸ μνήμα αὐτοῦ ἐστὶν ἐν ὑμῖν ἄχρι τῆς ἡμέρας ταύτης. Προφήτης οὖν ὑπάρχων, καὶ εἰδὼς, ὅτι ὄρκω ὤμοσεν αὐτῷ ὁ Θεὸς, ἐκ καρποῦ τῆς ὀσφύος αὐτοῦ τὸ κατὰ σάρκα ἀναστήσειν τὸν Χριστὸν, καθίσει· ἐπὶ τοῦ θρόνου αὐτοῦ, προϊδὼν ἐλίχθησε περὶ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ· ὅτι οὐ κατελείφθη ἡ ψυχὴ αὐτοῦ εἰς ἄδου, οὐδὲ ἡ σὰρξ αὐτοῦ εἶδε διαφθοράν. Τοῦτον τὸν Ἰησοῦν ἀνέστησεν ὁ Θεὸς, οὗ πάντες ἡμεῖς ἐσμεν μάρτυρες. Τῇ δεξιᾷ οὖν τοῦ Θεοῦ ὑψωθείς, τὴν τε ἐπαγγελίαν τοῦ ἁγίου Πνεύματος λαβὼν παρὰ τοῦ Πατρὸς, ἐξέχεε τοῦτο ὃ νῦν ὑμεῖς ἐλάπετε, καὶ ἀκούετε. Οὐ γὰρ Δαβὶδ ἀνέβη εἰς τοὺς οὐρανοὺς, λέγει δὲ αὐτός, Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου, κάθου ἐκ δεξιῶν μου, ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου. Ἄσφαλῶς οὖν γνωσκέτω πᾶς οἶκος Ἰσραὴλ, ὅτι καὶ Κύριον Χριστὸν ἐποίησεν ὁ Θεὸς αὐτόν, τοῦτον τὸν Ἰησοῦν, ὃν ὑμεῖς ἐσταυρώσατε. Ἀκούσαντες δὲ, κατενύγησαν τῇ καρδίᾳ, εἰπόν τε πρὸς τὸν Πέτρον, καὶ τοὺς λοιποὺς Ἀποστόλους, Τί ποιήσωμεν ἄνδρες ἀδελφοί; Πέτρος δὲ ἔφη πρὸς αὐτούς, Μετανοήσατε, καὶ βαπτισθῆτω ἕκαστος ὑμῶν ἐπὶ τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἀλληλουῖα ἤχος β'.
Μεγαλύνει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, εἰστήκει ὁ Ἰωάννης.

Τῇ Δ'. τῆς διακαινησίμου, Ἐσπέρας τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, ὡς σύνθεσις τοῦ Κυρίου ἐκέκραξα, ψάλλομεν στιχηρὰ ἀναστάσιμα, γ'.

Διὰ τοῦ τιμίου σου Σταυροῦ Χριστὲ καὶ τὰ ἄλλα. Δόξα. Κύριε ὁ τὸν ἄδην. Καὶ νῦν. Ἐν τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσῃ φύλ. 222 (Τ. Α'.) Εἰσοδος, τὸ, Φῶς Ἰλαρόν, καὶ τὸ Προκειμένον ἤχος βαρῦς.

Ἐνώτισαι ὁ Θεὸς τὴν προσευχὴν μου, καὶ μὴ ὑπερίδης τὴν δέησίν μου. Στίχ. α'. Πρόσχες μοι καὶ εἰσακούστον μου.

Ἐνώτισαι ὁ Θεὸς τὴν προσευχὴν μου Στίχ. β'. Ὅτι ἐξέκλιναν ἐπ' ἐμὲ ἀνομίαν.

Ἐνώτισαι ὁ Θεὸς τὴν προσευχὴν μου. Στίχ. γ'. Ἐγὼ πρὸς τὸν Θεὸν ἐκέκρ.

Ἐνώτισαι ὁ Θεὸς τὴν προσευχὴν μου.

Ἐκτενής, τὸ, Καταξίωσον, καὶ τὰ λοιπὰ πάντα, ὡς δεδήλωται.

Εἰς τὰ ἀπόστιχα τὸ ἀναστάσιμα ἤχος. πλ. α'.

Σὲ τὸν σαρκωθέντα Σωτῆρα, εἰς Τ. Α'. φύλ. 223.

Καὶ τὰ στιχηρὰ τοῦ Πάσχα, ὡς προεγράφη. τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, καὶ ἀπόλυσις.

Τῇ Ε'. τῆς Διακαινησίμου, εἰς τὸν ἔσθρον γίνεται ἅπαντα ἡ ἀκολουθία, ὡς εἴρηται. Εἰς τοὺς Αἶνους. Πᾶσα κνοή. ψάλλομεν Στιχηρὰ ἀναστάσιμα. δ'. πλ. α'.

Κύριε, ἐσπραγισμένου. καὶ τὰ ἄλλα 3 εἰς (Τ. Α'.) φύλ. 233.

Εἶτα

Εἶτα τὸ Πάτχα ἱερόν, καὶ τὰ λοιπὰ ἐκτενῆς καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν λειτουργίαν, τὰ ἐντίφωνα τῆς ἑορτῆς. Προκείμενον ἔχος γ΄. Ψάλατε τῷ Θεῷ ἡμῶν, ψάλατε.

Πάντα τὰ ἔθνη κροτήτατε χεῖρας.

Πράξεων τῶν Ἀποστόλων

Εν ταῖς ἡμέραις ἐκεῖναις, εἶπε Πέτρος πρὸς τὸν λαόν, Μετανοήσατε, καὶ βαπτισθήτω ἕκαστος ὑμῶν ἐπὶ τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν, καὶ λήψετε τὴν δωρεάν τοῦ ἁγίου πνεύματος. Ὑμῖν γάρ ἐστιν ἡ ἐπαγγελία, καὶ τοῖς τέκνοις ὑμῶν, καὶ πᾶσι τοῖς εἰς μακρὰν, ὅσους ἂν προσκαλέσεται Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν. Ἐτέροις τε λόγοις πλείοσι διεμαρτύρετο, καὶ παρεκάλει λέγων, Σώθητε ἀπὸ τῆς γενεᾶς τῆς σκολιᾶς ταύτης. Οἱ μὲν οὖν ἀσμένως ἀποδεξάμενοι τὸν λόγον αὐτοῦ, ἐβαπτίσθησαν, καὶ προσετέθησαν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ψυχὰι ὡσεὶ τρισχίλιαι. Ἦσαν δὲ προσκαρτεροῦντες τῇ διδαχῇ τῶν Ἀποστόλων, καὶ τῇ κοινωσίᾳ, καὶ τῇ κλάσει τοῦ ἄρτου· καὶ ταῖς προσευχαῖς. Ἐγένετο δὲ πάση ψυχῇ φόβος, πολλά τε τέρατα καὶ σημεῖα διὰ τῶν Ἀποστόλων ἐγένετο.

Ἀλλήλοῦτι ἔχος δ΄.

Ἐντεινε, καὶ κτενοδοῦ καὶ θισίλευε.

Στίχ. Ἡγάπησας δικαιοσύνην

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατα Ἰωάννην

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἀνθρωπὸς τις (ΓΟΜΟΣ Γ΄)

ἦν ἐκ τῶν Φαρισαίων, Νικόδημος ὄνομα αὐτῷ, ἄρχων τῶν Ἰουδαίων.

Καὶ Κοινωνικὸν τῆς ἑορτῆς.

Τῇ Ε΄ τῆς Διακαινησίμου, Ἐσπέρας ψάλλομεν τὴν περιῦσαν ἀκολουθίαν τῆς Μεσότηλου, ποιήμα Νικηφόρου Καλιμάτου τοῦ Ξινοπούλλου. Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ψάλλομεν ἀναστασίμα, ἔχος πλ. β΄.

Νίκην ἔχων Χριστῆ, καὶ τὰ ἄλλα, εἰς (Τ. Α΄) φύλ. 248.

Καὶ τῆς Ζωοδόχου πηγῆς δ΄ ἔχος ὁ αὐτός. Οὐκ ἀποθίμενοι.

Μένα καὶ παράδοξα, τῶν οὐρανῶν ὁ Δεσπότης, ἐπὶ σοὶ τετέλεχε, κατ' ἀρχὰς Πανάμωμ'· καὶ γὰρ ἄνωθεν, ἐμφανῶς ἕσταξεν, υετός καθάπερ, ἐν τῇ μήτρᾳ σου Θεούμφε, πηγὴν δεικνύων σε, σύμπαν ἀγαθὸν ἀναβλύζουσαν, πλημμύραν τε ἰάσεων, τὰς εὐεργεσίας προῤῥέουσαν, ἅπασιν ἀφθόνως, τοῖς χρήζουσι τὴν βῶσιν τῶν ψυχῶν, καὶ τὴν ὑγίαν τοῦ σώματος, ὕδατι τῆς χάριτος.

δις

Μάννα σε οὐράνιον, καὶ Παρθέισα Παρθένη, τὴν πηγὴν τὴν ἔνθεον, ὀνομάζω Δέσποινα, προσφεύεσάτα· τῆς γὰρ γῆς ἑδραμεν, ἡ ροὴ καὶ χάρις, τῆς πηγῆς σου τετραμέρειαν, αὐτῆς καλύπτουσα, ξένοις τεραστίοις ἐκίστοτε, καὶ πᾶσι τὸ αἰτούμενον, γίνεται τὸ ὕδωρ πινόμενον ὅθεν γεγηθότες

Β΄ χρ·

χριστώνυμοι προστρέχονεν πιστῶς, ἀγιασμὸν ἀρῶμενοι, πάντοτε γλυκύβροον.

Ρεῖθρα τῶν ἰάσεων, ἀναβλυστά- νεις Παρθένε, τοῖς πιστῶς προστρέχουσι, τῇ πηγῇ σου πάντοτε Θεοnúμφευτε· δωρεὰν ῥέεις γὰρ, δαψιλῇ καὶ χύδην, τοῖς νοσοῦσι τὰ ἰάματα· τυφλοὺς ἐμβλέποντας, φαίνεις ἐναργῶς προσιόντας σοι χωλοὺς πολλοὺς ἠνώρθωσας, καὶ τοὺς παρειμένους συνέσφιγξας τὸν δὲ νεκρωθέντα, ἐζώωσας προσχύσει τῇ τριττῇ, ὑδροπικῶν καὶ δυσπνῶν τε, πάθη ἐθεράπευσας

Δόξα, ἦχος πλ. δ΄-

Τίς λαλήσει τὰς δυναστείας σου πηγῇ; ἥτις ἐξ ἀκενώτων θαυμάτων πλημμυροῦσα, πολλὰ καὶ ὑπὲρ φύσιν ἐνεργεῖς διὰ ἰάσεων βαβαὶ τῶν μεγαλειῶν, ὧν τοῖς πᾶσιν ἐπιρῥέεις· οὐ μόνον γὰρ νοσήματα χαλεπὰ ἀπήλασας, τῶν προσιόντων μετὰ πόθου, ἀλλὰ καὶ τὰ τῶν ψυχῶν πάθη ἐκπλύνεις, καθαρίζουσα πανάσπιλε, σὺν πᾶσι θραβεύουσα, καὶ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον ἦχ. πλ. ε΄.

Τίς μὴ μακαρίσει σε φύλ. 248.

Κισσοδός. Προκείμενον. ἦχος βαρύς.

Ἀγαπήσω σε Κύριε ἡ ἰσχύς μου, Κύριος σπέρνωμά μου, καὶ καταφυγή μου.

Στίχ. Ὁ Θεός μου βοηθός μου. . .

Ἀγαπήσω σε Κύριε. . .

Στίχ. Αἰνῶν ἐπικαλέσομαι τὸν Κύριον Ἀγαπήσω σε Κύριε.

Στίχ. Ἦκουσεν ἐκ ναοῦ ἀγίου αὐτοῦ.

Ἀγαπήτω σε Κύριε. . .

Εἶτα, εἶπωμεν πάντες. Τὸ, Καταξίωσον. Καὶ τὰ λοιπὰ. Εἰς τὰ ἀπόστιχα τὸ Ἀναττάσιμον στιχηρὸν.

ἦχος πλ. ε΄,

Τὴν ἀνάστασίν σου Χριστὲ Σωτῆρ, Ἄγγελοι ὑμνοῦσιν ἐν οὐρανοῖς· καὶ ἡμᾶς τοὺς ἐπὶ γῆς καταξίωσον, ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ σὲ δοξάζειν.

Εἶτα τῆς Θεοτόκου, ἦχος πλ. α΄.

Καίρος ἀσκητικῶν.

Χαίροις ἡ ζωηφόρος Πηγῇ, κατὰ θιλάσσας πελαγίζουσα θαύματα, πρὸς πᾶσαν τὴν οἰκουμένην· Ὀκεανὲ νοητέ, τὰ Νειλίωα ρεῖθρα ὑπερβαίνουσα, τῇ χύσει τῆς χάριτος, Σιλωὰμ ἄλλος δευτερος, ὕδωρ πηγάζων, ὡς ἐκ πέτρας παράδοξον, Ἰορδάνου τε, δεξαμένου ἐνεργεῖεν Μάννα σωτηριῶδες τε, ἐναργῶς τὸ γινόμενον, πρὸς τοῦ ζῆτοῦντος τὴν χρείαν, πλούσιον ὄντως, καὶ ἄφθονον, Χριστοῦ Μήτηρ κόρη, ἡ προχέουσα τῷ κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Ἦγάσας τὸ σκῆνωμα.

Υμνοὶς ἐν ἐξαισίσις πιστοῖ, τὴν ἐπουράνιον νεφέλην ὑμνήσωμεν, σταγόνα τὴν οὐρανίαν, τὸν Ζωοδότην Χριστὸν, ἐπὶ γῆς ἀρρέυστως ὑετίζουσαν, τὸ ζῶν τὸ ἀλό-

λόμενον, καὶ πηγάζων ἀθάνατα, ὕδωρ τὸ θεῖον, τὴν ἀμβροσίαν τοῦ νέκταρος, τοῦ μηδέποτε, μετὰ πόσιν ἐκρέοντος, δίψαν δὲ τὴν συντήκουσαν, ψυχὰς ἀπολαύοντος, οὐ περ πίνοντες ἐμφρόνας, ρεύματα θεῖα προβάλλονται, κοιλίας ἐκ νόου, ἐπομβρίζοντα τοῖς πᾶσι, χάριν τὴν ἄφθονον.

Στίχ. Τοῦ ποταμοῦ τὰ ἑρμήματα.

Χαίροις ἡ Ζωοδόχος πηγῆ, ἡ ἀενάως ἀναβλύζουσα χάριτας, ἡ θρύσις τῶν ἰαμάτων, ἡ πᾶσαν νόσων ἰσχὺν, ἀσθενῆ καὶ φαύλην ἀπελέγχουσα· τυφλῶν ἡ ἀνάβλεψις, καὶ λεπρῶν θεῖα κάθαρσις, ἡ πηγάζουσα, νοσημάτων πᾶν φάρμακον, ἅπασιν· τοῖς προστρέχουσι, πιστῶς τῷ τεμένει σου, μέγα κοινὸν ἰατρεῖον, ἄμισθον ὄντως καὶ ἔτοιμον, Χριστοῦ Μήτηρ λόγου, τοῦ πηγάζοντος τῷ κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος.

δόξ. πλ. α'.

Σαλπίσωμεν φιλέορτοι ἐν ὕμνοις, σκιρτήσωμεν ἐν ὕδασι, καὶ χορεύσωμεν εὐφραινόμενοι, τοῖς ἀενάως πλημμυροῦσι τῆς Ζωηφόρου πηγῆς. Βασιλεῖς καὶ ἄρχοντες συντρεχέτωσαν, καὶ πηγῆς τὴν χάριν προχεῖτωσαν ἄφθόνως· Βασιλεῖς γὰρ ἔσωσε, τοὺς ἐν κλίβη συσχεθέντας δὲ, τῇ προσψαύσει ἐξανέστησε. Ποιμένες τε καὶ σύμπαντες, τὴν ὀμβροφόρον νεφέλην, τὸ σωτήριον ὕδωρ, συνελθόντες ἀρυσώμεθα· οἱ ἐν νόσοις ἀπαλ-

λαγῆν· οἱ ἐν κινδύνοις τὴν ῥῶσιν· τὴν ἀναψυχὴν οἱ ἐν δίψει· τὰ ὄμματά τε οἱ τυφλοί· οἱ κωφεύοντες τὴν εὐηχοίαν· τὴν ἰατρείαν οἱ καχεκτοῦντες· οἱ ἐν θανάτοις τὴν ζωηφόρον· οἱ πάντες τὴν πανταχοῦ πιστοῖς προῤῥέουσαν, ὕδατα σωτηρίας, ἀναχροτήσαντες, οὕτω κράξωμεν· Ἀεῖζωα προχεύουσανάματα ἐκ πηγῆς ἀγνῆ, μὴ διαλίπης Παρθένε, πρεσβεύουσα πάντοτε ὑπὲρ τῶν δούλων σου.

Καὶ νῦν, ὁ αὐτός. Ἀναστάσεως ἡμέρα. τὸ, Χριστὸς ἀνέστη γ'. Καὶ ἀπόλυσις.

Ἡ Παρασκευῆ εἰς τὸν ὄρθρον· ὁ Κανὼν τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν ἑβδωμάτων εἰς ἡ. Καὶ τῆς Θεοτόκου εἰς Σ'. Ὁ τοῦ Πάσχα. Ἀναστάσεως ἡμέρα. Καθαρθῶμεν. Οὐρανοὶ μὲν ἐπαξίως.

Καὶ τῆς Θεοτόκου. Ἐιρμὸς· ὁ αὐτός.

Νῦν πηγάσαι μοι Παρθένε, Θεοτόκε πηγῆν, χάριν διδοῦσα λόγου, ὡς ἀνυμνήσω σου πηγῆν, τὴν βλυστάνουσαν ζωὴν, καὶ χάριν πιστοῖς· σὺ γὰρ ἐνουπόστατον, Λόγον πᾶσιν ἐπήγασας.

Ἰατρεῖον ὑπὲρ φύσιν, ὁ Ναός σου Σεμνῆ, δείκνυται πᾶσι Κόρη· ἐκ γὰρ θανάτου προφανοῦς, τοὺς προστρέχοντας πιστοὺς, σαφῶς ἀνίστα, καὶ πᾶσι τὴν ἄφθονον, ἀναβλύζει γλυκύτητα.

Καταρρέεις οὐρανόθεν, ἀκηνῶτως ἡμῖν, χάριτας ὄντως μόνη. τὸν γὰρ τυφλώττοντα ποιεῖς, ἀ-

γα-

ναβλέπειν πρὸς τὸ φῶς, βορβόρω
καινῶ, φωνήσασα ἄνωθεν, ὑπὲρ
ἕννοιαν τῷ Λέοντι.

Η κοινὴ φιλοτιμία, τοῦ βροτείου
Σεμνή, χαῖρε Μαρία χαῖρε· ὁ γὰρ
τῶν ὄλων ποιητῆς, ἐπὶ σοὶ ὡσπερ
σταγῶν, κατέβη σαφῶς, πηγὴν σε
ἀθάνατον, ἀναδείξας Θεόνυμφε.

Ὡδὴ, γ'. Δεῦτε πόμα. Νῦν πάντα.
Χθὲς συνεθαπτόμην σοι Χριστέ.

Τῆς Θεοτόκου ὁμοία.

Φωτεινόν σε ἅγιον Ναόν, τοῦ
Δεσπότου τῶν ὄλων κόρη ἐπί-
σταμαι, καὶ ἀφθαρσίας πηγὴν, τὸ
ὔδωρ ἐκρέουσας Χριστὸν, ἐξ οὗ
ποτιζόμεθα.

Οσπν χάριν Δέσποινα πηγὴ,
αὐτοκράτορι δίδως οὖρων, τὴν
πρόοδον, ἐπεχομένην δεινῶς, τοῦ
λίθου ὑπόστασιν φρικτὴν, τῷ ὕδα-
τι λύσασαν,

Ρέει χάρις ἀφθονος ἐκ σοῦ, Θεο-
τόκε Παρθένε χυδὴν πηγάζουσα·
χωλοὶ σκιρτῶσιν ἐν σοὶ, λεπτῶν
καθαρίζεται πληθὺς, καὶ δαίμονες
πρίγονται.

Ολοῖς νέμοις ἴασιν πιστοῖς, Βα-
σιλεῦσ', δημόταις, καὶ πένησιν,
ἄρχουσι, πτωχοῖς, πλουσίοις
κοινῶς, τὸ ὔδωρ προχέουσα
πηγὴ, ἀποϊκίλον φάρμακον.

Κοντάκιον τοῦ Πάσχα. Βί και ἐν
τάφῳ. Κόθισμα. ἤχος πλ. δ'.

Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Τὴν ἀένναον κρήνην καὶ ζωηράν,
τὴν πηγάζουσαν ρεῖθρα θείαν πη-
γὴν, συμφώνως αἰνέσωμεν, οἱ
τὴν χάριν αἰτούμενοι· καθ' ἐκά-
στην βρύει, καὶ γὰρ τὰ ἰάματα,
ὡς ποταμῶν τὰ ρεῦματα, δεικνύ-
σα ἐλάχιστα· ὅθεν κατὰ χρέος,
προσιόντες ἐν πόθῳ, πιστῶς ἀρ-
σώμεθα, ἐκ πηγῆς ἀνεξάντλητον,
ῥῶσιν ὄντως ἀθάνατον, ἐρροϊζου-
σαν πιστῶς τῶν εὐσεβῶν, τὰς
καρδίας, χεῖλεσιν ἐκδοήσωμεν,
Σὺ εἰ πιστῶν παραμύθιον.

Ὡδὴ Δ'. Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.
Ἄρσεν μὲν. Ὡς ἐνιαύσιος. Ὁ Θεοπάτωρ·

Τῆς Θεοτόκου ὁμοία.

Υπὲρ τὴν ψάμμον ἀλιθῶς, καὶ
τὰς σταγόνας ὑετῶν, πέφυκε Παρ-
θένε τὰ πλήθη, τῆς πηγῆς τῶν
ἔργων σου, ἀκαταπαύστως ῥέοντα,
ἅπασαν ἐπὶ χθόνα πλουσίως, πάν-
τα νοσοῦντα δεινῶς, τάχος ἰώμενα.

Κατασχεθέντα γυναικὸς, ὑπὸ
καρκίνου τὸν μαζὸν ὔδωρ ἐπιχει-
ται Παρθένε, τῆς πηγῆς σου Δέ-
σποινα, καὶ περαυτικά πέπαιται,
πάθη θανατηφόρα τῷ ρεῖθρῳ, καὶ
ὁ καρκίνος ὀρθά, βαίνειν ἐγνώ-
ρισεν.

Ακατανόητον ἐν σοὶ, καὶ ὑπὲρ
φύσιν τὸ πραχθέν, ἔνστι σαφῶς
Θεοτόκε· τὸ γὰρ ὔδωρ γίνεται,
τὸ τῆς πηγῆς σου ἴαμα, νόσων
θανατηφόρων ἐναντίον, ὅπερ ἡ
φύσις σαφῶς, οἶδεν οὐδέποτε.

Δίαν

Λίαν θανατοῖ με ὁ ἐχθρός, ταῖς ἐνηδόσις προσβολαῖς, Δέσποινα πηγή Θεοτόκε, μὴ παρίδης, πρόσφασον, ἢ ταχινὴ βοήθεια· τούτου δὲ τῶν παγίδων με λύτρου, ἵνα ὑμῶ σε ἀεὶ τὴν πολυύμνητον.

Ὡδὴ Ε΄. Ὁσθρίσωμεν. Τὴν ἀμετρόν σου. Προσέλθωμεν.

Τῆς Θεοτόκου ὁμοία.

Λαλούμενα Κόρη Παρθένε, τὰ τῆς πηγῆς σου, τῷ ὄντι τεράστια, καταπλήττει τῶν βροτῶν διάνοιαν ὑπὲρ γὰρ φύσιν πέφυκε, πάντα πιστούς ἀγιάζοντα.

Ιστορήσε Πόκος τὸ Μάννα, καὶ Σιλῶμ καὶ ἡ Πέτρα πηγάζουσα, Σολομῶντος ἡ Στοὰ τὴν χάριν σου, τὰ Ἰορδάνεια νάματα, καὶ ἡ πηγή Σαμαρείτιδος.

Σταγόνες σου Κόρη Παρθένε, αἱ τῆς πηγῆς καὶ νεκρὸν ἀνεζώωσαν, ὑπὲρ λόγον τὸ πραχθὲν καὶ ἔννοιαν· τὰ σὰ γὰρ πάντα Πάναγνε, λόγον νικᾷ τὸν ἀνθρώπινον.

Τὰ πάθη μου Κόρη ἴασαι, τῆς αἱμορροίας πηγὴν ἢ ξηράνασα, καὶ τὸ ρίγος τῆς φλογός τὴν ἀναψιν, καὶ ἐκτικὴν διάθεσιν, οὕρων δεσμὰ καὶ γαστρορροίαν.

Ὡδὴ Ε΄. Κατῆλθες ἐν τοῖς φυλάξας τὰ σήμαντρα. Σωτέρ μου τὸ ζῶν τε.

Τῆς Θεοτόκου. Ὅμοια.

Οἱ λόγοι τοῦ Λόγου ὡς ὄντως

πηγὴν, ἀνυμνοῦσί σε Ἀγνή· τῆς Σοφίας βυθὸν γὰρ, ὡς ὑπὲρ λόγον γενῆς, τὸν κρεμάσαντα, ἐν αἰθέρι τὰς ῥοὰς, καὶ τὴν γῆν ἐπὶ ὕδωρ.

Υπῆλθες τὴν τῶν κλιμάκων φορὰν, ἀπειλοῦσαν συντριβὴν, τοὺς ἐκέισε ζωγράφους, ὧ Παναγία πηγή, διασώσασα, καὶ λαὸν ἀπὸ σεισμῶ, πεπτωκότα τοῦ δόμου.

Τὰς μήτρας ἀγόνους στεριώσει τὸ πρὶν, διαλύεις ἐμφανῶς, τῆς Πηγῆς σου τῷ ρείθρῳ· καὶ γὰρ ὡς τέξασα σὺ, Παρθενεύουσα, τὸν Δεσπότην τοῦ παντός, καὶ τοὺς τόκους βραβεύεις.

Οὐ λόγος, οὐ νοῦς, οὐδὲ γλῶττα τὸν ἀὸν, ἐξισχύουσιν Ἀγνή, Τοκετὸν εὐφημῆσαι, ἀλλ' ἀσθενοῦσιν ἐν σοὶ, καὶ ἐλέγχεται, φιλοσόφων τὸ σεμνόν, καὶ Ῥητόρων κομφότης.

Κοντάκ. πλ. δ'. Τῆ Ἰπερμάχῳ.

Εξ ἀκενώτου σου Πηγή Θεοχαρίτωτε, ἐπιβραβεύεις μοι πηγάζουσα τὰ νάματα, τῆς σῆς χάριτος ἀένναε ὑπὲρ λόγον· ὡς γὰρ τὸν Λόγον τετοκυῖαν ὑπὲρ ἔννοιαν, ἵκετεύω σε, δρόσισαί με τῇ σῇ χάριτι, ἵνα κράζω σοὶ, Χαῖρε ὕδωρ σωτήριον.

Ὁ Οἶκος.

Αχραντε Θεοτόκε, ἡ τεκοῦσα ἀρρήτως Πατρός τὸν προαιώνιον Λόγον, πλάτυνόν μου τὸ στόμα

Σεμνή, σὺνεισφέρουσά με πρὸς τὸν σὸν ἔπαινον, ὡς ἂν ἀνευφημήσω σε, κραυγάζων τῇ Πηγῇ σου ταῦτα. Χαῖρε Πηγῇ χαρμονῆς ἀλῆκτου, Χαῖρε ῥοῇ καλλονῆς ἀρῆτου. Χαῖρε νοσημάτων παντοίων κατάλυσις. Χαῖρε παθημάτων ποικίλων κατάλυσις. Χαῖρε βεῖθρον διειδέστατον, ὑγιαῖνον τοὺς πιστούς. Χαῖρε ὕδωρ χαριέστατον τοῖς νοσοῦσι πολλαπλῶς. Χαῖρε νάμα σοφίας, ἀγνωσίας ἐξαῖρον. Χαῖρε κράμα καρδίας ἀμβροσίαν προῤῥέον. Χαῖρε κρατῆρ τοῦ Μάννα Ζωήρῃυτε. Χαῖρε λουτήρ καὶ νέκταρ Θεοῤῥευστε. Χαῖρε πορθμὸν ἀσθενείας δεικνύσα. Χαῖρε φλογμὸν ἀβῤῥωστίας σθεννύσα. Χαῖρε ὕδωρ σωτήριον.

Συναξήριον πρῶτον τοῦ Μηναιου, εἶτα τὸ παρόν.

Στίχ. Μάννα Σιλῶμ, καὶ Στοῦν Σολομώντος, Πηγὴν Κόρη σὺν ἐμφανῶς πάσ τις βλέπει. Ταῖς τῆς σῆς Μητρὸς προσβείαις Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῇ Παρασκευῇ τῆς Διακαινησίμου, μνεῖαν ποιούμεν τῶν ἐγκαινίων τοῦ Νικοῦ τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν καὶ Θεομήτορος, τῆς ζωηφόρου Πηγῆς.

Καὶ τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι.

Ἰδὴ Ζ'. Ὁ παῖδας ἐκ καμίνου. Γυναῖκες μετὰ μύρων. Θανάτου ἔορτάζομεν, ὡς ὁ τῶς ἱερά.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁμοῖα.

Ἰδρεύσασθε νοσοῦντες ἰάματα. ἢ Πάναγνος ῥέει γάρ, θείας ἐκ

Πηγῆς, τὸν γλυκασμὸν τὸν ἀληθῆ, τὸν χειμάρβουν τρυφῆς ὄντως βλύζουσα. διὸ καὶ πίστει κρουνοὺς, τοὺς ἀφθόνοὺς ἀρυσώμεθα σύμπαντες.

Ξενίζει τοὺς ἀκούοντας Δέσποινα, τὰ ξένα σου τέρατα, πάντας τοὺς πιστούς. τοὺς γὰρ ἀλάλους καὶ κωφοὺς, ὡς εὐάλους δεικνύει τὸ ὕδωρ σου, τοὺς πάσχοντάς τε δεινῶς θεραπεύει, καὶ ἴασιν χαρίζεται.

Ἀνάγεις ἐκ καμίνου τῶν θλίψεων, δροσιζούσα νόμασι, ξένης ἐκ Πηγῆς, τοὺς προσιόντας σοι Σεμνή. φαγεδαίνης. λυτροῦται γὰρ ἄνθρωπος, καὶ λῶθης. τὸν δὲ λεπρὸν θεραπεύεις, καὶ ἄνθρακας κατέσβεσας.

Νεάνιδες καὶ κόραι τὴν Δέσποιναν, καὶ σύμπαντες ἄνθρωποι, πίστει ἐκ ψυχῆς, ἀνευφημήσωμεν λαμπρῶς. διατρήσεις γὰρ ἤλων ὑέλωπας, καὶ ἔλκη τὰ πονηρὰ, καὶ ὀγκώσεις, καὶ παράλυτον ἰάσατο.

Ἰδὴ Η'. Αὕτη ἡ κλητή. δεῦτε τοῦ καινοῦ. Ἄρον κύκλω. Πάτερ Παντοκράτωρ.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁμοῖα.

Θεῖον ἡ Πηγῇ καὶ σεβάσιμον ὕδωρ, προῤῥέει σου Παρθένε. ὕδροπικῶν γὰρ τὸ ρεῦμα, ἀναχατίζει σφοδρῶς, ἐπικλήσει τῇ θείᾳ τῆς χάριτος. διὸ σε τιμῶμεν Πηγῇ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πάν-

Πάντες τὸ σεπτὸν καὶ ζωήρῃ-
τον ὕδωρ, ὑμνήσωμεν προφρό-
νως· τῆς γὰρ δυσπνοίας τὸ ρεῦ-
μα, κατὰ χώραν ἰστά, καὶ ἐλευ-
θερον ποιεὶ πρὸς διέξοδον· βαβαί-
σῶν θαυμασιῶν Ἀγνῆ Θεοκυήτωρ.

Ποῖον εὐφημήσει Πανύμνητε
στόμα, τοῦ Τόκου σου τὸ ξένον;
ἀλλὰ καὶ νοῦς ὁποῖος, τῶν θαυ-
μάτων πηγῆν, περιβλέψαιτο, καὶ
λόγοις κροτήσκειν; οὐκ ἔστι τῆ
φύσει ἰσχύς τὰ σὰ θαυμάζειν.

Ολον ἐπὶ σοὶ τοῦ θανάτου τὸ
κράτος, ἠφάνισται ἀθρόον, ὦ Βα-
σιλὶς καὶ Κυρία· Βασιλέα καὶ
γὰρ, τὴν ἀθάνατον ζωὴν σὺ ἐπή-
γασας, τὸ ὕδωρ τὸ Μάννα, Χρι-
στὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἰδὴ θ'. Φωτίζου· Ὡ θείας ὦ
φίλις· Ὡ Πάσχα τὸ μέγα.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁμοῖα.

Υδάτων ἀπάντων, Κόρη ὑπέρ-
κειται ἀγνῆ, τῆς πηγῆς σου τὸ
ὑδωρ, ἐμφανῶς δωρούμενον, ἀ-
παλλαγῆν, νοσημάτων δεινῶν,
καὶ ταῖς ψυχαῖς, ἀπασαν τὴν
ῥῶσιν, ὡς ὑπὲρ φύσιν χεόμενον.

Αυτῆρα τῶν νόσων, τὸν νέον ἰδοὺ
Σιλῶαμ, τῆς πηγῆς σου Παρθένε,
καθορῶμεν ἀπαντες· ὄμματα γὰρ,
προσλαμβάνει πυρός· ἀπαντες δὲ,
ῥῶσιν ἀενάως, πρὸς τῆ ζωῆ πο-
ριζόμεθα.

Οἱ ῥῶσιν ζητοῦντες, δράμετε ἐν

τῆ πηγῆ· ἡ γὰρ κόρη Παρθένος,
ἔνοικεῖ τῷ ὕδατι· σκίρτα πιστῶν,
καὶ εὐφραίνου πληθὺς, οὕτως ὡς
χρῆ, ἥξει τῷ τεμένει, καὶ ἀμοι-
βῆ τῶν αἰτήσεων.

Υψώθη πηγῆς σου, τὸ ὕδωρ
ὑπὲρ οὐρανοῦς, καὶ τῆς γῆς τὰς
ἀβύσσους, ταῖς ῥοαῖς διέδραμε·
τοῦτο ἐστὶν, ἀμβροσία ψυχῆς,
νέκταρ πιστῶν, μέλι τὸ ἐκ πέ-
τρας, καὶ ἡ τοῦ μάννα διάδοσις.

Εὐφραίνεις Παρθένε, τὸν ἀνακτα
ὑπερφῶδες, ἀναβλύζουσα χάριν,
ἐκ πηγῆς ἀένναον, διδοῦσα αὐτῷ,
κατ' ἐχθρῶν τὴν ἰσχύν, νίκας ἀεὶ,
ῥῶσιν καὶ εἰρήνην, καὶ αἰτημάτων
ἐκπλήρωσιν.

Ἐξαποσ. τῆς ἑορτῆς· καὶ τῆς Θεοτόκου.
Σαρκὶ ὑπνώσας.

Πηγῆ ὑπάρχεις ἀληθῶς, ὕδατος
ζῶντος Δέσποινα· ἐκπλύνεις οὖν
νοσήματα, ψυχῶν σωμάτων χα-
λεπὰ, ἐν τῆ προσψαύσει μόνῃ σου,
ὑδωρ τῆς σωτηρίας, Χριστὸν ἡ
προχέουσα.

Εἰς τοὺς αἰῶνας, ψάλλομεν στιχηρὰ
ἢ καὶ ψάλ. στιχηρὰ ἀναστάσιμα τῆς
Ὀκτωήχου, δ'. πλ. β'.

Ο Σταυρός σου Κύριε. Καὶ τὰ
ἄλλα γ'. εἰς φύλ. 260. (Τ. Α')

Καὶ δ'· τῆς Θεοτόκου ἤχος β'.
Ὀἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Υδωρ τὸ τῆς πηγῆς, σωτήριον
ὑπάρχει, πᾶσι τοῖς ἀσθενοῦσι, προ-
σεῖλ

σέλθωμεν. οὐκ πίστει, καὶ χάριν ἀρυσώμεθα.

Φρέαρ τὸ ζωηρόν, Πηγῆς τῆς ἀθανάτου, τοῖς προσιοῦσι πόθω, ἰάσεων παρέχει, πλημμύραν ἀνεξάντλητον.

Στίχ. Ἠγάγετε τὸ σκῆνωμα αὐτοῦ.

Ρώννυσι τὰς ψυχὰς, τὸ ὕδωρ τῆς Παρθένου, οἱ τῶν παθῶν ἐν ῥύκοις, προσδράμωμεν τῇ κόρῃ, καὶ τούτους ἀποπλύνωμεν.

Στίχ. Τοῦ ποταμοῦ τὰ ὀρμήματα.

Στάμιος ἡ ἱερά, τὸ μάννα καὶ ἀφθόνως, ἐξ ἀκράτου κόρης, προχέει τὸν Δεσπότην τὴν χρεῖαν πᾶς ἀντλήσιωμεν.

Εἶτα τὰ σιχηρὰ, τοῦ Πίσμα.

Ἐκτενῆς καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν λειτουργίαν τὰ ἀντίφωνα τῆς ἑορτῆς. Προκείμενον ἄγας δ΄. Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου Κύριε...

Στίχ. Βύλβγει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον. Μαγάλνυει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον.

Πράξεων τῶν Ἀποστόλων.

Εν ταῖς ἡμέραις ἐκεῖναις, Πέτρος καὶ Ἰωάννης ἀνέβαινον εἰς τὸ ἱερόν ἐπὶ τὴν ὥραν τῆς προσευχῆς τὴν ἑνάτην. Καὶ τις ἀνὴρ χωλὸς ἐκ κοιλίας μητρὸς αὐτοῦ ὑπάρχων, ἐβαστάζετο, ὃν ἐτίθουν καθ' ἡμέραν πρὸς τὴν θύραν τοῦ ἱεροῦ τὴν λεγομένην Ἰραϊαν, τοῦ αἰτεῖν ἐλεημοσύνην πρὸς τῶν εἰσπορευομένων εἰς τὸ ἱερόν. Ὅς

ἰδὼν Πέτρον καὶ Ἰωάννην μέλλοντας εἰσεῖναι εἰς τὸ ἱερόν, ἤρώτα ἐλεημοσύνην λαθεῖν. Ἀτενίσας δὲ Πέτρος εἰς αὐτὸν σὺν τῷ Ἰωάννῃ, εἶπε, Βλέψον εἰς ἡμᾶς. Ὁ δὲ ἐπεῖχεν αὐτοῖς, προσδοκῶντι παρ' αὐτῶν λαθεῖν. Εἶπε δὲ Πέτρος, Ἀργύριον καὶ χρυσίον οὐκ ὑπάρχει μοι, ὃ δὲ ἔχω, τοῦτό σοι δίδωμι. Ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Ναζωραίου, ἔγειραι καὶ περιπάτει. Καὶ κρατήσας αὐτὸν τῆς δεξιᾶς χειρὸς, ἤγειρε· παραχρῆμα δὲ ἑστερέωθισαν αὐτοῦ αἱ βάσεις καὶ τὰ σφυρά. Καὶ ἐξαλλόμενος ἔστη, καὶ περιεπάτει, καὶ εἰσῆλθεν σὺν αὐτοῖς εἰς τὸ ἱερόν, περιπατῶν καὶ ἄλλομενος, καὶ αἰνῶν τὸν Θεόν.

Καὶ τῆς Θεοτόκου.

Ἀδελφοὶ τοῦτο φρονεῖσθε. Ἄλλη. Ἐξομολογῶνται οἱ οὐρανοί.

Ἀκουσον θύγατερ... Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύουσιν...

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς Καπερναοῦμ.

Καὶ τῆς Θεοτόκου. Κοινωνικὸν τῆς ἑορτῆς.

Τῇ Παρασκευῇ Ἑσπέρας, μετὰ τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, καὶ τὴν Συναπτὴν,

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλ. στιχ. ἀναστάσιμα ς'. πλ. δ'. Ἐσπερινὸν ὕμ.

ἔμνον. καὶ τὰ λοιπὰ Δόξα. Σὲ δο-
ξάζομεν Κύριε. Καὶ νῦν. Ὁ Βασιλεὺς
τῶν οὐρανῶν. (ἴδρα ἅπαντα ταῦτα εἰς
φύλλ. 295 Τ. Α΄.) Ἐξοδος· τὸ φῶς
ἰλαρὸν, καὶ τὸ Προκείμενον. ἤχος
πλ. δ΄. Ἐδωκας κληρονομίαν τοῖς φο-
βουμένοις τὸ ὄνομά σου Κύριε. στιχ.
Ἄπο τῶν περάτων τῆς γῆς πρὸς Σὲ
ἐκέκραξα.

Ἐδωκας.

Στιχ. Σκεπασθήσομαι ἐν τῇ σκέπῃ
τῶν πτερυγῶν σου.

Ἐδωκας.

Στιχ. Οὐτω ψαλῶ τῷ ὀνόματί σου.

Ἐδωκας.

Ἐκτενής, τὸ, Καταξίωσον Κυριε,
καὶ τὰ λοιπὰ.

Ἄποστιχ. τὸ ἀναστάς. ἤχος, πλ. δ΄.

Ανῆλθες ἐπὶ Σταυροῦ Ἰησοῦ, ὁ
καταβάς ἐξ οὐρανοῦ· ἦλθες ἐπὶ
θάνατον, ἢ Ζωῆ ἢ ἀθάνατος· πρὸς
τούς ἐν σκότει τὸ φῶς τὸ ἀληθι-
νόν, πρὸς τοὺς πεσόντας ἢ πάν-
των Ἀνάστασις· ὁ φωτισμὸς καὶ
ὁ Σωτὴρ ἡμῶν δόξα σοι.

Ἐἶτα τὰ τοῦ Πάσχα εἰς φύλ. 7.

Ἐκτενής, καὶ ἀπόλυσις.

Τῷ Σαββάτῳ τῆς Διακαινησίμου, εἰς
τὸν ἔρθρον, ἢ ἀκολουθία ὡς προειγρά-
φη. Εἰς τοὺς αἰῶνας, ψάλ. στιχηρὸ
Ἀναστάσιμα. δ΄. πλ. δ΄.

Κύριε εἰ καὶ κριτηρίω. Καὶ τὰ
λοιπὰ εἰς φύλ. 309. (Τ. Α΄)

Ἐἶτα τὰ τοῦ Πάσχα εἰς φύλ. 7.

Ἐκτενής, καὶ ἀπόλυσις. Εἰς τὴν λει-
τουργίαν, τὰ ἀντίφωνα τῆς ἐορτῆς.

Προκείμ. ἤχος γ΄. Κύριος φωτισμὸς
μου καὶ Σωτὴρ μου

Στιχ. Κύριος ὑπερασπιστὴς τῆς
ζωῆς μου.

Πράξεων τῶν Ἀποστόλων.

Εν ταῖς ἡμέραις ἐκεῖναις, κρα-
τοῦντος τοῦ ἰαθέντος χωλοῦ τὸν
Πέτρον, καὶ Ἰωάννην, συνέδραμε
πρὸς αὐτούς πᾶς ὁ λαὸς, ἐπὶ
τῇ Στοᾷ, τῇ καλουμένῃ Σολο-
μῶντος, ἕκθαμβοι. Ἰδὼν δὲ Πέ-
τρος, ἀπεκρίνατο πρὸς τὸν λαόν,
Ἄνδρες Ἰσραηλίται, τί θαυμά-
ζετε ἐπὶ τούτῳ, ἢ ἡμῖν τί ἀτενί-
ζετε, ὡς ἰδίᾳ δυνάμει, ἢ εὐσεβείᾳ
πεποικηκόσι τοῦ περιπατεῖν αὐ-
τόν; Ὁ Θεὸς Ἀβραάμ, καὶ
Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ, ὁ Θεὸς τῶν
Πατέρων ἡμῶν ἐδόξασε τὸν παι-
δα αὐτοῦ Ἰησοῦν, ὃν ὑμεῖς πα-
ρεδώκατε, καὶ ἠρνήσασθε αὐτὸν
κατὰ πρόσωπον Πιλάτου, κρί-
ναντος ἐκείνου ἀπολύειν. Ἵμεῖς
δὲ τὸν Ἅγιον καὶ δίκαιον ἠρνή-
σασθε, καὶ ἠτήσασθε ἄνδρα φονέα
χαρισθῆναι ὑμῖν. Τὸν δὲ ἀρχη-
γὸν τῆς ζωῆς ἀπεκτείνατε· ὃν ὁ
Θεὸς ἠγειρεν ἐκ νεκρῶν, οὗ ἡμεῖς
μάρτυρες ἐσμέν. Καὶ ἐπὶ τῇ πίστει
τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ, τούτου, ὃν
θεωρεῖτε καὶ οἴδατε, ἕστερέωσθε
τὸ ὄνομα αὐτοῦ· καὶ ἡ πίστις ἢ
οἱ αὐτοῦ ἔδωκεν αὐτῷ τὴν ὀλο-
κληρίαν ταύτην ἀπέναντι πάν-
των ὑμῶν.

Ἀλληλούϊα ἤχος πλ. α΄.

Ἐναγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην,
Τῷ

Τῷ καιρῷ ἐκεῖνω, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς καὶ οἱ Μαθηταὶ αὐτοῦ, εἰς τὴν Ἰουδαίαν γῆν.

Κοινωνικόν. Σῶμα Χριστοῦ.

Δεῖ γινώσκειν, ὅτι τὴν Θ'. ὦραν ψάλλομεν τρίψαλμον, ὡς καθ' ἐκάστην, καὶ λέγομεν. Τροπᾶριον. Ἐξ ὕψους κατήλθες. Καὶ Κοντάκιον. Εἰ καὶ ἐν τάφῳ κατήλθες.

Τῇ Κυριακῇ τοῦ Ἀντιπάσχα, ἤτοι ἡ Ψηλάφησης τοῦ Ἀποστόλου Θωμᾶ. Ἐνταύτῃ τῇ Β'. Κυριακῇ, οὐ ψάλλονται Ἀναστάσι. Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ, μετὰ τὸ εὐλογῆσαι τὸν Ἱερέα, τὸ, Χριστὸς ἀνέστη μόνον γ'. τὸν Προοιμακὸν ψαλμὸν, καὶ τὸ ἀκάθισμα τοῦ Ψαλτηρίου. Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν στιχηρὰ, ἰδιόμελα, ἰ. Ἰωάννου Μοναχοῦ. ἤχος α'.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, τῶν Μαθητῶν συνηθροισμένων, εἰσῆλθες ἄφνω Παντοδύναμε, Ἰησοῦ ὁ Θεὸς ἡμῶν καὶ στὰς ἐν μέσῳ αὐτῶν, εἰρήνην δούς ἐπλήρωσας ἀγίου Πνεύματος· προσμένειν τε προσέταξας, καὶ μηδαμοῦ χωρίζεσθαι ἀπὸ Ἱερουσαλήμ, ἕως οὐ ἐνδύσωνται τὴν ἐξ ὕψους δύναμιν διὸ βοῶμέν σοι. Ὁ φωτισμὸς καὶ ἡ ἀνάστασις, καὶ ἡ εἰρήνη ἡμῶν δόξα σοι. Δίς.

Μεθ' ἡμέρας ὀκτώ, τῆς ἐγέρσεώς σου Κύριε, ὠφθης τοῖς Μαθηταῖς σου, ἐν τόπῳ οὗ ἦσαν συ-

νηγμένοι· καὶ φωνήσας αὐτοῖς, Εἰρήνη ὑμῖν, τῷ ἀπιστοῦντι Μαθητῇ τὰς χεῖρας· ὑπέδειξας, καὶ τὴν ἄχραντον πλευράν· ὁ δὲ πεισθεὶς ἐβόα σοι. Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου δόξα σοι. Δίς.

Θωμᾶς ὁ λεγόμενος Δίδυμος, οὐκ ἦν μετ' αὐτῶν, ὅτε εἰσῆλθες Χριστέ, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν ὅθεν καὶ ἠπίσται τοῖς ῥηθεῖσιν αὐτῷ, ἐξ ἀπιστίας εἰς πίστιν βεβαιῶν· οὐκ ἀπηξίωσας δὲ ἀγαθῆ, ὑποδεῖξαι αὐτῷ τὴν ἄχραντον πλευράν σου, καὶ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν τοὺς μῶλωπας· ὁ δὲ ψηλάφησας, καὶ ἰδὼν ὠμολόγησέ σε, εἶναι Θεὸν οὐ γυμνὸν, καὶ ἄνθρωπον οὐ ψιλόν, καὶ ἐβόα, Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου δόξα σοι. Δίς.

Τῶν Μαθητῶν δισταζόντων, τῇ ὀγδόῃ ἡμέρᾳ, ἐπέστη ὁ Σωτὴρ, οὗ ἦσαν συνηγμένοι· καὶ τὴν εἰρήνην δούς, τῷ Θωμᾷ ἐβόησε, Δεῦρο Ἀπόστολε ψηλάφησον παλάμᾱς, αἷς τοὺς ἤλους ἐπηξάν ὡ καλὴ ἀπιστία τοῦ Θωμᾶ· τῶν πιστῶν τὰς καρδίας εἰς ἐπίγνωσιν ἤξε, καὶ μετὰ φόβου ἐβόησεν, Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου δόξα σοι.

Ἦχος β'.

Μετὰ τὴν ἔγερσίν σου Κύριε, συνηγμένων τῶν Μαθητῶν σου, καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ἐν μέσῳ ἔστης, εἰρήνην πρέχων αὐτοῖς· πεισθεὶς δὲ καὶ ὁ Θωμᾶς, τῇ

δρά-

δράσει τῶν χειρῶν, καὶ τῆς πλευ-
 ρᾶς σου, Κύριον καὶ Θεὸν σὲ ὡμο-
 λόγησε, σώζοντα τοὺς ἐλπίζοντας
 εἰς σὲ φιλάνθρωπε.

χειρὶ τῆς σῆς διπλῆς οὐσίας, ἐν
 φόβῳ ἀνεβόο πιστῶς, τῇ πίστει
 ἐλκόμενος. Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ
 Θεός μου δόξα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν. ἦχος κλ. β.

Ἦχ. κλ. δ'.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ἐπέστῃς
 Χριστέ πρὸς τοὺς Μαθητάς· τότε
 ὁ Θωμᾶς οἰκονομικῶς οὐχ εὐρέθη
 μετ' αὐτῶν· ἔλεγε γάρ, Οὐ μὴ πι-
 στεύσω, ἐὰν μὴ ἴδω καγὼ τὸν Δεσ-
 πότην· ἴδω τὴν πλευρὰν, ὅθεν ἐ-
 ξῆλθε τὸ αἷμα, τὸ ὕδωρ, τὸ Βά-
 πτισμα, ἴδω τὴν πλευρὰν, ἐξ ἧς
 ἰάθη τὸ μέγα τραῦμα ὁ ἄνθρωπος.
 ἴδω πῶς οὐκ ἦν ὡς πνεῦμα, ἀλλὰ
 σὰρξ καὶ ὀστέα. Ὁ τὸν θάνατον
 πατήσας, καὶ Θωμᾶν πληροφο-
 ρήσας, Κύριε δόξα σοι.

Ἄψαι Θωμᾶ τῆς πλευρᾶς τῆ
 χειρὶ, λέγει Χριστός, καὶ τοὺς τύ-
 πους τῶν ἡλῶν δεῦρο ψηλάφησον,
 πίστει ἐρεύνησον, καὶ γίνου μοι
 πιστός, καὶ γίνου μοι πιστός, καὶ
 μὴ γίνου ἄπιστος· ὁ δὲ Θωμᾶς τῷ
 δακτύλῳ ὡς ἤφατο τοῦ Δεσπότου,
 μέγα ἀνεβόησε. Σύ μου Θεός καὶ
 Κύριος, εὐσπλαγχνε δόξα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν. ἦχ. κλ. δ'. Ἀνατολίου.

Εἰσοδος· τὸ, Φῶς ἰλαρόν· Προ-
 κείμενον τῆς ἡμέρας· Ὁ Κύριος
 ἐβασίλευσεν· Εἰς τὴν Λιτὴν στιχηρὰ
 ἰδιόμελα· ἦχος δ'.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, τῶν
 Μαθητῶν συνηθροισμένων, ἐπέστη
 ὁ Σωτὴρ, οὗ ἦσαν συνηγμένοι·
 καὶ στὰς ἐν μέσῳ αὐτῶν, λέγει
 τῷ Θωμᾶ, Δεῦρο ψηλάφησον, καὶ
 ἴδε τοὺς τύπους τῶν ἡλῶν· ἔκτει-
 νόν σου τὴν χεῖρα, καὶ ἄψαι τῆς
 πλετρᾶς μου, καὶ μὴ γίνου ἄπισ-
 τος, ἀλλὰ πίστει κήρυξον, τὴν ἐκ
 νεκρῶν μου Ἀνάστασιν.

Κύριε, τῇ ἀστέκτῳ τῆς σῆς Θε-
 ότητος αἰγλή, τῶν θυρῶν ἐπέστῃς
 οὐσῶν κεκλεισμένων· καὶ στὰς ἐν
 μέσῳ τῶν μαθητῶν, τὴν πλευρὰν
 ἐξεγύμνωσας, καὶ τραυμῆτων σου
 χειρῶν, καὶ τῶν ποδῶν τὰς ὠτειλάς
 δεικνύων, ἀθυμίας τὴν κατήφειάν
 τε λύων, σαφῶς ἐφώνησας, Ὅν
 τρόπον ἐν ἐμοὶ καθορᾶτε ὦ φίλοι,
 τῆς σαρκὸς τὴν πρόσληψιν, οὐ
 πνεύματος φέρω φύσιν· τῷ δὲ δυσ-
 τάζοντι Μαθητῇ, προετρέπου ψη-
 λαφήσαι φρικτῶς κατεπών, Ἐρευ-
 νήσας ἅπαντα, δεῦρο λοιπὸν μὴ
 ἀμφίβαλλε· ὁ δὲ αἰσθόμενος ἐν τῇ

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, στιχηρὰ ἰδιόμελα·
 ἦχος δ'.

Ἐτοῦ παραδόξου θαύματος, ἀπισ-
 τία πίστιν βεβαίαν ἐγέννησεν·
 εἰπὼν γὰρ ὁ Θωμᾶς, Ἐὰν μὴ ἴδω
 οὐ μὴ πιστεύσω· ψηλαφήσας δὲ
 τὴν πλευρὰν, ἐθεολόγει τὸν σαρ-
 κιωθέντα, τὸν αὐτὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ,
 ἐγνώρισεν ὡς πεπονητότα σαρκί,
 ἐκήρυξε τὸν ἀναστάντα Θεὸν, καὶ
 ἐβόη-

ἐβόησε λαμπρᾶ τῇ φωνῇ, Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου καὶ ὁ Θεός μου δόξα σοι. βοᾶν σοι, Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου δόξα σοι.

εἶχ. Ἐπαίνει Ἱερουσαλήμ.

Τροπάριον, ἤχ. βαρῆς.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος, τοῦ πυρὸς ὁ χόρτος ἀλάμενος σέσωσται· βάλων γὰρ ὁ Θωμᾶς ἐν τῇ πυρίνῃ πλευρᾷ τὴν χεῖρά, Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, οὐ κατεφλέχθη τῇ ψηλαφίσει· τῆς ψυχῆς γὰρ τὸ δυσπειθές, μετέβαλεν εἰς εὐπιστίαν θερμῶς· ἐκέκραξεν ἀπὸ βθέων ψυχῆς, Ὁ Δεσπότης, σύ μου εἰ καὶ Θεός, ὁ ἐκ νεκρῶν ἐγηγερέμενος δόξα σοι.

Στιχ. Ὅτι ἐνίσχυσε τοὺς μοχλοὺς.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος, Ἰωάννης στήθει τοῦ Λόγου ἀνέπεσε Θωμᾶς δὲ τὴν πλευρὴν προσψηλαφήσαι κατηξιώθη· ἀλλ' ὁ μὲν ἐκεῖθεν φρικτῆς Θεολογίας βυθὸν ἀνέλκει τὴν οἰκονομίαν· ὁ δὲ ἤξιώται μυσταγωγῆσαι ἡμᾶς· παρίστησι γὰρ τὰς ἀποδείξεις τρανῶς, τῆς ἐγέρσεως αὐτοῦ ἐκβοῶν, Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου δόξα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν. πλ. α΄.

Φιλάνθρωπε, μέγα καὶ ἀνείκαστον τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου, ὅτι ἐμακροθύμησας, ὑπὸ Ἰουδαίων ραπιζόμενος, ὑπὸ Ἀποστόλου ψηλαφόμενος, καὶ ὑπὸ τῶν ἀβετούντων σε πολυπραγμονούμενός· πῶς ἐσαρκιώθης! πῶς ἐσταυρώθης ὁ Ἀναμάρτητος! ἀλλὰ συνέτισον ἡμᾶς ὡς τὸν Θωμᾶν

Εσφραγισμένου τοῦ Μνήματος, ἢ Ζωῆ ἐκ τάφου ἀνέτειλας Χριστέ ὁ Θεός· καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, τοῖς Μαθηταῖς ἐπέστης ἢ πάντων Ἀνάστασις, Πνεῦμα εὐθὲς δι' αὐτῶν ἐγκαινίζων ἡμῖν, κατὰ τὸ μέγα σου ἔλεος. (Ἐκ γ΄.)

Χρῆ γινώσκειν, ὅτι μὴ γινομένης ἀγρυπνίας, ψάλλομεν τὸν Τρισδικὸν Κανόνα τοῦ ἁ. ἤχου. Εἶτα τὸ Ἄξιον ἐστὶν ὡς ἀληθῶς τὴν ὑπέθεον, καὶ τὰ ἄλλα. Τρισάγιον· τὸ, Ἐσφραγισμένου τοῦ μνήματος, ὁ Ἱερεὺς, Ἐλέησον ἡμᾶς· τὰ λοιπὰ, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον τὸν Ἐξάψαλμον, τὸ Θεὸς Κύριος, ἢ συνήθης στιχολογία· ἀντὶ δὲ τοῦ Ἀμώμου, ὁ Πολυέλιος· Μετὰ τὴν α΄ στιχολογ. Καθ. ἤχ. α΄.

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τῷ φόβῳ τῶν Ἑβραίων, κεκρυμμένων τῶν Μαθητῶν, καὶ ἐν τῇ Σιών συνηγμένων, εἰσῆλθες πρὸς αὐτοὺς Ἀγαθὲ, καὶ ἔστης κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, ἐν μέσῳ αὐτῶν χαροποιός, καὶ ὑπέδειξας αὐτοῖς τὰς χεῖρας, καὶ τῆς ἀγράντου σου πλευρᾶς τοὺς μώλωπας, λέγων τῷ ἀπιστοῦντι Μαθητῇ, Φέρε τὴν χεῖρά σου καὶ ἑρεύνα, ὅτι αὐτὸς ἐγὼ εἰμι, ὁ διὰ σὲ παθητός.

Μετὰ τὴν β. Στιχολογίαν, Κάθισμα, ἤχ. α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ἐπί-

Επέστης ἡ Ζωὴ, τῶν θυρῶν κε-
κλεισμένων, Χριστὲ τοῖς Μαθηταῖς,
καὶ πλευρὰν ὑπεδείκνυς, καὶ χει-
ράς σου καὶ πόδας σου, τὴν ἐκ
τάφου σου ἔγερσιν, προπιστού-
μενος· ἀλλ' ὁ Θωμᾶς οὐχ εὐρέθη·
ὄθεν ἔλεγεν, Ἦν μὴ θεάσωμαι τοῦ-
τον, οὐ πείθομαι τοῖς λόγοις ὑμῶν.

Μετὰ τὸν Πρωμέλεον, κάθισμα. Ὁμοιον.

Ιδὼν μου τὴν πλευρὰν, καὶ τὰς
τρήσεις τῶν ἥλων, Θωμᾶ τί ἀπισ-
τεῖς; ὁ Κύριος ἔλεγεν, ἀναστὰς
ἐκ τοῦ Μνήματος, ὀπτανόμενος,
τοῖς Ἀποστόλοις ἀρρήτως· ὁ δὲ
Δίδυμος, πεισθεῖ; ἐβόα τῷ Κτίστῃ,
θεὸς μου εἶ καὶ Κύριος. Δις.

Οἱ Ἀναβαθμοί· τὸ α'. Ἀντίφωνον
τοῦ δ'. ἤχου. Προκείμενον· ἤχος, δ'.

Ἐπαίνει Ἱερουσαλήμ τὸν Κύριον.
στιχ. Ὅτι ἐνίσχυσε τοὺς μυχλοὺς τῶν
κυλῶν σου. Τὸ, Πᾶσα πνοή. Εὐαγγ.
Ἐωθινόν, α'. ζήτηι (Γ. Α'. φύλ. 78).
Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι. ὁ Ν
Εἶτα. Δόξα. Ταῖς τῶν Ἀποστόλων
καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου· στίχ. Ἐ-
λέητόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός
σου. Ἦχ. β'.

Αναστὰς ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τοῦ τά-
φου, καθὼς προεῖπεν, ἔδωκεν ἡμῖν
τὴν αἰώνιον ζωὴν, καὶ μέγα ἔλεος.

Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου. Καὶ εὐ-
θὺς ὁ Κανὼν. τοὺς Εἰρμούς ἀνά δύο,
καὶ τὰ Τροπάρια, εἰς β'.

ᾨδὴ, Α'. ἤχος α'. Ὁ Εἰρμός.
Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ασωμεν πάντες λαοί, τῷ ἐκ πι-

» κρᾶς δουλείας, Φαραῶ τὸν
» Ἰσραὴλ ἀπαλλάξαντι, καὶ ἐν
» βυθῷ θαλάσσης, ποδὶ ἀβρό-
» χως ὀδηγήσαντι, ὠδὴν ἐπιπνι-
» κιον, ὅτι δεδόξασται.

Σήμερον ἔαρ ψυχῶν, ὅτι Χρισ-
τὸς ἐκ Τάφου, ὡσπερ Ἥλιος ἐκ-
λάμπας τριήμερο·, τὸν ζοφερὸν
χειμῶνα ἀπήλασε τῆς ἀμαρτίας
ἡμῶν· αὐτὸν ἀνυμνήσωμεν, ὅτι δε-
δόξασται.

Η βασιλεὺς τῶν ὠρῶν, τῇ Λαμ-
προφόρῳ ἡμέρα, ἡμερῶν τε βασι-
λίδι φανώτατα, δορυφοροῦσα τέρ-
πει, τὸν ἐγκριτον τῆς Ἐκκλησίας
λαδὸν, ἀπαύστως ἀνυμνοῦσα, τὸν
ἀναστάντα Χριστόν.

Πύλαι θανάτου Χριστέ, οὐδὲ
τοῦ τάφου σφραγίδες, οὐδὲ κλει-
θρα τῶν θυρῶν σοι ἀντέστησαν·
ἀλλ' ἀναστὰς ἐπέστης, τοῖς φί-
λοις σου εἰρήνην, Δέσποτα δωρού-
μενος, τὴν πάντα νοῦν ὑπερέχουσαν.

Καταβασία Ἀναστάσεως ἡμέρα.

ᾨδὴ Γ'. Ὁ Εἰρμός.

Στερέωσόν με Χριστέ, ἐπὶ τὴν
» πέτραν τῶν ἐντολῶν σου, καὶ
» φώτισόν με φωτὶ τοῦ προσώπου
» σου· οὐκ ἔστιν Ἅγιος, πλήν
» σου φιλόνηρωπε.

Καινοὺς ἀντὶ παλαιῶν, ἀντὶ φθαρ-
τῶν ἐν ἀφθάρτους, διὰ σταυροῦ
σου Χριστέ τελέσας ἡμᾶς, ἐν και-
νότητι ζωῆς πολιτεῦσθαι, ἀξίως
προσέταξας.

Εν τάφῳ περικλεισθεῖς, τῇ περι-
γράφῃ

γράφω σαρκί σου, ὁ ἀπερίγραπτος, Χριστέ ἀνέστης· θυρῶν κλεισμένων δὲ ἐπέστης, σοῦ τοῖς Μαθηταῖς, Παντοδύναμε.

Τοὺς μώλωπας σου Χριστέ, οὓς ἐκουσίως ὑπέστης, ὑπὲρ ἡμῶν τοῖς Μαθηταῖς σου φυλάξας μαρτύριον, τῆς σῆς ἐδειξας, ἐνδόξου Ἀναστάσεως.

Καταβασία· Δεῦτε πόμα πίωμεν·
Ἡ Ὑπακοή. ἡχ. κλ. β'.

Ως ἐν μέσῳ τῶν Μαθητῶν σου παρεγένου Σωτῆρ, τὴν εἰρήνην διδοὺς αὐτοῖς, ἐλθὲ καὶ μεθ' ἡμῶν, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Καὶ ἀνάγνωσις εἰς τὸν Θεολόγον·
« Ἐγκαίνια τιμᾶσθαι. »

Ὡδὴ Δ'. Ὁ Εἰρμός.

Μέγα τὸ Μυστήριον, τῆς σῆς
» Χριστέ οἰκονομίας· τοῦτο γὰρ
» ἄνωθεν προβλέπων, θεοπτικῶς
» ὁ Ἀββακοῦμ, ἐξῆλθες ἐβόα σοι,
» εἰς σωτηρίαν λαοῦ σου φιλάν-
» θρωπε.

Χολῆς μὲν ἐγεύσατο, τὴν πάλαι γεῦσιν ἰώμενος, νυνὶ δὲ σὺν κηρίῳ μέλιτος, τοῦ φωτισμοῦ μεταδίδους, Χριστὸς τῷ προπάτορι, καὶ τῆς αὐτοῦ γλυκειᾶς μεθέξεως.

Χαίρεις ἐρευνώμενος· διὸ φιλάνθρωπε πρὸς τοῦτο, προτρέπεις τὸν Θωμᾶν, προτεινῶν διαπιστοῦντι τὴν πλευρὰν, τῷ Κόσμῳ πιστούμενος, τὴν σὴν Χριστέ τριήμερον ἔγερσιν.

Πλοῦτον ἀρυσάμενος, ἐκ θυσαυροῦ τοῦ ἀσυλήτου, τῆς θείας εὐεργέτα, λόγῃ διανοιγείσης σου πλευρᾶς, σοφίας, καὶ γνώσεως, ἀναπιμπλᾷ τὸν κόσμον ὁ Δίδυμος.

Σοῦ ἡ παμμακάριστος, ὑμνεῖται γλῶσσα ὧ Δίδυμε· πρώτη γὰρ εὐσεβῶς κηρύττει τὸν Ζωοδότῃν Ἰησοῦν, Θεόν τε καὶ Κύριον, ἐκ τῆς ἀφῆς πλησθεῖσα τῆς Χάριτος.

Καταβασία· Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.
Ὡδὴ Ε'. Ὁ Εἰρμός.

Εκ νυκτὸς ὀρθρίζοντες ὑμνοῦμέν
» σε Χριστέ, τὸν τῷ Πατρὶ συνά-
» ναρχον, καὶ Σωτῆρα τῶν ψυχῶν
» ἡμῶν, τὴν εἰρήνην κόσμῳ, πα-
» ράσχου φιλάνθρωπε.

Επιστὰς τοῖς φίλοις ἀθυμοῦσιν ὁ Σωτῆρ, τῇ παρουσίᾳ ἅπασαν, ἀπελαύνει τὴν κατῆφειαν, καὶ σκιρτᾶν διεγείρει, τῇ ἀναστάσει αὐτοῦ.

Ω τῆς ἀληθῶς ἐπαινουμένης τοῦ Θωμᾶ, φρικτῆς ἐγχειρήσεως· τολμηρῶς γὰρ, ἐψηλάφησε τὴν πλευρὰν, τὴν τῷ θεῷ πυρὶ ἀπαστράπτουσαν.

Απιστίαν πίστεως γεννήτριαν ἡμῖν, τὴν τοῦ Θωμᾶ ἀνέδειξας· σὺ γὰρ πάντα τῇ σοφίᾳ σου, προνοεῖς συμφερόντως, Χριστέ ὡς φιλάνθρωπος.

Καταβασία· Ὀρθρίσωμεν ὀρθροῦ βιβ.
Ὡδὴ

Ἐδὴ, ΣΤ'. Ὁ Εἰρμός.

Τὸν Προφ ἤτην διέσωσας, ἐκ τοῦ
» κήτους φιλόνηρωπε, κάμει τοῦ
» θυθοῦ τῶν πταισμάτων, ἀνά-
» γαγε δέομαι.

Τὸν Θωμᾶν οὐ κατέλιπες, βα-
πτιζόμενον Δέσποτα, θυθῶ ἀ-
πιστίας παλάμας, προτεινας εἰς
ἔρευαν.

Ο Σωτὴρ ἡμῶν ἔλεγε, ψηλα-
φῶντές με ἴδετε, ὅστέα καὶ σάρ-
κα φοροῦντα, ἐγὼ οὐκ ἠλλοίω-
μαι.

Τὴν πλευρὰν ἐψηλάφησε, καὶ
πιστεύσας ἐπέγνωκε, Θωμᾶς μὴ
παρῶν σου τῇ πρώτῃ, εἰσόδω
Σωτὴρ ἡμῶν.

Καταβασία. Κατῆλθες ἐν τοῖς κατω-
τάτοις. Κοντάκιον. Ἦχος κλ. δ'.

Τῇ φιλοπράγματι δεξιᾷ, τὴν
ζωοπάροχόν σου πλευρὰν, ὁ Θω-
μᾶς ἐξηρεύνησε Χριστὲ ὁ Θεός·
συγκεκλεισμένων γὰρ τῶν θυρῶν
ὡς εἰσῆλθες, σὺν τοῖς λοιποῖς Ἀ-
ποστόλοις ἐβόα σοι, Κύριος ὑπάρ-
χεις καὶ Θεός μου. Ὁ Οἶκος.

Τίς ἐφύλαξε τὴν τοῦ Μαθητοῦ
παλάμην τότε ἀχώνευτον, ὅτε τῇ
πυρίνῃ πλευρᾷ προσῆλθε τοῦ
Κυρίου; τίς ἔδωκε ταύτῃ τόλμαν,
καὶ ἴσχυσε ψηλαφῆσαι φλόγεον
ὄστοῦν; πάντως ἡ ψηλαφηθεῖσα·
εἰ μὴ γὰρ ἡ πλευρὰ, δύναμιν ἐχο-
ρήγησε, πηλίγη δεξιᾷ, πῶς εἶχε
ψηλαφῆσαι, παθήματα σαλεύσαν-

τα τὰ ἄνω καὶ τὰ κάτω; αὕτη ἡ
χάρις Θωμᾶ ἐδόθη, τὸ ταύτην
ψηλαφῆσαι, Χριστῷ δὲ ἐκβοῆσαι·
Κύριος ὑπάρχεις καὶ Θεός μου.

Στίχ. Εἰ νηδύος κλείς, ἢ τάφου μὴ
κωλύει, Σὴν Σῶτερ ὄρμη, κλείς θυ-
ρῶν πῶς κωλύσει;

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Κυριακῇ ἀπὸ τοῦ
Πάσχα, τὰ Ἐγκαίνια τῆς τοῦ Χριστοῦ
Ἀναστάσεως, καὶ ἡ τοῦ ἁγίου Θωμᾶ
ψηλάφησις.

Ταῖς τοῦ σοῦ Ἀποστόλου Θωμᾶ
προσεθείαις Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, ἐλέη-
σον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ἐδὴ, Ζ'. Ὁ Εἰρμός.

Εἰκόνι λατρεύειν, μουσικῆς συμ-
φωνίας, συγκαλουμένης λαοὺς
» ἐκ τῶν ὠδῶν Σιών, ἄδοντες, πα-
» τρικῶς οἱ παῖδες Δαβὶδ, Τυράν-
» νου ἔλυσαν, τὸ παλιμψημον δόγ-
» μα, καὶ τὴν φλόγα εἰς δρόσον
» μετέβαλον, ὕμνον ἀναμέλποντες,
» Ὁ ὑπερυψούμενος τῶν Πατέρων
» καὶ ἡμῶν, Θεός εὐλογητὸς εἶ.

Ωs πρώτη ὑπάρχει ἡμερῶν καὶ
Κυρία, ἡ λαμπροφόρος αὕτη, ἐν
ἢ ἀγάλλεσθαι ἄξιον, τὸν καινὸν
καὶ θεῖον λαόν· ἐν τρέμῳ φέρει
γὰρ, καὶ αἰῶνος τὸν τύπον, ὡς
ὄγδοας τελούσα τοῦ μέλλοντος,
Ὁ ὑπερυψούμενος τῶν Πατέρων
καὶ ἡμῶν, Θεός εὐλογητὸς εἶ.

Ο μόνος τολμήσας, τῇ ἀπίστῳ
τε πίστει, εὐεργετήσας ἡμᾶς,
Θωμᾶς ὁ Δίδυμος, λύει μὲν τὴν
ζοφώδη ἀγνοίαν τοῖς πᾶσι πέρασι,
τῇ πιστῇ ἀπιστίᾳ· ἐαυτῷ δὲ τὸν
στέ-

στέφανον πλέκει σαφῶς, λέγων, Σὺ εἶ Κύριος, ὁ ὑπερυψούμενος τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Οὐ μάρτην διστάσας, ὁ Θωμᾶς τῇ ἐγέρσει σου, οὐ κατέθετο, ἀλλ' ἀναμφίλεκτον ἔσπευδεν, ἀποδείξαι ταύτην Χριστὲ τοῖς πάσιν ἔθνεσιν· ὅθεν δι' ἀπιστίας πιστωσάμενος, πάντας ἐδίδαξε λέγειν. Σὺ εἶ Κύριος, ὁ ὑπερυψούμενος τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Εμφόδως τὴν χεῖρα, ὁ Θωμᾶς τῇ πλευρᾷ σου, τῇ ζωηφόρῳ Χριστὲ, ἐνθεῖς ὑπότρομος ἦσθετο, ἐνεργείας Σῶτερ διπλῆς, τῶν δύο φύσεων, τῶν ἐν σοὶ ἰνωμένων ἀσυγχύτως, καὶ πίστει ἐκράυγαζε, λέγων, Σὺ εἶ Κύριος, ὁ ὑπερυψούμενος τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Καταβασία. Ὁ παῖδας ἐκ καμίνου.

ᾠδὴ Η'. Ὁ Εἰρμός.

Τὸν ἐν φλογὶ πυρὸς, καιομένης
 • καμίνου, διαφυλάξαντα Παῖδας,
 • καὶ ἐν μορφῇ Ἀγγέλου συγκα-
 • ταβάντα τούτοις, ὑμνεῖτε Κύ-
 • ριον, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας
 • τοὺς αἰῶνας.

Επιποθήσας σου, τὴν χαρμόσυνον θάαν, τὸ πρὶν ἠπίσται ὁ Θωμᾶς· ἀξιωθεὶς δὲ ταύτης, Θεὸν καὶ Κύριόν σε ἐκάλει Δέσποτα· ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὸν ἀνασχόμενον, τῆς Θωμᾶ ἀπιστίας, καὶ ὑποδείξαντα πλευρᾷν, καὶ τῇ αὐτοῦ παλάμῃ ἀκριβολογηθέντα, ὑμνεῖτε Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Σοῦ τὸν περίεργον, θησαυρὸν κεκρυμμένον, ἡμῖν ἠνέωξε Θωμᾶς· θεολογήσας γλώσση γάρ; θεοφορουμένη, Ὑμνεῖτε ἔλεγε, καὶ ὑπερυψοῦτε Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία. Αὕτη ἡ κλιτή.

ᾠδὴ Θ'. Ὁ Εἰρμός.

Σὲ τὴν φαεινὴν λαμπάδα, καὶ
 » Μητέρα τοῦ Θεοῦ, τὴν ἀρίστη-
 » λον δόξαν, καὶ ἀνωτέραν πάν-
 » των τῶν ποιημάτων, ἐν ὕμνοις
 » μεγαλύνομεν.

Σοῦ τὴν φαεινὴν ἡμέραν, καὶ ὑπέρλαμπρον Χριστὲ, τὴν δόξωτον χάριν, ἐν ἣ ὠραῖος κάλλει, τοῖς Μαθηταῖς σου, ἐπέστης μεγαλύνομεν.

Σὲ τὸν χοικῆ παλάμῃ, ψηλαζόμενον πλευρᾷν, καὶ μὴ φλέξαντα ταύτην, πυρὶ τῷ τῆς αὐλοῦ, θείας οὐσίας, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Σὲ τὸν ὡς Θεὸν ἐκ τάφου, ἀναστάντα Χριστὸν, οὐ βλεφάροις ἰδόντες, ἀλλὰ καρδίας πόθῳ πεπιατευχότες, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Κατα-

Καταβασία· Φωτίζου φωτίζου.

Ἐξαποστειλάριον. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἀστροῖς.

Εμῶν μελῶν χειρὶ σου, ἐξερευνήσας τὰς πληγὰς, μὴ μοι Θωμᾶ ἀπιστήσης, τραυματισθέντι διὰ σέ· σὺν Μαθηταῖς ὁμοφρόνει, καὶ ζῶντα κήρυττε Θεόν. Δίς.

Σήμερον ἔαρ μυρίζει, καὶ καινὴ Κτίσις χορεύει· σήμερον ἀΨρονται κλειθρα, θυρῶν καὶ τῆς ἀπιστίας, Θωμᾶ τοῦ φίλου βοῶντος· ὁ Κύριος καὶ Θεός μου.

Εἰς τοὺς αἶνους τὸ, Πᾶσα πνοή, ἰστώμ. ςίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν στίχηρὰ προσόμοια γ'. δευτεροῦντες τὸ α'. ἤχος α'. Πανεύρημοι Μάρτυρες.

Μετὰ τὴν ἐκ Τάφου σου φρικτὴν, Ζωοδότα ἐγερσιν, ὡσερ σφραγίδας οὐκ ἔλυσας, Χριστὲ τοῦ Μνήματος, οὕτω κεκλεισμένων, θυρῶν εἰσελήλυθας, πρὸς τοὺς πανευκλειεῖς Ἀποστόλους σου, χαροποιῶν αὐτούς, καὶ εὐθὲς σου παρεχόμενος, τούτοις Πνεῦμα, δι' ἄμετρον ἔλεος.

Θωμᾶς ὁ καὶ Δίδυμος οὐκ ἦν, ἐνδημῶν ἠνίκα σὺ, τοῖς Μαθηταῖς ὥφθης Κύριε· ὅθεν ἠπίστησε, τῆ σὴ Ἀναστάσει, καὶ τοῖς κατιδοῦσί σε, ἐβόα, Εἰ μὴ βάλω τὸν δάκτυλον, εἰς τὴν πλευρὰν αὐτοῦ, καὶ τῶν ἤλων τὰ τυλώματα, οὐ πιστεύω, ὅτι ἐξεγήγερται.

Ὡς θέλεις ψηλάφησον Χριστὸς, τῷ Θωμᾶ ἐβόησε· βάλλε τὴν χεῖρα (ΤΟΜΟΣ Γ').

καὶ γνωθὶ με, ὁστέα ἔχοντα, καὶ γεῶδες σῶμα, καὶ μὴ γίνου ἀπιστος, ἐπίσης δὲ τοῖς ἄλλοις πιστώθητι· ὁ δὲ ἐβόησεν, Ὁ Θεός μου καὶ ὁ Κύριος, σὺ ὑπάρχεις, δόξα τῇ ἐγέρσει σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. ἤχος. πλ. β'.

Μετὰ ἡμέρας ὀκτώ, τῆς Ἐγέρσεώς σου Ἰησοῦ Βασιλεῦ, Μονογενὲς Λόγε τοῦ Πατρὸς, ὥφθης τοῖς Μαθηταῖς σου, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, τὴν εἰρήνην σου παρεχόμενος· καὶ τῷ ἀπιστοῦντι Μαθητῇ τοὺς τύπους ἔδειξας· δεῦρο ψηλάφησον τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας, καὶ τὴν ἀκήρατόν μου πλευρὰν· ὁ δὲ πεισθεὶς ἐβόα σοι· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου δόξα σοι.

Δοξολογία μεγάλη. καὶ Ἀπόλυσις.

Ἀπὸ τῆς σήμερον ἀρχονται πάλιν αἱ Λιταὶ ἐν τῷ Νάρθηκι μετὰ τὴν Ἀπόλυσιν τοῦ Ὁρθρου, ἐν αἷς ψάλλο· τὸ Ἐωθινὸν ἰδιόμελον· λέγεται γοῦν σήμερον τὸ α'. (εἰς Τ. Α'. φύλ. 85). Ἐἶτα ἡ Α'. ὥρα. Καὶ ἡ Κατήχησις τοῦ Στουδίτου. Σημείωσον, ὅτι ἡ Ἀκολουθία τῶν ἐπιλαχόντων Ἀγίων ἐν πάσαις ταῖς Κυριακαῖς τῆς Ν'. ψάλλεται ἐν τοῖς Ἀποδείπνοις αὐτῶν τῶν Κυριακῶν.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν ἀρχόμεθα τῶν Τυρικῶν, καὶ ψάλλομεν ἐν ταῖς Μαρτυρῆσι, ἐκ τοῦ Κανόνος τῆς Ἐσπερας, Ὁδὴν γ'. καὶ ς'. Τροπάριον.

Εἰς τὴν Ἐσπερα-

Ἐσπραγισμένου τοῦ μνήματος. Δόξα, καὶ νῦν. Κεντάκιον. Τῆ φιλοπράγμων· δεξιᾷ φύλ. 3. Τὸ, Τρισάγιον. Προκείμενον. ἤχος γ'. Μέγας ὁ Κύριος ἡμῶν, καὶ μεγάλη ἡ ἰσχύς αὐτοῦ. Αἰνεῖται τὸν Κύριον, ὅτι ἀγαθός.

Πράξεων τῶν Ἀποστόλων.

Εν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, διὰ τῶν χειρῶν τῶν Ἀποστόλων ἐγένετο σημεῖα, καὶ τέρατα ἐν τῷ λαῷ πολλά, (καὶ ἦσαν ὁμοθυμαδὸν ἅπαντες ἐν τῇ Στοᾷ Σολομῶντος, τῶν δὲ λοιπῶν οὐδεὶς ἐτόλμα κολλᾶσθαι αὐτοῖς, ἀλλ' ἐμεγάλυνεν αὐτοὺς ὁ λαός· μᾶλλον δὲ προσετίθεντο πιστεύοντες τῷ Κυρίῳ, πλήθη ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν) ὥστε κατὰ τὰς πλατείας ἐκφέρειν τοὺς ἀσθενεῖς, καὶ τιθέναι ἐπὶ κλινῶν καὶ κραββάτων, ἵνα ἐρχομένου Πέτρου, κἄν ἤσυχιά ἐπισκιάσῃ τινὶ αὐτῶν. Συνήρχετο δὲ καὶ τὸ πλῆθος τῶν πέριξ πόλεων εἰς Ἱερουσαλήμ, φέροντες ἀσθενεῖς καὶ ὄχλουμένους ὑπὸ πνευμάτων ἀκαθάρτων, οἵτινες ἐθεραπεύοντο ἅπαντες. Ἀναστάς δὲ ὁ ἀρχιερεὺς, καὶ πάντες οἱ σὺν αὐτῷ, ἢ οὕσα αἵρεσις τῶν Σαδδουκαίων, ἐπλήσθησαν ζήλου, καὶ ἐπέβαλον τὰς χεῖρας αὐτῶν ἐπὶ τοὺς Ἀποστόλους, καὶ ἔθεντο αὐτοὺς ἐν τήρῃσι δημοσίᾳ. Ἄγγελος δὲ Κυρίου διὰ τῆς νυκτὸς ἤνοιξε τὰς θύρας τῆς φυλακῆς, ἔξαγαγὼν τε αὐτοὺς, εἶπε, Πορεύεσθε, καὶ σταθέντες λαλεῖτε ἐν τῷ Ἱερῷ τῷ Λαῷ πάντα τὰ ῥήματα τῆς ζωῆς ταύτης.

Ἄλληλ, πλ. δ'. Δεῦτε ἀγαλλιασώμεθα τῷ Κυρίῳ. Στίχ. Ὅτι Θεὸς μέγας Κύριος καὶ Βασιλεὺς.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Οὔσης ὀψίας, τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ.

Κοινωνικόν. Ἐπαίνει Ἱερουσαλήμ τὸν Κύριον, αἶνει τὸν Θεὸν σου Σιών.

Τῇ Κυριακῇ Ἑσπέρας· εἰς τὸ. Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν στιχηρὰ τῆς Ἑσπέρας γ'. ἤχος, α'. Μετὰ τὴν ἐκτάφου σου. Θωμᾶς ὁ καὶ Δίδυμος. Ὡς θελεῖς ψηλάφῃσον· φύλ. 33. Καὶ εἰς τὸ Μηνιαῖον τοῦ κατὰ τὴν ἡμέραν ἁγίου γ'. Δόξα καὶ νῦν. ἤχος α'. Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, εἰς Φύλ. 26. Εἶσοδος μετὰ θυμιατοῦ Προκείμενον ἤχος βαρῦς. Τίς Θεὸς μέγας· στίχ. α'. Ἐγνώρισας ἐν τοῖς λαοῖς τὴν δύναμίν σου. Τίς Θεός· στίχ. β'. Ἐμνήσθη τῶν ἔργων Κυρίου. Τίς Θεός· στίχ. γ'. Εἶτα Ἐκτενής, τὸ, Καταξίωσον. Καὶ τὰ λοιπὰ.

Εἰς τὸν στίχ. τὸ Αναστάς. στιχηρ. ἤχ. α'.

Τὰς ἑσπερινὰς ἡμῶν εὐχὰς, πρόσδεξαι Ἅγιε Κύριε, καὶ παρασχου ἡμῖν, ἄφεσιν ἁμαρτιῶν· ὅτι μόνος εἶ ὁ δεΐξας, ἐν Κόσμῳ τὴν Ἀνάστασιν.

Στίχ. Πρὸς σὲ ἦρα τοὺς ὀφθαλμοὺς μου.

Οτι τὸ πέλαγος πλὴν, τῶν παραπτώματων μου Σωτήρ, καὶ δεινῶς βεβύθισμαι, ταῖς πλημμελεί-

αἰς μου, δός μοι χεῖρα σῶσον με, ὡς τῷ Πέτρῳ ὁ Θεός, καὶ ἐλέησόν με.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε.

Τῇ πρεσβείᾳ Κυρίου, πάντων τῶν Ἁγίων, καὶ τῆς Θεοτόκου, τὴν σὴν εἰρήνην δός ἡμῖν, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς, ὡς ὁ μόνος Οἰκτίρμων.

Ἄδῃ, καὶ νῦν, ἤχοι. α.

Μεθ' ἡμέρας ὀκτώ. εἰς φύλ. 33.

Τὸ, Νῦν ἀπολύεις· τὸ, Τριτάριον. Ἀπολυτικόν. Ἐσφραγισμένον. . . . Ἐτενης, καὶ Ἀπολύσις.

Καὶ ἡ συνήθης Λιτὴ ἐν τῷ Νάρθακι, ψαλλομένου τοῦ Ἱδιορέλου στιχηροῦ τοῦ Ἁγίου τῆς Μονῆς, πρὸς τὸν κατὰ τὴν ἡμέραν ἤχον.

Τῇ Β'. τῆς Β'. Ἐβδομάδος, εἰς τὸν Ὁρθρον μετὰ τὸν εὐλογητὸν, λέγομεν τὸ, Χριστὸς ἀνέστη ἐκ γ' γύμα. τοῦτο γὰρ ποιοῦμεν ἐν ταῖς Ὁραῖς, καὶ ἐν τοῖς Ἐσπερινοῖς, καὶ τοῖς Ἀποδείπνοις, ἀπὸ τῆς σήμερον μέχρι τῆς Ἀναλήψεως. Πῶς οὖν οὐ δεδύλωται περὶ τοῦ Μεσονυκτικοῦ, ὡς ἐν τοῖς κελλίοις οἶμαι τοῦτου ψαλλομένου, ἐπεὶ κάκεισε οὕτως ἡ ἐναρξίς γίνεται. Ἐῖτα τὸν Ἐξάψαλμον, τὸ, Θεὸς Κύριος. Τροπάριον. Ἐσφραγισμένου τοῦ Μνήματος. Ὅπερ λέγεται δι' ὅλης τῆς Ἐβδομάδος. Ἡ στιχολογία τῶν β'. Καθισμάτων. Μετὰ τῆς α. στιχολογίαν. Κάθισμα Ἀναστάσιμον. ἤχοι, α.

Τὸν Τάφον σου Σωτήρ, Στρατιῶται τηροῦντες, νεκροὶ τῆ ἀστραπῆ, τοῦ ὀφθέντος Ἀγγέλου, ἐγένοντο κηρύττοντες, γυναιξὶ τὴν Ἀνάστασιν· σὲ δοξάζομεν, τὸν

τῆς φθορᾶς καθαίρετ'· σοὶ προσπίπτομεν, τῷ ἀναστάντι ἐκ Τάφου, καὶ μόνῳ Θεῷ ἡμῶν.

Κατανυκτικόν.

Εν ἀνομίαις συλληφθεὶς ἐγὼ ὁ ἄσωτος, οὐ τολμῶ ἀτενίσει εἰς τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ· ἀλλὰ θαρρῶν εἰς τὴν φιλανθρωπίαν σου, κράζω, Ὁ Θεὸς ἰλάσθητι μοι τῷ ἁμαρτανλῷ, καὶ σῶσον με. Μαρτυρικόν.

Ἀθλῆσεως καύχημα, καὶ στέφανων ἀξίωμα, οἱ ἐνδοξοὶ Ἀθλοφόροι περιβέβληνται σε Κύριε· καρτερίᾳ γὰρ αἰκισμῶν, τοὺς ἀνόμους ἐτροπώσαντο, καὶ δυνάμει θεικῇ, ἐξ οὐρανοῦ τὴν νίκην ἐδέξαντο· αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις, ἐλευθέρωσον τοῦ ἀοράτου ἐχθροῦ Σωτήρ, καὶ σῶσον με. Θεοτοκ.

Θαῦμα θαυμάτων Κεχαριτωμένη, ἐν σοὶ θεωροῦσα ἡ Κτίσις ἀγάλλεται· συνέλαβες γὰρ ἀστέρως, καὶ ἔτεκες ἀφράστως, ὃν Ταξιαρχίαι Ἀγγέλων ὄραν οὐ δεδύνηνται. αὐτὸν ὡς Θεὸν ἰκέτευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μετὰ τὴν β'. στιχ. Κάθ. ἤχοι. α.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ἀψάμενος χειρὶ, τῆς πλευρᾶς τῆς ἀστέκτου, ὁ Δίδυμος Θωμᾶς, οὐκ ἐφλέχθη τῇ ψαύσει, ἀλλ' ἔμεινε τοὺς μῶλωπας, ψηλαφῶν ἀκριβέστερον, καὶ εὐεγγύμενος, τῷ δι' ἡμᾶς λογιθεθέντι, Σὺ μου Κύριος, σὺ καὶ Θεὸς μου ὑπάρχεις, κἂν πάθος ὑπήνεγκας. (Δίς.)

Ἐῖτα

Εἶτα, Ἀνάστασιν Χριστοῦ. καὶ τὸν Ν'

Ὅτω γάρ ποιοῦμεν ἄχρι τῆς Ἀναλήψεως· ἀλλ' οὐδέ, τῷ Κυρίῳ ἄσωμεν, λέγομεν, ἀλλὰ τὴν ἀρχὴν ποιοῦμεν ἀπὸ τῶν Εἰρμῶν, οὗς καὶ δευτεροῦμεν, ποιοῦντες καὶ τὰ Τροπάρια ᾠδῆς. τὸν δὲ Κανόνα τοῦ Μηναίου, εἰς δ'. Ἀπὸ γ'. Ὀδῆς, Κάθισμα τοῦ Μηναίου, καὶ τῆς Ἑορτῆς. Ἀφ' ε'. Κοντάκιον τῆς Ἑορτῆς· καὶ Στιχολογούμεν τὴν Τιμιωτέραν. Μετὰ τὴν θ'. Ὀδῆν. Ἐξαποστειλᾶριον τῆς Ἑορτῆς, δις.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ψάλλομεν τὸ Ἀναστάσιμον στιχηρὸν, ἤχος α'.

Ἦμνοῦμέν σου Χριστέ, τὸ σωτήριον Πάθος, καὶ δοξάζομέν σου τὴν Ἀνάστασιν. Δις.

Ἄλλος σε Κόσμος ψυχῆ, ἀναμένει καὶ Κριτῆς, τὰ σὰ μέλλον δημοσιεύειν κρυπτὰ καὶ δεινὰ· μὴ οὖν ἐμρείνης τοῖς ὧδε, ἀλλὰ πρόφθασον βοῶσα τῷ Κριτῇ· Ὁ Θεὸς ἰλάσθητί μοι, καὶ σῶσόν με.

Τοὺς Ἀθλοφόρους τοῦ Χριστοῦ, δεῦτε λαοὶ ἅπαντες τιμήσωμεν, ἕμνοις καὶ ὧδαῖς πνευματικαῖς, τοὺς φωστῆρας τοῦ κόσμου, καὶ κήρυκας τῆς πίστεως, τὴν πηγὴν τὴν ἀένναον, ἐξ ἧς ἀναβλύζει τοῖς πιστοῖς τὰ ἴαματα· αὐτῶν τῆς ἰκεσίας Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην δώρησαι τῷ κόσμῳ σου, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα καὶ νῦν, ἤχος α'.

Θωμᾶς ὁ λεγόμενος εἰς φύλ. 26.

Ἀπόστιχα. ἤχ. β'. Οἶκος τοῦ Εὐφράθ.

Χεῖλεσι καθαροῖς, ὑμνεῖτε σὺν Ἀγγέλοις, βροτοὶ τὸν ἀναστάντα, τριήμερον ἐκ τάφου, καὶ κόσμον συνεγείραντα.

Στίχ. Ἐπαινεῖ Ἱερουσαλὴμ τὸν Κύριον.

Ῥοφθῆς τοῖς ἱεροῖς, σοῦ Σῶτερ Ἀποστόλοις, τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, δι' αὐτῶν ἐγκαινίζων, ἡμῖν τὸ θεῖον Πνεῦμά σου.

Στίχ. Οτι ἐνίσχυσε τοὺς μοχλοὺς.

Νῦν σε Παμβασιλεῦ, ἰδόντες οὐ βλεφάροις, ἀλλὰ καρδίας πόθῳ, Θεὸν πεπιστευκότες, ἐν ἕμνοις μεγαλύνομεν.

Δόξα, καὶ νῦν ἤχος α'.

Τῶν μαθητῶν δισταζόντων. εἰς φύλ. 26.

Ἀπολυτίκιον. Ἐσφραγισμένου. Βακτηῆς. ἢ α'. ὦρα. καὶ Ἀπόλυσις.

Ἀρχόμεθα δὲ ἀπὸ τῆς σήμερον τῶν μεσῶριων τῆς γ'. Ἦρας, καὶ τῆς ε'. τὸ δὲ μεσῶριον τῆς α'. Ἦρας, καὶ τῆς θ'. ψάλλ. ἐν τοῖς κελλοῖς ἡμῶν· ἐν δὲ τοῖς Ἀποδείκνοις τὸν ἱετῆριον Κανόνα τῆς Θεοτόκου, καὶ τὰ Τριώδια τῆς ἡμέρας, ἅπαν εἰσι τοῦ Κυρίου Ἰωσήφ. Ὅτω γίνεται ἡ Ἀκολουθία, ἕως τῆς Ἀναλήψεως, καθὼς ἐδηλώθη τῇ Κυριακῇ Ἑσπέρας, καὶ ἐν τῷ Ὁρθρῷ τῆς β'. τῶν Στιχηρῶν ἐναλλασσομένων, καὶ τῶν Καθισμάτων τῆς Ὀκτωήχου.

Εἰς τὴν λειτουργίαν, Προκείμε. ἤχ. γ'. Μέγας ὁ Κύριος ἡμῶν, καὶ μεγάλη ἡ ἰσχὺς αὐτοῦ. στίχ. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον ὅτι ἀγαθός. Πράξεων τῶν Ἀποστόλων.

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐπειναις, εἶπε
πῆ-

Πέτρος πρὸς τὸν λαόν, Μετανοήσατε, καὶ ἐπιστρέψατε, εἰς τὸ ἐξαληφθῆναι ὑμῶν τὰς ἀμαρτίας, ὅπως ἂν ἔλθωσι καιροὶ ἀναψύξεως, ἀπὸ προσώπου τοῦ Κυρίου, καὶ ἀποστείλῃ τὸν προκεκηρυγμένον ὑμῖν Ἰησοῦν Χριστόν. Ὅν δεῖ Οὐρανὸν μὲν δεξασθαι, ἄχρι χρόνων ἀποκαταστάσεως πάντων, ὧν ἐλάλησεν ὁ Θεὸς διὰ στόματος πάντων τῶν Ἀγίων αὐτοῦ Προφητῶν ἀπ' αἰῶνος. Μωσῆς μὲν γὰρ πρὸς τοὺς Πατέρας εἶπεν, Ὅτι Προφήτην ὑμῖν ἀναστήσει Κύριος ὁ Θεὸς ὑμῶν, ἐκ τῶν ἀδελφῶν ὑμῶν, ὡς ἐμέ· αὐτοῦ ἀκούσεσθε κατὰ πάντα, ὅσα ἂν λαλήσῃ πρὸς ὑμᾶς. Ἔσται δὲ πᾶσα ψυχὴ, ἥτις ἂν μὴ ἀκούσῃ τοῦ Προφήτου ἐκείνου, ἐξολοθρευθήσεται ἐκ τοῦ λαοῦ. καὶ πάντες δὲ οἱ Προφῆται ἀπὸ Σαμουὴλ καὶ καθεξῆς, ὅσοι ἐλάλησαν, καὶ προκατήγγειλαν τὰς ἡμέρας ταύτας. Ὑμεῖς ἐστε υἱοὶ τῶν Προφητῶν, καὶ τῆς διαθήκης, ἧς διέθετο ὁ Θεὸς πρὸς τοὺς Πατέρας ὑμῶν, λέγων πρὸς Ἀβραάμ, Καὶ ἐν τῷ σπέρματί σου ἐνευλογηθήσονται πᾶσαι αἱ πατριαὶ τῆς γῆς. Ὑμῖν πρῶτον ὁ Θεὸς, ἀναστήσας τὸν Παῖδα αὐτοῦ Ἰησοῦν, ἀπέστειλεν αὐτὸν εὐλογοῦντα ὑμᾶς, ἐν τῷ ἀποστρέφειν ἕκαστον ἀπὸ τῶν πονηριῶν ὑμῶν.

¹ Ἀλληλ. πλ. ἀ. Δεῦτε ἀγαλλιασώμεθα τῷ Κυρίῳ. στίχ. Ὅτι Θεὸς μέγας Κύριος καὶ Βασιλεὺς.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, Γάμος ἐγένετο ἐν Κανᾷ τῆς Γαλιλαίας.

Κοινωνικόν. Ἐπαίνει Ἱερουσαλὴμ τὸν Κύριον.

Τῇ Β'. τῆς Β'. Ἑβδομάδος Ἑσπέρας, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα. ψάλλομεν σιχηρά. ἦχος δ'.

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Αναστὰς ἐκ τοῦ Μνήματος, κεκλεισμένων ἐφίστασαι, τῶν θυρῶν τοῖς φίλοις σου, Παντοδύναμε, καὶ τῷ Θωμᾷ ἀπιστήσαντι, τῶν ἤλων ὑπέδειξας, διατρήσεις καὶ πλευράς, τὴν ἐκ λόγῃς ἐκκέντησιν, βεβαιῶν αὐτόν, καὶ πιστούμενος Λόγε, ὡς αὐτὸς εἶ, ὁ δι' οἴκτον ὑπομείνας, σωτηριῶδη παθήματα.

Τὴν πολλὴν συγκατάβασιν, καὶ δι' οἴκτον ἀμέτρητον, καθορῶν μου κένωσιν, μὴ ἀμφίβαλλε, ἀλλὰ πιστώθητι Δίδυμε, ὁ Κύριος ἔφησεν, ὡς αὐτὸς ἐγὼ εἰμί, ὁ παθὼν καὶ τριήμερος, ἐκ τοῦ Μνήματος, ἀναστὰς καὶ τοῦ Ἄδου, τὰ ταμεῖα, ἐκκενώσας καὶ ζωώσας, τοὺς ἀπ' αἰῶνος τεθνήξαντας.

Εκπλαγείς ὡς εἴωρακεν, ὁ Θωμᾶς ἀνεβόησεν, ὀπηνίκα εἶδέ σε, Παντοδύναμε. Σὺ εἶ Θεός μου καὶ Κύριος, πιστεύω φιλόνηρωπε, ὡς αὐτὸς εἶ ὁ παθὼν, καὶ τὰ πάθη ἰώμενος, τῶν ψυχῶν ἡμῶν προσκυνῶ σου τὸ κράτος, καὶ τῷ κόσμῳ,

διαγγέλλω τὴν φρικτὴν σου, καὶ Παντοδύναμον Ἐγερσιν.

Καὶ τοῦ Μνηαίου, γ'. Δόξα, καὶ νῦν. ἤχος, α'. Τῶν Μαθητῶν διαταζόντων. εἰς Φύλ. 26. Ἀπόστιχα στιχηρά. ἤχ. α'.

Κυκλώσατε λαοὶ Σιών, καὶ περιλάβετε αὐτήν, καὶ δότε δόξαν ἐν αὐτῇ, τῷ ἀναστάντι ἐκ νεκρῶν ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ λυτρωσάμενος ἡμᾶς, ἐκ τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν.

στίχ. Πρὸς σὲ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Οτι ἐννοίαις πονηραῖς, καὶ ἔργοις καταδεδίκασαι. Σωτήρ, λογισμὸν μοι δώρησαι ἐπιστροφῆς ὁ Θεός, ἵνα κράζω, σῶσόν με. Εὐεργετὰ Ἀγαθὲ, καὶ ἐλέησόν με.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε.

Η ἐν Σταδίῳ ὑμῶν ὁμολογία Ἁγιοι, τῶν δαιμόνων κατέπτηξε τὴν δύναμιν, καὶ τῆς πλάνης τοὺς ἀνθρώπους ἠλευθέρωσε διὸ καὶ τὰς κεφαλὰς ἀποτεμνόμενοι, ἐκράζετε, Γενέσθω Κύριε ἡ θυσία τῶν ψυχῶν ἡμῶν, εὐπρόσδεκτος ἐνώπιόν σου ὅτι σὲ ποθήσαντες, κατεφρονήσαμεν τῆς προσκαίρου ζωῆς, Φιλάνθρωπε.

Δόξα, καὶ νῦν. ἤχ. β'. Μετὰ τὴν ἔγερσίν σου Κύριε. εἰς φύλ. 26. Εσφραγισμένου τοῦ μνηματος. Ἐκτενής. Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ Γ'. εἰς τῆς Ὁρθρ. Μετὰ τὴν α'. στιχολ. καθ. ἤχ. α'.

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Γυναῖκες πρὸς τὸ Μνήμα παρεγένοντο ὄρθρῃαι, καὶ Ἀγγελικὴν ὄπτασίαν θεασάμεναι ἔτρεμον ὁ Τάφος ἐξήστραπται Ζωὴν, τὸ θαῦμα κατέπληττεν αὐτάς· διὰ τοῦτο ἀπελθοῦσαι, τοῖς Μαθηταῖς ἐκήρυττον τὴν Ἐγερσιν τὸν Ἄδην ἐσκόλευσε Χριστὸς, ὡς μόνος κραταῖος καὶ δυνατὸς, καὶ φθαρέντας συνήγειρε πάντας, τὸν τῆς κατακρίσεως φόβον λύσας, Δυνάμει Σταυροῦ.

Εἰ ὁ δίκαιος μόλις σώζεται, ἐγὼ ποῦ φανοῦμαι ὁ ἁμαρτωλός; τὰ βάρος καὶ τὸν κύσωνα, τῆς ἡμέρας οὐκ ἐβάστασα· τοῖς περὶ τῆς ἐνδεκάτην ὥραν, συναριθμησόν με ὁ Θεός, καὶ σῶσόν με.

Μαρτυρικόν.

Ωs καλοὶ Στρατιῶται, ὁμοφρόνως πιστεύσαντες, τὰς ἀπειλὰς τῶν Τυράννων μὴ πτοοῦμενοι Ἁγιοι, προσήλθετε προθυμῶς τῷ Χριστῷ, ἀράμενοι τὸν τίμιον Σταυρὸν καὶ τελέσαντες τὸν δρόμον, ἐξ Οὐρανοῦ τὴν νίκην ἐδέξασθε. Δόξα τῷ ἐνισχύσαντι ἡμᾶς, Δόξα τῷ στεφανώσαντι, Δόξα τῷ ἐνεργούντι δι' ὑμῶν πᾶσιν ἰάματα.

Θεοτοκίον.

Αρρήκτον τεῖχος κεκτημένοι πιστοί, τὴν Θεοτόκον Μαρίαν, δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν αὐτῇ· παρρησίαν γὰρ ἔχει πρὸς τὸν

τὸν τευχθέντα ἐξ αὐτῆς, καὶ πρεσβεύειν καὶ σώζειν, ἀπὸ ὀργῆς καὶ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μετὰ τὴν β'. στιχολογίαν. Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς. Ἦχ. πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὸν Ἀπόστολον πάντες, καὶ Μαθητὴν τοῦ Χριστοῦ, εὐφημήσωμεν ὕμνοις ἐπὶ τῇ μνήμῃ αὐτοῦ. Θεοπρεπῶς γὰρ τὰς ἡμῶν, διανοίας αὐτός, τύπους τῶν ἡλίων ψηλαφῶν, βεβαίαν πίστιν ἐκζητῶν, ἐστήριξεν ἐν τῷ Κόσμῳ, καὶ δυσωπεῖ τὸν Σωτῆρα, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ. Καὶ ὁ Ν'. ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς καὶ τοῦ Μηναίου. Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς. Εἰς τοὺς Αἰῶνας, ψάλλομεν στιχηρὰ τῆς Ὀκτωῆχου. Ἦχ. α'.

Ο Σταυρὸν ὑπομείνας, καὶ τὸν θάνατον καταργήσας, καὶ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, εἰρήνευσον ἡμῶν τὴν ζωὴν Κύριε, ὡς μόνος Παντοδύναμος.

Δίς.

Μὴ ἀποδοκιμάσης με Σωτὴρ μου, τῇ βραθυμίᾳ τῆς ἀμαρτίας συνεχόμενον, διέγειρόν μου τὸν λογισμὸν πρὸς μετάνοιαν, καὶ τοῦ σοῦ ἀμπελώνος ἐργάτην δόκιμον ἀνάδειξόν με, δωρούμενός μοι τῆς ἐνδεκάτης ὥρας τὸν μισθόν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Μαρτυρικόν.

Οὗτοι οἱ Στρατιῶται τοῦ Βασι-

λέως τοῦ μεγάλου, ἀντέστησαν τοῖς δόγμασι τῶν Τυράννων, γενναίως κατεφρόνησαν τῶν βασάνων, καὶ τὴν πλάνην πᾶσαν πατήσαντες, ἀζίως στεφανωθέντες, αἰτοῦνται παρὰ τοῦ Σωτῆρος, εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα καὶ νῦν. Ἦχος, α'.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων. εἰς φύλ. 26.

Ἀπόστιχα ἦχ β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθά.

Υμνήσωμεν πιστοὶ, ἀπαύστως σὺν Ἀγγέλοις, Χριστὸν τὸν ἀναστάντα, τριήμερον ἐκ τάφου, καὶ Κόσμον συνεγείραντα.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν. ἐξῆλθεν.

Θωμᾶς σου τὴν πλευρὰν, Εὐσπλαγγχνε ψηλαφήσας, πρὸς πίστιν ἐπανῆλθε· καὶ ἡμεῖς δι' αὐτοῦ σε, Θεὸν λοιπὸν ἐπέγνωμεν.

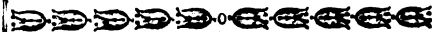
Σίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγούνται δόξαν Θεοῦ.

Νέμεις ὦ Λυτρωτὰ, εἰρήνην τῷ Λαῷ σου, ἐξαναστὰς τοῦ τάφου, καὶ Κόσμον συνεγείρας, ἐξ ἄδου Παντοδύναμε.

Δόξα, καὶ νῦν, Ἦχ. πλ. β'.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων. εἰς φύλλ. 26.

Τὸ Ἀπολυτικόν. Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ Γ'. τῆς Β'. Ἐβδομάδος. Ἑσπέρος, εἰς

Εἰς τὸ, Κύριε ἐπέκραξεν, ψάλλομεν στίχρα. ἤχος, α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Ψηλάφησον λέγει τῷ Θωμᾷ, ἐκ νεκρῶν τριήμερος, ἐξανάστας ὁ Φιλάνθρωπος, καὶ ἶδε χεῖράς μου, καὶ ποδῶν τὰς τρήσεις, καὶ πλευράς τὴν πόρωσιν, καὶ γινώθι με Θεὸν ἀναλλοίωτον, γεῶδες φύραμα, κατ' Οὐσίαν μορφωσάμενον, καὶ τὸ Πάθος ἐν αὐτῷ δεξάμενον.

Ηπόρει τὰς τρήσεις ἐνορῶν, τῶν ποδῶν ὁ Δίδυμος, καὶ τῶν χειρῶν τὰ τυλώματα, καὶ ἦν θαμβούμενος, τὸ φρικῶδες θαῦμα, καὶ χειρὶ τὴν Ἀχραντον, πλευρὰν καὶ ψηλαφῶν καὶ θεώμενος, ἐξ ὧν ὑπέδειξεν, ἀναμφίβολον τοῖς Ἐθνεσι, τὴν ἐκ τάφου τριήμερον Ἐγερσιν.

Λαμβάνω μεγίστην χαρμονὴν, σὴν Σωτῆρ μου Ἐγερσιν, βεβαιουμένην θεώμενος, ἐξ ὧν ἤξίωται, τολμηρῶν πραγμάτων, ὁ Θωμᾶς ἐφάσασθαι διό σε τὸν ἀπλοῦν δογματίζομεν, Θεὸν καὶ Ἄνθρωπον, ἐνεργείας δύο φέροντα, οὐσιώδεις, τῶν ἐξ ὧν συντέθεισαι.

Καὶ τοῦ Μηναίου, γ'. Δόξα, καὶ νῦν. ἤχος δ'.

Κύριε τῇ ἀστέκτῳ τῆς σῆς. εἰς φύλλ. 27.

Ἀποστιχον Σταυρώσιμον. ἤχος. α'.

Σταυρὸς κατεπάγη ἐν Κρανίῳ, καὶ ἦνθησεν ἡμῖν ἀθανασίαν, ἐκ πηγῆς ἀενάου τῆς πλευρᾶς τοῦ Σωτῆρος.

Στίχ. Πρὸς εὐ ἦρα τοῦς.

Δεῦτε λαοὶ ὑμνήσωμεν, καὶ προσκυνήσωμεν Χριστὸν, δοξάζοντες αὐτοῦ τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἐκ τῆς πλάνης τοῦ ἔχθρου, τὸν κόσμον λυτρωσάμενος.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε.

Ω τῆς καλῆς ὑμῶν πραγματείας ἄγιοι, ὅτι αἵματα ἐδώκατε, καὶ οὐρανοὺς ἐκληρονομήσατε· καὶ πρὸς καιρὸν πειρασθέντες, αἰωνίως ἀγάλλεσθε ὄντως καλὸν ὑμῶν τὸ ἐμπόρευμα· φθαρτὰ γὰρ καταλιπόντες, τὰ ἄφθαρτα ἀπέλαβετε· καὶ σὺν Ἄγγελοις χορεύοντες, ὑμνεῖτε ἀπαύστως, Τριάδα Ὁμοούσιον.

Δόξα, καὶ νῦν. ἤχος πλ. δ'.

Αψαι Θωμᾷ τῆς πλευρᾶς. εἰς φύλλ. 27.

Απολυτικόν. Ἐσφραγισμένου, ἔκτενης, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ Δ΄. εἰς τὸν ὄρθρον. Μετὰ τὴν α'. στιχολογίαν, Καθίσματα, ἤχος α'.

Σταυρωθέντος σου Χριστέ, ἀνηρέθη ἡ τυραννὶς, ἐπατήθη ἡ δύναμις τοῦ ἔχθρου· οὔτε γὰρ Ἄγγελος, οὐκ ἄνθρωπος, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Κύριος ἔσωσας ἡμᾶς, δόξα σοι.

Ο Ἰσαὰκ ἐν τῷ βουνῷ ἀνηνέχθη, ὁ Ἰωνᾶς ἐν τῷ βυθῷ κατηνέχθη, καὶ ἀμφοτέροι τὸ πάθος σου Σωτῆρ ἐξεικόνιζον· ὁ μὲν, τὰ δεσμά καὶ τὴν σφαγὴν, ὁ δὲ, τὴν ταφὴν καὶ τὴν ζωὴν, τῆς παραδόξου ἐγέρσεώς σου, Κύριε δόξα σοι.

Μηρ-

Μαρτυρικόν.

Τὰς ἀληθδόνας τῶν Ἁγίων, ἀς ὑπὲρ Σοῦ ἔπαθον, δυσωπήθητι Κύριε, καὶ πάσας ἡμῶν τὰς δούνας, ἴασαι φιλάνθρωπε δεόμεθα.

Σταυροθεοτοκίον.

Οἱ τὴν σὴν προστασίαν κεκτημένοι Ἀχραντε, καὶ ταῖς σαῖς ἰκεσίαις, τῶν δεινῶν ἐκλυτρουμένοι, τῷ Σταυρῷ τοῦ Υἱοῦ σου ἐν παντί φρουρούμενοι, κατὰ χρέος σε πάντες, εὐσεβῶς μεγαλύνομεν.

Μετὰ τὴν β΄ σιχολογίαν, Καθίσματα, ἤχος α΄.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ἀψάμενος χειρὶ, τῆς πλευρᾶς τῆς ἀστέκτου, ὁ Δίδυμος Θωμᾶς, οὐκ ἐφλέχθη τῇ ψαύσει, ἀλλ' ἔμεινε τοὺς μῶλωπας, ψηλαφῶν ἀκριβέστερον, καὶ φθειγγόμενος, τῷ δι' ἡμᾶς λογχευθέντι, Σὺ μου Κύριος, Σὺ καὶ Θεός μου ὑπάρχεις, καὶ πάθος ὑπήνεγκας.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ. Καὶ ὁ Ν. Ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς, καὶ τοῦ Μηναιίου· Εἰς τοὺς Ἀίνους, τὰ παρόντα στιχηρά. ἤχος α΄. Δίς.

Σὺς τὸν ἐν ξύλῳ προσπαγέντα, καὶ ζῶν ἡμῖν παρεσχικότα, ὡς Σωτήρα καὶ Δεσπότην ὑμνοῦμεν ἀπαύστως.

Ἀναστάσιμον.

Ὁ τὸν Ἄδην σκυλεύσας, καὶ τὸν

Ἄνθρωπον ἀναστήσας, τῇ Ἀναστάσει σου Χριστέ, ἀξιώσον ἡμᾶς ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ, ὑμνεῖν καὶ δοξάζειν σε. Μαρτυρικόν.

Ἡμᾶς πανεύφημοι Μάρτυρες, οὐ θλίψεις, οὐ στενοχωρία, οὐ λιμός, οὐ διωγμός οὐδὲ μᾶστιγες, οὐ θυμός θηρῶν, οὐ ξίφος, οὐδὲ πῦρ ἀπειλοῦν, χωρίσαι Θεοῦ δεδύνηται· πόθῳ δὲ μᾶλλον τῷ πρὸς αὐτόν, ὡς ἐν ἀλλοτρίοις ἀγωνισάμενοι σώμασι, τὴν φύσιν ἐλάθετε, θανάτου καταφρονήσαντες· ὄθεν καὶ ἐπαξίως, τῶν πόνων ὑμῶν, μισθὸν ἐκομίσασθε· Οὐρανῶν Βασιλείας κληρονόμοι γεγονάτε· ἔχοντες παρρησίαν πρὸς τὸν φιλάνθρωπον Θεόν, τῷ κόσμῳ τὴν εἰρήνην αἰτήσασθε, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. ἤχος πλ. δ΄.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων εἰς φύλλ. 26.

Ἀπόστιχα. ἤχ. ε΄. Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Θαύματος καινοῦ, ὃ παραδόξου τρόπου, πῶς χόρτος οὐκ ἐφλέχθη, ἡ χεὶρ τοῦ Ἀποστόλου, πυρὶ τῷ τῆς θεότητος.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν.

Σπεύσωμεν καὶ ἡμεῖς, τὰς χεῖρας ἀγιάσαι, τῇ τῶν παθῶν ἀργίᾳ, καὶ οὕτω τοῦ Δεσπότη, τῆς πλευρᾶς ἐφαψώμεθα.

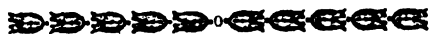
Σίχ. Οἱ Οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν.

Ἐγκαίνισον ψυχῇ, πάσας σου τὰς

τὰς αἰσθήσεις, πρὸς θεῖαν θεω-
ρίαν· Χριστὸς γὰρ οὕτω θέλει,
τελειῶσαι τὰ ἐγκαίνια.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Ορα μοι νοητῶς, τὴν ἀλλαγὴν
τοῦ κόσμου, καὶ κόσμησον τὰ
ἔνδον, ταῖς ἀρεταῖς ὡς φύλλοις,
ψυχὴ καὶ ὠραίσθητι.

Τῆ Δ'. τῆς Β'. ἑβδομάδος. Ἐσπί-
ρας, εἰς τὸ, Κύριε ἐπέκραξα, ψάλ-
λομεν στιχηρὰ, εἰς ἤχον β'.

Ὅτι ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Κόλπους μὴ λιπῶν τοὺς Πατρι-
κοὺς, ὠφθης ἐπὶ γῆς σαρκοφόρος,
δι' εὐσπλαγχνίαν Χριστέ· πάθος
τε καὶ θάνατον, καταδεξάμενος,
ἐξανέστης τριήμερος· θυρῶν κε-
κλεισμένων, ἔνδον εἰσελήλυθας,
ὡς Παντοδύναμος· ὅθεν τὴν πλευ-
ράν σου τὴν θεῖαν, χαίρων ὁ
Θωμᾶς ψηλαφήσας, Κύριον καὶ
Κτίστην σε ἐδόξασεν.

Ηλοῖς προσηλώθης τῷ σταυρῷ,
λόγγῃ τὴν πλευράν ἐκεντήθης,
χολῆς ἐγεύσω Χριστέ· θάνατον
υπέμεινας, τάφῳ τεθείς ὡς νε-
κρός· ὡς Θεὸς δὲ συνέτριψας,
δεσμοὺς τοὺς τοῦ Ἄδου, καὶ συνε-
ξανέστησας, τοὺς ἀπ' αἰῶνος νε-
κρούς· ὅθεν τὰς σφραγίδας μὴ
λύσας, σοῦ τοῖς Μαθηταῖς ἐνε-
φάνης, τὴν σὺν ἐξανάστασιν πι-
στούμενος.

Πάσχα ἡ παροῦσα ἑορτὴ· Πά-

σχα μυστικόν· Πάσχα θεῖον· Πά-
σχα σωτήριον· Πάσχα πρὸς ἀθά-
νατον, ζῶνι μετάγον ἡμᾶς. Πά-
σχα πᾶσαν κατήφειαν, ἐξαΐρον ἐκ
μέσου. Πάσχα τὴν εὐφρόσυνον,
χάριν διδούς Μαθηταῖς· ὅθεν, ὁ
Θωμᾶς ἀνεβόα, Κύριος Θεὸς μου
υπάρχεις, ὁ σκυλεύσας Ἄδου τὰ
Βασίλεια.

Καὶ τοῦ Μηνεῖου γ'. Δόξα, καὶ νῦν.
ἤχος δ'.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος. εἰς
φύλλ. 27.

Ἀποστιχα. ἤχος α'.

Τῷ πάθει σου Χριστέ, (φύλλ. 127
Τ. Α'.) Ἀποστολικόν.

Η τῶν Ἀποστόλων πικραρμόνιος
λύρα, ἐξ Ἁγίου Πνεύματος κι-
νουμένη, τὰς τῶν στυγηρῶν δαι-
μόνων τελετὰς κατήργησε, καὶ τὸν
ἕνα Κύριον κηρύξασα, Ἐθνη ἐλυ-
τρώσατο τῆς πλάνης τῶν εἰδώ-
λων, καὶ προσκυνεῖν ἐδίδαξε, Τριά-
δα Ὁμοούσιον.

Πανεύφημοι Μάρτυρες ὑμᾶς, οὐχ
ἡ γῆ κατέκρυψεν, ἀλλ' οὐρανὸς
υπέδεξατο· ἠνοίγησαν ὑμῖν, Πα-
ραδείσου πύλαι, καὶ ἐντὸς γενό-
μενοι τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς ἀπο-
λαύετε. Χριστῷ πρεσβεύσατε, ἐω-
ρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰ-
ρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. ἤχος δ'.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος. εἰς
φύλλ. 27. Ἀπολ. Εσφραγισμένου.

Τῆ Ε'. εἰς τὸν Ὁρθρον. Μετὰ τὴν
α. στι-

ἀ. στιχολογίαν Καθίσματα. ἤχ. ἀ.
Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Εν τῷ σταυρῷ προσηλωθεὶς ἡ
Ζωὴ τῶν ἀπάντων, (φύλλ. 131.
T. Α΄.)

Οἱ σοφοὶ τῆς Οἰκουμένης ἄλι-
εῖς, ἐκ Θεοῦ λαβόντες τὸ συμ-
παθὲς, πρεσβεύσατε καὶ νῦν ὑπὲρ
ἡμῶν τῶν βοώντων. Κύριε σῶσον
τοὺς Βασιλεῖς, καὶ τὴν πόλιν σου,
καὶ τῶν συνεχόντων δεινῶν ἐλευ-
θέρωσον, διὰ τῶν Ἀποστόλων τὰς
ψυχὰς ἡμῶν.

Μαρτυρικόν. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τοὺς Μάρτυρας Χριστοῦ, ἰκε-
τεύσωμεν πάντες· αὐτοὶ γὰρ τὴν
ἡμῶν, σωτηρίαν αἰτοῦνται, καὶ πάν-
τες προσέλθωμεν, πρὸς αὐτοὺς
μετὰ πίστεως· οὗτοι βρῦρουσι, τῶν
ιαμάτων τὴν χάριν· οὗτοι φάλαγ-
γας ἀποσοβοῦσι δαιμόνων, ὡς φύ-
λακες τῆς πίστεως.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Προφήται σε τρανῶς, προκατή-
γειλαν Κόρη, Μητέρα τοῦ Θεοῦ,
καὶ Ἀπόστολοι Θεοὶ, ἐν Κόσμῳ
ἐκήρυξαν, καὶ ἡμεῖς ἐπιστεύσα-
μεν· ὅθεν ἀπκντες, εὐσεβοφρόνως
τιμῶντες, ἀνυμνοῦμέν σε, καὶ Θε-
οτόκον κυρίως, ἀεὶ ὀνομάζομεν.

Μετὰ τὴν β΄. στιχολογίαν ἤχ. ἀ.
Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ιδὼν μου τὴν πλευρὰν, μὴ ἀπί-
σται μοι πλέον, ὁ Λόγος τῷ Θω-
μᾷ, ἀπιστοῦντι ἐβόα, Δακτύλῳ με-

ψηλάφησον, καὶ χειρὶ ἐξερεύνη-
σον, καὶ γνωρίσας μου, τὰς ὠτει-
λὰς τῶν τραυμάτων, κόσμῳ κή-
ρυττε, τὴν Ζωηφόρον μου ταύτην,
ἐκ τάφου Ἀνάστασιν. Δίς.

Ἀνάστασιν Χριστοῦ ὁ Ν΄. Ο Κακῶν
τῆς Ἑορτῆς. Καὶ τοῦ Μηναίου. Κον-
τάχιον, καὶ ἐξαποστειλᾶριον τῆς
Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ψάλλομεν. ἤχ. ἀ. Δίς.

Τὴν Θεοπρεπῆ σου συγκατάβα-
σιν (φύλλ. 137 T. Α΄.)

Ἀποστολικόν.

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Πέτρον καὶ Παῦλον, συμφώνως
ἀνευφημήσωμεν, Λουκᾶν, Ματ-
θαῖον, Μάρκον, Ἰωάννην, Ἀν-
δρέαν, Θωμᾶν, Βαρθολομαῖον,
Σίμονα, τὸν Κανανίτην, Ἰάκω-
βον, Φίλιππον καὶ τὴν ἠμέγγυριν
πάντων τῶν Μαθητῶν, ἐπαξίως εὐ-
φημήσωμεν. Μαρτυρικόν.

Αγαλλιᾶσθε Μάρτυρες ἐν Κυρίῳ,
ὅτι τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἠγώ-
νισασθε· ἀντέστητε Βασιλεῦσι,
καὶ τυράννοις ἐνίκησατε· πῦρ καὶ
ξίφος οὐκ ἐπτόθητε, θηρῶν ἀ-
γρίων κατεσθιόντων τὰ σώματα
ὑμῶν, Χριστῷ μετὰ Ἀγγέλων
τὴν ὑμνωδίαν ἀναπέμποντες, τοὺς
ἀπ' Οὐρανῶν στεφάνους ἐκομή-
σασθε· αἰτήσασθε δωρηθῆναι εἰ-
ρήνην τῷ Κόσμῳ, καὶ ταῖς ψυ-
χαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

δὲξα

Δόξα, καὶ νῦν. ἤχος δ΄.

Ω τοῦ παραδόξου. εἰς φύλ. 27.
 Απόστιχα. ἤχος β΄. Οἶκος τοῦ Εὐφραθα.

Κατήφεια παθῶν, καὶ λογισμῶν
 ἢ ζάλη, μακρὰν ἐξοριζέσθω· καὶ
 οὕτως ἐξανθήσει, τὸ ἔρ τὸ τῆς
 πίστεως.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν.

Ωφθης ταῖς ἰεροῖς, σοῦ Σῶτερος
 Ἀποστόλοις, τῶν θυρῶν κεκλει-
 σμένων, δι' αὐτῶν ἐγκαινίζων,
 τὸ θεῖον Πνεῦμα σήμερον.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δό-
 ξαν Θεοῦ.

Νῦν σε Παμβασιλεῦ, ἰδόντες οὐ
 βλεφάροις, ἀλλὰ καρδίας πόθῳ,
 Θεὸν πεπιστευκότες, ἐν ὕμνοις
 μεγαλύνομεν.

Δόξα, καὶ νῦν. ἤχος, πλ. β΄.

Μεθ' ἡμέρας ὀκτώ, τῆς Ἐγέρ-
 σεώς σου. εἰς φύλ. 33.

Τὰ λοιπὰ, καὶ ἀπόλυσις.

Τῆ Ε΄. τῆς Β΄. Εβδομάδος. Ἐσπέ-
 ρας, εἰς τὸ. Κύριε ἐκέκραξα. ψάλλομεν
 στιχηρὰ γ΄. ἤχος, α΄.

Τῶν Οὐρανίων ταγμάτων.

Δικαιοσύνης ἐσθῆτα, περιβαλ-
 λόμενοι, λευκὴν ὑπὲρ χιόνα, τῇ
 παρουσίᾳ τοῦ Πάσχα, ἡμέρα εὐ-
 φρανθῶμεν, ἐν ᾗ ὁ Χριστὸς, Δικαι-
 οσύνης ὡς ἥλιος, ἐκ τῶν νεκρῶν

ἀνατείλας πάντας ἡμᾶς, ἀφθαρ-
 σία κατεφαιδρυνεν.

Η βασιλεῖς καὶ Κυρία, τῶν Ἑορ-
 τῶν Ἑορτῆ, ἡ νῦν ἐστὶν ἡμέρα,
 ἣν ἐποίησεν ὄντως, ὁ Κύριος ἐν
 ταύτῃ, ὡς ψάλλει Δαβὶδ, μυστι-
 κῶς εὐφρανθῶμεν λαοί· τῶν γὰρ
 θυρῶν κεκλεισμένων τοῖς Μαθη-
 ταῖς, τὴν εἰρήνην ἰδωρήσατο.

Η τοῦ Θωμᾶ ἀπιστία, τὴν Κο-
 σμοσώτηραν, τοῦ Θεανθρώπου
 Λόγου, τὴν ἐξ Ἄδου κευθμῶνος,
 ἔγερσιν πιστοῦται, τρῶσιν χει-
 ρῶν, καὶ ποδῶν τολμηρότερον,
 ἐμψηλαφῶσα πρὸς πίστωσιν κο-
 σμικὴν, δεξιᾷ τῇ φιλοπράγμονι.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ΄. Δόξα, καὶ
 νῦν. ἤχος, πλ. β΄.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων· εἰς
 Φύλ. 26.

Απόστιχα Σταυρώσιμα, ἤχος α΄.

Αῤῥήκτον τεῖχος ἡμῖν ἐστὶν ὁ
 τίμιος σταυρὸς ὁ τοῦ Σωτῆρος· ἐν
 αὐτῷ γὰρ πεποιθότες, σωζόμεθα
 πάντες.

Στίχ. Πρὸς σὲ ἦρα τοὺς ὀφθαλμοὺς μου.

Τὰς ἐσπερινὰς ἡμῶν εὐχὰς,
 πρόσδεξαι Ἁγίε Κύριε, καὶ πα-
 ράσχου ἡμῖν, ἄφεσιν ἁμαρτιῶν,
 ὅτι μόνος εἶ ὁ δεΐξας, ἐν Κόσμῳ
 τὴν Ἀνάστασιν

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε.

Τῇ πρεσβείᾳ Κυρίου, πάντων τῶν
 ἁγίων

Ἄγιων, καὶ τῆς Θεοτόκου, τὴν σὴν εἰρήνην δὸς ἡμῖν, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς, ὡς ὁ μόνος Οἰκτίρμων.

Δόξα, καὶ νῦν. ἤχος, πλ. δ'.

Αψαὶ Θωμᾶ τῆς πλευρᾶς, εἰς φύλ. 27.

Τῆ Ϛ'. εἰς τὸν Ὁρθρον, μετὰ τὴν ἁ. Στιχολογίαν. Καθ. ἤχος. ἁ.
Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τοῦ σταυροῦ σου τὸ ξύλον προσκυνούμεν φιλόνηρωπε· ὅτι ἐν αὐτῷ προσηλώθη ἡ Ζωὴ τῶν ἀπάντων Παράδεισον ἠνέωξας Σωτήρ, τῷ πιστεῖ προσελθόντι σοι Ἀηστῆ, καὶ τρυφῆς κατηξιώθη, ὁμολογῶν σοι, Μνήσθητί μου Κύριε· δέξαι ὡσπερ ἐκείνον καὶ ἡμᾶς, κραυγάζοντας, Ἠμάρτομεν πάντες, τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου, μὴ ὑπερίδης ἡμᾶς.

Ἀναστάσιμον.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ, στρατιῶται τηροῦντες. εἰς φύλ. 35.

Αθλήσεως καύχημα, καὶ στεφάνων ἀξίωμα, οἱ ἐνδοξοὶ Ἀθλοφόροι περιέβληνται σε Κύριε· καρτερίᾳ γὰρ αἰκισμῶν, τοὺς ἀνόμους ἐτροπώσαντο, καὶ δυνάμει Θεϊκῇ, ἐξ Οὐρανοῦ τὴν νίκην ἐδέξαντο· αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις δώρησαι ἡμῖν ὁ Θεὸς τὸ μέγα σου ἔλεος.

Σταυροθεοτοκ.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Η ἄσπιλος Ἀμνάς, τὸν ἀμνὸν

καὶ Ποιμένα, κρεμᾶμενον νεκρὸν, ἐπὶ ξύλου ὀρώσα, θρήνουσα ἐφθέγγετο, Μητρικῶς ὀλούζουσα, Πῶς ἐνέγκω σου, τὴν ὑπὲρ λόγον Υἱέμου, συγκατάβασιν, καὶ τὰ ἐκούσια Πάθη, Θεὸς ὑπεράγαθε.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Καθ. ἤχος. ἁ. Τὸν τάφον σου Σωτήρ. (Δίς.)

Μακάριος εἶ σὺ, τὰς πληγὰς ψηλαφήσας, τῆς κρείτονος πλευρᾶς, τοῦ τὸ μέγιστον τραῦμα, τοῦ Ἀδάμ ἰατρεύσαντος, καὶ ἡμῖν τοῖς πιστεύουσι, τὸν ἀνώλεθρον, μακαρισμὸν προξενήσας, μόνοις ῥήμασι, τοῖς τῶν σεπτῶν Ἀποστόλων, τὴν τούτου Ἀνάστασιν.

Ἀνάστασιν Χριστοῦ. ὁ Ν'. ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς, καὶ τοῦ Μηναιῶ. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλᾶριον τῆς Ἑορτῆς. Εἰς τοὺς Αἶνους στιχηρὸν σταυρώσιμον ἤχος. ἁ.

Διὰ τοῦ σταυροῦ σου Χριστέ, μία ποίμνη γέγονεν, Ἀγγέλων καὶ Ἀνθρώπων, καὶ μία Ἐκκλησία, Οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ ἀγάλλεται, Κύριε δόξα σοι.

Ἀναστάσιμον.

Υμνοῦμέν σου Χριστέ, τὸ σωτήριον Πάθος, καὶ δοξάζομέν σου τὴν Ἀνάστασιν.

Μαρτυρικόν.

Τοὺς Ἀθλοφόρους τοῦ Χριστοῦ, δεῦτε Λαοὶ ἅπαντες τιμήσωμεν, ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς, τοὺς Φωστῆρας τοῦ Κόσμου, καὶ

Κήρυκας τῆς Πίστewος, τὴν πηγὴν ὁ Ἄδης ἐσκούλευται, Ἀποστόλων τὴν ἀένναον, ἐξ ἧς ἀναβλύζει τοῖς ὁ χορδὸς, τὴν χαρὰν ἀκουτίζεται πιστοῖς τὰ ἰάματα· αὐτῶν ταῖς ἐψηλάφησε, τὴν πλευρὰν τοῦ Δε-ἰκεσίαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, τὴν σπότου, ἀπιστήσας, ὁ Θωμᾶς καὶ εἰρήνην δῶρησαι τῷ Κόσμῳ σου, ψηλαφήσας, διπλὴν Οὐσίαν ἐκή- καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος. ρυξε.

Δόξα, καὶ νῦν. ἤχος. πλ. δ'.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, εἰς φύλ. 26.

Ἀπόστιχα ἤχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν.

Σταυρωθεὶς τὸν Παράδεισον, τοῖς ἀνθρώποις ἠνέωξας, καὶ νεκροὺς συνήγειρας ἡ Ζωὴ ἡμῶν, καὶ ἐξάνεστης τὸν θάνατον, ἐλὼν τῇ Δυναμίει σου, καὶ συνήψας Οὐρανοῖς, ἀληθῶς τὰ ἐπίγεια, καὶ ἐπλήρωσας, θυμηδίας ἀπλέτου, Θεοῦ Λόγε, τὸν χορὸν τῶν Ἀποστόλων, τούτοις εἰρήνην φθεγγάμενος.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν.

Η φθορὰ ἐξωστράκισται, ἀφθαρσία ἐξήνθησεν, ὁ δεσμός ὁ χρόνιος διαλέλεται· οἱ Οὐρανοὶ εὐφρανέσθωσαν, γῆ καὶ τὰ ἐπίγεια· ἐξάνεστη γὰρ Χριστὸς, ἐσकुλεύθη ὁ θάνατος, ἡ εὐφρόσυτος, ἐπεσάνη ἡμέρα, κεκλεισμένων, τῶν θυρῶν ἔνδον εἰσήλθες, ὁ Ζωοδότης καὶ Κύριος.

Στίχ. Οἱ Οὐρανοὶ διηγούνται

Τῇ ἡμέρᾳ ὁ Κύριος, ἦν ἐποίησε σήμερον, ἀγαλλιασώμεθα, εὐφρανόμενοι· ὁ Ζωοδότης ἐγήγερται·

Δόξα, καὶ νῦν. ἤχος. πλ. δ'.

Ἄψαι Θωμᾶ τῆς πλευρᾶς. εἰς φύλ. 27.

Τῇ Παρασκευῇ. Ἐσπέρας, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν στιχηρὰ 5'. Τῆς Ἑορτῆς γ'. καὶ τοῦ Μηναιου γ'. τῆς Ἑορτῆς τὰ ἐξῆς.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων. Μεθ' ἡμέρας ἄκτῳ. Θωμᾶς ὁ λεγόμενος, εἰς φύλ. 26. Ἐἴτα τοῦ Μηναιου, γ'. Δόξα, πλ. β'.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ἐπέστης. εἰς φύλ. 27. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. ἤχ. α'.

Τὴν παγκόσμιον δόξαν, καὶ τὰ Ἀπόστιχα. Τὰς ἐσπερίνας. Κυκλώσατε λαοί. Δεῦτε λαοί· καὶ, Τῷ πάθῃ σου Χριστέ· μετὰ τῶν στίχων δὲ ἀπαντα ταῦτα εἰς φύλ. 126. (Τ. Α'.)

Δόξα, καὶ νῦν. ἤχ. πλ. α'.

Φιλάνθρωπε, μέγα καὶ ἀνεῖκαστον. εἰς φύλ. 28.

Ἀπολυτίκιον. Ἐσθραγισμένου. καὶ Ἀπόλυσις.

Τῷ Σαββάτῳ ἐν τῷ Ὁρθρῳ. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Καθίσματα.

ἤχος α'.

Τὸν τάφον σου Σωτῆρ, στρατιῶ-
ται

ται τηρούντες, νεκροὶ τῆ ἀσραπῆ, τοῦ ὀφθέντος Ἀγγέλου, ἐγένοντο κηρύττοντος, γυναιξὶ τὴν Ἀνάστασιν σὲ δοξάζομεν, τὸν τῆς φθορᾶς καθαρέτην· σοὶ προσπίπτομεν τῷ ἀναστάντι ἐκ τάφου, καὶ μόνῳ Θεῷ ἡμῶν.

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Γυναῖκες πρὸς τὸ Μνήμα παρεγένοντο ὄρθρῳι, καὶ Ἀγγελικὴν ὀπτασίαν θεασάμεναι ἔτρεμον· ὁ Τάφος ἐξήστραπτε Ζωὴν, τὸ θαῦμα κατέπληττεν αὐτάς. διὰ τοῦτο ἀπελθοῦσαι, τοῖς Μαθηταῖς ἐκήρυττον τὴν Ἐγερσιν· τὸν Ἄδην ἐσχίλευσε Χριστὸς, ὡς μόνος κραταῖος καὶ ἐυνατός, καὶ φθαρέντας συνήγειρε πάντας, τὸν τῆς κατακρίσεως φόβον λύσας, Δυνάμει σταυροῦ.

Θεοτοκίον.

Τοῦ Γαβριὴλ φβεγξαμένου, σοὶ Παρθένε τὸ Χαῖρε, σὺν τῇ Φωνῇ ἐσαρκούτο ὁ τῶν ὄλων Δεσπότης, ἐν σοὶ τῇ Ἁγίᾳ Κιβιωτῷ, ὡς ἔφη ὁ δίκαιος Δαβὶδ· ἐδείχθης πλαυτέρα τῶν Οὐρανῶν, βαστάσασα τὸν κτίστην σου. Δόξα τῷ ἐνοικήσαντι ἐν σοὶ, Δόξα τῷ προελθόντι ἐκ σοῦ, Δόξα τῷ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς, διὰ τοῦ Ἰόχου σου.

Μετὰ τὴν β'. στιχολογίαν, Κάθισμα.

ἤχ. α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τῷ φόβῳ τῶν Ἑβραίων, κεκρυμμένων τῶν Μαθητῶν, καὶ ἐν τῇ

Σιών συνηγμένων, εἰσηλθες πρὸς αὐτοὺς Ἀγαθὲ· καὶ ἔσθης κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, ἐν μέσῳ αὐτῶν χαροποιός, καὶ ὑπέδειξας αὐτοῖς τὰς χεῖρας, καὶ τῆς Ἀχράντου σου πλευρᾶς τοὺς μώλωπας, λέγων τῷ ἀπιστοῦντι Μαθητῇ, Φέρε τὴν χειρὰ σου καὶ ἑρεύνα, ὅτι αὐτὸς ἐγὼ εἰμι, ὁ διὰ σὲ παθητός.

Ἀνάστασιν Χριστοῦ. ὁ Ν'. ὁ Κανὼν τῆς Ἐορτῆς, τοῦ κατὰ τὴν μονὴν Ἁγίου, καὶ τοῦ Μηναίου. Εἰς τοὺς Αἶνους, ἤχος, α'. καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ, δ'. Ὑμνοῦμέν σου Χριστε. καὶ τὰ ἄλλα γ'. εἰς φύλ. 138. Δόξα, καὶ νῦν. ἤχος πλ. β'. Μεθ' ἡμέρας ὀκτώ τῆς ἐγέρσεώς σου, εἰς φύλλ. 33

Ἀπόστιχα τῆς Ἐορτῆς. Μετὰ τὴν ἐκ τάφου σου Σωτήρ. Θωμᾶς ὁ καιδίθυμος. Ως θέλεις ψηλάφτησον. φύλ. 33.

Δόξα, καὶ νῦν. ἤχος α'.

Τῶν Μαθητῶν δισταζόντων εἰς φύλλ. 26.

Τὰ λοιπὰ, καὶ ἀπόλυσις.

Κυριακῆ, Γ'. τῶν Μυροφόρων, καὶ Ἰωθῆ τοῦ δικαίου. Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ, τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, ὡς συνήθως, ὁ Προσομιακός, τὸ α'. Κάθισμα τοῦ Ψαλτηρίου. Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν στιχηρὰ, ι'. Ἀναστάσιμα, ζ'. (εἰς Τ. Α'. φύλ. 151). Ἐἶτα τῶν Μυροφόρων, στιχηρὰ ἰδιόμελα, γ'. ἤχος, β'. Ἀνατολίου.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ὄρθου βζ-

βαθέως, ἀρώματα λαβοῦσαι, τοῦ Κυρίου τὸν Τάφον κατέλαβον· ἄπερ δὲ οὐκ ἠλπίζον εὐροῦσαι, διελογίζονται εὐλαβοῦμεναι τοῦ λίθου τὴν μετὰθεσιν, καὶ πρὸς ἀλλήλας διελέγοντο, Ποῦ εἰσιν αἱ σφραγίδες τοῦ Μνήματος; ποῦ ἐστὶν ἡ τοῦ Πιλάτου κουστῶδια, καὶ ἀκριβῆς ἀσφάλεια; γέγονε δὲ μηνυτῆς τῶν ἀγνοουσῶν γυναϊκῶν, ἐξαστράπτων Ἄγγελος, φάσκων πρὸς-αὐτάς· Τί μετὰ θρήνων ζητεῖτε τὸν ζῶντα, καὶ ζωοποιήσαντα τὸ γένος τῶν βροτῶν; ἐξηγέρθη Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐκ νεκρῶν ὡς Παντοδύναμος, παρέχων πᾶσιν ἡμῖν, ἀφθαρσίαν καὶ ζωὴν, φωτισμὸν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός. τοῦ Κουμουλά.

Τί τὰ Μῦρα τοῖς δάκρυσι Μαθήτριαι κερνάτε; ὁ λίθος κεκύλισται, ὁ Τάφος κεκένωται· ἴδετε τὴν φθορὰν τῆ Ζωῆ πατηθεῖσαν· τὰς σφραγίδας μαρτυρούσας τηλαυγῶς· ὑπνοῦντας δεινῶς τοὺς φύλακας τῶν ἀπειθῶν τὸ θνητὸν σέσωσται σαρκὶ Θεοῦ· ὁ Ἄδης θρηνεῖ· δραμοῦσαι χαρᾶ, εἶπατε τοῖς Ἀποστόλοις, Ὁ νεκρῶσας Χριστὸς τὸν θάνατον, Πρωτότοκος ἐκ νεκρῶν, ὑμᾶς προάγει εἰς τὴν Γαλιλαίαν.

Ὁ αὐτός.

Αἱ Μυροφόροι ὄρθριαι γενόμεναι, καὶ τὸ Μνήμά σου μετὰ σπουδῆς καταλαβοῦσαι, ἐπεζήτουν σε Χριστέ, πρὸς τὸ μυρίσαι τὸ Ἄ-

χραντον σῶμά σου. καὶ τοῦ Ἀγγέλου τοῖς ῥήμασιν ἐνηγηθεῖσαι, χαροποιὰ σύμβολα τοῖς Ἀποστόλοις ἐκήρυττον, Ὅτι ἀνέστη ὁ Ἀρχηγὸς τῆς σωτηρίας ἡμῶν, σκυλεύσας τὸν θάνατον, τῷ δὲ κόσμῳ δωρούμενος, ζωὴν αἰώνιον καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. ἤχος πλ. β'.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, τὸν Τάφον σου καταλαβοῦσαι, καὶ τὰς σφραγίδας τοῦ Μνήματος ἰδοῦσαι, μὴ εὐροῦσαι δὲ τὸ Ἀχραντον σῶμά σου, ὀδυρόμεναι μετὰ σπουδῆς, ἦλθον λέγουσαι· Τίς. ἐκλεψεν ἡμῶν τὴν ἐλπίδα; τίς εἴληψε νεκρὸν γυμνὸν ἐσμυρνισμένον, τῆς Μητρὸς μόνης παραμύθιον, ὡ πῶς ὁ νεκρὸς ζωώσας τεθανάτωται; ὁ τὸν Ἄδην σκυλεύσας, πῶς τέθαπται; ἀλλ' ἀνάστηθι Σωτῆρ αὐτεξουσίως, καθὼς εἶπας τριήμερος, σώζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. ἤχ. β'.

Ἡρῆλθεν ἡ σκιά. εἰς (Τ. Α'.) φύλλ. 151.

Εἰσοδος. τὸ, Φῶς ἰλαρόν. Προκείμεν.

Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν:

Ἀπόστιχα στιχηρὰ Ἀναστάσιμα ἤχ. β'.

Ἡ ἀνάστασις σου Χριστέ Σωτῆρ (φύλλ. 151. Τ. Α'.)

Εἶτα τὰ στιχηρὰ τοῦ Πάσχα, εἰς φύλλ. 7. Δόξα. ἤχος. πλ. α'.

Σὲ τὸν ἀναβαλλόμενον τὸ φῶς ὥσπερ ἱμάτιον, καθελὼν Ἰωσήφ ἀπὸ

ἀπὸ τοῦ ξύλου σὺν Νικοδήμῳ, καὶ
θεωρήσας νεκρὸν, γυμνὸν, ἀταφον,
εὐσυμπύκθητον θρήνον ἀναλαβὼν,
ὄδουρόμενος ἔλεγεν, Οἴμοι, γλυ-
κύτατέ Ἰησοῦ, ὃν πρὸ μικροῦ ὁ
ἥλιος ἐν σταυρῷ κρεμάμενον θεα-
σάμενος, ζόφον περιεβάλλετο,
καὶ ἡ γῆ τῷ φόβῳ ἐκυμαίνετο,
καὶ διερρήγγυντο Ναοῦ τὸ Κατα-
πέτασμα· ἀλλ' ἰδοὺ νῦν βλέπωσε,
δι' ἐμὲ ἐκουσίως ὑπελθόντα θάνα-
τον πῶς σε κηδέουσιν Θεέ μου;
ἢ πῶς σινδόσιν εἰλήσω; ποίαις
χερσὶ δὲ προσψάψω τὸ σὸν ἀκή-
ρατον Σῶμα; ἢ ποία ἄσματα
μέλψω τῇ σῇ ἐξόδῳ Οἰκτιρῶν;
μεγαλύνω τὰ Πάθη σου, ὑμνολο-
γῶ καὶ τὴν Ταφὴν σου, σὺν τῇ
Ἀναστάσει κραυγάζων, Κύριε δό-
ξα σοι.

Καὶ νῦν.

Αναστάσεως ἡμέρα.

Τροπάριον. ἤχος β'.

Οτε κατῆλθες πρὸς τὸν θάνατον.

Δόξα.

Ο εὐσχήμων Ἰωσήφ. Καὶ νῦν.

Ταῖς Μυροφόροις γυναίξί. (Ὅρα
εἰς Τ. Α'. φύλ. 155).

Εἰς τὸ Μεσονυχτικὸν ὁ Τριαδικὸς
Κανὼν.

Εἰς τὸν Ὁρθρον δὲ μετὰ τὴν ἀ-
στιχολογίαν. Κάθισμα. ἤχος β'.

Τὸν λίθον τοῦ μνήματος, σφρα-
γισθῆναι μὴ κωλύσας, τὴν πέτραν
τῆς πίστεως, ἀναστὰς παρέσχες
πᾶσι, Κύριε δόξα σοι.

(ΤΟΜΟΣ Γ')

Δόξα.

Τὸν κόλπον τὸν Ἀχραντον ἐν
Υψίστοις μὴ κενώσας, καὶ ταφὴν
καὶ ἀνάστασιν, ὑπὲρ πάντων κατε-
δέξω, Κύριε δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πάντα ὑπὲρ ἔνοιαν, πάντα ὑπὲρ
ἔνδοξα, τὰ σὰ Θεοτόκε Μυστήρια.
τῇ ἀγνεΐᾳ ἐσφραγισμένη, καὶ παρ-
θενία φυλαττομένη, Μήτηρ ἐγνώ-
σθης ἀψευδῆς, Θεὸν τεκοῦσα ἀλη-
θινόν· αὐτὸν ἰκέτεε, σωθῆναι τὰς
ψυχὰς ἡμῶν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν. Κάθι-
σμα. ἤχος β'.

Αἱ Μυροφόροι ὄρθρῳι γενόμεναι,
καὶ τὸ Μνήμα καινὸν θεασάμεναι,
τοῖς Ἀποστόλοις ἔλεγον, τὴν φθο-
ρὰν καθεῖλεν ὁ κραταῖός, καὶ τοὺς
ἐν ἄδῃ ἤρπασε τῶν δεσμῶν· κη-
ρύξατε παρῴσια, ὅτι ἀνέστη Χρι-
στός ὁ Θεός, δωρούμενος ἡμῖν
τὸ μέγα ἔλεος. Δόξα.

Τὰ μῦρα τῆς ταφῆς, αἱ γυναί-
κες κομίσασαι, λαθραίως πρὸς τὸ
μνήμα παρεγένοντο ὄρθρῳι, τῶν
Ἰουδαίων δειλιῶσαι τὴν αὐθά-
θειαν, καὶ στρατιωτῶν προορῶσαι
τὴν ἀσφάλειαν· ἀλλὰ φύσις ἀσθε-
νῆς, τὴν ἀνδρείαν ἐνίκησεν, ὅτι
γνώμη συμπαθῆς, τῷ Θεῷ εὐη-
ρέστησε· προσφόρως οὖν ἐκραύ-
γαζον, Ἀνάστα Κύριε βοήθησον
ἡμῖν, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἕνεκεν
τοῦ ὀνόματός σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Υπερδεδοξασμένη ὑπάρχεις Θεο-

Δ' τό-

τόκε, ὑμνοῦμέν σε. (δρα εἰς Τόμ. Α'. φύλ. 155).

Ὁ Ἄμωμος, τὰ Εὐλογητάρια, ἡ Ὑπακοή· καὶ οἱ Ἀναβαθμοί. Τὴν δὲ Ὑπακοήν, τοῦ Ἀναβαθμοῦ, καὶ τὸ Προκείμενον, ζῆτει εἰς Τ. Α'. φύλ. 156. Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον Ἐωθινὸν δ'. εἰς φύλλ. 79. Ἀνάστασιν Χριστοῦ· ὁ Ν'. Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς· καὶ εὐθὺς οἱ Κανόνες· α. τοῦ Πάσχα, εἶτα τῆς Θεοτόκου.

Ὡδὴ Α'. ἦχος α'. Ὁ Εἰρμός.

Ἀναστάσεως ἡμέρα. καὶ τῆς Θεοτόκου ὁμοια.

Θανατώσεως τὸν ὄρον ἀνεμόχλευσας, τὴν αἰώνιαν ζωὴν, κυφορήσασα Χριστὸν, τὸν ἐκ τάφου ἀναλάμψαντα σήμερον, Παρθένε Πανάμωμε, καὶ τὸν κόσμον φωτίσαντα.

Αναστάντα κατιδοῦσα σὸν Υἱόν, καὶ Θεόν, χαίρος σὺν Ἀποστόλοις, Θεοχαρίτωτε ἄγνη, καὶ τὸ χαῖρε πρωτοργῶς, ὡς πάντων χαρᾶς, αἰτία εἰσδεδεξαι, Θεομητορ Πανάμωμε.

Ἔτερος Κανὼν τῶν Μυροφόρων, ἦχ. β'.
Τὴν Μωσείως ᾠδὴν.

Θηονίοις εἰλήσας, Ἰωσήφ τὸ σῶμά σου Χριστέ, ἐν μνημείῳ τῷ καινῷ, κατέθετό σε τιν σωτηρίαν νεκροῦς δὲ ὡς Θεὸς ἐξανέστησας.

Προλαβοῦσαι τὸν ὄρθρον αἱ γυναῖκες, εἶδον τὸν Χριστὸν, καὶ τοῖς θεοῖς Μαθηταῖς ἐβῶν, ὄντως

Χριστὸς ἀνέστη· δεῦτε σὺν ἡμῖν ἀνυμνεῖτε αὐτόν. Δόξα.

Παναγία Τριάς, μία Θεότης, Ἄναρχε Μονάς, ὁ Πατήρ, καὶ ὁ Υἱός, καὶ θεῖον Πνεῦμα, σῶζε τὸν κόσμον· Σὺ ἡμῶν Θεός, καὶ δοξάζομέν σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν ἀρχαίαν ἀρὰν, ἐν γαστρὶ σου λύσασα Σεμνή, ἀνεβλάστησας, ἡμῖν, τὴν εὐλογίαν, βρέφος τεκοῦσα. Οὗτος γὰρ Θεός, εἰ καὶ σάρκα φορεῖ.

Καταβασία. Ἀναστάσεως ἡμέρα.
Ὡδὴ Γ'. Ὁ Εἰρμός. Δεῦτε πόμα πίωμεν· καὶ τῆς Θεοτόκου ὁμοια.

Επὶ τὴν ἀκήρατον ζωὴν, ἐπανέρχομαι σήμερον ἀγαθότητι, τοῦ γεννηθέντος ἐκ σοῦ, καὶ πᾶσι τοῖς πέρασιν Ἀγνή, τὸ φέγγος ἀστράψαντος.

Θεὸν ὃν ἐκύησας σαρκί, ἐκ νεκρῶν καθὼς εἶπεν ἐξεγειρόμενον, θεασαμένη Ἀγνή, χόρευε, καὶ τοῦτον ὡς Θεὸν, Ἀχραντε μεγάλυνε.

Ἄλλος. Στερωθέντα.

Θεοδόχε Ἰωσήφ, δεῦρο στῆλι μεθ' ἡμῶν, ἀνέστη κράζων, Ἰησοῦς ὁ Λυτρωτής, ὁ ἐγειρας τὸν Ἀδὰμ, τῇ εὐσπλαγχνίᾳ αὐτοῦ.

Εὐφραίνεσθω σὺν ἡμῖν, Μαθητῶν ἡ δωδεκάς, σὺν Μυροφόροις, γυναίξι καὶ Ἰωσήφ, καὶ τοῖς ἄλλοις

λοις Μαθηταῖς, καὶ Μαθητρίαις Χριστοῦ.

Δόξα

Σὺν Πατρὶ καὶ τὸν Υἱὸν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ εὐθές, τὴν μίαν φύσιν, προσκυνῶ καὶ ἀνυμνῶ, τοῖς προσώποις διαιρωῶν, καὶ τῇ Οὐσίᾳ ἐνῶν.

Καὶ νῦν.

Μακαρία εἶ Σεμνή, ἡ ἐκ ρίζης Ἰεσσαί, ἐξ ἧς ἡ ῥάβδος, καὶ τὸ ἄνθος ὁ Χριστός, κατὰ σάρκα διήμας, ἀναβλαστήσασα.

Καταβασία. Δεῦτε πῶμα πίμπωμεν καινόν. Καθίσμα. ἤχος β΄.

Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τὰ Μῦρα θερμῶς, τῷ τάφῳ προσκομιζούσα, γυναῖκες Σωτῆρ, Ἀγγέλου τῆ λαμπρότητι, τὰς ψυχὰς ἠγάλλοντο, καὶ Θεόν σε τῶν ὄλων ἐκήρυττον, καὶ Μαθηταῖς ἐβόων, Ὅντως ἀνέστη ἐκ τάφου ἡ πάντων Ζωή.

Ὁ αὐτός. Ταῖς Μυροφόροις.

Τῶν Μαθητῶν σου ὁ χωρὸς σὺν Μυροφόροις γυναῖξιν. (ὄρα φύλ. 155. Γ. Α΄.)

Ὁδὴ Δ΄. Ὁ Εἰρμός. Ἐπὶ τῆς θείας σουλκιῆς. Εἶτα. Τῆς Θεοτόκου ὁμοία.

Ο διαπλάσας τὸν Ἀδὰμ, τὸν σὸν Προπάτορα Ἀγνή, πλάττεται ἐκ σοῦ καὶ θανάτῳ τῷ οἰκείῳ ἔλυσε, τὸν δι' ἐκείνου θάνατον σήμερον, καὶ κατηύγασε πάντας, ταῖς θεῖαις ἀστραπαῖς τῆς Ἀναστάσεως.

Ον ἀπεκύησας Χριστὸν, ὠραι-

οτάτως ἐκ νεκρῶν, λάμπαντα Ἀγνή καθοριῶσα, ἡ καλὴ καὶ ἄμωμος, ἐν γυναῖξιν ὠραία τε, σήμερον εἰς βροτῶν σωτηρίαν, σὺν Ἀποστόλοις αὐτὸν χαίρουσα δόξαζε.

Ἄλλος.

Τὴν ἐκ Παρθένου σου.

Ο Μυροφόροις τὸ Χαίρετε, ἀναστάς ἐκ τοῦ τάφου, προσφωνήσας Ἀγαθὲ, καὶ Ἀποστόλοις κηρύξατε τὴν Ἐγερσίμ μου, λῦσόν μου τὰ δεσμὰ τῶν πολλῶν ἐγκλημάτων· δύνασαι γὰρ ὅσα θέλεις ἐκπληροῦν.

Ιωσήφ τὸν εὐσχήμονα, ζηλωτὴν εὐσεβείας, Βουλευτὴν καὶ Μαθητὴν, σὺν Μυροφόροις τιμήσωμεν, καὶ Ἀποστόλοις, κράζοντες σὺν αὐτοῖς, καὶ πιστῶς ἀνυμνοῦντες, τοῦ Σωτῆρος τὴν Ἀνάστασιν φαιδρῶς.

Δόξα.

Υπερουσίου Θεότητος, τὴν ἀμέριστον δόξαν, τίς ἰσχύσει ἐξεῖπειν; ἐν γὰρ τῇ φύσει ὑπάρχουσα Τριάς, ὑμνεῖται, Ἀναρχος συμφυῆς, ὡς Μονὰς ἐν Τριάδι ὑμνουμένη, ὑποστάσεσιν ἀπλαῖς.

Καὶ νῦν. Θεο-οκίον.

Τὸν ἐν γαστρὶ σου σκηνώσαντα, ἀλοχεύτως τεκοῦσα, Μητροπαρθενε Ἀγνή, ἀκαταπαύστως ἰκέτευε· ὡς Θεοτόκος, λῦσαι μου τὰ δεσμὰ τῶν πολλῶν ἐγκλημάτων· δύνασαι γὰρ ὅσα θέλεις βοηθεῖν.

Καταβασία. Ἐπὶ τῆς θείας.

Ὁδὴ Ε΄. Ὁ Εἰρμός.

Ορθρί-

Ὁρθρίσωμεν. Τῆς Θεοτόκου ὄμεια.

Φωτίζεται θείαις ἀκτίσι, καὶ ζω-
ηφόροις ταῖς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ
Υἱοῦ σου, Θεομήτορ Ἀχραντε,
καὶ χαρμονῆς ἐμπίπλῃται, τῶν
εὐσεβῶν ἢ ὁμήγουρις.

Οὐκ ἤνοιξας, πύλας Παρθένου, ἐν
τῷ σαρκουθεῖαι, μνήματος οὐκ ἔ-
λυσας τὰς σφραγίδας, Βασιλεῦ
τῆς κτίσεως· ὅθεν ἐξαναστάντα
σε, θεασαμένη ἠγάλλετο.

* Ἄλλος. Τὴν ἀχλὺν τῆς ψυχῆς μου.

Τῶν εὐσεβῶν Μυροφόρων, τὴν
μνήμην ἐπιτελοῦντες, καὶ πάντων
τῶν Μαθητῶν σου, ἐν φαιδρᾷ σου
τῇ ἐγέρσει, ἀνυμνοῦμέν σε Χριστέ.

Τὸν εὐσχήμονα πάντες, τιμή-
σωμεν ἐπαξίως· ὃς τὸ Σῶμα τοῦ
Κυρίου, ἀπὸ τοῦ ξύλου καθεῖλε.
καὶ ἐκῆθευσε πιστῶς. Δόξα.

Σὲ τὸν Θεὸν καὶ Πατέρα, καὶ
τὸν Υἱὸν καὶ τὸ Πνεῦμα, προ-
σκυνῶ τρεῖς Ὑποστάσεις, καὶ ἐν
τὰ τρία πιστεύω, οὐσιότητα μιᾶ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν ἀσπύρω κηῖσαι, γεννή-
σασαν ὑπὲρ φύσιν, τὸν καινίσαντα
τὴν φύσιν, Χριστὸν τὸν μόνον Δε-
σπότην, ἀνυμνοῦμεν οἱ πιστοί.

Καταβασία. Ὁρθρίσωμεν ἄρθρου.

Ὡδὴ, σ'. Ὁ Εἰρμός.

Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις.

Τῆς Θεοτόκου, ὄμεια.

Ανηκται τὸ πάλαι κρατούμενον·

τῷ θανάτῳ καὶ φθορᾷ, διὰ τοῦ σαρ-
κωθέντος, ἐκ σῆς ἀγράφου γα-
στρός, πρὸς τὴν ἀφθαρτον, καὶ
αἰδίου ζωῆν, Θεοτόκε Παρένε.

Κατῆλθεν ἐν τοῖς κατωτάτοις
τῆς γῆς, ὁ λαγῶσι σου Ἀγνή, κα-
τελθὼν καὶ οἰκήσας, καὶ σαρκω-
θεῖς ὑπὲρ νοῦν, καὶ συνήγειρεν,
ἑαυτῷ τὸν Ἀδῆμ, ἀναστὰς ἐκ τοῦ
Τάφου.

* Ἄλλος. Βυθῷ ἀμαρτημάτων.

Γυναῖκες Μυροφόροι, τί σπεύδετε
λοιπόν; τί ἐξ τὰ Μῦρα τῷ ζῶντι
κομίζετε; ἀνάστη καθὼς προεῖ-
πεν ὁ Χριστός· παυσάσθω ὑμῶν
τὰ δάκρυα· μετελθόντα εἰς χαράν.

Σινδόνι σε εἰλήσας, κατέθετο
Χριστέ, Ἰωσήφ ὁ εὐσχήμων ἐν
μνήματι· μυρίσας δὲ τὸν λυθέντα
σου Ναδν, τοῦ σώματος προσεκύ-
λισε, λίθον μέγαν τῇ σορῷ. Δόξα.

Τριάδα ἐν Μονάδι ὑμνήσωμεν
πιστοί, σὺν τῷ Υἱῷ τὸν Πατέρα
δοξάζοντες, καὶ Πνεῦμα τὸ Ὁμο-
ούσιον Υἱῷ, καὶ ὄν ἐν Πατρὶ συνά-
ναρχον, καὶ αἰδίου Θεόν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Γαστρι ἀγεωργήτως συνελθεις
Ἀγνή, τῆς ἀφθαρσίας τιν βό-
τρυν ὡς ἄμπελος· ἐξ οὗ τῆς
ἀθανασίας οἱ κρουνοὶ, ὡς οἶνον
ἡμῖν πηγάζουσι, τὴν αἰώνιον ζωῆν.

Καταβασία. Κατῆλθες ἐν τοῖς.

Κοντάκιον ἰδιόμελον, ἤχος β'.

Τὸ χαῖρε τοῖς Μυροφόροις φθεγ-
ξά-

ξάμενος, τὸν θρῆνον τῆς προμή-
τορος Εὐσας κατέπαυσας, τῇ Ἀνα-
στάσει σου, Χριστέ ὁ Θεός· τοῖς
Ἀποστόλοις δὲ τοῖς σοῖς κηρύτ-
τειν ἐπέταξας· Ὁ Σωτὴρ ἐξάνε-
στη τοῦ μνήματος. Ὁ Οἶκος.

Επὶ τὸν τάφον σου Σωτὴρ αἱ
Μυροφόροι πορευόμεναι, πρὸς ἐ-
αυτὰς εἰρηπόρουν τῷ νοῖ, καὶ
ἐφθέγγοντο· Τίς ἡμῖν τὸν λίθον
ἀποκυλίσει τοῦ μνήματος; καὶ
ἀναβλέψασαι, ὁρῶσιν ὅτι ὁ λίθος
ἀποκεκύλισται· τῇ μορφῇ δὲ τοῦ
Ἀγγέλου σὺν τῇ στολῇ ἐθαμ-
βοῦντο· συνείχοντο δὲ τρόμῳ, καὶ
φεύγειν ἐνόμιζον· καὶ πρὸς αὐτὰς
ὁ Νεανίσκος ἐβόησε· Μὴ φοβεῖσθε
ὑμεῖς· ὃν ζητεῖτε, ἀέστη· δεῦτε·
ἴδετε τὸν τόπον, ὅπου ἔκειτο τὸ
σῶμα τοῦ Ἰησοῦ· καὶ ταχὺ πο-
ρευθεῖσαι, ἀπαγγεῖλατε τοῖς Μα-
θηταῖς· Ὁ Σωτὴρ ἐξανέστη τοῦ
μνήματος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Κυριακῇ γ'. ἀπὸ
τοῦ Πάσχα, μνεῖαν ποιῶμεν τῶν Ἀ-
γίων Μυροφόρων Γυναικῶν.

Στίχ. Χριστῷ φέρουσιν αἱ Μαθη-
τριαι μῦρα.

Ἐγὼ δὲ ταύταις ὑμῶν ὡς μῦρα φέρω.
Ταῖς τῶν ἁγίων Μυροφόρων πρεσβείαις

ᾠδῆ, Ζ'. Ὁ Εἰρμός·

Ὁ παῖδας ἐκ καμίνου βυσάμενος.

Τῆς Θεοτόκου, ἔμοια.

Νεκρώσας ὁ Υἱός σου τὸν θάνα-
τον, Πανάμωμε σήμερον, πᾶσι
τοῖς θνητοῖς, τὴν διαμένουσιν ζω-

ῆν, εἰς αἰῶνας αἰῶνων δεδώρη-
ται· ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πα-
τέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Ο πάσης βασιλεύων τῆς Κτίσε-
σεως, γενόμενος ἄνθρωπος, ὤκησε
τὴν σὴν, Θεοχαρίτωτε νηδὺν, καὶ
Σταυρὸν ὑπομείνας καὶ θάνατον,
ἀνέστη θεοπρεπῶς, συνεγείρας ἡ-
μᾶς ὡς Παντοδύναμος.

Ἄλλος. Τὰ Χερουδιμ μιμούμενοι.

Οἱ νεκρωθέντες φύλακες, νῦν λε-
γέτωσαν ὅπως, ἐκλάπη ὃν οὐκ εἶ-
δον, οἱ ἀγνώμονες παντί· εἰ γὰρ
ἐξαναστάντα οὐκ εἶδον, οὐκ ᾔσθον-
το, πῶς κλαπέντα οὕτω νοῆσαι
εἶχον ποτέ, πεισάτωσαν ὑμᾶς, κἄν
ὁ λίθος οὗτος, καὶ τὰ ἐντάφια
Χριστοῦ.

Τί ὡς νεκρὸν φυλάττετε; τί
σφραγίδας τῷ λίθῳ, τεθείκατε Ἐ-
βραῖοι; φόβον φοβούμενοι κλοπῆς,
ἰδοὺ ἐν ἀληθείᾳ, ὁ τάφος ἐσφράγι-
σται· πῶς οὖν ἐξανέστη, εἰ μὴ Θεὸς
ἦν ὁ Χριστός; πεισάτωσαν ὑμᾶς
οἱ ἐξαναστάντες, καὶ ὁραθέντες
τοῖς πολλοῖς. Δόξα.

Σὺν τῷ Πατρὶ δοξάζομεν, τὸν
Υἱὸν καὶ τὸ Πνεῦμα, τὸ Ἅγιον
βοῶντες, ἀκαταπαύστῳ τῇ φωνῇ,
Ἰριάς, Μοναδικῆ Οὐσίας, ἐλέησον,
σῶσον παντας, ἢ ἐν τρισὶ προσώ-
ποις Μονάς· οἰκτεῖρησον ἡμᾶς, ὁ
δεδοξασμένος Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτερκίον.

Εν τῇ γαστρὶ σου Ἄχραντε, πῶς
ἐχώρησας βρέφος, ὃν τρέμουσι

Δυνάμεις, αἱ τῶν Ἀγγέλων ὡς Θεόν; εἰ μὴ ὡς ἠβουλήθη, ὡς οἶδεν, ἐσχίνωσε, πάντας θέλων σῶσαι, τοὺς ἐξ Ἀδάμ γηγενεῖς, λύσας τὸν Ἀδὰμ, τῆς ἀρᾶς ἐκείνης, τῆς διὰ βρώσεως πικρᾶς.

Καταβασία. Ὁ παῖδας ἐκ καμίνου.

ᾨδὴ Η΄. Ὁ Εἰρμός. Λύτη ἡ κλητή.

Τῆς Θεοτόκου, ἕμοια.

Ἦλθε διὰ σοῦ εἰς τὸν Κόσμον ὁ Κύριος, Παρθένε Θεοτόκε, καὶ τὴν γαστέρα τοῦ ἄδου, διαρρήξας θνητοῖς, τὴν Ἀνάστασιν ἡμῖν ἐδωρήσατο· διὸ εὐλογοῦμεν αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ολον καθελὼν τοῦ Θανάτου τὸ κράτος, ὁ Υἱός σου Παρθένε, ἐν τῇ αὐτοῦ Ἀναστάσει, ὡς Θεὸς κραταιός, συνανύψωσεν ἡμᾶς καὶ ἐθέωσε· διὸ ἀνυμνοῦμεν αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἄλλος

Τὸν ἐν τῇ βάρῳ Μωσεῖ.

Κράζει ὁ λίθος αὐτὸς, αἱ σφραγίδες βοῶσιν, ἃς ὑμεῖς ἐπιθέντες, κατεστήσατε φρουροὺς, φυλάσσοντας τὸ Μνήμα· Ὅντως ἀνέστη Χριστὸς, καὶ ζῆ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Οντως ἀνέστη Χριστὸς, ἐσκυλεύθη ὁ Ἄδης, ἐνεκρώθη ὁ ὄφις, ἐλυτρώθη ὁ Ἀδὰμ, ἐσώθησαν οἱ κάτω· τί ἀπιστεῖτε λοιπὸν, ἔχθροὶ καὶ παραβάται; Δόξα.

Σὺν τῷ Πατρὶ τὸν Υἱὸν, καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, τὴν ἁγίαν Τριάδα, ἐν Θεότητι μιᾷ, δοξάζομεν

βοῶντες, Ἄγιος, Ἄγιος, Ἄγιος, εἰ εἰς τοὺς αἰῶνας. Καὶ νῦν.

Εν τῇ γαστρὶ σου Ἄγνη, τὸν ἀείζων ἄρτον, φυραθέντα ἀφύρτως, ἐν φυράματι ἡμῶν, ἐγέννησας ἀτρέπτως, ἓνα Χριστὸν τὸν Θεόν, ἐν δυοῖ ταῖς οὐσίαις.

Καταβασία. Αὕτη ἡ κλητή.

ᾨδὴ Θ΄. Ὁ Εἰρμός. Φωτίζου, φωτίζου.

Τῆς Θεοτόκου ὅμοια.

Συμφώνως Παρθένε, σὲ μακαρίζομεν πιστοί· Χαῖρε πύλη Κυρίου. Χαῖρε πόλις ἔμφυχε· Χαῖρε δι' ἧς ἡμῖν ἔλαμψε, σήμερον φῶς, τοῦ ἐκ σοῦ τεχθέντος, τῆς ἐκ νεκρῶν Ἀναστάσεως.

Εὐφραίνου ἀγάλλου, ἡ θεία πύλη τοῦ φωτός. ὁ γὰρ δύνας ἐν τάφῳ, Ἰησοῦς ἀνέτειλε, λάμπας Ἡλίου φαιδρότερον, καὶ τοὺς Πιστοὺς, πάντας καταυγάσας, Θεοχαρίτωτε Δέσποινα,

Ἄλλος. Τὴν ὑπερφῶς σαρκί.

Ο Εὐσχήμων βουλευτῆς, ἀνυμνεῖσθω Ἰωσήφ, μετὰ τῶν Μυροφόρων, καὶ τῶν θείων Μαθητῶν, ὡς Κήρυξ ὢν καὶ οὗτος, τῆς Ἐγέρσεως Χριστοῦ.

Ιωσήφ τὸν θαυμαστὸν, εὐφημισομεν πιστοί, σὺν ἅμα Νικοδήμῳ, καὶ πισταῖς Μυροφόροις, ὁ Κύριος ἀνέστη, ἐκβοῶντες αληθῶς. Δόξα.

Αναρχος εἰ ὁ Πατὴρ, ἄκτιστος

εἶ

εἶ ὁ Υἱὸς, σύνθρονον καὶ τὸ Πνεῦμα, ἐν τὰ τρία τῇ φύσει, καὶ τρία τοῖς προσώποις, εἰς Θεὸς ἀληθινός. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εὐφραίνεσθω Ἰεσσαί, χορευέτω καὶ Δαβίδ· ἰδοὺ γὰρ ἡ Παρθένος, ἡ Θεόφυτος ῥάβδος, ἐβλάστησε τὸ ἄνθος, τὸν ἀείζων Χριστόν.

Καταβασία. Φωτίζου, φωτίζου.

Ἐξαπος. Ἅγιος Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Σαρκί ὑπνώσας ὡς θνητὸς. εἰς φύλλ. 6.

Καὶ τῆς παρούσης Κυριακῆς Αὐτόμελ.

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε, φωνὴν ἀγαλλιάσεως· τύραννον ἄδην πατήσας, φθορᾶς ἐξίγειρα Κόσμον· Δράμετε φίλοις εἶπατε, τοῖς ἐμοῖς Εὐαγγέλια· βούλομαι γὰρ τὸ πλάσμα μου, χαρὰν ἐκεῖθεν αὐγάσαι, ἐξ ἧς προήλθεν ἡ λύπη. Δίς.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ψαλλομεν στιχηρὰ Ἀναστάσιμα ἢ. Πᾶσα πνοή καὶ πᾶσα κτίσις εἰς Τ. Α'. φύλλ. 162
Δέξα. ἤχος β'.

Μετὰ μύρων προσελθούσαις. εἰς φύλλ. 86. Τ. Α'.

Καὶ νῦν. Ὑπερευλογημένη ὑπάρχεις. Δοξολογία μεγάλη, καὶ ἀπόλυσις. Εἰς τὴν Λειτουργίαν, οἱ Μακαρισμοί, ἤχος β'.

Μνήσθητι εὐσπλαγγχε καὶ ἡμῶν, καθὼς ἐμνημόνευσας τοῦ Ἀηστοῦ, ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν Οὐρανῶν.

Ξύλον ἐξεδίωξε τὸν Ἀδάμ· Σταυρὸς ἀντεισηγάγε τὸν Ἀηστὴν, ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν Οὐρανῶν.

Τάφος ὑπεδέξατό σε Σωτῆρ, τὸν τάφους κενώσαντα καὶ νεκροῖς, ζῶν ἠδωρησάμενον ὡς Θεόν.

Ἀπόστολοι ἐνδοξοὶ τοῦ Χριστοῦ, αὐτὸν ἰκτετεύσατε ἐκτενῶς, ἵνα τῶν κινδύνων σῶσῃ ἡμᾶς.

Καὶ ἀπὸ τοῦ Κανόνος τῆς Ἑορτῆς.

Ὡδὴ σ'. εἰς δ'.

Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου, ἤχος, β'.

Ἰσχύς μου καὶ ὕμνησίς μου ὁ Κύριος.

στγ. Παιδεύων ἐπαίδευσέ με ὁ Κύριος.

Πράξεων τῶν Ἀποστόλων.

Εν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, πληθυνόντων τῶν Μαθητῶν, ἐγένετο γογγυσμὸς τῶν Ἑλληνιστῶν πρὸς τοὺς Ἑβραίους, ὅτι παρεθεωροῦντο ἐν τῇ διακονίᾳ τῇ καθημερινῇ αἰχῆραι αὐτῶν. Προσκαλεσάμενοι δὲ οἱ Δώδεκα τὸ πλῆθος τῶν Μαθητῶν, εἶπον, Οὐκ ὀρεστόν ἐστιν ἡμᾶς καταλείψαντας τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, διακονεῖν τραπέζαις. Ἐπισκέψασθε οὖν, ἀδελφοί, ἄνδρας ἐξ ὑμῶν μαρτυρουμένους ἑπτά, πλήρεις Πνεύματος ἁγίου καὶ σοφίας, οὓς καταστήσωμεν ἐπὶ τῆς χρείας ταύτης· Ἡμεῖς δὲ τῇ προσευχῇ, καὶ τῇ διακονίᾳ τοῦ λόγου προσκαρτερήσομεν. Καὶ ἤρρεσεν ὁ λόγος ἐνώπιον παντὸς τοῦ πλήθους· καὶ ἐξελέξαντο Στέφανον, ἄνδρα πλήρη πίστεως, καὶ

Πνεύ-

Πνεύματος ἁγίου, καὶ Φίλιππον, καὶ Πρόχορον, καὶ Νικάνορα, καὶ Τίμονα, καὶ Παρμενᾶν, καὶ Νικόλαον προσήλυτον Ἀντιοχέα, οὓς ἔστησαν ἐνώπιον τῶν Ἀποστόλων· καὶ προσευξάμενοι ἐπέθηκαν αὐτοῖς τὰς χεῖρας· Καὶ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἤρξανε, καὶ ἐπληθύνετο ὁ ἀριθμὸς τῶν Μαθητῶν ἐν Ἱερουσαλήμ σφόδρα, πολὺς τε ὄχλος τῶν Ἰερέων ὑπήκουον τῇ πίστει.

Ἄλληλούια. ἤχος. β'. Ἐπακούεταί σου Κύριος ἐν ἡμέρᾳ θλίψεως.

Σίχ. Κύριε σῶσον τὸν Βασιλέα..

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Μάρκον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐλθὼν Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας.

Κοινωνικόν. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον.

Τῇ Κυριακῇ Ἑσπέρας εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν σιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς γ'. ἤχος πλ. α'.

Χαίροις ἀσκητικῶν.

Ηλοῖς προσηλωθεὶς τὴν ἀρὰν, τὴν ἐν τῷ ξύλῳ διὰ ξύλου ἐξήλειψες· τεθεὶς δὲ ἐν τῷ Μνημείῳ, τοὺς ἀπ' αἰῶνος νεκροὺς, θεικῇ δυνάμει ἐξανέστησας, τὴν σὴν δυνατείαν, μεγαλοφώνως δοξάζομεν, Πάσχα τὸ θεῖον, Ἰησοῦ Παυτοδύναμε, ἡ ζωὴ ἡμῶν, τοῦ Πατρὸς, τὸ ἀπαύγασμα· ὅθεν τὰ Ἐπου-

ράνια, τῇ γῆ συναγάλλονται, ἐπινικίους ᾠδὰς σοι, Νικοπαῖε Λόγε ἄδοντες, Χριστέ παντοκράτορ, τῷ παρέχοντι τῷ Κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος.

Αρα μετὰ νεκρῶν ἡ Ζωὴ, ὑπὸ τὴν γῆν τε ὁ ἀνέσπερος Ἥλιος, εἰσέτι καὶ νῦν ὑπάρχει, τῶν Μυροφόρων χορὸς, θρηνηδῶν ἐβόα· δεῦτε δράμωμεν, σπουδῆ καὶ ὀψώμεθα, πρὸς τὸ Μνῆμα τὸ ἅγιον· ἔνδον δὲ τούτου, ἐξαστράπτοντα Ἄγγελον, θεασάμεναι, ἀποροῦσαι ἐξίσταντο· ὅστις μεταβαλὼν αὐτῶν, τὸν θρήνον ἐβόησεν ὁ Ζωοδότης ἀνέστη, μὴ ἐχθαμβεῖσθε, ζιλόσεμναι· αὐτὸς βασιλεύει, ὁ δωρούμενος τῷ Κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος.

Ορθρου ὁ τῶν γυναιῶν χορὸς, τὸν πρὸ Ἥλιου ἐξεζήτησεν Ἥλιον, ἐν τάφῳ δύναντα τότε· ὁ πρωταυγῆς δὲ αὐταῖς, προσεφώνει Ἄγγελος· ἐξανέτειλε, τὸ φῶς καταυγάσαν, τοὺς ἐν τῷ σκότει καθεύδοντας· τοῖς ἐωσφόροις, Μαθηταῖς ἀπαγγείλατε· τὴν κατήφειαν, εἰς χαρὰν μετατρέψατε. Πάσχα δὲ τὸ χαρμόσυνον, καὶ κόσμου σωτήριον, καὶ ἀδιοστάκτω κερδίξ, περιπροτοῦσαι χορευσατε· Χριστὸς ἐξανέστη, ὁ δωρούμενος τῷ Κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ τοῦ μηναιῦ γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. ἤχος, α'.

Μυροφόροι γυναῖκες τῷ τάφῳ τί προσήλθετε; τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα

ἐν νεκροῖς ; ἀνέστη ὁ Κύριος, θαρ-
σεῖτε βοᾶ ὁ Ἄγγελος.

Εἰς τὰ ἀπόστιχα τὸ Ἀναστάς. ἤχος, β.

Τὸν πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρὸς εἰς
φύλ. 150 (Τ. Α΄.)

Στίχ. Πρὸς σέ ἦρα. Κατανωκτικόν.

Ημαρτον εἰς σέ Σωτῆρ, ὡς ὀάσω-
τος υἱός, δέξαι με Πάτερ μετα-
νοοῦντα. καὶ ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε.

Οἱ τὴν ἐπίγειον ἀπόλαυσιν μὴ
ποθήσαντες Ἀθλοφόροι, Οὐρα-
νίων ἀγαθῶν ἠξιώθησιν, καὶ Ἀγ-
γέλων συμπολιταὶ γεγωνασι. Κύ-
ριε πρεσβείαις αὐτῶν, ἐλέησον
καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Δόξα, καὶ νῦν. ἤχος, α΄.

Μετὰ φόβου ἦλθον αἱ γυναῖκες.
ἐπὶ τὸ Μνήμα, ἀρώμασι τὸ Σῶ-
μά σου μυρίσαι σπουδάζουσαι,
καὶ τοῦτο μὴ εὐροῦσαι, διηπόρουν
πρὸς ἀλλήλας, ἀγνοοῦσαι τὴν
Ἀνάστασιν· ἀλλ' ἐπέστη αὐταῖς
Ἄγγελος, καὶ εἶπεν, Ἀνέστη Χρι-
στός, ὠροῦμενος ἡμῖν τὸ μέγα
ἔλεος.

Τροπῆριον. Ὁ εὐτυχῶν Ἰωστῆρ
ἀπὸ τοῦ ξύλου Δόξα. Ὅτε κατῆλθες
Καὶ νῦν. Ταῖς μορφόροις γυναῖξί. καὶ
Ἀπόλυσις.

Τῆ Β'. Εἰς τὸν Ὁρθρον, μετὰ τὴν
ἀ. στιχολογίαν λέγομεν Κάθισμα.
ἤχος β΄.

Τὸν λίθον τοῦ Μνήματος, σφρα-

γισθῆναι μὴ κωλύσας, τὴν πέτραν
τῆς Πίστεως, ἀναστάς παρέσχες
πᾶσι, Κύριε δόξα σοι.

Ως κύματα θαλάσσης ἐπ' ἐμέ,
ἐπανέστησαν αἱ ἀνομίαι μου· ὡς
σκάφος ἐν πελάγει ἐγὼ μόνος
χειμάζομαι, ὑπὸ πταισμάτων πολ-
λῶν· ἀλλ' εἰς εὐδίον λιμένα ὀδή-
γησόν με Κύριε, τῇ μετανοίᾳ καὶ
σῶσόν με. Μαρτυρικόν.

Σὲ τὸν περιβάλλοντα τὸν Οὐρα-
νὸν ἐν Νεφέλοις, ἔχοντες οἱ Ἄ-
γιοι περιβολὴν ἐν τῷ Κόσμῳ, τὰς
βασάνους τῶν ἀνόμων ὑπέμειναν,
καὶ τὴν πλάνην τῶν εἰδώλων κα-
τήρησαν· αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις, καὶ
ἡμᾶς ἐλευθέρωσον τοῦ ἀοράτου
ἔχθροῦ, Σωτῆρ, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Θεοτοκίον.

Εὐσπλαγχνίας ὑπάρχουσα πηγὴ,
συμπαθείας ἀξίωσον ἡμᾶς θεοτοκε,
βλέψον εἰς Λαὸν τὸν ἁμαρτήσαντα,
δεῖξον, ὡς ἀεὶ τὴν δυναστείαν σου·
εἰς σέ γὰρ ἐλπίζοντες, τὸ Χαῖρε
βοῶμέν σοι, ὡς ποτὲ ὁ Γαβριὴλ,
ὁ τῶν Ἀσωμάτων Ἀρχιστράτηγος.

Μετὰ τὴν β΄. στιχ. Κάθισμα. ἤχ. β΄.

Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τὰ μῦρα θερμῶς, τῷ τάφῳ προ-
σκομίσασαι, Γυναῖκες Σωτῆρ,
Ἄγγελου τῇ λαμπρότητι, τὰς
ψυχὰς ἠγάλλοντο, καὶ Θεὸν σε
τῶν ὄλων ἐκήρυττον, καὶ Μαθηταῖς
ἐβόων, Ὅντως ἀνέστη ἐκ τάφου, ἡ
πάντων Ζωή.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ, ὁ Ν'. Καὶ ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς, καὶ τοῦ Μηναίου, Κοντάκ. καὶ Ἐξαποστειλάριον. τῆς Ἑορτῆς. Εἰς τοὺς Αἶνους, ψάλλομεν Στιχηρά. ἤχος β'.

Πᾶσα πνοὴ καὶ πᾶσα κτίσις. εἰς φύλ. 162 (Τ. Α').

Τῶν πεπραγμένων μοι δεινῶν ἐννοῶν τὰ ἄτοπα, ἐπὶ τοὺς σοὺς καταφεύγω οἰκτιρμούς, Τελῶνην μιμούμενος, καὶ Πόρνην τὴν δακρύσασαν, καὶ τὸν Ἄσωτον υἱὸν διὸ καὶ προσπίπτω σοι Ἐλεῆμον, πρὶν μοι καταδικάσης, φεῖσαί μου ὁ Θεός, καὶ ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν.

Υπὲρ Χριστοῦ παθόντες μέχρι θανάτου, ὦ Ἀθλοφόροι Μάρτυρες, ψυχῆς μὲν ἔχετε εἰς Οὐρανοῦς ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ κατὰ Κόσμον ὅλον δορυφορεῖται ὑμῶν τὰ λείψανα, Ἱερεῖς καὶ Βασιλεῖς προσκυνοῦσι, καὶ λαοὶ πάντες ἐπαγαλλόμενοι καὶ ἡμεῖς συνήθως βοῶμεν, Ἵπνος τίμιος ἐναντίον Κυρίου, ὁ θάνατος τῶν Ὁσίων αὐτοῦ.

Δόξα, καὶ νῦν. ἤχος α'.

Ηλθον ἐπὶ τὸ Μνημεῖον, ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἡ ἄλλη Μαρία, ζητοῦσαι τὸν Κύριον, καὶ τὸν Ἄγγελον εἶδον ὡσεὶ ἀστραπὴν, καθεζόμενον ἐπὶ τὸν λίθον, καὶ λέγοντα αὐταῖς, Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν τεθνεώτων; ἀνέστη καθὼς εἶπεν, ἐν Γαλιλαίᾳ

αὐτὸν εὐρήσατε· πρὸς ὃν βοήσωμεν, Ὁ ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν Κύριε δόξα σοι.

Ἀπόστιχα, πλ. β'. Τριήμερος.

Εξάρξατε λαοὶ ψαλμικῶς, ὑμνήσατε Χριστὸν ἐν χαρᾷ. Πάσχα μέγα, ἐξανέτειλεν ἡμῖν, ὁ ἀναστάς ἐκ Τάφου, Χριστὸς ὁ Ζωοδότης, καὶ Λυτρωτὴς πάσης τῆς Κτίσεως.

Στίχ. Εὐδόκῃσας Κύριε.

Τὸ Χαῖρε Μυροφόροις εἰπῶν, τῆς Εὐᾶς τὸ κατάκριμα, διαλύσας, εἰς χαρὰν καὶ Μαθηταῖς, ἀναστὰς ἀποστέλλεις, κηρύξαι τὴν ἐκ τάφου, τριήμερόν σου Ἐξανάστασιν.

Στίχ. Ἐλεος καὶ ἀλήθεια.

Πᾶσχα σεπτὸν καὶ ἅγιον, ἡμῖν Χριστὸς κατηύγασε· δεῦτε πάντες, λαμπρυνθῶμεν τὰς ψυχῆς· ἰδοὺ γὰρ νῦν ἡμέρα, ἐπέλαμψεν ἐνταῦθα, ἀγαλλιᾶσθε καὶ εὐφραίνεσθε. Δόξα, καὶ νῦν. ἤχ. β'.

Ερράναν μῦρα μετὰ δακρῶν, (ὄρα Τ. Α'. φύλ. 162).

Τῆ Β'. τῆς Γ'. Ἑβδομάδος Ἐσπέρας, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς γ'. ἤχ. β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Οτε, Μυροφόροι σε Χριστέ, λίαν τὸ πρῶτ' ἐπιζήτητον, τὴν πῶν ἀπάν-

ἀπάντων Ζωὴν, μῦρα καὶ ἀρώμα-
τα, ἔχουσαι ἤρχοντο, καὶ τῷ πό-
θῳ δακρύουσαι, ἤκουον ἐκ Τάφου,
Νεανίου λέγοντος, Παύσασθε
κλαίουσαι ὁμῶς, τῇ ὑμῶν σωτη-
ρίᾳ, χαίρουσαι βοήσατε πᾶσιν,
ὅτι ἐξεγήγερται ὁ Κύριος.

Ισμεν, ὃ εὐσχήμων Ἰωσήφ, σὲ
Χερουβικὸν ὡσπερ ἄρμα, τὸν Βα-
σιλέα Χριστὸν, ὡμοις σου βαστά-
ζοντα, Σταυροῦ κατάγοντα μα-
καρίζομεν χειράς σου, καὶ ὄμματα
θεῖα, σέβομεν παλάμας σου, δι' ὧν
τὸν ἥλιον, λόγον καὶ Θεὸν ἐπὶ τά-
φου, φέρον κατατέθηκας ὄθεν, καὶ
τὴν θεῖαν μνήμην σου γεραίρομεν.

Ωφθη ἡ πανήγυρις ἡμῖν, τῶν
Θεοπρεπῶν Μυροφόρων, καὶ Ἰω-
σήφ τοῦ σεπτοῦ, ἄλλος ὡς Πα-
ράδεισος, πηγὴν παρέχων ζωῆς,
τὰ τῆς χάριτοςνάματα, ὀμβρί-
ζουσα Κόσμῳ, βρῦει τῆς Ἐγέρ-
σεως, Χριστοῦ τὰ ρεῖθρα θερ-
μῶς, στίφη, τῶν πιστῶν ἐορτάζει,
καὶ κραυγάζει, δόξα τῷ δόντι, τὴν
αὐτοῦ Ἀνάστασιν τοῖς κέρασι.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα. καὶ νῦν. ἤχ. β'.

Αἰ Μυροφόροι ὀρθρῆσαι γενόμεναι,
καὶ τὸ Μνήμά σου μετὰ σπουδῆς
καταλαβοῦσαι, ἐπεζήτουν σε Χρι-
στὲ, πρὸς τὸ μυρίσαι, τὸ ἄχραν-
τον Σωμά σου· καὶ τοῦ Ἀγγέλου
τοῖς ῥήμασιν ἐνηχηθεῖσαι, χαρο-
ποιὰ σύμβολα τοῖς Ἀποστόλοι·
ἐκήρυττον· ὅτι ἀνέστη ὁ ἀρχηγός

τῆς ζωῆς ἡμῶν, σκυλεύσας τὸν
θάνατον, τῷ δὲ Κόσμῳ δωρούμε-
νος, ζωὴν αἰώνιον, καὶ τὸ μέγα.

Ἀπόστιχα, Ἀναστάσιμον. ἤχος β'.

Χριστὸς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, τὸ κατ'
ἡμῶν χειρόγραφον προσηλώσας,
τῷ σταυρῷ ἐξήλειψε, καὶ τοῦ θα-
νάτου τὸ κράτος κατήργησε· προ-
σκυνοῦμεν αὐτοῦ, τὴν τρήμερον
Ἐγερσιν.

Στίχ. Πρὸς σὲ ἤρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Κράζω σοι Χριστὲ Σωτὴρ, τοῦ
Τελώνου τὴν φωνὴν ἰλάσθητί μοι
ὡσπερ ἐκείνω, καὶ ἐλέησόν με ὁ
Θεός.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε.

Τῶν ἀγίων Μαρτύρων πρεσβευόν-
των ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ τὸν Χριστὸν
ὑμνούντων, πᾶσα πλάνη πέπαυται,
καὶ τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος, πιστεῖ
διασώζεται. Δόξα καὶ νῦν ἤχ. β'.

Τί τὰ μῦρα τοῖς δάκρυσιν. εἰς
φύλλ. 48.

Τροπάριον. Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ.
Δόξα. Ὅτε κατῆλθες. Καὶ νῦν. Ταῖς
Μυροφόροις γυναιξί. Ἐκτενής, καὶ
Ἀπόλυσις.

Τῆ Γ'. Εἰς τὸν Ὄρθρον, μετὰ τὴν
ἀ· στιχολογίαν, λέγομεν Κἀθ. ἤχ. β'.

Τὸν κόλπον τὸν Ἀχραντον, ἐν
ὕψιστοις μὴ γενώσας, Ταφὴν καὶ
Ἀνάστασιν, ὑπὲρ πάντων κατε-
δέξω, Κύριε δόξα σοι.

Εγὼ ὑπάρχω τὸ δένδρον τὸ ἄκαρπον Κύριε, κατανούξεις καρπὸν μὴ φέρων τὸ σύνολον. καὶ τὴν ἐκκοπὴν πτοοῦμαι, καὶ τὸ πῦρ ἐκείνο δειλιῶ τὸ ἀκοίμητον· διό σε ἰκετεύω, πρὸ ἐκείνης τῆς ἀνάγκης, ἐπίστρεψον καὶ σῶσόν με.

Μαρτυρικόν.

Οφαιδρῶνος τοὺς ἁγίους σου ὑπὲρ χρυσόν, καὶ δοξάσας τοὺς ὀσίους σου ὡς Ἀγαθός, ὑπ' αὐτῶν δυνωπούμενος Χριστέ ὁ Θεός, τὴν ζωὴν ἡμῶν εἰρήνευσον ὡς φιάνθρωπος, καὶ τὴν εὐχὴν κατεύθυνον ὡς θυμίαμα, ὁ μόνος ἐν Ἀγίοις ἀναπαυόμενος.

Τοὺς νόμους λαθοῦσα τῆς φύσεως, τῷ θεῷ Τόκω τὴν παρθενίαν συνήρμοσας· μόνη γὰρ ἔτεκες τὸν πρὸ σοῦ γεννηθέντα ἀχρόνω· διό σε Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Μετὰ τὴν β΄ στιχολογίαν. Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς. ἤχος β΄.

Αἱ Μυροφόροι ὄρθριαι γενόμεναι, καὶ τὸ Μνήμα κενὸν θεασάμεναι, τοῖς ἀποστόλοις ἔλεγον, τὴν φθορὰν καθείλεν ὁ κρατιεὺς, καὶ τοὺς ἐν Ἀδῇ ἤρπασε τῶν δεσμῶν κηρύξατε παρρησίᾳ, ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὁ Κύριος, δωρούμενος τῷ Κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ. Ὁ Ν΄. ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς, καὶ τοῦ Μηναίου
Εἰς τοὺς Αἴνους, ψάλλομεν δ΄. στιχ. τρά.

ἤχος β΄.

Εἰπάτωσαν Ἰουδαῖοι φύλ. 162.
(Τ. Α΄.)

Τὰς ἀνομίας μου πάριδε Κύριε, ὁ ἐκ Παρθένου τεχθεὶς, καὶ τὴν καρδίαν μου καθάρισον, Ναὸν αὐτὴν ποιῶν τοῦ ἁγίου σου Πνεύματος· μὴ με ἐξουδενώσης ἀπὸ τοῦ σοῦ προσώπου, ὁ ἀμέτρητον ἔχων τὸ ἔλεος. Μαρτυρικόν.

Τὸν Σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ λαβόντες οἱ ἅγιοι Μάρτυρες, ὅτιον ἀκαταγώνιστον, πᾶσαν τοῦ διαβόλου τὴν ἰσχὺν κατήργησαν· καὶ λαβόντες στέφος οὐράνιον, τεῖχος ἡμῖν γεγονάσιν, ὑπὲρ ἡμῶν αὐτῷ πρεσβεύοντες.

Δόξα, καὶ νῦν. ἤχος β΄.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες. εἰς φύλλ. 27.

Ἀπὸς ἤχος, β΄. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου

Σέλας, τὸ τρισήλιον ἐν γῆ, σήμερον φιδρῶς ἕξαστράπτει, καὶ ζόφον αἶρει παθῶν· φαίνει ἡ Ἀνάστασις, Χριστοῦ φρουρούσα πιστούς. Ἀποστόλων γορεύουσι, τὰ τάγματα πόθῳ· Ἰωσήφ εὐφραίνεται, καὶ Μυροφόρων σεπτῶν, μνήμη τῇ φαιδρᾷ καταστέφει, τοὺς αὐτὸν πιστῶς εὐνημῶντας, καὶ τὴν θείαν Ἐγερσιν δοξάζοντας.

Στίχ. Εὐδόκησας Κύριε.

Αρας ἐπὶ ὤμων Ἰωσήφ, τὸν ἐν δεξιᾷ τῆ πατρώα, Υἱὸν καθήμενον, Μῦρον τὸ ἀκένωτον, μύροις ἐκή-

δευσας τὴν τοῦ Κόσμου Ἀνάστασιν, προτέθεικας τάφω τὸν ἀναβαλλόμενον, φῶς ὡς ἱμάτιον, λίθω συγκαλύπτεις ἀφράστως ὅθεν τούτου μέλομεν ὑμνοῖς, τὰ φωσφόρα Πάθη καὶ τὴν Ἑγερσιν.

εἶχ. Ἐλεος καὶ ἀλήθεια συνήντησαν.

Πρίττει τῶν Ἀγγέλων ἡ πληθὺς, καὶ σὲ Ἰωσήφ καθορῶσα, Χριστὸν κηδεύοντα, Κόσμος μακαρίζεις, πιστοὶ θαυμάζομεν τὴν σεπτὴν τε Ἀνάστασιν, τιμῶντες ἐνθέως, καὶ σὺν Μυροφόροις σε, θερμῶς γεραίρομεν ὅθεν καὶ βοῶμεν ἀπαύστως, πρέσβευε σὺν ταύταις σωθῆναι, καὶ ἡμᾶς κινδύνω τε καὶ ὀλίψεων.

Δόξα καὶ νῦν. ἤχος πλ α'.

Μετὰ φόβου ἦλθον. εἰς φύλ. 57.

Τῆ Γ'. τῆς Γ'. Ἐβδομάδος Ἐσπέρας. Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν τῆς Ἑορτῆς γ'. ἤχος β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Χαίρουσι Μαθήτριάι Χριστοῦ, τῶν ἐκ τοῦ Ἀγγέλου ῥημάτων, ἐπακροῦμεναι ὅθεν τὴν Ἀνάστασιν, τοῦ δι' ἡμᾶς ἐν νεκροῖς, λογισθέντος πιστούμεναι, κἄν πρὶν Μυροφόροι, τάφω παρειστήκεισαν, καὶ θρηνηδοῦσαι Χριστὸν, λίθον, ἀναβλέψασαι τούτου, ἀποκυλισθέντα ἀθρόον, οὐ διηποροῦντο τὴν μετᾴθεσιν.

Αληκτον καὶ θείαν χαρμονὴν, ἐπιχορηγοῦσαι τοῖς θεοῖς, καὶ Ἱεροῖς Μαθηταῖς, ὤφθησαν Μαθήτριάι, αἱ Μυροφόροι Χριστοῦ, ἐκπληροῦσαι τὸ κέλευσμα, τοῦ θεοῦ Ἀγγέλου, οὐ ἐξεθαμβήθησαν, τὴν λευκοφόρον στολὴν, λέγουσαι, ἐσκύλευται Ἄδης, τῇ πανσωστικῇ Ἀναστάσει, τοῦ ὑπὲρ ἡμῶν θανέντος Ἀνακτος.

Ρεῖθρα δακρυρροοῦ ἐκ πηγῆς, θρήνον ἀναστείλασαι θεαί, Χριστοῦ Μαθήτριάι, ῥήματα χαρμόσυνα, διαπορθεύουσι νῦν, τοῖς αὐτόπταις τῆς Χάριτος, μηνύουσαι τούτοις, τὴν τοῦ Λόγου Ἑγερσιν, καὶ τὴν ἐκ τάφου χαρὰν ὅθεν, τὴν ἀντίθετον λύπης, ἤκουον φωνὴν παραδόξως, ταύταις τὴν τὸ Χαίρετε προστάττουσαν.

Καὶ τοῦ Μηναιῖο γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. ἤχος πλ β'.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες. εἰς φύλ. 47.

Ἀπόστιχα. Σταυρώσιμον, ἤχος β'.

Σῶσόν με Χριστέ Σωτήρ, τῇ δυνάμει τοῦ σταυροῦ, ὁ σώσας Πέτρον ἐν τῇ θαλάσῃ καὶ ἐλέησόν με ὁ Θεός.

εἶχ. Πρὸς σὲ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Σὺν Ἀρχαγγέλοις ὑμνήσωμεν. (εἰς φύλ. 151 T. Α').

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε. Μαρτυρ.

Χοροὶ Μαρτύρων ἀντέστησαν,

τις

τοῖς Τυράννοις λέγοντες, Ἡμεῖς στρατευόμεθα τῷ Βασιλεῖ τῶν Δυναμέων· εἰ καὶ πυρὶ καὶ βασάνοις παραδώσετε ἡμᾶς, οὐκ ὀρούμεθα τῆς Τριάδος τὴν δύναμιν.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος πλ. β'.

Ἡτήσατο Ἰωσήφ τὸ Σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἀπέθετο ἐν τῷ καινῷ αὐτοῦ Μνημείῳ· ἔδει γὰρ αὐτὸν ἐκ τάφου ὡς ἐκ παστάδος προελθεῖν, ὁ συντριψας κράτος θανάτου, καὶ ἀνοίξας πύλας Παραδείσου, ἀνθρώποις δόξα σοι.

Τροπάρια τὰ συνήθη, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ Δ'. Εἰς τὸν Ὅρθρον, μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Καθίσματα. ἤχος β'.

Σωτηριὰν εἰργάσω ἐν μέσῳ τῆς γῆς Χριστὲ ὁ Θεὸς, ἐπὶ σταυροῦ τὰς ἀχράντους σου χεῖρας ἐξέτεινας, ἐπισυνάγων πάντα τὰ Ἐθνη κράζοντα, Κύριε δόξασοι.

Αναστάς ἐκ τοῦ Μνήματος, καὶ τὰ δεσμὰ διαρρήξας τοῦ ἄδου, ἔλυσας τὸ κατάκριμα τοῦ θανάτου Κύριε, πάντας ἐκ τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ ῥυσάμενος, ἐφανίσας σεαυτὸν τοῖς Ἀποστόλοις σου, ἐξαπέστειλας αὐτοὺς ἐπὶ τὸ κίρυγμα, καὶ δι' αὐτῶν τὴν εἰρήνην σου παρέσχες· πάση τῇ Οἰκουμένῃ, μόνε Πολυέλεε.

Αθλοφόροι Κυρίου· μακαρία ἡ γῆ ἢ πιανθείσα τοῖς αἵμασιν ὑμῶν, καὶ ἅγιοι αἱ σκηναὶ αἱ δεξάμεναι τὰ σώματα ὑμῶν ἐν σταδίῳ γάρ

τὸν ἐχθρὸν ἐθριαμβεύσατε, καὶ Χριστὸν μετὰ παβήρησις ἐκνήρατε· αὐτὸν ὡς ἀγαθὸν ἰκετεύσατε, σωθῆναι δεόμεθα τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Σταυροθεοτοκίον

Παρεστῶσα τῷ σταυρῷ σου ἡ ἀσπύρως τεκοῦσά σε, καὶ μὴ φέρουσα ὄραν ἀδίκως πάσχοντα, ὠλοφύρετο κλαυθμῷ καὶ ἀνεβόα σοι· Πῶς πάσχεις ὁ τῆ φύσει ἀπαθῆς γλυκύτατε γιέ; ὕμνῳ σου τὴν ἄκραν ἀγαθότητα.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Καθίσμα. ἤχος. β'. Εὐπλαγγίας.

Πρὸς τὸ Μνήμά σου Σῶτερ, αἱ σεπτὰ Μυροφόροι ἐλθοῦσαι, τὸν Δεσπότην ἀλειψαὶ μύροις, ὡς βροτὸν σε κατηπείγοντο· Ἄγγελος δὲ αὐταῖς χαρὰν ἐμήνυσεν, ἀνέστη ὁ Κύριος· διὸ καὶ κηρύξατε Ἀποστόλοις, τὴν ἐκ τάφου ὄντως φρικτὴν τούτου, Ἐξανάστασιν.

Ἀνάστασιν Χριστοῦ, ὁ Ν'. καὶ ὁ Κανὼν τῆς Ἐορτῆς, καὶ τοῦ Μηναιῖου, Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλᾶριον τῆς Ἐορτῆς. Εἰς τοὺς Αἴνους, ψάλλομεν. Στιχηρὰ δ'. ἤχος β'.

Εκουσίως πτωχεύσας, τὴν πτωχείαν τοῦ Ἀδάμ Χριστὲ ὁ Θεὸς, ἦλθες ἐπὶ γῆς ἐκ παρθένου σαρκαθεῖς· καὶ σταυρὸν κατεδέξω, ἵνα ἡμᾶς ἐλευθερώσης τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ, Κύριε δόξα σοι.

Χαίρετε Λαοὶ καὶ ἀγαλλιᾶσθε. (εἰς φύλ. 162 Τ. Α')

Μαρτυρικόν.

Τῶν Ἀγίων σου τὰ πλήθη δωσωποῦσί σε Χριστέ, ἐλέησον ἡμᾶς ὡς φιλάνθρωπος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μετὰ φόβου ἦλθον εἰς φύλ. 57

Ἀπόσιχα. ἤχ. β'. Οτε ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Αρα, ἐν νεκροῖς ὁ Λυτρωτῆς, θρήνοις Μυροφόροι ἐβόων, Χριστοῦ Μαθήτριαι· Ἰλλιος δ' ὁ μέγιστος, μέχρι καὶ νῦν ὑπὸ γῆν, ἡ ἀνέστη ὡς ἔφησε; καὶ οὕτω κλαιούσαις, ἐκ τοῦ τάφου Ἄγγελος, τὴν θείαν ὄντως χαρὰν, ἔφη, ὁ Χριστὸς ἐξάνεστη, δράμετε κηρύξατε πᾶσι, τούτου τὴν ἐκ τάφου θείαν ἔγερσιν.

Στίχ. Εὐδόκησας Κύριε τὴν γῆν.

Μῦρα, ἐτοιμάσασαι σεπτὰ, ἔτι τῆς σκοτίας ἐνούσης, τῇ τῶν Σαββάτων μιᾷ, ἦλθον πρὸς τὸ Μνήμα σου, αἱ Μυροφόροι Χριστέ, τοῦ μυρίσαι τὸ ἄχραντον, καὶ θεῖόν σου Σῶμα· ὅθεν τὴν Ἀνάστασιν, καταμαθοῦσαι τὴν σὴν, ἔσπευδον μνησθῆναι καὶ Μύσταις, αἷς προὔπνυθῆσας ἐκ τάφου, Χαίρετε βοᾶς φιλανθρωπότερον.

Σίχ. Ἐλεος καὶ ἀλήθεια.

Υπιστον, Θεὸν ἐπὶ τῆς γῆς, ἐνταφιασθέντα ὡς νέκυν, μυρίσαι σπεύδουσι, τούτου αἱ Μαθήτριαι, δι' ἁρωμάτων σεπτῶν καὶ ἐν τάφῳ καθήμενον, καινὸν νεανίαν,

βλέψασαι ἐξέστησαν, ἐν ἀστραπτοῦσιν μορφῇ· ὅθεν, τὴν ἐκ τάφου τοῦ Λόγου, Ἐγερσιν τριήμερον γνοῦσαι, καὶ τοῖς Ἀποστόλοις κατεμήνουον.

Δόξα, καὶ νῦν· πλ. α'.

Σε τὸν ἀναβαλλόμενον. εἰς φύλλ. 48.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ Δ'. τῆς Γ'. Ἐβδομάδος Ἐσπέρας. Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, σιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς γ'. ἤχος β'.

Οτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Ρήματα ἀκούσασαι χερᾶς, ἐκ τῶν ἐν τῷ Μνήματι Λόγου, προσκαθημένων Νοῶν, δρόμον ἐπεδείξαντο, σπουδαιοτέρας ὁρμῆς, καὶ τὴν τάξιν ἀφέμεναι, τῶν πρὶν Μυροφόρων, ὡς εὐαγγελίστριαι, ἐθεωρήθησαν, Ἐγερσιν ἐξ ἄδου κευθμώνων, εὐαγγελιζόμεναι Μύσταις, τοῦ ὑπὲρ ἡμῶν ἐνανθρωπήσαντος.

Ορθρον προλαβοῦσαι τὸν βαθὺν, φόβῳ Μυροφόροι γυναῖκες, τάφῳ παρέστησαν, μῦρα προσκομίζουσαι, τῷ Ζωοδότῃ Χριστῷ, ἐν νεκροῖς λογιζόμεναι, τὸν ἄδην νεκροῦντα· ἀλλὰ θεὸς Ἄγγελος, ἐπέστη ταύταις βοῶν, Τί τὸν ζωηφόρον καὶ ζῶντα, μετὰ τῶν νεκρῶν

κρῶν ἐκζητεῖτε; ἄπιτε τὴν Ἐγε-
σιν κηρύττουσαι.

Φέρεις τὸν ἐπ' ὤμων Χερουβιμ,
ἐπαναπαυόμενον. τούτων, μακα-
ριστὲ Ἰωσήφ, ἄλλον ὡπερ ὄχη-
μα, ἐπὶ τῶν ὤμων τῶν σῶν,
σαρκωθέντα τὸ πρότερον, καὶ νῦν
νεκρωθέντα, ὃς ἐζώοποίησε, τοὺς
νεκρωθέντας ἡμᾶς, οὐ τὴν Ἐξα-
νάστασιν βλέπων, χαίροις σὺν σε-
πταῖς Μυροφόροις, καὶ προεθρη-
νεῖτε τούτου νέκρωσιν.

Καὶ τοῦ Μηναιῶν γ'. Δόξα,

καὶ νῦν. ἤχος α'.

Ηλθον ἐπὶ τὸ μνημεῖον, ἡ Μαγδα-
ληνὴ καὶ ἡ ἄλλη Μαρία, ζητοῦσαι
τὸν Κύριον, καὶ τὸν Ἀγγελον εἶ-
δον ὡσεὶ ἀστρατὴν, καθεζόμενον
ἐπὶ τὸν λίθον, καὶ λέγοντα αὐ-
ταῖς, Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ
τῶν τεθνεώτων; ἀνέστη καθὼς
εἶπεν, ἐν Γαλιλαίᾳ αὐτὸν εὐρήσε-
τε πρὸς ὃν βοήσωμεν, Ὁ ἀναστὰς
ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε δόξα σοι

Ἀποστόλου Ἀναστάσιμον ἤχος β'.

Η Ἀνάστασις σου Χριστὲ Σωτήρ.
(εἰς φύλ. 151 Τ. Α΄.)

Εμεγάλυνας Σωτήρ, ἐν τῇ Οἰ-
κουμένῃ τῶν κορυφαίων Ἀποσό-
λων τὰ ὀνόματα· ἔμαθον τῶν Οὐ-
ρανῶν τὰ ἄρρητα, ἔδωκαν τοῖς ἐπι-
γῆς ἰάματα, καὶ αἱ σκιαὶ αὐτῶν
μόνοι τὰ πάθη ἐθεράπευον· ὁ ἐξ
Ἀλιείων ἐθαυματούργει, καὶ ὁ ἐξ
Ἰουδαίων ἐθεολόγει, τῆς χάρι-

τος τὰ δόγματα· δι' ὧν εὐσπλαγ-
χνε, δὸς ἡμῖν τὸ μέγα σου ἔλεος.

Μαρτυρικόν.

Μεγάλη ἡ δόξα ἣν ἐκτίσασθε
Ἅγιοι διὰ τῆς Πίστεως· οὐ μόνον
γὰρ ἐν τῷ πάσχειν τὸν ἐχθρὸν
ἐνίκησατε, ἀλλὰ καὶ μετὰ θίνα-
τον πνεύματα ἀπέλαύνετε, ἀσθε-
νοῦντας θεραπεύετε, ψυχῶν καὶ
σωμάτων ἰατροί· πρεσβεύσατε
πρὸς Κύριον, ἐλεηθῆναι τὰς ψυ-
χὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. ἤχος β'.

Ερῶσαν μῦρα μετὰ δακρῶν,
ἐπὶ τὸ μνήμά σου αἱ γυναῖκες,
καὶ ἐπλήσθη χαρᾶς τὸ στόμα
αὐτῶν, ἐν τῷ λέγειν, Ἀνέστη
ὁ Κύριος.

Τῆ Ε΄. εἰς τὸν Ὁρθρον, μετὰ τὴν
α' στιχολογίαν. Κάθισμα, ἤχος β'.

ὑπερευλογημένη.

Τὰ μῦρα τῆς ταφῆς σου, αἱ γυ-
ναῖκες κομίσασαι, λαθραίως πρὸς
τὸ μνήμα παρεγένοντο ὀρθριαί,
τῶν Ἰουδαίων δειλιῶσαι τὴν αὐ-
θάδειαν, καὶ στρατιωτῶν προο-
ρῶσαι τὴν ἀσφάλειαν· ἀλλὰ φύ-
σις ἀσθενῆς τὴν ἀνδρείαν ἐνίκη-
σεν· ὅτι γνώμη συμπαθῆς τῷ
Θεῷ εὐπρέστησε· προσφόρως οὖν
ἐκράυγαζον, Ἀνάστα Κύριε βοή-
θησον ἡμῖν, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς,
ἐνεκεν τῆς δόξης τοῦ ὀνόματός σου.

Ο σοφίας ὑπὲρ Πήτορας τοὺς
ἀλλεῖς

Ἄλιεις, καὶ ἐκπέψας ὡπερ
Κήρυκας πίση τῇ γῆ, τῇ ἀφύτῳ
φιλανθρωπία σου, Χριστέ ὁ Θεός,
δι' αὐτῶν κραταίωσον τὴν Ἐκκλη-
σίαν σου, καὶ τοῖς Πιστοῖς κατὰ-
πεμψον τὴν εὐλογίαν σου, ὁμόνος
Ἐλεήμων καὶ φιλόανθρωπος.

Μαρτυρικόν.

Απόστολοι Μάρτυρες, καὶ Προ-
φῆται, Ἱεράρχαι, Ὅσιοι, καὶ Δί-
καιοι, οἱ καλῶς τὸν ἀγῶνα τελέ-
σαντες, καὶ τὴν Πίστιν τηρήσαν-
τες, παρρησίαν ἔχοντες πρὸς τὸν
Σωτῆρα, ὑπὲρ ἡμῶν αὐτὸν ἰκε-
τεύσατε, σωθῆναι δεόμεθα τὰς
ψυχὰς ἡμῶν. Θεοτοκίον.

Θείας γεγόναμεν κοινωνοὶ φύ-
σεως, διὰ σοῦ Θεοτόκε Παρθένε·
Θεὸν γὰρ ἡμῖν σεσαρκωμένον
ἔτεκες· διὸ κατὰ χρέος σε πάντες,
εὐσεβῶς μεγαλύνομεν.

Μετὰ τὴν β΄ στιχολογίαν, Κάθισμα.

ἤχος β΄. Τὰ ἅνω ζητῶν.

Τὰ μύρα Σωτῆρ, γυναῖκες προ-
φέρουσαι, ἐζήτουν σπουδῆ, μυρί-
σαι σε φιλόανθρωπε· ἐκ τοῦ τά-
φου δὲ Ἄγγελος πρὸς αὐτὰς
ἐβόη, Ἐγήγερται ὁ Ζωοδότης καὶ
Κύριος, πατήσας τὸν ἄδην καὶ
τὸν θάνατον. Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ. Ὁ Ν΄
Ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς, καὶ τοῦ Μη-
ναίου Κοντάκιον καὶ Ἐξαποστειλά-
ριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἴνους ψάλλομεν δ΄. στιχηρ.
(ΤΟΜΟΣ Γ΄.)

ἤχος β΄.

Αγγελος μὲν τὸ Χαῖρε. εἰς φύλ.
162. (Τ. Α΄.) Ἀποστολικόν.

Οἱ ἐξ ἀδίκων πράξεων πάντοθεν
πολεμούμενοι, καὶ πρὸς σὲ κατα-
φεύγοντες, τὸν ὄντως ὄντα Θεὸν,
τὴν φωνὴν τῶν σῶν Μαθητῶν
προσφέρομέν σοι λέγοντες· Σῶσον
ἡμᾶς Ἐπιστάτα ἀπολλύμεθα· δεῖ-
ξον καὶ νῦν τοῖς ἐχθροῖς ἡμῶν
δεόμεθα, ὅτι σκέπεις λαόν, καὶ
σῴζεις ἐκ κινδύνων, τῇ πρεσβείᾳ
τῶν Ἀποστόλων παροριῶν ἀμαρ-
τίας, διὰ πολλὴν ἀγαθότητα Κύ-
ριε δόξα σοι. Μαρτυρικόν.

Πᾶσα πόλις καὶ γῶρα, τιμᾶ
ὑμῶν τὰ λείψανα, ὡ ἀθλιοφόροι
Μάρτυρες· ὑμεῖς γὰρ νομίμως
ἀθλήσαντες, στέφανον οὐράνιον
ἐλάβετε· καὶ διὰ τοῦτο Ἱερῶν
ἔστὲ τὸ καύχημα, Βασιλέων τὸ
νίκος, Ἐκκλησιῶν ἡ εὐπρέπεια.

Δόξα, καὶ νῦν. ἤχος β΄.

Αἱ μυροφόροι Γυναῖκες. εἰς
φύλ. 48.

Ἀπόστιχα. ἤχ β΄. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλουτε.

Οτε, ἐξανέστης ὡς Θεός, τότε
χαίρειν δέδωκας Λόγε, ταῖς Μυ-
ροφόροις εἰπῶν, οὕτω ἀναβέβηκα
πρὸς τὸν Πατέρα μου, καὶ λοιπὸν
μὴ μου ἄπτεσθε πορεύεσθε μέ-
νον, εἶπατε τοῖς φίλοις μου, ἰδοὺ
προσάγει ὑμᾶς ὄθεν, μετὰ ταῦτα
ἰωράθης, καὶ δι' ἐμφυσήματος τού-

Ε΄ τοῖς

τοῖς, δέδωκας Σωτῆρ Πνεῦμα τὸ
"Ἅγιον·

Στίχ. Εὐδόκησας Κύριε.

Ρήσεις, Μυροφόρων γυναικῶν,
τις ἐκ τῶν νεκρῶν κηρυττούσας,
Χριστοῦ Ἀνάστασιν, Μῦσται μὴ
πιστεύσαντες, ἔσπευσαν Μνήμα
ἰδεῖν· καὶ σινδῶν καὶ σουδάριον,
ὄραται τῷ τάφῳ, ὃ δ' αὐτὸς ζη-
τούμενος, οὐχὶ θεάεται· ὅθεν,
τὴν Ἀνάστασιν γνόντες, Κήρυκες
ὄρωνται ἐν κόσμῳ, ταύτην καὶ
τοῖς Ἔθνεσι μηνύοντες.

Στίχ. Ἐλεος καὶ ἀλήθεια.

Ωφθη, φῶς ἀπρόσιτον ἡμῖν,
λάμπων ἀπὸ τάφου ὠραῖος, Χρισ-
τὸς ὁ Κύριος· ἄδης ἠχμαλώτισται,
Σατὰν ἠφάνισται· χαίρει Κόσμου
τὰ πέρατα· χορεύει ἡ Κτίσις·
μέλπει ἑορτάζουσα, ἡ Ἐκκλησία
Χριστοῦ, μνήμην Ἰωσήφ τοῦ παν-
σόφου, καὶ τῶν Μυροφόρων σὺν
τουτῷ, γυναικῶν γεραίρει τὴν
πανήγυριν.

Δόξα καὶ νῦν. ἤχος β'.

Τὶ τὰ μῦρα τοῖς δάκρυσι·
εἰς φύλ. 48.

Τῆ Ε', τῆς Γ'. Ἐβδομάδος. Ἐ-
σπέρας εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα ψάλ-
λομεν. Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς γ'. πλ. δ'.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Χριστοῦ φανέντος τοῖς ἔχνεσιν,

ἀκολουθοῦσαι σεμναί, καὶ αὐτὸν
θεραπεύουσαι, γνώμης προθυμό-
τατα, Μυροφόροι εὐθύτητι, οὐδὲ
θανόντια τοῦτον ἐλίπετε, ἀλλ' ἀ-
πελθοῦσαι μῦρα σὺν δάκρυσιν,
ἀπεχομίσατε, συμπαθῶς κινούμε-
ναι· ὅθεν ἡμῶν, Μνήμην τὴν πα-
νίερον, πανυγυρίζομεν.

Θεῶν γυναικῶν κατάλογος,
βλέψαι ποθῶν τὴν ζωὴν, νεκρω-
θεῖσαν ἐν Μνήματι, νυκτὸς παρε-
γένετο, καὶ Ἀγγέλων ἀκήχοε·
καθὼς προέφη, Χριστὸς ἐγή-
γερται· σπουδῇ τοῖς τούτου, Μα-
θηταῖς εἶπατε, καὶ τὴν κατήφειαν,
ἐκ ψυχῆς ἀπάσασθε, ἀντὶ κλαυθ-
μοῦ, χαρὰν ἀνεκλάλητον, ἀνα-
λαβόμεναι.

Σήμερον πιστοὶ χορεύσωμεν,
ἐπὶ τῇ Μνήμῃ σεπτῶν, Μυροφό-
ρων δοξάζοντες, τὸν ὑμᾶς δοξά-
σαντα, ὑπεράγαθον Κύριον· ὃν δυ-
σωπεῖτε ἀπαύστως πάνσεμνοι, αἰ-
ωνιζούσης, δόξης τυχεῖν ἡμᾶς, καὶ
τῆς λαμπρότητος, τῶν Ἁγίων
ἔχουσαι, τὴν πρὸς αὐτὸν, παρρη-
σίαν πάντοτε, Θεομακάριστοι.

Καὶ τοῦ Μηναίου, γ'.
Δόξα. Καὶ νῦν ἤχος β'.

Αἱ Μυροφόροι ὀρθρῖαι. φύλ. 48.

Ἀποστίχου Σταυρώσιμον ἤχος β'.

Σταυρωθῆτω ἔκραζον, οἱ τῶν σῶν
χαρισμάτων ἀεὶ ἐντρυφῶντες, καὶ
κακοῦργον ἀντ' εὐεργέτου, ἠτοῦν-
το λαβεῖν οἱ τῶν δικαίων φονευ-
ταί· ἐσιώπας δὲ Χριστέ, φέρων
αὐτῶν

αὐτῶν τὴν προπέτειαν, παθεῖν θέντων, καὶ σῶσαι ἡμᾶς, ὡς φιλήρωπος Ἀναστάσιμον.

Τὸν πρὸ αἰῶνων ἐκ Πατρὸς (εἰς φύλλ. 150. Τ. Α΄.)

Οὐ τὴν ἐπίγειον ἀπόλαυσιν μὴ ποθήσαντες, Ἀθλοφόροι, οὐρανίων ἀγαθῶν ἠζήθησαν, καὶ Ἀγγελῶν συμπολιταὶ γέγονασι. Κύριε πρεσβείαις αὐτῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Δόξα καὶ νῦν πλ. β΄.

Πήσατο Ἰωσήφ τὸ σῶμα, εἰς φύλλ. 62.

Τῆ Παρασκευῇ εἰς τὸν Ὀρθρον, μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα τὰ ἤχος β΄.

Τὴν ἄχραντον εἰκόνα σου προσκυνοῦμεν Ἀγαθὲ, αἰτούμενοι συγχώρησιν τῶν πταισμάτων ἡμῶν, Χριστὲ ὁ Θεὸς· βουλήσει γὰρ ἠυδόκησας, σαρκὶ ἀνελεῖν ἐν τῷ Σταυρῷ, ἵνα ῥύσῃ οὓς ἐπλασας, ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ· ὅθεν εὐχαρίστως βοῶμέν σοι, Χαρᾶς ἐπλήρωσας τὰ πάντα ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, παραγενόμενος εἰς τὸ σῶσαι τὸν Κόσμον. Ἀναστάσιμον.

Τὸν λίθον τοῦ Μνήματος, σφραγισθῆναι μὴ κωλύσας, τὴν πέτραν τῆς πίστεως, ἀναστὰς, παρέσχες πᾶσι, Κύριε δόξα σοι. Μαρτυρ.

Οτε ἐν τοῖς ἄθλοις ἠγωνίσαντο τοῦ Κυρίου οἱ Μάρτυρες, τότε τὸ θράσος ἡμαῦρωται τῶν ἀσεβῶν διὰ Πίστεως· ὅτε δὲ τὴν πλάνην τῶν

εἰδώλων ἐνθέως κατήργησαν, τότε τοὺς στεφάνους τῆς νίκης ἐδέξαντο ἄνωθεν, καὶ πρεσβεύουσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Σταυροθεοτοκίον.

Π Παρθένο, καὶ Μήτηρ σου Χριστέ, ἐπὶ ξύλου ὀρώσᾳ σε νεκρὸν ἠπλωμένον, κλαίουσα πικρῶς, γιῆ μου, ἔλεγε, τί τὸ φοβερὸν τοῦτο Μυστήριον; ὁ πᾶσι δωρούμενος ζωὴν τὴν αἰώνιον, ἐκουσίως ἐν Σταυρῷ, πῶς θνήσκεις θάνατον ἐπονείδιστον;

Μετὰ τὴν β΄ στιχολογίαν, Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς. ἤχος β΄.

Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τὰ μῦρα θερμῶς, τῷ τάφῳ προσκομίζουσαι, γυναῖκες Σωτῆρ, Ἀγγέλου τῆ λαμπρότητι, τὰς ψυχὰς ἠγάλλοντο, καὶ Θεὸν σε τῶν ὄλων ἐκήρυττον, καὶ Μαθηταῖς ἐβόων, ὄντως ἀνέστη ἐκ τάφου ἡ πάντων Ζωή. Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ, δ Ν. ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς, καὶ τοῦ Μηναιῶν Κοντάκιον. καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς. Εἰς τοὺς αἰνους, ψάλλομεν δ΄ στιχηρὰ, ἤχος α΄.

Τοῦ Σταυροῦ σου τὸ ξύλον προσκυνοῦμεν, Χριστὲ ὁ Θεὸς· ξύλον ζωῆς ἀνέδειξας ἡμῖν τοῖς πιστεύουσιν εἰς σέ· καὶ δι' αὐτοῦ καταργήσας τὸν τὸ κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου, ἐξωποίησας ἡμᾶς, νεκρωθέντας τῇ ἀμαρτίᾳ· διὸ βοῶμεν

μέν σοι, εὐεργέτα τῶν ἀπάντων,
Κύριε δόξα σοι.

Πᾶσα πνοὴ καὶ πᾶσα Κτίσις, σὲ
δοξάζει Κύριε, ὅτι διὰ τοῦ Σταυ-
ροῦ τὸν θάνατον κατήργησας, ἵνα
δείξης τοῖς λαοῖς, τὴν ἐκ νεκρῶν
σου Ἀνάστασιν, ὡς μόνος φιλάν-
θρωπος. **Μαρτυρικόν.**

Υπὲρ Χριστοῦ παθόντες μέχρι
θανάτου, ὧ ἄθλοφόροι Μάρτυρες,
ψυχὰς μὲν ἔχετε εἰς Οὐρανοὺς
ἐν χειρὶ Θεοῦ· καὶ κατὰ Κόσμον
ὄλον δορυφορεῖται ἡμῶν τὰ λεί-
ψανα. Ἱερεῖς καὶ Βασιλεῖς προ-
σκυνοῦσι, καὶ λαοὶ πάντες ἐπα-
γαλλόμενοι, καὶ ἡμεῖς συνήθως
βοῶμεν, Ὑπνος τίμιος ἐναντίον
Κυρίου, ὁ θάνατος τῶν Ὁσίων
αὐτοῦ. **Δόξα, καὶ νῦν ἤχος α΄.**

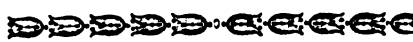
Μυροφόροι γυναῖκες τῷ τάφῳ
τί προσήλθετε; τί ζητεῖτε τὸν
ζῶντα ἐν νεκροῖς; ἀνέστη ὁ Κύ-
ριος, θαρσεῖτε βοᾷ ὁ Ἄγγελος.

Ἀπόστιχα ἤχος β΄. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Χαίρουσι Μαθήτριάι Χριστοῦ.
καὶ τὰ ἄλλα 2 εἰς φύλ. 6.

Δόξα, καὶ νῦν ἤχος α΄.

Μετὰ φόβου ἤλθον. εἰς φύλ. 57.

Τῇ Παρασκευῇ τῆς Γ'. ἐβδομάδος
ἐσπέρας εἰς τὸ Κύριε, ἐκέκραξα, ψάλ-
λαμεν στιχηρὰ, γ'. τῆς Ἑορτῆς. ἤχ. β'.

Αἰ μυροφόροι γυναῖκες· καὶ τὰ
ἄλλα, εἰς φύλλ. 47.

Καὶ τοῦ Μνηαίου γ' Δόξα ἤχος πλ. β'.

Αἰ μυροφόροι γυναῖκες. φύλ. 48.

Καὶ νῦν θεοτοκίον ἤχος β'.

Παρῆλθεν ἡ σκιὰ τοῦ Νόμου (εἰς
Τ. Α'. φύλλ. 151).

Ὅπου εἶσι καὶ τὰ Απόστιχα. ἤχος β'.
Τὸν πρὸ αἰῶνων. Χριστὸς ὁ Σωτὴρ
ἡμῶν. Σὺν Ἀρχαγγελοῖς.

Δόξα, καὶ νῦν. πλ. α΄.

Σὲ τὸν ἀναβαλλόμενον. εἰς
φύλ. 48.

Τροπάριον. Ὁ εὐτχήμων Ἰωσήφ. Δόξα.
Ὅτι ἐκατήλθες. Καὶ νῦν. Ταῖς μυρο-
φόροις.

Τῷ Σαββάτῳ εἰς τὸν Ὁρθρον, μετὰ
τὴν α' στιχολογίαν λέγομεν Κάθισμα,
ἤχος β'.

Τὸν λίθον τοῦ Μνήματος (εἰς
Τ. Α'. φύλ. 155.)

Τὸν κόλπον τὸν Ἀχραντον, ἐν
ὕψιστοις μὴ κενώσας, Ταφιν καὶ
Ἀνάστασιν, ὑπὲρ πάντων κατεδέ-
ξω, Κύριε δόξα σοι. Θεοτοκίον.

Πάντα ὑπὲρ ἔννοιαν (εἰς Τ. Α'.
φύλλ. 152.)

Μετὰ τὴν β'. στιχολογίαν, Κάθι-
σμα ἤχ β'. Ταῖς Μυροφόροις Γυναξίν.

Τῶν Μαθητῶν σου ὁ χορὸς, σὺν
Μυροφόροις γυναξίν, ἀγάλλεται
συμφώνως· κοινήν γὰρ Ἑορτήν
οὖν

σὴν αὐτοῖς ἐορτάζομεν, εἰς δόξαν
καὶ τιμὴν τῆς σῆς Ἀναστάσεως,
καὶ δι' αὐτὸν βοῶμέν σοι, Φιλάν-
θρωπε Κύριε, τῷ λαῷ σου παρὰ
σχοῦ τὸ μέγα ἔλεος.

Τὸ Ἀνάστασιν Χριστοῦ ὁ Ν'. ὁ
Κανὼν τῆς Ἐορτῆς, καὶ τοῦ Ἁγίου
τῆς Μονῆς, καὶ τοῦ Μηνιαίου, Κοι-
τάκιον καὶ Ἐξαποστειλᾶριον τῆς Ἐ-
ορτῆς. Εἰς τοὺς Αἰῶνας, ψάλλομεν τὰ
παρόντα στιχηρὰ δ'. ἤχος β'.

Πᾶσα πνοὴ καὶ πᾶσα. Εἰπάτω-
σαν Ἰουδαῖοι. Χαίρετε λαοί. Ἄγ-
γελος μὲν τὸ. εἰς Τ. Α'. φ. 167.

Δόξα, καὶ νῦν ἤχος α'.

Ηλλοῦν ἐπὶ τὸ Μνημεῖον. φ. 58.
Ἀπόστιχα ἤχ. β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ζύλου.

Οτε, ἐκ τοῦ ζύλου σε νεκρὸν, ὁ
Ἀριμαθείας καθεῖλε, τὴν τῶν ἀ-
πάντων Ζωὴν, σμύρνη καὶ σινδό-
νι σε, Χριστέ ἐκῆδευσε, καὶ τῷ πό-
θῳ ἠπείγετο, καρδίᾳ καὶ χεῖλει,
Σῶμα τὸ ἀκήρατον, σοῦ περιπτύ-
ξασθαι ὅμως, συστελλόμενος φό-
θῳ, χαίρων ἀνεβόα σοι δόξα, τῇ
συγκαταβάσει σου φιλάνθρωπε.

Στίχ. Εὐδόκητας Κύριε.

Οτε, ἐν τῷ τάφῳ τῷ καινῷ, ὑ-
πὲρ τοῦ πάντος κατετέθης, ὁ Λυ-
τρωτῆς τοῦ πάντος, ἁγῆς ὁ παγ-
γέλαστος, ἰδὼν σε ἐφριξεν· οἱ μο-
χλοὶ συνετριβήσαν· ἐλάσθησαν
κύλαι, μνήματα ἠνοίχθησαν, νε-
κροὶ ἠγείροντο· τότε, ὁ Ἄδ. μ. εὐ-
χαρίστως, χαίρων ἀνεβόα σοι, Δό-

ξα, τῇ συγκαταβάσει σου φιλάν-
θρωπε.

Στίχ. Ἐλεος καὶ ἀλήθεια.

Οτε, αἱ Δυνάμεις σε Χριστέ,
πλάνον ὑπ' ἀνόμων ἐύρων, συκο-
φαντούμενον, ἐφριττον τὴν ἀκρατον,
μακροθυμίαν σου· καὶ τὸν λίθον
τοῦ Μνήματος, χερσὶ σφραγι-
σθέντα, αἰς σου τὴν ἀκήρατον,
πλευρὰν ἐλόγγχευσαν· ὅμως, τῇ ἡ-
μῶν σωτηρίᾳ, χαίρουσαι ἐβῶν
σοι, Δόξα, τῇ συγκαταβάσει σου
φιλάνθρωπε. Δόξα, καὶ νῦν· πλ. β'.

Ητήσατο Ἰωσήφ τὸ Σῶμα, εἰς
φύλλ. 62.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, ὡς σύνθηες·
Ἀπόστολον, Εὐαγγέλιον καὶ Κοινωνι-
κὸν, τῆς ἡμέρας.

Κυριακῆ Δ΄. τοῦ Παραλύτου. Ἐν
τῷ μεγάλῳ Ἐσπερινῷ, εἰς τὸ, Κύριε
ἐκέκραξα. ψάλλομεν στιχηρὰ, ἰ. Ἀνα-
στάσιμα τῆς Ὀτωήχου ζ'. εἰς φύλ 173.
Τ. Α'. Καὶ τοῦ Παραλύτου· ἰδιόμε-
λον εἰς γ' ἤχος α'. Δίς.

Οτὴ παλάμη τῇ ἀχράντῳ, πλα-
στουργήσας τὸν ἄνθρωπον, ἤλ-
θες εὐσπλαγγχε, τοὺς νοσοῦντας
ιάσασθαι Χριστέ. τὸν Παράλυτον
ἐν τῇ προβατικῇ κολυμβήθρᾳ, διὰ
τοῦ λόγου σου ἀνέστησας. Αἰμόβ-
ρου δὲ τὸ ἄλγος ἐθερίπευσας·
τῆς Λαβαναίας τὴν παιδα ἐνοχ-
λουμένην ἠλέησας· καὶ τὴν αἰτησὶν

τοῦ

τοῦ ἑκατοντάρχου, οὐ παρείδες·
διὰ τοῦτο κράζομεν, Παντοδύναμε
Κύριε δόξα σοι.

Ὁ αὐτός.

Αταφος νεκρὸς ὑπάρχων ὁ Πα-
ράλυτος, ἰδὼν σε ἐβόησεν, Ἐλέ-
ησόν με Κύριε, ὅτι ἡ κλίνη μου
τύμβος μοι ἐγένετο· τί μοι κέρδος
ζωῆς; οὐ χρήσιμὸν τῆς προβατικῆς
κολυμβήθρας· οὐ γὰρ ἐστί μοι τις
ὁ ἐμβάλλων με, ταραττομένων
τῶν ὑδάτων, ἀλλὰ σοὶ τῇ πηγῇ
προσέρχομαι τῶν ἱαμάτων, ἵνα
κἀγὼ μετὰ πάντων κράζω, Παν-
τοδύναμε Κύριε δόξα σοι.

Δόξα. ἤχ. πλ. α΄

Ανέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα,
ἐπὶ τῇ Προβατικῇ κολυμβήθρᾳ,
τῇ λεγομένῃ κατὰ Ἰουδαίους Βη-
θεσδά, πέντε στοᾶς ἔχούσῃ· ἐν
ταύταις γὰρ κατέκειτο πλῆθος
τῶν ἀσθενούντων· Ἄγγελος γὰρ
τοῦ Θεοῦ κατὰ καιρὸν ἐπιφοιτῶν,
διετάραιεν αὐτήν, καὶ ῥῶσιν ἐ-
χαρίζετο τοῖς προσιοῦσιν ἐν πί-
στει· καὶ ἰδὼν ὁ Κύριος χρονιοῦντα
ἄνθρωπον, λέγει πρὸς αὐτόν· Θέ-
λεις ὑγιῆς γενέσθαι; ὁ ἀσθενῶν ἀ-
πεκρίνατο· Κύριε ἄνθρωπον οὐκ
ἔχω, ἵνα ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ,
βάλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν·
ἰατροῖς κατηνάλωσα τὸν ἅπαντά
μου βίον, καὶ ἐλέους τυχεῖν οὐκ
ἠξιώθην· ἀλλ' ὁ Ἰατρός τῶν ψυ-
χῶν καὶ τῶν σωμάτων λέγει πρὸς
αὐτόν· Ἄρὸν σοῦ τὸν κράββατον,
καὶ περιπάτει, κηρύττων μου τὴν
δύναμιν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος ἐν
τοῖς πέρασιν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. ἤχος γ΄.

Πῶς μὴ θαυμάσωμεν, εἰς
φύλ. 174 (T. A)

Ἀπόστιχα τὸ στιχηρὸν Ἄνω. ἤχ. γ΄.

Οτῷ Πάθει σου Χριστῆ (εἰς T. A΄.
φύλ. 174.)

Εἶτα τὰ στιχηρὰ τοῦ Πάθχα.
εἰς φύλ. 7.

Δόξα, καὶ νῦν. ἤχος πλ. δ΄.

Εν τῇ Στοᾷ τοῦ Σολομώντος,
ἐκεῖ κατέκειτο πλῆθος τῶν ἀσθε-
νούντων· καὶ μεσοῦσης τῆς Ἑορ-
τῆς, εὔρεν ὁ Χριστὸς ὀκτῶ καὶ
τριάκοντα ἔτων Παράλυτον κεί-
μενον· Δεσποτικῇ φωνῇ λέγει
πρὸς αὐτόν· Θέλεις ὑγιῆς γενέ-
σθαι; ὁ ἀσθενῶν ἀπεκρίνατο·
Κύριε ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα ὅ-
ταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ,βάλῃ με
εἰς τὴν κολυμβήθραν· ὁ δὲ λέγει
πρὸς αὐτόν· Ἄρὸν σου τὴν κλί-
νην· Ἴδε ὑγιῆς γέγονας, μηκέτι
ἀμάρτανε· τῆς Θεοτόκου πρεσ-
βείαις Κύριε, κατὰπεμψον ἡμῖν
τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν, πλ. α΄. Ἀνοστάτως ἡμέρα.
Ἀπολυτίκιον, ἤχος γ΄.

Εὐφραίνεσθω τὰ οὐράνια.

Δόξα, καὶ νῦν.

Σὲ τὴν μεσοτεύσασαν, (εἰς φύλ.
174. T. A.)

Εἰς τὸ Μεσονυχτικὸν ὁ τριαδικὸς
Κανὼν τοῦ γ΄. ἤχ. κατὰ τὴν τάξιν. Εἰς
τὸν

τὸν ὄρθρον μετὰ τὴν α. καὶ β. στιχ: Καθίσματα ὡσαύτως τοῦ γ. ἤχου καὶ μετὰ τὸν Ἄμωμον, τὰ Εὐλόγητάριζα, τὴν Ὑπακοήν, καὶ τοὺς Ἀναβαθμοὺς τοῦ αὐτοῦ ἤχου, καὶ τὸ Προκειμενον· ζήτει ταῦτα εἰς φύλ. 178. Εὐαγγέλιον. δὲ τὸ ε'. Ἐωθινὸν (εἰς φύλ. 80 Τ Α')

Ἔϊτα τὸ. Ἀνάστασιν Χριστοῦ. τὸν Ν'. Δόξα. Ταῖς τῶν Ἀποστόλων. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου. Στίχ. Ἐλέητόν με ὁ Θεός. Ἀναπαύσας ὁ Ἰησοῦς. Σῶσον ὁ Θεός, καὶ μετὰ τὴν Ἐκφώνησιν τοὺς Κανόνας. Πρῶτον τῆς Λαμπρᾶς.

Ὡδὴ Α'. ἤχος α. Ἀναστάσεως ἡμέρα, εἰς φύλ. 2. Ἔϊτα τῆς Θεοτόκου.

Θανατώσεως τὸν ὄρον ἀνεμόχλευσας, τὴν αἰώνιαν ζωὴν, κυοφορήσασα Χριστὸν, τὸν ἐκ τάφου ἀναλάμψαντα σήμερον, Παρθένε πανάμωμε, καὶ τὸν Κόσμον φωτίσαντα·

Ἀναστάντα κατιδοῦσα σὸν Υἱὸν καὶ Θεόν, χαίροις σὺν Ἀποστόλοις, Θεοχαρίτωτε Ἀγνή, καὶ τὸ χαίρει πρωτουργῶς, ὡς πάντων χαρᾶς αἰτία εισδέδεξαι, Θεομήτορ Πανάμωμε.

Ἄτερος Κανὼν τοῦ Παραλύτου.

ἤχος γ'. Θυμηκτὸς ἐ. δόξως.

Ἐν τῇ κολυμβήθρα ποτὲ Ἀγγελος, τῇ προδατικῇ, κατήρχετο καὶ ἕνα, ἰάτο κατὰ χρόνον· Βαπτίσματι δὲ θείῳ νῦν κα' αἶρει, ἄπειρα πλήθη ὁ Χριστός.

Ἀρχηγὲ Ἀγγέλων, Ἀρχιστρά-

τηγε τῶν ἄνω λειτουργῶν, τοὺς συναθροίζομένους, ἐν τῷ σεπτῷ Ναῶ σου, καὶ τὸν Θεὸν ἀνυμνοῦντας, σκέπε φρούρει, ἀπὸ παντοίων πειρασμῶν. Δόξα.

Ἐν τρισὶ προσώποις, μιᾷ φύσει δὲ, ἀναρχον Θεόν, ὑμνήσωμεν ἀπαύστως, μετὰ τῶν ἀσωμάτων, Πατέρα, Λόγον, Πνεῦμα, Βασιλείαν ἔχουσαν, καὶ κράτος ἀμερές.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν τιμῶσαν ταύτην, Ἀγνή πόλιν σου, πάντοτε πιστῶς, περισῶζε κινδύνων, ἀλώσεως βαρβάρων, πολέμου ἐμφυλίου, καὶ μαχαίρας, καὶ πάσης ἄλλης ἀπειλῆς.

Καταβασία. Ἀναστάσεως ἡμέρα.

Ὡδὴ, γ'. Ὁ Εἰρμῆς. Δεῦτε πόμα.

Τῆς Θεοτόκου, ὅμοια.

Ἐπὶ τὴν ἀκήρατον ζωὴν, ἐπανερχομαι σήμερον ἀγαθότητι, τοῦ γενηθέντος ἐκ σοῦ, καὶ πᾶσι τοῖς πέρασιν Ἀγνή, τὸ φέγγος ἀστράφαντος.

Θεὸν ὄν ἐκύησας σαρκί, ἐκ νεκρῶν καθὼς εἶπεν ἐξεγερόμενον, θεσαμένη Ἀγνή, χόρευε, καὶ τοῦτον ὡς Θεόν, ἄχραντε μεγάλυνε.

Ἄλλος. Στεῖρα ψυχῆ.

Τὴν ἐπὶ χρόνου πλείονας, ἐξασθινοῦσαν δεινῶς, ψυχὴν μου υπεράγαθε, ὡς τὸν Παράλυτον πρὶν ὑγείωσον, ὡς ἂν βηματίζω σου, τὸς τρίβους, ἃς ἔδειξας τοῖς ποθοῦσι σε.

Μετὰ

Μετὰ τῶν ἄνω τάξεων, Θεοῦ Ἀρχάγγελε, ἰκετηρίαν ποιήσον, ὑπὲρ τῶν πίστει ἀνυμνούντων σε, φρουρῶν συντηρῶν ἡμᾶς, τοῦ βίου τοῖς πάθεσι περιπίπτοντας.

Δόξα.

Δόξα Πατρὶ βοήσωμεν, Υἱῷ καὶ Πνεύματι· εἰς γὰρ ὑπάρχει φύσει Θεός, ὃν αἱ Δυνάμεις πᾶσαι τῶν Οὐρανῶν, ἐν φόβῳ δοξάζουσιν, Ἄγιος, Ἄγιος Ἄγιος κράζουσαι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ασπορον ἔσχες σύλληψιν καὶ ὑπὲρ νοῦν τοκετόν, Παρθενομῆτορ ἄχραντε, ἔργον φρικῶδες, θαῦμα μέγιστον, Ἀγγέλοις τιμώμενον, βροτοῖς δοξαζόμενον, Κόρη Δέσποινα.

Καταβασία. Δεῦτε κόμα.

Κάθισμα. ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα

Ρῆμα Παράλυτον, μόνον συνέσφιγγεν, ὡς ὁ παγκόσμιος, λόγος ἐφθέγγετο, τοῦ δι' ἡμᾶς ἐπὶ τῆς γῆς, ὀφθέντος δι' εὐσπλαγχνίαν ὅθεν καὶ τὸν κράββατον, ἐπιφέρων διήρχετο· καὶ οἱ γραμματεῖς ὄραν, τὸ πραχθὲν οὐχ ὑπέφερον, κακίας κατεχόμενοι φθόνῳ, τῷ τὰς ψυχὰς παραλύοντι. Δόξα καὶ νῦν. Θεοτ.

Τὴν ὠραιότητα τῆς Παρθενίας σου, (εἰς Τ. Α'. φύλ. 178.)

Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός. Ἐπὶ τῆς θείας.

Τῆς Θεοτόκου ὁμοια.

Ο διαπλάσας τὸν Ἀδάμ, τὸν σὸν

προπάτορα Ἀγνὴν, πλάττεται ἐκ σοῦ καὶ θανάτῳ, τῷ οἰκείῳ ἔλυσε, τὸν δ' ἐκεῖνου θάνατον, σήμερον καὶ κατηύγασε πάντα, ταῖς θεϊκαῖς ἀστραπαῖς τῆς Ἀναστάσεως.

Ὁν ἀπεκύησας Χριστόν, ὠραιότατως ἐκ νεκρῶν, λάμπαντα Ἀγνὴ καθορῶσα, ἡ καλὴ καὶ ἄμωμος, ἐν γυναιξίν ὠραία τε, σήμερον εἰς βροτιῶν σωτηρίαν, σὺν Ἀποστόλοις αὐτὸν χαίρουσα δόξαζε.

Ἄλλος. Τὸ κατάσκιον ὄρος

Αρχηγὲ τῶν Ἀγγέλων, καὶ ὀδηγὲ πλανωμένων, Κυρίου Ἀρχιστράτηγε, τῇ ὥρᾳ ταύτῃ, μέσον ἡμῶν παραγενοῦ, καὶ τὰς προσευχὰς πάντων προσάγαγε, τῷ μόνῳ Ποιητῇ καὶ Δεσπότη. Δόξα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ενυμμένη τῇ φύσει, διαιρουμένη προσώποις, ὑπάρχει ἡ ἅγια Τριάς· Πατὴρ ὁ ὑπερουσίος, ὁ συναϊδιός τε Υἱός, καὶ τὸ Ἄγιον καὶ μόνον, Πανταδύναμον Πνεῦμα.

Η Ἀγνὴ πῶς θηλάζεις; πῶς δὲ ἐγέννησας βρέφος, τοῦ ἰδὰμ ἀρχαιότερον; πῶς ἐν ἀγκάλαις φέρεις Υἱόν, τὸν ἐπὶ ὤμων Χερουβικῶν; ὡς ἐπίσταται, ὡς οἶδεν, ὃ τὰ πᾶν οὐσιώσας.

Καταβασία Ἐπὶ τῆς θείας ρυλακῆς. Ὡδὴ Ε'. Ὁ Εἰρμός. Ὁρθρίωμεν ἔρθου. Τῆς Θεοτόκου, ὁ αὐτός.

Ὁπτίξεται θείαις ἀκτίσι, καὶ ζωηφόροις, ταῖς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ

τοῦ Υἱοῦ σου, Θεομητορ ἄχραντε, καὶ χαρμονῆς ἐμπίπλαται, τῶν εὐσεβῶν ἡ ὁμήγυρις.

Οὐκ ἤνοιξας πίλας Παρθένου, ἐν τῷ σαρκουῖσθαι, Μνήματος οὐκ ἔλυσας τὰς σφραγίδας, Βασιλεῦ τῆς Κτίσεως· ὅθεν ἐξαναστάντα σε, θεασαμένη ἠγάλλετο.

Ἄλλος Φωτὶ σου τῷ ἀνεσπέρῳ Χριστέ.

Παράλυτον ὡς ἡγειρας Χριστέ, τὴν παρειμένην μου ψυχὴν ὑγείωσον, παραβάσεσί, καὶ βραδίξειν με τὰς σὰς ὀρθὰς εὐόδωσον τρίβους.

Ἀγγέλων Ἀρχηγέτα Μιχαήλ, τὸν ἀΐροισόμενον ἐν τῷ Τεμένει σου λαὸν σήμερον, καὶ κηρύττοντα τὰ τοῦ Θεοῦ, σῶζε μεγαλεῖα.

Δόξα.

Ἰσότιμος Τρισάριθμος Μονὰς, διαιρουμένη μὲν πιστῶς ταῖς ὑποστάσεσιν, ἐνουμένη δὲ φύσει πέφυκε, Πατὴρ, Υἱὸς καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν ἄτπορον λοχείαν σου Ἀγνὴ τὴν ἀκχτάληπτον ὑμνοῦμεν γέννησιν, μακαρίζοντες ὡς Μητέρα σε, τοῦ Ποιητοῦ πάντων καὶ Δεσπότη.

Καταβασία. Ὁρθρίσωμεν.

ᾠδὴ ε΄, Ὁ Εἰρμός.

Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις.

Τῆς Θεοτόκου. ὁ αὐτός.

Ἀνῆκται τὸ πάλαι κρατούμενον, τῷ θανάτῳ καὶ φθορᾷ, διὰ τοῦ σαρκωθέντος, ἐκ σῆς ἀχράντου γαστρὸς, πρὸς τὴν ἀφθαρτον, καὶ αἰδίων ζωῆν, Θεοτόκε Παρθένε.

Κατῆλθεν ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, ὁ λαγρόσι σου Ἀγνὴ, κατελθὼν, καὶ οἰκήσας, καὶ σαρκωθείς ὑπὲρ νοῦν, καὶ συνῆγειρεν, ἑαυτῷ τὸν Ἀδάμ, ἀναστάς ἐκ τοῦ τάφου.

Ἄλλος. Βυθὸς μοι τῶν παθῶν.

Ὁ πάλαι ἐπὶ κλίνης ὀδύνης, ἐν χρόνις κατακείμενος πλείστοις, τῇ σῇ προστάξει Χριστέ, ἀρτιωθείς δοξάζει ὑμῶν, τὴν εὐσπλαγχνίαν, τὴν σὴν Ζωοδότα.

Ἀγγέλων Μιχαήλ ἀρχηγέτα, τῷ Ὁρόνῳ παρεστῶς τοῦ Δεσπότη, πάρεσο μέσον ἡμῶν, καθοδηγῶν πρὸς τρίβους ζωῆς, τοὺς σὲ προστάτην θερμὸν, κεκτημένους.

Δόξα.

Τριάδα τοῖς προσώποις σε σέβω, Μονάδα τῇ οὐσίᾳ κηρύττω, ἄναρχε Πάτερ, Υἱέ, Πνεῦμα εὐθές, Θεέ τοῦ παντός, μετὰ τῶν ἄνω φρικτῶν στρατευμάτων.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὅ πάντα θείῳ νεύματι φέρων, κρατεῖται Θεοτόκε Παρθένε, ἐν ταῖς ἀγκάλαις ταῖς σαῖς· πάντας μᾶς ἀρπάζων χειρὸς, δουλείας τοῦ πονηροῦ, ὡς Οἰκτίρμων.

Καταβασία. Κατῆλθες ἐν τοῖς.

Κον.

Κοντάκιον ἤχος γ΄. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Τὴν ψυχὴν μου Κύριε, ἐν ἀμαρτίαις παντοίαις, καὶ ἀτόποις πράξεσι, δεινῶς παραλελυμένην, ἔγειρον τῇ Θεϊκῇ σου ἐπιστάσει, ὡσπερ καὶ τὸν Παράλυτον ἔγειρας πάλαι, ἵνα κρίζω σεσωσμένος Οἰκτίρμων δόξα, Χριστὲ τῷ κράτει σου. Ὁ Οἶκος.

Ο χεiri σου δρακί περικρατῶν τὰ πέρατα, Ἰησοῦ ὁ Θεός, ὁ τῷ Πατρὶ συνάναρχος, καὶ Πνεύματι ἀγίῳ συνδеспόζων ἀπάντων, σαρκὶ ἐφάνης νόσους ἰύμενος, καὶ πάθη ἀπήλασας, τυφλοὺς ἐφώτισας, καὶ τὸν Παράλυτον λόγῳ Θεϊκῷ σὺ ἐξανέστησας, περιπατεῖν ἀθρόως προστάξας, καὶ τὴν βαστάσασαν αὐτὸν κλίνην ἐπὶ τῶν ὤμων ἔφαι· ὅθεν πάντες σὺν τούτῳ ἀνυμνοῦμεν, καὶ ἐκβοῶμεν, Οἰκτίρμων δόξα, Χριστὲ τῷ κράτει σου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Κυριακῇ Δ΄. ἀπὸ τοῦ Πάσχα, μνεῖαν ποιῶμεν τοῦ ἐν τῷ Παραλύτῳ εἰς τὴν Πεντάστοον Κολυμβήθραν ὑπὸ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ γενομένου θαύματος. Στίχ. Τὸ ῥῆμα Χριστοῦ στίγμα τῷ παρειμένῳ. Οὕτως ἴαμα τοῦτο ῥῆμα καὶ μόνοι. Τῷ ἀπίστῳ ἐλέει σου Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή Ζ'. Ὁ Εἰσμός.

Ὁ Παῖδας ἐκ χαμίνου. Τῆς Θεοτόκου, ὁ αὐτός.

Νεκρώσας ὁ Υἱός σου τὸν θάνα-

τον, Πανάμωμε σήμερον, πᾶσι τοῖς θνητοῖς, τὴν διαμένουσαν ζωὴν, εἰς αἰῶνας αἰώνων δεδώρηται, ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Ο πάσις βασιλεύων τῆς Κτίσεως, γενόμενος ἄνθρωπος, ὤκησε τὴν σὴν Θεοχαρίτωτε νηδὺν, καὶ σταυρὸν ὑπομείνας καὶ θάνατον, ἀνέστη Θεοπρεπῶς, συνεγείρας ἡμᾶς ὡς Παντοδύναμος.

* Ἄλλος. Ὁ τὴν φλόγα δροσίσας.

Κατακείμενον χρόνοις ἐπὶ πλείστοις. τὸν Παράλυτον λόγῳ ὑγειώσας, ἐβόας, Ἄρον τὸν κράββατόν σου, καὶ πορεύου ὑμῶν τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ.

Μιχαὴλ Ἀρχιστράτηγε Κυρίου, τοὺς πιστῶς ἐν τῷ θείῳ σου Τεμένει, ἀθροίζομένους Θεοῦ εἰς αἶνον, ὁδήγει, σκέπε, ἐκ παντοίων κακῶν τῇ μεσιτείᾳ σου. Δόξα.

Ο Τριάς, τοὺς πιστεῖ σε ὑμνοῦντας, ὡς Θεὸν τῶν ἀπάντων καὶ Δεσπότην, ἀπὸ παντοίων κινδύνων σῶζε, καὶ τῶν σῶν ἀγαθῶν μετόχους ποιήσον.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Παρθενεύεις τεκοῦσα ὑπὲρ λόγον, τὸν πρὸ πάντων αἰώνων γεννηθέντα, ἐκ τοῦ Ἀνάρχου Πατρὸς ἀρρέυστως· διὰ τοῦτο Ἀγγηὴ σὲ μακαρίζομεν.

Καταβασία. Ὁ παῖδας ἐκ χαμίνου. Ὡδή.

Ἦδὴ Η'. Ὁ Εἰρμός.

Αὕτη ἡ κλητή. Τῆς Θεοτόκου ὁ αὐτός.

Ἦλθε διὰ σοῦ εἰς τὸν Κόσμον ὁ Κύριος, Παρθένε Θεοτόκε, καὶ τὴν γαστέρα τοῦ ἄδου, διαβόηξας θνητοῖς τὴν Ἀνάστασιν ἡμῖν ἔδωρήσατο· διὸ εὐλογοῦμεν αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ολον καθελὼν τοῦ θανάτου τὸ κράτος, ὁ Υἱός σου Παρθένε, ἐν τῇ αὐτοῦ Ἀναστάσει, ὡς Θεὸς κραταῖος, συνανύψωσεν ἡμᾶς καὶ ἔθεώσα· διὸ ἀνυμνοῦμεν αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἄλλος. Τὸν ὑπ' Ἀγγέλων ἀσιγήτως.

Επεσι πλείστοις κατακείμενος, ὁ Παράλυτος ἐκραύγαζεν, Ἐλέησόν με Αὐτρωτά, ἀπορία συνεχόμενον, ὁ δὲ προστάττει τούτῳ, ἄραι σπουδῇ τὸν κράββατον, καὶ ὀρθῶς βηματίζειν.

Ως τῶν ἀύλων προηγούμενος, Ἀρχιστράτηγε Δυναμέων, σὺν ταύταις αἰτήσαι ἡμῖν, τῶν πταισμάτων ἀπολύτρωσιν, διόρθωσίν τε βίου, καὶ τῶν ἐκεῖ ἀπόλαυσιν, ἀγαθῶν αἰωνίων. Δόξα.

Ακτιστον ἄτμητον οὐσίαν, Τρισυπόστατον Θεότητα, Πατέρα Ἀναρχον Θεόν, καὶ Υἱὸν καὶ Πνεῦμα Ἅγιον, ὑμνήσωμεν συμφώνως, τῶν Σεραφίμ κραυγάζοντες, τὴν φρικτὴν μελωδίαν.

Καὶ νῦν· Θεοτοκίον.

Τόμον σε πάλαι ἔθεάσατο, Ἡ-

σαίας ἀειπάρθενε, ἐν ᾧ δακτύλῳ τοῦ Πατρὸς, Λόγος ἄχρονος ἐγγέγραπτο, ἐκ πάσης ἀλογίας σώζων ἡμᾶς, τοὺς λόγοις σε ἱερεῖς ἀνυμνοῦντας.

Καταβασία. Αὕτη ἡ κλητή.

Ἦδὴ Θ'. Ὁ Εἰρμός

Φωτίζου φωτίζου. Τῆς Θεοτόκου ὁ αὐτός.

Συμφώνως Παρθένε, σέ μακαρίζομεν πιστοί. Χαῖρε πύλη Κυρίου. Χαῖρε πόλις ἐμψυχε. Χαῖρε εἰ ἧς ἡμῖν ἔλαμψε, σήμερον φῶς, τοῦ ἐκ σοῦ τεχθέντος, τῆς ἐκ νεκρῶν Ἀναστάσεως.

Εὐφραίνου ἀγάλλου, ἡ θεία πύλη τοῦ φωτός· ὁ γὰρ δύνας ἐν τάφῳ, Ἰησοῦς ἀνέτειλε, λάμψας Ἥλιου φαιδρότερον, καὶ τοὺς πιστοὺς, πάντας καταυγάσας, Θεοχαρίτῳτε Δέσποινα.

Εἰρμός ἄλλος. Ἐν Συναίῳ τῷ ὄρει.

Ηκολούθει ἡ ῥῶσις τοῦ σώματος, τῇ προστάξει σου Χριστέ, καὶ ὠράτο ὁ πρῶην Παράλυτος, διερχόμενος σπουδῇ, καὶ τὸν κράββατον φέρων, ἐφ' ὃν κατεκλίνετο, ἔτεσι πλείοσιν, ἀνυμνολογῶν τὴν πολλὴν δυναστείαν σου.

Φωτισμὸν ἡμῖν αἰτήσαι μέγιστε, Ἀρχιστράτηγε, αἰεὶ τῷ μεγάλῳ φωτὶ παριστάμενος, καὶ εἰρήνευσον ἡμῶν, τὴν ζωὴν ἐπηρεαίεις, πάντοτε τοῦ ὄφραως, καὶ περιστά-

σεις,

σεσι, βίου δονουμένην ἀεὶ ἀξιάγα-
στε. Δόξα.

Φῶς καὶ φῶτα ζῶν τε δοξά-
ζω σε, καὶ ζωᾶς πανευσεβῶς, Πά-
τερ. Λόγε, καὶ Πνεῦμα τὸ ἅγιον,
Τριουπόστατε Μονάς, ἀδιαίρετον
κράτος, Θεότης ἀσυγχυτε, Ἅγιος.
Ἅγιος, Ἅγιος βοῶν, σὺν ταῖς
ἄνω Δυνάμεσι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Φωτοφόρου προήλθε νηδύος σου,
μέγας Ἥλιος Χριστός, καὶ τὸν
Κόσμον ἐφώτισεν Ἄχραντε, ἐπι-
λάμψει φαιδραῖς, καὶ τὸ σκότος
ἐξῆρε, τὸ τῆς παραβάσεως· ὅθεν
ὑμνοῦμέν σε, πάντων ὡς αἰτίαν
καλῶν, Θεονούμφευτε.

Καταβασία. Φωτίζου. Ἐξαποστει-
λάριον, πρῶτον τῆς Ἑορτῆς.

Εἶτα. Γυναικὲς ἀκουτίσθητε.

Επέστη ὁ Φιλάνθρωπος, καὶ
Πανοικτίρμων Κύριος, Προβατι-
κῆ Κολυμβήθρα, τοῦ θεραπεῦσαι
τὰς νόσους· εὔρε δὲ κατακείμε-
νον, ἄνθρωπον πλείστοις ἔτεσι,
καὶ πρὸς αὐτὸν ἐβόησεν, Ἄρον
τὸν κραββάκτον ἴθι, πρὸς τὰς ὀ-
δοὺς τὰς εὐθείας.

Εἰς τοὺς Αἴνους. Πᾶσα πνοή, καὶ
ψάλλομεν στιχηρὰ Ἀναστάσιμα. ἢ ἡ
χος, γ'. Δεῦτε πάντα τὰ ἔθνη καὶ
τὰ λοιπὰ, εἰς Τ. Α'. Φύλλ. 184.

Δόξα, ἡχος πλ. δ'.

Κύριε, τὸν Παράλυτον οὐχ ἡ

κολυμβήθρα ἐθεράπευσεν, ἀλλ'
ὁ σὸς λόγος ἀνεκαίνισε, καὶ οὐ-
δὲ ἡ πολυχρόνιος αὐτῷ ἐνεπόδισε
νόσος, ὅτι τῆς φωνῆς σου ὄξυτέ-
ρα ἡ ἐνέργεια ἐδείχθη· καὶ τὸ
δυσβάστακτον βᾶρος ἀπέρριψε,
καὶ τὸ φορτίον τῆς κλίνης ἐβά-
στασεν, εἰς μαρτύριον τοῦ πλή-
θους τῶν Οἰκτιρισμῶν σου, δόξα
σοι.

Καὶ νῦν. Ὑπερευλογημένη. Δοξο-
λογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις. Εἰς δὲ
τὴν Α'. Ὁραν, τὸ Ἑωθινόν ἡχος γ'.
Φύλ. 86 Τ. Α'. Εἰς τὴν Λειτουργί-
αν, οἱ Μακαρισμοὶ τοῦ γ'. ἤχου.
εἰς Φύλ. 185. Καὶ ἀπὸ τοῦ Κα-
νόνοιο τοῦ Παράλυτου. Ὁδὴ, ε'.
Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου. Ἦχος,
γ'. Ψάλατε τῷ Θεῷ ἡμῶν, ψάλατε.
στίχ. Πάντα τὰ Ἔθνη κρατήσατε
χεῖρας.

Πράξεων τῶν Ἀποστόλων.

Εν ταῖς ἡμέραις ἐκεῖναις, ἐγέν-
ετο Πέτρον διερχόμενον διὰ
πάντων, κατελθεῖν καὶ πρὸς τοὺς
Ἅγίους τοὺς κατοικοῦντας Λύδ-
δαν. Εὔρε δὲ ἐκεῖ ἄνθρωπὸν τινα
Αἰνέαν ὀνόματι, ἐξ ἐτῶν ὀκτῶ
κατακείμενον ἐπὶ κραββάτῳ, ὃς
ἦν παραλελυμένος. Καὶ εἶπεν αὐ-
τῷ ὁ Πέτρος, Αἰνεα, ἰάταί σε
Ἰησοῦς ὁ Χριστός· ἀνάστηθι, καὶ
στρώσον σεαυτῷ· καὶ εὐθέως ἀ-
νέστη. Καὶ εἶδον αὐτὸν πάντες
οἱ κατοικοῦντες Λύδδαν, καὶ τὸν
Σάρωνα, οἵτι·ες ἐπιστρέψαν ἐπὶ
τὸν Κύριον. Ἐν Ἰόππῃ δὲ τις ἦν
μαθήτρια ὀνόματι Ταβιθά, ἡ διερ-

μηνευομένη λέγεται Δορκάς· αὐτὴ ἦν πλήρης ἀγαθῶν ἔργων, καὶ ἐλεημοσυνῶν, ὧν ἐποίει. Ἐγένετο δὲ ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἀσθενήσασαν αὐτὴν ἀποθανεῖν· λούσαντες δὲ αὐτὴν, ἔθηκαν ἐν τῷ ὑπερώῳ. Ἐγγὺς δὲ οὔσης Λύδης τῆ Ἰόππη, οἱ Μαθηταὶ ἀκούσαντες, ὅτι Πέτρος ἐστὶν ἐν αὐτῇ, ἀπέστειλαν δύο ἀνδρας πρὸς αὐτὸν, παρακαλοῦντες μὴ ὀκνησαὶ διελθεῖν ἕως αὐτῶν. Ἀναστὰς δὲ Πέτρος συνῆλθεν αὐτοῖς· ὃν παραγεόμενον ἀνήγαγον εἰς τὸ ὑπερῶν, καὶ παρέστησαν αὐτῷ πᾶσαι αἱ χῆραι κλαίουσαι, καὶ ἐπιδεικνύμεναι χιτῶνας καὶ ἱμάτια, ὅσα ἐποίει μετ' αὐτῶν οὐσα ἢ Δορκάς. Ἐκβαλὼν δὲ ἔξω πάντας ὁ Πέτρος, θείς τὰ γόνατα προσηύξατο· καὶ ἐπιστρέψας πρὸς τὸ σῶμα, εἶπε, Ταβιθά, ἀνάστηθι, Ἥδε ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς· καὶ ἰδοῦσα τὸν Πέτρον, ἀνεκάθισε. Δούς δὲ αὐτῇ χεῖρα ἀνέστησεν αὐτὴν· φωνήσας δὲ τοὺς ἁγίους καὶ τὰς χήρας, παρέστησεν αὐτὴν ζῶσαν. Γνωστὸν δὲ ἐγένετο καθ' ὅλης τῆς Ἰόππης, καὶ πολλοὶ ἐπίστευσαν ἐπὶ τὸν Κύριον.

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱερουσόλυμα.

Τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ Παραλύτου ψάλλομεν ἡμέρας γ'. Κυριακῇ β'· καὶ τῇ γ'. ἀποδίδοται.

Τῇ Κυριακῇ Ἑσπέρας. Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς, γ'. ἤχ. πλ. δ'.

Ὡ τοῦ παραδόξου.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος, ὁ Ποιητὴς τοῦ παντός, σαρκόφορος γενομένος, τὴν ἡμῶν ἐπτώχευσε, φύσιν θέλων ὡς εὐσπλαγχνος, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνδαιτιώμενος, θαυμάτων πλήθη, Ἑβραίοις ἐδειχεν· ὅθεν ἰάσατο, τὸν ποτὲ Παράλυτον, εἰπὼν αὐτῷ, Ἄρῃ σου τὸν κράββατον, ἐν Βηθεσδαῖ ἐπιστάς.

Σῶτερ Θεέ μου καὶ Κύριε, τοὺς πεπτωκότας βροτούς, ἀαστήσαι βουλόμενος, ἐπὶ γῆς ὡς ἄνθρωπος, περιήρχου ἰώμενος, πάντων τὰς νόσους δι' εὐσπλαγχνίαν πολλήν· διὸ φοιτήσας, Προβατικῇ ἐν Στοᾷ, σῶσον ἀνέστησας, τὸν ποτὲ Παράλυτον, λόγῳ τῷ σῶ, ὀκτῶ καὶ τριάκοντα, ἔτεσι κείμενον.

Φθόνῳ Ἑβραῖοι τηκόμενοι, εὐεργεσίας τὰς σὰς, ὑπεράγαθε Κύριε, ἀφορμὴν ποιούμενοι, καὶ μαρίας ὑπόκαυμα, παρανομοῦντες αὐτοὶ τὸν Νόμον αἰεὶ, σὲ ἐπεζητούν, κτεῖναι τὴν ὄντως ζῶν, διὰ τὸ Σάββατον, ὅτε ὄλον ἄνθρωπον, ἔδειξας σὺ, ὑγιῆ Παράλυτον, ὄντα τὸ πρότερον.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.
Δόξα, καὶ νῦν. πλ. α'.

Επὶ τῇ Προβατικῇ Κολυμβήθρᾳ, ἄνθρωπος κατέκειτο ἐν ἀσθενείᾳ·
καὶ

καὶ ἰδὼν σε Κύριε ἐβόα, Ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα ὅταν παραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλῃ με ἐν αὐτῷ, ἐν ᾧ δὲ πορεύομαι, ἄλλος προλαμβάνει με, καὶ λαμβάνει τὴν ἴασιν, ἐγὼ δὲ ἀσθενῶν κατὰκειμαι. καὶ εὐθὺς σπλαγχνισθεὶς ὁ Σωτήρ, λέγει πρὸς αὐτόν· Διὰ σὲ ἄνθρωπος γέγονα, διὰ σὲ σάρκα περιβέβλημαι, καὶ λέγεις ἄνθρωπον οὐκ ἔχω; Ἄρόν σου τὸν κράββατον καὶ περιπάτει, πάντα σοι δυνατὰ, πάντα ὑπακούει, πάντα ὑποτέτακται, πάντων ἡμῶν μνήσθητι, καὶ ἐλέησον Ἄγιε, ὡς φιλάνθρωπος.

Ἀπόστιχον Ἀναπαύσιμον. ἤχος γ'.

Τῷ σῶ σταυρῷ Χριστέ Σωτήρ. [εἰς Τ. Α'. φύλ. 173.]

Εσπερινὸν ὕμνον προσφερομέν σοι Χριστέ, μετὰ θυμιάματος, καὶ ὠδῶν πνευματικῶν, ἐλέησον Σωτήρ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μεγάλη τοῦ σταυροῦ σου Κύριε ἡ δύναμις· ἐπάγη γὰρ ἐν τόπῳ, καὶ ἐνεργεῖ ἐν Κόσμῳ, καὶ ἀνέδειξεν ἐξ ἀλιεῶν Ἀποστόλους, καὶ ἐξ ἐθνῶν Μάρτυρας, ἵνα πρεσβεύωσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν ἤχος α'.

Οτὴ παλάμη τῇ ἀχράντῳ· εἰς φύλ. 69.

Τῆ Β'. εἰς τὸν Ὁρθρον, μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Καθίσματα. ἤχ. γ'.

Χριστὸς ἐκ νεκρῶν ἐγήγερται, [εἰς Τ. Α'. φύλ. 178.]

Παροικοῦσα ἐν τῇ γῆ, ψυχὴ μου μετανόησον· χοῦς ἐν τάφῳ οὐχ ὕμνει, πταισμάτων οὐ λυτροῦται· βόησον Χριστῷ τῷ Θεῷ, Καρδιογνώστα ἡμάρτον, πρὶν καταδικάσῃς με, ἐλέησον με.

Μαρτυρικόν.

Τὸ ἔμφυχον τῆς καρτερίας ὑμῶν, ἐνίκησε τὰ μηχανήματα τοῦ ἀρχεῖκου ἐχθροῦ, Ἀθλοφόροι Πανεύφημοι· διὰ τοῦτο τῆς αἰωνίου κατηξιώθητε Μακαριότητος· ἀλλὰ πρεσβεύσατε τῷ Κυρίῳ, τοῦ φιλοχρίστου λαοῦ σῶσαι τὸ ποίμνιον, Μάρτυρες ὑπάρχοντες τῆς ἀληθείας.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Αὐτόμελον.

Ἦν ὠραιότητα τῆς Παρθενίας σου, (εἰς Τ. Α'. φύλ. 178.)

Μετὰ β'. στιχολογίαν. Κάθ. Ὁμοιον.

Πάρεσιν εὗραντο τὴν ὀλοσώματον, οἱ παραλύσει, φθόνῳ σφιγγόμενοι, τὴν ἐν Σαββάτῳ Παρχλύτου σφιγξιν κατανοοῦντες, λέγοντες οὐκ ἔξεστι, θεραπεῦειν τοῖς Σάββασιν, λύειν τε τὴν πάτριον, τοῦ Σαββάτου κατάπαυσιν, τοῦ Νόμου σε μὴ γνόντες Δεσπότην, καὶ θεραπευτὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ. ὁ Ν'. Ὁ Καίων τῆς Ἑσπρῆς, καὶ τοῦ Μηναιίου,

Κον·

Κοντάκιον, καὶ Ἑξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς. Εἰς τοὺς Αἴνους, ψάλλομεν στιχηρὰ, ἦχος γ'.

Δεῦτε πάντα τὰ Ἔθνη, (εἰς Τ. Α'. φύλ. 184]

Κατανοητικόν.

Πολλάκις τὴν ὑμνωδίαν ἐκτελῶν, εὐρέθην τὴν ἀμαρτίαν ἐκπληρῶν τὴν μὲν γλώττη ἄσματα φθεγγόμενος, τῇ δὲ ψυχῇ ἄτοπα λογιζόμενος· ἀλλ' ἐκάτερα διόρθωσον Χριστέ ὁ Θεός, διὰ τῆς μετανοίας, καὶ ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν.

Τῶν Ἁγίων Ἀθλοφόρων τὴν μνήμην, δεῦτε λαοὶ ἅπαντες τιμῶμεν ὅτι θέατρον γενόμενοι, Ἀγγέλοις καὶ Ἀνθρώποις, τὸν τῆς νίκης στέφανον παρὰ Χριστοῦ ἐκομίσαντο, καὶ πρεσβεύουσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν ἦχος α'.

Ἀταφος νεκρὸς ὑπάρχων ὁ Παράλυτος, ἰδὼν σε ἐβόησεν· Ἐλέησόν με Κύριε, ὅτι ἡ κλίνη μου τύμβος μοι ἐγένετο· τί μοι κέρδος ζωῆς; οὐ χρῆζω τῆς προβατικῆς Κολυμβήθρας· οὐ γὰρ ἐστὶ μοί τις ὁ ἐμβάλλων με, τραπτομένων τῶν ὑδάτων· ἀλλὰ σοὶ τῇ πηγῇ προσέρχομαι τῶν ἰαμάτων, ἵνα καγὼ μετὰ πάντων κράζω, Παντοδύναμε Κύριε δόξα σοι·

Ἀπόστιχα, ἦχος γ'.

Μεγάλη τοῦ σταυροῦ σου.

Σημείων καὶ τεράτων, βλέποντες τὴν δύναμιν, εἰ φόβῳ παρειμένοι, καὶ δυνατοὶ κακία, οὐκ ἐπίστευον, ὡς οὐ Θεοῦ Υἱὸς ὑπάρχεις, καὶ τοῦ παντός Πρύτανις. ὁ καὶ Παράλυτον ὑγιῆ ἐσίξας λόγῳ.

Στίχ. Τὰ ἐλέη σου Κύριε.

Ἰδόντες οἱ Σαββάτων, φύλακες Παράλυτον, σφιγθέντα ἐν Σαββάτῳ, τὴν ψυχὴν ἐχαινοῦντο, καὶ οὐκ ἔξεστιν, ἐν τῷ Σαββάτῳ θεραπεύειν, καὶ βεβηλοῦν τὸ Σάββατον, τάχα ὡς νόμιμοι, Γραμματεῖς ἐπεβόων.

Στίχ. Ὅτι εἶπας εἰς τὸν αἰῶνα.

Σαββάτων αὐτουργόν, μὴ γνόντες σε καὶ Κύριον, οἱ Σάββατα τηροῦντες, τὴν Παραλύτου σφιγξίν, διεγόγγυζον, τὴν ἐν Σαββάτῳ γενομένην, ὡς οὐ καλὸν λέγοντες, αἶρειν τὸν κράββατον ἐν ἡμέρᾳ Σαββάτου.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος πλ. α'.

Ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα. εἰς φύλ. 70.

Τῇ Β'. τῆς Δ'. Ἑβδομάδος Ἑσπέρας, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν εἰς γ'. τὰ δύο Ἰδιόμελα. ἦχος α'.

Ὁ τῇ παλάμῃ τῇ Ἀχράντῳ. εἰς φύλ. 69.

Ἄτα-

Αταφος νεκρὸς ὑπάρχων ὁ Πα-
ρίλυτος. εἰς φύλ. 70.

Πεφώτισται τὰ σύμπαντα, (εἰς
Τ. Α'. φύλ. 173.)

Σῶσόν με Κύριε ὁ Θεός μου
σύ γὰρ πάντων ἡ σωτηρία· ὁ κλυ-
δων με τῶν παθῶν ἐκταράττει,
καὶ τὸ βάρος τῶν ἀνομιῶν μὲ θυ-
θίζει· δός μοι χεῖρα βοήθειας,
καὶ πρὸς φῶς ἀνάγαγέ με κατα-
νύξεως, ὡς ἄνθρωπος· Εὐσπλαγχνός
καὶ Φιλάνθρωπος.

Μαρτυρικόν.

Μεγάλη τῶν Μαρτύρων σου
Χριστέ ἡ Δύναμις· ἐν μνήμασι
γὰρ κείνται, καὶ πνεύματα διώ-
κουσι· καὶ κατήρησαν ἐχθροῦ
τὴν ἐξουσίαν, τῇ πίστει τῆς Τρι-
άδος, ἀγωνισάμενοι ὑπὲρ τῆς
εὐσεβείας.

Δόξα, καὶ νῦν. ἤχος πλ. β'.

Εν τῇ Στοᾷ τοῦ Σολομῶντος·
εἰς φύλ. 70.

Τῇ Γ'. εἰς τὸν Ὁρθρον, μετὰ τὴν
α'. Στιχολογίαν, Καθίσματα. ἤχος γ'.

Σαρκὶ τοῦ θανάτου γευσάμενος
Κύριε. (εἰς Τ. Α'. φύλ. 178.)

Εως πότε ψυχὴ μου ἐπιμένεις
τοῖς πταισμασιν; ἕως τίνος οὐ
λαμβάνεις μετανοίας ὑπέρθεσιν;
λάβε κατὰ νοῦν τὴν κρίσιν τὴν
μέλλουσαν· καὶ βόησον Χριστῷ τῷ

Θεῷ, Ἥμαρτον Ἀναμάρτητε ἐ-
λέησόν με.

Εκλάμπετε διὰ τῆς Πίστεως ὑ-
πέρολαμπροι φωστῆρες Ἅγιοι,
Θεοσεβείας ἐρασταί, Ἀθλοφόροι
Πανεύσημοι τῶν Τυράννων γάρ
τὰς αἰχίσεις μὴ δειλιάσαντες,
τῶν Εἰδώλων τὴν πλάνην κατη-
δαφίσατε, τρόπαιον ἔχοντες ἀήτ-
τητον, τὸν σταυρὸν τῆς ἀληθείας.

Θεοτοκίον.

Καταφυγὴ καὶ δύναμις ἡμῶν
Θεοτόκε, ἡ κραταιὰ βοήθεια τοῦ
Κόσμου, ταῖς πρεσβείαις σου σῶζε
τοὺς δούλους σου, ἀπὸ πάσης ἀ-
νάγκης, μόνῃ Εὐλόγημένῃ.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν. Καθ.
ἕτερον. ἤχος γ'. Τὴν ὠραιότητα. Δί.,

Πάρεσιν εὐραντο. εἰς φύλ. 78.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ, Ὁ Ν'.
Οἱ Κανόνες, τῆς Ἑορτῆς, καὶ τοῦ
Μηναίου Κοντάκιον· καὶ Ἐξαποσειλ.
τῆς Ἑορτῆς. εἰς τοὺς Αἶνους ψάλλ.
Στιχῶν δ. ἤχος γ'.

Διηγήσαντο πάντα τὰ θαυμάσια
[εἰς Τ. Α'. φύλ. 185.]

Τὸν διεσπαρμένον μου νοῦν συ-
νάγαγε Κύριε, καὶ τὴν χερσωθεῖ-
σάν μου καρδίαν καθάρισον, ὡς
τῷ Πέτρῳ δίδου μοι μετάνοιαν,
ὡς τῷ Τελῶνῃ στεναγμὸν, καὶ
ὡς τῇ Πόρνῃ δάκρυα, ἵνα μεγάλῃ
τῇ φωνῇ κραυγάζω σοι, Ὁ Θεός

σῶσόν με ὡς μόνος ἐσπλαγχνος, καὶ Φιλάνθρωπος.

Βασιλέων καὶ Τυράννων τὸν φόβον ἀπόσαντο, οἱ Χριστοῦ στρατιῶται, καὶ εὐθαρσῶς καὶ ἀνδρείως αὐτὸν ὡμολόγησαν, τῶν ἀπάντων Κύριον Θεὸν καὶ Βασιλέα ἡμῶν, καὶ πρεσβεύουσιν ἀπαύστως, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. ἤχ. κλ. δ'.

Κύριε, τὸν Παράλυτον. εἰς φύλ. 76.

Απόσ. προσόμοια τῆς ἑορτῆς. ἤχος γ'.

Μεγάλη τοῦ σταυροῦ σου.

Εφάνη παρειμένοις μέλεσιν ὁ λόγος σου, ὡς σφίγμα ζωηφόρον, Ζωοποιέ μου Λόγε· οὐ μαρτύριον, ἢ παρ' ἐλπίδα κλίνης ἄρσις, ἣν κελευσθεὶς ἔφερεν, ὁ κατακειμένος, ἐπ' αὐτῆς ἐπὶ πλείστον.

Στίχ. Τὰ ἐλέη σου Κύριε.

Γηθόμενος πληροὶ τὸ πρόσταγμα Παράλυτος, τῆς σῆς Παντοδυναμίου, Δεσποτικῆς ἰσχύος, καὶ τὸν κράββατον φέρων αὐτοῦ περιεπάτει, καὶ μαρτυρῶν ἐκραύγαζεν, Ὁ ἰασάμενος, τοῦτο ποιεῖν κελεύει.

Στίχ. Ὅτι εἶπας εἰς τὸν αἰῶνα.

Εν ἔτεσι πολλοῖς καὶ χρόνοις κατακειμένος, ἐλέησόν με κράζει, ὁ παρειμένος μέλη, λυτρωτὰ Χρι-

(ΤΟΜΟΣ Γ'.)

στὲ, συνεσφιγμένος ἀπορία· καὶ ὁ Σωτὴρ κράββατον, αἶρειν προσέταττε, κατασφιγξας τὰ μέλη.

Δόξα καὶ νῦν. ἤχος κλ. α. τοῦ Κουμουλά.

Επὶ τῇ Προβατικῇ Κολυμβήθρα. εἰς φύλ. 77.

Τῇ Γ'. τῆς Δ'. Ἑβδομάδος, τῆς Μεσοκεντηκοστῆς, Ἑσπέρας, μετὰ τὸ Χριστὸς ἀνέστη, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλ. εἰς στίχ. σί'. τὰ παρόντα, γ'. προσόμοια. ἤχος δ'.

Κύριε ἀνελθὼν ἐν τῷ σταυρῷ.

Πάρεστιν ἡ μεσότης ἡμερῶν, τῶν ἐκ σωτηρίου ἀρχομένων Ἑγέρσεως· Πεντηκοστῇ δὲ τῇ θείᾳ σφραγιζομένη, καὶ λάμπει τὰς λαμπρότητας, ἀμφοτέρωθεν ἔχουσα, καὶ ἐνοῦσα τὰς δύο, καὶ παρῆναι τὴν δόξαν προφαίνουσα, τῆς Δεσποτικῆς Ἀναλήψεως οσμύνεται·

Ηκουσε καὶ εὐφράνθη ἡ Σιών, εὐαγγελισθείσης τῆς Χριστοῦ Ἀναστάσεως· οἱ δὲ πιστοὶ αὐτῆς γόνοι ἠγαλλιάσαντο, τοῦτον θεασάμενοι, καὶ ἐκπλύνοντα Πνεύματι, ρῦπον Χριστοκτονίας· εὐτρεπίζεται πανηγυρίζουσα, τὴν τῶν ἐκατέρων εὐφρόσυνον μεσότητα.

Ηγγικεν ἡ τοῦ θείου δαφιλῆς, χύσις ἐπὶ πάντας, ὡσπερ γέγρα-

Σ'. πται

ται Πνεύματος· ἡ προθεσμία κηρύττει, ἡμισυθείσα, τῆς μετὰ Χριστοῦ θάνατον, καὶ ταφὴν καὶ Ἀνάστασιν, παρ' αὐτοῦ δεδομένης, ἀφευδοῦς Μαθηταῖς ὑποσχέσεως τὴν τοῦ Παρακλήτου δηλοῦσης ἐπιφάνειαν.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος πλ. β.

Τῆς Ἑορτῆς μεσουσης, τῆς σῆς Χριστὲ Ἀναστάσεως, καὶ θείας παρουσίας τοῦ Ἁγίου σου Πνεύματος, συνελθόντες τῶν θαυμάτων σου, ἀνυμνοῦμεν τὰ Μυστήρια ἐν ᾗ καταπέμφον ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Εἴσοδος. Προκείμενον τῆς ἡμέρας. Καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τάδε λέγει Κύριος. Ἐκ Σιών ἐξελεύσεται Νόμος, καὶ λόγος Κυρίου ἐξ Ἱερουσαλήμ, καὶ κρινεῖ ἀνά μέτρον λαῶν πολλῶν, καὶ ἐλέγξει Ἔθνη ἰσχυρά· ἕως μακρὰν. Ὅτι πάντες οἱ λαοὶ πορεύονται ἕκαστος τὴν ὁδὸν αὐτοῦ· ἡμεῖς δὲ πορευτόμεθα ἐν ὀνόματι Κυρίου Θεοῦ ἡμῶν εἰς τὸν αἰῶνα. Τάδε λέγει Κύριος Παντοκράτωρ, Ἀκούσατε βουνοὶ καὶ ὄρη, θεμέλια τῆς γῆς, ὅτι κρίσις τῷ Κυρίῳ πρὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ· διελεγχθήσεται γὰρ μετὰ τοῦ Ἰσραὴλ, λέγων· Λαὸς μου τί ἐποίησά σοι; ἢ τί ἐλύπησά σε; ἀποκρίθητί μοι· διότι ἀνήγαγόν σε ἐκ γῆς Αἰγύπτου, καὶ ἐξ οἴκου δουλείας ἐλυτρώσάμην σε, καὶ ἐξαπέστειλα πρὸ προσώπου μου τὸν Μωϋσῆν καὶ τὸν Ἀαρών. Λαὸς μου, τί ἐβουλεύσαντο κατὰ σοῦ οἱ ὑπεναντίοι; καὶ τίς ἀνήγ-

γείλε σοι; ἀπήγγειλα γὰρ σοὶ ἄνθρωπε τί καλόν· καὶ τί Κύριος ἐκζητεῖ παρὰ σοῦ; ἀλλ' ἡ τοῦ ποιεῖν κρίμα, καὶ ἀγαπᾶν ἔλεος, καὶ ἔτοιμον εἶναι τοῦ πορεύεσθαι ἐπὶ προσώπου Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου; διότι ἐν ἰσχύϊ μεγάλυνθήσεται Κύριος, καὶ ποιμανεῖ τὸ Ποίμνιον αὐτοῦ ἐν εἰρήνῃ, ἕως ἁκρῶν τῆς γῆς,

Προφητείας Ἡσαίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τάδε λέγει Κύριος, Οἱ διψῶντες πορεύεσθε ἐφ' ὕδωρ· καὶ ὅσοι μὴ ἔχετε ἀργύριον, βαδίσαντες ἀσρατάτε, καὶ φάγεσθε, καὶ πίεσθε, ἀνευ ἀργυρίου καὶ τιμῆς, οἶνον καὶ στέαρ. Ὅτι τάδε λέγει Κύριος Παντοκράτωρ ὑμῖν, Λαὸς μου, ἀντλήσατε ὕδωρ μετ' εὐφροσύνης, ἐκ τῶν πηγῶν τοῦ σωτηρίου. Καὶ ἔρειξ ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, Ἵμνεῖτε τὸν Κύριον, βοᾶτε τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ἀναγγεῖλατε ἐν τοῖς ἔθνεσι τὴν δόξαν αὐτοῦ, μνησθεσθε, ὅτι ὑψώθη τὸ ὄνομα αὐτοῦ. Λαὸς μου, ἀκούσατέ μου, καὶ φάγεσθε ἀγαθὰ, καὶ ἐντρύψετε ἐν ἀγαθοῖς ἡ ψυχὴ ὑμῶν. Προσέχετε τοῖς ὠσίν ὑμῶν, καὶ ἐπακολουθήσατε ταῖς ὁδοῖς μου· εἰσακούσατέ μου, καὶ ζήσεται ἐν ἀγαθοῖς ἡ ψυχὴ ὑμῶν, καὶ διαθήσομαι ὑμῖν διαθήκην αἰώνιον, καὶ ἐπικαλέσεσθε ἡνῖκα δ' ἂν ἐγγιζήτε μοι, ἀπολειπέτω ὁ ἀσεβὴς τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ, καὶ ἀνήρ ἄνομος τὰς βουλάς αὐτοῦ, καὶ ἐπιστράφητε πρὸς με, καὶ ἐλέησω ὑμᾶς, καὶ ἀφήσω τὰς ἀμαρτίας ὑμῶν. Οὐ γὰρ εἰσιν αἱ βουλαὶ μου ὥσπερ αἱ βουλαὶ ὑμῶν, λέγει Κύριος. Ἄλλ' ὥσπερ ἀπέχει ὁ Οὐρανὸς ἀπὸ τῆς γῆς, οὕτως ἀπέχει ἡ ὁδὸς μου ἀπὸ τῶν ὁδῶν ὑμῶν, καὶ τὰ διανοήματα ὑμῶν ἀπὸ τῆς διανοίας μου. Ὡς γὰρ εἴαν καταβῆ ὑετός, ἢ χιὼν ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ,

καὶ

καὶ οὐ μὴ ἀποστραφῆ ἐκείθεν, ἕως ἀν-
μεθύσῃ τὴν γῆν, καὶ ἐκτέκη, καὶ βλα-
στήσῃ, καὶ δῶ σπέρμα. τῷ σπείροντι,
καὶ ἄρτον εἰς βρώσιν, οὕτως ἔσται τὸ
ῥῆμα μου, ὃ ἐάν ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ στό-
ματός μου, οὐ μὴ ἀποστραφῆ πρὸς με-
κρόν, ἕως ἀν συντελεσθῇ πάντα ἅσα
ἠθέλητα· καὶ ἐσθιάσω τὰς ἐσθίας μου,
καὶ τὰ ἐντάλαμά μου. Ἐν γὰρ εὐφρο-
σύνῃ ἐξελεύσεσθε καὶ ἐν χάριτι διδά-
χθήσεσθε· πλὴν γὰρ ὄρη καὶ οἱ βουνοὶ ἐ-
ξολοῦνται, προσδεχόμενοι ὑμᾶς ἐν χα-
ρίτι, καὶ πάντα τὰ ξύλα τοῦ ἀγροῦ ἐ-
πικροτῆται τοῖς κλάδοις αὐτῶν. Καὶ
ἀντὶ τῆς στοιβῆς, ἀναβήσεται κυπάρ-
ισσος· ἀντὶ δὲ τῆς κονίτιδος ἀναβήσεται
μυρσίνη· καὶ ἔσται Κυρίω εἰς ὄνομα, καὶ
εἰς σημεῖον αἰώνιον, λέγει Κύριος ὁ
Θεὸς ὁ Ἅγιος Ἰσραὴλ,

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Η Σοφία ἀκοδόμησεν ἑαυτῇ οἶκον,
καὶ ὑπῆρξε ἀτύλους ἐπτά. Ἐσφα-
ξε τὰ ἑαυτῆς θύματα, καὶ ἐκέρατεν
εἰς κρατῆρα τὸν ἑαυτῆς οἶνον, καὶ ἠ-
τοιμάσατο τὴν ἑαυτῆς τράπεζαν. Ἀ-
πέστειλε τοὺς ἑαυτῆς δούλους συγκα-
λοῦσα μετὰ ὑψηλοῦ κηρύγματος ὡς ἐ-
πὶ κρατῆρα, λέγουσα. Ὅς ἔστιν ἄ-
φρων, ἐκκλινάτω πρὸς με· καὶ τοῖς ἐν-
δούλοις φρενῶν εἶπεν, Ἐλθετε, φάγετε
τὸν ἐμὸν ἄρτον, καὶ πίετε οἶνον, ὃν
κεκέρασα ὑμῖν. Ἀπολείπετε ἀφροσύ-
νην, καὶ ζήσεσθε, καὶ ζητήσατε σοφί-
αν, ἵνα βιώσητε, καὶ κατορθώσητε
σύνεσιν ἐν γνώσει. Ὁ παιδεύων κακὸς,
λήψεται ἑαυτῷ ἀτιμίαν· ἐλέγχων δὲ
τὸν ἀσεβῆ, μωμήσεται ἑαυτῷ· οἱ γὰρ
ἐλεγχοὶ τῷ ἀσεβῆ, μῶλωπες αὐτῷ. Μὴ
ἐλέγχε κακούς, ἵνα μὴ μισήσασί σε,
ἐλέγχε σοφόν, καὶ ἀγαπήσει σε. Δίδα-
σοῦ ἀφορμὴν, καὶ σοφώτερος ἔσται,
γινώσκῃς δικαίω, καὶ προσθήσει τοῦ δέ-

χεσθαι. Ἀρχὴ σοφίας, φόβος Κυρίου,
καὶ βουλὰ ἁγίων συνέσις· τὸ δὲ γινώ-
σκει Νόμον, διανοίας ἐστίν, ἀγαθὴ.
Τούτῳ γὰρ τῷ τρόπῳ πολὺν ζήτεις
χρόνον, καὶ προσεθήσεται σοὶ ἔτη ζωῆς.

Ἀπόστιχα ἰδιόμελα ἤχος ἁ. Ἰωάν-
νου Μοναχοῦ.

Μεντεκοστῆς ἐφῆστηκεν ἡ τῶν
ἡμερῶν μεσότης· ἐν ἡ Χριστὸς πα-
ραγυμνώσας ἀμυδρῶς Θεϊκὴν δη-
νιστείαν, παράλυτον συνέσφιγξε,
λόγῳ αὐτὸν τῆς κλίνης ἐξανατή-
σας· καὶ Θεοπρεπῶς θαυματουρ-
γῶν, ἐν ὀστρακίνῳ σώματι, τοῖς
ἀνθρώποις ἐδωρήσατο τὴν αἰώνιον
ζωὴν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

εἶχ. Μνήσθητι τῆς συναγωγῆς σου.

Εν τῷ Ἱερῷ ἐπέστης ἡ Σοφία
τοῦ Θεοῦ, μεσοῦσης τῆς ἑορτῆς,
διδάσκων καὶ ἐλέγχων τοὺς ἀπει-
θεῖς Ἰουδαίους, τοὺς Φαρισαίους
καὶ Γραμματεῖς, καὶ βοῶν παρρη-
σία πρὸς αὐτούς· Ὁ ὀψίων ἐρχέ-
σθω πρὸς με, καὶ πινέτω ὕδωρ
ζωηρὸν, καὶ οὐ μὴ διψῆσῃ εἰς τὸν
αἰῶνα. Ὁ πιστεύων τῇ ἐμῇ χρη-
στότητι, ποταμοὶ ρεύσουσιν ἐκ τῆς
κοιλίας αὐτοῦ ζωῆς αἰωνίου· ὡ
τῆς ἀγαθότητος, καὶ τῆς εὐσπλαγ-
χνίας σου Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν
δοῦξα σοι. ἤχ. β.

εἶχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν.

Οτε τὸ μέσον τῆς ἑορτῆς ἐπέ-
στη, ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ τὸ Ἱε-
ρόν, καὶ ἐδίδασκε λέγων τοὺς ἀ-
πειθεῖς Ἰουδαίους, Ὁ ὀψίων ἐρχέ-
σθω

σθω πρὸς με καὶ πινέτω, ὕδωρ ζωηρὸν αἰώνιον, καὶ οὐ μὴ διψήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα· Ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ, ποταμοὶ ρεύσουσιν ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ, καὶ ἔξει τὸ φῶς τῆς ζωῆς.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος πλ. δ'.

Μεσοῦσης τῆς Ἑορτῆς, διδάσκοντός σου Σωτῆρ, ἔλεγον οἱ Πουδαῖοι· Πῶς οὗτος οἶδε γράμματα, μὴ μεμαθηκώς; ἀγνοοῦντες, ὅτι σὺ εἶ ἡ Σοφία, ἡ κατασκευάσασα τὸν κόσμον, δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον. ἤχος πλ. δ'.

Μεσοῦσης τῆς Ἑορτῆς, διψῶσάν μου τὴν ψυχὴν, εὐσεβείας πότισον νάματα· ὅτι πᾶσι Σωτῆρ ἐβόησας· Ὁ διψῶν ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω ἢ πηγὴ τῆς ζωῆς, Χριστὸς ὁ Θεὸς δόξα σοι.

Τὸ αὐτὸ καὶ εἰς τὸ, Θεὸς Κύριος. Τῆ Δ΄. εἰς τὸν Ὄρθρον μετὰ τὴν Ἀστιχολογίαν. Καθίσμα ἤχος δ'.

Ταχὺ προκατάλαβε.

Ο πάντων ἐπιστάμενος, τῶν καρδιῶν λογισμοὺς, ἐν μέσῳ ἀνέκραξε τοῦ Ἱεροῦ ἑστηκώς, τοῖς ψεύσταις λέγων ἀλήθειαν, τί ζητεῖτε πιάσαι, ἐμὲ τὸν Ζωοδότῃν; ἑορτῆς μεσαζούσης, ἐκβοῶν παρρησία· μὴ τὴν κατ' ὄψιν κρίσιν κρίνετε παράνομοι.

Μετὰ τὴν β΄. Στιχολογίαν.

Καθίσμα. πλ. α΄.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Ο Δεσπότης τῶν ὅλων ἐν τῷ Ναῷ ἑστηκώς, Ἑορτῆς μεσαζούσης, Πεντηκοστῆς τῆς ἑσπετῆς, τοῖς Ἑβραίοις προσλαλῶν, διελέγχει τρανῶς, ἐν παρρησίᾳ πολλῇ, ὡς Βασιλεὺς ὧν καὶ Θεὸς, τὴν τύραννον αὐτῶν τόλμαν· ἡμῖν δὲ πᾶσι δωρεῖται, δι' εὐσπλαγχνίαν τὸ μέγα ἔλεος.

Δίς.
Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ Ὁ Ν. Εἶτα. Ὁ Κανόνες ὧν ὁ μὲν α΄ ἐστὶ τοῦ Θεοφάνους, ὁ δὲ β΄ τοῦ κυρίου Ἀνδρέου Κρήτης.

Ὁδὴ Α΄. ἤχος δ' Ὁ Εἰρμός

Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον πέλαγος, ἀβρόχοις ἰχνέσιν, ὁ παλαιὸς πεζεύσας Ἰσραὴλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσὶ τοῦ Ἀμαλῆκ τὴν δύναμιν, ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐτροπώσατο.

Μεγάλοι τῆς ὑπὲρ νοῦν σου Δέσποτα, Θεῖας Σαρκώσεως, εὐεργεταὶ λάμπουσιν ἡμῖν, δωρεαί τε καὶ χάριτες, καὶ Θεῖκαί λαμπρότητες, ἀγαθοδότης ἀναβρύουσαι.

Επέστης μαρμαρυγᾶς Θεότητος, ἐξαποστέλλων Χριστὲ, τῆς Ἑορτῆς ἐν μέσῳ προφανῶς. Ἑορτῆ γὰρ χαρμώσυνος, τῶν σωζομένων πέφυκας, καὶ σωτηρίας ἡμῖν πρόξενος.

Σοφία, Δικαιοσύνη Κύριε, καὶ ἀπολυτρώσις, παρὰ Θεοῦ σὺ γέγονας

νας ἡμῖν, ἀπὸ γῆς πρὸς Οὐρά-
νιον, διαβιάζων ὕψωμα, καὶ
Πνεῦμα Θεῖον χαρίζομενος.

Η Σάρξ σου διαφθορὰν ἐν μνή-
ματι, οὐκ εἶδε Δέσποτα ἀλλ' ὡς
συνέστη ἀνευθεν σποράς, τὴν
φθορὰν οὐκ ἐδέξατο· ἀκολουθία
φύσεως, ὑπερουσίως μὴ δουλεύ-
σασα.

* Ἄλλος ἤχ. πλ. δ'. Θάλασσαν ἐπηξας.

Εθνη κροτήσατε, Ἑβραῖοι θρη-
νήσατε· ὁ Ζωοδότης γὰρ Χρι-
στός, τὰ δεσμὰ διέρρηξε τοῦ ἄ-
δου, καὶ νεκροὺς ἀνέστησε, καὶ
νόσους ἐθεράπευσε τῷ λόγῳ· οὐ-
τός ἐστιν ὁ Θεὸς τῶν, ὁ δους
ζωὴν τοῖς πιστεύουσιν ἐν τῷ ὀνό-
ματι αὐτοῦ.

Θαῦμα παρέδειξας, τὸ ὕδωρ εἰς
οἶνον μετελθόν, ὁ ἐν Αἰγύπτῳ
ποταμοὺς, μεταστρέψας Δέσποτα
εἰς αἷμα, καὶ νεκροὺς ἀνέστησας,
σημεῖον τοῦτο δεύτερον τελέσας·
δόξα Σωτῆρ, τῇ ἀπάτῃ σου βου-
λῇ· δόξα τῇ κενώσει σου, δι' ἧς
ἐκαίνισας ἡμᾶς.

Ρεῖθρον ἀένναον, ὑπάρχων Κύ-
ριε, ζωῆς ἀλθινῆς· σὺ εἶ ἡ Ἄ-
νάστασις ἡμῶν· θέλων ἐκοπίασας
Σωτῆρ μου, καὶ ἐκὼν ἐδίψησας,
τοῖς νόμοις τῆς φύσεως ὑπέικων,
καὶ εἰς Σιχάρ ἀφικόμενος, σαρκί
τὸ ὕδωρ ἐζήτησας, τῇ Σαμαρεί-
τιδι πιεῖν.

Αρτους εὐλόγησας, ἰχθύας ἐ-

πλήθυνας, ὁ ἀκατάληπτος Θεός,
καὶ λαοὺς ἐχόρτασας ἀφθόνως,
καὶ πηγὴν ἀένναον σοφίας τοῖς
διψῶσιν ἐπηγγείλα· σὺ εἶ Σωτῆρ
ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ δους ζωὴν τοῖς
πιστεύουσιν ἐν τῷ ὀνόματι τῷ σῶ.

Δόξα.

Τρία συνάναρχα, δοξάζω καὶ
αὐθρόνα, Πατέρα Ἄναρχον Θε-
όν, καὶ Υἱὸν συνάναρχον, καὶ
Πνεῦμα συναίδιον Υἱῶ, τὴν μίαν
Τρισυπόστατον Οὐσίαν, μίαν Ἀρ-
χήν ὑπεράρχων ὡμῶν, Ἄναρ-
χου Θεότητος καὶ Οὐσιότητος τι-
μῶ. Καὶ ὡν. Θεοτοκίον.

Μόνη ἐχώρησας, τὸν Κτίστην
τὸν ἴδιον, Θεογεννητορ ἐν γα-
στρί, καὶ σαρκί ἐκύησας ἀφρά-
στως, καὶ Παρθένος ἔμεινας, μη-
δὲν τῆς Παρθενίας λυμάνθεισας·
τοῦτον Ἀγνή ὡς Υἱόν σου καὶ
Θεὸν ἡμῶν, ἀπαύστως ἰκέτευε, ὑ-
πὲρ τῆς Προίμνης σου ἀεὶ.

Καταβασία.

Θάλασσαν ἐπηξας, βυθίσας σὺν
· ἄρμασι τὸν ἀλαζόνα Φαραῶ,
· καὶ λαὸν διέσωσις ἀβρόχως
· Κύριε, καὶ εἰσήγαγες αὐτοὺς
· εἰς ὄρος ἀγιάσματος βοῶντας,
· Ἄσωμέν σοι τῷ Θεῷ ἡμῶν,
· ὧδὴν ἐπινίχιον τῷ ἐν πολέ-
· μοις κραταίῳ.

* Ὡδὴ Γ'. Ὁ Εἰρμός.

Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλη-
· σία σου Χριστέ κράζουσα· Σὺ

μου

» μου ἰσχύς Κύριε, καὶ καταφυ-
» γή καὶ στερέωμα.

**Ναμάτων ζωοποιῶν, τῇ Ἐκκλη-
σίᾳ τὰς πηγὰς ἠνοίξας:** εἰτις δι-
ψᾷ προθύμως, ἴτω καὶ πινέτω βρ-
ῶν Ἀγαθῆ.

**Εκ γῆς μὲν πρὸς οὐρανὸν, ἀνυ-
ψωθῆναι προφανῶς ἔλεγες, ἐξ
Οὐρανοῦ Πνεῦμα δέ, πέμπειν ἐ-
πηγγείλω τὸ Ἅγιον. Θεοτοκ**

**Φύσει ζωοποιός, καὶ ἐκ Παρ-
θένου γεννηθείς Κύριος, πᾶσι πι-
στοῖς· δεδώρηται τὴν ἀθανασίαν
ὡς εὐσπλαγχνός.**

Ἄλλος. Ἐστερεώθη ἡ καρδιά μου.

**Μὴ τὴν κατ' ὄψιν κρίσιν κρίνε-
τε Ἰουδαῖοι, διδάσκων ἔλεγεν ὁ
Δεσπότης, ὡς ἐπέστη τῷ Ἱερῷ
καθὼς γέγραπται, μεσοῦσης τῆς
νομικῆς Ἑορτῆς.**

**Μὴ τὴν κατ' ὄψιν κρίσιν κρίνετε
Ἰουδαῖοι. Χριστὸς γὰρ ἦλθεν ὄν-
περ ἐκάλουν, οἱ Προφῆται, ἐκ
Σιών ἐλευσόμενον, καὶ κόσμον
ἀναχλούμενον.**

**Εἰ καὶ τοῖς λόγοις οὐ πιστεύε-
τε Ἰουδαῖοι, τοῖς ἔργοις πείσθη-
τε τοῦ Δεσπότη· τί πλανᾶσθε
ἀθετοῦντες τὸν Ἅγιον, ὃν ἔγρα-
ψεν ἐν τῷ Νόμῳ Μωσῆς;**

**Εἰ τὸν Μεσσίαν πάντως δεῖ ἐλ-
θεῖν Ἰουδαῖοι, Χριστὸς δὲ ἦλθεν
νῦν ὁ Μεσσίας· τί πλανᾶσθε ἀ-**

**θετοῦντες τὸν Δίκαιον, ὃν ἔγρα-
ψεν ἐν τῷ Νόμῳ Μωσῆς; Δόξα.**

**Σὲ προσκυνοῦμεν Πάτερ Ἀναρ-
χε τῇ Οὐσίᾳ, ὑμνοῦμεν Ἀναρχον
τὸν Υἱόν σου, καὶ τὸ Πνεῦμα εὐ-
σεβῶς τὸ Πανάγιον, ὡς ἓνα Τρία
φύσει Θεόν. Καὶ νῦν. Θεοτοκ.**

**Εἰς τῆς Τριάδος ὦν, γενόμενός
σὰρξ ὠρίθης, οὐ τρέψας Κύριε
τὴν Οὐσίαν, οὐδὲ φλέξας τῆς
Ἰεκουσῆς τὴν ἀφθαρὸν γαστέρα,
θεὸς ὦν ὅλος καὶ πῦρ.**

Καταβασία.

**Ἐστερεώθη ἡ καρδιά μου ἐν Κυ-
» ρίῳ, ὑψώθη κέρασ μου ἐν Θεῷ
» μου, ἐπλατύνθη ἐπ' ἐχθρούς
» μου τὸ στόμα μου, εὐφράνθη
» ἐν σωτηρίῳ σου.**

Κάθισμα. πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν.

**Ἐστηκὼς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Ἱεροῦ,
μεσαζούσης ἐνθῆως τῆς Ἑορτῆς,
ὁ διψῶν ἀνέκραξες, ἐρχέσθω πρὸς
με καὶ πινέτω· ὁ γὰρ πίνων ἐκ
τούτου τοῦ θείου μου ναματος,
ποταμοὺς ἐκ κοιλίας, ἐκρεύσει
δογμάτων μου· ὅστις δὲ πιστεύ-
ει, εἰς ἐμὲ τὸν σταλέντα, ἐκ θεί-
ου Γεννήτορος, μετ' ἐμοῦ δοξα-
σθήσεται· διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι,
Δόξα σοι Χριστέ ὁ Θεός, ὅτι
πλουσίως ἐξέχεας τὰνάματα, τῆς
σῆς φιλανθρωπίας τοῖς δούλοις
σου. Δόξα, καὶ νῦν. ὁμοιον.**

**Τῆς σοφίας τὸ ὕδωρ καὶ τῆς
ζωῆς,**

ζωῆς, ἀναβλύζων τῷ κόσμῳ, πάν-
τας σωτήρ, καλεῖς τοῦ ἀρύσα-
σθαι, σωτηρίας τὰ νάματα· τὸν
γὰρ θεῖον Νόμον σου, δεχόμενος
ἄνθρωπος, ἐν αὐτῷ σθενωῖ, τῆς
πλάνης ταῦς ἀνθρακας· ὅθεν εἰς
αἰῶνας, οὐ διψῆσει οὐ λήξει, τοῦ
κόρου σου Δέσποτα, Βασιλεῦ Ἐ-
πουράνιε· διὰ τοῦτο δοξάζομεν,
τὸ κράτος σου Χριστέ ὁ Θεός,
τῶν πταισμάτων ἄφεσιν αἰτούμε-
νοι, καταπέμψαι πλουσίως τοί-
ς δούλοις σου.

ᾠδὴ Δ'. Ὁ Εἰρμός.

Επαρθέντα σε ἰδοῦσα ἡ Ἐκκλη-
σία, ἐπὶ σταυροῦ τὸν Ἥλιον
» τῆς Δικαιοσύνης, ἔστη ἐν τῇ
» τάξει αὐτῆς, εἰκότως κραυγά-
» ζουσα, Δόξα τῇ Δυνάμει σου
» Κύριε.

Ρήξας θανάτου τὰς πύλας τῆ
σῆ Δυνάμει, ὁδοὺς ζωῆς ἐγνώ-
ρισας τῆς ἀθανασίας, πύλας δὲ
διήνοιξας, τοῖς πιστεῖ κραυγάζου-
σι, Δόξα τῇ Δυνάμει σου Κύριε.

Τὴν μεσότητα τῶν ὄλων, καὶ
τέλος ἔχων, καὶ τῆς ἀρχῆς ὡς Ἀ-
ναρχος, περιεδραγμένος ἔστης
ἐν τῷ μέσῳ βοῶν, Τῶν θεί-
ων Θεόφρονες, δεῦτε δωρεῶν ἀπο-
λαύσατε.

Ως Θεός καὶ πάντων ἔχων τὴν
ἐξουσίαν, ὡς δυνατὸς τὸ κράτος,
καθελὼν τοῦ θανάτου, πέμπειν ἐ-
πηγεῖλω Χριστέ, τὸ Πνεῦμα τοῦ

Ἁγίου, τὸ ἐκ τοῦ Πατρὸς προερ-
χόμενον. Θεοτοκίον.

Νέμεις πλουσίως τὴν χάριν
τοῖς σέ ὑμνοῦσι, καὶ τὸν ἐκ σοῦ
τεχθέντα προαιώνιον Λόγον, Μη-
τηρ Ἀπειρόγαμε, πταισμάτων
τὴν ἄφεσιν, τούτοις αἰτουμένη
Πανάχραντε.

Ἄλλος. Ὁ Προφήτης Ἀββακούμ.

Εἰ Μεσσιαν δεῖ ἐλθεῖν, ὁ δὲ Μεσ-
σίας Χριστὸς ἐστὶ παράνομος· τί
ἀπιστεῖτε αὐτῷ; ἰδοὺ παραγέγο-
νε, καὶ μαρτυρεῖ ὅτι αὐτὸς ποιεῖ·
τὸ ὕδωρ οἶνον ἐποίησε, Παρά-
λυτον λόγῳ συνέσφιγξε.

Μὴ συνιέντες τὰς γραφὰς, πλ-
νάσθε πάντες ὑμεῖς, Ἑβραῖοι ἄ-
νομοι· ὄντως γὰρ ἦλθε Χριστὸς,
καὶ πάντας ἐφώτισε, καὶ ἐν ὑμῖν
ἔδειξε πολλὰ σημεῖα καὶ τερά-
στα, καὶ μίτην ἀρνεῖσθε τὴν ὄν-
τως Ζωήν.

Εν ἔργῳ ἔδειξα ὑμῖν, καὶ πάν-
τες ἤδη θαυμάζετε, ἀνέκραξε τοῖς
Ἰουδαίοις Χριστὸς· ὑμεῖς περιτέ-
μνετε, καὶ ἐν Σαββάτῳ ἄνθρω-
πον φησὶν, ἐμοὶ δὲ τί ἐγκαλεῖτε
λοιπὸν, ἐγειράντι λόγῳ Παράλυ-
τον;

Εργα ἐποίησα πολλὰ, καὶ διὰ
ποῖον ἔργον λθάζετε με; τοῖς Ἰ-
ουδαίοις Χριστὸς, ἐλέγχων ἀνέ-
κραζεν· ὅτι ἄνθρωπον ὑγιή ὄλον
λόγῳ ἐποίησα; μὴ κρίνετε κατ'
ᾄψιν ἄνθρωποι.

Ἐν

Εν Ἀποστόλοις ἐνεργῶν, καὶ ἐν Προφήταις αὐτὸς ἀναπαυόμενος, μετὰ τοῦ Πνεύματος, τὸ Ἀχραντὸν γέννημα, τῆς Πατρικῆς φύσεως Χριστέ, τὰ ἔθνη πρὸς σὴν ἐπίγνωσιν, ἀνήγες διὰ τῶν σημείων σου.

Δόξα.

Τριάς ἀμέριστε Μονάς, Ἄναρχε Πάτερ, Υἱὲ καὶ Πνεῦμα Ἅγιον, ἢ ἐν Μονάδι Τριάς, ὁμότιμε, σύνθρονε, ζωοποιεῖ, ἀκτιστε Θεεῖ, σῶζε τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε, καὶ ῥῦσαι κινδύνων καὶ θλίψεων.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἡ ἐν γαστρὶ σου τὸν Θεόν, ἀπεριγράπτως χωρήσασα Θεόνυμφε, Παρθενομήτητορ Ἀγνή, μὴ παύση πρεσβεύουσα ὑπὲρ ἡμῶν, ὅπως διὰ σοῦ, ῥυσθῶμεν τῶν περιστάσεων πρὸς σὲ γὰρ αἰεὶ καταφεύγομεν.

Ο Προφήτης Ἀββαχοὺμ, τοῖς νο-
» εροῖς ἀφθαλμοῖς προσεώρα Κύριε,
» τὴν παρουσίαν σου διὸ καὶ ἀ-
» ανέκραζεν, Ἀπὸ Θαμιᾶν ἤξει ὁ
» Θεός· δόξα τῇ δόξῃ σου Χριστέ,
» δόξα τῇ συγκοιταβάσει σου.

Ὡδή Ε'. Ὁ Εἰρμός.

Σὺ Κύριέ μου φῶς, εἰς τὸν Κόσμον
» ἐλήλυθας, φῶς Ἅγιον ἐπιστρέ-
» φον, ἐκ ζοφώδους ἀγνοίας,
» τοὺς πίστει ἀνυμνοῦντάς σε.

Τῶν θείων ἐορτῶν, τὴν μεσότητά φθάσαντες, τὸ τέλειον τῆς ἐνθέου,

ἀρετῆς ἐξασκήσαι, σπουδάσωμεν
θεόφρονες.

Ὡs ὄντως Ἰερὰ, ἢ παροῦσα Πα-
νήχυρις, μεσότητα τῶν μεγίστων·
Ἐορτῶν γὰρ ἡ ῥίζα, καὶ λάμπει
ἀμφοτέρωθεν. Θεοτοκίον.

Νοὺς Ἀρχαγγελικὸς, οὐκ ἰσ-
χύει νοῆσαι σου, τὸν ἄφραστον ἐκ
Παρθένου, καὶ Πανάχραντον Τό-
κον, Σωτῆρ μου Πολυέλεε.

Ἄλλος. Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Θαύμασι κατεχόσμησας, τοὺς
Ἀποστόλους σου, τέρασιν ἐμεγά-
λυνας τοὺς Μαθητάς, ἐν παντὶ τῷ
Κόσμῳ, δοξάσας Σωτῆρ ἡμῶν,
καὶ δαὺς αὐτοῖς τὴν Βασιλείαν σου.

Ἀπαντα κατεφώτισαν, τῆς γῆς
τὰ πέρατα, θαύμασι καὶ διδάγμα-
σιν οἱ Μαθηταί, καὶ ποικίλοις τρό-
ποις τὸν λόγον κηρύξαντες, Χριστέ
Σωτῆρ τῆς Βασιλείας σου.

Ἄνεσιν ἀναπέμπομεν, τῇ Βα-
σιλείᾳ σου ὕμνον σοὶ δὲ προσά-
γομεν, τῷ δι' ἡμᾶς ἐπὶ γῆς ὀφθέν-
τι, καὶ Κόσμον φωτίσαντι, καὶ τὸν
Ἀδάμ ἀνακαλέσαντι. Δόξα.

Δόξα σοὶ Πάτερ Ἅγιε, Θεεῖ ἀγέν-
νητε· Δόξα σοὶ Λόγε ἄχρονε Μο-
νογενές· Δόξα σοὶ τὸ Πνεῦμα τὸ
Θεῖον καὶ σύνθρονον, καὶ Ὁμοού-
σιον Πατρὶ καὶ Υἱῷ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Γέγονεν ἡ κοιλία σου, Ἁγία Τρά-
πεζα, ἔχουσα τὸν Οὐράνιον Ἀρ-
τον, ἐξ οὗ πᾶς ὁ τρώγων οὐ θνή-
σκει,

σκε, ὡς ἔφησεν, ἐ τοῦ παντός Θεοῦ τῆς ἀληθείας, τῆς Ἑορτῆς μεσοῦ-
γεννήτωρ τροφεύς. Καταβασιὰς, ὡς Ἰωάννης βοᾷ.

Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, εἰρήνην δός
» ἡμῖν· Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, κτλ.
» σαι ἡμᾶς· Κύριε ἐκτός σου ἄλ-
» λων οὐκ οἶδαμεν, τὸ ὄνομά σου
» ὀνομάζομεν.

Ὡδὴ 5· Ὁ Εἰρημὸς.

Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως
» Κύριε, ἡ Ἐκκλησία βοᾷ σοι, ἐκ
» δαιμόνων λυθροῦ κκαθαρμένη,
» τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς
» σου ρεύσαντι Αἵματι.

Μεσοῦτης, Πεντηκοστῆς ἐφέστηκε
σήμερον· ἔνθεν τοῦ Θείου μὲν
Πάσχα, θειοτάτῳ φέγγει καταγαυ-
σθεῖσα· ἐκεῖθεν δέ, τοῦ Παρακλή-
του λάμπουσα χάριτι.

Ελάλεις, ἐν τῷ Ναῶ Χριστὲ πα-
ριστάμενος, τῶν Ἰουδαίων τοῖς
δήμοις, τὴν οἰκεῖαν δόξαν ἀποκα-
λύπτων καὶ προφαίνων, τὴν συμ-
φυῖαν πρὸς τὸν Γεννήτορα.

Θεοτοκίον.

Γενοῦ μοι, προστασία καὶ τείχος
ἀπράδαντον, τῶν κοσμικῶν με-
σχανδάλων, λυτρομένη μόνῃ Θε-
ογεννήτῳ, καὶ ταῖς θείαις, φωτο-
χυσίαις καταλαμπρύνουσα.

Ἄλλος. Ὡς ὕδατα θαλάσσης.

Ο πάντα περιέπων τὰ πέρατα,
ἀνήλθες Ἰησοῦ, καὶ ἐδίδασκας, ἐν
τῷ Ἰερῷ τοὺς ὄχλους, τὸν λόγον

Ἀνέπνευξας τὰ χεῖλη σου Δε-
σποτα, ἐκήρυξας τῷ Κόσμῳ, τὸν
ἄχρονον Πατέρα, καὶ τὸ Πανά-
γιον Πνεῦμα, τὸ συγγεγῆς ἀμφο-
τέρων, φυλάττων καὶ μετὰ σάρ-
κωσιν.

Τὸ ἔργον τοῦ Πατρὸς ἐτελείωσας,
τοῖς ἔργοις ἐπιστώσω τὸς λόγους
σου, ἰάσεις τελῶν Σωτήρ καὶ ση-
μεῖα, Παράλυτον ἀνορθῶν, λε-
προύς καθαίρων, καὶ τοὺς κερρούς
ἀνιστῶν.

Ο Ἄναρχος Υἱὸς ἀρχὴ γέγονε,
λαβὼν τὸ καθ' ἡμᾶς ἐνηθρόωτησε,
καὶ μέσον τῆς Ἑορτῆς ἐδίδασκας
λέγων, Προσδράμετε τῇ πηγῇ τῇ
ἀεννάῳ, ζῶν ἀρύσασθαι.

Δεξ.

Τὴν μίαν ἐν Τριάδι Θεότητα,
Οὐσίαν Τρισυπόστατον, ἄκτιστον,
ἀμέριστον, πάντες δοξολογοῦμεν,
Πατέρα καὶ τὸν Υἱὸν, καὶ τὸ Ἄ-
γιον Πνεῦμα, ὡς τρία οὖσαν καὶ ἓν.

Καὶ ἰδὲ Θεοτοκίον.

Παρθένον μετὰ τόκον ἠμνοῦμέν
σε, Παρθένον καὶ μητέρα, δοξάζο-
μεν, σὲ μόνην ἄγνην, Θεόνυμφε
Κόρη· ἐκ σοῦ γὰρ ὄντως Θεὸς ἐ-
σαρκώθη, ζωοποιήσας ἡμᾶς.

Καταβασία.

Ὡς ὕδατα θαλάσσης φιλόφρωπε,
» τὰ κύματα τοῦ βίου χειμάζει
» με, διὸ ὡς Ἰωάνης σοι κραυ-
» γάζω Λόγε, Ἀνάγαγε ἐκ φθο-
» ρᾶς

• ρὰς τὴν ζωὴν μου, εὐσπλαγχνε
• Κύριε.

Κοντάκιον. ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς.

Τῆς Ἐορτῆς τῆς νομικῆς μεσο-
ζούσης, ὁ τῶν ἀπάντων Παιτητῆς
καὶ Δεσπότης, πρὸς τοὺς παρόντας
ἔλεγες Χρ στέ ὁ Θεός. Δεῦτε καὶ
ἀρύσασθε, ὕδωρ ἀθανασίας· ὀθενσοὶ
προσπίπτομεν, καὶ πιστῶς ἐκβο-
ώμεν, τοὺς Οἰκτιρμούς σου δώρη-
σαι ἡμῖν· Σὺ γὰρ ὑπάρχεις πηγὴ
τῆς ζωῆς ἡμῶν. Ὁ Οἶκος.

Τὴν χερσωθεῖσάν μου ψυχὴν,
πτισιμάτων ἀνομίαις, ροαῖς τῶν
σῶν αἱμάτων κατάρδουσον, καὶ
δεῖξον καρποφόρον ἀρεταῖς· σὺ
γὰρ ἔφης πᾶσι, τοῦ προσέρχεσθαι
πρὸς σέ Λόγε Θεοῦ. Πανάγιε, καὶ
ὕδωρ ἀφθαρσίας ἀρύεσθαι, ζῶν τε
καὶ καθαίρον ἀμαρτίας, τῶν ὑμνούν-
των τὴν ἐνδοξον καὶ θείαν σου ἔ-
γερσιν παρέχων ἀγαθὴ τὴν ἀπὸ
τοῦ ὕψους ἐνεχθεῖσαν ἀληθῶς τοῖς
Μαθηταῖς σου Π. εὐματος ἰσχύν,
ταῖς σε Θεὸν γινώσκουσι. Σὺ γὰρ
ὑπάρχεις πηγὴ τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Στίχ. Ἐστὼς διδάσκει τῆς Ἐορτῆς
ἐν μέσῳ, Χριστὸς Μεσσίας τῶν Διδα-
σκάλων μέσον.

· Τῆ Δ'. τῆς Δ'. Ἑβδομάδος. Μνεῖαν
ποιοῦμεν τῆς ἐν τῇ μεταζούσῃ Ἐορτῇ
τῆς αἰκονοπεγίας, ἐκφωνηθείση, ὑπὸ
τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐν
τῷ Ἱερῷ διδαχῆς, τῆς, Εἰτίας, διψᾶ, ἐρ-
γέσθω πρὸς με καὶ πινέτω, καὶ τὰ
ἔστι.

Τῷ ἀκείρῳ ἐλέει σου Χριστέ ὁ Θεός
ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὁδὴ Ζ'. Ὁ Εἰρμός.

Εν τῇ χαμίνῳ, Ἀβραμιᾶτοι Πατ-
• δες τῇ Περσικῇ, πόθῳ εὐσεβείας
• μᾶλλον ἢ τῇ φλογί, πυρπολούμε-
• νοι ἐκραυγάζον, Εὐλογημένος
• εἰ ἐν τῷ Ναῶ, τῆς δόξης σου
• Κύριε.

Ισχύϊ Σῶτερ, τὴν τοῦ θανάτου
λύσας δύναμιν, τρίβον τῆς ζωῆς
ἐγνώρισας τοῖς θνητοῖς, εὐχαρίσ-
τως σοι κραυγάζουσιν, Εὐλογημέ-
νος εἰ ἐν τῷ ναῶ τῆς δόξης σου
Κύριε.

Σάρκα φοροῦντα, τεθεάμενοι οὐχ
ἐπέγνωνσαν, δῆμοι τῶν Ἑβραίων
Λόγε σε τοῦ Θεοῦ· ἀλλ' ἡμεῖς σοι
ἀναμέλλομεν, Εὐλογημένος εἰ ἐν
τῷ Ναῶ τῆς δόξης σου Κύριε.

Θιοτικόν.

Τὸ τοῦ Ὑψίστου, ἡγιασμένον
θεῖον σκῆνωμα, Χαῖρε· διὰ σοῦ
γὰρ δέδοται ἡ χαρὰ, Θεοτόκε
τοῖς κραυγάζουσιν· Εὐλογημένη
σὺ ἐν γυναιξίν, ὑπάρχεις Πανά-
μωμε Δέσποινα.

Ἄλλος. Τῶν Χαλδαίων.

Σαρκικῶς ἐκοπίασας, ἢ ἀνάπαυ-
σις πάντων· ἐκουσίως ἐδίψησας ἢ
πηγὴ τῶν θαυμάτων· τὸ ὕδωρ ἐ-
ζήτησας, ὕδωρ τὸ ζῶν, Ἰησοῦ ἐ-
παγγειλάμενος.

Σαμαρείτιδι Κύριε, γυναικῶ προ-
σωμίλεις· διελέγγων τὴν ἀνοίαν,

τῶν

τῶν ἀνόμων Ἑβραίων· ἡ μὲν γὰρ ἐπίστευσεν, Ἰὼν σε εἶναι Θεοῦ, οἱ δὲ ἠρνήσαντο.

Υδωρ ζῶν τὸ ἀλλόμενον, ὕδωρ ἀθανασίας, ἡ πηγή ἡ αἰζίνως, παρέχειν ἐπηγγελίω, τοῖς πιστεῖ τὸ Πνεῦμά σου, προσδεχομένοις Σωτῆρ, τὸ προῖόν ἐκ Πατρὸς.

Πέντε ἄρτοι ἐξέθρεψας, χιλιάδας πεινῶντων, καὶ τοῦ κόρου τὰ λείψανα, εἰς ἄλλας μυριάδας, Σωτῆρ ἐπερίσσευσας, δεικνὺς τὴν δόξαν σου, τοῖς ἱεροῖς Μαθηταῖς.

Θεοθίων τὸν ἄρτον σου, ζήσεται αἰωνίως, καὶ ὁ πίνων τὸ Αἶμά σου, ἐν σοὶ μένει Σωτῆρ μου· καὶ σὺ ἐν αὐτῷ μένεις, καὶ ἀναστήσεις αὐτὸν ἐν τῇ ἐσχάτῃ ῥοπῇ.

Εθιυμαστῶσας Δέσποτα, τὴν σὴν Οἰκονομίαν, πιστωσάμενος θαύμασι, τὴν θείαν ἐξουσίαν τὰς νόσους ἀπήλασας, νεκροὺς ἀνέστησας, τυφλοὺς ἐφώτισας ὡς Θεός.

Τοὺς λεπροὺς ἐκαθάρισας, τοὺς χωλοὺς ἀνωρθώσας, πικρὰ τοὺς συνέσφιξας, αἰμόρροον θεραπεύσας· ἐπέξευσας πέλρατος, δεικνὺς τὴν δόξαν σου, τοῖς ἱεροῖς Μαθηταῖς.

Δόξα.

Προσκυνοῦμέν σου Κύριε, τὸν ἄχρονον Πατέρα, καὶ τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος, ἣν τοῖς σοῖς Ἀποστόλοις, Θεὸς ὢν διένειμας, ἐξαποπέλλων αὐτοὺς ἐπὶ τὸ κήρυγμα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εν γαστρί σου ἐχώρησας, τὸν ἀχώρητον Λόγον· ἐκ μαζῶν σου ἐθήλασας, τοῦ κόσμου τὸν τροφή· ἀγκάλαις ἐβάστασας, τὸν παροχέα ἡμῶν, Θεογεννήτωρ ἀγνή. Καταβασία.

Τῶν Χαλδαίων ἡ κάμιнос, πυρὶ
 ο φλογιζομένη, ἐδροσίζετο Πνευ-
 » ματι, Θεοῦ ἐπιστάσια· οἱ παῖδες
 » ὑπέψαλλον, Εὐλογητὸς ὁ Θεός
 » ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὁδὴ Η΄. Ὁ Εἰρμός.

Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν λάκκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ εὐναμιν ἔσβεσαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασταὶ παῖδες κραυγάζοντες· Εὐλογοεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ωραῖος ἐκ τάφου ἀγαστὰς, τῆ σῆς Θεότητος δόξῃ κοσμοῦμενος, τοῖς Ἀποστόλοις σου Κύριε, ἐπεφάνης τὴν τοῦ Πνεύματος, ἐπαγγελλλόμενος αὐτοῖς, πέμπειν ἐνέργειαν, τοῖς βοῶσι· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Νεκρώσας τὸν ἄδην ὡς Θεός, Ζωαρχικώτατε, πᾶσιν ἐπήγασας, ζῶν αἰώνιον· ἦν περ νῦν, εἰκονίζουσι φανώτατα, τῶν λαμπροφύρων ἡμερῶν τούτων αἱ χάριτες, τοῖς βοῶσι· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ακτίνας ὡς Ἥλιος Χριστέ, Δι-

καιρῶν φανεῖς, Κόσμῳ ἀπέσει-
 λας, τοὺς Ἀποστόλους σου φέ-
 ροντας, σὲ τὸ φῶς τὸ ἀκατάλη-
 πτον, καὶ τῆς ἀγνοίας τὴν ἀχλὺν
 ἀποκαθαίροντας, καὶ βοῶντας·
 Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύ-
 ριον. Θεοτοκίον.

Ιδοὺ νῦν ἐξέλιπε σαφῶς, ἐκ τῆς
 Ἰουδα φυλῆς, Ἀρχῶν ἡγούμενος·
 σὺ γὰρ Παναμίωμε τέτοκας, τὰ
 αὐτῷ πρὶν ἀποκειμένα, τὴν προσ-
 δοκίαν τῶν Ἐθνῶν, Χριστὸν ᾧ
 ψάλλομεν· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ
 ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἄλλος. Ἄγγελοι καὶ οὐρανοί.

Δεῦτε ἴδετε λαοί, τὸν ἐπὶ θρόνου
 δόξης ἀνυμνούμενον, ὑπὸ λαῶν ἀ-
 νόμων βλασφημούμενον, καὶ ἰδόν-
 τε· ὑμνεῖτε, τὸν ἐν Προφήταις
 Μεσσίαν προῤῥηθέντα.

Σὺ εἶ ὄντως ὁ Χριστὸς, ὁ εἰς τὸν
 Κόσμον τοῦτου προερχόμενος, ἐξ
 οὗ ἡ σωτηρία, καὶ ἡ ἀρεσις, τῶν
 πατρῶν σφαλμάτων· σὺ ἡ ὄντως
 ζωὴ, τῶν σοὶ πεπιστευκότων.

Η σοφία τοῦ Θεοῦ, τῆς ἑορτῆς
 μεσοῦσης καθὼς γέγραπται, τῷ
 Ἱερῷ ἐπέστη καὶ ἐδίδασκε· ὅτι ὄν-
 τως αὐτὸς ἦν, ὁ Μεσσίας Χριστὸς,
 δι' οὗ ἡ σωτηρία.

Εν τοῖς Σάββασι Χριστὸς, καὶ
 ἐν ἡμέραις ὄλαις ἐπεδείκνυτο, τὰ
 τῶν σημείων ἔργα ἐξώμενος, τοὺς
 ἐν νόσοις ποικίλαις· ἀλλ' ὁ πλά-
 νος λαός, θυμῷ ἐνεκοτεῖται.

Τὸν Παράλυτον φησὶ, τὸν δε χρί-
 νοις πλείστοις κατακείμενον, ἐν
 τῷ Σαββάτῳ οὗτος ἐθεράπευσε,
 καὶ παρέβη τὸν Νόμον, Ἰουδαῖοι
 Χριστῷ, πικρῶς ἐλοιδοροῦντο.

Οὐ Μωσῆς ὑμῖν φησὶ, τὸν Νόμον
 δοὺς κελεύει, περιτέμεσθαι; καὶ
 ἐν Σαββάτῳ ἄνδρα περιτέμνετε,
 ἵνα μήπως ὁ Νόμος τῶν Πατέρων
 λυθῆ, Χριστὸς τοῖς Ἰουδαίοις.

Οἱ ἀγνώμονες παντὶ, οἱ ἐν ἐρή-
 μῳ πάλαι παροικήσαντες, τὸν
 Εὐεργέτην φθόνῳ κατενέσκηπτον,
 βλασφημοῦντες, κινδύντες τὰς ἀ-
 δίκους γλώσσας, κενὰ προσμε-
 λετῶντες. Δόξα.

Εἰς Θεὸς οὖν ἡ Τριάς, τοῦ Πα-
 τρός μὴ ἐκστάντος εἰς υἰότητα,
 οὐδὲ Υἱοῦ τραπέντος εἰς ἐκπόρευ-
 σιν· ἀλλ' ἰδία καὶ ἄμω, φῶς
 Θεὸν τὰ τρία, δοξάζω εἰς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πῶς ἐγέννησας εἶπε, τὸν ἐκ Πα-
 τρός ἀχρόνω; προεκλάμψαντα, καὶ
 σὺν Ἀγίῳ Πνεύματι ἀνυμνούμε-
 νον; ἡ ὡς οἶδεν ὁ μόνος, εὐδο-
 κήσας ἐκ σοῦ, τεχθῆναι Θεοτόκε.

Καταβασία.

Αγγελοι καὶ Οὐρανοί, τὸν ἐπὶ
 » θρόνου δόξης ἐποχούμενον, καὶ
 » ὡς Θεὸν ἀπαύστως δοξαζόμε-
 » νον, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε, καὶ ὑ-
 περυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἦ Τιμωτέρα οὐ στιχολογεῖται.

Ὡδῆ

Ὁδὴ Θ'. Ὁ Εἰρμός.

Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀ-
 » λαξεύτου σου Παρθένε, ἀκρο-
 » γωνιαῖος ἐτήθη Χριστός, συ-
 » νάψας τὰς διαστώσας φύσεις·
 » διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεοτάχε
 » μεγαλύνομεν.

Νέαν καὶ καινὴν πολιτείαν, παρὰ
 Χριστοῦ μεμαθηκότες, ταύτην
 μέχρι τέλους φυλάττειν, διαφε-
 ρόντως πάντες σπουδάσωμεν, ὅ-
 πως Ἁγίου Πνεύματος τὴν πα-
 ρουσίαν ἀπολαύσωμεν.

Εἰς τὴν ἐπουράνιον πόλιν, δια-
 γωγὴν ἀνακληθέντες, τῇ τῆς με-
 σιτείας δυνάμει, τοῦ κενωθέντος
 μέχρι καὶ δούλου μορφῆς, καὶ ἡ-
 μᾶς ἀνυψώσαντος, τοῦτον ἀξίως
 μεγαλύνομεν.

Σύ μου τὸ θνητὸν Ζωοδότα, πε-
 ριβολὴν ἀθανασίας, καὶ τῆς ἀ-
 φθαρσίας τὴν χάριν, ἐνδύσας Σώτερ
 συνεξανέστησας, καὶ τῷ Πατρὶ
 προήγαγες, τὸν χρόνιον μου λύ-
 σασας πόλεμον. Θεοτοκίον.

Ὡς ρίζαν, πηγὴν, καὶ αἰτίαν, τῆς
 ἀφθαρσίας σε Παρθένε, πάντες οἱ
 πιστοὶ πεπεισμένοι, ταῖς εὐφημί-
 αῖς καταγεραίρομεν· σὺ γὰρ τὴν
 ἐνυπόστατον, ἀθανασίαν ἡμῖν ἐ-
 βλησας.

Ἄλλος. Ἀλλότριον τῶν μητέρων.

Τῆς Ἐορτῆς μεσαζούσης τῶν Ἰ-
 ουδαίων, ἀνήλθες ὁ Σωτὴρ μου ἐ-
 πί τὸ Ἱερόν σου, καὶ ἐδίδασκες

πάντας· ἐθαύμαζον οἱ Ἰουδαῖοι, καὶ
 πῶς οὗτος οἶδε γράμματα, μὴ
 μεμαθηκώς· ἔλεγον·

Τοὺς ἀπεθεῖς Ἰουδαίους ὁ Λυ-
 τρωτὴ· μου, ἐλέγων ἀνεβόα, μὴ
 κρίνετε κατ' ὄψιν, ἀλλὰ τὴν δικαίαν
 κρίσιν κρίνετε· καὶ γὰρ ὁ Νόμος
 καὶ ἐν Σαββάτῳ περιτέμνεσθαι,
 κελεύει πάντα ἄνθρωπον.

Τὰ μείζονα τῶν θαυμάτων τοῖς
 Μαθηταῖς σου, Σωτὴρ ὡς ἐπηγ-
 γείλω, παρέσχες ἀποστείλας, εἰς
 τὰ ἔθνη κηρύξαι τὴν δόξαν σου·
 οἱ δὲ τῷ Κόσμῳ, ἐκήρυττόν σου
 τὴν Ἀνάστασιν, τὴν χάριν καὶ
 τὴν Σάρκωσιν.

Εἰ ἄνθρωπον περιτέμνετε ἐν Σαβ-
 βάτῳ, μήπως λυθῇ ὁ Νόμος, νῦν
 ἐμοὶ τί χολᾶτε; ὅτι ἄνθρωπον ὅ-
 λον ἐποίησα ὑγιῆ λόγῳ; κατὰ
 τὴν σάρκα ὑμεῖς κρίνετε, φησὶ
 τοῖς Ἰουδαίοις Χριστός.

Ο τὴν ξηρὰν θεραπεύσας χεῖρα
 τῷ λόγῳ, τὴν ξηρανθεῖσαν πάλαι,
 γῆν τῆς ἐμῆς καρδίας, ἰασάμε-
 νος Λόγε, ἀνάδειξόν με καρποφό-
 ρον, ἵνα ἐργάσωμαι κατὰ Σωτὴρ,
 καρποὺς ἐν μετανοίᾳ βερμῆ.

Λεπτῶσάν μου τὴν καρδίαν ἀπο-
 καθάρας, καὶ τῆς ψυχῆς· μου Λόγε,
 τὰ ὄμματα φωτίσας, ἐπὶ κλίνης
 ὀδύνης με κείμενον, ἀγόρθωσόν με
 ὡς τὸν Παράλυτον ἀνέστησας, ἐν
 κλίνῃ κατακείμενον. Δόξα.

Ἀλλότριον τοῖς ἀνόμοις ἐστὶ
 τὸ σέβειν, τὴν ἄρχον Τριάδα,
 Πα-

Πατέρα καὶ Υἱόν τε, καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, τὴν ἀκτιστον παντοκρατοριάν δι' ἧς ὁ σύμπας Κόσμος ἡδρασται, τῷ κράτει τῆς ἰσχύος αὐτῆς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Εχώρησας ἐν γαστρί σου Παρθενομήτωρ, τὸν ἕνα τῆς Τριάδος, Χριστὸν τὸν Ζωοδότην, ὃν ὕμνεῖ πᾶσα Κτίσις, καὶ τρέμουσιν οἱ ἄνω θρόνοι· αὐτὸν δυσώπει Παμμακάριστε, σωθῆναι τῆς ψυχᾶς ἡμῶν.
Καταβασία.

Αλλότριον τῶν Μητέρων ἢ
» Παρθενία, καὶ ξένον τοῖς παρ-
» θένοις ἢ παιδοποιία· ἐπὶ σοί·
» Θεοτόκε, ἀμφοτέρα ὠκοδομήθη·
» διό σε πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς,
» ἀπαύστως μακαρίζομεν.

Ἐξαπεστειλάριον. Ὁ οὐρανὸν τοῖς.

Ο τὸν κρατῆρα ἔχων, τῶν ἀκνωμάτων δῶρεῶν, δός μοι ἀρύσασθαι ὕδωρ, εἰς ἄφρασιν ἀμαρτιῶν· ὅτι συνέχομαι δίψῃ, εἰσπλαγχνεμόνε Οἰκτιρμῶν.
Δίς.

Εἰς τοὺς Αἶνους, Πᾶσα πνοή, καὶ ψάλλομεν προσόμοια τῆς Ἑορτῆς, εἰς δ'. ἤχος δ'.

Ἦς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Π Σοφία καὶ Δύναμις, τοῦ Πατρὸς τὸ Ἀπαύγασμα, Λόγος ὁ ἀίδιος, καὶ Υἱὸς Θεοῦ, ἐν Ἱερῷ παρεγένετο, σαρκὶ καὶ ἐδί-
δασκεν, Ἰουδαίων τοὺς λαοὺς,

τοὺς δεινοὺς καὶ ἀγνώμονας, καὶ θαυμάζον, τῆς σοφίας τὸν πλοῦτον, ἐκβοῶντες, Πόθεν γράμματα γινώσκει, παρ' οὐδενὸς μὴ μεμαθηκώς ;

Γραμματεῖς ἐπεστόμιζεν, Ἰουδαίους διήλεγχεν, ὁ Μεσσίας Κύριος, ἐκβοῶν αὐτοῖς· Μὴ τὴν κατ' ὄψιν παράνομοι, ὡς ἀδίκαι κρίνετε· ἐν Σαββάτῳ γὰρ ἐγώ, τὸν Παράλυτον ἤγειρα· ὅθεν Κύριος, τοῦ Σαββάτου ὑπάρχω, καὶ τοῦ Νόμου· Τί ζητεῖτέ με φωνεῦσαι, τὸν τοὺς θανόντας ἐγείραντα ;

Μωϋσέα ἐλίθασαν, οἱ δεινοὶ καὶ παράνομοι, Ἰουδαίων ἀστήμα τὸν ἀχάριστον τὸν Ἡσαίαν δὲ ἐπρίσαν, ξυλίῳ ἐν πρίονι· ἐν βορβόρῳ τὸν σοφόν, Ἱερεμίαν ἐνέβαλον· τὸν δὲ Κύριον, ἐν σταυρῷ ἀνυψοῦντες, ἐπέβωον· Τὸν Ναὸν ὁ καταλύων, σῶσον σαυτὸν καὶ πιστεύσωμεν.

Δόξα, καὶ νῦν. ἤχ δ'. Ἀνατολίου.

Φωτισθέντες ἀδελφοί, τῇ Ἀναστάσει τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, καὶ φθάσαντες τὸ μέσον τῆς Ἑορτῆς τῆς Δεσποτικῆς, γηνησίως φυλάξομεν τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ, ἵνα ἄξιαι γενώμεθα, καὶ τὴν Ἀνάληψιν ἐορτάσαι, καὶ τῆς Παρουσίας τυχεῖν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.
Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Τυπικὰ, καὶ ἐκ τοῦ

τοῦ Κανόνος τῆς Ἑσρτῆς, Ὁδὴ, γ΄ καὶ ς΄. Προκειμένον τοῦ Ἀποστόλου. ἤχος γ΄. Μέγας ὁ Κύριος ἡμῶν καὶ μεγάλη ἡ ἰσχύς αὐτοῦ. ςίχ. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον ὅτι ἀγαθός.

Πράξεων τῶν Ἀποστόλων τὸ Ἀνάγ.

Εν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, κατέφυγον οἱ Ἀπόστολοι εἰς τὰς πόλεις τῆς Λυκαονίας, Λύστραν, καὶ Δέρβην, καὶ τὴν περιχώρον, καὶ κεῖ ἦσαν εὐαγγελιζόμενοι. Καί τις ἀνὴρ ἐν Λύστροις ἀδύνατος τοῖς ποσιν ἐκάθητο, χωλὸς ἐκ κοιλίας μητρὸς αὐτοῦ ὑπάρχων, ὃς οὐδέποτε περιεπεπατήκει. Οὗτος ἤκουε τοῦ Παύλου λαλοῦντος, ὃς ἀτενίσας αὐτῷ, καὶ ἰδὼν ὅτι πίστιν ἔχει τοῦ σωθῆναι, εἶπε μεγάλη τῇ φωνῇ· Ἀνάστηθι ἐπὶ τοὺς πόδας σου ὀρθός. Καὶ ἤλλετο, καὶ περιεπάτει· Οἱ δὲ ὄχλοι ἰδόντες ὃ ἐποίησεν ὁ Παῦλος, ἐπήραν τὴν φωνὴν αὐτῶν, Λυκαονιστὶ λέγοντες, Οἱ Θεοὶ ἐμοιωθέντες ἀνθρώποις, κατέβησαν πρὸς ἡμᾶς· ἐκάλουν τε τὸν μὲν Βαρνάβαν, Δία. τὸν δὲ Παῦλον, Ἴρμην, ἐπειδὴ αὐτὸς ἦν ὁ ἠγαύμενος τοῦ λόγου. Ὁ δὲ ἱερεὺς τοῦ Διὸς τοῦ ὄντος πρὸ τῆς πόλεως αὐτῶν, ταύρους καὶ στέμματα ἐπὶ τοὺς πυλῶνας ἐνέγκας, σὺν τοῖς ὄχλοις ἤθελε θύειν. Ἀκούσαντες δὲ οἱ Ἀπόστολοι Βαρνάβας καὶ Παῦλος, διέβρῆξαν τὰ ἱμάτια αὐτῶν, καὶ εἰσεπήδησαν εἰς τὸν ὄχλον, κρίζοντες, καὶ λέγοντες, Ἄνδρες, τί

ταῦτα ποιεῖτε; καὶ ἡμεῖς ὁμιώπαθεῖς ἐσμέν ὑμῖν ἄνθρωποι, εὐαγγελιζόμενοι ὑμᾶς ἀπὸ τούτων τῶν ματαίων ἐπιστρέφειν ἐπὶ τὸν Θεὸν τὸν ζῶντα, ὃς ἐποίησε τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν, καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς. Ὅς ἐν ταῖς παρωχημέναις γενεαῖς εἶασε πάντα τὰ ἔθνη παρεῦσθαι ταῖς ὁδοῖς αὐτῶν. Καίτοι γε οὐκ ἀμάρτυρον ἑαυτὸν ἀφήκεν, ἀγαθοποιῶν, οὐρανόθεν ἡμῖν ὑετοὺς διδοὺς καὶ καιροὺς καρποφόρους, ἐμπιπλῶν τροφῆς καὶ εὐφροσύνης τὰς καρδίας ἡμῶν. Καὶ ταῦτα λέγοντες, μόλις κατέπαυσαν τοὺς ὄχλους τοῦ μῆθυσιν αὐτοῖς.

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Τῆς Ἑσρτῆς μεσοῦσης, ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ Ἱερὸν.

Κοινωνικόν. Ὁ τρώγων μου τὴν Σάρκα, καὶ πίνων μου τὸ Αἷμα, ἐν ἐμοὶ μένει, καὶ γὰρ ἐν αὐτῷ, εἶπεν ὁ Κύριος. Ἑορτάζεται δὲ ἡ αὐτὴ Ἑορτὴ ἡμέρας ἡ.

Τῆ Δ΄ τῆς Μεσοπεντηκостῆς, Ἑσπέρας, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ ς΄. πρῶτον τῆς Ἑσρτῆς, γ΄ ἤχος δ΄.

Ὁ εἰς Ὑψίστου κληθεῖς.

Προκαταλύσας τὸ κράτος τοῦ θανάτου, Χριστέ τῷ θανάτῳ σου, ζῶν

ζωὴν παρέσχες βροτοῖς, ἐν τῇ ἐνδοξῷ ἐγέρσει σου, συνεξεγείρας, γένος ἀνθρώπων τῇ καταβάσει σου· ὅθεν χαριστήριον, αἰνόν σοι ἄδομεν, τὴν Ἑορτὴν ἐορτάζοντες, τῆς τριημέρου, καὶ λαμπροφόρου σου Ἀναστάσεως, ἐν ἣ τὸ μέσον, τῶν πανσέπτων νῦν, ἡμερῶν ἡμῖν πᾶσιν ἐπέλαμψεν, Ἰησοῦ Ζωοδότα, εὐεργέτα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Πρὸ τοῦ τιμίου σταυροῦ σου καὶ τοῦ Πάθους, θαυμάτων τὰ ἐνδοξα, ἐπιτελῶν τοῖς λαοῖς, τῆς Ἑορτῆς καθὼς γέγραπται, ἐν μέσῳ ἔστης, τῆς νομικῆς Χριστὲ Παντοδύναμε, καὶ πᾶσιν ἐβόησας, εἴτις διψᾷ πρὸς ἐμέ, αὐτομολίτω καὶ ὕδατος, τοῦ θείου πόμα, ἀπαντησάτω καὶ ζωῆς νάματα· ὕδωρ ζωῆς γάρ, καὶ δυνάμειος, καὶ σοφίας ἐγὼ πᾶσι δίδωμι, ὅτι θέλων ἀνθρώποις, ἰμοιώθην ὡς φιλόανθρωπος.

Ως ἐπὶ κλίνης με κείμενον ὀδύνης, Χριστὲ Πολυέλεε, τῶν ἐγκλημάτων μου, καὶ παρειμένον τοῖς μέλεσιν, ὡς διὰ μέγα, φιλανθρωπίας πέλαγος ἀνθρώπος, θελήσει γενόμενος, νῦν ἀοράτως με, ὡς τὸν Παράλυτον ἔγειρον, καὶ τρίβους θείας, τῶν ἐντολῶν σου τρέχειν εὐόδωσον, ὁ πρὸ τοῦ Πάθους, τοῖς λαοῖς Σωτῆρ, τῶν Ἑβραίων θαυμάτων τοῖς πλήθεσι, παριστάμενος ὅτι, Θεὸς ὢν βουλήσει πάσχεις σαρκί.

Καὶ τοῦ Μηναιῦ γ'.

Δόξα καὶ νῦν. ἤχος, β'.

Οτε παραγένου ἐν Ἱερῷ Χριστὲ ὁ Θεὸς, μεσοῦσης τῆς Ἑορτῆς, τότε τοῖς λαοῖς ἐδίδασκες βοῶν· Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, καὶ ἀποθάνη ζήσεται· οἱ δὲ Ἰουδαῖοι διεπρίοντο, μετὰ τῶν Φαρισαίων, καὶ Σαδδουκαίων, καὶ γραμματέων, λέγοντες, Τίς ἐστὶν οὗτος, ὃς λαλεῖ βλασφημίας; μὴ λογιζόμενοι, ὅτι σὺ ὑπάρχεις ὁ πρὸ πάντων αἰώνων, σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι δοξαζόμενος, Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Ἀποσίχου Ἀναστάσιμον ἤχος γ'.

Ο τῷ Πάθει σου Χριστὲ, ἀμαυρώσας τὸν ἥλιον, καὶ τῷ φωτὶ τῆς σῆς Ἀναστάσεως, φαιδύνας τὰ σύμπαντα, πρόσδεξαι ἡμῶν, τὸν ἑσπερινὸν ὕμνον Φιλάνθρωπε.

Ἀποστολικόν.

Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος ὑμῶν, Ἅγιοι Ἀπόστολοι, Εἰδώλων πλάνην ἐλύσατε, Θεογνωσίαν κηρύξαντες· οὗτος ὁ καλὸς ἀγὼν, ὑμῶν ὑπάρχει μακάριοι· διὸ ὑμνοῦμεν, καὶ δοξολογοῦμεν ὑμῶν τὰ μνημόσυνα.

Οἱ Μάρτυρες σου Κύριε, πίστει στηριχθέντες, ἐλπίδι βεβαιωθέντες, τῇ ἀγάπῃ τοῦ σταυροῦ σου ψυχικῶς ἐνωθέντες, τοῦ ἐχθροῦ τὴν τυραννίδα ἔλυσεν, καὶ τυχόντες τῶν στεφάνων, μετὰ τῶν Ἀσωμάτων πρεσβεύουσιν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δίξια,

Δόξα, καὶ νῦν. ἤχος γ΄. Γερμανοῦ.

Μασούσης τῆς Ἑορτῆς, δοξάζα-
μεν τὸν ἐν μέσῳ τῆς γῆς, σωτη-
ριαν ἐργασάμενον μέσον μὲν δύ-
ληστων, ἡ Ζωὴ ἐν ζύλῳ ἐκρέ-
ματο· καὶ τῷ μὲν βλασημοῦντι
ἐσιώπα, τῷ δὲ πιστεύοντι ἐβόα,
Σήμερον μετ' ἐμοῦ ἔσῃ, ἐν τῷ Πα-
ραδείσῳ· κατήλθεν ἐν τάφῳ, ἐσ-
κύλισσε τὸν ἄδην, καὶ ἀνέστη τρι-
ήμερος, σώζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον τῆς Ἑορτῆς.

Τῇ Ε΄, εἰς τὸν Ὄρθρον, εἰς τὸ,
Θεὸς Κύριος. Τροπάριον, Μεταίτης
τῆς Ἑορτῆς ἐκ γ΄. Τοῦτο δὲ λέγεται
μέχρι ἀποδόσεως τῆς Ἑορτῆς. Μετὰ
τὴν ἁ. στιχολογίαν. Καθ. ἤχος γ΄.

Τῆς ἰσραήλ.

Πάντα ἀνθρώπινα, καταδεξά-
μενος, πάντα ἡμέτερα, οἰκειωσά-
μενος, ἐν τῷ σταυρῷ προσηλω-
θῆναι ἠδύοκῆσας Ποιητὰ μου·
θάνατον ἐλόμενος, ὑπομῆναι ὡς
ἄνθρωπος, ἵνα τὸ ἀνθρώπινον, ἐκ
θανάτου λυτρώσῃ ὡς Θεός· διὸ
ὡς Ζωοδότῃ βοῶμέν σοι, Δόξα
Χριστέ τῇ ἀναστάσει σου.

Τῶν Ἀποστόλων σου, τὴν μνη-
μην, Κύριε, ὑπερεφείδρυνας, ὡς
Παντοδύναμος· ὅτι ἐνίσχυσας αὐ-
τούς, τὰ πάθη σου μιμήσασθαι·
ἐνίκησαν ἀνδρείως γὰρ, τοῦ βέλιαρ
τὴν δυνάμιν· ὅθεν καὶ ἀπέβαλον,
ἰαμάτων χαρίσματα αὐτῶν ταῖς
ἰκεσίαις Φιλάνθρωπε· εἰρήνην πα-
ράσχου τῷ Λαῷ σου.

(ΤΟΜΟΣ Γ΄.)

Θωρακισάμενοι, τὴν πανοπλίαν
Χριστοῦ, καὶ ἐνδυσάμενοι, ὅπλα
τῆς Πίστεως, τὰς παρατάξεις τοῦ
ἐχθροῦ, ἀνδρικῶς κατεβάλετε·
προθύμως τῇ ἐλπίδι γὰρ, τῆς
ζωῆς ὑπεμείνατε, πάσας τῶν τυ-
ραννῶν πρὶν, ἀπειλάς τε καὶ μά-
στιγος· διὸ καὶ τοὺς στεφάνους ἐ-
δέξασθε, Μάρτυρες Χριστοῦ καρ-
τερόψυχοι. Δόξα, καὶ νῦν. Θεοσ.

Προφήται προεκήρυξαν, Ἀπόσ-
τολοὶ ἐδίδαξαν, Μάρτυρες ἐμολό-
γησαν, καὶ ἡμεῖς ἐπιστεύσαμεν,
Θεοτόχον σε κυρίως ὑπάρχουσαν·
διὸ καὶ μεγαλύνομεν τὸν Ἰσὺόν
σου τὸν ἄφραστον.

Μετὰ τὴν β΄. Στιχολογίαν, Καθ. ἡ-
χος κλ δ΄.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον. Δίς.

Εστηκῶς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Ἱεροῦ.
εἰς φύλ. 86.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ. ὁ Ν΄. Οἱ
Κανόνες, ὁ δ΄. τῆς Ἑορτῆς, καὶ τοῦ
Μηναίου. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστει-
λάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἶνους, στιχηρά, ἤχος γ΄.

Εν τῷ φωτὶ σου Δέσποτα (ὄρα
Τ. Α΄. φύλ. 185.)

Τὰς τοῦ Χριστοῦ παραγγελίας,
ἀμέμπτως φυλάξαντες Ἅγιοι Ἀ-
πόστολοι, δωρεῖν ἐλάβετε, δωρεῖν
παρέχετε, ἰατρούοντες τὰ πάθη,
τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡ-

μῶν· διὸ ἔχοντες παρρησίαν, αὐ-
τὸν ἱκετεύσατε, ἐλεθῆναι τὰς
ψυχὰς ἡμῶν **Μαρτυρικόν.**

Ως φωστῆρες ἐν Κόσμῳ λάμπε-
τε, καὶ μετὰ θάνατον Ἅγιοι Μάρ-
τυρες, τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἀγω-
νισάμενοι· διὸ ἔχοντες παρρησίαν,
Χριστὸν ἱκετεύσατε, ἐλεθῆναι τὰς
ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν· ἤχ. δ΄.

Κύριε πρὸ τοῦ Ἀχράντου σου
Σταυροῦ, τῆς Ἑορτῆς μεσουσῆς,
ἐν τῷ Ἱερῷ ἀνήλατος, Ἰουδαίους
παρρησία διδάσκων, τὰ Μωσαίως,
καὶ ἐν Νόμῳ διὰ σοῦ νομοθετη-
θέντα· ἐκπληττόμενοι δὲ Χριστῆ,
τῆς σῆς σοφίας τὸ ἄφραστον Μυ-
στήριον, τὴν κατὰ σοῦ σκαιωρίαν
ἐν ἑαυτοῖς φθόνῳ ἐμελέτων, πῶς
οὔτος οἶδε γράμματα μὴ μεμα-
θηκώς; ἀγνοοῦντες, σὲ τὸν Σω-
τῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀποστίχου, ἤχος β΄.

Οἶκος τοῦ Εὐφραθῆ.

Μέγας εἶ Βασιλεῦ, καὶ μέγα σου
τὸ κράτος· μέγਾਲος γὰρ πτωχεύ-
σας, μεγάλων χαρισμάτων, τὴν
οἰκουμένην ἐπλησας.

Στίχ. Μνήσθητι τῆς συναγωγῆς σου.

Εστῆς ἐν τῷ Ναῶ, ἐκβλύζων σου
τὰ ρεῖθρα, τῆς Ἑορτῆς μεσουσῆς,
καὶ ἄρδων τοὺς διψῶντας, τὴν θει-
αν Χάριν Εὐσπλαγγνε.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν.

Σῴωσαι με βουληθεὶς, σαρκουσα
παραδόξως, ἐκ Κόρης Ἀπειράν-
δρου, καὶ μέσον τοῦ Ναροῦ σου,
τὴν Χάριν μοι ἐπίγασας.

Δόξα, καὶ νῦν· ἤχ. πλ. δ΄.

Ἰωάννου Νοναχοῦ.

Μεσουσῆς τῆς Ἑορτῆς πρὸ τοῦ
Πάθους, καὶ τῆς ἐνδόξου Ἀνα-
στάσεώς σου Κύριε, ἧς διδάσκων
Ἀγαθῆ, ἐν τῷ Ἱερῷ τοὺς ἀπει-
θῶντας Ἰουδαίους, καὶ Φαρισαί-
ους, καὶ Γραμματεῖς, καὶ δοῶν
πρὸς αὐτούς· Ὁ διψῶν ἐρχέσθω
πρὸς με καὶ πινέτω· Ὁ πιστεύων
εἰς ἐμὲ, ὕδατος ζωῆς Πνεύματος
θείου, ποταμοὶ ρεύσουσιν ἐκ τῆς
κοιλίας αὐτοῦ· ὡς τῆς ἀρρήτου σο-
φίας τῆς σῆς αἰνέσεως· ὃ τὰ πάν-
τα πληρῶν, Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Τῆ Ε΄. τῆς Δ΄. Ἑβδομάδος. Ἐσ-
πέρας. εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλ.
πρῶτον τῆς Ἑορτῆς γ΄. ἤχος. πλ. α΄.

Χαίροις ἀπητητικῶν.

Ωφθης φωτοφανῆς καὶ τερπνῆ,
τῆς τοῦ Σωτῆρος Ἀναστάσεως σή-
μερον, Μεσοτῆς ἢ παναγία, ὡς
μεσημβρία παιδρᾶ, φρουκτωροῦσα
Κόσμον θείαις χάρισι, Χριστοῦ
τῆς Ἐγέρσεως, λαμπαδουχοῦσα
τεράστια· τῆς ἀφθαρσίας, ἀπασφρά-
πτει τὰ σύμβολα, καὶ προδείκνυ-
σι, τὴν εἰς ὕψος Ἀνάληψιν φαί-

νει τὴν πολέραστον, τοῦ Πνεύματος ἔλευσιν, Πεντηκοστῆς τῆς πανσέπτου, τὴν λαμπροτάτην πανήγυριν· διὸ καὶ παρέχει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν εἰρήνην, καὶ μέγα ἔλεος.

Δόξης ὡς Θεϊκῆς ποτ' μὸς, τῆς Ἑορτῆς νῦν μεσαζούσης ὁ Κύριος, τὰ ρείθρα τῆς εὐσπλαγχνίας· πασι παρέχων βοᾶ, Ὁ διψῶν ἐρχέσθω πρὸς με, καὶ πινέτω θερμῶς· πηγή συμπαθείας γάρ, καὶ ἐλέους τὸ πέλαγος, αὐτὸς ὑπάρχων, βρῦει Κόσμῳ τὴν ἄφесιν· πλύνει πταισμάτα καὶ καθαίρει νοσήματα· σώζει τοὺς τὴν Ἀνάστασιν, αὐτοῦ ἑορτάζοντα· σκέπει τοὺς πόθῳ τιμῶντας, τὴν μετὰ δόξης Ἀνάληψιν, αὐτοῦ καὶ παρέχει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν εἰρήνην, καὶ μέγα ἔλεος.

Μέσον τοῦ Ἱεροῦ ἐστικῶς, ὁ Ἀπερίγραπτος Θεὸς τε καὶ Κύριος· Θεὸς γὰρ ὑπῆρχε φύσει, κἂν δι' ἡμᾶς βροτωθεῖς, περιγεγραμμένος ὦφθη σώματι, τοῖς πᾶσιν ἀνέβλυζε, τὰ ζωήρρυτα ῥήματα, τοῖς πᾶσι λέγων, τὰς ψυχὰς ἐκκαθάρθητε, καὶ τοῦ καύωνος, τῶν παλῶν ἀναψύξατε· μήτις ἀποστερήσοιτο, τῆς πόσεως ἀνθρωποι· θεῖαν γὰρ Χάριν δωροῦμαι, τῆς ἀθανάτου καὶ κρείττονος· καὶ τῆς Βασιλείας, συμμεθέξει μοι τῷ Κτίστη, καὶ δοξασθήσεται.

Καὶ τοῦ Μηναιῖου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. ἤχος πλ. β'.

Τῆς ἑορτῆς μεσοῦσης. φύλ. 82.

Ἀπόστιχα, Σταυρώσιμα ἤχ. γ'.

Ξύλον παρακοῆς τῷ Κόσμῳ θάνατον ἐβλάστησε, τὸ δὲ ξύλον τοῦ σταυροῦ, ζωὴν καὶ ἀφθαρσίαν· διὸ σε προσκυνοῦμεν, τὸν σταυρωθέντα Κύριον· σημειωθήτω ἐφ' ἡμᾶς, τὸ φῶς τοῦ προσώπου σου Κύριε.

Στίχ. Πρὸς σὲ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς.

Τῷ σῷ σταυρῷ Χριστὲ Σωτήρ. εἰς Τ. Α'. φύλ. 173.

Σίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε, ἐλέησον

Μεγάλῃ τοῦ σταυροῦ σου Κύριε ἡ Δύναμις. εἰς φύλ. 78.

Δόξα καὶ νῦν. ἤχος πλ. δ'.

Μεσοῦσης τῆς Ἑορτῆς. εἰς φύλ. 98.

Τῇ Παρασκευῇ εἰς τὸν Ὁρθρον μετὰ τὴν α'. στιχολογίαν Κάθισμα ἤχος γ'.

Τὴν ὀραιότητα.

Σταυρὸν καὶ θάνατον, παθεῖν ἐλόμενος, μέσον τῆς Κτίσεως, τοῦτον κατέπηξας· ὅτε εὐδόκησας Σωτήρ, τὸ Σῶμά σου προσηλωσαι, τότε καὶ ὁ Ἥλιος, τὰς ἀκτίνας ἀπέκρυψε, ταῦτα καὶ Ληστής ὀρῶν, ἐν Σταυρῷ σε ἀνύμνεισε, Μνήσθητι βοῶν μου ὁ Σωτήρ, καὶ ἔλαβε πιστεύσας τὸν Παράδεισον.

Ἀναστάσιμον.

Τὸ ἀκατάληπτον τὸ τῆς σταυρώσεως, καὶ ἀνερμήνευτον τὸ τῆς Ἑγέρσεως, θεολογοῦμεν οἱ Πι-

στοί,

στοι, Μυστήριον ἀπόβρητον· σή-
μερον γὰρ θάνατος, καὶ ὁ ἄδικος
κατήγγηται, γένος δὲ τὸ βροτεί-
ον, ἀφθαρσίαν ἐνδεδυται· διὸ εὐ-
χαριστοῦντες βοῶμέν σοι· Δόξα
Χριστῆ τῇ Ἐγέρσει σου.

Μαρτυρικόν.

Τὸ ἐμφυχόν τῆς καρτερίας ὑ-
μῶν, ἐνίκησε τὰ μηχανήματα τοῦ
ἀρχεκάκου ἐχθροῦ, Ἀθλοφόροι
Πανεύφημοι· διὰ τοῦτο τῆς αἰω-
νίου κατηξιάθητε Μακαριότητος·
ἀλλὰ πρεσβεύσατε τῷ Κυρίῳ,
τοῦ φιλοχρίστου λαοῦ σώσαι τὸ
Ποίμνιον, Μάρτυρες ὑπάρχοντες·
τῆς ἀληθείας.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ράβδον Δυνάμεως κεκτημένοι,
τὸν σταυρὸν τοῦ Υἱοῦ σου Θεο-
τόκε, ἐν αὐτῷ καταβάλλομεν
τῶν ἐχθρῶν τὰ φρυάγματα, οἱ
πόθῳ σε ἀπαύστως μεγαλύνοντες.

Ματὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.
ἤχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τῆς Σαφείας τὸ ὕδωρ καὶ τῆς
Ζωῆς· εἰς φύλ. 86. Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ. Ὁ Ν.
Οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς, καὶ τοῦ
Μηναιῖου. Κοντάκιον καὶ ἑξαπρωτει-
λάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἶνους, στιχηρὰ τῆς Ὁ-
κτώηχου,

Δευτεροῦντες τὸ α'. ἤχος γ'.

Θρόνω τρυφῆς ἐκδέβλημαι,

πτῶμα πεσὼν γαλεπὸν· ἀλλ' οὐ
παρεῖδες· Δέσποτα, ἀνάλαβὼν δι
ἐμὲ τὸ κατ' ἐμὲ σταυροῦσαι καὶ
σώσεις με, εἰς δόξαν εἰσάγεις
με, Λυτρωτὰ μου· Δόξα σοι.

Δεῦτε πάντα τὰ ἔθνη· (εἰς Τ.
Α'. φύλ. 184. Μαρτυρ.

Τῶν Ἀγίων Ἀθλοφόρων τὴν
μνήμην, δεῦτε λαοὶ ἅπαντες τιμή-
σωμεν, ὅτι θεάτρον γενόμενοι,
Ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις, τὸν
τῆς νίκης στέφανον παρὰ Χρι-
στοῦ ἐκομίσαντο, καὶ πρεσβεύου-
σιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. ἤχος πλ. δ'.

Μεσοῦσης τῆς Ἑορτῆς τοῦ Πά-
σχα· ἐν τῷ Ναῶ ἀνήλθες, τοῦ
Ἱεροῦ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, καὶ στὰς
ἐν μέσῳ τοῦ ὄχλου, ἐδίδασκες
αὐτοὺς παρρησία καὶ ἔλεγες· Ἐ-
γὼ εἶμι τὸ φῶς τοῦ Κόσμου· Ὁ
ἐροὶ ἀκολουθεῖν, οὐ μὴ περιπα-
τήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔξει τὸ
φῶς τῆς ἀθανάτου ζωῆς.

Ἀπόστιχα, ἤχος β'.

Ὀἶκος τοῦ Εὐραθα

Ὀλος σὺν τῷ Θεῷ, ὁ Λόγος σὺ
ὑπάρχων, ὀλλύμενόν με θέλων,
ἐξάραι τῶν πταισμάτων, ἐνοθεῖαι
μοι Φιλάνθρωπε.

Στίχ. Μνήσθητι τῆς συναγωγῆς σου.

Ἡέπαυται ἡ σκιά· ἰδοὺ γὰρ ὁ
Μεσσίας, τῆς Ἑορτῆς ἐν μέσῳ,
τὴν

τὴν Χάριν ὡσπερ ἄλλον, φωσφόρον ἐναπήστραψεν.

Στίχ' Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν.

Ερχεσθε εὐπειθῶς, οἱ τῆς ζωῆς τὸ νόμα, πιεῖν ἐπιποθοῦντες, ἐβόα ὁ Σωτὴρ μου, καὶ πίετε τὴν χάριν, ἐνθέως ἀγαλλόμενοι.

Δόξα, καὶ νῦν. ἤχος πλ. δ'.

Καθαρθῶμεν ἐννοιῶν τοὺς κευθμῶνας, καὶ ψυχικὰς λαμπηδῶνας διαυγάζομεν, καὶ τὴν Ζωὴν κατίδωμεν Χριστὸν, ἐν Ἱερῶ ἀφικόμενον, ὑπερβολῇ ἀγαθότητος, ἵνα τὸν ἐχθρὸν θριαμβεύσῃ, καὶ σῶσῃ τὸ γένος ἡμῶν, διὰ πάθους Σταυροῦ καὶ τῆς Ἀναστάσεως πρὸς ὃν βοήσωμεν, Ἀκατάληπτε Κύριε δόξα σοι.

Τῆ Παρασκευῇ τῆς Δ'. Ἐβδομάδος Ἐσπέρας εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψαλλομεν στιχηρὰ, τῆς Ἑορτῆς γ'. ἤχ. α'.

Τῶν οὐρανίων Ταγμάτων

Ο Ποιητὴς τῶν ἀπάντων, καὶ τῆς ζωῆς χορηγός, ὁ τῷ Πατρὶ τῷ θεῷ, συναίτιος Λόγος, ἐκὼν ἐκ τῆς Παρθένου, σάρκα λαβὼν, καὶ γενόμενος ἄνθρωπος, τὰ τῆς ἀρρήτου σοφίας ὡς Ἀγαθός, πᾶσιν ἔβλυσε διδάγματα.

Τῆς Ἑορτῆς μεσαζούσης, τῶν Ἰουδαίων Χριστέ, τῷ Ἱερῷ ἐπι

πέστης, ὁ τοῦ Νόμου Δεσπότης, διδάσκων ἐξουσία, τοὺς Γραμματεῖς, διελέγχων ὡς γέγραπται, καὶ καταπλήττων σοφία λόγων τῶν σῶν, καὶ θαυμάτων ἐπιδείξειςιν.

Ο Χορηγός τῆς σοφίας, καὶ τῶν καλῶν παροχέυς, ὁ χέων θεῖα ρεῖθρα, ἐκ πηγῆς ἀενάου, Δεῦτε πρὸς με κράζει, ὑδῶρ ζωῆς, οἱ διψῶντες ἀρύσασθε, καὶ ποταμοὶ ἐκ κοιλίας ὑμῶν φησὶ, χαρισμάτων θεῶν ρέουσιν.

Καὶ τοῦ Μηναιῶ γ'. Δόξα. ἤχος α'.

Πεντηκοστῆς ἐφέστηκεν. εἰς φύλ. 83.

Καὶ νῦν θεοτοκίον ἤχος γ'.

Πῶς μὴ θαυμάσωμεν. εἰς Τ. Α'. φύλ. 174.

Ἀπόστιχα, δ'. στιχηρὰ τοῦ γ'. ἤχου. Τῷ σῷ σταυρῷ καὶ τὰ ἄλλα. (εἰς φύλ. 137. Τ. Α'.) μετὰ τῶν στίχων αὐτῶν. Ὁ Κύριος ἐβατίλευσεν, καὶ τῶν λοιπῶν

Δόξα, καὶ νῦν ἤχος α'.

Εν τῷ Ἱερῷ ἐπέστης. εἰς φύλ. 83.

Τῷ Σαββάτῳ τῆς Δ'. Ἐβδομάδος εἰς τὸν Ὁρθρὸν, μετὰ τὴν α'. στιχολογίαν Καθίσματα τοῦ γ'. ἤχου. Χριστὸς ἐκ νεκρῶν. Σαρκὶ τοῦ θανάτου. Τὴν ὠραϊότητα. εἰς Τ. Α'. φύλ. 178.

Μετὰ τὴν β'. στιχολογίαν, Καθίσματα ἤχος πλ. δ'.

Τὴν

Τὴν Σορίαν καὶ Λόγον.

Εορτῆς μεσαζούσης τῆς νομι-
κῆς, ἧς διδάσκων Σωτῆρ μου ἐν
Ἱερῶ, ἐλέγχων τε τὴν ἀνοίαν,
τῶν ἀπίστων Ἑβραίων, καὶ βο-
ῶν τοῖς ὄχλοις, θεία φωνῆ ὡς
φιλάνθρωπος, Ὁ διψῶν ἀνέκρα-
ξες, ἐρχέσθω πρός με καὶ πινέ-
τω· ὅθεν ἐπηγγείλω, τοῖς πικρού-
σοις νέμειν, εὐφροσύνης τὰ νάμα-
τα, ἐκ πηγῆς ἀκηράτου σου· διὰ
τοῦτο βοῶμέν σοι, Κατάπεμψον
Χριστὲ ὁ Θεὸς, τὸ Πνεῦμά σου
τὸ Ἅγιον, καὶ σῶσον ἡμᾶς, ὅτι
μόνος ὑπάρχεις Πολυέλεος. (Δίς.)

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ ὁ Ν'. οἱ
Κανόνες, τῆς Ἐορτῆς, καὶ τοῦ Ἁγίου
τῆς Μονῆς, καὶ τοῦ Μηναίου, Κοι-
τάκιον καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἐ-
ορτῆς. Εἰς τοὺς Αἶνονς, ψάλλομεν δ'.
στιχηρὰ Ἀναστάσιμα· τοῦ γ'. ἤχου.
Δεῦτε πάντα τὰ Ἐθνη, καὶ τὰ ἄλλα,
εἰς Τ. Α'. φύλ. 184.

Δόξα, καὶ νῦν ἤχος δ'. Ἀνατολίου

Φωτισθέντες ἀδελφοί. εἰς
φύλ. 94.

Ἀπόστιχα, ἤχος β'.

Οἶκος τοῦ Εὐρηθᾶ.

Νάουσα ἡ πηγὴ, τῆς σῆς σο-
φίας πόμα, πνευματικὸν πηγά-
ζει, οὐ πίνοντες δογμάτων, ἐν-
θέων ἐμπιπλώμεθα.

Στίχ. Μνήσθητι τῆς συναγωγῆς σου.

Τέτρωται τὸ δεινόν, Ἑβραίων

ὄντως γένος, ἀκούοντες σου Λέ-
γε, διδάσκοντος τοῖς ὄχλοις, σω-
τήρια διδάγματα.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν.

Ηκεῖ ὁ πλαστοουργός, ἐν τῇ
Σιών καὶ ἔσθης, ἐν μέσῳ τοῦ
Ναοῦ σου, καὶ τοῖς λαοῖς ἐδίδως,
τὴν χάριν τὴν σωτήριον.

Δόξα, καὶ νῦν ἤχος δ'.

Κύριε πρὸ τοῦ Ἀχράντου σου. εἰς
φύλ. 98,

Κυριακῆ Ε. τῆς Σαμαρείτιδος. Ἐν
τῷ μεγάλῳ Ἐσπερινῶ, ψάλλομεν σι-
χηρὰ ἰ. Ἀναστάσιμα, δ'. ἤχ. δ'.

Τὸν ζωοποιόν σου Σταυρόν· καὶ
τὰ λοιπὰ, εἰς φύλ. 196.

Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς γ'.

Πάρεσθιν ἡμεσότης ἡμερῶν. εἰς
φύλ. 81.

Καὶ τῆς Σαμαρείτιδος Ἰδιόμελα γ'.

ἤχος δ'.

Επὶ τὴν πηγὴν, ἐπέστης ἡ πη-
γῇ τῶν θαυμάτων, ἐν τῇ ἕκτη ὥ-
ρᾳ τῆς Εὐᾶς ζωογεῖσαι καρπῶν·
ἡ γὰρ Εὐᾶ ἐν ταύτῃ ἐξεληλύθει,
ἐκ τοῦ Παραδείσου, ἀπάτη τοῦ ὄ-
φρου· ἠγγικε γὰρ ἡ Σαμαρείτις
ἀντλήσαι ὕδωρ· ἦν ἰδὼν εἶπε ὁ
Σωτῆρ, Δός μοι ὕδωρ πιεῖν, κά-
γῳ

γῶ ὕδατος ἀλλομένου ἐμπλήσω
σε· καὶ εἰς τὴν πόλιν δραμοῦσα ἢ
σιώφρων, τοῖς ὄχλοις ἀνήγγειλεν
εὐθύς· Δεῦτε ἴδετε Χριστὸν τὸν
Κύριον, τὸν Σωτῆρα τῶν ψυχῶν
ἡμῶν.

ἤχος. β΄.

Επὶ τὸ φρέαρ, ὡς ἦλθεν ὁ Κύ-
ριος, ἡ Σαμαρεῖτις ἠρώτα τὸν εὐ-
σπλαγχνον, Παράσχου μοι τὸ ὕ-
δωρ τῆς πίστεως, καὶ λήψομαι
τῆς Κολυμβήθρας τὰ νάματα, ἀ-
γαλλίασιν καὶ λύτρωσιν, Ζωοδό-
τα Κύριε δόξα σοι.

Ὁ αὐτός

Ο Συνάναρχος καὶ συναίδιος Υἱ-
ὸς καὶ Λόγος τοῦ Πατρὸς, ἐπὶ τὴν
πηγὴν ἐπέστη, ἡ πηγὴ τῶν ἰαμά-
των· καὶ γυνὴ ἐκ τῆς Σαμαρείας
ἀντλήσας ὕδωρ παραγέγονεν· ἦν
ιδῶν ἔφη ὁ Σωτὴρ· Δός μοι ὕδωρ
πιεῖν, καὶ ἀπελθοῦσα φώνησόν σου
τὸν ἄνδρα· ἡ δὲ ὡς ἀνθρώπῳ δια-
λεγομένη καὶ οὐ Θεῷ, λαθεῖν
σπουδάζουσα ἔλεγεν· Οὐκ ἔχω
ἄνδρα· καὶ ὁ Διδάσκαλος πρὸς αὐ-
τὴν· Ἀληθῶς εἶπας οὐκ ἔχω ἄν-
δρα· πέντε γὰρ ἔσχες, καὶ νῦν ὄν
ἔχεις, οὐκ ἔστι σου ἀνὴρ· ἡ δὲ ἐ-
πὶ τῷ ῥήματι ἐκπλαγεῖσα, καὶ εἰς
τὴν πόλιν δραμοῦσα, τοῖς ὄχλοις
ἐπεβόα λέγουσα· Δεῦτε ἴδετε Χρι-
στὸν, ὃς δωρεῖται τῷ Κόσμῳ τὸ
μέγα ἔλεος.

Δόξα, πλ. β΄.

Παρά τὸ φρέαρ τοῦ Ἰακώβ, εὐ-
ρῶν ὁ Ἰησοῦς τὴν Σαμαρεῖτιδα,
αἰτεῖ ὕδωρ παρ' αὐτῆς, ὁ νέφεσι
καλύπτων τὴν γῆν ὦ τοῦ θαύμα-
τος! ὁ τοῖς Χερουβὶμ ἐποχοῦμε-

νος, πόρνη γυναικὶ διελέγετο, ὕδωρ
αἰτῶν, ὁ ἐν ὕδασι τὴν γῆν κρεμά-
σας· ὕδωρ ζητῶν, ὁ πηγὰς καὶ λί-
μνας ὑδάτων ἐκχέων, θέλων ἐλ-
κῦσαι ὄντως αὐτὴν, τὴν θηρευο-
μένην ὑπὸ τοῦ πολεμήταρος ἐχ-
θροῦ, καὶ ποτίσασθαι ὕδωρ ζῶν,
τὴν φλεγόμενην ἐν τοῖς ἀτοπήμα-
σι δεινῶς, ὡς μόνος εὐσπλαγχνος
καὶ φιλάνθρωπος,

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον ἤχ. δ΄.

Ο ὁ ἀ πὲ Θεοπάτωρ. (εἰς Τ. Α΄
φύλ. 197).

Ἀπόστιχα, τῆς Ὀκτωήχου ἤχος δ΄.

Κύριε ἀνελθὼν ἐν τῷ σταυρῷ.
εἰς Τ. Α΄. φύλ. 197.

Εἶτα τοῦ Πάσχα εἰς φύλ. 7.

Δόξα ἤχος πλ. δ΄.

Ως ὥφθης ἐπὶ γῆς Χριστέ ὁ Θε-
ὸς, δι' ἄφατον οἰκονομίαν, ἀκού-
σασα ἡ Σαμαρεῖτις τοῦ λόγου σου
τοῦ φιλάνθρωπου, κατέλιπε τὸ
ἄντλημα ἐπὶ τὸ φρέαρ, καὶ ἔδρα-
με λέγουσα τοῖς ἐν τῇ Πόλει,
Δεῦτε ἴδετε καρδιογνώστην· μήτι
οὗτος ὑπάρχει ὁ προσδοκώμενος
Χριστός; ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Ἀναστάσεως ἡμέρα.

Ἀπολυτίκιον ἤχος δ΄.

Τὸ παιδρὸν τῆς Ἀναστάσεως.
φύλ. 198.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. πλ. δ΄.

Me-

Μεσοῦσης τῆς Ἑορτῆς. (Ἐν τῷ μεσο-
νοκτικῷ ὁ Τριαδικὸς Κανὼν τοῦ δ.
ἤχου κατὰ τὴν τάξιν.)

Εἰς τὸν Ὁρθρον, εἰς τὸ, Θεὸς Κύ-
ριος, τὸ Ἀναστάσιμον Τροπάριον, Δίς.
καὶ τὸ, Μεσοῦσης τῆς Ἑορτῆς ἁπαξ.
Εἶτα ἡ συνήθης στιχολογία. Μετὰ τὴν
α. καὶ β'. στιχολογίαν Καθίσματα τοῦ
αὐτοῦ ἤχου δ. Μετὰ δὲ τὸν Ἀμωμον
τὰ Ἐυλόγητάρια, ἡ Ὑπακοή, οἱ Ἀνα-
βαθμοί, καὶ τὸ Προκειμενον τοῦ αὐτοῦ
ἤχου. Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον δὲ
Ἑωθινὸν ζ'. εἰς Τ. Α'. φύλ. 81. τὸ
Ἀνάστασιν Χριστοῦ. Τὸν Ν'. καὶ τὰ
λοιπά. Οἱ Κανόνες, πρῶτον τοῦ Πά-
σχα. εἰς φύλ. 2. Εἶτα τῆς Θεοτό-
κου, Θανατώσεως τὸν ὄρον κτλ. εἰς
φύλ. 71. καὶ τῆς Μεσοπεντηκοστῆς,
Ἔθνη κροτήσατε κτλ. εἰς φύλ. 85.

Καὶ τῆς Σαμαρείτιδος ὁ παρών.

Ὁδὴ Α'. ἤχος δ'.

Ὁ πατάξας Αἴγυπτον

Τῆ μορφῇ ἀστράπτοντα, αἱ Μυ-
ροφόροι βλέψασαι, τὸν Ἀγγελον
ἐν φόβῳ, ἐκ τοῦ Μνημείου ὑπε-
χώρου· τὴν τοῦ Χριστοῦ. δὲ Ἐ-
γερσιν μαθοῦσαι, καὶ μνηῦσαι
σπεύδουσαι τοῖς Μαθηταῖς.

Ο στεγάζων ἐν ὕδασι, τὰ ὑπερῶα
Κύριε, ὕδωρ ζωῆς ὑπάρχων, τῆ
Σαμαρείτιδι αἰτούση, τὰ εἰς σε-
πτὰ νάματα παρέσχες, ἐπιγνοῦση
τὴν εὐσπλαγγίαν σου. Δόξα.

Ω Τριάς τοὺς πιστεῖ σε, εἰλικρι-
νεῖ δοξάζοντας, Πάτερ, Υἱέ, καὶ
Πνεῦμα, ὡς Ἡοιητῆς τῶν ὄλων

σῶζε, καὶ ἱλασμὸν δώρησαι ἡμῖν
ἁμαρτημάτων, ὡς Ὑπεράγαθος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε Θρόνε πύρινε, χαῖρε λυχνία
πάγχρυσε, χαῖρε φωτὸς Νεφέλη,
χαῖρε Παλάτιον τοῦ Λόγου, καὶ
νοητὴ Τράπεζα, Ἄρτον ζωῆς ἀ-
ξίως Χριστὸν βαστάσασα.

Καταβασία. Ἀναστάσεως ἡμέρα.
Ὁδὴ Γ'. Ἐστερεώθη ἡ καρδιά μου.

Τί ἐκθαμβεῖσθε ; τί ἐν τάφῳ ὑ-
μεῖς ζητεῖτε, μετὰ μύρων γυναι-
κες τὸν Δεσπότην ; ἐξηγέρθη,
Κόσμον συνήγειρεν, Ἄγγελος ἀ-
στράπτων, ταῖς Μυροφόροις ἐ-
φθέγγετο.

Ζωὴ ὑπάρχων Κύριε, καὶ πηγὴ
τῆς ἀθανασίας, ἐκαθέσθη πρὸς τῆ
πηγῆ Οἰκτίρων, καὶ τῶν σὼν αἰ-
τησαμένην ἐπλησας, πανσόφων
ναμάτων, τὴν Σαμαρείτιν ὑμνου-
σάν σε. Δόξα.

Εἰς ἐπὶ πάντων ἐν Τριάδι Θεὸς
ὑμνεῖται, ὁ Πατὴρ, καὶ ὁ Υἱὸς,
καὶ θεῖον Πνεῦμα, φόβῳ δὲν δοξάζει
Οὐρανῶν τὰ τάγματα, τρανῶς
ἐκβοῶντα, Ἅγιος Ἅγιος Ἅγιος
εἰ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ανερμηνεύτως συλλαβοῦσα ἐν τῆ
γαστρὶ σου, τὸν τῶν ἔλων Θεὸν
Παρθενομῆτορ, ὑπὲρ ἔννοιαν καὶ
λόγον τέτοκας, μείναςα Παρθέ-
νος ὡς πρὸ τοῦ Τόκου Θεό-
νυμφε.

Κατα-

Καταβασία. Δεῦτε πόμα πίωμεν
καινόν. Κοντάκιον τῆς Μεσοπεντηκο-
στῆς. ἤχος δ'. Ὁ ὑψωθεῖς. . .

Τῆς Ἑορτῆς τῆς νομικῆς μεσα-
ζούσης, ὁ τῶν ἀπάντων Ποιητῆς
καὶ Δεσπότης, πρὸς τοὺς παρόν-
τας ἔλεγες Χριστέ ὁ Θεός, Δεῦ-
τε καὶ ἀρύσασθε, ὕδωρ ἀθανασίας·
ὅθεν σοι προσπίπτομεν, καὶ πισ-
τῶς ἐκβοῶμεν, Τοῦ οἰκτιρισμοῦ
σου δώρησαι ἡμῖν. Σὺ γὰρ υπάρ-
χεις πηγὴ τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Κάθισμα τῆς Σαμαρείτιδος. ὁμοιον.

Αγαλλιάσθω Οὐρανὸς χορευέτω,
τὰ ἐπὶ γῆς ὅτι Χριστὸς ἐκ Παρ-
θένου, ἐπιφανεῖς ὡς ἄνθρωπος ἐρ-
ρύσατο φθορᾶς, ἅπαν τὸ ἀνθρώ-
πινον, τῷ ἰδίῳ θανάτῳ θαύμασιν
ἐκλάμψας δὲ, γυναικὶ Σαμαρεί-
τιδι, ὕδωρ αἰτῶν παρέχει τὴν πη-
γὴν, τῶν ἱαμάτων ὡς μόνος ἀθά-
νατος.

Τῆς Ἑορτῆς ὁμοιον.

Ο τῆς σοφίας χορηγός καὶ Δε-
σπότης, τῆς Ἑορτῆς τῆς νομικῆς
ἐπιστάσης, ἐν Ἱερῷ καθήμενος ἐ-
διδασκες, λέγων οὕτως ἅπασιν,
Ἐρχεσθε οἱ διψῶντες, πίετε τοῦ
νάματος, οὗ ἐγὼ νῦν παρέχω·
δι' οὗ ζωῆς ἐνθεοῦ καὶ τρυφῆς,
ἐπαπολαύσατε πάντες οἱ ἄνθρωποι.

Ὡδὴ Δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Τί θρηνεῖτε ὦ γυναῖκα ; τί μετὰ
μύρων ἐπιζητεῖτε, τὸν ἀθάνατον ;
ἐγήγηρται καθὼς εἶπεν, ἔφη μω-
ροφόροις ὁ Ἄγγελος.

Σαμαρείτιδι Κύριε, αἰτησαμένη
παρέσχες ὕδωρ, τὴν ἐπίγνωσιν
τοῦ κράτους σου· ὅθεν εἰς αἰῶνας,
οὐ διψᾷ ἀνυμνοῦσά σε. Δόξα.

Ω Τριάς Ὑπερούσιε, Πάτερ καὶ
Λόγε καὶ Θεῖον Πνεῦμα, ὁμοδί-
ναμε συνάναρχε, σῶσον ἡμᾶς πάν-
τας, τοὺς πιστῶς ἀνυμνοῦντάς σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ακατάφλεκτον βάτον σε, ὁ Νο-
μοθέτης ἐώρα πάλαι· Δανιὴλ δὲ
ὄρος ἅγιον κατενόει, μόνῃ Μητρο-
πάρθενε Δέσποινα.

Καταβασία. Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.

Ὡδὴ Ε'. Ἀνάτειλόν μοι Κύριε.

Απόστολοι σκιρτήσατε, καὶ Ἄγ-
γελοι χορευσατε, οἱ γηγενεῖς πάν-
τες ἀγάλλεσθε· ὁ Κύριος ἀνέστη,
φθορὰ ἐξωστράχισται, καὶ ἡ λύπη
πέπαυται, καὶ χορεύει ὁ Ἀδάμ.

Πηγὴ ὑπάρχων Κύριε, ζωῆς
ὑδὼρ ἀφέσεως, καὶ ἐπίγνωσεως
δεδώρησαι, γυναικὶ αἰτησάσῃ, πάλαι
Σαμαρείτιδι· διὸ ἀνυμνοῦμέν
σου, τοὺς ἀπάτους οἰκτιρισμούς.

Δόξα.

Μονάδα Τρισυπόστατον, Τριάδα
ὁμοούσιον, Πατέρα, Λόγον, καὶ
Πνεῦμα ἅγιον, ἀμείριστον τῆ φύσει,
Θεὸν ἕνα σέβομεν, Ποιητὴν καὶ
Κύριον, καὶ Δεσπότην τοῦ παντός.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ πύλην ἀδιόδευτον, καὶ χῶ-

ραν ἀγεώργητον, καὶ Κιβωτὸν τὸ Μάννα φέρουσαν, καὶ Στάμμον καὶ Λυχνίαν, καὶ Θυματήριον τοῦ ἀβίου Ἀνθρακος, ὀνομάζομεν Ἀγνή.

Καταβασία. Ὁρθρίσωμεν ἔρθρου.

Ὁδὴ Γ'. Μὴ καταπαντισάτω με.

Τί κλαίετε; τί φέρετε ὡς θνητῶ γύναια τὰ μῦρα; ἐξηγέρθη ὁ Χριστὸς, ἐδόξα πάσαι ἀστράπτων μεγάλως, ὁ φανεὶς Νεανίας, κενὰς τὰς σινδόνας καταλιπὼν ἀπελθοῦσαι τοῖς αὐτοῦ, ἀπαγγεῖλατε φίλοις τὴν Ἐγερσιν.

Ρεῖθρον ὑπάρχων Κύριε, τῆς ζωῆς ἄφθορον, ἄβυστος ἐλέους Ἀγαθὲ, ὁδοιπορήσας καθέζη, πλησίον τοῦ φρέατος τοῦ ὄρκου, καὶ τῆ Σαμαρείτιδι ἐκβοᾷς. Δός μοι ὕδωρ τοῦ πιεῖν, ὅπως λάβῃς ἀφέσεως νάματα. Δόξα.

Υμῶ Πατέρα ἀναρχον, καὶ Υἱὸν σὺνθρονον, καὶ Πνεῦμα ὁμοούσιον πιστῶς, μίαν οὐσίαν, καὶ φύσιν, καὶ δόξαν, καὶ μίαν Βασιλείαν, Θεὸν τῶν ἀπάντων καὶ Ποιητὴν, Συνοχέα τοῦ παντός, μετὰ τῶν Ἀσωμάτων Δυνάμεων.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρθένον μόνην τίπτουσαν, καὶ μηδὲν ἄφθορον τηρήσασαν, ὑμνοῦμέν σε Ἀγνή, Θρόνον Κυρίου, καὶ Πύλιν καὶ Ὄρος, καὶ νοητὴν λυχνίαν, νυμφῶνα ὀλόφωτον τοῦ Θεοῦ, καὶ σκηνὴν δόξης σαφῶς,

Κιβωτὸν τε καὶ Στάμμον, καὶ Τράπεζαν.

Καταβασία. Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις Κοντάκιον. ἤχος κλ. δ'.

Πίστει ἐλθοῦσα ἐν τῷ φρέατι, ἡ Σαμαρεῖτις ἐθεάσατο, τὸ τῆς σοφίας ὕδωρ σε, ᾧ ποτισθεῖσα δαψιλῶς, Βασιλείαν τὴν ἄνωθεν ἐκλήρωσατο, αἰώνιως ὡς αἰδίμοσ.

Ὁ Οἶκος.

Τῶν σεπτῶν μυστηρίων ἀκουσώμεν, Ἰωάννου ἡμᾶς ἐκδιδάσκοντος, τὰ ἐν τῇ Σαμαρείᾳ γινόμενα, πῶς γυναικὶ ὠμίλει ὁ Κύριος, ὕδωρ αἰτήσας, ὃ τὰ ὕδατα εἰς τὰς συναγωγὰς αὐτῶν συναξας, ὁ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι σὺνθρονος ἦλθε γὰρ ἐκζητῶν τὴν εἰκόνα αὐτοῦ, αἰώνιως ὡς αἰδίμοσ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Κυριακῇ, Ε΄. ἀπὸ τοῦ Πάσχα, μνησὶν ποιούμεν τῆς ἐκ τὸ εἰς Σαγγάρ φρέαρ τοῦ Ἰακώβ διαλέξεως τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ πρὸς τὴν Σαμαρεῖτιδα. στίχ. Ὑδωρ λαβεῖν ἐλθοῦσα τὸ φθαρτὸν γύναι, τὸ ζῶν ἀπαντλεῖς, ᾧ ἔσπου ψυχῆς πλύνεις. Ταῖς τῆς σῆς Μάρτυρος Φωτεινῆς πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὁδὴ Ζ'. Μὴ παραδώσης.

Μετὰ νεκρῶν τί ὑμεῖς ζητῆτε τὸν ζῶντα εἰς αἰῶνας; ἠγέρθη καθὼς εἶπεν; ἰδοὺ ὡς βλέπετε, κενὰί αἱ σινδόνες, κενὸς ὁ τάφος, ὁ φανεὶς

ἐλε-

ἔλεγε, γυναιξὶ Νεανίας, σπουδῆ ἄ-
πιτε, εἶπατε τοῖς Ἀποστόλοις.

Υδωρ ὑπάρχεις ζωῆς, ἐβόα
Χριστῷ ἡ Σαμαρείτις· πότισον οὖν
με Λόγε διψῶσαν πάντοτε, σοῦ
τὴν θείαν χάριν, ὅπως μηκέτι ἴ-
ησοῦ Κύριε, ἀγνωσίας κρατῶμαι
αὐχμῶ, ἀλλὰ κηρύττω σου τὰ
μεγαλεῖα.

Δόξα.

Πατέρα καὶ τὸν Υἱόν, καὶ θεῖον
ὑμνολογοῦμεν Πνεῦμα, ἀμέριστον
Τριάδα, φύσει ὑπάρχουσαν, μερισ-
τὴν τοῖς προσώποις, μίαν οὐσίαν,
συμφυῆ ἄναρχον, Ποιητὴν τοῦ
παντός· καὶ Θεόν, ὃν πᾶσαι Οὐ-
ρανῶν ὑμνοῦσι τάξει·.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μετὰ λοχεῖαν φρικτὴν, Παρθένος
Ἄγνη διεφυλάχθης, ἀγία Θεο-
τόκε· διόσε ἅπασαι, Ἀγγέλων χο-
ρεῖται καὶ τῶν ἀνθρώπων γενεαί,
ἅπασαι ἀσιγήτοις ἀνυμνοῦσι φω-
ναῖς, χωρίον καθαρὸν τοῦ ἀχωρήτου.

Καταβασία. Ὁ παῖδας ἐκ κειμένου,

Ἄδῃ Η΄. Τὰ σύμπαντα Δέσποτα.

Επέφανες Κύριε, τοῖς ἐν τῷ
σκότει καθημένοις, φῶς ὑπάρχων
ἄδυτον, καὶ ζωὴ τῶν ἀπάντων·
διό σε ὡς ἔβλεψε τῶν Δικαίων ὁ
δῆμος, ἀνεσκίρτησε Λόγε, καὶ ἀνε-
βόησεν, Ἥλθες πάντας δεσμῶν ἀ-
πολύσαι, ὑμνοῦμεν τὸ κράτος σου

ῶρα Σῶτερ ἕκτη, καὶ τῇ Σαμα-
ρείτιδι· ὕδωρ τὸ ζῶν παρέσχες,
καὶ γνώσεωςνάματα, διὰ πολλὴν
εὐσπλαγχνίαν μεθ' ἧς πάντες βο-
ῶμεν ἀναμέλπωντες, Εὐλογεῖτε
τὰ ἔργα Κυρίου, ἀπαύστως τὸν
Κύριον.

Δόξα.

Πατέρα προάναρχον, Υἱὸν συν-
άναρχον ὑμνοῦμεν, Πνεῦμα τὸ
Ἄγιον, Θεὸν ἕνα τὰ τρία, ἀσύγ-
χυτον ἄτμητον, Δημιουργὸν τῶν
ἀπάντων, ὁμοῦναμον κράτος αὐ-
τεξούσιον, καὶ βοῶμεν, εὐλογεῖτε
τὰ ἔργα Κυρίου ἀπαύστως τὸν
Κύριον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ανθρακι καθαίρεται, ὁ Ἑσαίας
προκηρύττων, τὸν νοητὸν ἄνθρακα,
σαρκουμένου Παρθένε, ἐκ σοῦ ὑ-
πὲρ ἔννοιαν, καταφλέγοντα πάν-
των τῶν βροτῶν τὰ ὑλῶδη ἁμαρτή-
ματα· καὶ θεσπὴντα δι' οἴκτου, τὴν
φύσιν ἡμῶν Παναμώμητε.

Καταβασία. Αὕτη ἡ κλητή.

Ἄδῃ Θ΄. Ἐποίητε κράτος.

Στησώμεθα πάντες, νῦν χοροὺς
πνευματικῶν, καὶ κράζομεν, Ὁ
Κύριος ἀνέστη, ἀγαλιάσθω ἡ γῆ,
εὐφραίνεσθω Οὐρανός· νεφέλαι
ῥανάτωσαν ἡμῖν, δικαιοσύνης ὄμ-
βρους, ἐορτάζουσι φαιδρῶς, καὶ
Χριστὸν ὑμνοῦσιν.

Πλησίον ἐκάθισας, πηγῆς ἐν
Ἡζωῇ τῶν ζώντων, ἡ πηγὴ τῶν
αγα-

ἀγαθῶν, ὁ Κύριος πλουσίως, ἐπιόρθαιων τὸ νᾶμα τῶν διδασκῶν, ἐκβοᾷ τῇ γυναικί, Παράσχου μοι ὕδωρ τοῦ πιεῖν, ὅπως σοι δώσω ὕδωρ, τῶν ἀμαρτημάτων σου, τὰς πηγὰς ξηραίνον

Δόξα.

Ὡς ἐν ἀμεριστώσ, ἡ Τρισήλιος Μονάς, ὁ ἀναρχος Πατήρ, Υἱός, καὶ Πνεῦμα, Θεότης μία, Ζωὴ καὶ τῶν ὄλων Ποιητής· αὐτὸν ἀνυμνήσωμεν πιστοὶ μετὰ τῶν Ἀσωμάτων, Τρισαγίους ἁσμασιν ἱερολογουόντες.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὡτὸς γενομένη οἰκητήριον ἄγνη, καταύγασον τὰς κόρας τῆς ψυχῆς μου, ἀμαυρωθείσας πολλαῖς, μεθοδείαις τοῦ ἐχθροῦ, καὶ βλέψαι ἀξίωσον τρανώς, τὸ ἀναλάμψαν φέγγος, ἐκ σοῦ ὑπὲρ ἐνοικοῦν καθαρὰ καρδίᾳ.

Καταβασία. Φωτίζου φωτίζου. Ἐξαποστειλάριον πρῶτον τῆς Ἑορτῆς. Σαρκί ὑπνώσας. Καὶ εἶτα τῆς Σαμαρείτιδος. Πρὸς τὸ, Γυναίκες ἀκούεσθε.

Σαμαρείαν κατέλαβες, Σωτήρ μου Παῖτοδύναμι, καὶ γυναικὶ ὀμιλήσας, ἐζήτηεις ὕδωρ τοῦ πιεῖν, ὁ ἐκ πέτρας ἀκροτόμου, πηγᾶσας ὕδωρ Ἑβραίοις· ἦν πρὸς σὴν **Πιστὴν** ἔλαβες, καὶ νῦν ζωῆς ἀπολαύει, ἐν οὐρανοῖς αἰωνίως.

Τῆς Ἑορτῆς. Ὅμοιον.

Μεσοῦσης παραγέγονας, τῆς

ορτῆς φιλόφρονε, ἐν Ἱερῶ καὶ ἐλάλεις, Οἱ οἰψῆς ἐμπλεοὶ πρός με, ἔλθετε καὶ ἀρύσασθε, ὕδωρ ζωῆς καὶ ἀλλόμενον, δι' οὗ τρυφῆς καὶ χάριτος, ζώησθε τῆς ἀθανάτου, ἐπαπολαύσατε πάντες.

Εἰς τοὺς Αἶνους. Πᾶσα κησὴ καὶ ψαλλομεν, σπυχηρὰ, Ἀναστάσιμα σ΄. ἤχος δ΄.

Ὁ σταυρὸν ὑπομείνας, καὶ θάνατον. Καὶ τὰ λοιπὰ ζητεῖται εἰς (Τ. Α΄) φύλ. 208.

Καὶ τὰ Ἰδιόμελα, τῆς Σαμαρείτιδος. ἤχος γ΄. Στίχ. Ἐντεινε καὶ κατευοδοῦ.

Αγαλλιάσθω σήμερον φαίδρῶς ὁ Οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, ὅτι Χριστὸς πεφανέρωται σαρκούμενος ὡς ἄνθρωπος, ἵνα τὸν Ἄδομ ἐξάρῃ ἐκ κατάρας παγγενῆ· καὶ θαυματοῦται θαύμασιν, ἐν Σαμαρείᾳ προσοφικόμενος· γυναικὶ δὲ παρέστη, ὕδωρ ζητῶν, ὁ νεφέλαις ὕδασι περιβαλλόμενος· διὸ πάντες οἱ Πιστοὶ προσκυνήσωμεν, τὸν δι' ἡμᾶς ἐκουσίως πτωχεύσαντα εὐσπλάγγχνῳ βουλή.

ἤχος πλ. β΄. Στίχ. Ἠγάπτας δικαιοσύνην.

Τάδε λέγει Κύριος τῇ Σαμαρείτιδι, Εἰ ἤδεις τὴν δωρεάν τοῦ Θεοῦ, καὶ τίς ἐστὶν ὁ λέγων σοι, δός μοι ὕδωρ πιεῖν, σὺ ἂν ἤττας αὐτῷ, καὶ ἔδωξέ σοι πιεῖν, ἵνα μὴ διψήσῃς εἰς τὸν αἰῶνα, λέγει Κύριος.

Δόξα,

Δέξα. ἦχος, ὁ αὐτός.

Η Πηγή τῆς Ζαωρχίας, Ἰησοῦς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἐπὶ τὴν πηγὴν ἐπιστάς τοῦ Πατριάρχου Ἰακώβ, πεινῆ ἐξήτει ὕδωρ παρὰ γυναικὸς Σαμαρείτιδος· τῆς δὲ τὸ ἀκοινωνήτον τῶν Ἰουδαίων προσειπούσης, ὁ Σοφὸς Δημιουργὸς μετοχετεύει αὐτὴν, ταῖς γλυκέσι προσρήσασι, μᾶλλον πρὸς αἰτησίῃ τοῦ αἰδίου ὕδατος· ὁ καὶ λαβοῦσα τοῖς πᾶσιν ἐκήρυξεν εἰπούσα· Δεῦτε ἴδετε τῶν κρυπτῶν γνώστην καὶ Θεὸν, παραγενόμενον σαρκί, διὰ τὸ σῶσαι τὸν ἄνθρωπον.

Καὶ νῦν. Ὑπερευλογημένη ὑπάρχεις. Δοξολογία μεγάλη, καὶ τὰ λοιπὰ, ὡς συνήθως. Εἰς τὴν α΄. Ὄρν, τὸ Εωθινόν ἦχ βαρῆς. Τ. Α΄. φ. 88. Εἰς τὴν λειτουργίαν, Τυπικὰ, οἱ Μακαρισμοὶ τοῦ δ΄. ἦχου κατέκ τοῦ Κανόνος τῆς Σαμαρείτιδος. Ὄδῃ γ΄. καὶ τῆς Ἑορτῆς ς΄. Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου. ἦχος, δ΄. Ὁ· ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου Κύριε, πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας. στίχ. Εὐλόγει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον.

Πράξεων τῶν Ἀποστόλων τὸ Ἀνάγν.

Εν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, διασπαρέντες οἱ Ἀπόστολοι ἀπὸ τῆς Θλίψεως τῆς γενομένης ἐπὶ Στεφάνῳ, διήλθον ἕως Φοινίκης καὶ Κύπρου καὶ Ἀντιοχείας, μηδενὶ λαλοῦντες τὸν λόγον, εἰ μὴ μόνον Ἰουδαίοις. Ἦσαν δὲ

τινὲς ἐξ αὐτῶν ἄνδρες Κύπριοι καὶ Κυρηναῖοι, οἵτινες εἰσελθόντες εἰς Ἀντιόχειαν, ἐλάλουν πρὸς τοὺς Ἑλληνιστάς, εὐαγγελίζομενοι τὸν Κύριον Ἰησοῦν. Καὶ ἦν χεὶρ Κυρίου μετ' αὐτῶν, πολὺς τε ἀριθμὸς πιστεύσας, ἐπέστρεψεν ἐπὶ τὸν Κύριον. Ἐκούσθη δὲ ὁ λόγος εἰς τὰ ὦτα τῆς Ἐκκλησίας τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις περὶ αὐτῶν, καὶ ἐξαπέστειλεν Βαρνάβην διελθεῖν ἕως Ἀντιοχείας. Ὁς παραγενόμενος καὶ ἰδὼν τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, ἐχάρη, καὶ παρέκάλει πάντας τῆ προθέσει τῆς καρδίας προσμεμενῆς Κυρίῳ. Ὅτι ἦν ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ πλήρης Πνεύματος Ἁγίου, καὶ πίστεως· καὶ προσετέθη ὄχλος ἱκανὸς τῷ Κυρίῳ. Ἐξῆλθε δὲ εἰς Ταρσὸν ὁ Βαρνάβας ἀναζητῆσαι Σαῦλον, καὶ εὗρὼν αὐτὸν, ἔγαγεν αὐτὸν εἰς Ἀντιόχειαν· ἐγένετο δὲ αὐτοὺς ἐνιαυτὸν ὅλον συναχθῆναι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, καὶ διδάξαι ὄχλον ἱκανὸν χρηματίζειν τε πρῶτον ἐν Ἀντιοχείᾳ τοὺς μαθητὰς Χριστιανούς. Ἐν ταῦταις δὲ ταῖς ἡμέραις κατήλθον ἀπὸ Ἱεροσολύμων προφῆται εἰς Ἀντιόχειαν. Ἀναστάς δὲ εἰς ἐξ αὐτῶν ὀνόματι Ἀγαθὸς, ἐσήμηνε διὰ τοῦ Πνεύματος, λιμὸν μέγαν μέλλειν εἶσεσθαι ἐφ' ὅλην τὴν οἰκουμένην, δεσις καὶ ἐγένετο ἐπὶ Κλαυδίου Καίσαρος. Τῶν δὲ μαθητῶν, καθὼς ἠμπορεῖτό τις, ἴωρισαν ἕκαστος αὐτῶν εἰς διακονίαν πέμψαι τοῖς κατοικοῦσιν

ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ἀδελφοῖς. Ὁ καὶ ἐπαίησαν, ἀποστειλαντες πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους διὰ χειρῶν Βαρνάβα καὶ Σαύλου.

Ἄλληλ. ἤχος δ΄. Ἐνταυτε καὶ κατωδοῦ. στιχ. Ἠγάπησας δικαιοσύνην.

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν Πόλιν τῆς Σαμαρείας, λεγομένην Σιχάρ.

Κοινωνικόν. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον.

Τῇ Κυριακῇ Ἐσπέρας. Εἰς τὸ, Κύριε ἐκίκραξα, ψάλλομεν στιχηρὰ στ΄. Προσόμοια τῆς Μεσοπεντηκοστῆς. γ΄. πλ. α΄. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Ροθὴ φωτοφανῆς, καὶ τὰ ἔλλα. φύλ. 98.

Καὶ τοῦ Μηναίου, γ΄. Δόξα καὶ νῦν. ἤχος πλ. δ΄. Μεσοῦσης τῆς Ἑορτῆς. φύλ. 98.

Ἀπόστιχα στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου, ἤχος δ΄.

Τὸν Ζωοπρόιον σου Σταυρόν, ἀπαύστως προσκυνῶντες Χριστέ ὁ Θεός, τὴν τριήμερόν σου Ἀνάστασιν δοξάζομεν δι' αὐτῆς γὰρ ἀνεκαίνισας, τὴν καταφθαρεῖσαν, τῶν ἀνθρώπων φύσιν Παντοδύναμη, καὶ τὴν εἰς οὐρανοὺς ἀνοδὸν καθυπέδειξας ἡμῖν, ὡς μόνος Ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Πθελον δάκρυσιν ἐξαλεῖψαι, τῶν ἐμῶν πταισμάτων Κύριε τὸ χειρόγραφον, καὶ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς μου, διὰ μετανοίας εὐαρεστήσαι σοι· ἀλλ' ὁ ἐχθρὸς ἀπατά με, καὶ πολεμεῖ τὴν ψυχὴν μου· Κύριε πρὶν εἰς τὸ τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Ο ἐνδοξαζόμενος, ἐν ταῖς μνεῖαις τῶν ἀγίων σου, Χριστέ ὁ Θεός, ὅτι αὐτῶν δυσωπούμενος, κατέπεμψον ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος πλ. β΄.

Τῆς Ἑορτῆς μεσοῦσης τῆς σῆς Χριστέ. εἰς φύλ. 82.

Τροπάριον. Μεσοῦσης τῆς Ἑορτῆς.

Τῇ Β΄. Εἰς τὸν Ὄρθρον, μετὰ τὴν ἀΐστιχολογίαν, Καθίσματα, ἤχ. δ΄.

Αναβλέψασαι τοῦ τάφου τὴν εἴσοδον, καὶ τὴν φλόγα τοῦ Ἀγγέλου μὴ φέρουσαι, αἱ Μυροφόροι σὺν τρόμῳ ἐξίσταντο, λέγουσαι· Ἄρα ἐκλάπη ὁ τῷ Ληστῇ ἀνοίξας Παράδεισον; Ἄρα ἠγέρθη, ὁ καὶ πρὸ πάθους κηρύξας τὴν Ἐγερσιν; ἀληθῶς ἀνήστη Χριστὸς ὁ Θεός, τοῖς ἐν Ἄδῃ παρέχων ζωὴν καὶ ἀνάστασιν. Κατανυκτικόν.

Τὴν ταπεινὴν μου ψυχὴν ἐπίσκεψαι Κύριε, τὴν ἐν ἁμαρτίαις τὸν βίον ὅλον δαπανήσασαν ὄν τρόπον τὴν Πόρνην, δέξαι καὶ με καὶ σῶσόν με.

Σήμερον τὰ τῶν Ἀγγέλων κρα-
τεύματα, ἐν τῇ μνήμῃ τῶν Ἀ-
θλοφόρων παραγέγονε, τὰς τῶν
πιστῶν διακρίσας φωτίσαι, καὶ
τὴν Οἰκουμένην τῇ χάριτι φα-
ιδρῦναι· δι' αὐτῶν ὁ Θεὸς δυσω-
πούμενος, δώρησαι ἡμῖν τὸ μέγα
ἔλεος. Θεοτοκίον.

Τεῖχος ἀκαταμάχητον ἡμῶν τῶν
Χριστιανῶν, ὑπάρχεις Θεοτόκε
Παρθένε· πρὸς σέ γὰρ καταφεύ-
γοντες, ἄτρωτοι διαμένομεν, καὶ
πάλιν ἁμαρτάνοντες, ἔχμεν σε
πρεσβεύουσαν· διὸ εὐχαριστοῦντες
δοῶμέν σοι, Χαίρε Κεχαριτωμένη,
ὁ Κύριος μετὰ σοῦ.

Μετὰ τὴν β'. σιχολογίαν, Κάθισμα.

ἤχος πλ. δ'. Τὴν σορίαν.

Η Σοφία ὁ Λόγος ὁ τοῦ Πατρὸς,
ὁ καὶ δοῦς Ἀποστόλοις ῥῆμα Θε-
οῦ, κηρῦξαι τοῖς πέρασι, τὴν ἐν
γῆ αὐτοῦ ἔλευσιν, ὑπὸ πλάνων
Ἑβραίων, μανίᾳ ὑβρίζετο, δαιμο-
νῶν καὶ πλάνος, φρικτῶς λαιδο-
ρούμενος, ὃς ἀνεξικάκως, πρὸς
αὐτοὺς ἀνεβόα, Μὴ κρίνετε ἄ-
κριτον, κατ' ἐμοῦ κρίσιν ἄνομοι·
πρὸς αὐτὸν οὖν βοήσωμεν, Φιλάν-
θρωπε Χριστέ ὁ Θεός, τῶν πται-
σμάτων ἄφεσιν κατάπεμψον, τοῖς
ἀνυμνοῦσιν ἐν πίστει, τὴν ἀνεί-
καστον δόξαν σου. Δίς.

Τὸ, Ἀγάπασιν Χριστῶν, ὁ Ν'. Οἱ
Κανόνες, τῆς Μεσοπεντακστής, καὶ
τοῦ Μηναίου, Κοντάκιον, καὶ Ἐξαπο-

στειλάριον τῆς Ἑορτῆς. Εἰς τοὺς αἰ-
νοὺς, ψάλλομεν στιχηρὰ, δ'. Τὸ Ἀνα-
στάσιμον, ἤχος δ'.

Ο σταυρὸν ὑπομείνας καὶ θάνα-
τον, καὶ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν,
Παντοδύναμε Κύριε, δοξάζομέν
σου τὴν Ἀνάστασιν. Δίς.

Πρόβατόν εἰμι τῆς λογικῆς σου
ποιμνης, καὶ πρὸς σέ καταφεύγω,
τὸν Ποιμένα τὸν καλόν· ζήτησόν
με τὸν πλανηθέντα, ὁ Θεὸς καὶ β-
λέψόν με. Μαρτυρικόν.

Τίς οὐκ ἐξίσταται ὄρων ἅγιοι
Μάρτυρες, τὸν ἀγῶνα τὸν καλόν
ὃν ἠγωνίασθε; πῶς ἐν σώματι
ὄντες, τὸν ἀσώματον ἐχθρὸν ἐνι-
κήσατε, Χριστὸν ὁμολογήσαντες,
καὶ σταυρῷ ὀπλισάμενοι; Ὅθεν ἐ-
παξίως ἀνεδείχθητε, διαιμόνων φύ-
γαδευταί, καὶ βαρβάρων πολέμοι·
ἀπαύστως πρεσβεύσατε, σωθῆναι
τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. ἤχος πλ. δ'.

Μεσοῦσης τῆς Ἑορτῆς τοῦ Πά-
σχα. εἰς φύλ. 100.

Ἀπόστιχα ἤχος δ'.

Οἶκος τοῦ Εὐφραθά.

Κλίνας τοὺς οὐρανοὺς, κατηλ-
θες ὁ Σωτὴρ μου, καὶ σὰρκα ἐκ
Παρθένου, εἶχα τροπῆς ὑπέδυσ,
πηγάζων μοι τὴν ἄφεσιν.

Στιχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν.

Ολος ἐν τῷ Θεῷ, ὁ Λόγος σὺ ὑ-

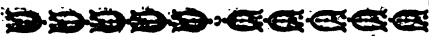
πάρχεις, ἄλλύμενόν με θέλων, ἐξάραι τῶν πταισμάτων, ἐνοῦσαί μοι φιλόνηρωπε.

Στίχ. Μνήσθητι τῆς συναγωγῆς σου

Σὺ ἦλθες Βασιλεῦ, Σοφία ἡ μεγάλη, δι' οὗ Πατήρ τὸν Κόσμον, πεποίηκε πανσόφως, σὺν τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Δόξα, καὶ νῦν. ἤχος πλ. δ'.

Καθαρθώμεν ἐνοιῶν. φύλ. 10.

Τῆ Β'. τῆς Ε'. Ἐβδομάδος, Ἑσπέρας, εἰς τὸ, Κύριε ἐκίεραξα, ψάλλομεν τῆς Μισοκεντηκοστῆς Στιχηρά, γ'. ἡ ἤχος α'.

Τῶν Οὐρανίων ταγματῶν.

Ο ποιητῆς τῶν ἀπάντων. καὶ τὰ ἄλλα 2 ὄρα φύλ.

Καὶ τοῦ Ἡμερίου γ'.

Δόξα. Καὶ νῦν ἤχος, β'.

Οτε παρεγένου ἐν Ἱερῷ Χριστέ· εἰς φύλ.

Ἀκόστιχον, Ἀναστασίμων ἤχος δ'

Τοῦ ξύλου τῆς παρακοῆς, τὸ ἐπιτίμιον ἔλυσας Σωτῆρ, τῷ ξύλῳ τοῦ σταυροῦ, ἐκουσίως προσήλωθεῖς· καὶ εἰς αἶθρο κατελθὼν δυνατὲ, τοῦ θανάτου τὰ δεσμά ὡς Θεὸς διέρρηξας· διὸ προσκυνοῦμεν

τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν, ἐν ἀγχαλιάσει βοῶντες, Παντοδύναμε Κύριε δόξα σοι.

Κατανοητικόν.

Τίς χειμαζόμενος καὶ προστρέχων, τῷ λιμένι τούτῳ, οὐ διασώζεται; ἢ τίς ὀδυνώμενος καὶ προσπίπτων, τῷ ἰατρειῷ τούτῳ, οὐ θεραπεύεται; Δημιουργὲ πᾶν ἀπάντων, καὶ Ἰατρὲ τῶν νοσούντων· Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Μαρτυρικόν.

Ο τῶν ἁγίων Μαρτύρων δεξάμενος τὴν ὑπομονὴν, καὶ παρ' ἡμῶν δέχου τὴν ὑμνωδίαν φιλόνηρωπε· δωρούμενος ἡμῖν ταῖς αὐτῶν ἰκασίαις, τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν ἤχος, γ'. Γερμανοῦ.

Μεσοῦσης τῆς Ἑορτῆς, δοξάζομεν. εἰς φύλ. 97.

Τῆ Γ'. εἰς τὸν Ὀρθρον, μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισ. ἤχ. δ'.

Κατεκλάγη Ἰωσήφ.

Εκουσία σου βουλή; σταυρὸν ὑπέμεινας Σωτῆρ, καὶ ἐν Μνήματι καινῷ, ἄνθρωποι ἔθεντο θνητοί, τὸν διὰ λόγου τὰ πέρατα συστησάμενον· ὅθεν δεσμευθεῖς, ὁ ἀλλότριος, θάνατος δεινῶς ἐσκαλευέτο· καὶ οἱ ἐν Ἄδου ἅπαντες ἐκραύγαζον, τῇ ζωηφόρῳ Ἐγέρσει σου· Χριστὸς ἀνέστη, ὁ Ζωοδότης, μένων εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀνα·

Αναλόγισαι ψυχὴ, πῶς παραστῶμεν τῷ Κριτῇ ἐπὶ Βήματος φρικτοῦ, τίθενται Ὁρόνου φοβεροί, καὶ ἐκάστου αἱ πράξεις ἐλέγχονται· τότε ὁ Κριτὴς, ἀδυσώπητος· ἐκεῖ τὸ πῦρ δεινῶς, συμπαρίσταται, ὡσπερ ἀγρία θάλασσα, συνέχον, κατακαλύπτον τὰ πέρατα· σὺν πᾶσι τούτοις, βλέπε ψυχὴ μου, καὶ στέναξον πρὸ τοῦ τέλους.

Μαρτυρικόν.

Τῶν ἐν ὄλῳ τῷ κόσμῳ Μαρτύρων σου, ὡς πορφύραν καὶ Βύσσον τὰ αἵματα, ἡ Ἐκκλησία σου στολισαμένη, δι' αὐτῶν βοᾶ σοι Χριστέ ὁ Θεός, Ὡς λαῶ σου τοὺς οἰκτιρμούς σου κατάπεμψον, εἰρήνην τῇ πολιτείᾳ σου δώρησαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον.

Φοβερὸν τὸ Μυστήριον, καὶ τὸ θαῦμα παράδοξον, πῶς ἡ Παρθένος σὲ τὸν Κτίστην τῶν ἀπάντων ἐβάστασε, καὶ μετὰ τόκον πάλιν σῶα καὶ Παρθένος διέμεινε· ὁ τεχθεὶς ἐξ αὐτῆς τὴν Πίστιν στήριζον, τὰ Ἔθνη πρᾶνον, καὶ τὸν κόσμον εἰρήνευσον, ὡς φιλόανθρωπος.

Μετὰ τὴν β'. στιχολογίαν, Κάθισμα. πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τῆς σοφίας τὸ ὕδωρ καὶ τῆς ζωῆς, εἰς φύλ. 86.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ. Ὁ Ν. Ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς, καὶ τοῦ Μη-
(ΤΟΜΟΣ Γ')

ναίου· Κοντάκιον καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἴνους ψάλλομεν. ἤχος δ'.

Εν τῷ σταυρῷ σου Χριστέ, τῆς ἀρχαίας κατάρτας ἠλευθέρωσας ἡμᾶς· καὶ ἐν τῷ θανάτῳ σου, τὸν τὴν φύσιν ἡμῶν τυραννήσαντα, διάβολον κατήρηγσας· ἐν δὲ τῇ Ἐγέρσει σου, χαρὰς τὰ πάντα ἐπλήρωσας· διὸ βοῶμέν σοι, Ὁ ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε δόξα σοι.

Πλῦνόν με τοῖς δάκρυσι μου Σωτήρ, ὅτι βεβύλωμαι ἐν πολλαῖς ἀμαρτίαις· διὸ καὶ προσπίπτω σοι Ἐλεήμων, Ἡμαρτον, ἐλήρησόν με ὁ Θεός. Μαρτυρικόν.

Αγγέλων συμμέτοχοι γεγονάτε ἅγιοι Μάρτυρες, ἐν σταδίῳ τὸν Χριστὸν ἀνδρείως κηρύξαντες· πάντα γὰρ τὰ ἐν κόσμῳ κατελίπατε τερπνὰ, ὡς ἀνύπαρκτα, τὴν Πίστιν δὲ ὡς ἀγκυραν ἀσφαλῆ ἐκρατήσατε· ὅθεν καὶ τὴν πλάνην ἀπελάσαντες, πηγάζετε τοῖς Πιστοῖς ἰαμάτων χαρίσματα, ἀπαύστως πρεσβεύοντες, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. ἤχος δ'.

Κύριε πρὸ τοῦ ἀχράντου, φ. 98.

Ἀποστίχου. ἤχος β'.

Οἶκος τοῦ Εὐφραθά·

Τέλος ὦν καὶ ἀρχὴ, μεσότης τε ἐν μέσῳ, τῆς Ἑορτῆς ἐπέστης,

Π. Κ. τῷ

τῷ Τερῷ Χριστέ μου, πηγάζων μιν στιχηρά. ς'. τῆς Σαμαρείτιδος, μοι τὴν ἄφεισιν.

γ. ἤχ. δ'.

Ι σίχ. Μνήσθητι τῆς συναγωγῆς σου.

Ὁ ἐξ ὀπίστου κληθεῖς.

Ηκουσεν ἡ Σιών, τῆς Ἀνάστασεως σου, τὸ θεῖον κράτος Λόγε, καὶ χαίρει σὺν τοῖς τέκνοις, ὑμνοῦσά σε τὸν εὐσπλαγγχόν.

Παρα τὸ φρέαρ Χριστὸς τὴν Σαμαρείτιν, εὐρῶν ἐξητήσατο, ὑδωρ πιεῖν ἐξ αὐτῆς, διψῶν τὴν ταύτης διόρθωσιν, καὶ σωτηρίαν, ἃ καὶ ἐγνώσθη ἔργοις πληρούμενον· ταύτην γὰρ ἀνέλκουσαν, πόμα τοῦ πόματος, αὐτὸς ἀνέλκει καὶ πόματος· πληροὶ τοῦ ζῶντος, τὴν συμπολίταις διαγορεύουσιν, Ἰδοὺ ὁ πάλαι, ἐν τῷ Νόμῳ ῥηθεῖς, Μεσσίας Χριστὸς ἐπεφάνη ὡς ἄνθρωπος, ἐννοιῶν κεκρυμμένων, ἐκαλύπτων τὰ ἀπόρρητα.

σίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν.

Σέλας τὸ ἐκ Πατρὸς, ἐξέλαμφας ὁ Λόγος, ἀλλ' ἐπ' ἐσχάτων χρόνων, ἐφάνης ὡς βροτός μοι, πταισμάτων νέμων ἄφεισιν.

Δόξα, καὶ νῦν. ἤχος πλ. ε'.

Μεσοῦσης τῆς Ἑορτῆς τοῦ Πάσχα. εἰς φύλ. 100.

Ὁμοιον.

Τῆ Γ'. τῆς Ε'. Ἑβδομάδος. Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα· ψάλλομεν ἅπαντα τῆς Μεσοπεντηκοστῆς, Ἑσπέρας, καὶ εἰς τὸν Ὁρθρον, διὰ τὸ ἀποδίδοσθαι τὴν Ἑορτὴν ἐπὶ τὴν αὔριον· διὰ τοῦτο γίνεται δοξολογία μεγάλη. Ἀποστολοευαγγέλιον μόνον λέγεται τῆς ἡμέρας, τὲ δὲ Κοινωνικὸν τῆς Ἑορτῆς. Ὁ τρώγων μου τὴν σάρκα. Ζῆτει τὴν Ἀκολουθίαν ἅπασαν. φύλ. 81.

Ἰδοὺ Μεσσίας Χριστὸς τοῖς ἐν τῇ πόλει, ἐν γῆ πεφανέρωται, ἡ Σαμαρείτις φησὶν, ὁ γεγραμμένος ἐλεύσεσθαι, ἐν Νόμῳ πάλαι, Προφήτης μέγας Θεὸς καὶ ἄνθρωπος, ὃς καὶ τὰ πρακτέα μοι ἐπεξηγήσατο, καὶ τὰ ἐν βάθει καρδίας μου, ἐγκεκρυμμένα, πάντα μοι εἶπεν ὡς ἐπετέλεσα· ὅθεν ἡ Πόλις, συνδραμούσα ὄρα, τοὺς λόγους αὐτῆς κατὰ πᾶν ἀληθεύοντας, καὶ τὸ πρᾶγμα θαυμάζει, καὶ πιστοῦται τῷ θεάματι.

Ὁμοιον.

Τῆ Δ'. τῆς Ε'. Ἑβδομάδος Ἑσπέρας, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλο-

Σὲ τὸν ἐν ἕκτη τῇ ὥρᾳ ὡς Δεσπότην, ποτὲ πρὸς Παράδεισον, περιπατοῦντα Θεόν, ἡ τῆς Προμήτορος ἔδλεψε, θυγάτηρ πάλιν, ἐν ὥρᾳ ἕκτη οὕτω καθήμενον, ἔνθα πηγὴ ὕδατος, καὶ φρέαρ ὠρυκτο· καὶ ἐξ αὐτῆς ἐξαιτούμενον,

νον, πιεῖν ὡς ὕδωρ, αὐτὴν ποτίση· ζωῆς ἀλλόμενον, ὃ καὶ ἐπράχθη, καὶ τὰ ὕδατος, ζωηφόρου τοῦ σοῦ ἐκροφήσασα, καὶ ἐν πόλει κηρύττει, τὴν τοῦ νάματος θαψίλειαν.

Καὶ τοῦ Μηναιῦ γ΄.

Δόξα, καὶ νῦν. ἤχος α΄.

Επὶ τὴν πηγὴν ἐπέστης. εἰς φύλ. 102.

Ἀποτίχου, στιχρὸν τῆς Ὀκτωήχου.

ἤχος δ΄.

Πύλας ἄδου συνέτριψας Κύριε, καὶ τῷ σῶ θανάτῳ, τοῦ θανάτου τὸ βασίλειον ἔλυσας· γένος δὲ τὸ ἀνθρώπινον, ἐκ φθορᾶς ἤλευθέρωσας, ζωὴν καὶ ἀφθαρσίαν τῷ Κόσμῳ δωρησάμενος, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Τῶν Ἀποστόλων τὸν χορὸν, Πνεύματι ἁγίῳ ἐφώτισας Χριστέ, καὶ ἡμῶν τὸν ῥυπον τῆς ἀμαρτίας, δι' αὐτῶν ἀπόπλυνον ὁ Θεός, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς. Μαρτυρικόν.

Εχοντες παρῆρσιαν πρὸς τὸν Σωτῆρα Ἅγιοι, πρεσβεύσατε ἀπαύστως, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἀμαρτωλῶν, ἄφειν πταισμάτων αἰτούμενοι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. ἤχος β΄.

Επὶ τὸ φρέαρ ὡς ἦλθεν ὁ Κύριος. εἰς φύλ. 102.

Τῆ Ε΄. Εἰς τὸν Ὀρθρον, μετὰ τὴν

α΄. Στιχολογίαν, Καθίσματα ἤχος δ΄.
Ὁ ὑψωθείς.

Οσταυρωθεὶς ὑπὲρ ἡμῶν ἐκουσίως, καὶ λογισθεὶς ἐν τοῖς νεκροῖς ζωοδότα, καὶ ἀναστὰς τρίτημερος Χριστέ ὁ Θεός, ἔθραυσας δυνάμει σου, τοῦ θανάτου τὸ κράτος, πάντας τῇ Ἐγέρσει σου, τοὺς ἐν ἄδη ζωώσας· καὶ ἀνυμνοῦντες σέβομεν τὴν σὴν, Ἐγερσὶν πάντες ἀθάνατε Κύριε.

Ἀποστολικόν. Ταχὺ προκατάλαβε.

Φωστῆρας εἰς τὰ πέρατα, τοὺς Μαθητάς σου Σωτῆρ, ἀνέδειξας ἐκλάμποντας, ἐν τῷ κηρύγματι, τῷ σῶ καὶ φωτίζοντας ἡμῶν τὰς ψυχάς, πλάνην τὴν τῶν εἰδώλων, δι' αὐτῶν ἀμαυρώσας, δόγμασιν εὐσεβείας, καταλάμπας τῷ Κόσμῳ· αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Σταυρῷ ὀπλισάμενοι, οἱ Ἀθλοφόροι σου, τὴν πλάνην ἐνίκησεν, τοῦ ἀρχεκάκου ἐχθροῦ, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν· ἔλαμψαν ὡς φωστῆρες, τοὺς βροτούς ὀδηγοῦντες· νέμουσι τὰς ἰάσεις, τοῖς ἐν πίστει αἰτούσιν· αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Μαρθένε Πανάμωμε, τὸν υπεράγαθον, Θεὸν ἠκηύσασα, σὺν Ἀποστόλοις αὐτὸν, ἀπαύστως ἰκέτευε, ἄφειν τῶν πταισμάτων, καὶ διόρθωσιν βίου, δοῦναι ἡμῖν πρὸ τέλους, τοῖς ἐν πίστει καὶ

ποθῶ

πόθῳ, ὑμνοῦσαί σε κατὰ χρέος, μάτους ἐχθροὺς ἐτροπώσασθε; οὐκ
μόνη Πανύμνητε.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν. Καθι-
σμα. ἤχος πλ. β΄. Ἐλπίς τοῦ κόσμου.

Ως τῇ πίστῃ Σαμαρείτιδι Κύ-
ριε, τῆς Θεότητος τῆς σῆς, τὴν
πηγὴν ἠνέωξας, καὶ ἐβλυσας
Θεογνωσίαν ἐπ' αὐτήν, ἀρδεύων
πομα Θεόληπτον· καὶ νῦν πᾶσιν
ἡμῖν κατάπεμψον, πταισμάτων
ἰλασμόν ὑπεράγαθε.

μάτους ἐχθροὺς ἐτροπώσασθε; οὐκ
ἐφόβησαν ὑμᾶς τῶν τυράννων αἱ
ἀπειλαί, οὐ κατέκτηξαν ὑμᾶς, τῶν
βασάνων αἱ προσβολαί· ὄντως ἀ-
ξίως παρὰ Χριστοῦ ἐδοξάσθητε·
ἀπαύστως πρεσβεύσατε, σωθῆναι
τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν ἤχος β΄.

Θ συνάναρχος καὶ συναίδιος Υἱὸς
εἰς φύλλ. 103.

Ἀποτίχου, ἤχος δ΄. Ὡς γενναῖον.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ, ὁ Ν΄.
ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς, καὶ τοῦ Μη-
ναίου, Κοντάχ. καὶ Ἐξαποστειλάριον
τῆς Ἑορτῆς. Εἰς τοὺς Αἰῶνας, ψάλ-
λομεν Στιχηρά. ἤχος δ΄. Δίς.

Τῶν πατρικῶν σου κόλπων μὴ
χωρισθεῖς Μονογενὲς Λόγε τοῦ
Θεοῦ, ἦλθες ἐπὶ γῆς διὰ φιλαν-
θρωπίαν, ἄνθρωπος γενόμενος ἀ-
τρέπτως, καὶ σταυρὸν καὶ θάνα-
τον ὑπέμεινας σαρκί, ὁ ἀπαθὴς
τῇ Θεότητι· ἀναστὰς δὲ ἐκ νε-
κρῶν, ἀθανασίαν παρέσχες τῶν
γένει τῶν ἀνθρώπων, ὡς μόνος
Παντοδύναμος. Ἀποστολικόν.

ὅπως λάβης τὴν ἀφεσιν, ἀνυμνοῦ-
μέν σου, τὴν πολλὴν εὐσπλαγ-
χνίαν, δι' ἧς σώζεις, τῶν βροτῶν
ἅπαν τὸ γένος, διὰ πολλὴν ἀγαθό-
τητα.

Στίχ. Ἐντείνει καὶ κατωδοῦ.

Τοὺς ἀγραμμάτους Μαθητὰς, τὸ
Πνεῦμά σου τὸ ἅγιον, παιδευτὰς
ἀνέδειξε Χριστὸς ὁ Θεός, καὶ τῇ
πολυφθόγγῳ ἀρμονίᾳ τῶν γλωσ-
σῶν, τὴν πλάνην κατήργησεν καὶ
Παντοδύναμος. Μαρτυρικόν.

Δεῦτε ἴδετε ἄνθρωπον, ὃς ἐξεῖπέ
μοι σήμερον, τῇ πηγῇ καθήμενος
τί ἐποίησα· Προφήτης γὰρ ἀλη-
θέστατος, ὑπάρχει καὶ μέγιστος·
τὰ κρυπτά καὶ φανερά, ἐπιστά-
μενος ἅπαντα· ἀλλὰ δώρησαι,
ὑδὼρ ζῶν ὃ παρέχεις τοῖς διψῶ-
σιν, ἵνα μὴ διψῶσω πάλιν, εἰς
τὸν αἰῶνα· φιλόανθρωπε.

Στίχ. Ἠγάπησας δικαιοσύνην

Πῶς ὑμῶν θαυμάσωμεν, τοὺς
ἀγιῶνας ἅγιοι Μάρτυρες, ὅτι σῶμα
θνητῶν περικείμενοι, τοὺς ἀσω-
θάντος, ρεῖθρον τὸ ἀκένωτόν τε
καὶ

καὶ ἄφθαρτον, ὁδοπορήσας ἐκά-
θητο, πλησίον τοῦ φρέατος, τοὺς
οἰκείους Μαθητὰς, ἀποστείλας πρὸς
βρώματα· προσωμίλει δὲ, γυναικὶ
ἀπαντλούσῃ, ταύτην θέλων, τοῦ
θηρεῦσαι καὶ φωτίσαι, τὰς τῆς
ψυχῆς αὐτῆς ὀμματα.

Δόξα, καὶ νῦν. ἤχος γ΄.

Αγαλλιάσθω σήμερον. εἰς
φύλλ. 108.

Τῆ Ε΄. τῆς Ε΄. Ἑβδομάδος Ἑσπέ-
ρας εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, στηχερὰ
προσόμεια. ἤχος δ΄.

Κύριε ἀνελθὼν ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ιδετε ὃν προέγραψε Μωσῆς, Ἰ-
ησοῦν Μεσσαν ἐν τῷ Νόμῳ ἐλευ-
σεσθαι, ἐπὶ τῆς γῆς θεαθέντα, δι-
εὐπλαγχνίαν, κάμοι προσομιλή-
σαντα, ὡς βροτὸν ἐν τῷ φρέατι,
ὄντως οὗτος ὑπάρχει ὁ Χριστός,
ὁ ἐν Κόσμῳ ἐρχόμενος, τοῖς ἐν τῇ
Σιχάρ Σαμαρεῖτις ὤφθη λέγουσα.

Στόματος ἐξ ἡδέος γυναικὸς,
ὑδατος ποτίμου γλυκεροῦ ἀνα-
βλύζοντος, οἱ ἐν τῇ Πόλει πiónτες,
καὶ πρὸς τὸ φρέαρ τὸ ῥέον τὴν
δαφίλειαν, τὴν τοῦ νάματος ἔσ-
πευδον ἀναχθῆναι τὸ τάχος, καὶ
πηγὴν κατιδεῖν τὴν ἀένναον, τὴν
τὰς ἐκταχεύσας ψυχὰς ἐπαναψύ-
χουσαν.

Σύμμορφον κατιδόντες τὴν πη-

γὴν, καὶ ὁμοειδῆ τῆς τῶν ἀνθρώ-
πων συστάσεως, τῇ γυναικὶ ἐπε-
βῶν, οἱ ἐν τῇ πόλει, οὐκ ἔτι διὰ
σὴν ἡμεῖς λαλιὰν πεπιστεύκαμεν,
ἀληθῶς ἐπιγνόντες, ὅτι οὗτος ὑ-
πάρχει ἡ λύτρωσις, καὶ ἡ σωτηρία
τοῦ Κόσμου ἡ αἰώνιος.

Καὶ τοῦ Μηναιῶ ῥ΄.

Δόξα. καὶ νῦν. πλ. β΄.

Παρά τὸ φρέαρ τοῦ Ἰακώβ, εἰς
φύλλ. 103.

Ἀποστόχου, Σταυρώσιμον, ἤχος δ΄.

Πάντοτε ἔχοντες Χριστὲ, τὸν
σταυρόν σου εἰς βοήθειαν, τὰς
παγίδας τοῦ ἐχθροῦ, εὐχερῶς
καταπατοῦμεν. Ἄναστάσιμον.

Κύριε ἀνελθὼν ἐν τῷ σταυρῷ,
τὴν προγονικὴν ἡμῶν κατάραν
ἐξήλειψας, καὶ κατελθὼν ἐν τῷ
ἄδῃ, τοὺς ἀπ' αἰῶνος δεσμίους ἡ-
λευθέρωσας, ἀφθαρσίαν δωρού-
μενος, τῶν ἀνθρώπων τῷ γένει·
διὰ τοῦτο ὑμνοῦντες δοξάζομεν,
τὴν ζωοποιὸν, καὶ σωτήριόν σου
Ἐγερσιν. Μαρτυρικόν.

Περεῖα ἔμψυχα, ὀλοκαυτώματα
λογικὰ, Μάρτυρες Κυρίου, θύ-
ματα τέλεια Θεοῦ, Θεὸν γινώσ-
κοντα, καὶ Θεῷ γινωσκόμενα,
πρόβατα, ὧν ἡ μάνδρα λύκοις
ἀνεπίβατος, πρεσβεύσατε, καὶ ἡ-
μᾶς συμποιμανθῆναι ὑμῖν, ἐπὶ ὑ-
δατος ἀναπαύσεως.

Δόξα,

Δόξα, καὶ νῦν. ἤχος πλ. β'.

Τάδε λέγει Κύριος τῇ Σαμαρείτιδι. εἰς φύλ. 108.

Τῆ ς'. τῆς ε'. ἐβδομάδος εἰς τὸν Ὅρθρον, μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν Καθίσμ. ἤχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Σταυρῶ σε προσήλωσαν, οἱ Ἰουδαῖοι Σωτήρ, δι' οὐ ἐκ τῶν Ἐθνῶν ἡμᾶς, ἀνεκαλέσω στοργῆ, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν ἠπλώσας τὰς παλάμας, ἐν αὐτῷ σὴ βουλήσει· λόγγη δὲ τὴν πλευράν σου, κατεδέξω κυγῆναι, τῷ πλήθει τῶν οἰκτιρμῶν σου, δόξα φιλάνθρωπε.

Μαρτυρικόν.

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε, ἐν τῇ ἀθλήσει αὐτῶν, στεφάνους ἐκμίσαντο, τῆς ἀφθαρσίας ἐκ σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἔχοντες τὴν ἰσχύν σου, τοὺς Τυράννους καθεῖλον, ἔθραυσαν καὶ δαιμόνων, τὰ ἀνίσχυρα θράση αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Σταυροθεοτοκίον.

Σταυρῶ σε ὑψούμενον ὡς θεάσατο, ἡ ἄχραντος Μήτηρ σου, Λόγε Θεοῦ μητρικῶς, θρηνοῦσα ἐφθέγγετο, Τί τὸ καινὸν καὶ ξένον, τοῦτο θαῦμα Υἱέ μου; πῶς ἡ Ζωὴ τῶν ὄλων, ὁμιλεῖς τῷ θανάτῳ; ζῶσαι τοὺς τεθνεῶτας θέλων ὡς εὐσπλαγχνος.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν. Κάθισ. ἤχος δ'.

Ταχὺ προκατάλαβε.

Εκ φρέατος νάματα, τοῦ γεηροῦ καὶ φαρτοῦ, ἐλθοῦσα ὡς σύνθηες, ἡ Σαμαρεῖτις ἀντλεῖν, τὸ ζῶν ὕδωρ ἤντηλησεν, οὕτως ἐφευρηκυῖα, τὴν πηγὴν καθημένην, ἔνθα πηγὴ καὶ φρέαρ, Ἰακῶβ διωρύχθη, Κόσμου τοὺς φλογοτρόπους, ἀρδεύουσα καύσωνας.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ, Ὁ Ν'. Οἱ Κανόνες, τῆς Σαμαρείτιδος, καὶ τοῦ Μηναιου. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποσειλ. τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἶνους στιχιδά. ἤχος δ'.

Εδωκας σημείωσιν, τοῖς φοβουμένοις σε Κύριε, τὸν σταυρὸν σου τὸν τίμιον, ἐν ᾧ ἐθριάμβευσας, τὰς ἀρχὰς τοῦ σκότους, καὶ τὰς ἐξουσίας, καὶ ἐπανήγαγες ἡμᾶς, εἰς τὴν ἀρχαίαν μακαριότητα· διό σου τὴν φιλάνθρωπον, Οἰκονομίαν δοξάζομεν, Ἰησοῦ Παντοδύναμε, ὁ Σωτήρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τῷ σῷ σταυρῷ Χριστὲ Σωτήρ, ὁδήγησον ἡμᾶς ἐπὶ τὴν ἀλήθειάν σου, καὶ ῥύσαι ἡμᾶς τῶν παγίδιων τοῦ ἐχθροῦ· ὁ ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν, ἀνάστησον ἡμᾶς πεσόντας τῇ ἀμαρτίᾳ, ἐκτείνας τὴν χεῖρά σου φιλάνθρωπε Κύριε, τῇ πρεσβείᾳ τῶν Ἀγίων σου. Δίς.

Τίμιος ὁ θάνατος, τῶν Ἀγίων σου Κύριε· ξίφεσι γὰρ καὶ πυρὶ καὶ ψύχει συντετριμένοι, ἐξέχεαν τὸ αἷμα αὐτῶν, ἐλπίδα ἔχοντες εἰς σὲ, ἀπολαβεῖν τοῦ καμάτου τὸν

μισθόν· ὑπέμειναν καὶ ἔλαβον πα-
ρὰ σοῦ, Σῶτερ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. πλ. β'.

Η πηγὴ τῆς ζωαρχίας. φύλ. 109.

Ἀπόστιχα, ἤχος δ'. Ὡς γενναῖον.

Μεθ' ὑδρίας ἀρδεύσασθαι, ἐλ-
θοῦσα καὶ φρέατι, τὴν ὑδρίαν ἄ-
νυδρον καταλείψασα, μόνη πρὸς
πόλιν ἐπέδραμε, Πηγὴν τὴν Ζω-
ήρρυτον, ἐκβοῶσα ἐφευρεῖν, Σα-
μαρεῖτις τὴν ἄφθονον· ὅθεν ἤρ-
δευσε, τὸ σωτήριον νᾶμα, καὶ τὴν
ταύτης, ἐπανάψυξε καρδίαν, τὴν
ἐκτακείσαν τοῖς πάθεσιν.

Στίχ. Ἐντενε καὶ κατωδοῦ.

Αληθῶς εἶπας εἶρηκεν, ὁ Σωτὴρ
Σαμαρεῖτιδι, ὡς οὐκ ἔχεις σήμε-
ρον, ἄνδρα νόμιμον· πέντε γὰρ
ἔσχες τὸ πρότερον, καὶ νῦν ὄν
περ κέκτησαι, οὐχ ὑπάρχει σου
ἄνῆρ, ἀλλὰ νόμῳ ἀλλότριος· ἢ
καὶ σπεύσασα, τοῖς ἐν πόλει ἐβόα,
Εἶδον ἄνδρα, ὃς ἐξεῖπέ μοι τὰ
πάντα, ὅσα κρυφίως ἐποίησα.

Στίχ. Ἠγάπησας δικαιοσύνην.

Ρεῖθρον ἄλλο ζωήρρυτον, οὐρα-
νίου ἐκ φρέατος, Σαμαρεῖτις ἠμ-
τλησεν ἐπὶ φρέατος, τοῦτο εὐροῦ-
σα χεόμενον, ἐξ οὗ τὸ ἐπίκηρον,
εἶχε σύνθητες ἀντλεῖν, ὕδωρ ἄλ-
λο τὸ χθόνιον, ὃ ἀλλόμενον, ἐν
τῇ ταύτης καρδίᾳ, ἀνεδείχθη, ὡς
πηγὴ τις ἄλλη νέα, παθῶν δρο-
σίζουσα καύσινας.

Δόξα καὶ νῦν. ἤχος πλ. δ'.

Ως ὥφθης ἐπὶ γῆς Χριστέ. εἰς
φύλ. 103.

Τῇ Παρασκευῇ Ἑσπέρας. Εἰς τὸ,
Κύριε ἐκέκραξα· ψάλλομεν στιχηρὰ,
ς'. τῆς Σαμαρεῖτιδος, γ'. καὶ τοῦ Μη-
ναίου, γ'. τῆς Σαμαρεῖτιδος.

Ἐπὶ τὴν πηγὴν ἐπέστης· καὶ τὸ ἄλ-
λα εἰς φύλ. 102. Δόξα ἤχος πλ. ε'.

Παρὰ τὸ φρέαρ τοῦ Ἰακώβ· εἰς
φύλ. 103. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ο διὰ σὲ Θεοπάτωρ Προφήτης.
εἰς Τ. Α'. φύλ. 197.

Ἀποστίχου ἤχος, δ'. Τὸν ζωοποι-
όν σου σταυρόν. Τοῦ ξύλου τῆς παρα-
κοῆς. Ἡύλας ἄδου συνέτριψας· ζῆτει
εἰς φύλ. 196. (Τ. Α.)

Δόξα καὶ νῦν. ἤχος, πλ. β'.

Θ συνάναρχος καὶ συναίδις Υἱός.
εἰς φύλ. 103.

Τῷ Σαββάτῳ, εἰς τὸν Ὅρθρον με-
τὰ τὴν ἀ στιχολογίαν.

Καθίσματα Ἀναστάσιμα. ἤχος δ'.

Αναβλέψασαι τοῦ τάφου τὴν εἰ-
σοδον, καὶ τὴν φλόγα τοῦ Ἀγγέ-
λου μὴ φέρουσαι, αἱ Μυροφόροι
σὺν τρόμῳ ἐξίσταντο λέγουσαι,
Ἄρα ἐκλάπη ὁ τῷ Ἀηστῇ ἀνοί-
ξας Παράδεισον; Ἄρα ἠγέρθη,
ὁ καὶ πρὸ πάθους κηρύξας τὴν Ἐ-
γερσιν; ἀληθῶς ἀνέστη Χριστὸς
ὁ Θεός

ὁ Θεός, τοῖς ἐν ἄδη παρέχων ζωὴν
καὶ ἀνάστασιν. Θεοτοκίον.

Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον, καὶ
Ἁγγέλοις ἄγνωστον. εἰς Τ. Α'.

Μετὰ τὴν β'. στιχολογίαν Κἀθι-
σμα ἤχος δ'.

Ὁ ὕψωθεις ἐν τῷ Σταυρῷ.

Αγαλλιάσθω οὐρανὸς εὐφραίνέ-
σθω, τὰ ἐπὶ γῆς ὅτι Χριστὸς ἐκ
Παρθένου, ἐπιφανείς ὡς ἄνθρω-
πος, ἐβρύσατο φθορᾶς, ἅπαν τὸ
ἀνθρώπινον, τῷ ἰδίῳ θανάτῳ θαύ-
μασιν ἐκλάμψας δὲ, γυναικὶ Σα-
μαρείτιδι, ὕδωρ αἰτῶν παρέχει
τὴν πηγὴν, τῶν λαμάτων. ὡς μό-
νος ἀθάνατος. Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ· ὁ Ν'. Οἱ
Κανόνες τῆς ἑορτῆς, τοῦ Ἁγίου τῆς
Μονῆς, καὶ τοῦ Μηναίου, Κοντάκιον,
καὶ Ἐξακτοστυλιάριον τῆς ἑορτῆς. Εἰς
τοὺς Αἶνους ψάλλομεν στιχῆρὰ Ἀνα-
στάσιμα δ'. ἤχος δ'.

Ὁ σταυρὸν ὑπομείνας· Ἐν τῷ
σταυρῷ σου Χριστέ· Τῶν πατρι-
κῶν σου κόλπων. (ζήτει ἅπαντα
ταῦτα εἰς Τ. Α'. φύλ. 208).

Δόξα καὶ νῦν, ἤχος πλ. β'.

Η πηγὴ τῆς ζωαρχίας. φύλ. 109.

Ἀποστίχου ἤχος, δ'.

Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσιν.

Τὴν πηγὴν ἐν τῷ φρέατι, κατι-
δὼν τὴν ἀένναον, καθήμενην γύ-
ναιον, φέρον καύσωνα, πλείστου
παθῶν ἀκρωδύνον, λαθεῖν ἐπε-
ζήτησεν, ὕδωρ ζῶν τὸ ἐξ αὐτῆς,

κρουνηδὸν ἐκχεόμενον, ὃ καὶ ἔ-
λαβε, δωρεὰν ἐκ τοῦ Λόγου, καὶ
οὐκ ἔτι, πρὸς τὸ φρέαρ ἐπισπεύ-
δει, τὸ γερὸν καὶ ἐπίκηρον.

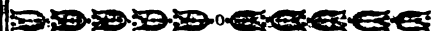
Στίχ· Ἐντεινε καὶ κατενοδοῦ.

Ιουδαίων τὰ ἔθιμα, τοῦ γυναιίου
διώκοντος, καὶ τὸ σφῶν προβάλ-
λοντος ἀκοινωνήτον, τῇ μεταλήψει
τοῦ ὕδατος. Χριστὸς μετωχέτευσ-
εν, ὁ σοφὸς Δημιουργός, τοῖς ἡ-
δέσι προσφθέγμασιν, ἐξαιτήσασθαι,
τὸ ζωήρρυτον πόμα, θεῖον ὕδωρ,
οὗ ποιοῦσα πρὸς τὴν πόλιν, με-
τοχεύει τὰ νάματα.

Στίχ· Ἠγάπησας δικαιοσύνην.

Οὔτε ἀντλημα κέκτησαι, καὶ τὸ
φρέαρ βαθύτατον· πόθεν οὖν καὶ
δώσεις μοι ὕδωρ ἄφθαρτον; ἡ Σα-
μαρείτις ἐβόα σοι, Χριστέ σὲ ὡς
ἄνθρωπον, οἰομένη οὐ Θεόν, καὶ
τοὺς λόγους θαυμάζουσα, ἦν προ-
σρήμασι, γλυκυτάτοις ἀρδεύσας,
καὶ Θεόν σε, τῶν ἀπάντων καὶ
κτισμάτων, ὁμολογεῖν παρεσκεύα-
σας. Δόξα, καὶ νῦν. πλ. β'.

Τὰδε λέγει Κύριος τῇ Σαμαρεί-
τιδι. εἰς φύλ. 108.

Κυριακῆ, σ'. τοῦ Τυρλοῦ. Ἐν τῷ
Μεγάλῳ Ἐσπερινῷ, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέ-
κραξα, ψάλλομεν στιχῆρὰ, ἰ. Ἀνα-
στάσιμα τῆς Ὁκτωήγου ζ'.

Αὰ τοῦ πηλίου σου σταυροῦ, καὶ
τὰ λοιπὰ εἰς φύλ. 222. (Τ. Α'.)

Καὶ

Και τοῦ τυφλοῦ ἰδιόμελα γ. ἤχος β'.

Ο τυφλὸς γεννηθεὶς, ἐν τῷ ἰδίῳ λογισμῷ ἔλεγεν, Ἄρα ἐγὼ δι' ἁμαρτίας γονέων ἐγεννήθην ἀόμματος; ἄρα ἐγὼ δι' ἀπιστίαν ἐθνῶν ἐγεννήθην εἰς ἔνδειξιν; οὐχ ἰκανῶ τοῦ ἐρωτᾶν, πότε νῦν, πότε ἡμέρα; οὐκ εὐτονοῦσί μου οἱ πόδες τὰ τῶν λίθων προσκρούσματα· οὐ γὰρ εἶδον τὸν Ἥλιον λάμποντα, οὐδὲ ἐν εἰκόνι τὸν ἐμὲ πλαστουρήσαντα· ἀλλὰ δεομαί σου Χριστέ ὁ Θεός, ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμὲ καὶ ἐλέησόν με. **Ὁ αὐτός.**

Παράγων ὁ Ἰησοῦς ἐκ τοῦ Ἱεροῦ, εὗρεν ἄνθρωπον τυφλὸν ἐκ γενετῆς· καὶ σπλαγγισθεὶς ἐπέθηκε πηλὸν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· Ὑπαγε νίψαι εἰς τοῦ Σιλωάμ· καὶ νιψάμενος ἀνεβλεψε, δόξαν ἀναπέμπων Θεῷ· οἱ δὲ ἀγχισταὶ αὐτοῦ, ἔλεγον αὐτῷ· Τίς σου τὰς κόρας διήνοιξεν, ἃς οὐδεὶς τῶν βλεπόντων ἴασαι ἴσχυσεν; ὁ δὲ φησὶ βοήσας, Ἄνθρωπος Ἰησοῦς λεγόμενος, ἐκείνός μοι ἔφη, νίψαι εἰς τοῦ Σιλωάμ, καὶ ἀνεβλεψα· αὐτός ἐστιν ἀληθῶς, ὃν ἔφη Μωϋσῆς ἐν τῷ Νόμῳ Χριστὸν Μεσσίαν· αὐτός ἐστιν ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, ἤχος πλ. α'.

Κύριε παράγων ἐν τῇ ὁδῷ, εὗρες ἄνθρωπον τυφλὸν ἐκ γενετῆς· καὶ ἔκθαμβοι γεγονότες οἱ Μαθηταί, ἐπηρώτων σε λέγοντες· Διδάσκαλε, τίς ἡμαρτεν, οὗτος, ἢ οἱ γο-

νεὶς αὐτοῦ, ἵνα τυφλὸς γεννηθῆ; σὺ δὲ Σωτὴρ μου ἐβόας αὐτοῖς· Οὔτε οὗτος ἡμαρτεν, οὔτε οἱ γονεὶς αὐτοῦ, ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ· ἐμὲ δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τοῦ πέμψαντός με, ἃ οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι· καὶ ταῦτα εἰπὼν, πτύσας χαμαί, καὶ πηλὸν ποιήσας, ἐπέχρισας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, λέξας πρὸς αὐτόν, Ὑπαγε νίψαι εἰς τοῦ Σιλωάμ τὴν Κολυμβήθραν· ὁ δὲ νιψάμενος ὑγιής ἐγένετο, καὶ ἐβόα πρὸς σέ· Πιστεύω Κύριε, καὶ προσεκύνησέ σοι· διὸ δοῶμεν καὶ ἡμεῖς, Ἐλέησον ἡμᾶς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Εν τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσῃ, εἰς Τ. Α'. φύλ. 223.

Ἀποσίγου. Ἀναστασίμον, ἤχος πλ. α'.

Σὲ τὸν σαυρωθέντα Σωτῆρα Χριστόν, καὶ τῶν οὐρανῶν μὴ χωρισθέντα, ἐν φωναῖς ἀσμάτων μεγαλύνομεν, ὅτι σταυρὸν καὶ θάνατον κατεδέξω, διὰ τὸ γένος ἡμῶν, ὡς φιλόανθρωπος Κύριος· σκυλεύσας ἄδου πύλας, τριήμερος ἀνέστης, σώζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἶτα τὰ στιχηρὰ τοῦ Πάσχα εἰς φύλ. 7. Δόξα, ἤχος πλ. δ'.

Δικαιοσύνης Ἦλιε, νοητὲ Χριστέ ὁ Θεός, ὁ τὸν ἐκ μήτρας τοῦ φωτὸς ἔσπερηνένον, διὰ τῆς σῆς Ἀχράντου προσαύσεως, φωτίσας κατ' ἄμφω, καὶ ἡμῶν τὰ ὄμματα τῶν

τῶν ψυχῶν αὐγάσας, υἱὸς ἡμέ- και εἰπὼν, Πορεύθητι και νίψαι
 ρας δείξον, ἵνα πιστεῖ βοῶμέν· ἐν τῷ Σιλωάμ, ὅπως γνῶσῃ με
 σοι, Πολλή σου και ἄφατος, ἡ Θεὸν ἐπὶ γῆς βαδίζοντα, σάρκα
 εἰς ἡμᾶς εὐσπλαγχνία, φιλόανθρω- φορέσαντα, διὰ σπλάγχνα Οἰκτιρ-
 πε δόξα σοι. μῶν. Δόξα.

Και νῦν. πλ. ἀ. Ἀναστάσεως ἡ-
 μέρα.

Ἀπολυτίκιον. Τὸν συνάναρχον λό-
 γον. Θεοτοκίον. Χαῖρε πύλη Κυρίου.
 Εἰς τὸ Μεσονυχτικὸν ὁ Τριαδικὸς Κα-
 νὼν τοῦ πλ. ἀ. ἤχου. κατὰ τὴν τάξιν.

Εἰς τὸν Ὅρθρον μετὰ τὴν ἀ. και
 δευτέραν στιχολογίαν Καθίσματα Ἀ-
 νιστάσιμα τοῦ αὐτοῦ ἤχου. Και μετὰ
 τὸν Ἀμωμον, τὰ Εὐλογητάρια, τὴν
 ὑπακοήν, τοὺς Ἀναβαθμοὺς, και τὸ
 Προκειμένον. Εὐαγγέλιον δὲ τὸ Ἐωθι-
 νὸν ἢ εἰς Γ. Α'. φ. 88. Εἶτα τὸ, Ανά-
 στασιν Χριστοῦ. τὸν Ν'. και τὰ λοιπὰ
 ὡς σύνηθες. Οἱ Κανόνες, πρῶτον τοῦ
 Πάσχα, ζῆτει εἰς φύλ. 2. Τῆς Θεο-
 τόκου. Εἶτα ὁ Κανὼν τοῦ Τυφλοῦ.

Ὁδὴ Α'. ἤχος πλ. ἀ.

Ὁ Εἰρμός. Τὴν ἐφ' ἣν οὐκ ἐλαμψεν.

Μῦρα τί κομίζετε, μετὰ δακρύ-
 ῶν ὑμεῖς; ἔλεγε ταῖς τιμιαῖς
 γυναῖξιν ὁ Ἄγγελος φανείς· ὁ
 Χριστὸς ἐγήγερται, δραμοῦσαι εἴ-
 πατε, τοῖς Θεόπταις Μαθηταῖς,
 πενθοῦσι τε και κλαίουσιν, ὅπως
 σκιρτήσωσι, και χορεύσωσι φαι-
 δρῶς.

Θαύματα παράδοξα, ἐπιτελῶν ὁ
 Λυτρωτῆς, ἰάσατο και Ἰουφλὸν
 ἐκ γενετῆς, πηλὸν ἐπιχρίσας,

Μίαν Τρισυπόστατον, Οὐσίαν
 σέβοντες Πιστοὶ, δοξάσωμεν τὸν
 Πατέρα και Υἱὸν, και Πνεῦμα
 τὸ εὐθές, Ποιητὴν και Κύριον,
 και Λυτρωτὴν τοῦ παντός, ἕνα
 ἄκτιστον Θεὸν, σὺν ἀσωμάτοις
 κράζοντες, Ἄγιος, Ἄγιος, Ἄγι-
 ος εἰ Βασιλεῦ.

Και νῦν. Θεοτοκίον

Μήτηρ ἀπειρόγαμον, τὴν σὴν
 κατώκησεν Ἄγνη, Κύριος διὰ
 σπλάγχνα Οἰκτιρμῶν, σῶσαι βου-
 λόμενος τὸν φθαρέντα ἄνθρωπον,
 ταῖς μεθοδεῖαις τοῦ ἐχθροῦ αὐ-
 τὸν οὖν ἰκέτευε, τὴν Πόλιν ταύ-
 την σώζεσθαι, πάσης ἀλώσεως,
 και Ἐθνῶν ἐπιδρομῆς.

Καταβασία.

Τῷ Σωτῆρι Θεῷ, τῷ ἐν θα-
 » λάσῃ λαὸν, ποσὶν ἀβρόχοις ὁ-
 » δηγήσαντι, και Φαραῶ παν-
 » στρατιᾷ καταποντίσαντι, αὐτῷ
 » μόνῳ ἄσωμεν, ὅτι δεδόξασται.

Ὁδὴ Γ'. Σαλευομένην τὴν καρδίαν μου.

Τί ὡς νεκρὸν ἐπιζητεῖτε τὸν
 Κύριον; ἀνέστη καθὼς εἶπεν ὁ
 Ἄγγελος, γυναῖξιν ἐφθέγγετο,
 ἀστράπτων θεία μορφή.

Τυφλὸν ποτὲ ἐκ γενετῆς, προ-
 σελ-

σελθόντα σοι ἰάσω Πανοικτίρμων, δοξάζοντα τὴν Οἰκονομίαν σου καὶ τὰ θαυμάσια. Δόξα.

Θεὸν Πατέρα προσκυνούμεν Προάναρχον, Υἱὸν καὶ Πνευμαθεῖον, Τρισάκτιστον, φύσιν Τρισυπόστατον, ἓνα Θεὸν τοῦ παντός. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρθενικῆς ἀπὸ γαστρὸς ἀπεκύησας, Θεὸν σεσαρκωμένον, ὃν αἴτησαι, Παναγία Δέσποινα, κατικτειρησαι ἡμᾶς. Καταβασία.

Δυναμίει τοῦ σταυροῦ σου Χριστέ, στερεώσόν μου τὴν διάνοιαν, εἰς τὸ ὑμνεῖν καὶ δοξάζειν σου, τὴν σωτήριον Ἀνάληψιν.

Κάθισμα πλ. 8'. Τὴν Σοφίαν.

Ο τῶν ὄλων Δεσπότης καὶ Ποιητής, παρερχόμενος εὖρεν ἐν τῇ ὁδῷ, Τυφλὸν καθεζόμενον, θρηνηδοῦντα καὶ λέγοντα, Οὐ κατείδον ἐν βίῳ, τὸν Ἥλιον λάμποντα, οὐδὲ τὴν Σελήνην, τὸ φέγγος αὐγάζουσαν ὅθεν ἐκβοῶ σοι, Ὅ τεχθεὶς ἐκ παρθένου, φωτίσαι τὰ σύμπαντα, φώτισόν με ὡς Εὐσπλαγχνος, ἵνα κράζω προσπίπτων σοι Δέσποτα Χριστέ ὁ Θεός, τῶν πταισμάτων ἄφεσίν μοι δώρησαι, διὰ πλῆθος ἐλέους, μόνε Φιλάνθρωπε. Δ'ς.

Ὡδὴ Δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Πιστούμενος Κύριε, τὴν Ἐγερσίν σου ἐκ τοῦ τάφου, τοῖς φιλοῦσί σε Χριστέ, ἐν ἡμέραις

πλείοσι, συνηλίζου χαροποιῶν αὐτούς.

Ωμμάτωσας Κύριε, Τυφλὸν ἐκ μητέρας γεγεννημένον, εἰπὼν Ἀπελθε νύφαι, καὶ ἀνάβλεψον, τὴν ἐμὴν δοξάζων Θεότητα. Δόξα.

Ομότιμς Ἀναρχε Τριάς, ἀμεριστε τῇ Οὐσίᾳ, μεριστῇ ταῖς ὑποστάσεσι, σῶζε πάντας, τοὺς πιστῶς σε φῶβω δοξάζοντας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν Τόκον σου Ἀχραντε, τὸν ὑπὲρ φύσιν δοξολογοῦμεν, μαχαρίζοντες πίστει σε Πανάμωμε, ὡς Θεοῦ τῶν ὄλων λοχεύτριαν.

Καταβασία.

Εἰσακήκοα Κύριε τὴν ἀκοὴν » τῆς δυναστείας τοῦ σταυροῦ » σου, ὡς Παράδεισος ἠνοιγῆ δι » αὐτοῦ, καὶ ἐβόησα, Δόξα τῇ δυ » νάμει σου Κύριε.

Ὡδὴ Ε'. Τὴν τάλαιναν ψυχὴν μου

Θαυμάσια μεγάλα, ἐκτελῶν Ἀβγε ἐπὶ γῆς, λαός σε ἀπέκτεινεν ἀνόμων ἄλλ' αὐτὸς Κύριε, μόνος δυνατὸς ὑπάρχων, ἐκ νεκρῶν καθὼς προεῖπας, ἀνέστης Χριστέ.

Τὰ ὄμματα ἀνοίξας, τοῦ μὴ ἰδόντος τὸ φῶς τὸ αἰσθητὸν, ψυχῆς ἐφώτισας τὰς κόρας, καὶ δοξάζειν ἔπεισας, τοῦτον ἐπιγόντα σε Ποιητὴν, δι' εὐσπλαγχνίαν ὀφθέντα βροτόν. Δόξα.

Τριά-

Τριάδα ἐν Μονάδι, καὶ ἐν Τρι-
 άδι Μονάδα οἱ Πιστοὶ δοξολο-
 γήσωμεν, Πατέρα καὶ Υἱὸν ἁ-
 παντες, καὶ Πνεῦμα τὸ εὐθές, ἕνα
 Θεὸν Δημιουργὸν τοῦ παντός ἁ-
 ληθῶς. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πῶς τέτοκας μὴ γνοῦσα, Παρ-
 θεομητήτωρ Ἄγνη, πείραν ἀνδρός
 Θεοχαρίτωτε; πῶς τρέφεις τὸν
 τὴν Κτίσιν τρέφοντα; μόνος ὡς
 ἐπίσταται αὐτός, ὁ τοῦ παντός
 Ποιητῆς καὶ Θεός. Καταβασία.

Θρβρίζοντες βοῶμέν σοι Κύριε,
 » σῶσον ἡμᾶς· σὺ γὰρ εἶ Θεὸς
 » ἡμῶν, ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶ-
 » δαμεν

Ὡδή σ'. Ὡς τὸν Προφήτην.

Μετὰ τὴν Ἐγερσιν Χριστέ,
 τοῖς φίλοις ἔλεγες· καθίσατε δὴ
 ἐν τῇ Ἱερουσαλήμ, ἕως ἂν ἐν-
 δύσηθε, σθένος ἐξ ὕψους ἀήτη-
 τον, βεβαίαν συμμαχίαν.

Πηλὸν ποιήσας ὀφθαλμούς, Τυ-
 φλοῦ ἐπέχρισας, τοῦ ἐκ γενετῆς,
 καὶ ἐχαρίσω αὐτῷ τὸ βλέπειν,
 ὑμνοῦντί σου Λόγε τὴν ἀχραντον
 Δύναμιν, δι' ἧς ἔσωσας τὸν κό-
 σμον. Δόξα.

Η τρισυπόστατος Μονάς, Πά-
 τερ ἀγέννητε, Υἱέ γεννητέ, καὶ
 Πνεῦμα ἐκπορευτὸν, Τρισάγιε
 Κύριε, μία οὐσία καὶ Δύναμις,
 σῶζε πάντα τὸν λαόν σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὰ μεγαλεῖά σου Ἄγνη, τίς δι-
 ηγήσεται; Θεὸν γὰρ ἐν σαρκί,
 ἔτεκες ὑπερφυῶς, κόσμον διὰ
 σοῦ ρυόμενον, Παρθένε Πανάμω-
 με, ἀπὸ πάσης ἀμαρτίας.

Καταβασία.

Εκύκλωσέ με ἄβυσσος, ταφή
 » μοι τὸ κῆτος ἐγένετο, ἐγὼ δὲ
 » ἐβόησα, πρὸς σέ τὸν φιλάν-
 » θρωπον, καὶ ἔσωσέ με ἡ δεξιὰ
 » σου Κύριε.

Κοντάκιον. ἤχ. δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Τῆς ψυχῆς τὰ ὄμματα πτεπη-
 ρωμένος, σοὶ Χριστέ προσέρχο-
 μαι, ὡς ὁ Τυφλὸς ἐκ γενετῆς,
 ἐν μετανοίᾳ κραυγάζων σοι· Σὺ
 τῶν ἐν σκότει, τὸ φῶς τὸ ὑπέρ-
 λαμπρον. Ὁ Οἶκος.

Ρεῖθρόν μοι δώρησαι Χριστέ,
 σοφίας τῆς ἀρρήτου καὶ γνώσε-
 ται τῆς ἄνω, τὸ φῶς τῶν ἐν τῷ
 σκότει, καὶ πλανωμένων ὀδηγέ,
 ἵνα διηγῆσωμαι, ἅπερ ἡ θεία Βί-
 βλος ἐδίδαξε τοῦ Εὐαγγελίου τῆς
 εἰρήνης, δηλονότι, τὴν τοῦ Τυ-
 φλοῦ θαυματοποιίαν, ὅτι ἐκ γε-
 νετῆς Τυφλὸς ὑπάρχων, ὀφθαλ-
 μούς τοὺς αἰσθητοὺς ἀπολαμβάνει,
 καὶ τοὺς τῆς ψυχῆς, ἐν πί-
 στει ἀνακραυγάζων· Σὺ τῶν ἐν
 σκότει τὸ φῶς τὸ ὑπέρλαμπρον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Κυριακῇ Σ'.
 ἀπὸ τοῦ Πάσχα, μνησὶν ποιούμεν
 τοῦ ἐκ γενετῆς Τυφλοῦ γενομένου
 θαύ-

θαύματος ὑπὸ τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ
καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Στίχοι. Πέλον χορηγὸς φωτὸς ἐκ
φωτὸς φάους, Τὸν ἐκ λοχείας ὀμμα-
τοῖς Τυφλὸν Λόγε. Τῷ ἀπείρῳ ἔλεει
σου φωτοδότα Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν
ἐλέησον, καὶ σώσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὁδὴ Ζ'. Πρὸς οὐβεστήριον.

Ορθρου μυρίσαι σε γυναίων ἡλ-
θε Χορὸς, μαθοῦσαι δὲ Κύριε, ἐ-
ξεγερθέντα σε, συνέχαιρον τοῖς ἰ-
εροῖς Μαθηταῖς, δι' ὧν παράσχου
ἡμῖν ἰλασμῶν τῶν κακῶν.

Πηλὸν ἐπέχρισας, τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς τοῦ Τυφλοῦ, καὶ τούτῳ προ-
σέταξας, πρὸς Σιλωάμ ἀπελθεῖν·
νιψάμενος δὲ ἀνέβλεψεν, ὕμνο-
λογῶν σε. Χριστέ, Βασιλεῦ τοῦ
παντός. Δόξα.

Πατέρα Ἀναρχον, συνἀναρχόν
τε Υἱόν, καὶ Πνεῦμα Πανάγιον
ὕμνολογήσωμεν, Ἅγιος, Ἅγιος,
Ἅγιος εἶ ὁ Θεὸς Βασιλεῦ τοῦ
παντός. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μετὰ τὴν κύησιν Παρθένος ὡφ-
θης Ἀγνή· Θεὸν γὰρ ἐγέννησας,
καινοτομήσαντα, φύσεις Ἀχραν-
τε, τῇ Δυνάμει αὐτοῦ, ὃν ἐκδυ-
σώσει σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Καταβασία.

Ο ἐν χαμίνῳ πυρὸς τοὺς ὕμνο-
» λόγους σώσας Παῖδας, εὐλο-
» γητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων
» ἡμῶν.

Ὁδὴ Η'. Ἀγγέλων σύστημα.

Τελῶν τεράστια, Χριστέ ἐξαι-
στια, ἐθελουσίως ὑψώθης ἐν σταυ-
ρῷ· καὶ νεκροῖς συνήφθης, ὁ νε-
κρώσας τὸν ἄδην, καὶ πάντας
ἐν ἀνδρεία, ἀπέλυσας δεσμίους.

Τυφλὸν ὀμμάτωσας, σοὶ προ-
σελθόντα Χριστέ, τούτῳ προστά-
ξας ἡγήγη τοῦ Σιλωάμ, νίψασθαι
καὶ βλέψαι, καὶ Θεὸν σε κηρύ-
ξαι, σαρκὶ ἐπιφανέντα, εἰς κόσμου
σωτηρίαν. Δόξα.

Τριάς Ἀμέριστε, Μονὰς ἀσύγ-
χυτε, Θεὲ τῶν ὄλων καὶ Κτίστα
τοῦ παντός, τοὺς ὕμνολογοῦντας,
καὶ πιστῶς προσκυνοῦντας, τὸ
κράτος σου παντοίων, πειρατηρί-
ων σώζε. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρθένε Ἀχραντε, Θεοχαρίτω-
τε, τὸν σὸν δυσώπει Υἱὸν διὰ
παντός, μή με καταίσχυναι ἐν ἡ-
μέρᾳ τῆς δίκης, ἀλλὰ συναριθμη-
σαι, ταῖς ἐκλεκτοῖς προβάτοις.

Καταβασία.

Τὸν ἐκ Πατρὸς πρὸ αἰώνων
» γεννηθέντα, Υἱὸν καὶ Θεὸν, καὶ
» ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων, σαρ-
» κωθέντα, ἐκ Παρθένου Μητρὸς,
» Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυ-
» ψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁδὴ Θ'. Ὅτι ἐποίησέ σοι μεγαλεῖα.

Σημεῖα ἐκτελοῦντα καὶ τεράστια
φοβερὰ, ὁ δῆμος τῶν Ἑβραίων
καθορῶν, φθόνῳ ἀπέκτεινε, τὸν

στυ-

σκυλεύσαντα ἄδην τῇ Ἀναστάσει αὐτοῦ, καὶ πάντας ὡς δυνατόν· συνεγείραντα.

Ηγέρθη καθὼς εἶπας, Ζωοδότα ἐκ τῶν νεκρῶν, καὶ ὤψθη τοῖς Ἁγίοις Μαθηταῖς μετὰ τὴν Ἐγερσιν, Ὅ σημεῖα ποιήσας, καὶ ὀμματώσας Τυφλοὺς, μεθ' ὧν σε εἰς αἰῶνας μεγαλύνομεν. Δόξα.

Φῶς τὸν Πατέρα σέβω, Φῶς δοξάζω καὶ τὸν Υἱόν, Φῶς ἀνυμνῶ τὸ Πνεῦμα τὸ εὐθές, ἐν Φῶς ἀμέριστον, ἐν τρισὶ χαρακτῆρσι κατανουούμενον Θεὸν, Βασιλέα πάσης Κτίσεως.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Φανεῖσα πλατυτέρα Οὐρανῶν, Παρθένε Ἀγνή, ἐχώρησας Θεὸν σωματικῶς, τὸν ἀπερίγραπτον, καὶ ἐκύησας πάντων εἰς ἀπολύτρωσιν, τῶν πίστει ἀδιστάκτῳ ἀνυμνούντων σε. Καταβασία.

Σὲ τὴν ὑπὲρ νοῦν, καὶ Λόγον Μητέρα Θεοῦ, τὴν ἐν χρόνῳ τὸν ἄχρονον, ἀφράστως κυήσασαν, οἱ Πιστοὶ ὁμοφρόνως μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστ. τῆς ἑορτῆς. Σαρκὶ ὑπνώσας.

Καὶ τοῦ Τυφλοῦ ὅμοιον.

Τοὺς νοερούς μου ὀφθαλμοὺς, πεπηρωμένους Κύριε, ἐκ ζοφερᾶς ἀμαρτίας, σὺ φωταγωγῆσον ἐνθεὶς, Οἰκτιρῶν τὴν ταπεινώσιν, καὶ τοῖς τὸν μετανοίας, ἀπόπλυνον δάκρυσιν.

Ἐτερον. Τυναῖτες ἀκουτίσθητε.

Παράγων ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, εὔρε Τυφλὸν ἀόμματον· πτύσας χαμαὶ καὶ ποιήσας, πληθὸν ἐπέχρισε τοῦτον· πρὸς Σιλωὰμ ἀπέστειλε, τοῦ ἀπελθεῖν καὶ νίψασθαι· ὁ δὲ νιψάμενος ἤλθε, βλέπων τὸ φῶς σου Χριστέ μου·

Εἰς τοὺς Αἴνους, Πᾶσα πνοή, καὶ ψάλλομεν σιγῆρὰ Ἀναστάσιμα, ἡ. ἤχος, πλ. α'. Κύριε ἐσπραγισμένου τοῦ τάφου, καὶ τὰ λοιπὰ, εἰς Γ'. Α'. φύλ. 233.

Εἶτα, στίχ. Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ. πλ. δ'.

Ο διὰ σπλάγγνα ἐλέους, σαρκωθείς Χριστέ ὁ Θεός, τὸν τοῦ φωτός ἐστερημένον ἀπὸ μητρός, σπλάγγνοις ἀφάτοις Οἰκτιρῶν, λαμπηδόνος θείας κατηξίωσας· τούτου τὰς κόρας, τῷ χοῖ, τοῖς πλαστοουργοῖς δακτύλοις σου προσψάυσας· αὐτὸς καὶ νῦν φωτοπάροχε καὶ ἡμῶν καταύγασον, τὰς τῆς ψυχῆς αἰσθητήρια, ὡς μόνος ἀφθονοπάροχος. Δόξα. ἤχ. πλ. δ'.

Τίς λαλήσει τὰς δυναστείας σου Χριστέ; ἢ τίς ἐξαριθμήσει τῶν θαυμάτων σου τὰ πλήθη; διπλοῦς γὰρ ὡς ὠράτης ἐπὶ γῆς δι' ἀγαθότητα, διπλᾶς καὶ τὰς ἰάσεις τοῖς νοσοῦσιν ἐχορήγεις· οὐ μόνον γὰρ τοῦ σώματος ὀφθαλμοὺς διήνοιξας τοῦ ἀπὸ μητρός πηρωθέντος, ἀλλὰ καὶ τοὺς τῆς ψυχῆς ὅθεν Θεὸν σε ὠμολογεῖ τὸν κρυπτόμενον, καὶ κάσι παρέχοντα τὸ μέγα ἔλεος·

Καὶ

Και νῦν Ὑπερευλογημένη. Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις. Εἰς τὴν α. ὤραν τὸ Εωθινόν, ἤχος πλ. δ'. Τὰ τῆς Μαρίας δάκρυα. Τ. Α'. ρ. 89.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, εἰ δ'. Μακαρισμοὶ τοῦ πλ. α. ἤχου καὶ ἀπὸ τοῦ Κανόνος τοῦ Τυφλοῦ ἢ Σ'. Ὡδή. ὁ Ἀπόστολος ἤχος πλ. α. Σὺ Κύριε φυλάξαι ἡμᾶς, καὶ διατηρήσαις ἡμᾶς. Στίχ. Σωτὸν με Κύριε, ὅτι ἐκλέλοιπεν ὁσίοις.

Πράξεων τῶν Ἀποστόλων
τὸ Ἀνάγνωσμα.

Εν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἐγένετο πορευομένων ἡμῶν τῶν Ἀποστόλων εἰς προσευχὴν, παιδίσκην τινὰ ἔχουσαν πνεῦμα Πύθωνος ἀπαντῆσαι ἡμῖν, ἥτις ἐργασίαν πολλὴν παρεῖχε τοῖς κυρίοις αὐτῆς, μαντευομένη. Αὕτη κατακολουθήσασα τῷ Παύλῳ καὶ ἡμῖν, ἔκραζε λέγουσα, Οὗτοι οἱ ἄνθρωποι, δούλοι τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου εἰσιν, οἵτινες καταγγέλλουσιν ἡμῖν ὁδὸν σωτηρίας. Τοῦτο δὲ ἐποίει ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας· διαπονηθεὶς δὲ ὁ Παῦλος, καὶ ἐπιστρέψας, τῷ πνεύματι εἶπε, Παραγγέλω σοι ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐξελθεῖν ἀπ' αὐτῆς. Καὶ ἐξῆλθεν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ. Ἰδόντες δὲ οἱ κύριοι αὐτῆς, ὅτι ἐξῆλθεν ἡ ἐλπίς τῆς ἐργασίας αὐτῶν, ἐπιλαβόμενοι τὸν Παῦλον καὶ τὸν Σίλαν, εἴλκυσαν εἰς τὴν ἀγορὰν ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας. Κατὰ

τηγοῖς, εἶπον, Οὗτοι οἱ ἄνθρωποι ἐκταράσσουσιν ἡμῶν τὴν πόλιν, Ἰουδαῖοι ὑπάρχοντες, καὶ καταγγέλλουσιν ἔθνη ἃ οὐκ ἔξοστιν ἡμῖν παραδέχεσθαι, οὐδὲ ποιεῖν, Ῥωμαίοις οὖσι. Καὶ συνεπέστη ὁ ὄχλος κατ' αὐτῶν, καὶ οἱ στρατηγοὶ περιβόρῃξαν αὐτῶν τὰ ἱμάτια, ἐκέλευον ραβδίσειν. Πολλὰς τε ἐπιθέντες αὐτοῖς πληγὰς, ἔβαλον εἰς φυλακὴν, παραγγείλαντες τῷ Δεσμοφύλακι, ἀσφαλῶς τηρεῖν αὐτούς· ὃς παραγγελίαν τοιαύτην εἰληφώς, ἔβαλεν αὐτούς εἰς τὴν ἐσωτέραν φυλακὴν, καὶ τοὺς πόδας αὐτῶν ἠσφαλίσατο εἰς τὸ ξύλον. Κατὰ δὲ τὸ μεσονύκτιον Παῦλος καὶ Σίλας προσευχόμενοι ὕμνουν τὸν Θεόν, ἐπικροῶντο δὲ αὐτῶν οἱ δέσμιοι. Ἄφνω δὲ σεισμός ἐγένετο μέγας, ὥστε σαλευθῆναι τὰ θεμέλια τοῦ δεσμοφυλακίου, ἀνεώχθησάν τε παραχρῆμα αἱ θύραι πάσαι, καὶ πάντων τὰ δεσμὰ ἀνέθη. Ἐξυπνος δὲ γινόμενος ὁ Δεσμοφύλαξ, καὶ ἰδὼν ἀνεωγμένας τὰς θύρας τῆς φυλακῆς, σπασάμενος μάχαιραν, ἐμελλεν ἀυτὸν ἀναιρεῖν, νομίζων ἐκπεφευγέναι τοὺς δεσμίους· Ἐφώνησε δὲ φωνῇ μεγάλῃ ὁ Παῦλος, λέγων· Μηδὲν πράξεις σεαυτῷ κακόν· ἅπαντες γὰρ ἔσμεν ἐνθάδε. Αἰτήσας δὲ φῶτα εἰσεπήδησε, καὶ ἔντρομος γινόμενος, προσέπεσε τῷ Παύλῳ καὶ τῷ Σίλα, καὶ προαγαγὼν αὐτούς ἔξω, ἔφη, Κύριοι, τί με δεῖ ποιεῖν ἵνα σωθῶ; Οἱ δὲ εἶπον, Πίστευσον ἐπὶ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν, καὶ σωθήσῃ.

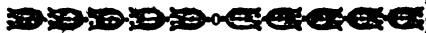
θήση σὺ καὶ ὁ οἶκός σου. Καὶ ἐλάλησαν αὐτῷ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, καὶ πᾶσι τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ. Καὶ παραλαβὼν αὐτοὺς ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ τῆς νυκτός, ἔβη αὐτοὺς ἀπὸ τῶν πληγῶν, καὶ ἐβαπτίσθη αὐτὸς καὶ οἱ αὐτοῦ πάντες παραχρῆμα. Ἀναγαγὼν τε αὐτοὺς εἰς τὸν οἶκόν αὐτοῦ, παρέβηκε τράπεζαν, καὶ ἠγαλλίασατο πανοικί πεπιστευκῶς τῷ Θεῷ.

Ἄλληλ. ἤχος πλ. ἀ. Τὰ ἔλεθ σου Κύριε εἰς τὸν αἰῶνα ἄσσομαι.

Ἐυαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, παράγων ὁ Ἰησοῦς, εἶδεν ἄνθρωπον τυφλὸν ἐκ γενετῆς.

Κοινωνισίον. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον.

Τῇ Κυριακῇ ἐσπέρας. Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα. φάλλομεν στιχηρὰ τῆς ἑορτῆς, γ. ἤχος πλ. ἀ.

Χαίροις ἀσκητικῶν.

Ὀμμα ὀλομελίας βοσῶν, καὶ ὀφθαλμὸς τοῦ κοσμικοῦ τούτου σώματος, ὑπάρχων Θεὸς καὶ Λόγε, καὶ τῶν ὀμμάτων κοινός, Δημιουργός καὶ Πλάστης γνωριζόμενος, καὶ νῦν ἐκ τοῦ κράμματος, τοῦ πλητοῦ καὶ τοῦ πτύσματος, τυφλὸν ἀρρήτως, ὀμματοῖς ἐν δακτύ-

λοις σοῖς, καταπλάττουσι, καὶ πληλὸν καὶ τὴν ὄρασιν ἧς καὶ τυχῶν ὁ πρὶν, ἐν γεννητοῖς γνωριζόμενος, Ἥλιον ὄλωσ μη βλέπων, σὲ τὸν γλυκὺν ὄρα Ἥλιον, ἰδὼν τὴν Εἰκόνα, τοῦ ἡμᾶς δι' εὐσπλαγχνίαν, ἄφατον πλάσαντος.

Μέλη καὶ διαρτίαν πλουτῶν, τῆς τῶν βοσῶν σωματικῆς ὀργανώσεως, ὁ πρῶην τυφλὸς ἐκ μητρός, τῆς μητρικῆς προελθὼν, ὡς μηδὲ τὴν πλάσιν εἶναι ὤετο, ὀμμάτων τὴν στέρησιν, εὐπορήσας ἀνόθευτον ἐξ ἧς τοὺς πόδας, καὶ τὰ πλείω τοῦ σώματος, τοῖς προσκρούσμασι, τοῖς τῶν λίθων ἐξήρθρωτο, ὃς διὰ σοῦ καὶ τούτου, τὸν πλουτισμὸν ἐπαχτώμενος, βλέπει τὸ φῶς τοῦ Κόσμου, καὶ τὸν τῶν φῶτων σε Πρύτανιν, Θεὸν καὶ Δεσπότην; τῶν πταισμάτων καταγγέλλει, Κτίστην παγκόσμιον.

Υποπτος γραμματεῦσι τυφλοῖς, ὀμματωθεὶς ὁ πρὶν τυφλώτων τεθέαται, ὡς τάχα μηδ' ὄλωσ βλέπων, Σαββατισμοῖς νομικοῖς, τὴν ἐν Σαββάτῳ τούτου ὀμματούργησιν τυφλώττειν ἐθέλουσι, σκοτασμοῖς τοῖς τοῦ γράμματος, ἐν οἷς ἐκλάμπει, ὁ γλυκὺς Χριστὸς Ἥλιος, Σαββατούργησιν καινουργῶν διαπράξασθαι ὃς τὸ σκιῶδες τούτου, φωτουργῶν καὶ τὸ κάλυμμα, αἴρων τὸ φῶς τὸ ἐν τούτοις, καὶ τοῖς τυφλοῖς ἐχρήγησε, Θεὸν θεωμένοις, τὸν τῶν φῶτων

φώτων φωτεργάτην, καὶ Σαββά-
των Κύριον.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα καὶ νῦν. ἤχος β'.

Ο τυφλὸς γεννηθεὶς. φύλ. 121.

Ἀποστίχου, Ἀναστάσιμον ἤχος πλ. α'.

Διὰ τοῦ τιμίου σου σταυροῦ Χρι-
στῆ, διάβολον ἤσχυνας, καὶ διὰ
τῆς Ἀναστάσεώς σου, τὸ κέντρον
τῆς ἁμαρτίας ἤμβλυνας, καὶ ἔσω-
σας ἡμᾶς, ἐκ τῶν πυλῶν τοῦ
θανάτου, δοξάζομέν σε Μονογενές.

εἶχ. Πρὸς σὲ ἦρα.

Κύριε ἁμαρτάνων οὐ παύομαι,
φιλανθρωπίας ἀξιούμενος οὐ γι-
νώσκω· νικησόν μου τὴν πώρω-
σιν, μόνε Ἀγαθὲ καὶ ἐλέησόν με.

εἶχ. Ἐλέησον ἡμᾶς. Μαρτυρικόν.

Τῶν ἐπιγείων ἀπάντων κατα-
φρονήσαντες, καὶ τῶν βασάνων
ἀνδρείως κατατολήσαντες, τῶν
μακαρίων ἐλπίδων οὐκ ἠστοχήσα-
τε, ἀλλ' οὐρανῶν Βασιλείας κλη-
ρονόμοι γεγονάτε, Πανεύφημοι
Μάρτυρες· ἔχοντες παρρησίαν
πρὸς τὸν φιλάνθρωπον Θεόν, τῷ
Κόσμῳ τὴν εἰρήνην αἰτήσασθε,
καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέ-
γα ἔλεος.

Δόξα καὶ νῦν. ἤχος β'.

Παράγων ὁ Ἰησοῦς ἐκ τοῦ Ἰε-
ροῦ. εἰς φύλ. 121

(ΤΟΜΟΣ Γ')

Τροπάριον. Τὸν συνάναρχον Λόγον.
Θεοτοκίον. Χαῖρε πόλις Κυρίου.

Τῆ β'. τοῦ τυφλοῦ. Εἰς τὸν Ὁρ-
θρον. μετὰ τὴν α'. στιχολογίαν Καθι-
σματα. ἤχος πλ. α'.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὸν σταυρὸν τοῦ Κυρίου ἐγκω-
μιάσωμεν, τὴν Ταφὴν τὴν Ἁγίαν
ὕμνοις τιμήσωμεν, καὶ τὴν Ἀνά-
στασιν αὐτοῦ ὑπεροξιάσωμεν· ὅτι
συνήγειρε νεκροῦς, ἐκ τῶν μνη-
μάτων ὡς Θεὸς, σκυλεύσας κρά-
τος θανάτου, καὶ ἰσχύον διαβόλου,
καὶ τοῖς ἐν αἴῳ φῶς ἀνέτειλε.

Πάντες ἀγρυπνήσωμεν, καὶ Χρι-
στῷ ὑπαντήσωμεν Πιστοὶ, μετὰ
πλήθους ἐλέους καὶ λαμπάδων
φαινῶν, ὅπως τοῦ Νυμφῶνος ἐν-
δον ἀξιωθῶμεν· ὁ γὰρ τῆς θύρας
ἔξω φθάνομενος, ἀπρακτα τῷ Θεῷ
κέκραγεν, ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν.

Κύριε τὸ ποτήριον τοῦ πάθους
σου οἱ Ἀθλοφόροι σου ζηλώσαν-
τες, κατέλιπον τὴν τοῦ βίου τερ-
πνότητα, καὶ γεγονάσι τῶν Ἀγ-
γέλων συμμετοχοί· αὐτῶν ταῖς
παρακλήσεσι, παράσχου ταῖς ψυ-
χαῖς ἡμῶν, εἰρήνην Χριστέ ὁ
Θεός, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον.

Μετὰ Ἀγγέλων τὰ Οὐράνια,
μετὰ ἀνθρώπων τὰ ἐπίγεια, ἐν
φωνῇ ἀγαλλιάσεως Θεοτοκε βοῶ-

Θ'. μὲν

μέν σοι. Χαῖρε πύλη τῶν οὐρανῶν
πλατυτέρα· Χαῖρε μόνη τῶν γη-
γενῶν Σωτηρία· Χαῖρε Σεμνή,
Χαῖρε Κεχαριτωμένη, ἡ τεκοῦσα
Θεόν σεσωματωμένον.

Μετά τὴν 6'. στιχολ. Κάθισμα κλ. α΄.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Πρὸ τοῦ σταυροῦ σου Οἰκτίρμων
καὶ τῆς Ἐγέρσεως, παριόντι σοι
πηρὸς ἀπὸ γεννήσεως, ἀνεβόα
σοι θερμῶς Ἰῆ, Δαβὶδ ἐλέησον,
δός μοι τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν,
ἵνα ἐλέψω σε καγῶ· οὐ τὰς κόρας
ἐπιχρίσας, πηλὸν ἐκ πύσματος
Λόγε, αὐτῷ τὸ φῶς λαμπρῶς ἐ-
χορήγησας.

Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ. Ὁ Ν'.

Οἱ Κανόνες, τῆς Ἑορτῆς, καὶ τοῦ
Μηναίου, Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστει-
λάριον τῆς Ἑορτῆς. Εἰς τοὺς Αἶνους,
ψάλλομεν στιχηρά δ'.

Ἦχος κλ. α΄.

Κύριε ἐσφραγισμένου τοῦ τάφου
ὑπὸ τῶν παρανόμων, προήλθες
ἐκ τοῦ Μνήματος, καθὼς ἐτέχθης
ἐκ τῆς Θεοτόκου· οὐκ ἔγνωσαν
πῶς ἐσαρκώθης, οἱ Ἀσώματοί σου
Ἄγγελιοι, οὐκ ἤσθοντο πότε ἀνέ-
στης, οἱ φυλάσσοντές σε στρα-
τιῶται· ἀμφοτέρα γὰρ ἐσφράγι-
σται τοῖς ἔρευκῶσι, πεφανέρωται
δὲ τὰ θαύματα, τοῖς προσκυνουσίν
ἐν πίστει τὸ Μυστήριον, ὁ ἀνυ-
μνουσιν, ἀπόδος ἡμῖν ἀγαλλία-
σιν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δίς.

Οἶμοι τί ὁμοιώθην ἐγὼ τῇ ἀ-
κάρπῳ συκῇ, καὶ πτοοῦμαι τὴν
κατάραν σὺν τῇ ἐκκοπῇ; ἀλλ' Ἐ-
πουράνιε γεωργέ, Χριστέ ὁ Θεός
τὴν χερσωθεισάν μου ψυχὴν, καρ-
ποφόρον ἀνάδειξον, καὶ ὡς τὸν
Ἄσωτον Ἰῖδον δέξαι με, καὶ ἐλέη-
σόν με.

Μαρτυρικόν.

Εὐλογημένος ὁ Στρατός τοῦ
Βασιλέως τῶν Οὐρανῶν· εἰ γὰρ
καὶ γηγενεῖς ὑπῆρχον οἱ Ἄθλο-
φόροι, ἀλλὰ Ἀγγελικὴν ἀξίαν ἔσ-
πευδον φθάσαι, τῶν σωμάτων κα-
ταφρονήσαντες, καὶ διὰ τῶν πα-
θημάτων, τῆς τῶν Ἀσωμάτων ἀ-
ξιωθέντες τιμῆς· εὐχαῖς αὐτῶν
Κύριε, κατάπεμψον ἡμῖν τὸ μέγα
σου ἔλεος. Δόξα καὶ νῦν. ἦχ. δ'.

Ολον τὸν βίον ὁ τυφλὸς νύκτα
λογιζόμενος, ἐβόησε πρὸς σέ Κύ-
ριε, Ἄνοιξόν μου τὰς κόρας Ἰῆ
Δαβὶδ, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἵνα μετὰ
πάντων καγῶ, ὑμνήσω σοῦ τὴν
δύναμιν.

Ἀποστίχου, ἦχος κλ. α΄. Ὅσιε πάτερ.

Τύφλωσις ὤφθη, ὁ Τυφλὸς τοῖς
τάχα βλέπουσι, σκοτιζῶν καὶ τὰς
φρένας, καὶ τὰς ψυχὰς, καὶ τὸν
νοῦν, τὴν τούτου θεωροῦσιν ἄω-
ρον βλέψιν· καὶ φωνήσαντες ἠρώ-
των δεινῶς, Πῶς ἄρτι ὁράσαι ὡς
εἷς τῶν φῶς ὀρώντων, Τυφλὸς ὑ-
πάρχων ἐκ γενετῆς, καὶ προσκα-
θήμενος τρίβοις καὶ προσαιτιῶν;
ὅθεν ὑπέδειξε τὸν τὸ φῶς χορη-
γοῦντα, καὶ πλαστοουργήσαντα τὰ
φῶτα

φῶτα ἐν τῷ Κόσμῳ, ἐξ ὧν κη-
 ρύττεται, Υἱὸς Θεοῦ Προάναρχος,
 ἐπ' ἐσχάτων, ἐκ τῆς Παρθένου
 βροτὸς φανείς, δι' οἶκτον ἐκ Θεοῦ
 Πνεύματος.

Στίχ. Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμὲ καὶ
 ἐλέησόν με.

Οσπερ φορτίον, καὶ γειῶδες ἀχ-
 θοφόρημα, ὥρατο τοῖς ἐν Κόσμῳ,
 περιπατῶν ὁ Τυφλός, καὶ ἐν ταῖς
 πλατείαις πόδας συντριβῶν, τάχα
 ὡς ὄρασιν τὴν ράβδον πλουτῶν· ὁ-
 θεν καταφεύγει νῦν πρὸς τὸν φωτο-
 δότην, ἐξ οὗ λαμβάνει τὸ φῶς ὁ-
 ρᾶν, καὶ ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ βλέπειν
 τὸν Ποιητὴν, τὸν καθ' ὁμοίωσιν
 αὐτοῦ, καὶ κατ' εἰκόνα, δημιουρ-
 γήσαντα τὴν φύσιν τῶν ἀνθρώ-
 πων, ἐκ γῆς τὸ πρότερον· καὶ νῦν
 χοὶ καὶ πτύσματι, καταυγάσαντα
 τούτου τὰς κόρας, καὶ δόντα φι-
 λανθρώπως βλέπειν τὸν Ἥλιον.

Στίχ. Τὰ διαβήματά μου.

Σύμμορφον εἶδε, τῆς ἀνθρώπων
 διαπλάσεως, τὸν Λόγον τὸν Πα-
 τρῶν, τὸ φῶς ἰδὼν ὁ Τυφλός, ἐξ
 οὗ καὶ τὸν φωσφόρον καὶ ἡμε-
 ράρχην, ἔβλεψεν Ἥλιον ὡς ἄλλοι
 βροτοὶ, χαίρων τῇ ὄρασει τῇ και-
 νοπρεπεστέρα, δι' ἧς ὥραθη εὐθυ-
 πορῶν, καὶ ἀπροσκόπτως βυθίζων
 τὰς ἀτραπούς, καὶ τὸν φωτίσαντα
 Υἱὸν Θεοῦ γνωρίζων, ἐνανθρω-
 πήσαντα δι' ἄκραν εὐσπλαγγίαν,
 καὶ ὃ ἦν μείναντα, Θεὸν βροτὸν
 γενόμενον, καὶ λαβόντα ὃ οὐχ ἔ-

πῆρχεν, ἀσύγχυτόν τε τηροῦντα,
 τὴν τούτου ἔνωσιν.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος κλ. αἰ.

Κύριε παράγων ἐν τῇ ὁδῷ. εἰς
 φύλ. 121.

Τῇ Β'. τοῦ Τυφλοῦ Ἰσπερίας. εἰς
 τὸ, Κύριε ἐκέκραξα ψάλλομεν αἰ τῆς
 Ἐορτῆς σιχηρὰ, γ. ἤχος κλ. αἰ.
 Χαίροις ἀσκητικῶν.

Στόματι καὶ ψυχῇ καὶ νοῖ, τὸν
 ἐκ χοῦς πλαστοουργικῶς καὶ τοῦ
 πτύσματος, ὀμμάτων τὰς κόρας
 δόντα, καὶ τὸν κοινὸν φωτισμὸν,
 ὃ τὸ πρὶν τυφλώτων ὠμολόγητε,
 κτισμάτων παγκόσμιον, προβολέα
 καὶ Πρύτανιν, δι' οἶκτον μόνον,
 βροτωθέντα τοῦ πλάσματος, καὶ
 ἐκήρυττεν, ὡς Θεὸν Παντοδύ-
 ναμον, οὐ γραμματεῖς τὸν ζῆλον,
 καὶ τὴν πρὸς τούτους διάλεξιν,
 ὅλως μὴ φέροντες βλέπειν, ἀπο-
 συνάγωγον κρίνουσι, τυφλώτων-
 τες πλέον, τοῦ ποτὲ τυφλοῦ τὰς
 κόρας, ψυχῇ καὶ σώματι.

Τρόποιον ἀριστείας τυφλός,
 κατὰ βλεπόντων κατὰ κράτος ἐ-
 ξήρατο· τὸν Κτίστην καὶ γὰρ τὸν
 τούτου, καὶ Πλαστοργόν τοῦ
 παντός, καὶ τυφλὸς ὑπάρχων ἐ-
 θεάσατο, ἰδὼν τὴν ὀμμάτωσιν,
 τὴν πλασθεῖσαν ἐκ πτύσματος, καὶ
 ταύτῃ μόνῃ, ἐπιγνοὺς τὸν φω-
 τίσαντα, καὶ Υἱὸν Θεοῦ, καὶ Δεσ-
 πότην παγκόσμιον, ὃν οἱ ὀρῶντες
 φθόνου, κακίᾳ τυφλώττοντες,
 ὅλως οὐκ εἶδον καὶ ταῦτα, πολλα-

πλα-

πλασίονα βλέποντες, ἐκ τούτου θαυμάτων, ἐνεργείας παραδόξους, μόνοις τοῖς ῥήμασιν.

Υποπτος γραμματεῦσι τυφλοῖς, ὀμματωθεὶς ὁ πρὶν τυφλώτων τεθέαται, ὡς τάχα μὴδ' ὄλως βλέπων, ἀλλὰ ψευδῶς τὸ ὄραν, τοῦ Σωτῆρος χάριν προσποιούμενος, τυφλώττειν ἐθέλουσι, σκοτασμοῖς τοῖς τοῦ γράμματος, ἐν οἷς ἐκλάμπει, ὁ γλυκὺς ὄντως Ἥλιος, Σαββατοῦρησιν, καινουργῶν διαπράξας μοι, ὃς τὸ σκιδῶδες τούτου, φωτουργῶν καὶ τὸ κάλυμμα, αἴρων καὶ φῶς τὸ ἐν τούτοις, τοῖς πρὶν τυφλοῖς ἐχορήγησε, καὶ νῦν καθορῶντες, τὸν τῶν φώτων παροχέα, Κόσμῳ κηρύττουσι.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'. Δόξα, καὶ νῦν. ἤχος πλ. δ'.

Δικαιοσύνης Ἥλιε. εἰς φύλ. 121 Ἀποστόλου, Ἀναστάσιμον ἤχος πλ. α'.

Οτὴν Ἀνάστασιν εἰδούς τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἤχθη· ἐφρουζαν τοῦτον οἱ ἄρχοντες τοῦ αἵου, καὶ ἐπήρηθησαν πύλαι ὀδυνῆραι· εἰσελήλυθε γὰρ ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης Χριστὸς, λέγων τοῖς ἐν δεσμοῖς ἐξέλθετε, καὶ τοῖς ἐν τῷ σκότει ἀνακαλύπτεσθε.

Κύριε, καὶ τὸν φόβον σου πτοοῦμαι· καὶ τὸ πονηρὸν ποιεῖν οὐ παύομαι· τίς ἐν δικαστηρίῳ τὸν Δικαστὴν οὐ πτρεῖται; ἢ τίς ἰαθῆ-

ναι βουλόμενος, τὸν ἱατρὸν παροργίζει ὡς καγῶ; Μακρόθυμε Κύριε, ἐπὶ τῇ ἀσθενείᾳ μου σπλαγχνίσθητι, καὶ ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν.

Τὸν θυρεὸν τῆς Πίστεως περιβαλλόμενοι, καὶ τῷ τύπῳ τοῦ σταυροῦ ἑαυτοὺς διαναστήσαντες, πρὸς τὰς βασάνους ἀνδρείως ἀπηυτομόλησαν, καὶ διαδόλου τὴν πλάνην καὶ τὸ θράσος κατήρησαν, οἱ Ἅγιοί σου Κύριε· αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις ὡς Παντοδύναμος Θεὸς, τῷ Κόσμῳ τὴν εἰρήνην κατάπεμψον, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. ἤχος πλ. δ'.

Ο διὰ σπλάγγνα ἐλέους. εἰς φύλλ. 126.

Τῆ Γ'. εἰς τὸν Ὁρθρον μετὰ τὴν Ἀστιχολογίαν, Καθισμα. ἤχος πλ. α'.

Κύριε, νεκρὸς προσηγορεύθης ὁ νεκρῶσας τὸν θάνατον ἐν Μνήματι ἐτίθης; ὁ κενῶσας τὰ μνήματα· ἄνω στρατιῶται· τὸν τάφον ἐφύλαττον, κάτω τοὺς ἀπ' αἰῶνος νεκροὺς ἐξανέστησας· Παντοδύναμε καὶ ἀκατάληπτε, Κύριε δόξα σοι.

Κριτοῦ καθεζομένου, καὶ Ἄγγέλων ἐστῶτων, σάλπιγγος ἠχοῦσης, καὶ φλογὸς καιομένης, τί ποιήσεις ψυχὴ μου ἀπαγομένη εἰς κρίσιν; τότε γὰρ τὰ δεινὰ σοι παρίσταντι, τὰ κρυπτά σου ἐλέγ-

χονται ἐγκλήματα· διὸ πρὸ τέλους βόησον τῷ Κριτῇ, Ὁ Θεὸς ἰλάσθητί μοι καὶ σῶσόν με.

Λάμπει σήμερον ἡ μνήμη τῶν Ἀθλοφόρων, ἔχει γὰρ οὐρανόθεν ἀπαύγασμα· ὁ χορὸς τῶν Ἀγγέλων πανηγυρίζει, καὶ τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος συνεορτάζει· διὸ πρεσβεύουσι τῷ Κυρίῳ, ἐλεεθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μήτηρ Θεοῦ Παναγία, τὸ τεῖχος τῶν Χριστιανῶν, ῥῦσαι λαόν σου συνήθως, κραυγαζοντά σοι ἐκτενῶς, ἀντιτάχθητι αἰσχροῖς καὶ ἀλαζόσοι λογισμοῖς, ἵνα βοῶμέν σοι, Χαῖρε ἡ Κεχαριτωμένη.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν. Κάθετος. ἤχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Αναβλέψας ὁράται Τυφλὸς τῷ πτύσματι, τοῦ τὴν βροτῶν διαρτίαν πρὶν πλαστουργήσαντος, μὴ ὄρων ἐκ γενετῆς, τὸν μέγαν Ἥλιον ὄθεν καὶ χάριτας Θεῷ, ἀναπέμπει ἐκ ψυχῆς, τὴν τούτου ἰδῶν εἰκόνα, καθ' ὁμοίωσιν πεπλασμένην, τοῦ τὴν εἰκόνα πλαστουργήσαντος. Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ. ὁ Ν'. Οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς, καὶ τοῦ Μηναιίου, Κοντάκιον καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἰνοὺς, στιχηρὰ, ἤχος πλ. α'.

Κύριε, τοὺς μοχλοὺς τοὺς αἰω-

νίους συντρίψας, καὶ δεσμὰ διαβρόηξας, τοῦ Μνήματος ἀνέστης, καταλιπὼν σου τὰ ἐντάφια, εἰς μαρτύριον τῆς ἀληθοῦς τριημέρου ταφῆς σου, καὶ προῆγες ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ, ὁ ἐν σπηλαίῳ τηρούμενος· μέγα σου τὸ ἔλεος ἀκατάληπτε Σωτῆρ, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Δίς.

Τὰ πλήθη τῶν πταισμάτων μου πάριδε Κύριε, ὁ ἐκ Παρθένου τεχθεῖς, καὶ πάσας ἐξάλειψον τὰς ἀνομίας μου, λογισμὸν μοι παρέχων ἐπιστροφῆς, ὡς μόνος φιλάνθρωπος δέομαι, καὶ ἐλέησον με.

Μαρτυρικόν

Οἱ Ἀθλοφόροι σου Κύριε, τὰς τάξεις τῶν Ἀγγέλων μιμησάμενοι, ὡς Ἀσώματοι ταῖς βασάνοις ἐνεκαρτέρησαν, μονολόγιστον ἐλπίδα ἔχοντες, τῶν ἐπηγγελμένων ἀγαθῶν τὴν ἀπόλαυσιν· ταῖς αὐτῶν πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην δώρησαι τῷ Κόσμῳ σου, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος πλ. δ'.

Τίς λαλήσει τὰς δυναστείας σου εἰς φύλ. 126.

Ἀποτίχου. ἤχος πλ. α'. Ὅσιε Πάτερ.

Λάμπιν φωσφόρον, καταλάμψασαν θεώμενοι, προδήλως ἐν Σαββάτῳ τῷ φωτοφόρῳ Τυφλῷ, ὀνόμοις τοῖς Μωσέως ἐντεθραμμένοι, γνώμη τυφλώττοντες, ὀρῶν-

ρῶντες σκιά, σκίασμα μὴ γνόντες, τὸ συγκαλύπτον νόμους, ἐξ ὧ οὐκ εἶδον τὸν φωτουργόν, καὶ τὸν τῷ λόγῳ Σαββάτου δημιουργόν, τὸν ὀμματώσαντα τυφλὸν τῇ ἀπονίψει, καὶ τῇ τοῦ πύσματος καινῇ πληρωσίᾳ· μεθ' οὗ μιγνύμενοι, Θεὸν αὐτὸν κατιδόμεν, τὴν ἐκτύφλωσιν Φαρισαίων, ἐλέγχοντες ὁράσει, τῇ ἐκ τοῦ κρείττονος.

Στίχ. Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ.

Ορθρος ἀνίσχει, τῷ ἐν σκότει διατρίβοντι, νυκτὸς ἀορασίας πολυοδύῳ Τυφλῷ, ἐν ρείθροις λουσαμένῳ, τὸ φῶς ὀμμάτων θείῳ κελεύσματι πηγῇ Σιλωάμ· ὅθεν σελασφόρος καινότερος ὁράται, ὁμίχλην σκότους νυκτοποιῶν, τῶν νομικῶν διελέγχων γραμματιστῶν, καὶ τὴν σκοτόμαιναν, τῆς τούτων ἀβλεψίας, ταῖς ἀναλάμψεσι φωτίζων ταῖς φωσφόροις, ἐξ ὧν ἡ τύφλωσις τοῦ πρὶν σκιδόδους γράμματος, ὀμματοῦται ταῖς ἐκ τοῦ λόγου, ἡμῖν παρεχομέναις, φαιδραῖς ἐλλάμψεσιν.

Στίχ. Τα διαβήματά μου

Υψους ἐπέβη, φωτοφόρου ἐπιβάσεως, φωτὶ θεογνωσίας καταλαμφθεὶς ὁ Τυφλός· καὶ πρῶν ἐτυφλοῦτο ἐξ ἀμφοῖν, τὸν φωτοδότην γνωρίζει καὶ φωτουργόν, τὸν ἀναλάμψαντα ἐκ τάφου τριημέρωσ, καὶ γῆν φαιδρύναντα αὐτοῦ τῇ Ἀναστάσει, ἐξ ἧς ἐπέλαμψε, τὸ φῶς τῆς ἀναπλάσεως, τοῖς ἐν σκότει κεκρατημένοις,

βροτοῖς δι' εὐσπλαγγνίαν, καὶ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. ἤχος πλ. δ'.

Δικαιοσύνης Ἦλιε νοητέ. εἰς φύλ. 121.

Τῇ Γ. τοῦ Τυφλοῦ Ἐσπέρας. Ἀποδίδεται ἡ Ἑορτὴ τοῦ Πάσχα. Μετὰ τὸν Εὐλογητὸν ψάλλομεν τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, γ'. μετὰ τῶν στίχων αὐτοῦ. Εἰς δὲ τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν στιχηρά, ς'. τοῦ Τυφλοῦ. ἤχος β'.

Ο τυφλὸς γεννηθεὶς. καὶ Παράγων ὁ Ἰησοῦς ἐκ τοῦ Ἰερου. (ὄρα ἀμφοτέρα εἰς φ. 121.

ἤχος δ'.

Ολον τὸν βίον ὁ Τυφλὸς νύκτα λογιζόμενος, ἐβόησε πρὸς σὲ Κύριε, ἀνοιξόν μου τὰς κόρας Υἱὲ Δαβὶδ, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἵνα μετὰ πάντων κἀγὼ, ὑμνήσω σου τὴν Δύναμιν. ἤχος πλ. α'.

Κύριε παράγων ἐν τῇ ὁδῷ. εἰς φύλ. 121. πλ. δ'.

Δικαιοσύνης Ἦλιε. εἰς φύλ. 121.

Ο διὰ σπλάγγνα ἐλέους σαρκωθεὶς Χριστέ ὁ Θεὸς, τὸν τοῦ φωτὸς ἑστερημένον ἀπὸ μήτρας, σπλάγγνοις ἀφάτων Οἰκτιρμῶν,

λαμ-

λαμπηδόνος θείας κατηξίωσας, και τὸ Θεοτοκίον, ἄπαξ. Καὶ μετὰ τούτου τὰς κόρας, πληθὸν τοῖς σοῖς πλαστοουργοῖς δακτύλοις ἐπέχρισας· αὐτὸς και νῦν φωτοπάροχε, και ἡμῶν καταύγασον, τὰ τῆς ψυχῆς αἰσθητήρια, ὡς μόνος ἀφθονοπάροχος.

Δόξα και νῦν. ἤχος κλ. δ'.

Τίς λαλήσει τὰς δυναστείας σου Χριστέ; ἢ τίς ἐξαριθμήσει τῶν θαυμάτων σου τὰ πλήθη; διπλοῦς γὰρ ὡς ὠράθης ἐπὶ γῆς δι' ἀγαθότητα, διπλὰς και τὰς ἰάσεις τοῖς νοσοῦσιν ἐχορήγεις· οὐ μόνον γὰρ τοῦ σώματος ὀφθαλμοὺς διήνοιξας τοῦ ἀπὸ μήτρας πηρωθέντος, ἀλλὰ και τοὺς τῆς ψυχῆς· ὅθεν Θεὸν σε ὠμολόγει τὸν κρυπτόμενον, και παρῆσι παρέχοντα τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀποστόχου στιχηρά. ἤχος κλ. α'.

Σὲ τὸν σαρκωθέντα Σωτῆρα Χριστόν, και τῶν Οὐρανῶν μὴ χωρισθέντα, ἐν φωναῖς ἁσμάτων μεγαλύνομεν, ὅτι σταυρὸν και θάνατον καταδέξω διὰ τὸ γένος ἡμῶν, ὡς φιλόανθρωπος Κύριος· σκυλεύσας ἄδου πύλας, τριήμερος ἀνέστης, σώζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἶτα τὰ στιχηρά τοῦ Πάσχα, φύλ. 7. Ἀπολυτίκιον. Τὸν ανανάρχον λόγον. Θεοτοκίον. Χαῖρε πύλη Κυρίου, και Ἀπόλυσις.

Τῆ Δ'. εἰς τὸν Ὄρθρον, Θεὸς Κύριος. τὸ Ἀναστάσιμον Τροπάριον, δις.

και τὸ Θεοτοκίον, ἄπαξ. Καὶ μετὰ τὴν α' στιχολογίαν.

Κάθισματα. ἤχος κλ. α'.

Δόξα και νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν σταυρὸν τοῦ Κυρίου ἐγκωμιάσωμεν, τὴν Ταφὴν τὴν Ἁγίαν ὕμνοις τιμήσωμεν, και τὴν ἀνάστασιν αὐτοῦ ὑπερδοξάσωμεν· ὅτι συνήγειρε νεκροὺς, ἐκ τῶν Μνημάτων ὡς Θεὸς, σκυλεύσας κράτος θανάτου, και ἰσχὺν διαδόλου, και τοῖς ἐν ἄδη φῶς ἀνέτειλε.

Κύριε, νεκρὸς προσηγορεύθης ὁ νεκρώσας τὸν θάνατον, ἐν Μνήματι ἐτέθης, ὁ κενώσας τὰ μνήματα· ἄνω στρατιῶται τὸν τάφον ἐφύλαττον κάτω τοὺς ἀπ' αἰῶνος νεκροὺς ἐξανέστησας· Παντοδύναμη και ἀκατάληπτε, Κύριε δόξα σοι.

Χαῖρε Ἁγίον ὄρος και Θεοβάδιστον· Χαῖρε ἐμφυχε βάτε και ἀκατάφλεκτε· Χαῖρε ἡ μόνη πρὸς Θεὸν κόσμου γέφυρα, ἡ μεταγουσα θνητοῦς πρὸς τὴν αἰώνιον ζωὴν· Χαῖρε ἀκήρατε Κόρη, ἡ ἀπειράνδρος τεκοῦσα, τὴν Σωτηρίαν τῶν φοχῶν ἡμῶν.

Ματὰ τὴν β'. Στιχ. Κάθισμα ὁμοιον.

Τῷ Πατρὶ και τῷ Πνεύματι ὁ συνανάρχος, ὁ τὸ φῶς ὡς χιτῶνα περιβαλλόμενος, και φιλανθρώπως τὴν ἡμῶν φύσιν ἐνεδέδυτο, και τὰς κόρας, τὰς κόρας τῶν βροτῶν, ἀπελαύων ὡς Θεὸς, ἐφώτισε και τὰς κόρας,

κόρας, τοῦ ἐκ νηδύος μητρώας, ἑστερημένου φωτός.

Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ. Ὁ Ν'.
Οἱ Κανόνες, τοῦ Πάσχα, εἰς φύλ.
2. Τοῦ τυφλοῦ, εἰς φύλ. 122. Καὶ
ὁ προεόρτιος τοῦ Κυρίου Ἰωσήφ.

ᾨδὴ Α'. ἤχος πλ. α'.

Ἰππον καὶ ἀναβάτην.

Ανω πρὸς τὸν Πατέρα Χριστὸς
ἀνέρχεται, καὶ προσάγει τὴν σάρ-
κα, ἣν ἐξ ἡμῶν ἀνέλαβεν, αὐτὸν
ἀνυμνήσωμεν ἐν αἰνέσει, σήμερον,
ἐπινίκιον ὕμνον ἄδοντες.

Βίβλοι γραφῶν ἐνθέων, καὶ τὰ
κηρύγματα, τῶν σοφῶν θεηγό-
ρων, πέρας σαφῶς ἐδέξαντο με-
τὰ γὰρ τὴν ἔγερσιν, ὁ Δεσπότης
ἀνεισι, μετὰ δόξης εἰς τὰ
Οὐράνια.

Γῆ μυστικῶς χορεύει, καὶ τὰ
Οὐράνια θυμηδίας πληροῦται, ἐπὶ
τῇ Ἀναλήφει Χριστοῦ, τοῦ τὰ
πρὶν ἐνώσαντος, διωστῶτα χάρι-
τι, καὶ τῆς Εὐαγ. τὸν φραγμὸν
λύσαντος. Καταβασία.

Τῷ Σωτῆρι Θεῷ τῷ ἐν θαλάσῃ
» λαὸν, ποσὶν ἀβρόχοις ὀδηγή-
» σαντι, καὶ Φαραῶ πανστρατιᾶ
» καταποντίσαντι, αὐτῷ μόνῳ ἄ-
» σωμεν, ὅτι δεδόξασται.

ᾨδὴ Γ'. Ὁ πήξας ἐπ' οὐδενός.

Δεσμεύσας τῷ σῶ θανάτῳ, Ἀ-
γε τὸν θάνατον, ἐκ νεκρῶν ἀ-

νέστη, σαφῶς τριήμερος, καὶ πρὸς
τὰ οὐράνια Σωτήρ, ἀνήλθες με-
τὰ δόξης, ὑμνολογούντων Ἀσω-
μάτων, σοῦ τὴν Οἰκονομίαν τὴν
ἄφατον.

Επέστης τοῖς ἐπὶ γῆς, Χριστέ
ἄνευ σώματος, καὶ φορέσας σάρ-
κα, σταυρὸν ὑπέμεινας, καὶ ἐξα-
ναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν, ἀνήλθες
μετὰ δόξης, πρὸς τὸν ἀρχίφωτον
Πατέρα σου, εἰρηνοποιήσας τὰ
σύμπαντα.

Ζητήσας Χριστέ τὸ ἐπὶ γῆς,
πλανώμενον πρόβατον, ἀπλανέσι
Λόγε τοῦτο συνέταξας, καὶ ἀνα-
ληφθεὶς πρὸς Οὐρανοὺς, ἐκάθισας
ἐν δόξῃ, ἐκ δεξιῶν τοῦ σοῦ Γεν-
νήτορος, δόξα τῇ πολλῇ εὐσπλαγ-
χνίᾳ σου. Καταβασία.

Δυναμίει τοῦ σταυροῦ σου Χρι-
» στέ, στερέωσόν μου τὴν διά-
» νοιαν, εἰς τὸ ὑμνεῖν καὶ δοξά-
» ζειν σου, τὴν σωτήριον Ἀνά-
» ληψιν.

Κοντάκιον, καὶ οἶκον τοῦ Τυφλοῦ.
εἰς φύλ. 124.

Κάθισμα ἤχος α'.

Τὸν Τάφον σου Σωτήρ.

Ωμμάτωσας Χριστέ, τὸν ἐκ μή-
τρας τεχθέντα, ἄμματος δεικνύς,
Ἰουδαίους Σωτήρ μου, τὴν δόξαν
σου τὴν ἄρρητον, καὶ ὡς φῶς
πάντων πέφυκας, ἀλλὰ φθόνῳ σε,
πεπρωμένοι τὰς φρένας, ἐνε-
δρεύον-

ορμύοντες, τὸν τῆς ζωῆς παρα-
χέα, νεκρῶσαι ἠπειγόντο.

Δόξα, καὶ νῦν, Ὁμοιον.

Ετέχθης ὡς αὐτὸς, ὁ Σωτῆρ
μου θελήσας, ἐφάνης πάλιν δὲ,
ὡς αὐτὸς ἠβουλῆθης, καὶ ἔπαθες
ὡς ἄνθρωπος, ὡς Θεὸς δὲ ἀνίστα-
σαι ἀνελήλυθας, εἰς Οὐρανοὺς
μετὰ δόξης, καὶ ἀνηγάγεις, τὴν
τῶν ἀνθρώπων Οὐσίαν, καὶ δό-
ξῃ κατεκάλλυνας.

ᾠδὴ Δ'. Τὴν θεῖαν ἐνοήσας σου.

Η πρὶν τῆ ἀμαρτίας κατάκριτος,
φύσις ἡμῶν Παμβασιλεῦ, τῆ σῆ
προσλήψει ἠλέηται, ὑμνολογοῦ-
σα φόβῳ, τὴν ἐγερσιν, καὶ θεῖαν
Ἀνάληψιν.

Θαμβεῖται Ἀσωμάτων τὰ τάγ-
ματα, κατανοοῦντα σὲ Χριστέ,
φορέσαντα σῶμα γήϊνον, καὶ ἐπι-
βάντα νεφέλῃ, καὶ πρὸς τοὺς Οὐ-
ρανοὺς ἀνερχόμενον.

Ιδοῦσαι ἐρυθρὰ τὰ ἱμάτια, τὰ σὰ
Χριστέ Παμβασιλεῦ, τῆ σῆ ἀνό-
δω ἐξέστησαν, αἱ τῶν Ἀγγέλων
Δυνάμεις, καὶ φόβῳ καὶ χαρᾷ
προσεκύνησαν.

Κροτήσωμεν τὰς χεῖρας, ὁ Κύ-
ριος ἐξεγερθεὶς ἐκ τῶν νεκρῶν,
πρὸς Οὐρανοὺς ἀνελήλυθεν, ὑπα-
ταγέντων Ἀγγέλων αὐτῷ, ὡς
Ποιητῆ καὶ Θεῷ ἡμῶν.

Καταβασία.

Εἰσακήκοα Κύριε τὴν ἀκοὴν τῆς

ἀναστάσεως τοῦ σταυροῦ σου,
ὡς Παράδεισος ἠνοιγῆ δι' αὐ-
τοῦ, καὶ ἐδόξασα, Δόξα τῇ Δυ-
νάμει σου Κύριε.

ᾠδὴ Ε'. Ὁ ἀναβαλλόμενος.

Λύσας τὸ κατάκριμα τῆς ἀνθρω-
πότητος, Χριστὸς ἀνέστη, καὶ ἀ-
νελήφθη, πρὸς τὰ ἐπουράνια,
Πατὴρ συνεδρία, τιμήσας οὐς
ἠγάπησεν.

Μετὰ τὴν Ἀνάστασιν χαροποιή-
σας Χριστέ, τοὺς Μαθητὰς σου,
ἀνῆλθες ἄνω, πρὸς τὸν σὸν Γεν-
νήτορα, οὐ οὐκ ἐχωρίσθης, κἀν
τοῖς βροτοῖς ὠμίλησας.

Νόμου προσκιάσματα καὶ τὰ κη-
ρύγματα, τῶν Θεηγόρων Χριστέ,
πληρώσας, ἀνῆλθες Νεφέλης σε,
καθυπολαβούσης, Σωτῆρ πρὸς τὰ
Οὐράνια.

Καταβασία.

Ορθρίζοντες βοᾷμέν σοι Κύριε,
σῶσον ἡμᾶς· σὺ γὰρ εἶ Θεὸς
ἡμῶν, ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἴ-
δαμεν.

ᾠδὴ Σ'. Μαινομένην κλύδωνι.

Ξένον ὠφθης θέαμα, τοῖς Ἀγ-
γέλοις, βρότειον μορφήν, φέρων
τῆ ἀνόδω σου φιλήνθρωπε, τῆ
φρικώδει· ὅθεν ἐν φόβῳ ἀνυμνοῦ-
μέν σε.

Ο τῶν ὄλων Κύριος, μετὰ δό-
ξης ἀναισι φαιδρῶς, πρὸς τὸν
τούτου Ἀναρχον Γεννήτορα πα-

σα

σα Κτίσις, ἧν ἐορτάζει χορεύ-
ουσα. κτῆ σου εἰς αἰῶνας. Καταβασία.

Πᾶσα γλῶσσα σήμερον, ἐκβοά-
τω ἐν ἀλαλαγμῷ ὁ Χριστὸς ἀ-
νέβη, καὶ ἐν σάλπιγγος θείᾳ φω-
νῇ, πρὸς Οὐρανοὺς, οὐδ οὐκ ἔλι-
πεν. Καταβασία.

Εκύκλωσέ με ἄβυσσος, ταφή
» μοι τὸ κῆτος ἐγένετο· ἐγὼ δὲ
» ἐβόησα, πρὸς σέ τὸν Φιλάν-
» θρωπον, καὶ ἔσωσέ με ἡ δεξιὰ
» σου Κύριε.

Τὸ Κοντάκιον τοῦ Πάσχα. Εἰ καὶ
ἐν τάφῳ. καὶ ὁ Ὄσκος. Τὸν πρὸ Ἡλίου.
εἰς φύλλα. 4.

ᾠδὴ Ζ'. Ὁ ὑπερυψούμενος.

Ρήξας τὰ μεσότειχον, τὸ τῆς
ἔχθρας Κύριε, σταυρῷ καὶ τῷ
πάθει σου, Νεφέλη ὀχούμενος,
ἀνῆλθες μετὰ δόξης, πρὸς τὸν
Ἄναρχον Πατέρα.

Σύντρομοι ἐκραύγαζον, αἱ Δυνά-
μεις ἄρατε, πύλας παραγέγονε,
Χριστὸς σῶμα γήινον, φορῶν καὶ
θείῳ πάθει, τὸν Βελίαρ θανα-
τώσας.

Τί σου τὰ ἱμάτια, ἐρυθρὰ φιλάν-
θρωπε; ληνὸν νῦν ἐπάτησα, Χρι-
στὸς ταῖς Δυνάμεσι, ταῖς θείαις
πυθομέναις, ἀνερχόμενος ἐβόα.

Υμνοὶ σου τὴν σταύρωσιν,
Χριστέ καὶ τὴν ἔγερσιν, συμφώ-
νως δοξάζομεν, λαμπρῶς ἐορτά-
ζοντες, ἐπὶ τῇ Ἀναλήψει, τῇ σε-

Ο ἐν καμίνῳ πυρὸς, τοὺς ὕμνο-
» λόγους σώσας Παῖδας, εὐλογη-
» τὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων...

ᾠδὴ Η'. Σοὶ τῷ παντοουργῷ.

Φῶς σε ἐκ φωτὸς, ὑπάρχοντα
Νεφέλη, φωτεινῇ ὑπέλαβεν, ἐξ ὄ-
ρουσ τῶν Ἐλαιῶν, πάντων ὀρώντων,
τῶν θείων Μαθητῶν σου, καὶ σὲ
ἀνυμνούντων, εἰς πάντας τοὺς αἰ-
ῶνας.

Χείρας ψαλμικῶς, κροτήσωμεν
ἀνέστη, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν,
καὶ ἀνελήλυθεν, ὅθεν κατήλθε,
πρὸς ἡμᾶς φιланθρώπως, εἰρηνο-
ποιήσας τὰ πάλαι διεστῶτα.

Ψᾶλλον ὁ Δαβὶδ, βοᾷ Χριστὸς
ἐπέβη, ἐπὶ Χερουβὶμ αὐτοῦ, καὶ
ἐπετάσθη σαφῶς, ἐπὶ πτερυγῶν.
τῶν λογικῶν ταγμάτων, ὃν ὑπε-
ρυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ωφθες μαθηταῖς, ἐξαναστὰς τοῦ
τάφου, καὶ τούτους ἀνήγαγες ἐν
ὄρει τῶν Ἐλαιῶν ὅθεν Νεφέλη
φωτὸς ὑπολαβοῦσα, ἦρε πρὸς τὰ
ἄνω, Χριστέ σε μετὰ δόξης.

Καταβασία.

Τὸν ἐκ Πατρὸς πρὸ αἰῶνων γεν-
» νηθέντα, Υἱὸν καὶ Θεὸν, καὶ
» ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων, σαρ-
» κωθέντα ἐκ Παρθένου Μητρὸς,
» Ἱερεῖς ὕμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψού-
» τε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας

ᾠδὴ

Ὁδὴ Θ'. Ἡσαία χόρευε.

Ἐξακοστωταίριον. Σαρχὶ ὑπνώσας.

Περὰν πανήγυριν, πᾶσα κτίσις ἄγει ἐμφανῶς, τῇ Ἀναλήψει τῇ σῇ, Λόγε τοῦ Θεοῦ· ἐν ἣ προσε- νήνοχας, τῷ Πατρὶ σου, ἦν περ ἐξ ἡμῶν, φύσιν ἀνέλαβες, ὑπὲρ λό- γον ἀναλλοίωτε.

Σοῦ τὴν θεϊὰν ἄνοδον, θαυμαζόν- των θεϊῶν Μαθητῶν, ἐπέστησαν ἐμφανῶς, Ἄγγελοι αὐτοῖς βοῶν- τες ὅτι βλέπετε, ἀνιόντα εἰς τοὺς Οὐρανοὺς, οὗτος ἐλεύσεται, μετὰ δόξης κρίναι ἅπαντας.

Ἦν Χριστὲ δεδώρησαι, πρὸς τὰ ἔνω πάλαι ἀνίων, εἰρήνην σοῖς Μαθηταῖς, ταύτην, καὶ ἡμῖν, πλουσιῶς κατάπεμψον, ἐν ἀγάπῃ, πάντα συγκρατῶν, ὅπως συμφῶ- νως σε, τὸν Σωτῆρα μεγαλύνω- μεν. Θεοτοκίον.

Φωτοφόρον ὄχημα, τοῦ Ἥλιου σὺ τοῦ νοητοῦ, γεγένησαι ἀλη- θῶς, Ἀχραντε Ἀγνή· δι' οὗ οἱ καθήμενοι, ἐν τῷ σκότει, ἐβλε- ψαν τὸ φῶς, τῆς ἐπιγνώσεως, κα- τὰ χρέως σε δοξάζοντες. Καταβ.

Σὲ τὴν ὑπὲρ νοῦν καὶ λόγον
» Μητέρα Θεοῦ, τὴν ἐν χρόνῳ
» τὸν ἄχρονον, ἀφράστως κυή-
» σασαν, οἱ πιστοὶ ὁμοφρόνως με-
» γαλύνομεν.

Καὶ τοῦ Τυφλοῦ. Ὅμοιον.

Τοὺς νοερούς μου ὀφθαλμούς, πεπρωμένους Κύριε, ἐκ ζοφερᾶς ἁμαρτίας, σὺ φωταγώγησον ἐν- θεις, Οἰκτίρμων τὴν ταπεινώσιν, καὶ τοῖς τῆς μετανοίας, καθάραις με δάκρυσιν.

Εἰς τοὺς Δίαικους, ἤχος β'. Πᾶσα πνοή. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ ἢ. Ἰδιό- μελα τοῦ Τυφλοῦ δ'. καὶ τοῦ Πάσχα δ'.

Ο τυφλὸς γεννηθεῖς.... Παρά- γων ὁ Ἰησοῦς.... Ὅλον τὸν βίον ὁ τυφλός.... Κύριε παράγων ἐν τῇ ὁδῷ.... (Ζήτηι ταῦτα πάντα ἀνωτέρω.)

Τὰ δὲ στιχηρὰ τοῦ Πάσχα, εἰς φύλ. 7. Δόξα, καὶ νῦν. Ἀναστάσεως ἡμέρα. Χριστὸς ἀνέστη. γ'. Δοξολογία μεγάλη. Ἀπολυτίκιον. Τὸν Συνάναρ- χον Λόγον. καὶ Θεοτοκίον. Χαῖρε κύλη Κυρίου. καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, τὰ Τυ- πικά. καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Πά- σχα, Ὁδὴ Γ'. καὶ Γ'. Ἀπόστο- λος, καὶ Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας. Κοι- νωνικόν. Σῶμα Χριστοῦ μεταλάβετε. Καὶ οὕτως ἀποδίδεται ἢ Ἐορτὴ τοῦ Πάσχα.

Τῇ Δ΄. τῆς Ε΄. ἐβδομάδος ἐσπέρας ἐορτάζομεν
τὴν Ἀνάληψιν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ
Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἐν τῷ μεγάλῳ ἐσπερινῷ, εἰς τὸ,
Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν στίχους ἱ.
καὶ ψάλλομεν ἰδιόμελα εἰ.

Δευτεροῦντες αὐτά. πλ. β΄.

Ὁ Κύριος ἀνελήθη εἰς οὐρανοῦς,
ἵνα πέμψῃ τὸν Παράκλητον τῷ
κό-

κόσμῳ· οἱ οὐρανοὶ ἠτοίμασαν τὸν Θρόνον αὐτοῦ, νεφέλαι τὴν ἐπίβασιν αὐτοῦ· Ἄγγελοι θαυμάζουσιν, ἄνθρωπον ὀρώντες ὑπεράνω αὐτῶν· ὁ Πατὴρ ἐκδέχεται, ὃν ἐν κόλπος ἔχει συναίδιον τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον κελεύει πᾶσι τοῖς Ἄγγελοις αὐτοῦ, ἄρατε πύλας οἱ ἄρχοντες ὑμῶν, πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας, ὅτι ἀνέβη Χριστὸς, ὅπου ἦν τὸ πρότερον.

Ὁ αὐτός.

Κύριε τῆ σῆ Ἀναλήφει, ἐξεπλάγησαν τὰ Χερουβὶμ, θεωρήσαντά σε τὸν Θεόν, ἐπὶ νεφελῶν ἀνερχόμενον, τὸν ἐπ' αὐτῶν καθεζόμενον· καὶ δοξάζομέν σε, ὅτι χρηστὸν τὸ ἔλεός σου, δόξα σοι.

Εν τοῖς ὄρεσι τοῖς ἁγίοις, θεωροῦντές σου τὰς ὑψώσεις Χριστέ, τὸ ἀπαύγασμα τῆς δόξης τοῦ Πατρὸς, ἀνυμνοῦμέν σου τὴν φωτοειδῆ τοῦ προσώπου μορφήν προσκυνοῦμέν σου τὰ παθήματα τιμῶμεν τὴν Ἀνάστασιν, τὴν ἐνδοξον Ἀνάληψιν δοξάζοντες, ἐλέησον ἡμᾶς.

Κύριε οἱ Ἀπόστολοι ὡς εἶδόν σε, ἐν νεφέλαις ἐπαιρόμενον, ὀδυρμοῖς δακρῦων ζωοδότα Χριστέ, κατηφείας πληρούμενοι, θρηνοῦντες ἔλεγον· Δέσποτα μὴ ἐάσης ἡμᾶς ὄρφανούς, οὓς δι' οἶκτον ἠγάπησας, δούλους σου ὡς εὐσπλαγχνος, ἀλλ' ἀπόστειλον ὡς ὑπέσχου ἡμῖν τὸ πανάγιόν σου Πνεῦμα, φωταγωγοῦν τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κύριε τῆς οἰκονομίας πληρώσας τὸ μυστήριον, παραλαβὼν τοὺς σοὺς Μαθητάς, εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, ἀνελάμβανες· καὶ ἰδοὺ τὸ στερέωμα τοῦ οὐρανοῦ παρήλθες, ὁ δι' ἐμέ πτωχεύσας κατ' ἐμέ, καὶ ἀναβάς ὄθεν οὐκ ἐχωρίσθης, τὸ πανάγιόν σου Πνεῦμα ἐξαπόστειλον, φωτίζον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν, ὁ αὐτός.

Τῶν κόλπων τῶν πατρικῶν μὴ χωρισθεῖς, γλυκύτατε Ἰησοῦ, καὶ τοῖς ἐπὶ γῆς ὡς ἄνθρωπος συναναστραφεῖς, σήμερον ἐπ' ὄρους τῶν Ἐλαιῶν ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, καὶ τὴν πεσοῦσαν φύσιν ἡμῶν συμπαθῶς ἀνυψώσας, τῷ Πατρὶ συνεκάθισας· ὄθεν αἱ οὐράναι τῶν Ἀσωμάτων τάξεις, τὸ θαῦμα ἐκπληττόμεναι, ἐξίσταντο θάμβει, καὶ τρόμῳ συνεχόμεναι, τὴν σὴν φιλανθρωπιάν ἐμεγάλυνον μεθ' ὧν καὶ ἡμεῖς οἱ ἐπὶ γῆς, τὴν πρὸς ἡμᾶς σου συγκατάβασιν, καὶ τὴν ἀφ' ἡμῶν Ἀνάληψιν, δοξολογοῦντες ἱκετεύομεν, λέγοντες· Ὁ τοὺς Μαθητάς καὶ τὴν τεκοῦσάν σε Θεοτόκον, χαρᾶς ἀπείρου πλήσας ἐν τῇ σῇ Ἀναλήφει, καὶ ἡμᾶς ἀξιώσον, τῶν ἐκλεκτῶν σου τῆς χαρᾶς, εὐχαίς αὐτῶν, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Εἰσοδος. Προκείμενον τῆς ἡμέρας.
Καὶ εὐθὺς τὰ Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τὰδε λέγει Κύριος, Ἔσται ἐν ταῖς

ταις ἐσχάταις ἡμέραις ἐμφανὲς τὸ ὄρος τοῦ Κυρίου, καὶ ὁ οἶκος τοῦ Θεοῦ ἐπ' ἄκρων τῶν ὄρέων· καὶ ὑψωθήσεται ὑπεράνω τῶν βουνῶν, καὶ ἤξουσιν ἐπ' αὐτῷ πάντα τὰ Ἔθνη. Καὶ πορεύονται λαοὶ πολλοί, καὶ ἐροῦσι, Δεῦτε αναβῶμεν εἰς τὸ ὄρος Κυρίου, καὶ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ Ἰακώβ, καὶ ἀναγγελεῖ ἡμῖν τὴν ὁδὸν αὐτοῦ, καὶ πορευόμεθα ἐν αὐτῇ.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τὰδε λέγει Κύριος, Πορεύεσθε, περιέλθετε διὰ τῶν πυλῶν μου, σκευάσατε τὴν ὁδὸν μου, καὶ ὁδοποιήσατε τῷ Λαῷ μου, καὶ τοὺς λίθους ἐκ τῆς ὁδοῦ διαρρίψατε· ἐξάρατε σύστημον εἰς τὰ Ἔθνη. Ἰδοὺ γὰρ ἔ Κύριος ἐποίησεν ἀκουστὸν ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς· εἶπατε τῇ θυγατρὶ Σιών, Ἰδοὺ ὁ Σωτήρ σου παραγέγονεν, ἔχων τὸν ἑαυτοῦ μισθὸν μεθ' ἑαυτοῦ, καὶ τὸ ἔργον αὐτοῦ πρὸ προσώπου αὐτοῦ. Καὶ καλέσει αὐτὸν λαὸν ἅγιον, λελυτρωμένον ὑπο Κυρίου· σὺ δὲ κληθήσῃ Ἐπιζητουμένη Πόλις, καὶ οὐκ ἐγκαταλειμμένη. Τίς οὗτος ὁ παραγενόμενος ἐξ Ἐδῶμ, ἐρύθημα ἱματίων αὐτοῦ ἐκ Βοσὸρ; οὕτως ὠραῖος ἐν στολῇ αὐτοῦ· βοᾷ μετὰ ἰσχύος πολλῆς. Ἐγὼ διαλέγομαι δικαιοσύνην καὶ κρίσιν Σωτηρίου· Διατί σου ἐρυθρὰ τὰ ἱμάτια· καὶ τὰ ἐνδύματά σου, ὡς ἀπὸ πατητοῦ ληνοῦ, πλήρης καταπατημένης; Ἀνὸν ἐπάτησα μονώτατος, καὶ τῶν Ἐθνῶν οὐκ ἔστιν ἀνὴρ μετ' ἐμοῦ. Τὸν ἔλεον Κυρίου ἐμνήσθην, τὰς ἀρετὰς Κυρίου ἀναμνήσω, τὴν αἴνεσιν Κυρίου ἐπὶ πᾶσιν, οἷς ἡμῖν ἀνταποδίδωσι. Κύριος κριτὴς ἀγαθὸς τῷ οἴκῳ Ἰσραὴλ· ἐπάγει ἡμῖν κατὰ τὸν ἔλεον αὐτοῦ, καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῆς δικαιοσύνης αὐ-

του. Καὶ εἶπεν, Οὐχὶ λαὸς μου ἐστὲ τέκνα, καὶ οὐ μὴ ἀθετήσοι; Καὶ ἐγένετο αὐτοῖς εἰς σωτηρίαν ἐκ πάσης θλίψεως αὐτῶν. Οὐ πρέσβυς, οὐδὲ Ἄγγελος, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Κύριος ἔσωσεν αὐτούς, διὰ τὸ ἀγαπᾶν αὐτούς, καὶ φείδεσθαι αὐτῶν· αὐτὸς ἐλυτρώσατο αὐτούς, καὶ ἀνέλαβεν αὐτούς, καὶ ὑπερύψωσεν αὐτούς πάσας τὰς ἡμέρας τοῦ αἰῶνος.

Προφητείας Ζαχαρίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τὰδε λέγει Κύριος, Ἰδοὺ ἡμέρα ἔρχεται Κυρίου, καὶ στήσονται οἱ πόδες αὐτοῦ ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἐπὶ τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, τὸ κατέναντι Ἱερουσαλήμ, ἐξ Ἀνατολῶν Ἡλίου. Καὶ ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, ἐξελεύσεται ὕδωρ ἐξ Ἱερουσαλήμ, τὸ ἡμῖσι αὐτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν τὴν πρώτην, καὶ τὸ ἡμῖσι αὐτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν τὴν ἐσχάτην, ἐν θέρει καὶ ἐν ἔαρι ἔσται οὕτω. Καὶ ἔσται Κύριος εἰς Βασιλεῖα ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ· ἔσται Κύριος εἰς, καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐν, κυκλοῦν πᾶσαν τὴν γῆν, καὶ τὴν ἔρημον ἀπὸ Γαβαᾶ ἕως Ρεμβῶν, κατὰ Νότον Ἱερουσαλήμ· καὶ ὑψωθήσεται, καὶ ἐπὶ τοῦ τόπου μενεῖ, ἀπὸ τῆς πύλης Βενιαμὴν, ἕως τοῦ τόπου τῆς πύλης τῆς πρώτης, ἕως τῆς πύλης τοῦ Γομὸρ, καὶ ἕως τοῦ πύργου Ἀνεμεῆλ, καὶ ἕως τοῦ πύργου τῶν Γωνιῶν, καὶ ἕως τῶν ὑποληνίων τοῦ βασιλέως. Καὶ κατοικήσουσιν ἐν αὐτῇ, καὶ ἀνάθεμα οὐκ ἔτι ἔσται· καὶ κατοικήσει Ἱερουσαλήμ πεποιθότως.

Εἰς τὴν Λιτὴν στιχηρὰ Ἰδιόμελα. ἡχ α΄.

Ανελθὼν εἰς Οὐρανούς, ὅθεν καὶ κατήλθες, μὴ ἐάσης ἡμᾶς ὀρφανούς· Κύριε, ἐλθέτω σου τὸ

Πνεῦμα, φέρον εἰρήνην τῷ κόσμῳ, δεῖξον τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων, ἔργα δυνάμεώς σου, Κύριε φιλάνθρωπε.

Ὁ αὐτός.

Ανήλθες Χριστέ πρὸς τὸν ἀναρχον Πατέρα σου, ὁ τῶν ἀπεριγράπτων αὐτοῦ κόλπων μὴ χωρισθεῖς, καὶ προσθήκην αἱ Δυνάμεις, τῇ αἰνέσει τοῦ τρισαγίου οὐκ ἐδέξαντο, ἀλλ' ἓνα Υἱόν, καὶ μετὰ τὴν ἐνανθρώπησιν ἐγνωρίσαν σε Κύριε, μονογενῆ τοῦ Πατρός· ἐν πλήθει σῶν οἰκτιρμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὁ αὐτός.

Οἱ Ἄγγελοι σου Κύριε, τοῖς Ἀποστόλοις ἔλεγον, Ἄνδρες Γαλιλαῖοι, τί ἐστήκατε βλέποντες εἰς τὸν οὐρανόν; οὗτός ἐστι Χριστὸς ὁ Θεός, ὁ ἀναληφθεὶς ἀφ' ὑμῶν εἰς τὸν οὐρανόν· οὗτος ἐλεύσεται πάλιν, ὃν τρόπον ἐθεάσασθε αὐτὸν πορευόμενον εἰς τὸν οὐρανόν· λατρεύσατε αὐτῷ ἐν ὁσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ.

Ἦχος δ'.

Οτε παραγένονας ἐπὶ τὸ Ὄρος Χριστέ τῶν Ἐλαιῶν, Πατρός ἐπιτελέσαι τὴν εὐδοκίαν, ἐξέστησαν οἱ οὐράνιοι Ἄγγελοι, καὶ ἔφριξαν οἱ καταχθόνιοι· παρίσταντο δὲ οἱ Μαθηταὶ μετὰ χαρᾶς ἔντρομοι, ὡς ἐλάλεις αὐτοῖς· ὡς θρόνος δὲ ἠτοιμαστο ἐξ ἐναντίας Νεφέλης προσμένουσα· πύλας δὲ ὁ οὐρανὸς διαπετάσας, τῷ κάλλει ἐφαίνετο, καὶ ἡ γῆ τοὺς κρυπτήρας ἀνακαλύπτει, Ἀδὰμ τὴν κατάβασιν, ὡς γνωσθῆναι, καὶ τὴν αὐτῆς ἀνάβασιν·

ἀλλ' ἔχνη μὲν ὑφόστο ὡς χειρὸς, στόμα δὲ μεγάλα κλάγγει ὡς ἡκούετο· Νεφέλη ὑπελάμβανε, καὶ οὐρανός, ἔνδον σε ὑπεδέξατο· ἔργον τοῦτο Κύριε εἰργάσῃ, μέγα καὶ παράδοξον, εἰς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τὴν καταβάσαν φύσιν τοῦ Ἀδὰμ, εἰς τὰ κατώτερα μέρη τῆς γῆς ὁ Θεός, καινοποιήσας σαυτῷ, ὑπεράνω πάσης ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας, ἀνήγαγες σήμερον· ὡς ἀγαπήσας γὰρ συνεκάθισας, ὡς συμπαθήσας δὲ, ἦνωσας σαυτῷ, ὡς ἐνώσας συνέπαθες· ὡς ἀπαθῆς παθῶν καὶ συνεδόξασας· ἀλλ' οἱ Ἀσώματοι, Τίς ἐστὶν οὗτος ἔλεγον, ὁ ὠραῖος Ἀνὴρ; ἀλλ' οὐκ ἄνθρωπος μόνον, Θεός δὲ καὶ ἄνθρωπος, τὸ συναμφοτέρον τὸ φαινόμενον· ὅθεν ἔξαλλοι Ἄγγελοι, ἐν στολαῖς περιπιτάμενοι τῶν Μαθητῶν, οἱ μὲν Ἄγγελοι ἐστῶτες, Ἄνδρες ἐβόων Γαλιλαῖοι, ὅς ἀφ' ὑμῶν πεπόρευται, οὗτος Ἰησοῦς ἄνθρωπος Θεός, Θεᾶνθρωπος πάλιν ἐλεύσεται, Κριτὴς ζώντων καὶ νεκρῶν· πιστοῖς δὲ θεωρούμενος ἁμαρτηῶν συγχώρησιν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός.

Οτε ἀνελήφθης ἐν δόξῃ Χριστέ ὁ Θεός, τῶν Μαθητῶν ὁρώντων, αἱ Νεφέλαι ὑπελάμβανόν σε μετὰ σαρκός· πύλαι ἐπήρθησαν αἱ οὐράνιοι· ὁ χορὸς τῶν Ἀγγέλων ἔχαιρεν ἐν ἀγαλλιάσει· αἱ ἀνώ-

τεραι Δυνάμεις ἔκραζον λέγουσαι· Ἄρατε πύλας οἱ ἄρχοντες ὑμῶν, καὶ εἰσελεύσεται ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης, οἱ δὲ Μαθηταὶ ἐκπληττόμενοι ἔλεγον· Μὴ χωρισθεὶς ἡμῶν ὁ Ποιμὴν ὁ καλός, ἀλλὰ πέμψον ἡμῖν τὸ Πνεῦμά σου τὸ Πανάγιον, τὸ ὀδηγοῦν καὶ στηρίζον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος ὁ αὐτός.

Κύριε τὸ μυστήριον τὸ ἀπὸ τῶν αἰῶνων κεκρυμμένον, καὶ ἀπὸ γενεῶν πληρώσας ὡς ἀγαθός, ἤλθες μετὰ τῶν Μαθητῶν σου ἐν τῷ ὄρει τῶν Ἐλαιῶν, ἔχων τὴν Τεχοῦσάν σε τὸν ποιητὴν καὶ πάντων δημιουργόν· τὴν γὰρ ἐν τῷ πάθει σου μητρικῶς πάντων ὑπεραγγήσασαν, ἔδει καὶ τῇ δόξῃ τῆς σαρκός σου, ὑπερβαλλούσης ἀπολαῦσαι χάρας ἧς καὶ ἡμεῖς μετασχόντες τῇ εἰς οὐρανοὺς ἀνόδῳ σου Δέσποτα, τὸ μέγα σου ἔλεος, τὸ εἰς ἡμᾶς γεγονός δοξάζομεν.

Εἰς τὸν στίχ. στιχηρὰ Ἰδιόμελα. ἦχ. β'.

Ετέχθης ὡς αὐτὸς ἠθέλησας, ἐφάνης ὡς αὐτὸς ἠβουλήθης· ἐπαθες σαρκὶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐκ νεκρῶν ἀνέστης, πατήσας τὸν θάνατον, ἀνελήφθης ἐν δόξῃ ὁ τὰ σύμπαντα πληρῶν, καὶ ἀπέστειλας ἡμῖν Πνεῦμα θεῖον, τοῦ ἀνυμνεῖν καὶ δοξάζειν σου τὴν Θεότητα.

στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Αναλαμβανομένου σου Χριστέ,

εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, αἱ Δυνάμεις ὀρῶσαι ἑτέρα τῇ ἑτέρα ἐβῶν· Τίς ἐστὶν οὗτος; καὶ φησι πρὸς αὐτάς, Οὗτός ἐστιν ὁ κραταῖος καὶ δυνάστης· οὗτος ἐστὶν ὁ δυνατὸς ἐν πολέμῳ· οὗτος ἐστὶν ἀληθῶς ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης· καὶ ἵνα τί αὐτοῦ ἐρυθρὰ τὰ ἱμάτια; ἐκ Βοοὸρ ἤξει, ὅπερ ἐστὶ τῆς σαρκός· αὐτὸς δὲ ὡς Θεὸς, ἐν δεξιᾷ καθίσας τῆς μεγαλωσύνης, ἀπέστειλας ἡμῖν τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἵνα ὀδηγήσῃ, καὶ σώσῃ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Ανελήφθης ἐν δόξῃ, ἐν τῷ ὄρει τῶν Ἐλαιῶν Χριστὸς ὁ Θεός, ἐνώπιον τῶν σῶν Μαθητῶν, καὶ ἐκάθισας ἐν δεξιᾷ τοῦ Πατρὸς, ὁ τὰ σύμπαντα πληρῶν τῇ Θεότητι, καὶ ἀπέστειλας αὐτοῖς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὸ φωτίζον, καὶ στηρίζον, καὶ ἀγιάζον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. ἦχ. πλ. β'.

Ανέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ, Κύριος ἐν φωνῇ σάλπιγγος, τοῦ ἀνυψῶσαι τὴν πεσοῦσαν Εἰκόνα τοῦ Ἀδάμ, καὶ ἀποσεῖλαι Πνεῦμα Παράκλητον, τοῦ ἀγιάσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον. ἦχος δ'.

Ανελήφθης ἐν δόξῃ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, χαροποιήσας τοὺς Μαθητάς τῇ ἐπαγγελίᾳ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, βεβαιωθέντων

αὐτῶν

αὐτῶν διὰ τῆς εὐλογίας, ὅτι σὺ εἶ
ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ λυτρωτὴς τοῦ
Κόσμου. Ἐκ γ΄.

Τὸ αὐτὸ καὶ εἰς τὸ, Θεὸς Κύριος.

Τῆ Ε΄. τῆς Ἀναλήψεως. Εἰς τὸν
Ὅρθρον, μετὰ τὴν α΄ στιχολογίαν,
Κάθισμα. ἤχος α΄.

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Αγγέλων θαυμαζόντων, τῆς ἀ-
νόδου τὸ ξένον, καὶ Μαθητῶν ἐκ-
πληττομένων, τὸ φρικτὸν τῆς ἐ-
πάρσεως, ἀνήλθες μετὰ δόξης ὡς
Θεὸς, καὶ πύλαι σοι ἐπήρθησαν
Σωτήρ· διὰ τοῦτο αἱ Δυνάμεις
τῶν οὐρανῶν ἐθαύμαζον βοῶσαι,
Δόξα τῇ καταβάσει σου Σωτήρ,
δόξα τῇ Βασιλείᾳ σου, δόξα τῇ
Ἀναλήψει σου, μόνε φιλόνηρωπε.

Μετὰ τὴν β΄ στιχολογίαν, Κάθι-
σμα. ἤχος γ΄. Τὴν ὠραιότητα.

Ο προαιώνιος Θεὸς καὶ ἀναρχος,
ἦν περ ἀνείληφε φύσιν ἀνθρώπειον,
θεοποιήσας μυστικῶς, σήμερον ἀ-
νελήφθη· Ἄγγελοι προτρέ-
χοντες, Ἀποστόλοις ἐδείκνυσον,
τοῦτον πορευόμενον, εἰς οὐρανοὺς
μετὰ δόξης πολλῆς· αὐτῷ δὲ προσ-
κυνήσαντες ἔλεγον, Δόξα Θεῷ
τῷ ἀναληφθέντι. Δίς.

Μετὰ τὸν Πολυέλσον, Κάθισμα.
ἤχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Κατελθὼν οὐρανόθεν εἰς τὰ ἐπί-
γεια, καὶ τὴν κάτω χειμένην ἐν
τῇ τοῦ ἄδου φρουρᾷ, φυνναστή-
(ΤΟΜΟΣ Γ΄.)

σας ὡς Θεὸς, Ἀδαμιαίαν μορφήν,
τῇ Ἀναλήψει σου Χριστέ, εἰς οὐ-
ρανοὺς ἀναγαγὼν, τῷ Θρόνῳ τῷ
πατρικῷ σου, συγχάθεδρον ἀπειργά-
σω, ὡς ἐλεήμων καὶ φιλόνηρωπος.

Οἱ Ἀναβαθμοί. Τὸ α΄. Ἀντίφωνον
τοῦ δ΄. ἤχου. Προκείμενον τοῦ Εὐαγ-
γελίου ἤχος δ΄. Ἀνέθη ὁ Θεὸς ἐν ἀλα-
λαγμῷ, Κύριος. Στίχ Πάντα τὰ ἔθνη
κροτήσατε χεῖρας. Πᾶσα πνοή. Εὐαγ-
γέλιον Ἐωθινὸν γ΄. (ὄρα Τ. Α΄. φύλ.
79). Ἀνάστασιν Χριστοῦ. ὁ Ν΄. Δόξα.
Ταῖς τῶν Ἀποστόλων. Καὶ νῦν. Ταῖς
τῆς Θεοτόκου. Ἐἶτα τὸ παρὸν ἰδιόμε-
λον. ἤχος πλ. β΄. μετὰ τοῦ στίχου.
Ἐλέητόν με ὁ Θεός.

Σήμερον ἐν οὐρανοῖς αἱ ἄνω Δυ-
νάμεις, τὴν ἡμετέραν φύσιν θεώ-
μεναι, θαυμάζουσαι τοῦ ξένου
τρόπου τὴν ἄνοδον, διηπόρουν
ἀλλήλαις λέγουσαι, Τίς οὗτος ὁ
παραγεγόμενος; βλέπουσαι δὲ τὸν
οἰκειὸν Δεσπότην, τὰς οὐρανόους
πύλας αἴρειν διεκελεύοντο· μεθ'
ᾧ ἀπαύστως ὑμνήσωμεν, τὸν
μετὰ σαρκὸς ἐκεῖθεν πάλιν ἐρ-
χόμενον, ὡς Κριτὴν τῶν ἀπάντων,
καὶ Θεὸν παντοδύναμον.

Ὁ ἱερεὺς κατὰ τάξιν τὸ, Σῶσον
ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου, καὶ τὰ ἔξῃς.
Ἐἶτα οἱ Κανόνες. ὁ ἤχος πλ. α΄.
Ἰωάννου Μοναχοῦ. Καὶ ὁ δ΄. τοῦ
Κυρίου Ἰωσήφ.

Ὁδὴ Α΄. ἤχος πλ. α΄. Ὁ Εἰρμός.

Τῷ Σωτήρι Θεῷ, τῷ ἐν θαλάσῃ
λαόν, ποσὶν ἀβρόχοις ὀδηγή-
σαντι, καὶ Φαραὼ πανστρατιά.

» καταποντίσαντι, αὐτῶ μόνῳ ἄ-
» σωμεν, ὅτι δεδοξασται.

Ασωμεν πάντες λαοί, τῷ ἐπι-
ῶμων Χερουβιμ, ἀναληφθέντι
μετὰ δόξης Χριστῶ, καὶ συγκαθί-
σαντι ἡμᾶς ἐν δεξιᾷ τοῦ Πατρὸς.
ῶδῃν ἐπινίκιον, ὅτι δεδοξασται.

Τὸν μεσίτην Θεοῦ, καὶ ἀνθρώ-
πων Χριστὸν, χαρῶ Ἀγγέλων
θεασάμενοι, μετὰ σαρκὸς ἐν ὕψι-
στοις ἐξεπλήττοντο, συμφώνως δὲ
ἀνέμελπον, ὕμνον ἐπινίκιον.

Τῷ ὀφθέντι Θεῷ, ἐπὶ τοῦ Ὁ-
ρους Σινᾶ, καὶ Νόμον δόντι τῷ
Θεόπτη Μωσῆ, τῶν Ἐλαιῶν ἐκ
τοῦ Ὄρους ἀναληφθέντι σαρκί,
αὐτῷ πάντες ἄσωμεν, ὅτι δεδο-
ξασται. Θεοτοκίον.

Αχραντε Μῆτερ Θεοῦ, τὸν σαρ-
κωθέντα ἐκ σοῦ, καὶ ἐκ τῶν κόλ-
πων τοῦ Γεννήτορος, μὴ ἐκφοιτή-
σαντα, Θεὸν ἀπαύστως πρέσβευε,
ἐκ πάσης περιστάσεως, σῶσαι οὐδὲ
ἔπλασεν.

Ἔτερος. ἦχος δ'.

Ἀναίξω τὸ σῶμα μου.

Ανέστης τριήμερος, ὁ κατὰ φύσιν
ἀθάνατος, καὶ ὤφθησ τοῖς ἕνδεκα,
καὶ πᾶσι τοῖς Μαθηταῖς, καὶ ἀνέ-
δραμες, Χριστέ πρὸς τὸν Πατέρα,
Νεφέλη ὀχούμενος, ὁ τοῦ παντὸς
Ποιητής.

Βοᾷ ἐμφανέστατα, ψάλλων Δα-
βιδ ὁ Θεόπνευστος, Ἀνέβη ὁ Κύ-

ριος, πρὸς τὰ οὐράνια, ἐν ἀλα-
λαγμῷ, καὶ σάλπιγγος ἠχήσει,
καὶ πρὸς τὸν ἀρχίφωτον, Πατέρα
ἔφθασε.

Ἐνηράσαντα Κύριε, Κόσμιον πολ-
λοῖς ἀμαρτήμασι, καινίσας τῷ
πάθει σου καὶ τῇ ἐγέρσει σου,
ἀνελήλυθας, ὀχούμενος Νεφέλη,
πρὸς τὰ Ἐπουράνια, εἶδεα τῇ
δόξῃ σου. Θεοτοκίον.

Δεσπότην ἐκύησας, πάντων Πα-
νάμωμε Δέσποινα, τὸν πάθος ἐ-
κουσίου καταδεξάμενον καὶ ἀνελ-
θόντα, πρὸς τὸν αὐτοῦ Πατέρα,
ὃν περ οὐ κατέλιπε, καὶ σάρκα
εἴληφε.

Καταβασία· δι' λέγοντας τῆς Πεν-
τηχοστῆς. Οἶον κλυθθεῖς.

ἠδὲ Γ. Ὁ Βίρμος.

Δυνάμει τοῦ Σταυροῦ σου Χριστέ,
» στερέωσάν μου τὴν διάνοιαν,
» εἰς τὸ ὑμνεῖν καὶ δοξάζειν σου,
» τὴν Σωτήριον Ἀνάληψιν.

Ανῆλθες Ζωοδότα Χριστέ, πρὸς
τὸν Πατέρα, καὶ ἀνύψωσας ἡμῶν
τὸ γένος φιλόνηρωπε, τῇ ἀπάτῳ
εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Αἰ τάξεις τῶν Ἀγγέλων Σω-
τῆρ, βροτείαν φύσιν θεασάμεναι,
συναμιούσάν σοι, ἐπαύστως ἐκ-
πληττόμεναι ἀνύμνου σε.

Εξίσταντα Ἀγγέλων χοροὶ,
Χριστέ ὀρώντες μετὰ σώματος ἀ-
ναλη-

ναλήφθεντα, και ἀνύμνου την ἀ-
φίαν σου Ἀνάληψιν.

Τὴν φύσιν τῶν ἀνθρώπων Χρι-
στὲ, φθορᾶ πεσοῦσαν ἐξάνεστη-
σας, και τῇ ἀνόδῳ σου ὑψώσας,
και σαυτῷ ἡμᾶς ἐδόξασας.

Θεοτοκίον.

Ικέτευε ἀπαύστως Ἀγνή, τὸν
προελθόντα ἐκ λαγόνων σου, ῥυ-
σθῆναι πλάνης διαδόλου, τοὺς ὑ-
μνοῦντάς σε Μητέρα Θεοῦ.

Ἄλλος. Τοὺς σοὺς ὑμολόγους.

Επάρατε πύλας οὐρανόους, ἰδοὺ
παραγέγονε Χριστός, ὁ Βασιλεὺς
τῆς Κτίσεως, σῶμα φορέσας γήι-
νον, ταῖς ἀνωτέραις ἔλεγον, Δυ-
νάμεσιν αἱ κατώτεραι.

Ζητήσας Χριστὲ τὸν πλανηθέν-
τα, ἀπάτη τοῦ ὄφως Ἀδάμ, ὡς
τοῦτον ἐνδυσάμενος, ἀνῆλθες και
ἐκάθησας, ἐκ δεξιῶν ὡς σύνθρο-
νος, Πατὴρ ὑμνοῦντων Ἀγγέ-
λων σου.

Η γῆ ἐορτάζει και χορεύει, ἀ-
γάλλεται και ὁ οὐρανός, τῇ Ἀ-
ναλήψει σήμερον, τοῦ Ποιητοῦ
τῆς Κτίσεως, τοῦ πραφανῶς ἐνώ-
σαντος, τὰ διεστῶτα βουλήματι.

Θεοτοκίον.

Θεὸς ἐνυπάρχων ἐκ Παρθένου,
εὐδόκησας σάρκα προσλαβεῖν,
ὑπὲρ ἡμῶν ὡς εὐσπλαγχνος,
ἀναλλοιώτως Δέσποτα· μεθ' ἧς
ὄλεσας θάνατον, εἰς οὐρανοὺς
ἀναβέβηκας.

Καταβασία. Ἐρρήξε γαστρός.
Κάθισμα. ἤχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν.

Επιβὰς ἐν νεφέλαις τῶν οὐρα-
νῶν, καταλείψας εἰρήνην τοῖς ἐπι-
γῆς, ἀνῆλθες και ἐκάθισας, τοῦ
Πατρὸς δεξιόθεν, ὡς ὁμοούσιος
τούτου, ὑπάρχων και Πνεύματι
ἐν σαρκὶ γὰρ ὤφθης, ἀλλ' ἄτρε-
πτος ἐμείνας· ὄθεν ἀναμένεις, συ-
τελείας τὸ πέρας, τοῦ κρίναι ἐρ-
χόμενος, ἐπὶ γῆς κόσμον ἅπαν-
τα, δικαιοκρίτα Κύριε, φείσαι τῶν
ψυχῶν ἡμῶν, τῶν πταισμάτων ἄ-
φροσιν δωρούμενος, ὡς Θεὸς ἐλεή-
μων τοῖς δούλοις σου. Δίξ.

Ὁδὴ Δ'. Ὁ Ἐιρμός.

Εἰσακήκοα Κύριε τὴν ἀκοήν,
τῆς δυναστείας τοῦ σταυροῦ
σου, ὡς Παράδεισος ἠνοιγή δι
αὐτοῦ, και ἐβόησα, Δόξα τῇ δυ-
νάμει σου Κύριε.

Ανελήφθης ἐν δόξῃ ὁ τῶν Ἀγ-
γέλων Βασιλεὺς, τὸν Παράκλη-
τον ἡμῖν ἐκ τοῦ Πατρὸς ἀποστέ-
λων· διὸ βοῶμεν, Δόξα Χριστὲ
τῇ Ἀναλήψει σου.

Ως ἀνῆλθεν ὁ Σωτὴρ, πρὸς τὸν
Πατέρα σαρκὶ, κατεπλάγησαν αὐ-
τῷ, αἱ τῶν Ἀγγέλων στρατιαί,
και ἐβόησαν, Δόξα Χριστὲ τῇ Ἀ-
ναλήψει σου.

Αἱ τῶν Ἀγγέλων Δυνάμεις,
ταῖς ἀνωτέραις ἐβόων, πύλας ἄ-
ρατε Χριστῷ, τῷ ἡμετέρῳ Βα-
σιλεῖ, ὃν ἀνυμνοῦμεν ἅμα, σὺν
Πατρὶ και τῷ Πνεύματι.

Θεοτοκίον.

Η παρθένος ἔτεκε, καὶ τὰ μητέ-
ρων οὐκ ἔγνω, ἀλλὰ Μήτηρ μὲν
ἐστὶ, Παρθένος δὲ διέμεινε, ἣν
ἀνυμνοῦντες· Χαῖρε Θεοτοκε
κραυγάζομεν.

'Αλλος. 'Ο καθημένος.

Ιησοῦς ὁ Ζωοδότης, προσλαβὼν
οὐς ἠγάπησεν. 'Ελαιῶν εἰς 'Ο-
ρος, ἀνεῖσι καὶ τούτους εὐλόγη-
σε, καὶ τοὺς πατέρας Νεφέλη
ἐποχοῦμενος, κόλπους ἔφρασεν,
οὐς οὐδαμῶς κατάλελοιπε.

Κόσμος ὅλος ἑορτάζει, ὄρατος
καὶ ἀόρατος, ἐν ἀγαλλιάσει, 'Αγ-
γελοι σκιρτῶσι καὶ ἄνθρωποι, δε-
ξολογοῦντες ἀπαύστως τὴν 'Ανά-
ληψιν, τοῦ σαρκὶ ἐνωθέντος ἡμῖν
ἀγαθότητι.

Λύσας κράτος τοῦ θανάτου, ὡς
ἀθάνατος Κύριε, τὴν ἀθανασίαν,
πᾶσιν ἐδωρήσω φιλόφρονε, καὶ
ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, καθορώντων
σου, τῶν σεπτῶν Μαθητῶν, 'Ιη-
σοῦ Παντοδύναμε. Θεοτοκίον

Μακαρία ἡ κοιλία, σοῦ πανάμω-
με γέγονε· τὸν γὰρ τὴν κοιλίαν,
ἄβου παραδόξως κενώσαντα, ἀ-
νερμηνεύτως χωρῆσαι κατηξίω-
σαι, ὃν ἐκέτευσ, σῶσαι ἡμᾶς τοὺς
ὀμνοῦντάς σε.

Καταβασία. 'Αναξ 'Ανάκτων.

'Ωδὴ Ε΄. 'Ο Εἰρμός.

Ορθρίζοντες βοῶμέν σοι Κύριε,

σῶσον ἡμᾶς· σὺ γὰρ εἶ Θεὸς
ἡμῶν, ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἴ-
δαμεν.

Πληρώσας εὐφροσύνης τὰ σύμ-
παντα, 'Ελεήμων, ταῖς ἄνω Δυ-
νάμεσι, μετὰ σαρκὸς ἐπεδήμησας.

Αγγέλων αἱ Δυνάμεις αἰρούμε-
νον, σὲ ἰδοῦσαι, τὰς κύλας ἐκραύ-
γαζον, τῷ Βασιλεῖ ἡμῶν ἄρατε.

Απόστολοι ἰδόντες ὑφούμενόν,
τὸν Σωτῆρα ἐν τρόμῳ ἐκραύγα-
ζον, τῷ Βασιλεῖ ἡμῶν δόξα σοι.

Θεοτοκίον.

Παρθένον μετὰ τόκον ὑμνοῦμέν
σε Θεοτοκε· σὺ γὰρ τὸν Θεὸν
Λόγον, σαρκὶ τῷ κόσμῳ ἐκύησας.

'Αλλος. 'Εξέστη τὰ σύμπαντα.

Νεκρώσας τὸν θάνατον, τῷ σῶ
θανάτῳ Κύριε, λαβὼν οὐς ἠγά-
πησας, ἀνήλθης, τοῦ 'Ελαιῶνος
εἰς 'Ορος ἅγιον, κἀκεῖθεν ἀνέ-
βραμες Χριστέ, πρὸς τὸν σὺν
Γεννήτορα, τῇ Νεφέλῃ ἐποχοῦ-
μενος.

Ξένη σου ἡ Γέννησις, ξένη σου
ἡ 'Ανάστασις, ξένη καὶ φρικτή
σου Ζωοδότα, ἡ ἐκ τοῦ 'Ορους
θεῖα 'Ανάληψις, ἣν ἐξηκονίζων
'Ηλιόν, τέθριππος ἀνήρχετο, ἀ-
νυμνῶν σε φιλόφρονε.

Ορῶσιν ἐφθέγγοντο, τοῖς 'Απο-
στόλοις 'Αγγελοι, 'Ανδρες Γαλι-
λαῖοι τί θαμβεῖσθε, τῇ 'Αναλή-
ψει

ψει τοῦ Ζωοδότου Χριστοῦ ; οὐ-
τος ἤξει πάλιν ἐπὶ γῆς, κρῖναι
κόσμον ἅπαντα, ὡς Κριτῆς δικα-
ότατος.

Θεοτοκίον.

Παρθένον φυλάξας σε, μετὰ τὸν
τόκον ἀφθορον, ἄνεισι Χριστὸς
πρὸς τὸν Πατέρα, Θεογεννήτωρ,
ὄν οὐ κατέλιπεν, εἰ καὶ σάρκα
εἴληφεν ἐκ σοῦ, ἔννου τε καὶ
ἔμφυχον, διὰ ἔλεος ἀφατον.

Καταβαρία. Αυτήριον κάθερσιν.

ᾠδὴ 5. Ὁ Εἰσμὸς.

Εκύκλωσέ με ἄβυσσος, ταφή μοι
» τὸ Κῆτος ἐγένετο· ἐγὼ δὲ ἐ-
» βόησα, πρὸς σὲ τὸν φιλόφρον-
» πον καὶ ἔσωσέ με ἡ δεξιὰ σου
» Κύριε.

Εσχίρτησαν Ἀπόστολοι, ὀρώ-
ντες μετάρσιον σήμερον, τὸν Κτί-
στην αἰρόμενον, ἐλπίδι τοῦ Πνεύ-
ματος, καὶ φόβῳ ἔκραζον, Δόξα
τῇ ἀνδρῶ σου.

Επέστησαν οἱ Ἄγγελοι, βοῶν-
τες Χριστὲ τοῖς Μαθηταῖς σου, ὄν-
τρόπον κατίδετε, Χριστὸν ἀνε-
χόμενον, σαρκὶ ἐλεύσεται, δίκαιος
πάντων Κριτῆς.

Ωs εἰδόν σε Σωτῆρ ἡμῶν, Δυνά-
μεις αἱ οὐράνιαι, εἰς ὕψος αἰρό-
μενον σύσσωμον, ἐκραύγαζον λέ-
γουσαι, Μεγάλη Δέσποτα ἡ φι-
λανθρωπία σου.

Θεοτοκίον.

Βάτον σε ἀκατάφλεκτον, καὶ Ὁ-
ρος καὶ Κλίμακα ἔμφυχον, καὶ

Πύλνν οὐράνιον, ἀξίως δοξάζο-
μεν, Μαρία ἔνδοξε, ὀρθοδόξων
καύχημα.

Ἄλλος. Τὴν θείαν ταύτην.

Ρανάτωσαν ἡμῖν ἄνωθεν, Νεφέ-
λαι εὐφροσύνην αἰώνιον. Χριστὸς
Νεφέλη γάρ, ὡς Χερουβίμ ἐπο-
χουμένος, πρὸς τὸν αὐτοῦ Πατέρα
ἄνεισι σήμερον.

Σαρκὸς φανείς ὁμοιώματι, τὰ
πρώην διεστῶτα συνήγαγες, εἰς
ἐν φιλόφρονε, καὶ ἀνελήφθης
ὀρώωντων σου, τῶν Μαθητῶν Οἰ-
κτίρμων, πρὸς τὰ οὐράνια.

Τί ἐρυθρὰ τὰ ἱμάτια, σαρκὸς τοῦ
ἐνωθέντος παχύτητι ; ἄγιοι Ἄγ-
γелоι, Χριστὸν ὀρώωντες ἐφθέγγα-
το, Πάθους τιμίου θεία, φέροντα
σύμβολα.

Θεοτοκίον.

Υμνοῦμεν Κόρη τὴν σύλληψιν,
ὕμνοῦμέν σου τὴν ἀόρητον Γέννη-
σιν, δι' ἧς ἐρρύσθημεν, καταφθο-
ρᾶς καὶ κακώσεως, καὶ ζοφρᾶς
τοῦ ἄδου, Ἄγνη καθεῖρξες.

Καταβασία, Ἰλασμός ἡμῖν.

Κοντάκ. ἤχ. πλ β'.

Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν πληρώσας οἰ-
κονομίαν, καὶ τὰ ἐπὶ γῆς ἐνώσας
τοῖς οὐρανίοις, ἀνελήφθης ἐν δόξῃ
Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, οὐδαμόθεν
χωριζόμενος, ἀλλὰ μένων ἀδιά-
στατος, καὶ βοῶν τοῖς ἀγαπίωσί
σε, Ἐγὼ εἰμι μεθ' ὑμῶν, καὶ οὐδεὶς
καθ' ὑμῶν.

ὁ οἶ-

^{ο οίκου.}
Τὰ τῆς γῆς ἐπὶ τῆς γῆς καταλιπόντες, τὰ τῆς τέφρας τῷ χοῖ παραχωροῦντες, δευτε ἀνανήψωμεν, καὶ εἰς ὕψος ἐπάρωμεν, ὄμματα καὶ νοήματα, πετάσωμεν τὰς ὄψεις ὁμοῦ καὶ τὰς αἰσθήσεις, ἐπὶ τὰς οὐρανίους πύλας οἱ θνητοὶ, νομίσωμεν εἶναι τοῦ Ἐλαιῶνος εἰς Ὅρος, καὶ ἀτενίζειν τῷ λυτρουμένῳ ἐπὶ Νεφέλης ἐποχομένῳ· ἐκεῖθεν γὰρ ὁ Κύριος εἰς οὐρανοὺς ἀνέδραμεν, ἐκεῖ καὶ ὁ Φιλόδωρος τὰς δωρεὰς διένειμε τοῖς Ἀποστόλοις αὐτοῦ, καλέσας ὡς Πατῆρ, καὶ στηρίξας αὐτούς, ὀδηγήσας ὡς υἱοὺς, καὶ λέξας πρὸς αὐτούς, Οὐ χωρίζομαι ὑμῶν. Ἐγὼ εἶμι μεθ' ὑμῶν, καὶ οὐδεὶς καθ' ὑμῶν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Ε΄ τῆς ἐκτῆς Ἑβδομάδος μετὰ τὸ Πάσχα μνεῖαν ποιούμεθα τῆς εἰς οὐρανὸν μετὰ σαρκὸς ἀνόδου τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Στίχοι. Ἐκ δεξιᾶς ἐκάθισας Πατρικῆς Λόγε, μύσταις παρασχὼν πίστιν ἀσφαλεστέραν.

Ὁ ἀναληφθεὶς ἐν δόξῃ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ Ζ΄. Ὁ Εἰρμός.

Ὁ ἐν καμίνῳ πυρὸς, τοὺς ὕμνο-
 » λόγους σώσας παιδας, εὐλογη-
 » τὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων
 » ἡμῶν.

Ὁ ἐν νεφέλῃ φωτὸς, ἀναληφθεὶς

καὶ σώσας κόσμον, εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Επὶ τῶν ὤμων Χριστέ, τὴν πλανηθεῖσαν ἄρας φύσιν, ἀναληφθεὶς, τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ προσήγαγες.

Ὁ ἀνελθὼν ἐν σαρκί, πρὸς τὸν ἄσώματον Πατέρα, εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τὴν νεκρωθεῖσαν ἡμῶν, τῇ ἁμαρτία φύσιν ἄρας, τῷ σῶ ἰδίῳ Πατρὶ Σῶτερ προσήγαγες.

Ὁ ἐκ Παρθένου τεχθεὶς, ἦν Θεοτόκον ἀπειργάσω, εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἄλλος. Οὐκ ἐλάτρευταν.

Φωτεινὴ σε φῶς ὑπάρχοντα, ὑπέλαβε νεφέλῃ Κύριε, ἀπὸ τῆς γῆς ὑπὲρ νοῦν, ἀναλαμβανόμενον, καὶ Ἐπουράνιοι, δῆμοι ἦνσαν, σὺν Ἀποστόλοις λέγοντες, Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Χεῖρας ἅπαντες, γηθόμενοι κρατήσωμεν, τῇ Ἀναλήψει Χριστοῦ, καὶ ἀλαλάξωμεν, Ἀνέβη ὁ Κύριος, ἐν φωνῇ σάλπιγγος, καὶ ἐκάθισεν, ἐκ δεξιῶν ὡς σύνθρονος, τοῦ Πατρὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ψάλλων πάλοι, Μωϋσῆς ὁ μέγας ἔκραξε, Προσκυνησάτωσαν, ἀνερχομένῳ Χριστῷ, οὐράνιοι Ἄγγελοι, ὡς τοῦ παντὸς Βασιλεῖ, ᾧ κραυγάζομεν, Ὁ τῶν Πα-

τέρων

τέρων Κύριε, καὶ Θεὸς ἐλάγη-
τος εἶ.

Θεοτόκιον.

Ω θαυμάτων παραδόξων πῶς
ἐχώρησας, Θεὸν ἀχώρητον, Θεο-
χαρίτωτε; τὸν σάρκα πτωχεύ-
σαντα, καὶ μετὰ δόξης πολλῆς,
εἰς οὐράνια, ἀναληφθέντα σήμε-
ρον, καὶ ζωώσαντα ἀνθρώπους.

Καταβασία. Σύμφωνον ἐβρόησεν.

ΩΝ Η΄ Ὁ Εἰρᾶς.

Τὸν ἐκ Πατρὸς πρὸ αἰώνων,
» γεννηθέντα Υἱὸν καὶ Θεὸν, καὶ
» ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων, σαρ-
» κωθέντα ἐκ Παρθένου Μητρός,
» ἱερεῖς ὑμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε,
» εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὸν ἐν δυοῖν ταῖς οὐσίαις, ἀνα-
πτάντα Ζωοδότην Χριστόν, εἰς
οὐρανοὺς μετὰ δόξης, καὶ Πατρὶ
συγκαθεζόμενον, ἱερεῖς ὑμνεῖτε,
λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας.

Τὸν ἐκ δουλείας τὴν Κτίσιν, τῶν
εἰδώλων λυτρωσάμενον, καὶ πα-
ραστήσαντα ταύτην, ἐλευθέραν
τῷ ἰδίῳ Πατρὶ, σὲ Ζωτὴν ὑμνοῦ-
μεν, καὶ σὲ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάν-
τας τοὺς αἰῶνας.

Τὸν τῆ αὐτοῦ καταβάσει, καθε-
λόντα τὸν ἀντίπαλον, καὶ τῆ αὐ-
τοῦ ἀναβάσει, ἀνυψώσαντα τὸν
ἄνθρωπον, ἱερεῖς ὑμνεῖτε, λαὸς
ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶ-
νας.

Θεοτοκίον.

Τῶν Χερουβιμ ὑπερτέρα, ἀνεδαί-
χθης Θεοτόκε Ἄγνη, ἐν τῇ γα-
στρί σου τῶν τούτοις, ἐποχούμε-
νον βασιλεύσασα, ὃν σὺν Ἀσωμά-
τοις, βροτοὶ δοξολογοῦμεν, εἰς
πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἄλλος. Παῖδας εὐαγεῖς.

Ωφθισαν οἱ νόες Ἀποστόλοις,
ἐν τῇ Ἀναλήψει καὶ ἐφθέγγοντο;
Ἴτι ἐνατενίζοντες, ἴστασθε θαμ-
βούμενοι; οὗτος ὁ ἀνερχόμενος εἰς
τὰ οὐράνια, ἐλευσεται καὶ πάλιν
τοῦ κρῖναι, τοὺς ἐν γῆ ἀνθρώπους,
Κριτῆς ὑπάρχων μόνος.

Δῶμεν τῷ Θεῷ μεγαλωσύνην,
αἰνέσεως συμφωνία ἀλαλάξωμεν,
ἄσωμεν χορευσώμεν, χεῖράς τε
κροτήσωμεν· ἀνέβη ὁ Θεὸς ἡμῶν,
εἰς οὐρανοὺς ἀπὸ γῆς, Ἀγγέλων
Ἀρχαγγέλων ὑμνούντων, τοῦτον
ὡς Δεσπότην, καὶ Ποιητὴν τῶν
ὄλων.

Ηρθη ὑπεράνω τῶν Ἀγγέλων,
ἡ φύσις ἡμῶν ἡ πάλαι ἔκπτωτος,
καὶ θρόνῳ ἐνίδρυται, θείῳ ὑπὲρ
ἔννοιαν δευτε πανηγυρίσωμεν,
καὶ ἀνακράξωμεν, τὸν Κύριον
ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε
εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Θεοτ.

Ιδοὺ ὁ Υἱός σου Θεοτόκε, σκυ-
λεύσας Σταυρῷ αὐτοῦ τὸν θάνα-
τον, ἀνέστη τριήμερος, καὶ τοῖς
Μαθηταῖς αὐτοῦ, ἐμφανισθεὶς ἀνέ-
δραμε, πρὸς τὰ οὐράνια, μεθ' οὗ
σε προσκυνοῦντες ὑμνοῦμεν, καὶ

δοξο-

δόξολογοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταβάντια. Αὐεὶ τὰ δεσπρά.

Ὡδὴ Θ'. Ὁ Εἰρμός.

Σὲ τὴν ὑπὲρ νοῦν καὶ λόγον
» Μητέρα Θεοῦ, τὴν ἐν χρόνῳ
» τὸν ἄχρονον, ἀφράστως κη-
» σασαν, οἱ πιστοὶ ὁμοφρόνως
» μεγαλύνομεν

Σὲ τὸν λυτρωτὴν τοῦ κόσμου
Χριστὸν τὸν Θεόν, οἱ Ἀπόστολοι
βλέποντες, ἐνθέως ὑψούμενον,
μετὰ δέους σκιρτῶντες ἐμεγά-
λυνον.

Σοῦ τὴν θεωθεϊσαν σάρκα ὄρων-
τες Χριστέ, ἐν τῷ ὕψει οἱ Ἄγγε-
λοι, ἀλλήλοις διένευον, ἀληθῶς
οὗτός ἐστιν ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Σὲ τῶν Ἀσωμάτων τάξεις Χρι-
στὸς ὁ Θεός, ἐν Νεφέλαις αἰρόμε-
νον, ἰδοῦσαι ἐκραύγαζον, τῷ τῆς
δόξης Βασιλεῖ πύλας ἄρατε.

Σὲ τὸν καταβάντα ἕως ἐσχάτου
τῆς γῆς, καὶ τὸν ἄνθρωπον σώ-
σαντα, καὶ τῇ ἀναβάσει σου ἀνυ-
ψώσαντα, τοῦτον μεγαλύνομεν.

Θεστοκίον.

Χαῖρε Θεοτόκε Μήτηρ Χριστοῦ
τοῦ Θεοῦ, ὃν ἐκύησας σήμερον,
ἐκ γῆς ἀνιπτάμενον, σὺν Ἄγγε-
λοις ὀρώσα ἐμεγάλυνες.

Ἄλλης. Ἄσας ἡγεγής.

Μεγαλωνάρια.

Ἄγγελοι τὴν ἄνοδον τοῦ Δεσπότη, ὄρωντες ἐξεπλήττοντο, πῶς μετὰ δόξης ἐπήρθη, ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὰ ἄνω.

Ἐτῶν δωρεῶν, τῶν ὑπὲρ κατά-
ληψιν, ὡ μυστηρίου φρικτοῦ·
πάντων ὁ δεσπότης γὰρ, ἐκ γῆς
ἀπαίρων πρὸς τὰ οὐράνια, τοῖς
Μαθηταῖς ἀπέστειλε, Πνεῦμα τὸ
Ἅγιον, τὸ φωτίσαν τούτων τὴν
διάνοιαν, καὶ πυρίνους τελέσαν ἐν
χάριτι.

Ἄγγελοι τὴν ἄνοδον τοῦ Δεσπότη.

Στίφη Μαθητῶν, ὁ Κύριος ἔφη-
σεν, ὑμεῖς καθίσατε, εἰς Τεροσό-
λυμα, καὶ γὰρ ἐκπέμψω ὑμῖν Παρά-
κλητον, ἄλλον Πατρί τὸν σύνθρο-
νον, κάμου ὁμότιμον, ὡς ὄρατε
ἀναλαμβάνομενον, καὶ Νεφέλῃ
φωτὸς ἐποχοῦμενον.

Ἄγγελοι τὴν ἄνοδον τοῦ Δεσπότη.

Ἡρθη ἐφανῶς, ἡ μεγαλοπρέ-
πεια, ἀνωθεν τῶν οὐρανῶν, τοῦ
σαρκὶ πτωχεύσαντος· καὶ συνεβρία
Πατὴρ τετίμηται, φύσις ἡμῶν
ἡ ἐκπτώσις, πανηγυρισόμεν, καὶ
συμφώνως πάντες ἀλαλάξωμεν,
καὶ κροτήσωμεν χεῖρας γηθόμενοι.
Θεστοκίον.

Φῶς τὸ ἐκ φωτός, ἐκλάμψαν
Πανάμωμε, ἐκ σοῦ ἀνέτειλε, καὶ
τὴν ἀμαυρότητα τῆς ἀθείας πᾶ-
σαν διέλεγε, καὶ τοὺς νυκτὶ κα-
θεύδοντας ἐφωταγώγησε διὰ τοῦ-
το πάντες κατὰ χρέος σε, εἰς
αἰῶνας αἰεὶ μακαρίζομεν.

Κατα-

Καταβασία. Χαίροις Ἄνασσα.

Ἐξοποτειλάριον αὐτόμελον ἐκ γ'.

Τῶν Μαθητῶν ὁρῶντων σε ἀνελήφθης, Χριστέ πρὸς τὸν Πατέρα συνεδριάζων Ἄγγελοι προτρέχοντες ἐκραύγαζον Ἄρατε πύλας ἄρατε, ὁ Βασιλεὺς γὰρ ἀνῆλθε, πρὸς τὴν ἀρχιφωτον δόξαν.

Εἰς τοὺς αἴσους ψάλλομεν στιχὰρὰ προσόμοια δ'. εἰς ἤχον α'.

Τῶν οὐρανίων ταγματῶν.

Αγγελικῶς οἱ ἐν κόσμῳ, πανηγυρίσωμεν, τῷ ἐπὶ θρόνου δόξης, Θεῷ ἐποχοιμένῳ, κραυγάζοντες τὸν ὕμνον, Ἅγιος εἶ, ὁ Πατήρ ὁ οὐράνιος, ὁ συναίδιος Λόγος, Ἅγιος εἶ, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Πανάγιον.

Οἱ ἀρχηγοὶ τῶν Ἀγγέλων κατανοοῦντες Σωτῆρ, τὸ τῆς ἀνόδου ξένον, διηπόρουν ἀλλήλοις Τίς ἡ θεὰ αὐτῆς; ἄνθρωπος μὲν, τῆ μορφῇ ὁ ὁρῶμενος, ὡς δὲ Θεὸς ὑπεράνω τῶν οὐρανῶν, μετὰ σώματος ἀνέρχεται.

Οἱ Γαλιλαῖοι ὁρῶντες, ἀναληφθέντα σε, ἀπὸ τοῦ Ἐλαιῶνος, μετὰ σώματος Λόγε, ἤκουον Ἀγγέλων, βοῶντων αὐτοῖς, Τί ἐστήκατε βλέποντες; οὕτως ἐλεύσεται πάλιν μετὰ σαρκός, καθ' ὃν τρόπον ἐθεάσαθε.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος β'.

Ετέχθης ὡς αὐτὸς ἠθέλησας

ἐράνης ὡς αὐτὸς ἠβουλήθης ἔπαθες σαρκὶ ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐκ νεκρῶν ἀνέστης, πατήσας τὸν θάνατον ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, ὁ τὰ σύμπαντα πληρῶν, καὶ ἀπέστειλας ἡμῖν Πνεῦμα θεῖον, τοῦ ἀνυμνεῖν καὶ δοξάζειν σου τὴν Θεότητα.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν λειτουργίαν ψάλλομεν τὰ παρόντα. Ἀντίφωνον α', ἤχος β'.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.
Στίχ. Ὅτι Κύριος ὕψιστος, φοβερός Βασιλεὺς.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.
Στίχ. Ὑπέταξε λαοὺς ἡμῖν καὶ ἔθνη.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.
Δόξα καὶ νῦν. Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου. Ἀντίφωνον β'.

Στίχ. Μέγας Κύριος καὶ αἰνετὸς σφόδρα Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐν δόξῃ ἀναληφθεὶς ἀπ' ἡμῶν εἰς τοὺς οὐρανοὺς ψάλλοντάς σοι Ἄλληλουῖα.

Στίχ. Ὁ Θεὸς ἐν ταῖς βάρεσιν αὐτῆς Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ.

Στίχ. Ὅτι ἰδοὺ οἱ Βασιλεῖς τῆς γῆς συνήχθησαν.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ. Δόξα, καὶ νῦν. Ὁ μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος..... Ἀντίφωνον γ'.

Στίχ. Ἀκούσατε ταῦτα πάντα τὰ ἔθνη.

Ανελήφθης ἐν δόξῃ Χριστέ.
Στίχ. Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν

φίαν καὶ ἡμελέτη τῆς καρδίας μου
σύνεστιν.

Ανελήφθης ἐν δόξῃ.

Στίχ. Κλιῶ εἰς παραβολὴν τῆ ὁδοῦ
μου, ἀνοίξω ἐν ψαλτηρίῳ.

Ανελήφθης ἐν δόξῃ.

Εἰσοδικόν. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλα-
λαγμῷ, Κύριος ἐν φωνῇ σάλπιγγος.

Σώσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ ὁ ἐν δόξῃ
ἀναληφθεὶς.

Ανελήφθης ἐν δόξῃ.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν
πληρώσας.

Μετὰ τὸ Τρισάγιον, Προκείμενον,
ἦχος, βαρύς. Ὑψώθητι ἐπὶ τοὺς οὐρα-
νοὺς ὁ Θεός.

Στίχ. Ἐτοίμη ἡ καρδία μου ὁ
Θεός.

Πράξεων τῶν Ἀποστόλων.

Τὸν μὲν πρῶτον λόγον ἐποίη-
σάμεν περὶ πάντων, ὦ Θεοφιλε,
ἧρξατο ὁ Ἰησοῦς ποιεῖν τε καὶ
διδάσκειν, ἄχρι ἧς ἡμέρας ἐν-
τειλάμενος τοῖς Ἀποστόλοις διὰ
Πνεύματος ἁγίου, οὓς ἐξελέξατο,
ἀνελήφθη. Οἷς καὶ παρέστησεν
ἑαυτὸν ζῶντα μετὰ τὸ παθεῖν αὐ-
τὸν, ἐν πολλοῖς τεκμηρίαις, δι-
ἡμερῶν τεσσαράκοντα ὁρατόμε-
νος αὐτοῖς, καὶ λέγων τὰ περὶ
τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Καὶ συν-
αυλιζόμενος παρήγγειλεν αὐτοῖς
ἀπὸ Ἱεροσολύμων μὴ χωρίζεσθαι,
ἀλλὰ περιμένειν τὴν ἐπαγγελίαν
τοῦ Πατρὸς, ἣν ἠκούσατέ μου.
Ὅτι Ἰωάννης μὲν ἐβάπτισεν ὕδα-
τι, ὑμεῖς δὲ βαπτισθήσεσθε ἐν
Πνεύματι ἁγίῳ οὐ μετὰ πολλὰς

ταύτας ἡμέρας. Οἱ μὲν οὖν συνελ-
θόντες ἐπηρώτων αὐτὸν, λέγου-
ντες, Κύριε, εἰ ἐν τῷ χρόνῳ του-
τῷ ἀποκαθιστάνεις τὴν βασιλείαν
τῷ Ἰσραὴλ; Εἶπε δὲ πρὸς αὐτοὺς,
Οὐχ ὑμῶν ἐστὶ γινῶναι χρόνους ἢ
καιροὺς, οὓς ὁ Πατὴρ ἔθετο ἐν τῇ
ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ· ἀλλὰ λήψεσθε δύ-
ναμιν, ἐπελθόντος τοῦ ἁγίου Πνεύ-
ματος ἐφ' ὑμᾶς, καὶ ἑστέθέ μοι
μάρτυρες ἐν τῇ Ἱερουσαλῆμ, καὶ
ἐν πάσῃ τῇ Ἰουδαίᾳ καὶ Σαμαρείᾳ,
καὶ ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς. Καὶ
ταῦτα εἰπὼν, βλεπόντων αὐτῶν
ἐπήρθη, καὶ νεφέλῃ ὑπέλαβεν
αὐτὸν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν.
Καὶ ὡς ἀτενίζοντες ἦσαν εἰς τὸν
οὐρανόν, πορευομένου αὐτοῦ, καὶ
ἰδοὺ ἄνδρες δύο παρεστήκεισαν
αὐτοῖς ἐν ἐσθῆτι λευκῇ, οἳ καὶ
εἶπον, Ἄνδρες Γαλιλαῖοι, τί ἐσθῆ-
κατε ἐμβλέποντες εἰς τὸν οὐρα-
νόν; οὗτος ὁ Ἰησοῦς ὁ ἀναλη-
φθεὶς ἀφ' ὑμῶν εἰς τὸν οὐρανόν,
οὕτως ἐλεύσεται πάλιν, ὃν τρόπον
εθεάσασθε αὐτὸν πορευόμενον εἰς
τὸν οὐρανόν. Τότε ὑπέστρεψαν οἱ
Ἀπόστολοι εἰς Ἱερουσαλὴμ ἀπὸ
ἔθρους τοῦ καλουμένου Ἐλαιῶνος,
ὃ ἐστὶν ἐγγὺς Ἱερουσαλῆμ, σαβ-
βάτου ἔχον ὁδόν.

Ἄλληλούϊα· ἦχος β'. Πάντα τὰ
Ἔθνη κροτήσατε χεῖρας· στίχ. Ἀνέβη
ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ. Εὐαγγέλιον ἐκ
τοῦ κατὰ Λουκᾶν. Ἐωθινόν ε'. Ζήτηι
εἰς φ. 81 (Τ. Α.) Κοινωνικόν. Ἀνέβη
ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ, Κύριος ἐν φωνῇ
σάλπιγγος. Ἄλληλούϊα.

Τῆ Ε'. τῆς Ἀναλήψεως Ἐσπέρας, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλοντες στίχηρά Σ'. τῆς Ἑορτῆς γ'. Ἰδιόμελα, ἦχος α'. Ἀνελθὼν εἰς οὐρανοὺς. Ἀνῆλθες Χριστέ. Οἱ Ἄγγελοι σου Κύριε εἰς σύλλα 142. Καὶ τοῦ Μηναιου γ'. Δόξα καὶ νῦν ἦχος β'. Ἐτεχθῆς ὡς αὐτὸς ἠθέλησας, εἰς σύλλα 153. Εἰσοδος τὸ Φῶς ἰλαρόν. Πραχείμενον ἦχος, βαρύς. Ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ἐν τῇ γῆ, πάντα ὅσα ἠθέλησεν ἐποίησε.

Στίχ. Ἐν ἐξόδῳ Ἰσραὴλ ἐξ Αἰγύπτου. Ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐν τῷ οὐρανῷ.

Στίχ. Ἡ θάλασσα εἶδε καὶ ἔστυγεν. Ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐν τῷ οὐρανῷ.

Στίχ. Τί σοι ἐστὶ θάλασσα ὅτι ἔφυγες; Ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Ἀπόσ. ἦχ. β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Λέγει ὁ τὰ σύμπαντα πληρῶν, πρὸς τοὺς Μαθητὰς ἐν τῷ ὄρει, τῶν Ἐλαιῶν ἀνελθὼν, ἠγγικεν ὡς φίλοι μου, ὁ τῆς ἀνάδου καιρὸς πορευθέντες διδάξατε, τὰ ἔθνη τὸν λόγον, ὃν περ ἀκηκόατε, ἐκ τῆς φωνῆς τῆς ἐμῆς τότε, ἀνελήφθη ἐν δόξῃ, ὡς περ ἐπ' ὄχηματος ὄθεν, τρόπον οἱ Ἀπόστολοι ἐξίσταντο.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε.

Οτε τῇ Μητρὶ σὺν Μαθηταῖς, συνοδοιποροῦσιν ἀλλήλοις, εἰς Βηθανίαν Χριστέ, ὕψωσας τὰς χεῖράς σου, εἰς εὐλογίαν αὐτῶν, καὶ ἐν τῷ εὐλογεῖν αὐτοὺς, νεφέλη φωτός σε, ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν αὐ-

τῶν, εὐθὺς ἀνέλαβε, τῆτε, ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, καὶ δεξιοκάθεδρος ὄντως, ὤφθης τῷ Πατρὶ συμπροσκυνούμενος.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγῶν.

Δεῦτε συνανέλθωμεν πιατοί, ἐπὶ τὸ μετέωρον ὄρος, τῶν Ἐλαιῶν καὶ ἐκεῖ, ὡς περ οἱ Ἀπόστολοι, συνανερχόμενοι, πρὸς τὸ ὕψος ἐπάραντες, καρδίας καὶ φρένας, ἰδῶμεν τὸν Κύριον, νῦν ἐποχούμενον ὄθεν, καὶ ἡμεῖς εὐχαρίστως, χαίροντες βοήσωμεν. Δόξα, τῇ σῇ Ἀναλήψει πολυέλεε.

Δόξα, καὶ νῦν. ἦχος πλ. β'.

Εν τοῖς ὄρει τοῖς ἁγίοις εἰς σύλλα 141.

Απολυτίκιον τῆς Ἑορτῆς, καὶ ἀπόλυσ.

Τῆ Σ'. Εἰς τὸν Ὄρθρον, μετὰ τὴν α'. Σιχολογίαν. Κάθισμα πλ. δ'.

Τὸ προσταχθέν.

Επὶ τοῦ ὄρους ἀνελθὼν τοῦ Ἐλαιῶνος, ὁ ἐλεήμων Ἰησοῦς, αὐτόθεν ἤρθης φωτεινὴ γὰρ νεφέλη ἐκ γῆς σε ὑπέλαβεν, ὀρώντων τῶν Μαθητῶν σου θαῦμα φρικτὸν, βοῶντων τῶν Ἀσωμάτων ἐν οὐρανοῖς φόβῳ πύλαι ἐπάρθητε, ταῖς ἀνωτέραις στρατιαῖς, μεθ' ὧν σε Βασιλέα ὑμνεῖ, πᾶσα Κτίσις, τὸν πάντων Θεόν.

Μετὰ τὴν β'. Σιχολογίαν, Κάθισμα. ἦχος πλ. δ'.

Τὴν

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Επιβάς ἐν νεφέλαις τῶν οὐρανῶν, καταλείψας εἰρήνην τοῖς ἐπὶ γῆς, ἀνῆλθες καὶ ἐκάθισας, τοῦ Πατρὸς δεξιόθεν, ὡς ὁμοούσιος τούτῳ, ὑπάρχων καὶ Πνεύματι ἐν σαρκὶ γὰρ ὤφθη, ἀλλ' ἄτρεπτος ἔμεινας· ὅθεν ἀναμένεις, συντελείας τὸ πέρας, τοῦ κρῖναι ἐρχόμενος, ἐπὶ γῆς Κόσμον ἅπαντα, δικαιοκρίτα Κύριε, φείσασα τῶν ψυχῶν ἡμῶν, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρούμενος, ὡς Θεὸς ἐλεήμων τοῖς δούλοις σου. **Δίς.**

Ὁ Ν'. ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς καὶ τοῦ Μηναιῖου, Κοντάκιον καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς. Ἀπόστιχα ἤχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐυφραθά.

Θαῦμα καινοπρεπές, ἡ βρότειος γὰρ φύσις, εἰς οὐρανοὺς ἀνῆλθεν, ἡ ἐνωθεῖσα Λόγῳ, Θεῷ τῷ Παντοκράτορι.

σίχ. Πάντα τὰ Ἔθνη κροτήσατε

Ελαμψεν ἡ φαιδρά, καὶ πάμφωτος ἡμέρα, τῆς τοῦ Δεσπότης θείας, εἰς οὐρανοὺς ἀνόδου, λαμπρόνους τὰ σύμπαντα.

σίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Ωσπερ τοῖς Μαθηταῖς, ἀπέστειλας ἐξ ὑφους, τὸ συμφυές σου Πνεῦμα, καὶ τῷ λαῷ σου πέμψον, Χριστὲ Σωτῆρ τὴν χάριν σου.

Δόξα καὶ νῦν ἤχος, πλ. α'.

Κύριε ἀναλαμβανομένου σου ὁ

θεν οὐκ ἐχωρίσθης, αἱ στρατιαὶ τῶν Ἀγγέλων, καὶ πάντων τῶν Ἄσωμάτων, ἐν ἀγαλλίασει ἐβόων, ταῖς ἀνωτέραις Δυναμίεσιν, Ἄρατε πύλας οἱ ἄρχοντες ἡμῶν, καὶ εἰσελεύσεται ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης· ὁ γὰρ θρόνος ὁ Χερουβικὸς ἀνέλαβέ σε μετὰ σαρκός, Κύριε δόξα σοι.

Τῇ Παρασκευῇ τῆς Ἀναλήψεως Ἑσπέρας. Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, σκληρὰ τῆς Ἑορτῆς, γ'. ἤχος δ'.

ἔδωκας στρεῖωσιν.

Επαθες ὡς ἄνθρωπος, ὁ ἀπαθὴς τῇ Θεότητι, καὶ ἀνέστης τρίήμερος, σκυλεύσας τὸν θάνατον, καὶ συναναστήσας, πάντας τοὺς φθαρέντας, καὶ ἀνελήλυθας Χριστὲ, πρὸς τὸν Πατέρα ἐπαγγειλάμενος, ἐκπέμψειν τὸν Παράκλητον, τοῖς ἱεροῖς Ἀποστόλοις σου, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτῆρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ῥμεις τί ἐστήκατε, πρὸς οὐρανὸν ἀτενίζοντες; οἱ δρώμενοι Ἄγγελοι, ὡς ἄνθρωποι ἔλεγον, τοῖς τοῦ Λόγου μύσαις· οὗτος ὃν ὄρατε, ὑπὸ νεφέλης φωτεινῆς, ἀναληφθέντα, αὐτὸς ἐλεύσεται, ὃν τρόπον ἐθεάσασθε, κρῖναι τὸν κόσμον ὡς ἔφησε· πορευθέντες οὖν ἅπαντα, τὰ ρηθέντα τελέσατε.

Μετὰ τὴν ἐκ τάφου σου, ὑπὲρ κατὰ-

κατάληψιν ἔγερσιν, Παντοδύναμο
Κύριε, λαβὼν οὐκ ἠγάπησας, ἐως
Βηθανίας, ἐξήγαγες Λόγε, καὶ
πρὸς τὸ ὄρο· γεγονός, τοῦ Ἐ-
λαιῶνος τούτους εὐλόγησας, καὶ
οὕτως ἀνελήλυθας, ὑποταγέντων
Ἀγγέλων σοι, Ἰησοῦ Παντοδύ-
ναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. ἤχος πλ. β'.

Σήμερον ἐν οὐρανοῖς αἱ ἄνω Δυ-
νάμεις, τὴν ἡμετέραν φύσιν θεώ-
μεναι, θαυμάζουσαι τοῦ ξένου
τρόπου τὴν ἀνοδὸν, διηπύρουν ἀλ-
λήλαις λέγουσαι· Τίς οὗτος ὁ
παραγεγόμενος; βλέπουσαι δὲ τὸν
οἰκεῖον Δεσπότην, τὰς οὐρανίους
πύλας αἶρειν διεκελεύοντο· μεθ' ὧν
ἀπαύστως ὑμνήσωμεν, τὸν μετὰ
σαρκὸς ἐκεῖθεν πάλιν ἐρχόμενον,
ὡς Κριτὴν τῶν ἀπάντων, καὶ
Θεὸν Παντοδύναμον.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα ἤχος β'.

Οἶκος τοῦ Ἐυφραθᾶ.

Πληρώσας ἀγαθῆ, Πατὴρ τὴν
εὐδοκίαν, ἐνώσας τε τὰ ἄνω, τοῖς
κάτω ἀνελήφθης, ἐν δόξῃ πρὸς
τὸ πρότερον.

εἶχ. Πάντα τὰ Ἔθνη κροτήσατε.

Ἀνῆλθες πρὸς τὸν σὸν, Γεννήτα-
ρα Οἰκτίρμων, ὅθεν οὐκ ἐχωρί-
στης, καὶ ὑψώσας τὴν κάτω,
κειμένην φύσιν Δέσποτα.

εἶχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Νεφέλη σε φωτὸς, ἀνέλαβεν εἰς

ἄψος, καὶ Ἀγγελοὶ ἐν φόβῳ, καὶ
τρόμῳ διηκούουν, τῷ θεῷ σου
κελεύσματι.

Δόξα, καὶ νῦν. ἤχος βαρῦς.

Εἰς τὰ ὄροσι τῶν Ἐλαιῶν, ἦλθες
ὁ ἑλεῖν τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων,
καὶ νεφέλη ὑπέλαβέ σε, ἀπὸ τῶν
ὀφθαλμῶν τῶν Μαθητῶν σου, τρε-
μόντων μὲν διὰ τὴν ὀπτασίαν,
χαιρόντων δὲ διὰ τὴν προσδο-
κίαν τοῦ ἁγίου Πνεύματος· ἐν ᾧ
στηρίξας Σωτὴρ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ Σαββάτῳ, Εἰς τὸν ὄρθρον, μετὰ
τὴν ἀ· στιχολογίαν, Κάθισμα, ἤχος α'.

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Ἀγγέλων θαυμαζόντων τῆς ἀνό-
δου τὰ ξένον, καὶ Μαθητῶν ἐκ-
πληττομένων, τὸ φρικτὸν τῆς
ἐπάρεσας, ἀνῆλθες μετὰ δόξης
ὡς Θεὸς, καὶ πύλαι σοι ἐπήρθη-
σαν Σωτὴρ· διὰ τοῦτο αἱ Δυνάμεις
τῶν οὐρανῶν θαύμαζον βῶσαι,
Δόξα τῇ καταβάσει σου Σωτὴρ,
Δόξα τῇ Βασιλείᾳ σου, Δόξα τῇ
Ἀναλήψει σου, μόνε φιλόνηρωπε.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθι-
σμα, ἤχ. α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τοῦ ἄδου σκυλευθέντος, ὑπὸ σοῦ
ζωοδότα, καὶ κόσμου φωτισθέν-
τος, ἐν τῇ σῇ Ἀναστάσει, ἀνῆλ-
θές μετὰ δόξης ὁ Σωτὴρ, ὁ πάντα
περιέχων τῇ χειρὶ· διὰ τοῦτο σὺν
Ἀγγέλοις, δοξολογοῦμέν σε, Παν-
τοκράτορ Κύριε· Δόξα τῇ Ἀνα-
λήψει σου Χριστέ, Δόξα τῇ Βα-
σιλείᾳ

λαία σου, Δόξα τῇ εὐσπλαχνίᾳ σου, μόνε φιλάνθρωπε.

Ὁ Ν'. ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς, καὶ τοῦ Μηναίου, Κοντάκιον καὶ Ἐξαποστειλᾶριον τῆς ἑορτῆς, Ἀποστιχάκιος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραά.

Οὐ λείπω ὄρφανους, εὖς περ ἐγὼ συνῆξα, ὁ Κύριος τοῖς φίλοις, ἐλάλει ἀλλὰ πᾶμφος, ὄμιν Πνεῦμα τὸ ἅγιον.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε.

Αγγελοι τοῖς σοφοῖς, ἐβόων Ἀποστόλοις, ὡ ἄνδρες Γαλιλαῖοι, ὃν τρόπον καθορθατε, αὐτὸς πάλιν ἐλεύσεται.

εἶχ. Ἀνέβα ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Κατῆλθον ἐν χαρᾷ, ἀπὸ τοῦ Ἐλαιῶνος, οἱ Μαθηταὶ σου Λόγε, δοξάζοντες ὕμνοντες, τὴν θείαν σου Ἀνάληψιν.

Δόξα καὶ τῷ ἁγίῳ πλ. δ'.

Ανελήφθης ἐν δόξῃ, ἀπὸ γῆς εἰς οὐρανοὺς, ὁ πάντα πληρῶν τῇ Θεότητι, καὶ ἐν δεξιᾷ Πατρὸς ἐκάθισας, ὁ ἐν ἀρχῇ Θεὸς Λόγος ὅθεν αἱ οὐράναι Δυνάμεις ὀρωσαι, τοῖς Ἀποστόλοις ἔμφοβοι ἔλεγον, Τίμι ἀτενίζετε βλέποντες εἰς τὸν οὐρανόν; οὗτος ὃν ἐθεάσασθε, αὐτὸς πάλιν ἐλεύσεται μετὰ δόξης, τοῦ κρῖναι πᾶσαν τὴν γῆν, ἀποδοῦναι ἐκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ, πρὸς ὃν βοήσωμεν, Ἀκατάληπτε Κύριε δόξα σοι.

Τῇ Κυριακῇ Ζ' τῶν ἐν Νικαίᾳ 318 θεοφόρων Πατέρων, Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ. τὸ, Μακάριος ἀνήρ. Εἰς δὲ τὸ, Κύρια ἐκέκρεξα, ψάλλομεν ἰστικηρά, Ἀναστάσιμα γ'. ταῦ ἤχου πλ. β'. ἴσκει εἰς Τ. Α'. φύλ. 248. τῆς Ἀναλήψεως γ'. εἰς φύλ. 140 καὶ τῶν Ἁγίων Πατέρων προσόμοια, δ'. ἁγίος, πλ. β'. Ἐ ἀπεγνωσμένη.

Εκ γαστρὸς ἐτέχθης πρὸ εὐσφόρου, ἐκ Πατρὸς ἀμήτωρ πρὸ τῶν αἰώνων κᾶν Ἄρειος κτίσμα σε καὶ οὐ Θεὸν δοξάζῃ, τόλμη συνάπτων σε τὸν Κτίστην, τοῖς κτίσμασιν ἀφρόνως, ὕλην πυρὸς τοῦ αἰωνίου, ἐαυτῷ θησαυρίζων ἀλλ' ἢ σύνοδος ἢ ἐν Νικαίᾳ, Υἱὸν Θεοῦ σε ἀνεκήρυξε Κύριε, Πατρὶ καὶ Πνεύματι σύνθρονον.

Τίς σου τὸν χιτιῶνα Σῶτερ διεῖλεν; Ἄρειος; σὺ ἔφησ ὁ τῆς Τριάδος, τεμῶν τὴν ὀρότιμον, ἀρχὴν εἰς διαιρέσεις· οὗτος ἠθέτησέ σε εἶναι, τὸν ἕνα τῆς Τριάδος· οὗτος Νεστορίον διδάσκει, Θεοτόκον μὴ λέγειν· ἀλλ' ἢ σύνοδος ἢ ἐν Νικαίᾳ, Υἱὸν Θεοῦ σε ἀνεκήρυξε Κύριε, Πατρὶ καὶ Πνεύματι σύνθρονον.

Κρημνῷ περιπίπτει τῆς ἀμαρτίας, Ἄρειος ὁ μύσας τὸ φῶς μὴ βλέπειν, καὶ θείῳ σπαράττεται, ἀγκίστρῳ τοῖς ἐγκάτοις, πᾶσαν ἐκδοῦναι τὴν οὐσίαν, καὶ τὴν ψυχὴν βιαίως· ἄλλος Ἰούδας χρηματίσας, τῇ γνώμῃ καὶ τῷ τρόπῳ· ἀλλ'

ἀλλ' ἡ Σύνοδος ἡ ἐν Νικαίᾳ, Υἱὸν Θεοῦ σε ἀνεκήρυξε Κύριε, Πατρὶ καὶ Πνεύματι σύνθρονον.

Αρειος ὁ ἄφρων τῆς παναγίας, τέτμηκε Τριάδος τὴν μοναρχίαν, εἰς τρεῖς ἀνομοίους τε καὶ ἐκφύλους οὐσίας· ὅθεν Πατέρες θεοφόροι, συνελθόντες προθύμως, ζήλω πυρούμενοι καθάπερ, ὁ Θεοσβίτης Ἡλίας, τῷ τοῦ Πνεύματος τέμνονσι ξίφει, τὸν τῆς αἰσχύνης δογματίσαντα βλάσφημον, καθὼς τὸ Πνεῦμα ἀπεφήνατο.

Δόξα, ἦχος, πλ. β΄.

Τὰς μυστικὰς σήμερον τοῦ Πνεύματος σάλπιγγας, τοὺς θεοφόρους Πατέρας ἀνευφημήσωμεν, τοὺς μελωδήσαντας ἐν μέσῳ τῆς Ἐκκλησίας, μέλος ἐναρμόνιον θεολογίας, Τριάδα μίαν ἀπαράλλακτον, οὐσίαν τε καὶ Θεότητα, τοὺς καθαιρέτας Ἀρείου, καὶ ὀρθοδόξων προμάχους, τοὺς πρεσβεύοντας πάντοτε Κύριῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον

Τίς μὴ μακαρίσει σε, εἰς φύλλα 248 (Γ. Α΄).

Εἶσοδος, τὸ, Φῶς ἰλαρόν, τὸ, Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ εὐθὺς τὰ γ΄ Ἀναγνώσματα.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ακούσας Ἀβραμ, ὅτι ἠχηαλώθηται Ἀὼτ ὁ ἀδελφοῦδός αὐτοῦ, ἠγάθη

μισε τοὺς ἰδίους οἰκογενεῖς αὐτοῦ τριακοσίους δέκα καὶ ὀκτὼ, καὶ κατεδίωξεν ὀπίσω αὐτῶν ἕως Δάν· καὶ ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτοὺς τὴν νύκτα, αὐτὸς καὶ παῖδες αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ, καὶ ἐπάταξαν αὐτούς, καὶ ἐδίωξεν αὐτούς ἕως Χαβαλ, ἣ ἔστιν ἐν ἀριστερᾷ Δαμασκοῦ. καὶ ἀπέστρεψε πᾶσαν τὴν ἵππον Σοδόμων, καὶ Ἀὼτ τὸν ἀδελφιδὸν αὐτοῦ ἀπέστρεψε, καὶ πάντα τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ, καὶ τὰς γυναῖκας, καὶ τὸν λαόν. Ἐξῆλθε δὲ Βασιλεὺς Σοδόμων εἰς συνάντησιν αὐτοῦ, μετὰ τὸ ὑπαστρέφει αὐτὸν ἀπὸ τῆς κοπῆς τοῦ Χοδολλογόμορ, καὶ τῶν Βασιλέων τῶν μετ' αὐτοῦ, εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Σαβῆ· τοῦτο ἦν πεδίον Βασιλέως. καὶ Μελχισεδέκ Βασιλεὺς Σαλήμ, ἐξῆνεγκεν ἄρτους καὶ οἶνον. ἦν δὲ Ἰερεὺς τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου. καὶ εὐλόγησε τὸν Ἀβραμ, καὶ εἶπεν· εὐλογημένος Ἀβραμ τῷ Θεῷ τῷ Ὑψίστῳ, ὃς ἐκτίσε τὸν Οὐρανόν, καὶ τὴν γῆν· καὶ εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ Ὑψίστος, ὃς παρέδωκε τοὺς ἐχθρούς σου ὑποχειρίους σου.

Δευτερονομίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Εἶπε Μωσῆς πρὸς τοὺς Υἱοὺς Ἰσραήλ. εἶδετε παραδέδωκα ἐνώπιον ὑμῶν τὴν γῆν· εἰσελθόντες κατακληρονομήσατε τὴν γῆν, ἣν ὤμοσε Κύριος τοῖς πατράσιν ὑμῶν, τῷ Ἀβραάμ, καὶ τῷ Ἰσαὰκ, καὶ τῷ Ἰακώβ, δοῦναι αὐτοῖς αὐτήν, καὶ τῷ σπέρματι αὐτῶν μετ' αὐτοὺς καὶ εἶπον πρὸς ὑμᾶς ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, λέγων· Οὐ δυνήσομαι μόνος φέρειν ὑμᾶς. Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐπλήθυνεν ὑμᾶς, καὶ ἰδοὺ ἐστε σήμερον ὡς τὰ ἀστρα τοῦ Οὐρανοῦ τῷ πλήθει. Κύριος ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν, προσθέτη ὑμῖν ὡς ἐστὲ χιλιοπλασίως· καὶ εὐ-

λογη-

λοφῆσαι ὑμᾶς, καθότι ἐλάλησεν ὑμῖν καὶ ἔλαβον ἐξ ὑμῶν ἄνδρας σοφοὺς, καὶ ἐπιστήμονας, καὶ συνετοὺς καὶ κατέστησα αὐτοὺς ἡγεῖσθαι ἐπ' ὑμῶν, χιλιάρχους, καὶ ἑκατοντάρχους, καὶ πεντηκοντάρχους, καὶ δεκάρχους καὶ γραμματσοισαγωγεῖς τοῖς Κριταῖς ὑμῶν· καὶ ἐνετειλάμην τοῖς Κριταῖς ὑμῶν ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, λέγων· Διακούετε ἀναμέσον τῶν Ἀδελφῶν ὑμῶν, καὶ κρίνετε δικαίως, ἀναμέσον ἀδελφῶν, καὶ ἀναμέσον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, καὶ ἀναμέσον τοῦ προσηλύτου αὐτοῦ. οὐκ ἐπιτηρώσεσθε πρόσωπον ἐν κρίσει κατὰ τὸν μικρὸν, καὶ κατὰ τὸν μέγαν κρινεῖς· οὐ μὴ ὑποστείλῃ πρόσωπον ἀνθρώπου, ὅτι ἡ κρίσις τοῦ Θεοῦ ἐστίν.

Δευτερονομίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Εἶπε Μωσῆς πρὸς τοὺς Υἱοὺς Ἰσραὴλ· Ἰδοὺ Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου ὁ Οὐρανός, καὶ ὁ Οὐρανός τοῦ Οὐρανοῦ, ἡ Γῆ, καὶ πάντα ὅσα ἐστὶν ἐν αὐτῇ. πλὴν τοὺς πατέρας ἡμῶν προέλετο Κύριος ἀγαπᾶν αὐτούς· καὶ ἐξέλεξατο τὸ σπέρμα αὐτῶν μετ' αὐτοῦ, ὑμᾶς πρὸ πάντων τῶν ἔθων καὶ τὴν ἡμέραν ταύτην καὶ περιτεμεῖσθε τὴν σκληροκαρδίαν ὑμῶν, καὶ τὸν τράχηλον ὑμῶν οὐ σκληρυνεῖτε ἔτι. Ὁ γὰρ Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν, οὗτος Θεὸς τῶν Θεῶν, καὶ Κύριος τῶν Κυρίων. ὁ δὲ Θεὸς ὁ μέγας καὶ ἰσχυρὸς καὶ φοβερός· ὅς τις οὐ θαυμάζει πρόσωπον, οὐδ' οὐ μὴ λάβῃ δῶρον, ποιῶν κρίσιν προσηλύτῳ καὶ ὄρφανῷ καὶ χήρᾳ. καὶ ἀγαπᾷ τὸν προσήλυτον, δοῦναι αὐτῷ ἄρτον καὶ ἱμάτιον. Κύριον τὸν Θεόν σου φοβηθήσῃ, καὶ αὐτῷ μόνη λατρεύσεις, καὶ πρὸς αὐτὸν κολληθήσῃ. καὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ ὀμῆ· αὐτός

καύχημά σου, καὶ ὄψας Θεός σου. ὅς τις ἐποίησέ σοι τὰ μεγάλα καὶ θαυμαστά, καὶ τὰ ἔνδοξα τούτα, ἃ εἶδον οἱ ὀφθαλμοί σου.

Ἀπόστιχα τὰ Ἀναστάσιμα τοῦ κλ. β'. ἡχ. εἰς Τ. Α. ρ. 249. Δόξα. ἡχ. δ'.

Τὴν ἐτήσιον μνήμην σήμερον, τῶν θεοφώριον Πατέρων, τῶν ἐκ πάσης τῆς Οἰκουμένης συναθροισθέντων, ἐν τῇ λαμπρᾷ πόλει Νικαέων, τῶν ὀρθοδόξων τὰ συστήματα, εὐσεβοῦντες πιστῶς ἐορτάσωμεν· οὗτοι γάρ, τοῦ ζεινοῦ Ἀρείου τὸ ἄθεον δόγμα, εὐσεβοφρόνως καθεῖλον, καὶ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας συνοδικῶς ποῦτον ἐξωστράκισαν· καὶ τρανῶς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ ὁμοούσιον καὶ συναίδιον, πρὸ τῶν αἰῶνων ὄντα, τοῖς πᾶσιν ἐδίδαξαν ὁμολογεῖν, ἐν τῷ τῆς Πίστεως Συμβόλῳ, ἀκριβῶς καὶ εὐσεβῶς τοῦτο ἐκθέμενοι· ὅθεν καὶ ἡμεῖς τοῖς θείοις αὐτῶν δόγμασιν ἐπόμενοι, βεβαίως πιστεύοντες λατρεύομεν, σὺν Πατρὶ τὸν Υἱόν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ πανάγιον, ἐν μιᾷ Θεότητι, Τριάδῃ ὁμοούσιον. Καὶ νῦν. ὁ αὐτός.

Κόριε· τὸ μυστήριον τὸ ἀπὸ τῶν αἰῶνων κεκρυμμένον, καὶ ἀπὸ γενεῶν πληρώσας ὡς ἀγαθός, ἤλθες μετὰ τῶν Μαθητῶν σου ἐν τῷ ὄρει τῶν Ἐλαιῶν, ἔχων τὴν Τεκοῦσάν σε τὸν ποιητὴν καὶ πάντων δημιουργόν· τὴν γὰρ ἐν τῷ πάθει σου μητρικῶς πάντων ὑπεραλλήσασαν, ἔδει καὶ τῇ δόξῃ τῆς σαρκός σου ὑπερβαλλούσης, ἀπολαῦσαι

λαῦσαι χαράς ἧς καὶ ἡμεῖς μετασχόντες τῇ εἰς οὐρανοὺς ἀνόδῳ σου Δέσποτα, τὸ μέγα σου ἔλεος, τὸ εἰς ἡμᾶς γεγονός δοξάζομεν.

Ἀπολυτίκιον, ἦχος πλ. β'. Ἀγγελικαὶ δυνάμεις. Δόξα, τῶν Πατέρων, πλ. δ'. Ὑπερδοξασημένιος εἰς Χριστέ. Καὶ νῦν, τῆς ἐορτῆς, Ἀνελήθης ἐν δόξῃ Χριστέ.

Ἐν τῷ μεσονυκτικῷ, ὁ Τριαδικὸς Κανὼν τοῦ πλ. β'. ἦχ. κατὰ τὴν τάξιν. Εἰς δὲ τὸν Ὁρθρον μετὰ τὴν α. καὶ δευτέραν στιχολογίαν Καθίσματα Ἀναστάσιμα τοῦ αὐτοῦ ἦχου. Καὶ μετὰ τὸν Ἀμωμον, τὰ Ἐβλογητάρια, τὴν ὑπακοήν, τοὺς Ἀναβαθμούς, καὶ τὸ Προκείμενον. Εὐαγγέλιον δὲ Ἐωθινόν ἢ εἰς Τ. Α'. φ. 88. Εἶτα τὸ, Ἀναστασιν Χριστοῦ τὸν Ν'. καὶ τὰ λοιπὰ ὡς σύνηθες. Καὶ εὐθὺς οἱ Κανόνες, ὁ Ἀναστάσιμος, καὶ τῆς Ἀναλήψεως, καὶ ὁ παρῶν τῶν Πατέρων.

Ὁδὴ Α'. ἦχος πλ. β'.

Ὡς ἐν ἠπειρῷ πεζεύσας.

Τὴν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἀνευφημῶν, Παναγίαν Σύνοδον, τὸ πανάγιον αὐτῆς, ἐν ἐμοὶ χρησιμώδημα βοῶν, ἱκετεύω σε Χριστέ διαφυλάττεσθαι.

Οἱ θεοφόροι Πατέρες, ὡς ἀστραπαὶ, συνελθόντες σήμερον, σε Χριστέ μονογενῆ, τῷ Πατρὶ συναναρχον Υἱόν, ὠμολόγησαν τρανῶς καὶ ὁμοούσιον.

(ΤΟΜΟΣ Γ')

Νύμφης σου τῆς Ἐκκλησίας οἱ εὐκλείεις, νυμφοστόλοι Δέσποτα, τὸν τῆς Πίστεως σαφῶς, ὀρισμὸν ἐχθέμενοι χρυσοῦν, ὡς περ κόσμον εὐπρεπῆ, ταύτην ἐκόσμησαν.

Θεοτοκίον.

Πεποικιλμένη τῇ δόξῃ τῇ Θεικῇ, ἡ σεπτὴ Βασίλισσα, τῷ Υἱῷ τῷ ἑαυτῆς, καὶ Θεῷ παρίσταται ἡμῖν, σωτηρίαν ψυχικὴν καθικετεύουσα.

Καταβασία. Θείῳ καλυφθεῖς.

Ὁδὴ Γ'. Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ.

Ροὴν καὶ πάθος καὶ τομὴν, Ἄρειος ὁ παράφρων, τῇ γεννήσει τῇ θεῆς, δυσσεβῶς ὁ ἀσεβῆς, προσάπτων τῷ τμητικῷ, τῶν Πατέρων ξίφει ἀποτέμνεται.

Ὡς πάλαι θεῖος Ἀβραάμ, στρατευόμενοι πάντες, οἱ σεπτοὶ θεηγόροι, τοὺς ἐχθρούς σου ἀγαθῆ, τοὺς μανιώδεις τῇ σῆ, δυναστεία κραταιῶς ἀπόλεσαν.

Τὸ πρῶτον ἄθροισμα τῶν σῶν, κροτηθὲν ἱερέων, ὁμοούσιον Σῶτερ, σὲ τῷ ἀνάρχῳ Πατρὶ, καὶ ποιητῇ τοῦ παντός, γεννηθέντα εὐσεβῶς ἐκήρυξαν. Θεοτοκίον.

Οὐ σθένει λόγος σε βροτῶν, οὐδὲ γλῶσσα Παρθένε, εὐφημῆν σε ἀξίως· ἐκ σοῦ γὰρ ἀνευ σποράς, ὁ ζωοδότης Χριστός, σαρκωθῆναι πάναγνε ἠυδόκησεν.

Καταβασία. Ἐβρήξε γαστρός.

Ⲙ IA. Ⲙ Κοντά-

Κοντάκιον, καὶ οἶκον τῆς Ἀναλήψεως, Ἐἴτα Καθίσματα, ἤχος δ'.

Ταγὺ προκατάλαβε.

Φωσῆρες ὑπέρλαμπροι, τῆς ἀληθείας Χριστοῦ, τῷ κόσμῳ ἐδείχθητε, ἐπὶ τῆς γῆς ἀληθῶς, Πατέρες Μακάριοι, τήξαντες τὰς αἵρέσεις, τῶν δυσφήμων γλωσσάλγων σβέσαντες τὰς φλογώδεις, τῶν βλασφημῶν συγχύσεις· διὸ ὡς Ἱεράρχαι Χριστοῦ, προσβεύσατε σωθῆναι ἡμᾶς.

Ἔτερον, ἤχος ὁ αὐτός. Ὁ ὑψωθείς.

Τῶν Νικαέων ἡ λαμπρὰ πόλις σήμερον, ἐκ πάσης γῆς πρὸς ἑαυτὴν συνεκάλεσε, τριακοσίους δέκα καὶ ὀκτὼ Ἀρχιερεῖς, κατὰ τοῦ λαλήσαντος, βλασφημίαν Ἀρείου, καὶ κατασμικρυναντος, τῆς Τριάδος τὸν ἕνα, Υἱὸν καὶ Λόγον ὄντα τοῦ Θεοῦ, ὃν καθελόντες, τὴν Πίστιν ἐκράτησαν.

Ἔτερον, τῆς Ἀναλήψεως, ὁμοιον.

Ο ἀνελθὼν εἰς οὐρανοὺς μετὰ δόξης, καὶ συγκαθίσας τῷ Πατρὶ δεξιόθεν, οὐ μῆδαμῶς κεχώρισαι φιλήνθρωπε Χριστέ Πνεῦμα δὲ τὸ ἅγιον, τοῖς σοφοῖς Μαθηταῖς σου, πέμπειν ὑποσχόμενος, καὶ ἡμῶν καταυγάζας, τὰς διανοίας δίδου φωτισμὸν, ὡς ἂν ἀπαύστως ὑμνώμεν σε Δέσποτα.

Ὡδή Δ'. Χριστὸς μου δύναμις.

Νοθεύσας Ἀρείος, φρενὶ ἀγνώ-

μονι, τὴν ὀρθόδοξον Πίστιν ταῖς πατρικαῖς, ψήφοις ἐξωστράκισται, τῆς Ἐκκλησίας σεσηπὸς, ὡσερ μέλος ὁ δυσσώνυμος.

Υπὲρ σοῦ Δέσποτα, ἀγωνιζόμενος, ὁ χορὸς τῶν Πατέρων, σοῦ τοὺς ἐχθροὺς, ἄγαν ἐτροπώσατο, καὶ συμφυῆ σε τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Πνεύματι ἐδόξασε.

Μεσίτης γέγονας, Θεὸς καὶ ἄνθρωπος, τοῦ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων· ὅθεν Χριστέ, δυσὶ σε ταῖς φύσεσιν, ἕνα γνωρίζοντες Υἱὸν, οἱ θεόφρονες ἐκήρυξαν. Θεοτοκίον.

Νεκρὸν με εἰδείξε, φυτοῦ ἀπόγευσις· τῆς ζωῆς δὲ τὸ ξύλον ἐκ σοῦ φανέν, Πάναγνε ἀνέστησε, καὶ Παραδείσου τῆς τρυφῆς, κληρονόμον με κατέστησε.

Καταβασία, Ἀναξ Ἀνακτων.

Ὡδή Ε'. Τῷ θεῷ φέργει σου.

Θραῖοι πόδες ὡς ἀληθῶς, νῦν κηρυττόντων σε τὴν εἰρήνην, τὴν πάντα νοῦν ὑπερέχουσαν, πάντων τῶν Ἀγγέλων καὶ τῶν ἀνθρώπων Χριστέ, καὶ πληθῆι τῆς εἰρήνης κόσμον συνάπτουσαν.

Σοφίαν δύναμιν τοῦ Πατρὸς, Λόγον ἐνυπόστατον Χριστέ, σε συνελθόντες ἐκήρυξαν, οἱ τῆς παναγίας ἱερωσύνης σεπτῶς, τῷ νόμῳ σφραγισθέντες θεῖοι διδάσκαλοι.

Υδάτων νάματα καθαρὰ, τῆς δι-

δασκαλίας, τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν ποτίσαντες, ἐπὶ τῶν ὑδάτων τῆς ἀναπαύσεως, νῦν τρυφᾶτε δι' αἰῶνος ἀγαλλιῶμενοι.

Λυχνίαν Πάναγνε φαεινὴν, πᾶσιν ἀπαυγάζουσαν Χριστὸν, διακαιούσης τὸν Ἥλιον, σὲ εἰδότες, μόνη Θεογεννητορ ἀγνή, τὴν σὴν νῦν προσάσιαν ἐπικαλυμμεθα.

Καταβασία. Λυχνίον καθαρίν.

Ὠδὴ 5'. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Λαθεῖν οὐ δεδύνηται, ζιζανίων ὁ σπορευς, τὸ τῆς προνοίας ἀφαντος, τῆς μανίας ἐπώνυμος ὁ κληθεῖς Ἰούδαυ ζηλώσας γάρ, ὡς ἐκεῖνος ἐβράγη ὁ παμπόνηρος.

Θεῖος κατάλογος, τῶν Πατέρων ὁ σεπτὸς, Μονογενὲς ἀπύγασμα, τῆς οὐσίας ἐκλάμψαν τῆς Πατρικῆς, κηρύττει σε Δέσποτα, καὶ πρὸ πάντων αἰῶνων γεννηθέντα Υἱόν.

Γαστήρ διαρρήγνυται, μετὰ λόγον ἢ πηγὴν, τὴν θολερὰν καὶ ἀποτον, αἰρέσεων πηγάσασα δυσσεβῶν, ἀρότρῳ δεήσεως, ἱερέων ἐνθέων προμηθέστατα.

Θεοτοκίον.

Ὁ μέγας προέγραψεν, ἐν Προφήταις Μωϋσῆς, σὲ Κιβωτόν καὶ Τράπεζαν, καὶ Λυχνίαν, καὶ Στάμνον συμβολικῶς, σημαίνων τὴν σάρκωσιν, τὴν ἐκ σοῦ τοῦ Ὑψίστου Μητροπάρθενε.

Καταβασία. Ἰλασμός ἡμῖν Χριστέ καὶ σωτηρία. Κοντάκιον, ἤχος πλ. δ'.

Ὡς ἀπαρχὰς τῆς φύσεως.

Τῶν Ἀποστόλων τὸ κήρυγμα, καὶ τῶν Πατέρων τὰ δόγματα, τῇ Ἐκκλησίᾳ μίαν τὴν Πίστιν ἐκράτουν· ἢ καὶ χιτῶνα φοροῦσα τῆς ἀληθείας, τὸν ὑφαντὸν ἐκ τῆς ἄνω Θεολογίας, ὀρθοτομεῖ καὶ δοξάζει, τῆς εὐσεβείας τὸ μέγα Μυστήριον. Ὁ Οἶκος.

Εν ὑψηλῷ κηρύγματι, τῆς τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας, ἀκούσωμεν βοῆσης· Ὁ διψῶν ἐρχέσθω καὶ πινέτω· ὁ κρατῆρ ὃν φέρω, κρατῆρ ἐστὶ τῆς σοφίας· τούτου τὸ πόμα ἀληθείας λόγῳ κεκέρακα, ὕδωρ οὐ προχέων ἀντιλογίας, ἀλλ' ὁμολογίας, ἧς πίνων ὁ νῦν Ἰσραὴλ, Θεὸν ὄρα φθειγγόμενον· Ἴδετε, ἴδετε, ὅτι αὐτὸς ἐγὼ εἰμι, καὶ οὐκ ἠλλοίωμαι· ἐγὼ Θεὸς πρῶτος, ἐγὼ καὶ μετὰ ταῦτα, καὶ πλὴν ἐμοῦ ἄλλος οὐκ ἐστὶν ὄλως· ἐντεῦθεν αἱ μετέχοντες, πλησθήσονται, καὶ αἰνέσουσι τῆς εὐσεβείας τὸ μέγα Μυστήριον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Κυριακῇ Ζ' ἀπὸ τοῦ Πάσχα μνεῖαν ποιῶμεν τῆς ἐν Νικαίᾳ Α'. Συνόδου τῶν κατὰ τοῦ Ἀρείου 318 θεοφόρων Πατέρων.

Στίχ. Σελασφόρων ἄθροισις ἐκλελεγμένη, Ἀκτινοειδῆς φώτισόν μου τὰς φρένας· κατὰ Ἀρείου, Ἐξόν τον Υἱόν Πατρός οὐσίας λέγων, Ἀρείος ἦτα τῆς Θεοῦ δόξης ἕξος.

Ταῖς

Ταῖς τῶν 318 Θεοφόρων Πατέρων
πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεός.

Ὡδή Ζ. Δροσοβόλου μὲν.

Νενικήκατε μανίας τὸν ἐπώνυ-
μον, Ἄρειον τὸν μανέντα δεινῶς,
καὶ λαλήσαντα εἰς τὸ ὕψος ἄδικα
Θεοῦ. Ἰὼ γὰρ ἠρνήσατο βοᾶν,
εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πα-
τέρων ἡμῶν.

Τὸν Υἱὸν βροντῆς μιμούμενοι
Θεσπέσιοι, Λόγον Πατρὶ συνά-
ναρχον, καὶ ὁμόθρονον, πυριμόρ-
φοις στόμασιν ὑμῶν, τοὺς πάντας
διδάσκετε βοᾶν, εὐλογητὸς εἶ ὁ
Θεός ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ως ὑπόπτεροι τῷ Λόγῳ βοηθή-
σαντες, ἤχετε Θεομακάριστοι.
Οἰκουμένης γὰρ, ἐκ περάτων ἡ-
θροισεν ὑμᾶς, τὸ Πνεῦμα τὸ
Ἅγιον βοᾶν, εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός
ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Νεανίας τρεῖς ἢ κάμινος οὐκ
ἔφλεξε, γέννησιν προτυποῦσα τὴν
σὴν· τὸ γὰρ θεῖον πῦρ σε μὴ φλέ-
ξαν, ᾤκησεν ἐν σοί, καὶ πάντας
ἐφώτισε βοᾶν, εὐλογημένη ἡ Θεὸν
σαρκὶ κηῦσασα.

Καταβασία. Σύμφωνον ἐθρόησεν.

Ὡδή Η'. Ἐκ φλογός.

Πυρσωθέντες ἀκτίσι τῆς σῆς
Θεότητος, οἱ χρηστοὶ σου Ποιμέ-
νες σὲ ὠμολόγησαν, γενεσιουργὸν

τῶν ἀπάντων καὶ Κύριον, ὃν ὑπε-
ρυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ο χορὸς τῶν Ποιμένων ὁ Πα-
ναοίδιμος, ἄθροισθεὶς θεοφρόνως,
Τριάδα ἀκτιστον, νῦν θεολογῶν,
πάντας διδάσκει βοᾶν, σὲ ὑπερυ-
ψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ιεράρχαι Ποιμένες οἱ ἀξιάγα-
στοι, τὴν Χριστοῦ Ἐκκλησίαν
καταφωτίζουσιν, ἄλλοι ἀλλαχοῦ
ταύτην καταφαιδρουναντες, καὶ
ὑπερυψοῦντες εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας. Θεοτοκίον.

Μυστικῶς ἐν εἰκόσι προεθεάσαν-
το, οἱ Προφῆται σε πάντες Λόγον
κηῦσασαν· σάρκα γὰρ ἐκ σοῦ λα-
βῶν οὗτος, προῆλθε διπλοῦς, ὃν
ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας.

Καταβασ. Λύει τὰ δεσμὰ, καὶ δροσιζει.

Ὡδή Θ'. Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν.

Εὐρῶν συμμάχους ὑμᾶς συνή-
θροισε, τῇ κραταιᾷ Δυνάμει κα-
θοπλίσας τοῦ Πνεύματος, ὁ Πατρὶ
συνάναρχος καὶ σύνθρονος, Λόγος
ὁ πρὸ αἰῶνων, ὃν νῦν πανίεροι,
σὺν ταῖς οὐρανίαις στρατιάις ἀεὶ
δοξάζετε.

Νομῆν Ἄρειου δεινῆς αἰρέσεως,
ὡς ἰατροὶ ψυχῶν τε καὶ σωματῶν
ἑστήκατε, ἱερῶς τῆς Πίστεως τὸ
Σύμβολον, πᾶσιν ἐκτεθεικότες, ὃ
νῦν κατέχοντες μνήμη τὴν ὑμῶν,
ἱερούργοι ἀεὶ δοξάζομεν. Δόξα.

Ως φῶς ὑπάρχων Χριστέ Πανά-
χραντον,

χραντον, τῆς τῶν παθῶν ἀχλύος, τὴν ψυχὴν μου ἐκλύτρωσαι, ταῖς πρεσβείαις Δέσποτα τῶν σῶν λειτουργῶν, τῶν νῦν σε κηρυξάντων, Ἀναρχον, ἄκτιστον, Κτίστην τε τῶν ὅλων καὶ Θεὸν, Πατρὶ συνάναρχον. Θεοτοκίον.

Νεκροῖς ἀνάστασις, νῦν δεδώρηται διὰ τῆς σῆς ἀφράστου καὶ ἀρρήτου κήσεως, Θεοτόκε Δέσποινα· ζῶη γὰρ ἐκ σοῦ, σάρκα περικειμένη, πᾶσιν ἐξέλαμψε, καὶ τὸ τοῦ θανάτου ἀμειδῆς σαφῶς διέλυσεν.

Καταβασία. Χαίροις Ἄνασσα.

Τὸ, Ἅγιος Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐκ γ. καὶ τὸ Ἐξαποστειλᾶριον Ἀναστάσιμον.

Τιβεριάδος θάλασσα. εἰς Γ. Α'. φύλ. 89. Καὶ τῶν Πατέρων.

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Πατέρων θείων σήμερον, τὴν μνήμην ἑορτάζοντες, ταῖς παρακλήσεσι τούτων, δεόμεθα Πανοικτίρμων, πάσης βλάβης αἱρέσεων, ρῦσαι λαόν σου Κύριε, καὶ πάντας καταξιώσον, Πατέρα, Λόγον δοξάζειν, καὶ τὸ Πανάγιον Πνεῦμα.

Καὶ τῆς Ἀναλήψεως. Εἰς τοὺς Αἴνους, ψάλλομεν στιχηρὰ ἢ. Ἀνατάσιμα δ'. Ὁ σταυρὸς σου Κύριε, καὶ τὰ λοιπὰ, εἰς Γ. Α'. φύλ. 260. Ἐἴτα τῶν Πατέρων δ'. ἤχος πλ. β'.

Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ὅλην συγκροτήσαντες, τὴν τῆς ψυχῆς ἐπιστήμην, καὶ τῷ θεῷ πνεύματι, συνδιασκεψάμενοι, τὸ μακάριον, καὶ σεπτὸν Σύμβολον, οἱ σεπτοὶ Πατέρες, Θεογράφως διεχάραξαν, ἐν ᾧ σαφέστατα, τῷ Γεγεννηκότι συνάναρχον, τὸν Λόγον ἐκδιδάσκουσι, καὶ παναληθῶς Ὁμοούσιον, ταῖς τῶν Ἀποστόλων, ἐπόμενοι προδήλως διδαχαῖς, οἱ εὐκλεεῖς καὶ πανόλβιοι, ὄντως καὶ Θεόφρονες. Δίς.

Ὅλην εἰσδεξάμενοι, τὴν νοητὴν λαμπηδόνα, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὸ ὑπερφυέστατον χρησολόγημα, τῷ βραχεῖ ῥήματι, καὶ πολλῇ συνέσει, θεοπνεύστως ἀπεφθέγγαντο, ὡς Χριστοκήρυκες, εὐαγγελικῶν προϊστάμενοι, δογμάτων οἱ μακάριοι, καὶ τῶν εὐσεβῶν παραδόσεων, ἄνωθεν λαβόντες, τὴν τούτων ἀποκάλυψιν σαφῶς, καὶ φωτισθέντες ἐξέθεντο, ὄρον θεοδίδακτον.

τίχ. Εὐλογητὸς εἶ Κύριε ὁ Θεός.

Ὅλην συλλεξάμενοι, ποιμαντικὴν ἐπιστήμην, καὶ θυμὸν κινήσαντες, νῦν τὸν δικαιοτάτον, ἐνδικώτατα, τοὺς βαρεῖς ἤλασαν, καὶ λοιμῶδεις λύκους, τῇ σφενδόνῃ τῇ τοῦ Πνεύματος, ἐκσφενδονήσαντες, τοῦ τῆς Ἐκκλησίας πληρώματος, πεσόντας ὡς πρὸς θάνατον, καὶ ὡς ἀνιάτως νοσήσαντας, οἱ θεοὶ Ποιμένες, ὡς δούλοι γνησιώτα-

τοι Χριστοῦ, καὶ τοῦ ἐνθέου κη-
ρύγματος, μῦσται Ἱερώτατοι.

Στίχ. Συναγάγετε αὐτῷ τοὺς δ-
σίους.

Δόξα, ἦχος πλ. α΄.

Τῶν Ἁγίων Πατέρων ὁ χορὸς
ἐκ τῶν τῆς οἰκουμένης περάτων
συνδραμῶν, Πατρός, καὶ Υἱοῦ καὶ
Πνεύματος Ἁγίου, μίαν Οὐσίαν
ἐδογματίσας καὶ φύσιν, καὶ τὸ
Μυστήριον τῆς Θεολογίας, τρα-
νῶς παρέδωκε τῇ Ἐκκλησίᾳ, οὐς
εὐφημοῦντες ἐν πίστει μαχαρί-
σωμεν λέγοντες· ὦ θεία παρεμ-
βολή, Θεηγόροι ὀπλίται, παρα-
τάξεως Κυρίου· ἀστέρες πολύφω-
τοι, τοῦ νοητοῦ στερεώματος·
τῆς μυστικῆς Σιών οἱ ἀκαθαίρετοι
πύργοι, τὰ μυρίπνοα ἄνθη τοῦ
Παραδείσου, τὰ πάγχρυσά στό-
ματα τοῦ Λόγου· Νικαίας τὸ καύ-
χημα, Οἰκουμένης ἀγλαίσμα,
ἐκτενῶς πρεσβεύσατε ὑπὲρ τῶν
ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ὑπερευλογημένη. Δοξο-
λογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις. Εἰς
τὴν Αἴτην, τὸ ε΄. Ἐωθινόν. Μετὰ τὴν
εἰς ἄδου. εἰς Τ. Α΄. φύλ. 90. Εἰς τὴν
Λειτουργίαν οἱ Μαχαρισμοὶ τοῦ πλ. β΄.
ἦχος, Τ. Α. φύλ. 261. Ἡ γ΄. ὠδή τῆς
Ἀναλήψεως εἰς δ΄. καὶ ἡ ε΄ τῶν Πα-
τέρων, εἰς δ΄. Ὁ Ἀπόστολος, Προ-
κειμενον. ἦχος δ΄. Εὐλογητός εἰς
Κύριε ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.
στίχ. Ὅτι δίκαιος εἰ ἐπὶ πάντι, οἷς
ἐποίησας ἡμῖν.

Πράξεων τῶν Ἀποστόλων
τὸ Ἀνάγνωσμα.

Εν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἔκρι-
νεν ὁ Παῦλος παραπλευσάσας τὴν
Ἐφεσον, ὅπως μὴ γένηται αὐτῷ
χρονοτριβῆσαι ἐν τῇ Ἀσίᾳ· ἔσπευ-
δε γάρ, εἰ δυνατόν ἦν αὐτῷ, τὴν
ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς γενέ-
σθαι εἰς Ἱεροσόλυμα, Ἀπὸ δὲ
τῆς Μιλήτου πέμψας εἰς Ἐφεσον,
μετεκαλέσατο τοὺς Πρεσβυτέρους
τῆς Ἐκκλησίας· Ὡς δὲ παρεγέν-
οντο πρὸς αὐτὸν, εἶπεν αὐτοῖς·
προσέχετε ἑαυτοῖς, καὶ παντὶ τῷ
Ποιμνίῳ, ἐν ᾧ ὑμᾶς τὸ Πνεῦμα
τὸ Ἅγιον ἔθετο Ἐπισκόπους,
ποιμαίνειν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ
Θεοῦ, ἣν περιποιήσατο διὰ τοῦ
ἰδίου αἵματος. Ἐγὼ γὰρ οἶδα
τοῦτο, ὅτι εἰσελεύσονται μετὰ
τὴν ἄριξίν μου λύκοι βαρεῖς εἰς
ὑμᾶς, μὴ φειδόμενοι τοῦ Ποι-
μνίου. Καὶ ἐξ ὑμῶν αὐτῶν ἀνα-
στήσονται ἄνδρες, λαλοῦντες διε-
στραμμένα, τοῦ ἀποπᾶν τοὺς
Μαθητὰς ὀπίσω αὐτῶν. Διὸ γρη-
γορεῖτε, μνημονεύοντες, ὅτι τριε-
τίαν νύκτα καὶ ἡμέραν οὐκ ἐπαυ-
σάμην μετὰ δακρύων νοσητῶν
ἕνα ἕκαστον. Καὶ τανῦν παρατί-
θημι ὑμᾶς Ἀδελφοί τῷ Θεῷ, καὶ
τῷ λόγῳ τῆς χάριτος αὐτοῦ, τῷ
δυναμένῳ ἐποικοδομῆσαι, καὶ δοῦ-
ναι ὑμῖν κληρονομίαν ἐν ταῖς ἡ-
γιασμένοις πάσιν. Ἀργυρίου ἢ
χρυσίου ἢ ἱματισμοῦ οὐδενὸς ἐπε-
θύμησα. Αὐτοὶ δὲ γινώσχετε,
ὅτι ταῖς χρεῖαις μου καὶ τοῖς
οὔσι μετ' ἐμοῦ ὑπηρέτησαν αἱ

γεῖρες αὐται. Πάντα ὑπέδειξα ἡμῖν, ὅτι οὕτω κοπιώντας δεῖ ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν ἀσθενούντων, μνημονεύειν τε τῶν λόγων τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, ὅτι αὐτὸς εἶπε· Μακάριόν ἐστι διδόναι μᾶλλον, ἢ λαμβάνειν. Καὶ ταῦτα εἰπὼν, θεῖς τὰ γόνατα αὐτοῦ, σὺν πᾶσιν αὐτοῖς προσηύχαστο.

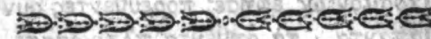
Ἄλληλούια, ἤχος α'. Θεὸς θεῶν Κύριος ἐλάλησε.

Στίχ. Συναγάγετε αὐτῷ τοὺς Ὁσίους.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐπάρας ὁ Ἰησοῦς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρανόν.

Κοινωνικὸν Αἰνεῖτε τὸν Κύριον. Καί, εἰς μνημόσυνον.

Τῇ Κυριακῇ Ἑσπέρας. Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα ψάλλομεν στιχηρὰς, τῶν Πατέρων. γ'. εἰς ἤχον, πλ. β'. Ἐκ γαστροῦ ἐτέχθης. Τίς σου τὸν χιτῶνα καὶ, Κρημῶ περιπίπτει. εἰς φύλ. 158. Καὶ τοῦ Μπναίου, γ'. Δόξα. ἤχος, πλ. β'. Τὰς μυστικὰς σήμερον. αὐτόθι. Καὶ νῦν. ὁ αὐτός. Ἐν τοῖς ὅρεσιν. εἰς φύλ. . Ἀπόστιχα. λέγομεν τὰ γ'. τροπάρια τῶν Αἰώνων. (Ζῆτει ταῦτα εἰς φύλ. 165.)

Δόξα ἤχος γ'.

Ἀποτολικῶν παραδόσεων, ἀκρι-

βεῖς φύλακες γεγονάτε Ἅγιοι Πατέρες· τῆς γὰρ Ἁγίας Τριάδος τὸ Ὁμοούσιον, ὀρθοδόξως δογματίσαντες, Ἀρείου τὸ βλάσφημον, συνοδικῶς κατεβάλετε· μεθ' ὃν καὶ Μακεδόσιον, πνευματομάχον ἀπελέγξαντες, κατεκρίνατε Νεστόριον, Εὐτυχεᾶ καὶ Διόσκορον, Σαβέλλιον τε καὶ Σεβήρον τὸν ἀκέφαλον, ὧν τῆς πλάνης αἰτήσαθε ρυσθέντας ἡμᾶς, ἀκηλίδωτον ἡμῶν τὸν βίον, ἐν τῇ πίστει φυλλάττεσθαι δεόμεθα. Καὶ νῦν. ἤχος πλ. β'.

Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ, Κύριος ἐν φωνῇ σάλπιγγος, τοῦ ἀνυψῶσαι τὴν πεσοῦσαν εἰκόνα τοῦ Ἀδάμ, καὶ ἀποστείλαι Πνεῦμα Παράκλητον, τοῦ ἀγιάσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον. Ὑπερδεδοξασμένος· καὶ, Ἀνελήθης· καὶ οὕτως ἀποδίδεται ἡ Ἀκολουθία τῶν ἁγίων Πατέρων.

Τῇ Β'. Εἰς τὸν Ὁρθρον, μετὰ τὴν α'. στιχολογίαν, Κάθισμα. ἤχος α'.

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος. Δίς.

Ἀγγέλων θαυμαζόντων, τῆς ἀνόδου τὸ ξένον, καὶ Μαθητῶν ἐκπληττομένων, τὸ φρικτὸν τῆς ἐπάρσεως, ἀνήλθες μετὰ δοξῆς ὡς Θεὸς, καὶ πύλαι σοι ἐπήρθησαν Σωτήρ· διὰ τοῦτο αἱ Δυνάμεις τῶν οὐρανῶν, ἐθαύμαζον βοῶσαι, Δόξα τῇ καταβάσει σου Σωτήρ· Δόξα τῇ Βασιλείᾳ σου· Δόξα τῇ Ἀναλήψει σου, μόνε φιλόνηρωπε.

Μετὰ

Μετὰ τὴν δευτέραν στιχολογίαν.
Κάθισμα. Ὅμοιον.

Τοῦ ἄδου σκυλευθέντος ὑπὸ σοῦ
ζωοδότα, καὶ κόσμου φωτισθέν-
τος ἐν τῇ σῇ Ἀναστάσει, ἀνῆλ-
θες μετὰ δόξης ὁ Σωτὴρ, ὁ πάντα
περιέχων τῇ χειρὶ διὰ τοῦτο σὺν
Ἄγγελοις δοξολογοῦμέν σε, Παν-
τοκράτωρ Κύριε, Δόξα τῇ Ἀνα-
λήψει σου Χριστέ. Δόξα τῇ Βα-
σιλείᾳ σου. Δόξα τῇ εὐσπλαγχνίᾳ
σου, μόνε φιλόθρωπε. Δίς.

Ὁ Ν'. Οἱ Κανόνες, τῆς Ἑορτῆς,
καὶ τοῦ Μηναιίου, Κοντάκιον. καὶ Ἐ-
ξαποστειλᾶριον τῆς εορτῆς. Ἀποστίχου
ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθά.

Λόγου τοῖς Μαθηταῖς, πιστοὶ
συνεπαρθώμεν, τῶν ἀρετῶν εἰς
ὄρη, ὡς ἂν Χριστοῦ τὴν δόξαν,
ἰδεῖν ἀξιοθωήμεν.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε

Ησχυναν ἐμφανῶς, τὴν Μανι-
χαίων λέσχην, οἱ Νόες οἷς ἠπό-
ρουν, Χριστοῦ σαφῶς δηλοῦντες,
σύσωμεν τὴν ἀνέλευσιν.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγῶ.

Αλάλαξον Δαβὶδ, γηθόμενος τὴν
λύραν· ἀναληφθεὶς Χριστὸς γὰρ,
τοῖς πράγμασι τοὺς λόγους, κυροῖ
τῆς Προφητείας σου.

Δόξα, καὶ νῦν. ἦχος, β'. Ἀνελή-
φθης ἐν δόξῃ, ἐν τῷ ὄρει, εἰς φύλλα

143.

Τῇ Β΄ τῆς Ζ΄ Ἑβδομάδος Ἑσπέ-
ρας, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλο-
μεν στιχρὰ ε'. τῆς Ἀναλήψεως γ'-
ἦχος δ'. Ἐδώκας σημειώσιν.

Επαθες ὡς ἄνθρωπος, ὁ ἀπαθής
τῇ Θεότητι, καὶ ἀνέστης τριήμε-
ρος, σκυλεύσας τὸν θάνατον, καὶ
συναναστήσας, πάντας τοὺς φθα-
ρέντας, καὶ ἀνελήλυθας Χριστέ,
πρὸς τὸν Πατέρα ἐπαγγειλάμε-
νος, ἐκπέμπειν τὸν Παράκλητον,
τοῖς Ἱεραῖς Ἀποστόλοις σου, Ἰη-
σοῦ Παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν
ψυχῶν ἡμῶν.

Υμεῖς τί ἐσθήκατε, πρὸς οὐρα-
νὸν ἀτενίζοντες; αἱ ὀρώμενοι Ἄγ-
γελοι, ὡς ἄνθρωποι ἔλεγον, τοῖς
τοῦ Λόγου Μύσταις, Οὗτος ὃν
ὀράτε, ὑπὸ Νεφέλης φωτεινῆς,
ἀναληφθέντα αὐτὸς ἐλεύσεται, ὃν
τρόπον ἐθεάσασθε, κρίναι τὸν
κόσμον ὡς ἔφησε· πορευθέντες οὖν
ἅπαντα, τὰ ῥηθέντα πληρώσατε.

Μετὰ τὴν ἐκ τάφου σου, ὑπὲρ
κατάληψιν ἔγερσιν, Παντοδύναμε
Κύριε, λαθὼν οὐς ἠγάπησας, ἕως
Βηθανίας, ἐξήγαγες Λόγε, καὶ
πρὸς τὸ ὄρος γεγονῶς, τοῦ Ἐ-
λαιῶνος τούτους εὐλόγησας, καὶ
οὕτως ἀνελήλυθας, ὑποταγέντων
Ἄγγελων σοι, Ἰησοῦ Παντοδύ-
ναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ τοῦ Μηναιίου γ' Δόξα.

Καὶ νῦν. ἦχος δ'.

Οτε παραγέγονας ἐπὶ τὸ ὄρος,
εἰς φύλλα 142.

Ἀπο-

Ἀποστίχου ἤχος β'.

Οἶκος τοῦ Εὐραβαῖ.

Πληρώσας ἀγαθῆ, Πατρός τὴν εὐδοκίαν, ἐνώσας τε τὰ ἄνω, τοῖς κάτω ἀνελήφθης, ἐν δόξῃ πρὸς τὰ πρότερον.

Στίχ. Πάντα τὰ Ἔθνη κροτήσατε.

Ανῆλθες πρὸς τὸν σὸν, Γεννήτορα Οἰκτίρμων· ὅθεν οὐκ ἐχωρίσθης, καὶ ὑψώσας τὴν κάτω, κειμένην φύσιν Δέσποτα.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῶ.

Νεφέλη σε φωτὸς, ἀνέλαβεν εἰς ὕψος, καὶ Ἄγγελοι ἐν φόβῳ, καὶ τρόμῳ διηκόνουν, τῷ θεῷ σου κελεύσματι.

Δόξα καὶ νῦν ἤχος δ'.

Τὴν καταβάσαν φύσιν τοῦ Ἀδάμ, εἰς φύλλα 142.

Τῆ Γ'. εἰς τὸν Ὄρθρον μετὰ τὴν α'. στιχολογίαν, Κάθισμα. ἤχος β'.

Τὰ ἄνω ζητῶν.

Υψόθεν εἰς γῆν, Χριστὲ καταβέβηκας, καὶ αὐθις ἐκ γῆς, εἰς ὕψος ἀνέδραμες, πρὸς τὸν σὸν Γεννήτορα, Μαθητῶν ὀρώντων σου τὴν ἀνοδὸν· σὺν αὐτοῖς οὖν ἑορτάζοντες, ὑμνοῦμέν σου Σῶτερ τὴν ἀνάληψιν. Δίς.

Μετὰ τὴν β'. στιχολογίαν Κάθισμα. ἤχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Ο προαιώνιος Λόγος καὶ Ἀναρ-

χος, ἦν περ ἀνείληφε, φύσιν ἀνθρώπειον, θεοποιήσας μυστικῶς, σήμερον ἀνελήφθη, Ἄγγελοι προτρέχοντες, Ἀποστόλοις ἐδείκνυον, τοῦτον πορευόμενον, εἰς οὐρανοὺς μετὰ δόξης πολλῆς, αὐτῷ δὲ προσκυνήσαντες ἔλεγον, Δόξα Θεῷ τῷ ἀναληφθέντι. Δίς.

Ὁ Ν'. Οἱ Κανόνες, τῆς Ἑορτῆς, καὶ τοῦ Μηναίου, Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλᾶριον τῆς Ἑορτῆς. Ἀποστίχου ἤχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐραβαῖ. εἰς φύλ. 157.

Δόξα, καὶ νῦν ἤχος δ'.

Οτε ἀνελήφθης ἐν δόξῃ Χριστὲ ὁ Θεός. εἰς φύλ. 142.

Τῆ Γ'. τῆς Ζ'. Ἑβδομάδος Ἑσπέρας εἰς τὸ, Κύριε ἐκίκραξα, στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς γ'. ἤχος δ'.

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Καθορώντων τῶν θείων σου, Μαθητῶν ἀνελήλυθας, εἰς τὰ Ἐπουράνια καὶ ἐκάθισας, ἐν δεξιᾷ τοῦ Γεννήτορος, ὁ τούτου ἀχώριστος, ὑπεράσισι Υἱέ, καὶ ὡς εἶπας ἀπέστειλας, τὸν Παράκλητον, οὐρανοὺς ἐπιγεγίους ἐκτελοῦντα, τοὺς Σοφοὺς καὶ Θεηγόρους· καὶ ἱερούς Ἀποστόλους σου.

Εσαρκώθης δι ἄφατον, Ἰησοῦ ἀγαθότητα, καὶ σταυρὸν καὶ θάνατον ὁ ἀθάνατος, ἐθελουσίως ὑπέ-

μεινας,

μεινας, και αυθις τριήμερος, ανα-
στας εκ των νεκρων, μεθ' ημερας
τεσσαρακοντα, ανεληλυθας, οθεν
πρωην κατηλθες, ειρηνευσας, τα
επιγεια και παντας, προσαγαγων
σω Τεννητορι.

Εν νεφελαις ως ειδον σε, επαι-
ρομενον Κυριε, οι σοφοι Αποστο-
λοι οδυρομενοι, και κατηφειας πλη-
ρουμενοι, εβδων συν δακρυσι, Μη
εασης ορφανους, ους δι οικτον ηγα-
πησας, αλλ' αποστειλον, εφ' ημας
ως υπεσχου Πανοικτιρμων, το Πα-
ναγιον σου Πνευμα, φωταγωγουν
τας ψυχας ημων.

Και του Μηναϊου γ'.

Δόξα, και νυν. ηχος πλ. α.

Δευτε των Πιστων το συστημα,
τους νοας μυθηντες των Μαθη-
των του Χριστου, αληκτον υμνον
ειπωμεν, επι του Ελαιωνος ως οι
Αποστολοι, μετα Δαβιδ βοησωμεν,
Ανεβη ο Θεος εν αλαλαγω, Κυ-
ριος εν φωνη σαλπιγγος, ινα ρυ-
σηται τας φυλας των βροτων, εκ
των σκανδαλων του αλαστορος,
και φωτιση τας ψυχας ημων.

Αποστιχα. ηχος β'.

Οικος του Ευραθα.

Θαυμα καινοπρεπες η βροτειος
γαρ φυσις, εις ουρανοους ανηλθεν,
η ενωθεισα Λογω, Θεω τω Παν-
τοκρατορι.

Στιχ. Παντα τα Εθνη κρητισατε.

Ελαμφεν η φαιδρα, και παμφω-

τος ημερα, της του Δεσποτου
θειας, εις ουρανοους ανόδου, λαμ-
πρυνουσα τα συμπαντα.

Στιχ. Ανεβη ο Θεος εν αλαλαγω.

Ωσπερ τοις Μαθηταις, απεστει-
λας εξ υψους, το συμφυες σου
Πνευμα, και τω λαω σου πέμ-
ψον, Χριστε Σωτηρ την χαριν σου.

Δόξα, και νυν. ηχος πλ. α.

Κυριε, αναλαμβανομενου σου ο-
θεν ουκ εχωρισθης, αι στρατιαι
των Αγγελων, και παντων των
Ασωματων, εν αγαλλιασει εβδων,
ταις ανωτεραις Δυναμεισι, Αρατε
πυλας οι Αρχοντες ημων, και
εισελευσεται ο Βασιλευς της δο-
ξης ο γαρ Θρονος ο Χερουβικος,
ανελαβε σε μετα σαρκος, Κυριε
δοξα σοι.

Τη Δ'. Εις τον Ορθρον, μετα την
α. στιχολογίαν Καθισμα. ηχος δ'.

Επεσανης σημερον. Δις.

Προς τον σον Γεννητορα παλι-
δρομησας, παντουργε τους δουλους
σου, μη καταλειπης ορφανους,
οι Μαθηται ως κατειδον σε, ανα-
ληφθεντα εβδων φιλάνθρωπε.

Μετα τον β'. στιχολογίαν Καθισμα
ηχος δ'. ομοιον.

Οι κλεινοι διακοσμοι των θειων
Νων, τον της δαξης Κυριον,
αναληφθεντα εμφανως, μετα σαρ-
κος θεασαμενοι, πυλας εβδων αλ-
ληλοισ επاراتε.

Δις.
ο Ν'.

Ὁ Ν. οἱ Κανόνες, τῆς Ἑορτῆς, καὶ τοῦ Μηναιῦ, Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλᾶριον τῆς Ἑορτῆς.

Ἀπόστιχ. πλ. β΄. Τριήμερος ἀνέστης

Δὶ ἄκραν εὐσπλαγγίαν Χριστέ, ἐτέχθης ἐκ Παρθένου σαρκί, ἐκουσίως ὑπομείνας δὲ σταυρὸν, τριήμερος ἀνέστης ἐκ τάφου Πανοικτίρμον, συναναστήσας, καὶ ζωῶσας ἡμᾶς.

Στίχ. Πάντα τὰ Ἔθνη...

Ορώντων σε Χριστέ ὁ Θεός, τῶν θείων Μαθητῶν ἐμφανῶς, ἀνελήφθης, ἀπὸ γῆς πρὸς οὐρανόν, καὶ τούτοις ἐπηγγείλω, ἐκπέμπειν Ζωοδότα, ἐκ τοῦ Πατρὸς Πνεῦμα τὸ Ἅγιον.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Ξενίζεται Ἀγγέλων πληθὺς, τὸ ξένον τῆς ἀνοδοῦ σου, καὶ φρικᾶδες, Ἰησοῦ Παμβασιλεῦ, καὶ πύλας οὐρανόους, διαίρειν ἐπέβῳν, ταῖς ἀνωτέραις νῦν Δυνάμεσιν.

Δόξα, καὶ νῦν. ἤχος πλ. β΄.

Τῶν κόλπων τῶν Πατρικῶν, εἰς φύλλα 140.

Τῆ Δ΄ τῆς Ζ΄ Ἑβδομάδος Ἑσπέραις. Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, στιχηρὰ πρόσμοια τῆς Ἑορτῆς γ. ἤχος δ΄.

Ὁ εἰς ὑψίστου κληθεῖς.

Τὴν ὑπὲρ πάντων τελέσας σωτηρίαν, τὸ ὄρος κατέλαβες, τοῦ Ἐλαιῶνος Χριστέ· ὄθεν ἀνέπτῃς ἐνώπιον, τῶν Μαθητῶν σου, εἰς οὐρανοὺς ἐν δόξῃ φερόμενος· διὸ τὸ Μυστήριον, καταπληττομεθαί, ταῖς ἀνωτέραις ἐκραυγάζον, αἱ κάτω τάξεις, Ἄρατε πύλας καὶ εἰσελεύσεται, ὄθεν ἐξῆλθε τῶν ἀπάντων, ὁ Βασιλεύων Θεός, ὡς ἠδύόκησε, παραδόξως τῷ κόσμῳ, σωτηρίαν ἐργασάμενος.

Τῶν Μαθητῶν ὁ χορὸς σε ὡς εἴωρα, ἀναλαμβάνομενον, ἔλεγε Δέσποτα, Ποῦ νῦν ἀπαίρεις τῶν δούλων σου; καὶ ποῦ πορεύῃ, ὁ ἐν χερσὶ συνέχων τὰ πέρατα; ἡμεῖς καταλείψαντες, ἅπαντα σοὶ τῷ Θεῷ, ἠκολουθήσαμεν χαίροντες, εἰς τοὺς αἰῶνας, σὺν σοὶ ἐλπίδας ἔχοντες ἔσεσθαι, μὴ καταλίπης ὀρφανούς ἡμᾶς, ὡς ὑπέσχου πατὴρ ἡμῶν εὐσπλαγγνε, τὸν Παράκλητον πέμψων, καὶ σωτῆρα τῶν ψυχῶν.

Τελεωτάτην παρέχων εὐλογίαν, τοῖς φίλοις σου Δέσποτα, ἐμυσταγωγεῖς αὐτούς, ὁράτε φίλοι πορεύομαι, πρὸς τὸν Πατέρα, ὑμῖν δὲ πέμψω ἄλλον Παράκλητον, ὑμεῖς δὲ κατήφειαν πάσαν ἀπίσασθε· οὐ καταλείψω γὰρ πρόβατα, ἅπερ συνῆξα· οὐκ ἐπιλήσομαι οὐδὲ ἠγάπησα· θείαν ἐξ ὑψους ἐνδυσάμενοι, δυναστείαν πορεύεσθαι λέγοντες, ἐπὶ πάντα τὰ Ἔθνη, σωτηρίας εὐαγγέλια.

Και τοῦ Μηναιῦ γ΄.

Δόξα καὶ νῦν. πλ. β΄.

Ανέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ, Κύριος ἐν φωνῇ σάλπιγγος, τοῦ ἀνυψῶσαι τὴν πεσοῦσαν εἰκόνα τοῦ Ἀδάμ, καὶ ἀποστεῖλαι Πνεῦμα Παράκλητον, τοῦ ἀγιασαί τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπόστιχα. ἤχος πλ. β΄.

Αἱ Ἀγγελικαί.

Ινα τὸν εἰς γῆν, ἀνυψώσης με πεσόντα, ἤλθες ἐπὶ γῆς, προσλαβῶν δὲ καὶ συνάγεις, κἀντεῦθεν συνδοξάζεις, συνεδρία τοῦ Φύσαντος, πάσας τὰς ἐπάρσεις κατῆρξας, τοῦ πάλαι με καταβλόντος ὑμῶν Δέσποτα, τὸν ἀκατάληπτον βυθὸν τῆς Φιλανθρωπίας σου.

Στίχ. Πάντα τὰ Ἔθνη κροτήσατε.

Σκίρτησον Ἀδάμ, συνευφραίνου καὶ ἡ Εὐὰ οὐς γὰρ τῇ φθορᾷ ἐνεδύσασθε χιτῶνας, ἐν Παραδείσῳ πάλαι, ἀφθαρσίαν ἐλπίσαντες, προσλαβῶν ὁ πλάσας ἀπορρήτως, μετέβαλεν εἰς ἀφθαρσίαν, καὶ συνύψωσε, καὶ συνεδρία Πατρικῆ τετίμηκε σήμερον.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεός. . .

Τύραννον ἐχθρὸν, ἀποστάτην συμπατήσας, σθένει Θεικῷ, ὁ φορέσας μου τὴν φύσιν, ἀτρέπτως ἀσυγχύτως, ἀμερίστως ἀνέδραμεν, αὐθις σὺν αὐτῇ πρὸς τὸν

Πατέρα· οἰχέσθω τῶν αἰρετιζόντων, φληναφήματα, εὐσεβοφρόνως οἱ Πιστοὶ αὐτὸν μεγαλύνωμεν.

Δόξα καὶ νῦν. πλ. β΄.

Σήμερον ἐν οὐρανοῖς αἱ ἄνω. εἰς φύλλα 144.

Τῇ Ε΄. εἰς τὸν Ὄρθρον μετὰ τὴν ἀ. στιχολογίαν Καθίσμα ἤχος πλ. ἀ.

Τὸν συνάναρχον Λέγον.

Κατελθὼν οὐρανόθεν εἰς τὰ ἐπίγεια, καὶ τὴν κάτω κειμένην ἐν τῇ τοῦ ἄδου φρουρᾷ, συναναστήσας ὡς Θεὸς, Ἀδαμιαίαν μορφήν, τῇ Ἀναλήψει σου Χριστέ, ἀνήγαγες εἰς οὐρανοὺς, καὶ θρόνω τῷ Πατρικῷ σου, συγκάθεδρον ἀπειργάσω, ὡς Ἐλεήμων καὶ φιλόνηθρωπος. Δίς.

Μετὰ τοῦ β΄. Στιχολογίαν Καθίσμα ἤχος πλ. β΄. Τὸ προσταχθέν.

Επὶ τοῦ ὄρους ἀνελθὼν τοῦ Ἐλαιῶνος, ὁ Ἐλεήμων Ἰησοῦς αὐτόθεν ἤρθη· φωτεινῆς σε νεφέλης ἐκ τῶν κάτω λαβούσης, ὀρώντων τε καὶ τῶν θείων σου Μαθητῶν, βοώντων καὶ τῶν Ἀγγέλων ἐν οὐρανοῖς, φόβῳ πύλαι ἐπάρθητε· καὶ γὰρ ὁ μόνος κραταῖος, νικήσας τὸν ἀλάστορα, πρὸς ὑμᾶς ἐπεδήμησε. Δίς.

Ὁ Ν΄. Οἱ Κανόνες. τῆς Ἐορτῆς, καὶ

καὶ τοῦ Μηναιου. Κοντάκιον καὶ Ἐξα-
ποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Ἀπόστιχα, ἦχος πλ β'.

Αἱ Ἀγγελικάι.

Ολον μὲ Χριστὲ προσλαβόμενος
ἀφράστως, ὅλω μοι τῇ σῆ συνε-
κράθῃς θείᾳ φύσει, φυρμὸν οὐχ
ὑπομείνας, οὐ τροπὴν οὐ διαίρεσιν.
Δόξα τῇ φρικτῇ σου καταβάσει,
τῷ Πάθει καὶ τῇ Ἀναστάσει, τῇ
ἀναβάσει τε· δι' ὧν ἢ πρὶν χα-
μαιρβρίφῃς, ἀνυψῶται φύσις ἡμῶν.

Στίχ. Πάντα τὰ Ἔθνη κροτήσατε.

Υμεῖς ἵνα τί, βλεφαρίδας ἀνυ-
ψοῦτε, καὶ θαμβητικῶς τὸν ἀόρα-
τον ὄρατε; οἱ Ἄγγελοι σου Σῶ-
τερ, ἀνεβόων τοῖς μύσταίς σου,
Οὗτος ὁ ἐν δόξῃ ἀναβαίνων, ἠσαύ-
τως ἤξει σαρκοφόρος, πνοὴν ἄ-
πασαν, κρίναι δικαίως ἐν ζυγοῖς,
Θεὸς ὧν καὶ ἄνθρωπος.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Θρήνου καὶ χαρᾶς, ὁ χορὸς τῶν
Μαθητῶν σου, ἐπὶ τῇ σεπτῇ Ἀνα-
λήψει σου Σωτῆρ μου, ἐστὼς ἐν
μεταιχμίῳ, ἐν τῷ ὄρει φιλάν-
θρωπε, Δέσποτα μὴ λίπῃς ἀνε-
βόων, ὀρφανισμένους σοὺς οἰκέ-
τας, ἀλλ' ἀπόστειλον Πνεῦμα τὸ
Θεῖον τὰς ψυχὰς, φωτιζόν τῶν
δούλων σου.

Δόξα καὶ νῦν, ἦχος πλ δ'.

Ανελήφθῃς ἐν δόξῃ. φύλ. 158.

Τῇ αὐτῇ Ε'. Ἑσπέρας, καὶ τῇ Σ'.
εἰς τὸν Ὄρθρον ψάλλομεν τὴν Ἀκο-
λουθίαν πᾶσαν τῆς Ἑορτῆς ἀπαρράλλ-
κτως· ἀνευ μόνον τῶν ἀναγνωσμάτων
ἐν τῷ Ἑσπερινῷ, καὶ τοῦ πολυελέου
καὶ εὐαγγελίου ἐν τῷ Ὄρθρῳ.

Εἰς δὲ τὴν Λειτουργίαν τὰ Τυπικά,
καὶ ἀπὸ τοῦ Κανόνος τῆς Ἑορτῆς, ἡ γ'.
καὶ ἡ Σ'. Ὡδή. Ἀποστολοευάγγελον
δὲ τῆς ἡμέρας· καὶ Κοινωνικὸν τῆς
Ἑορτῆς. Τὸ δὲ Μηναιὸν ψάλλεται ἐν
τοῖς Ἀποδείπνοις.

Τῇ Παρασκευῇ τῆς Ζ'. Ἑβδομάδος,
Ἑσπέρας, μνήμην ἐπιτελοῦμεν πάντων
τῶν κεκοιμημένων. Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέ-
κραξα ψάλλομεν σιχηρὰ Μαρτυρικά γ'.

ἦχος πλ. β'.

Οἱ Μάρτυρες σου Κύριε, οὐκ
ἠρνήσαντό σε, οὐκ ἀπέστησαν
ἀπὸ τῶν ἐντολῶν σου, ταῖς αὐτῶν
πρεσβείαις ἐλέησον ἡμᾶς.

Οἱ μαρτυρήσαντες διὰ σὲ Χριστέ,
πολλὰς βασάνους ὑπέμειναν· πρε-
σβείαις Κύριε καὶ εὐχαῖς αὐτῶν,
πάντας ἡμᾶς διαφύλαξον.

Οἱ ἀθλοφόροι μάρτυρες, καὶ οὐ-
ρανοπολίται, ἐπὶ γῆς ἀθλήσαν-
τες, πολλὰς βασάνους ὑπέμειναν,
καὶ τέλειον ἀπέλαβον τὸν στέφα-
νον ἐν οὐρανοῖς, ἵνα πρεσβεύωσιν
ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ

Και τῶν Κοιμηθέντων γ.
ἤχος πλ. δ'. Ο ἐν Ἐδέμ παράδεισος.

Τῶν ἀπ' αἰῶνος σήμερον νεκρῶν, ἀπάντων κατ' ὄνομα, μετὰ Πίσσεως ζησάντων εὐσεβῶς, μνήμην τελούντες οἱ πιστοί, τὸν Σωτῆρα καὶ Κύριον, ἀνυμνήσωμεν αἰτοῦντες ἔκτενωῶς, τούτους ἐν ὥρᾳ τῆς κρίσεως, ἀπολογίαν ἀγαθὴν, δοῦναι αὐτῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν, τῷ πᾶσαν κρίνοντι τὴν γῆν, τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ παραστάσεως, τυχόντες ἐν χαρᾷ, ἐν μερίδι Δικαίων, καὶ ἐν Ἁγίῳ κλήρῳ φωτεινῷ, καὶ ἀξίους γενέσθαι, τῆς οὐρανόυ Βασιλείας αὐτοῦ.

Ο τῷ οἰκειῷ αἵματι Σωτῆρ, βροτοὺς ἐκπριάμενος, καὶ θανάτω σου θανάτου τοῦ πικροῦ, ἐκλυτρωσάμενος ἡμᾶς, καὶ ζῶν τὴν αἰώνιον, παρασχὼν τῇ Ἀναστάσει σου ἡμῖν, πάντας ἀνάπαυσον Κύριε, τοὺς κοιμηθέντας εὐσεβῶς, ἢ ἐν ἐρήμοις, ἢ πόλεσιν, ἢ ἐν θαλάσῃ, ἢ ἐν γῆ, ἢ ἐν παντί τόπῳ, Βασιλεῖς τε Ἱερεῖς Ἀρχιερεῖς, Μοναστὰς καὶ Μιγάδας, ἐν ἡλικίᾳ πάσῃ παγγενεῖ, καὶ ἀξίωσον τούτους, τῆς οὐρανόυ Βασιλείας σου.

Τῆ ἐκ νεκρῶν ἐγέρσει σου Χριστέ, οὐκ ἔτι ὁ θάνατος, κυριεύει τῶν θανόντων εὐσεβῶς· διὰ αἰτοῦμεν ἔκτενωῶς, τοὺς σοὺς δούλους ἀνάπαυσον, ἐν αὐλαῖς σου καὶ ἐν κόλποις Ἀβραάμ, τοὺς ἐξ Ἀδάμ μέχρι σήμερον, λατρεύσαντάς σοι

καθαρῶς, πατέρας καὶ ἀδελφοὺς ἡμῶν, φίλους ὁμοῦ καὶ συγγενεῖς, ἅπαντα ἄνθρωπον, τοὺς τῷ βίῳ λειτουργήσαντας πιστῶς, καὶ πρὸς σέ μεταστάντας, πολυειδῶς, καὶ πολυτρόπως ὁ Θεός, καὶ ἀξίωσον τυχεῖν, τῆς οὐρανόυ Βασιλείας σου.

Δόξα, ἤχος πλ. δ'.

Θρηνῶ καὶ ὀδύρομαι, ὅταν ἐννοήσω τὸν θάνατον, καὶ ἴδω ἐν τοῖς τάφοις κειμένην, τὴν κατ' εἰκόνα Θεοῦ, πλασθεῖσαν ἡμῖν ὠραιότητα, ἄμορφον, ἀδοξον μὴ ἔχουσαν εἶδος· ὦ τοῦ θαύματος! τί τὸ περὶ ἡμᾶς τοῦτο γέγονε Μυστήριον; πῶς παρεδόθημεν τῇ φθορᾷ; πῶς συνεζεύχθημεν τῷ θανάτῳ; ὄντως Θεοῦ προστάξει ὡς γέγραπται, τοῦ παρέχοντος τοῖς μεταστάσι τὴν ἀνάπαυσιν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τίς μὴ μακαρίσει σε. εἰς Τ. Α'. φύλ. 248.

Τὸ, Φῶς ἰλαρόν. Ἀντί δὲ τοῦ Προκειμένου. Ἀλληλοῦια ἤχος πλ. δ'.

Σίχ. Μακάριοι οὗς ἐξελέξω, καὶ προσελάβου Κύριε.

Σίχ. Καὶ τὸ μνημόσυνον αὐτῶν εἰς γενεὰν καὶ γενεάν.

Τὸ, Καταξίωσον. Ἀπίστιχα στιχηρὰ, ἤχος πλ. β'.

Ο σταυρός σου Κύριε, τοῖς Μάρτυσι γέγονεν ὄπλον ἀήττητον· ἔβλεπον γὰρ τὸν προκείμενον θά-

νατον,

νατον, και προβλέποντες την μέλλουσαν ζωην, τῇ ἐλπίδι τῇ εἰς σέ ἐνεδυναμοῦντο· αὐτῶν ταῖς παρακλήσεσιν ἐλέησον ἡμᾶς.

Στίχ. Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν.

Ετίμησας εἰκόνι σου, τὸ τῶν χειρῶν σου Σῶτερ πλαστούργημα, ζωγραφίσας ἐν ὑλικῇ μορφῇ, τῆς νοεραῆς οὐσίας τὸ ὁμοίωμα· ἧς και κοινωνόν με κατέστησας, θέμενος, τῶν ἐπὶ γῆς κατάρχειν με τῷ αὐτεξουσίῳ Λόγῳ· διὸ Σῶτερ τοὺς δούλους σου, ἐν χώρᾳ ζώντων, ἐν σκηναῖς δικαίων ἀνάπαυσον.

Στίχ. Μακάριοι οὗς ἐξελέξω.

Ἰνα μοι τὸ ἀξίωμα τῆς τῶν λοιπῶν ζωῆς διακρίνηται, κῆπον ἐν τῇ Ἐδέμ παντοίοις ὠραισμένον φυτοῖς, ἐφύτευσας, λύπης καὶ μεριμνης ἐλεύθερον, μέτοχον θείας ζωῆς, ἰσάγγελον ἐπὶ γῆς, μικτόν με τάξας· διὸ Σῶτερ τοὺς δούλους σου ἐν χώρᾳ ζώντων, ἐν σκηναῖς δικαίων ἀνάπαυσον.

Δόξα, ἤχος πλ. β'.

Αρχῇ μοι και ὑπόστασις τὸ πλαστοουργον σου γέγονε πρόσταγμα· βουληθεὶς γὰρ ἐξ ἀοράτου τε, και ὀρατῆς με ζῶον συμπῆξαι φύσεως, γῆθέν μου τὸ σῶμα διέπласας, δέδωκας δέ μοι ψυχὴν τῇ θεῷ σου και ζωοποιῶ ἐμπνεύσει· διὸ Σῶτερ τοὺς δούλους σου ἐν χώρᾳ ζώντων, ἐν σκηναῖς δικαίων ἀνάπαυσον.

Και νῦν Θεοτοκίον

Πρεσβείαις τῆς Τεκούσης σε, Χριστέ και τῶν Μαρτύρων σου, Ἀποστόλων, Προφητῶν, Ἱεραρχῶν, Ὁσίων και Δικαίων, και πάντων τῶν Ἁγίων, τοὺς κοιμηθέντας δούλους σου ἀνάπαυσον.

Ἀπολυτίκιον, ἤχ. πλ. δ'. Ὁ βαθεῖ σοφίας. Δόξα και τέλος. Και νῦν Θεοτοκίον. τὸ, Σὲ και τείχος. (Ὅρα εἰς φύλ. .) Και γίνεται ἀπόλυσις. Εἶτα ποιούντος, Ἐδλογητόν τοῦ Ἱερέως, λέγομεν τὸν 4. ψαλμόν. τὸ, Ἄλληλούια ἐχ γ'.

Στίχ. Μακάριοι, οὗς ἐξελέξω, και προσελάβου Κύριε.

Στίχ. Και τὸ μνημόσυνον αὐτῶν.

Εἶτα τὰ Τροπάρια. Ὁ βαθεῖ σοφίας. Σὲ και τείχος και λιμένα. Τὰ νεκρώσιμα Ἐδλογητάρια.

Εἶτα μνημονεύει ὁ Ἱερεὺς, Πάντων τῶν προαναπαυσαμένων Πατέρων και ἀδελφῶν ἡμῶν, Και λέγει τὴν Εὐχὴν.

Μετὰ δὲ τὴν ἐκφώνησιν, ὁ Ν'. Και εὐθὺς ψάλλομεν τὸν Νεκρώσιμον Κανόνα εἰς τὸ Κοιμητήριον. Μετὰ τὸν Εἰρμόν μνημονεύει ὁ Ἱερεὺς ἄλιν.

Εἶτα Κάθισμα, ἤχος πλ. β'.

Αληθῶς ματαιότης τὰ σύμπαντα, ὁ δὲ βίος σκία και ἐνύπνιον· και γὰρ μάτην ταράττεται πᾶς γηγενῆς, ὡς εἶπεν ἡ Γραφή· ὅτε τὸν κόσμον κερδήσωμεν, τότε τῷ τάφῳ οἰκήσωμεν, ὅπου ὁμοῦ βασιλεῖς και πτωχοί· διὸ Χριστέ ὁ

Θεός,

Θεός, τοὺς μεταστάντας δούλους σου, ἀνάπαυσον ὡς γιάνθρους.

Δόξα καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παναγία Θεοτόκε, τὸν χρόνον τῆς ζωῆς μου, μὴ ἐγκαταλίπῃς με, ἐνθροπίνῃ προστασίᾳ, μὴ καταπιστεύσῃς με· ἀλλ' αὐτὰ ἀντιλαβοῦ, καὶ ἐλέησόν με.

Μετὰ τὸν Εἰρμὸν, ὁ Ἱερεὺς μνημονεύει.

Εἶτα τὸ Κοντάκιον. Ἦχ. πλ. δ'.

Μετὰ τῶν Ἀγίων ἀνάπαυσον Χριστὲ τὰς ψυχὰς τῶν δούλων σου, ἔνθα οὐκ ἔστι πόνος, οὐ λύπη, οὐ στεναγμὸς, ἀλλὰ ζωὴ ἀτελείωτος. Ὁ Οἶκος.

Αὐτὸς μόνος ἰσχυρὸς ἀθέατος, ὁ ποιητὴς καὶ κλέσας τὸν ἀνθρώπων οἱ βροτοὶ οὖν ἐκ τῆς διεπλάσθημεν, καὶ εἰς γῆν τὴν αὐτὴν πορευσόμεθα, καθὼς ἐκέλευσας ὁ πλάσας με, καὶ εἰπὼν μοι, ὅτι γῆ εἶ, καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσῃ ὅπου πάντες βροτοὶ πορευσόμεθα, ἐπιτάφιον θρήνον ποιῶντες ὧδὴν τὸ, Ἀλληλουία.

Τρισάγιον καὶ τὰ Τροπάρια. Ὁ βαθεὶ σοφίας. Σὺ καὶ τεύχος. Καὶ μνημονεύει ὁ Ἱερεὺς ὡς συνήθως, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῷ Σαββάτῳ. Ἐπὶ τὸν Ὁρθρὸν μετὰ τὸν Ἐκπάλμον. Τὸ Ἀλληλουία, εἰς Ἦχ. πλ. δ'.

Στίχ. Μακάριοι οὓς ἐξελέξω.

Στίχ. Καὶ τὸ μνημόσουν.

Στίχ. Αἱ φωναὶ αὐτῶν ἐνεργεῖται. Τὸ Τροπάριον. Ὁ βαθεὶ σοφίας. Καὶ τὸ, Σὺ καὶ τεύχος.

Εἶτα τὸ ψαλτήριον. Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου. Ἐν δὲ ταῖς συναγαγαῖς πάσαις τῆς στιχολογίας καὶ τῷ Κανόνι μνημονεύει ἀ' ἱεροῦς τοὺς κοιορημένους. Μετὰ τὴν αὐτὴν στιχολογίαν, Καθίσματα ἦχος πλ. β'.

Ἀθλητικαὶ ἐνοστάσεις ἐπὶ τῷ σκάμματι, Ὑπὸ τῶν ἀβίσις ἐπὶ τοὺς Μάρτυρας καὶ Ἰσταντο χοροὶ τῶν Ἀσιωμάτων, βράβεια κατέχοντες τῆς νίκης, ἐξέστρησαν Τυράντους καὶ Βασιλεῖς οἱ Σόφοι καθεῖλον τὸν Βελίαρ, ὁμολογῆσαι Χριστοῦ· ὁ ἐνίσχυσας αὐτοὺς Κύριε δόξα σοι.

Ἀθλητικὸν ἀγῶνα ὑπομενάντες οἱ Ἅγιοι, καὶ βράβεια τῆς νίκης παρὰ σοῦ κομισάμενοι, καθήρησαν τὰς ἐπινοίας τῶν περὰ νόμων, ἐδέξαντο στεφάνους τῆς ἀφθαρσίας· δι' αὐτῶν ὁ Θεὸς ὥσων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τῶν Ἀγίων σου ἡ μνήμη Κύριε, ἀνεδείχθη ὡς Παράδεισος ὁ ἐν Ἐδέμ· ἐν αὐτῇ γὰρ ἀγάλλεται πᾶσα ἡ Κτίσις, παράσχου ἡμῖν τῇ αὐτῶν παρακλήσει, εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἐν ταῖς σκηναῖς τῶν ἐλεεινῶν, καὶ ἐν χώρα τῶν ζώντων σὺς προσελάβου Ἰησοῦ, εὐσεβῶς κοιμηθέντας κατάταξον, ὡς ἐδοξάθη.

πτος Θεός, και ἐμπλησον τοῦ ἀνε-
σπέρου φωτός, και τῆς Ἐπουρα-
νίου σου χαρᾶς ἀξίωσον.

Θεοτοκίον

Ο τὴν εὐλογημένην καλέσας σου
Μητέρα, ἤλθες ἐπὶ τὸ Πάθος ἐ-
κουσία βουλῇ, λάμπας ἐν τῷ σαυ-
ρῷ, ἀναζητῆσαι θέλων τὸν Ἀδὰμ,
λέγων τοῖς Ἀγγέλοις, συγχαρή-
τέ μοι, ὅτι εὐρέθη ἡ ἀπολλυμένη
δραχμὴ ὁ πάντα σοφῶς οἰκονο-
μήσας Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Εἶτα τὸν Ἄμωμον εἰς στάσεις 6'
και μνημονεύει ὁ Ἱερεὺς εἰς τὴν μέσην.
Εἰς δὲ τὸ τέλος τὰ Νεκρώσιμα εὐλο-
γητάρια. Εἶτα Συνακτῆ, και μνημο-
νεύει πάλιν ὁ Ἱερεὺς μετὰ δὲ τὴν
Ἐκφώνησιν, τὸ Κάθισμα ἤχος πλ. α.

Ανάπαυσον Σωτῆρ ἡμῶν μετὰ
Δικαίων τοὺς δούλους σου, και
τούτους κατασκήνωσον ἐν ταῖς
αὐλαῖς σου καθὼς γέγραπται, πα-
ρορῶν ὡς ἀγαθὸς τὰ πλημμελή-
ματα αὐτῶν, τὰ ἐκούσια και τὰ
ἀκούσια, και πάντα τὰ ἐν ἀγνοίᾳ
και γνώσει φιλάνθρωπε.

Δόξα, και νῦν. Θεοτοκίον.

Ο ἐκ Παρθένου ἀνατείλας τῷ
κόσμῳ Χριστὲ ὁ Θεός, Υἱοὺς φω-
τὸς δι' αὐτῆς ἀναδείξας, ἐλέησον
ἡμᾶς.

Ὁ Ν'. Οἱ Κανόνες τοῦ Ἁγίου τῆς
Μονῆς. Και ὁ παρών. Ὁδὴ α. ἤχος
πλ. β'. Ὡς ἐν ἠπειρῷ.

Ψυχῶν πασῶν ὁ Δεσπότης και
(ΤΟΜΟΣ Γ')

Ποιητῆς, και Κριτῆς και Κύριος,
οὔπερ πάντων τῶν ἐν γῆ, ἐν χειρὶ
τὰ πέρατα αὐτοῦ, οὗς μετέστησας
πιστοὺς ἐν σοὶ ἀνάπαυσον.

Υπὲρ παντὸς κοιμηθέντων γέ-
νονος βροτῶν, ἡλικίας Δέσποτα,
ἀξιώματος ὁμοῦ, και μεγέθους
ἅπαντες θερμῶς, δυσωποῦμεν ὁ-
πως σώσης οὗς μετέστησας,

Χεῖρι ἀχράντῳ σου Λόγε ὁ ἀπὸ
γῆς, πλαστοουργήσας μόνος με,
και ψυχῶσας ὡς Θεός, ζωηρᾶ
ἐμπνεύσει σου αὐτὸς, οὗς ἐντεθεὶν
προσελάβου σῶσον εὐσπλαγχνε.

Θεοτοκίον.

Αγνὴ Παρθένε τοῦ κόσμου κα-
ταφυγὴ, και στερῆρὰ ὑπέρμαχε,
ἱκεσίαις σου θερμαῖς, ὑπὲρ πάν-
των πρέσβευε τῶν σέ, κεκτημένων
ἐν ἀνάγκαις τείχος ἀρρήκτον.

Καταβασία.

Ως ἐν ἠπειρῷ πεζεύσας ὁ Ἰσρα-
• ἤλ, ἐν ἀβύσσῳ ἔχνεσι, τὸν διώ-
• κτην Φαραῶ, καθορῶν ποντού-
• μενον Θεῷ, ἐπινίκιον ὠδὴν ἐβόα
• ἄσωμεν.

Ὁδὴ Γ. Οὐκ ἔστιν Ἅγιος.

Ισχυί δόξης Θεϊκῆς, ὁ τῆς γῆς
ἐξ ἐσχάτων, ὡς νεφέλας ἀνάγων,
τῶν Πιστῶν πρὸς σέ ψυχὰς, οὗς
ἐκ περάτων Χριστὲ, προσελάβου
δούλους σου ἀνάπαυσον.

Σὺ μόνος εἶ ὁ καθιστῶν, Βασι-
• IB' • λεις

λαίς· και Δυναστας, και Κριτάς, και
 απὸς Τοπάρχαις· ὅθεν πάντων ὡς
 Θεός, αὐτός ἐν χρίσει τῆ σῆ, ρυ-
 σαι τούτους Σῶτερ τῆς κολάσεως.

Απίσης γῆς ὁ Ποιητής, σὺν
 πρεσβύταις παρθένοις, και σὺν νέ-
 αις ἐφήβαις, οὐς προσελάβου Χρι-
 στέ, τῆς αἰωνίου χαρᾶς, και τρυ-
 φῆς σου τούτους καταξίωσον.

Θεοτοκίον.

Ελπίς τοῦ κόσμου κραταία, Δέ-
 σποτα Θεοτόκε, μὴ ἀπόση τὸς
 πόθω, σοὶ προσρέχοντας αἰεὶ ἀλλ
 ἰκεσιαίς ταίς σοίς, πάσης ῥύσαι
 ζάλης τοὺς τιμῶντάς σε.

Καταβάσις.

Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σὺ, Κύριε
 » ὁ Θεός μου, ὁ ὑψώσας τὸ κέ-
 » ρας τῶν πιστῶν σου ἀγαθὰ, και
 » στερεώσας αὐτοὺς, ἐν τῇ πέ-
 » τρῇ τῆς ὁμολογίας σου.

Καθίσματα, ἦχος πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν και Λόγον.

Ο τὰ πάντα ποιήσας νεύματι
 σῶ, τοὺς ἐν πίστει θανόντας Χρι-
 στιανοὺς, Πατέρας Προπάτορας,
 Πάππους δὲ και Προπάππους τε,
 Ἀδελφοὺς και φίλους, πλουσίους
 και πένητας Βασιλεῖς, και ἄρχον-
 τας, ὁμοῦ και μονάζοντας, ὅπου
 τῶν Δικαίων και Ἁγίων σου πλή-
 θη, ἀπάντων ἡ οἰκησις, δυσωποῦ-
 μεν ἀνάπαυσον, ὡς Θεός εὐδιάλ-
 λακτος· Δέσποτα Χριστέ Βασι-
 λεῦ, τῶν πταισμάτων ἄφειν πα-
 ρέχων αὐτοῖς, ὧν ἐξήμαρτον πάν-
 τες οἱ δοῦλοί σου. Δίς.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Χαριστήριον αἶνον χρεωστικῶς,

ὡς ἡ χήρα ἐκείνη δώω λεπτά, προσ-
 φέρω σοι Δέσποτα, ὑπὲρ παρῶν
 τῶν χαρίτων σου· αὐ γὰρ ὠφθης
 σκέπη, ὁμοῦ και βοήθεια, πει-
 ρασμῶν και θλίψεων, αἰεὶ με ἐξαι-
 ρουσα· ὅθεν ὡς ἐκ μέσης, φλο-
 γιζούσης καμίνου, ῥυσθεις τῶν
 ὀλιβόντων με, ἐκ καρρίας κρα-
 γάσω σοι, Θεοτόκε βοήθει μοι,
 πρεσβεύουσα τῶ σῶ Γίῳ και Θεῶ,
 τῶν πταισμάτων ἄφειν δοθῆναι
 μοι· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα ὁ δοῦ-
 λός σου.

Ὁδὴ Δ', Ὁ Ἐρμῶς.

Χριστός μου Δύναμις, Θεός και
 » Κύριος, ἡ σέπτη Ἐκκλήσια
 » θεοπρεπτός, μέλει ἀνακράζου-
 » σα, ἐκ διανοίας καθαρᾶς, ἐν
 » Κυρίῳ ἑορτάζουσα.

Ποιμαίνων Δέσποτα, ἐν τόπῳ
 χλόης Σωτήρ, και μετάργων ἐφ' ἑ-
 σω πάντας πιστοὺς, τὸ τῆς ἀνα-
 παύσεως μὴ ἀποπέμψης τῆς ἐκεί,
 εὐφροσύνης τοὺς οἰκέτας σου.

Αγγέλων τάγμασιν, αὐτὸς κα-
 τάταξον, Μοναστῶν σου χορείας
 Ἱεραρχῶν, λειτουργῶν ἀπάντων
 σου· σοὶ γὰρ ἀνέθεντο ψυχὰς,
 σὺν τοῖς σώμασι φιλήθρωπε.

Σὺ μόνος ἔγνωκας, ὡς πάντων
 Κύριος, τὰς θανάτου ἐφόδους μέ-
 τρα ζωῆς, και τὸ πέρας πάντων
 βροτῶν· διὸ οἰκτεῖρησον και νῦν,
 τοὺς σοὺς δούλους μόνε ὑπεράγαθς.

Θεοτοκίον.

Αγίων Ἁγίου, Θεὸν χυθήσασ,

Πανα-

Παναγία Παρθένε θεά τις λιταίς, τουτον νυν δυσώπησον, σκηναίς Ἁγίων ἐν τρυφῇ, κατατάξαι οὐς μετέστησεν.

Ὡδή Β'. Ὁ Εἰρμός.

Τῷ θεῷ φέγγει σου ἀγαθὴ τὰς τῶν ὀρθρίζοντων σοι ψυχὰς, πόθῳ καταύγασον δέομαι, σὲ εἰδέναι Λόγε Θεοῦ, τὸν ὄντως Θεόν, ἐκ ζόφου τῶν πταισμάτων ἀνακαλούμενον.

Ἰδοὺ Μαρτύρων Θεῖοι Χοροὶ, τάξεις Ἀποστόλων Προφητῶν, καὶ τῶν Δικαίων συστήματα, Σῶτερ σὲ ὑμνοῦντες καθικτεύουσι, τοῦ σώσαι οὐς περ κόσμου, πάντας προσεληφας.

Στερρᾶς σου σάλπιγγος τῇ φωνῇ, ὅταν ἐξανοίγωνται τάφοι, νεκρῶν καὶ γῆ τρέμει φρίττουσα, τότε σὺν προβάτοις τοῖς δεξιοῖς σου Χριστέ, κατατάξον σὺς δούλους, οὐς περ μετέστησας.

Θεοτοκίον.

Ἄνδρῶν τὰ στίφη σὺν γυναιξί, παίδων γηραιῶν ὁμοῦ πενήτων δούλων πλούσιων τε, τῶν πιζῶς ἐντεῦθεν μετατεθέντων πρὸς σέ, ἀνάπαυσον πρεσβείαις τῆς κησάστis σε.

Ὡδή Γ'. Ὁ Εἰρμός.

Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὕψου μὲνην καθορῶν, τῶν πειρασμῶν τῷ κλυδωνί, τῷ εὐδίῳ λι-

μῆνι σου προσδραμῶν, βοῶ σοι Ἀνάγαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου Πολυέλεε.

ΤΟΥΤ' ΕἶΠΕ

Ἰλάσθητι Δέσποτα, παρακλήθητι Σωτήρ, καὶ δεῖξόν σου τὸ ἔλεος, δεῖξον σπλάγχνα, καὶ σώσον ὡς ἀγαθός, τῆς γῆς πάσης ἅπαντας, τοὺς πρὸς σέ μετηγάγου ὡς φιάνθρωπος.

Ναμάτων ἐν κλύσμασι, καὶ ἐν βέιθοις ποταμῶν, καὶ τοὺς ἐξαίφνης θνήξαντας, τοὺς ἐν νάπαις, καὶ ὄρεσι καὶ ὄπασι, τὸν βίον τελέσαντας, μὴ παρίδης ὡς μόνος εὐδιάλλακτος. Θεοτοκίον.

Ὁ βλέπων ὡς Κύριος, ἐν θαλάσῃ καὶ ἐν γῇ, τοὺς ἐν ἀδήλω θνήξαντας, τοὺς πολέμοις καὶ μάχαις καὶ ἐν πληγαῖς, δετῶς τελευτήσαντας, τῆς Μητρός σου πρεσβείαις πάντας οἴκτειρον.

Κοντάκιον ἤχος πλ. δ'.

Τοὺς μεταστάντας ἀφ' ἡμῶν ἐκ τῶν προσκαίρων, ἐν ταῖς σκηναῖς τῶν ἐκλεκτῶν κατασκήνωσον, καὶ μετὰ δικαίων ἀνάπαυσον, Σῶτερ ἀθάνατε εἰ γὰρ ὡς ἄνθρωποι ἤμαρτον ἐπὶ γῆς, ἀλλὰ σὺ ὡς ἀναμάρτητος Κύριος, ἄφες αὐτοῖς τὰ ἔκουσια πταισμάτα καὶ τὰ ἀκούσια, μεσιτευούσης τῆς τεκούσης σε Θεοτόκου, ἵνα συμφῶνας βοήσωμεν ὑπὲρ αὐτῶν, Ἄλληλουῖα. Ὁ οἶκος.

Αὐτὸς μόνος ὑπάρχεις ἀθάνατος, ὁ ποιῆ-

ἀποκρίσας καὶ πλάσας τὸν ἄνθρωπον· εἰ βροτοὶ αὖν ἐκ γῆς διεπλάσθητε, καὶ εἰς γῆν τὴν αὐτὴν πορευόμεθα, καθὼς ἐκέλευσας ὁ πλάσας με, καὶ εἰπὼν μοι, ὅτι γῆ εἶ, καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσῃ· ὅπου πάντες βροτοὶ πορευόμεθα, ἐπιτάφιον θρήνον ποιῶντες, ὡδὴν τῆς Ἀληθείας.

Εἶτα. Τὸ συναξάριον τοῦ Μηναιού.

Ὡδὴ Ζ'. Ὁ Εἰρμός.

Δρυσσοβόλου μὲν τὴν κάμινον εἰργάσατο, Ἀγγελος τοῖς δόσιος παισὶ, τοὺς Καλδαίους δὲ καταφλέγον πρόσταγμα Θεοῦ, τὸν Τύραννον ἐπέισε βοᾶν, εὐλογητός εἶ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Σὺν Ἀγγέλοις ἐπὶ Θρόνου Σῶτερ δόξης σου, ὅταν ἐλεύσῃ κρίναι τὴν γῆν, ψυχὰς δούλων σου, τῆς σῆς πλησον θείας ἁρμονῆς, τοῦ ψάλλειν ἀπαύστως καὶ βοᾶν, εὐλογητός εἶ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Εν σπαράγματι θηρῶν, Χριστέ τοὺς θνήξαντας, καὶ οὓς ἰχθύς ἐμέλισεν, οὓς κατέχωσε συσσεισμός καὶ βόθρος καὶ κρημνός, τοὺς πάντας ἐλέησον. Σωτήρ, καὶ τῆς ἐκεῖθεν ἀπειλῆς, ῥύσαι ὡς εὐσπλαγχνος. Θεοτοκίον.

Ξίφη, μάχαιρα καὶ πῦρ, δεινῶν ἐπίτασις, καὶ λίθων ἢ κατάλυσις, οὓς ἠνάλωσε σὺν λησταῖς, λιμός τε καὶ λοιμός, τῇ σῇ μετουσίᾳ καὶ

χαρᾷ, σῶσον Ἀρχάντου σου Μητρός, τῇ μεριτεῖᾳ Χριστέ.

Ὡδὴ Η'. Ὁ Εἰρμός.

Εκστῆσι φρίττων οὐρανὲ, καὶ σαλευθήτωσαν τὰ θεμέλια τῆς γῆς· ἰδοὺ γὰρ ἐν νεκροῖς λογίζεται ὁ ἐν Ὑψίστοις οἰκῶν, καὶ τάφῳ σμικρῷ ξενοδοχεῖται, ὃν παῖδες εὐλογεῖτε, Ἰερεῖς ἀνυμνεῖτε, Λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Απαντας Δέσποτα βροτούς, παντοίου τάγματος, οὓς μετέστησας Σωτήρ, πιστούς σου Βασιλεῖς καὶ Ἀρχοντας, Ἐθνάρχας γῆς καὶ Κριτάς, λαῶν τε καὶ φυλῶν τῶς προστάτας, ἐλέησον Οἰκτίρμων, καὶ ἀνάπαυσον μόνος, ὅπως σε ὑμνῶμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ρῦσαι πυρὸς τοῦ φοβεροῦ, δούλους φιλάνθρωπε Ἐκκλησίας σου σεπτῆς, καὶ σῶσον Μοναστῶν συστήματα, ἱερωμένων πληθύν, χορείας λειτουργῶν σου ἐνθέων, καὶ πάντας τῆς ἐκεῖ σε, καταξίωσον δόξης, ὅπως σε ὑμνῶμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σῶσον ὦ Δέσποτα Χριστέ, σῶσον ἐλέησον, καὶ ἀνάπαυσον ψυχὰς, Λαοῦ σου τοὺς πιστῶς τελέσαντας, τρόπῳ παντὶ τὴν ζωὴν, ἐν τόπῳ καὶ ἐν χώρᾳ παντοῖα, καὶ ὀδοῦ τῆς γεέννης καὶ πικρίας βασάνων, ὅπως σε ὑμνῶμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Θεοτοκίον.

Ελυσας μόνη τὴν ἀρὰν, Παρθένη

θένε Ἀχραντε, τὴν τῆς Εὐσας ἀλη-
θῶς, ζῶν δὲ τοῖς ἐν γῆ ἐπήγα-
σας· διὰ πρεσβείαις ταῖς σαῖς,
τοῦ βίου τοῦ προσκαίρου λυθέν-
τας, ζωῆς τῆς αἰωνίου, καταξίω-
σον πάντας, ὅπως σε ὑμνῶμεν,
εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἠὲ θ' Ὁ Εἰρμός.

Απορεῖ πᾶσα γλῶσσα, εὐφημεῖν
» πρὸς ἀξίαν ἱλιγγιᾶ δὲ νοῦς καὶ
» ὑπερόσμιος, ὑμνεῖσε Θεοτόκε·
» ὁμιως ἀγαθὴ ὑπάρχουσα, τὴν πί-
» στιν δέχου· καὶ γὰρ τὸν πόθον
» οἶδας τὸν ἔνθεον ἡμῶν· σὺ γὰρ
» Χριστιανῶν εἶ Προστάτις, σε
» μεγαλύνομεν.

Νῦν Ἐλεήμων στίφη, δυσωπεῖ σε
Ἄγγέλων, σὺν Χερουβὶμ τε θεῖα
Σεραφίμ, καθικετεύει Ἐξουσίαι,
Θρόνοι καὶ Ἀρχαί, καὶ Δυνάμεις
τε σὺν Ἀρχαγγέλοις, καὶ Κυριό-
τητές σε αἰτοῦσι κραταίε, ὅπως
ψυχὰς ἀπάσας οἰκτειρήσης, ἅς περ
μετέστησας.

Ιδοὺ οἱ ἄνθρωποι, σὲ τῶν Προφητῶν
ἐξαίτουνται, τῶν Ἀποστόλων δέον-
ται χοροὶ, σὺν Πατριάρχαις Μάρ-
τυσί τε στίφος, σὺν Ὀσίων πλή-
θυσιν εὐπαρακλήτως, ἀναβοῶσι·
Σῶσον φιλόνηρωπε ψυχὰς, πάντων
τῶν ἐπὶ γῆς τεθνεώτων, εὐσεβῶν
δούλων σου.

Οἶδας τὰ πάντα βλέπεις, καθο-
ρᾶς καὶ γινώσκεις, βροτῶν τὰ
πλήθη, καὶ τὸ τῆς ζωῆς ἐκάστου
πέρας, πᾶσι δίδου, τὴν τῶν ἐγκλη-

μάτων λύτρωσιν, καὶ Παραδείσου,
τῆς καλλονῆς, ἀξιώσον πάντας ὡς
Θεός, μόνε οὐς ἐξελέξω Οἰκτιρ-
μων, πιστοὺς οἰκέτας σου.

Θεοτοκίον.

Υπεραγία Δέσποινα, τοῦ κόσμου
Παρθένε, σὺ πάντων σκέπη, ζών-
των καὶ θανόντων χρηματίζεις,
καὶ γαλήνη δόξα καὶ τρυφή, καὶ
ἀνεσις τῶν σὲ Προστάτιν, καὶ
βοηθόν, καὶ ῥύστιν πλουτούντων
ἀγαθῆ· ὅθεν αὐτοὺς διάσωσον,
πάντας ταῖς ἡμερῶν σου.

Ἐξαποστειλ. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἀστροῖς.

Μνήμην τελοῦντες πάντων, τῶν
κοιμηθέντων ἐν Χριστῷ, καὶ τε-
λευταίας ἡμέρας, μνήμην ποιή-
σωμεν Πιστοὶ, ὑπὲρ ἡμῶν τε κἀ-
κείνων, Χριστὸν ἀεὶ δυσωποῦντες.

Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Ο γλυκασμὸς τῶν Ἀγγέλων,
τῶν θλιβομένων, ἡ χαρὰ, Χριστι-
ανῶν ἢ προσάτις, Παρθένε Μήτηρ
Κυρίου, ἀντιλαβοῦ ἡμᾶς ῥύσαι,
τῶν αἰωνίων βασάνων.

Εἰς τοὺς Αἰῶνας ψάλλομεν στιχηρὰ
β'. εἰς ἤχον πλ. β'.

Ἡ ἀπεγνωσμένη.

Φοβερὸν τὸ τέλος τὸ τοῦ θα-
νάτου, καὶ φορικτὴ ἡ Κρίσις ἡ
τοῦ Δεσπότου· τὸ πῦρ γὰρ τὸ
ἄσβεστον, ἠντρέπισται ἐκεῖσε·
σκόληξ ἀκοίμητος κολάζων, καὶ
βρυγμὸς τῶν ὀδόντων, σκότος

ἐξώ-

ἐξώτερον ὑπάρχει, καὶ αἰωνία
ζικη· διὸ κράζωμεν πρὸς τὸν Σω-
τῆρα, Οὓς ἐξελέξω ἐκ τῶν προ-
καιρῶν ἀνάπαυσον, διὰ τὸ μέγα
σου ἔλεος.

Πάντες οἱ ἐν βίῳ προστετη-
κότες, δευτε ἐν τοῖς τάφοις ἐξεστη-
κότες, ἐγκύψατε, ἴδετε τοῦ κόσ-
μου τὴν ἀπάτην, ποῦ νῦν τοῦ σώ-
ματος το καλλος, καὶ ἡ δόξα τοῦ
πλοῦτου; ποῦ δὲ ἡ ἑπαρσις τοῦ
βίου; ὄντως μάταια πάντα· διὸ
κράζωμεν πρὸς τὸν Σωτῆρα, Οὓς
ἐξελέξω ἐκ τῶν προκαιρῶν ἀνά-
παυσον, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Νῦν ἐπὶ τὸν τάφον ὁ ἐπὶ θρόνου,
νῦν δ' ἐν πορφύρᾳ φθορᾷ ὑπέδου·
οὐκ ἔπι ἐν θρόνῳ γάρ, ἀλλ' ἐν μνή-
ματι κεῖται· ἴδε ἐξέλιπε, τὸ βα-
σιλειον κράτος· ἴδε ὡς ὄναρ τῶν
ἀνθρώπων, παροδευεὶ ὁ βίος· διὸ
κράζωμεν πρὸς τὸν Σωτῆρα, οὓς
ἐξελέξω ἀνάπαυσον, διὰ τὸ μέγα
σου ἔλεος.

Πάντας τοὺς ἐνθάδε μετατεθέν-
τας, ἐπὶ αἰωνίου ζωῆς ἐλπίδι,
καὶ βίον ἀλλάξαντας παντοίῳ Σῶ-
τερ τρόπῳ, πᾶσαν κατάστασιν
καὶ γένος, καὶ πᾶσαν ἡλικίαν,
ἄνδρας ὁμοῦ τε καὶ γυναῖκας, καὶ
ἀρτίτοκα βρέφη, ὡς φιλόανθρωπος
ἐν κόλποις τάξον, τοῦ Ἀβραάμ, τε
καὶ ἐν τόποις ἀνέσεως, διὰ τὸ
μέγα σου ἔλεος.

Δόξα. ἤχος β'.

Ωs ἄνθος μαραίνεται, καὶ ὡς

ὄναρ παρέρχεται, καὶ διαλύεται
πᾶς ἄνθρωπος· πάλιν δὲ ἠχοῦσης
τῆς σάλπιγγος, νεκροὶ ὡς ἐν συ-
σεισμῷ πάντες ἀναστήσονται,
πρὸς τὴν σὴν ὑπάντησιν Χριστῷ ὁ
Θεός· τότε Δεσπота, οὓς μετέ-
στησας ἐξ ἡμῶν ἐν ταῖς τῶν Ἀ-
γίων σου κατάταξον σκηναῖς, τὰ
τούτων ἐγκλήματα, παριδῶν ἀ-
γαθῆ.

Καὶ νῦν. ἤχος πλ. β'.

Συ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἐν σοφίᾳ
δημιουργήσας τὸ πᾶν, ὁ καὶ τοὺς
Προφήτας ἐξαποστείλας ἡμῖν, προ-
φητεῦσαι σου τὴν παρουσίαν, καὶ
Ἀποστόλους κηρύξαι σου τὰ με-
γαλεῖα· καὶ οἱ μὲν προεφήτευσον
τὴν ἔλευσίν σου, οἱ δὲ τῷ Βαπτί-
σματι ἐφώτισαν τὰ Ἔθνη. Μάρ-
τυρες δὲ ἔτυχον δόξης ἐκ τούτων,
καὶ πρεσβεύουσιν ἐκτενῶς σοι τῷ
Δεσπότη, σὺν τῇ τεκούσῃ σε Μη-
τρί· ἀνάπαυσον ὁ Θεὸς ψυχὰς ἄς
προσελάβου, καὶ ἡμᾶς καταξίω-
σον τῆς Βασιλείας σου, ὁ σταυ-
ρὸν ὑπομείνας δι' ἐμὲ τὸν κατά-
κριτον, ὁ Αὐτρωτῆς μου καὶ Θεός.

Ἀπόστιχα, πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Εχων ἀκατάληπτον, τὴν εἰς ἡ-
μᾶς εὐπλαγγίαν, καὶ πηγὴν
ἀκένωτον, Θεϊκῆς χρηστότητος
Πολυέλεε, τοὺς πρὸς σε Δεσπота,
μεταβειηκότας, ἐν γῆ ζώντων
κατασκήνωσον, εἰς τὰ σκηνώμα-
τα, τὰ ἀγαπητὰ καὶ ποθούμενα,
κατάσχεσιν διωρούμενος, τὴν διη-
νεκῶς διαμέγουσαν· σὺ γὰρ ὑπὲρ
πάντων, ἐξέχεας τὸ Αἷμά σου

Χρι-

Χριστέ, καὶ ζωηφόρῳ τιμήματι, κόσμον ἐξηγόρασας.

Στίχ. Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν.

Νεκρῶσιν ὑπέμεινας, ζωοποιῶν ἐκουσίως, καὶ ζωὴν ἐπήγασας, καὶ τρυφὴν αἰδίων, πιστοῖς δέδωκας, Θεϊκὴ Δέσποτα, εὐστολαγγχίᾳ μόνε, Πανοικτιρμῶν ἀναμάρτητε, ἐν ἧ δέομεθα, τοὺς κεκοιμημένους κατάταξον, ἐλπιδὶ ἀνασάσεως, λύσιν τῶν πταισμάτων δωρούμενος, ἵνα διὰ πάντων, ὑμνήται σου τὸ ὄνομα Χριστέ, καὶ σσωσμένοι δαξαζώμεν, τὴν φιλανθρωπίαν σου.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέω.

Ζώντων κυριεύοντα, Θεαρχικῆ ἐξουσία, καὶ νεκρῶν δεσπόζοντα, σὲ Χριστέ γινώσκοντες ἱκετεύομεν, τοὺς πιστοὺς δούλους σου, τοὺς πρὸς σὲ τὸν μόνον, Εὐεργέτην ἐκδημήσαντας, αὐτὸς ἀνάπαυσον, σὺν τοῖς ἐκλεκτοῖς σου φιλάνθρωπε, ἐν τόπῳ ἀναψύξεως, ἐν ταῖς τῶν Ἀγίων λαμπρότησι θελητῆς ἐλέους, ὑπάρχεις γὰρ καὶ σώσεις ὡς Θεός, οὓς κατ' εἰκόνα σου ἔπλασας, μόνε Πολυέλεε.

Δόξα. ἤχος πλ β'.

Ἄλλος τῷ Ἀδὰμ ἐχρημάτισεν, ἢ τοῦ ξύλου ἀπόγευσις πάλαι ἐν Ἐδέμ, ὅτε ὄφις ἰὸν ἐξηρῶξατο δι' αὐτοῦ γὰρ εἰσῆλθεν ὁ θάνατος, παγγενῆ κατεσθίων τὸν ἄνθρωπον

ἀλλ' ἔλθων ὁ Δεσπότης, καθεῖλε τὸν δράκοντα, καὶ ἀνάστασιν ἡμῖν ἐδώρησατο πρὸς αὐτὸν σὺν βοήσωμεν, Φείσαι Σωτήρ, καὶ οὓς προσελάβου μετὰ τῶν ἐκλεκτῶν σου, ἀνάπαυσον ὡς φιλάνθρωπος.

Καὶ νῦν. Θεοτεκνίον.

Φωθῆς ἐνδιαίτημα, Θεοπρεπὲς Παναγία, καὶ Θεὸν ἐχώρησας, καὶ Θεὸν ἐγέννησας ἀπειρογάμη, τὸν βροτοῖς ὀρώμενον, ἐν δυσίᾳ Οὐσίαις, ἐν μιᾷ δὲ ὑποστάσει Ἀγνή· αὐτὸν δυσώπησον, τὸν Μονογενῆ καὶ Πρωτότοκον, τὸν σὲ Παρθένον ἄμωμον, καὶ μετὰ τὸν τόκον φυλάξαντα, ψυχὰς ἀναπαύσαι, τῶν πίστει κοιμηθέντων ἐν φωτὶ, ἐν ἀκηράτῳ φαιδρότητι καὶ μακαριότητι.

Τὰ Τροπάρια. Ὁ βᾶθι σοφίας φιλάνθρωπος. Σὲ καὶ τῆχος καὶ λιμένα. Καὶ Ἀπόλυσις. Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Τυπικὰ. Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου. ἤχος πλ β'. Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἐν ἀγγελτοῖς αὐλισθήσονται. Στίχ. Πρὸς σὲ Κύριε κεκραύομαι. Ἡ πρᾶξις τῆς ἡμέρας, καὶ Νεκρῶσιμον Ἀπόστολον. Ἀλληλουία. Μακάριοι, οὓς ἐξελέω, καὶ προσελάβου Κύριε... στίχ. Καὶ τὸ μνημόσυνο αὐτῶν εἰς γενεάν. Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας, ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην. Καὶ Νεκρῶσιμον. Κοινωνικόν. Μακάριοι, οὓς ἐξελέω.

Η ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ.

Κυριακή τῆς Ἁγίας Πεντηκοστῆς, Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἐσπερινῷ, τὸ α. Κάθισμα τὸ, Μακάριος ἀνὴρ. ὅλον. Εἰς δὲ τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν σίχους ἱ. καὶ ψάλλομεν σιχηρὰ ἰδιόμελα, ἤχ α.

Πεντηκοστήν ἑορτάζομεν, καὶ Πνεύματος ἐπιδημίαν, καὶ προθεσμίαν ἐπαγγελίας, καὶ ἐλπίδος συμπλήρωσιν. καὶ τὸ Μυστήριον ὅσον, ὡς μέγα τε καὶ σεβάσιμον διὸ βοῶμέν σοι, Δημιουργέ τοῦ παντός Κύριε δόξα σοι. Δίς.

Πλώσσαις ἀλλογενῶν, ἔκαινούρ-

γησας Χριστέ τοὺς σοὺς Μαθητάς, ἵνα δι' αὐτῶν σε κηρύξωσι τὸν ἀθάνατον Λόγον καὶ Θεὸν, τὸν παρέχοντα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος. Ὁ αὐτός.

Πάντα χορηγεῖ τὸ Πνεῦμα τῷ Ἁγίῳ βρούει Πραφητείας, Ἱερῶν τελειῶν, ἀγραμμάτων σοφίαν ἐδίδασκεν, ἀλιεῖς Θεολόγους ἀνάδειξεν, ὅλον συγκροτεῖ τὸν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας. Ὁμοούσιε καὶ Ὁμόθρονε, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ, Παράκλητε δάξα σοι.

ἦχος

Ἦχος β'.

Εἶδομεν τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, ἐλάβομεν Πνεῦμα ἐπουράνιον, εὐρομεν πίστιν ἀληθῆ, ἀδιαίρετον Τριάδα προσκυνούντες· αὕτη γὰρ ἡμᾶς ἔσωσεν.

Δίς.

Εν τοῖς Προφήταις ἀνήγγειλας ἡμῖν ὁδὸν σωτηρίας, καὶ ἐν Ἀποστόλοις ἔλαμψε Σωτὴρ ἡμῶν, ἡ χάρις τοῦ Πνεύματός σου· σὺ εἶ Θεὸς πρῶτος, σὺ καὶ μετὰ ταῦτα, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας σὺ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Εν ταῖς αὐλαῖς σου ὑμνήσωσε τὸν Σωτῆρα τοῦ Κόσμου, καὶ κλίνας γόνυ προσκυνήσω σου τὴν ἀήτητον δύναμιν, ἐν ἑσπέρα καὶ πρωῇ καὶ μεσημβρία, καὶ ἐν παντὶ καιρῷ εὐλογήσω σε Κύριε.

Εν ταῖς αὐλαῖς σου Κύριε, οἱ πιστοὶ τὸ γόνυ τῆς ψυχῆς, καὶ τοῦ σώματος ὑποκλίναντες, ἀνυμνοῦμέν σε τὸν Ἀναρχὸν Πατέρα, καὶ τὸν συνάναρχον Υἱόν, καὶ τὸ συναίδιον καὶ Πανάγιον Πνεῦμα, τὸ φωτίζον καὶ ἀγιάζον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τριάδα Ὁμοούσιον ὑμολογήσωμεν, Πατέρα καὶ Υἱόν, σὺν Ἁγίῳ Πνεύματι· οὕτω γὰρ ἐκήρυξαν πάντες οἱ Προφῆται, καὶ Ἀπόστολοι μετὰ Μαρτύρων.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Λέοντος Δεσπότης.

Δεῦτε Λαοὶ, τὴν Τρισυπόστατον

Θεότητα προσκυνήσωμεν, Υἱόν ἐν τῷ Πατρὶ σὺν Ἁγίῳ Πνεύματι. Πατὴρ γὰρ ἀχρόνως ἐγέννησεν Υἱόν συναίδιον καὶ σύνθρονον, καὶ Πνεῦμα Ἅγιον ἦν ἐν τῷ Πατρὶ, σὺν Υἱῷ δοξαζόμενον, μία Δύναμις, μία Οὐσία, μία Θεότης, ἦν προσκυνούντες πάντες λέγομεν, Ἅγιος ὁ Θεὸς, ὁ τὰ πάντα δημιουργήσας δι' Υἱοῦ, συνεργεία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἅγιος ἰσχυρὸς, δι' οὗ τὸν Πατέρα ἐγνώκαμεν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐπεδήμησεν ἐν Κόσμῳ. Ἅγιος ἀθάνατος, τὸ Παράκλητον Πνεῦμα, τὸ ἐκ Πατρὸς ἐκπορευόμενον, καὶ ἐν Υἱῷ ἀναπαυόμενον· Τριάς Ἁγία δόξα σοι.

Εἶσοδος. τὸ, Φῶς ἱλαρόν.

Τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Ἀριθμῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Εἶπε Κύριος πρὸς Μωϋσῆν, Συναγάγε μοι ἑβδομήκοντα ἄνδρας ἀπὸ τῶν πρεσβυτέρων τοῦ λαοῦ, οὓς αὐτὸς σὺ οἶδας, ὅτι οὗτοί εἰσι πρεσβύτεροι τοῦ λαοῦ, καὶ Γραμματεῖς αὐτῶν, καὶ ἄξις αὐτοὺς εἰς τὴν Σκηνὴν τοῦ Μαρτυρίου, καὶ στήσονται ἐκεῖ μετὰ σοῦ. Καὶ καταθήσομαι, καὶ λαλήσω ἐκεῖ μετὰ σοῦ, καὶ ἀφελῶ ἀπὸ τοῦ πνεύματος τοῦ ἐπὶ σοί, καὶ ἐπιθήσω ἐπ' αὐτούς, καὶ συναντιλήφονται μετὰ σοῦ τὴν ὄρμην τοῦ λαοῦ, καὶ οὐκ οἴσεις αὐτοὺς σὺ μόνος. Καὶ σὺ συναγάγε Μωϋσῆς ἑβδομήκοντα ἄνδρας ἀπὸ τῶν πρεσβυτέρων τοῦ λαοῦ, καὶ ἕστησεν αὐτοὺς κύκλῳ τῆς Σκηνῆς. Καὶ κατέβη Κύριος ἐν Νεφέλῃ, καὶ ἐλά-

ἐλάλητε πρὸς Μωσῆν, καὶ παρείλετο ἀπὸ τοῦ πνεύματος τοῦ ἐπ' αὐτῷ, καὶ ἐπέθηκεν ἐπὶ τοὺς ἑβδομήκοντα ἀνδρας τοὺς Πρεσβυτέρους. Ὡς δὲ ἐπανεπαύσατο τὸ πνεῦμα ἐπ' αὐτούς, καὶ προσήψευσαν ἐν τῇ παρεμβολῇ, καὶ οὐκ ἔτι προσέθεντο. Καὶ κατελείφθησαν δύο ἄνδρες ἐν τῇ παρεμβολῇ, ὄνομα τῷ ἐνί, Ἑλλάδ, καὶ ὄνομα τῷ δευτέρῳ, Μωδάδ, καὶ ἐπανεπαύσατο ἐπ' αὐτούς τὸ πνεῦμα· καὶ οὗτοι ἦσαν τῶν καταγεγραμμένων, καὶ οὐκ ἦλθον εἰς τὴν Σκηνὴν, καὶ προσήψευσαν ἐν τῇ παρεμβολῇ. Καὶ προσδοσάμων ὁ Νεανίσκος, ἀνήγγειλε τῷ Μωσῆι, καὶ εἶπεν αὐτῷ, λέγων, Ἑλλάδ καὶ Μωδάδ προφητεύουσιν ἐν τῇ παρεμβολῇ. Καὶ ἀποκριθεὶς Ἰησοῦς ὁ τοῦ Ναυῆ, ὁ παρεστηκὼς Μωσῆι, ὁ ἐκλεκτὸς αὐτοῦ, εἶπε, Κύριε Μωσῆ, κάλυσον αὐτούς. Καὶ εἶπεν αὐτῷ Μωσῆς, Μὴ ζηλοῖς σύμοι; καὶ τίς δώη πάντα τὸν Λαὸν Κυρίου προσήτας, ὅταν δῶ Κύριος τὸ πνεῦμα αὐτοῦ ἐπ' αὐτούς;

Προφητείας Ἰωὴλ τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τὰδε λέγει Κύριος, Τὰ τέχνα σου Σιών, χαίρετε καὶ εὐφραίνεσθε ἐπὶ Κυρίῳ τῷ Θεῷ ὑμῶν, ὅτι ἔδωκεν ὑμῖν βρώματα εἰς δικαιοσύνην· καὶ βρέξει ὑμῖν ὑετὸν πρῶτον καὶ ὄψιμον, καθὼς ἐμπροσθεν. Καὶ πλησθήσονται αἱ ἄλνες οἴτου, καὶ ὑπερεκχυθήσονται οἱ ληνοὶ οἴνου καὶ ἐλαίου. Καὶ ἀνταπρωῶσω ὑμῖν ἀντὶ τῶν ἐτῶν, ἃν κατέφαγεν ἡ ἄκρις, καὶ ἡ βροῦχος, καὶ ἡ ἐρυσίβη, καὶ ἡ κάμπη, ἡ δύναμις μου ἡ μεγάλη, ἣν ἐξαπέστειλα εἰς ὑμᾶς, καὶ φάγεσθε ἐσθίοντες, καὶ ἐμπλησθήσεσθε, καὶ αἰνέσετε τὸ ὄνομα Κυρίου τοῦ Θεοῦ ὑμῶν, ὃς ἐποίησε μετ' ὑμῶν θαυμάσια, καὶ οὐ μὴ καταισχυθῆ ὁ Λαός

μου εἰς τὸν αἰῶνα. Καὶ ἐπιγνώσεσθε ὅτι ἐν μέσῳ τοῦ Ἰσραὴλ ἐγώ εἰμι, καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεὸς ὑμῶν, καὶ οὐκ ἔστιν ἔτι πλὴν ἐμοῦ· καὶ οὐ μὴ καταισχυθῆ ἔτι ὁ Λαός μου εἰς τὸν αἰῶνα. Καὶ ἔσται μετὰ ταῦτα, ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ πνεύματός μου ἐπὶ πᾶσαν σάρκα, καὶ προφητεύσουσιν οἱ υἱοὶ ὑμῶν, καὶ αἱ θυγατέρες ὑμῶν, καὶ οἱ πρεσβύτεροι ὑμῶν ἐνυπνιασθήσονται, καὶ οἱ νεανίσκοι ὑμῶν ὄρασεις ὄψονται. Καὶ γὰρ ἐπὶ τοὺς δούλους μου καὶ ἐπὶ τὰς δούλας μου, ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ πνεύματός μου, καὶ προφητεύσουσι. Καὶ δώσω τέρατα ἐν τῷ Οὐρανῷ ἄνω, καὶ σημεῖα ἐπὶ τῆς γῆς κάτω, αἶμα, καὶ πῦρ, καὶ ἀτμίδα καπνοῦ. Ὁ ἥλιος μεταστραφήσεται εἰς σκότος, καὶ ἡ Σελήνη εἰς αἶμα, πρὶν ἢ ἔλθειν τὴν ἡμέραν Κυρίου τὴν μεγάλην, καὶ ἐπιφανῆ. Καὶ ἔσται πᾶς ὃς ἀνῆκε καλέσεται τὸ ὄνομα Κυρίου, σωθήσεται.

Προφητείας Ἰεζεκιὴλ τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τὰδε λέγει Κύριος, Ἀφήσμαι ὑμᾶς ἐκ τῶν ἔθνων, καὶ ἀθροίσω ὑμᾶς ἐκ πασῶν τῶν γενεῶν, καὶ εἰσαῶω ὑμᾶς εἰς τὴν γῆν ὑμῶν. Καὶ ῥανῶ ἐφ' ὑμᾶς ὕδωρ καθαρὸν, καὶ καθαρισθήσεσθε ἀπὸ πασῶν τῶν ἀκαθαρσιῶν ὑμῶν, καὶ ἀπὸ πάντων τῶν εἰδώλων ὑμῶν, καὶ καθαρῶ ὑμᾶς. Καὶ δώσω ὑμῖν καρδίαν καινὴν, καὶ πνεῦμα καινὸν δώσω ὑμῖν, καὶ ἀφελῶ τὴν καρδίαν τὴν λιθίνην ἐκ τῆς σαρκὸς ὑμῶν, καὶ δώσω ὑμῖν καρδίαν σαρκίνην. Καὶ τὸ πνεῦμά μου δώσω ἐν ὑμῖν, καὶ ποιήσω ἵνα ἐν ταῖς δικαιομασίαι μου πορεύησθε, καὶ τὰ κρίματά μου φυλάξῃσθε, καὶ ποιήσητε. Καὶ κατοικήσητε ἐπὶ τῆς γῆς, ἣς ἔδωκα τοῖς πατράσιν ὑμῶν· καὶ ἐσθιέτε μοι

σθέ μοι εἰς Λαδν, καὶ ἄρα θοομα ἕμιν
εἰς Θεόν.

Εἰς τὴν Λιτὴν στιχρὰ ἰδιόμελα. ἤχ. β'

Εν τοῖς Προφήταις ἀνήγγειλας
ἡμῖν ὁδὸν σωτηρίας, καὶ ἐν Ἀπο-
στόλοις ἔλαμψε Σωτῆρ ἡμῶν ἡ
χάρις τοῦ Πνεύματος σου· σὺ εἶ
Θεὸς πρῶτος, σὺ καὶ μετὰ ταῦτα,
καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας, σὺ εἶ ὁ Θεὸς
ἡμῶν.

Εν ταῖς αὐλαῖς σου ἠμνήσω σε
τὸν Σωτῆρα τοῦ Κόσμου, καὶ
κλίνας γόνου προσκυνήσω σου τὴν
ἀήττητον δύναμιν· ἐν ἑσπέρα καὶ
πρωῖ καὶ μεσημβρία, καὶ ἐν παντὶ
καιρῷ εὐλογήσω σε Κύριε.

Εν ταῖς αὐλαῖς σου Κύριε, οἱ πι-
στοὶ τὸ γόνου τῆς ψυχῆς, καὶ τοῦ
σώματος ὑποκλιναντες, ἀνυμνοῦ-
μέν σε τὸν Ἀναρχὸν Πατέρα, καὶ
τὸν συνἀναρχὸν Υἱόν, καὶ τὸ συ-
ναίδιον, καὶ Πανάγιον Πνεῦμα, τὸ
φωτίζον καὶ ἀγιάζον τὰς ψυχὰς
ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. ἤχος πλ δ'.

Οτε τὸ Πνεῦμα σου κατέπεμψας
Κύριε, καθημένον τῶν Ἀποστό-
λων, τότε οἱ τῶν Ἑβραίων παιδες
θεωροῦντες, ἐξίσταντο θάμβει· ἤ-
κουον γὰρ αὐτῶν φθειρομένων
ἐτέρας ξέναις γλώσσαις, καθὼς
τὸ Πνεῦμα ἐχορήγει αὐτοῖς· ἰδιώ-
ται γὰρ ὄντες ἐσφραθισθῆσαν, καὶ
τὰ Ἔθνη πρὸς πᾶσιν ζωγράφαν-
τες, τὰ θεῖα ἐρρήταρευσον· διὸ καὶ
ἡμεῖς βρωμέν σοι, Ὁ ἐπὶ γῆς ὄφθεις,

καὶ ἐκ τῆς πλάνης σώσας ἡμᾶς,
Κύριε δόξα σοι.

Ἀποστόλου ἰδιόμελα ἤχος πλ. β'.

Αγνοῦντα τὰ Ἔθνη Κύριε, τὴν
τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ἐν τοῖς
Ἀποστόλοις σου γνωσθένην· δὴ-
ναίμην, τὴν ἐναλλακτὴν πᾶν γλωσ-
σῶν, μέθην εἶναι ἐνομιζόν· ἡμεῖς
δὲ σπτηρχθέντες ὑπ' αὐτῶν, ἀπαύ-
στως οὕτω λέγομεν, Τὸ Πνεῦμα
σου τὸ Ἅγιον, μὴ ἀντανέλῃς ἀφ'
ἡμῶν, δεόμεθα φιλάνθρωπε.

Σίχ. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον.

Κύριε τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἡ
ἐπιφοίτησις, τοὺς Ἀποστόλους σου
ἐμφορήσασα, ἐν ἐτέραις γλώσσαις
λαλεῖν παρεσκεύασεν· ὅθεν τὸ πα-
ράδοξον, ταῖς μὲν ἀπιστοῖς μέθην
ἐνομιζέτο, τοῖς δὲ πιστοῖς πρόξε-
νον σωτηρίας· οὐ τῆς ἐλλάμψεως
καὶ ἡμᾶς ἀξίωσον, δεόμεθα φι-
λάνθρωπε.

Στίχ. Μὴ ἀποβρίψῃς με ἀπὸ τοῦ.

Βασιλεῦ οὐράνιε, Παράκλητε,
τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας· ὁ παν-
ταχοῦ παρὼν καὶ τὰ πάντα πλη-
ρῶν ὁ θεσαυρὸς τῶν ἀγαθῶν καὶ
ζωῆς χορηγός, ἐλθε καὶ σκῆνωσον
ἐν ἡμῖν, καὶ καθάρτισον ἡμᾶς ἀπὸ
πάσης κηλίδος, καὶ σώσον ἀγαθῶ
τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν ἤχ. πλ. δ'.

Γλώσσαι ποτὲ συνεχέθησαν, διὰ
τὴν τόλμην τὴν πυργοποιίας.
γλωσ-

γλώσσαι δὲ νῦν ἐσοφίσθησαν, διὰ τὴν δόξαν τῆς Θεογονίας· ἐκεῖ κατεδίκασε τοὺς ἀσεβεῖς τῷ πταισρατι, ἐν ταῦθα ἐφώτισε Χριστὸς τοὺς ἀλείεις τῷ Πνεύματι· τότε κατηγγήθη ἡ ἀφωμία πρὸς τιμωρίαν, ἄρτι καινουργεῖται ἡ συμφωνία, πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον. ἤχος πλ. δ'.

Εὐλόγητός εἰ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ πανσόφος τοὺς ἀλείεις ἀναδείξας, καταπέμφας αὐτοῖς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, καὶ δι' αὐτῶν τὴν οἰκουμένην σαγηνεύσας, φιλάνθρωπε δόξα σοι,

Τὸ αὐτὸ καὶ εἰς τὸ, Θεὸς Κύριος. Εἰς τὸν Ὁρθρον μετὰ τὴν ἀ' στιχολογίαν Κάθισμα. ἤχος δ'.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Τὴν μεθέορτον Πιστοὶ, καὶ τελευταίαν Ἑορτὴν, ἑορτάσωμεν παιδρῶς, αὕτη ἐστὶ Πεντηκοστὴ, ἐπαγγελίας συμπλήρωσις καὶ προθεσμίας· ἐν ταύτῃ γὰρ τὸ πῦρ, τοῦ Παρακλήτου εὐθύς, κατέβη ἐπὶ γῆς, ὡς περ ἐν εἶδει γλωσσῶν, καὶ Μαθητὰς ἐφώτισε, καὶ τούτους οὐρανομύστας ἀνέδειξε· τὸ φῶς ἐπέστη, τοῦ Παρακλήτου, καὶ τὸν Κόσμον ἐφώτισε. Δίς.

Καὶ γίνεται Ἀνάγνωσις. Μετὰ δὲ τὴν β' στιχολογίαν, Κάθισμα. ὅριον.

Η τοῦ Πνεύματος πηγὴ, ἐπίδημοῦσα τοῖς ἐν γῆ, εἰς πυρφόρους

ποταμούς, μερίζομένη νόπτως, τοὺς Ἀποστόλους ἐδρόσιζε φωταγωγοῦσα, καὶ γέγονεν αὐτοῖς, νέφος δροσῶδες τὸ πῦρ, φωτίζουσα αὐτοὺς, καὶ ὑετίζουσα φλὸς δι' ἡμεῖς ἐλάβομεν, τὴν χάριν διαπυρός τε καὶ ὕδατος· τὸ φῶς ἐπέστη, τοῦ Παρακλήτου, καὶ τὸν Κόσμον ἐφώτισε. Δίς.

Καὶ Ἀνάγνωσις. Μετὰ τὸν Παλιέλεον. Κάθισμα. ἤχος πλ. δ'.

Τὸ προσταχθέν.

Μετὰ τὴν Ἐγερσιν Χριστὸς τὴν ἐκ τοῦ τάφου, καὶ τὴν πρὸς ὕψος οὐρανοῦ θείαν Ἀνάληψιν, τοῖς Θεόπταις τὴν Δόξαν σου κατέπεμψας Οἰκτιρῶν, Πνεῦμα εὐθὺς ἐγκαινίσας τοῖς Μαθηταῖς· ὅθεν ὡς περ κιθάρᾳ μουσουργικῇ, πᾶσιν ἐτρανολόγησαν, τῷ θεῷ πληρεπὴς μυστικῶς, Σῶτερ τὰ ἀπήχηματά, καὶ τὴν οἰκονομίαν σου. Δίς.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ, τὸ ἀ' Ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου. Προκειμένον. ἤχ. δ'· στίχ. Τὸ Πνεῦμα σου τὸ ἀγαθὸν ὀδηγήσει με. στίχ. Κύριε εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου. Τὸ, Πᾶσα πνοή.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννη.

Οὔσης ὀψίας τῆ ἡμέρας ἐκεῖνη τῆ μιᾶ τῶν Σαββάτων, καὶ τῶν Ουρῶν κεκλησιμένων, ὅπου ἦσαν οἱ Μαθηταὶ συνηγμένοι· διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἔστη εἰς τὸ μέσον, καὶ λέγει αὐτοῖς, Εἰρήνῃ ὑμῖν. Καὶ

τοῦτο

τοῦτο εἰπὼν, ἔδειξεν αὐτοῖς τὰς
 χεῖρας καὶ τὴν πλευρὰν αὐτοῦ.
 Ἐχάρησαν οὖν οἱ Μαθηταὶ ἰδόντες
 τὸν Κύριον. Εἶπεν οὖν αὐτοῖς ὁ
 Ἰησοῦς· πάλιν, Εἰρήνη ὑμῖν κα-
 θὼς ἀπέσταλκέ με ὁ Πατήρ, καὶ γὼ
 πέμπω ὑμᾶς. Καὶ τοῦτο εἰπὼν,
 ἐνεφύσησε, καὶ λέγει αὐτοῖς· Λά-
 βετε Πνεῦμα Ἅγιον· ἃν τίνων
 ἀφῆτε τὰς ἁμαρτίας, ἀφίενται
 αὐταῖς, ἃν τιμῇ κρατῆτε, κεκρα-
 τηται.

Ἄναστασιν Χριστοῦ, οὐ λέγομεν,
 ἀλλ' εὐθὺς τὸν Ν'. Δόξα. Ταῖς τῶν
 Ἀποστόλων. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεο-
 τόκου. Εἶτα, στίχ. Ἐλέησόν με ὁ
 Θεός. ἤχος πλ. β'. Βασιλεῦ οὐράνιε,
 Παράκλητε. Οἱ Κανόνες. Ὁ βαρὺς,
 τοῦ Κυρίου Κοσμά.

ᾠδὴ Α'. ἤχος βαρὺς. Ὁ Εἰρμός.

Πάντῳ ἐκάλυψε Φαραῶ σὺν ἄρ-
 μασιν, ὁ συντρίβων πολέμους ἐν
 ὑψηλῷ βραχίονι· ἄσωμεν αὐτῷ
 ὅτι δεδοξασται.

Εργῷ ὡς πάλαι τοῖς Μαθηταῖς
 ἐπηγγείλω, τὸ Παράκλητον Πνεῦ-
 μα ἐξαποστείλας Χριστέ, ἔλαμψας
 τῷ κόσμῳ φῶς φιλάνθρωπε.

Νόμῳ τὸ πάλαι προκηρυχθέν καὶ
 Προφήταις, ἐπληρώθη τοῦ θεοῦ
 Πνεύματος σήμερον· πᾶσι γὰρ
 πιστοῖς χάρις ἐκκέχυται.

Ὁ Ἰαμβικός τοῦ Κυρίου Ἰωάννου
 τοῦ Δαμασκηνοῦ.

ᾠδὴ Α'. ἤχος δ'. Ὁ Εἰρμός.

Θεῖῳ καλυφθεὶς ὁ βραδύγλωσσος

γνώφῳ· Ἐρρήτορευσε τὸν θεό-
 γραφον νόμον· Ἴδὼν γὰρ ἐκπ-
 νάξας ὀμματας νόου, Ὅρα τὸν
 ὄντα καὶ μυεῖται Πνεύματος,
 Γνώσιν γεραίρων ἐνθεοῖς τοῖς
 ἄσμασιν.

Εφ' ἐὸ σκεπτόν καὶ σεβάσμιον
 στόμα, Νοσοφίμος ὑπὲρ οὐ γεννη-
 σεται φίλοις· Ἐγὼ γὰρ εἰς Πα-
 τρώων Ἰψιστον Θρόνον, Συνεδριά-
 ζων ἐκχεῶ τοῦ Πνεύματος, Λάμ-
 ψαι ποδοῦσαι τὴν χάριν τὴν ἀ-
 φθονον.

Ορος βεβήκως ἀτρεκέστατος Λό-
 γος, Γαληνόμορφον ἐκτελεῖ τὴν
 καρδίαν· Ἔργον γὰρ ἐκπεράνας
 εὐφρανε φίλους, Πνοῆ βιαιὰ καὶ
 πυρὸς γλωττήμασι, Νείμας τὸ
 Πνεῦμα Χριστός ὡς ὑπέσχετο.

Καταβασία. Πόντῳ ἐκάλυψε. Καὶ
 Θεῖῳ καλυφθεῖς.

ᾠδὴ Γ'. Ὁ Εἰρμός.

Τὴν ἐξ ὕψους δύναμιν τοῖς Μα-
 θηταῖς Χριστέ, ἕως ἀνένδυσθηθε
 ἔφης, καθίσαιτε ἐν Ἱερουσαλὴμ,
 ἐγὼ δὲ ὡς ἐμέ Παράκλητον
 ἄλλον, Πνεῦμα τὸ ἐρόν· τε καὶ
 Πατρός ἀποστελῶ, ἐν ᾧ στε-
 ρωθήσεσθε.

Ἡ τοῦ θεοῦ Πνεύματος ἐπιδη-
 μήσασα δύναμις, τὴν μερισθείσαν
 πάλαι φωνὴν, κακῶς ὁμοιοησάν-
 των εἰς μίαν ἁρμονίαν, θεῖας
 συνῆψε, γνώσει συνετίζουσα πι-
 στούς τῆς Τριάδος, ἐν ἧ ἔστε-
 ρωθήμεν.

Εἰρμός

Εἰρήμῳ. Ἄλλος.

Ερήμῳ γαστρός ἠτεκνωμένης
 » πέδας, Ἰβριν τε δυσκαθέκτον
 » ἠτεκνωμένης, Μόνη προσευχῆ
 » τῆς Προφήτιδος παλαι, Ἀννης
 » φερούσης Πνεῦμα συντετριμμέ-
 » νον, Πρὸς τὸν δυνάστην καὶ
 » Θεὸν τῶν γνώσεων.

Αλαπίτος ἐστὶν ἡ Θεαρχικωτάτη.
 ῥήταρας γὰρ ἐξέφηνε τοὺς ἀ-
 γραμμαίτους, Ἄλις σοφιστὰς συ-
 στομιζοντας λόγῳ, Καὶ τῆς βα-
 θείας νυκτὸς ἐξαιρουμένους, Λαοὺς
 ἀπείρους ἀστραπῆ τοῦ Πνεύματος.

Ην ἐκπορευτὸν ἐξ ἀγεννήτου φά-
 ους, Τὸ πανσθενουργόφωτον ἄ-
 φθιτον σέλας, Οὐ τὴν δι' Υἱοῦ Πα-
 τρικῆς ἐξουσίας. Νῦν ἐμφανίζει
 συμφυῆ φρικτωρίαν, Ἦχος πυρώ-
 δης ἐν Σιών τοῖς ἔθνεσιν.

Καταβασία. Τὴν ἐξ ὕψους. Καὶ.
 Ἐβήξε γαστρός. Κάθισμα. ἦχ. κλ δ'

Τὸ πρὸς ἀχθὲν μυστικῶς.

Οὶ τοῦ Σωτῆρος ἐρασταὶ χαρᾶς
 ἐπλήσθησαν, καὶ θάρσος ἔλαβον
 οἱ πρώην δειλιῶντες, ὡς τὸ Πνεῦ-
 μα τὸ Ἅγιον σήμερον ἐξ ὕψους,
 κατήλθεν ἐπὶ τὸν οἶκον τῶν Μα-
 θητῶν, καὶ ἄλλος ἄλλα ἐλάλει
 πρὸς τοὺς λαοὺς· γλώσσαι γὰρ διε-
 σπάρησαν, ὀρώμεναι ὡσεὶ πυρὸς,
 καὶ τούτους οὐ κατέφλεξαν, ἀλλὰ
 μᾶλλον ἐδρόσισαν. Δίς.

Ὡς δ' Ἄ. Ὁ Εἰρήμῳ.

Κατανοῶν ὁ Προφήτης, τὴν ἐπ'

» ἐσχάτων σου. Χριστὲ ἔλευσθι
 » ἀνεβόα, Τὴν σὴν εἰσακήκοα
 » Κύριε δυναστείαν, ὅτι πάντας
 » τοῦ σῶσαι τοὺς Χριστοὺς σου
 » ἐλήλυθας.

Θ ἐν Προφήταις λαλήσας, καὶ
 διὰ Νόμου κηρυχθεὶς πρῶτη τοῖς
 ἀτελέσι, Θεὸς ἀληθὴς ὁ Παρά-
 κλητος, τοῖς τοῦ Λόγου ὑπηρεταῖς
 καὶ μάρτυσι γνωρίζεται σήμερον.

Σῆμα Θεότητος φέρον, τοῖς Ἀ-
 ποστόλοις ἐν πυρὶ, Πνεῦμα κα-
 τεμερίσθη, καὶ ξέναις ἐν γλώσ-
 σαις ἐνέφηεν, ὡς Πατὸρθὲν θεῖον
 σθένος ἐρχόμενον, ἐστὶν ἀυτοκέ-
 λευθον. Εἰρήμῳ ἄλλος.

Αναξ Ἀνάκτων οἶος ἐξ οἴου μῶ-
 νος, Λόγος προελθὼν Πατὸρς
 » ἐξ ἀνακτίου, Ἰσοσθενὲς σου
 » Πνεῦμα τοῖς Ἀποστόλοις, Νη-
 » μερτὲς ἐξέπεμψας ὡς Εὐεργέ-
 » τῆς, Ἄδουσι δόξα τῷ κρατεῖ
 » σου Κύριε.

Λουτρὸν τὸ θεῖον τῆς παλιγγε-
 νεσίας, Λόγῳ κεραυνῶς συντεθει-
 μένη φύσις, Ομβροβλυταῖς μο-
 ρεῖθρον ἐξ ἀκηράτου, Νευυγμε-
 νης σου πλευρᾶς, ὦ Θεοῦ Λόγε,
 Ἐπισφραγίζων τῆ ζέσει τοῦ Πνεύ-
 ματος.

Κάμπτει τὰ πάντα τῷ Παρα-
 κλήτῳ γόνῳ, Γόνῳ τε Πατὸρς
 Πατρὶ συμφοεστάτω. Ἐν γὰρ προ-
 σώποις οἶδε τριττοῖς οὐσίαν, Νη-
 μερτὲς ἀπρόουτον ἀχρονον· μέανω

Ἐλαψέ

Ἐλαμψε φῶς γὰρ ἡ χάρις τοῦ Πνεύματος.

Τελεῖσθε πάντες τῇ Θεαρχικω-
τατῇ, Ὅσοι λατρευταί τῆς τριφεγ-
γοῦς οὐσίας. Ὑπερφυῶς τελεῖ γὰρ
ὡς Εὐεργέτης, Καὶ πυρσολαμ-
πεῖ Χριστὸς εἰς σωτηρίαν, Ὅλην
πορίζων τὴν χάριν τοῦ Πνεύ-
ματος.

Καταβασία. Κατανοῶν ὁ Προφή-
της. Καί, Ἄναξ Ἀνακτῶν.

Ἦδὴ Ε'. Ὁ Εἰρμός.

Τὸ διὰ τὸν φόβον σου ληφθῆν
• Κύριε, ἐν γαστρὶ τῶν Προφη-
• τῶν, καὶ κυηθῆν ἐπὶ τῆς γῆς
• Πνεῦμα σωτηρίας, Ἀποστολι-
• κὰς καρδίας κτίζει καθαρὰς,
• καὶ ἐν τοῖς πιστοῖς εὐθὲς ἐγκαι-
• νίζεται· φῶς γὰρ καὶ εἰρήνη,
• διότι τὰ σὰ προστάγματα.

Ἡ ἐπιφοιτήσατα ἰσχὺς σήμερον,
αὕτη Πνεῦμα ἀγαθόν, Πνεῦμα
σοφίας Θεοῦ, Πνεῦμα ἐκ Πατρὸς
ἐκπορευθῆν, καὶ δι' Υἱοῦ πιστοῖς
ἡμῖν πεφηνὸς μεταδοτικόν, ἐν οἷς
κατοικίξεται φύσει, τῆς ἐν ἧ κα-
τοπτρευεται ἀγιοτήτος.

Εἰρμός ἄλλος.

Λυτήριον κάθαρσιν ἀμπλακημά-
• των, Πυρίπνοον δέξασθε πνεύ-
• ματος δρόσον, Ὡ τέχνα φω-
• τόμορφα τῆς Ἐκκλησίας. Νῦν
• ἐκ Σιών γὰρ ἐξελήλυθε νόμος,
• Ἡ γλωσσοπυρσόμορφος Πνεύ-
• ματος χάρις.

Καθὼςπερ εὐδόκησεν αὐτεξου-
σίως, Ἀδέσποτον κατεῖσι Πνεύ-
μα Πατρόθεν, Σοφίζον ἐν γλώσ-
σῃσι τοῦς Ἀποστόλους, Ἐπισφρα-
γίζον τὸν φερέσειον Λόγον, Πα-
τροσθενὲς ἑξυμμόρφον ὁ Σωτῆρ
ἔφη.

Ἰῆτο τὰς φρένας μὲν ἐξ ἀμαρ-
τίας, Καυτῶ κατεσκευάζε τῶν Ἀ-
ποστόλων, Θεὸς Λόγος πάνταρ-
χος Ἀρχάντων δόμον. Ὁμοσθε-
νοῦς δὲ καὶ συνουσιουμένου, Νῦν
ἐγκατοικίξεται Πνεύματος φάος.

Καταβασία. Τὸ διὰ τὸν φόβον σου.
Καί, Λυτήριον κάθαρσιν.

Ἦδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

Ναυτιῶν τῷ σάλῳ, τῶν βιωτι-
• κῶν μελημάτων, συμπλοῖσις
• ποντούμενος ἀμαρτίαις, καὶ
• ψυχοφθόρῳ θηρὶ προσριπτού-
• μενος, ὡς ὁ Ἰωνᾶς Χριστὸ βοῶ
• σοι, Ἐκ θανατηφόρου με βυ-
• θοῦ ἀνάγαγε.

Ἐκ τοῦ Πνεύματός σου, σάρκα
ἐπὶ πᾶσαν ὡς εἶπας, πλουσίως
ἐξέχεας, καὶ ἐπληρώθη τῆς σῆς
ἡ σύμπασα γνώσεως Κύριε· ὅτι
ἐκ Πατρὸς Υἱὸς ἀβρέυστως, ἔφως,
καὶ τὸ Πνεῦμα ἀμερίστως προεῖσι.

Εἰρμός ἄλλος.

Πλασμός ἡμῖν Χριστὲ καὶ σωτη-
• ρία, Ὁ Δεσπότης ἔλαμψας ἐκ
• τῆς Παρθένου, Ἰν' ὡς Προ-
• φήτην θηρὸς ἐκ θαλασσιῦ,

Σέρ-

» Στέρνων Ἰωνᾶν τῆς φθορᾶς
 » διαρπάσης, Ὅλον τὸν Ἀδάμ
 » παγγενῆ πεπτωκότα.

Ἰμπερτὸν ἡμῖν εὐθὲς ἐν τοῖς ἐγ-
 κάτοις, Αἰωνίως ἔξουσι Πνεῦμα
 καινίσαις, Πατροπροβλήτως πάν-
 τοτε ζυνημμένον, Ὑλης ἀπεχ-
 θοῦς καυστικὸν μολυσμάτων, Ῥυ-
 που τε φρενῶν ῥυπτικὸν Παντο-
 κράτωρ.

Ορεκτὸν ἀξίωμα τοῖς Ἀποστό-
 λοις, Σιωνίταις μίμνουσι σὴν πα-
 ρουσίαν, Γνώρισμα Πνεῦμα Πα-
 τρογγενήτου Λόγου, Λέσχην
 ἀπτοῦ τῶν Ἐθνῶν ποπυσμάτων,
 Ὀκιστα δεικνὺς πυρπνῶως καθι-
 δρύεις.

Καταβασία. Ναυτιῶν τῷ σάλῳ.
 Καί, Ἰλασμὸς ἡμῖν. Κοντάκιον. πλ δ'.

Οτε καταβάς τὰς γλώσσας συν-
 ἔχεε, διεμέριζεν Ἔθνη ὃ Ὑψι-
 στος, ὅτε τοῦ πυρὸς τὰς γλώσ-
 σας διένειμεν, εἰς ἐνότητα πάν-
 τας ἐκάλεσε· καὶ συμφώνως δο-
 ξάζομεν, τὸ πανάγιον Πνεῦμα.

Ταχεῖαν καὶ σταθερὰν δίδου πα-
 ραμυθίαν τοῖς δούλοις σου Ἰησοῦ,
 ἐν τῷ ἀκηδιάσαι τὰ πνεύματα
 ἡμῶν· μὴ χωρίζου τῶν ψυχῶν
 ἡμῶν ἐν θλίψεσι· μὴ μακρύνου
 τῶν φρενῶν ἡμῶν ἐν περιστάσε-
 σιν· ἀλλὰ αἰεὶ ἡμᾶς πρόφθασον,
 ἕγγισον ἡμῖν, ἕγγισον ὃ πανταχοῦ,
 ὡσπερ καὶ τοῖς Ἀποστόλοις σου
 πάντοτε συνῆς, οὕτω καὶ τοῖς σὲ
 ποθοῦσιν ἔνωσον σαυτὸν οἰκτίρ-

μων, ἵνα συνημμένοι σε ὑμνῶμεν,
 καὶ δοξολογῶμεν τὸ πανάγιον
 Πνεῦμα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Κυριακῇ ὀγδόῃ
 ἀπὸ τοῦ Πάσχα, Μνεῖαν ποιούμεθα
 τῆς ἁγίας Πεντηκοστῆς· καθ' ἣν τὸ
 Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐν εἶδει πυρίνων
 γλωσσῶν τοῖς Μαθηταῖς ἐπεδήμησε.
 Στίχ. Πνοῆ βριαία γλωσσοπυρεύτως
 νέμει, Χριστὸς τὸ Θεῖον Πνεῦμα τοῖς
 Ἀποστόλοις, Ἐκκέχυται μεγάλῳ ἐνὶ
 ἡματι Πνεῦμα ἀλιεῦσι. Ταῖς τῶν Ἀ-
 γίων Ἀποστόλων πρεσβείαις.

Ὀδὴ Ζ'. Ὁ Εἰρμός,

Οἱ ἐν καμίνῳ τοῦ πυρὸς ἐμβλη-
 » θέντες ὅσοι Παῖδες, τὸ πῦρ εἰς
 » δρόσον μετέβαλον, διὰ τῆς ὑμνω-
 » διας, οὕτω βοῶντες, εὐλογητὸς
 » εἰ Κύριε ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων
 » ἡμῶν.

Ρητορευόντων τὰ θεῖα μεγαλεῖα
 τῶν Ἀποστόλων, τοῦ πνεύματος
 ἢ ἐνέργεια, ἐνομίζετο μέθη τοῖς
 ἀπιστοῦσι, δι' ἧς Τριάς γνωρίζε-
 ται εἰς Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τὴν ἀδιαίρετον φύσιν ὀρθοδόξως
 θεολογοῦμεν, Θεὸν Πατέρα τὸν
 ἀναρχον, τῆς αὐτῆς ἐξουσίας Λό-
 γον καὶ Πνεῦμα εὐλογητὸς εἰ κρά-
 ζοντες ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡ-
 μῶν. Εἰρμός ἄλλος.

Σύμφωνον ἐβρόχησεν ὀργάνων μέ-
 » λος, Σέβειν τὸ χρυσότευκτον
 » ἄψυχον βρέτας, Ἡ τοῦ Παρα-
 » κλήτου δὲ φωσφόρος χάρις,

• Σεβασμιάζει τοῦ βοῶν Τριάς
• μόνῃ, Ἰσοσθενῆς ἀναρχος εὐ-
• λογητὸς εἶ.

Φωνὴν Προφητόφθεγκτον ἠγνοη-
κότες, Ἐρασκον οἰνότευκτον ἄ-
φραγες μέθην, Ῥήσεις ξενηκού-
σθησαν ὡς Ἀποστόλων. Οἱ εὐ-
σεβεῖς δὲ σοὶ βοῶμεν ἐνθῆως,
Νεουργέ τοῦ συμπαντος εὐλογη-
τὸς εἶ.

Θέσπιν κατεβρόντησεν ὁ βλέπων
ἄπα, Ἐνθους Ἰαὴλ τοῦ θεαρχι-
κατάτου, Οἷς ἐκχεῶ φήσαντος
οἶά περ Λόγου. Τοῦ Πνεύματος
μου συμβοήσουσι φύσις. Ἡ τρισ-
σοφεγγόφωτος εὐλογητὸς εἶ.

Τριττὴ μὲν εὐμοίρησεν ὠρῶν τὴν
χάριν, Ὅπως ὑπεμψήνειε τρεῖς
ὑποστάσεις, Σέβειν ἐν ἀπλότητι
τῆς ἐξουσίας. Ἄλλ' ἐν μιᾷ νῦν
ἡμερῶν τῇ κυρία, Ἰδὸς Πατῆρ
καὶ Πνεῦμα εὐλογητὸς εἶ.

Καταβασία. Οἱ ἐν καίνῳ. Καὶ
Σύμφωνον ἐβρόητην.

Ὡς Ἡ. Ὁ Ἐπιμὸς.

Αφλεκτὸς πυρὶ ἐν Σινᾷ προσο-
μιλοῦσα, βᾶτος Θεὸν ἐγνώρισε,
• τῷ βροδευγλώσῳ καὶ δυσήχῳ
• Μωσῆι, καὶ Παῖδας ζῆλος Θεοῦ,
• τρεῖς ἀναλώτους τῷ πυρὶ ὑμνω-
• δους ἔδειξε· πάντα τὰ ἔργα τὸν
• Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε
• εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ζωτικῆς ἐξ ὕψους βιαίας φερο-
μένης, ἠχητικῶς τοῦ Πνεύματος
(ΤΟΜΟΣ Γ΄.)

τοῦ παναγίου, ἀλιεῦσι πνοῆς, πυ-
ρίνων εἶδει γλωσσῶν, τὰ μεγα-
λαια τοῦ Θεοῦ ἐρόητορεῦνοντο πάντα
τὰ ἔργα τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ
ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰ-
ῶνας.

Ὡς μὴ θιγομένῳ προβαίνοντες ἐν
ᾧρει, μὴ πεφρικότες πῦρ δειμα-
τοῦν, δεῦτε καὶ στῶμεν ἐν τῷ
ᾧρει Σιών, ἐν Πόλει ζῶντος Θεοῦ,
πνευματοφόροις Μαθηταῖς νῦν
συγχορευόντες· πάντα τὰ ἔργα
τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυ-
ψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.
Ἐπιμὸς ἄλλος.

Λύει τὰ δεσμά καὶ δροσίζει τὴν
• φλόγα, Ὁ τρισσοφεγγῆς τῆς
• θεαρχίας τύπος. Τιμνοῦσι Παῖ-
• δες, εὐλογεῖ δὲ τὸν μόνον,
• Σωτῆρα καὶ παντουργὸν ὡσεὺερ-
• γέτην, Ἡ δημιουργηθεῖσα σύμ-
• πασα κτίσις.

Μνήμην ὁ Χριστὸς τῶν βροτοσ-
σῶν ἐπᾶν, Ἄ πατρακουσθεῖς
τοῖς Ἀποστόλοις ἔφη, Τὸ Πνεῦ-
μα τεύχει γλωσσόσπυρσεύτω θεᾷ,
Ἐπίξον εὐλογητὸν οἰκειομένην,
Ἡλλοτριωμένη δὲ μέλπεισε κτίσις.

Σωτηριωδῶς αὐταδεσπότης ἰὼν,
Φῶς αὐτολαμπές καὶ παρεκτικὸν
φάους, Ὑπάρχον ἦες, ἐμφοροῦν
Ἀποστόλοις, Τιμῆν ὡς ἀῆμα
τοῖς σοῖς οἰκέταις, Δελιπαρημένον
τε Πνεῦμα προσνεμοῖς.

Ἡσε Προφητῶν Πνευματέμφορον
• Π'. • σίμα,

στόμα, Σὴν σωματωδῶς ὁ Μῆδων
ἔνδημιαν, καὶ Πνεῦμα κόλπων
πατρικῶν προηγμένον, Ἀκτιστο-
συμπλαστουργοσύνθρονον σέθεν,
Ἰεὺς ἐνανθρωπήσεως πιστοῖς
σέβας.

Καταβασία. Ἀρλεκτος. Καὶ, Λύει
τὰ δεσμά.

Ἦδη θ'. Ὁ Εἰρμός.

Μὴ τῆς φθορᾶς διὰ πείραν κυ-
» φορήσασα, καὶ παντεχνήμονι
» Λόγω σάρκα δανείσασα, Μῆ-
» τερ ἀπειρανδρε, Παρθένε Θεο-
» τόκε, δοχεῖον τοῦ ἀστέκτου,
» χωρίον τοῦ ἀπειρου, πλαστουρ-
» γοῦ σου σὲ μεγαλύνομεν.

Επὶ παμφλάζοντος πάλοι πυρί-
νου ἄρματος, ὁ ζηλωτῆς καὶ πυ-
ρίπνους χαιρων ὀχούμενος, τὴν
νῦν ἐκλάμψασαν ἐπίπνοϊαν ἐδή-
λου, ἐξ ὕψους Ἀποστόλοις ὑφ'
ῆς καταλαμφθέντες, τὴν Τριά-
δα πᾶσιν ἐγνώρισαν.

Νόμου τῶν φύσεων δίχα ξένον
ἠκούετο τῶν Μαθητῶν, τῆς μι-
ᾶς γὰρ φωνῆς ἀπηχομένης,
Πνεύματος χάριτι ποικίλως ἐ-
νηχοῦντο, λαοὶ, φυλαὶ καὶ γλῶσ-
σαι, τὰ θεῖα μεγαλεῖα, τῆς Τριά-
δος ἠγῶσιν ἠμώμενα.

Εἰρμός, ἄλλος.

Χαίροις Ἀνασσα Μητροπάρθε-
» νον κλέος Ἀπαν γὰρ εὐδίνη-
» τον εὐλαλον στόμα, Ῥητρεῦον
» οὐ σθένει σε μέλπειν ἀξίως
» Ἰληγγία δὲ νοῦς ἅπας σου τον

» Τόκον Νοεῖν ὅθεν σε συμφῶ-
» νως δοξάζομεν.

Ιδεῖν εἶοικε τὴν φυσίζων Κόρην
Μόνη γὰρ ἐν δίνησι κεκρύφει
Λόγον, Νοσοῦσαν ἀλθαίνοντα
τὴν βροτῶν φύσιν Ὅς δεξιοῖς
κλισμοῖσι νῦν ἰδρυμένος, Πατρός
πέπομφε τὴν χάριν τοῦ Πνεύ-
ματος.

Οσοῖς ἐπνευσεν ἡ Θεοόρρυτος χά-
ρις, Λάμποντες ἀστράπτοντες
ἠλλοιωμένοι, Ὅθνεϊαν ἠλλοίω-
σιν εὐπρεπεστάτην, Ἰσοσθενοῦ-
σαν τὴν ἄτμητον εἰδότες, Σοφὴν
τρίβεγγον οὐσίαν δοξάζομεν.

Καταβασία. Μὴ τῆς φθορᾶς. Καὶ,
Χαίροις Ἀνασσα Ἐξαποστειλάριον.

Ὁ οὐρανὸν τῆς ἀστραὶς.

Τὸ πανάγιον Πνεῦμα, τὸ προί-
δον ἐκ τοῦ Πατρὸς, καὶ δι' Ἰησοῦ
ἐνδημησαν, τοῖς ἀγραμμάτοις
Μαθηταῖς, τοὺς σὲ Θεὸν ἐπιγνόν-
τας, σῶσον ἀγίασον πάντας. (Δίς.)

Φῶς ὁ Πατήρ, φῶς ὁ Λόγος,
φῶς καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, ὅ-
περ ἐν γλώσσαις πυρίναις, τοῖς
Ἀποστόλοις ἐπέμφθη, καὶ δι'
αὐτοῦ πᾶς ὁ Κόσμος φωταγω-
γεῖται, Τριάδα σέβειν ἁγίαν.

Ἀπαξ. Εἰς τοὺς Αἴνους, Πᾶτα
πνοή, καὶ ψάλλομεν τὰ Ἰδιόμελα ταῦ-
τα εἰς ε'. ἦχος δ'.

Παράδοξα σήμερον, εἶδον τὰ
Ἔθνη πάντα ἐν πόλει Δαβὶδ,

(120ΚΟΤ) δε

ὅτε τὸ Πνεῦμα κατέβη τὸ ἅγιον ἐν πυρίναις γλώσσαις, καθὼς ὁ θεηγόρος Λουκᾶς ἀπεφθέγγετο· φησὶ γὰρ συνηγμένων τῶν Μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, ἐγένετο ἦχος καθάπερ φερομένης βιαίας πνοῆς, καὶ ἐπλήρωσε τὸν οἶκον, οὗ ἦσαν καθήμενοι· καὶ πάντες ἤρξαντο φθέγγεσθαι, ξένοις ῥήμασι, ξένοις δόγμασι, ξένοις διδάγμασι τῆς Ἁγίας Τριάδος. Δίς.

Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, ἦν μὲν αἰεὶ, καὶ ἔστι καὶ ἔσται, οὔτε ἀρξάμενον, οὔτε παυσόμενον, ἀλλ' αἰεὶ Πατρὶ καὶ Υἱῷ συνταγμαμένον καὶ συναριθμούμενον· Ζωὴ καὶ ζωοποιῶν, φῶς καὶ φωτὸς χορηγὸν, αὐτάγαθον καὶ πηγὴ ἀγαθότητος· δι' οὗ Πατὴρ γνωρίζεται, καὶ Υἱὸς δοξάζεται, καὶ παρὰ πάντων γινώσκεται· μία δύναμις, μία σύνταξις, μία προσκύνησις, τῆς Ἁγίας Τριάδος. Δίς.

Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, φῶς καὶ ζωὴ, καὶ ζωσα πηγὴ νοερά· Πνεῦμα σοφίας, Πνεῦμα συνέσεως· ἀγαθὸν, εὐθὲς νοερόν, ἡγεμονεῦον, καθαίρον τὰ πταίσματα· Θεὸς καὶ θεοποιῶν, πῦρ ἐκ πυρός προϊόν· λαλοῦν, ἐνεργεῖον, διαιροῦν τὰ χαρίσματα· δι' οὗ Προφῆται ἅπαντες, καὶ Θεοῦ Ἀπόστολοι, μετὰ Μαρτύρων ἐστέρθησαν· ξένον ἄκουσμα· ξένον θέαμα· πῦρ διαιρούμενον, εἰς νομὰς χαρισμάτων. (Δίς.)

Δόξα, καὶ νῦν ἤχ. πλ. β'.

Βασιλεῦ οὐράνιε, Παράκλητε εἰς φύλ. 187.

Δοξολογία μεγάλη, τὸ Ἀπολυτίκιον. Εὐλογητὸς εἶ Χριστέ. Εἶτα ἔκτενης, καὶ Ἀπόλυσις, οὕτως.

Ο ἐν εἶδει πυρίνων γλωσσῶν οὐρανόθεν καταπέμψας τὸ Πανάγιον Πνεῦμα ἐπὶ τοὺς Ἁγίους αὐτοῦ Μαθητὰς καὶ Ἀποστόλους, Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν ταῖς πρεσβείαις τῆς παναχράντου.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν λέγομεν τὰ ἀντίφωνα ταῦτα. Ἀντίφωνον. α. ἤχ. β'. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ, ποίησιν δὲ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλει τὸ στερέωμα.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, Σῶτερ σῶσον ἡμᾶς.

εἴχ. Ἡμερὰ τῆ ἡμέρᾳ ἐρεῦγεται ταὶ ῥήματα, καὶ νύξ νυκτὶ ἀναγγέλει γνῶσιν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

εἴχ. Οὐκ εἰσὶ λαλῖαι, οὐδὲ λόγοι, ὧν οὐχὶ ἀκούονται αἱ φωναὶ αὐτῶν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

εἴχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φλόγγος αὐτῶν, καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτῶν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Δόξα. Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Καὶ νῦν. Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Ἀντίφωνον β'. ἦχος β'.

Ἐπακούσαι σου Κύριος ἐν ἡμέρᾳ

θλίψεως ὑπερασπίσαι σου τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ Ἰακώβ.

Σῶσον ἡμᾶς παρακλήτε ἀγαθέ, ψάλλοντάς σοι, Ἀλληλουῖα.

Στίχ. Ἐξαποστείλαι σοι βοήθειαν ἐξ ἁγίου, καὶ ἐκ Σιών ἀντιλαβοίτό σου.

Σῶσον ἡμᾶς Παράκλητε.

Στίχ. Μνησθεῖη πάσης θυσίας σου, καὶ τὸ ὄλοκαύτωμά σου πιανάτω.

Σῶσον ἡμᾶς Παράκλητε.

Δόξα. Σῶσον ἡμᾶς Παράκλητε.

Καὶ νῦν. Ὁ μενογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος.

Ἀντίφωνον, γ'. ἤχος. πλ. δ'.

Κύριε ἐν τῇ δυνάμει σου εὐφρανθήσεται ὁ Βασιλεὺς, καὶ ἐπὶ τῷ σωτηρίῳ σου ἀγαλλιάσεται σφόδρα.

Εὐλογητὸς εἶ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν. Στίχ. Τὴν ἐπιθυμίαν τῆς καρδίας αὐτοῦ ἔδωκας αὐτῷ, καὶ τὴν θέλησιν τῶν χειλέων αὐτοῦ οὐκ ἐστέρησας αὐτόν.

Εὐλογητὸς εἶ Χριστέ,

Στίχ. Ὅτι προέφθασας αὐτόν ἐν εὐλογίαις χρηστότητος.

Εὐλογητὸς εἶ Χριστέ.

Στίχ. Ἔθηκες ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ στέφανον ἐκ λίθου τιμίου.

Εὐλογητὸς εἶ Χριστέ.

Στίχ. Ζωὴν ἤτήσατό σε, καὶ ἔδωκας αὐτῷ μακρότητα ἡμερῶν εἰς αἰῶνα αἰῶνος.

Εὐλογητὸς εἶ Χριστέ.

Τὸ εἰσοδικόν. Ὑψώθητι Κύριε ἐν τῇ δυνάμει σου, ἄσωμεν καὶ ψαλοῦμεν τὰς δυναστείας σου.

Εὐλογητὸς εἶ Χριστέ.

Δόξα, καὶ νῦν, τὸ Κοντάκιον. Ὅτε καταβάς. Ἀντί δὲ τοῦ Τρισαγίου. Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε.

Προκείμενον. ἤχ. πλ. δ'.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγούνται δόξαν Θεοῦ.

Πράξεων τῶν Ἀποστόλων.

Ἐν τῷ συμπληροῦσθαι τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς, ἦσαν ἅπαντες οἱ Ἀπόστολοι ὁμοθυμαδὸν ἐπὶ τὸ αὐτό. Καὶ ἐγένετο ἄφνω ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἤχος ὥσπερ φερομένης πνοῆς βιαίας, καὶ ἐπλήρωσεν ὅλον τὸν οἶκον, οὗ ἦσαν καθήμενοι. Καὶ ὤφθησαν αὐτοῖς διαμεριζόμεναι γλώσσαι ὡσεὶ πυρὸς, ἐκάθισέ τε ἐφ' ἓνα ἕκαστον αὐτῶν. Καὶ ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος ἁγίου, καὶ ἤρξαντο λαλεῖν ἑτέραις γλώσσαις, καθὼς τὸ Πνεῦμα ἐδίδου αὐτοῖς ἀποφθέγγεσθαι. Ἦσαν δὲ ἐν Ἱερουσαλὴμ κατοικοῦντες Ἰουδαῖοι ἄνδρες εὐλαβεῖς, ἀπὸ παντὸς ἔθνους τῶν ὑπὸ τὸν οὐρανόν. Γενομένης δὲ τῆς φωνῆς ταύτης, συνῆλθε τὸ πλῆθος, καὶ συνεχύθη, ὅτι ἤκουον εἰς ἕκαστος τῇ ἰδίᾳ διαλέκτῳ λαλούντων αὐτῶν. Ἐξίσταντο δὲ πάντες, καὶ ἐθαύμαζον, λέγοντες πρὸς ἀλλήλου, Οὐκ ἰδοὺ πάντες οὗτοι εἰσιν οἱ λαλοῦντες Γαλιλαῖοι; Καὶ πῶς ἡμεῖς ἀκούομεν ἕκαστος τῇ ἰδίᾳ διαλέκτῳ ἡμῶν, ἐν ἧ ἐγεννήθημεν; Πάρθοι καὶ Μῆδοι καὶ Ἑλαμίται, καὶ οἱ κατοικοῦντες τὴν Μεσοποταμίαν, Ἰουδαίαν τε καὶ Καππαδοκίαν, Πόντον καὶ τὴν Ἀσίαν, Φρυγίαν τε καὶ Παμφυλίαν, Αἰγύπτον, καὶ τὰ μέρη τῆς Λιβύης

τῆς κατὰ Κυρήνην, καὶ οἱ ἐπιδη-
μοῦντες Ῥωμαῖοι, Ἰουδαῖοί τε καὶ
προσῆλυτοι, Κρήτες καὶ Ἀραβες,
ἀκούομεν λαλούντων αὐτῶν ταῖς
ἡμετέραις γλώσσαις τὰ μεγαλεῖα
τοῦ Θεοῦ.

Ἄλληλοῦα. ἤχ. α΄.

Τῷ λόγῳ Κυρίου οἱ οὐρανοὶ ἐστε-
ραώθησαν.

Στίχ. Ἐξ οὐρανοῦ ἐπέβλεψεν ὁ
Κύριος.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ τῇ μεγάλῃ
τῆς Ἑορτῆς εἰστίκει ὁ Ἰησοῦς

Κοινωνικόν. Τὸ πνεῦμά σου τὸ ἀ-
γαθὸν ὀδηγήσει με ἐν γῆ εὐθείᾳ.

Τῇ αὐτῇ Κυριακῇ τῆς Ν'. Ἐσπέ-
ρας σημαίνει ταχύτερον, καὶ μετὰ τὸν
Εὐλογητὸν, λέγεται ὁ Προομιαικός.
Εἶτα ὁ Διακονος, εἰ ἐστίν, εἰ δὲ, ὁ Ἱε-
ρεὺς τὴν Συναπτὴν.

Ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.
Ἐπερ τῆς ἀναθεν εἰρήνης. Ἐπερ τῆς
εἰρήνης τοῦ σύμπαντος. Ἐπερ τοῦ πε-
ριστωτοῦ λαοῦ, τοῦ ἀπεκδεχομένου
τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. τοῦ
Κυρίου δεηθῶμεν. Ἐπερ τῶν κλιόν-
των τὰς καρδίας αὐτῶν ἐνώπιον Κυ-
ρίου, καὶ τὰ γόνατα, τοῦ Κυρίου δεη-
θῶμεν. Ἐπερ τοῦ ἐνισχυθῆναι ἡμᾶς
πρὸς τελειώσιν εὐαρεστῆσεως, τοῦ
Κυρίου δεηθῶμεν. Ἐπερ τοῦ κατα-

πεμφθῆναι πλούσια τὰ ἐλέη αὐτοῦ ἐφ'
ἡμᾶς, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν. Ἐπερ
τοῦ δεχθῆναι τὴν γονυκλισίαν ἡμῶν,
ὡς θυμίαμα ἐνώπιον αὐτοῦ, τοῦ Κυρίου
δεηθῶμεν. Ἐπερ τῶν χρηζόντων τῆς
παρ' αὐτοῦ βοηθείας, καὶ ἀντιλήψεως,
τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν. Ἐπερ τοῦ ἐν-
σθῆναι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης. Ἀντιλαβοῦ,
τῆς παναγίας ἀχράντου.

Ὁ Ἱερεὺς ἐκφώνως. Ὅτι πρέπει σοι
πᾶτα δόξα, τιμὴ, καὶ προσκύνησις.
Εἶτα τὸ, Κύριε ἐκέκραξα καὶ ψάλλο-
μεν στιχηρὰ Ἰοῦιμελα. ς'. ἤχος δ'.

Παράδοξα σήμερον εἰς φύλ. 194

Δόξα, καὶ νῦν ἤχος πλ β'.

Βασιλεῦ οὐράνιε, Παράκλητε, τὸ
πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁ πανταχοῦ
παρὼν καὶ τὰ πάντα πληρῶν, ὁ
θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν, καὶ ζωῆς
χορηγός, ἔλθε καὶ σκήνωσον ἐν
ἡμῖν, καὶ καθάρισον ἡμᾶς, ἀπὸ
πάσης κηλίδος, καὶ σώσον Ἀγα-
θὲ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἶσοδος μετὰ τοῦ Θυματιοῦ. τὸ,
Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενον, ἤχος βαρὺς.
Τίς Θεὸς μέγας, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν;
σὺ εἶ ὁ Θεός, ὁ ποιῶν θαυμάσια μόνος.

Στίχ. Ἐγνώρισας ἐν τοῖς λαοῖς τὴν
δυναμὴν σου.

Τίς Θεὸς μέγας, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν;

Στίχ. Καὶ εἶπα, γὼν ἠρξάμην
αὐτῇ ἢ ἀλλοιώσις τῆς δεξιᾶς τοῦ
ὀπίστου.

Τίς Θεὸς μέγας, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν;
Στίχ.

Στίχ. Ἐμνήσθη τῶν ἔργων Κυρίου, ὅτι μνησθήσομαι ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῶν θαυμασιῶν σου.

Τίς Θεὸς μέγας, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν;

Ἔπειτα λέγει ὁ Διάκονος. Ἔτι, καὶ ἔτι κλίναντες τὰ γόνατα, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν. Καὶ ἡμῶν τὰ γόνατα κλινόντων, καὶ ἀσκεπῶν ὄντων, ἀναγινώσκει ὁ Ἱερεὺς τὰς εὐχὰς ἀπὸ τοῦ βήματος μεγαλοφώνως, εἰς ἐπήκοον πάντων.

Αχραντε, Ἀμιάντε, Ἀναρχε, Ἀόρατε, Ἀκατάληπτε, ἀνεξιχνίαστε, ἀναλλοιώτε, ἀνυπέροβλητε, ἀμέτρητε, ἀνεξίκακε Κύριε, ὁ μόνος ἔχων ἀθανασίαν, φῶς οἰκῶν ἀπρόσιτον, ὁ ποιήσας τὸν οὐρανὸν, καὶ τὴν γῆν, καὶ τὴν θάλασσαν, καὶ πάντα τὰ δημιουργηθέντα ἐν αὐτοῖς· ὁ πρὸ τοῦ αἰτεῖσθαι τοῖς πᾶσι τὰς αἰτήσεις παρέχων· σου δεόμεθα, καὶ σὲ παρακαλοῦμεν, Δέσποτα φιλόνητο, τὸν Πατέρα τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ, καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους, καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν, κατελθόντος ἐκ τῶν οὐρανῶν, καὶ σαρκωθέντος ἐκ Πνεύματος Ἁγίου, καὶ Μαρίας τῆς Ἀειπαρθένου καὶ ἐνδόξου Θεοτόκου· ὃς πρότερον μὲν λόγοις διδάσκων, ὕστερον δὲ καὶ ἔργοις ὑποδεικνύς, ἠνίκα τὸ σωτήριον ὑφίστατο πάθος, παρέσχεν ἡμῖν ὑπογραμμὸν τοῖς ταπεινοῖς, καὶ ἀμαρτωλοῖς, καὶ ἀναξίοις δούλοις σου, δεήσεις προσφέρειν ἐν

αὐχένος, καὶ γονάτων κλίσειν, ὑπὲρ τῶν ἰδίων ἀμαρτημάτων, καὶ τῶν τοῦ λαοῦ ἀγνοημάτων. Αὐτὸς οὖν πολυέλεος καὶ φιλόνητος, ἐπάκουσον ἡμῶν ἐν ἡμέρᾳ ἐπικαλεσώμεθά σε· ἐξαιρέτως δὲ ἐν τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ τῆς Πεντηκοστῆς, ἐν ἣ μετὰ τὸ ἀναληφθῆναι τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν εἰς τοὺς οὐρανοὺς, καὶ καθεσθῆναι ἐν δεξιᾷ σου τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς, κατέπεμψε τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἐπὶ τοὺς Ἁγίους αὐτοῦ Μαθητὰς καὶ Ἀποστόλους, ὃ καὶ ἐκάθησεν ἐφ' ἕνα ἕκαστον αὐτῶν, καὶ ἐπλήσθησαν ἅπαντες τῆς ἀκενώτου χάριτος αὐτοῦ, καὶ ἐλάλησεν ἑτέροις γλώσσαις τὰ μεγαλεῖά σου, καὶ προσεφθέτευσαν. Νῦν οὖν δεομένων ἐπάκουσον ἡμῶν, καὶ μνήσθητι ἡμῶν τῶν ταπεινῶν καὶ κατακρίτων, καὶ ἐπίστρεψον τὴν αἰχμαλωσίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν, τὴν οἰκειάν συμπάθειαν ἔχων ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύουσαν. Δέξαι ἡμᾶς προσπίπτοντάς σοι, καὶ βοῶντάς τὸ, Ἠμάρτον. Ἐπὶ σὲ ἐπεβρίφημεν ἐκ μήτρας, ἀπὸ γαστρὸς μητρὸς ἡμῶν Θεὸς ἡμῶν σὺ εἶ. ἀλλ' ὅτι ἐξέλιπον ἐν ματαιότητι αἱ ἡμέραι ἡμῶν, γεγυμνώμεθα τῆς σῆς βοηθείας, ἐστερήμεθα ἀπὸ πάσης ἀπολογίας· ἀλλὰ θαρρόντες τοῖς οἰκτιρμοῖς σου, κράζομεν, Ἀμαρτίας νεότητος ἡμῶν καὶ ἀγνοίας μὴ μνησθῆς, καὶ ἐκ τῶν κρυφίων ἡμῶν καθάρισον ἡμᾶς· μὴ ἀποβρίψῃς ἡμᾶς εἰς καιρὸν γήρωος, ἐν τῷ ἐκλείπειν τὴν ἰσχύν ἡμῶν· μὴ ἐγκαταλίπῃς ἡμᾶς πρὶν ἡμᾶς

ἡμᾶς εἰς τὴν γῆν ἀποστρέψαι, ἀξιώσον πρὸς σέ ἐπιστρέψαι, καὶ πρόσχες ἡμῖν ἐν εὐμενείᾳ καὶ χάριτι· ἐπιμέτρησον τὰς ἀνομίας ἡμῶν τοῖς οἰκτιρμοῖς σου· ἀντίθες τὴν ἄβυσσον τῶν οἰκτιρμῶν σου τῷ πλήθει τῶν πλημμελημάτων ἡμῶν· ἐπίβλεψον ἐξ ὕψους ἁγίου σου Κύριε, ἐπὶ τὸν λαόν σου τὸν περιστώτα, καὶ ἐπεκδεχόμενον τὸ παρὰ σοῦ πλούσιον ἔλεος· ἐπίσκεψαι ἡμᾶς ἐν τῇ χρηστότητί σου· ῥῦσαι ἡμᾶς ἐκ τῆς καταδυναστείας τοῦ Διαβόλου· ἀσφάλισαι τὴν ζωὴν ἡμῶν τοῖς Ἁγίοις καὶ Ἱεροῖς Νόμοις σου. Ἀγγέλω πιστῷ φύλακι παρακατάθου τὸν λαόν σου· πάντας ἡμᾶς συνάγαγε εἰς τὴν Βασιλείαν σου· δὸς συγγνώμην τοῖς ἐλπίζουσιν ἐπὶ σέ· ἄφες αὐτοῖς καὶ ἡμῖν τὰ ἁμαρτήματα· καθάρισον ἡμᾶς τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ Ἁγίου σου Πνεύματος· διάλυσον τὰς καθ' ἡμῶν μηχανὰς τοῦ ἐχθροῦ.

Ἐπισυνάπτει καὶ ταύτην τὴν Εὐχὴν.

Εὐλόγητός εἰ Κύριε, Δέσποτα Παντοκράτορ, ὁ φωτίσας τὴν ἡμέραν τῷ φωτὶ τῷ ἡλιακῷ, καὶ τὴν νύκτα φαιδρύνας ταῖς αὐγαῖς τοῦ πυρός, ὁ τὸ μῆκος τῆς ἡμέρας διελθεῖν ἡμᾶς καταξιώσας, καὶ προσεγγίσει ταῖς ἀρχαῖς τῆς νυκτός, ἐπάκουσον τῆς δεήσεως ἡμῶν, καὶ παντός τοῦ λαοῦ σου, καὶ πᾶσιν ἡμῖν συγχωρήσας τὰ ἐκούσια καὶ τὰ ἀκούσια ἁμαρτήματα, πρόσδεξαι τὰς ἑσπερινὰς

ἡμῶν ἱκεσίας, καὶ κατάπεμψον τὸ πλήθος τοῦ ἔλεους σου καὶ τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐπὶ τῶν κληρονομίαν σου. Τείχισον ἡμᾶς ἁγίοις Ἀγγέλοις σου. Ὀπλίσον ἡμᾶς ὀπλοῖς δικαιοσύνης σου. Περιγυράκωσον ἡμᾶς τῇ ἀληθείᾳ σου. Φρούρησον ἡμᾶς τῇ δυνάμει σου. Ῥῦσαι ἡμᾶς πάσης περιστάσεως, πάσης ἐπιβουλῆς τοῦ ἀντικειμένου. Παράσχου δὲ ἡμῖν καὶ τὴν παροῦσαν ἐσπέραν, σὺν τῇ ἐπερχομένῃ νυκτὶ, τελείαν, ἁγίαν, εἰρηνικὴν, ἀναμάρτητον, ἀσκανδάλιστον, ἀφάνταστον, καὶ πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς ἡμῶν, πρεσβείαις τῆς Ἁγίας Θεοτόκου, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, τῶν ἀπ' αἰῶνός σοι εὐαρεστησάντων.

Ὁ Διάκονος. Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον, ἀνάστησον, καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς ὁ Θεὸς τῇ σῇ χάριτι. Τῆς Παναγίας ἀχράντου, ὑπερευλογημένης, ἐνδόξου, Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου. Ἐκφώνως ὁ Ἱερεὺς. Σὺν γὰρ ἐστὶ τὸ ἐλεεῖν καὶ σώζειν ἡμᾶς, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ σοὶ τὴν δόξαν. Ὁ Διάκονος. Εἶπωμεν πάντες ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς. Κύριε Παντοκράτορ. Ἐλέησον ἡμᾶς ὁ Θεός. Καὶ τὰ λοιπὰ. Εἶτα ὁ Ἱερεὺς. Ὅτι ἐλεήμων καὶ φιλάνθρωπος. Εἶτα ὁ Διάκονος. Ἐτι, καὶ ἐτι κλίναντες τὰ γόνατα, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ὁ Ἱερεὺς ἐπεύχεται μεγαλοφώνως.

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ τὴν σὴν εἰρήνην δεδωκώς τοῖς ἀνθρώποις, καὶ τὴν τοῦ παναγίου Πνεύματος δωρεάν, ἐτι

τῷ

τῷ βίῳ καὶ ἡμῖν συμπαρῶν, εἰς ἐμοῖς παράσχου διαλογισμοῖς· Πνεῦμα
 κληρονομίαν ἀναφαίρετον τοῖς πιστοῖς αἰεὶ παρέχων· ἐμφανεστερον δὲ ταύτην τὴν χάριν τοῖς σοῖς
 Μαθηταῖς, καὶ Ἀποστόλοις σήμερον καταπέμφσας, καὶ τὰ τούτων
 χειρὴν πυρίναις στομῶσας γλώσσαις, δι' ὧν πᾶν γένος ἀνθρώπων
 τὴν θεογνωσίαν ἰδίᾳ διαλέκτω εἰς ἀκοὴν ὠτίου δεξάμενοι φωτὶ τοῦ
 Πνεύματος ἐφωτισθήμεν, καὶ τῆς πλάνης ὡς ἐκ σκοτόυς ἀπηλλάγημεν,
 καὶ τῇ τῶν αἰσθητῶν καὶ πυρίνων γλωσσῶν διανομῇ, καὶ
 ὑπερφουεῖ ἐνεργείᾳ τὴν εἰς σὲ πιστιν ἐμαθητεύθημεν, καὶ σὲ θεολογεῖν
 σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι ἐν μιᾷ Θεότητι, καὶ
 δυνάμει, καὶ ἐξουσίᾳ κατηγάσθημεν. Σὺ οὖν τὸ ἀπαύγασμα
 τοῦ Πατρὸς, ὁ τῆς οὐσίας καὶ τῆς Φύσεως αὐτοῦ ἀπαράλλακτος
 καὶ ἀμετακίνητος χαρακτήρ, ἡ πηγὴ τῆς σοφίας καὶ τῆς χάριτος,
 διανοῖξον κἀμοῦ τοῦ ἀμαρτανλοῦ τὰ χειρὴν, καὶ διδάξόν με πῶς
 δεῖ, καὶ ὑπὲρ ὧν χρὴ προσεύχασθαι. Σὺ γὰρ εἰ ὁ γινώσκων τὸ
 πολὺ τῶν ἀμαρτιῶν μου πλήθος, ἀλλ' ἡ σὴ εὐσπλαγγνία νικήσει
 τούτων τὸ ἄμετρον. Ἴδου γὰρ φόβῳ παρίσταμαι σοι, εἰς τὸ πέλαγος
 τοῦ ἐλέους σου τὴν ἀπόγνωσιν ἀπορρίψας τῆς ψυχῆς μου
 κυβέρνησόν μου τὸν ζῶν, ὁ πᾶσαν ῥήματι τὴν Κτίσιν ἀρρήτω
 σοφίας δυνάμει κυβερνῶν, ὁ εὐδοξίας τῶν χαμαζομένων λιμῆν, καὶ
 γνωρίσόν μοι ὁδόν, ἐν ᾗ πορεύσομαι. Πνεῦμα σοφίας σου τοῖς
 ἐμοῖς παράσχου διαλογισμοῖς· Πνεῦμα συνέσεως τῇ ἀφροσύνῃ μου
 δωρούμενος. Πνεῦμα φόβου σου τοῖς ἐμοῖς ἐπισκιάσον ἔργοις,
 καὶ Πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου· καὶ Πνεύματι
 ἡγεμονικῶ τὸ τῆς διανοίας μου στήριξον ὀλισθηρὸν, ἵνα καθ' ἐκάστην
 ἡμέραν τῷ Πνεύματί σου τῷ ἀγαθῷ πρὸς τὸ συμφέρον ὀδηγούμενος,
 καταξιωθῶ ποιεῖν τὰς ἐντολάς σου, καὶ τῆς σῆς αἰεὶ μνημονεύειν ἐνδόξου,
 καὶ ἐρευνητικῆς τῶν πεπραγμένων ἡμῖν παρουσίας, καὶ μὴ παρίδης με
 τοῖς φθειρομένοις τοῦ Κόσμου τούτου συναπατάσθαι τερπνοῖς,
 ἀλλὰ τῶν μελλόντων ὀρέγεσθαι τῆς ἀπολαύσεως ἐνίσχυσον
 θησαυρῶν. Σὺ γὰρ εἶπας Δέσποτα, ὅτι περ ὅσα ἂν τις
 αἰτήσῃται ἐν τῷ ὀνόματί σου, ἀκωλύτως παρὰ τοῦ σου
 λαμβάνει συναϊδίου Θεοῦ καὶ Πατρὸς. Διὸ κἀγὼ ὁ ἀμαρτανλὸς
 ἐν τῇ ἐπιφοιτήσει τοῦ ἁγίου σου Πνεύματος, τὴν σὴν
 ἰκετεύω ἀγαθότητα, ὅσα ἠόξαμην, ἀπόδος μοι
 εἰς σωτηρίαν. Ναὶ Κύριε, ὁ πάσης εὐεργεσίας
 πλουσιοπάροχος δοτὴρ ἀγαθῶν· ὅτι σὺ εἰ ὁ διδούς ὑπὲρ
 ἐκ περισσοῦ ὧν αἰτούμεθα. Σὺ εἰ ὁ συμπαθὴς,
 ὁ ἐλεήμων, ὁ ἀναμαρτήτως γεγονώς τῆς
 σαρκὸς ἡμῶν κοινῶνός, καὶ τοῖς κάμπτουσι
 πρὸς σὲ γόνυ ἐπικαμπτόμενος φιλευσπλαγγχνως,
 ἰλασμός τε γενόμενος τῶν ἀμαρτιῶν ἡμῶν.
 Δός δὴ Κύριε τῷ λαῷ σου τοὺς οἰκτιρμούς σου·
 ἐπάκουσον ἡμῶν ἐξ οὐρανοῦ ἁγίου σου·
 ἀγίασον αὐτοὺς

τῆ δυνάμει τῆς σωτηρίου δεξιᾶς σου· σκέπασον αὐτοὺς ἐν τῇ σκέπῃ τῶν πτερυγῶν σου· μὴ παρίδῃς τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου. Σοὶ μόνῳ ἀμαρτάνομεν, ἀλλὰ καὶ σοὶ μόνῳ λατρεύομεν· οὐκ οἶδαμεν προσκυνεῖν Θεῷ ἄλλοτρίῳ, οὐδὲ διαπετάζειν πρὸς ἕτερον Θεὸν τὰς ἐαυτῶν Δέσποτα χεῖρας. Ἄφες ἡμῖν τὰ παραπτώματα, καὶ προσδεχόμενος ἡμῶν τὰς γονυπετεῖς δεήσεις, ἔκτεινον πᾶσιν ἡμῖν χεῖρα βοηθείας· Πρόσδεξαι τὴν εὐχὴν πάντων ὡς θυμίαμα δεκτὸν, ἀναλαμβανόμενον ἐνώπιον τῆς σῆς ὑπεραγάθου Βασιλείας.

Ἐπιτυνάπτει καὶ ταύτην τὴν εὐχὴν.

Κύριε, Κύριε, ὁ ρυσάμενος ἡμᾶς ἀπὸ παντὸς βέλους πετομένου ἡμέρας, ρῦσαι ἡμᾶς καὶ ἀπὸ παντὸς πράγματος ἐν σκότει διαπορευομένου. Πρόσδεξαι θυσίαν ἐσπερινὴν, τὰς τῶν χειρῶν ἡμῶν ἐπάρσεις· καταξιώσον δὲ ἡμᾶς καὶ τὸ νυκτερινὸν στάδιον ἀμέμπτως διελθεῖν, ἀπειράστους κακῶν· καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ταραχῆς καὶ δειλίας, τῆς ἐκ τοῦ Διαβόλου ἡμῖν προσγινομένης. Χάρισαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν κατάνυξιν, καὶ τοῖς λογισμοῖς ἡμῶν μέριμναν, τῆς ἐν τῇ φοβερᾷ καὶ δικαίᾳ σου Κρίσει ἐξετάσεως. Καθήλωσον ἐκ τοῦ φόβου σου τὰς σάρκας ἡμῶν, καὶ νέκρωσον τὰ μέλη ἡμῶν τὰ ἐπὶ τῆς γῆς, ἵνα καὶ ἐν τῇ καθ' ὑπνον ἡσυχίᾳ ἐμφαιδρυνώμεθα τῇ θεωρίᾳ τῶν κριμάτων σου. Ἀπό-

στησον δὲ ἀφ' ἡμῶν πᾶσαν φαντασίαν ἀπρεπῆ, καὶ ἐπιθυμίαν βλαβερὰν. Διανάστησον δὲ ἡμᾶς ἐν τῷ καιρῷ τῆς προσευχῆς ἐστηριγμένους ἐν τῇ πίστει, καὶ προκόπτοντας ἐν ταῖς παραγγέλιμασί σου.

Ὁ Διάκονος.

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον, ἀνάστησον, καὶ διασύλαξον ἡμᾶς ὁ Θεὸς τῆ σῆ χάριτι. Τῆς Παναγίας ἀχραντοῦ.

Ἐκφώνως ὁ Ἱερεὺς.

Εὐδοκίᾳ καὶ χάριτι τοῦ Μονογενοῦς σου Υἱοῦ, μεθ' οὗ εὐλογητὸς εἶ, σὺν τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν, καὶ ἀεὶ. Εἶτα τὸ, Καταξίωσον Κύριε· μετὰ δὲ τοῦτο λέγει ὁ Διάκονος.

Ἔτι, καὶ ἔτι κλίναντες τὰ γόνατα, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Καὶ ὁ Ἱερεὺς τὴν Εὐχὴν.

Η Ἀεννάως βρούουσα ζωτικὴ καὶ φωτιστικὴ Πηγὴ, ἡ συναΐδιος τοῦ Πατρὸς δημιουργικὴ Δύναμις, ὁ πᾶσαν τὴν Οἰκονομίαν διὰ τὴν τῶν βροτῶν σωτηρίαν ὑπερχάλλως πληρώσας, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν· ὁ θανάτου δεσμούς ἀλύτους, καὶ κλεῖθρα Ἄδου διαβρήξας, πονηρῶν δὲ πνευμάτων πλήθη καταπατήσας· ὁ προσαγαγὼν σεαυτὸν ἄμωμον ὑπὲρ ἡμῶν ἱερεῖον, τὸ Σῶμα δούς τὸ ἀχραντὸν εἰς θυσίαν, τὸ πάσης ἀμαρτίας ἄψαυστόν τε καὶ ἄβατον, καὶ διὰ τῆς φρικτῆς ταύτης καὶ ἀνεκδιπγήτου

ιερουργίας, ζῶν ἡμῖν αἰῶνιον χα-
 ρισάμενος· ὁ εἰς Ἄδου καταβάς,
 καὶ μοχλοῦς αἰωνίους συντρίψας,
 καὶ τοῖς κάτω καθημένοις ἄνοδον
 ὑποδείξας, τὸν δὲ ἀρχέκακον καὶ
 βύθιον δράκοντα θεοσόφῳ δελεά-
 σματι ἀγκιστρεύσας, καὶ σειραῖς
 ζόρου δεσμεύσας ἐν ταρτάρῳ, καὶ
 πυρὶ ἀσβέστω, καὶ σκότῳ ἐξωτέ-
 ρῳ, διὰ τῆς ἀπειροδυνάμου σου
 κατασφαλισάμενος ἰσχύος· ἡ με-
 γάλωνυμος Σοφία τοῦ Πατρὸς· ὁ
 τοῖς ἐπηρεαζομένοις μέγας ἐπί-
 κουρος φανείς, καὶ φωτίσας τοὺς
 ἐν σκότει, καὶ σκιᾷ θανάτου καθη-
 μένους. Σὺ δόξης ἀενάου Κύριε,
 καὶ Πατὸς ὑψίστου Υἱὲ ἀγαπητέ·
 αἰδίον Φῶς ἐξ αἰδίου Φωτός, Ἡ-
 λιε δικαιοσύνης, ἐπάκουσον ἡμῶν
 δεομένων σου, καὶ ἀνάπαυσον τὰς
 ψυχὰς τῶν δούλων σου, τῶν προ-
 κεκοιμημένων πατέρων καὶ ἀδελ-
 φῶν ἡμῶν, καὶ τῶν λοιπῶν συγ-
 γενῶν κατὰ σάρκα, καὶ πάντων
 τῶν οἰκείων τῆς Πίστεως, περιῶν
 καὶ τὴν μνήμην ποιούμεθα νῦν·
 ὅτι ἐν σοὶ πάντων τὸ κράτος, καὶ
 ἐν τῇ χειρὶ σου κατέχεις πάντα
 τὰ πέρατα τῆς γῆς· Δέσποτα Παν-
 τοκράτορ, Θεὲ Πατέρων, καὶ Κύ-
 ριε τοῦ ἐλέους, γένους θνητοῦ τε
 καὶ ἀθανάτου, καὶ πάσης φύσεως
 ἀνθρωπίνης Δημιουργε, συνιστα-
 μένης τε καὶ πάλιν λυομένης, ζω-
 ῆς τε καὶ τελευτῆς, τῆς ἐνταῦθα
 διαγωγῆς, καὶ τῆς ἐκεῖθεν μετα-
 στάσεως· ὁ χρόνους μετρῶν τοῖς
 ζῶσι, καὶ καιροὺς θανάτου ἰστῶν·
 κατάγων εἰς Ἄδου καὶ ἀνάγων,
 δεσμεύων ἐν ἀσθενείᾳ, καὶ ἀπολύ-
 ων ἐν δυναστείᾳ, ὁ τὰ παρόντα
 χρησίμως οἰκονομῶν, καὶ τὰ μέλ-
 λοντα λυσιτελῶς διοικῶν, ὁ τοὺς
 θανάτου κέντρῳ πληγέντας ἀνα-
 στάσεως ζωογονῶν ἐλπίσιν. Αὐ-
 τὸς Δέσποτα τῶν ἀπάντων, ὁ Θεὸς
 ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἡ ἐλπίς πάντων
 τῶν περάτων τῆς γῆς, καὶ τῶν ἐν
 θαλάσῃ μακρᾶν, ὁ καὶ ἐν ταύτῃ
 τῇ ἐσχάτῃ καὶ μεγάλη καὶ σωτη-
 ρίῳ ἡμέρᾳ τῆς Πεντηκοστῆς Ἑ-
 ορτῇ, τὸ Μυστήριον τῆς Ἁγίας
 καὶ ὁμοουσίου, καὶ συναϊδίου, καὶ
 ἀδιαιρέτου, καὶ ἀσυγχύτου Τριά-
 δος ὑποδείξας ἡμῖν, καὶ τὴν ἐπι-
 φοίτησιν καὶ παρουσίαν τοῦ Ἁγίου
 καὶ ζωοποιῦ σου Πνεύματος ἐν
 εἶδει πυρίνων γλωσσῶν ἐπὶ τοὺς
 Ἁγίους σου Ἀποστόλους ἐχέσας,
 καὶ Εὐαγγελιστὰς αὐτοὺς θέμενος
 τῆς εὐσεβοῦς ἡμῶν Πίστεως, καὶ
 ὁμολογητὰς καὶ κήρυκας τῆς ἀ-
 ληθοῦς ἀναδείξας Θεολογίας· ὁ
 καὶ ἐν αὐτῇ τῇ παντελείῳ ἑορτῇ
 καὶ σωτηριῶδει, ἰλασμοὺς μὲν
 ἰκεσίους ὑπὲρ τῶν κατεχομένων
 ἐν Ἄδου καταξιώσας δεχέσθαι,
 μεγάλας τε παρέχων ἡμῖν ἐλπίδας,
 ἄνεσιν τοῖς κατεχομένοις τῶν κα-
 τεχόντων αὐτοὺς ἀνιαρῶν, καὶ
 παραψυχὴν παρὰ σοῦ καταπέμ-
 πεσθαι· ἐπάκουσον ἡμῶν τῶν τα-
 πεινῶν, καὶ οἰκτρῶν δεομένων σου,
 καὶ ἀνάπαυσον τὰς ψυχὰς τῶν
 δούλων σου τῶν προκεκοιμημένων,
 ἐν τόπῳ φωτεινῷ, ἐν τόπῳ χλοερ-
 ρῷ, ἐν τόπῳ ἀναψύξεως, ἐνθα ἀ-
 πέδρα πᾶσα ὀδύνη, λύπη, καὶ σε-
 ναγμὸς, καὶ κατάταξον τὰ πνεύ-
 ματα αὐτῶν ἐν σκηναῖς Δικαίων,

καὶ

καὶ εἰρήνης καὶ ἀνέσεως ἀξίωσον αὐτούς· ὅτι οὐχ οἱ νεκροὶ αἰνέσουσί σε Κύριε, οὐδὲ οἱ ἐν Ἄδῃ ἐξομολόγησιν παρρησιάζονται προσφέρειν σοι· ἀλλ' ἡμεῖς οἱ ζῶντες εὐλογοῦμέν σε, καὶ ἱκετεύομεν, καὶ τὰς ἱλασηρίους εὐχάς, καὶ θυσίας προσάγομέν σοι ὑπὲρ τῶν ψυχῶν αὐτῶν.

Ἐπισυνάπτει καὶ ταύτην τὴν εὐχὴν.

Θεὸς ὁ μέγας καὶ αἰώνιος, ὁ Ἅγιος καὶ φιλόθρωπος, ὁ καταξιώσας ἡμᾶς καὶ ἐν ταύτῃ τῇ ᾠρᾷ στήναι ἐνώπιον τῆς ἀπροσίτου σου Δόξης, εἰς ὕμνον καὶ αἶνον τῶν θαυμασιῶν σου, ἰλάσθητι ἡμῖν τοῖς ἀναξίοις δούλοις σου, καὶ παράσχου χάριν τοῦ μετὰ συντετριμμένης καρδίας ἀμετεωρίστως προσενεγκεῖν σοι τὴν Τρισάγιον δοξολογίαν, καὶ τὴν εὐχαριστίαν τῶν μεγάλων σου δωρεῶν, ὧν ἐποίησας, καὶ ποιεῖς πάντοτε εἰς ἡμᾶς. Μνήσθητι Κύριε τῆς ἀσθενείας ἡμῶν, καὶ μὴ συναπολέσης ἡμᾶς ταῖς ἀνομίαις ἡμῶν· ἀλλὰ ποίησον μέγα ἔλεος μετὰ τῆς ταπεινώσεως ἡμῶν, ἵνα τὸ τῆς ἀμαρτίας σκότος διαφυγόντες, ἐν ἡμέρᾳ δικαιοσύνης περιπατήσωμεν, καὶ ἐνδυσάμενοι τὰ ὄπλα τοῦ φωτός, ἀνεπιβουλεύτως διατελώσωμεν ἀπὸ πάσης ἐπηρείας τοῦ πονηροῦ, καὶ μετὰ παρρησίας δοξάσωμεν ἐπὶ πᾶσι Σὲ τὸν μόνον ἀληθινὸν καὶ φιλόθρωπον Θεόν. Σὺ γὰρ ὡς ἀληθῶς καὶ μέγα ὄντως Μυστήριον, Δέσποτα τῶν ἀπάντων καὶ Ποιητὰ, ἢ τε πρό-

σχαῖρος λύσις τῶν σῶν κτισμάτων, καὶ ἡ μετὰ ταῦτα συναφεία καὶ ἀνάπαυσις ἢ εἰς αἰῶνας. Σοὶ χάριν ἐπὶ πᾶσιν ὁμολογοῦμεν, ἐπὶ ταῖς εἰσόδοις ἡμῶν ταῖς εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, καὶ ταῖς ἐξόδοις· αἱ τὰς ἐλπίδας ἡμῶν τῆς Ἀναστάσεως καὶ τῆς ἀκηράτου ζωῆς, διὰ τῆς ἀψευδοῦς ἐπαγγελίας προμνηστεύονται, ἧς ἀπολαῦσαι μὲν ἐν τῇ δευτέρᾳ μελλούσῃ παρουσίᾳ σου. Σὺ γὰρ εἶ καὶ τῆς Ἀναστάσεως ἡμῶν ἀρχηγός, καὶ τῶν βεβιωμένων ἀδέκαστος καὶ φιλόθρωπος Κριτὴς, καὶ τῆς μισαποδοσίας Δεσπότης καὶ Κύριος, ὁ καὶ κοινωνήσας ἡμῖν παραπλησίως σαρκὸς καὶ αἵματος διὰ συγκατάβασιν ἄκραν, καὶ τῶν ἡμετέρων ἀδιαβλήτων παθῶν, ἐν τῷ ἔκουσίῳ εἰς πείραν καταστήναι, προσλαβόμενος σπλάγγνα οἰκτιρμῶν, καὶ ἐν ᾧ πέπονθας πειρασθεὶς αὐτός, τοῖς πειραζομένοις ἡμῖν γινόμενος αὐτεπάγγελτος βοηθός· διὸ καὶ συνήγαγες ἡμᾶς εἰς τὴν σὴν ἀπάθειαν. Δέξαι οὖν, Δέσποτα, δεήσεις καὶ ἱκεσίας ἡμετέρας, καὶ ἀνάπαυσον πάντας τοὺς πατέρας ἐκάστου, καὶ μητέρας, καὶ ἀδελφοὺς, καὶ ἀδελφάς, καὶ τέκνα, καὶ εἴτι ἄλλο ὁμογενὲς καὶ ὁμόφυλον, καὶ πάσας τὰς προαναπαυσαμένας ψυχὰς ἐπ' ἐλπίδι ἀναστάσεως ζωῆς αἰωνίου· καὶ κατὰ τάξιν τὰ πνεύματα αὐτῶν, καὶ τὰ ὀνόματα ἐν βίβλῳ ζωῆς, ἐν κόλποις Ἀβραάμ, καὶ Ἰσαὰκ, καὶ Ἰακώβ, ἐν χώρα ζώντων, εἰς Βασιλείαν οὐρανῶν, ἐν Παραδεί-

σω τροφῆς, διὰ τῶν φωτεινῶν Ἀγγέλων σου εἰσάγων ἅπαντας εἰς τὰς ἀγίας σου μονάς. Συνέγειρον καὶ τὰ σώματα ἡμῶν ἐν ἡμέρᾳ, ἣ ὤρισας, κατὰ τὰς ἀγίας σου καὶ ἀψευδεῖς ἐπαγγελίας. Οὐκ ἔστιν οὖν Κύριε τοῖς δούλοις σου θάνατος, ἐκδημούντων ἡμῶν ἀπὸ τοῦ σώματος, καὶ πρὸς σέ τὸν Θεὸν ἐνδημούντων, ἀλλὰ μεταστάσις ἀπὸ τῶν λυπηροτέρων ἐπὶ τὰ χρηστότερα, καὶ θυμηδέστερα, καὶ ἀνάπαυσις καὶ χαρὰ. Εἰ δὲ καὶ τι ἡμάρτομεν εἰς σέ, ἴλεως γενοῦ ἡμῖν τε καὶ αὐτοῖς· διότι οὐδεὶς καθαρὸς ἀπὸ ῥύπου ἐνώπιόν σου, οὐδ' ἂν μία ἡμέρα ἢ ζωὴ αὐτοῦ ἔσιν, εἰμὴ μόνος σὺ ὁ ἐπιγῆς φανεῖς ἀναμάρτητος, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς, δι' οὗ πάντες ἐλπίζομεν ἐλέους τυχεῖν, καὶ ἀφέσεως ἁμαρτιῶν· διὰ τοῦτο ἡμῖν τε καὶ αὐτοῖς, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος Θεός, ἄνες, ἄφες, συγχώρησον τὰ παραπτώματα ἡμῶν, τὰ ἐκούσια, καὶ τὰ ἀκούσια, τὰ ἐν γνώσει καὶ ἐν ἀγνοίᾳ, τὰ πρόδηλα, τὰ λανθάνοντα, τὰ ἐν πράξει, τὰ ἐν διανοίᾳ, τὰ ἐν λόγῳ, τὰ ἐν πάσαις ἡμῶν ταῖς ἀναστροφαῖς καὶ τοῖς κινήμασι· καὶ τοῖς μὲν προλαβοῦσιν ἐλευθερίαν καὶ ἄνεσιν δώρησαι, ἡμᾶς δὲ τοὺς περιεστώτας εὐλόγησον, τέλος ἀγαθόν, καὶ εἰρηνικὸν παρεχόμενος ἡμῖν τε, καὶ παντὶ τῷ λαῷ σου, καὶ ἐλέους σπλάγγνα, καὶ φιλοανθρωπίας διανοίγων ἡμῖν ἐν τῇ φοικτῇ, καὶ φόβερᾳ σου παρου-

σία, καὶ τῆς Βασιλείας σου ἀξίους ἡμᾶς ποιήσον.

Θεὸς ὁ μέγας καὶ Ὑψιστος, ὁ μόνος ἔχων ἀθανασίαν, φῶς οἰκῶν ἀπρόσιτον· ὁ πᾶσαν τὴν Κτίσιν ἐν σοφίᾳ δημιουργήσας, ὁ διαχωρίσας ἀνά μέσον τοῦ φωτός, καὶ ἀνά μέσον τοῦ σκότους, καὶ τὸν Ἥλιον θέμενος εἰς ἔξουσίαν τῆς ἡμέρας, Σελήνην δὲ καὶ ἀστέρας εἰς ἔξουσίαν τῆς νυκτός· ὁ καταζώσας ἡμᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς καὶ ἐπὶ τῆς παρουσίας ἡμέρας προφθάσαι τὸ πρόσωπόν σου ἐν ἔξομολογήσει, καὶ τὴν ἐσπερινὴν σοι λατρείαν προσαγαγεῖν. Αὐτὸς φιλόανθρωπε Κύριε, κατευθυνον τὴν προσευχὴν ἡμῶν ὡς θυμίαμα ἐνώπιόν σου, καὶ πρόσδεξαι αὐτὴν εἰς ὀσμὴν εὐωδίας. Παράσχου δὲ ἡμῖν τὴν παρουσίαν ἐσπέραν, καὶ τὴν ἐπιούσαν νυκτὰ εἰρηνικὴν. Ἐνδύσον ἡμᾶς ὄπλα φωτός· ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ φόβου νυκτερίου, καὶ ἀπὸ παντός πράγματος ἐν σκότει διαπορευομένου, καὶ δώρησαι ἡμῖν τὸν ὕπνον, ὃν εἰς ἀνάπαυσιν τῇ ἀσθενείᾳ ἡμῖν ἐδώρησω, πάσης διαβολικῆς φαντασίας ἀπηλλαγμένον. Ναί, Δέσποτα τῶν ἀπάντων, τῶν ἀγαθῶν χορηγεῖ, ἵνα καὶ ἐν ταῖς κοίταις ἡμῶν καταναυγόμενοι, μνημονεύομεν καὶ ἐν νυκτὶ τοῦ παναγίου ὀνοματός σου, καὶ τῇ μελέτῃ τῶν σῶν ἐντολῶν καταυγαζόμενοι, ἐν ἀγαλλιάσει ψυχῆς διανιστώμενοι πρὸς δοξολογίαν τῆς σῆς ἀγαθότητος, δεήσεις καὶ ἱκεσίας τῇ σῇ

εὐσπλαγ-

εὐσεβείας· ἀποδοξάμενοι τὴν ἰδέαν τῶν ἰδίων ἀμαρτιῶν καὶ ποικίλων τοῦ λαοῦ σου· ὃν ταῖς πρεσβείαις τῆς ἀγίας Θεοτόκου ἐν ἐλέει ἐπίσχεψαι.

Ὁ Διάκονος. Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον, ἀνάστησον, καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς ὁ Θεὸς τῆ σῆ χάριτι. Τῆς Παναγίας ἀχράντου. Ἐκφωνῶς ὁ Ἱερεὺς. Σὺ γὰρ εἶ ἡ ἀνάπαυσις τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ. Εἶτα ὁ Διάκονος Πληρώσωμεν τὴν ἐσπεμένην. Ἀντιλαβοῦ. Τὴν Ἐσπέραν. Ἄγγελον εἰρήνης. Συγγνώμην καὶ ἄρεσιν. Τὰ καλὰ καὶ συμφέροντα. Τὸν ὑπόλοιπον χρόνον. Χριστιανὰ τὰ τέλη. Τῆς Παναγίας ἀχράντου. Ἐκφωνῶς ὁ Ἱερεὺς. Ὅτι ἀγαθὸς καὶ φιλόφρων Θεὸς ὑπάρχεις. Εἰσήνη πάτερ. Ὁ λαός. Καὶ τὸ Πνεύματι σου.

Ὁ Διάκονος. Τὰς κεφαλὰς ἡμῶν τῷ Κυρίῳ κλίνατε. Ὁ λαός. Σὺ Κύριε. Καὶ ὁ Ἱερεὺς τὴν εὐχὴν μυστικῶς. Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ κλίνας αὐρανούς, Εἶτα ἔκφωνεῖ. Εἶη τὸ κράτος τῆς Βασιλείας σου εὐλογημένον. Εἶτα ψάλλομεν τὰ ἰδιόμελα τοῦ στίχ. ἦχ. γ.

Ἔπειτα εἰς σημείον τοῖς πᾶσιν, ἐμφανῶς αἱ γλώσσαι γεγόνασιν Ἰουδαῖοι γὰρ, ἐξ ὧν κατὰ σάρκα Χριστὸς, ἀπιστία ἠρτήσαντες, θεϊκῆς ἐπέπεσον χάριτος, καὶ τοῦ θεοῦ φωτὸς αἱ εἰς ἔθνη ἠξιώθημεν, σπριγθέντες τοῖς λόγοις τῶν Μαθητῶν, φθεγγόμενον τὴν δό-

ξαν τοῦ εὐεργέτου τῶν ὄλων Θεοῦ· μεθ' ὧν τὰς καρδίας σὺν τοῖς γόνασι κλινάμετες, ἐν πίστει προσκυνήσωμεν, τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι σπριγθέντες, Σωτῆρι τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν χτίσον.

Ἔπειτα τὸν Περικλήτην τὸν Πνεῦμα ἐκείνην πᾶσαν σάρκα ἐκείνην ἀποστόλων γὰρ χορηγίας ἀρξάμενον, ἐξ αὐτῶν κατὰ μόθεξιν τοῖς πιστοῖς τὴν χάριν ἐπέβαλε, καὶ πιστοῦται αὐτοῦ τὴν κραταιὰν ἐπιφοίτησιν, ἐν πυρίνῳ πνεύματι τοῖς Μαθηταῖς διανέμων ὡς γλώσσας εἰς ὑπερίαν κατὰ τὸν Θεοῦ διὸ τὰς καρδίας ἡμῶν ἐλλαμπόμενοι, ἐν πίστει σπριγθέντες τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, φεσποῦμεν σὺν τῷ Θεῷ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψῃς με ἀπὸ τοῦ

ἔργου σου, καὶ ἐκείνην πᾶσαν σάρκα ἐκείνην ἀποστόλων γὰρ χορηγίας ἀρξάμενον, ἐκκαίνει γὰρ αὐτοὺς, ὁ Περικλήτης, ἐν αὐτοῖς καλυπόμενος ἰνυατικῶς καινάτης γλώσσας ἂν ταῖς ζήναις φωναῖς, καὶ ἀπαγόρας κηρύττοντες, τὴν αἰδίον Φύσιν τε καὶ ἀπλήν, τρισυστάτων εἶδεν τοῦ εὐεργέτου τῶν ὄλων Θεοῦ, ἡμᾶς ἐπεδάραται διὸ φωνηθέντες, τοῖς ἐκείνων ἑσπερήσασθε, Πάτερα προσκυνήσωμεν, σὺν τῷ καὶ Πνεύματι, δυσωποῦντες σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ τὸν Θεόν καὶ τὸν Λόγον καὶ τὸν Ἅγιον Πνεῦμα.

Λέοντος Δεσπότου.

Δεύτε λαοί, τὴν Τρισυπόστατον Θεότητα προσκυνήσωμεν. φ. 185.

Εἶτα τὸ, Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον. Τὸ Ἀπολυτικίον ἐκ γ. καὶ ἀπόλυσις οὕτως.

Ο ἐκ τῶν Πατρικῶν κόλπων κενώσας ἑαυτὸν, καὶ τὴν ἡμετέραν ὅλην ἀνθρωπείαν προσλαβόμενος φύσιν, καὶ θεώσας αὐτήν· μετὰ δὲ ταύτης εἰς οὐρανοὺς αὔθις ἀνεληθὼν, καὶ ἐν δεξιᾷ καθίσας τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς, τό τε θεῖον, καὶ Ἅγιον, καὶ ὁμοούσιον, καὶ ὁμοδύναμον, καὶ ὁμόδοξον, καὶ συναίδιον Πνεῦμα καταπέμφας ἐπὶ τοὺς ἁγίους αὐτοῦ Μαθητὰς καὶ Ἀποστόλους, καὶ διὰ τούτου φωτίσας μὲν αὐτοὺς, δι' αὐτῶν δὲ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην, Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν, ταῖς πρεσβείαις τῆς παναχράντου καὶ παναμώμου Ἁγίας αὐτοῦ Μητρὸς τῶν Ἁγίων ἐνδόξων, πανευφήμων, Θεοκηρύκων, καὶ πνευματοφόρων Ἀποστόλων, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, ἐλεῆσαι καὶ σῶσαι ἡμᾶς διὰ τὴν ἑαυτοῦ ἀγαθότητα.

Τῆ Β'. εἰς τὸν Ὁρθρον ψάλλεται ἡ Ἀκολουθία ἅπασα ἀπαρалаλάτως ὡς καὶ ἐν τῇ Κυριακῇ ἐχθές, ἄνευ μόνον τοῦ Πολυελέου, τῶν Ἀναβαθμῶν, καὶ τοῦ Εὐαγγελίου.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρᾳ Δευτέρα μετὰ τὴν Πεντηκοστήν, μνεῖαν ποιούμεν ἰδιαιτάτως τοῦ Παναγίου καὶ Πατοδυνα-

μου Πνεύματος, τοῦ ἐνὸς τῆς Τριάδος προσώπου, τοῦ ὁμοουσίου καὶ ὁμοδόξου τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ.

Στίχ. Πᾶσα πνοὴ δόξαζε Πνεῦμα Κυρίου. Δι' οὗ πονηρῶν πνευμάτων φροῦδα θλάσεις.

Τῆ ἐπιφοιτήσει τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, πρεσβείαις τῶν Ἀποστόλων σου Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ἐξακουστέιλ. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἀστροῖς.

Τὸ Πανάγιον Πνεῦμα, τὸ προῖον ἐκ τοῦ Πατρὸς, καὶ δι' Υἱοῦ ἐνδημήσαν, τοῖς ἀγραμμάτοις Μαθηταῖς, τοὺς σὲ Θεὸν ἐπιγινόντας, σῶσον ἁγίασον πάντας.

Ἔτερον, Ὁμοιον.

Φῶς ὁ Πατὴρ, Φῶς ὁ Λόγος, Φῶς καὶ τὸ Ἅγιον πνεῦμα, ὅπερ ἐν γλώσσαις πυρίναις, τοῖς Ἀποστόλοις ἐπέμφθη, καὶ δι' αὐτοῦ πᾶς ὁ Κόσμος φωταγωγεῖται, Τριάδα σέβειν Ἁγίαν.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ψάλλομεν Ἰδιόμελα, δ'. ἡχ. β'. Ἐν τοῖς Προφήταις. καὶ τὰ ἄλλα δύο, δευτεροῦντες τὸ α. μετὰ τῶν στίχων. Καρδίαν καθαρὰν. καὶ. Μὴ ἀπορρίψης με εἰς φύλ. 187. Δόξα, καὶ νῦν. πλ. δ'. Γλώσσαις ποτε συνεχέθησαν (αὐτόθι). Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις. Εἰς τὴν Λειτουργίαν Τυπικὰ, καὶ ἐκ τῶν Κανόνων τῆς Ἑορτῆς, Ὡδὴ γ. καὶ ε'. Εἰσοδικόν. Ὑψώθητι Κύριε ἐν τῇ δυνάμει σου, ἄσωμεν καὶ ψαλοῦμεν τὰς δυναστείας σου. Τροπάριον. Εὐλογητὸς εἶ Χριστέ. Δόξα, καὶ νῦν πλ. δ'. Ὅτε

κατα-

καταβάς. Τὸ Τρισάγιον. Προκείμενον, ἤχ. πλ. β'. Σῶσον Κύριε τὸν λαόν σου, καὶ εὐλόγησον τὴν εἴχ. Πρὸς σέ Κύριε κεκράξομαι. Ὁ Ἀπόστολος. Πρὸς Ἐφραίμους. Ἀδελφοί, ὡς τέκνα φωτὸς περιπατεῖτε. Ἀλληλαῖα, ἤχ. β'. Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψης με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου, καὶ τὸ Πνεῦμά σου.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Εἶπεν ὁ Κύριος, Ὅρατε, μὴ καταφρονήσητε.

Κοινωνικόν. Τὸ Πνεῦμά σου τὸ ἀγαθὸν ὁδηγήσει με ἐν γῆ εὐθείᾳ.

Ἐν ταύτῃ τῇ ἑβδομαδί σχολάζουσι τὰ μεσώρια, καὶ ὁ ἐν τοῖς ἀποδείκνοις Κανῶν τῆς Θεοτόκου γίνεται δὲ καταλυσις, τοῖς μὲν λαϊκοῖς εἰς πάντα τοῖς δὲ μονασταῖς εἰς τυρόν, ἰχθύας, οἶνον, καὶ ἐλαιον.

Τῇ Β' μετὰ τὴν Πεντηκοστὴν Ἐσπέρας. Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτής, γ'. ἤχ. α'.

Τῶν οὐρανίων ταγματίων.

Νῦν ἐγκαινίζονται γλώσσαι, τὰ μεγαλεῖα Θεοῦ, ἑτεροφθόγοις λόγοις, καὶ πυρὸς ὡς ἐν εἰδει, εἰς πίστωσιν ἀπάντων, τῶν ἐπὶ γῆς, διηγεῖσθαι τρανώτατα, γῦν εἰς ση-

μείον τοῖς ἔθνεσιν ἀληθῶς, σωτηρία ἐπεδήμησας.

Ἦν καταπέμψαι ὑπέσχου τοῖς Μαθηταῖς σου Χριστὲ, ἐξ ὕψους δυναστείαν, ἐκπληρώσας ἐκπέμπεις, τὸ Ἅγιόν σου Πνεῦμα, δεῖξας ἡμῖν, ὅτι σὺ εἶ ἡ ἀλήθεια, καὶ ἐπὶ σέ οἱ ἐλπίζοντες ἀγαθῆ, ἀληθῶς οὐ κατασιχνύονται.

Τὴν προθεσμίαν πληρώσας, σοῦ τὸν Παράκλητον, ὡσεὶ πυρὸς ἐν γλώσσαις, ἐξαπέστειλας Κόσμῳ, τὰς πάντων ἀμαρτίας, θείῳ πυρὶ, ἀναχωνεῦσαι καὶ δοῦναι ἡμῖν, τὴν πρὸς αὐτὸν κοινωνίαν εἰλικρινῆ, τοῖς πιστῶς θεολογοῦσιν αὐτόν.

Καὶ τοῦ Μηναιού, γ'.

Δόξα, καὶ νῦν ἤχ. α'.

Πεντηκοστὴν ἑορτάζομεν. εἰς φύλ. 184.

Ἀποστίχου. ἤχος β'.

Οἶκος τοῦ Εὐραβᾶ.

Ἐργῶ τοῖς Μαθηταῖς, ὡς ἐπηγγείλω Λόγε, ἀπέστειλας τὸ θεῖον, καὶ Ἅγιόν σου Πνεῦμα, καὶ τούτους κατεφώτισας.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψης με ἀπὸ τοῦ.

Ἄφνω ἐξ οὐρανοῦ, τοὺς Ἀποστόλους πᾶσα, τοῦ θεοῦ Παράκλητου, ἡ δύναμις πανσόφους, καὶ Θεολόγους ἔδειξε.

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν χτίσον ἐν ἐμοί.

Γένος ἀλλογενῶν, ἀκούοντες ἠέρον,

πόρουν, ταῖς γλώσσαις ταῖς ἰδαίς, τοὺς θεοὺς Ἀποστόλους, Τριάδα μεγαλύνοντας.

Δόξα, καὶ νῦν ἤχος ἁ.

Γλώσσαις ἀλλογενῶν ἐκαινούρησας, εἰς φύλλ. 184.

Εἰς τὸν Ὁρθρον, μετὰ τὴν ἁ. στιχολογίαν Κάθισμα ἤχος ἁ.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Συντάττω, συνυμνῶ, συνδοξάζω, συνσέβω, Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ, τὸ πανάγιον Πνεῦμα, ἐνῶν τῇ Θεότητι, διαιρῶν ἰδιότησιν· οὕτω τοῦτο γάρ, τοὺς τοῦ Χριστοῦ Ἀποστόλους, ἐμφορῆσαν νῦν, ἀνά τὸν σύμπαντα Κόσμον, κηρύττειν ἐσόφισε.

Δίς.

Μετὰ τὴν β'. στιχολογίαν Κάθισμα ὅμοιον.

Χριστοῦ τοὺς Μαθητὰς, ἢ τοῦ Πνεύματος χάρις, φρικτῶς ἐξ οὐρανοῦ, κατελθούσα ἐν εἴδει, πυρὸς κατεφώτισε, καὶ Φωστήρας ἀνέδειξε, καταγγέλλοντας, τὴν τῆς Ἁγίας Τριάδος, μίαν δύναμιν, καὶ Κυριότητα μίαν, ἣν πιστεῖ δόξαζομεν.

Δίς.

Ὁ Ν. καὶ οἱ Κανόνες, τῆς Ἐορτῆς ὁ Βαρυς, καὶ τοῦ Μηναίου, Κοντάκιον, καὶ Ἑξαποστειλᾶριον τῆς Ἐορτῆς.

Ἀποστιχου. ἤχος β'.

Οἶκος τοῦ Ευφραθά.

Ἀγγλῆ Θεαρχική, τὸν νοῦν κα-

ταλαμφθέντες, οἱ Μαθηταὶ σου Λόγε, οὐσιωδῶς τὸ Πνεῦμα, τὸ ἅγιον ἐδέξαντο.

Καρδίαν καθαρὰν κτίσον.

Γλώσσαις μετὰ πυρὸς, ἐξ ὕψους ὄραθεῖσαι, ἐπὶ τοὺς Ἀποστόλους, κατήλθον μερισθεῖσαι, φωτίζουσαι οὐ φλέγουσαι.

Στίχ. Μὴ ἀποβρίῃς με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου.

Ἄνωθεν πρὸς ἡμᾶς, Παράκλητε φοιτήσας, ὡς πρὶν τοῖς Ἀποστόλοις, ἁγιάσον καὶ σῶσον τοὺς σὲ Θεὸν κηρύττοντας.

Δόξα, καὶ νῦν ἤχος ἁ.

Πάντα χορηγεῖ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, εἰς φύλλ. 184.

Τῇ Γ. μετὰ τὴν Πεντηκοστὴν ἐσπέρας. Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια γ'. ἤγ. ἁ.

Τῶν οὐρανῶν ταγματῶν.

Ὡς προσφυῆς ὡς οἰκτεῖον, τοῖς λογικοῖς οὐρανοῖς, ἐν πυριμόρφοις γλώσσαις, τοῦ Θεοῦ καταγγέλλειν, τοῖς ἔθνεσι τὴν δόξαν τοῦ τῷ πυρὶ οὐρανοῦς ὠραίσαντος, καὶ καταυγᾶσαντος κόσμον τὸν αἰσθητὸν, σὺν Υἱῷ τε καὶ τῷ Πνεύματι.

Εν τῇ Σιών συνηγμένων, τῶν

Μαθη-

Μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, ὡς ἡ ἐπαγγελία, τὸ Πανάγιον Πνεῦμα, ἐν τούτοις ἐφίζησαν, εἶδει πυρὸς, πυριπνόους ἀνέδειξεν, ἐκφαντορίαις τὰ δόγματα μυστικαῖς, τῆς Τριάδος ῥητορεύοντας. Ὁμοιον.

Οὐρανογάλευτα ξίφη, τοὺς ἱεροὺς Μαθητάς, τὸ ἱερὸν φοιτήσαν, ἐκτετέλεκε Πνεῦμα, τὴν γῆν καθιερώσαν, τῷ Ποιητῇ, ἀνιέρους συγκόψαντας, ὡς ἐκλιπεῖν τὰς ῥομφαίας τοῦ πονηροῦ, καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δέξα, καὶ νῦν. ἤχος β'.

Εἶδομεν τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν. εἰς φύλλ. 185.

Ἀποσίχου ἤχ. δ'. Ἐδωκας σημειώσιν.

Σήμερον ἐφοίτητε, τοῦ Παναγίου σου Πνεύματος, ἡ ἐνέργεια Κυρίου, ἐν τοῖς Ἀποστόλοις σου, καὶ σοφοὺς ἐνδείξαν, τῇ θεογνωσίᾳ, καταπεπλήρωκεν ἰδοῦ, τῆς μακαρίας διδασκαλίας σου· διό σου τὴν σωτήριον, οἰκονομίαν δοξάζομεν, Ἰησοῦ Παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον.

Σήμερον τὸ Πνεῦμά σου, τὸ παντοδύναμον Δέσποτα, ἐκ Πατρὸς καταπέμπεται, τὸ σοὶ ὁμοούσιον, ἐν πυρίναις γλώσσαις· διανεμηθὲν δὲ, τὰ μεγαλεῖά σου λαλεῖν, τοὺς Ἀποστόλους σου παρεσκεύασε· διό σου τὴν σωτή-

(ΤΟΜΟΣ Γ')

ριον, οἰκονομίαν δοξάζομεν, Ἰησοῦ Παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψης με.

Σήμερον ἐξέχεας, τοῦ Παρακλήτου σου Πνεύματος, ὁ Σωτὴρ τὰ χαρίσματα, τῇ βροτεῖα φύσει· διδοὺς προφητεύειν, ὡς ἔφησας Λόγε, καὶ τὴν Τριάδα προσκυνεῖν, ἀδιαίρετως συνεξεπαιδεύσας· διό σου τὴν σωτήριον, οἰκονομίαν δοξάζομεν, Ἰησοῦ Παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δέξα, καὶ νῦν. ἤχος β'.

Ἐν τοῖς Προφήταις ἀνήγγειλας. εἰς φύλλ. 185.

Τῆ Δ'. Μετὰ τὴν Πεντηκοστήν. Εἰς τὸν Ὄρθρον, μετὰ τὴν ἀ. στιχολογίαν, Κάθισμα. ἤχος δ'.

Ταχὺ προκατάλαβε.

Καθὼςπερ ἐπηγγείλατο, αὐτεξουσίως μολῶν, τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τοῖς Ἀποστόλοις Χριστέ, εἰς μίαν συνήρμοσε, Πίστεως συμφωνίαν, τῆς ἀκτίστου Τριάδος, γλώσσας τὰς διαφόρους, τῆς ἔθνῶν πανσπερμίας· ἀλλ' οἴκησον καὶ ἡμῖν ἀγαθὴ, φιλάνθρωπε δεόμεθα. Δίς.

Μετὰ τὴν δευτέραν στιχολογίαν, Κάθισμα, ἤχος πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τὸ Πανάγιον Πνεῦμα νῦν κατελθόν, ἐπὶ τοὺς Ἀποστόλους

εἶδει

εἶδει πυρὸς, θάμβους ἐπλήρωσε, τῶν ἐθνῶν τὰ συστήματα· ἐν γὰρ γλώσσαις λαλούντων, πυρίναις φιλάνθρωπε, τὴν ἰδίαν ἕκαστος, διάλεξιν ἤκουεν· ὅθεν καὶ τὸ θαῦμα, τοῖς ἀπίστοις ὡς μέθη, πιστοῖς δὲ σωτήριον, ἀληθῶς ἐγνωρίζετο· διὰ τοῦτο δοξάζομεν, τὸ κράτος σου Χριστέ ὁ Θεός, τῶν πταισμάτων ἄφεισιν αἰτούμενοι, καταπέμψαι πλουσίως τοῖς δούλοις σου.

Ὁ Ν'. οἱ Κανόνες, τῆς Ἑορτῆς, καὶ τοῦ Μηναιίου, Κοντάκιον, καὶ Ἑξαποστελλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Ἀπόστιχ. κλ. β'. Τριήμερος ἀνάστης

Τὸ Πνεῦμα τὸ Πανάγιον, τὸ φῶς τὸ ἐκ φωτὸς προῖον, ἐν πυρίναις, γλώσσαις ἤλθεν ἐπὶ γῆς, φλέξει τὰς ἀμαρτίας, τῶν πίσει προσκυνούντων, τὴν Τρισυπόστατον θεότητα.

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν.

Τὸ Πνεῦμα τὸ Πανάγιον, ἐγκαινισσον ἡμῖν ὁ Θεός, ὅπερ πάλαι, πέμψας σου τοῖς Μαθηταῖς, ἐνίσχυσας οἰκτιρμῶν, πληρῶσαι ἐν τῷ κόσμῳ, σοῦ τὰ σωτήρια θελήματα.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψης με.

Τὸ Πνεῦμα τὸ Πανάγιον, πιστῶς θεολογήσωμεν, ἐκβοῶντες, Μὴ ἀποστῆς ἀφ' ἡμῶν, Παράκλητε ὁ πᾶσι, παρέχων σωτηρίαν, καὶ ἀγιάζων τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Δόξα, καὶ νῦν. ἤχος β'.

Εν ταῖς αὐλαῖς σου. φύλ. 185.

Τῆ Δ'. Μετὰ τὴν Πεντηκοστὴν ἑσπέρας. Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα σιχηρὰ γ'. ἤχος α'.

Τῶν οὐρανῶν ταγμάτων.

Μωσῆς ἐν ὄρει τὸν ὄντα, πυρὶ τεθέσται· ἀλλὰ καὶ τοῖς θεόπταις, καὶ σοφοῖς. Ἀποστόλοις, τὸ Πνεῦμα πυριμόρφως, κάτεισι νῦν, ὡς σαφῶς ὑπεμφνήνειν, ὡς εἰς Θεὸς ὁ λαλήσας τότε καὶ νῦν, ἐν αὐτότητι τῆς φύσεως.

Εν πυριμόρφοις ταῖς γλώσσαις, οἱ Θεορρήτορες, Βαπτίσματος τοῦ θείου, οἱ πρὸς ὕδωρ καλοῦντες, ῥητόρων φληναφίας, ἀθέων πυρὶ, τῷ τοῦ Πνεύματος ἐφλεξαν· ἀλλὰ φωτίσαις Παράκλητε καὶ ἡμᾶς, τοὺς πιστῶς θεολογοῦντάς σε.

Καὶ τοὺς ἐν ὕλῃ Θεέ μου, σοὶ λειτουργήσαντας, προσλαβομένη πάχος, τὰ τῆς ὕλης ἀρρήτους, ὡς πάλαι τοὺς ἀβλους, πορὶ καινουργεῖς, φλογεροῦς τῷ τοῦ Πνεύματος· ὡς πολυύμνητος πέλεις, ὡς θαυμαστός, ἐν τοῖς ἔργοις σου φιλάνθρωπε.

Καὶ τοῦ Μηναιίου. γ'.

Δόξα καὶ νῦν ἤχος β'.

Εν ταῖς αὐλαῖς σου Κύριε. φύλλα. 185.

Ἀπο-

Ἀποστίχου, ἤχος δ'. Ὡς γενναίων.

Ομοδύναμον σύνθρονον, συμφυῆς καὶ συνάναρχον, τῷ Πατρὶ τῷ Λόγῳ τε Πνεῦμα Ἅγιον, συμπαντουργὸν συναίδιον, πανάγαθον πάνταρχον, τοὺς τοῦ Λόγου Μαθητάς, ἐμφορήσαν ἐσόφισεν, ἐν τοῖς Ἐθνεσιν, ἐν φωναῖς πολυγλώσσοις καταγγέλλειν, τοῦ Θεοῦ τὰ μεγαλεῖα, καὶ τῆς Τριάδος τὰ δόγματα.

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον.

Τὰ τῆ μέθη σκοτούμενα, τῆς ἀγνοίας Θεάνθρωπε, τῶν Ἐθνῶν συστήματα, τὰ πολύσπορα, ὑψηγοροῦντας ἐν Πνεύματι, τὰ θεία τοὺς Μύστας σου, πολυγλώσσοις λαλιαῖς, ἀπεκάλουν μεθύοντας, τοὺς ἐλάσαντας, τῆς ἀπάτης τὴν μέθην· ἀλλ' ἡμεῖς σε, δι' αὐτῶν ἐπεγνωκότες, θεολογοῦμεν σωζόμενοι.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψης με ἀπὸ τοῦ.

Ηπηγὴ ἡ αἰδῖος, ἀενάως ἡ βρύουσα, ποταμὸν ἀνέκφραστον ἀγαθότητος, ὕδωρ τὸ ζῶν ἀεὶ βλύζουσα, συμφύτως προχέουσα, ταῖς αὐτοῦ ἐπιρροαῖς, τὴν ψυχὴν μου κατάρδουσον, λυτρουμένη με, τῶν παθῶν τῆς καμίνου, τοῦ φλογμοῦ τε, τῶν δεινῶν πειρατηρίων, καὶ τοῦ πυρός τῆς κολάσεως.

Δόξα, καὶ νῦν. ἤχος β'.

Τριάδα Ὁμοούσιον ὑμολογήσωμεν. εἰς φύλ. 185.

Τῆ Ε'. Εἰς τὸν Ὄρθρον, μετὰ τῆν α'. στιχολογίαν, Κάθισμα. ἤχος α'.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ιδοὺ Προφητικάι, περαιτοῦνται προρρήσεις· ὁ τούτους γὰρ αὐγαῖς, ἀμυδραῖς ἐκκαλύψας· μελλόντων τὴν δῆλωσιν, ὡς Θεὸς ὁ Παράκλητος, νῦν ἐκκέχυται, τοῖς Ἀποστόλοις πλουσίως, διὰ τούτων δέ, καὶ τοῖς πιστῶς προσκυνοῦσι, Τριάδα τὴν ἄκτιστον.

Μετὰ τὴν β'. στοχολογίαν Κάθισμα ἤχος πλ. α'.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Η τοῦ Πνεύματος αἴγλη τοὺς Ἀποστόλους σου, ἐμφορήσασα Σῶτερ φωστῆρας ἔδειξε, τὴν τῶν αἵρέσεων ἀγλήν, ἀποδιώκοντας, ἀπὸ τῆς γῆς καὶ τῶν πρισῶν, καταφωτίζοντας ψυχὰς, λατρεύειν σου τὸν Πατέρα, καὶ τὸ Πανάγιον Πνεῦμα, τὸ ἀγιάζον τοὺς προσκυνοῦντάς σε. Δίς.

Ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες, τῆς Ἑορτῆς ὁ βαρὺς, Καὶ τοῦ Μηναίου. Κοντάκιον, καὶ Ἐκποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Ἀποστίχου, ἤχος δ'. Ὡς γενναίων.

Η τοῦ Πνεύματος κάθοδος, Ἀποστόλους ἐφώτισεν, ἐν πυρίναις γλώσσαις νῦν, ἐποφθεῖσα αὐτοῖς, καὶ τούτους ῥήτορας ἔδειξε, τοῖς πᾶσι κηρύττοντας, τῆς Τριάδος ἀληθῆ, ὁμοφυῆ τε τὴν ἐκκῶσιν· ὅθεν ἀπαντα

πα ἐξεπλήττοντο Ἔθνη, καθερῶν-
τα, τοὺς ποτὲ ἀγροικοτάτους, τρα-
νῶς λαλοῦντας ἀπόβρῃτα.

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον.

Υπερώω καθήμενοι, οἱ Ἀπόστο-
λοι ἔλαβον, τοῦ Ἁγίου Πνεύμα-
τος, τὴν ἐνέργειαν, πνοὴν βιαίαν
φοιτήσασαν, ἐν πυρίναις γλώσ-
σαισι, καὶ ἐλάλουν ἐμφανῶς, δια-
φόροις διδάγμασι, προσφθεγγό-
μενοι, τὴν τῆς χάριτος λόγον
βεβαιοῦντες, τὸν παθόντα ἔκου-
σίως, Χριστὸν ὑπάρχειν Θεὸν ἀ-
ληθῆ.

Στίχ. Μὴ ἀποβρίψῃς με ἀπὸ τοῦ.

Ως κατέπεμψας Κύριε τοῦ Ἁ-
γίου σου Πνεύματος, Ἀποστόλοις
σήμερον θεῖαν χάριν καὶ νῦν, ἡ-
μῖν παράσχου δεόμεθα, αὐγάσαι
καρδίας φωτὶ, ἀενάως τῆς αὐτοῦ,
ἐπελεύσεως ὅπως σαφῶς, τὸν
τριάσιον, ἐν φωναῖς ἀσιγήτοις
αἶνον πάντες ἀναπέμφωμεν ὑμνοῦν-
τες, τριάδα φύσει ἀχώριστον.

Δόξα, καὶ νῦν. ἤχος β΄.

Εν τοῖς Προφήταις ἀνήγγειλας
ἡμῖν ὁδὸν σωτηρίας. εἰς φύλ-
λα. 185.

Τῆ Ε΄. Μετὰ τὴν Πεντηκοστὴν.
Ἐπειράς εἰς τὸ Κύριε ἐκίκραξα, ψάλλ-
ομεν στιχίτζα προσόμοια γ΄. ἤχος δ΄.

Ἐδωκας σημειώσιν.

Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τὸ διαι-
ροῦν τὰ χαρίσματα, ἐπὶ γῆς ἐπα-
δήμησεν, οὐχ ὥσπερ τὸ πρότερον,
τῇ σκιᾷ τοῦ Νόμου, λάμπαν ἐν
Προφήταις, οὐσωδῶς δὲ νῦν ἡ-
μῖν, τῇ μεσοιτεία Χριστοῦ δεδώ-
ρηται. Καρδίας ἐκκαθάρωμεν, ταῖς
ἀρεταῖς καὶ δεξώμεθα, τὴν αὐτοῦ
ἐπιφοίτησιν, μυστικῶς φωτιζό-
μενοι.

Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, μὴ ἀντα-
νέλης φιλάνθρωπε, ἀφ' ἡμῶν ἀλλὰ
δώρησαι, ἀξίως τὴν χάριν σου,
πολιτευομένους, ψυχῇ καὶ καρδίᾳ,
διαιωνίζουσαν αὐτῇ, τὴν μετου-
σίαν κληρονομήσαι ἡμᾶς, Ναοὺς
καὶ οἰκητήρια, τοῦ Παρακλήτου
ὑπάρχοντας, Ἰησοῦ ὁ Θεὸς ἡμῶν,
ὁ σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τὸ ἀγιά-
ζον τὰ σύμπαντα, εὐσεβῶς ἀνυ-
μνήσωμεν, καὶ πίστει βοήσωμεν,
ὁ ἐλθὼν ἐν κόσμῳ, Πατὴρ εὐδο-
κία, μὴ ἀποχώρει ἀφ' ἡμῶν, τῶν
λατρευόντων σου τῇ Θεότητι. Να-
οὺς ἡμᾶς ἀνάδειξον, τῆς σῆς
ἀφράστου χρηστότητος, καὶ αγία-
σον ἅπαντας, τοὺς πιστῶς ἀνυ-
μνοῦντάς σε.

Καὶ τοῦ Μηναίου, γ΄.

Δόξα, καὶ νῦν. ἤχος βερύς.

Παράκλητον ἔχοντες πρὸς τὸν
Πατέρα Χριστὸν τὸν Θεὸν, Παρά-
κλητον ἄλλον ἐπιδημήσαντα τῇ
γῆ σήμερον, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀλη-

θείας, ἐν πίστει προσκυνήσωμεν. Ἡ Τὸ προσευχθέν μυστικῶς. Δίς.

Ἀποστίχου. ἤχος α' Πανεύφημοι.

Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον Πατρός, τὸ ἐκπερευόμενον, καὶ ἐν Ἰῶ προσκυνούμενον, δι' οὗ καὶ φέρεται, καὶ κρατεῖται πάντα, καὶ ζωὴ συνέχεται, καὶ ζῆ καὶ διαμένει καὶ σώζεται, θεολογήσωμεν, ἀκατάληπτε Παράκλητε, τὴν εἰρήνην τῷ κόσμῳ σου δώρησε.

Στίχ. Καρδιαν καθαρὰν κτίσον.

Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον πηγὴ, πάπης ἀγαθότητος, οὐσιωδῶς ἐπέδημησε, τῆς γῆς τὰ πέρατα, οὐρανίου σθένους, διὰ τῶν Ἀποστόλων, πληρῶσαι καὶ τῆς θείας χρηστότητος, αὐτῷ βοήσωμεν ἀνεμνήνευτε Παράκλητε, τὴν εἰρήνην τῷ κόσμῳ σου δώρησαι.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψης με ἀπὸ τοῦ.

Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον Θεός, συμφυὲς καὶ σύνθρονον, Πατρί, καὶ λόγῳ γνωρίζεται, φῶς ὑπερτέλειον, ἐκ φωτὸς ἐλάμψαν, ἐξ Ἄναρχου τελείου, Πατρός καὶ δι' Ἰησοῦ προερχόμενον αὐτῷ βοήσωμεν, ζωοπάροχε Παράκλητε, τὴν εἰρήνην τῷ κόσμῳ σου δώρησαι.

Δόξα, καὶ νῦν ἤχος πλ. δ'.

Οτε τὸ Πνεῦμά σου. φύλ. 187.

Τῆ Σ'. εἰς τὸν ὄρθρον μετὰ τὴν ἀσιγολογίαν. Κάθισμα. ἤχος πλ. δ'.

Μετὰ τὴν Ἐγερσιν Χριστὲ τῆν ἐκ τοῦ τάφου, καὶ τὴν πρὸς ὕψος οὐρανῶν θείαν Ἀνάληψιν τοῖς Θεόπταις τὴν Δόξαν σου κατέπεμψας Οἰκτίρμων, Πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαινίσας τοῖς Μαθηταῖς ὅθεν ὡς περ κιθάρα μουσουργικῆ, πάνσιν ἐτρατολόγησας, τῷ θεῷ πλήκτρῳ μυστικῶς, Σῶτερ τὰ ἀπηχημασα, καὶ τὴν οἰκονομίαν σου.

Μετὰ τὴν β'. σιγολογίαν Κάθισμα.

Ὅμοιον.

Οἱ τοῦ Σωτῆρος ἐρασταί, χαρὰς ἐπλήσθησαν, καὶ θάρσος ἔλαβον ὑφ' ἐν, οἱ δειλιῶντες ὡς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον σήμερον κατήλθεν, καὶ ἐση ἐπὶ τὸν οἶκον τῶν Μαθητῶν, καὶ ἄλλος ἄλλα ἐλάλει πρὸς τοὺς λαοὺς, γλῶσσαι δὲ διεσπάρησαν, ὁράμεναι ὡσεὶ πυρὸς, καὶ τούτους οὐ κατέφλεξαν, ἀλλὰ μᾶλλον ἐδρόσισαν. Δίς.

Ὁ Ν'. Οἱ Κανόνες, τῆς Ἑορτῆς δ' ὁ. Καὶ τοῦ Μηναιῶ, Κοντάκιον καὶ Ἐξαποστολάριον τῆς Ἑορτῆς. Εἰς τὸν στίχον τῶν Ἀἰῶν, στιχηρὰ, ἤχος α'.

Τῶν Οὐρανίων ταγματίων.

Επὶ παμφλάζοντος κάλαι πυρίνου ἄρματος, ὁ ζηλωτῆς Ἡλίας, καὶ πυρίπνου ἐν δόξῃ, ὀχοούμενος ἐδήλου, τὴν νῦν ἐν Σιών, Ἀποστόλοις ἐκλάμψασαν, ἀφ' ὕψους θείαν ἐπίπνοιαν ἐμφανῶς, δὲ τῆς Κόσμου καταλάμπουσαν. Δίς.

Στίχ.

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν κτίσαν.

Ίσσηγορῶντες τὴν θείαν, οἰκονομίαν Χριστοῦ, ἐν πυριμόρφοις γλώσσαις, οἱ Ἀπόστολοι πάντες, ἐφώτισαν τὰ Ἔθνη, σέβειν πιστῶς, ἐν τρισὶν ὑποστάσεσιν, ἕνα Θεὸν τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱὸν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ πανάγιον.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψης με ἀπὸ τοῦ.

Σιῶν Ἁγία ἡ Μήτηρ, πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν, ἐν ἣ πυρὸς ἐν εἶδει, τὸ Παράκλητον Πνεῦμα, ἐπὶ τοὺς Ἀποστόλους, κατήλθε φρικτῶς, χαῖρε νῦν καὶ ἐόρταζε, τὴν κοσμοπόθητον ὄντως Πεντηκοστήν, σὺν ἡμῖν πανηγυρίζουσα.

Δόξα, καὶ νῦν πλ. β'. Βασιλεῦ οὐράνιε παράκλητε.

Τῇ Παρασκευῇ Ἑσπέρας. Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα ἰσθῶμεν στίχους ἡ καὶ ψάλλομεν τὴν Ἀκολουθίαν πᾶσαν ἀπαρallάκτως τῆς Πεντηκοστῆς, ὡς καὶ ἐν τῇ Ἑορτῇ ἄνευ μόνων τῶν Ἀναγνωσμάτων. Οὕτω καὶ τῷ Σαββάτῳ εἰς τὸν Ὁρθρον, ἄνευ τοῦ Πολυελέου. Καὶ τὴν Λειτουργίαν ἄνευ τοῦ Ἀποστολοευαγγελίου.

Κυριακῇ τῶν Ἁγίων Πάντων. Ἐν τῷ Ἑσπερινῷ τὸ, Μακάριος ἀνὴρ,

ἔλον τὰ Κάθισμα. Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα στιχηρὰ ἰ. Ἀναστάσιμα ς'. τοῦ πλ. δ'. ἤχου. Ἑσπερινὸν ὕμνον. καὶ τὰ λοιπὰ, εἰς Τ. Α'. φύλλα 295. Εἶτα τῶν Ἁγίων δ'. ἤχος πλ. β'.

Ὅλην ἀποθέμενοι.

Οἱ πνευματορῆτορες, οἱ Μαθηταὶ τοῦ Σωτῆρος, τοῦ Πνεύματος ὄργανα, πίστει χρηματίσαντες, διεσπάρησαν, εἰς τὰ γῆς πέρατα, τὸ σεπτὸν κήρυγμα, Ὁρθοδόξως κατασπείραντες· ἐξ ὧν ἐβλάστησαν, θεία γεωργία καὶ χάριτι, Μαρτύρων τὰ στρατεύματα, Πάθος τὸ σεπτὸν εἰκονίζοντες, διὰ πολυτρόπων, στρεβλώσεων μαστίγων καὶ πυρὸς, καὶ παρῴσια πρεσβεύουσιν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Πυρὶ ἐκκαίόμενοι, τῆς τοῦ Κυρίου ἀγάπης, πυρὸς κατεφρόνησαν, καὶ ὡς θεῖοι ἄνθρακες ἀναπτόμενοι, οἱ σεπτοὶ Μάρτυρες, ἐν Χριστῷ ἐφλεξαν, φρυγανῶδες πλάνης φρούαγμα· θηρῶν δὲ ἐφραξαν, στόματα σοφαῖς ἐπικλήσει, καὶ κάρας ἐκτεμνόμενοι, ἔτεμον ἐχθροῦ πάσας φάλαγγας· καὶ τοὺς τῶν αἱμάτων, προχέοντες κρουνοὺς καρτερικῶς, τὴν Ἐκκλησίαν κατήρδευσαν, πίσει ἀναθάλλουσαν.

Θηροὶ προσπαλαίοντες, τυμπανίζόμενοι ξίφει, ὄνουξοι ξεόμενοι, χεῖρας ἀφαιρούμενοι, καὶ στρεβλούμενοι, οἱ στερροὶ Μάρτυρες, καὶ πυρὶ ἐνύλω, ἀνευδότης φλογίζόμενοι, καὶ ἐκκεντούμενοι, καὶ

τὰς ἁρμονίας τερνόμενοι, ὑπέφερον στερέωτατα, λήξιν προορώντας τὴν μέλλουσαν, καὶ τοὺς ἀκηράτους, στεφάνους καὶ τὴν δόξαν τοῦ Χριστοῦ· ᾧ παρρησία πρεσβεύουσιν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εν πᾶσι τοῖς πέρασι, τοὺς ἐναθλήσαντας πίστει, Ἀποστόλους Μάρτυρας, Ἱερεῖς Θεόφρονας, σεμνὰ Γύναια, Ἱερὸν ἀθροισμα, ἱεροῖς ἔσμασι, κατὰ χρέος εὐφημῶμεν, ὅτι συνήφθησαν, τοῖς Ἐπουρανίοις οἱ γήινοι, καὶ πάθει τὴν ἀπάθειαν, χάριτι Χριστοῦ ἐκομίσαντο, καὶ νῦν ὡς ἀστέρες, στεῆροι περιουγάζοντες ἡμᾶς, ἐν παρρησία πρεσβεύουσιν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δέξα. ἦχος πλ. β'.

Μαρτύρων θεῖος χορὸς, τῆς Ἐκκλησίας ἡ βᾶσις, τοῦ Εὐαγγελίου ἡ τελειώσις, ὑμεῖς ἔργω τοῦ Σωτῆρος τὰ ῥητὰ ἐπληρώσατε· ἐν ὑμῖν γὰρ αἱ πύλαι τοῦ Ἄδου, κατὰ τῆς Ἐκκλησίας ἀνεωχθεῖσαι ἐκλείσθησαν· ἡ τοῦ αἵματος ὑμῶν χύσις, τὰς εἰδωλικὰς σπονδάς ἐξήρανεν· ἡ σφαγὴ ὑμῶν ἀπέτεκε τῶν πιστῶν τὸ πλήρωμα· τοὺς Ἄσωμάτους ἐξεπλήξατε, τῷ Θεῷ στεφανηφόροι παρίστασθε· ὃν ἀπαύστως πρεσβεύσατε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτικόν. ἦχος πλ. β'.

Ο βασιλεὺς τῶν οὐρανῶν, εἰς Τ. Α'. φύλλα 296.

Εἰσοδος. τὸ, Φῶς ἰλαρὸν τὸ Προ-

κείμενον. Ὁ Κύριος Ἰησοῦσι, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τάδε λέγει Κύριος, πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα καὶ συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν· τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς, ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς τίς ἀκουσὰ ποιήσει ὑμῖν; ἀγαγέτωσαν τοὺς Μάρτυρας αὐτῶν, καὶ δικαιοθῆτωσαν, καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ. Γίνεσθέ μοι Μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Μάρτυς, λέγει Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς μου, ὃν ἐξελεξάμην, ἵνα γνῶτε καὶ πιστευσήτε μοι, καὶ συνῆτε ὅτι ἐγὼ εἰμι· ἔμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμὲ οὐκ ἔσται. Ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔστι παρά ἐμοῦ ὁ σῶζων. Ἐγὼ ἀνήγγελα καὶ ἔσωσα, ὠνεΐδισα, καὶ οὐκ ἦν ἐν ὑμῖν ἀλλότριος· ὑμεῖς ἐμοὶ Μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Μάρτυς Κύριος ὁ Θεός. Ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ὃ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος, ποιήσω, καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό; Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρώμενος ὑμᾶς, ὁ ἅγιος τοῦ Ἰσραὴλ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βᾶσανος. Ἐδοξάν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἐξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα. Οἱ δὲ εἰσὶν ἐν εἰρήνῃ, καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται. Ὅτι ὁ Θεός ἐπέειρασεν αὐτοὺς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἔδοκιμασεν αὐτοὺς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προ-

οιδε-

σεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπι-
σκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς
σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται,
Κρινοῦσιν Ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν,
καὶ βασιλεύσει αὐτῶν. Κύριος εἰς τοὺς
αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ,
συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν
ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ. Ὅτι χά-
ρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ
ἐπισκοπῇ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σορίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ
ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φρονι-
τις αὐτῶν παρὰ Ὑψίστου. Διὰ τοῦτο
λήφονται τὸ Βασίλειον τῆς εὐπρεπείας,
καὶ τὸ διάδημα τοῦ καλλοῦς ἐκ χειρὸς
Κυρίου. Ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκιάσεται
αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ
αὐτῶν. Λήφεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον
αὐτοῦ καὶ ὀπλοποιήσει τὴν Κτίσιν,
εἰς ἄμυναν ἐθρῶν. Ἐνδύεται θώ-
ρακα δικαιοσύνης, καὶ περιθήσεται κό-
ρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήφεται
ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, ὁσιότητα. Ὁ
ξυνεὶ δὲ ἀπότομον ὄργην, εἰς ῥομφαίαν.
Συνεκκολεμηθεὶς αὐτῷ ὁ Κόσμος ἐπι-
τοὺς παράφρονας. Πορεύονται εὐτο-
χει βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐ-
κύκλου τόξου τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν
ἀλοῦνται καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ,
πλήρεις βιβήσονται χάλαζαι Ἀγα-
νακτῆσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάτ-
σης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀπο-
τόμως. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς Πνεῦμα
δυναμῆως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλιχμήσει
αὐτούς. Καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν
ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει
θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσχετε σὺν β-
σιλεῖς καὶ συνέτε, μάθετε δικασταὶ
περάτων γῆς. Ἐνωτίσαθε οἱ κρατοῦν-
τες πλήθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ
ἐγχοῖς Ἐθνῶν. Ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυ-

ρίου ἡ κράτης ἡμῶν, καὶ ἡ δυναστεία
παρὰ Ὑψίστου.

Εἰς τὴν Αἴτην ψάλλομεν τὸ ἑ-
χηρὸν τοῦ Ἁγίου τῆς Μονῆς. Ἐἴτα
τὰ Ἰδιόμελα τῶν Ἁγίων πάντων. ἤχ. ἀ.

Πιστεῶς συμφωνία, τὴν κοσμι-
κὴν πανήγυριν, τῶν ἀπ' αἰῶνος
Θεῷ εὐάρεσθησάντων, Πατριαρ-
χῶν τὸ τίμιον, καὶ τῶν Προφη-
τῶν τὸν σύλλογον, Ἀποστόλων
ἐγκαλλώπισμα, Μαρτύρων τὸ
ἄθροισμα, Ἀσκητῶν τὸ καύχημα,
πάντων τῶν Ἁγίων τὴν μνήμην,
πνευματικῶς ἑορτάσωμεν πρεσ-
τεύουσι γὰρ ἀπαύτως, δωρηθῆναι
εἰρήνην τῷ κόσμῳ, καὶ ταῖς ψυ-
χαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός.

Ἄεϋτε πάντες οἱ πιστοὶ, τῶν Ἁ-
γίων Πάντων τὴν πανένδοξον μνή-
μην, ἐν ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις, καὶ
ὠδαῖς πνευματικαῖς εὐφημήσω-
μεν, τὸν Βαπτιστὴν τοῦ Σωτῆρος,
Ἀποστόλους, Προφῆτας καὶ Μάρ-
τυρας, Ἱεράρχας, Διδασκάλους τε
καὶ Ὁσίους, Ἀσκητὰς καὶ Δι-
καίους, καὶ τῶν Ἁγίων Γυναικῶν
τὸ φιλόθεον σύστημα, σελασμίως
μακαρίζοντες, συμφώνως ἐκδοήσω-
μεν, Ὑπεράγαθε Χριστέ ὁ Θεὸς
ἡμῶν, ταῖς αὐτῶν πρεσβείαις,
παράσχου εἰρήνην ταῖς Ἐκκλη-
σίαις σου, νίκας κατ' ἐθρῶν τῷ
φιλοχρίστῳ Βασιλεῖ, καὶ ταῖς ψυ-
χαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἄεϋτε ἅπαντες, πνευματικῶς εὐ-
φρανθῶμεν ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῶν Ἁ-
γίων.

γίων ἰδοὺ γὰρ παρατέγονε, πλου-
τοποιά ἡμῖν χάρισμα κομίζουσα.
διὸ ἐν φωνῇ ἀγαλλιάσεως, καὶ
καθαρῶ συνειδότι, ἀναβοήσωμεν
λέγοντες Χαίρετε Προφητῶν ὁ
σύλλογος, οἱ τὴν ἔλευσιν Χρι-
στοῦ τῷ κόσμῳ κηρύξαντες, καὶ
τὰ πόρρω ἐγγὺς προβλέποντες.
Χαίρετε Ἀποστόλων ὁ Χορὸς, οἱ
τῶν Ἑθνῶν σαγηνευταὶ καὶ ἀλι-
εῖς τῶν ἀνθρώπων. Χαίρετε Μαρ-
τύρων ὁ δῆμος, οἱ ἐκ περάτων
γῆς συναθροισθέντες εἰς μίαν Πί-
στιν, καὶ ὑπὲρ ταύτης βασάνων
αἰχισμοὺς ὑπομείναντες, καὶ τε-
λειῶς τὸν τῆς ἀθλήσεως στέφανον
εἰληφότες. Χαίρετε Πατέρων ὁ
μελισσῶν, οἱ τὰ ἑαυτῶν σώματα
τῇ ἀσκήσει κατατηξάντες. νεκρώ-
σαντες τὰ πάθη τῆς σαρκός, τὸν
νοῦν θεῷ ἔρωτι ἐπετερώσατε. εἰς
οὐρανοὺς ἀνέβησθε, καὶ σὺν Ἁγ-
γέλοις εὐφραίνόμενοι, ἀπολαύετε
τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν ἀλλ' ὡς Προ-
φήται, Ἀπόστολοι, καὶ Μάρτυρες,
σὺν Ἀσκηταῖς τὸν ὑμᾶς στεφα-
νώσαντα· ἐκτενῶς δυσωπαῖτε, τοῦ
λυτρωθῆναι ἐξ ἐχθρῶν ἀοράτων
καὶ ὀρατῶν, τοὺς ἐν πίστει καὶ
πόθῳ τελούντας τὴν ἀεισέβαστον
μνήμην ὑμῶν.

Δόξα ἤχος, πλ. α΄.

Τῇ νῦν πανηγύρει, συνδράμωμεν
οἱ πιστοί, προτίθεται καὶ ἡμῖν
πνευματικὴ τράπεζα, καὶ κρατήρ
μυστικός, ἐξ ἡδῶν ἐδεσμάτων ἐπι-
φροσύνης πλήρης, αἱ τῶν Μαρ-
τύρων ἀρεταί· οὗτοι γὰρ οἱ καρ-

τερόψυχοι, ἐκ τῶν περάτων τῆς
γῆς, τῶν τοῦ σώματος ἀκαρτερή-
τερόπονοὺς αἰχισμοὺς, τῷ Θεῷ
προσῆνεγκαν, θυσίαν λογικὴν,
πάσαν ἀκμὴν ἡλικίας. οἱ μὲν τὰς
κεφαλὰς ἀποτεινόμενοι, ἕτεροι δὲ
χειρῶν διαιρέσεις, καὶ πάσης ἁρ-
μονίας ἅμα. πάντες οἱ Ἅγιοι, τῶν
τοῦ Χριστοῦ παθημάτων κοινωνοὶ
γεγόνασιν. ἀλλ' ὡς στεφάνους· αὐ-
τοῖς ἀμοιβάς βασιλῶν δεδώκως
Κύριε, κατὰ ἴχος τούτων πολι-
τεύεσθαι, ἀξιώσον ἡμᾶς ὡς φι-
λάνθρωπος. Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Ναὸς καὶ πύλη ὑπάρχεις. εἰς
Τ. Α΄. φύλλ. 224.

Ἀποτίχου τὰ Ἀνωτάσιμα, στι-
χηρὰ τοῦ πλ. δ΄. ἤχου. Ἀνήλθες ἐπὶ
σταυροῦ Ἰησοῦ, καὶ τὰ ἄλλα γ΄. ζῆται
εἰς Τ. Α΄. φ. 296. Δόξα ἤχ. πλ. β΄.

Δεῦτε πιστοὶ, σήμερον χορεῖαν
ἐπικροτήσαντες, εὐσεβῶς πανη-
γυρίσωμεν. καὶ τῶν Ἁγίων πάν-
των τὴν ἐνδοξον, καὶ σβάσμιον
μνήμην, ἐνδόξως τιμήσωμεν λέ-
γοντες· Χαίρετε Ἀπόστολοι ἐνδο-
ξοὶ, Προφῆται καὶ Μάρτυρες καὶ
Ἱεράρχαι. Χαίρετε Ὅσιων ὁ δῆ-
μος, καὶ τῶν Δικαίων. Χαίρετε
τιμίων Γηναικῶν ὁ Χορὸς, καὶ
Χριστὸν ὑπὲρ τοῦ Κόσμου πρε-
σβεύσατε, νίκας τῷ Βασιλεῖ κατὰ
βερβάρων δωρήσασθαι, καὶ ταῖς
ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. ὁ αὐτός.

Ο ποιητῆς καὶ Λυτρωτῆς μου
Πάνταγενε, εἰς Τ. Α΄. φύλλ. 249.

Τροπάριον. ἤχος πλ. δ'.

Εξ ὕψους κατήλθες ὁ εὐσπλαγχνος, ταφήν κατεδέξω τριήμερον, ἵνα ἡμᾶς ἐλευθερώσης τῶν παθῶν· ἡ ζωὴ καὶ ἡ Ἀνάστασις ἡμῶν Κύριε δόξα σοι.

Δόξα. ἤχος δ'.

Τῶν ἐν ὄλῳ τῷ Κόσμῳ Μαρτύρων σου, ὡς πορφύραν καὶ βύσσον τὰ αἵματα, ἡ Ἐκκλησία σου στολισαμένη, δι' αὐτῶν βοᾷ σοι Χριστέ ὁ Θεός, τῷ λαῷ σου τοὺς Οἰκτιρμούς σου κατάπεμψον, εἰρήνην τῇ πολιτείᾳ σου δώρησαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον, καὶ Ἀγγέλοις ἄγνωστον Μυστήριον, διὰ σοῦ Θεοτοκε τοῖς ἐπὶ γῆς πεφανέρωται, Θεός ἐν ἀσυγχύτῳ ἐκώσει σαρκούμενος, καὶ σταυρὸν ἐκουσίως ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος, δι' οὗ ἀναστήσας τὸν Πρωτόπλαστον, ἔσωσεν ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἐν μὲν τῷ Μεσονυχτικῷ ὁ Τριαδικὸς Κανὼν τοῦ πλ. δ' ἤχου, ὡς συνήθως. Εἰς δὲ τὸν Ὁρθρὸν τὸ, Θεός Κύριος. Τροπάριον τὸ Ἀναστάσιμον. Δίς. Δόξα. τῶν Ἁγίων. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Μετὰ δὲ τὴν α' καὶ β' σιτοχολογίαν Καθίσματα Ἀναστάσιμα τοῦ πλ. δ' ἤχου. Μετὰ δὲ τὸν Ἀμωμον τὰ Εὐλογητάρια, ἡ Ὑπακοή, οἱ Ἀναβαθμοὶ καὶ τὸ Προκείμενον τοῦ

αὐτοῦ ἤχου. Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον Ἑωθινόν, α' εἰς τὴν Α' φύλλ. 78. Ἀνάστασιν Χριστοῦ. ὁ Ν'. Δόξα. Ταῖς τῶν Ἀποστόλων, καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου. Καὶ τὰ λοιπὰ κατὰ τὴν τάξιν. Ἔπειτα οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, ἕτοι τῶν πλ. δ' ἤχου. Καὶ τῶν Ἁγίων Πάντων ὁ παρῶν.

Ὡδή Α'. ἤχος πλ. δ'.

Ἀρματλατὴν Φεραῶ.

Τῶν σῶν Ἁγίων ἀνυμνῶν τὰ τάγματα, τῷ σῶ φωτὶ τὴν ψυχὴν, ταῖς προσευχαῖς τούτων, αὐγασθῆναι θέομαι· σὺ γὰρ εἰ φῶς ἀπρόσιτον, τῆς ἀγνοίας τὸν ζόφον, διώκων τοῖς σοῖς πυρσεύμασι, Λάγε τοῦ Θεοῦ φωτοδότα Χριστέ.

Ως ἀνυψώθης ἐπὶ ξύλου εἰλυσας, πρὸς σὴν ἐπίγνωσιν, τὴν τῶν Ἐθνῶν πᾶσαν, κληρουχίαν ἀεσποτα, καὶ φωτὶ κατελάμπρυνες, τῆς Ἁγίας Τριάδος, δι' Ἀποστόλων Ἁγίων σου, δι' ὧν τὴν ἀπάτην ἀπήλασας.

Νομοθεσία σου Χριστέ πειθόμενοι, οἱ σοὶ Ἀπόστολοι, τὰ ἐπὶ γῆς πάντα, εὐσεβῶς ἀπώσαντο, καὶ τῷ φωτὶ τῆς χάριτος, κατεφαιδρυναν πᾶσαν, τὴν Οἰκουμένην οἱ ἐνδοξοὶ, εὐαγγελικῶς σε κηρύττοντες.

Αγαλλιώμενοι σταυρὸν οἱ Μάρτυρες, τὸν σὸν ἀράμενοι, καὶ τὸ σεπτὸν Πάθος, ἀκλινῶς μιμούμενοι, τυραννικὴν οὐκ ἐπιτήξαν, ἀπειλήν

πειλὴν οἱ γενναῖοι, οὐ πῦρ, οὐ ξίφος σου ὀπίσω πᾶσαι, ταύτη σαφῶς
οὐ μάστιγας, ἀλλ' οὐδὲ λιμὸν οὐδὲ ἠκολούθησαν.
θάνατον. Θεοτοκίον.

Γνώμην ἀνδρείαν αἱ Παρθένοι
Πάναγνε, ἀναλαβοῦσαι σαφῶς,
μαρτυρικούς ἄθλους, ἀκλινῶς μι-
μούμεναι, καὶ ψαλμικῶς ὀπίσω σου,
τῷ Γιῷ σου Παρθένε, ἐνθῶς συ-
ναγαλλόμεναι, τῷ Παμβασιλεῖ
προσηνέχθησαν.

Καταβασία. Ἄνοιξω τὸ στόμα μου.
Ὠδὴ Γ'. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Περυσύνην ἱεράν, οἱ Ἰερεῖς καὶ
Ποιμένες, ἐνδυσάμενοι καὶ ταύτην
ἐμφρόνως, κυβερνήσαντες Χριστέ,
ἀξίως κατεκόσμησαν, διδασκαλίας
λόγον, ἄνωθεν ὄντως πλουτή-
σαντες.

Ωραιωθέντες καλλοναῖς, τῆς πρώ-
της καλλοποιίας, καὶ φανέντες
ἀπλανεῖς ὡς φωστῆρες, οὐρανῶ-
σατε Χριστοῦ, τὴν Ἐκκλησίαν
Ἄγιοι, ἄλλοθεν ἄλλως ταύτην,
ποικίλως κατακοσμήσαντες.

Νόμῳ κειθόμενοι τῷ σῶ, τῶν
μακαρίων οἱ δῆμοι, πολυτρόποις
ἀρεταῖς φαιδρυνθέντες, ἐκληρώ-
σαντο μονάς, τὰς οὐρανίους χεί-
ροντες ἄλλην γὰρ ἄλλος πάντες,
ταύτας ἀξίως ἐπλήρωσαν.

Θεοτοκίον

Παρθενικῆς ἀπὸ γαστρὸς, τὸν
ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον, ἀπεγέννησας
ἡμῖν Θεοτόκω, ὃν Νεάνιδες Ἄ-
γναι, θεεπαρῶς ἐπόθησαν, καὶ

σου ὀπίσω πᾶσαι, ταύτη σαφῶς
ἠκολούθησαν.

Καταβασία. Τοὺς σοὺς ἡμελόγους.
Ἡ Ὑπακοή καὶ ὁ οἶκος τοῦ ἡγεῦ.
Ἔϊτα Καθισμα. ἤχος κλ. β'.

Τὴν σοφίαν καὶ Λόγον.

Προπατόρων Πατέρων Πατρι-
αρχῶν, Ἀποστόλων Μαρτύρων Ἱε-
ραρχῶν, Προφητῶν καὶ Ὁσίων
σου, Ἀσκητῶν καὶ Δικαίων τε,
καὶ παντὸς ὀνόματος, ἐγγεγραμ-
μένου ἐν Βίβλῳ ζωῆς, τὴν ἀγίαν
μνήμην, τελοῦντες Χριστέ Θεός
πάντας συγκινοῦμεν, εἰς πρεσβε-
αν δεόμενοι, εἰρήνευσον τὸν κόσ-
μον σου, δι' αὐτῶν ὡς φιάνθρω-
πος, ἵνα πάντες βοῶμέν σοι, Ὁ
Θεὸς ὁ ἐνδοξαζόμενος, ἐν βουλῇ
Ἁγίων σου, σὺ ὑπάρχεις ἀληθῶς,
ὁ δοξάσας ἀξίως τὴν μνήμην
αὐτῶν. Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Τὴν οὐράνιον πύλην καὶ κιβω-
τὸν, τὸ πανάγιον ὄρος τὴν φω-
τεινὴν, νεφέλην ὑμνήσωμεν, βά-
τον τὴν ἀκατάφλεκτον, τὸν λα-
γικὸν Παράδεισον, τὴν τῆς Εὐᾶς
ἀνάκλησιν, τῆς Οἰκουμένης πά-
σης, τὸ μέγα κειμήλιον ὅπερ σω-
τηρία, ἐν αὐτῇ διεπράχθη, τῷ Κό-
σμῳ καὶ ἄφεις, τῶν ἀρχαίων ἐγ-
κλημάτων διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι.
Μῆτερ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, τῶν
πταισμάτων ἄφεισιν ἀφήσασθαι
σὲ προστάτιν γὰρ ἔχομεν οἱ δοῦ-
λοί σου.

Ὠδὴ Δ'. Σὺ μου Χριστέ.

Ανακραθεῖς, ὄμιλος ὁ τῶν Ἁγί-
ων σου,

ων σου, δι' ἀγάπης, καὶ σοὶ ἐνθό-
μενος, εἰλικρινῶς τε καὶ καθαρῶς
ἐν ἀγαλλιάσει, χορείαν, τὴν ἀκα-
τάλυτον, Ἀγγέλοις συγχορεύει,
περὶ σὲ παντεπόπτα, τὸν ἀπάντων
Θεόν τε καὶ Κύριον.

Νεανικῶς, ἐνδοξοὶ Ἱερομάρτυρες,
τῶν Μαρτυρῶν, στέφος ἀνεδήσα-
σθε, τῷ θεουργῷ, χρίσματι τὸ
πριν, τῆς Ἱερωσύνης, ἡγλαϊσμέ-
νοι πανόλθοι διὸ διπλοῦς στεφά-
νους, ἐπαξίως λαβόντες, σὺν Χρι-
στῷ αἰωνίως ἀγάλλεσθε.

Τὸ τῆς σαρκὸς, φρόνημα ἅπαν
τῷ Πνεύματι, Θεοφόροι, ὄντως
ὑπετάξατε, ἀσκητικῶς, τούτου τὰς
ὁρμάς, τὰς ἀκατασχέτους, νηεῖα
καταμαράναντες, καὶ νῦν τῆς ἀ-
παθείας, τῷ φωτὶ πυρσωθέντες,
ἀμοιβὰς τὰς τῶν πόνων εἰλήφατε.

Ὡς τοῦ Χριστοῦ, Μάρτυρες τοῦ
Πρωτομάρτυρος, τὰς βασάνους,
ἄγαν ὑπεμείνατε, καρτερικῶς τε
καὶ γενικῶς, ὡς ἐν ἀλλοτρίοις,
ἀθλοῦντες σίμασιν ἐνδοξοὶ καὶ
νῦν τῆς Βασιλείας, κληρονόμοι
δειχθέντες, τοῖς πιστοῖς τὰς ἰά-
σεις πηγάζετε. Θεοτοκίον.

Νύμφη Θεοῦ, γέγονα Θεογεν-
νήτρια· τὸν γὰρ τούτου, Λόγον
προαιώνιον, σωματικῶς, τέτοκα
ἡμῖν, ἐν ᾧ καὶ Γυναῖκες, ἀγίως
πολιτευσάμεναι, καὶ ἄθλοισι παι-
ποικίλοις, διὰ σοῦ κοσμηθεῖσαι,
τῆς Προμήτορος πτώσιν ἀνώρ-
θωσαν.

Καταβασία. Τὴν ἀνεξιχνίαστον θείαν.

Ὡδὴ Ε'. Ἴνα τί με ἀπάσω.

Προορᾶν ὡς Προφῆται, θεοὶ
τὰ ἐσόμενα κατηξιώθητε, καὶ ἐπι-
ποθοῦντες, τῆς ψυχῆς εὐγενεῖα
καθήρατε, διὰ πολιτείας, εἰλικρι-
νοῦς ὑμᾶς, ᾧ Θεοφόροι, φωτιζό-
μενοι σθένει τοῦ Πνεύματος.

Ο χορὸς τῶν Ἀγίων, νῦν ἐνα-
γλαίζεται θεοῖς χαρίσμασιν, οἱ
πρὸ Νόμου πάντες, Πατριάρχαι
Προφῆται Ἀπόστολοι, καὶ Μαρ-
τύρων δῆμοι, καὶ Ἀσκητῶν καὶ
Διδασκάλων, καὶ Δικαίων σὺν
Ἱερομάρτυσι.

Λαμπομένην ὀρῶντες τὴν τῶν
σῶν Ἀγίων ὁμήγυριν σήμερον,
τῇ σῇ Σώτερ αἴγλη, καὶ λαμπά-
σιν ἀσέβητος τῆς χάριτος, τὸν
σὸν θεῖον πλοῦτον, τῶν ἀγαθῶν
καὶ δαψιλείαν, ἀνυμνοῦμεν, ἀπαύ-
στως φιλάνθρωπε. Θεοτοκίον.

Υπερθαύμαστον τόκον, τὸν σὸν
ἀγαπήσασαι Γυναῖκες πάνασεμοι,
τὰ τερπνὰ τοῦ βίου, εἰς οὐδὲν
ἰλογίσαντο Πάναγνε, τῆς αὐτοῦ
καὶ μόνης, ἐρωτικῶς ἐπιθυμοῦσαι,
ἰγλαίας, καὶ θείας ἐλλάμψεως.

Καταβασία. Ἐξέστη τὰ σὺμπαντα

Ὡδὴ Σ'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ὡς ἐντιμον ἐκλεκτὸν, τεθέντα
λίθον ἀκρόγωνον, οἱ Ἅγιοι ἐν
Σιών, εὐρόντες σε Δέσποτα, κρη-
πίδα ἀσάλευτον, ἐκλεκτοῦς ὡς
λίθους, ἑαυτοὺς ἐπακοδόμησαν.

Νυγεί-

Νυγείσης σου τῆς πλευρᾶς, ρα-
νίδες Αἵματος στάξασαι, σὺν ὕ-
δατι Θεουργῶ, τὸν κόσμον ἀνε-
πλασαν, καὶ θείαν ὁμήγηριν, τῶν
Ἁγίων Πάντων, Ἐυεργέτα προσε-
κάλεσαν.

Ἦμνουμεν πανευσεβῶς, Μαρτύ-
ρων νέφος τὸ ἔνθεον, τῇ χάριτι
λαμπρυνθέν, καὶ λάμπαν φαιδρό-
τερον, πορφύρα τοῦ αἵματος, καὶ
τῇ ἀλουργίδι, τῆς αὐτῶν στερέ-
ρας ἀθλήσεως. Θεοτοκίον.

Μητέρα παναληθῆ, Θεοῦ σε πάν-
τες γινώσκομεν, δι' ἧς φύσις Γυ-
ναικῶν, ῥωσθεῖσα Παναμίωμε,
Χριστοῦ ὑπερήθησεν, ἀρετῆς τε
πάσης, εὐσεβῶς γέγονεν ἔμπλεως.

Καταβασία· Τὴν θείαν ταύτην.

Κοντάκιον, ἦχος δ'.

Ωs ἀπαρχὰς τῆς φύσεως, τῷ φυ-
τουργῶ τῆς Κτίσεως, ἡ Οἰκουμένη
προσφέρει σοι Κύριε, τοὺς Θεο-
φόρους Μάρτυρας· ταῖς αὐτῶν
ἰκεσίαις, ἐν εἰρήνῃ βαθεῖα, τὴν
Ἐκκλησίαν σου τῇ πολιτείᾳ σου,
διὰ τῆς Θεοτόκου, συντήρησόν
Πολυέλεε. Ὁ Οἶκος.

Οὶ ἐν πάσῃ τῇ γῇ μαρτυρήσαν-
τες, καὶ ἐν τοῖς οὐρανοῖς μετοι-
κήσαντες· οἱ τὰ πάθη Χριστοῦ
μιμησάμενοι, καὶ τὰ πάθη ἡμῶν
ἀφαιρούμενοι, ἐνταῦθα σήμερον
ἀθροίζονται, πρωτοτόκον δεικνύον-
τες Ἐκκλησίαν, ὡς τῆς ἄνω ἐγγύ-
τυπον ἐπέχουσιν, καὶ Χριστῶ ἐκ-

βοῶσαν· Θεός μου εἶ. Διὰ τῆς
Θεοτόκου συντήρησον Πολυέλεε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Κυριακῇ μετὰ τὴν
Ν'. μνεῖαν ποιούμεθα τῶν ἀπανταγῶ
τῆς Οἰκουμένης, ἐν Ἀσίᾳ, Λιβύῃ, καὶ
Εὐρώπῃ, Βεββαῖ τε καὶ Νότω, Ἁγίων
πάντων.

Ἦστιχ. Τοῦ Κυρίου μου πάντας ὁ-
μνῶ τοὺς φίλους, εἴ τις δὲ μέλλων
εἶς τοὺς ἀπαντας εἰσῆτω.

Ταῖς τῆς Μητρός σου πρεσβείαις
Χριστὲ ὁ Θεὸς καὶ πάντων τῶν ἀπ'
αἰῶνος Ἁγίων σου, ἐλέησον καὶ σῶ-
σον ἡμᾶς, ὡς μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλάν-
θρωπος.

Ὁδὴ Ζ'. Θεοῦ συγκατάβασις.

Ἁγίων τὰ τάγματα, τὸν ἐν Ἀ-
γίοις ἀναπαυόμενον, ἀσιγήτως
ὑμνοῦντα, τρυφῆς ἐνθέου νῦν ἀπο-
λαύουσι, καὶ γεγηθότες χορεύουσι
ψάλλοντες, Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ
τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ταῖς θείαις ἐλλάμψεσι, τῆς Τρι-
σηλίου φωτοχυσίας σεπτῶς, τῶν
Ἁγίων αἱ δῆμοι, περιλαμφέντες
Μονάδα τρισάριθμον, θεολογοῦμεν
Πατέρα συνάναρχον, καὶ τὸν Υἱὸν
εὐσεβῶς, καὶ Πνεῦμα Ἁγίον.

Ἀφράσω τῇ δόξῃ σου, ὅταν ὀφθῆ-
σῃ Θεὸς ἐν μέσῳ θεῶν, τὰς ἀξίας
παρέχων, καὶ δωρεὰν νέμων, καὶ
τοὺς στεφάνους εἰδούς, τότε ὑψό-
τερ ἀξιώσον ψάλλειν σοι, Εὐλογη-
τὸς ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἦθηόμενοι μέλψωμεν, τὴν τῶν
Ἁγίων

Ἄγιων πάντων ἡμέγυριν, ἐκ παν-
τός κροτουμένην, καὶ γένους ἅμα
καὶ ἀξιώματος, καὶ πολιτείας, καὶ
τούτοις συμπάλλωμεν, Εὐλογητὸς
ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Μαρίαν τὴν Ἀχραντον, καὶ Πα-
ναγίαν Θεογεννήτριαν, αἱ Νεάνι-
δες πάσαι, χορείαν θείαν ἅμα
στησάμεναι, μεγαλοφώνως ἀγάλλ-
λου βοήσατε, ἢ τῆς χαρᾶς τὴν
πηγὴν ἡμῖν βλυστάνουσα.

Καταβατία. Οὐκ ἐλάτρουσαν.

ᾠδὴ Η΄. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Αγαλλιᾶσθε Μάρτυρες, οἱ Προ-
φῆται Ἀπόστολοι, Ἱερομαρτύρων
ὁ σεπτὸς κατάλογος, Δικαίων
ᾍσίων τε, καὶ Διδασκάλων θεῖος
χορὸς, σὺν ταῖς Μυρόφοροις Γυ-
ναιξὶ μελωδοῦντες. Οἱ Παῖδες εὐ-
λογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, Λαὸς
ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰ-
ῶνας.

Τῆς ὑπὲρ νοῦν λαμπρότητος, ἐμ-
φοροῦμενοι Ἄγιοι, θείας εὐφρο-
σύνης, καὶ χαρᾶς πληρούμενοι,
Θεοὶ χρηματίζετε, τῇ πρὸς Θεὸν
ἐγγύτητι, ταῖς θεουργικαῖς μαρ-
μαρυγαῖς ἠμιλοῦντες, καὶ δόξης
τῆς ἀράστου, φωτισθέντες ἀ-
κτίστῃ, Χριστὸν ὑπερυψοῦτε εἰς
πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αναφανέντες Ἄγιοι, ὡς φωστῆ-
ρες πολύφωτοι, τὸν τῆς Ἐκκλη-
σίας, οὐρανὸν φαιδρύνετε, ποι-

κίλοις χαρίσμασι, καὶ διαφόροις
κάλλεσιν, ἐν δικαιοσύνῃ, σώφρο-
σύνῃ ἀνδρείᾳ, φρονήσει τὸν Δε-
σπότην, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, Λαὸς
ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰ-
ῶνας. Θεοτοκίον.

Μετ' εὐφροσύνης ἅπασαι, Γυ-
ναικῶν αἱ Θεόφρονες, αἱ τελειω-
θεῖσαι, ἐν Χριστῷ τῷ Πνεύματι,
Παρθένον τὴν Ἀχραντον, καὶ
ἀληθῆ Μητέρα Θεοῦ, τὴν ἐκ τῆς
κατάρας, τῆς Προμήτορος Εὐας,
ἡμᾶς λυτρωσαμένην, εὐλαβῶς πα-
ραστάσαι, τὸν ταύτης ἀνυμνεῖτε,
καρπὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καταβατία. Παῖδες εὐαγεῖς.

ᾠδὴ Θ΄. Ἐξέστη ἐπὶ τοῦτο.

Ελπίδι καὶ ἀγάπῃ θωρακισθὲν,
καὶ πιστῶς πεφραγμένον τὸ σύν-
ταγμα, τῶν ἐκλεκτῶν, πάσας τῶν
Ἱυράννων τὰς ἀπειλάς, τοὺς αἰ-
κισμοὺς καὶ μάστιγας, χαίροντες
ὑπέμειναν εὐκλεῶς, Χριστὸν πε-
πλουτηκότες, νικοποιὸν ἐν ἄθλοις,
τῆς ἀληθείας Πρωτομάρτυρες.

Λιμένα σωτηρίας τὸν Βαπτιστὴν,
Ἀποστόλους Προφῆτας καὶ Μάρ-
τυρας, σὺν Ἀσκηταῖς Θεοῦς Δι-
δασκάλους, καὶ Ἱερεῖς, Πατριαρ-
χῶν τε σύλλογον, καὶ Ἱερομάρ-
τυρας εὐκλεεῖς, Γυναίκας φιλο-
θέους. ᾍσιους καὶ Δικαίους, νῦν
ἐπαξίως εὐφημῆσωμεν.

Πυρὶ δοκιμασθέντες τῶν πειρασ-
μῶν, καὶ τρυφαῖς μὴ θελχθέντες

ἀγάλ.

ἀγάλλεσθε, ειλκρικῶς, θρόνω
τοῦ Δεσπότητος φωτοσιδεῖ, παρε-
στηκότες ἐνδοξοί, ἄγγελοι τῶν ἁ-
γίων ἐν οὐρανοῖς, λυθέντων τῶν
ἐσώπτρων, σκιάς τε παρειμένης,
τῆς ἀληθείας ταῖς ἐμφάσεσι.

Θεοτοκίον

Ωράθης διεστῶτων συναπτικῆ
διὰ σοῦ γὰρ Ἄγγελοι ὁμόσκηνοι,
ἐν οὐρανοῖς, ἀνθρωποι γεγόνασιν
ἀληθῶς, καὶ μαρτυροῦσι τάγματα,
πάντων τῶν ἁγίων νῦν σὺν αὐ-
τοῖς, ὑμνοῦντες τὸν σὸν τόκον,
Παρθένε Θεοτόκε, ἐν αἰωνίοις με-
λωδήμασι.

Καταβασία. Ἄσας γηγενής.

Ἐξακοστειλάριον Ἀναστάσιμον. α.

Τοῖς Μαθηταῖς συνελθῶμεν, ἐν
ᾧρει Γαλιλαίας, πιστεῖ Χριστὸν
θεάσασθαι, λέγοντα ἐξουσίαν, λα-
βεῖν τῶν ἄνω καὶ κάτω. μάθωμεν
πῶς διδάσκει, βαπτίζειν εἰς τὸ ὄ-
νομα, τοῦ Πατρὸς Ἐθνη πάντα,
καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ ἁγίου Πνεύμα-
τος καὶ συνεῖναι, τοῖς Μύστασι
ὡς ὑπέσχετο, ἕως τῆς συντελείας.

Τῶν ἁγίων, Ὁμοιον

Τὸν Βαπτιστὴν καὶ Πρόδρομον,
Ἀποστόλους Προφήτας, Μάρτυ-
ρας Ἱεράρχας τε, Ἀσκητὰς καὶ
Ὁσίους, Ἱερομάρτυρας ἅμα, φι-
λοθέους Γυναίκας, καὶ τοὺς Δι-
καίους ἅπαντας, καὶ ἁγγέλων
τὰς τάξεις, χρεωστικῶς, ὑμνοῖς
καταστήσωμεν δυσωποῦντες, τῆς

δόξης τούτων τεύχασθαι, πρὸς
Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρος.

Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Ο ἄνω δοξαζόμενος, θεικῶς ὑπὲρ
ἁγγέλων, κολπῶν Πατρῶων ἁ-
χραντε, μὴ ἐκοτάς ἀπορρήτως,
τρὶς κάτω συνανεστράφη. σὺ δὲ
ταύτης ὑπῆρξας, τῆς σωτηρίας
πρόξενος, ἐξ ἁγίων σου αἱμάτων,
τούτῳ ἁγνῇ, ὑπὲρ λόγον σάρκα
δανεισαμένη, ὄν αἰτήσαστοῖς δού-
λοις σου, λύτρον δοῦναι πται-
σμάτων.

Εἰς τοὺς Αἰνοῦς, φάλλομεν στιχηρὰ
Ἀνατάσιμα, ἐ. τοῦ ἔχου κλ. δ. Κύριε,
εἰ καὶ κριτικῶν παρόσης, καὶ τὰ λεκτῶν
δ. ζῆτει εἰς Τ. Α'. φύλλ. 200. Ἐκκ. καὶ
ἁγίων στιχηρὰ προσόμοια ἔχου δ'.

Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσιν.

Τοὺς ἁγίους ὁ Κύριος, τοὺς ἐν
γῆ, ἐθαυμάστωσε. τὰ αὐτοῦ γὰρ
στίγματα καὶ παθήματα, ἐν τῇ
σαρκὶ ἀνεδέξαντα, ἐν τούτοις κο-
σμούμενοι, καὶ ταῖς θεαῖς καλ-
λοναῖς, προφανῶς ἀναθέμενοι, οὐς
ὀμνήσωμεν, ὡς ἀμάραντα ἄνθη ὡς
ἀστέρας, ἀπλανεῖς τῆς Ἐκκλησί-
ας, ὡς ἐθελόβυτα θύματα.

Στίχ. Ἐκίραξαν οἱ Δίκαιοι.

Σὺν Προφήταις Ἀπόστολοι, σὺν
Ὁσίοις Διδάσκαλοι, σὺν Ἱερομάρ-
τυσι πάντες Δίκαιοι, καὶ Γυναικῶν
αἱ ἀθλήσασαι, καὶ πόθῳ ἀσκήσα-
σαι, τῶν ἁγίων ἡ κληθῆς, καὶ
Δικαίων τὰ τάγματα, εὐφημείσθη-
σαν

σαν, ἱεραῖς μελωδίαις ὡς τῆς ἀνω βασιλείας κληρονόμοι, ὡς Παραδείσου οἰκήτορες.

τίχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις.

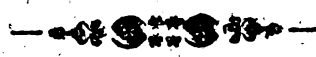
Οἱ τὴν γῆν οὐρανώσαντες, ἀρετῶν ἐν φαιδρότητι, οἱ Χριστοῦ τὸν θάνατον μιμησάμενοι, ἀθανασία; τὴν πρόξενον, ὁδὸν οἱ βαδίσαντες οἱ τὰ πάθη τῶν βροτῶν, χειρουργία τῆς χάριτος, ἐκκαθάραντες, οἱ ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ ὁμοψύχως, ἐναθλίσαντες γενναίως, ἀνευφημείσθωσαν Μάρτυρες.

Δόξα, Ἐσθινόν, α. ἦχος α΄.

Εἰς τὸ ὄρος τοῖς Μαθηταῖς ἐπιγεμένους, διὰ τὴν χαρμόσυνον ἐκπαύσιν, ἐπέστη ὁ Κύριος, καὶ προσκυνήσαντες αὐτὸν, καὶ τὴν δοθεῖσαν ἐξουσίαν πανταχοῦ διδαχθέντες, εἰς τὴν ὑπ' οὐρανὸν ἐξαπεστέλ-

οντο, κηρῶσαι τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν, καὶ τὴν εἰς οὐρανοὺς ἀποκατάστασιν οἷς καὶ συνδιακονίσειν, ὁ ἀψευδὴς ἐπηγγεῖλατο, Χριστὸς ὁ Θεὸς, καὶ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ὑπερευλογημένη. Δοξολογία μεγάλη, καὶ ἀπόλυσις. Εἰς τὴν Λειτουργίαν, οἱ μακαριστοὶ εἰς στίλους, β'. ἀπὸ τοῦ, Μακάριοι οἱ πρωτοί, καὶ ψάλλομεν Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου. δ'. Μνήσθητι ἡμῶν Χριστὲ Σωτὴρ καὶ τὰ ἄλλα γ'. εἰς φύλλ 310. Καὶ ἀπὸ τοῦ Κανόνος τῶν Ἁγίων. Ὡδή γ'. καὶ ζ'. ἀνά δ'. Ὁ Ἀπόστολος. Ἀδελφοί, οἱ ἅγιοι πάντες. Καὶ εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον. Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς, Πᾶς ὅστις ὁμολογήσῃ Κοινωνικόν, Αἰνεῖτε τὸν Κύριον. Καὶ εἰς μνημόσυνον,

Η ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

ΤΟΥ

ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ.

Ὁ Ἱερεὺς ἐκρώνως.

Εὐλογημένη ἡ βασιλεία τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ὁ Διάκονος.

Ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἐπὲρ τῆς ἀνάθεν εἰρήνης, καὶ τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἐπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος Κόσμου, εὐσταθείας τῶν Ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν, καὶ τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἐπὲρ τοῦ ἁγίου οἴκου τοῦτου, καὶ τῶν μετὰ πίστεως, εὐλαβείας, καὶ φόβου Θεοῦ εἰσιόντων ἐν αὐτῷ, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἐπὲρ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν (τοῦ δεῖνος), τοῦ τιμίου Πρεσβυτερίου, τῆς ἐν Χριστῷ Διακονίας, παντὸς τοῦ Κλήρου καὶ τοῦ Λαοῦ, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἐπὲρ τῶν εὐτεβεστάτων, καὶ Θεοφυλάκτων Βασιλείων ἡμῶν, παντὸς τοῦ Παλατίου καὶ τοῦ στρατοπέδου αὐτῶν, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἐπὲρ τοῦ συμπολεμῆσαι, καὶ ὑποτάξαι ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτῶν πάντα ἔχθρῶν, καὶ πολέμιον, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

(ΤΟΜΟΣ Γ΄.)

Ἐπὲρ τῆς ἁγίας Μονῆς ταύτης, πάσης Πόλεως, Χώρας, καὶ τῶν πᾶσιν οἰκούντων ἐν αὐταῖς, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἐπὲρ εὐκρασίας ἀέρων, εὐφορίας τῶν καρπῶν τῆς γῆς, καὶ καιρῶν εἰρηλικῶν, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἐπὲρ πλεόντων, ὀδοιπορούντων, νοσοούντων, καμπόντων, αἰχμαλωτῶν, καὶ τῆς σωτηρίας πάντων, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἐπὲρ τοῦ ρυσθῆναι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης θλίψεως, δρχῆς, κινδύνου, καὶ ἀνάγκης, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον, καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς ὁ Θεὸς τῆ σῆ χάριτι.

Τῆς Παναγίας, ἀγράτου, ὑπερουλογημένης, ἐνδόξου, Δεσποίνης ἡμῶν, Θεοτόκου, καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας, μετὰ πάντων τῶν Ἁγίων μνημονεύσαντες, ἑαυτοὺς, καὶ ἀλλήλους, καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν, Χριστῷ τῷ Θεῷ παραδώμεθα.

Ὁ Ἱερεὺς ἐκρώνως.

Ὅτι πρέπει σοι πᾶσα δόξα, τιμὴ, καὶ προσκύνησις, τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Υἱῷ, καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Εὐχή Ἀντιφώνου α.

Ἦν λέγει ὁ Ἱερεὺς μυστικῶς.

Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, οὐ τὸ κράτος ἀνείκαστον, καὶ ἡ δόξα ἀκατάληπτος· οὐ τὸ ἔλεος ἀμέτρητον καὶ ἡ φιλανθρωπία ἀφατος· αὐτὸς Δέσποτα κατὰ τὴν σὴν εὐσπλαγχνίαν ἐπίβλεψον ἐφ' ἡμᾶς, καὶ ἐπὶ τὸν ἅγιον οἶκον τοῦτον, καὶ ποιήσον μεθ' ἡμῶν, καὶ τῶν συνευχομένων ἡμῖν, πλοῦσια τὰ ἔλεός σου, καὶ τοὺς οἰκτιρμούς σου.

Ὁ Διάκονος.

Ἔτι, καὶ ἔτι, ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεκθῶμεν Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον, καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς. Τῆς Παναγίας ἀχράντου, ὑπερευλογημένης ἐνδόξου.

Ὁ Ἱερεὺς ἐκφώνως

Οτι σὸν τὸ κράτος, καὶ σοῦ ἐστὶν ἡ Βασιλεία, καὶ ἡ δύναμις, καὶ ἡ δόξα τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Εὐχή ἀντιφώνου β.

Ἦν λέγει ὁ Ἱερεὺς μυστικῶς.

Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, σῶσον τὸν λαόν σου, καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου. Τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας σου φύλαξον. Ἀγίασον τοὺς ἀγαπῶντας τὴν εὐπρέπειαν τοῦ Οἴκου σου. Σὺ αὐτοὺς ἀντιδόξασον τῇ Θεοκῆ σου δυνάμει, καὶ μὴ ἐγκαταλίπῃς ἡμᾶς τοὺς ἐλπίζοντας ἐπὶ σέ.

Ὁ Διάκονος.

Ἔτι καὶ ἔτι ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεκθῶμεν Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον, καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς. Τῆς Παναγίας ἀχράντου, ὑπερευλογημένης, ἐνδόξου.

Ὁ Ἱερεὺς ἐκφώνως.

Οτι ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος Θεὸς ὑπάρχεις, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Υἱῷ, καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Εὐχή ἀντιφώνου γ.

Ἦν λέγει ὁ Ἱερεὺς μυστικῶς.

Ο τὰς κοινὰς ταύτας, καὶ συμφώνως ἡμῖν χαρισάμενος προσευχάς· ὁ καὶ δυοῖ, καὶ τρισὶ συμφωνοῦσιν ἐπὶ τῷ ὀνόματί σου τὰς αἰτήσεις, παρέχειν ἐπαγγελίαμενος· αὐτὸς καὶ νῦν τῶν δούλων σου τὰ αἰτήματα πρὸς τὸ συμφέρον πληρώσον, χορηγῶν ἡμῖν ἐν τῷ παρόντι αἰῶνι τὴν ἐπίγνωσιν τῆς σῆς ἀληθείας, καὶ ἐν τῷ μέλλοντι ζωὴν αἰώνιον χαριζόμενος.

Εὐχή τῆς εἰσόδου τοῦ Ἁγίου
Εὐαγγελίου.

Ἦν λέγει ὁ Ἱερεὺς μυστικῶς.

Δέσποτα Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ καταστήσας ἐν Οὐρανοῖς Τάγματα, καὶ στρατίας Ἀγγέλων, καὶ Ἀρχαγγέλων, εἰς λειτουργίαν τῆς σῆς δόξης, ποιήσον σὺν τῇ

Εἰσὶδω ἡμῶν, Εἰσοδὸν Ἁγίων Ἁγ-
 γέλων γενέσθαι, συλλειτουργούν-
 των ἡμῖν, καὶ συνδοξολογούντων τὴν
 σὴν ἀγαθότητα. Ὅτι πρέπει σοὶ
 πᾶσα δόξα, τιμὴ, καὶ προσκύνη-
 σις, τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Υἱῷ, καὶ
 τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν, καὶ ἀεὶ,
 καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Μετὰ τὴν Εὐχὴν, ὁ, τε Ἱερεὺς,
 καὶ ὁ Διάκονος, καὶ ὁ χορὸς, τὰ
 αὐτὰ καὶ ποιῶσι, καὶ λέγουσιν,
 ὡς ἐν τῇ τοῦ Χρυσοστόμου Ἱε-
 ρουργίᾳ.

Εὐχὴ τοῦ Τρισαγίου ὕμνου.

Ἦν λέγει ὁ Ἱερεὺς μυστικῶς.

Θεὸς ὁ Ἅγιος, ὁ ἐν Ἁγίοις
 ἀναπαυόμενος, ὁ Τρισαγίῳ φωνῇ
 ὑπὸ τῶν Σεραφίμ ἀνυμνούμενος,
 καὶ ὑπὸ τῶν Χερουβίμ δοξολογού-
 μενος, καὶ ὑπὸ πάσης ἐπουρανίου
 Δυνάμεως προσκυνούμενος. Ὁ ἐκ
 τοῦ μὴ ὄντος, εἰς τὸ εἶναι παρα-
 γαγῶν τὰ σύμπαντα. Ὁ κτίσας
 τὸν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα σὴν,
 καὶ ὁμοίωσιν, καὶ παντὶ σου χα-
 ρίσματι κατακοσμήσας. Ὁ διδοὺς
 αἰτοῦντι σοφίαν, καὶ σύνεσιν, καὶ
 μὴ παρορῶν ἁμαρτάνοντα, ἀλλὰ
 θέμενος ἐπὶ σωτηρίᾳ μετάνοιαν.
 Ὁ καταξιώσας ἡμᾶς τοὺς ταπει-
 νοὺς, καὶ ἀναξίους δούλους σου,
 ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ στήναι κατενώ-
 πιον τῆς δόξης τοῦ Ἁγίου σου
 Θυσιαστηρίου, καὶ τὴν ὀφειλομέ-
 νην σοὶ προσκύνησιν, καὶ δοξο-
 λογίαν προσάγειν. Αὐτὸς, Δέσποτα,

πρόσδεξαι καὶ ἐκ στόματος ἡμῶν
 τῶν ἁμαρτωλῶν τὸν Τρισαγίον
 Ὑμνον, καὶ ἐπίσχεψαι ἡμᾶς ἐν
 τῇ χρηστότητι σου. Συγχώρησον
 ἡμῖν πᾶν πλημμέλημα ἐκούσιόν
 τε καὶ ἀκούσιον ἁγίασον ἡμῶν
 τὰς ψυχὰς, καὶ τὰ σώματα, καὶ
 δὸς ἡμῖν ἐν ὁσιότητι λατρεύειν
 σοὶ πᾶσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς
 ἡμῶν πρεσβείαις τῆς Ἁγίας Θεο-
 τόκου, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων,
 τῶν ἀπ' αἰῶνός σοι εὐαρεστησάν-
 των. Ὅτι ἅγιος εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν,
 καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν,
 τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Υἱῷ, καὶ τῷ
 Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν, καὶ ἀεὶ καὶ
 εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Εὐχὴ πρὸ τοῦ Εὐαγγελίου.

Ἦν λέγει ὁ Ἱερεὺς μυστικῶς.

Ελλαμψον ἐν ταῖς καρδίαις ἡ-
 μῶν, Φιλάνθρωπε Δέσποτα, τὸ
 τῆς σῆς Θεογνωσίας ἀκήρατον
 φῶς, καὶ τοὺς τῆς διανοίας ἡμῶν
 διάνοιξον ὀφθαλμοὺς, εἰς τὴν τῶν
 εὐαγγελικῶν σου κηρυγμάτων κά-
 ταγόησιν. Ἐνθεὸς ἡμῖν καὶ τῶν τῶν
 μακαρίων σου ἐντολῶν φόβον, ἵνα,
 τὰς σαρκικὰς ἐπιθυμίας καταπα-
 τήσαντες, πνευματικὴν πολιτείαν
 μετέλθωμεν, πάντα πρὸς εὐαρέ-
 στησίν σου φρονούντες, καὶ πράτ-
 τοντες. Σὺ γάρ εἶ ὁ φωτισμὸς τῶν
 ψυχῶν, καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν,
 Χριστὲ ὁ Θεὸς, καὶ σοὶ τὴν δόξαν
 ἀναπέμπομεν, σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου
 Πατρὶ, καὶ τῷ παναγίῳ, καὶ ἀγα-
 θῷ, καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι,

νῦν, καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας
τῶν αἰῶνων.

Ὁ Διάκονος.

Εἶπωμεν πάντες ἐξ ἑλης τῆς ψυχῆς,
καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας ἡμῶν εἶπω-
μεν. Κύριε Παντοκράτωρ ὁ Θεὸς τῶν
Πατέρων ἡμῶν δεόμεθά σου, ἐπάκου-
σον, καὶ ἐλέησον. Ἐλέησον ἡμᾶς ὁ
Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου, δεό-
μεθά σου, ἐπάκουσαν, καὶ ἐλέησον.

Εὐχὴ τῆς ἐκτενοῦς Ἰκεσίας.

Ἦν λέγει ὁ Ἱερεὺς μυστικῶς.

Κύριε, ὁ Θεὸς ἡμῶν, τὴν ἐκτενῆ
ταύτην ἰκεσίαν πρόσδεξαι παρὰ
τῶν σῶν δούλων, καὶ ἐλέησον ἡ-
μᾶς κατὰ τὸ πλῆθος τοῦ ἔλεους
σου· καὶ τοὺς οἰκτιρισμοὺς σου κα-
τάπεμψον ἐφ' ἡμᾶς, καὶ ἐπὶ πάν-
τα τὸν λαόν σου τὸν ἀπεκδεχο-
μενον τὸ παρὰ σοῦ πλοῦσιον ἔλεος.

Ὁ Διάκονος.

Ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ τῶν εὐσεβῶν καὶ
Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν. Ἐτι δεόμεθα
ὑπὲρ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν (τοῦ
δεῖνος). Ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ τῶν Ἱε-
ρέων, Ἱερομονάχων, καὶ πάντος τῆς ἐν
Χριστῷ ἡμῶν Ἀδελφότητος. Ἐτι δεό-
μεθα ὑπὲρ τῶν μακαρίων καὶ αἰετῶν
κτητόρων τῆς Ἁγίας Μονῆς ταύτης,
καὶ ὑπὲρ πάντων τῶν προαναπαυσα-
μένων Πατέρων, καὶ Ἀδελφῶν ἡμῶν,
τῶν ἐνθάδε κειμένων, καὶ ἀπανταχοῦ
Ὁρθοδόξων. Ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ ἑλέους

ζωῆς, εἰρήνης, ὑγείας, σωτηρίας, συγ-
χωρήσεως καὶ ἀφέσεως τῶν ἀμαρτιῶν
τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ, τῶν Ἀδελφῶν
τῆς Ἁγίας Μονῆς ταύτης. Ἐτι δεό-
μεθα ὑπὲρ τῶν καρπορορούντων, καὶ
καλλιεργούντων ἐν τῷ ἁγίῳ, καὶ παν-
σέπτῳ Ναῷ τούτῳ, κοπιώντων, ψαλ-
λόντων, καὶ ὑπὲρ τοῦ περιεστῶτος
λαοῦ, τοῦ ἀπεκδεχομένου πρὸ παρὰ
σοῦ μέγα, καὶ πλοῦσιον ἔλεος.

Ὁ Ἱερεὺς ἐκφώνως.

Οτι ἐλεήμων, καὶ φιλόνητος
Θεὸς ὑπάρχεις, καὶ σοὶ τὴν δόξαν
ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ
Υἱῷ, καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι,
νῦν, καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας
τῶν αἰῶνων.

Ὁ Διάκονος.

Εὐχασθε οἱ Κατηχομένοι τῷ Κυ-
ρίῳ. Οἱ πιστοὶ ὑπὲρ τῶν Κατηγου-
μένων δεηθῶμεν. Ἰνα ὁ Κύριος ἐμ-
τοὺς ἐλέησῃ. Κατηχῆσθαι αὐτοὺς τῷ
λόγῳ τῆς ἀληθείας. Ἀποκαλύψῃ αὐ-
τοῖς τὸ εὐαγγέλιον τῆς δικαιοσύνης.
Ἐνώσῃ αὐτοὺς τῇ Ἁγίᾳ αὐτοῦ Κα-
θολικῇ, καὶ Ἀποστολικῇ Ἐκκλησίᾳ.
Σῶσον, ἐλέησον, ἀντιλαβῶ, καὶ δια-
σύλαξον αὐτοὺς, ὁ Θεὸς τῆ σῆ χάριτι.
Οἱ Κατηχομένοι, τὰς κεφαλὰς ἡμῶν
τῷ Κυρίῳ κλίνετε.

Εὐχὴ Κατηγουμένων

Πρὸ τοῦ ἀπλωθῆναι τὸ εἰλητόν.

Ἦν λέγει ὁ Ἱερεὺς μυστικῶς.

Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἐν Οὐρα-
νοῖς

νοῖς κατοικῶν, καὶ ἐπιβλέπων ἐπὶ πάντα τὰ ἔργα σου, ἐπίβλεψον ἐπὶ τοὺς δούλους σου τοὺς Κατηχομένους, τοὺς ὑποκεκλιχότας τοὺς ἑαυτῶν ἀχένας ἐνώπιόν σου, καὶ δὸς αὐτοῖς τὸν ἐλαφρὸν ζυγόν. Ποίησον αὐτοὺς μέλη τίμια τῆς Ἁγίας σου Ἐκκλησίας, καὶ καταξίωσον αὐτοὺς τοῦ λουτροῦ τῆς παλιγγενεσίας, τῆς ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν, καὶ τοῦ ἐνδύματος τῆς ἀφθαρσίας, εἰς ἐπίγνωσιν σοῦ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Ὁ Ἱερεὺς ἐκφώνως.

Ἴνα καὶ αὐτοὶ σὺν ἡμῖν δοξάζωσι τὸ πάντιμον, καὶ μεγαλοπρεπὲς ὄνομά σου, τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

Ὁ Διάκονος.

Ὅσοι Κατηχοῦμενοι προέλθετε εἰς Κατηχοῦμενοι προέλθετε. Ὅσοι Κατηχοῦμενοι προέλθετε. Μὴ τις τῶν Κατηχοῦμενων. Ὅσοι Πιστοί. Ἐτι καὶ ἐτι ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Εὐχὴ πιστῶν Α'.

Μετὰ τὸ ἀπλωθῆναι τὸ εἰλητόν

Ἦν λέγει ὁ Ἱερεὺς μυστικῶς.

Σὺ Κύριε κατέδειξας ἡμῖν τὸ μέγα τοῦτο τῆς σωτηρίας Μυστήριον. Σὺ κατηξίωσας ἡμᾶς τοὺς ταπεινοὺς, καὶ ἀναξίους δούλους σου γενέσθαι λειτουργοὺς τοῦ Ἁγίου σου Θυσιαστηρίου. Σὺ ἰκάλωσον ἡμᾶς τῇ δυνάμει τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἰς τὴν διακο-

νίαν ταύτην ἵνα ἀκατακρίτως ἐνώπιον τῆς ἁγίας δόξης σου, προσάγωμέν σοι θυσίαν αἱνέσεως. Σὺ γὰρ εἶ ὁ ἐνεργῶν τὰ πάντα ἐν πᾶσι. Δὸς Κύριε, καὶ ὑπὲρ τῶν ἡμετέρων ἁμαρτημάτων, καὶ τῶν τοῦ λαοῦ ἀγνοημάτων, δεκτὴν γενέσθαι τὴν θυσίαν ἡμῶν, καὶ εὐπρόσδεκτον ἐνώπιόν σου.

Ὁ Διάκονος.

Ἀντιλαβοῦ σῶσον, ἐλέησον, καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς ὁ Θεὸς τῆ σῆ χάριτι Σοφία.

Ὁ Ἱερεὺς ἐκφώνως.

Ὅτι πρέπει σοὶ πᾶσα δόξα, τιμὴ, καὶ προσκύνησις, τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Υἱῷ, καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

Ὁ Διάκονος.

Ἐτι, καὶ ἐτι, ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Εὐχὴ πιστῶν Β'.

Ἦν λέγει ὁ Ἱερεὺς μυστικῶς.

Ὁ Θεὸς ὁ ἐπισκεψάμενος ἐν ἐλέει, καὶ οἰκτιρμοῖς τὴν ταπεινώσιν ἡμῶν ὁ στήσας ἡμᾶς τοὺς ταπεινοὺς, καὶ ἁμαρτωλοὺς, καὶ ἀναξίους δούλους σου κατενώπιον τῆς ἁγίας δόξης σου λειτουργεῖν τῷ Ἁγίῳ σου Θυσιαστηρίῳ. Σὺ ἐνίσχυσον ἡμᾶς τῇ δυνάμει τοῦ Ἁγίου σου Πνεύματος εἰς τὴν διακονίαν ταύτην. Καὶ δὸς ἡμῖν λόγον ἐν ἀνοίξει τοῦ στόματος ἡμῶν, εἰς τὸ ἐπικαλεῖσθαι τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος

ἐπι

ἐπὶ τῶν μελλόντων προτίθεσθαι.
Δῶρων.

Ὁ Διάκονος.

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον, καὶ
διαφύλαξον ἡμᾶς, ὁ Θεὸς, τῆ σὴ χάριτι.
Σοφία.

Ὁ Ἱερεὺς ἐκφώνως.

Ὅπως ὑπὸ τοῦ κράτους σου πάν-
τοτε φυλαττόμενοι, σοὶ δόξαν ἀ-
ναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ
Υἱῷ, καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι,
νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας
τῶν αἰῶνων.

Εὐχὴ τοῦ Χερουβικεῦ Ἀδομένου.

Ἦν λέγει ὁ Ἱερεὺς μυστικῶς.

Ὀυδεὶς ἄξιος τῶν συνδεδεμένων
ταῖς σαρκικαῖς ἐπιθυμίαις, καὶ ἡ-
δοναῖς, προσέρχεται, ἢ προσεγ-
γίζειν, ἢ λειτουργεῖν σοι, Βασι-
λεῦ τῆς δόξης· τὸ γὰρ διακο-
νεῖν σοι, μέγα, καὶ φοβερόν καὶ
αὐταῖς ταῖς ἐπουρανίαις δυνάμε-
σιν· ἀλλ' ὁμως διὰ τὴν ἄφατον,
καὶ ἀμέτρητόν σου φιλανθρωπίαν,
ἀτρέπτως, καὶ ἀναλλοιώτως γέ-
γονας ἄνθρωπος, καὶ Ἀρχιερεὺς
ἡμῶν ἐχρημάτισας, καὶ τῆς λει-
τουργικῆς ταύτης, καὶ ἀνακινήτου
Θυσίας τὴν Ἱερουργίαν παρέδω-
κας ἡμῖν, ὡς Δεσπότης τῶν ἀπάν-
των· σὺ γὰρ μόνος, Κύριε ὁ Θεὸς
ἡμῶν, δεσπόζεις τῶν ἐπουρανίων,
καὶ τῶν ἐπιγείων, ὁ ἐπὶ Θρόνου
Χερουβικεῦ ἐποχοῦμενος, ὁ τῶν
Σεραφίμ Κύριος, καὶ Βασιλεὺς
τοῦ Ἰσραὴλ, ὁ μόνος ἅγιος, καὶ
ἐν ἁγίοις ἀναπαυόμενος. Σὲ τοίνυν
δυσωπῶ τὸν μόνον ἀγαθόν, καὶ

εὐήκοον, ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμὲ τὸν ἁ-
μαρτωλόν, καὶ ἀχρεῖον δούλόν σου,
καὶ καθάρισόν μου τὴν ψυχὴν, καὶ
τὴν καρδίαν ἀπὸ συνειδήσεως πο-
νηρᾶς, καὶ ἐκάνωσόν με τῇ δυνά-
μει τοῦ ἁγίου σου Πνεύματος, ἐν-
δεδυμένον τὴν τῆς Ἱερατείας χά-
ριν, παραστῆναι τῇ ἁγίᾳ σου ταύ-
τῃ Τραπέζῃ, καὶ ἱερουργῆσαι τὸ
ἅγιον, καὶ ἄχραντόν σου Σῶμα,
καὶ τὸ τίμιον Αἷμα· σοὶ γὰρ προ-
σέρχομαι, κλίνας τὸν ἑμαυτοῦ
αὐχένα, καὶ δέομαί σου, μὴ ἀπα-
στρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐ-
μοῦ, μηδὲ ἀποδοκιμάσῃς με ἐκ
παίδων σου· ἀλλ' ἀξίωσον, προσ-
ενεχθῆναι σοὶ ὑπ' ἐμοῦ τοῦ ἁμαρ-
τωλοῦ, καὶ ἀναξίου δούλου σου
τὰ Δῶρα ταῦτα. Σὲ γὰρ εἰ ὁ προ-
σφέρων καὶ προσφερόμενος, καὶ
προσδεχόμενος, καὶ διαδιδόμενος,
Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ σοὶ τὴν
δόξαν ἀναπέμπομεν, σὺν τῷ ἀνάρ-
χῳ σου Πατρὶ, καὶ τῷ παναγίῳ,
καὶ ἀγαθῷ, καὶ ζωοποιῷ σου
Πνεύματι, νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς
τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Μετὰ τὸν Χερουβικὸν Ὑμνον,
λέγει ὁ Διάκονος.

Πληρώσωμεν τὴν δέησιν ἡμῶν τῷ
Κυρίῳ. Ὑπὲρ τῶν προτεθέντων τι-
μίων Δῶρων, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.
Ὑπὲρ τοῦ Ἁγίου Οἴκου τούτου, καὶ
τῶν μετὰ πίστῳς εὐλαβείας, καὶ φό-
βου Θεοῦ εἰσιάντων ἐν αὐτῷ, τοῦ Κυ-
ρίου δεηθῶμεν Ὑπὲρ τοῦ βυθθῆναι ἡ-
μᾶς ἀπὸ πάσης θλίψεως, ὀργῆς, κιν-
δύνου, καὶ ἀνάγκης, τοῦ Κυρίου δεη-
θῶμεν.

Μετὰ

Εὐχή τῆς Προσκομιδῆς.

Μετὰ τὴν ἐν τῇ Ἁγίᾳ Τραπέζῃ

τῶν Θείων Δώρων ἀπόθεσιν.

Ἦν λέγει ὁ Ἱερεὺς μυστικῶς

Κύριε, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ κτίσας ἡμᾶς, καὶ ἀγαγὼν εἰς τὴν ζωὴν ταύτην· ὁ ὑποδείξας ἡμῖν ὁδὸς εἰς σωτηρίαν· ὁ χαρισάμενος ἡμῖν οὐρανίων Μυστηρίων ἀποκάλυψιν, καὶ θέμενος ἡμᾶς εἰς τὴν διακονίαν ταύτην, ἐν τῇ δυνάμει τοῦ Πνεύματός σου τοῦ ἁγίου· εὐδόκησον δὴ Κύριε, τοῦ γενέσθαι ἡμᾶς Διακόνους τῆς καινῆς σου Διαθήκης, λειτουργοὺς τῶν ἁγίων σου Μυστηρίων. Πρόσδεξαι ἡμᾶς προσεγγίζοντας τῷ ἁγίῳ σου Θυσιαστηρίῳ, κατὰ τὸ πλῆθος τοῦ ἔλεους σου. Ἴνα γενώμεθα ἄξιοι τοῦ προσφέρειν σοι τὴν λογικὴν ταύτην, καὶ ἀνάμακτον Θυσίαν ὑπὲρ τῶν ἡμετέρων ἀμαρτημάτων, καὶ τῶν τοῦ Λαοῦ ἀγνοημάτων· ἦν προσδεξάμενος εἰς τὸ ἅγιον, καὶ ὑπερουράνιον καὶ νοερόν σου Θυσιαστήριον, εἰς ὁσμὴν εὐωδίας, ἀντικατάπεμψον ἡμῖν τὴν χάριν τοῦ ἁγίου σου Πνεύματος. Ἐπίβλεψον ἐφ' ἡμᾶς ὁ Θεός, καὶ ἐπίπε ἐπὶ τὴν Λατρείαν ἡμῶν ταύτην, καὶ πρόσδεξαι αὐτήν, ὡς προσεδέξω Ἄβελ τὰ δῶρα, Νῶε τὰς θυσίας, Ἀβραὰμ τὰς ὀλοκαρπώσεις, Μωσέως καὶ Ἀαρῶν τὰς Ἱερωσύνας, Σαμουὴλ τὰς εἰρηνικάς. Ὡς προσεδέξω ἐκ τῶν ἁγίων σου Ἀποστόλων τὴν ἀληθινὴν ταύτην Λατρείαν, οὕτω καὶ ἐκ τῶν χει-

ρῶν ἡμῶν τῶν ἀμαρτημάτων πρόσδεξαι τὰ δῶρα ταῦτα ἐν τῇ χρηστότητί σου Κύριε· ἵνα καταξιώμεντες λειτουργεῖν ἀμείπτως τῷ ἁγίῳ σου Θυσιαστηρίῳ, εὐρωμεν τὸν μισθὸν τῶν πιστῶν, καὶ φρονίμων οἰκονόμων, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ φοβερᾷ τῆς ἀνταποδόσεώς σου τῆς δικαίας.

Ὁ Διάκονος.

Ἄνταλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον, καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς ὁ Θεὸς τῇ σῆ χάριτι. Τὴν ἡμέραν πᾶσαν, τελίαν, ἁγίαν, εἰρηνικὴν, καὶ ἀναμάρτητον, παρὰ τοῦ Κυρίου αἰτησώμεθα. Ἄγγελον εἰρήνης, πιστὸν ὁδηγόν, φύλακα τῶν ψυχῶν, καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν, παρὰ τοῦ Κυρίου αἰτησώμεθα. Συγγνώμην, καὶ ἄφεσιν τῶν ἀμαρτιῶν, καὶ τῶν πλημμελημάτων ἡμῶν, παρὰ τοῦ Κυρίου αἰτησώμεθα. Τὰ καλὰ, καὶ συμφέροντα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, καὶ εἰρήνην τῷ κόσμῳ, παρὰ τοῦ Κυρίου αἰτησώμεθα. Τὸν ὑπόλοιπον χρόνον τῆς ζωῆς ἡμῶν ἐν εἰρήνῃ, καὶ μετανοίᾳ ἐκτελέσαι, παρὰ τοῦ Κυρίου αἰτησώμεθα. Χριστιανὰ τὰ τέλη τῆς ζωῆς ἡμῶν, ἀνάδυνα, ἀνεπαίσχυντα, εἰρηνικά, καὶ καλὴν ἀπολογίαν τὴν ἐπὶ τοῦ φοβεροῦ Βήματος τοῦ Χριστοῦ αἰτησώμεθα. Τῆς Παναγίας, ἀρχάντου, ὑπέρευλογημένης, ἐνδόξου, Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας, μετὰ πάντων τῶν Ἁγίων μνημονεύσαντες, εαυτοὺς καὶ ἀλλήλους, καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ παραδώμεθα.

Ὁ Ἱερεὺς

Ὁ Ἱερεὺς ἐκρώνως.

Διὰ τῶν οἰκτιρμῶν τοῦ μονογενοῦς σου Υἱοῦ, μεθ' οὗ εὐλογητός εἶ, σὺν τῷ παναγίῳ, καὶ ἀγαθῷ, καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ὁ Ἱερεὺς. Εἰρήνη πᾶσι. Ὁ Διάκονος. Ἀγαπήσωμεν, ἀλλήλους, ἵνα ἐν ὁμοιοῖα ὁμολογήσωμεν. Ὁ Διάκονος. Τὰς θύρας, τὰς θύρας, ἐν σοφίᾳ πρόσχωμεν. Ὁ Λαὸς τὸ, Πιστεύω.

Ὁ Διάκονος,

Στῶμεν καλῶς, Στῶμεν μετὰ φόβου. Πρόσχωμεν τὴν Ἁγίαν Ἀναπαράν ἐν εὐφρονίᾳ προσφέρειν.

Ὁ Ἱερεὺς ἐκρώνως.

Η χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς, καὶ ἡ κοινωνία τοῦ ἁγίου Πνεύματος, εἶη μετὰ πάντων ὑμῶν.

Ἀνασχῶμεν τὰς καρδίας.

Εὐχαριστήσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Ὁ Ἱερεὺς μυστικῶς.

Οὦν, Δέσποτα, Κύριε, Θεέ, Πάτερ παντοκράτωρ, προσκυνητέ, ἄξιον, ὡς ἀληθῶς, καὶ δίκαιον, καὶ πρόπον, τῇ μεγαλοπρεπείᾳ τῆς ἁγιωσύνης σου, σέ αἰνεῖν, σέ ὑμνεῖν, σέ εὐλογεῖν, σέ προσκυνεῖν, σοὶ εὐχαριστεῖν, σέ δοξάζειν τὸν μόνον ὄντως ὄντα Θεόν, καὶ σοὶ

προσφέρειν ἐν καρδίᾳ συντετριμμένη, καὶ πνεύματι ταπεινώσεως, τὴν λογικὴν ταύτην λατρείαν ἡμῶν· ὅτι σὺ εἶ ὁ χαρισάμενος ἡμῖν τὴν ἐπίγνωσιν τῆς σῆς ἀληθείας· καὶ τίς ἱκανὸς λαλῆσαι τὰς δυνατείας σου, ἀκουσὰς ποιῆσαι πάσας τὰς αἰνεσεις σου, ἢ διηγῆσασθαι πάντα τὰ θαυμάσιά σου ἐν παντὶ καιρῷ; Δέσποτα τῶν ἀπάντων, Κύριε οὐρανοῦ, καὶ γῆς, καὶ πάσης κτίσεως ὀρωμένης τε, καὶ οὐχ ὀρωμένης, ὁ καθημένος ἐπὶ Θρόνου δόξης, καὶ ἐπιβλέπων Ἀβύσσους, ἄναρχε, ἀόρατε, ἀκατάληπτε, ἀπερίγραπτε, ὁ Πατὴρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Μεγάλου Θεοῦ, καὶ Σωτῆρος τῆς ἐλπίδος ἡμῶν, ὃς ἐστὶν εἰκὼν τῆς σῆς ἀγαθότητος, σφραγὶς ἰσότητος, ἐν ἑαυτῷ δεικνύς σὲ τὸν Πατέρα, λόγος ζῶν, Θεὸς ἀληθινός, ἡ πρό αἰώνων σοφία, ζωὴ, ἁγιασμός, δύναμις, τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν· παρ' οὗ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐξεφάνη, τὸ τῆς ἀληθείας Πνεῦμα, τὸ τῆς υἰοθεσίας χάρισμα, ὁ ἀβραβῶν τῆς μελλούσης κληρονομίας, ἡ ἀπαρχὴ τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν, ἡ ζωοποιὸς δύναμις, ἡ πηγὴ τοῦ ἁγιασμοῦ· παρ' οὗ πάσα κτίσις λογικὴ τε, καὶ νοερά δυναμουμένη, σοὶ λατρεύει, καὶ σοὶ τὴν ἀδιδον ἀναπέμπει δοξολογίαν, ὅτι τὰ σύμπαντα δοῦλα σά· σὲ γὰρ αἰνοῦσιν Ἄγγελοι, Ἀρχάγγελοι, Θρόνοι, Κυριότητες, Ἀρχαί, Ἑξουσίαι, Δυνάμεις, καὶ τὰ πολυόμματα Χερουβὶμ· σοὶ παρίστανται κύκλω τὰ Σεραφίμ, ἐξ πτερό-

γες τῷ ἐνί, καὶ ἐξ πτέρυγες τῷ ἐνί· καὶ ταῖς μὲν δυοὶ κατακαλύπτουσι τὰ πρόσωπα ἐαυτῶν, ταῖς δυοὶ δὲ τοὺς πόδας, καὶ ταῖς δυοὶ πετόμενα, κέκραγεν ἕτερον πρὸς τὸ ἕτερον ἀκαταπαύστοις στόμασιν, αἰσιγέτοις δοξολογίαις·

Ὁ Ἱερεὺς ἐκφώνως.

Τὸν ἐπινίκιον Ὑμνον ἄδοντα, βοῶντα, κεκραγότα, καὶ λέγοντα.

Ὁ Ἱερεὺς μυστικῶς.

Μετὰ τούτων τῶν μακαρίων Δυναμειων, Δέσποτα φ. λάνθρωπε, καὶ ἡμεῖς οἱ ἁμαρτωλοὶ βοῶμεν, καὶ λέγομεν· Ἄγιος εἶ, ὡς ἀληθῶς, καὶ πανάγιος, καὶ οὐκ ἔστι μέτρον τῆ μεγαλοπρεπεῖα τῆς ἀγωσύνης σου, καὶ ὅσιος ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις σου, ὅτι ἐν δικαιοσύνῃ, καὶ κρίσει ἀληθινῇ πάντα ἐπήγαγες ἡμῖν· πλάσας γὰρ τὸν ἄνθρωπον, χροὺν λαβὼν ὑπὸ τῆς γῆς, καὶ εἰκόνι τῆ σῆ ὁ Θεὸς τιμήσας, τέθεικας αὐτὸν ἐν τῷ Παραδείσῳ τῆς τρυφῆς, ἀθανασίαν ζωῆς, καὶ ἀπόλαυσιν αἰωνίων ἀγαθῶν ἐν τη τηρήσει τῶν ἐντολῶν σου ἐπαγγειλάμενος αὐτῷ· ἀλλὰ παρακούσαντά σου τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, τοῦ κτίσαντος αὐτὸν, καὶ τῆ ἀπάτη τοῦ ὄφειος ὑπαχθέντα, νεκρωθέντα τε τοῖς οἰκειοῖς αὐτοῦ παραπτώμασιν, ἐξώρισας αὐτὸν ἐν τῇ δικαιοκρίσει σου ὁ Θεὸς· ἐκ τοῦ Παραδείσου εἰς τὸν Κόσμον τοῦτον, καὶ ἀπέστρέψας εἰς τὴν γῆν, ἐξ ἧς ἐλήφθη, οἰκόνθρωπὸν αὐτῷ τὴν ἐκ

παλιγγενεσίας σωτηρίαν, τὴν ἐν αὐτῷ τῷ Χριστῷ σου· οὐ γὰρ ἀπεστράφη τὸ πλάσμα σου εἰς τέλος, ὁ ἐποίησας ἀγαθῶς, οὐδὲ ἐπελάθου ἔργα χειρῶν σου· ἀλλ' ἐπεσκέψω πολυτρόπως διὰ σπλάγγνα ἐλέους σου. Προφήτας ἐξαπέστειλας· ἐποίησας δυνάμεις διὰ τῶν Ἁγίων σου, τῶν καθ' ἐκάστην γενεάν εὐάρεστησάντων σοι· ἐλάλησας ἡμῖν διὰ στόματος τῶν δούλων σου τῶν Προφητῶν, προκαταγγέλλων ἡμῖν τὴν μέλλουσαν ἔσεσθαι σωτηρίαν· νόμον ἔδωκας εἰς βοήθειαν· Ἀγγέλους ἐπέστεισας φύλακας· Ὅτε δὲ ἤλθε τὸ πλήρωμα τῶν καιρῶν, ἐλάλησας ἡμῖν ἐν αὐτῷ τῷ Υἱῷ σου, δι' οὗ καὶ τοὺς αἰῶνας ἐποίησας· ὅς ὢν ἀπαύγασμα τῆς δόξης σου, καὶ χαρακτήρ τῆς ὑποστάσεώς σου, φέρων τε τὰ πάντα τῷ ῥήματι τῆς δυνάμεως αὐτοῦ, οὐχ ἄρπαγμόν ἠγήσατο τὸ εἶναι ἴσα σοὶ τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ· ἀλλὰ Θεὸς ὢν προαιώνιος, ἐπὶ τῆς γῆς ὤφθη, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη· καὶ ἐκ Παρθένου ἁγίας σαρκωθεὶς, ἐκένωσεν ἑαυτὸν, μορφὴν δούλου λαβὼν, σύμμορφος γενόμενος τῷ σώματι τῆς ταπεινώσεως ἡμῶν, ἵνα ἡμᾶς συμμόρφους ποιήσῃ τῆς εἰκόνος τῆς δόξης αὐτοῦ· ἐπειδὴ γὰρ δι' ἀνθρώπου ἡ ἁμαρτία εἰσπλήθην εἰς τὸν Κόσμον, καὶ διὰ τῆς ἁμαρτίας ὁ θάνατος, εὐδοκῆσεν ὁ μονογενὴς σου υἱός, ὁ ὢν ἐν τοῖς κόλποις σου τοῦ Θεοῦ, καὶ Πατρός, γενόμενος ἐκ γυναικός, τῆς ἁγίας Θεοτόκου, καὶ ἀειπαρθένου

θένου Μαρίας, γενόμενος ὑπὸ νόμον, κατακρῖναι τὴν ἁμαρτίαν ἐν τῇ σαρκὶ αὐτοῦ, ἵνα οἱ ἐν τῷ Ἀδάμ ἀποθνήσκοντες, ζωοποιηθῶσιν ἐν αὐτῷ τῷ Χριστῷ σου· καὶ ἐμπολιτευσάμενος τῷ Κόσμῳ τούτῳ, δούς προστάγματα σωτηρίας, ἀποστήσας ἡμᾶς τῆς πλάνης τῶν εἰδώλων, προσήγαγε τῇ ἐπιγνώσει σου τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, καὶ Πατρός. Κτησάμενος ἡμᾶς ἑαυτῷ Λαὸν περιούσιον, βασιλείον Ἱεράτευμα, ἔθνος ἅγιον, καὶ καθάρισας ἡμᾶς ἐν ὕδατι, καὶ ἀγιάσας τῷ Πνεύματι τῷ ἁγίῳ, ἔδωκεν ἑαυτὸν ἀντάλλαγμα τῷ θανάτῳ, ἐν ᾧ κατειχόμεθα, πεπραμένοι ὑπὸ τὴν ἁμαρτίαν καὶ κατελθὼν διὰ τοῦ σταυροῦ εἰς τὸν ἄδην, ἵνα πληρώσῃ ἑαυτῷ τὰ πάντα, ἔλυσε τὰς ὀδύνας τοῦ θανάτου· καὶ ἀναστὰς τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ, καὶ ὁδοποιήσας πάσῃ σαρκὶ τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν, καθότι οὐκ ἦν δυνατόν κρατεῖσθαι ὑπὸ τῆς φθορᾶς τὸν ἀρχηγὸν τῆς ζωῆς, ἐγένετο ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων, πρωτότοκος ἐκ τῶν νεκρῶν, ἵνα ἡ αὐτὸς τὰ πάντα ἐν πᾶσι πρωτεύων. Καὶ ἀνελθὼν εἰς τοὺς οὐρανοὺς, ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τῆς μεγαλωσύνης σου ἐν ὑψηλοῖς· ὃς καὶ ἤξει ἀποδοῦναι ἑκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ· κατέλιπε δὲ ἡμῖν ὑπομνήματα τοῦ σωτηρίου αὐτοῦ Πάθους ταῦτα, ἃ προεθείκαμεν κατὰ τὰς αὐτοῦ ἐντολάς· μέλλων γὰρ ἐξίνααι ἐπὶ τὸν ἐκούσιον, καὶ αἰδιδίμον, καὶ ζωοποιὸν αὐτοῦ θάνατον, τῇ νυκτὶ ἣ παρεδίδου ἑαυτὸν ὑπὲρ

τῆς τοῦ Κόσμου ζωῆς, λαβὼν ἄρτον ἐπὶ τῶν ἁγίων αὐτοῦ, καὶ ἀχράντων χειρῶν, καὶ ἀναδείξας σοὶ τῷ Θεῷ, καὶ Πατρὶ, εὐχαριστήσας, εὐλογήσας, ἀγιάσας, κλάσας.

Ὁ Ἱερεὺς ἐκφώνως.

Εδωκε τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ Μαθηταῖς, καὶ Ἀποστόλοις, εἰπὼν, Λάβετε, φάγετε, τοῦτό μου ἐστὶ τὸ Σῶμα, τὸ ὑπὲρ ὑμῶν κλωμένον εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν.

Ὁ Ἱερεὺς μυστικῶς.

Ομοίως καὶ τὸ Ποτήριον ἐκ τοῦ γεννήματος τῆς ἀμπέλου λαβὼν, κεράσας, εὐχαριστήσας, εὐλογήσας, ἀγιάσας.

Ὁ Ἱερεὺς ἐκφώνως.

Εδωκε τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ Μαθηταῖς, καὶ Ἀποστόλοις, εἰπὼν· Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες, τοῦτό ἐστὶ τὸ Αἷμά μου, τὸ τῆς καινῆς Διαθήκης, τὸ ὑπὲρ ὑμῶν, καὶ πολλῶν ἐκχυνόμενον εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν.

Ὁ Ἱερεὺς μυστικῶς.

Τοῦτο ποιεῖτε εἰς τὴν ἐμὴν ἀνάμνησιν· ὅσάκις γὰρ ἂν ἐσθίητε τὸν Ἄρτον τοῦτον, καὶ τὸ Ποτήριον τοῦτο πίνητε, τὸν ἐμὸν θάνατον καταγγέλλετε, καὶ τὴν ἐμὴν Ἀνάστασιν ὁμολογεῖτε. Μεμνημένοι οὖν Δέσποτα, καὶ ἡμεῖς τῶν σωτηρίων αὐτοῦ Παθημάτων, τοῦ ζωοποιῦ Σταυροῦ, τῆς τριήμερου Ταφῆς, τῆς ἐκ νεκρῶν Ἀναστά-

σις,

σεως, τῆς εἰς οὐρανοὺς ἀνόδου, τῆς ἐκ δεξιῶν σου τοῦ Θεοῦ, καὶ Πατρὸς Καθέδρας, καὶ τῆς ἐνδόξου, καὶ φοβεραῶς αὐτοῦ παρουσίας.

Ὁ Ἱερεὺς ἐκφώνως.

Τὰ σὰ ἐκ τῶν σδν σοὶ προσφέρομεν, κατὰ πάντα, καὶ διὰ πάντα.

Ὁ Ἱερεὺς μυστικῶς.

Διὰ τοῦτο Δέσποτα πανάγιε, καὶ ἡμεῖς, οἱ ἁμαρτωλοὶ, καὶ ἀνάξιοι δοῦλοι σου, οἱ καταξιωθέντες λειτουργεῖν τῷ ἁγίῳ σου Θυσιαστηρίῳ, οὐ διὰ τὰς δικαιοσύνας ἡμῶν· οὐ γὰρ ἐποθήσαμεν τι ἀγαθὸν ἐπὶ τῆς γῆς· ἀλλὰ διὰ τὰ ἔλεή σου, καὶ τοὺς οἰκτιρισμοὺς σου, οὗς ἐξέχεας πλουσίως ἐφ' ἡμᾶς· θαρρόντες προσεγγίζομεν τῷ ἁγίῳ σου Θυσιαστηρίῳ, καὶ προθέντες τὰ ἀντίτυπα τοῦ ἁγίου Σώματος, καὶ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ σου, σοῦ δεόμεθα, καὶ σε παρακαλοῦμεν Ἁγίε ἁγίων, εὐδοκίᾳ τῆς σῆς ἀγαθότητος, ἐλθεῖν τὸ Πνεῦμά σου τὸ ἅγιον ἐφ' ἡμᾶς, καὶ ἐπὶ τὰ προκείμενα Δῶρα ταῦτα, καὶ εὐλογῆσαι αὐτὰ, καὶ ἀγιαῖσαι καὶ ἀναδείξαι.

Ἐἴτα εὐχονται ὁ Ἱερεὺς, καὶ ὁ Διάκονος, λέγοντες τὸ, Ὁ Θεὸς ἰασηθή μοι τῷ ἁμαρτωλῷ. Κύριε ὁ τὸ Πανάγιόν σου Πνεῦμα. Καὶ, Καρδίαν καθαρὰν. Καὶ ἀνιστάμενος ὁ Ἱερεὺς σφραγίζει τρίς τὰ ἅγια Δῶρα, λέγων· Τὸν μὲν Ἄρτον τοῦτον, αὐτὸ τὸ τίμιον Σῶμα τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ

Σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὁ Διάκονος Ἀμήν. Ὁ Ἱερεὺς. Τὰ δὲ ἐν τῷ Ποτηρίῳ τούτῳ, αὐτὸ τὸ τίμιον Αἷμα τοῦ Κυρίου, καὶ Θεοῦ καὶ Σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τὸ ἐκχυσθέν ὑπὲρ τῆς τοῦ Κόσμου ζωῆς. Ὁ Διάκονος. Ἀμήν. Ὁ Ἱερεὺς. Μεταβαλὼν τὸ Πνεῦματί σου τῷ Ἁγίῳ. Ὁ Διάκονος. Ἀμήν. τρίς.

Ὁ Ἱερεὺς μυστικῶς.

Ημᾶς δὲ πάντας, ἐκ τοῦ ἑνὸς Ἄρτου, καὶ τοῦ Ποτηρίου μετέχοντας, ἐνώσεις ἀλλήλοις εἰς ἑνὸς Πνεύματος Ἁγίου κοινωνίαν, καὶ μηδένα ἡμῶν εἰς κρῖμα, ἢ εἰς κατάκριμα ποιήσεις μετασχεῖν τοῦ Ἁγίου Σώματος, καὶ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ σου, ἀλλ' ἵνα εὐρωμεν ἔλεον, καὶ χάριν μετὰ πάντων τῶν Ἁγίων, τῶν ἀπ' αἰώνος σοὶ εὐαρεστησάντων, Προπατόρων, Πατέρων, Πατριαρχῶν, Προφητῶν, Ἀποστόλων, Κηρύκων, Εὐαγγελιστῶν, Μαρτύρων, Ὁμολογητῶν, Διδασκάλων, καὶ παντὸς πνεύματος δικαίου, ἐν πίστει τετελειωμένου.

Ὁ Ἱερεὺς ἐκφώνως.

Εξαιρέτως τῆς Παναγίας, ἀχράντου, ὑπερευλογημένης, ἐνδόξου, Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας.

Ὁ Ἱερεὺς μυστικῶς.

Τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Προφήτου Προδρόμου, καὶ Βαπτιστοῦ. Τῶν ἁγίων

Ἁγίων ἐνδόξων, καὶ πανευφήμων Ἀποστόλων. Τοῦ Ἁγίου (τοῦ δεῖνος), οὗ καὶ τὴν μνήμην ἐπιτελοῦμεν, καὶ πάντων σου τῶν Ἁγίων ὧν ταῖς ἰκασίαις ἐπίσκεψαι ἡμᾶς ὁ Θεός. Καὶ μνήσθητι πάντων τῶν προκεκοιμημένων ἐπ' ἐλπίδι ζωῆς αἰωνίου.

Ὁ Διάκονος μνημονεύει τὰ Δίπτυχα τῶν κεκοιμημένων. Καὶ ὁ Ἱερεὺς μνημονεύει ὧν θέλει, ζώντων, καὶ τεθνήκτων, καὶ ἐπὶ μὲν ζώντων, λέγει· Ὑπὲρ ἀφέσεως ἁμαρτιῶν τοῦ δούλου σου τοῦ (δεῖνος.) Ἐπὶ δὲ τεθνεώτων, λέγει· Ὑπὲρ ἀναπαύσεως, καὶ ἀφέσεως ἁμαρτιῶν τῆς ψυχῆς τοῦ δούλου σου (τοῦ δεῖνος) ἐν τόπῳ φωτεινῷ, ἔνθα ἀπέδρα λύπη, καὶ στεναγμός.

Ὁ Ἱερεὺς μυστικῶς.

Καὶ ἀνάπαυσον αὐτοὺς, ὅπου ἐπισκοπεῖ τὸ φῶς τοῦ προσώπου σου. Ἐτι δεόμεθα, μνήσθητι Κύριε τῆς Ἁγίας σου Καθολικῆς, καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, τῆς ἀπὸ περάτων ἕως περάτων τῆς Οἰκουμένης, καὶ εἰρηνεύσον αὐτήν, ἣν περιποιήσω τῷ τιμίῳ αἵματι τοῦ Χριστοῦ σου, καὶ τῷ Ἁγίῳ Οἴκῳ τοῦτον στερέωσον μέχρι τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος. Μνήσθητι, Κύριε, τῶν τὰ Δωρᾶ σκεταῦτα προσκομισάντων, καὶ ὑπὲρ ὧν, καὶ ἐξ ὧν, καὶ ἐφ' οἷς αὐτὰ προσεκόμισαν. Μνήσθητι, Κύριε, τῶν καρποφορούντων, καὶ καλλιεργούντων ἐν ταῖς Ἀγίαις σου

Ἐκκλησίαις, καὶ μεμνημένων τῶν πενήτων. Ἀμειψαὶ αὐτοὺς τοῖς πλουσίοις σου καὶ ἐπουρανίοις χαρίσμασιν. Χάρισαι αὐτοῖς ἀντὶ τῶν ἐπιγείων τὰ ἐπουράνια, ἀντὶ τῶν προσκαιρίων τὰ αἰώνια, ἀντὶ τῶν φθαρτῶν τὰ ἄφθαρτα. Μνήσθητι, Κύριε, τῶν ἐν ἐρημίαις, καὶ ὄρεσι, καὶ σπηλαίοις, καὶ ταῖς ὄποις τῆς γῆς. Μνήσθητι, Κύριε, τῶν ἐν παρθενίᾳ, καὶ εὐλαβείᾳ, καὶ ἀσκήσει, καὶ σεμνῇ πολιτείᾳ διαγόντων. Μνήσθητι Κύριε τῶν εὐσεβεστάτων, καὶ πιστοτάτων ἡμῶν Βασιλέων, οὓς ἐδικαίωσας βασιλεύειν ἐπὶ τῆς γῆς. Ὅπλῳ ἀληθείας, ὄπλῳ εὐδοκίας στεφάνωσον αὐτούς. Ἐπισκίασον ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτῶν ἐν ἡμέρᾳ πολέμου. Ἐνίσχυσον αὐτῶν τὸν βραχίονα. Ὑψώσον αὐτῶν τὴν δεξιάν. Κράτυνον αὐτῶν τὴν Βασιλείαν. Ὑπόταξον αὐτοῖς πάντα τὰ βάρβαρα ἔθνη, τὰ τοὺς πολέμους θέλοντα· χάρισον αὐτοῖς βαθεῖαν, καὶ ἀναφαίρετον εἰρήνην. Λάλισον εἰς τὴν καρδίαν αὐτῶν ἀγαθὰ ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας σου, καὶ παντός τοῦ λαοῦ σου, ἵνα ἐν τῇ γαλήνῃ αὐτῶν ἡρεμον καὶ ἡσυχίον βίον διάγωμεν, ἐν πάσῃ εὐσεβείᾳ, καὶ σεμνότητι. Μνήσθητι, Κύριε, πάσης ἀρχῆς, καὶ ἐξουσίας, καὶ τῶν ἐν τῷ Παλατίῳ ἀδελφῶν ἡμῶν, καὶ παντός τοῦ στρατοπέδου. Τοὺς ἀγαθοὺς, ἐν τῇ ἀγαθότητι σου διατήρησον. Τοὺς πονηροὺς, ἀγαθοὺς ποίησον ἐν τῇ χρηστότητι σου. Μνήσθητι, Κύριε, τοῦ περιεστῆτος λαοῦ, καὶ τῶν δι' εὐλό-

γοὺς

γους αίτίας ἀπολειφθέντων, καὶ ἐλέησον αὐτοὺς, καὶ ἡμᾶς κατὰ τὸ πλῆθος τοῦ ἐλέους σου. Τὰ ταμεῖα αὐτῶν ἐμπλησον παντὸς ἀγαθοῦ. Τὰς συζυγίας αὐτῶν ἐν εἰρήνῃ, καὶ ὁμονοίᾳ διακτῆρῃσόν. Τὰ κτήρια ἐκθρεῖσον. Τὴν νεότητά παιδαγωγῆσον. Τὸ γῆρας περικράτησον. Τοὺς ὀλιγοψύχους παραμύθησαι. Τοὺς ἐσκορπισμένους ἐπισυνάγαγε. Τοὺς πεπλανημένους ἐπανάγαγε, καὶ συναψὸν τῇ Ἁγίᾳ σου Καθολικῇ, καὶ Ἀποστολικῇ Ἐκκλησίᾳ. Τοὺς ὀχλουμένους ὑπὸ πνεύματος ἀκαθάρτου ἐλευθέρωσον. Τοῖς πλέουσι συμπλευσον. Τοῖς ὁδοιποροῦσι συνόδουσον. Χηρῶν πρόστηθι. Ὀρφανῶν ὑπεράσπισον. Αἰχμαλώτους ῥύσαι. Νοσούντας ἴασαι. Τῶν ἐν βήμασι, καὶ μετάλλοις, καὶ ἐξορίαις, καὶ πικραῖς δουλείαις, καὶ πίσῃ θλίψει, καὶ ἀνάγκῃ καὶ περιστάσει ὄντων, μνημόνευσον ὁ Θεὸς, καὶ πάντων τῶν δεομένων τῆς μεγάλης σου εὐσπλαγχνίας, καὶ τῶν ἀγαπιόντων ἡμᾶς, καὶ τῶν μεσούντων. Καὶ τῶν ἐντειλαμένων ἡμῖν τοῖς ἀναξίοις εὐχεσθαι ὑπὲρ αὐτῶν. Καὶ παντὸς τοῦ λαοῦ σου, μνήσθητι, Κύριε, ὁ Θεὸς ἡμῶν. Καὶ ἐπὶ πάντας ἔχχεον τὸ πλοῦσίόν σου ἔλεος, πᾶσι πρέχων τὰ πρὸς σωτηρίαν αἰτήματα. Καὶ ὧν ἡμεῖς οὐκ ἀμνημονεύσαμεν εἰς ἄγνοιαν, ἢ λήθην; ἢ πλῆθος ὀνομάτων αὐτὸς μνημόνευσον ὁ Θεὸς, ὁ εἰδὼς ἐκάστου τὴν ἡλικίαν, καὶ τὴν προσηγορίαν ὁ εἰδὼς ἕκαστον ἐκ κοιτίας μητρὸς αὐτοῦ. Σὺ γὰρ εἶ,

Κύριε, ἡ βοήθεια τῶν ἀβοηθήτων, ἡ εὐχὴ τῶν ἀπηλπικισμένων, καὶ τῶν χειμαζομένων. Σωτήρ, ὁ τῶν πλεόντων λιμῆν, ὁ τῶν νοσούντων ἰατρός. Αὐτὸς τοῖς πᾶσι τὰ πάντα γεννοῦ, ὁ εἰδὼς ἕκαστον, καὶ τὸ αἶτημα αὐτοῦ, ὀφθαλμοὺς καὶ τὴν χρεῖαν αὐτοῦ. Ῥύσαι Κύριε τὴν Πόλιν ταύτην, καὶ πᾶσαν Πόλιν, καὶ χώραν, ἀπὸ λιμοῦ, σεισμοῦ, καταποντισμοῦ, πυρός, μαχαίρας, ἐπιδρομῆς ἀλλοφύλων, καὶ ἐμφυλίου πολέμου.

Ὁ Ἱερεὺς ἐκρώνως.

Ἐν πρώτοις μνήσθητι, Κύριε, τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν (τοῦ δεῖνος) ὃν χάρισαι ταῖς Ἁγίαις σου Ἐκκλησίαις ἐν εἰρήνῃ, σῶσον, ἐντιμον, ὑγιᾶ, μακροημερεύοντα καὶ ὀρθοτομοῦντα τὸν λόγον τῆς σῆς ἀληθείας.

Ὁ Ἱερεὺς μυστικῶς.

Μνήσθητι, Κύριε, πάσης Ἐπισκοπῆς ὀρθοδόξων, καὶ ὀρθοτομούντων τὸν λόγον τῆς σῆς ἀληθείας. Μνήσθητι, Κύριε, κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου, καὶ τῆς ἐμῆς ἀναξιοτάτος. Συγχώρησόν μοι πᾶν πλημμελῆμα ἐκούσόν τε, καὶ ἀκούσιον, καὶ μὴ διὰ τὰς ἐμὰς ἀμαρτίας κωλύσης τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου σου Πνεύματος ἀπὸ τῶν προκειμένων Ἄδρων. Μνήσθητι, Κύριε, τοῦ Πρεσβυτέρου, τῆς ἐν Χριστῷ Διακονίας, καὶ παντὸς Ἱερατικοῦ Τάγματος καὶ μηδέα ἡμῶν

ἡμῶν καταιοχύνῃς, τῶν κυκλούντων τὸ Ἅγιόν σου Θεοσιαστήριον. Ἐπίσκεψον ἡμᾶς ἐν τῇ χρηστότητί σου Κύριε. Ἐπιφάνηθι ἡμῖν ἐν τοῖς πλουστοῖς σου οἰκτιρμοῖς. Εὐκράτους καὶ ἐπιφελεῖς τοὺς ἀέρας ἡμῖν χάρισαι. Ὀμβροὺς εἰρηνικοὺς τῇ γῇ πρὸς καρποφορίαν δώρησαι. Εὐλόγησον τὸν στέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ τῆς χρηστότητός σου. Παῦσον τὰ σχίσματα τῶν Ἐκκλησιῶν. Σβέσον τὰ φρυάγματα τῶν Ἐθνῶν. Τὰς τῶν αἰρέσεων ἐπαναστάσεις ταχέως κατάλυσον τῇ δυνάμει τοῦ Ἁγίου σου Πνεύματος· Πάντας ἡμᾶς πρόδδειξι εἰς τὴν Βασιλείαν σου, υἱοὺς φωτός καὶ υἱοὺς ἡμέρας ἀναδείξας. Τὴν σὴν εἰρήνην, καὶ τὴν ἀγάπην χάρισαι ἡμῖν Κύριε, ὁ Θεὸς ἡμῶν, πάντα γὰρ ἀπέδωκας ἡμῖν.

Ὁ Ἱερῆς ἐκφώνως.

Καὶ δὸς ἡμῖν ἐν ἐνὶ στόματι, καὶ μιᾷ καρδίᾳ δοξάζειν, καὶ ἀνυμνεῖν τὸ πάντιμον, καὶ μεγαλοπρεπὲς ὄνομά σου, τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Καὶ ἔσται τὰ ἔλεη τοῦ Μεγάλου Θεοῦ, καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ πάντων ὑμῶν.

Ὁ Διάκονος.

Πάντων τῶν Ἁγίων μνημονεύσαντες. Ἔτι, καὶ ἔτι, ἐν ἀρήρῃ τοῦ Κυρίου δεκθῶμεν. Ἰπὲρ πάντων προσκομιθέντων καὶ ἀγιασθέντων. Ὅπως ὁ φι-

λάνθρωπος Θεὸς ἡμῶν, ὁ προσδεξάμενος. Ἰπὲρ τοῦ ἔμπεθῆναι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης θλίψεως ὀργῆς.

Ὁ Ἱερῆς μυστικῶς.

Ο Θεὸς ἡμῶν, ὁ Θεὸς τοῦ σφίζειν, σὺ ἡμᾶς δίδαξον εὐχαριστεῖν σοὶ ἀξίως ὑπὲρ τῶν εὐεργεσιῶν σου, ὧν ἐποίησας, καὶ ποιεῖς μεθ' ἡμῶν. Σὺ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ προσδεξάμενος τὰ δῶρα ταῦτα, καθάρισον ἡμᾶς ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ σαρκός, καὶ πνεύματος, καὶ δίδαξον ἐπιτελεῖν ἀγιωσύνην ἐν φόβῳ σου, ἵνα ἐν καθαρῷ τῷ μαρτυρίῳ τῆς συνειδήσεως ἡμῶν ὑποδεχομένοι τὴν μερίδα τῶν Ἁγιασμάτων σου, ἐνωθῶμεν τῷ Ἁγίῳ σώματι καὶ Αἵματι τοῦ Χριστοῦ σου, καὶ ὑποδεξάμενοι αὐτὰ ἀξίως, σχῶμεν τὸν Χριστὸν κατοικοῦντα ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν, καὶ γενώμεθα καὶς τοῦ Ἁγίου σου Πνεύματος. Ναί, ὁ Θεὸς ἡμῶν· καὶ μηδένα ἡμῶν ἔνοχον ποιήσης τῶν φρικτῶν σου τούτων, καὶ ἐπουρανίων Μυστηρίων· μηδὲ ἀσθενῆ ψυχῇ, καὶ σώματι, ἐκ τοῦ ἀναξίως τούτων μεταλαμβάνειν· ἀλλὰ δὸς ἡμῖν μέχρι τῆς ἐσχάτης ἡμῶν ἀναπνοῆς, ἀξίως ὑποδέχεσθαι τὴν μερίδα τῶν Ἁγιασμάτων σου, εἰς ἐφόδιον ζωῆς αἰωνίου, εἰς ἀπολογίαν εὐπρόσδεκτον τὴν ἐπὶ τοῦ φοβεροῦ Βήματος τοῦ Χριστοῦ σου. Ὅπως ἐν καὶ ἡμεῖς μετὰ πάντων τῶν Ἁγίων τῶν ἀπ' αἰῶνός σοι εὐαρεστησάντων, γενώμεθα μέτοχοι τῶν κτισμάτων σου ἀγαθῶν, ὧν ἐποίησας τοῖς ἀγαπῶσί σε Κύριε.

Ὁ Διά-

Ὁ Διάκονος.

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον, καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς. Τὴν ἡμέραν πᾶσαν, τελείαν, ἁγίαν, εἰρηνικὴν. Ἄγγελον εἰρήνης, πιστὸν, ὁδηγόν, φύλακα τῶν ψυχῶν. Συγγνώμην, καὶ ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν. Τὰ καλὰ, καὶ συμφέροντα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν. Τὸν ὑπόλοιπον χρόνον τῆς ζωῆς ἡμῶν ἐν εἰρήνῃ. Χριστιανὰ τὰ τέλη τῆς ζωῆς ἡμῶν, ἀνώδυνα. Τὴν ἐνότητα τῆς Πίστεως, καὶ τὴν κοινωνίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, αἰτησάμενοι, ἑαυτοὺς, καὶ ἀλλήλους καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν, Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα.

Ὁ Ἱερεὺς ἐκφώνως.

Καὶ καταξίωσον ἡμᾶς Δέσποτα, μετὰ παρρησίας ἀκατακρίτως, τολμᾶν ἐπικαλεῖσθαι, σὲ τὸν ἐπουράνιον Θεὸν Πατέρα, καὶ λέγειν.

Ὁ Λαὸς τὸ, Πάτερ ἡμῶν. Ἐκφώνησις. Ὅτι σοῦ ἐστὶν ἡ Βασιλεία.

Ὁ Ἱερεὺς. Εἰρήνη πᾶσι. Ὁ Διάκονος. Τὰς κεφαλὰς ὑμῶν τῷ Κυρίῳ κλίνετε.

Ὁ Ἱερεὺς μυστικῶς.

Δέσποτα Κύριε, ὁ Πατὴρ τῶν οἰκτιρῶν, καὶ Θεὸς πάσης παρακλήσεως, τοὺς ὑποκεκληκότας σοὶ τὰς ἑαυτῶν κεφαλὰς εὐλόγησον, ἁγιάσον, φρουρήσον, ὀχύρωσον, ἐνδυναμώσον, ἀπὸ παντὸς ἔργου πονηροῦ ἀπόστησον. Παντὶ δὲ ἔργῳ ἀγαθῷ σύναψον, καὶ καταξίωσον ἀκατακρίτως μετασχεῖν τῶν ἀχράντων σου τούτων, καὶ ζωο-

ποιῶν Μυστηρίων, εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν, εἰς Πνεύματος Ἁγίου κοινωνίαν.

Ὁ Ἱερεὺς ἐκφώνως.

Χάριτι καὶ οἰκτιρμοῖς καὶ φιλελεος τοῦ μονογενοῦς σου Υἱοῦ μεθ' οὗ εὐλογητὸς εἶ, σὺν τῷ παναγίῳ, καὶ ἀγαθῷ, καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ὁ Ἱερεὺς μυστικῶς.

Πρόσχες Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐξ ἁγίου κατοικητηρίου σου, καὶ ἀπὸ Θρόνου δόξης τῆς Βασιλείας σου· καὶ ἔλθε εἰς τὸ ἀγιάσαι ἡμᾶς, ὁ ἄνω τῷ Πατρὶ συγκαθήμενος, καὶ ὡδε ἡμῖν ἀοράτως συνών· καὶ καταξίωσον τὴν κραταιὰ σου χειρὶ, μεταδοῦναι ἡμῖν τοῦ ἀχράντου Σώματός σου, καὶ τοῦ Τιμίου Αἵματος, καὶ δι' ἡμῶν παντὶ τῷ Λαῷ.

Ὁ Διάκονος. Πρόσχωμεν. Ὁ Ἱερεὺς. Τὰ Ἅγια τοῖς Ἁγίοις. Εἶτα τῆς Μεταλήψεως τελειωθείσης, καὶ τῶν Ἁγίων Λειψάνων ἀπὸ τῆς Ἱερᾶς ἀρθέντων Τραπεζῆς.

Ὁ Ἱερεὺς μυστικῶς.

Εὐχαριστοῦμέν σοι Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐπὶ τῇ Μεταλήψει τῶν Ἁγίων, ἀχράντων, ἀθανάτων, καὶ ἐπουρανίων σου Μυστηρίων, ἃ ἔδωκας ἡμῖν ἐπ' εὐεργεσίᾳ, καὶ ἁγιασμῷ καὶ ἰάσει τῶν ψυχῶν, καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν. Αὐτὰς

Δεσ-

Δέσποτα τῶν ἀπάντων, δὸς γενέ-
σθαι ἡμῖν τὴν κοινωνίαν τοῦ Ἁγίου
Σώματος, καὶ Αἵματος τοῦ Χρι-
στοῦ σου, εἰς πίστιν ἀκαταίσχυ-
τον, εἰς ἀγάπην ἀνυπόκριτον, εἰς
πλησμονὴν σοφίας, εἰς ἴασις ψυ-
χῆς, καὶ σώματος, εἰς ἀποτροπὴν
παντὸς ἐναντίου, εἰς περιποίησιν
τῶν ἐντολῶν σου, εἰς ἀπολογίαν
εὐπρόσδεκτον τὴν ἐπὶ τοῦ φοβεροῦ
Βήματος τοῦ Χριστοῦ σου.

Ὁ Διάκονος.

Ὁρθεὶ μεταλαβόντες τῶν Θεῶν,
Ἁγίων, ἀχράντων, ἀθανάτων ἐπουρα-
νίων, καὶ ζωοποιῶν, φρικτῶν τοῦ Χρι-
στοῦ Μυστηρίων, ἀξίως εὐχαριστήσω-
μιν τῷ Κυρίῳ. Ἀντιλαβοῦ, σώσον,
ἐλέησον, καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς. Τὴν
ἡμέραν πᾶσαν τελείαν, ἁγίαν, εἰρη-
νικήν.

Ὁ Ἱερεὺς ἐκφώνως.

Ὅτι σὺ εἶ ὁ ἁγιασμός ἡμῶν, καὶ
σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν τῷ
Πατρὶ, καὶ τῷ Υἱῷ, καὶ τῷ Ἁγίῳ
Πνεύματι, νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς
τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ὁ Ἱερεὺς. Ἐν εἰρήνῃ προέλθωμεν
Ὁ Διάκονος. Τοῦ Κυρίου δευθῶμεν
Εἰ μὲν βλάβει λέγε. Ὁ εὐλογῶν τοὺς
εὐλογούντάς σε. Ζῆτει εἰς Τ. Α'. φύλ.
121. Εἰ δὲ μὴ, λέγε τὴν ἐρεξῆς.

Εὐχὴ Ὁπισθάμβωνος.

Ἦν λέγει ὁ Ἱερεὺς ἐκφώνως.

Ὁ Θεοῦ αἰνέσεως καὶ λατρείαν
εὐφρόνως τὴν λογικὴν ταύτην

καὶ ἀναίμακτον θυσίαν προσδεχό-
μενος παρὰ τῶν ἐπικαλουμένων
σε ἐν ὅλῃ καρδίᾳ Χριστὲ ὁ Θεὸς
ἡμῶν, ὁ ἀμνὸς καὶ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ,
ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ Κό-
σμου, ὁ μόσχος ὁ ἄμωμος, ὁ μὴ
δεχόμενος ἁμαρτίας ζυγόν, καὶ
τυθεὶς δι' ἡμᾶς ἕκων ὁ μελιζόμε-
νος καὶ μὴ διαιρούμενος, ὁ ἐσθί-
όμενος, καὶ μηδέποτε δαπανώμενος,
τοὺς δὲ ἐσθίοντας ἁγιάζων, ὁ εἰς
ἀνάμνησιν τοῦ ἐκουσίου πάθους
σου, καὶ τῆς ζωοποιῶν τριημέρου
ἐγέρσεως, κοινωνοὺς ἡμᾶς ἀναδει-
ξας τῶν ἀβρῆτων καὶ ἐπουρανίων
καὶ φρικτῶν σου Μυστηρίων, τοῦ
Ἁγίου σου Σώματος καὶ τοῦ τι-
μίου σου Αἵματος· τήρησον ἡμᾶς
τοὺς δούλους σου τοὺς Διακόνους,
καὶ τοὺς πιστοὺς ἡμῶν Βασιλεῖς,
καὶ τὸν φιλόχριστον στρατὸν, καὶ
τὸν περιστώτα λαὸν ἐν τῷ σῶ-
ῳ ἁγιασμῷ. Καὶ δὸς ἡμῖν ἐν παντὶ
χρόνῳ καὶ καιρῷ, μελετᾶν τὴν
σὴν δικαιοσύνην, ὅπως πρός-
τόσον θελημα ὀδηγηθέντες, καὶ πρὸς
εὐάρεστά σοι ποιήσαντες, ἀξιοί
γενώμεθα καὶ τῆς ἐκ δεξιῶν σου
παραστάσεως, ὅταν ἐλεύσῃ κρίναι
ζῶντας καὶ νεκρούς. Τοὺς ἐν αἰχ-
μαλωσίᾳ ἀδελφοὺς ἡμῶν ἀνάβρῃ-
σαι, τοὺς ἐν ἀσθενείᾳ ἐπισκεψαί,
τοὺς ἐν κινδύνοις θαλάσσις κυβέρ-
νησον, καὶ τὰς προαγαπαζομέν-
νας ψυχὰς ἐπ' ἐλπίδι ζωῆς αἰωνίου
ἀνάπαυσον ὅπου ἐπισχάται τὸ φῶς
τοῦ προσώπου σου, καὶ πάντων
τῶν δεομένων τῆς σῆς βοθείας.
ἐπάκουσον, ὅτι σὺ εἶ ὁ δοτὴρ τῶν
ἀγαθῶν, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀνα-

πέμ-

πέμπομεν σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρὶ, καὶ τῷ Παναγίῳ, καὶ ἀγαθῷ, καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

Εὐχὴ.

Ἐν τῷ συστεῖλαι τὰ Ἅγια.

Ἦν λέγει ὁ Ἱερεὺς μυστικῶς.

Ἦνυσται, καὶ τετέλεσται, ὅσον εἰς τὴν ἡμετέραν δύναμιν, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, τὸ τῆς σῆς οἰκονο-

μίας Μυστήριον· ἔχομεν γὰρ τοῦ Θανάτου σου τὴν μνήμην· εἶδομεν τῆς Ἀναστάσεώς σου τὸν τύπον· ἐνεπλήσθημεν τῆς ἀτελευτήτου σου ζωῆς· ἀπηλαύσαμεν τῆς ἀκένωτου σου τρυφῆς. Ἦς καὶ ἐν τῷ μέλλοντι αἰῶνι πάντας ἡμᾶς καταξιωθῆναι εὐδόκησον· χάριτι τοῦ ἀνάρχου σου Πατρὸς, καὶ τοῦ Ἀγίου, καὶ ἀγαθοῦ, καὶ ζωοποιοῦ σου Πνεύματος, νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

Ἡ ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ,

ἮΤΟΙ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΙΑΣΜΕΝΩΝ.

Ο Διάκονος ἐξέρχεται τοῦ Βήματος, καὶ προσκυνήσας τρίς λέγει·

Εὐλόγησον Δέσποτα.

Ὁ Ἱερεὺς ἐκφώνως.

Εὐλόγημένη ἡ Βασιλεία τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

Μετὰ δὲ τὸν Προοιμιακὸν Ψαλμὸν λέγει.

Ὁ Διάκονος.

Ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου Δεηθῶμεν. Ὑπὲρ τῆς ἀνωθεν εἰρήνης, καὶ τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν. Ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου, εὐσταθείας. Ὑπὲρ τοῦ ἁγίου Οἴκου τούτου, καὶ τῶν μετὰ πίστewς. Ὑπὲρ τοῦ Ἀρ-

(ΤΟΜΟΣ Γ΄.)

χιεπισκόπου ἡμῶν (τοῦ δεῖνος) τοῦ τιμίου. Ὑπὲρ τῶν εὐσεβιστάτων, καὶ Θεοφυλάκτων Βασιλέων ἡμῶν. Ὑπὲρ τῆς ἁγίας Μονῆς ταύτης, πάσης πόλεως, χώρας. Ὑπὲρ εὐκρασίας ἀέρων, εὐφορίας τῶν καρπῶν τῆς γῆς. Ὑπὲρ πλεόντων, ὁδοιπορούντων, νοσοῦντων, καμνόντων. Ὑπὲρ τοῦ ρυθῆναι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης θλίψεως, ὀργῆς. Ἀντιλαβοῦ, πῶσον, ἐλέησον, καὶ διακρύλαξον ἡμᾶς. Ἰῆς Παναγίας, ἀχράντου, ὑπερευλογημένης ἐνδόξου, Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας, μετὰ πάντων τῶν Ἁγίων μνημονεύσαντες, ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους, καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ παραδώμεθα.

Ὁ Ἱερεὺς ἐκφώνως.

Οτι πρέπει σοι πᾶσα δόξα, τιμὴ,

καὶ

καὶ προσκύνησις, τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Υἱῷ, καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν, καὶ ἄει, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Εἶτα, ἀναγινώσκονται οἱ Ψαλμοί.

Εὐχὴ Ἀντιφώνου Α'.

Ἦν λέγει ὁ Ἱερεὺς μυστικῶς.

Κύριε οἰκτῆρμον, καὶ ἐλεῆμων, μακρόθυμε, καὶ πολυέλεε, ἐνώτισαι τὴν προσευχὴν ἡμῶν, καὶ πρόσχεε τῇ φωνῇ τῆς δεήσεως ἡμῶν. Ποίησον μεθ' ἡμῶν σπουδαίον εἰς ἀγαθόν. Ὁδήγησον ἡμᾶς ἐν τῇ ὁδῷ σου, τοῦ πορευέσθαι ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου. Εὐφρανον τὰς καρδίας ἡμῶν, εἰς τὸ φοβεῖσθαι τὸ ὄνομα σου τὸ Ἅγιον, ἐπίτι μέγας εἶ σύ, καὶ ποιῶν θαυμάσια. Σὺ εἶ Θεὸς μόνος, καὶ οὐκ ἔστιν ὁμοίός σοι ἐν Θεοῖς Κύριε. Δυνατὸς ἐν ἐλέει, καὶ ἀγαθὸς ἐν ἰσχύϊ, εἰς τὸ βοηθεῖν, καὶ παρακαλεῖν, καὶ σώζειν, πάντας τοὺς ἐλπίζοντας εἰς τὸ ὄνομα τὸ Ἅγιόν σου.

Ὁ Διάκονος. Μετὰ τὸ, Δόξα Πατρί

Ἔτι, καὶ ἔτι, ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν. Ἀντιλαβοῦ, σώσον, ἐλέησον, καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς. Τῆς Παναγίας, ἀχράντου, ὑπερευλογημένης, ἐνδόξου.

Ὁ Ἱερεὺς ἐκφώνως.

Οτι σὸν τὸ κράτος, καὶ σοῦ ἔστιν ἡ Βασιλεία, καὶ ἡ δύναμις, καὶ ἡ δόξα, τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν, καὶ ἄει, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Εὐχὴ Ἀντιφώνου Β'.

Ἦν λέγει ὁ Ἱερεὺς μυστικῶς.

Κύριε, μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξης ἡμᾶς, μηδὲ τῇ ὀργῇ σου παιδεύσης ἡμᾶς· ἀλλὰ ποίησον μεθ' ἡμῶν κατὰ τὴν ἐπιεικειάν σου, ἰατρὲ, καὶ θεραπευτὰ τῶν ψυχῶν ἡμῶν, ὀδηγῶν ἡμᾶς ἐπὶ λιμένα θελήματός σου. Φώτισον τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν καρδιῶν ἡμῶν, εἰς ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας. Καὶ δώρησαι ἡμῖν τὸ λοιπὸν τῆς παρουσίας ἡμέρας εἰρηνικόν, καὶ ἀναμάρτητον, καὶ πάντα τὸν χρόνον τῆς ζωῆς ἡμῶν· πρεσβείαις τῆς Ἁγίας Θεοτόκου, καὶ πάντων τῶν ἁγίων σου.

Ὁ Διάκονος. Μετὰ τὸ, Δόξα Πατρί.

Ἔτι, καὶ ἔτι ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν. Ἀντιλαβοῦ σώσον, ἐλέησον, καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς. Τῆς Παναγίας, ἀχράντου, ὑπερευλογημένης, ἐνδόξου. Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας, μετὰ πάντων τῶν Ἁγίων μνημονεύσαντες, ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους, καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα.

Ὁ Ἱερεὺς ἐκφώνως.

Οτι ἀγαθὸς, καὶ φιλόανθρωπος Θεὸς ὑπάρχεις, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Υἱῷ, καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν, καὶ ἄει, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Εὐχὴ Ἀντιφώνου Γ'.

Ἦν λέγει ὁ Ἱερεὺς μυστικῶς.

Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, μνήσθητι ἡμῶν

ἡμῶν τῶν ἀμαρτωλῶν, καὶ ἀχρείων δούλων σου, ἐν τῷ επικλιεῖσθαί ἡμᾶς τὸ ἅγιον, καὶ προσκυνητὸν Ὄνομα σου, καὶ μὴ κατασχύνῃς ἡμᾶς ἀπὸ τῆς προσδοκίας τοῦ ἐλέους σου· ἀλλὰ χάρισαι ἡμῖν ὁ Θεὸς πάντα τὰ πρὸς σωτηρίαν αἰτήματα. Καὶ ἀξίωσον ἡμᾶς ἀγαπᾶν, καὶ φοβεῖσθαί σε ἐξ ὅλης τῆς καρδίας ἡμῶν, καὶ ποιεῖν ἐν πᾶσι τὸ θέλημά σου.

Ὁ Διάκονος. Μετὰ τὸ, Δόξα Πατρί.

Ἔτι. καὶ ἔτι, ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν. Ἀντιλαβοῦ. σῶτον, ἐλέησον, καὶ δικούλαξον ἡμᾶς. Τῆς Παναγίας, ἀχραντοῦ, ὑπερευλογημένης, ἐνδόξου

Ὁ Ἱερεὺς ἐκφώνως.

Ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, Θεὸς τοῦ ἐλεεῖν, καὶ σώζειν, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Υἱῷ, καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Μετὰ τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλει ὁ Χορὸς τὸ Ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας δις, τὸ Μαρτυρικόν, τὰ τρία προσόμοια τοῦ Τριωδίου, καὶ τοῦ Μηναίου. Ἐν δὲ τῷ, Δόξα, καὶ νῦν, ἐξέρχεται ὁ Ἱερεὺς σὺν τῷ Διάκονῳ μετὰ θυμιατοῦ, καὶ ποιεῖ Εἰσοδόν.

Ὁ Ἱερεὺς μυστικῶς.

Ἐσπέρας, καὶ πρωτὶ, καὶ μεσημβρίας, αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, εὐχαριστοῦμεν, καὶ δεόμεθά σου, Δέσποτα τῶν ἀπάντων, φιλόανθρωπε, Κύριε, κατεύθυνον τὴν προσευχὴν ἡμῶν ὡς θυμίαμα ἐνώπιόν

σου, καὶ μὴ ἐκκλίνης τὰς καρδίας ἡμῶν εἰς λόγους, ἢ εἰς λογισμοὺς πονηρίας· ἀλλὰ ῥύσαι ἡμᾶς ἐκ πάντων τῶν θηρευόντων τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ὅτι πρὸς σέ Κύριε, Κύριε οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν, καὶ ἐπὶ σοὶ ἠλπίσαμεν. Μὴ κατασχύνῃς ἡμᾶς ὁ Θεὸς ἡμῶν. Ὅτι πρέπει σοὶ πᾶσα δόξα, τιμὴ, καὶ προσκύνησις, τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Υἱῷ, καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ὁ Διάκονος. Σοφία ὀρθοί. Καὶ μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τῆς γενέσεως, λέγει ὁ Ἱερεὺς Σοφία ὀρθοί. Φῶς Χριστοῦ φαίνει κᾶπ. Μετὰ δὲ τὸ, Κατευθυνθήτω, ἢ Ἐκτενὰς παρὰ τοῦ Διακόνου.

Ὁ Διάκονος.

Εἶπωμεν πάντες ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς, Κύριε Παντοκράτωρ ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν. Ἐλέησον ἡμᾶς ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἐλεός σου.

Εὐχὴ τῆς ἐκτενοῦς Ἱκεσίας.

Ἦν λέγει ὁ Ἱερεὺς μυστικῶς.

Κύριε, ὁ Θεὸς ἡμῶν, τὴν ἐκτενὴ ταύτην ἱκεσίαν πρόσδεξαι παρὰ τῶν σῶν δούλων, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς κατὰ τὸ πλῆθος τοῦ ἐλέους σου· καὶ τοὺς οἰκτιρμούς σου κατὰπεμψον ἐφ' ἡμᾶς, καὶ ἐπὶ πάντα τὸν λαόν σου, τὸν ἀπεκδεχόμενον τὸ παρά σοῦ πλοῦσιον ἔλεος.

Ὁ Ἱερεὺς ἐκφώνως.

Ὅτι ἐλεήμων, καὶ φιλόανθρωπος Θεὸς ὑπάρχεις, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ, καὶ

καὶ τῷ Ἰῷ, καὶ τῷ Ἀγίῳ Πνεύματι, νῦν, καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ὁ Διάκονος.

Εὐξασθε εἰ Κατηχούμενοι τῷ Κυρίῳ. Οἱ Πιστοὶ ὑπὲρ τῶν Κατηχουμένων δεηθῶμεν. Ἴνα ὁ Κύριος αὐτοὺς ἐλεήσει. Κατηχήσῃ αὐτοὺς τῷ λόγῳ τῆς ἀληθείας. Ἀποκλύψῃ αὐτοῖς τὸ Εὐαγγέλιον τῆς δικαιοσύνης. Ἐνώσῃ αὐτοὺς τῇ Ἁγίᾳ αὐτοῦ Καθολικῇ, καὶ Ἀποστολικῇ. Σῶσον, ἐλέησον, ἀντιλαβοῦ, καὶ διαφύλαξον αὐτούς. Οἱ κατηχούμενοι, τὰς κεφαλὰς ἡμῶν τῷ Κυρίῳ κλίνετε.

Εὐχὴ ὑπὲρ τῶν Κατηχουμένων.

Ἦν λέγει ὁ Ἱερεὺς μυστικῶς.

Θεὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ χτίστης, καὶ δημιουργὸς τῶν ἀπάντων, ὁ πάντα θέλων σωθῆναι, καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν, ἐπίβλεψον ἐπὶ τοὺς δούλους σου τοὺς Κατηχουμένους, καὶ λύτρωσαι αὐτοὺς τῆς παλαιᾶς πλάνης, καὶ τῆς μεθοδεῖας τοῦ ἀντικειμένου· καὶ προσκάλεσαι αὐτοὺς εἰς τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον, φωτίζων αὐτῶν τὰς ψυχὰς, καὶ τὰ σώματα· καὶ συγκαταριθμῶν αὐτοὺς τῇ λογικῇ σου καίμηνι, ἐφ' ἣν τὸ ὄνομά σου τὸ ἅγιον ἐπιπέμπεται.

Ὁ Ἱερεὺς ἐφώνως.

Ἴνα καὶ αὐτοὶ σὺν ἡμῖν δοξάζωσι τὸ πάντιμον, καὶ μεγαλοπρεπὲς ὄνομά σου, τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Ἰῷ, καὶ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, νῦν, καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ὁ Διάκονος.

Ὅσοι Κατηχούμενοι προέλθετε· οἱ Κατηχούμενοι προέλθετε· ὅσοι Κατηχούμενοι προέλθετε. Μὴ τις τῶν Κατηχουμένων· ὅσοι Πιστοί. Ἐτι καὶ ἔτι, ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ταῦτα μόνον λέγονται μέχρι τῆς Τρίτης καὶ Τετάρτης Ἑβδομάδος. Ἀπὸ δὲ τῆς δ' τῆς Μεσονοτίμου, μετὰ τὸ εἰπεῖν τὸ, Ἴνα καὶ αὐτοὶ, λέγονται καὶ ταῦτα τὰ Διακονικά.

Ὅσοι κατηχούμενοι προέλθετε· οἱ Κατηχούμενοι προέλθετε· ὅσοι πρὸς τὸ Φῶτισμα προέλθετε. Εὐξασθε οἱ πρὸς τὸ Φῶτισμα, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν. Οἱ Πιστοὶ ὑπὲρ τῶν πρὸς τὸ Ἅγιον Φῶτισμα εὐτρεπιζομένων ἀδελφῶν, καὶ τῆς σωτηρίας αὐτῶν, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν. Ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν στηρίξῃ αὐτοὺς, καὶ ἐνδυναμώσῃ. Φωτίσῃ αὐτοὺς φωτισμῷ γνώσεως, καὶ εὐσεβείας. Καταξίωσῃ αὐτοὺς ἐν καιρῷ εὐθέτω τοῦ λουτροῦ τῆς παλιγγενεσίας, τῆς ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν, καὶ τοῦ ἐνδύματος τῆς ἀφθαρσίας, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν. Ἀναγεννήσῃ αὐτοὺς, δι' ὕδατος, καὶ Πνεύματος, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν. Χαρίσεται αὐτοῖς τὴν τελειότητα τῆς πίστεως, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν. Συγκαταριθμῆσθαι αὐτοὺς τῇ ἁγίᾳ αὐτοῦ, καὶ ἐκλεκτῇ καίμηνι, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν. Σῶσον, ἐλέησον, ἀντιλαβοῦ, καὶ διαφύλαξον αὐτούς. Οἱ πρὸς τὸ Φῶτισμα, τὰς κεφαλὰς ὑμῶν τῷ Κυρίῳ κλίνετε.

Εὐχὴ ὑπὲρ τῶν πρὸς τὸ Ἅγιον Φῶτισμα εὐτρεπιζομένων λεγομένη ἀπὸ τῆς δ' τῆς Μεσονοτίμου.

Ὁ Ἱερεὺς μυστικῶς.

Ἐπίφανον Δέσποτα τὸ πρόσωπόν σου, ἐπὶ τοὺς πρὸς τὸ Ἅγιον Φῶτισμα εὐτρεπιζομένους, καὶ ἐπιποθοῦν-

ποθοῦντας τὸν τῆς ἀμαρτίας μο-
 λυσμὸν ἀποτινάξασθαι. Καταύγα-
 σον αὐτῶν τὴν διάνοιαν. βεβαίω-
 σον αὐτοὺς ἐν τῇ Πίστει, στήρι-
 ξον ἐν ἐλπίδι, τελείωσον ἐν ἀγά-
 πῃ, μέλη τίμια τοῦ Χριστοῦ σου
 ἀνάδειξον, τοῦ δόντος ἑαυτὸν ἀν-
 τίλυτρον ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ Ἱερεὺς ἐκφώνως.

Ὅτι σὺ εἶ ὁ φωτισμὸς ἡμῶν, καὶ
 σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ
 Πατρὶ, καὶ τῷ Υἱῷ, καὶ τῷ Ἁ-
 γίῳ Πνεύματι, νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ
 εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

Ὁ Διάκονος.

Ὅσοι πρὸς τὸ Φῶτισμα προέλθετε,
 οἱ πρὸς τὸ Φῶτισμα προέλθετε. Ὅσοι
 κατηχούμενοι προέλθετε. Μῆτις τῶν
 Κατηχουμένων· ὅσοι Πιστοί.

Ἔτι, καὶ ἔτι, ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου
 δεηθῶμεν.

Ἔως ὧδε τὰ ἀπὸ τῆς τετάρτης τῆς
 Μεσονηστήμου.

Εὐχὴ Πιστῶν Α'.

Ἦν λέγει ὁ Ἱερεὺς μυστικῶς.

Ὁ Θεὸς ὁ μέγας, καὶ αἰνετὸς, ὁ
 τῷ ζωοποιῷ τοῦ Χριστοῦ σου θα-
 νάτῳ εἰς ἀφθαρσίαν ἡμᾶς ἐκ φθο-
 ρᾶς μεταστήσας. Σὺ πάσας ἡμῶν
 τὰς αἰσθήσεις τῆς ἐμπαθοῦς νε-
 κρώσεως ἐλευθέρωσον, ἀγαθὰν
 ταύταις ἡγεμόνα τὸν ἔνδοθεν λο-
 γισμὸν ἐπιστήσας. Καὶ ὀφθαλμὸς
 μὲν ἀπέστω παντὸς πονηροῦ βλέμ-
 ματος· ἀκοὴ δὲ λόγοις ἀργοῖς ἀ-
 νεπίβατος· ἡ δὲ γλῶσσα καθα-
 ρευέτω ῥημάτων ἀπρεπῶν. Ἁγνι-

σον ἡμῶν τὰ χεῖλη, τὰ αἰνοῦντά
 σε Κύριε· τὰς χεῖρας ἡμῶν ποιή-
 σον τῶν μὲν φαύλων ἀπέχεσθαι
 πράξεων, ἐνεργεῖν δὲ μόνα τὰ
 σοὶ εὐάρεστα, πάντα ἡμῶν τὰ
 μέλη, καὶ τὴν διάνοιαν τῇ σῇ κα-
 τασφαλιζόμενος χάριτι.

Ὁ Διάκονος.

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον, καὶ
 διαφύλαξον ἡμᾶς, ὁ Θεὸς τῇ σῇ χάριτι.

Ὁ Ἱερεὺς ἐκφώνως.

Ὅτι πρέπει σοι πᾶσα δόξα, τιμὴ,
 καὶ προσκύνησις, τῷ Πατρὶ, καὶ
 τῷ Υἱῷ, καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι,
 νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας
 τῶν αἰῶνων.

Ὁ Διάκονος.

Ἔτι, καὶ ἔτι, ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου
 δεηθῶμεν.

Εὐχὴ Πιστῶν Β'.

Ἦν λέγει ὁ Ἱερεὺς μυστικῶς.

Ἄεσποτα Ἁγίε, ὑπεράγαθε, δυ-
 σωποῦμέν σε τὸν ἐν ἐλέει πλού-
 σιον, ἴλεων γενέσθαι ἡμῖν τοῖς
 ἀμαρτωλοῖς, καὶ ἀξίους ἡμᾶς
 ποιῆσαι τῆς ὑποδοχῆς τοῦ μονογε-
 νοῦς σου Υἱοῦ, καὶ Θεοῦ ἡμῶν,
 τοῦ Βασιλέως τῆς δόξης. Ἴδου γάρ
 τὸ ἄχραντον αὐτοῦ Σῶμα, καὶ τὸ
 ζωοποιὸν Αἷμα, κατὰ τὴν παρού-
 σαν ὥραν εἰσπορευόμενα, τῇ Μυ-
 στικῇ ταύτῃ προτίθεσθαι μέλλει
 Τραπεζῇ, ὑπὸ πλήθους Στρατιᾶς
 Οὐρανίου, ἀοράτως δορυφορούμενα,
 ὧν τὴν μετάληψιν ἀκατάκριτον
 ἡμῖν δώρησαι, ἵνα δι' αὐτῶν τὸ τῆς
 διανοίας ὄμμα καταυγαζόμενοι,
 υἱοὶ φωτός, καὶ ἡμέρας γενώμεθα.

Ὁ Διά-

Ὁ Διάκονος.

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον, καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς ὁ Θεὸς τῆ σῆ χάριτι. Σοφία.

Ὁ Ἱερεὺς ἐκφωνῶν.

Κατὰ τὴν δωρεὰν τοῦ Χριστοῦ σου, μεθ' οὗ εὐλογητὸς εἶ, σὺν τῷ παναγίῳ, καὶ ἀγαθῷ, καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν, καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ὁ Λαός. Νῦν αἱ Δυνάμεις. Εἶτα μετὰ τὴν Βίττον.

Ὁ Διάκονος.

Πληρώσωμεν τὴν ἐσπερινὴν δέησιν ἡμῶν τῷ Κυρίῳ. Ὑπὲρ τῶν προτεθέντων, καὶ προχρησθέντων τιμιῶν Δώρων. Ὑπὲρ τοῦ Ἁγίου Οἴκου τούτου, καὶ τῶν μετὰ πίστεως εὐλαβείας. Ὅπως ὁφιλανθρωπὸς Θεὸς ἡμῶν, ὁ προσδεξάμενος αὐτά. Ὑπὲρ τοῦ ρυσθῆναι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης θλίψεως, ἕργη.

Εὐχή. Μετὰ τὴν ἀπόθεσιν τῶν Ἀγίων Δώρων.

Ὁ Ἱερεὺς μυστικῶς.

Ο τῶν ἀρρήτων καὶ ἀθεάτων Μυστηρίων Θεός, παρ' ᾧ οἱ θησαυροὶ τῆς σοφίας, καὶ τῆς γνώσεως οἱ ἀπόκρυφοι· ὁ τὴν Διακονίαν τῆς Λειτουργίας ταύτης ἀποκαλύψας ἡμῖν, καὶ θέμενος ἡμᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς, διὰ τὴν πολλὴν σου φιλανθρωπίαν, εἰς τὸ προσφέρειν σοι Δωρὰ τε, καὶ Θυσίας ὑπὲρ τῶν ἡμετέρων ἁμαρτημάτων, καὶ τῶν τοῦ Λαοῦ ἀγνοημάτων. Αὐτὸς ἀόρατε Βασιλεῦ, ὁ ποιῶν μεγάλα, καὶ ἀνεξιχνίαστα, ἔνδοξά τε, καὶ ἐξάστια, ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς, ἐπιθε εἰς ἡμᾶς τοὺς ἀναξίους δου-

λους σου, τοὺς τῷ Ἁγίῳ σου τούτῳ Θυσιαστηρίῳ, ὡς τῷ Χερουβικῷ σου παρισταμένους Θρόνῳ, ἐφ' ᾧ ὁ Μονογενὴς σου Υἱὸς, καὶ Θεὸς ἡμῶν. διὰ τῶν προκειμένων φρικτῶν ἐπαναπαύεται Μυστηρίων καὶ πάσης ἡμᾶς, καὶ τὸν πιστόν σου Λαὸν ἐλευθερώσας ἀκαθαρσίας· ἀγίασον ἡμῶν πάντων τὰς ψυχὰς, καὶ τὰ σώματα ἁγιασμιῶ ἀναφαιρέτω ἵνα ἐν καθαρῷ συνειδῶτι, ἀνεγκαισχύντω προσώπῳ, πεφωτισμένῃ καρδίᾳ, τῶν Θεῶν τούτων μεταλαμβάνοντες ἁγιασμάτων, καὶ ὑπ' αὐτῶν ζωοποιούμενοι, ἐνωθῶμεν αὐτῷ τῷ Χριστῷ σου. τῷ ἀληθινῷ Θεῷ ἡμῶν, τῷ εἰπόντι· Ὁ τρώγων μου τὴν Σάρκα, καὶ πίνων μου τὸ Αἷμα, ἐν ἐμοὶ μένει, καὶ γὰρ ἐν αὐτῷ. Ὅπως ἐνοικοῦντος ἐν ἡμῖν, καὶ ἐμπεριπατοῦντος τοῦ Λόγου σου Κύριε, γενώμεθα Ναὸς τοῦ παναγίου, καὶ προσκυνητοῦ σου Πνεύματος, λευκωμένοι πάσης διabolικῆς μεθοδοίας ἐν πράξει, ἢ λόγῳ, ἢ κατὰ διάνοιαν ἐεργουμένης. Καὶ τύχωμεν τῶν ἐπηγγελμένων ἡμῖν ἀγαθῶν, σὺν πᾶσι τοῖς Ἁγίοις σου, τοῖς ἀπ' αἰῶνός σοι εὐαρεστήσασιν.

Ὁ Διάκονος.

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον, καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς. Τὴν ἡμέραν πᾶσαν, τελείαν, ἁγίαν, εἰρηνικὴν. Ἀγγελῶν εἰρήνης, πιστόν δὴγόν, οὐλαχα τῶν ψυχῶν. Συγγνώμη, καὶ ἄρεσιν τῶν ἁμαρτιῶν. Τὰ καλὰ, καὶ συμφέροντα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν. Τὸν δόλοικον χρόνον τῆς ζωῆς ἡμῶν ἐν εἰρήνῃ. Χριστιανὰ τὰ

νά τὰ τέλη τῆς ζωῆς ἡμῶν, ἀνάδυνα. Τὴν ἐνόητα τῆς Πίστεως, καὶ τὴν κοινωνίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος αἰτησόμενοι, ἑαυτούς, καὶ ἀλλήλους, καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν, Χριστῷ τῷ Θεῷ παραδώμεθα.

Ὁ Ἱερεὺς ἐκρώνως.

Καὶ καταξίωσον ἡμᾶς Δέσποτα, μετὰ παύρησις ἀκατακρίτως, τολμᾶν ἐπικαλεῖσθαι Σε τὸν ἐπουράνιον Θεὸν Πατέρα, καὶ λέγειν·

Καὶ εὐθὺς τὸ, Πάτερ ἡμῶν, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

Ὁ Ἱερεὺς ἐκρώνως.

Οτι σοῦ ἐστὶν ἡ Βασιλεία, καὶ ἡ δύναμις, καὶ ἡ δόξα, τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν, καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

Ὁ Ἱερεὺς Εἰρήνην πᾶσι. Ὁ Διάκονος Τὰς κεφαλὰς ὑμῶν τῷ Κυρίῳ κλίνατε.

Ὁ Ἱερεὺς κλινόμενος ἐπέυχεται μυστικῶς.

Ο Θεὸς, ὁ μόνος ἀγαθὸς, καὶ εὐσπλαγχνος, ὁ ἐν ὑψηλοῖς κατοικῶν, καὶ τὰ ταπεινὰ ἐφορῶν, ἐπιθε εὐσπλαγχνῶ ὄμματι ἐπὶ πάντα τὸν λαόν σου, καὶ φύλαξον αὐτὸν, καὶ ἀξίωσον πάντα ἡμᾶς ἀκατακρίτως μετασχεῖν τῶν ζωοποιῶν σου τούτων Μυστηρίων· Σοὶ γὰρ τὰς ἑαυτῶν ὑπεκλίναμεν κεφαλὰς, ἀπεκδεχόμενοι τὸ παρὰ σοῦ πλοῦσιον Ἔλεος.

Ὁ Ἱερεὺς ἐκρώνως.

Χάριτι καὶ οἰκτιρμοῖς, καὶ φιλανθρωπία τοῦ μοσχογενοῦς σου Υἱοῦ,

μεθ' οὗ εὐλογητὸς εἶ, σὺν τῷ Παναγίῳ, καὶ ἀγαθῷ, καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

Ὁ Ἱερεὺς μυστικῶς.

Πρόσχες Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐξ ἁγίου κατοικητηρίου σου, καὶ ἀπὸ Θρόνου δόξης τῆς Βασιλείας σου, καὶ ἔλθε εἰς τὸ ἀγιασάσι ἡμᾶς, ὁ ἄνω τῷ Πατρὶ συγκαθήμενος, καὶ ὧδε ἡμῖν ἀοράτως συνῶν· καὶ καταξίωσον τῆ κραταῖά σου χειρὶ, μεταδοῦναι ἡμῖν τοῦ ἀχράντου Σώματός σου, καὶ τοῦ τιμίου Αἵματος, καὶ δι' ἡμῶν παντὶ τῷ λαῷ.

Ὁ Διάκονος. Πρόσχωμεν. Ὁ Ἱερεὺς. Τὰ προηγιασμένα Ἁγία τοῖς Ἁγίοις. Μετὰ τὴν μεταλήψιν ἐπέυχεται ὁ Ἱερεὺς.

Ὁ Ἱερεὺς μυστικῶς.

Εὐχαριστοῦμέν σοι τῷ Σωτῆρι τῶν ὅλων Θεῷ, ἐπὶ πᾶσιν, οἷς παρέσχου ἡμῖν ἀγαθοῖς, καὶ ἐπὶ τῇ Μεταλήψει τοῦ Ἁγίου Σώματος καὶ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ σου· Καὶ δεόμεθά σου Δέσποτα φιλάνθρωπε, φύλαξον ἡμᾶς ὑπὸ τὴν σκέπην τῶν πτερυγῶν σου· καὶ δὸς ἡμῖν μέχρι τῆς ἐσχάτης ἡμῶν ἀναπνοῆς ἐπαξίως μετέχειν τῶν Ἁγιασμάτων σου, εἰς φωτισμὸν ψυχῆς καὶ σώματος, εἰς Βασιλείας Οὐρανῶν κληρονομίαν.

Ὁ Διάκονος.

Ὁρθοὶ μεταλαμβάνοντες τῶν Θεῶν, Ἁγίων, ἀκατάκτων, ἀθανάτων, ἐπουρανίων.

ρανίων καὶ ζωοποιῶν, φρικτῶν τοῦ Χριστοῦ Μυστηρίων, ἀξίως εὐχαριστήσωμεν τῷ Κυρίῳ. Ἀντιλαβοῦ, εὖσον, ἐλέησον, καὶ διακύλαξον ἡμᾶς τὴν ἡμέραν πᾶσαν τελείαν, ἀγίαν, εἰρηνικὴν.

Ὁ Ἱερεὺς ἐκφώνως.

Οτι σὺ εἶ ὁ ἁγιασμός ἡμῶν, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Υἱῷ, καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

Ὁ Ἱερεὺς. Ἐν εἰρήνῃ προέλθωμεν.
Ὁ Διάκονος. Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν

Εὐχὴ ἀπεσθάνωνος.

Ἦν λέγει ὁ Ἱερεὺς ἐκφώνως

Δέσποτα Παντοκράτωρ, ὁ πᾶσαν τὴν Κτίσιν ἐν Σοφίᾳ δημιουργήσας, ὁ διὰ τὴν ἄφατόν σου πρόνοιαν, καὶ πολλὴν ἀγαθότητα, ἀγαγὼν ἡμᾶς εἰς τὰς πανσέπτους ἡμέρας ταύτας, πρὸς καθαρισμόν ψυχῶν, καὶ σωμάτων, πρὸς ἐγκράτειαν παθῶν, πρὸς ἐλπίδα ἀναστάσεως. Ὁ διὰ τεσσαράκοντα ἡμερῶν πλάκας χειρίσας τὰ Θεοχάρακτα γράμματα τῷ θεράποντί σου Μωσεῖ παράσχου καὶ ἡμῖν Ἀγαθὴ, τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἀ-

γωνίσασθαι, τὸν δρόμον τῆς νηστείας ἐκτελέσαι, τὴν Πίστιν ἀειρετον τηρῆσαι, τὰς κεφαλὰς τῶν ἀοράτων δρακόντων συνθλάσαι, νικητὰς τε τῆς ἀμαρτίας ἀναφανῆναι, καὶ ἀκατακρίτως φθάσαι προσκυνῆσαι καὶ τὴν Ἁγίαν Ἀνάστασιν. Ὅτι εὐλόγηται καὶ δεδοξασθαι τὸ πάντιμον, καὶ μεγαλοπρεπὲς ὄνομά σου, τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

Εὐχὴ. Ἐν τῷ στυτεῖλαι τὰ Ἁγία,

Ἦν λέγει ὁ Ἱερεὺς μυστικῶς.

Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἀγαγὼν ἡμᾶς εἰς τὰς πανσέπτους ἡμέρας ταύτας, καὶ κοινωνοὺς ἡμᾶς ποιήσας τῶν φρικτῶν σου Μυστηρίων, σύναψον τῇ λογικῇ σου ποίμνῃ, καὶ κληρονόμους ἀνάδειξον τῆς Βασιλείας σου, νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

Ὁ χορὸς λέγει τοὺς Ψαλμοὺς. Εὐλογῆσω τὸν Κύριον. Καὶ τὸ, Ὑψώσω σε ὁ Θεὸς μου ὁ Βασιλεὺς μου. Ἐἴτα ὁ Ἱερεὺς ποιεῖ Ἀπόλυσιν, ὡς εὐνηθεῖ. Ἐξελθὼν δὲ, καὶ στὰς ἐν τῷ συνῆθει τόπῳ, δίδωσι τὰ Ἀντίδωρον.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ ΤΟΜΟΥ.

UJ20

Greek church. Liturgy

P985

& ritual.

(v.3)

Panthekte iera ekklesiastike

...1852

DATE	ISSUED TO
	20

The Library
 Union Theological Seminary
 Broadway at 120th Street
 New York 27, N. Y.

LIBRARY BUREAU

